GAUDEO

John Carter Brown
Library
Brown University

gſt. 4 – 10 —
Lus. Pares. —

15.

C. Stephano —
et
Fed. Morelli —

DICTIONARIVM HISTORICVM, GEOGRAPHICVM, POETICVM.

Authore CAROLO STEPHANO.

GENTIVM, HOMINVM, DEORVM, GENTILIVM, regionum, locorum, ciuitatum, æquorum, fluuiorum, ſinuum, portuum, promontorium, ac montium, antiqua recentioráque ad Sacras & prophanas hiſtorias, poëtarúmque fabulas intelligendas, neceſſaria nomina, quo decet ordine complectens.

ACCESSIT PRÆTEREA COLLIVM, SYLVARVM, diſertorum, inſularum, populorum, pagorum, fanorum, tribuum, fontium, lacuum, torrentium, paludúmque ingens recentium, veterúmque nominum aceruus, ex libris typis excuſis, calamo exaratis, chartis geographicis, marmoribus vetuſtis, tabulíſque antiqui æris, magna cum hiſtoriarum inſignium, ac rerum copia, fideliter excerptus.

Hanc poſtremam editionem FED. MORELLVS Profeſſorum Reg. Decanus ita recenſuit ac recognouit, vt eam primùm innumeris mendis, erroribus, hallucinationibus, vel μνημονικοῖς ἁμαρτήμασι, purgauerit, quibus ſuperiores ἐκδόσεις fœdatæ admodum fuerant: Deinde ſexcentis inſignibus Authorum Latinorum & Græcorum, etiam ineditorum locis locupletauerit.

Editio octaua poſtrema recens aucta, & accuratiùs emendata.

PARISIIS,
Sumptibus CLAVDII THIBOVST, Bibliopolæ Iurati ex Vniuerſitate, viâ D. Ioannis Lateranenſis, è Regione Auditorij Regij.

M. DC. LIV.

CVM PERMISSV D. D. RECTORIS.

C. PLINII EPISTOLAM

AD FVSCVM AMICVM ET FAMILIAREM ſuum φιλομαθέστατον, de ſtudiorum ratione, libuit Philomuſis æquanimis huic operoſo volumini polyhiſtori præponere, vt inde χρηστολογίας, & quod ſibi ex vſu ſit, commodius depromere queant.

C. PLINIVS FVSCO SVO S.

QVÆRIS *quemadmodum in ſeceſſu, quo iam diu frueris, putem te ſtudere oportere: vtile inprimis, & multi præcipiunt, vel ex Græco in Latinum, vel ex Latino vertere in Græcum. Quo genere exercitationis, proprietas ſplendorque verborum, copia figurarum, vis explicandi: præterea imitatione optimorum ſimilia inueniendi facultas paratur: ſimul quæ legentem fefelliſſent, transferentem fugere non poſſunt. Intelligentia ex hoc, & iudicium acquiritur. Nihil obfuerit, quæ legeris hactenus, vt rem argumentumque teneas, quaſi æmulum ſcribere, lectiſque conferre, ac ſedulò penſitare, quid tu, quid ille commodius. Magna gratulatio, ſi tu nonnulla, tum magnus pudor, ſi cuncta ille melius. Licebit interdum & notiſſima eligere & certare cũ electis. Audax hæc, non tamen improba, quia ſecreta contentio. Quamquam multos videmus eiuſmodi certamina ſibi cum multa laude ſumpſiſſe, quouſque ſubſequi ſatis habebant, dum non deſperant anteceſſiſſe. Poteris & quæ dixeris poſt obliuionem retractare, multa retinere, plura tranſire, alia interſcribere, alia reſcribere. Laborioſum iſtud, & tædio plenum, ſed difficultate ipſa fructuoſũ recaleſcere ex integro, & reſumere impetum fractum omiſſumque. Poſtremò noua velut membra peracto corpori intexere, nec tamen priora turbare. Scio nunc tibi eſſe præcipuum ſtudium orandi, ſed non ideo ſemper pugnacem hunc, & quaſi bellicum ſtylum ſuaſerim. Vt enim terræ variis, mutatiſque ſeminibus: ita ingenia noſtra nunc hac, nunc illa meditatione recoluntur. Volo interdum aliquem ex hiſtoria locum apprehendas, volo epiſtolam diligentius ſcribas, volo carmina. Nam ſæpè in oratione quoque non hi*

ſtorica modo, ſed propè poëtica deſcriptionum neceßitas incidit: & preßus ſermo purúſque ex epiſtolis petitur. Fas eſt & carmine remitti, non dico continuo & longo (id enim perfici niſi in ocio non poteſt) ſed hoc arguto & breui, quod aptè quantaſlibet occupationes, curaſque diſtinguit. Luſus vocantur, ſed hi luſus non minorem interdum gloriam, quàm ſeria conſequuntur: atque adeò (cur enim te ad verſus non verſibus adhortèr?)

Vt laus eſt ceræ, mollis, cedenſque ſequatur
Si doctos digitos, iuſsáque fiat opus.
Et nunc informet Martem, caſtámve Mineruam,
Nunc Venerem effingat, nunc Veneris puerum.
Vtque ſacri fontes non ſola incendia ſiſtunt,
Sæpè etiam flores, vernáque prata iuuant:
Sic hominum ingenium flecti, ducique per artes
Non rigidas docta mobilitate decet.

Itaque ſummi oratores, ſummi etiam viri ſic ſe aut exercebant, aut delectabant, imò delectabant exercebantque. Nam mirum eſt, vt his opuſculis animus intendatur, remittaturque. Recipiunt enim amores, odia, iras, miſericordiam, vrbanitatem; omnia denique, quæ in vita atque etiam in foro, cauſiſque verſantur. Ineſt his cum eadem quæ aliis, tum per ſe quoque vtilitas, quòd metri neceßitate deuincti, ſoluta oratione lætamur; & quod facilius eſt comparatio oſtendit, libentiùs ſcribimus. Habes plura etiam fortaßè quàm requirebas; vnum tamen omiſi, non enim dixi, quæ legenda arbitrarer, quamquam dixi, cùm dicerem quæ ſcribenda. Tu memineris ſui cuiuſque generis authores diligenter eligere. Aiunt enim multum legendum eſſe, non multa. *Qui ſint hi, adeo notum, prouulgatumque eſt, vt demonſtratione non egeant. Et alioqui tam immodicè epiſtola me extendi, vt dum tibi quemadmodum ſtudere debeas, ſuadeo, ſtudendi tempus abſtulerim: quin ergo pugillares reſumis, & aliquid ex his, vel iſtud ipſum quod cœperas ſcribis. Vale.*

TYPOGRAPHVS

STVDIOSIS ADOLESCENTIBVS SALVTEM.

QVAMVIS huius Dictionarij titulus rerum, quæ in eo continentur, ſummam & vſum vtcunque oſtendat: nihilominus tamen quum in more ſit poſitum, præfatione quadam lectores, ceu in veſtibulo aliquantiſper occupatos, detinere, tum de totius huius operis inſtituto, tum de eiuſdem vtilitate nonnulla in medium proferre viſum eſt. CAROLVS STEPHANVS, vir de literis & literatis bene meritus, quum primus omnium huic Indici manum admouiſſet, adoleſcentes lectionis hiſtoricæ ac poëticæ ſtudioſos iuuare voluiſſe viſus eſt, eiſque veterum ac neoticorum hiſtoricorum ac poëtarum arcana reſerare, vt nihil in eorum ſcriptis occurreret, quod diſcendi cupidos remoraretur. Ideoque quæcunque antiqui ac noſtræ ætatis authores claſſici de figmentis poëticis, de clariſſimorũ virorum ac heroũ dictis & geſtis, de regionum vrbiumque ſitu, de gentium moribus, de fluminum, montium, ſiluarúmque deſcriptione fuſiſſimè literis mandarant, qua breuitate fieri poterat, fideliter collecta, typis excuſo volumine fecit iuris publici. Quum verò poſteriores vigiliæ vt plurimum ſint ſapientiores, iterata editione cumulatiorem theſaurum ſtudioſis obtulit. Variis poſtea locis, prout res, tempus & occaſio, poſtularunt, doctorum quorumdam virorum induſtria & labore illud opus, & etiam à nobis ante decennium non ſine multiplici acceſſione eſt editum. Ab aliquot annis quum deeſſent & deſiderarentur à multis Bibliopolis exemplaria, de noua editione cognitionem curámque animo ſuſcepi: quam amico cuidam, ab his ſtudiis, non prorſus alieno viro, ante aliquod tempus aperiens, operam ſuam in Dictionario iſto emendando & illuſtrando lubens nobis commodauit, variáque ſupellectile literaria nobile Muſarum domicilium exornare conatus eſt. Primũ enim ſublatis non paucis partim inutilibus, partim falſis & putidis rhapſodiis, quæ ſciolorum quorundam audacia in vnam aut alteram poſteriorem

editionem irrepſerant, multa nomina vetera nouáque ex probatiſſimis auctoribus collecta repoſuit. Deinde, poëticarum fabularum ethicam & phyſicam in pleriſque interpretationem antea omiſſam adiecit. Tertiò, nominibus vrbium, inſularum, populorum veterum, quorum frequens apud Geographos occurrit mentio, nouas nomenclaturas ex A. Ortelii doctiſſimi Geographi Theſauro aliiſque collectas coniunxit, infinitis penè tum recentioribus tum vetuſtis Geographiæ vocibus nunc primum huic Indici inſertis. Vrbium hodie florentium & præcipuarum orbis partium accuratas deſcriptiones haud prætermiſit. Nominibus Hebræis, ex veteri Teſtamento potiſſimùm diligenter excerptis, Latinam adtexuit interpretationem, vt quod in prioribus editionibus erat inchoatum, prorſus abſolueret. Poſtremò, multa quæ ad Poëtarum & Geographorum & Hiſtoricorum ſenſus percipiendos pertinent, quantum tulit aliquot hebdomadarum anguſtia, & operis moles requirebat, quoadeius fieri potuit, vobis interpretatus eſt. Quandoquidem verò eiuſmodi dictionum Indices iuxta alphabeti ſeriem digeſti, ſtatuis Mercurialibus appoſitè aſſimilantur, quæ viatoribus, ne à recto tramite deflectant, iter exerto digito oſtendunt: ita minimè decet vos in hoc opus defixos nimium tenere oculos, nec ex Indicibus ſtudioſos adoleſcentes ſapere conuenit: ſed tantùm quoties opus erit, & vbi iam crebris profectionibus ingreſſi fueritis, non ita frequenti manu hic liber erit terendus. Nam qui nocturnam diuturnámque operam in Dictionariis Indicibuſue voluendis imprudenter collocant, perinde mihi facere videntur atque ii qui aliquo profecturi in itinere perpetuò morandum conſtituunt. Quemadmodum verò minimè laudandus eſt ille, qui (quòd multos vino capi ac per temulentiam peccare videret) vites paſſim excidit, quum potius debuiſſet fontes fodere & Nymphis (vt aiunt) Bacchum tradere educandum, ebriúmque ſobrio repreſſum caſtigare: ita ſanè non probandi ſunt qui poëſim, quòd fabuloſa multa cõtineat, ex litterarum ſolo exſcindere (quam poterant emendare) conantur. Immò ſicut inter vitis folia ac palmites copioſus ſæpè fructus occultatur, ſubque vmbra latet: ſic in figmentis poëtarum multa vtilia adoleſcentum conſpectui ſubtrahuntur, quæ cùm ad morum, tum ad naturalis philoſophiæ præcepta commodè referri queunt. Exempli cauſa, Ouidii Metamorphoſes, anilia commenta cenſebuntur, ſi verba & voces tantummodò, & prout extant, interpreteris. Quis enim hominum in arbores, piſces, formicas, ſcopulos, infinitaſque eiuſmodi formas, Iouis, Apollinis, & ſimilium idolorum nutu conuerſiones ſibillis ac cachinnis non excipiat? Tantali ſcilicet, Danaïdum, Siſyphi, Ixionis, Titii, Salmonei, aliorumque cruciatus inauditos, Cha-

rontis cymbam, Stygias paludes, Acheronta, Plutonem, Tiſiphonem, Cerberum tricipitem & inferorum poëtica portenta recipiemus: Herculis labores, Perſei hoſtes lapidificantis ludicræ pugnæ, Phaëthontis, Dædali, Ganimedis conatus & raptus, quam fidem apud hebetiores obtinebunt, ſi ſimpliciter quod de iis ſcriptum extat, referatur? Deorum autem Dearumq; cæli, terræ, maris & inferorum figmenta, quamuis à ſuperſtitione vetere culta, nihilominus tamen à ſapientibus viris ad rerum naturalium conſiderationem reducta ſunt: quam ſi quis ex Ouidio & aliis iterum explicare velit, vt iam olim & noſtro ſeculo quibuſdam mythologicis præſtitum eſt, is (meo quidem iudicio) philologis omnibus vtilem nauabit operam, & de humaniorum literarum ſtudiis multum merebitur. Porrò, ſicut in picturis color plus afficit quàm lineæ, propter ſimilitudinem corporis & fallendi aptitudinem: ita in poëtarum inuentis mendacium probabilitate temperatum magis percellit & gratius eſt apparatu carminis & dictionis fabula figmentoque carentis. Proinde vbi abſurdum aliquid in poëtis occurrit, puta de Deorum maiorum minorumque conuiuiis, rixis & amoribus, de Gigantibus, Centauris, Chimæris, Gorgonibus, Cyclopibus, & eiuſmodi monſtris: is, qui eum vt verum amplectitur ſermonem, in errores incidit, falſiſque opinionibus imbuit animum. Atqui nunquam immemor eſt poëticarum in fingendo præſtigiarum, is nihil feret mali, neque quicquam abſurdi credet, ac ſi Neptunus terram eruere, & Atlas humeros ab onere cœleſtis machinæ ſubtrahere cogitaret. Immò ſecurè ridens pueriles iſtos pauores, ad Philoſophiæ arcana perquirenda poëtarum veterum ſublimes animi conceptus accommodabit. Nec ſanè ſunt fugienda horum ſapientum ſcripta Philoſophiæ & humaniorum literarum ſtudioſis, ſed adhibenda diligens conſideratio, adſueſcendumque eſt vt in fabulis, quæ iuniorum mentes titillant, vtilitatem quæras, eamque amplectaris. Si verò fabulæ te ad impietatem aut turpia deſideria pertrahunt, eis repugnandum eſt, & ſuccenſendum. Hoc enim eruditionis principium eſt. Iouem vides in aurum per tegulas in Danaes turrim illapſum, fucumque virgini facientem: animum reuoca ad præclaram Lyrici vatis ſententiam, *Aurum per medios ire ſatellites, & perrumpere amat ſaxa, potentius ictu fulmineo.* Deteſtanda hîc Magnatum luxuria, pecuniæ amor in virginum cuſtodibus. Cæterùm, ſicuti à ſcorpiis icti ſolent ab iiſdem remedium petere, ita ex ipſis poëtis vulnerum, quæ ab eorum fabulis inflicta ſunt, remedia petamus, id eſt, fabularum commodè explicationes hauriendæ, quæ ſtudioſis adoleſcentibus frequentes occurrunt. Quum verò minus exercitati non ita facilè nucleum ſub fabularum cortice latentem eruere poſſint,

idcirco vt ſæpius detegeretur in hac editione curauimus. In Geographicis autem, ſpinoſa illa de veterum & recentiorum nominum conciliatione ſæpiùs faceſſere iuſſa, quod breuius deſcribi potuit, diligenter eſt annotatum. Si quis plura deſiderat, ad Ortelii laudatos, vtiliſſimóſque labores recurret. Hic enim abſolutam ferè hac in parte præſtitit operam. Infinita alia quæ tum ad hiſtoriam, tum ad Geographiam pertinent omiſſa eſſe, & apud authores latere non negamus, ſed quum & manum de tabula tollendam eſſe ſciremus, & immoderato modo modum aliquem præſcribendum, & Indicem excudere nobis eſſet conſtitutum, dummodo neceſſaria apparerent, minutiſſima quæque perſequi & vobis offerre ſuperfluum atque adeo pernicioſum ſumus arbitrati. In hiſtoria rerum geſtarum à præſtantiſſimis viris longiores deſcriptiones omiſſæ ſunt: ſatis enim fuit vno verbo indicaſſe nomen, vel hiſtoricos ſcriptores, apud quos geſtorum & heroum memoria extaret. Librorum autem numerum, aut capita annotare immenſi fortè nec ita neceſſarii fuiſſet laboris. Quod ad vrbium & regionum nomina, locorum longitudines & latitudines, cæteráque à Geographis accuratè tradita ſpectat, ea conſultò prætermiſit is, cuius manu in Dictionario noſtro poliendo & augendo ſumus vſi, quum exactam de iis rebus doctrinam hoc opere tradere non inſtituiſſet. Auctorum item veterum & recentium nomina decurtauit, quòd in eorum cognitione imperitiores ſciret eſſe verſatos. Occurrent forſitan, præcipuè in Geographicis vocibus, quæ repetita videbuntur: & poëticas quaſdam fabulas ſemel & iterum repoſitas eſſe non diffiteor. Voluimus enim non exercitatis ſolummodo, ſed & rudioribus conſulere. Magiſtratuum, & variorum apud Græcos Romanoſque munerum publicorum nomenclaturæ hîc non apparebunt: iſta etenim non ſunt huius operis: tametſi quædam ſparſa ſint, vt ſtudioſi adoleſcentes ad hiſtoriarum lectiones allicerentur. Quòd ſi quædam exciderunt delenda, aut quæ politiorem limam requirant: ſi quæ inter excudendum errata commiſſa ſunt propter operarum incuriam, veſtrum erit pro veſtra erga homines de literis optimè merendi ſtudioſos beneuolentia meos qualeſcunque conatus æqui bonique conſulere. Ex Typographia noſtra, Anno Redemptionis humanæ M. DC. XLIV.

DICTIO-

DICTIONARIVM HISTORICVM, GEOGRAPHICVM, POETICVM.

A A

A, amnis in Gallia Belgica, apud Atrebates ſcaturiginem habens, ciuitates, ſanctum Audamarum, & Teruanam, Morinóſque populos alluit, ac Flandriam à Picardia diſtinguit, atque diſterminat, ac tandem in mare Britannicum, ſeu Anglicum effunditur, Ortelius in Theat. orb. ter.

Aætius, nomen proprium viri, Valer. Flac. lib. 7. Argonaut.

Aaraſſus, vrbs Piſidiæ, ex Artemidoro apud Strabonem, lib. 12.

Aaron filius Amram, frater Moſis, Hebræorum primus Pontifex conſecratus, fratris ſui verba populo referebat, quòd ille ore blæſo eſſet: ad Leuitici ſacerdotij adminiſtrationem à Deo per Moſem vocatus, & hoc confirmatus modo: cùm Iſraëlitarum quidam indignè ferrent ſoli Aaroni cõſpectam ſacerdotij dignitatem, præcepit Dominus Moſi, vt à ſingulis Iſraëliticarum familiarum principibus ſingulas virgas acciperet, & ſuâ cuiuſque in virgâ nomen ſuũ ſcriberet, eáſque oraculari tabernaculo reponeret: futurum enim vt quem Dominus virum elegiſſet, eius virga fructificaret: quod cùm feciſſet Moſes, poſtridie tabernaculum ingreſſus, vidit Aaronis virgam, Leuiticæ familiæ principis, fructificauiſſe, floreſque ediſſe, & amygdala peperiſſe. Numer. 17.

Aaron, Saracenorum Ammirthas: cùm in Aſiæ prouincias exercitum trecentorum millium militum duxiſſet, turpe fœdus cum eo iniit Nicephorus Imperator, pactus ſe ei daturum quotannis trecenta millia aureorum in tributum capitis Imperatoris, & tria pro capite filii ſui. Paulus lib. 24. anno Domini 803. Sigebertus in Chronicis, & *Zonaras*.

Aaron, Magus quidam inſignis, qui cum gratia & auctoritate plurimùm apud Manuelem Commenum Imperatorem poſſet, magiæ accuſatus eſt & excæcatus, cùm ſimulachrum teſtudinis prolatum eſſet, in quo erat imago hominis, qui ambos pedes habebat in compedibus, & pectus clauo transfixum: deprehenſus eſt etiam euoluere librum Solomonium, qui cùm legebatur, legiones dæmonũ adducebat, ſubinde interrogantium cur acceрſiti eſſent, ac iuſſa alacriter exequentium.

Aaron, Perſarum Rex, qui ingentia munera & elephantem Carolo magno primo Romanorum Imperatori miſit. Æmil. lib. 3.

Aaſar, ciuitas in tribu Iuda; nunc verò vicus grandis oſtenditur eo nomine pergentibus Aſcalonem de Azoto. Hieron. in locis Hebraicis.

Aasbai filius Machati. 2. Reg. 23. 24.

Aaſtari, filius Aſſur ex Naara: 1. Paralip. cap. 4.

Aba, Xenophanis filia, quæ Olbi Ciliciæ vrbis tyrannidem, quam pater procuratorio nomine adminiſtrarat, cultu obſequiiſque ab Antonio & Cleopatra ſibi impetrauit. vide Strab. l. 4

Aba, ciuitas Phocidis, cuius ciues Abantes dicebantur: qui poſtea relicta patria Eubœam incoluerunt, quæ etiam ab ipſis Abantis dicta eſt. Strabo lib. 10.

Aba mons Armeniæ, ex quo Domitius Corbulo Euphratem naſci voluit. Plin. lib. 5. cap. 24.

Aba, tyrannus Vngariæ, in vico Scœbe à ſuis cæſus eſt, & in proxima æde ſepultus: non multis à morte annis cadauer eius effoſſum eſt: ſudarium & paludamenta tum fuere incorrupta, & vulnera obducta cicatrice curata: ideóque ex æde ruſtica ad cœnobium Saranenſe ab eo extructum tranſlatum eſt cadauer. Bonifinius lib. 2. Decad. 2.

Ababa, Maximini Senioris Romani Imperatoris mater. Capitolinus.

Abacæna, ciuitas Medorum, item Siciliæ. Ptol. Vrbs etiam quædam Carica.

Abacanum, vrbs Siciliæ; Steph. Hæc vrbs non procul eſt à Meſſana: eius incolæ dicuntur Abacæni, *Bigenis ager* ſunt qui putant hodie appellari, inquit Fazellus.

Abacuc, Propheta 10. Num. anno mundi 4602. de Iudæa in Babylonem tranſlatus eſt per Angelum Domini ad Danielem Prophetam in leonum fouea detentum, appoſuitque illi pulmentum quod meſſoribus coxerat. Eius corpus ſub Arcadio & Honorio reuelatum eſſe aſſerit Beda.

Abacuc, martyr quidã tẽporibus Claudij Cæſaris.

Abacus, Ceuolæ regionis apud Indos metropolis, quæ *Granata* vulgo vocatur. Marc. de Nizz. in Relat.

Abadir, lapis eſt, teſte Priſc. à Saturno pro Ioue deuoratus. Cùm enim eſſet in fatis futurum, vt Saturnus à filiis propriis regno pelleretur, id vt euitaret, quoſcunque ex Ope vxore partus ſuſcipiebat, deuorabat. Eam ob cauſam, Ops Iouem in lucem editum ſeruari cupiens, Saturnum decepit lapide in os eius iniecto, qui Abadir dictus eſt.

Abæ, abarum, oppidum Phocidis. Strab. Phocenſium vrbs eſt (inquit Pau. in Bœotica, li. 10.) à Philippo Macedone cùm cæteras euertiſſet ob id relicta; quòd eius populus ſacrilegij expers eſſet. Nomen habet ab Aba Heroe, vt Steph. & Suidas prodiderunt: dicitur & Aba ſingulari numero.

Abæ, Lyciæ locus, vbi Apollinis Phanum, vt habet Sophoclis Scholiaſtes in Oedipo tyranno.

Abæa, oppidum in ſinu Meſſeniaco, non procul à Pheris, quod nonnulli idem eſſe putant cum Hira, ſeu Oechalia, vna ex ſeptem ciuitatibus quæ apud Home. 10. Iliad. Achilli offeruntur ab Agamemnone, Ptolem. Vide Hermo. in Pli. Eſt autem dicta Abæa, teſte Pauſania, ab Abante Lyncei & Hipermneſtræ filio nuncupata, quæ Apollini dicata fuit. Erat in ea vetuſtiſſimum Apollinis oraculum, in quo dabantur oracula priuſquam in Delphis darentur, quod ab exercitu Xerxis incenſum eſt. Vnde etiam Apollo, Abæus cognominatus eſt.

Abæatæ, populi ſunt Arcadiæ, in ſinu Meſſeniaco, quorum vrbs Abæa commemoratur à Ptol. 5. vide Plin. lib. 4. cap. 6.

Abæi, Phocenſium regionis populi, in Phocidem ab Argis commigrarunt, atque illic Apollinis templum conſtruxerunt.

Abæra Arabiæ deſertæ vrbs; apud Ptolemæum.

Abaga, Tartarorum rex, & Armeniæ, Hieroſolymam recuperauit. Sabel.

Abagarus, Perſarum rex. Hunc ſubegit Seuerus Imperator. Spartianus.

Abagarus Oſrohenorum rex ad Seuerum tranſfugit, traditiſque obſidibus liberis, fidem ſuam auctorauit, ſagittariorumque vim magnam miſit auxilio, Herodian.

Abagarus, Edeſſenorum toparcha (erat ea gens vltra Euphratem.) Sciendum autem Abagarum nonnunquam dici Abgarum, nonnunquam Agarum: quin & Agbarus dicitur ab Euſebio lib. 1. hiſt. Eccl. cap. 12. & 13.

Abahius, Nilus fluuius dicitur (vt ſcribit Paulus Iouius lib. 18. hiſtor.) quaſi amnium pater, quòd poſt longum & tortuoſum curſum, totam aquarum molem in multa cornua diffundat.

Abagas Can, rex Tartarorum, armis recuperato Turciæ regno, cuius imperium Tartari anno 1280. ſibi pepererant, Paruanam Turciæ præfectum, quòd eam regionem Ægyptio Sultano proditoriè vendidiſſet, medium diſſecuit, carnes inter alias epulas coxit & cum proceribus ſuis deuorauit: queſtus interim ne ſic quidem ſibi ſatisfactum eſſe. Fulgoſus lib. 9.

Abal, filius Aſſer, Patriarchæ Iacob filiorum octaui. Ioſeph. lib. 2. cap. 4. Antiq. Iud.

Abala, oppidum in Africa Trogloditarum, non procul à mari rubro. Plin. lib. 6. cap. 29. Oppidum in tribu Iuda, Ioſ. 15.

Abala, portus Maſſaliæ proximus, ad quem aufugit Cæſar aduerſus Pompeium dimicans, App. lib. 5.

Abalgaris, Aſiæ ciuitas in media prouincia, Marc. Paul. lib. 1. cap. 5.

Abali, populi Indiæ, de quibus Plin. 6. 19.

Abalites, ſinus maris Troglodítici, ita dictus ab Abala, eius regionis oppido maritimo, Plin. 6. cap. 29.

Aballaba, Britanniæ Inſulæ vrbs. Lib. Notitiarum, Sita eſt in Vveſtmorlandia Brigantum regiuncula: ſola vetuſtate ſuſpicienda, nimirum Romano ſæculo ſtatio erat Maurorum Aurelianorum. *Apelby* hodie vocatur. Cãdenus.

Aballone, Galliæ Lugdunenſis vrbs, Antonino, vbi legio 16. *Auallon* nunc vocatur: cuius meminit Aimoinus.

Abalus, Inſula Oceani Germanici, in qua nonnulli crediderunt Electrum ex arboribus fluere. Plin. lib. 37. cap. 2. In ea ſi quando homo merſus in flumen non appareret amplius, centum annis funus illi faciebant, & manes ita expiabant.

Abamoth-Baal, oppidum in tribu Ruben. Ioſ. 13.

Abana, locus Capuæ apud Ciceronem contra Rullum 16. Ortel. in theſ. Geograph.

Abana, limpidiſſimus & iucundus Damaſci fluuius, qui in decapolitana regione è radicibus montis Libani exortus, meridionale ac Occidentale Damaſci latus alluit, indéque per planiciem Archadob defluens in mare Syriacum effunditur.

Abannæ, populi Africæ, vicini Caprarienſibus, quos vtroſq; bello ſubegit Theodoſius. Marcellinus lib. 20.

Abanta, vrbs iuxta Parnaſſum, vbi Apollinis ſacrum. Phauorinus.

Abantias, inſula maris Mediterrannei, Bœotiæ prop inqua, alio nomine poſtea Eoboia, aliàs Eubœa dicta, cuius incolæ Abantes dicuntur. Plin. lib. 2. c. 12

Abantidas, poſt Cliniam Arati patrem Sicyniorum tyrannidem occupauit, ab indigenis quibuſdam paulò pòſt interemptus, Paul. in Corinth.

Abantes, fluuius in finibus Apolloniatum, Sabell. lib. 8. Enn. 6.

Abantes, Ionum populi inter Achiuos. Herod. lib. 1. Alios dixit Orpheus in Argonauticis iuxta Pontum. Vide Stephanum de vrbibus, & Plinium lib. 5. cap. 12.

Abantes populi (inquit Pauſanias) ex Eubœa octo nauibus ad Ceraunia delati, Theonum in regione quam Abantidem appellarunt, cõſtruxerunt, quam tandem amiſerunt, poſteà Corcyram deducti ſunt.

Abantis, inſula maris Ægei, toti illi Græciæ littori oppoſita, quod à Sunio Atticæ promontorio ad Theſſaliam vſque extenditur, anguſtiſſimóque freto, quem Euripon vocant, à Bœtia dirempta. Dicta Abantis, ab Abantibus incolis è Thracia oriundis, qui relictis Abis Phocidis ciuitate, à qua & nomen acceperunt, in hanc inſulam tranſmigrarunt.

Abantis, idis, inſula Bœotiæ, quæ & Abantias dicta eſt Stephano.

Abantis regio, & in ea Thronium oppidum, in Theſprotide fuêre, ad montes Ceraunios. Pauſanias.

Abaortæ, populi ad Indum fluuium. Pli. 6. 20.

Abara, Armeniæ oppidum. Cedren.

Abaratha, Taprobanæ inſulæ oppidum. Ptolem.

Abaradira, Africæ Epiſcopatus, apud Vict. Vticenſem.

Abarbarea, vna Naiadum, ex qua Bucolion, maximus natorum Laomedontis Æſopum genuit & Pedaſum. Homer. Iliad. 6.

Abarbina, Hircaniæ vrbs. Ptolem.

Abarca, vel ſanctiùs ab Arca, tertius Nauarræ rex, aduerſus Saracenos proſperè pugnauit, Aragoniæ regnum auxit. Volaterran. Ritius.

Abari, Scythica Harmaxobiorum gens, qui campos, vltra Caucaſum exiſtentes depaſcunt, à vicinis Turcis, à quibus malè afficiebantur, profugi, & littora maris Euxini, quod Pontum vocant relinquentes, ad Boſphorum venerunt. Euagrius, Hiſtoriæ Eccleſiaſticæ lib. 5. cap. 1. & aliis locis. Hoc Nicephorus Abares vocat.

Abarim mons altiſſimus, & aſcenſu difficillimus, Amonitidem & Moabitidem regionẽ à Chananæa terra diſterminans, vbi Moſes Iſraëlitarum dux ſapientiſſimus, vitam finiuit. Num. 17. 12. & Deut. 32. 48. Ioſephus autem lib. 4. c. 8. antiq. ait hunc montẽ è regione Hiericuntis ſitum eſſe.

Abarimon, Scythiæ regio iuxta Imaum montẽ, ſuper Entropophagos in quo ſylueſtres homines degunt, auerſis poſt crura plantis, maximam habentes velocitatem, paſſimque cum feris vagantes. Plin. lib. 7. cap. 2.

Abarina Africæ regio; Abaritanam arundinem ex Africa habet. Plin. lib. 16. c. 36.

Abares, Aſiatici Boreales populi, circa Caucaſum. Calliſto.

Abaris montis fluuij nomen, apud Ouid. 5. Met. & Virgil. 8. Æneid.

Abaris Scytha quidam, Seuthæ filius, Apollinis iter ad Hyperboreos deſcripſit, & multa alia, hic ab Apolline ſagittam accepit, quam iaculans & ipſe cum ea ferebatur: itaque populos velociſſimè tranſmeans, per eam reſponſa dabat, vnde αἰθροβάτης dictus eſt. Iamblicus Pythagoræ diſcipulum fuiſſe aſſerit: alij Olympiade 3. alij 56. alij 82. floruiſſe aiunt. Scripſit oracula regionibus quas peragrauit, quæ hodiéque extant: prædixit iis quoque terræ motus, peſtes & ſimilia. Legatus Athenas veniens ad ſuos Hyperboreos rediit nihil comedens. Herodotus. Cælius cap. 22. lib. 9. Strabo lib. 7. & Scholiaſtes Ariſt.

Abarne, Meſopotamiæ vicus, Gumathenæ regionis. Ammian. lib. 18.

Abarnus, Phocenſium vrbs. Heſych.

Abarnus, vel Abarnis, vrbs & regio Barianæ ad Propontidem. Hecathæus, & Ephorus Abarnidem ad Helleſpontum collocant, & Lampſaciarcem eſſe volunt. Vide Stephanum.

Abaraza, Syriæ vrbs inter Cyram & Edeſſam. Anton. in itinerario.

Abaren, filius Matthaciæ, filij Ioannis primi, Machab. 2. 5.

Abarſis, locus Epiſcopalis in iure Orientali. Ortel. in theſ. geograph.

Abarthomius, nomen viri, qui cùm irrigare hortos Alexandro magno conſueuiſſet, ab eo Sydoniæ rex conſtitutus eſt. Curtius & Plutarch. in Alexandro.

Abarus, Abarum rex anno mundi 4010.

Abarus, nomen proditoris cuiuſdam Arabum primarij, qui M. Craſſum, Syriæ prouinciæ præfectum expeditionem in Parthos ſuſcipiẽtem, aſtutè in calamitoſum excidium compulit. Appianus in Parthico, à Floro Mezeras Syrus, à Plutarcho in vita Craſſi Arimanes appellatur.

Abas, mons apud Syros vñ de Euphrates oritur, Plin.

Abas, Armeniæ maioris fluuius. Plu. in Dione. Eſt Italiæ vrbs apud Steph.

Abas, Metaniræ filius, à Cerere in lacertam ſeu aſcalabum conuerſus, quòd à matre ſuſceptam hoſpitio moleſtè tuliſſet, & rem diuinam honori illius inſtitutam irriſiſſet. Cælius lib. 19 cap. 4. antiq. lection.

Abas, antis, rex duodecimus Argiuorum Lin-

cei, ex Hypermneſtra coniuge filius (ſunt tamen qui Beli filium faciunt) homo bellicoſus & acerrimi ingenij. Pater fuit Prœti & Acriſij, & auus Perſei, à quo poſtea Argiuorum reges Abantiadæ dicti. regnauit annis 23. anno 2581. Euſebius.

Abas, filius Cymei & Hypermneſtræ Danai filiæ, Abârum Phocenſium vrbis conditor, & vates, quo Lyſander Lacedæmonius vſus eſt: eius ſtatua olim Delphis ſpectabatur. Pauſan. in Phoeicis.

Abas, comes Æneæ, de quo Virgil. lib. 10.

Abas Centaurus, Ixionis & Nubis filius, venator inſignis. Ouid. lib. 12. metam.

Abas, Saracenus quidam, Chriſtianis infenſiſſimus, de quo Paulus Diaconus lib 22 rerum Roman.

Abas, Sophiſta quidam, qui hiſtoricos quoſdā commentarios, & Rhetoricen ſcriptam reliquit, Suidas.

Abas, apud Thuſcos regnauit annis xv. ab hoc poſiti ſunt Abij Thuſci, Manetho. anno mundi 2584.

Abantias, dicta eſt Athalenta, neptis Abantis, & Iaſij filia, Muſæus, *Nec Abantias aures, Præterit ipſe tuas.*

Abaſa, inſula proxima Æthiopibus, in ſinu quodam maris Erythræi. Pauſan. 2. Eliac.

Abaſes, loca ſunt deſerta & inacceſſa in Occidentali plaga Ægypti. Strabo.

Abaſcus, Sarmatiæ Aſiaticæ fluuius, qui ſe in pontum Euxinum effundit. Ptolem.

Abaſeni, Arabiæ gens apud Steph.

Abaſges, Scythiæ populi vicini Saginis. Steph. ad fidem Chriſti conuerſi temporibus Iuſtiniani Imperatoris, vt ex Procopio memorat Euagrius libri quarti cap. 22. & Zonaras.

Abaſitis, Myſiæ Aſiaticæ tractus, in quo Ancyra vrbs. Strabo.

Abaſſus, oppidum maioris Phrygiæ ad Toliſtobogiorum fines, Liuius lib. 8 decad. 4.

Abas, ſiue Abauris, vt vult Sabellicus, amnis eſt iuxta quem Pompeius Albanos prælio vicit. Plutarch in Pompeio.

Abaſtani, libera Indorum gens, circa Indum fluuium. Arria. lib. 6.

Abaſter, vnus ex tribus equis Plutonis, quorum primus Metheus dicitur, qui interpretatur obſcurus: ſecundus Abaſter, i. niger, tertius Nonius, quod ſonat tepens. Io. Bocatius, cap. 6. li. 8. Vide Alaſtor.

Abathuba, Marmaricæ vicus, Ptolemæo.

Abatia, oppidum in municipio Federicorum & Vendraminorum. P. Bembus lib. 9.

Abaton, Abati, ædificium erectum à Rhodiis ad protegendum Artemiſiæ trophæum, quod regione impediti, diruere non poterant. Cæl. lib 7. cap. 51. Artemiſiam, inquit, mirari non deſinunt Græci, quæ irruentes Rhodios claſſe exuerit, inſulamque domuerit, erecta in vrbe Rhode ſtatu quæ ciuitati ſtigmata videretur inurere. Quem locum obſeptum mox Abaton dixere, (quaſi imperium) quoniam trophæa mouiſſe, religio eſt.

Abatos inſula in extremis Ægypti ad paludem Memphiticam, in qua ſepultus fuit Oſiris lex: Hoc nomine etiam vocatus eſt locus vltra Ægyptum & Aethiopias iuxta paludem Stygem, ab α priuatiua particula, βαίνω, id eſt vado. Quæ Græci Abata, Latini inuia vocant; ſiue auia. Vide Abases.

Abauchus, nomen viri, cuius amicus fuit Gyndanes. huius meminit Lucianus in dialogo cui nomen Toxaris.

Abaugi, Hunnorum gens videtur apud Procopium.

Abazea, ἀβάτια feſta fuerūt vel potius Sacra, à Dionyſio Capris filio & Aſiæ rege inſtitura. Cicero lib. 3. de Nat. Deo. Dionyſios, inquit, multos habemus: Primum Ioue & Proſerpina natum: ſecundum, Nilo, qui Nyſam dicitur interemiſſe: tertium Caprio Patre, eúmque Aſiæ præfuiſſe dicunt, cuius Abazea ſunt inſtituta: ſic dicta à taciturnitate, qua hæc ſacra celebrantur, ἄβαœος, enim taciturnum ſignificat.

Abba, Africæ vrbs Polib. lib. 14.

Abba, Lyncei & Hypermneſtræ filius 1. Argiuorum rex Prithum & Acriſium filios reliquit: regnauit annos 23. Abbas Pauſan.

Abbatiſuilla, vrbs Comitatus Pontini non antiqua valde, vt nomen indicat: ſedes eſt iudicis præſidialis. Merula, Metel.

Abda, pater Adonitarum. 3. Reg. 46.

Abdada, Galiciæ vrbs. Ptolem.

Abdala, Saracenus, Toleti rex, Tireſiam Alphonſi quinti, Veremundi filij, vxorem duxit: quæ illius nuptias detrectans, poſt Abdalæ deceſſum ſeſe perpetuo cœnobio dicauit. Volaterra.

Abdala Mahumeti pſeudoprophetæ pater, conditione ſeruus, qui in camelis ductitandis ſubſeruiebat mercatoribus: quo moriente, Mahumetus eius filius in lucem eſt editus. Petrus Abbas Cluniac.

Abdalmutalis, Arabs, Mahumeti auus qui tanta corporis forma & pulchritudine excelluit, vt eam omnes admirabili mulieres proſequerentur amore Abbas Cluniac.

Abdara Prolemæo, Abdera Straboni, Hiſpaniæ Bæticæ oppidum. Hodie *Almeria*, aliis *Vera*, Cluſio autem *Adria*.

Abdaram, Saracenus, Hiſpaniæ rex à Radamiro rege Galiciæ ſuperatus, Luithprand. lib. 5. cap. 1.

Abdariſtenſes, populi Plin. lib. 4 cap. 19.

Abdas, Perſarum Epiſcopus: virtutibus plurimis adornatus. Is zelo diuino non mediocriter vſus, πυρεῖον, id eſt, focum eorum, ſeu

Veſtam deſtruxit, πορεῖον, namque illi templa vocabant in quibus ignem perpetuum ſeruabant: Deum etenim arbitrabantur ignem eſſe. Theodor. lib. 5. cap. 39. Eccleſ. hiſt.

Abdadaſtratus, Tyri rex regnauit annis nouem.

Abdecammarnus, Saracenorum & Hiſpaniarum rex, anno à nato Chriſto 826.

Abdela, vrbs circa Meſopotamiam, Cedren.

Abdelæ, Scytharum populi videntur apud Nic. Calliſtum, quos quoque Epthalitas vocat Ortel. in theſ.geogr.

Abdemonaphes, Iſmaëlita mercator inſignis, qui Mahumetum impoſtorem emerat: quo mortuo, eius vxorem ipſe duxit Mahumetus.

Abdelmonus, Africæ rex, patre figulo natus, cui, cùm iuuenis adhuc eſſet, regnum Arabiæ prædixerat Auentumerth Aſtronomes inſignis, eúmque in eo acquirendo poſtea adiuuit: aſciuit enim ſibi quendam, qui Almohadi vocabatur, & cœpit librum Mahometi, qui dicitur Alcoranus, exponere, & docere, & Caliphæ de Baldac (qui eſt Papa Arabum, & deſcendit generationis linea de ſemine Mahometi) contraria prædicare, & regi Almorauidum Abbadi, qui tunc regnum in Africa obtinebat, rebellare. Itaque Abdelmonus adiutus ſuperſtitione Almohali vt conſiliis Auentumerthi regem occidat, & interfecit, & totum regnum obtinuit Africanus, & apud Marrochum ſtatuit ſedem ſuam: in Hiſpaniam progreſſus, Saracenos omnes in ſuas partes pertraxit; ei in regno ſucceſſit Aueniacob filius. Roderius Toletanus libr. 7. re. Hiſp. cap. 9. Fulgoſius lib. 3. cap. 4.

Abdemonus, puer quidam qui vincebat omnia problemata à Salomone Hieroſolymorum rege iniuncta, Ioſeph de Anti. Iud.

Abdemelechus, Æthiops Eunuchus, Sedeciæ regis ſeruus, Hieremiam prophetam interceſſione ſua è cœnoſo barathro funibus eduxit, 30 hominibus adhibitis, in quod à proceribus Iudæorum coniectus fuerat propter vaticinia: propter hanc pietatem promiſit Abdemelecho Dominus ſeſe illum defenſurum contra hoſtes Chaldæos, ne in illorum manus veniret. Hierem. 39

Abdera, oppidum Thraciæ, Democriti Philoſophi, & Protagoræ ſophiſtæ patria: quam Diomedis ſoror condidit, & à ſe cognominauit. Ouidius: *Aut deuoueat certis Abdera diebus*, dicta ab Abderito Herculis deliciis, à Diomedis equis dilacerato & humato, in cuius honorem Hercules, poſteaquàm pugnaſſet cum Diomede, Abderam condidit. Hæc poſtea collapſa Clazomene à Clazomeniis ex Aſia venientibus, qui eam in maiorem formam redegerunt, vocata eſt; iuxta quam Biſtonium ſtagnum fuiſſe dicitur: in quo cuncta natantia demerguntur. Iuxta hanc vrbem & Limitem, quem Diomedis vocant, equi paſti rabie inflammantur propter medicatum naturâ ſuâ pabulum. Plin. Sciendum ab Ephoro dici Abdera, numero plurali tantùm, ſecundum Abderon ſingulari. Plin 4.11.13. Vide etiam Stephanum Pomponius & Solinus ab Diomedis Thracum Regis ſorore conditum meminerunt anno mundi 3313.

Abdera, oppidum Hiſpaniæ Beticæ, & inſula ad Samothracem, Authores Plin. 411 Ptolem. lib. 2.

Abdera, pulchra Teiorum colonia. Vide Chiliades Eraſmi

Abderitæ, populi Thraciæ, qui cùm à muribus & ranis vexarentur, coacti ſunt natale ſolum relinquere, & alias quærere ſedes: ferunt eos Lyſimacho regnante nouo quodam & mirando genere morbi infeſtari cœpiſſe: modus mali erat hic, primùm vniuerſim graſſabatur febris prærapida, ſuccenſáque: vbi dies aduenerat ſeptimus, ijs ſanguis profluebat à naribus copioſè largitérque, alii ſudore multo digerebantur, & hic erat febris finis: cæterum perridicula mentem omnium obſidebat affectio: ſiquidem ad tragœdiam concitabantur iambicáque vocalyſſimè detonabant, ſed Euripidis Andromedam in primis, & Perſei verba cantu percurrebant. In multum producta eſt inuſitata deliratio hæc, donec hyems & atrox frigus accedens, malo finem induxit. Cælius lib. 5 cap. 4. antiq. lect.

Abderama, Saracenorum Rex, euocatis ex Hiſpania ab Eudone Aquitaniæ duce (qui Carolo Martello Gallorum Regi viribus impar erat) CCCC millibus Saracenorum, velut explorata victoria in Galliam ad vlteriores ſedes proficiſcebatur: aduerſus quem copias ſuas inſtruit Carolus Martellus, mittitque ad Eudonem, vt reconciliationem gratiæ faceret, ſimultatúmque memoriam patriæ Galliæ religionique condonaret, nec ſecum cuncta in omne tempus euerteret, quibus motus Eudo clandeſtinum fœdus cum Franco init, fidémque dat communi ſaluti ſe non defuturum: præſtitítque id re ipſa: nam cùm ad Turonum vrbem ſigna contuliſſent, & iam æquo pugnarent Marte, Eudo cum ſuis caſtra Saracenorum diripuit: qua clade Saraceni territi, fugam effuſam fecere: ad ccckxxv millia Barbarorum cecidere. Æmil. lib. 2. Sigebertus. Cranzius lib. 4. Sueciæ, cap. vlt.

Abderus, vnus fuit eorum qui ab equis Diomedis Thraciæ regis interfecti & deuorati ſunt. Maſerius in Valerij Argonautico.

Abdi pater Cis Leuitæ, 2. Chron. 29.12 filius

Maloch. 1. Chron.6.44. filius Elan.1. Eſdr. 10.26.

Abdia, pater Ieſmaiæ .1. Chron .27.19.

Abdias, Leuita, præfectus operis domus Dei, 2. Chron.34.12.

Abdias diſpenſator domus regis Achab. 2. Reg. 18.3. *Le maiſtre d'Hoſtel*, Propheta item σύγχρονος Amos, quem Hieronymus ſub Achab fuiſſe refert.

Abdias, Epiſcopus quidam Babyloniæ temporibus Apoſtolorum, cuius decem libri de hiſtoria certaminis Apoſtolici extant.

Abdila, in Hiſpania impiiſſimus Chriſtianorum perſecutor, ſub Iuſtino, de quo Antonin. lib. 15.cap.15.

Abdiel, filius Guni, è tribu Gad.1. Paral.5.15.

Abdimelech, Saracenorum rex, Africam inuaſit, à qua per Ioannem Magiſtrum militum fugatus eſt, Æmil. libr. 2. anno à Chriſto nato 962.

Abdimoneples, Iſmaëlita, locuples mercator temporibus Heraclij, circiter Chriſti annum 612. Magmed ſeu Machumetem, Turcarum Prophetam emit, qui poſtea viduam heri vxorem duxit. Pomp. Lætus.

Abditana, nunc *Arriana*, vrbs Africæ propriæ circa Tunetum.

Abdolominus, hortulanus quidam longa cognatione regiæ ſtirpi annexus, quem Alexander Magnus captâ Sydone regem ſalutari fecit. Cæterùm multis eius inopiam & ſordes criminantibus, ad Alexandrum perductus, haud, inquit Macedo, viri indoles famæ generis repugnat, videndum eſt quo animo inopiam tuleris: Tum ille, Vtinam Alexander, ſic regnum ferre poſſim: hæ manus ſatis ad victum fuere, nihil habenti nihil defuit: eo ſermone Alexander delectatus, ex Perſica præda dona dedit, regionémque vicinam eius ditioni ſubiecit. Sabellic. lib. 4. Enn.4.

Abdon, vir Dei, Hieroboamo ſuper altare excelſorum, filiiſque ſuis mortem interminatus eſt, cui interminanti manum areſcere fecit: contra præceptum Domini in domo pſeudoprophetæ comedit: quamobrem dum reuerteretur Hieroſolymam, in via à leone eſt interfectus.

Abdon, filius Micha. 2. Paral. 34. 20. qui 4. Reg.2. Achobor dicitur, Paleſtinæ locus. Ioſue 21.

Abdon, Hilonis filius de tribu Ephraim, Iſraëlitarum princeps, Ioſeph.lib.5.

Abdon, ciuitas tribus Aſer, quæ cum ſuburbanis ſuis Leuitis ſeparata eſt. Ioſ. 21.30. Paral.6. Hieronym. tomo 3. de locis Sebiacis litera A.

Abdon filius Hillel de tribu Ephraim, xv. Hebræorum iudex, iudicauit annis viij. Iudic. 12. anno mundi 2811.

Abdon, regulus quidam Chriſtianus ex Corduba Perſarum vrbe oriundus, vnà cum Senna etiam regulo, qui cum Chriſtianos (quos Decius Babyloniæ captiuos inuentos, Cordubam ſecum adduxerat, variiſque cruciatibus ad mortem vſque mulctauerat) ſepeliſſent, accuſati apud Decium, Romam pertracti ſunt: ibi cùm ad aras ducti ſacrificare noluiſſent, & idola conſpuiſſent, leonibus & vrſis obiecti ſunt: at cùm feræ membra ſanctorum non attigiſſent, gladijs interfecti ſunt, Bergomenſis libro 8. Vincentius lib. 11. cap. 4.

Abdua, fluuius Galliæ Ciſalpinæ, qui Addua etiam dicitur Plin. 3. 10. 35. & 3. 1. 10. Nunc Adda, Leandro.

Abdiu, Propheta, ex Sichem, agro Lechthachamar oriundus: ter ſemicenturionem egit: huic cùm Elias propheta pepercíſſet, relicto rege ſuo, Eliæ adhæſit, 4. Regum 1.

Abdiranus, Saracenorum rex, aduerſus Carolum Magnum potentiſſimè dimicauit. Garduam tranſgreſſus, Burdegalam diripuit, omníque impietate defœdauit. Sabel.

Abeâcus, Siracorum rex, qui ſunt populi ad radices Caucaſi, apud Strabonem lib.11.

Abea, Ptolemæo Peloponneſi vrbs eſt ad ſinum Meſſeniacum. Pauſanias dicit olim *Ire* appellatam: hodie *Calamata* dici Sophianus ait.

Abeâtæ populi in Achaia non procul ab Aliphireis & Pyrgenſibus. Pli. 4.6.8.

Abed, filius Ionatha, in.1. Eſdr.8.6.

Abedone, nomen vrbis, Phauorino.

Abel, filius Adami, à Caino fratre ſuo interfectus, Geneſ.4.

Abel, locus Paleſtinę, Iudic. 11. item 3.Reg.15. vbi Ioſephus *Abellanæ* legit.

Abela, nomen trium vrbium facit D. Hieronymus in locis Hebraicis: vnius quidem in terra Ammonitarum, in ſeptimo lapide Philadelphiæ, quæ nomen retinet: hîc Iephte dimicauit Secundæ; in duodecimo à Gaderis miliario contra Orientalem plagam. Tertiæ, in Phœnice inter Damaſcenum & Paneadem.

Abelbuel, vrbs in terra Ruben, vnde Helizæus propheta. Dorotheus.

Abella, Indiæ locus apud Zonaram.

Abelinates, ſunt Plinio Italiæ populi, qui *Protropi* cognominantur, item alij qui Marſi cognomen habent: circa Apuliam vtrique.

Abellinum, Plinio Abella, Straboni & Ptolemæo, oppidum Hirpinorum in Aprutio: hodie *Auellino* appellari ex Blondo apparet. Ego auſim hoc *Auellino*, Ptolemæi Abellinum dicere, quod in Hirpinis deſcribit: Abellam enim in Campania ſtatuit,

quam Ambroſius Leo, qui de hac ſua patria tres libros ſcripſit, tradit à priſcis Græcis *Auella* ἄλλα à Venti vertigine hunc tractum perflante dictam: à poſteris Latinis verò B inſertum. Sunt qui putant Vigilium hanc *Bellam* per ſynalœpham nominaſſe eo verſu.

Et quos mali feræ deſpectant mœnia Bellæ.

Auella per V apud Silium legitur lib. 8. Baptiſta Porta lib. 5. villæ ſuæ ſcribit duo eſſe in Italia oppida quæ vulgò *Auelio* & *Auellino* vocantur: an hoc Aballinum, illud Abella? Ortel. in theſ. geogr.

Abelmaim, Ioſepho Abelmaen, aliàs Iabella in tribu Nephtalim, ciuitas à rege Aſa per Benadab expugnata. 3. Reg. 15. 2. Paralip. 16. Ioſeph. Ant. 12.

Abelmeo, villula inter Neapolim & Scythopolim. D. Hieron. in loc. Hebr.

Abelmeula, locus vel crepido. Iud. 7. & 3. Reg. 4. D. Hieronymus dicit eſſe locum in Aulone, qui Bethahula ſuo tempore vocabatur.

Abelſatim, locus in deſerto ad meridiem Moabitarum, non procul à Iordane, à ſpinarum copia nomen habens. Num. 33.

Abelterium, Antonino Luſitaniæ vrbs, inter Olyſiponem & Emeritam: Simlerus legit *ab Elterio* diuiſim.

Abenboen, à filio Ruben ſic appellatus eſt terminus filiorum Iudæ: iacet in valle contra Orientem in via regia de Adomin: magnus eſt in modum clibani, & videtur eſſe marmor. Breidenb. itin. 6. Hieron. in locis Hebr. Ioſ. 15. & 18.

Abendonia, locus in Anglia, vt habet vita S. Ethelvvoldi.

Abennezer, vel Lapis Adiutorij, locus in Palæſtina, 1. Sam. 4. inter Maſphat & Sen, ibidem cap. 7. Corræus vocatur hic locus à Ioſepho. hic cùm caſtra haberent Iſraëlitæ profligati à Philiſthæis, arcam Teſtamenti adferri voluerunt tanquam tutiores futuri Deo præſente, ſed mox & ipſi cæſi & arca capta eſt.

Abeona, Dea ab antiquis culta, quæ abeundi facultatem præſtaret. huius meminit Auguſtinus in 4. & 7. libro de ciuitate Dei.

Aber Cinaa, Tabernaculum quod olim haud longè à ciuitate Azor, in valle Sennim verſus Vulturnum quatuor à Caſtro regio, contra Africam autem à Caſtro Zabul tribus miliaribus tetenderat. Brocard. itin. 1.

Aberdonia regio Scotiæ. Munſter. lib. 2.

Aberides, Deus Ethnicorum, qui deinde Saturnus appellatus eſt: Cœli & Veſtæ filius.

Aberitæ Ptolemæo *Arbitæ* interpretibus, Gedroſiæ populi in ora maritima.

Abes ciuitas in tribu Iſſachar. Ioſue 16. aliàs dicitur Æmes, quidam corruptè habent Hacmes.

Abeſamis, Omanorum vrbs in Arabia felice à Semiramide condita. Plin. c. 28. lib. 6.

Abeſan de Bethlehem, mortuo Iephte iudicauit Iſraël ſeptem annis: habuit triginta filios, & totidem filias, quas omnes maritis tradidit: ſimul filiis omnibus vxores dedit: foras miſit filias, filiorum autem vxores domum ſuam introduxit. Iudic. 12. Ioſeph. lib. 5. Rabbi Salomon & Chaldæus paraphraſtes hunc Abeſan Boos eſſe dicunt.

Abeſar, ciuitas ex qua Dauidis prima vxor. Ioſeph. antiq. 6. c. 15. ſed *Ieſraël* legunt hìc ſacra Biblia. Ortel. in theſ. geogr.

Abeſſa, nouus Hebræorum iudex poſt Iephthen regnauit. Iud. 2.

Abeliani, Hæretici quidam in Hipponenſi Diœceſi reperti; qui non miſcebantur vxoribus, ſed ſub continentiæ profeſſione ſimul habitabant, prolem aliam non quærentes quàm adoptiuam, Auguſtin. hæreſi 87.

Abeſſalom, pater Maacha matris Abiam, 3. Reg. 15. alio nomine vocatus Vriel, 2. Paral. 13.

Abeſte, Arachoſiorum oppidum apud Hermandrum fluuium. Plin. 6. 23.

Abi, vel Abia, mater Ezechiæ regis, 2. Paralip. 26. 4. Reg. 18.

Abias, filius Samuelis prophetæ, 11. Reg. 8.

Abia, ſeu Abiam, filius Roboami ex Maacha filia Abeſſalon, quartus Iudæorum rex hic prauum ſe ac paternorum veſtigiorum æmulum præſtitit: orantibus tamen Deum ſuis militibus vicit ipſum Ieroboam: tunc corruêre 50000. virorum fortium ex Iſraël, confoſſa à viris Iuda: Regnauit Abia tribus ferè annis. 3. Reg. 15. & 12. lib. Paralip. cap. 13. Ioſeph. l. 8. antiq. cap. 11.

Abia, Herculis filia, Hylli nutrix, in Iram ciuitatem ſeceſſit, quam de ſuo nomine Abiam appellauit, ibique fanum eiuſdem nominis condidit.

Abia, ciuitas maritima in Neſſenia, quæ à ſaltu porcino. xx. potiſſimum ſtadiis diſtat. Iram olim nominarunt: & vnum eſt ex ſeptem oppidis quæ Agamemnonem Achilli promiſiſſe Homerus ſcripſit.

Abiaſaph, filius Elcanæ. 1. Paral. 25.

Abiaſaris, rex maximæ Indorum patris, qui ſe cũ regno ſuo Alexandri Macedonis poteſtati ſubiecit, in cuius ditione dracones prodigioſæ magnitudinis nutriebantur. Sabellic. lib. 6. Ennead. 4.

Abiaſari, vide *Biaſari*.

Abibalus, Tyriorum rex, Salomonis contemporaneus & amicus, Ioſeph. lib. 1. contra Appionem.

Abiathar, filius Achimelech ſacerdotis, ſummus ſacerdos tempore Dauidis regis Iudæ: anno mundi 1896.

Abica, vide *Hylea*.

Abida, filius Madiam filij Abrahæ, Geneſ. 25.

Abida, Cœleſyriæ oppidum Ptolemæo: vide *Abida*.

Abiddenſis, loci Epiſcopalis in Africa meminit Collatio Carthaginenſis.

Abidan, filius Gedeonis. Num.1.

Abiel, filius Scor, 1. Reg.9. pater Ner & Cis. 1. Reg.14.

Abieſem, filius Manaſſe, Ioſ.17.vnus ex fortibus Dauid, 2. Reg.23. & 1.Paral.2

Abieta, Iazygum Metanaſtarum oppidum Ptolemæo. *Abrieta* legunt Latini interpretes. Ortel. in theſ. geogr.

Abigail, vxor Dauid mortuo Nabal, 1. Paral.3. eſt & filia Naab, ſoror Saruiæ, mater Ioab. 2. Reg.17.

Abigas, Mauritaniæ fluuius ex Auraſio monte prorumpens, Procop.

Abigenſium ciuitatis meminit liber Prouinciarum in Gallia Aquitanica prima: ſed *Albienſium* legit alius codex: *Albie* eſt Cœnali. Ortel. in theſ. geogr.

Abihail, pater Suriel principis Moholitarum. Num.3. vxor item Roboam filij Salomon. 2. Paral.1. vxor denique Abſur filij Semoi, filij Onan.1.Paral 2.

Abilius, Epiſcopus Alexandriæ.

Abij populi ſunt, vt Stephano placet, Scythiæ, aut, vt alij malunt, Thraciæ: ita dicti quòd Abianum amnem accolant: aut certè quòd in curribus degentes, lacte veſcentes, & in cœlibatu viuentes, vitam humanam agere non videantur. Alij Abios dictos putant quaſi ἀβιάςουϛ quòd in pace degentes nemini vim inferant. Sunt quoque qui Abios inde dictos putent, quòd more vicinarum gentium arcu non vtantur, vt ſit compoſitum à nomine βιὸς quod accentum habens in vltima arcum ſignificat. Stephanus vocat eos ex Æſchyli Prometheo *Gabios*. Strabo eos *Cnistas* κτιςὰς, id eſt, creatores vel conditores vocat. *Abij* Tuſci ſunt apud Manethonem, vbi hodie Cap. Abium videtur, circa montem Argentarium, vt placet Annio: Caput Alucia Blondo vocatur, vt aſſerit Leander.

Abila, quæ Lyſanij cognominatur, ab eius præſide nempe Lyſanio, vt teſtatur Euſeb.8. Demonſtrat. Cauæ Syriæ vrbs eſt, apud Ptolemæum, Polybium & Plinium. Stephanus duas habet huius mominis Abilæ in hoc tractu vrbes, vnam in Phœnicia, alteram circa Iordanem fluuium ἀβίλη Ioſepho quoque vrbs ad Iordanem, vbi locus palmarum, Antiq 4. cap.7. & 5. cap.1 Pereæ regionis vocat idem lib.2.c.11. belli Iud. Lyſiæ Tetrachiam vocat idem 20. Antiq.c.5. Abilene apud D. Lucam. cap 3.& Euſeb 8. Demonſt.

Abilonææ, Syriæ populi ſunt apud Polyb.5.

Abiluum, Germaniæ vrbs, Ptolemæo

Abimadatôcus, qui & Amylinus Euilmérodach & Amildabacu, dicimus Babyloniorum rex, regnauit annis xxxi. Ioſeph.libro.10. cap.13.

Abimáel, filius Iectan, Geneſ.10.28.

Abimelech, Gedeonis ex Droma concubina filius *legitimus* ſi matrimonij vinculum ſpectetur, *illegitimus* verò & *ſpurius* ſi vxorum ordo ac dignitas: Grandior factus propinquorum, auunculorum præſertim, ſtudio, fauore, induſtria & labore Sichemitis perſuaſum eſt, vt illi principatum deferrent, dántque Abimelecho ſeptuaginta argenti laminas è fano Baal Berith: hoc argento egentium, flagitioſorúmque colligit manus, venit in domum patris ſui in Ephra, metuens ne ſi in viuis manerent ſeptuaginta fratres, imperandi etiam dulcedine tangerentur, ſibique inſidiarentur, ſi non omnes, ſaltem aliqui, eos per ſatellites, latronéſque ſuos capi iubet omnes, deinde, quaſi facinoris alicuius rei comperti eſſent, mortis in illos ſententiam dat. Sicque demum in vno eodemque ſupplicij loco ſuper vno lapide iugulandos internecioni dat, & occiduntur, vno excepto Ioatham filio minimo, qui abſconditus fuit. Nefario hoc parricidio in fratres perpetrato in vrbem Sichem rediit, illorum adhuc calenti ſanguine reſperſus, viros, Sichem, & vniuerſas familias vrbis Mello congregati, ab iis Rex creatur Abimelech regnauitque annis tribus. Tandem inter Regem & populum immittit Deus malum ſpiritum, vt mutuis ſeſe ſcelerati damnis exitiiſque conficiant. Incipiunt ergo Sichemitæ Abimelechum deteſtari, illi inſidias aduerſus eum ponunt, ab Abimelech capitur. Sichem, occiſi quotquot contrariæ factionis erant, omnes: exciſa illa penitus & quidem ſic, vt totum eius locum ac ſolum ſale conſereret: indevenit ad oppidum Thebes, dum oppugnat oſtium turris excelſæ, ad quam confugerant viri omnes ac mulieres, exurere nititur, fœmina, quæ illi fragmen molæ in caput deiicit, opprimitur, & ne à fœmina trucidatus dicatur, armigerum ſuum rogat vt gladio transfodiatur, quod & ille perficit Iudic cap.9. Ioſeph lib.5. cap.8

Abimelech, Rex Gerat Palæſtinæ Metropolis, qui Saram Abrahami coniugem in vxorem acceperat, ob quod peccatum Ioſephus cum tota familia eum lethali morbo correptum fuiſſe refert, mortémque illi Deus denuntiat in ſomnio, hinc, bonus ille Rex, etſi Ethnicus ad agnitionem veri Dei venit, Saram antequam ei appropinquaſſet, Abrahamo reſtituit, eum placidè obiurgatum ſingulari mu-

ri munificentia regiis donis afficit, hoſpitium ei liberum in regno concedit quacunque regni parte placeret. Orauit autem Abraham Deum & ſanauit Deus ipſum Abimelech & vxorem eius & ancillas eius, vt parerent: clauſerat enim Dominus omnẽ vterum in domo Abimelech.

Abina, Buſianæ vrbs apud Ptolemæum.

Abinadab, filius Iſai patris Dauid 1. Reg. 16. filius Saul. 1. Paralip. 8. præfectus Salomonis. 3. Reg. 4.

Abina, nomen vrbis Suidas.

Abinoa, pater Barac, ducis exercitus Iudæorum.

Abialica, VI. M. P. Eburaduno, verſus Veſontionem diſtat, nomen hoc, ſpatium, ac ſitus conueniunt vico hodie vulgo *Le Ballet* dicto.

Abira, Phæniciæ vrbs, lib. Notitiarum.

Abiram, primogenitus Hijel reædificatoris Iericho. 3. Reg. 16. frater Dathan. Num. 6.

Abiron, fluuius Eliab. Num. 6.

Abirob, filius Mehuſim. 1. Paral. 8.

Abis, fluuius in Danubium influens, qui & Abſus dicitur. Alchamerus.

Abiſa, Arabiæ felicis vrbs, Ptolemæo.

Abiſac, virgo adoleſcentula, quæ calefaciebat regem Dauid ſenio confectum. 3. Reg. 1.

Abiſai, filius Saruiæ, ſororis Agibail, frater Ioab, 1. Reg. 26.

Abiſa, mater Ezechiæ. 4. Reg. 18.

Abiſaris, regio Indiæ apud Strabonem lib. 15. vide *Biaſari*.

Abiſania, ciuitas, quæ Ptolemæo collocatur in ea Arabiæ parte, quæ Arabia fœlix dicitur.

Abiſontes, populi inter Alpinas gentes. Plin. 4. 20. 18.

Abiſſini Æthiopiæ populi Preſtegiani, vide Abyſſini.

Abiſue, filius Phinées, filij Eleaſar, filij Argon. 1. Paral. 6. filius item Bela, filij Beniamin, filij Iacob. Paral. 8.

Abiſſur, filius Semei, filij Ouam, filij Garamel. 1. Paral. 2.

Abital, mater Saphariæ, filij Dauid. 2. Reg. 3. 1. paralip. 3.

Abitenſe, Africæ populi, apud D. Auguſtinum contra Parmen.

Abiu, filius Zerobabelis. Matth. 1. 3.

Abiu, filius Aaron, filij Amram, filij Caath, filij Leui. Exodi 6.

Abiud, diuiſor terræ Chanaam, Num. 34.

Abiud, filii Beniamin. 1. paralip. 8.

Ablacus, fluuius Danubium ingrediens. Althamerus.

Ablatius Ægyptius, præne. III. Cos. Olymp. 277. anno 2. vrb. cond. 1082. Chr. Domini 331. quo anno Conſtãtinopolis dedicata noua Roma.

Abletes, populi non procul à Pergamo, qui parent Miſijs. Strabo lib. 13.

Abliala, Albaniæ vrbs, Ptolem.

Abrier, princeps militiæ Saul, filius Ner, patruelis Saul. 1. Reg. 14. interficitur à Ioab. 2. Reg. 3.

Abnobi, montes Germaniæ, pro locorum diuerſitate varia ſortiuntur hodie nomina; in Franconia namque *Stepgelvvald* vocantur: Eorum pars circa Mœnum fluuium appellatur *Ottenvvald*: Et inter Haſſiam & Franconiam dicuntur *Speſſart*, Bircheimero authore. Item circa VVitenbergenſem ducatum, vbi Danubis oritur, *die Baar*, VVillichio & Tſchudo teſtibus. Sed ſciendũ, quòd hi montes, qui Ptolemæo *Ἀβνοβαῖα ὄρη*, vel *Aunobi ἄνοβοι* potiùs nominantur, Tacito *Arbona* ſunt: nonnulla exemplaria legunt *Arnobæ*: à Marciano Capella *Ad Nouem* dici annotauit Rhenanus, ſed corruptè: pro quo viri eruditi reſtituerunt *Abnouam*, ex quo haud ineptè quidam coniecerunt ipſis Germanis montis vocabulum fuiſſe *die Abenovve*, à quo Latinis Græciſque facta vocabula *Abnoba Aunaba*, & *Abnoua*, *Rauraci*, montes, ſunt Ammiano. Cluuerio id montium iugum eſt, quod ab Rheni Arotæque confluentibus in Septentriones verſus ad oppidum vſque *Pfortzheim* inter Rhenum ac Danubij fontem Nicrúmque ſternitur.

Abrobrica, Luſitaniæ oppidum. Plinius libro 4. c. 20.

Aboccis, oppidum Æthiopiæ. Plin. 6. cap. 29.

Abœocritus, dux Bœotiorum, cum mille alijs Bœotiis cæſus apud vrbem Chæroneam in quodam prælio contra Aetolos. Plutarch. in Arato.

Abnacharana, vrbs felicis Arabiæ, ſita in monte edito ad ſeptem paſſuum millia anguſto colle, vt vix duo valeant proficiſci. Ibi aſſeruatur regius theſaurus Sultani. Lud. Barth. in reb. Arab. fel. lib. 2. cap. 8.

Abantidas, filius Paſeæ tyranni Sicyoniorum, & ipſe tyrannus, occiſus à Dinia & Ariſtotele dialectico. Plutarch. in Arato.

Abillius, qui Aollius antea vocabatur, filius Romuli ex Hercilia fæmina Sabina: alij eum volunt eſſe filium Hoſtilij cuiuſdam ex eadem Hercilia. Plutarch. in Romulo.

Abodiacum ſiue vt Ptolemæo ſcribitur, *ἀβουδίακον Abudiacum* oppidum quod hodie *Fueſſen* vulgò dicitur.

Abolani, populi in Latio, Albenſibus proximi: Plin. 35. 38.

Abodriti, vide *Abotriti* & *Arboricha*.

Abolla, Siciliæ oppidum, Stephano & Suidæ.

Abolus, vide *Alabon*.

Abona, fluuius Britanniæ.

Alboni teichos, id eſt mænia, Galatiæ oppidum Ptolemæo, & Arriano in Periplo. Petrus Belonius & Gyllius ſcribunt Boli hodie dici. Lucianus refert in ſuo Pſeudomante, quendam Alexandrum impoſtorem petiiſſe à principe

Romano, vt cõmutato vocabulo *Ionopolis* hæc ciuitas vocaretur. Stephano oppidum paruum iuxta Euxinum Pontum, cuius populi dicuntur Abonotocheitæ.

Abonis, Angelicæ oppidum: Antonio IX. M. P. à Venta Silurum. *Auington* eſt Camdeno: ſitũ eſt in regione Gloceſtria: dicitur & *Auone*: à flumine fortè nomen habens, *Auon* enim flumen Britannis denotat. Camdenus.

Abor, circa Mediam regio. 4. Reg. 17. & 1. Paral. 5. ad Gozan fluuium: Villæ quoque nomen eſſe in Media ſcribit D. Hieronymus.

Abora, vide *Aborras*.

Aboraca, vrbs in Sarmatia Aſiatica, vicina mari Euxino. Strabo.

Aborienſe, oppidum Africæ propriæ apud Plinium.

Aborigenes, populi montani quos Chamezenus Ægyptiorum Saturnus in Italiam abduxerat: antiquiſſimi fuerunt, & primi tenuerunt agrum populi Romani: ſic dicti quòd viſi ſint editi ſine patribus, quaſi ſine origine, aut quòd ex varia gentium colluuie mixti eſſent. Hi poſtea aduentu Æneæ Phrygibus iuncti, Latini appellati ſunt, Romamque cõdiderunt, Saluſtius, Liuius, Dionyſius. Arcades fuiſſe, & cum Oenotrio, Lycaonis Arcadiæ regis filio in Italiam veniſſe tradunt. Plin. 3.5.82. Steph. Beroſus. Iſti litteras ab Euandro habuiſſe feruntur. Halicarnaſſeus libr. 1. enumerat eorum oppida. Feſtus dicit eam antiquiſſimam gentem eſſe Italiæ, & in agro Romano habitaſſe.

Aborras, Straboni lib. 61. *Aborus* Stephano, *Chaboras* Ptolem. Meſopotamiæ fluuius Authemiſiam vrbem præterfluens, non procul ab Euphrate in Aſia: *Abora* eſt apud Zoſimum & Marcellinum, Burrhas eſt Æliano, animal. 12. c. 30. *Aborus* Stephani, ni fallor, *Xaborectorum* vocat neſcio quo authore Pomp. Lætus. *Giulap* nominari in tabulis geographicis videtur: *Hormiez* poſſint nominari ex Onuphrio in vita Iulij. 3. Pont. Max.

Abotus, vide *Aborras*.

Abotis, ciuitas Ægypti, Stephano & Suidæ.

Abotriti, qui vulgò *Predenèncentri*, populi cõtermini Bulgaris, Daciam Danubio adiacentem incolunt. Sic Monachus anonymus in Francorum Annal. *Arborichas* hos interpretis vitio vocari apud Procopium contendit H. Iunius. vide *Arborichæ*.

Abraham, Cyrrhorum Epiſcopus, qui toto ſui Epiſcopatus tẽpore nec pane, nec aqua, nec lecto, nec igne vſus eſt, neque leguminũ vllum genus, neque cocta olera guſtauit, lactucis, cicoriis, apiis, aliiſque crudis perpetuò contentus: hoſpitalitate tamen frugali erga omnes vſus, lautis epulis ac potionibus vini vti alios ſumere ſẽper adhortans, ipſe nihil prorſus guſtans. Theo. in Philotheo in ipſo Abraham.

Abraces, dux copiarum Artaxerxis. Xenophon lib. 1. de Cyri exp.

Abrachimini, B*rachamanes*.

Abradatas, rex Suſorum fuit, & maritus Pantheæ nobiliſſimæ matronæ, quam cùm à Cyro captam caſtè & liberaliter haberi præter ſpẽ intellexiſſet, ad eam accedens quæſiuit quid ſibi illa faciendum cenſeret quò pro tanti principis beneficio gratiam aliquam referret: cui cùm illa reſpondiſſet vt eniteretur ſe tanto regi quàm ſimillimum præſtare, ſtatim in aciẽ profectus, ſtrenuè pugnans occubuit: Cuius corpus ad ſe relatum cùm Phantea aſpexiſſet, acinace ſeipſam confodit: capite ſuper viri pectus recumbens, vt è iugulo profluens ſanguis mariti vulneribus infunderetur. Xenophon Cyri pæd. lib. 5. 6. & 7.

Abragana, Serica vrbs apud Ptolemæum.

Abram, Patriarcha, filius Tharæ, natus poſt diluuium annis ducentis nonaginta duobus, ante Moſen quadringentis viginti quinque annum agens nonageſimũ nonum, cum eo: iterum Deus fœdus paciſcitur, & nomen eius Abram in Abraham mutat, quod multarum gentium patrem ſignificat: mandatum de circunciſione accipit: filius ei promittitur ex Sara vxore, qui ei annum centeſimum agenti naſcitur: & eodem tempore amicitiam cum Abimelecho contrahit. Geneſ. 21. iuſſus à Deo Iſaacum filium immolare, præſto eſt mãdatis diuinis: cuius fidem deprehendens Deus, ei in perpetuum benedixit. Geneſ. 22. Ceturam in matrimonium ducit, ex qua plures ſuſtulit filios: Iſaaco tamen dedit omnia ſua, concubinarum verò filios muneribus ornatos orientem verſus mãdauit. Mortuus eſt ætatis anno centeſimo, ſeptuageſimo quinto: eumque Iſaacus & Iſmaël filii ſepeliuerunt in duplici cauerna agri quem ab Ephrone Hettæo viuus redemerat. Geneſ. 25. Hiſtorici ei tribuunt Aſtrologiæ inuentionem litterarum, diuinæ philoſophiæ, Mathematicorum, & cœmeteriorum: Pholydorus lib. 1. cap. 6. de rer. inuent. Philo. Viues. Auguſtinus de ciuitate Dei. lib. 18. Ioſephus lib. 1. antiquit. cap. 8.

Abram, vel Abrahim-Baſſa, Othomani poſtremi noſtra memoria Turcarum Imperatoris filius: cum repudiata matre in Perſiã ad Sultanum concedens, bellum aduerſus patrem geſſit: quo per patris inſidias ſedato, dum ſe reuocato filio imperij totius habenas traditurum affirmat: dumque patris præcepto filius ad eius genua deuolutus veniam petit, à duobus Genniſſeris, fortiſſimo arcus neruo ad collum filij deuoluto, miſerè ſuffocatus eſt. hiſt. Turcica.

Abraham, rex Æthiopiæ, pro diuino cultus ab Æthiopibus, ob reuelationes quas habuit: inter quas & hæc recenſetur, quòd monitus ſit

à Deo, vt, ſi velit ſuis hæredibus firmum & tranquillum relinquere imperium, filios omnes, vno natu maiore excepto, monti includat, quaſi cuſtodia aſſeruatos, nec quenquam inde elabi patiatur, niſi quem in ſucceſſorem eligeret: quam conſuetudinem etiam poſteri & ſucceſſores obſeruarunt. Aluares capite 58.

Abraham, Eremita Ægyptius, grandem (iam defeſſis ætate parentibus) hæreditatem mox habiturus, non ſpectauit, ſed vt nudus diſcedens in ſolitudine ſibi cellam conſtituit: deinde illis vita defunctis, cùm ad capiendum tantarum opum patrimonium vocaretur, tanti illud fecit, vt pedem loco non efferret: porrò per procuratorem ita egit, ne quid ſibi reliquum foret, ſed rebus diuenditis, pecunia omnis mendicantium turbæ: viduiſque & pupillis diuideretur: illi nihil omnino ſuppellectilis erat præter catinum, veſtémque cilicinam, & ruſticum ſagum: Marul. lib. 1. cap. 8. & lib. 4. cap. 4. Sabellicus lib 8. cap. 5.

Abrahamus, Marroci rex, pugna victus à ſeditioſo quodam Elmahelo, & vrbe excluſus, cùm nullam ſalutis & regni recuperandi ſpem ſupereſſe videret, vxorem cariſſimam à tergo vehens, equum ex altiſſima rupe præcipitem egit. Ioan. Leo. lib. 2. cap. 45. hiſt. Africæ.

Abrahamus, Auarorum princeps. Auent. lib. 4.

Abrahami domus, pagus ſic appellatus in agro Damaſceno. Nicolaus Damaſcenus apud Ioſephũ. lib. 1. Antiq. & Euſebium 9. Præparat. Euangel. *Hoba* fortè, Geneſ. 14. S. Abrahami caſtellum circa Sodomam & Gomorrham habet author anonymus de bello Hieroſolymitano.

Abram, vel potius Hebron, nomen ciuitatis. Ioſue 19.

Abranitis, vide *Auranitis*.

Abrauanus, vide *Aurauanus*.

Abrax, vnus ex equis Solis. Homerus.

Abraxas, ſiue Abraſax, vnus ex Deis qui ab hereticis inducti ſunt, barbaris & inconditis nominibus, de quibus ab Irenæo & Epiphanio facta eſt mentio.

Abrelia, regio. Phauorinus.

Abreta, ſic olim dicta eſt Myſia, teſte Plin.

Abrettana, Myſiæ Aſiaticæ regio, apud Strabonem & Stephanum: ſed apud hunc quoque ἀβρεττηνὴ eſt. ἀβρεττανὴ per *a*, in penultima, Suidæ.

Abretanus, Iupiter Myſius Deus, ab Abreta, quæ eſt Myſia, ſic vocatus: cuius ſacerdos fuit Cleon, latro priùs inſignis, deinde Antonij, poſtea Auguſti militiæ præfectus.

Abri, gens Taulantiorum, ad Adriam, vicina Chelidoniis. Stephanus ex Hecatæo.

Abricium, vide *Arbittum*.

Abrieta, vide *Abiota*.

Abrinatæ populi Pontici. Stephanus.

Abrinca, amnis nomen qui vulgari nunc vocabulo *Are*, medio ferme ſitu inter Antennacum & Bonnam, apud Sinciacum oppidum Rheno miſcetur.

Abrincatui, Galliæ Lugdunenſis populi. Plinio, & ἀβριγκάτουοι quoque Ptolemæo. *Abrincata*, vrbs Armorica eſt in libro Notit. *Auranches* hodie Scaligero & Vineto, in Auſonium, quæ & *Arboretana* dicitur Cenali. *Abrincatinum* villam nominat Sigebertus, quæ vocatur *Landa Aronis*.

Abrittum, Mœſiæ alicubi locus, vbi Decius Imperator occubuit. Pomponius Lætus *Abricium* Thraciæ locum vocat Chronicon. Caſſiodori.

Abroditi, vide *Arborichæ*.

Abrodiætus, cognomen Parrhaſij, Vliſſis pictoris nobiliſſimi: Latinè delicatus & elegans. Herculem Lyndi fecit, aſſeuerans eum à ſe talem pictum qualem ſæpe in quiete vidiſſet. Plin. lib. 35. cap. 10.

Abrocoma vel Abrocomes, Darii filius fuit atque vnus ex præcipuis Perſarum Satrapis, qui vnà cum Xerxe in expeditionem profectus, à Lacedæmoniis cæſus eſt ad Thermopylas. Herodot. lib. 7.

Abroleua, lucus circa Thraciam videtur: in Miſcellan. hiſtor. 23.

Abron, Grammaticus fuit è Phrygia, ex Rhodo oriundus, & Thryphonis diſcipulus. Suidas.

Abron, pictor Samius. Plin. lib. 35. cap. 10.

Abroë, Argiuus quidam diues & mollis, cuius vita locum fecit prouerbio *Abronis vita*; pro ſplendida & molli. Vide Zenodoti parœmiam.

Abronychus, nobilis Athenienſis fuit, Lyſiclis filius, cuius fideli ſtrenuáque opera vſus eſt Themiſtocles in bello Perſico, & in legatione apud Lacedæmonios. Herodot. lib. 8. & Thucyd. lib. 1.

Abroni, vrbs Galatiæ. Ptol. vulg. *Arcani*.

Abros. gens Talantinorum ad mare Adriaticum. Stephanus.

Abroſtola, Phrigiæ maioris vrbs. Ptol.

Abrottine, vide *Abretina*.

Abrotonium, nomen proprium meretricis.

Abrotonon, Themiſtoclis mater. Plutarch. in Themiſtocle.

Abrotonum, Africæ vrbs ad mare Mediterraneum, Straboni & Plinio circa Syrtim. Stephanus ait ex Ephoro eandem eſſe cum Neapoli. Hermolaus tradit à Strabone etiam Lepten cognominari.

Abretine, vrbs Myſiæ, vide *Abretini*.

Abruzi, vide *Pregurcij*.

Abrus, Sapæorum in Thracia vrbs, Pauſaniæ in Achaicis, niſi mendoſus ſit locus, de quo vide Fuluium in fragmentis Appiani, forte eſt *Apros*. Ptolemæi.

Abrypolis, populi Romani ſocius, à Perſeo Macedonum rege expulſus. Liuius. lib. 2. Decad. 5.

Abs, vide *Aps*.

Abſalom, filius Dauid, ex Maacha filia Talmai regis Gueſeur. 2. Samuel 3. Iſraëlitarum ſui temporis formoſiſſimus: fratres ſuos, filios regios ad conuiuium inuitat, fratremque Amnonem propter ſtupratam ſororem ſuam incautum inter vina obtruncat: hinc maiora auſus, patrem & regno & vita ſpoliare conatur: prælio autem cum paternis ducibus commiſſo, terga dare compellitur, ramiſque quercus cæſarie inuolutus, & capite adhærens, tribus haſtilibus à Ioabo percutitur. Corpus eius in foueam proiectum, lapidibus ſuperiniectis tegitur: carenſque liberis nullam ſui reliquit memoriam, præter Coloſſum à ſuo nomine dictum, quem ſibi viuens in agro ipſe erexerat. 2 Sam. 18.

Abſalom, pater Mattathiæ & Ionatan. 1. Mac. 11. & 13.

Abſander, decimuſnonus Athenienſium rex, regnauit annis decem.

Abſarum, vide *Apſorrus*.

Abſaris, fluuius Iberiæ, quem Ptolemæus *Abſonum* vocat.

Abſarus, fluuius & caſtellum. Plin. lib. 6. 3. 7. & 9. 6. 5. & cap. 10. 6.

Abſarus vel Abſartus, amnis Armeniæ minoris in Pontum defluens, qui cum Pariedris montibus Armeniam claudit. Ptolemæo *Apſorrhus*.

Abſile, vide *Apſile*.

Abſith, Europæ circa Dardaniam locus eſt Calliſto lib. 18. cap. 38.

Abſephus fluuius eſt Aſiæ, apud Lampſacum oppidum perfluens, ex quo Priapus fuit, obſcœnitate virilium cognitus.

Abſeus, gigas, Terræ & Tartari filius. Hyginus.

Abſitris, amnis per Siſiclaſſos populos ad hybernum exortum fluens Plin. lib. 6. cap. 26.

Abſilis ſeu Abſilia, fluuius eſt in Aſia, Latiam præterfluens ciuitatem.

Abſimârus, Tyberius LXVII Romanorum Imperator, regnauit annis ſeptem. Æmil. lib. 2.

Abſinthij populi, teſte Herodoto lib. 6. iuxta Pontum habitant, vbi mons eiuſdem nominis habetur. Ouid. lib. 5. Triſt.

Abſoris, oppidum in inſula Mineruæ, conditum à Colchis, qui cum Abſyrto Medeæ fratre miſſi fuerât ab Æeta illius patre ad perſequendam Medeam quæ cum Iaſone profugerat: Ibi cùm ſerpẽtium multitudini reſiſtere non poſſent, Medea ab eis rogata, lectas eas in tumulum fratris ibi mortui coniecit, quæ adhuc ibi permanentes, ſi quæ autem extra tumulum exit, debitum naturæ perſoluit. Hyginus in fabulis.

Abſorus & Abſyrtis apud Melam, maris Illyrici dux inſulæ ſunt: Ptolemæus *Apſorrhus* habet. *Abſyrtium* Plinio eſt. *Abſyrtides* numero plurali vocat Strabo, & Orpheus, at hic eas in mari infructuoſo deſcribit, Euxino nempe Ponto. Apud Apollodorum ſunt circa Rhodani oſtia. Abſyrtis in Illyrico quoque fluuij nomen eſt apud Lucanum 3. vide *Apſorrhus*.

Abſituis, oppidum Aſiæ, Plin. lib. 1 cap. 26.

Abſtenegi, minoris Aſiæ populi, ab Abſtenego Gomeri filio nuncupati. Ioſephus lib. 1. cap. 11. antiq. Iud.

Abſus, Paleſtinæ fluuius, Vibio Sequeſtri.

Abſynthus vel Abſynthius, vrbs Thraciæ, cuius incolæ dicuntur Abſynthii. Herodotus. vide etiam *Ænum*.

Abſyrthes, Colchorum fluuius, in Adriaticum mare ſeſe exonerans, ab Abſyrto à Medea ibidem interempto ſic appellatus. Lucanus lib. 3.

Et cadit Adriaticas ſpumans Abſyrtus in vndas.

Abſyrtides, inſulæ in Adriatico mari vel iuxta Iſtrum à fratre Medeæ ibi interfecto nominæ Abſyrto ſic appellatæ. Plin. lib. 3. cap. 36. 12. Steph.

Abſyrtum, inſula maris Adriatici. Plin. 3. 21.

Abſyrtus Aethæ regis Colchorum, & Ipſeæ filius, alio nomine Ægialeus dictus, quem ſoror eius Medea cum Iaſone diſcedens membratim diſcerptum circumquaque diſiecit, vt ſequentem ſe patrem in colligendis oſſibus occupatum remoraretur, ne iam à fuga retraheret: vnde locus ille dictus eſt Tomos, id eſt, inciſio, & fluuius iuxta quem id fecit, Abſyrtus vocatus. Sunt tamen qui Abſyrtum non ex eadem matre cum Medea, ſed ex Idea Oceani filia natum tradunt. Alii nec à ſorore diſcerptum volunt, ſed per Iſtrum fluuium cum fugientibus in Illyriam ad inſulas Phrygeidas veniſſe. Abſyrtum Diodorus Ægialum vocat. Huius meminit Cicero lib. 3. de natura Deorum, Pacuuium poëtam citans. Abſyrti fabulam deſcribit Ouid. 3. Triſtium. Eleg. 9. De hoc Orph. Argon. 2. Apollonius, Lucas & Theo. interpretes, libro quarto Argonaut.

Abſyrtus, fluuius Colchorum ex ſanguine Abſyrti fratris Medeæ, & ab eodem cum Iaſone fugiente occiſi denominatus. Bocat. & Plin. lib. 3.

Abſyrthus, author Græcus, ſcripſit de medicandis equis, & de cura animalium, & eorum medicina.

Abucini portus, in Gallia Lugdunenſi v. Sequanorum vt habet liber prouinciarum.

Abudiacum, vrbs Vindeliciæ. vide *Abodeacum*.

Abula, vrbs Hiſpaniæ. Ptolem. Hodie Auila.

Abulitis, Perſa Suſæ præfectus, ciuitatem & regionem adiacentem Alexandro tradit, qui Satrapiam regionis Abuliti reſtituit. Curtius lib.5.

Abumalach, Saracenorum & Hiſpanorum rex, cum Carolo magno fœdus iniit.

Abundantius, Conſul Romanus, anno Chriſti 393.

Abupus, vel potiùs Abus, Britanniæ fluuius maximus, Ptolem.

Abus, fluuius Epiri in finibus Apolloniatum. Strabo.

Abuſina, Antonio & lib. Notit. Germaniæ vrbs. Auentino *Auenſperg*, Bauariæ oppidulum ad Danubium.

Abuticenſe, oppidum. Plin.5.4.29.

Abydéni, populi, ab Abydo ciuitate Aſiæ, cùm à Philippo Macedonum rege ſic opprimerentur, vt nulla liberandæ obſidionis ſpes ſupereſſet, mutuam multitudinem tanta inuaſit rabies, vt ſe ſuáſque vxores & liberos, ferro, flammis, & omni genere mortis crudeliſſimè interficerent, ne in hoſtis venirent poteſtatem. Quam hiſtoriam imprimis memorabilem fuſiſſimè narrat Liuius decad.lib.1.

Abydon, onis, regio Macedoniæ. Steph. & Suid.

Abydos, vrbs Aſiæ à Mileſiis condita, Gyge Lydorum rege permittente, qui totius Troadis imperium habuit: cui Seſtos in Europa opponitur, intercedente anguſto mari à caſu virginis Helleſponto nuncupato. Id cùm Aſiam ab Europa diuidat, Xerxes ponte coniunxit. Caſtaldus *Abutich* vocat.

Abydi, tres ciuitates. Steph.

Abydos, patria Leandri. Virg. lib.2. Georg.

Pontus & Oſtriferi fauces teſtantur Abydi.

Et dicitur hæc Abydos, & hoc Abydum, hinc Abydeus & Abydenus. Ouidius,

Mittit Abydenus quam mallet ferre ſalutem,
Si cadat vna maris Seſta puella tibi.

Plin. 4.11.44.&5.32.2. Eſt item Ægypti oppidum, Memnonis regis, & Oſiris templum inclytũ. Plin.5.9.73.

Abydi, lapis colitur. Plin.2.60.7.

Abydocomæ, ſycophantæ, quo nomine malè audiebant Abydeni, quòd inſignes calumniarum artifices eſſent. Rhodig.

Abydus, Ægypti vrbs, Memnonis olim regia, *Elfium* fortè hodie. Caſtaldus *Abutich* vocat. *Abocedo* in libro notitiarum dici ſuſpicatur. Simlerus, *vide Seſtus.*

Abyla, mons excelſus Mauritaniæ, Calpæ monti, qui in Hiſpania eſt, oppoſitus, quos ambo Herculis columnas dicunt, olim perpetuo iugo coniuncti, ſed ab Hercule ſeparati: & ſic intromiſſum terris mare, quod in hodiernum vſque diem Mediterraneum nuncupatur. In his Hercules columnas fixiſſe dicitur, cùm boues Geryonis veſtigaret, perinde ac ſi vltima ibi eſſet orbis meta. Plin. in prolog.3.20. & 25.5. De his Stepha. & Dionyſius Libic. Sed vltimus clarorum Iberorum terminus Oceano proximus eſt Occiduo, cui præcelſa vna ex columnis Abyla imminet, infra quam vrbs amœna Tarteſſos: vbi multa Euſtathius ſcribit. Et notandum eſt Alybam dici à Græcis, & non Abylam, idque fortè per Metatheſin: omnino per ypſilon ſcribi oportere clarum eſt, vulgò *Alminna.*

Abyla, Syriæ oppidum, iuxta quod ſitæ ſunt Arca Ampeloeſſa, Gabe. Plin.cap.1.lib.3. Hodie *Accuta* dicitur. vide Abila.

Abylli, populi iuxta Nilum, Troglodytis vicini. Stephanus.

Abylon, vel Abydon, Ægypti vrbs. Athen.lib.15. vbi ſpinæ ſemper florentes proueniunt.

Abyſtæi, gens Libyca. Phauorinus.

Abyſtrum, magnæ Greciæ vrbs apud Ptolem. quam hodie *Vrſimorſo* vocari ſcribit in ſua Calabria Barrius.

Abziritânum, oppidum. Plin. 54.32.

Abzoæ, populi ad Oceanũ Scythicũ. Pli.6.13.23.

A C

Aca, ciuitas Phœnicum, quæ poſtea Ptolemais dicta eſt Straboni, Plinio autem dicitur Ace, quæ quondam colonia fuit Claudij Cæſaris. vide Ptolemais.

Acabe, mons in finibus Ægypti ad ſinum Arabicum, Ptolem.

Acabene, Meſopotamiæ regio. Ptolem.

Achad, Hebræis dici ex D. Hieronymo Ar, Môtanus ait, Græcè Ακαβηνή: & eſt Meſopotamiæ regio Ptolemæo.

Acabis, villa in Cyrenaica regione. Ptolem.

Acacalis, nymphæ nomen, quæ ab Apolline cõpreſſa in Creta filios edidit Phylacidẽ & Philandrum. Pauſan. & Apollon. in Argonaut.

Acaceſium, vrbs Arcadiæ, ab Acaco Lycaonis filio. Stephanus.

Acaceſius Mercuriꝰ cognominatꝰ eſt, ab Acacio Lycaonis filio, qui eũ educauit. Pau. in Arcad.

Acacius Alexandrinus, dux belli ſub Adriano martyr Chriſti, de Nuce arbore ſuſpenſus, hiſt. Trip. lib.5.&11.cap. vlt. Alius etiam martyr hoc nomine ſub Imperatore Decio.

Acacius, ſcriptor Cæſarienſis. Euſeb.

Acacius, Patriarcha fuit Conſtantinopolitanus, vir imprimis pius, & Leoni Imperatori gratiſſimus. Suid.

Acacius Rhetor inſignis, qui Libauij & Iuliani temporibus floruit. Suidas.

Acad. vide Babylon.

Acadama Syriæ Euphrateæ vrbs. Lib. Notit.

Academia, locus nemoroſus, ab Athenis mille paſſus diſtans: ab Academio Heroe, vt Eupolidi placet, ἐν εὐσκίοις δρόμοισιν Ἀκαδήμου θεοῦ, hoc eſt, *in ambulacris vmbroſis Academi Dei.* Horat. *Atque inter ſyluas Academi quærere verum.* Eupolidis ſenarium interpretatus videtur: nam aliàs legitur θεῶν, non θεοῦ. Ibi natus eſt

Plato: vbi cùm philoſopharetur, ſtudendi vſu & diſcipulorum frequentia morumque celebritate inſignis fuit. Vide Laert. in vita Platonis. Erat Academia gymnaſiū inferius, cùm ſuperiori gymnaſio nomen eſſet Lycæum. Nā inferior ambulatio & ſuperior dicebantur. Lycæum verò nomē fuit Scholę Ariſtotelicę. Alij, Academiam à Cadmo Phenice, literarum & liberalium ſtudiorum in Gręcia inſtauratore dictam probant. Vide Fr. Iunij Academiam.c 1. &2. in quibus Græcorum, Hebręas antiquitates obliterantium, vanitatem aperit & refellit.

Academici, philoſophi dicti ſunt qui Platonem ſequebantur. Erant etiam noui Academici qui nihil affirmabant, & nihil ſciri poſſe aſſerebant. Eſt enim duplex Academia, vetus & noua.

Academia, ſic dicta villa Ciceronis memoratu digna, ab Auerno lacu Puteolos tendentibus impoſita littori, celebrata porticu, & nemore, vt Plinius lib.31.cap.2. memoriæ prodidit; eā hodie Turlero teſte *Bagni de Tritoli* vulgò vocant. vide *Echedemia*: hanc villam Academiam vocabat Cicero, ab exemplo Athenarū ibi compoſitis voluminibus eiſdem nominibus; in qua monumentum ſibi inſtaurauerat. Plin.lib.31.cap.2.& 13.cap.2.

Acadera, Indiæ vrbs. Curtius lib.8.

Acadinus, fons eſt Siciliæ iuxta Delos lacus, Palicis Fratribus ſacer, ad quē iuramenti veritatem explorare ſolent ad hunc modum: Iuramenti verba tabulis ligneis inſcribebant, eáſque in fontem deiiciebant: quæ ſupernatantes iuramenti integritatem: demerſæ, periurium indicabant.

Acadra, oppidum in Arabia fœlici. Ptolem.

Acaſis, filia Minois, quæ ex Apolline filium habuit Cydonem & Oaxem, à quibus Cydonia & Oaxe Cretæ vrbes. Stephanus.

Acalandrus, flumen in ſinu Tarentino, non procul à Metaponto oppido. Plin.lib.3. c. 11. Strab.

Acálanthis, nobiliſſimi canis nomen: vndę eſt illud Ariſtoph.

Ακαλανθὶς ἐπειγομένη τυφλὰ τίκτει.

Acalanthis feſtinabunda occæcatos parit.

Cælius Rhod.lib.17.cap.18 & Eraſm. in Chil.

Acale, Arabiæ fœlicis vrbs. Ptolem.

Acalarites, fluuij nomen apud Euſthatium in Iliade.

Acamantis, inſula. Vide *Acamas.*

Acarmárchis, Nympha, Oceani filia. Diod.li.6.

Acamántis, olim dicebatur Cyprus. Inſula in mari Cilicio: dicta ab Acamante promontorio ſito ad occaſum. Steph.

Acamantis, vna ex decem tribubus Athenienſium, ita dicta ab Acamante Theſei filio. Suidas.

Acamantium, vrbs in maiori Phrygia, opus Acamantis filij Theſei, qui cùm in expeditione aduerſus Solymos ſe ſtrenuè geſſiſſet, locum vrbis condendæ à patre impetrauit. Stephanus.

Acamantius, philoſophus Heliopolita. Suidas.

Acamarchis, Nympha marina, quam Oceani filiam eſſe volunt. Diod.lib.6.

Acamas, vnus ex Thracum principibus, qui in auxilium Troianorum venerunt. Homerus Iliad.2. Fuit & filius Antenoris, qui tempore belli Troiani cœlebs erat, & dijs ſimilis habebatur. Eſt pręterea mōs in Cypro, vnde Cyprus antea Acamantis vocitata eſt. Strab.lib. 3. Huius promontorij Plinius meminit.5.31.9.

Acamas. Vide *Sinada.*

Acampſeonyſis vel Campſeóniſis fluuius. Plin.6. 49.

Acampſis. Colchidis fluuius. Art.id Periplo.

Acánthon, mons eſt Ætoliæ. Plin.4.28.

Acan, filius Eſer, filij Seir Horræi. Gen.36.

Acánitæ, emporium circa rubrum mare. Stephanus.

Achantina, Arabici ſinus inſula, apud Ptolemæū. *Angotina* Stuckio eſt.

Acantius, eſt promontorium Magneſiæ.

Acantium, vide *Cantium.*

Acanthus, puer regius conuerſus in florem ſui nominis. Eſt item ciuitas Ægypti prope Memphim. Plin.4.10.21.& cap.58.5.4.&6.31. 47.

Acanthus, oppidum in Macedonia, ſiue Ætolia, quæ eſt vrbs Atamanum, in qua mutas eſſe cicadas Steph. ſcripſit. *Eriſſo* hodie Sophiano. Vide *Dalopolis.*

Acanthus, mons Ætoliæ. Propontidis inſula. Ægypti vrbs. Oppidum Cherroneſi, iuxta Cnidum & Athamaniæ. Plin. Steph.

Acanthus, inſula. Plin.5.31.49.& Hero.lib.7.

Acapeatæ, populi circa Mœotim. Plin.6.cap 7.

Acapis, fluuius Aſiæ apud Lazos populos.

Acar, filius Ram, primogeniti Ierameel.1.Par.2.

Acara, oppidum in medio Pannoniæ.

Acara, oppidum in octaua Italiæ regione non procul à regio Lepido. Strabo lib.5. vide *Acerræ.*

Acaraſſus, vrbs Lyciæ. Steph.

Acaria, fons in agro Corinthio, apud quem Iolas Euryſteo caput amputauit. Strabo.

Acaris, vel Carides, Phrygiæ vrbs. Stephanus.

Acarnanas, vide *Achelous.*

Acarnania, quę antea *Curetis* appellata fuit, teſte Pauſania & Plinio, regiuncula & pars Epiri eſt, merſa medio ſinu Ambracio. Plin.2. 92.2.&4.9.15. In hac eſt oppidū Leucas. Marius Niger ſcribit, hodie hanc *Deſpotato* vulgò dici. Hac autē regionē Achelous amnis ab Ætolia diuidit, vel (vt Solinus ait) Pindus mons qui Acheloum parit. Steph. Eſt & ciuitas non procul à Syracuſis (Cic. in Ver.) in qua Olympij Iouis antiquiſſimū fanū fuit, quæ à Gotthis

exuſta eſt. Huius incolæ Acarnanes dicti, quorum meminit Thucyd. lib. 4.

Acárne oppidum circa Magneſiá Græciæ. Plin. 4. 9. 4.

Acaron, ciuitas Palæſtinæ, quæ Cæſarea vocatur, Plin. lib. 15. cap. 7. Scribitur aliàs Accarō, Heb. *Hekron*, id eſt, extirpatio. Ioſue 15. 19.

Achárra, vrbs Achaiæ. Stephanus.

Acaſta, nympha, Oceani & Thetyos filia. Vide ACTASTA.

Acaſtus, Peliæ Theſſalorum regis filius, venator ſagittis clarus. Ouidius libro 8. Metamorph. vxorem Creteidem ſiue Hypoliten duxit: quæ cùm Pelium amaret, neque ille contrà huius amori obſequi vellet, Pelium vltrò de ſtupri appellatione apud virum accuſauit. Itaque Acaſtus Pelio ſeu venationis cauſâ, in ſaltum Pelij montis abducto, ibíque omnibus armis ſpoliato, feris lacerandum prębuit: verùm Chion ſiue Mercurius interueniens, acceptâ Vulcani macherâ, Pelium liberauit: qui poſtea domum reuerſus, Acaſtum cum vxore interfecit. Vide Horat. lib. 3. Carm. Ode 7.

Acathartus, id eſt, impurus, ingens ſinus in mari Arabico, verſus Ægyptum. Strabo lib. 16.

Acatium, nauis erat actuaria. Iulius Pollux ait fuiſſe velum in naui maximum, ſicut minimum dolonem: Actuarię verò naues dicuntur agiles & præſtantes celeritate. Saluſt. hiſt. Actuariæ naues circiter xxx. onerariæ decem.

Acaton, eſt mons Ætoliæ.

Acatucci, Hiſpaniæ oppidum. Anton.

Acauatha, Syriæ vrbs. Lib. Notit.

Acca, comes & ſoror Camillæ. Æneid. libro 11.

Acca Laurentia, Fauſtuli regij paſtoris vxor, quæ Romulum & Remum lactauit, & maternâ ſolertiâ gubernauit. Hæc vocata eſt Lupa, eòquòd nobile ſcortum fuerit. Et tales nuncupantur lupæ ob auaritiam. Seruius.

Accabi cotichitæ, populi ſunt in Mauritania, non procul ab Atlante monte. Steph.

Accabicus murus, oppidum circa Herculis columnas, à Carthaginenſibus conditum. Steph.

Accaron, ciuitas Philiſtinorum iuxta Azorum: *Iamnetorum* portum Ιαμνιτῶν Ptolemæi eſſe vult Poſtellus. vide *Cæſarea Paleſtinæ*.

Acheni, populi Arabiæ, iuxta collum rubri maris. Steph.

Accia, Auguſti Cæſaris mater. Sueton.

Accilla, vrbs Siciliæ. Liu. decad. 3. lib. 4.

Accitana, Colonia eſt in Hiſpa. citeriore in cōuentu Carthaginenſi. Plin. lib. 3. cap. 3.

Acci Ptolemæo Hiſpaniæ Tarraconenſis oppidum, olim *Aſti* dictum. Vaſæus & Amb. Moralis *Guadix* interpretantur.

Accipitrum, ciuitas prope Thebas. Strabo lib. 17.

Accisi, populi, ad Mæotim. Pli. 6. 7. 13.

Accitania, colonia. Plin. 3. 3. 36.

Accitum, vrbem Hiſpaniæ Bœticæ eſſe in antiquis inſcriptionibus, auctor eſt Cluſius, dicitque hodie *Finiana* nominari.

Accius, tragœdiographus, natus parentibus libertinis, Marcino & Serano conſulibus: duriuſculus Ciceroni ad Atticū, & Licinio ſcriptor ferreus appellatus, quòd dum tragœdias ex Sophocle in Latinum verteret, talem præſtiterit. Quintilianus pro ſuo candore i. vitij in tempora reiicit. Tanti eum fecit Brutus, vt eius verſibus & templa & monumenta ornarit, eóque ſimulato, ſtatuam in æde Camœnarum prægrandi ſtatura, formáque poſuerit: alioqui puſillus erat.

Accius Piſaurienſis, cuius accuſationi Cicero pro Cluentio reſpondit, quémque in Oratore ſuo inter claros Oratores refert. Fuit rurſum alius Accius Nauius, cuius idem Cicero de Diuinat. meminit. Vide *Actius*.

Accius Tullius, princeps Volſci nominis Romanis ſemper infeſtus, quibus, Coriolano adiuuanti bellum intulit. Liu. & Plutarch. in Coriolano.

Acco, mulier iam decrepita: cùm faciem (quam ad ſpeculum explorabat) ſenio deformatam conſpiceret, animi ægritudine in inſaniam lapſa eſt. Cel. Rhod. lib. 6. cap. 15. Vel potius teſte Plutarcho, nomen eſt terriculamenti cuiuſdā, cuius metu matres ſolent puellos in officio continere & à peccando deterrere.

Acco, rector exercitus Senonum in expeditione contra Gallos. Cæſar in Comm. libro 6.

Accua, Italiæ oppidum. Liu.

Accurſius, Florentinus nobilis Iuriſperitus. Primus totum ius gloſſis illuſtrauit. Geſner. in Biblioth.

Accurſiorū colonia, Ptolem, vrbs Delphinatus in Gallia, hodie Gratianopolis. Gal. *Grenoble*.

Acce, oppidū Phœniciæ. Steph. aliàs Ptolemais. Plin. 5. 19. 8.

Accedici, populi Italiæ. Plin. 3. 12. 10.

Acedendes, populi æquicolis vicini. Plinius.

Acedoſa, vicus Iudeæ Ioſeph. lib. 1. belli Iud. c. 1.

Acedum, Venetæ regionis oppidum Ptolemæo: *Aſola* hodie Leandro, vel *Aſuluni*: aliis *Menſelia* dicitur: alij volunt eſſe oppidum à Patauio ad decimum lapidem verſus à teſte & *Montaquanam* Plin. 3. 19. 8. Acelum Plinij: vnde Acelinus Romanus ſæuitia famoſus inter recenſiores hiſtorias. Leander dicit hodie *Monſelice* appellari.

Acela, vrbs Lyciæ ita dicta ab Acelo Herculis & Malidis Omphales famulæ filio. Stephanus.

Acela, Lyciæ vrbs Steph.

Acema, mons in Alpibus, à quo profluit amnis Varus. Plin. lib. 3. cap. 5.

Acencris, Ægyptiorum rex regnauit annis xii.

Acengeros, Ægyptum rexit annis 12. Euſeb.

Acenippo, Hiſpaniæ Bæticæ oppidum. Ptolem. Acinipo, Plinio.

Acephali, hæretici quidam dicti ſunt, quoniam nullus eorum inuenitur author. Hi duarum

in Chriſto ſubſtantiarum proprietatem negant, & vnam in eius perſona prædicant naturam, circa annum 500. Niceph. lib. 18. c. 45.

Acerræ, vel ex aliis Aceræ, antiquiſſima Campaniæ vrbs non longè à Neapoli, quam Clanius amnis præterfluit, cuius frequens inundatio eam penè exhauſit. Plin. l. 3. c. 14. Virg. lib. 2. Geor. *& vacuis Clanius non æquus Acerris.* Cuius etiam meminit Horatius. Cognominatur etiam *Valeria*. Videtur & Straboni *Acra*, *Acera* etiam Polybio lib. 2. Inſubrum eſt, vt Saccus tradit, & *Acerano* hodie dici addit, in agro Nouarienſi: ſed *Achera*, apud Polybium legitur, non *Acera*.

Aceratus, apud Herod. libr. 8. eſt nomen vatis, qui ſolus reliquis fugientibus remanſit Delphis, Xerxe ſuis copiis Delphum oppugnãte.

Acerina, Brutiorum colonia, in magna Græcia ab Alexandro Epirotico capta. Liu.

Aceronius Proculus, præn. Cn. Cos. Olym. 203. an. 4. vrb. cond. 784. Ch. D. 33. cum collega C. Pontio Nigio Olymp. 204. an. vrb. cond. 789. Chriſti D. 48.

Aceruetis, oppidum Thraciæ, poſtea Calatis dictum. Plin. 4. 11. 21. Vide Callatia.

Acera, vrbs inter Padum & Alpes, quam obſederunt Marcellus & Cornelius Coſſ.

Aces, fluuius in Aſia, Parthorum regionem irrigans, de quo Herod. lib. 1.

Aceſæ, ciuitas Macedoniæ, cuius ciues dicuntur Arceſæi Steph.

Aceſius, Nouatianorum Epiſcopus. Suidas.

Acecidera, Apollini conſecrata in Ida monte. Pauſan. in Eliacis. lib. 5.

Aceſamenæ, ciuitas Macedoniæ, ab Aceſameno rege Perieriæ. Steph.

Aceſiæ, pars Lemni inſulæ, à Philoctete ſic dicta, quòd hîc curatus eſt. Philoſtrat.

Aceſias, imperitus medicus, qui dum cuidam podagrico mederi vellet, morbum & dolorem auxit. Vnde natum adagium, Aceſias medicatus eſt. Eraſm.

Aceſine, Siciliæ fluuius, qui hodie vulgò *Cantara* nuncupatur: & Saracenicè *Alcamara*.

Aceſines, fluuius, idem qui Tanais, Steph.

Aceſinus fluuius Perſiæ, qui in Indum fluuium cadit, magnus & nauigabilis: circa quem ferunt arundines tantæ magnitudinis naſci, vt ſingula internodia incolis præſtent vicem nauigii. Plin. 4. 12. 159. & cap. 20. 6. 3. Gemnifer lib. 37. cap. 13. vide Tanais.

Aceſius, natione Patarenſis nobilis artifex, qui primus vnà cum Helicone Chariſtio, peplum Palladis Poliadis contexuiſſe fertur: vnde natum prouerbium, Aceſii & Heliconis opera: de his quæ ſingulari artificio confecta videntur. Eraſmus in Chil.

Aceſius, epitheton eſt Apollinis apud Macrob.

Aceſſæus nomen nautæ cuiuſdam, qui propter ignauiam ita prorogare ſolebat nauigationem, vt ſe diceret lunam magis opportunam expectare: vnde natum prouerbium, Aceſſæi luna, in comperendinatores. Eraſ.

Aceſta, vrbs Siciliæ, ab Aceſte rege ſic nominata, quæ eadem poſtea Segeſta dicta eſt. Seruius in 5. Æneid. In hac, partem ſuorum reliquit Æneas, cùm peteret Italiã. Virgil. li. 5. Æneid.

Vrbem appellabunt permiſſo nomine Aceſtam.

Meminit etiam Stephanus.

Aceſtæi populi. Plin. 3. 8. 21.

Aceſtes, filius Criſini fluminis Siciliæ ex Egeſſe Troiana muliere. Virg. lib. 5. Æneid.

—— Occurrit Aceſtes
Horridus in iaculis, & pelle Libyſtidis vrſæ:
Troia Criniſo conceptum flumine mater
Quem genuit, veterum non immemor ille parentum.

Hic iam ſenex primò Anchiſem & Æneam Italiam petẽtes ſuſcepit hoſpitio, & mortuum Anchiſem vnà cum Ænea in Eryce monte Siciliæ ſepeliuit. Demum iterum à Carthagine deſcendentem Æneam, quò illum venti pepulerant, ſuſcepit, vbi Æneas condita inualidis ſociis ciuitate, eam vocauit Aceſtam.

Aceſtes, rex Siciliæ factus, Troianos ibidem benigno ſuſcepit hoſpitio, abeuntes vino & aliis etiamnum muneribus, memor veteris amicitiæ, liberaliſſimè proſequutus eſt. Virg. 1. Æneid. *Vina bonus quæ deinde cadis onerarat Aceſtes.*

Aceſtes fluuius Indiæ nauigabilis, iuxta quem Alexander Macedo Bucephala vrbem condidit.

Aceſtides Fornaces ferreæ, prægrandéſque in quibus fit Cadmia. Dioſcori. libro. 3. in capit. de Cadmia.

Aceſtius, Xenoclis filia, Themiſtoclis vxor, ſeptem vitæ ſuæ tempore vidit faciferos, auum Sophoclem, proauum Leontem, patrem Xenoclem, fratrem Sophoclem, maritum Themiſtoclem & Theopraſtum filium. Pauſ. in Atticis lib. 1.

Aceſtium, nomen mulieris, de qua Pauſanias in Atticis, Aceſtium, Xenoclis, qui ex Sophocle Leontis filio prognatus eſt, filia fuit. Huic ad Leontem vſque atauum, omnes gentiles Cereris miniſtros quaſſantes facem, dum viueret, videre contingit. Nam primum in eo vidit Sophoclem fratrem, dein Themiſtoclem coniugem, atque eo mortuo, Theophraſtum filium: hæc illius fortuna commemoratur.

Aceſte, Siciliæ vrbs. Steph.

Aceſtis, fluuius Indiæ nauigabilis, iuxta quem Alex. Macedo Bucephalam vrbem condidit.

Aceſtorides, Athenienſium Imperator. anno 3160.

Acetes, Euandri armiger. Virg Æneid, lib. 11.

Corpus vbi ex animis poſitum Pallantis Acetes
Seruabat ſenior, qui Parrhaſio Euandro
Armiger ante fuit.

Acetum

Aceum, oppidum Colchidis in ripa Phaſidis.

Achab, VII. Iſraëlitarum rex, regnauit annis XXII. impietate omnes anteceſſores ſuos ſuperauit, filiam Etoh ad Ieſabel duxit vxorem: in bello aduerſus Benadab occiſus eſt, anno 3027.

Achabytos, mons eſt excelſus Rhodi, in cuius cacumine Iouis extabat templum, ait Diodorus Siculus.

Achab, ciuitas in qua regnauit Nemrod. Gen. 10. quæ nunc dicitur Niſibis.

Achad, vide Acabene, & Antiochia.

Achæa, Sarmatiæ Aſiaticæ vicus. Ptolem. ad Pontum Euxinum.

Achæa, Ceres cognominata eſt, vt Suidas ait, ab eo luctu & anxietate, ἀπὸ τοῦ ἄχους, quem habuit, dum Proſerpinam quæreret. Plutarchus libro de Iſide & Oſiride, Bœotij, inquit, Acheæ Cereris ædes mouēt, eámque feſtiuitatem ἐπαχθὴ nominant, à queſtu videlicet & gemitu Deæ, ob filiæ Proſerpinæ raptum.

Achæa, Pallas dicta, cuius templum, referente Ariſtotele lib. de mirabil. in Italia apud Daunios Apuliæ populos, in quo antiquitus fuiſſe tradit cùm alia tum ſecures & enſes, cæteráque Diomedis, eiúſque ſociorum arma. Huius templi cuſtodes canes fuiſſe perhibentur, qui Græcis adeuntibus blandirentur, cæteris mortalibus agreſtes & feri.

Achææ petræ, rupes abſciſſæ eius montis, ex quo Iordanus effluit, ſuper quibus Samos ciuitas condita eſt Strab. lib. 8.

Achæi, Ponti accolæ, Orchomeniorum colonia. Vide Achæus. Plin. 4. 7. 29. & c. 5. 6. 7. & c. 11. 96. à Q. Cæcilio victi, anno 3918. Vide Cilicia.

Achæia, collis in Caryſto. Steph.

Achæmenia, vide Perſia.

Achæmenes Africæ propriæ gens. Ptolem.

Acæum, ciuitas vlteriorem Tenediorum regionem attingens. Strab. lib. 13.

Achæorum littus in Cypro eſt apud Ptolemæum. A Græcis appellatum fuiſſe Adriage, nunc verò pagum eſſe, & Accathon vocari ſcribit Luſignanus.

Achæorum caſtra. Strabo lib. 13.

Achæorum portus, Plinio 4. 12. 55. & c. 30. 5. 17. Tauroſchytarum eſt ad Pontum Euxinum hodie *Buon porto* Pinetus vocat. Bonus portus, vt nonnulla Latina, ſed meliùs *Pulcher portus*, hoc tractu quoque Ptolemæo eſt.

Achæorum ſtatio. Plin. 4. 11. 45.

Achæmenes, Rex Perſarum ditiſſimus. Horat. libro 2. Carm. à quo poſtea omnes Reges deſcenderunt vſque ad Darium. Hinc Perſæ dicti ſunt Achæmenij & Achæmenadæ. Fuit & alius hoc nomine Xerxis frater. Lucan. 2.

——— coniuret in arma
Mundus, Achæmenijs decurrant medica Suſis
Agmina &c. vide Achæmenia, & Achimeres infra.

Achæmenia, pars Perſidis, ab Achæmene Ægei filio. Steph. Vnde Achæmenius, id eſt perſicus vel parthicus. Lucanus.

Paſſus Achæmenijs longe decurrere campis.

Achæmenides, vnus ex ſociis Vlyſſis. Virg. 3. Æneidos.

Sum patria ex Ithaca, comes infœlicis Vlyſſi.
Nomine Achemenides. Troiam, genitore Adamaſto.
Paupere (manſiſſetque vtinam fortuna) profectus.

Ibidem.

Talia monſtrabat relegens errata retrorſum
Littora Achemenides, comes infœlicis Vlyſſi.

Hic fugientibus Græcis cæteris, cum Vlyſſe apud Cyclopas derelictus eſt: poſtea tamen Æneæ ad eundem locum nauiganti comes factus, Cyclopum manus effugit. Virgil. lib. 3. Æneid.

Achæus, vel Achiuus, Achillaicus aut Græcus. Achæi enim & Hellenes, & Myrmidones, iidem dicuntur Homero, vt ſcribit Plin.

Achæus, Eretrius poëta tragicus, paulò iunior Sophocle. Floruit Olymp. 514. Tragœdias 44. docuit, vicit autem vna. Fuit & alter Achæus Syracuſius iunior, qui & ipſe Tragœdias decem ſcriptitauit. Suidas.

Achæus, fluuius qui ſe in Pontum Euxinū exonerat Arrian. in Periplo.

Achæium, locus Troadi oppoſitus. Strabo.

Achaia Europæ regio: ſeu Græciæ, quam Ἑλλάδα vocant, vt Ptolemæus auctor eſt. Liuadia hodie, ni fallor: vndique autem mari circumſpicitur, præterquam à Septentrione, cuius caput eſt Corinthus: ab Achæo Iouis, ſeu, vt alij volunt, Xuchi filio; quæ primò Danaa Herodoto dicta fuit, à Danao Argiuorum rege. Vnde Græci Achæi, & Achiui, & Danai dicti. Deinde Ægialea, & à rege Ægialo dicta eſt. Plin. Achaia prouincia ab Iſthmo incipit: ante Ægialos vocabatur, propter vrbes in littore diſpoſitas. Græci enim αἰγιαλὸν vocant littus.

Achaia, Ptolemæo etiam Peloponneſi regiuncula eſt, quæ habet ab ortu Solis partem Ægæi maris, ab occaſu Epirum, à Septentrione Macedoniam, à Meridie Creticum pelagus. Hanc propriè quidem Achaiam; Olenum etiam & Ias vocatum apud Diodorum legitur. Plinius & Pauſanias eam etiam Ægialos dictam ſcribunt. Incolæ quondam Pelaſgi Ægiales, id eſt, litterales appellati fuere, vt teſtis eſt Herodotus in Polymnia. Iacobus Caſtaldus ait Achaiam noſtra tempeſtate *Liuadia* vocari. Idem alibi dicit Romaniam altam nominari. Sed cùm duæ ſunt Achaiæ, vna inter Macedoniam & Peloponneſum, altera in ipſo Peloponneſo, quæ vera Achaia putatur; mirum eſt eum non diſtinxiſſe vtram velit ſic dici. Mihi verò, cùm ex quamplurimis auctoribus, geographicíſque tabulis Nauplium Argiuorum Nauale videam, Napoli de Roma-

C

nia vocari ferè perſuaſum eſt, hanc Argiam Romania alta hoc tempore indigitari: poſſet quoque hæc Achaia illi contermina hoc vocabulo comprehendi. Achaiam, alteram verò Liuadiam dici, ex tabulis quoque obſeruari. In Achaia autem regione ſunt Thebæ Bœotiæ, & Megarea quæ Megaridi regioni nomen dedit. Eadem etiam dicta eſt Peloponneſus, nunc vulgò Morea. vide Plin. Strab. lib. 8. & Stephanum: condita verò 2566. terræ motu concuſſa 3578. in prouinciam redacta.

Achaia, Rhodi inſulæ vrbs, à Solis filiis condita: Diodor. lib. 5. Huius etiam meminit Athenæus lib. 8. cap. 11.

Achaia Meſſeniæ fons, prope Dorium vrbem Pauſanias in Achaicis.

Achaia, ciuitas Cretæ. Geſner.

Achaicum bellum. Olymp. 158. an. 2. vrb. cond. 606. P. Cornelio Scipione Africano Æmilio, & C. Druſo Coſſ.

Achaia, libertate donata à Domitio Nerone, Plin. 4. 9. 6. merſa Plin. 1. 92. 1. Achaiæ deſcriptio. Plin. libro 4. cap. 5. per totum: & Ptolem. libr. 3 capit. 15. Achaiæ aſini quales, Plin. 8. 43. 3.

Achâis, idis, & Achaida, dæ: ſicut perſis, & perſida: Thebais, Thebaida: ptolemais, ptolemaida. Ouidius:

Ah quoties dices, quàm pauper Achaia noſtra eſt.

Achaicatus, vates quidam apud Boſphoranos, Strabo lib. 16.

Achais oppidum. plin. 6. 16. 13. vide Heraclea.

Achaicum mare, Achaiæ Græcorum prouinciæ adiacens, vbi Achaia Meridiem & Occidentem ſpectat.

Achaly, Saracenorum rex, qui poſt Calipham Mahumeto ſucceſſit, anno à Chriſto nato 637. Euſeb. Ἀχαιῶν λιμήν. Acheô, portus maris apud Troadem, ſic denominatus, quòd ibi Achæorum ortum claſſis; bello permanente, hoſpitata ſit: in hoc eſt Sigæum oppidum. Recipit præterea Scamandrum & Simoenta fluuios. plin. 4. 11. 45. vocat Achæorum ſtationem.

Acham, Iſraëlita crimine anathematis accuſatus ac damnatus, ab omni populo lapidibus obrutus fuit: & omnia, quæ illius erant, igne conſumpta fuerunt. Congregatus ſuper eum magnus lapidum aceruus, qui in præſentem vſque diem permanet, vocatúmque eſt nomen illius loci, vallis Achor. Ioſue 7. capit.

Achana, fluuius in Arabia. plin. 6. 28. 11.

Achâni, vel Acharni, populi iuxta Scythiam. Stephanus.

Achar, Zebedei filius.

Achara, ciuitas eſt vicina Sardis. Strabo lib. 14.

Achar nomen ciuitatis, quæ nunc Niſibis appellatur.

Achardæus, fluuius è Caucaſo in Mæotim defluens, Strabo lib. 11. Vardanus. ptolem. Sarmatiæ Aſiaticæ fluuius: nunc *Copa* G. Mercator Zigna Lazio.

Acharitânum, oppidum in Africa. plinius 5. 4. 31.

Acharna, pars tribus Æneidis. Steph.

Acharnæ, ciuitas Græciæ in Attica regione, totius eius tractus potentiſſima. Thucydides libro 2.

Achárni, Vide Achani.

Acharnis, vir ſenatorius atque militaris, qui occurrens Mario, & non ſalutatus, à Marianis coram gladiis necatus eſt. Signum enim ſuis dederat Marius, vt omnes à quibus ſalutatus non reſpondiſſet reſalutarétque, necarent. plut. in Mario.

Acharræ, vrbs Theſſaliæ.

Achatara, ptolemæi Synarum vrbs. Auter Mercator in ſua vniuerſali tabula vocat. Græcus ptolemæus hoc loco legit Acadra, eſt & apud eundem Acadra in India extra Gangem.

Achátes, Sicyliæ fluuius plinio. Cantara vocat Leander Albertus, apud quem gemma eiuſdem nominis reperta eſt.

Achátes, fidus comes Æneæ à ſolitudinis mœſtitia dictus, quæ principum comes eſſe ſolet.

Achatius, palæſtinenſis Epiſcopus, Conſtantini Imperatoris temporibus anno à Chriſto 354.

Achaz, xv. Iudæorum rex an. 3192. regnauit an. xvj. impius, regem Aſſyriorum adorauit, templúmque clauſit.

Achazib, vrbs Tribus Aſer, Iudicum 1. quæ etiam Achzib, Ioſue 19. dicitur.

Achedôrus, fluuius Macedonie, Apolloniam à Theſſalonica diuidens. Volaterra.

Achelorium fluuium habet polyænus, lib. 8. circa Theſſaliam videtur.

Achelous, Acarnaniæ in Epiro fluuius Straboni eſt ab Acheloo Ætoliæ rege ſic dictus, à pindo oriens, & Ætoliam ab Acarnania diuidens, in Maliacum defluit: à Sophiano quondam Aſpri, à Nigro Carochi, à Kyriaco Anconitano Geronlea vocabatur: Acheloum quondam Thoas, dictum à celeritate, & ab incolis Acarnanas appellari ſcribit Strabo. Item Theſtius & Axenus aulari ſcribit Strabo. Item Theſtius & Axenus auctore dicitur qui ſcripſit de fluminibus, & montibus, plutarcho. Item Calydon, vt tradit Niger, non adducto teſte. Nunc autem ab accolis nuncupatur pachicolamo.

Achelóius, a, um, pro Aqueus ponitur. Georg. 1.

Poculáque inuentis Acheloia miſcuit vuis,

Veteres enim aquam omnem Acheloon nuncupauêre, quòd primus poſt diluuium erupiſſe terra fertur: ſiue quòd Achelous in Græcia omnium fluuium celeberrimus fuit. Siue, quòd Achelous quidam primus vini mixtionem cum aqua, in Græcia inuenerit. De hoc Macrob. lib. 5. c. 18. Hinc Acheloides nymphæ dictæ ſunt: nam Acheloias & Achelois patronimica ſunt. Quid.

—— *Vobis Ach. loides vi.da*, &c.

Acheloia pocula vaſa aquaria.

Acheloides etiam, ſiue Acheloiades, Syrenes ſunt appellatæ à patre Acheloo. Ouid. 14. Metamorph.

Acheloia, dúmque relinquit Syrenum ſcopulos.

Achelóus, filius Oceani & Terræ, ſeu Tethios, vt habet Seruius, vel, vt Theodontius, Solis & Terræ. Hic cum Hercule duello certauit pro Deianira OEnei Calidonæ regis filia: ſed videns Herculem fortiorem, ſe vertit primò in ſerpentem, deinde in Taurum, cui Hercules amputauit cornu, quòd Copiæ comiti fortunæ datum eſt, ſed poſtea, Achelous Amaltheæ cornu Herculi dedit, atque ita ſuum recepit. Tandem ab Hercule victus, ſe in ſui nominis fluuium gemino cornu inſignitum occultauit. Nam reuera Achelous, Græciæ fluuius, duobus locis per fines Perrhædiorum in Maliacum ſinum effunditur. Stephanus hunc fluuium priùs Thoantem dictum ſcribit: deinde ab Acheloo, qui ex Theſſalia cum Alcmæone venerat, ſic nominatum fuit illud Poëtis ſolenne, vt fluuios Tauris ſimiles effingerent, quoniam cum impetu erumpentes tauris ſimilem edunt gemitum: vel, vt Hellianicus ſenſit, quia terram ſulcare tanquam boues apparent: vel, vt aliis placet, quia circa ripas fluminum tauri mugire ob vberiora paſcua audiantur. Factus eſſe draco fingitur etiam Achelous, quia ſinuolo curſu deferuntur flumina, cùm idem aſſiduis aliquando imbribus non augeatur ac placidus ſit: humanam formam ſumpſiſſe dictus eſt Hercules, vt ait Strabo lib. 10. OEneo affinitate coniunctus, & in omnes mortales beneficiis fluuium Acheloum temerè & cum impetu regionem infeſtantem aggeribus & aquæ ductibus coercuit & extenuauit: eámque aquam in multos riuulos diductam, quæ priùs regionem laniabat vtiliſſimam reddidit. Inde dictus eſt illi fluuio taurinum cornu defregiſſe, & pro illo abundantiæ rerum copiam ſeu Amaltheæ cornu accepiſſe. Fluuius igitur paulatim exſiccatus eo pacto fabulæ locum dedit, quæ in honorem Herculis ficta eſt, & prudentiam ad infinita commoda, & pericula auertenda neceſſariam & perutilem eſſe demonſtrat.

Achelus, nomen viri. Valer. Flac.

Achémon, qui & Achmon, vnus Cecropū, qui vnà cum fratre Baſalo, nullo non iniuriarum genere in obuium quemque debacchabatur. Hiſce erat mater Sennonis nomine mulier fatidica, quæ filios cauere iuſſit, nequando in Melampygum inciderent. Euenit, vt Hercules aliquando ſub arbore quadam dormiret, armis in eandem reclinatis. Acceſſerunt Cecropes fratres, & Herculem dormientem ipſius armis aggredi tentarunt. At ille protinus inſidias ſentiens, correptos ac vinctos de claua à tergo, ſuſpendit leporum ritu, atque ad eum modum geſtabat. Capitibus itaque pendentes deorſum demiſſis, poſticum Herculis nigris pilis horridum atque hiſpidum viderunt. Quaprópter materni moniti memores, hac de re inter ſe confabulabantur. Quod ſimul ac audiuit Hercules, cognomine delectatus, & in riſum ſolutus, vinculis eos liberatos dimiſit. Eraſm. in prouerbio, Ne in Melampygum incidas. Meminerunt huius fabulæ Suidas & Gregorius Nazianzenus.

Achémes, Ægypti præſes; 477.

Acheræ, vide Acera.

Achérdus, pars tribus Hippotheontidis, Step.

Acherini, populi Siciliæ. Cic. 5. Verr.

Acherius orator, tempore Auguſti Cæſaris, cui tanta orationis celeritas fuit, vt & vitium fieret, bracteata Cæſaris Auguſti ſententia ad id circunferatur, *Acherius noſter ſufflaminandus eſt.* Is cùm libertinum reum defenderet, cui obiiciebatur, quòd patroni concubinus fuiſſet, dixit, Impudicitia, in genuo crimen eſt, in ſeruo neceſſitas, in libero officium. Cæl. lib. 5. antiq. cap. 11.

Acheron, filius Cereris abſque patre, quem cùm in abdito Cretæ ſpecu peperiſſet. (is autem lucem aſpicere non auderet) ad inferos defluxit, ibique infernalis fluuius amariſſimus, qui primus excepit mortuorum animas, effectus eſt. Alij Titanis & Terræ filium faciunt, & ob id à Ioue ad inferos deiectum ferunt, quòd ſitientibus Titanis limpidas præſtitiſſet aquas.

Acheron autem .i. gaudio carens, fluuius fingitur excipere defunctorū animas: quia cùm morituri ſunt homines ſubtriſtis quidam torpor mentem animúmque ita labefactat vt propinqua mors eſſe facilè ſentiatur: tunc enim conſcientia rerúmque geſtarum memoria animum perturbat, quæ palus eſt omnibus primùm trajicienda, vt fabuloſè fingitur à poëtis: neque enim poteſt in hac præteritæ vitæ inueſtigatione animus non magnopère commoueri. Cereris autem ſiue Terræ filius hic fluuius dicitur, quoniam vniuerſa animi moleſtia & perturbatio, aut ex acquirendarum aut ſeruandarum diuitiarum ſtudio naſcitur. Hic fluuius potum Titanibus adu. Iouem pugnantibus præbuit, quoniam multæ iniquæ cogitationes aduerſus Dei mandata inſurgunt, quas ſi animus diutius aluerit, à Sancta Dei lege deſciſcit & in brutorum naturam delabitur. Præterea dicitur eſſe guſtus inſuauiſſimus, quoniam vitæ noſtræ ratio & recordatio, ſi diligenter perpendatur, multas habet inſuauitates. Plura legat lector apud Mythologicos, Io. Tzetzem. Græce & Lat. ex Fed. Morello, Profeſſor. Reg. editum Gyraldum. N. Comitem, & Cartarum.

Acheron, Epiri fluuius iuxta Pandoſiam vrbem, ex Acheruſia palude Theſprotiæ profluens, multiſq; fluuiis auctus, in ſinū Ambraciū influēs, hodie *Velchi* M. Niger interpretatur. Ἄχερον

autem Ptolemæo : Acheros, Liuio dicitur, Strabo verò per ω ſcribit in vltima.

Acheron, fluuius Brutiorum in Italia eſt Straboni : quem Niger Baſſento , Leander autem Santo appellat. Barrius verò in ſua Calabria ſcribit eum Capaniano hodie dici, in quo fluuio Alexander Moloſſorum rex à Lucanis trucidatus eſt, Dodonæo deceptus oraculo, quo iubebatur Acheruſiam aquam , Pandoſiamque vrbem cauere. Fluuius eſt item Riphæorum montium. Orpheus in Argonaut.

Acheron Italiæ fluuius. Plin. 3. 5. 135. & capit. 1. 4. 7. fluuius item Elidis, regionis in Peloponneſo , apud Strabonem.

Acheron Bithyniæ fluuius eſt, qui iuxta Heracleam in Pontum Euxinum exit. Hic poſtea Sonautes dictus eſt auctore Apollonio , & Iſacio in Caſſandram. Habet hoc tractu Plinius quoque inter alia flumina Sonautē. Hic ab Amiano quoque Archadius appellatur.

Acheron fluuius in Heraclea Pontica, vbi Hercules canem infernalem eduxit. Theocriti interpres.

Acheron, palus infernalis , ſine gaudio dicta. Strab. locus eſt prope Auernum montem. lib. 4. Virgil. lib. 6. Æneidos.

Acherontia, ciuitas parua Apuliæ in monte ſita, quam ob hoc Nidum appellauit. Horat. libro Carmin. *Mirum quod foret omnibus quicunque celſæ Nidum Acherontiæ.* &c.

Acherontia, magnæ Græciæ vrbs Mediterranea , hodie *Matera*. Leander.

Acherontus in Apulia , Liuius : Plinio ſunt Acherontini.

Acherontini, populi Brutiorum , Plin. 351.

Acherræ, vrbs inter Padum & Alpes. Steph. Vide Acerrę.

Acherres, Ægyptiorum rex , regnauit annis VIII.

Acheruſia, palus inter Capuam & Auerſam, per aperta plana prope Cumas diffuſa. Plin. 3. 5. 105.

Acheruſia, fluuius ibidem, Dionyſius in 2. Bibliothecæ hiſtoriæ De ſepulchris Ægyptiorum qui Heliopolim accolunt , tradit paludem eſſe Acheruſiam, in quam immittantur cadauera, in vlteriorem ripam deferenda : nauim verò ipſam qua traiiciuntur, Barim, hoc eſt , onerariam appellari. Inde natam de Charonte , qui animas tranſvehebat Stygem , fabellam.

Acheruſia Cherſoneſus, circa Heracleam Ponticam, ſiue Mariandenorum in Bithynia, ad Pontum Euxinum , vnde Herculem Cerberum ex inferis eduxiſſe credunt. Xenophon & Euſtathius ex Diodoro. Eſt item ſpecus ibidem, Apollonio & Pomponio. Huius meminit Ammianus quoque & addit ab Accolis μυχοποντίον vocari, Acheruſium quoque promontorium ibidem. Apollon. Plin. 6. 1. 20.

Acherûſa, palus iuxta Cumas ex Acheronte oriens : itē lacus Theſprotiæ in Epiro, ex quo amnis Acheron profluit, qui in Ambracium ſinum defertur. Authores Pompo. & Strab. lib. 5. Apud Nigrum Ialina dici video.

Acheruſium ſpecū in Themyſcireis , Aſiæ minoris; accolæ Mychopontion vocant. Ammianus Marcellinus.

Achéus, rex Thauri.

Achia ſiue Achaas, filius Achitob fratris Ichabod. 1. Reg. 14. Filius item Ierameel filij Eſtom. 1. Paral. 2.

Achillas, Epiſcopus decimus ſeptimus Alexandriæ, anno Domini 324.

Achillas, Ptolemæi exercitus ductor , cui demandata fuit cura cædis Pompeij. Plutarch. in Pomp.

Ahillea , inſula Ponti Euxini, quæ & Leuce , & Macaron Plinio , quam Anti Boryſthenem fluuium deſcribit , vt Mela , & Dionyſius, à quo Heroum inſula dicitur. Arrianus eam quoque Dromum Achillis appellari ait. Plinius cum Strabone Dromon peninſulam faciunt , aliam ab Achillea inſula. Sidoniſi Mercatori , Fidoniſi Bordonio vocatur : & rectius. Marius Niger addit eam à quibuſdam Caceariam & Græciariam dici : ſed à quibus, non ſubdit : neque ego ſcio. Video à Nebriſſenſi Caceariam , & Carolo Stephano Bacariam in ſuis Dictionariis poni : ſed pro Ponti inſula , quam dicunt apud Melam Colliſariam dici , ex deprauata fortè lectione : ſi enim apud eum legitur , poſt huius inſulæ Leucæ deſcriptionem : non longe accolitur Aria. In alio exemplari ſic Accoliſi Aria. Ptolemæi Achillea (aut Achillis Inſula , vt ipſe habet) quòd ibi Achillis ſepulchrum oſtenditur. Mela, & Plin. 5. 31. 41. & 4. 12. 1 5. & c. 13. 46. Achillis inſulam nulla auis tranſuolat. Plin. 10. 29. 10. vide , Achilleus curſus, Achilleon & Achillis , quam etiam Leucam Ptolemæus appellat, alia videtur ab hac ; eam namque Danubij oſtiis opponit , orientem verſus. Et Plinius Leucen videtur hîc Boryſthenis inſulam nominare. Lycophron ſcribit Leucen oſtiis paluſtrium aquarum (Danubium innuens) Celiæ oppoſitam , eámque Spilum vocat. Meminit Stephanus huius , & alterius Achillæ vici in oſtio Mæotidis , Strab. lib. 13.

Achilleon , oppidum Troadis iuxta tumulum Achillis , à Mitylenæis conditum, vbi claſſis eius ſteterat. Plin. 5. 30. 12. Eſt & caſtellum prope Smyrnam, & locus in Sicilia , & vicus, & portus Meſenes. Stephanus.

Ἀχιλλέως δρόμος Achilleus curſus , peninſula eſt prope Boryſthenem. Plin. 4. 12. 156. Pomp. & Strabo lib. 7. Steph.

Achilles , Illyrij filius. Appian.

Achilles , genit. Achillis , vel Achilli Pelei & Thetidis filius, quem adhuc infantem mater Stygiis vndis immerſit : quamobrem invulnerabilis toto corpore factus eſt , præterquam in-

ea pedis parte, qua comprehenſus ab ipſa fuerat, dum ablueretur. Traditus eſt educandus Chironi Theſſalo, ſub quo bellicis artibus ac Muſices exercitio proficeret. Hunc autem cùm mater ex oraculo didiciſſet in expeditione Troiana periturum, ſi eò cum cæteris Græciæ ducibus proficiſceretur, iam adultum inter Lycomedis regis filias furtim occuluit, & ne proderetur, muliebri habitu eum induit: vbi cùm aliquandiu delituiſſet, Deidamiam regis filiam vitiauit, ex qua Pyrrhum ſuſcepit. Poſtremò tamen ab Vlyſſe aſtu compertus, ad bellum ductus eſt. Troia enim abſente Achille, expugnari non poterat. Arma quæ nulla humana vi penetrari poſſent, à Vulcano, Thetidis rogatu, illi fabricata ſunt. Porrò in bello poſt multas res præclariſſimè geſtas, adeò ob ereptam ſibi ab Agamemnone Briſeida indignatus eſt, vt aliquandiu bello abſtinuerit, neque vllis precibus reduci potuerit. Verùm, Patrocli amici coniunctiſſimi morte permotus, denuò ad bellum profectus, Hectorem interfecit, quem mortuum & currui alligatum, ter circum vrbis muros raptauit (& hæc omnia in Patrocli vltionem) ac demum Priamo corpus vendidit: occiſus eſt tandem à Paride, dum coniugium Polyxenes ſperaret, & in Sigæo ſepultus. De quo Plinius 4.12.55.&cap. 30.5.31.& Homerus in Iliade, tantæ fortitudinis fuiſſe fertur, (vt teſte Gellio, lib. 2. cap. 11.) inſigni fortitudine duces Achilles appellentur, & argentum vocetur Achilleum, quòd ſit inſuperabile & inſolubile. Mythologi Achillem Imperatoris præſtantiſſimi effigiem eſſe demonſtrant. fortes autem viri voluptatum illecebris potiùs quam vi externâ ſæpiſſimè obruuntur.

Achillis, Achillidos, inſula in Ponto Euxino ad Boryſthenem, teſte Plinio, cap. 13. lib. 4. Vide ſuprà Anchillea cum ſequentibus.

Achilleus, Zenobiæ parens in cuius gratiam Palmyreni præfectum & milites præſidiarios Aureliam occiderant, propter ſeditiones in Ægypto excitatas, feris expoſitus, & ab iiſdem dilaniatus eſt. Vopiſc. Pomp. Lætus.

Achimaas, pater Achinoam vxoris regis Saul, 1. Reg. 14. Filius autem Sadoc ſacerdotis. 2. Reg. 15. 1. Paral. 6.

Achiman, filius Enoc. Num. 13.

Achimelec, nomen ſacerdotis. 1. Reg. 21. Item filius Abiathar, 2. Reg. 8. qui 1. Paral. 18. Abimelech dicitur.

Achimenes, filius Bacchimonis, filij Perſei: qui Achimeneis populis nomen dedit, quibus imperauit, à quo Achimenia regio.

Achimenes, Ariobatis regis Lyciæ filia, & vxor Bellerophontis. Achæmene legendum puto.

Achimenia, regio ab Achemenide denominata.

Achimenides, vnus ex ſociis Vlyſſis.

Achimoth, filius Elcana. 1. Paral. 6.

Achinoam, nomen vxoris regis Saul. 1. Reg. 14. vxor item Dauid, 1. Reg. 25. 2. Paral. 3.

Achior, dux filiorum Ammon. Iudith. 5.

Achiram, filius Beniamin. Num. 26.

Achis, rex Geth. 1. Reg. 21.

Achiſamec, pater Ooliab. de tribu Dã. Exo. 31.

Achiſaris, oppidum, Plin. 6. 3. 24.

Achiſarmi, Aphricæ populi, quorum meminit Plin. cap. 30. lib. 6.

Achitæ, populi, Plin. 6. 18. 49.

Achitob, pater Achimelech ſacerdotis, 1. Reg. 22. pater item Sadoc. 1. Reg. 81. Paral. 6. 9.

Achitophel, conſiliarius regis Dauid. 2. Reg. 15. pater Eliam, 1. Reg. 23. 1. Paral. 27.

Achladæus, apud Pauſaniam lib. 4. dux eſt quẽ Ariſtomenes interfecit.

Achmat, filius maior natu Baiazetis ſecundi 9. Turcarum Imperatoris, à Selimo fratre minore natu, imperium ambiente, ſtrangulatur, patre & altero fratre necatis. Hiſt Turcica.

Achne. Vide *Ikne*, *& Caſos*.

Achne, vrbs Theſſaliæ, & alia Bœotiæ. Steph.

Achene, inſulæ nomen, apud Plinium, lib. 5. ſic enim ait, Rhodiorum inſulæ Carpathus, quæ mari nomen dedit, Caſos. Ahne olim.

Achola, oppidum Arabiæ. Plin. 6. 28. 63.

Achobor, filius Michai. 4. Reg. 22. pater item Balanan, ſeptimi regis in Edom. Gen. 36.

Acholius, vitã Alexandri Seueri Cæſaris ſcripſit Lamprid.

Acholius magiſter admiſſionũ Valeriani. Vopiſ.

Achola, ἄχολα Africæ propriæ vrbs maritima, apud Ptolemæum: fortè A. Hirtij *Acilla, Acholla* habet Liuius geminato *ll*.

Acholla, vrbs Libyæ, non procul à Syrtibus, colonia Melitæorum. Steph.

Achon, conſiliarius, Suenoni Saxoni malè conſuluit.

Achomates Bajazetis Turcarum Imperatoris filius, qui ſeipſum Aſiæ regem deſignauit, tandẽque à patre, Turcarum Imperator electus ac deſignatus eſt. Paul Iouius lib. 14. hiſt. ſui temporis.

Achomæ, & Achomeni, populi Arabiæ fœlicis. Stephanus.

Achor, vallis in tribu Iuda. Ioſ. 15. ad ſeptẽtrionem Iericho, haud procul à Galgal, à tumultu & turbatione Iſraëlitici populi appellationem habens, & non ab Achan ſacrilego, qui illic lapidatus eſt propter anathematis furtum Ioſ. 7.

Achores, idolum quod inuocare ſolebant Cyrenaici, vt muſcas multitudine peſtilentiam inferentes interimeret. Plin. lib. 10. cap. 28. Hunc non Achorem, ſed Acaron vocat Nazianzenus, orat. 1. adu. Iulianum.

Achorus, III. Ægyptiorum rex, regnauit annis XII.

Achorus IIII. Ægypti rex, regnauit annis IX.

Achradinæ, vid *Syracuſæ*.

Achſa, filia, Caleb, 1. Paral. 2. quæ Ioſue 15. & Iu. 1. Axa ſcribitur.

Achſaph, vrbs in tribu Aſer. Ioſ. 11. quæ cap. 19. ſcribitur Akaph. Hæc Hieronymo Chaſalus dicitur in octauo lapide Diocæſariæ ad radicem montis Tabor in campeſtribus ſita.

Achradina, pars Syracuſarum, & inſula in vicinia, Steph. vide Syracuſæ.

Achradus, vntis, tribus Atticæ, Steph.

Achriâna, vrbs Hyrcaniæ, Steph.

Acridus, vide Prima Iuſtiniana.

Achimbrus & Achymbradus, ſunt ciuitates in Aſia prope Tmolum montem ſitæ, à ſuis conditoribus denominatæ. Strabo lib. 15.

Achrûa, Ptolem. eſt ciuitas in tribu Iudæ. Ioſ. 15. 19.

Achrylis, vide Phrygia.

Acibi, Aciborum, locus eſt in Sarmatia Europæa, vt ſcribit Ptolemæus.

Acichorumnis, dux Gallorum in ea expeditione quam Galli aduerſus Pannoniam ſuſceperunt, Pauſ. lib. 10.

Acidalia, Veneris epitheton, vel quia iniicit curas, quas Græci ἀκίδα dicunt, vel certè à fonte Acidalio, qui eſt in Orchomenos Bœotiæ ciuitate, in quo ſe Gratiæ lauant quæ Veneri ſunt ſacratæ. Ipſius enim & Liberi filiæ ſunt, nec immeritò. Gratiæ enim per horum ferè numinum munera conciliantur. Hactenus Seruius. Virg. 1. Æneid. —— *at memor ille Matris Acidaliæ*, &c. Vide Bocatium.

Acidon, fluuius eſt in Sphagia inſula. Strab. 8. lib.

Acidalus, fons eſt in Campania, ægris oculis mederi conſuetus.

Acidas Peloponneſi fluuius apud Pauſaniam, cuius vetus nomen Iardanus fuiſſe ſcribit. Ἀκίδων legit Strabo, vide Ladon.

Acienſes, Italiæ populi, Albenſibus & Albanis finitimi. Plin. 35. 138.

Acidula, aqua, Lynceſtis vocata: quæ in vini modum temulentos facit. Plin. libro 2. capit. 103.

Acila, Africæ ciuitas. Hirtius lib. 1. vide Ocelis & Palindromos.

Acila, emporij nomen eſt, ex quo nauigatur in Indiam. Plin. 6 28. 41.

Acilorum Romæ nobilis fuit familia, ex qua ortus eſt Acilius ille Glabrio, cui deuicto Antiocho ſtatua oblata eſt aureis bracteis incruſtata. Cælius Rhod. lib. 19. cap. 24. Item Acilius, prænomine Marcus, quo conſulatum gerente cum C. Portio, lacte & ſanguine pluiſſe author eſt Plinius lib. 2 cap. 56.

Acilia gens plebeia Romæ fuit à Troian. oriūda, vt author Herod. Hanc verò gentem abiectam fuiſſe & obſcuram inde apparet, quòd poſtremos omnium eorum quorum originem veteres ad Æneam referunt, honores adeptos cōſtet.

Aciliſena, regio Aſiæ inter Taurum & Euphratem. Strabo lib. 11.

Acilius, fons eſt in Sicilia denominatus ab Acile iuuene quodā Siculo, qui à Poliphemo interfectus, Galatheæ nymphæ Amaſiæ ſuæ precibus in montem ſui nominis à Neptuno conuerſus fuit. Bocat. vide Acithius.

Acilius Auiola prænom. XX. Cos. cum collega. Q. Aſinio Marcellino, Olymp. 208. an. 2 vrb. cond. 806. Chr. Do. 56.

Acilius Auiola XXXX. F. Cos. cum collega C. Cornelio, Panſa, Olymp. 215. ann. 2. vrb. cond. 874. Chr. 125

Acilius Auiola præn. XX. Cos. cum Gordiano Imp. Olymp. 254. an. 3. vrb. cond. 992. Chriſti Do. 240.

Acilius Balbus præn. M. L. F. K. N. Cos. cū collega. L. Quintio Flaminio, Olymp. 127. an. 3. vrb. cond. 624.

Acilius Balbus præn. XXXX. F. L. N. Cos cum collega G. Portio Catone. Olymp. 166. an. 3. vrb. cond. 640.

Acilius, cognomine Bruta, poſt ampliſſimū patrimonium conſumptum inopiam ſuam confitens: reſponſum tulit à Tiberio Cæſare, *Serò experrectus es.* Sueton.

Acilius Fauſtinus præn. XXXX F. N. X. N. Cos. Olymp. 247. an vrb. cond. 962. Chriſt. D. 211.

Acilius Glabrio præno. XX. C. F. L. N. Cos. cum collega. F. Cornelio Scipione Naſica, Olymp. 147. an vrb. cond. 563.

Acilius Glabrio præn. XX. M. F. C. N. Cos. Q. Poſtumio ſuffectus, collega ſecundus fuit. Q. Opinij, Olymp. 156. anno 3. vrbis conditæ. 600.

Acilius Glabrio præn. XX. XX. E. M. N Cos. cum collega C. Calphurnio Piſone frugi, Olymp. 78. anno. 2. 1. vrb. cond. 687.

Acilius Glabrio præn. XX. Cos. cum collega M. Vrbio, Traiano Crinito, Olym. 2. 7. an. 3. vrb. cond. 843. Chriſti. D. 92.

Acilius Glabrio præn. XX. XX. N. Cos. cum collega C. Bellicio Torquato, Olymp. 225. anno 4. vrb. cond. 76. Chriſti D. 1. 5.

Acilius Glabrio præn. Sex. E. Cos. cum collega C. Valerio Omillo. Vero. Olymp. 231. anno 4. vrbis conditæ 904. Chriſti D. 153.

Acilius Glabrio præn. Sex. F. XX. Cos. vnà cū Commodo, Olymp. 241. anno 2. vrb. cond. 138. Chriſti Do. 187.

Acilius Glabrio præn. XX. Cos. Olymp. 258. an. 4. vrb. cond. 1008. Chriſti D. 257.

Acilius Rufus præn. IIII. Cos. cum collega Cæcilio Claſſico, Olym. 210 ann. 3. vrb. cond. 854. Chriſti D. 103. K. Iul.

Acilius Rufus præn. IIII. Cos. Olym. 285. an. 2. vrb. con. 107. Ch. D. 323. collegam habuit Anitiū Ruffinum Cos.

Acilius Seuerus, præfectus vrbis, Paulino & Iuliano Coſſ. imperante Conſtantino, anno Chriſti 327.

Achimero, oppidum Beticæ Hiſpaniæ. Plin. 3. 1 57. quod idem Acinipo, Ptolemæo dicitur.

Acina, Arabiæ oppidum. Pli. lib. 6. cap. 29.

Acinacis, apud Herod. lib. 4. Martis eſt ſimulachrum, qui Scythæ populi quotãnis hoſtias cùm aliorum pecorum, tum equorum offerunt.

Acilla, vide Achola.

Acincum, vide Aquincum.

Acincus Bohemiæ flumen.

Aciolus, Auiola, & Cornelius Panſa Romani Conſules & collegæ.

Aciris Straboni & Plinio Magnæ Græciæ, (quæ nunc Calabria ſuperior dicitur) fluuius. *Acri.* L. Alberto eſt; Volaterrano. *Acipino.* vide *Acimbro.*

Acis, Fauni, & Simæthidis nymphæ filius, pulcherrimus paſtor Siculus, quem quum Polyphemus amaret, & ab eo aſpernaretur, ab eodem ſaxo illiſus periit: cuius Galathea miſerta, in fluuium (aliàs fontem) ſui nominis permutauit, qui in Ætna monte oriens, in mare Siculum defertur: Ouidius libro 13. Metam. Hunc alij in Acilium Sicilium fontem permutatum dicunt. Idem lib. 4. Faſtorum.

Præterit & ripas herbifer Aci tuas.

ἄκις, Siciliæ fluuius, παρὰ τὸ ἀκίδι ἐοικέναι τὰ ῥεύματα. Theocriti interpres Aretius *Fredo* interpretatur, item Leander: qui eundem cum *Bathea* Ptolemæi putat. apud Silium per y *Acys* ſcribitur. Vide *Spinos.* *Acis* etiam vocabatur Siphnus inſula.

Acis, inſula vna ex Cicladibus, authore Plinio. 4. cap. 12.

Acitani, gens Hiſpana apud quam Martis ſimulachrum radiis ornatum maxima religione colitur. Macrob. lib. 11.

Acitauones, vide *Centrones.*

Aciteuones, populi inter Alpinas gentes. Plin. li. 3. cap. 20.

Acicia, inſula, quæ & Melos & Siphnus dicitur. Sipontin.

Acithius Siciliæ fluuius apud Ptolemæum quem Fazellus *Birgi*, Leander *Acilino* nomen habere ait. *Acius, Acilius & Acithius*, ſynonyma ſunt Nebriſſenſi, in ſuo Dictionario.

Aciton, inſula prope Cretam, vt ſcribit Plinius. Vide *Acytos.*

Aclifeua, ciuitas in Armenia minore, Strab. libro 1.

Acliulſus, Theodorici cliens, Sueuis præfectus.

Acnia, ſiue *Fulgurita*, villa eſt apud Antoninum, ſiue locus in Africa propria.

Acmara, Arabiæ regio. Vide *Amatha* in Stephan.

Acme, Septimij amaſia, cuius meminit Catul.

Acemenæ, nymphæ Veneris, quarum ara extabat in Olympia. Pauſ. lib. 5.

Acmodæ, vide *Silurum.*

Acmódes, inſulæ in mari Britannico, poſt Hyberniam, non procul ab Orcadibus, vt Plinius author eſt lib. 4. cap. 17.

Acmon, & Acmonium. Vide *Dantem.*

Acmonénſes, populi ab Acmonia vrbe Phrygiæ, Plin. 5. 29. & Ptolemæus.

Acmonia, vrbs Phrygiæ ab Acmone Manei filio condita. Stephanus. Vide *Acmonenſes.*

Acmonia, Ptolemæo Daciæ vrbs eſt, Seuerino, Mario vocatur.

Acmónides, vnus Cyclopum, dictus ἀπὸ τοῦ ἄκμονος, hoc eſt, ab incude.

Acmonium, ciuitas quædam diuerſa ab Acmonia. Eſt & Acmonium nemus circa Thermodoontem.

Aco, Catullinus Philomanus, Romanorum Cõſul, Limenij collega. Sic autem Onuphrius, Acon, Fabius. Catullinus, Philonianus. Cos. in Occidente. Olymp. 281. an. vrb. cõd. 110. Ch. Do. 349.

Acóne, portus Heracleæ Bithyniæ ciuitatis, Lyco flumini oppoſitus, prouentu etiam noxiarum herbarum celebris, non procul ab Acheruſia ſpecu. Vide Aconæ apud Stephanum, qui & inſulam hoc nomine facere videtur, è regione Eudemonis ciuitatis Chalcedonis propter cotes plurimas illic naſcentes, dictam.

Acóetes, vir pauper, &, vt indicaret etymon vocabuli, carens cubili. Cuius tenuitatem exprimit Ouidius lib. Metamorph. 3.

Ille metu vacuus, nomen mihi (dixit) Acoetes.
Patria Mæonia eſt, humili de plebe parentes:
Non mihi quæ duri colerent pater arua iuuenci,
Lanigerúmque greges, non illa armenta reliquit.
Pauper & ipſe fuit, linóque ſolebat & hamis
Decipere, & calamo ſalientes ducere piſces.
Ars illi ſua cenſus erat: cùm traderet artem,
Accipe quas habeo ſtudij ſucceſſor & hæres,
Dixit, opes, moriénſque mihi nil ille reliquit
Præter aquas: hoc poſſum vnum appellare paternũ.

Acolitanum, oppidum liberum eſt in Aphrica propriè dicta ab ea parte qua tractum Cyrenaicum ſpectat. Plin. 5. cap. 4.

Aconites, populi ſunt montani prope Sardiniam inſulam. Strab. lib. 5.

Acontéus, venator egregius. Statius li. 7. Theb.

—donec flammatus Aconteus.
Strage virum, cui ſueta feras proſternere virtus.

Silius lib. 26.

Et cuius nunquam fugiſſe haſtilia cerui
Præarapida potuere fuga, venator Aconteus.

Acontiſma, Macedoniæ aditus anguſtiſſimus, Ammian. lib. 26.

Acontium, oppidum Arcadiæ, ab Acontino Lycaonis filio: & aliud Eubœæ Steph.

Acóntius, iuuenis ex Cæa inſula, in Delum ad Dianæ ſacra profectus, in amorem Cydippes nobilis puellæ exarſit: ſed cùm eadem potiri non poſſet, nouam fraudem commentus in pomo hos verſus ſcripſit.

Iuro tibi ſanè per myſtica ſacra Dianæ.
Me tibi venturum comitem, ſponſumque futurum.

Hoc pomum Acontius iecit in ſinũ Cydippes: quæ verſus legens iurauit imprudens, & illi nubere etiam morbo coacta eſt. Vnde Virgil.

Quale fuit malum, quòd littera pinxit Aconti,
Quælecta cupido pacta puella viro eſt.

Acontius, Magneſiæ mons, vel Bœotiæ. Plin. 4. 7. 15. & Strabon. lib. 9.

Acor, apud Cyrenaicos pro maximo muſcarum Deo colitur, Plin. vide Achores.

Acra, Iapygia, Plin. 3. 11. 15. aliàs Iapygium & Salentinum magnæ Græciæ oppidum mediterraneum. hodie *Capo di S. Maria.* Leander. Stephano verò Acra Iapygiæ vrbs eſt, aliquibus *Hydruſa* dicta vt ipſe ſubdit. vide *Amphipolis.*

Acra vicus in Mæotide, de quo Strabo libro 11.

Acrabathena, oppidum. Plin. 5. 14. 4.

Acradina, arx Syracuſanorum, quã Marcellus Romanus Imperator cepit. Plutar. in Marcello. vide *Syracuſæ.*

Acragas vnus ex ſtatuariis, qui in admiratione ſumma fuerunt. Plin. lib. 34. cap. 12.

Acræ, Liuio, & Thucydidi, Siciliæ vrbs, à Syracuſanis inhabitata. hodie *Palazzolo* vocari apud Fazellum habetur. Agræ per g legitur apud Antoninum.

Acragas, ciuitas Siciliæ, & Thraciæ, & Eubœæ, & Cypri, & Ætoliæ. Eſt & fluuius Siciliæ. Stephano, & Polybio, qui à Fazello dicitur *Drago.* vide *Agrigentinum, & Agragas.*

Acræa Dianæ cognomen: quòd Acron mons apud Argiuos fuerit, in quo Dianę templum conſtruxit Melampus, quando Prætidas purgauit. Heſych. Sophocl. ibidem Venus culta, Acræa etiam cognominata eſt.

Acræa, Iuno dicta eſt, cuius extra oraculum in Megaræa, Strabo lib. 8.

Acræphia, oppidum Bœotiæ, à quo Acræphius Apollo cognominatus eſt. Steph. & Hero. lib. 8.

Acrapapes, rex Aſſyriorum. Euſeb. in Chronicis.

Acrephium, mons Thebanorum. Strabo lib. 9.

Acrath, Africæ oppidum, hodie *Bellis de Gomero.* Caſtal. Græcè ἀκράθ, alij *Veles* ſcribunt.

Acrauiſci, populi Pannoniæ inferioris, iuxta Scordiſcos. Plin. lib. 4. ca. 25.

Acretus, bacchantium genius Athenis ſpectabatur, qui ore duntaxat extra parietem extabat. Pauſan. in Attica.

Acre, ciuitas Apuliæ, ab aliquibus Hydruſa dicta: Eſt & alia quæ portum in ſe Brundiſium habet. Et alia in Italia: alia in Syracuſanis condita. Item in Eubœa, Scythia, Cypro, Acarnania: alia ſupra Antiochiam: alia denique ad Tygrim fluuium. Stephanus.

Acrenſes, populi Siciliæ, Plin. 3. 8. 21.

Acria, oppidum Hiſpaniæ. Plin. 3. 1. 41.

Acria oppidum in Peloponneſo, ad oſtium Eurotæ fluuij in ſinu Laconico: de quo Ptolemæus.

Acridophagi, ſunt populi inter Æthiopes, veloces curſu, vita verò adeò breui, vt annoſiſſimus quadrageſimum non excedat: ſolis ferè locuſtis victitant, à quibus & nomen inuenerunt. Nam Acridas Græci dicunt, quas nos locuſtas. Vide Diod. Sicul. libr. 4. c. 3.

Acrilla, vrbs Siciliæ, non procul à Syracuſis, Stephanus.

Acriniprion, vide Aſciburgium.

Acrio, fuit Philoſophus Pytagoricus, cuius meminit. Cic. 5. de Finibus.

Acriſius, teſte Euſebio libro temporum, Abantis Argiuorum regis filius, & pater Danaes amaſiæ Iouis. Virg. 7. Æneid.

Et Turno, (ſi prima domus repetatur origo)
Inachus, Acriſiúſque patres, mediæque Mycenæ.

Prœto fratri ſucceſſit in regno, vnicámque habens filiam Danaen, in reſponſis habuit, ſe manu eius, qui ex filia naſceretur moriturum, qui ad effugiendã prænuntiatam mortem, filiam in quadam turri (aliàs ænea) ſepoſuit, ſeruarique iuſſit, ne quis poſſet ad eam accedere. In eius gremium Iupiter, verſus in auri guttam, ex tegulis ſe demiſit: à quo prægnans effecta, ac patris imperio arce incluſa, in mare coniecta eſt, atque à piſcatore in Apulia reperta: qui Danaem & fœtum maſculum, quem enixa fuerat, ad Pilumnum regem detulit: qui genus eius cognoſcens, & patriam, illam libenter coniugio ſibi copulauit. Filius autem eius, cui Perſeus nomen fuit, cùm excreuiſſet, & Gorgoni caput abſtuliſſet, Argos veniens, Acriſium tranſmutauit in ſaxum: quæ quidem tranſmutatio ſecundum Euſebium id ſignificat, quòd cùm Acriſius, XIII. Argiuorum rex, imperaſſet annis XXXI. à Perſeo nepote ſuo, non ſponte tamen, occiſus, in lapidem, id eſt, in frigiditatem perpetuam verſus eſt. Ex Euſebio, Boccatio, Seruio. Vide *Danae & Perſeus.* Fuit & Acriſius alter, Laertæ patris Vlyſſis pater & Iouis filius, dicente Vlyſſe apud Ouidium lib. Metamorph. 13.

Nam mihi Laertes pater eſt, Acriſius illi;
Iuppiter huic, &c.

Acriſionides, Perſeus, Acriſii nepos.

Acritas, extremum Bithyniæ promontorium, Ptolemæo, iuxta Boſphorum Thracium, Gyllius dicit hodie vſque nomen retinere. Stukius hoc idem putat Promontorium Nigrum ab Apollonio, Orpheo, & Theocrito appellari. ἀκρότης.

Acritas, Peloponneſi promontoriũ, iuxta Maleam & Tenarum. Mela lib. 2. Plin. 4. 5. 13. Meſſenij ſinus initium, prope Methonem, vt refert Strabo lib. 8. hodie *Capo di Gallo.* Inſulæ eſt etiam nomen apud Cedrenum.

Acroathon, Thraciæ oppidum, Pomponius bro 2.

Acroathon, oppidum eſt in ſummo cacumine montis Athos: Mela auctore. Ptolemæus Athes Acron, ἄθως ἄκρον appellat. Straboni in ſelectis *Acreſthoe*, Stephano *Acrothynoe* ἀκρόθωοι, Thucydidi ἀκροθώους, Herodoto ἀκρόθωοι, ſcribitur. Plinius etiam cum Mela *Acroathon* habet, & *Acrothon* in nonnullis exemplaribus. Vide *Apollonia*.

Acroceráunium, promontorium eſt Epiri in anguſtias Adriatici ſinus emiſſum, inde dictum quòd Acrocerauniis montibus ſit vicinum, Pli. lib. 3. c. 11. & 26.

Acroceráunia, Seruio montes excelſi in diuerſis locis, ſic dicti propter altitudinem & iactus fulminum. Nam ἄκρον dicitur mons vel ſummitas, & κεραυνὸς, fulmen. Horum alij ſunt in Epiro, diuidentes Ionium mare ab Adriatico: alij ſunt inter Armeniam & Iberiam. De his Plinius 3. 23. & 6. & in prologo 4. 8. Horat. lib. 1. Carm. *Qui ſiccis oculis monſtra natantia, Qui vidit mare turgidum, & infames ſcopulos Acroceraunia*. Hodie *Cimarioti*, & *monte de Chimera*. Leander, & Alphonſus in ſua diſciplina militari appellari tradunt.

Acrôcon. Vide ATHO, & ACROTHON.

Acrotomæ, ſunt populi Thraciæ à capillorum longitudine dicti, quòd Antas in fronte mulierum more demiſſas geſtarent. Author Homerus in catalogo nauium.

Acrocorinthus, mons Peloponneſi excelſus, inter duo maria, Ægeum ſcilicet, & Ionium, ſtadiorum trium & dimidiati: ſub cuius radice in plano, inſtar menſæ, loco iacet oppidum Corinthus. Vertex ipſe Acrocorinthi, Veneri ſacram habet ædiculam: infra verticem, Pyrenem fontem: haud affluenteis, ſed perſpicuas aquas habentem. Plin. 4. 12. Stephan. Plutarch. in Arato dicit eum è media Græcia enaſci. vide Corinthus.

Acroliſſus, arx eſt in colle ſupra Liſſum Illyrici vrbem. Strabo lib. 7.

Acrolochias, promontorium Ægypti ad Pharum. Strabo lib. 17.

Acroma, vide Arietis frons,

Acron, Ceninenſium rex, quem ob raptus virginum Sabinarum Romulus ſingulari certamine vicit, telóque traiecit, & eius ſpolia opima Ioui Pheretrio dicauit: eique nomen dedit. Plutar. in vita Romuli. Etenim (inquit) Ferire apud Latinos, erat Vulnerare ſagittis, Propert. lib. 4.

Tempore quo portas Ceninum Acrona petentem.

Acron, medicus Agrigentinus Athenis vnà cum Empedocle philoſophatus eſt: antiquior Hippocrate: ſcripſit lingua Dorica De medicina librum vnum. Suidas.

Acron, nobilis Grammaticus, Horatium poetam enarrauit.

Acron, ciuitas in tribu Dan, quæ & Accaron. Ioſue 13. 19.

Acroneus, nomen principis Phæacum. Odyſſ. lib. 1.

Acronius, in Alpibus lacus eſt, qui deſcendens à fronte Rhenum facit: noſtri lacum Conſtantienſem vocant. Pomp. libr. 3. Brigantinus Lacus Plinio, Brigantia Ammiano, Podamicus recentioribus nonnullis. Lacus Heluetiorum Maximus, quem *Bodenſee* Germani appellant. Becanus contra Vadianum *Acronum* triſyllabicôs, & non *Acronium* apud Melam vocari docet.

Acrópathos, Mediæ maioris ſinus, & Suſianæ rex.

Acrópolis, arx Athenienſium. Athenæ enim in tres partes diuiduntur: ἀκρόπολιν, ἄςυ, & Pyræum portum.

Acrorei, vrbs Triphyliæ. Steph.

Acrotádus, inſula in ſinu Perſico. Plin. 6. 23. 33.

Acrotatus filius Cleomenis: poſt defunctum parentem Lacedæmoniis imperauit. Plu. in Ægide, & Pauſ. lib. 1.

Acrothon, oppidum. Plin. lib. 4. ca. 10. ſuper montem Athon collocatum. Stepha. Acrothynos vocat Thucyd. lib. 4.

Acrouentum Mamboleium, in Italia locus Iornandi, vbi Mincius amnis commeantium frequentatione tranſitur, hodie *Gouerno*. G. Merula.

Acto, apud Thucyd. 4. lib. locus eſt vicinus Atho monti ad Ægeum pelagus.

Actacottes, populi feroces, qui inſulam Britanniam, vulgò Angliam, totam diripuerunt. Am. Marel. lib. 27.

Actea, Athenienſium regio, dicta ab Actæo, quòd primus in ea regnauit: deinde verò Attica denominata ab Atride filia Cranai. Pauſ. libro. 1.

Actæa, nympha, ab Actæ, id eſt, littore maris, dicta.

Actæon, filius Ariſtæi, ex Autonoë aut Antonoë coniuge. vnde *Autonoëus heros* ab Ouidio dictus eſt, venationi addictus, cùm in valle Garganoe ad fontem limpidum receſſiſſet, à Diana nuda conſpecta conuitiis laceſſitus eſt, atque in ceruum mutatus, quem ſui ipſius canes diſcerpſerunt. De quo figmento ſic ſcribit Fulgentius, Anaximenes (inquit) qui de picturis antiquis diſſeruit, ait lib. 2. Actæonem venationem dilexiſſe, qui cùm ad maturam perueniſſet ætatem, conſideratis venationum periculis, id eſt, quaſi nudam artis ſuæ rationem videns, timidus factus eſt. Et paulo pòſt: Sed cum venandi periculum fugeret: affectum tamen canum non depoſuit: quos inaniter paſcendo, penè omnem ſubſtantiam perdidit, ob hanc rem

à ſuis canibus deuoratus eſt. Quanquam de Actæone aliter in commentariis Apollonij lib. 4. ipſum non Ariſtæ, ſed Meliſſi filium: nec à canibus ſuis pro ceruo, ſed à Bacchis Orgia celebrantibus laniatum fuiſſe traditur. Sed receptior eſt Ouidij ſententia: Metam. 1.

Inſcius Actæon vidit ſine veſte Dianam,
Præda ſuis canibus non minùs ille fuit.

Nonnius v. Dionyſiacôn fingit Actæonem poſt obitum patri irato caneſque trucidare volenti apparuiſſe & ſupplicaſſe, vt parceret inſontibus. παιδοφόνας ὤκτειρον ἀκυγιφέας. Hæc fabula nos ad beneficia in bonos viros conferenda adhortatur, ac retrahit à bene merendo de ingratis, qui ſæpius pro acceptis beneficiis ſimultatis cauſas nuncupatur, ſéque vel quauis leuiſſima de cauſa iratos fingunt, vt ſic deletum appareat quicquid in eos collatum eſt. Et canibus certè eiuſmodi adulatores aptiſſimè comparantur. Monemur prçterea ne ſimus curioſi in rebus ad nos minimè pertinentibus, quoniam multis pernicioſum fuit res arcanas aliorum cognouiſſe, aut principum, ciuitatum, ſummorúmque virorum, aut Dei præcipuè, quorum vel aliqua minima ſuſpicio arcanorum conſcium opprimere poteſt.

Actæonis oſſa Orchomenios olim horrendo phantaſmate liberarunt, quòd ſaxum magnum geſtans, totam regionem vaſtabat: vnde accolæ Delphos profecti, acceperunt ab oraculo, vt omnia Actæonis oſſa abſportarent, eáque ſepelirent: quo facto, illicò liberati ſunt. Pauſanias. Plutarchus in Sertorio, duos ait Actæones fuiſſe, alterum à canibus, alterum ab amatoribus cæſum.

Acte, Neconis liberta quam parum abſuit, quin patrimonio ſibi coniungeret. Sueton.

Acte, & Actica, vide Attica. Illum, Caſpapyros,

Actæus, vnus Telchinum, qui ſex numero omnia ſolo aſpectu effaſcinabant: vel, vt alij ſentiunt, Stygiam aquam animalibus & ſtirpibus perniciei gratia inſpergebant, qua ex re calamitates, peſtes & fames conſequerentur. Vide *Telchines*, & adagium, Noui Simonem, &c.

Actæus, a, um, pro Athenienſi. Nam Attica regio apud priſcos dicta eſt non ſolùm Attis, idos, ab Attide Cranai regis filia, vt inquit Euſtathius, ſed etiam Actæ, vt Plin. libro. 4. & Gel. teſtantur. Vel ab Actæone, vel ab Actæo rege indigena. Primum enim Atticam regionem Acten dictam Lycophron Græcus poëta innuit: apud quem Caſtor & Pollux ἀκταιανικλίκαι appellantur. Vel quia littoralis ferè tota ſit, exili & anguſto quodam velut margine, vt author eſt Strabo. Vnde Ouid. 1. Metamorph. *Separat Aonios Actæis Phocis ab oris.* Vult enim Parnaſſum medium eſſe inter Bœotiam & Athenas. Attica autem regio quondam Ionia eſt vocata ab Ionio Apollinis & Creuſiæ Erithræi filio, vel (vt inquit Strabo) ab Ione Xuthi filio.

Actania, inſula in mari Germanico, Plin. 4. 13. 30.

Actaſta, nympha fuit Oceani & Thetios filia teſte Heſiodo in Theogonia. Vide *Acaſta.*

Acteius, trib. plebis, qui Craſſi in Syriam profectionem prohibere conabatur. Plutarch. in Craſſo.

Acte, vna horarum, quarum nomina recenſet Hyginus, c. 193. Vide Horæ.

Actia, actiorum. Suidas, Ludi quinquennales Actiaci, Apollini Actio inſtar Olympiorum dicati: qui priùs & à finitimis agebantur: ſed ab Auguſto honorificentiùs celebrati fuerunt. Vide Actium & Agonales.

Actiolinus, Patauinorum tyrannus, de quo Paul. Iouius lib. 1. virorum illuſtr.

Actipus Iudeæ vrbs in tribu Aſer, vt Ioſephus tradit qui eam quoque Arce vocat.

Actites, vide infra καλὴ ἀκτὴ.

Actium, Epiri oppidum & promontorium, vbi Auguſtus, deuictis nauali prælio Antonio & Cleopatra, vrbem condidit, & Nicopolim à victoria nominauit, vt ſcribit Plutarc. Hinc Actius, a, um, & Actiacus, a, um, Virgil.

Actiáque Iliacis celebramus littora ludis.

Sappho ad Phaon. *—— quur non*
Actiacas miſerum me mittis ad oras?

Actium, Plinius 4. 1. 10. & cap. 35. 9. 45. Ptolemæo, Straboni, aliiſque Colonia Auguſti in Epiro. Cabo Figo Pinetus nominat. Figalo ego ſcribendum puto.

Actius Nauius, augur, nouacula cotem præciditſpectante Tarquinio rege: quò factum eſt, vt & à Tarquinio, & à populo ſemper in rebus conſuleretur.

Actius, Tragœdiarum ſcriptor, inter colonos Piſaurum deductus, à quo & fundus Actianus iuxta Piſaurum dictus: in ſcribendis tragœdiis ſcientiarum grauitate, verborum pondere, perſonarum authoritate clariſſimus.

Actius, Mediolanenſis princeps, de quo Pau. Iouius lib. 2. illuſtr. viror.

Actius, conſul Romanus, Euſeb.

Actæ, id eſt, Attica. Plin. 4. 7. 1. Vide Steph. Eſt & actæ Magneſiæ, & alia Acarniæ, & Peloponneſi, & in Boſphoro, & alia in Ionia.

Actiſanes, Æthiopum rex, qui Amaſim Ægypti regem ſuis crudeliùs imperantem regno deturbauit, Ægyptiiſque ſumma æquitate imperauit. Hic latrocinia nouo more compeſcuit, ſontes neque morte plectens, neque linquens impunitos. Conſtituto quippe eorum iudicio reos omnes in vnum cogens, amputatis naribus in vltima deſerti ire compulit: ibique ciuitatem condidit, ab exciſis naribus Rhinocuram appellatam. Ea in Ægypti, Arabiæque finibus haud procul à mari ſita omnibus vitæ commodis caret. Nam omnis vicina regio ſalſa eſt, intra vrbis mœnia vnicus eſt puteus, & is inutilis, vt pote aqua guſtu amara. Hos autem eos in

locopoſuit ne ſuis moribus vicinas gentes inficerent, néve eorum erga reliquos iniuriæ eſſent occultæ: ſed vt tanquam in oram deſertam relegati, omni re egentes, cogente neceſſitate ſibi victum exquirerent. Fiſſis itaque calamis, quos ex vicinis agris collegerant, longa ſibi retia fecêre, quibus iuxta littus, per plura ſtadia diſpoſitis, ex captis coturnicibus, victum ſibi compararunt.

Actius, Actiacus, & Actæus, Apollo vocatus eſt, variis de cauſis, in primis tamen ab Actio promontorio & ciuitate Acarnanum celebri ob victoriam Augusti contra M. Antonium & Cleopatram. Virgil. lib. 8. Æneid.

Actius hæc cernens arcum tendebat Apollo
Deſuper. Propertius,
Actius hinc traxit Phœbus monumenta, quod eius
Vna decem vicit miſſa ſagitta rates.

Actius Labeo, poëta fuit indoctus temporibus Perſij Satyrographi. Iliada Homeri verſibus Latinam fecit adeò inſcitè & obſcurè, vt nec ſua ipſe cognoſceret. Gyraldus.

Actor, comes Herculis contra Amazones, in quo bello vulneratus cùm retro domum abire vellet, in itinere mortuus eſt.

Actoricum, vide Neritus.

Actorides, Patroclus, nepos Actoris: is enim ex Ægina, quam ei Iupiter à ſe vitiatam vxorem dederat, Menœtium genuit: Menœtius autem relicta Ægina Opuntem in Locros ſe contulit, & ibi Patroclum genuit.

Actor, Aſtyoches pater, vt oſtendit Homerus. Iliad. 2. Alter fuit Aruncus, cuius meminit Virgilius 12. Æneid.

--validam vi corripit haſtam
Actoris Arunci ſpolium. &c. Pindus.

Actoris Vlyſſis ancilla. Odyſſ. 23.

Actorius Naſo, hiſtoricus Romanus, Suetõ. 4 in Iulio.

Actuarius, medici Græci nomen.

Actrida, oppidum. Plin. 6. 18. 70.

Acuinus, ciuis Romanus, qui cædis Cæſaris particeps videri cupiebat. Appian. lib. 2.

Acumincum Legio Ptolemæo, Pannoniæ inferioris vrbs. Acunincum per N. legit Ammianus lib. 19. Cametz interpretatur Simlerus. Niger verò ſcribit Petro Varadin dici. Sed Arumictum malè habet.

Acurgia, vide Acultiniacum.

Acuſilaus, Athenienſis Rhetor, Galba imperante ſeſe Romam contulit, ibique Ludum aperuit tanto cum ſucceſſu, vt moriens Athenienſibus decem myriades aureorum ex fœnore partas, reliquerit. Suidas.

Acuſilaus, hyſtoriographus Argiuus, cuius teſtimonio Ioſephus. vtitur lib. 1.

Acuſilaus & Pamagetus fratres, victores in Olympicis certaminibus, patrem Diagoram per celebrem conuentum geſtarunt, in quem & flores abiecerunt Græci, & beatum propter filios appellarunt. Pauſ. lib. 6.

Acuſiorum colonia, Ἀκουσιῶν Galliæ Narbonenſis vrbs Ptolem. *Grenoble* nunc vt I. Poldus ſcribit, Gratianopolim vocat Sidonius lib. 3. ad Placidum. Gratianopolis vulgò Latinè. *Cularo* aliquando appellatam fuiſſe quidam volunt, ex antiqua inſcriptione quæ in huius vrbis porta legitur.

Acutæ Inſulæ, quas Poëta Thoas vocat, vicinæ Echinadibus. Strabo libro 8. Vide Dulichium.

Acutia, P. Vitellij vxor. Tacitus.

Acutia, ciuitas Iberiæ. Steph.

Acutius, Nerua præn. III. Cos. Cum collega III. Iulio Feroce. Olymp. 219. an. 4. vrb. cõd. 852. Chriſti D. 101. K. Nou.

Acylas, philoſophi nomen, qui commentarios conſcripſit de Sillogiſmis. Suidas.

Acilina, vrbs Illyriæ, Steph.

Acyndinus & Proculus, conſules Romani, anno 1. Conſtantij, ab vrbe condita 1092.

Acyphas, vrbs vna ex Tetrapoli Dorica. vide Pindus.

Acyphas, vrbs Theſſaliæ, vt quidam volunt.

Acys, vide Acis.

Acyris, fluuius eſt iuxta Heracleopolim, de quo Strabo lib. 6.

Acytos, vide Melos.

Acythus, inſula circa Cydoniam Cretæ. Steph. Vide Aciton ſuprà, & Byblis infrà.

A D

Ada, altera vxor Lamech, Gen. 4. vxor etiam Eſau, filia Elon, Gen. 36. Item filia Hecatomni Canæ regis: & Arthemiſiæ ſoror, quæ Hydrico fratri nupſit. Strab. lib. 14.

Ada, Cariæ regina, Alexandro obuiam profecta, Alindis vrbe tradita, eum in filium adoptauit. Deinde ab Alexandro toti Cariæ præficitur. Curtius lib. 2.

Adæ, Adarum, oppidum Aſiæ, Strab. lib. 13.

Adei, Arabes Aegypto finitimi, vt ſcribit Ptolemæus.

Adacha, Palmyrenæ vrbs. Ptolem.

Adad, filius Badad, rex Edom quartus. Gen. 36.

Adada, ciuitas in tribu Iudæ, Ioſue 15.

Adad, teſte Macrobio, non Adab, Aſſyriorum ſummus habebatur Deus, cui etiam deam Atergatim vxorem aſſignabant: per Adad ſolem, per Atergatim terram intelligentes: quòd ex his duobus cuncta crederent procreari, Macr. 1. Satur. c. 24.

Adadata, Ciuitas Piſidarum ad Taurum montem. Strab. lib. 12.

Adadremnon, vrbs iuxta Iezrahelem, quæ hodie vocatur *Maximianopolis.* Zach. 12.

Adadus, rex Syriæ, Damaſci filius.

Adaia, ſiue Adaias, filius Ethan filij Zamma. 1. Paralipomenon 6. Filius item Ieroboam, 1. Paralipomenon 9. Pater Ididæ matris Ioſiæ, 4. Reg. 22.

Adalbero, Metenſis Epiſcopus, Euſeb.

Adalbero Babius, Genuenſis Epiſc. Euſeb.

Adalia, filius Amman filij Amadatha, Eſt. 9.

Adalgarius, Aquitanus nobilis, Paul. Emil. libro. 11.

Adalgiſus, Beneuentanus Dux ab Imperatore ad Græcos defecit, victúſque in Corſicam fugit.

Adam, nomen primi hominis à Deo conditi. Geneſ. 2. Nomen etiam commune, quo Deus virum & mulierem appellauit. Geneſ. 5. Eſt & nomen vrbis, Ioſ. 3.

Adam, interpretatur rubeus, vel rubra terra: quia, vt Ioſepho placet, de rubra terra conſperſa factus eſt: talis eſt enim vera terra. Comeſt. in ca. 2. Geneſ. Creatus ante diluuium annis mille ſexcentis duabus & nonaginta ſupra ducentos. Philo de tempor. Animalibus impoſuit nomina, quibus etiam nunc ipſa vocantur. Ioſeph. lib. 1. Antiquit. & Euſeb. lib. 11. de præp. Euang. Pelliceam ſibi veſtem fecit (teſte Hieronymo) quod procul dubio veſtes faciendi poſteris exemplar extitit. Habuit, præter Cain & Abel, triginta filios, ac totidem filias. Comeſt. in cap. 5. Geneſ. Res futuras ſuis prædixit filiis: vnde duas ipſi fecerunt columnas: ex quibus vna lateritia, altera lapidea fuit: vt ſi illa imbribus obſtare minimè poſſet, hæc permanens integra, ſcripta legentibus præberet. In his igitur columnis, ea quæ ab ſe inuenta fuerant circa ſiderum obſeruationem, ſcripſerunt. Proinde ab Hebræis ad Ægyptios, & Chaldæos, & ſubinde ad reliquos, Aſtrologiam manaſſe, credere par eſt: ac tale Aſtrologiæ initium fuit. Hæc ex Rabinorum traditionibus, admodum ſane infirmis, Ioſeph. lib. 1. Antiq. Sepultus eſt Adam in agro Damaſceno, in ſpelunca duplici. Comeſt. in cap. 3. Geneſ.

Adama, vrbs Pentapoleos, Gen. 10.

Adamaſtor, apud Claudianum Damaſtor dicitur in Gigantomachia, *- ſæuuſque Damaſtor*
Ad depellendos iaculum dum quæreret hoſteis.
Sidonius
Porphyrion Pangæa rapit, Rhodopemque Damaſtor. De hoc Oroſ. lib. 1.

Adamaſtus Ithacenſis fuit, pater Achęmenidis ſocij Vlyſſis. Virgil. l. Æneid. 3.

Adamiani, hæretici, ab Adam nominati, cuius imitantur in paradiſo nuditatem, quæ fuit ante peccatum. Credebant enim quòd nuptiæ futuræ non fuiſſent, ſi nemo peccaſſet. Nudi itaque mares fœminæque conueniunt: nudi lectiones audiunt: nudi celebrant ſacramenta. Hæreſis planè horrenda à Carpocratianis inuecta, & à nonnullis fanaticis noſtro ſeculo renouata, Dei beneficio extincta eſt, vt nemo hodie reperiatur qui tam fœda portenta in Eccleſia vel in Politia defendere velit.

Adamus, Centurio Genenſis, quia miſſus eſt Hippomanem, vt Barbaruſſam claſſes inſtaurantem opprimeret, Paul. Iou.

Adana, vrbs Siciliæ, Ptolemæo, vulgò Adena. Vide *Stephanum.*

Adani, Adanorum, duæ inſulæ in Arabia fœlici Ptolem.

Adanſam, Angliæ vrbs apud Antoninum. *Ithamceſter*, Camdeno.

Adar, VIII. rex in Eodem. Geneſ. 36. qui in Paral. 1. dicitur Adad.

Adara, vicus magnus. Steph. Eidem eſt tertiæ Palæſtinæ locus inter Areopolim & Characmobam.

Adaras, Hiſpaniæ vrbs, inter Hiſpalim & Cordubam. Anton.

Ad Aquas, Antonino, quas idem ad Loradas cognominat, Siciliæ vrbs, quam Simlerus, Xacca vocari dicit.

Ad Aquilas, Atticæ locus apud Pauſaniam. Locus eſt etiam vigeſimo à Rauenna miliari. Sic item appellatur vetuſtus pagus prope Treuiros, quem vulgò *Igle* nominant, Moles ibi antiqua Romani nominis extat.

Ad Caballos vide Tiberiacum ad Capræ Paludes. vide Caprilia.

Ad Caſas Cæſarianas, Antonino, quas idem ad fines appellat. Locus eſt in Italia, quem Simlerus S. Caſſano vocari ait.

Ad Centeſimum, locus Italiæ, c. VII. M. P. ab vrbe diſtans verſus Adriam. Antonino.

Ad Columellas, eſt locus ſexto à Rauenna lapide, quo H. Rubeus ſcribit Maioranum Auguſtum in Imperatorem creatum.

Ad Duos pontes, Antonino locus Hiſpaniæ eſt, inter Bracaram, & Aſturitam.

Ad Dracones, in Mauritania Cæſarienſi locus, & in Armenia minori. Antonin.

Ad fines, Antonico Caſtellum eſt Rhetiæ, in ripa Tauriæ, vel Thauri fluminis, quod hodie *Pfin* dicitur, vt B. Rhenanus docet. *Ander Thur* nominat Simlerus.

Ad fines, ſiue Caſæ Cæſarianæ, Antonino, locus inter Florentiam & Arrhetium. Eſt etiam Galliæ Belgicæ locus apud eundem.

Ad fratres, locus in Mauritania Cæſarienſi, Anton.

Ad Gallinas, vide villa Cæſarum.

Ad Gallum Gallinaceum, vide Via.

Ad Gradus, vide Gallicus ſinus.

Ad Herculem apud Antoninum, videtur mihi Ligorno Etruriæ portus, ad mare mediterraneum. Volaterranus tamen putat hunc portum apud eundem Antoninum Salebro (vbi ego Saleprone lego) vocatum; & à Cicerone Labro. Idem eundem ſcribit à Ptolemæo Liburnum dici, qui tamen in Græco eius Codice non habetur: Etſi in latinis quibuſdam inter Populionum prom. & portum Traianum inueniatur. Vide Herculis portus & Herculia.

Ad Lapides Artos, vide Lapides.

Ad Loradas, vide ad Aquas.

Ad Lapidem, locus Britanniæ inſulæ, in Vitarum regione. Beda.

Ad Lippos, Hiſpaniæ Bæticæ locus, inter Salmanticam & Emeritam. Anton.

Ad Malum, Liburniæ vrbs. Anton.

Ad Marcium, locus dicitur non procul à Lanuuio. Liu.6.

Ad Martis, Antonino Italiæ locus eſt, inter Narniam & Meuaniam, Item inter Seguſium & Brigantionem, in Alpibus, forte Martis vertex, Ammiani.

Ad Matrem magnam, Italiæ locus, in Campania. Anton.

Ad moros in li. Notit. oppidum. *MaurKircKen* Lazio in Noricis.

Ad Morum, locus Hiſpaniæ inter Acci & Carthaginem Spartariam. Anton.

Ad Muros, Anton. Auſtriæ oppidum quod Lazio *Sumerein* eſt: cui idem Muro cincta Ammiani eſt.

Ad Murum, locus & villa regia circa murum, quem Impp. Romani in Britannia inſula extruxere. Beda.

Ad Oliuam, locus Mauritaniæ Cæſarienſi. Anton.

Ad Palatium, Anton. vicus inter Tridentum Veronam *Pallazzo* hodie dictus Simlero.

Ad Paludes, Straboni locus Arabiæ, in Ægypto. Arabicas Paludes vocat Solinus.

Ad Pinum, in Samnio locus. Anton.

Ad Piſtores, vide Piſtoria.

Ad Pontem, Hiſpaniæ locus, circa Gades. Anton.

Ad Publicanos, Galliæ Narbonenſis locus, circa Tarantaſiam. Anton.

Ad Puluinos, locus maritimus in Sardinia. Pauin. ad Macarium.

Ad Pyrum, vide Pyri mons.

Ad Regias, Mauritaniæ Cæſarienſis locus. Anton.

Ad Rotam, Anton. ſcribit Simlerus eam eſſe Numidiæ vrbem, quam D. Auguſtinus, libro 3. contra Creſcentium, Rotariam vocat.

Ad Rubra, Hiſpaniæ Bæticæ locus, circa Anę fluminis oſtium.

Ad Salices, circa Danubij oſtia locus in Mœſia inferiore, Anton. Ammiam. lib.31.

Ad Septimum, Anton. Simlerus legit, ad Septimum decimum, locus in Hiſpania inter Aſturicam & Tarraconem. XVII. M. P. ab hac diſtantem.

Ad Sex inſulas, & ad tres inſulas, ſunt loca Mauritaniæ Tingitanæ. Anton.

Ad Sorores, Hiſpaniæ vrbs circa Emeritam. Anton.

Ad Statuas Coloſſas, Vrbs Hungariæ ad Danubium ſita, Lazio *Colozza*. lib. Notit. Item locus inter Arrethium & Cluſium Tuſciæ vrbes. Anton. Et in Hiſpania, circa Sucronem.

Ad Turres, Antonino Italiæ vrbs. In Calabria ſita eſt, & Blazio dici ſcribit Barrius.

Ad Titulos, Liburniæ vrbs. Anton.

Adana, Ciliciæ vrbs apud Ptole. Adenam hodie appellari ſcribit Ioſeph. Barbarus.

Adarchidæ, gens Lybica, Steph.

Ada-reſer, filius Rohob, rex Seba. 2. Reg. 8.

Adari, Arabiæ felicis oppidum. Ptolem.

Adarina, Indiæ intra Gangem vrbs. Ptolem.

Adarupolis, vrbs Perſica. Steph.

Adaſtrus, Phryx.

Adattha, Armeniæ maioris vrbs, in Rhauenæ præfectura. Ptolem.

Adazer, vrbs, 1. Machab.7.

Adbucillus, Galli cuiuſdam nomen apud Cæſarem in Comm.

Adbeel, filius Iſmaëlis. Gen.24.

Adbelum, oppidum, Plin.5.23. 5.7.

Adar, nomen menſis apud Hebræos ſiue Lunationis duodecimæ, noſtro reſpondentis Februario. 1. Eſd.6. Filius item Balæ filij Beniamin 1. Paralip.8.

Adcantuannus, nomen ducis Aquitanici. Cæſar Comment. lib.3.

Addi, pater Melchi, patris Neri Luc.3.

Addo, filius Ioab. 1. Paral.6. Pater item Barachiæ patris Zachariæ, Zach.1. Nomen prophetæ, 2. Paralip.9. vide Nehem.12.

Addon, nomen loci 1. Eſdr.7. qui Adon. 1. Eſdr. 2. ſcribitur.

Addua, Vide *Abdua*.

Addua, fluuius eſt Galliæ Ciſalpinæ, qui vt nonnullis placet, Larium lacum ingreditur, & ex eo integer emergens in Padum effluit: bonos quidem piſces nutrit, & potiſſimum Tinulos. Plin. lib.2.c.103.

Adeba, Ilercaonum vrbs in Hiſpania. Ptolemæo.

Adedi, vicus felicis Arabiæ Ptolemæo; Aden eſt, niſi Niger fallat. vide Aden.

Adelbais, vidua Lotharij imperatoris Othoni nupſit, aliter ſic, Adelhaida vidua Othoni Imperat. Aug. nupſit, Olymp.42. anno vrb. conditæ 1702. Chriſti D. 951. De Adela. Paul. Æmil. lib.1.

Adelphena, Francorum regis filia ſumpta in matrimonium à Theodorico. Euſeb.

Adelphius, hiſtoricus Marco Antonio familiaris, qui eius in Parthos expeditionem conſcripſit, in qua ipſe & adfuit & præfuit. Strabo lib. 11.

Adelphius, & Ætius collegæ, Romanorum Coſ. alter ſic Adelph.v.c.præn. Clodius in Occidente Coſ. Olymp. 307. anno ſecundo vrbis cond.1.202. Chri. D.415.

Adelphus, Caucorum princeps, cum valida manu à Carolo Magno Francorum rege in Britannos miſſus victor rediit.

Adelſtânus, VIII. Angliæ rex, Edouardi ex concubina filius, regnauit annis XVI.

Adem, Arabiæ felicis emporium celeberrimi

nominis, quo ex Æthiopia, India & Perſide negotiatores conueniunt. Vrbs eſt magnifica, ſitu & ſtructura bene munita, ædificiorum nitore atque frequentia celebris, muro & præcelſis ſepta montibus, in quorum ſummitatibus ardentes faces nauigantibus portum oſtendunt. Peninſulæ formam quandam obtinuit, nunc autem nominum induſtria vndique aquis ambitur. Oſorius in hiſt. Emanuelis Munſter. lib. 5. Coſmograph.

Adepſum, ciuitas in Euboea, vbi balnea ſunt: apud Strabo. lib. 9.

Adeodatus, Rom. Epiſc. Euſeb.

Adeona, Dea ab Ethnicis culta, quod adeundi facultatem pręſtaret. Auguſt. 4. & 7. lib. de Ciuit. Dei.

Ader, locus iuxta Bethleem, vbi vel angelorũ grex in ortu Domini cecinit, vel Iacob pecora ſua pauit, loco nomen imponens: vel (quod verius eſt) quodam vaticinio futuro iam tum myſterium monſtrabat.

Adélcon, vrbs Iberiæ. Steph.

Adherbal, rex Aphricæ, à qua expulſus eſt à Iugurtha Numidarum rege, Oroſ. lib. 5.

Adgandeſtricus, Chattorum princeps, ad Senatum Rom. literas miſit, quibus Arminij mortem promittebat, ſi patrandę neci venenum ad ſe mitteretur: cui reſponſum eſt, Nõ fraude neque occultè, ſed palam po. Rom. hoſtes ſuos vlciſci ſolere.

Ades, à Græcis inferorum deus, quem nos Ditem & Plutonem appellamus: ita dictus ab *a* priuatiua, & εἴδειν videre: quòd in denſiſſimis inferorum tenebris, noctéque profunda perpetuò agens nihil cernere videatur. Non enim abſque lucido aëre (qui apud inferos nullus eſt) viſio poteſt fieri.

Ades, ſiue Hades, Moloſſorum rex, cuius filiam nomine Coram apud Acherontem fluuium conatus eſt rapere Pyrithous, vnde factus eſt fabulæ locus, Pyrithoum ad inferos deſcendiſſe, & vxorem Ditis Perſephonem, quæ & Cora à Græcis dicitur, rapere voluiſſe. Cæl. Rhod. lib. 7. capit. 15. & Plutarc. in Theſ. qui tamen regem hunc non Adem vocat, ſed Aidoneum.

Adhæſer, Syroæ filius, Perſarum rex, regnauit annum 1.

Adiabaræ, Aethiopiæ populi contra Meroën Nili Inſulam, aliàs Adiabanæ populi Plinio 6. 30. 11. quos aliqui Megabaros vocant: Plinius. Megabradi dicuntur à Ptolemæo.

Adiabéne, regio vltra Armeniam, quæ Meſopotamia Stephano Aſſyria antè dicebatur. Plin. 5. 12. 4. & capite 9. 6. 4. 14. 15. & capite 13. 6. 38.

Adiabena Aſſyriæ regio. Suidas & Stephanus ſcribunt hanc quoque Meſene vocari. Botan Caſtaldus appellat. Strabo tradit Adiabedes etiam Saccopodes dici. Vide Aſſyria, Syria, & Meſopotamia.

Adiabéni, populi, Plin. 6. 37. 12. & Marcel, lib. 25. à Seuero ſuperari. Oroſ. lib. 3. cap. 15. Herodot. lib. 3.

Adiatorix, Meclij cuiuſdam Galatiæ Tetrarchæ filius fuit, qui quum apud Heracleam Ponticam Coloniam Romanorum eò miſſam nocte vna iuſſu Antonij iugulaſſet, paulò poſt in prælio Actiaco captus & in triumpho circunductus, vnà cum filio iugulatus eſt, Strab. lib. 12.

Adiel, nomen principis, 1. Paralip. 4. filius Ieta. 1. Paralip. 9. 27.

Adiliſius mons, Plin. 4. 7. 15.

Adima, eſt Numidiæ fluuius.

Adiamantus, Platonis frater, Laer. lib. 3. fuit etiam hoc nomine Corinthiorum dux, qui quum Themiſtocli exilium obiiceret, num putas (reſpondit Themiſtocles) exulem quempiam eſſe qui ducentas habeat triremes? Suidas.

Adina, filius Siza. 1. Par. 11.

Adimantius, nomen viri Athenienſis.

Adipſon, vide Gertum.

Adiris, vide Altas.

Adithaim, nomen vrbis Ioſue 15.

Admatha, principis nomen. Eſther. 1.

Admedera, vide Ammædera.

Admete, ſiue Admetes, nympha, Oceani & Tethios filia. Heſiod. in Theog.

Admetes, Turcarum Princeps, de quo Bembus.

Admetus, poëta temporibus Neronis, qui (vt in Demonactis vita ſcribit Lucianus) obſcuri nominis fuit. Et cùm Demonacti aliquando dixiſſet, ſe vnius verſus epigramma, hoc eſt monoſtichon ſcripſiſſe, quod teſtamẽto cauiſſet vt ſepulchro affigeretur, quod tale erat:

Terra; Cape Admeti ſpolium: nam iam deus ipſe eſt:

Ridens reſpondit Demonactes, Bonum eſt, ô Admete, hoc monoſtichon: ſed voluiſſem ipſum pridem tuo ſepulchro inſcriptum eſſe.

Adimêtus, Theſſaliæ rex: cuius armenta pauit Apollo nouem annis ob interfectos Cyclopes, diuina poteſtate ſpoliatus. Tamen Callimachus contra hanc inueteratam lectionem, ita ſcribit in hymno Apollinis.

Φοῖβον κ, Νόμιον κυκλήσκομεν
Ἐξέτ' ἐπ' Ἀμφρύσῳ ζευγήτιδας ἔτρεφεν ἵππους
Ἠϊθέου ὑπ' ἔρωτι κεκαυμένος Ἀδμήτοιο.

id eſt, Phœbum & paſtoricium vocamus. Iam inde cùm ſub Amphryzo iugaleis paſcebat equos, Deo ſimilis amore accenſus Admeti.

Adminocinus, Bellini Batauorum regis filius, à C. Caligula in deditionem acceptus eſt. Eutrop. lib. 7.

Adnamentia, vide Anamaſcia.

Adobogion, vir clarus, qui ex tetrarchia ſtirpe Galatarum fuit. Hic cùm eſſet Cæſaris amicus, ad id honorum peruenit, vt materni ge-

neris tetrarcha,& cùm aliorum, tum Boſphori efficeretur.

Adon, Cynaræ regis Cyprorum & Myrrhæ filius. Boc.

Adoardus, filius Ariobaldi regis Longobardorum. Sabell. lib. 6. Ennead. 8.

Adolius filius, Acatij, Armenus genere. Cælius Rhod. lib. 21.

Adolphus de Naſſau. Cel. D.F. Aug. XXXII. Occidentis Imp. VIII. Idib. Ianuarij. creatus. Olymp. 517. an. 3. vrb. cond. 2043. Chriſti 1292. imperij negotia obiit per annos 6. menſes totidem, dies aliquot.

Adolphus Aug. necatus eſt III. Iulij, Olymp. 519 anno 1. vrb. cond. 2049. Chr. D. 1288.

Adolphus V. C. præn. Clodius, in Occidente Cos. Olymp. 307. anno 2. vrb. condita. 1202. Chr. 451.

Adon, nomen loci, 1. Eſdr. 2. qui Addon. 2. Eſdræ 7. ſcribitur.

Adonai, nomen Dei apud Hebræos, quod generaliter interpretatur Dominus, quòd dominetur creaturæ cunctæ.

Abdoneus, Bacchi nomen apud Arabes. Alex. in Alex. lib. 6.

Adonia, Adoniorum, feſta Adoni dicata. Ammianus lib. 22. Hiſt. Euenerat iiſdem diebus annuo curſu completo Adonia celebrari ritu veteri, amato Veneris (vt fabulæ fingunt) apri dente ferali deleto. Adonia cum planctu celebrantur ad planctum Veneris repræſentandum.

Adonia, ſiue Adonias, filius Dauid ex Aggith. 2. Reg. 2. 1. Paral. 3.

Adonibeſec, Chananæorum rex, cui Iſraëlitæ manuum ac pedum ſummitates abſciderunt, qui tunc dixit, Meritò iſthæc patior: ſeptuaginta reges, ait, amputatis manuum ac pedum ſummitatibus, colligebant ſub menſa mea ciborum reliquias: ſicut feci, ita reddidit mihi dominus. Adduxeruntque eum Ieruſalem, & ibi mortuus eſt. Iudic. cap. 2.

Adonitam, filius Abda, qui erat ſuper tributa Salomonis. 3. Reg. 4.

Adonis, idis, filius Cynaræ Cypriorum regis & Myrrhæ eius filiæ, quem Venus in deliciis habuit. Hic dum in Idalio nemore venatur, primo ætatis flore, apri dente ſub inguine percuſſus moritur, atque à Venere poſt multas lachrymas in florem Adonium qui eſt ſanguineo colore, transformatus eſt: alij dicunt in flumen cecidiſſe, dum pulchritudinem ſuam cōtempiaretur. Hunc Auſonius cum Plauto vocat Adoneum. Fulgentius Adon, quæ Græcis ſuauitas dicitur. Eti, quia Myrrha odore ſuauis eſt, Adonem fertur genuiſſe. Ideò autem Venerem amaſſe dicunt; quòd hoc genus pigmenti ſit valde feruidū. Lucianus Adonium fluuiū ex Libano monte profluentem, ſingulis annis ſanguinolentum fieri commemorat per eos dies, quibus Adonis fuit interfectus. Hieronymus in Ezechielem. Quem nos Adonidem interpretati ſumus, & Hebræus & Syrus ſermo Thamuz vocat. Vnde quia iuxta gentilem fabulam in menſe Iulio, Amaſius Veneris & pulcherrimus iuuenis occiſus, & deinceps reuixiſſe narratur, eundem Iulium menſem eodem appellāt nomine, & anniuerſariam ei celebrant ſolemnitatem, in qua plangitur quaſi mortuus, & poſtea reuiuiſcens canitur atque laudatur. Vnde apud Exechielem prophetā legitur, Ecce ibi mulieres ſedebant plangentes Adonidē. Vbi intelligi vult fuiſſe idololatriam celebratam in honorem Adonidis, quanquam nonnulli fortaſſe rectiùs exponant de planctu qui fiebat propter mortem Oſiridis ab Ægyptiis, quorū ritus imitabantur Iudei. Macrobius verò accepit Adonidem pro Sole Moſchopulus ἀδώνιδος nomen ab ἄδω, quod eſt cano, deriuatum putat. De eodem feſtiuiſſimè Theo. ει δυλλ. κγ κϑ. Orpheus in hymnis, adonin Solem eſſe ſenſit, cùm illum rebus omnibus prębere nutrimentum, & eſſe germinandi authorem dixerit his verbis.

Εὔβουλε πολύμορφε, τροφὴ, πάντων ἀρίδηλε
Κούρη, ἢ κόρε, σὺ πᾶσι θάλος αἰεὶ Ἄδωνι.
Σβεννύμενε, λάμπων τε καλαῖς ἐν κυκλάσιν ὥραις.

Qui cunctis alimenta refers, prudentia cuius
Plurima, qui vario vocitaris nomine Adonis
Germinū & idē author, pariter puer atque puella,
Extincti; atque iterum ſplendens labentibus horis.

Finxerunt antiqui, qui Adonio Solem eſſe putarunt, illum ab Apro, hirſuta & aſpera fera ictū, quia aſpera ſit & hirſuta hiems, ſub quæ ſolis vires paulatim deficiunt. Ea res eſt omnino Veneri inimica, quoniam per aëris temperiem viget Venus, cum frigus, vt inimicum, naturæ opus non ingrediatur. Cùm ſol igitur inſignis ſex auſtralibus extiterit, per ſigniferum incedens, breuioreſque ſunt dies ac longiores noctes, tū dicitur Adonis apud inferos morari: cùm verò ſigna Borealia longiores dies fecerint, tunc eſt apud Venerem, per quā omnis venuſtas omniſque nitor aruis reſtituitur, ea de cauſa illum ait Orpheus modò non eſſe apud ſuperos, modò apud inferos. Alij, inter quos Theocriti Scholiaſtes, Adonin ſemen tritici eſſe ſentiunt. Morbus Adonis (inquit) ſex menſes moratus eſt in gremio Veneris, quot etiam apud Proſerpinam. Adonis frumentum eſt ſatum, quod ſex menſes degit ſub terra, ſex menſes illum habet Venus, acris temperies ſcilicet, ex quo illum meſſores colligunt.

Adonis, formoſus paſtor, cui & annua lugendi feſta ſunt inſtituta, templumque habet in Byblo Phhœniciæ vrbe, vbi pater eius regnarat. Virgil. in Gallo,

Et formoſus oues ad flumina paſcit Adonis.

De quo Ouidius latè lib. 10. Metamor.

Adonis Phœniciæ fluuius eſt 63. 64. Ptol & Lu-

ciano. Canis hodie Mario Nigro, fons Hortorum de Libano in ſacris eſſe credit Poſtellus.

Adonis, aliàs Adynis, fluuius memoratur propter Biblum vrbem Phœnicum. Ptolemæus. Plin. 5. 20 5. Hinc horti Adonidis, pro inſtructiſſimis.

Adoniſedec, Rex Ieruſalem. Ioſue 10.

Adoram, filius Iectan, Gen. 10. 26. 27.

Adoreus, mons eſt Phrygiæ, ex quo Sangarius erumpens fluuius per Phrygiam labitur in Bithyniam.

Adonius, vel Adonicus, decimus Longobardorum rex, Pannoniæ partes occupauit, prætergreſſo Danubio.

Adonacris, rex fuit Herulorum, qui anno noſtræ ſalutis 475. tanta cum manu in Italiam irrupit, vt terrore perculſus Auguſtus ſponte purpuram poneret, Paul. Diacon. lib. 16.

Adoreus, vide Didymus.

Adra, Illyrici vrbs, Ptolem. Zerunaz. Caſtellum eſt hodie, vt tradit Marius Niger.

Adra ciuitas Arabiæ petroſæ. Ptolem.

Adra, Oppidum Syriæ Cœles, ideſt cauæ apud Ptolem. Eſt item, eodem authore, Liburniæ ciuitas.

Adrabæ campi. Ptolemæo. In Auſtria ſunt, vt Lazius docet : & Marckfeldt dicuntur.

Adramelech, idolum Aſſyriorum, quod etiam Samaritani coluerunt.

Adrameleeh filius Sennacherib regis, 4. Reg. 19 Iſa. 37. Deus item Sepharuain 4. Reg. 17.

Adramis, & Adramin, nomen viri proprium.

Adramittenus, Cic. pro Flac. *Quid* (inquit) *occiſus eſt a Piratis Adramittenus, homo nobilis, cuius eſt ferè nobis omnibus nomen auditum.* Hæc ille. Steph.

Adramiteos, oppidum vnguentis delectabile. Plinius 5.30.9. & cap. 1. 13.15. olim Pedaſus Plinio auctore. Troadis oppidum, quod nunc Lādrimiti dicitur, Nigro teſte, Attamyttium Ptolemæi eſt.

Adramiles. Vide P*ſicterius.*

Adramytis, inſula Lyciæ. Steph.

Adramyttus, vide Adrumetum.

Adrana, vrbs Thraciæ, parum ſupra Berenicem. Steph. Eſt etiam fluuius Gattorum in Germania. Tacitus, anna. lib. 1. ſe in Rhenum exonerans Rhoer fortè, vt ſcribit Ritheimerus. Ædera hodie dici exiſtimat Althamerus : ſed is vbi locorum ſit, non addit. Eder exeo facit Iunius, additque Cattorum fluuium eſſe, & in amnem Adan exire.

Adrane vel Adrana, quæ & in ſecunda per H ſcribitur, Stephano auctore.

Adranus, Deus cui ſacra erat Adranus (hodie *Alterio*) ciuitas.

Adranum vel Adranon Plutarcho in parallelo Siciliæ mediterranea vrbs eſt, vel in Aetnæ montis radicibus, fluuium habens eiuſdem nominis, Stephano auctore. Hadranum habet filius nunc Aderno dicitur Fabelio, & Aretio auctoribus.

Adrapſa, orum, vrbs Bactrianæ. Strab. lib. 16.

Adaſtria : regio non longè è Troade, quæ eſt in Myſia, ab Adraſto rege dicta, qui primus Nemeſis, ideſt, Fortunæ *vindicis* templum ædificauit, Adraſtiámque vocauit.

Adraſtia Iouis ac Neceſſitatis filia, ſcelerum vindex acertima, quam nemo flagitioſus neque magnus neque paruus; vi aut clam effugere poteſt. Alij nunc alio nomine Nemeſim vocauerunt, eiuſque ſedem Ægyptij ſacerdotes ſupra Lunam conſtituerunt, vt inde, velut regina & arbitra hæc inferiora deſpectaret. Strab. lib 13. nominis rationem refert ad Adaſtrum regem, qui primus, Nemeſi templum erexit, Adraſtiámque vocauit. Pharnutus, *παρὰ τὸ ἀεὶ δρᾶν.* quaſi ἀεὶ δραστεῖα quòd nihil eam impediat, nihil fruſtretur, nihil ea infectum relinquat : vel, vt Pauſanias ait, *ἀπὸ τοῦ διδράσκειν* quòd ſcilicet nemo nocens meritam pœnam vmquam effugerit, etiam ſi aliquando tardiùs aſſequitur. Virgil. in Ciri, *vt ſcelere infando, quod nec ſinat Adraſteia. Lædere vtrumque vno ſtudeas errore parentem*, vide Nemeſis.

Adraſtus, XXIII. Sicyoniorum rex, regnauit annis 4.

Adraſtus, rex Argiuorum. Thebanis bellum intulit pro Polynice genero ſuo ; ſed vtrinque multis occiſis, domum rediit re infecta, Statio teſte. Fuit & alius Adraſtus, teſte Homero lib. Iliad. 2. Percoſij filius, vt infrà videbimus in dictione Percoſius.

Adrázarus, Sophinæ rex.

Adremmon, Zachariæ cap. 12. oppidum eſt vicinum vrbi Ieſreel. Hieronymus ſcribit ſuo tempore Maximianopolim vocatam eſſe.

Adremon, aliàs Aodremon, Thoantis pater, Homerus Iliad. 2.

Adreſta, Helenæ ancilla. Odyſſ. 4.

Adria, Adriacum, & Adriaticum, vide Hadriaticum.

Adria, Steph. & Ptolemæ. Romanorum colonia Piceno quinta regione Italiæ, XII. M. paſſuum à mari diſtans à qua ager ipſe Adrianus dicebatur, vino generoſiſſimo nobilis, quod & ipſum Adrianum fuit appellatum. Plin. libro 3. cap. 13.

Adria, vrbs Græciæ, Illyrico mari proxima, huícque Adriatico nomen dedit. Liu. primæ Decad. lib. 5. Iuſtinus lib. 20. Eius ciues Venetorū fines aliquando infeſtarunt, quibus Otho Vrſeolus occurrit, victórque apud Lauretum tanta clade affecit, vt nunquam finitimis bella inferre auſi fuerint.

Adria, id habuit nominis à flumine Atheſi, antea Adria dicto, vt ait Strab.

Adriani vide Bithynia.

Adrianopolis, ciuitas eſt Thraciæ ad Hebrum fluuium, primum Oreſta dicta, ab Oreſte con-

ditore

ditore: poſtea ab Adriano inſtaurata quum ei furore agitato reſponſum eſſet, vt ſe in furioſi domum reciperet, Cæl.Rhod.lib.17c.2. Turcarum regia ante captam Conſtantinopolim. Hodie *Adrianopoli.*

Adriaticum mare contra Rauennam, quòd per oſtia Padi fluuij intrat, ſumpto vocabulo, ab Adria proxima ciuitate, quæ eidem mari Adriatico nomen dedit. Strabo 5. Hoc pelagus Paulus emenſus eſt; Act. 27.Plin.lib.3. cap.16.Eius inſulæ. Plin.lib.3. cap. 5. Quantum à Propontide diſtet, libro 4. cap. 11. vide *Hadria*, & *Adria.*

Adrianopolitæ. Vide Gonei, & Neocæſaria, & Palmyra, & Stratonica, Nouæ Athenæ Adrianæ: Vide Olympicum. De Adria colonia, Plin. lib.3. cap.15.

Adrianus Imperator, qui poſt vexatos Chriſtianos morbo aquæ intercutis periit. De quo Cæl. Rhod libro 2. 19.& 30. Pauſ.lib.2. Sab.Ennead. 1.lib. 6.

Adrianus Phœnix: patria Tyrius, docuit Athenis magno cultu victûſque ſumptu. Amatus eſt magnopere à M. Antonio, & Romam ab eodem ductus.

Adrianus ager. Plinius lib.3.c.13. &.14.

Adrias, vide Idrias.

Adricam, Pœnorum rex, Aprio Ægyptiorum regi ſe ſuoſque dedidit.

Adrius eſt mons Dalmatiam per medium ſecans, Strab.lib.7. vide Ardius.

Adrobigum, Hiſpan. vrbs in Atrabis Pomponio lib.3.

Adromentum,oppidum. Plin.5.

Adrotta,vrbs Lydiæ. Steph. incolæ Adrotteni.

Adrumentum Plinio, ſiue Adrumentium, ciuitas Myſiæ. Adrumittus Ptolemæo. Adryma Straboni. Adrymes Stephano Africæ propriæ vrbs, dicitur etiam Adrumes, Adrumetis: Hieronymus autem aut ſiquis alius fuit auctor, in Catalogis locorum Act. Apoſt. indicat Adrumentum eſſe ciuitatem in Bazatio regione Africæ, quã Marius Niger Siſſa: Alphonſus Adrianus Toulb, alij Machometa appellant. Adramyttus, eam vocat Procopius, & Iuſtinianã ſuo tempore nominatam addit; Hadrumentum cum aſpiratione,& n in penultima,enunciat Mela. Cum n in penultima etiam ſcribunt Tacitus, & Plinius. In Theſauro Goltzij eſt huiuſmodi antiqua inſcriptio, *Colonia Con. ordia Traiana Aug. Frugifera Hadrumetina*, eſt & alijs Adramitis Inſula Lyciæ.

Adrymes, vrbs Libyæ. Stephan. vide Adrumetum.

Adryx, vrbs Syracuſiorum, Steph.

Aduas, vide Abdua.

Aduellas & Aduelas, mons apud Strab. libr. 4. ex quo in Septentrionem Rhenus excurrit, & diuerſa ex parte Aduas in Latium iuxta Comum intrans,

Aduatici, ex Cæſare Belgarum populi, regni Eburonum (nunc Leodienſium) finitimi, ac Neruiis (nunc Tornacenſibus) proximi, habebant amplum & in altiſſimis rupidus oppidum, quod etiam, vt quibuſdam videtur, *Beaumont* appellatur, vicinum Thuidinio in finibus Hannoniæ. Aliis videtur eſſe aliud oppidum Atrebatenſis diœceſis, vulgò *Douay* nuncupatum. Hi populi ex Cimbris Theutoniſque prognati erant, qui Transrhenai fuerunt. Quanquam nonnulli malunt Aduaticos fuiſſe eos qui hodie Gallicam Brabantiam, vbi hodie oppidum Niuella eſt, partémque Hannoniæ circa Cannetum montem & Bintium oppida Cameracenſis diœceſis, finitimáque his loca extra Francorum regnum inhabitant. De his multa apud Cæſarem, lib. 2. 5. & 6. per t in ſecunda habet Dio. Hos Rhenanus putat à Cicerone *Atuas* dici.

Aduaticum, Tungrorum,nunc Abbratia Brabantiæ per quam amœniſſima, *Tongerloo*. Huberto Leodio vocata. Ego apud Ptolemæum Aduaticum non inuenio, ſed Atuacutum.

Adúbanus: & Adúbanum,fluuius qui & Iſter, & Danubius dicitur, vide idcirco Danubius.

Aduentus, Conſul Romanus. Euſeb.

Adula, mons, vnde ſcaturit Rhenus fluuius, Strab. & Munſt.in Coſmog. vulgo, mons *S. Gotardi.*

Adunicates, populi in Gallia Narbonenſi Plin. lib.3. cap.4.

Adumen, fluuius haud longè à Roma. Euſeb.

Aduſa, Epiri fluuius eſt Apoloniæ propinquus, Adrymachadæ, vide Marmarica. Adyrus, vide Caicus.

Adulam, nomen ciuitatis. Ioſ.12. 15.

Adula, Straboni mons inter Alpes S. Gothard Ioanni Poldo Derg. Vogel. Schudo; Etzel VVillichio, qui addit eum ſic ab accolis vocari. Graius hodie appellari ſcribit Iouius in libello de Larij lacus deſcriptione.

Adule, Ptolemæo Æthiopiæ ſub Ægypto vrbs, ad Sinum Arabicum: fortè hodie Ereoco.

Aduliton, oppidum Plinij & Stephani Adulis quod panis Inſulam idem vocat.

Adulis, vrbs Æthiopum: qui & Panos inſula dicitur. Steph.

Adulitârum oppidum Plin.7.29.40.

Aduliton, oppidum in regione Troglodytarũ, Plin. 6.20.35.

Adultus Iupiter cognominatus, vt etiam Iuno adulta. Nam præcipuè in connubiis Ethnici deos quinque inuocabant, Venerem, Suadelam, Dianam, Iouem adultum & Iunonem adultam. Plutarch. in prolem.

Aduram, nomen viri qui erat ſuper tributa regis Dauid.2. Reg.20.3. Reg. 12.

Aduram, ciuitas ædificata à Roboam.3. Par:11.

Adymachidæ, populi ſunt inferioris Libyæ ab

vxores in vtroque crure armillā æream geſtant: vterque verò ſexus comatus eſt ex equo, quo fit vt multos alant pedunculos. Cæl. Rhod.

Adrymachidæ, vide Marmarica.

Adyrus, vie Caicus.

AE

Aea, metropolis Colchidis ad Phaſin amnem, quæ eadem Aepolis dicitur, Pli. 6. c. 4. & Steph. Vide Dioſcoridem. vide Dioſcuria.

Aeæe, vide Calypſus.

Aeacides, Pyrrhus Epirota ab Aeaco trahens originem, dictus eſt. Virgil. Ænei. 6.

Æacides, Achilles Æaci nepos ex Peleo Æaci filio. Virgil. Aeneid. 3.

Coniugio, Aeacidæ Pyrrhi ſceptriſque potitum.

Aeacides, inſulæ ſunt apud Stephanum, quarum vnam Genonem vocat. In Saronico ſinu eſſe, ex Thucyd. 2. & Strabonis 8. quidam colligunt.

Aeacus, Iouis ex Europa ſiue ex Aegina filius. Hic apud Oenopiam (ſic quidem legitur, ſed, niſi apud Strabonem eſt mendum, Oenonem legendum eſt) regnaſſe dicitur, quam ex nomine matris Aeginā nominauit filius. Quem tantæ iuſtitiæ fuiſſe dicunt, vt apud inferos animarum creditus fuerit à Plutone delectus iudex cum Minoe & Rhadamantho, & peccantium peccata diſcutere, & pro meritis pœnas inferre. Vide in Ægina. Ouidius, 4. Libanius Rhetor in Elogio iuſtitiæ.

—— tuaſque

Aeacus in pœnas ingenioſus erit.

Æas, vide Locus & Aiax.

Æbudæ, vide Ebudæ.

Æbura, Liuio lib. 40. Hiſpaniæ Tarraconenſis vrbs: nunc *Talauera* vocari ſcribit Beutherus.

Æcani, vide Æqui.

Aeácus, Endeida Chironis filiam in vxorem duxit, ex qua Telamonem genuit & Peleum: deinde Pſalmathe Nerei filia compreſſa genuit tertium Phocum, quem Peleus occidit. Ab eo fit Aeacideius, a, um.

Æéa, inquit Seruius, Circe dicta, ab aſpernantium voce, propter illecebres illic corporum mutationes. Quanquam commentarij Apollonij Rhodij teſtentur Aeneam & Citeida, vocati Circen ab vrbibus Colchorum, & Medeam vocauit etiam Ææam. vel quia Circos artibus mederetur, vel quia pernicioſa extiterit compluribus. Virgil. lib. Aeneid. 3. *Aeceæ, quæ inſula Circes.*

Ææe, ſiue Aeæa, inſula fuit in mari Tyrrheno, non modico olim freto ab Italia dirempta, hodie continens, ita tamen vt paludibus vndique cunctæ inſulæ ſpeciem præ ſe ferat. Plin. lib. 2. c. 8. & lib. 3. c. 5.

Aemêna, Nabathæorum regio. Steph.

Aeána, vrbs Macedoniæ. Stephan. Vide Aeanum.

AEanitis, Nabathæorum regio. Steph.

Aeantides, Lampſacenus tyrannus magnæ apud Darium regem auctoritatis. Thucyd. lib. 6.

Aeantium oppidum in Sigæo, ab Aiace illic ſepulto, qui Græcis Aeas dicitur.

Aeantium, oppidum Troadis, Aiacis ſepulchrum. Plinius 5. 30. 32. Aeantium item eſt Magneſiæ promontorium, Plinio authore 492. Eſt item Aeantium oppidum Macedonię Ptolemæo, aliàs Aeanum.

Aeanum, Macedoniæ oppidum ab Aeano Aæmi filio Tyrrhenorum rege conditum: inde Aeanicus.

Aeas, antis, Epiri fluuius ex Macedonia defluens, in Ionium mare ſeſe exonerat. Luc. li. 6.

Purus in occaſum ſed parui gurgitis Aeas,

Ionio fluit inde mari, &c. Plin. lib. 3. cap. 23.

Aebudæ, inſulæ quinque Britanniæ. Step. Vide *Hæbudes*, & Ebudæ.

Aebûra, vrbs Hiſpaniæ Tarraconenſis Steph. hodie *Talauera*, teſte Beuthero.

Aeca, vbs Colchorum, ad Phaſin fluuium: & Aeca, Italiæ, à qua Aecani populi. Plinius lib. 3. cap. 11.

Aecalum, caſtellum Italiæ. Steph.

Aecani, populi Thuſcorum quos deuicit Camillus, eorúmque vrbem vaſtauit. Plutarchus in Camil. Vide Aequi.

Aeclus, viri nomen Strabo. lib. 10. dicens, Poſt res verò Troianas Aeclus & Cothus ex Athenis profecti habitauerunt: ille quidem Eretriam, Cothus verò Chalcidem.

Aeculani, populi in ſecunda regione Italiæ: Plin. lib. 3. cap. 11. Echilenſij, vide Cornenſij.

Aedemon, Ptolemæi libertus, qui patronum à C. Cæſare interfectum vltus eſt. Plin. li. 5. c. 1.

Adepſum, oppidum in Locride. Plinius 4. 12. 54. & Strabo.

Aedépſus, vrbs Eubœæ. Steph.

Aedeſia, mulier Aegyptia, vxor Hermeæ, & Syriani philoſophi propinqua, totiúſque caſtitatis & probitatis exemplar, cuius vitam latiſſimè ſcribit Suidas.

Aedeſſa, Macedoniæ vrbs, Ptolemæo Mediterranea. Vodéna Sophiano, qui eandem Moglæira dictam tradit in Schedula Græciæ ſuæ tabulæ adiecta, vide Edeſſa.

Aedon, mons Thraciæ, vnde Aedonus, poſſeſſiuum. Virgil. *Ac velut Aedoni Berea*, &c. Vide *Edon.*

Aedonis, inſula Aegyptij maris, Ptolemæo. Hæc fortaſſe Platæa Herodoto dicitur, in Melpomene.

Aedui, Cæſari, Ptolemæo, & Straboni, Galliæ populi ſunt, *Bourguignons* hodie interpretantur. Burgundiones enim, quos Agathias Burguziones vocat (vt Rhenanus docet) Theodoſio in horum regionem tranſgreſſi ſunt.

Aeduani, à C. Silio ad Auguſtodunum victi cæſíque ſunt. Tacit. lib. 3.

Aeduſij, ſocij Romanorum iuxta Galliam Celticam. Stephan. fortè Aedui.

Æqui, Cæſari, Ptolemæo & Straboni, Galliæ populi ſunt, quos hodie Burgundiones, & vulgò *Bourguignons* vocant. Vide Hedui & Burgundiones.

Aedon, vxor Zethi regis fratris Amphionis, ait Bocat. lib. 5. Itylum filium per errorem nocte interfecit, putans eum Amanea ſiue Amandea Amphionis eſſe filium (inuidebat enim vxori Amphionis, quòd illi ſex eſſent filij maſculi) quæ crimen cognoſcens, optauit mori: miſeratione tamen deorum in Carduelem verſa Itylum deflere dicitur.

Aeta vide Caieta.

Aedilius, mons, à quo egreditur fluuius Aſſus, quem occupauit Sylla, vt Cheronenſes populos illi monti vicinos faciliùs inuaderet. Plut. in Syll.

Aeta, vel æthes, Colchorum rex, Solis filius ex Perſa Oceani filia, liberos habuit Medeam, abſyrtum, & Calciopen. Ad hunc Phryxus Athamantis filius peruenit, & aureum vellus detulit: quod cùm vigilantiſſimè ſeruaret, eius cauſa bellum geſſit cum Argonautis: tandem ab Iaſone & ſpoliatus, & regno pulſus eſt, ſed iam ſenex ab eodem in regnum reſtitutus.

Aetes, portus eſt in Italia, vbi Argo nauem applicuiſſe aiunt, & Iaſonem Medea à Circe expiatos. Iſac. in Lycophr. Valer. Flacc. lib. 2.

Phaſin & Aeten, Sythicique pericula Ponti.

Colchis, fluuius hîc videtur.

Aetias, patronymicum, Medea Aetæ filia, Oui. 7. Metamorph.

Concipit interea validos Aetias ignes.

Aega, Nympha quæ ex Oleno nata, Iouis nutrix fuiſſe fertur, vt Hyginus aliique prodidere. Quidam ægam panos vxorem dixêre, à qua & ægij dicta. Vide plura apud Hyginum.

Aega promontorium eſt æolidis, non procul à Cayci fluminis oſtio. Strab. lib. 3. vide Canna.

Aegabro, vide Bæbro.

Aega, phocydis regionis fluuius, oppidum item æmoniæ. Hyginus. vide Canna.

Aegæ, Macedoniæ oppidum, plinio Melobοteram quoque vocari ſcribit Steph.

Aegæ, arũ, pluralis numeri, vel Æge, Æges, vrbs Ciliciæ. Lucan. lib. 1.

Et extrema reſonans naualibus Aege.

Eſt etiam inſula in ægeo mari, de qua in ſequentibus.

Aegæ, oppidum Aeolidis percelebre. pli. 4. 30. 4. & ca. 27. 5. 3. & cap. 30. 5. 2. Stephanus plures huius nominis vrbes recenſet in Locride, Lydia, Eubœa, Myrrhine, Thracenſi, Cherſoneſo, in æolide, & in ætolia.

Aegæa, vrbs, aliàs Caryſtos. Vide infrà.

Aegæa, nomen duarũ vrbium ptolemæo, quarum vna lib. 3. c. 4. 1. 3. in æmathia, Ediſſa prius vocata: pli. verò lib. 4. cap. 10. Aegæ, in qua mos erat ſepelire Reges. Altera, teſte ptolemæo lib. 4. cap. 2. in Mauritania. Sunt & Achaciæ Aegeæ, penes quas Cratinus amnis labitur. Sunt & ægeæ, alias æge, Euboicæ, à quibus ægeum mare dictum eſt. Strabo.

Aegea, Emathiæ regionis in Macedonia vrbs ptolemæo. eadem fortè cum ea, quam Iuſtinus olim Edyſſam appellatam ſcribit. Vide Caryſtus.

Aegæa, Amozonum regina, à qua ægeũ mare (in quo perijt) nomen ſumpſiſſe vult. Feſt. pomp.

Aegeõ, gigas ſæuus & immanis, Titanis & Terræ filius, qui vno ictu centum ſcopulos in Iouem contorquebat: Victus demum, alligatus eſt à Neptuno ſcopulis Aegei maris. Stat. *Audierat duros laxantem Aegeona vectes.* Dictus autem Aegeon, vt quidam volunt, à γαίω, id eſt ſuperbio: inde γαῖον, & per appoſitionem, ἀγαῖον, & per pleonaſmum αἰγαῖον. Hũc Homerus 1. Iliad. ab hominibus quidem Aegeonem, à diis verò Briareum vocari tradit. Ventorum naturam hac fabula inuolutam fuiſſe quidam volunt. Alij bella potentiſſimi cuiuſdam principis vel tyranni à potentiore deuicti. Alij dicunt Aegeonem, immanem fuiſſe piratam, & ſic nominatum ab inſula deſerta, quæ æge in ægeo mari vocatur, in qua ſubſidebat more piratarum, quibus fas non eſt latrocinium ſuum vrbes incolere. Produnt fabulæ veteres, hunc centum à Ioue religatum catenis, vt poſſit inde intelligi eum potentiſſimum fuiſſe, dum tot catenis eius adſtringuntur vires. Is autem Centum geminus ideo dictus eſt, quòd centum homines remigio deſeruientes haberet in manibus. De quo Ouid.

--- balænarumque prementem.
Aegæona ſuis immania terga lacertis.

Seruius eundem cum Briario eſſe ſcribit apud Virgilium lib. 10.

Aegæon qualis centum cui brachia dicunt,
Centenáſque manus, &c.

Aegæum mare, vulgò *Archipelago*, pars maris Mediterranei prope Græciam, Europam ab Aſia diuidens, multas habet inſulas inter Helleſpontem & Tenedum, appellatum quod ægeus, Theſei pater ex Athenarum arce illuc ſe deiecerit. Aliis, quòd ægea, Amazonum regina, in eo perierit. Aliis ab ægeone, de quo ſuprà diximus. Straboni ab ægeis oppido in Eubœa: plin. ab αἴξ αἰγὸς, deriuat, qui libro 4. cap. 11. verſ. 50. ſic ſcribit, ægeo mari nomen dedit ſcopulus inter Tenedum & Chium verſus quam inſula αἴξ nomine, à ſpecie capræ, quæ à Græcis ità appellatur, repentè in medio mari exiliens, Solin. Inter Tenedum & Chium eſt & Claros inſula, qua ægeus ſi-

nus panditur, ac extra Antandrum ſaxum eſt: hoc enim verius, quàm inſula cognominari meruit. Id quoniam viſitantibus procul capræ ſimile creditur, quam Græci *αἶγα* nuncupant, Ægæus, inquit, ab eo ſinus eſt appellatus. Vár. hodie *Archipelago* ab Europæis, à Turcis autem mare album vocatur. Thucydidis hoc, & Polyænus Mare Græcum vocant. Plinius auctor eſt, totum hoc mare à Romanis, duobus nominibus appellari Macedonicum, quodcunque Macedoniam aut Thraciam attingit: Græcienſe verò, qua Græciam alluit. Æthicus Cycladum mare nominat, non malè, ſed nulla auctoritate.

Aegæ, oppidum Peloponneſi apud Homerum.

Aegeis, tribus Attica, ab Aegeo, Pandionis filio, Steph.

Aegaleos, nomen montis apud Thucydidem, lib. 2.

Aegagæes, mons Aſiæ vbi vipera ſerpens reperitur. Nicander.

Aegeus, Neptunus cognominatus eſt, ab Aegis Euſebœæ inſula, Strabo, lib. 9.

Aegeu, fluuius apud Apollon. lib. 4. Corcyræ inſula addit eſſe eius Scholiaſtes.

Aegeus campus & regio in Phocide Euſtath. in Dionyſ. de ſitu orbis.

Aegaleum, Atticæ mons, è regione Salaminæ, Herodoto, Thucyd. *Tzetzæ*, & mons Meſſeniæ apud Strabonem.

Aegara, Lydiæ vrbs, Ptolem.

Aegas, locus in Eubœa regione, vnde mare Aegæum eſt cognominatũ: vbi (vt aiunt poëtæ) *Neptuni fabulantur equi*, ob fluxum & refluxum maris. Strab. lib. 8.

Aegateos, nomen regis apud Strabon. lib. 8. ſub quo antiqua Pylos Meſſenia ciuitas erat.

Aegates inſulæ, de quibus Tit. Liu. lib. 1. tertiæ Deca. apud has à Carthaginenſibus malè pugnatum, vide Canna.

Aegathes, Inſula Africi maris, contra Carthaginis ſinum, Pomponio: Hermolaus eam à nautis Gotham appellari opinatur, & Nardus Fauagnana: Pomponius & Florus.

Aegathes numero multitudinis proferunt; Virgilius eas vocat *Aras* & ab Italis Axa nuncupari addit: quod ibi fœdera icta fuere inter Carthaginenſes & Romanos, Lutatio conſule. Singulari numero Aegates legit vbique Liuius.

Aegates, promontorium Æolidis, quod nunc Cane & Cauæ dicitur. Steph. ab Artemidoro *αἰξ* in nominatiuo dicitur.

Aegeæ inſula Plin. 5.31. Vide *Aegæ*.

Ageolos, vrbs in Theſſalia quam Attalus oppreſſit. Liu. lib. 1. 4. Dec.

Aegeli, populi in Media. Steph.

Agemon poëta, bellum Leuctricum Thebanorum & Lacedæmoniorum verſibus ſcripſit Volaterran.

Aegeria, Dea à mulieribus Ethnicis colebatur, quòd eam opitulari credebant partui egerendo, Feſtus.

Aegeria, nympha nemoris Aricini, colebatur prope Aricinum lacum, cum qua numa Pompilius nocturnum colloquium ſe habere ſimulauit ſuper cultu religionum, quo armorum & prædæ ſtudio flagrantem populum Romanum abſtraheret, & leges à ſe conditas ſanctiores redderet. Plutarch. in Numa. Alij dicunt fuiſſe vxorem Numæ Pompilij ſecundi Regis Romanorum, quæ teſte Ouid. lib. 15. Metamorphoſeon, mortuo Numa ob dolorem flendo in fontem ſui nominis verſa eſt. Idem libro Faſtorum tertio, *Aegeria eſt, quæ præbet aquas, dea grata Camœnis, Illa Numæ coniux, conſiliumque fuit.*

Aegeſtani, Steph. populi ſunt Siciliæ quorum vrbs Aegeſta non procul à Lilybæo promontorio ſita eſt, ab Aegeſto Troiano nomen habens. Hi Segeſtani vocantur à Plinio libro tertio capite 8.

Aegeſtæi, vide Theſprotis.

Aegeſtorum, vel Aegeſtenſium emporium, vrbs in Sicilia. Strabo li. 6. & Diod. 11. hodie *Caſtro al mar di golfo*. Leander, & Aretius qui tradit Segeſtanorum à Strabone vocari, ſed an hoc ſuo errore, an typographico, ignoro; apud Strabonem enim non Segeſtanorum, ſed Aegeſtanorum eſt. Segeſtanorum autem emporium apud Ptolemæum legitur, an idem tamen ſit; neſcio. Differentia namque diſtantiarum à Panormo, quam Strabo & Ptolemæus ponunt, me ſubdubitare cogit. Aegeſtum ſecundum quoſdam alio nomine, Agragas dicta fuit, vt ſcribit Iſacius Tzetza; at falsò, quantum ego æſtimo.

Aegelini, Calabrorum gens mediterranea Plin.

Aegeus, Athenarum Rex filius Neptuni, duas habuit coniuges; quarum prima dicta eſt Aethra filia Pithei regis, ex qua Theſeum ſuſcepit Secunda, vt teſtatur Ouidius, fuit Medea profuga, quam ab Iaſone repudiatam atque fugientem non ſolum ſuſcepit hoſpitio, ſed illam etiam ſibi matrimonio copulauit, & ex ea, vt placet Iuſtino, Medum filium ſuſcepit. Succeſſit quidem in regno Pandioni regi, re vera patri. Aegeo regnante Athenienſibus bellum intulit Minos Cretenſium rex ob cædem Androgei filij, legéſque duriſſimas impoſuit; vt ſcilicet quotannis ſeptem iuuenes nobiles in Cretam mitterentur ad Minautaurum, qui tribus annis ſorte miſſi ſunt: quarta autem ſors obtigit Theſeo, qui maximo patris Aegei dolore nauem conſcendit: & cùm omnia nauigij ornamenta nigra eſſent, & nauis velum, habuit in mandatis à patre, vt ſi contingeret in agendis eum fœlicem ſortiri exitum

rediens naui album apponeret velum, amoto nigro, vt eminus ſortem ſuam noſceret. Theſeus autem Adrianæ conſilio victor, mandatorum immemor, non amato velo nigro redibat. Ægius excelſa turri proſpectans nigrum velum, Theſeum mortuum arbitratus, ex turri ſe deiecit in mare, quod ab ipſo vocatum eſt Ægeum: & mortuus, ab Athenienſibus liberatis, & Neptuni filius, & marinus Deus in ſolatium Theſei conſecratus eſt. Ex Plutarcho & Seruio. Hinc Ægides patronymicum, id eſt, Theſeus. Ouid. lib. 8.

Protinus Ægydes, rapta Minoide, Diam.
Vela dedit, &c. Nonnus Panop. Dionys. 10.

Ægeus, Pandionis filius, Athenienſium rex, regnauit annis XLIII. hic ab Homero Augeas appellatur.

Ægiæ, Laconiæ oppidum. Pauſan.

Ægiala, Amorgi Inſulæ vrbs. Hyali nouo vocabulo dicta Sophiano. Neſcio vbi is vetus nomen inuenerit.

Ægiale, ſiue Ægilia, Diomedis vxor, quæ marito apud Troiam bella gerente, cum Cyllabaro, ſiue Cyllebero, Stehneli filio rem habuit. quod vbi Diomedes comperiſſet, domum reuerti noluit vereeundia ductus, ſed in Italiam poſt Troiæ expugnationem vectus, regni partem à Dauno ſortitus eſt. Quidam dicunt eam Nauplij patris Palamedis ſuaſione adhæſiſſe alteri. Lycophron ait Diomedem Stheneli filio, Cometæ commiſiſſe domum & vxorem: ſed Venerem, quia à Diomede vulnerata fuiſſet, talem Ægialo furorem immiſiſſe, vt cum omnibus iuuenibus quàm turpiſſimè viueret, præcipuè autem cum Cometa conſueſceret.

Ægiale, ciuitas in Amorgo, & vna Cycladum. Steph.

Ægiale, ſeu Ægialea, vna eſt Gratiarum, vt inquit Lactantius, alio nomine Thalia. Vide dictionem, *Aglaia*.

Ægialeus, Phoronei filius, cui Apis (quem quidam Phoronei, quidam Iouis filium ex Niobe Phoronei filia eſſe tradunt) poſtquam Argis regnaſſet, in Ægyptum tranſiens, Achaiæ regnum reliquit. Alij Ægialeum, Inachii filium, ex Melia Oceanitide faciunt, & ab ea Ægialeam dictam, quæ poſtea Peloponneſus à Pelope vocata eſt.

Ægialêus, Medeæ frater; alio nomine dictus Abſyrtus, à qua diſcerptus fuit, vt patri eam perſequenti mora iniiceretur.

Ægialêus, primus Sicyoniorum rex, regnauit annis LII. à quo Ægialea nuncupata eſt, quæ nunc Pelopponneſus vocatur. Euſeb.

Ægiali, populi, Sicyonij poſtea à Sicyone eorum rege nuncupati, vide Sicyon.

Ægialia, Plinio circa Peloponneſum Inſula eſt, Ætoliæ adiacens, quam Sophianus Gecerigo indigitat. Item in ſchedula quam Græciæ ſuæ tabulæ adiecit, eandem Anticythuriam, Eplam, Aegilen, & Styram appellat: Gerbelius quoque Eplam à Ptolemæo dici putat. Ogylos per ω in prima videtur à Stephano nominari, vide Argos & Sicyon.

Aegialia, Peloponneſi ciuitas: poſtea Argos dicta, Steph. hodie *Cerigo*, Sophian.

Aegialeos, Achaia, teſte Plinio lib. 4. cap. 5. propter vrbes in littore diſpoſitas.

Aegialum, mons Aſiæ minoris. Cedren.

Aegialeus, locus inter Sicyonem & Bupraſium: & alius proximus Ponto cum vico eiuſdem nominis. Eſt & Aegialus, mons in Aethiopia Aegypti. Steph. Plin. 4. 7. 9. Item, vrbs Aſiæ minoris iuxta Crommium. Arrian. in Perip. Oppidum in Thracia, iuxta Strymonem, in Aethiopia iuxta Nilum. item, Secundum Pontum poſt Carambim promontorium. Steph.

Aegialos, vide Achaia.

Aegida, oppidum. Plin. lib. 3. cap. 19.

Aegidius, Francorum rex, regnauit annis VIII. quem Childericus fudit, vicitque recuperato regno. Aemil. lib. 1. vulgo *Gillo* appellatur.

Aegicoris, vide *Aegoceris*.

Aegida, vide Iuſtinopolis.

Aegila, inſula, Plin. 4. cap. 14. quindecim millibus paſſuum à Cithera, eademque à Cretæ Phalaſarna oppido XXV. mil. paſſuum. Aliàs Aegylæ ſcribitur per ypſilon, Plin. lib. 4. cap. 12. Candelabris nobilis 3. 4. 5. 1.

Aegila, pars Antiochidis tribus. Steph.

Aegilia, Affricæ vrbes duæ cognominis, à Boreo promontorio itinere dierum quatuor, viro expedito, diſtantes verſus Meridiem. Procop. vide Begialis.

Aegilips, Aegilipis, nomen vrbis Acarnaniæ. Strabo, & loci in Epiro. Steph.

Aegialius, vide Apſorrus.

Aegialus, Aſiæ minoris, vrbs, iuxta Cromnam. Strabo ſcribit nonnullos credere hanc ab Homero Cobarlum, vocatam.

Aegilium, vide Dianium.

Aegilium, inſula. Plinio li. 3. cap. 6. contra Coſanum litus ſita.

Aegilodes, ſinus Laconiæ. Plin. lib. 4. c. 5. ver. 9.

Aegilon, vide Capraria.

Aegilos, Plin. 3. 7. 5. inſula inter Cretam & Laconicam, regio quædam in Laconia, pars tribus Atticæ cuiuſdam ab Aegilo heroe.

Aeilops, Homero locus apud Crocyleam. Epiri. Stephanus.

Aegimius, ſenis ætate prouectiſſima nomen, quem Abacreon poëta, teſte Plinio libro 7. ca. 48. tradidit ad ducenteſimum vſque annum vixiſſe.

Aegimuros, id eſt Capraria, inſula vltra Corſicam, inſidioſa naufragiis, de Aegimoris inſulis, Plinius lib. 5. cap. 7. Stephanus Aegimoron inſulam Libyæ facit, hodie *Gautta*, vel *Galetta*

Strabo eam inter Africam & Siciliam deſcribit. Ptolem. inter Sardiniam & Africam. Cæſari autem & Liuio Ægimurus dicitur à Græco: Plinius tamen Ægimoros numero duali habet, pónitque eas contra Carthaginenſem ſinum, addítque eas veríus ſcopulos, quàm inſulas eſſe.

Aegimus, rex Dorienſis, circa Oetam. Vide Stephanum in Dyman.

Aegina, Æſopi Bœotiæ regis filia, à qua vrbs Peloponneſo adiacens contra Atticam, Ægina vocatur. Ouid. 6. metam. Enopiam (aliàs Ænopiam, & aliàs Oenopiam) veteres appellauêre: ſed ipſe Æous *Æginam genitricis nomine dixit*. Hinc Æginenſes dicti & Æginetæ. Sunt qui dicant Æginam inſulam Piræo portui propinquam: diſtat enim ab eo XII. millibus paſſuum, à qua Æginetæ dicti ſunt eius incolæ. Vide Stephanum. Ægina olim Myrmidonia dicta eſt. Vide *Myrmidones*.

Hæc eadem Aegina fuit, quam Iupiter amauit. & in ignem verſus eam compreſſit, ex qua poſtea Aeacum & Rhadamantum ſuſcepit. Fama eſt autem Aeginæ colonos aliquando omnes morbo fuiſſe abſumptos, ita vt ſolus Aeacus fuerit ſuperſtes, qui cùm grauiter ferret inſulæ ſolitudinem, Iouem precatus eſt, vt aliquo pacto homines repararet, ita dicens, vt refert Ouid. Metam. lib. 7.

Iuppiter, ô, dixi, ſi te non falſa loquuntur,
Iiſſ ſub amplexum Aeſapidos Aeginæ.
Nec te magne pater noſtri pudet eſſe parentem:
Aut mihi redde meos, aut me quoque conde ſepulchro.

Iupiter autem illis precibus commotus formicas in homines mutauit. Hi vocati ſunt Myrmidones, id eſt formicarij, de quibus vide *Aeginenſes*.

Aegina, inſula in qua Aeacus regnauit circa Peloponneſum, in Aegeo mari, Epidaurico littori vicina, quam Myrmidones inhabitauerunt, qui ex formicis (vt habent fabulæ) facti ſunt: adhuc nomen retinet. Plin. 4.12.22. Vulgò *Eugie*. olim oculus totius Græciæ, nunc in Ducatum erecta.

Aegina, vrbs Peloponneſi, apud Homerum.

Aeginenſes, Aeginæ incolæ, quos Myrmidones appellatos memorant, non quomodo in fabulis canitur, quòd inualeſcente ingenti peſtilentia, formicæ ad preces Aeaci in homines verſæ fuerint, verùm quia formicarum more terram fodientes, petras tranſportarent vt agri colendi materiam haberent, & in cauernis habitarent frugalitati & parſimoniæ ſtudentes, impenſáſque ædificiorum vitantes.

Æginetæ, ſiue Æginenſes, populi incolæ Æginæ inſulæ, quæ patria fuit Pauli medici.

Æginetes, oppidum & fluuius Paphlagoniæ

Stephanus.

Aegineticus, ca, cum, poſſeſſiuum ab Æginas, vt Æginet:cum æs, quod olim fuit in pretio, ex quo tantam candelabrorum ſuperficiem elaborabant. Plin. 34. 2.27.

Æginium, Plinius 4. 10.4. Illyriorum oppidum. Steph.

Agiochus, Iupiter quòd corio capellæ Amaltheæ vſus fuerit pro ſcuto, quando contra Titanas dimicauit. Vel, vt alij volunt, ab ægis id eſt, capræ memoria, à qua puer fuit nutritus in Cræta.

Ægion, oppidum Achaiæ. Plin. 4.5.3. Vide Ægium.

Ægypa (& Ægipanes numero plurali) à Poëtis Pan eſt cognominatus, quòd pedes caprinos haberent. vide Pan. Propert. lib. 3. Capripedes calamo panes hiante canent.

Ægripánes, homines nudi, leues caprinos pedes habentes. Veteres huiuſmodi monſtra pro ſemideis, ſiue ſylueſtribus diis coluerunt, quemadmodum Faunos ac Satyras, nemorum deos eſſe dixerunt, Panas agrorum, Syluanos ſyluarum. De Ægipanis popul s, Plin. 6.30.18. 45. & de Ægipanum ferarum laſciuia. 5.1.26. & 8. 5.7.14.

Agira, vrbs inter Aetolos & Peloponneſiacos, Pomponius lib. 2. Plin. 4.5.3. Duæ vrbes hoc nomine. Steph.

Aegira, inſula in Achaia. Plin. lib. 4. cap. 5. in hac non niſi ſanguine epoto, ſacerdos non vaticinabatur.

Aegira. Ptolemæo Achainiæ Peloponneſo oppidum, ab Homero, vt Pauſanias docet, Hypereſia vocatur. Hyperiam quoque dictam docet Stephanus, Gemiſtus per y in ſecunda ſcribit, Aegyra, & etiam Boſtitza nuncupari ait: Xylocaſtro dicitur à Mario Nigro.

Aegirea, Vide Crocylion.

Agiræſia, teſte Herodoto lib. 1. vrbs fuit Aetoliæ Aſiæ. Vide Aegiros & Aegiruſa apud Stephanum.

Aegirum vel potius Aegirus, Aegiruſa, Stephano: quam & ex Theopompo, Aegirum appellat & Megaridis vrbem dic t, Volaterranus putat Aegoſthena Pauſaniæ eſſe, huius quoque ex eo meminit Stephanus. Lesbi inſulæ vrbs, inter Methymnam & Mitylenam, vrbi arctiſſima eſt inſula, Straboni. hodie *Gernia* Mario Nigro.

Aegis, ſcutum Iouis, ἀπὸ τῆς αἰγὸς, id eſt, à capra, nam ille à capra Amalthæa nutritus eſt, cuius mortuæ pelle ſcutum ſuum operuit: capram poſtea vitæ reſtitutam, & alia pelle obductam, inter aſtra collocauit, ſéque ob capræ memoriam, Aegiochum appellari voluit. Scutum verò Palladi dedit, cui ipſa Meduſæ caput impoſuit: quod qui intuebantur, protinus lapideſcebant. Hoc monumento armata Pallas,

ad Troiæ excidium profecta eſt. Hora Carm. lib. 1. Ode 15.

Iam galeam Pallas in Aegida, curruſque & rabiem parat.

Aegiſthus, Thyeſtis filius, ex Pelopeia, eiuſdem filia, quem infantulum mater tegendi ſceleris cauſa perdendum feris expoſuit in ſyluis, ſed à paſtore inuentus, cuius beneficio quoque nutritus eſt, & inde αἴγισος dictus, quòd nutritus ſit à capris. Hic prouectioris ætatis Atreum, impellente tamen patre, interfecit, & eiuſdem filium Agamemnona inter epulas, adiuuante vxore Clytemneſtra, qua etiam turpiſſimè vſus erat, obtruncauit. Poſtremo ab Oreſte Agamemnonis filio, patris mortem vlciſcente, è medio eſt ſublatus. Ouidius:

Queritur Ægiſthus quare ſit factus adulter;
In promptu cauſa eſt, deſidioſus erat.

Aegiſthus, Beli Priſci filius (hunc tamen Apollodorus Neptuni & Lybiæ filium facit. Danaúmque & Aegyptum genuiſſe ex Anchione Nelei filia & Aegyptum vocat ille; quem alij Aegiſthum:) & Danai frater. Huic Aegiſtho quinquaginta fuerunt filij: quibus cùm quæſiſſet Danai fratris filias coniuges, ab eiſdem Danai iuſſu omnes nuptiarum nocte, præter vnum Lynceum, quem Ouidius Linum appellat, ſunt occiſi, qui poſtea expulſo Danao, regnum apud Argos inuaſit. Vide infrà, *Belides.*

Aegitharſus, vide Aegithyrſus.

Aegium Ptolemæo Achaiæ propriæ oppidum, vel Peloponneſi: quo in loco Iouem à capra nutritum ferunt, vnde oppido nomen: αἶγα enim capram dicunt. Secundùm Stephanum eſt vrbs Achaiæ, Plin. 4. 5. Viſtza Mario Nigro, Boſtizan Kyriaco Anconitano dicitur.

Aegle, Heſperi Italiæ regis filia, ſorores habuit Arethuſam ſeu Erethuſam, & Heſperetuſam, quæ ambæ Heſperides dictæ ſunt. Hæ amœniſſimos hortos colere dicebantur in extremis Aphricæ, iuxta Lixum coloniam à Clau. Cæſare deductam in iis hortis auriferum nemus eſſe cum aureis malis exiſtimabant, cuſtodiri verò à peruigili dracone, quem Hercules ab Euriſtheo miſſus occidit, pomáque aurea abſtulit. Alia fuit nympha Solis & Neæræ filia. Eſt autem αἴγλη Græcis lux, ſeu ſplendor. Virgilius Ecloga 6. *Addit ſe ſociam, timidiſque ſuperuenit Aegle.* Aegle Naiadum pulcherrima, &c. Vide *Heſperides.*

Aegle, inſula. Vide. *Syme.*

Aegles, athletæ Samij nomen, qui quum per omnem ætatem mutus fuiſſet, in ſacro tamen certamine quum in ſortione fraudem admitti videret, nimio loquendi deſiderio linguæ vinculum rupit, & diſtinctè quandiu vixit, locutus eſt Gel. lib. 5. c. 9. &. Val. Max. lib. 1. c. 8.

Aegletus, Apollo cultus in Anaphe inſula quæ non multum à Creta diſtat. Strabo, & Apoll. 4. Argonaut.

Ægobolus, Baccus apud Pothniam colebatur, de cuius rei nomine hiſtoria hæc prodita eſt. Cum ibi Dionyſia celebrarent, ita in contumelias acti ſunt, & furorem ob ebrietatem, vt Bacchi ſacrificulum interemerint: quapropter à Deo irato graui peſtilentia affecti ſunt. Ciues hac de cauſa Apollinem conſulentes reſponſum acceperunt, vt Baccho formoſiſſimum puerum immolarent, quòd cum Pothnienſes per multos annos feciſſent, capram demum à Baccho edocti, pro puero ſuppoſuerunt, vnde illi cognomen, à capra videlicet ſuppoſita, factum videtur. Gyraldus, de iis.

Aegoceros, ideſt, capricornus, animal marinum, in quo tradunt ſe Pana transformaſſe, & in aquam ſe deieciſſe, cùm in Aegypto, vnà cum reliquis diis Typhona gigantem acerrimum deorum hoſtem fugeret. Sed Iupiter huius ingenium admiratus, inter aſtra eum collocauit. Lucan. lib. 8.

Humidus Aegoceros, nec plus Leo, tollitur Vrna.

Vide *Capricornus.*

Aegocôris, tribus quædam antiqua apud Athenienſes. Stephanus.

Aegon paſtor apud Virgilium, & caprile. Quo etiam nomine promontorium Lemni dictum eſt.

Aegeon, princeps Caryſti Eubœæ ciuitatis, à quo Aegeæ dicta eſt, item Aegæum mare. Steph.

Aegeones, Polybio Galliæ Ciſalpinæ populi, vbi hodie Vicouenza oppidulum, vt Leander putat, quod idem Vicus Eganum vocari Latinis ait. Sed Eganes malè, pro Aegones habet.

Aegone, vel Aegonea, vrbs Melitenſium. Stephan.

Ægonenſis, porta Romæ, quæ & Quirinalis, eò quòd mons ipſe Quirinalis prius Aegonis cognominatus eſſet. Vide *Agonenſis.*

Aegonus mons Romæ, qui poſtea Quirinalis, dictus eſt.

Aegophagos Iuno dicta apud Lacedæmonios, quod ibi capræ illi immolarentur. Cæl.

Aegopotamus, ideſt, Capræ fluuius, Cherſoneſi Thraciæ fluuius apud Strabonem.

Ægeon flumen, Plinio, Aemilio, Probo, & Melæ in Thraciæ Cherſoneſo eſt oppidum. Plutarchus in Alcibiade ad Helleſpontum ſitum ſcribit. Hoc Ammianus auctor Latinus Aegopotamos vocat. Ioannes Tzetzes etiam meminit pro Thraciæ vrbe.

Aegoſthena, vrbs Megaridis, Steph. & Ptole. in deſcriptione Achaiæ.

Aegoſthenenſes, populi. Plin. 4. 7. 4. Vide Aegoſthena in Steph.

Aegoſtis, vrbs Locridis. Steph.

Aeguſta, inſula. Plin. 38. 27. Steph. Eſt inſula Libyæ, quam Lybes Catriam vocant αἴγουσα, per ſygma ſimplex, vide Aethuſa.

Aegy, apud Plautum, dictus ab αἰγίζω, id eſt,

quatio, quòd multis ſit concuſſus ærumnis.

Æegylodes, vide Eurotas.

Ægula, inſula, quam Plin. 4. 12. 2. 5. ſcribit diſtare à Cythara xv. millia paſſuum. Vide Aegila per iota.

Aegyon, ſiue Engyō, vrbs in Sicilia, non magna, ſed valde vetuſta, & celebris dearum quas Miteras vocant, religione: quarum templum à Cretenſibus ibi poſitum fuiſſe ferunt, vbi haſtæ quædam oſtendebantur, & ex ære caſſides: & hæ quidem Merionis, illæ verò Vlyſſi inſcriptiones habebant, vt Plutarchus in Marcello prodidit.

Aegypſius, vrbs ad ripam Iſtri fluuij ſita ab Ægypto fluuio conditore. Ouidius I. de Ponto El. 9. *ſtat vetus vrbs*, &c. Caſpius Aegyptius, &c.

Aegyptas, Ciceronis libertus. Cicer. in hiſt. ad Tyronem.

Agyptia, vide Lariſſa.

Ægyptiacus ſinus, vide Aelaniticus.

Aegyptius, Hercules cognominatꝰ eſt, ad differentiam Thebani. De hoc plura apud Herod. lib. 2. Arian. lib. 1. Pomp. Mela. lib. 3. de Gadium promontoriis duobus agens. In altero, inquit, templum Ægyptij Herculis, religione, vetuſtate, opibus illuſtre Tyrij condidere.

Aegyptini Aethiopes, quia Aegypti finitimi.

Aegyptium mare, Aſiatici pars eſt, à valle Catabathmo, Cyrenaicam prouinciam ab Æegypto ſeparantem vſque ad Peluſium tendit. Euſtathius mare Pharium, & Parthenium appellat.

Ægyptus, maſc. gen. Beli Priſci filius fuit & frater Danai, qui cùm quinquaginta haberet filios, totidem eos fratris ſui filiabus matrimonio coniunxit: quæ à patre Danao inſtructæ prima à nuptiis nocte ſuum quæque maritum interfecerunt, præter vnam Hypermneſtram, quæ Lynceo viro ſuo pepercit: qui poſtea pulſo Danao Argiuorum regnum inuaſit. Vide *Belides*.

Ægyptus, eiecto fratre Danao, annis octo & ſexaginta regnauit: ab eo Æegyptus, regio nomen accepit, quæ antea nominabatur Oceana, Milea, Aera, & Oſirina. Manethon. lib. 1. & Euſeb. de temp.

Aegyptus, vt inquit Pompo. Mela lib. 1. Aſiæ prima pars, in duas diuiditur partes. Delta, ex forma literæ, quæ Ptolemæo, itémque Plinio Ægyptus inferior vocatur. Altera, quæ ſecundum Nilum contermina Athiopiæ Meridiem verſus vſque ad Syenem procedit, Thebais appellata: hodie Sahid nominatur à Ioanne Leone. Aegypti quædam pars Arcadia dicitur in libro Notitiarum, de quo vide in dictione Heptapolis. De Aegypti antiquitate, ac diſciplina ſacerdotum (quos Prophetas vocant) innumerabilia pene ab authoribus commemorantur. Huc Dædalus, Melampus, Pythagoras, Homerus, Solon, Muſæus, Plato, Democritus Apollonius Tyaneus, compluréſque alij eruditionis cauſa profecti, dogmata in ſuam quibuſque patriã retulere. Primi ſi quidem omnium Aegyptij immortalem eſſe animam dixere, eámque de corpore in corpus vagari, vt author eſt Diodorus.

Aegyptus, Nili donum. Credidit enim Antiquitas totum eum tractum quem hodie hæc regio occupat, olim ſinum maris Mediterranei fuiſſe, Nili autem alluuione ex ageſto limo oppletum, & terram factam. Qua de cauſa fortaſſe Potamitis vocatur, vt apud Stephanum & Dionyſium, apud quod his quoque nominibus inſignitur, Aeria, Aetia, Ogygia, Hephæſtia Myara & Melambolos; Melampodum regionem appellat Apollodorus, ob fertilitatem quæ cæteris præſtat regionibus. Æthiopia eidem Stephano & Euſtathio dicitur, propter Æthiopes ibidem habitantes, vel vt quidam exiſtimant, propter Aethiopes conterminos, vnde Aethiopia ſub Aegypto. Nominata fuit & olim Thebæ, vt Ariſtoteles & Herodotus tradunt. Mitſraim in Sacris literis Veteris Teſtamenti appellatur, & Chus, vt placet aliquibus. Nonnulli Chus Arabiam interpretantur, alij Aethiopiam ſub Aegypto. Neſcio vnde Honorius hauſerit eam olim *Euchleam* nuncupatam. Hodie ab omnib. Europæis adhuc Aegyptus nominatur & à Turcis, ſi Peneto credendum eſt in ſuo Plinio Gallico Elchebitz. Chibth ab indigenis vocari ſcribit Theuetus.

Huius limites ſunt ab Oriente ſinus Arabicus, Iudæa & Arabia Petræa, ab Occidente. Libyci montes & Marmarica Africæ regio. A Meridie circa Nili cataractem maiorem ab Aethiopia ſub Aegypto ſeparatur, Mare mediterraneum aut Aegyptiacum eam à Septentrione alluit. Diuiditur in ſuperiorem quæ & Thebais: Mediam quæ & Heptapolis & Heptanomia, & à poſterioribus Arcadia: & inferiorem, quam mediæ ætatis ſcriptores Auguſtamnicam vocant. Huius inferioris portio, nempe quæ mari Nilique oſtiis Heracleotico & Peluſiaco, atque horum duorum verſus Meridiem confluentia ambitur, ſub Delta nomine, ob formam trigonam Δ, ab omnibus Geographis hiſtoricis, poëtiſque veteribus comprehenditur. A Romanis poſtea Anguſtamnica dicta videtur ex Marcellino in libro Notitiarum. Auguſtanica legitur in Nouellis Iuſtiniani. Hodie etiam duplici nomine indigitatur, vt Ioannes Leo docet. Ea enim pars quæ verſus orientem Nilo flumini adiacet Bechria, quæ verò ad occidentem, Etrif incolæ vocant. Atque hanc eandem Ptolemæus in tres diuidit, in Magnum, paruum & Tertium Delta. Hæc pars autem nomine Delta, inter orbis terrarum partes primarias, quarta quondam numerata fuit, & aliquando inter inſulas relata, Plin. teſte.

Irrigatur

Irrigatur hæc Regio non alio flumine quàm Nilo, totius orbis terrarum nobiliſſimo, atque Polyonymo. Montes Aegypti, præter eos quos Ptolemæus nominat Libycos, Troicum, Alabaſtrinum, Porphyritim, Smaragdum, Aiacem, Acaben, Nigrum, Baſanitem, & Pentadactylum: ſunt Nitria, Pherme, Sinopium, Climax, Eos, Lacmon, Crophi & Mophi. Paludes multæ; ac duo tantum nominantur Mœris & Maria. In Nomos (præfecturas interpretatur Plinius) partiuntur veteres hanc quoque regionem, quorum octodecim nominat Herodotus, nouemdecim Strabo. Quadraginta ſex ſuis nominibus ſunt apud Ptolemæum, & totidem, aut plures apud Plinium. Ab. Ortelius, doctiſſimus Geographus, à quo ſuperior deſcriptio mutata eſt, in ſua tabula elegantiſſima Ægypti ex omni genere veterum ſcriptorum vltra ſexaginta ſex nominatos reperit & annotat ſuis locis: horumque nomina aliqua permutata eſſe, aliáque in aliorum loca ſubſtituta eſſe ait. Ægyptus ſuper cæteram antiquitatis gloriam viginti millia vrbium ſibi Amaſe regnante habitata præfert, nunc quoque multis, etiamſi ignobilibus, frequens, inquit Plinius. Harum ad Diodori, vſque tempora, tria millia perdurabant. Nos, inquit Ortelius, quantumuis earum nomina non indiligenter ex omnibus auctorum priſcorum monumentis quæſiuerimus, haud multas vltra trecentas inueſtigare potuimus. Quam pauca ex tam multis, *ſic ludit in humanis diuina potentia rebus*. Fertilitatem Aegypti, cuius celebre præconium indicat, quo publicum orbis horreum vocatur. Eſt enim, etſi imbrum expers, hominum, animalium, aliorúmque fœcunda genitrix. Sed hoc ſua inundatione ſingulis annis Nilus efficit, vnde eſt hæc, vt Lucanus poëta grandi ore cecinit, *Terra ſuis contenta bonis, non indiga mercis, Aut Iouis in ſolo tanta eſt fiducia Nilo.* Imo ſuperbia, quam in ſuis manibus eſſe vel abundantiam vel famem victoris populi Romani iactare quondam auſi fuerint, vt teſtatur Plinius. Huius diuitias & opes oſtentant etiamnum tot opera immortalia, in hunc vſque diem permanentia, vt ſunt pyramidum vaſtiſſimæ moles, tot ſtupendæ altitudinis ex ſolido marmore Obeliſci, Coloſſi, Sphinges, ſtatuæ, labyrinthi, tot deorumque delubra, quorum plura ſola Ægyptus, quàm aliæ omnes regiones, exhibet, teſte oculato Herodoto.

Gentem ingenioſam eſſe ex hiſtoria agnoſcitur, & Macrobius Aegyptum artium matrem vocat. Vrbes in ea præclaras vtriuſque linguæ monumentis celebratas legimus, inter quas numerantur Alexandria, quam Marcellinus verticem omnium ciuitatum, Ennapius alterum quendam orbem terrarum nominat Thebæ, numero portarum nobilis: Memphis aula regia nitens & maxima olim: Coptos Arabicarum, Indicarúmque mercium emporium: Abydus, Memnonis regia & fano Oſyridis inclyta: Syene aliæque, quarum nomina apud hiſtoricos & geographos reperire licet. Fuiſſe autem Aegyptios ab initio idolorum cultores vaniſſimos non tantùm docent Sacræ literæ, ſed etiam prophanæ, affatim. Præter enim Gentilium deos, Iouem, Iunonem, Vulcanum, Venerem, Bacchum, cæteroſque omnes cum cæteris totius orbis populis communes habebant adorabántque: omne ferè genus beſtiarum, tradente Cicerone, lib. 3. de Natura deorum, conſecrauerunt, ita vt multitudine eorum quæ venerantur numinum, omnibus, auctore Dion. præpolleant mortalibus. Porrò non tantùm hos deos, ſed & Anubim, Pana & Satyros, nec non hominem, quem in Anabi vrbe diuinis honoribus affecere, vt Euſebius docet, apud quem legimus eos peculiarem quoque Deum habuiſſe, Canopum nomine, & ollari forma. Aquam pro Deo coluiſſe, & in primis Nilum, Athanaſius & Heliodorus teſtes ſunt. Ex quadrupedibus Crocodilum, Bouem, Mneuim, Leonem, Vrſum, Felem, Hircum, Simiam, Taurum, Arietem, Canem, Ichneumonem, Lupum, Ouem & Murem araneum. Ex piſcibus, Oxyrinchum, Lepidotum, Latum, Phagrum, Mæotim, & Anguillam. Ex auibus, Aquilam, Ibim & Accipitrem. Habuerunt & Draconem & Serpentem, item Scarabeum. Inanimata quoque, vt Cæpas & Allium. Sed neque à monſtris abhorruere, vt Cynocephalum, quem Hermopolitani, & Cæpum, quem Babylonij pro deo adorauere. Pudendum etiam pro deo habuiſſe eos refert Diodorus Clemens, lib. 5. Recognitionum, ridicula addit Cloacam & crepitum ventris. Superſtitionum ergo ſeminarium iure quis Ægyptum nec ineptè duxerit. Poſt Chriſtum autem, ex Diua virgine natum, ex hac eadem monachorum eremitarúmque agmina primùm enata, indéque per totum orbem Chriſtianum diuulgata, ex primitiuæ Eccleſiæ monumentis docetur. Vide Plinium, Strabonem, Ptolemæum, Diodorum Siculum, Herodotum, Ammianum Marcellinū, & recentiores Geographos.

Aegyptus à fulminum caſu eſt immunis, ob nimium ſolis ardorem: ſi quidem calidi, ſiccíque terræ halitus raras admodum, tenueſque, & infirmas denſantur in nubes, Plin. lib. 2. cap. 50.

Aegyptij apud ſe ab orbis primordio, primos homines eſſe ferunt, cùm propter ſoli fertilitatem, aeriſque temperiem: tum propter Nilum, qui multa ob limi vbertatem generat animalia, & ſuapte natura nutrit. Nam in Thebaidis agro gignuntur mures: qua ex re multum ſtupent homines, cum priorem quorundam partem pectore tenus, animatam in limo moueri videant, poſteriori nondum in-

choata,ſed informi. Verùm Pſammetico regnum adepto cùm inceſſiſſet cupido dignoſcendi, qui re vera primi hominum extitiſſent,ex eo tempore didicerunt Ægyptij, Phrygas fuiſſe primos, ſe vero ſecundos. Diodo. Sicul. & Hero.li.2.vide hiſtoriam ſcitam & lepidã hac de re in dictione Sammachus.

Aegyptij omnium primi diis aras, ſimulachra, ac delubra ſtatuere, ſacrificiáque curarunt, ritúſque eos ſubinde peregrinis commonſtrarunt. Polyd. Verg. lib. 1. cap. 5. de rer. inuent.

Aegyptij, primis tẽporibus (teſte Solino) quatuor mẽſibus annum ſuum explicabant:ſed antea (vt Cenſorino placet) duobus tantùm. At Macrobius, lib. 1. Saturnalior. ait, anni certum modum apud ſolos Aegyptios fuiſſe. Hi et enim cor augeri per ſingulos annos exiſtimabant in homine ac binas drachmas ponderis ad quinquageſimum annum accedere, & ab eo detrahi tantumdem : & ideò non viuere hominem vltra centeſimum annum defectu cordis : híſque mos eſt cadauera aſſeruare medicata. Plin. lib. 11. cap. 37.

Aegyptium mare triplex. Plin.lib. 6. cap. 29.

Aegyra, vide Argira.

Aegys, vrbs Loconica, Steph.

Aegys, nomen loci : vide in Cariſto. Stephanus.

Aelam, filius Sem, Geneſ.10. Filius item Secac. 1. Paral.8.1. Eſdr. 2. Eſt & nomen regionis Media aliàs, ſiue Bactriana dicta,Iſa. 11. A quo Elamitæ principes Perſidis.

Aelaniticus Sinus,ab Aelana vrbe adiacente vocatur à Plinio pars Sinus Arabici, qui Ioſepho libro antiquitatum 8. cap.6. Sinus Aegyptiacus dicitur. Idem Plinius ſcribit hunc aliis Aelenaticum, ab Artemidoro Alenitieum, & à rege Iuba Læniticum nominari.

Aelâna,ſiue,vt alij malunt, Læana,eſt oppidum Arabiæ fœlicis iuxta ſinum, qui ab eo Aelaniticus dicitur, ſiue Læaniticus, Ptolem.lib.6.cap. 18. ſinus intimus in quo Læanitæ, qui nomen ei dedere:Regia eorum Agra, & in ſinu Læana, vel vt alij Aelana,nam & ipſum ſinum noſtri Aelanicum ſcripſere : alij Elaniticum : Artemidorus Alaniticum, Iuba Læaniticum.

Ælânum, ciuitas aut vicus Arabiæ, Steph.

Aeletani, populi intra Iberum vſque ad montem Pyrenæum & Pompeiana trophæa habitantes.

Aealia, Ieruſalem ita cognominata, quòd eam Aelius Adrianus Imperator reſtaurari curarit. Epiſcopus. Tyr. hiſtoria ſanct. libro, 9. capite 15.

Aelia Capitolina, vide Hieroſolyma.

Aelia, vide Adrianopolis.

Aelia, Ricina, vide Ricinetum.

Aelie, regio in Aſia inter Myſiam & Ioniam. Eſt & vrbs quædam Calabriæ, à qua Aelianus, na, num. Steph.

Aelianus ſophiſta Romanus à Philoſtrato maximè auditus, quod Romanus homo tam probè articiſlauerit, tamque eleganter peregrinam à patria vocem retinuerit. Scripſit de animalibus, de varia hiſtoria, de re militari : quæ omnia ad nos peruenerunt. Fuit auditor Pauſaniæ ſub Adriano principe.

Ælianus Rom. Coſ. M. Marulli collega.

Ælianus Coſ. Criſpini collega.

Aeliopolis, vide Peluſium.

Alius, & Aelia, nomina ſunt propria Romanorum, carent aſpiratione. Perottus De Aeliorum familia, vide Lamiam in vocibus Latinis.

Aelice, vide Laſice.

Aelius Gallus ſolus Romanus Arabibus arma intulit. Plin.lib. 6. cap. 48.

Aélius Hadrianus,xv.Imp.Ro.regnauit an.xxi.

Aélius Hadrianus Auguſt. II. Salinator, Coſ. Aelij Spartiani collega.

Aélius Hadrianus Augu. III. Coſ. Ruſtici collega.

Aélius Seianus, Romanus Coſ. Claudij Tiberij Cæſaris collega.

Aélius Verus III Coſ. Ambigui Bibuli collega.

Aélius Aurelius Cel. Coſ. Titi Antonini Pij Auguſti collega.

Aélius Commodus Cos. Sextilij Laterani collega.

Aélius Celſus Coſ. Macrini collega.

Aélius Serenianus, vir omnium ſanctiſſimus, Alexandri Magni à conſiliis. Lamprid. Alex.

Aélius Gordianus, iuris profeſſor, diſcipulus Papiniani, Alexandri à conſiliis. Idem.

Æelius Stilo,nomen ſcriptoris cuiuſdam, cuius meminit Suetonius, & Plinius lib. 9.cap.35 Hic Præconius dictus à præcone.

Aélius pons Romæ. *Ponte de S. Angelo*,nunc eſt

Aélla, vide Abellinum.

Aelio,vna eſt Harpyarum,ita dicta quaſi εἰλοῦσα ἄλλο, hoc eſt alienum tollens: Oui.13.Meta. *Strophadumque recepta Portubus infidis exterruit ales Aello.* Eſt etiam nomen vnius ex canibus Actæonis apud Ouidium 3. Metamorph. dictum vt videtur, ἀπὸ τῆς ἀέλλης, hoc eſt, à procella,quã curſus celeritate referebat.

Aemâthia, regio quæ nunc Macedonia dicitur, teſte Plinio.

Æmathion, Æthiopum rex, ab Hercule bello ſuperatus.

Aemylia gens Romæ imprimis illuſtris à Mamerco Pythagoræ philoſophi filio dicta, cui propter ſingularem humanitatẽ,quam Græci αἱμύλαν dicunt, cognomen fuit Æmylos. Ex hac familia fuit P. Aemylius, qui in conſulatu ſuo Perſen Macedonum regem bello vicit, captúmque in triumpho duxit. Item & Amylius Lepidus: quem Plin.7.cap. 53. refert,cum cubiculo egredi pararet, nihil mali ſentiens, offenſo ad limen pollice repente obiiſſe. Item Æmyl. Scaurus, homo factioſus & ſubdolus, de quo multa,

Saluſtius in Iurguttha. Vide Plutarchum in vitā Numæ.

Aemylia, virgo Veſtalis fuit ex nobiliſſima Aemyliorum familia, de qua Val. lib. I. cap. I.

Aemylia, vxor maioris Africani. Suidas.

Aemylia, regio Italiæ, quæ & Flaminia & Romandiola etiam dicitur, in qua ſunt vrbes Ariminum, Cæſena, Saſſina, Fauentia, Rauenna, Forum Liuij, Bononia, Ferraria, & Imola.

Aemylia, regio Italiæ, priùs etiam dicebatur Doria, vt Sempronius habet. *Lombardia diqua dal Po* (id eſt, Lombardiacis Padum (à Landro ominatur.

Aemylia via, ab Aemylio Conſule dicta, quæ à Placentia Ariminium vſque perducta eſt.

Aemyliana ædificia erant extra Romam, de quibus Cornel. Taci. *Plus infamiæ ad incendium habuit, quia à prædiis Tigilyni emylianis proruperat.*

Aemylianus Africanus minor primus appellatus fuit, Pauli Aemylij filius, eo quòd ex Aemylia gente in Scipionem familiam fuerit inſertus: poſt quem & alij plerique eiuſdem familiæ viri clariſſimi & triumphales eodem cognomine dicti fuerunt, Iuuenal. Sat. 8. *Pictoſque oſtendere vultus Maiorum & ſtantes in curribus Aemylianos.*

Aemyliânus, Clodij Albini collega Coſ. Rom.

Aemylianus, Romanorum Conſul. Peregrini colleg.

Aemylianus, Aquilini collega, Coſ. Romanus.

Aemylius Aelianus, Coſ. Rom. L. Vect. j colleg.

Aemylius Mamercus Dictator de Verentibus qui Romanos fuderant, victis triumphauit.

Aemylius Cenſorinus, crudeliſſimus Sicyliæ tyrannus extitit. Hic ſi quis noua quædam tormenta, & inuſitatum cruciandi genus extruxiſſet, eum præcipuis proſequebatur muneribus. Quidam igitur Aruntius, nomine Paterculus, equum ex ære fabricatum, vt in eum excruciandos iniiceret homines, Aemylio donauit. Ille autem tum denique ad æquitatis cogitationem conuerſus, muneris authorem primùm intruſit vt quam cæteris pœnam excogitarat, primus ipſe ſubiret, atque pateretur. Dehinc eum ex Tarpeio monte deiecit. Et qui ſæua gerunt imperia, ab eo cognominati dicuntur Aemylij. Plutarch. in Paral.

Aemilius Macer, Veronenſis poëta, tempore Auguſti Cæſaris ſcripſit libros de auibus, ſerpentibus & herbis. Ouid. lib. de Triſt.

Sæpe ſuas volucres legit mihi grandior æuo,
Quæque nocet ſerpens, quæ iuuet herba Macer.

Iliacus cognominatus eſt ab eodem Ouidio, quod quæ belli Troiani ab Homero relicta ſunt, geſta deſcripſit lib. de Ponto.

Tu canis eterne quicquid reſtabat Homero,
Ne careant ſumma Troica bella manu.

Aemylius, ſpectatæ venuſtatis adoleſcens fuit apud Sybarim, oppidum Italiæ, mirum in modum venandi ſtudioſus. Vxor autem eius nouella, cùm in alterius puellæ ire ipſum complexus opinaretur, in ſaltus egreſſa, deliteſcebat: conquaſſatis autem arbuſculis, canes accurſarunt, & eam, vt feram diſcerpſerunt, adoleſcenſque ipſe ſibi vitam ademit. Plut. in Par.

Aeminion vel Aeminium, Luſitaniæ oppidum mediterraneum Ptolemæo: quod Vaſæus putat hodie Agada dici. Varrerius autem Coimbra eſſe docet.

Aeminius, vide Limæa.

Aeminius, fluuius Hiſpaniæ. Plin. 4. 22. 5.

Aemóchares, vel Hemochares, cognomen Martis: quaſi ſanguine gaudens: αἷμα, Latinè ſanguis.

Aemónia, vel Hæmonia, regio Græciæ, ab Aemo monte, cui propinqua eſt: vel ab Aemone Deucalionis filia dicta, alio nomine Theſſalia, priùs Pyrrhea à Pyrrha Deucalionis vxore, quæ, vt Plinius tradit, mutatis ſæpe nominibus Pelaſgicum Argos, Hellas, Theſſalia & Dryopis dicta fuit. Sic ſemper à regibus cognominata.

Aemonia, Hiſtriæ maritimam vrbem, & hodie *Cita noua* vocatam ſcribunt Leander, Volaterranus, & Marius Niger. Ego verò, quis veterum huius Aemoniæ in Hiſtria regione ad mare ſitæ meminerit, planè ignoro. Aemoniam Pannoniæ oppidum habet Plinius, & Aemoniam quoq; in Noricis, quod Iul. Capitolinus Hemonam vocat. Ptolemæus Emonam vrbem ſtatuit inter Italiam, & Noricum, quam eandem eſſe puto cum Aemonia Plinij: Sic etiam legendum erit apud Antoninum (quo locò Hemnonia, Hemionia & Hennonia malè habetur.) Háncque Molorius Clemona dicit vocari: at cùm Simlero potius credam Carniolæ eſſe caput, quod hodie Leübach dicitur, & vulgò Latinum Lubianam nominari: in ea enim vrbe exſtat vetus Romana inſcriptio: in qua Aemonæ fit mentio.

Aemenia, Hiſtriæ maritima vrbs, hodie ciuitas noua appellata.

Aemonides, dicuntur Theſſaliæ mulieres.

Aemónius, a, um, poſſeſſiuum. Ouidius,

Aemonis Aemonio Laodamia viro. De Aemonio mutatis nominibus, Plin. lib. 4. cap. 7.

Aemonia, oppidum Norici, Plin. lib. 4. cap. 7. ab initio.

Aemonia, Theſſalia, & ciuitas Arcadiæ. Steph.

Aemon, vel Hermon, vir cuius meminit Ouidius in Ibin.

Nec tibi ſi quid amas fœlicius Aemone cedat.

Egnatius ex Euripide ſcribit hunc fuiſſe Creontis filiam natu minorem, Menæci qui ſe pro patria deuouit, fratrem: cui Antigone Oedipi filia deſponſata fuerat, illa verò patrem in exilium ſecuta, Aemon à Sphinge dilaniatus eſt.

Aemus, vel Hœmus. Strab. lib. 17. Ael Aemon ab Aemo Boreæ & Orithiæ filio, mons eſt Theſſaliam à Thracia diuidens, in cuius radicibus

ſunt amœna illa loca, quæ Græcis Tempe dicuntur. Lucanus.

-- tum linquitur Hæmus Thracius, &c. vide Hæmus.

Aeminiũ, Hiſpaniæ oppidũ, apud Ptolemæũ.

Aeminius fluuius Hiſpaniæ in Luſitania.

Aenare, inſula. Plin. 5. 31. 48.

Aenaria, inſula in ſinu Puteolano, à ſtatione nauium Aeneæ, ſic dicta. Plin. lib. 3. Hæc item Inarime & Pithecuſa nunc Iſchia ab oppidi coxendicis imaginem præferentis in monte figura. Virgil. in deſcriptione Aetnæ.

Dicitur inſidijs flagrans Aenaria quondam,
Nunc extincta ſuper tectiſque Neapolim inter.
Et Cumas locus eſt, &c. Plin. 3. 6. & cap. 2. 31. 29. & lib. 16. cap. 23. vide Inarine.

Aenarius, locus in Achaia, iuxta Oleum oppidum, in quo Achæi de rebus communibus conſulturi conueniebant. Strabo lib. 8.

Aeneadæ, vide Latium.

Aeneæ, vide Athos.

Aenea, à Romulo Aeneæ filio, teſte Herodoto, lib. 7. vrbs in regione Creſſea contermina Migdoniæ, Aeneia, poſtea dicta, deinde Ianiculum. Hanc dicit Liuius lib. 4. eſſe propinquam Theſſalonicæ, & ab Aenea Troiano olim conditam. Et ſubdit, proficiſcuntur à Theſſalonica Aeneam ad ſtatutum ſacrificium, quod Aeneæ conditori cum magna ceremonia quotannis faciunt. Hæc Liuius.

Aeneáticus, ab vrbe Aenea Thraciæ vel Creſſæ vel Tuſciæ oppido: de qua Theophraſtus, Circa Aeneam, inquit, ficus arbor ſcabiem non ſentit. Huius incolæ dicuntur Aeneacedes & Aeneatæ.

Aenea, vrbs in regione Creſſea.

Aeneas, Troianus princeps, ab αἰνέω, quod eſt laudo, aut αἶνος laudans: poſt longos errores in Italiam peruenit ad Latium, Euandrum, & Tyrrhenos. apud quos regnauit Tarcon iunior annis xx. Primus fuit Latinorum rex, regnauitque poſt ſoceri Latini mortem annis III. Turnum vicit, eiúſque ſponſam Lauiniam accepit coniugem, Eutropius. Fingũt autem hunc poetæ, Veneris filium, iuxta Simoentem natum. Virgilius Vlyſſi Homerico per omnia ſimilem facit virum fortem & bellicoſum, qui per varios & maris & terræ errores in Latium venerit. Conuenit inter omnes authores Troiam ab eo & Antenore proditam fuiſſe, quapropter vbique culpam illam diluit, vt Romanorum gloriæ, qui ab eo traxerunt originem, conſulat. Troia diruta, patrem Anchiſen ſenio confectum, humeris impoſitum, ab hoſtibus liberauit, & dum Penates & filium Aſcanium ſecum defert, Creuſam vxorem in itinere amiſit: Anchiſen in Sicilia apud Drepanum mortuum reliquit. Aphricam nunquam vidiſſe, nedum Diomedem multi teſtantur: quapropter quartum Aeneidos totum confictum omnes affirmant. Alij dicunt Æneam captiuum vnà cum Andromacha datum fuiſſe Neoptolemo Achillis filio, & in Theſſaliam deportatum: vt ſcriptum eſt à Leſche quodam poëta Græco, qui paruam Iliadem compoſuit: cuius verſus refert Natalis comes, Mythologiæ lib. 4. cap. 13.

Aeneas Syluius, IIII. Latinorum rex, regnauit annis XXXI.

Aeneia, quæ poſtea ianiculum: ſic Halicarnaſſus.

Aeneis, Venus ab Aenea nuncupata eſt. Dion Halic. lib. 1.

Aeneos, oppidum Thraciæ liberum cum Polydori tumulo. Ciconum quondam regio. Verba ſunt Plin. 4. 11. 16.

Aeneſidemus, illuſtris Argiuorum Imperator fuit, qui cum Argis à Philocle obſideretur, nec vrbem tueri poſſet, impetrata militibus abeundi facultate, ipſe honeſte in præſidio ſibi credito occumbere maluit; quam cum dedecore in patriam reuerti. Liu. lib. 32. ab vrb. cond.

Aeneſidemus, Philoſophus Pyrrhonicus, Laërtius, lib. 9.

Aeneſippa, vide Eneſippa.

Aeneſius Iupiter dictus ab Aeno monte Cephaleniæ, in quo ipſius Iouis fuit fanum. Strabo lib. 10.

Aenethus, mons quidam Steph.

Aeneus, vide Gnoſidicus.

Aenia, vrbs Perrhæbeorum, diuerſa ab Ænea ſuprà dicta, non procul ab Acheloo fluuio. Strabo.

Aenia, Macedoniæ vrbs, quindecim millia paſſuum à Theſſalonica aduerſus Pydnam poſita, fertili agro vt eam deſcribit Liuius. Moncaſtro hodie vocari ſcribit Nardus, qui cùm Italica interpretatus eſt, Aenianes populi poſtea Parauæ vocati fuere, cùm fugati Moloſſiæ regionem circa Annum fluuium occupaſſent. Plutarchus in quæſtionibus Græcis Parabei ab Abo fluuio, alij ſcribunt.

Aeni pons, vide Oeni Pons.

Aeni, inſula iuxta Arabicum ſinum. Ptolem.

Aenianici, populi Perrhębiæ, quos Aeniatas & Aeneades & Aenienſes vocabant. Porrò Aeniadæ per æ diphthongum, ab Oeneadibus per œ diuerſi habentur, ſicut Aeniades ab Aeneadibus, vide Aeniaticus.

Aenicus Atheniẽſis, priſcæ Comœdiæ poëta fabulas multas ſcripſit, inter quas Antea à Polluce & alijs ſcriptoribus memoratur.

Aenienſes, populi, ab Aenia Perrhæbeorũ oppido, quos in Epiro Græci modò αἰνίους, modò αἰνεῖδας nominant.

Aeniochi, vel Heniochi, populi feri iuxta Pontum à Lacedæmonibus oriundi. Luca. lib. 2.

--me Marte feroces Aeniochi, &c.

Aenius, fluuius Perrhæheorum. Steph. Aenea.

Aenna vel Enna, ciuitas in meditullio & vmbilico Siciliæ, quò quum ob præfecti ſæuitiam à

Romanis deſciuiſſet, ipſe ad concionem conuocatus, Ænnenſes, vltima internecione clàm ſubmiſſis militibus amaritis, deleuit. Ex Liuio l. 4. Dec. Quære *Ænna*.

Aenocauma, mons excelſus Aethiopiæ verſus Meridiem adiacens, æternis ignibus ardens. Plin. lib. 6. cap. 30. Solin.

Aennum, oppidum. Plin. 6. 19. pro quo alij Philothecam ſcribunt, Plin. l. 6. c. ad Sinum Arabicum eſt à parte Occidentali.

Aenona, ciuitas Illyrici, cuius meminit Plin. li. 3. c. 21. & Ptolemæus αἴωνα Mario verò Nigro Naua dicitur.

Aenobarbus, Domitius appellatus, quoniam Caſtor & Pollux, quum de victoria nuntiarent Domitio, ipſéque minimè crederet narrantibus, malas, barbámque manibus peruulſerunt, & eam ex fuca in flauam conuerterunt: vnde à barba rutila, æneique coloris ænobarbus dictus, quod poſtea Domitiorum cognomen fuit. Vide Plinum lib. 8. cap. 6. Pictus Aenobarbus ab ſimillimo capillo. Alexan. ab Alex. lib. 2.

Aenom. Vide *Enon*.

Aeneos, vel ænum, vel ænus Steph. oppidum Thraciæ liberum cum Polydori tumulo, Plin. lib. 4. cap. 11. Straboni Poltiobria dicitur. Vult Virgil. hoc oppidum ab Aenea conditum fuiſſe, qui ait lib. 3.

-Conferor huc, & littore curuo
Mænia prima loco, fatis ingreſſus iniquis.
Aeneadáſque meo nomen de nomine fingo.

Poltumbria, habet Stephanus, cui quoque Abſynthus dicitur. Oeno hodie dici Niger aſſerit vide Oenus & Ciſſus.

Aenus, Germaniæ fluuius, Vindelicos à Noricis diuidens. Ptol.

Aenus, mons Gaphaloniæ, in quo Aenæſij Iouis templum eſt.

Aéola, filia Aeoli, ex Lepatra coniuge.

Aeoles, populi Græciæ, ita dicti ab Aeolo Helenij filio. Hi relicta patria in Aſiam traiecerunt, ſedibúſque in Myſia minore fixis Aeolidem vocarunt, Antea Pelaſgi dicebantur, authore Herod. l. 7.

Aeolia & æolis Aſiæ minoris Regio in littore maris Aegęi vel inter Italiam, & Siciliam ſeptem inſularum quæ & Vulcaniæ dicuntur, ſcilicet Liparia, Hiera, Strongile, Didyme, Ericuſa, vel Eriphuſa & Ericodes, Phœnicuſa & Phœnicodes, Euonymos (aliàs Prochyta) Plin. lib. 3. c. 9. Strab. lib. 6. Solinus Mela. Aliis nominibus Vulcaniæ & Hephæſtiades nuncupantur. Dictæ Acoliæ, ab Aeolo Iouis filio qui in ea domicilium habebat. Dicitur etiam Lipara à Liparo Auſonis regis filio, qui eam ante Aeolum rexit. De Aeoliis Plin. 6. 108. 14. eam Doryctetam appellat Diodorus lib. 3. Incolæ enim Pelaſgi dicti fuere; vt refert Herodotus in Polymnia Aliſæi dicũtur Ioſepho. Hul etiam, Hebræi vocant, vt tradit Arias Montanus in ſuo apparatu Biblico, vide Caledonia, & Myſia.

Aeólia, regio in Aſia, Græcorum colonia, media inter Myſiam & Ioniam.

Aeólides, dictus eſt Vlyſſes ab Aeolo, qui filium habuit Siſyphum, ex quo natus eſt Vlyſſes, Virgil. lib. 6.

--comes additur vnà.
Hortatur ſcelerum Aeolides, &c.

Item Miſenus tubicen. Idem,

Miſenum Aeolidem, quo non præſtantior alter
Aere ciere viros, &c. Sic dictus, quòd vbique talis inducitur. Nam Anticliæ filius eſt, quæ ante Laertæ nuptias clàm cum Siſypho Æoli filio concubuit, vnde Vlyſſes natus eſt. Hoc ei apud Ouidium, Aiax etiam obiicit,

--quid ſanguine cretus Siſyphio;

Aeóliæ, VII. inſulæ, quarum nomina expreſſa ſunt in dictione Aeólia. Quidam Hieram, alij Liparam, ob ſcatentium flammarum frequentiam, Vulcani officinam eſſe dixerunt. N. Comes, mythologiæ lib. 8. cap. 10. refert Calliam ſcriptorem Græcum memoriæ prodidiſſe quæ ſequuntur: fuiſſe videlicet in Hiera illa ſummitatem quandam præcelſam, in qua duo eſſent foramina ignem exhalantia, alterum quorum haberet ambitum trium ſtadiorum, è quo multum luminis, efferebatur, ita vt ſplendor ad multum extenderetur, atque ex illa voragine lapides igniti inſignis magnitudinis emittebantur, tantúſque exaudiebatur ſtrepitus quo tempore Vulcanum (vt aiunt) operari contingeret, vt vel ad quingenta, vel plura ſtadia ſonitus exaudiretur. At verò lapides igniti, qui ab efflatu emittebantur, rubiginis colore omnino ſiue violaceo erant vbique tecti propter incendium quorum ea vis erat vt aſpectum & virtutum incenſi haberent ad ſolem, atque per noctem quidem manifeſtò apparerent illa quæ ſpectabant ad Vulcani opificium, per diem verò in ea ſummitate vnde flamma erumpebat, apparebat caligo quædam, tanquam nigra nubes, quæ loco illi inſideret. Celebratur etiam Aeolia à Poëtis pro ventorum patria, eo quod inſulares venti varij ſunt. eſt enim αἰολὸς, varius. Virg. 6.

Quid tempeſtatum regem, ventóſque furentes,
Aeolia excitos, &c.

Aéolis, vel æolia, regio Græcorum in Aſia inter Ioniam & Troadem ſita. Hinc dicitur Acolica lingua Græcorum, Helleſponto adiacet, Myſia quondam appellata. Plin. lib. 5. c. 30. & c. 27. 5. 52. & c. 38. 5. 1.

Aéolus, Tuſcorum rex, à quo æolia. Latinè enim varius ſiue dolofus dicitur, αἰολὸς vt ſuprà quoque dictum eſt. Filios & nepotes Aeoli nominat Steph. in *Mylaſa*.

Aéolus, Iouis filius & Sergeſtę (aliàs Aceſtæ) Hippotæ Troiani filię, à quo dicitur Hippotades Ouidius,

Aelon Hippotaden cohibentem carcere ventos.
Plinius dicit cuiuſdam Helenei fuiſſe filium. Hic regnauit in inſulis Aeoliis, quas nonnulli Vulcanias, à Vulcano nuncupant. Fingitur ventorum rex, eo quòd ex nebulis & fumo. Vulcani inſulæ futurum ventorum flatum prædicebat. Quidam tradunt duos fuiſſe Aeolos, alterum Hippotæ filium, Numantis nepotem: alterum Elbænos filium Iouis nepotem. Vide Virgilium 1. Aeneid. & Diodorum Siculum. Tradit Iſacius Aeolum fuiſſe hominem Aſtronomiæ peritiſſimum, & illam ſcientiam præcipuè exercuiſſe, quæ pertinet ad naturam ventorum, vt prodeſſet nauigantibus. Prædicebat igitur vel cùm Sol tauro propinquaret, quæ maris futura eſſent tempeſtas, aut quæ benignitas cœli, & quo die, quáve diei hora, vel quandiu perduraret Zephyrus, ſi talis aut talis ſpiraret: aut ſi alius ventus ſub exortum canis, aut alterius ſigni cœleſtis exoriretur, aut etiam diebus criticis, quintis ſcilicet: ſeptimis, & aliis eiuſmodi ab ortu ſeruatis. Ea de cauſa effectum eſt, vt illum ventorum regem eſſe dicerent. Strabo lib. 1. aſſerit. Aeolum regem ventorum dictũ fuiſſe, quia per fluxum & refluxuum aquarum, cùm habitaret in locis aſperis ac difficillimis nauigantibus futuræ tempeſtatis ac ſurgentium ventorum ſigna multò ante prædixerit, quæ cùm ad prædictum tempus euenirent, credidit vulgus mortalium, ventos eſſe in Aeoli poteſtate, quos poſſet, cùm libéret, emittere. Phyſici quidam opinati ſunt, quòd ſi quis vtrem è pelle Delphini fecerit, illámque penes ſe habeat, poterit per quaſdam ceremonias (hæ autem ſunt magicæ præſtigiæ) obtinere vt ſpiret quicunque ventus ille voluerit atque ſolus hic ventus ſpirabit: vnde multa finxit Homerus, *De ventis ab Aeolo datis Vlyſſi.* Quod attinet ad mores, Aeolus eſt vir ſapiens, qui iræ moderatur pro opportunitate temporum, & præſentium negotiorum, quando nunc ſimulare iram, nunc diſſimulare vtiliſſimum eſt: is autem putatur ventos refrænare & emittere cùm libuerit. N. Comes, mythologiæ lib. 8. c. 10.

Aeolus, quando, & vbi regnauerit. Plin. 3. 8. 19. & c. 9. 3. 4. Cur rex ventorum. 3. 9. 5. 6.

Aeolium, locus. Plin. 4. 11. 46. Vide Steph.

Aeolium mare, quod Aſiatico littori adiacet, dictum ab Aeolis, pulſis olim colonis: nam antea Myſim dicebatur.

Aeoli, populi in Cappadocia, Plin. 6. 2. 11.

Aeos, Typhonis filius, quem quidam ſcribunt Paphos ciuitatem condidiſſe, cùm tamen ſint qui Pygmaleonis opus eſſe ſcribant.

Aepalius Rex, qui cùm è regno ſuo fuiſſet pulſus, Herculis ope atque opera reſtitutus eſt: in cuius beneficij memoriam, ei iam rebus humanis circa Oetám defuncto, gratiam reddidit: quippe Hylon inter eius filios natu maiorem adoptauit: iſque regni ſucceſſionem ſuſcepit & nati natorum, & qui ab eo progeniti fuere. Strab. lib. 9.

Aepéa, vrbs in Agro propinqua Poly. Strabo lib. 8.

Aepea hoc tempore Thuria, dicitur, quam Phæris conterminam commemorauimus: ſita verò eſt in excelſo colle, vnde αἰπεῖα, id eſt, Celſa, nomen ſortita eſt.

Aepéa, vrbs Laconiæ: & alia Cypri, & alia Cretæ, Steph.

Aepeia, Cypri inſulæ vrbs ad Clarium amnem, poſtea Soli nuncupata. Plutarchus in vita Solonis. vide Corone, & Thuriæ.

Aepéi, vide Hyrmine.

Aeopolus, paſtoris nomẽ apud Theoc. per ſyncopen dictum ſic quidam putant, pro αἰγοπόλος Latinè caprarium vertere poſſumus: nam illi αἰπόλιον dicunt, quem nos caprarum gregem.

Aepos, mons, iuxta quem ſita eſt ciuitas Hypæpa, Cel. Rhod. lib. 14.

Aepolo, hiſtrionum regulus, à Manlio Cos. tumulentus dictus. Liuius libro primo Decadis 5. Floren. libro 2. capit. 10. Oroſius libro 10. cap. 20.

Aepyrus, Arcas fuit genere, heros nobilis inter Græcos, qui ad Troiam profecti ſunt: cuius meminit Homerus. l. Iliad. 2.

Aepy, vrbs fuit ſub ditione Neſtoris, quam bene munitam dixit Homerus lib. Iliad 2. Et in montibus ſitam eſſe dicit Statius lib. 6. Thebaidos, cùm inquit,

Quos Thryon in ſummis ingeſtum montibus Aepy.

Meminit & huius Strabo libro 8. ab αἰπὸς i. Altus. Step. Meſſeniæ vrbem eſſe ſcribit.

Aequi, Ciliciæ populi, Latinis & Volſcis finitimi, à Q. Cincinnato Dictatore ad internecionem deleti. Plin. lib. 3. cap. 5.

Aequi, quos nunc Aequiculi vocant. Sic Diodorus lib. 14. in fine, Italiæ populi. Aequani ſunt Step. & Halicarnaſſeo.

Aequilium, Carnorum Venetæ ditionis oppidum, *Citta noua* nunc, Leander, Alberto teſte. vide Equilium.

Aequiculáni, populi Italiæ, Sabinis ab oriente proximi, quorũ meminit Plin. lib. 3. ca. 12. Idẽ. à Virg. 6. Aen. Aequicolæ etiam vocantur:

Horrida (inquit) *præcipuè qui gens, aſſuetaq; multo,*
Venatu nemorum, duris Aequicola glebis. Eoſdem & Aequicolos dictos inuenimus. Ouidius 3. Faſt.
Quintum Laurentes, his quintum Aequicolus acer.

Aequimelium, locus Romæ, vbi domus Melij ſolo æquata fuit. Sp. enim Melius ob frumenti largitionem, in ſuſpicionem affectatæ dominationis venit, & cùm ad populi fidem fugeret à Seruilio Hala magiſtro equitum deprehenſus & occiſus eſt, domúſque eius diruta, & Area Aequimelii dicta. Ex Tito Liuio 1. Decad. 4.

Aequinoctium, Antonino Pannoniæ inferioris oppidum, Viſchmum Simlero.

Aræ, vrbs Macedoniæ, & alia Ioniæ, & alia

iuxta Helleſpontum. Stephanus.

Aeria, Ægyptus: item vrbs Celtica, & alia Cretæ. Steph. Item inſula Thaſſus. Vide itidem Stephanum. vide Ægyptius, Libya & Creta.

Aeria, inſula. plin. 12. 103. & nominatur Creta inſula, 4. 12. 22. Steph.

Aerodia, Agrippæ ſoror, & coniux Herodis. Ioſeph.

Aerôpe, Atrei vxor, quæ adulterio à Thyeſte Atrei fratre corrupta duos filios peperit, quos poſtea Atreus fratri comedendos oppoſuit. Et non eſt dipthongus; nam ſcribitur à Græcis ἀεϱόπη. Ouidius lib. 2. de Triſt.

Si non Aeropen frater ſceleratus amaſſet,
Conuerſos Solis non legeremus equos.

Ærope, Cephei filia à Marte cōpreſſa, ex partu interiit: nihilominus tamen infans ſuperuixit & Aeropus à matre vocatus eſt. pauſan. in Arcad.

Aeropus, mons in Chaonia, Tit. Liuius lib. 2. quartæ Decados.

Aerotus, Epirotarum exercitus dux, à quo cùm multa accepiſſet Pyrrhus, nec illi per mortem rependere potuiſſet, *Credita* (inquit) *pecunia hæredibus creditorum ſolui licet: At gratias niſi ſcientibus iis quibus debentur, perſoluerit, vir honeſtus & gratus oſtenderit.*

Aeroſam, appellauerunt antiqui inſulam Cyprum, quòd in ea plurimum æris naſcatur. Author Sextus pompeius. vide Cyprus.

Aeſa, vrbs Thraciæ, finitima parallenæ. Steph.

Aeſacus, fluuius Troianus ad Idam montem.

Aeſacus, priami filius ex Alyxothoe Dimantis filia, plus ſyluis, quàm ciuitatib. delectatus: hic cùm Heſperiem ſeu Eperiē liberali forma puellā videret, adeò eius amore captus eſt, vt in ſyluis illam ſequeretur, quæ fugiens morſu ſerpentis eſt occiſa: ipſe autem amoris impatiens, acrique dolore concuſſus, ſe de ſcopulo in mare præcipitem dedit, cuius Thetis miſerta, eum in mergum transformauit. Ouid. lib. 11. Metamorph.

Quamuis eſt illum proles enixa Dymantis
Aeſacon vmbroſa furtim peperiſſe ſub Ida
Fertur Alyxothoe, &c

Aeſageus, montis nomen, apud Homerum.

Aeſapus, Homero lib. Iliad. 6. filius fuit Bucolionis maximi filiorum Laomedontis: fratrem habuit redaſum, quos ei Abarbarea Nais peperit, vt inquit Homerus in Iliade.

Aeſaniæ, fluuius Theocrito, quem in Sicilia quidam illius expoſitores eſſe affirmant. Alij verò in Calabria apud Crotonem. Ouid. lib. 15. Metamorph.

Aeſarus, fluuius in magna Græcia iuxta Crotonem oppidum, de quo Strab. lib. 1. Αἴσαϱος Huius etiam meminit Theocritus. Hyliam à Thucydide appellari putat Leander, qui dicit eum hodie Eſaro vocari. Trionto vocatur Ylia ab Gab. Barrio. Vide Auſeris.

Aeſchines, Athenienſis Orator, Demoſthenis æmulus, cuius orationes tres extant, & aliquot Epiſtolæ. Præter hunc alij ſeptem hoc nomine claruerunt. Aeſchines ſeptem alij narrantur apud Dionyſium præter hunc. Primus philoſophus Socratis diſcipulus. Secundus qui artem oratoriam ſcripſit. Tertius hic orator. Quartus ex Arcadia profectus. Quintus Mitylenæus, quē flagellum oratorum vocabant. Sextus Neapolitanus philoſophus Academicus, Melanthij Rhodij diſcipulus. Septimus Mileſius ſcriptor. Octauus ſtatuarius, Laër. lib. 2.

Aeſchines cùm orationem, qua fuerat vſus aduerſus Demoſt. orator. Athen. Rhodi legiſſet, legit & defenſionem eiuſdem Demoſthenis, ob quam depulſus fuerat in exilium: mirātibúſque, tum magis fuiſſe miraturos dixit, ſi ipſum orantem audiuiſſent: in calamitate teſtis ipſe factus eſt etiam inimici. Plinius libro 7. cap. 30.

Aeſchines, cùm Rhodum ſeceſſiſſet, inſtituit extemporalem orationem habere & declamare exercitationis cauſa: quod tamen factum Fabius ſcribit circa Demetrij tempora, an ab eo inſtitutum, non ſibi conſtare.

Aeſchron, Mitylenæus verſificator, inter Alexandri Macedonis comites expeditionis, Ariſtoteli familiaris, maximéque ei dilectus, vt tradidit Menander Alexandrinus in libro de diſcipulis Ariſtotelis. Et alibi Galeni præceptor.

Æſchylus, XII. Athenienſium iudex, regnauit annis XXII. Huius anno ſecundo Iphitus ludos olympicos in Elide, vt quarto quoque anno celebrarentur, magno totius Græciæ conuentu, inſtituit. Quod annorum ſpatium Olympias appellatum eſt, atque ex hoc tempore apud Græcos anni ab Olympiadibus digeri ac nominari cœpti ſunt. Prima autem Olympias incidit in annum mundi 3189. Paulò ante diem natalem Romuli & Remi, 407. anno poſt Troiæ excidiū.

Aeſchylus, Tragœdiographus, cuius ætate Tragœdi faciem fœcibus illinebant. Hic cùm ſenſiſſet certo quodam die ſe ruina periturum, ex vrbe Siciliæ in qua morabatur egreſſus, loco aperto conſedit: ſuper quem aquila volitans, teſtudinem, quam pedibus gerebat, ſuper caput eius, ſplendore illius decepta (erat enim criminibus vacuum) tanquam ſuper petram, quò fractæ teſtudinis carne veſceretur, eliſit: quo ictu peremptus eſt. Politia.

Aeſchylus aeriæ teſtudinis ictus.

Primus, teſte Horatio, grauitate perſonarum & coloris diſtinctione vſus eſt:

Poſt hunc perſonæ, palæque repertor honeſtæ.
Aeſchylus & modicis inſtrauit pulpitat ignis.

Aeſchylus, Alexandrinus poëta eruditus fabulam, Amphitryonem & Meſſenaica carmina ſcripſit. Athen.

Aeſchiron, nomen authoris præceptoris Galeni. Fuere & alii hoc nomine, aliàs Aeſchron.

Æſculanus Deus & Argentinus, dicti ſunt æris & Argenti, id eſt, locupletandorum hominum poteſtatem habentes, Bud. lib. 5. de Aſſe, Quem

Quæſtorum ærarij natio, vt Deum Aeſculanum ſumma veneratione coluit.

Aes, ſiue Aeſculanus Deus, ſub cuius nomine pecunia culta eſt Romæ. Auguſt. de ciuit. Dei.

Aeſculapius, Apollinis ex Coronide nympha filius, quam Ouidius dicit ex Lariſſa fuiſſe, & Phlegiæ filiam, quæ poſtea rem habens cum Aemenio iuuene, cui Iſchys nomen fuerat, ab Apolline ſagittis confoſſa eſt: ſed is poſtea facti pœnitens, ſecto eius vtero conceptum ex ſe eduxit infantem, eúmque Aeſculapium appellauit. Traditus eſt Chironi, ſub quo medicinæ ſtuduit. Iámque huius artis peritus, Dianæ precibus Hippolytum ab equis diſcerptum vitæ reſtituit: quare motus Iupiter fulmine eum occidit. Virgilius ſeptimo Æneid. Sunt qui Meſſenium fuiſſe tradunt, ſed Epidauri manſiſſe. Tullius ait ſepultum fuiſſe Cynoſuris Arcadiæ vrbe. Colebatur primò Epidauri, vnde Epidaurius dictus. Cæterùm Romam accitus, vrbem ipſam graui peſtilentia liberauit, in cuius honorem inſigne templum in inſula Tyberis illi conſtruxerunt, coluerúntque in ſpecie ſerpentis. Nam Romanis in Epidaurum profectis tempore peſtilentiæ, vt Æſculapium Romam portarent, ſerpens grandis nauem ingreſſus eſt, quem illi Deum. Aeſculapium eſſe rati, ſecum duxerunt. Plin. lib. 4 & Ouidius Metamorphoſeos 15. Veteres gallum gallinaceum ei immolabant, Cyrenenſes capram. Duos habuit filios arte medica præſtantes, Machaonum & Podalyrium: filias Hygæam, Aeglē, & Ponaceam. Primus dentium euulſionem inueniſſe fertur: Medicinam ampliauit: ob eámque rem in deorum numerum acceptus dicitur. Duo eius filij bello Troiano Agamemnonem ſequuti, non mediocrem opem commilitonibus attulêre.

Aeſculapium ait Pauſan. in Achaicis ſub finem, eſſe aërem parentem bonæ valetudinis. Eſt ſiquidem aëris temperies non homini ſolùm, ſed cunctis animantibus ſaluberrima. Iure optimo igitur antiqui Apollinem Aeſculapij patrem eſſe finxerunt, atque ipſum Aeſculapium ſalubrem vim de Sole animis corporibúſque mortalium ſufficientem, i. ſanitatis artificem, quia Solis calor vniuerſis elementis dominatur. Ex ipſa igitur vi Solis aër aſſiduè mouetur & generatur, i. vnde habetur Aeſculapius Apollinis filius; quòd quoniam fieri non poteſt, niſi per quandam mixtionem ipſius aëris, idcirco Mater eius ſit Coronis (ἀπὸ τοῦ κεραννύσθαι) Phlegiæ (ardoris ſeu caloris Solaris, ἀπὸ τοῦ φλέγειν) filia. Ex aëre ita affecto naſcitur Hygiæa, i. Salubritas, quæ Æſculapij dicitur filia, & is ſanitatum artifex, medicinæque inuentor. Tribuunt Poëtæ multas filias Aeſculapio præter prædictam, inter quas fuit etiam Iaſo, quia multa commoda proueniunt mortalibus ex aëris temperamento, inter quæ facilitas eſt conualeſcendi & medendi, nam Iaſo, ἀπὸ τοῦ ἰᾶσθαι, à medendo dicta eſt. Hæc autem omnia Sol per anniuerſarias ſui curſus conuerſiones commoda nobis impertit. Non defuerunt qui locum datum fuiſſe fabulæ de Æſculapio tradiderint, quòd mortuos ab inferis reuocaret: qui nonnullos quorum conclamata eſſet ſpes vitæ ſanitati reſtituerit per vim medicamentorum, vnde fabulati ſunt antiqui Plutonem apud Iouem cōqueſtum fuiſſe, quòd ſuum imperium Aeſculapius exinaniret. Idcirco fulmine percuſſum fuiſſe à Ioue inquiunt, quod accidit paulò ante Troiana tempora.

Tertull. in Apolog. *Eſt & ille de Lyricis (Pindarum dico) qui Æſculapium canit auaritiæ merito, quia medicinam nocenter exercebat, fulmine vindicatum*, ex Pythion. Pind. Od. 3. Str. 3.

Aeſculapij delubrum, Plinius 4. 5. 19. Eius fons Athenis, Plinius 2. 106. 9. Vide Aenaos Epidaur.

Aeſepus, fluuius Lyciæ ſub Ida: interpres Homeri lib. 2. & 4. Iliados: quamquam Oppianus li. 1. de aucupio, montem ſic nominat eo loci. Fuit præterea hoc nomine filius Bucolionis filij Laomedontis & frater Pedaſi, quos ille ex Abarbarea nympha ſuſcepit, apud Homer. 6. Ili.

Æſernia, Ptolemæo Samnitum vrbs in Italia: nunc Eſeruia: hinc Æſerni, quorum meminit Plin. lib. 3. cap. 12. quanquam ibi Eſernini legatur, ſine dipht. Græcè Αἰσέρνια, Sergua Leandro.

Æſernius, vir, cuius meminit Cicero de optimo gen. orat. Erant autem Aeſernius & Pacideanus gladiatores per omnia pares, longéque omnium nobiliſſimi.

Aeſia, fluuius Galliæ. Vibius ſequeſter. hodie Latinis Iſara. vulgò *la riuiere d'Oiſe.*

Aeſimades, xv. Atheniens. rex, regnauit an.

Aeſimides, Nauarchus Corcyrens. Thu. c. 1.

Aeſis, Vmbriæ ciuitas, Ptolemæo. Gieſe Leander vocat, à qua Aeſinates populi, Ptolemæo. Hanc etiam vrbem Aeſiam ab Aeſi fluuio appellat, qui in Piceno ex Apennino fluens, in Adriaticum mare influit. Plin. libr. 2. Sino vocat Leander. Eſis Mela habet ſine diphthongo. Aſius Ptolemæus. Leandro tamen diuerſa videntur Aſius & Aeſis. Caſeum, inquit, Aeſinatem ex Vmbria. Vide Aeſium.

Aeſis, fluuius Vmbriæ in Italia, & Æſium oppidum ab eo flumine dictum, vt author eſt Plin. 3. 55. aliàs Æſer, Strabo lib. 5.

Aeſiſium, vrbs Vmbrorum. Ptol. hodie Aſiſia. Leandro tamen Aſciſi dicitur.

Aeſion, ciuis nobilis Athenienſis, cuius illud de Demoſthene oratore fuit iudicium, vt dixerit Demoſthenem non ſolùm Athenarum dignū ciuitate eſſe: ſed & ſupra Athenas, Plut. in Demoſth.

Æſius, Plinio omnis eſt in ora Bithyniæ.

Æſolani, Plin. lib. 3. cap. 5. In eodem etiam Aſulanos nominauerat tanquam ab his diuerſos.

Aeſon, Argiuorum legatus. Thucyd. lib. 5.

Aeſon, Cimei vel Cretei filius, frater Peliæ regis,

Regis Theſſaliæ, & pater Iaſonis, qui ab eo vocatur Æſonides, Ouidius.

Aeſonides mutaſſe velim quo coniuge fœlix, &c.

Aeſonem verò Medea, Iaſonis rogatu, annoſitate decrepitum ſuis veneficiis robuſtiori ætati teſtituit.

Aeſon, vrbs Theſſaliæ ab Aeſonis patre dicta. Stephanus.

Aeſopus, philoſophus & fabulator clariſſimus, Phryx genere: conditione ſeruus, tempore Crœſi, Lydorum regis, cui fabulas ſuas dicauit. Horat. lib. 2. Epiſtolarum.

Quæ grauis Aeſopus, quæ doctus Roſcius egit.

Inde Æſopianus. Hieronymus, *Iuxta Æſopianam fabulam, hic miſer vita, miſer morte, & miſer forma.* Huius vitam Maximus Planudes ſcripſit.

Aeſopus, anagnoſtes Mithridatis eruditiſſimus, ſcripſit de laudibus Mithridatis, & de Helena. Suidas.

Aeſopus, orator clariſſimus, Laertius lib. 1.

Aeſopus, tragœdus, amicitia iunctus Ciceroni, de quo 6. Epiſt. famil. ſæpe cum eo ad videndum in Curia pronuntiantem Hortenſium profectus eſt, teſte Valerio. In maximas opes ex hiſtrionica peruenit, adeò vt ſeſtertiûm centies ei patina ſteterit: filium reliquerit adeò diuitem ſimul & prodigum, vt is vniones aceto liquefactos cœnis apponeret. Plinius lib. 10 cap. 51. Horat. Serm. lib. 2. Satyr. 3.

Filius Aeſopi detractam ex aure Metellæ,
Scilicet vt decies ſolidum exſorberet, aceto,
Diluit inſignem baccam.

Aeſopus, fluuius, qui Zeliam præterlabitur. Plinius.

Aeſopus, hiſtoriographus, Anaximenis & Philanis tempore floruit. Plut. in Solone.

Aeſquilinus, mons Romæ vnà cum Quirinali & Flaminali à Seruio Tullio, VI. Romanorum Rege vrbi adiunctus, aliàs Exquilinus dicitur.

Aeſſui, vide Eſſui.

Aeſtræum, oppidum Macedoniæ, & Aeſtræi populi, eius vrbis incolæ. Ptolem.

Aeſulàni, aliàs Aſulani, Plinius 3. 5. 112. Vide AESOLANI.

Aeſuuius, lacus eſt vicinus Romæ. Plutarchus.

Aeſyetes, vir ex cuius ſepulchro ad Troiam extructo, ſpeculabatur Polites quid in ſuis nauibus facerent Greci Troiam obſidentes. Hom. 2. Iliad. Strab. lib. 13.

Aeſyma, Stephano, vrbs Thraciæ, patria Caſtianiræ, ex qua Priamus Gorgytionem ſuſcepit, qui in bello Troiano ab Aiace fuit interfectus, Hom. 8. Iliad.

Aeſymnetes, cognomentum Bacchi, cuius rationem prolixè exponit Pauſan. in Achaicis.

Aeſymnitæ erant qui parē regiæ dignitati poteſtatem habebant: à quo nomine, Dictatoris imperium traxiſſe originem creditur. Alex. ab Alexand. lib. 4. cap. 23.

Aeſymnius, viri Megarenſis nomen, & eiuſdem nominis tumulus. Pauſanias in Attic.

Aeſime, vrbs Thraciæ. Vide *Oeſyme*. Stephan.

Æſimus, vir fuit Megarenſis, qui regum tyrannidem exoſus, conſuluit Apollinem, quo potiſſimùm modo Megarenſes rempublicam fœliciſſimè poſſent adminiſtrare: quúmque reſponſum eſſet; Si cum pluribus conſultarent: arbitratus id ad mortuos pertinere, qui viuorum numerum longè exſuperant, tumulum heroibus congeſſit, qui ab ipſo Aeſymnus dictus eſt, Curiamque extruxit, quæ ambitu ſuo tumulum includebat, arbitratus ita futurum, vt ipſi etiam mortui ipſorum conſultationibus intereſſent.

Æſymnus, vnus fuit è principibus Græcorum ab Hectore interfectus. Homerus Iliad. XI.

Æſyrmus, vrbs Thraciæ. Hom. Iliad. 8.

Aeta, Colchorum rex, Medeæ, & Abſyrti pater. Vide *Ætes.*

Aeta, mons in Theſſalia. Meliùs per œ.

Aetalia, inſula in Liguſtico mari. Vide *Ethalia & Etalia.* Plinius 3. 6. 7. & libro 5. cap. 30.

Aetalide, pars tribus Leontidis Steph.

Aethale, vel æthalia, inſula Tyrrhenorum; quæ & Lemnos Stephano. eandem cum Ilua puto.

Æthalis, vel æthalides, Præco, Mercurij filius cui quandoque inter mortuos, quandoque inter viuos eſſe licere conceſſum eſt, vt eſt author Apollonius 1. Argonaut. Volaterr. lib. 33. Hunc à patre Mercurio impetraſſe ferunt, vt & viuus & mortuus, omnium quæ gererentur, memoriam haberet. Eum ſe fuiſſe gloriari ſolebat Pythagoras. Laertius lib. 8. in Pythagora.

Aethêa, vna ex cētum vrbib. Laconiæ. Stephā.

Aetheria, gens Plin. lib. 6. c. 30. vide Aethiopia.

Aetherij, populi ſubter ægyptum, qui poſtea ab æthiope Vulcani filio æthiopes ſunt vocati. Plin. lib. 6. cap. 30.

Aeternitatem, vt deam coluerunt veteres Ethnici, cuius imaginem tempus eſſe dixerunt Pythagorei, Plato & Hermes Triſmegiſtus. Deſcribitur verò copioſè & luculenter à Claudiano, in Paneg. de laudibus Stiliconis; & à Io. Gazæo Grāmatico in Carm. Gr. ſuper Tab. vniuerſi, recens vtraque lingua edito à Fed. Morello P. R. Pariſ. ver. 136. αὐτογονόςος αἰών. *Innumerabilium annorum ſator Æuum.*

Aethices, Stephano ſunt populi Theſſaliæ, quorum meminit Hom. & Strabo lib. 9.

Æthicia, regio Theſſaliæ inter Tymphæam & Athamaniam. Stephan.

Æthiope, inſula maris Oceani, Macarea antè appellata. Plin. lib. 5. cap. 31. vide Leſbus.

Æthiopia, Diana cognominata eſt, teſte Stephano. Quidam ſic appellatam putant, à regiuncula quadam Lydiæ, αἰθιόπην nomine, vbi coleretur, nonnullis, ab eò quod

cùm apud Æthiopas verſaretur, inde ab Apolline abducta eſſet. alij παρὰ τὸ αἴθειν ab arbore videlicet, quòd Luna ſit, vt ait Callimach. quidam, quod ea Hecate ſit quæ facibus vti putabatur.

Aethiopia ſub Aegypto, Ptolemæo, Hebræis Chus, quaſi nigra, vel nigredo, Græcis ardorem ſiue incendium ſignificat. Regio eſt Aphricæ, ab Aethiope Vulcani filio dicta. Aliis pars Africæ, torridæ zonæ ſubiecta, inter Arabiam & Ægyptum, ab Indo flumine conſurgens inter Nilum, & Oceanum, & in meridie ſub ipſa ſolis vicinitate; cuius gens primùm Ætheria appellata eſt, deinde Atlantia, mox Aethiopia. Plin. libro ſexto, capite trigeſimo. Volaterranus libro duodecimo. De duabus Æthiopiis. Plinius. 5. c. 8. Ezech. 29. & 30. Amos 9. Nahum. 3. Sophoniæ 2. Iſaiæ 11. Hodie habitatur ab Abyſſinis. Regionem Abexim vocat Garcias ab Horto, & Habas & Alhabas articulo Arabico addito, Beniamin. Sono tantùm differunt hæc recentia vocabula. Æthiopes tam à ſeipſis, quàm ab Aſiaticis omnibus Chuſæi nuncupantur, Ioſepho auctore. Cuſſios, etiamnum hodie à Luſitanis appellari Ar. Montanus mihi teſtis eſt, Æthiopes vocari Cepheidas tradit Iſacius Tzetza. Æthiopes quoque Indos dici, leges in dictione Rhizophagi.

Aethiopia, Ægyptiorum armis attrita. Plin. lib. 9. cap. 29.

Aethiopia, vnde dicta, Plin. 6. 30. 1. Quamdiu clara 6. 29. 77. Eius magnitudo. 6. 30. 38. Menſura. 6. 26. 79. & inde diuerſa nomina. 6. 30. 1. Monſtra in ea, 6. 30. per totum. Situs. 6. 30. 48. & Ptolem. lib. 4. cap. 7.

Æthiopiæ duæ. Plin. 5. 8. 3. 4. Ptolem. lib. 4. cap. 7. & 28. & Strabo lib. 1.

Aethiopiæ Magnes, Plin. lib. 36. cap. 19. Smaragdi, 37. 5. 28. Arena lib. 36. cap. 9.

Aethiopici maris inſulæ plures. Plin. 6. 31. per totum.

Aethiopes quales. Plin. 2. 80. 1. Miraculo habiti, cùm primi viſi ſunt. 7. 1. 4. Emporium eorum, 6. 13. 35.

Aethiopes Arotherræ. Plin. 6. 29. 38. Athabuli. 6. 30. 11. Dararitæ. 51. 39. Heſperij. 6. 31. 17. Perorſi, 35. 1. 38. & cap. 80. 5. 2. Tarolei, libro 5. capit. 8.

Æthiopum gentis deſcriptio, Plin. 5. 8. per totum. Qui primi eorum, 6. 29. 85.

Aethiopum caput Meroe, Plin. 2. 75. 7. Aethiopes minio tinguntur. 33. 7. 6.

Aethiopes omnium hominum primi creati fuiſſe dicuntur, cuius rei coniecturam faciunt veteres ethnici nonnulli, quòd non aliundè in eam regionem acceſſerint homines, ſed in ipſa geniti meritò indigenæ omnium appellantur conſenſu: de quibus Diod. Sicul. lib. 4. ita diſſerit. Et quidem ſimile veri eſt, eos, qui ſub meridiem habitant, primos è terra homines fuiſſe natos. Nam ſolis calore terram, quæ humida eſt, arefaciente, atque omnibus vitam dante, decens fuit locum ſoli propinquiorem primo naturam animantium tuliſſe. Æthiopes quoque, vt ibidem ſcripſit Diodor. omnium primi deos coluerunt: ſacra inſuper, pompas celebritates, aliáque, quibus diis impenduntur honores, adinuenerunt. Qua ex re ipſorum in deos pietate, religionéque inter omnes vulgata, videntur Aethiopum ſacra diis admodum eſſe grata. Huius rei teſtimonium afferunt antiquiſſimi ferè, & celeberrimi apud Græcos poëtarum, vt pote Homeri, qui in Iliade Iouem, reliquóſque vnà deos introducit in Æthiopiam, tum ad ſacra, quæ eis de more fiebant, tum ad odorum ſuauitatem commigrantes. Æthiopes etiam dicuntur ſuæ erga deos pietatis præmium tuliſſe, quod nunquam ab externis regibus ſubacti fuerint, ſemper enim liberi permanſerunt. De hominum autem primorum origine aliter Sacra hiſtoria, Geneſ. 3. 4. 5. & 10.

Aethiopum gentes alias ferunt eſſe ſine naribus, alias ſuperiore labro orbas, alias ſine linguis. Pars etiam ore concreto, & naribus carens, vno tantùm foramine ſpirat, potúmque calamis auenæ trahit, & grana eiuſdem auenæ, ſponte prouenientis, ad veſcendum: quibuſdam pro ſermone, nutus, motúſque membrorum eſt: quibuſdam ante Ptolemæum Lathyrum Ægypti regem, ignium vſus fuit ignotus: nonnulli locuſtis tantum victitant, fumo & ſale duratis. Plin. lib. 6. cap. 30. fabuloſa, & anilia commenta pleraque hæc omnia.

Aethiópum, regio Lydiæ apud Hillum, Stephanus.

Aethiops, qui ex Aethiopia eſt: Aethiopicus, & Aethiopius Seruio, & Aethiopiſſa. Sunt qui Æthiopes dictos putent à Chus, filios Cham: Chus enim, Hebraica lingua, Niger interpretatur. Hi quondam ab Indo flumine conſurgentes, iuxta Ægyptum inter Nilum & Oceanum in meridie ſub ipſa ſolis ciuitate inſederunt quarum tres ſunt populi, Heſperi, Garamantes & Indi. Heſperi ſunt Occidentes, Garamantes Tripoli. Indi Orientes. Vide Stephanum. Plin. lib. 6. cap. 30. dictam putat Æthiopiam ab Æthiope Vulcani filio.

Aethilius, Iouis filius, & pater Endymionis. Heſiodus.

Aethiſiphon, vide Chalame.

Æthle, vide Chios.

Aethon, Solis equus, quorum quatuor ſunt, quatuor diutnæ circuitionis qualitates demonſtrantes. Pyrois, id eſt, rubeus, eò quòd primo manè ſurgentibus à terra vaporibus ſol rubeat: Eous, id eſt, ſplendidus, eò quòd exhalatus ſol iam diſſolutis vaporibus ſplendens ſit. Aethon, id eſt, ardens: nam ſole iam medium cæli tenente, lux eius coruſca eſt, & cunctis feruidior vi-

detur, Phlegon autem quartus, ex croceo colore in nigrum tendit, & in tempore terram amãs, oſtendens adueſperaſcente die ſolem terram petere, id eſt, occaſum. Ouid. lib. 2. Metam.

Interea volucres Pyrois, Eous & Aethon,
Solis equi, quartuſque Phlegon, hinnitibus auras
Flammiferis implent.

Æthon, equus Pallãtis, apud Virg. Æneid. 11.

Poſt bellator equus poſitis inſignibus, Æthon.
It lachrymãs, guttiſque humectat grandibus auras.

Hoc etiam nomine equus auroræ vocatur. Apud Homerum Iugalis eſt equus Hectoris: apud Claudian. Plutonis ad finem lib. 2. de raptu Proſerpinæ.

Aethon, vir qui pedendi vitio ita laborabat, vt in templo Capitolino abſtinere non potuerit. Sed affectus hoc ſupplicio, vt triduo cœnauerit domi, didicit cõprimere nates, ne eadem pœna iterum afficeretur: nam aliena menſa victitabat. Martial. lib. 12.

Æthra, filia Pyrrhei regis, & vxor Ægei, materque Theſei. Vide Ægeus.

Athra, Oceani & Thetyos filia, vxor Atlantis, Aſiæ filij, & vxoris Iapethi, qui ex ea XII. filias, & vnũ filiũ Hyantẽ ſuſcepit: ſed Hyantes in Libya à ſerpente occiſus eſt: cuius mortem cùm quinque ſorores nimium deflerent, luctu contabuerunt, ſed Iouis commiſeratione inter ſydera ſunt tranſlatæ, Hyadeſque à fratris nomine dictæ. Reliquæ ſeptem eò quòd plures ſuperſtites manſiſſent, Pleiades ſunt appellatæ. Timæus Græcus ſcriptor.

Aethea, mater Pitthei, de quo Ouidius in Epiſtola Ariadnes.

Aethrea, olim dicta eſt Rhodus, & incolæ Aethræi, Stephanus. vide Rhodus.

Aethræa, inſula. Plin. 5. 31. 24.

Aethria, vel Ætheria, inſula. Plin. 4. 12. 103. vide Thaſus.

Aethruria. Vide Hetruria, & Tuſcia.

Aethuſa, inſula in mari Lybico, quæ à quibuſdam Attuſa dicitur. Plin. lib. 3. cap. 8. alijs Æguſa, vt Plinius inquit, Stephanus ſcribit Catria à Libyis vocari, Limoza mercatori eſt, Fauiana Calueto Stellæ, forte Aegathes Melæ, ſed Ægathes numero plurali habent Liuius & Florus: & Aeguſæ inſulæ ſunt quoque apud Polybium lib. 1. inter Africam, & Lilybæum.

Aethuſa & Aeguſa Ptolemæo diuerſæ ſunt, vide Conſtantinopolis.

Aethya, epitheton Palladis, Cæl. Rhod. libro decimoquarto.

Aethyllei, populi Libyæ Marmarinis vicini. Stephanus. Videtur Legendum Marmaridis.

Aetinum, Eſtiotarũ in Macedonia vrbs, apud Ptolemæum. Athanæum forte Liuio lib. 38.

Aetius Conſul, Valerij Romani Conſulis collega, ex agricola Magiſter equitum factus, à Bonifacio bello victus: deinde Hunnorum præſidio priſtinæ dignitati reſtitutus.

Aetius conſul, Studij collega, à Valentiniano proſperitati eius inuidente, eúmque pertimeſcente occidi iuſſus eſt. Procop. lib. 3. belli Vandalici.

Aetius, Arlani dogmatis ſectator, ſophiſta: à quo Aetiani, qui modo Eunomiani dicuntur. Hiſto. Tripart. lib. 5. cap. 13. & ſequentibus.

Aetius, medicus, cuius libri extant, & quædam epiſtolæ. Dictus Aetius, id eſt, aquilinus, qui fuit ex Antiochia Syriæ, diſcipulus Eunomi. tempore Conſtantini Imperatoris.

Aetna, cœli & terræ filia, hanc cùm compreſſiſſet Iupiter, Paliacos deos peperiſſe dicunt. Seruius in lib. 9. Aeneid. *ſuper illud flumina pinguis vbi*, &c.

Aetna, mons Siciliæ, prius Ineſia appellatus, vt tradit Volaterranus, perpetuo igne terribilis, & quandoque globos igneos longiùs emittens: circa radices amœniſſimus eſt multis fontibus & fruticibus. Sub hoc monte Iupiter Gigantes deiecit fulmine, vt fabulantur poëtæ. Quare autem Aetna flammas euomat, Trogus lib. 4. explicat. Sicilia terra eſt cauernoſa & fiſtuloſa, quo fit vt ventorum flatibus pateat, vnde ignis concipitur: intrinſecùs ſulphur habet & bitumen: vbi ventus per ſpiramenta cauernarum incubuit, diu luctatus concipit ignem: ſic Aetnæ durat incendium: Motus ergo ventorum cauſa incendii eſt, ab Aetna fit Aetneus, Aetnea, Aetneum, id eſt, ab Aetna monte, vel magnus. Cæleſtem columnam eum Pindarus cognominat. Hodie Mongibello, aut Monte gibello nominãt.

Aetnæ montis deſcriptio Plin. 2. 8. 12. Incendiũ 3. 8. 12. quòd ſemper ardeat. 2. 109. 1.

Aetna, ciuitas Siciliæ, ad Aetnæ radices ſita, Inaſſum prius dicta, ab Hierone condita. Steph. vulgò *Centorbe*. Græcè dicitur Αἴτνη Ptolemæo: Diod. Siculus eam antea Enneſiam dictam ſcribit. Stephanus Ineſſon; Aetno Leandro eſt, Maſcali autem Fazello dicitur. Vide Catana.

Aetnæ, & Hymari filius Gelon. Steph.

Aetnenſes, populi, Plin. 3. 8. 21.

Aetneus venator, prouerbium eſt de eo, cuius caſſa inutiliſque ſit venatio, quique ſicut inanis progreditur, ita inanis regreditur: vnde ſcriptum quod in Aetnana regione, nec feræ viſantur, nec ſyluæ ſint. Cæl. Rhod. lib. 26.

Aetneus, cognominatus eſt Vulcanus: quin & nunc vulgò Aetna mons *Mongibel* vocatur, quaſi Mulciber, quod Vulcanus eſt hoc cognomen ideò ſortitus, quòd in monte Aetna perpetuum ignem vomente fulmina Iouis & Deorum, heroúmque arma fabricantem poetæ finxerunt. Virgil. lib. 8. Æneid.

Aetolia, poſtea Calydon dicta eſt, authore Xenophonte, Achaiæ regiuncula eſt. Stephanus ſcribit priùs Hyantis dictam. Arias Montanus Gêpher Hebræis eſſe docet in ſuo apparatu Biblico.

Aetolia, Græciæ regio in tertio ſinu Europæ, Epiro, Acarnaniæ & Locris finitima, dicta ab Ætolo Martis filio, cùm ex Elide à Salmoneo, vna cum Epeo & Piſanto eiectus ad habitandam eam veniſſet: vnà cum Corcyra, Epiro, & Acarnania à Gotthis deuaſtata, maréque nauigantibus inutile redditum. Blon. 7. Procopius 3. Hinc Aetolus, a, um, penultima prod. Virgilius lib.

Non erit auxilio nobis Aetolus & Arpi.

Similiter Aetolicus, vt ager Aetolicus: & apud Ouidium, *Aetolius heros*, id eſt, Diomedes. De Aetolis Tit. Liuius primæ Decadis 2. & 3. lib.

Aetoliæ populi, oppida, fluuiíque, Pli. 4.2. per totum.

Aetolus, Plin. lib. 7. cap. 56. Martis vel Endymionis filius, cæde per imprudentiam in patria perpetrata, fugit in eam regionem, quæ poſtea ab ipſo Aetolia dicta eſt, ibique genuit filium Pleutonem, à quo vrbs Aetolia dicta. Huius autem duo filij fuerunt, Cures & Calydon: à quibus rurſus alijs vrbibus nomina data ſunt.

Aetoli filius fuit Calydon. Steph.

Æetuatij, Straboni Heluetiæ populi ſunt, apud quos Rheni fontes ſcribit eſſe idem. Xylander hoc loco in ſuo latino Strabone lib. 4. Nantuates ponit, quàm bene, ipſe viderit.

Ætus olim appellatus fuit Aegypti fluuius, qui poſtea Nilus dictus eſt, vt ex Lycophrone annotâuit Cæl. Rhod. lib. 29. cap. 13. quod nomen à curſus velocitate illi impoſitum fuiſſe apparet, quòd ſcilicet volatu aquilæ (quam Græci vocant ἀετὸν) propemodum æquare videretur. Eſt & in Scythia fluuius nomine Aetus, qui quum Promethei agrum vberem alioqui crebris exundationibus infeſtaret, fecit locum fabulæ, vt Promethei continuò renaſcens iecur, ab aquila exedi diceretur. Cæl. lib. 6. cap. 20.

Aeuiternidij à veteribus ethnicis appellati, quod ſempiterno æuo permaneant: qualis Iupiter, quem ſic vocauit Ennius. de Aeuiterno deo in cuius ſacris furuus bos immolabatur. Vide Plinium.

Ex, ægis, inſula ſcopuloſa in mari Aegeo, inter Tenedum & Chium, quæ Capræ ſpeciem procul aſpicientibus præbet: vnde & nomen accepit. Αἴξ enim Græcis capra eſt. Ab hac inſula mari Aegeo nomen factum eſſe Tradit Plinius, lib. 4. cap. 11.

Aexonia, vrbs Magneſiæ: & Aexone, pars tribus Cecropidis.

Aexones populi in Attica, dicacitate maledicáque virulentia inſignes, adeò vt αἰξωνεύεσθαι ſignatum inde verbum ſit, quo ſignatur intoleranda mordacitas. Cæl. Rhod. lib. 18.

Aex, ſcopulus in mari Ægeo inter Tenedum & Chium, qui capræ ſpeciem aſpicientibus præbet.

Aezæi, vide Lycaones.

Aeſica, pars Thraciæ, Steph.

A F

Afer, aut potiùs Apher, Λίβυς. Vide Africa.

Afranus Pompeij dux, Arabas iuxta ammanum ſubegit. Plutarch.

Afranius, Anniballinus Conſul, Aſclepiodoti collega: quorum ætate Carporum & Baſtanarum gentes in Romanum ſolum tranſlatæ ſunt.

Afranius, poëta comicus, teſte Cicerone in Bruto, homo peracutus in fabulis & diſertus, quòd in togatis excelluit, inquit Quintilianus, vtinámque non inquinaſſet argumenta puerorũ fœdis amoribus, mores ſuos faſſus. Horatius huius meminit.

Dicitur Afrani toga conueniſſe Menandro.

Auſonius quoque.

Qui toga facundi ſcenis agitauit Afrani.

Afrania, Licini cuiuſdam vxor apud Valerium, quæ muliebris verecundiæ oblita ſuas per ſe cauſas agebat, & importunis clamoribus iudicibus obſtrepebat. Hinc factum eſt, vt mulieres perfrictæ frontis & matronalis pudoris oblitæ, Afraniæ per contumeliam dicerentur.

Africa, vel Aphrica dicta ab Aphro vno ex poſteris Abrahæ, qui aduerſus Libyam exercitum duxit, & ibi deuictis hoſtibus conſedit, Libya & Heſperia à Græcis dicta, tertia pars orbis, quæ freto Herculeo à Nilo, cæteríſque orbis partibus diducitur. Hanc ab initio, vt ait Saluſtius, habitauerunt Getuli & Libyes aſperi incultique, quibus cibus erat caro ferina, atque humi pabulum velut pecoribus. Sita eſt inter Aſiam, Europam, & Auſtrum, incipiénſque à finibus Ægypti, ad Gaditanum mare vſque protenditur. In hac ſunt Mauri, Getuli, Numidæ, Garamantes, Aethiopes, & nobilis vrbs Carthago, vbi propriè Aphricam dici volunt: reliqua enim terræ pars quondam Libya dicebatur. Incipit à finibus Aegypti, pergens iuxta Meridiem per Aethiopiam vſque ad Atlantem montem: à Septentrionali parte Mediterraneo mari coniuncta clauditur, & in Gaditano freto finitur. Habet prouincias Libyam Cyrenenſem, Pentapolim Byzantium, Carthaginem, Numidiam. Sunt qui Africam diuidunt in maiorem & minorem. Et minorem ab occaſu Numidiam habere, ab ortu Cyrenaicam, à Septentrione Mediterraneo mari terminari. In ea olim fuiſſe Carthaginem, Vticam, Hipponem, Rhegium, fluuium Bragadam. Maiorem verò eſſe, quæ à Meridie incipit, & vſque ad Occaſum protenditur. Hinc Africus, a, um, vt Africus ventus, qui ab Occidente flat, contra Vulturnum, dictus ab Africa, vbi primum incipit. Aphricam hodie Geographi in 4. partes diuidunt, Barbariam, Numidiam, Libyã, & Nigritatum terrã, Barbariam, quam meliorem cenſent, mari Atlantico & Mediterraneo, Atlante mon-

te, & Barcha regione contermina Ægypti circumſcribunt. Numidia quæ illis Biledulgeris dicitur, & dactylos producit, vnde Arabibus non alio nomine quàm dactylifera regio nominatur. Atlantico mari ab Occidente terminatur, & Atlante monte à Septentrione. Orientem verſus excurrit ad Eloacat vrbem ab Aegypto 100. milliaribus diſtantem: arenoſa Libyæ deſerta illi à meridie ſunt. Libya verò, tertia pars, Arabica lingua *Sarra* appellatur, quæ vox idem quod deſertum ſignificat, à Nilo ad Orientem Solem principium habet, indéque ad mare Atlanticum verſus Occidentem pergit: Numidia illi Septentrionalis eſt: ad Meridiem Nigritis ſe iungit. Quarta pars Nigritarum terra vocatur nomine aut ab incolis nigro colore affectis, vel à flumine Nigro, qui hanc regionem lambit, ſumpto. hæc habet à Septentrione Libyam, à Meridie Oceanum Æthiopicum: ab Occidente Gualatæ, & ab Oriente Goagæ regnum. Africæ totius mores & inſtituta ingenti volumine deſcripſit Ioannes Leo.

Africæ propria deſcriptio, Plin. 5. 4. per totum, & Ptolemæus lib. 4. cap. 3. Africa quæ propriè dicitur. Plin. 5 4. 1. 7. 11. Africæ propriè quot populi, coloniæ, oppida. Plin. 4. 1. 7. 11. Menſura 5. 4. 10. Tertia orbis pars. Plin. prolog. 3. 12. Vbi ſita, ibidem 14. Africa & Libya eadem, in prologo 5. 1. Quota terræ pars, 6. 33. 11. & inde Africa paucorum ſinuum, in prologo 5. 2. Nomina eius ineffabilia, ibidem. 3. Solitudines eius vbi. 5. 8. Inſulæ circa eam. 5. 7. per totum. Africæ totius menſura 6. 32. 11. Africæ deſcript. lib. 5. in VIII. primis capitibus. Africæ noctes æſtate roſcidæ, lib. 2. cap. 62. Africæ gentes caſtella inhabitabãt, in prolog. 5. 6. Vbi fertilis. 5. 1. 22. Qui venti in ea. ferenti nubilique, 2. 49. 47. Quibus animalibus careat, 5. 5. 8. 14. Serpentes eius & feræ, 5. 4. 16. 17. Africæ alumen 35. 15. Parietes ex terra. 35. 14. 1.

Africana Ceres ſumma cum reuerentia & continentia celebrabatur à viduis mulieribus Ethnicis, de qua Tertullian. lib. 2. ad vxorem: Cæterum, inquit, Africanæ Cereri viduas aſſiſtere ſcimus, duriſſima quidem obliuione matrimonij allectas, in æternum viris non modò thoro decedunt, &c.

Africanus, na, num: vt gens Africana, & Scipio Africanus. Videtur autem differre Afer ab Africano, quòd Afer, gentile nomen propriè eſt, quanquam Maro dicit, Armentarius Afer: Africanus denominatiuum: vt Scipio, à deuicta Africa, Africanus cognominatus eſt, Beda; Afer dicitur ex Africa ortus.

Africanæ, abſolutè dicuntur Pantheræ, quæ & variæ, quoniam id genus in ea regione creberrimum fuit. Plinius, Senatus conſultum fuit, ne liceret Africanas in Italiam aduehere. Deducitur autem hoc nomen ab α priuatiua & φρικὴ, horror, vel φρίσσω, horrore concutior, quia maximus ibi Solis calor eſt.

Africanus, Alexandri conſiliarius, ſeu doctiſſimus iuris profeſſor, Papiani diſcipulus. Lamprid. Idem in Sacris literis doctus. Eutrop. lib. 6. cap. 13.

Africerones, vide Gamphaſantes.

Africum mare. Vide Aphricum.

Afrodiſius, fluuius eſt qui ſteriles reddit mulieres vel potius Anafrodiſi, quaſi infeſtus veneri.

A G

Aga, mons è quo Araxes & Euphrates oriuntur, quem Strabo & Ptolemæus Abon, ſiue Abani vocant. Hermol. in Plin. lib. 6. cap. 9.

Agabus, nomen Prophetæ. Act. 11.

Agabra, Turdetanorum in Hiſpania oppidũ, Vaſæo auctore, qui hodie Cabra dici ait.

Agactari, populi, aliàs Agacturi. Plin. 6. 28. 68.

Agaêtus, Scytharum rex.

Agag, rex Amalech. dictus, 1. Reg. 15.

Agagammatæ, populi. Plin. 6. 7. 9.

Agalaſſes, populi ab Alexandro oppugnati Plutarch.

Agallis, Corcyrea in arte Grammatica perita, cui inuentionem pilæ nonnulli adſcribunt. Cæl. lib. 8. cap. 1.

Agamantes, populi circa Mæotim. Plin. 6. 7. 9. Sed emendati codices habent Agagamantæ.

Agamea, vel Agamia, promontorium & portus circa Troiam. Steph.

Agamede, oppidum Leſbi inſulæ. Plin. 5. 31. 55. Vide Steph.

Agamedes, & Trophonius, adytum Delphicum ex quinque lapidibus ſtruxerunt. Cuius meriti nomine quum ab Apolline præmium poſtulaſſent, quòd ille homini optimũ duceret, poſt diem tertium in lecto mortui reperti ſunt. Cic. 1. Tuſc.

Agamencellus, Alexandri Magni præfectus, qui aureis clauis ſuffigebat crepidas. Paul.

Agamemnon, Atrei ex Ærope filius, vt Homerus ait, Polyſthenis verò, vt Heſiodus, & frater Menelai, Mycænarum & Argiuorum rex, quaſi ἀγαμένον, Plat. i. perſeuerans; & Thyeſtis ſucceſſor, qui omnium Græcorum conſenſu Imperator delectus ad expeditionem Troianam profectus eſt, vbi plurimos labores, & maximas principum ſimultates pertulit: Briſeidem prætereà, quam Achilli ſuſtulerat, reddere coactus eſt. Ilio capta, inter alia, Caſſandra Priami filia ei in ſortem ceſſit, quæ etiam mortem ei prædixit, ſed ille verbis eius minimè fidem habens, ad vxorem Clytemneſtram, cui domi cum quibuſdam liberis relicti imperij curam crediderat, reuerſus, ab Ægyſtho Thyeſtiæ filio, qui omnia priùs tacitè occupauerat, imò & vxorem ſtuprauerat, ſimulata amicitia, & Clytemneſtræ conſenſu, in litore, ſeu, vt aliis placet, in conuiuio, quod ingens ei vxor parauerat, interfectus eſt. Quod facinus Oreſtes Agamemnonis & Clytemneſtræ filius ægrè ferens Ægyſthum & matrem in vindictam patris occidit. Cæterùm habuit ſceptrum à Vulcano

fabricatum, item clypeum in cuius medio erat Gorgonis effigies, in zona verò draco voluminoſus. regnauit an. 18. eius Epitaphium Auſonius è Græco Ariſtotelis Lat. fecit. Hinc Agamemnonius, a, um.

Agamneſtor, XI. Athenienſium princeps, regnauit ann. XX.

Agamzua, Mediæ oppidum. Plin. lib. 6. c. 14.

Aganagara, Indiæ extra Gangem vrbs eſt Ptolemæo, Agonara interpretatur à Mercatore.

Agandei, populi circa Mæotim. Plin. 6. c. 7.

Agáptius, Conſul, Anatolij collega.

Agápitus, II. pontifex Romanus, annorum CXXIX. menſibus IX. diebus ſeptem præfuit.

Agaue, nomen proprium filiæ Cadmi & Hermiones, & Echionis vxoris, quæ verſa in ſimiam, filium laniauit.

Agappine, fons Bœotiæ à Cadmo monſtratus. priùs Enippe dictus, Apollini & Muſis ſacer: quaſi valde ab equo formatus, ἄγαν, valde, ἵππος, equus: qui fons potus dictus eſt præſtare facundiam. Hianthæa ab hiantibus populis, & Permeſſia à Bœotiæ fluuio Permeſſo cognominata eſt, Ouid. Metamor. 5. *Fonte Meduſæo & Hiantheam Aganippe.* Claudian. *fons Aganippea Permeſſus educat vnda.*

Aganippe, Bœotiæ mons; antea Enippe dictus, vti eſt apud Vibium Sequeſtrem.

Aganippis, denominatiuum, & Aganippæus. a, um. Ouid. lib. 6. Faſt.

Dicite quæ fontes Aganippidas Hippocrenes,
Grata Meduſæi ſigna teneris aquis. Propert.
Par Aganippæa ludere docta lyra. Plin. 4. 7. 15.

Aganus, vrbs circa Heracleam Ponti. Stephanus.

Agánzua, oppidum. Plin. 6. 14. 2.

Agapênon, præfectus claſſis Agamemnonis. Homerus Iliados 2. Latinè amans viros, vel qui ab aliis amatur.

Agapenor, Ancæi filius, Lycurgi nepos, capto Ilio in Cyprum tempeſtate delatus eſt, vbi Paphum vrbem condidit, & fanum in vrbe opulentiſſimum. Inde poſtea Venus, Paphia nuncupata eſt. Pauſan. in Arcad.

Agapêtus, epiſcopus Hymnade, quæ eſt in Phrygia. Euſeb. Latinè interpretatur diligibilis, vel dilectione dignus.

Agapitus, apud Præneſte puer XIII. annorum ſub Aureliano principe martyrium paſſus eſt.

Agapius, Conſul Romanus, Anatolij collega. Latinè dilectus, ab ἀγαπάω.

Agápius, Alexandrinus philoſophus, educatus in eloquentiæ ſtudiis, in medicinam commentarios edidit. Bizantij ludum aperuit, magna doctrinæ fama, ingeniique ſolertia.

Agâpius, Philoſophus Athenienſis, poſt Procli Martini Neapolitani diſcipul⁹. Author Suidas.

Agar Ægyptiaca, Abrahæ ancilla, ex qua Iſmaelem habuit, permittente Sara, eius vxore legitima. Agar interpretatur aduena. Comeſt. in c. 16. Geneſ.

Agar, nomen oppidi. Hirtius lib. 1. de bello Africano.

Agaréni, ab Agar denominati populi Arabiæ, nunc Saraceni dicti, in quos profectus Traianus Cæſar cum exercitu, eorum oppidum Agarum mœnibus nudauit: eos tamen nunquam potuit acie ſuperare, tempeſtate cœli tãquam diuinitùs diremptos Diod. Vide Saraceni.

Agariſta, Cliſthenis filia, adeò formoſa, vt ad habendas eius nuptias celebrata ſint procorum ſpectacula & certamina, quò ſpecioſiſſimi quique Græciæ adoleſcentes confluxerunt. Herod.

Agarum, promontorium in Sarmatia.

Agarus, fluuius in Sarmatia, quem Sagatim nominat Ouidius. Ptolem. lib. 3. Schiret nunc, quemadmodum Mercator ait in ſua Europæ tabula.

Agarus, vrbs & amnis in Sarmatia, à quo & nomen Agarico radici datum creditur. Cæl. Rhod. lib. 18. cap. 18.

Agaſias, ex Stymphalo Arcadiæ oppido, vir fortis & bello clarus, de quo Xenoph. lib. 6. De expeditione Cyri minoris.

Agaſicles, Spartanorum rex clariſſimus, cuius extat aureum illud apud Plutarchum apophthegma. *Nullum eſſe firmius ſtabiliendi regni præſidium, quàm ſi rex ita ciuibus imperet, vt parentes liberis.* ex Hom.

Agaſo, nomen ſerui. Horat.

Si paternam pede lapſus frangat Agaſo.

Agatharchus pictor, cùm apud Zeuxim mira celeritate ſe animalia depingere gloriaretur. Ego verò (inquit Zeuxis) longo tempore: Iam in opere faciendo promptitudo ac celeritas haud poteſt ſtabilem grauitatem & exquiſitam pulchritudinem rebus adiungere. At labori tempus impenſum, robur ad conſeruationem, & perpetuitatem operis affert. Plutarchus in Par.

Agaſides, fuit Lacedæmoniorum rex, vt oſtendit Plutarchus in dictis Laconicis.

Agaſthenus, pater formoſi Polyxeni, qui nauibus ſuæ gentis præfuit in expeditione Troiana. Homer. Iliad. 3. Latinè interpretatur inſigniter robuſtus.

Agaſtrophus, Pæonis filius & heros inter primos Troianorum bellatores à Diomede vulneratus in coxa, mortem obiit Homerus Iliad. 11.

Agáſtus, II. Athenienſium Archon, regnauit annis XXXVI.

Agaſus, portus. Plin. lib. 3. cap. 11.

Agataſa, inſula inter Sporades recenſetur à Pli. lib. 4. c. 12 Hæc etiam Telos dicitur, eodem Plinio teſte & Stephano apud Hermol

Agatha, Ptolemæo, Straboni & Plinio lib. 3. c.

4.& Stephano, vrbs eſtprouinciæ Narbonnenſis, quondam Maſſilienſium. Agde Ioanni Poldo qui ſcribit hanc à nonnullis hiſtoriographis quoque *Ciuitas Nigra* appellari. Agathatyche, id eſt, Bona fortuna, à Stephano dici, tradit Stephanus Aquenſis: ſunt qui Agatha Montempeſſulum interpretantur. Plin. lib. 3. c. 4. & Steph. Gal.

Agatha, virgo, Volaterran. lib. 13. Carthaginẽſis & martyr ſub Gallo mammillis torta.

Agatha, vrbs Phocidis, quam alij Agatheam vocant, Steph.

Agatharchidas, dux Corinthiorũ. Thucyd. l. 2.

Agatharcides, hiſtoricus Samius, de quo Plutarchus in hiſtoria perſica.

Agatharcus, ſtadium vicit Olympiade prima & ſexageſima, imperante Athenis Heraclio. Dion. lib. 4.

Agatharchus, claſſis Syracuſanorum præfectus. Thucyd. lib. 7.

Agathea. Vide Agatha.

Agathias, cognomento Scolaſtius, Smyrnæus patria, ſcripſit poſt Procopium res geſtas Iuſtiniani principis, eiúſque ducum Belliſarij & Narſetis, tum in Italia quoque & Africa, ac apud Byzantium res geſtas, quorum tempore ipſe fuit. Compoſuit & quæ vocantur Daphnica, opus elegantiſſimum, coegítque in volumen diuerſa epigrammata Græca nobilium poëtarum, quibus ſua quoque inſeruit. Suidas.

Agathirnum, Vide Agathyrnum, & Agathyrſus.

Agatho, philoſophus Pythagoricus, frequens antithetis, adhibitus quondam conuiuio ab Archelao rege, cuius erat familiariſſimus: interrogatúſque ab eo, cùm iam eſſet annorum LXXX. ſi robur adhuc vllũ ſeruaret: Sanè, inquit, nam non ſolùm Ver, ſed Autumnus ſolet bona & proſperitatem adferre. Ælianus de varia hiſtoria.

Agatho, Athenienſis, vir monſtruoſæ fortitudinis, & magnitudinis, tempore Hadriani principis & Herodis Attici, de quo Philoſtratus in vita ipſius Herodis ait: Adoleſcens cùm eſſet in prima lanugine, ſimilis ingenti Gallo, magnitudine octo pedum, vaſta coma, hirſutis oculis ac iunctis, vt vnus videretur, læta facie, naſo aquilino, &c. de quo Voleterranus lib. 13.

Agatho, Tibicen, cantilenarum ſuauitate maiorem in modum aures deliniens. Nec huius mores diſſimiles muſicæ fuiſſe perhibentur. Laborauit enim infamia mollitiei. Hinc factum eſt prouerbium, Agathonia cantio, quod rectè dicetur de oratione blanda magis quàm frugifera. Primus chori tragici cantum inſtituit, teſte Ariſtot. in poëtica.

Agathocles, tyrannus Siculus, natus patre figulo, cùm libidini, latrocinióque operam dediſſet, gregariam militiam exercuit. Cúmque ſtrenuus eſſet, & in concionibus perfacundus, breui, ex centurioné, tribunus militum euaſit: & primo quidem bello contra hoſtes pugnans magnæ ſuæ virtutis præbuit experimenta, adeo vt in demortui regis locum fuerit ſuffectus. Nec multo pôſt interfectis Syracuſanis nobilibus, cum Carthaginenſibus bellum geſſit: deinde ſpe ampliandi regni, in Italiam traiecit: vbi cùm deceptus fuiſſet, ex indignatione morbum contraxit, ex quo etiam vita functus eſt. Iuſtin. libro 22. Africam deuaſtauit. Plutarch. in Pyro. Ouidius,

Fama eſt fictilibus cœnaſſe Agathoclea regem,
Atque Abacum Samio ſæpe oneraſſe luto.

Agathóclen, Ptolemæi ſcortum. Iuſt. lib. 30.

Agathon, Priami filius, qui cum patre Hectoris corpus redempturo, ad Achillem profectus eſt, vt habet Homerus Iliad. lib. vltimo.

Agathopolis, Ptolemæo, vrbs Galliæ Narbonenſis. Agatha ciuitas.

Ἀγαθοῦ δαίμονος, id eſt, boni dæmonis, inſula quædam in mari Indico. Steph.

Agathûſa, inſula vnguento nobilis, Atelos à Callimacho nuncupata. Vide Telos. Plin. meminit 4. 12. 84.

Agathyrion, Siciliæ vrbs Ptolemæo. Mar. Niger dicit hodie *Pati* nomen habere. Agathyrion hoc Ptolemæi idem eſſe cum Agathyrſo Strabonis, & Agatinno, vel Agantinno Antonini putat Simlerus. Ego hoc idem cum Agathyrio Ptolemæi eſſe patiar; cum Agathirſo verò Strabonis minimè. Liuius lib. 26. Agatirnam habet.

Agathyrnum, oppidum Siciliæ, Plinio authore lib. 1. cap. 8.

Agatharſa, Vide Agathyrſum.

Agathyrſi, populi Scythis vicini. Hieronymus. Hi multum habent auri ſine auaritia, ſine inuidia. Hos Plin. ſcribit habere capillos cæruleos, vnde & Picti dicuntur: aut quoniam verſicoloribus veſtibus induuntur. Virg. li. 4: Dicti ab Agathyrſo Herculis filio. In commune cum mulieribus coeunt: capillos habent cæruleos, quos vna cum toto corpore inficiunt variis coloribus. Plin. 4. 12. Virgil. 4. Æneid.

Inſtaurantque choros: mixtique altaria circum
Creteſque Dryopeſque fremunt, pictique Agathyrſi.

Vide Trauſi & Scythæ.

Agathyrſus, ſiue Agathyrſa, ciuitas de qua Silius, *Defuerant Agathyrſa manus, gemineque Lacone Tyndaris.* Meminit Plin. 3. 8. 10.

Agathyrſus, Straboni Siciliæ inſulæ promontorium. Ptolemæus Ægitharſus vocat: Plinius Agathirnum habet: Cabo S. Vito, ſi Claudio Aretio creditur. A nonnullis tamen etiam video S. Theodoro interpretari. Vide Nimbiis.

Agatinnus, aut Agantinnus, vide Agathyrion.

Agatina, vide Agathyrion.

Agaue, Cadmi & Hermiones filia, Echioni Thebano nupſit, ex quo filium Pentheum ſuſcepit, qui cùm abſtêmius eſſet, ac propterea Bacchi ſacra deſpicaretur, ab ipſa matre, reliquiſque Mænadibus inter Bacchanalia, iam rex

Thebanorum, membratim eſt diſcerptus. Virg. in Culice, --- *quo quondam victa furore*,

Venit Nyctelium, fugiens Cadmeis Agaue
Infandas ſcelerata manus, & cæde cruenta.

Horatius Serm. lib.2. Satyra 3.

Quid caput abſciſſum demens cùm portat Agaue
Gnati infælicis, ſibi tum furioſa videtur?

Agâuni, populi ſunt Septentrionales: quos Homerus circa initium libri 3. Iliad. dixit gentem innocentiſſimam, vt quæ ſine diuitiis equino victitat lacte.

Agaunum in Heluetiis oppidum, quod rupibus vndique cingitur. Regino eius meminit, vt Schudus tradit, qui hoc hodie *S. Mauritz* dici addit, Simlerus putat *Tarnadæ* Antoni eſſe.

Agauus, vnus è Priami filiis. Hom. lib. Ilia. vlt. qui patrem Hectoris corpus ab Achille redempturum comitabatur.

Agabátana, oppidum Syriæ aut Mediæ, &c. Stephanus. Vide Ecbatana apud eundem.

Abarus. Vide Abagarus.

Agdei, populi, Plin. 6.7.12.

Agdus, petra, inauditæ vaſtitatis in Phrygiæ finibus, ex qua Deucalion & Pyrrha ſumpſerunt lapides, quos Themidis mandato in orbem mortalibus vacuum iactarunt. Arnob. lib. 5. aduerſ. Gentes.

Age, pater Semma 2. Regum 23. quaſi vallis profunda.

Agelas, ſtatuarius generoſus, Polycleti magiſter.

Agelas, VI. Corinthiorum rex, regnauit annis triginta.

Agelâſtus, dictus Craſſus, auus Craſſi in Parthis interempti, quem tradunt ſemel tantùm in vita riſiſſe: quod factum eſt, cùm vidiſſet aſinum carduos comedentem, dixiſſéque ob id, Similes habent labra lactucas.

Agelaus, filius Damaſtoris, procus Penelopes. Odyſſ. 20.

Agelmondus, filius Dionis ducis, primus Longobardorum rex, regnauit annis 33. multa geſſit aduerſus Vandalos.

Agelia, epitheton Mineruæ, quaſi ἀγονσαλεῖα, i. prædam abducens, Cæl. lib.14. Agelocum, vide Legelocum.

Ageêna, Aquitaniæ in Gallia prouincia, Anglis olim conceſſa. Rob. lib.9. vulgò *Agen*.

Agendicum, inter Celtas oppidum, Senonibus, Pariſiis, Meloduno, Senonum, Genabo Catnutum, Nouioduno & Auarico Biturigum oppidis proximum. vulgò *Prouins*. Cæſar libr. 6. *Milly en Caſtinois* potius videtur Vigenereo.

Agénor, rex Phœnicũ, Beli regis filius, quamuis quidam aliter ſentiant. Huius meminit Virg. lib.1. Æneid.

Punica regna vides, Tyrios & Agenoris vrbem.

Genuit Taygetam, & Europam filias: filios verò, Polydorum, Labdacum, Cilicem, Cadmum & Phœnicem: ab hoc Phœnices dicti ſunt Agenoridæ. Statius, *Non tulit inſidias diuum imperioſas Agenor*. Et Agenoreus, poſſeſſiuum. Progeniem Agenoris enumerat Stephanus in Thaſſo.

Agénor, Antenoris filius. Homer. Iliad.11.

Agenória, dea à Romanis ſic dicta, quæ ad agendum excitaret, ab agendo dicta.

Ager robuſtorum in Gabaon, locus. 2. Sam.2.

Agerôchus, filius Nelei, ex Chlori vxore, vt eſt apud Homerum lib.11. Iliad.

Agerona, Induſtriæ dea, ab agendo, vt opinor, dicta. Hermol. in Plin. lib.15. cap.29. Murcea dea ſocordiæ eſt, vt Strenua, Agerona, Stimula induſtriæ. Pompon. & Auguſt.

Ageon, locus erat apud Lydos, in quem alienas vxores, virginéſque producebant, eáſque ſtuprabant, Cælius Rhod. lib. 20. cap.14.

Ageſander, inſignis ſtatuarius fuit ex Rhodo inſula, qui vnà cum Polydoro & Athenodoro, Laocoontem marmoreum fecit in domo Titi Veſpaſiani Imperatoris, omnium artificum opera longo interuallo ſuperantem. Plinius lib. 36. cap.5.

Ageſander, Lacedæmoniorum legatus. Thucyd. lib.1.

Agêſtas, Syracuſanus Olympionica. Soſtrati filius.

Agéſias alter Cyrenaïcus, philoſophus Platonicus, prohibitus à Ptolemæo in ſcholis docere aut legere, quoniam immortalitatem animæ ſuadendo, multos ad mortem cōpelleret, vt Cleombroto Ambraciotæ accidit. Cic. in Tuſc. Is tamen ab aliis Hegeſius vocatur.

Ageſidamus, Locrenſis Epizephyrius nobilis Olympionices, in quem pugilatu vincentem Pindarus hymnum cecinit.

Ageſiláus, VI. Lacedæmoniorum rex, cognominatus Magnus, Archidami filius, poſt mortem Agidis fratris ſui conſtitutus, Phrygiam diripuit, quaſdam ciuitates cæpit: Tiſſaphernis exercitum, qui ei bellum indixerat, ad Pactolum fluuium fudit, fugauit, cæcidit, caſtríſque exuit. Athenienſes & Bœotios apud Coroneam vrbem Peloponneſi vicit. Breui corporis ſtatura fuit, & altero pede claudus, maxima tamen virtute præditus Regnauit annis XLIII. Iuſtin. lib.6. & Plutarch. in eius vita.

Ageſilaus Athenienſis, Themiſtoclis frater, ſpeculator in Xerxis exercitum miſſus; tametſi pater eius, nomine Neocles, cùm vtramque manum per quietem amiſiſſe vidiſſet. Is itaque inter Barbaros habitu Perſico conſtitutus, quemdam ex Xerxis ſtipatoribus, nomine Mardoniũ, interfecit: exiſtimauerat enim eum eſſe Xerxem. Cùm igitur à circunſtantibus captus, ligatus ad regem deductus eſſet, eum ad Solis aram immolaturum offendit: in qua dexteram imponens cùm aliquandiu vim ſuppliciorum, ne vllo quidem emiſſo ſuſpirio toleraſſet, è vinculis liberatus eſt, hac adiecta voce. Huius generis Athenienſes ſunt vniuerſi: quòd ſi fidem non habeas, læuam

læuam quoque iniiciam. Ea res autem cùm Xerxi pauorem incuſſiſſet : ſeruari Ageſilaum imperauit. Plutar. in parall.

Ageſilaus (auctore Plutarc.) cùm bene multi vellent eius corporis ſimulachrum effingere, nunquam id fieri paſſus eſt, animi tantùm monimenta, hoc eſt libros à ſe compoſitos, poſteris relinquere ſtudens. Illud enim ſcriptorum, hoc ſuum : illud diuitum, hoc bonorum hominum opus eſſe docebat.

Ageſilaus Plutonis cognomen, παρὰ τὸ ἄγειν τοὺς λαοὺς, quòd ſcilicet populos agat. Eſt enim mortuorum & inferorum deus ab Ethnicis exiſtimatus. Callimach. φοιτῶσι μεγάλῳ Ἀγεσιλάῳ. id eſt, ad magnum pergunt Ageſilaum. de quo ex Methodio & Æſchylo plura Athenæus.

Ageſinâtes, populi Galliæ Pictonibus vicini. Plin. 4. 19. 6.

Ageſipolis, rex Lacedæmoniorum, qui ſpecioſam ſæpius victoriam ab Argiuis retulit. Xenop. lib. 4. Plut.

Ageſiſtrata, mater Agidis, cuius vitam deſcribit. Plut. in Agide.

Ageſſus, vrbs Thraciæ. Stephanus.

Agétis, Apollinis filius, ex Cyrene virgine Pelio monte Theſſaliæ rapta, frater Ariſtæi. Hunc alij, nunc Ageum, nunc Argeum vocant. Iuſtinus.

Agæus. Vide *Agetis.*

Aggæus ſiue Haggæus, nomen Prophetæ, quaſi feſtiuus, ſiue ſolennis, vel gyrans.

Agger, vnum è fluuij Nili nominibus, poſtquam ex lacu Heptagono profluxit, Vitruuius apud Hermol. in Plin. lib. 5. cap. 9.

Aggi, ſiue Haggi, filius Gad. Gen. 46.

Aggrammes, Indorum rex, patre tonſore natus, propter habitum haud indecorum cordi fuit Reginæ, à qua quum in propiorem eius qui tum regnabat amicitiæ locum fuiſſet admotus, interfecto rege per inſidias, ſub ſpecie tutelæ liberorum eius inuaſit regnum, necatiſque pueris Aggrammen generauit, inuiſum vilemque popularibus, magis paternæ fortunæ quàm ſuæ memorem. Curtius, libro. 9.

Agialea, olim Apia, ab Api III. Sicyoniorum rege nuncupata, nunc Peloponneſus : eadem Ægialea dicta eſt.

Agidos, Cypri vrbs, Strabo hodie *Borgus templi*, inter Lapathum & Aphrodiſium.

Agila, Hiſpaniæ rex, regnauit annis quinque.

Agilaus, tertius Corinthiorum rex, regnauit annis XXXVI.

Agilis, nomen proprium viri, quem poëtæ cum Tyrinthia pube in bello Thebano fuiſſe commemorant.

Agileus, vnus ex Ephoris, qui grauiter vulneratus à ſociis Cleomenis, ſolus euaſit. Plutar. in Cleomene.

Agilulphus, Taurinenſium dux & Longobardorum rex apud Æmilium, cum Francis pacem iniit.

Aginum, vrbs Galliæ. Ptolem. vulgò *Angoulesme.*

Agios Adrianos. vide Mygenæ.

Agios, vide Conſtantinopolis.

Agis, vel Agides, Lacedæmoniorum rex, cum Athenienſibus cruentiſſima bella geſſit. Illorum prouinciam igne ferróque vaſtauit, Græcas ciuitates libertati reſtituit : à ſuis ciuibus occiſus eſt in carcere, quòd iuxta Lycurgi leges bona publicare vellet. Plutarch. in eius vita, & Cic. offic. 2. Fuit & alter Agis, quem Lacedæmonij ſuſpenderunt.

Agis, Pæonum rex, quem Philippus Macedonum rex coegit in ſuam poteſtatem.

Agis, poëta Argiuus, peſſimorum Carminum poſt Chærilum conditor, cœlum Alexandro aperiebat, Herculémque & patrem Liberum & cum Polluce Caſtorem nouo numini ceſſuros eſſe iactabat. Curtius lib. 8

Agiſimba, Æthiopum regio in Africa. Plin. lib. 5.

Agiſymba, Ptolemæo, extima Africæ regio, verſus meridiem. Hæc omnibus veteribus geographis prorſus incognita fuit. Vocatur hodie à Perſis & Arabibus, *Zanguebar.* Zangue autem his idem ſignificat, quod Niger Latinis. Anigris enim totus hic tractus colitur. I. Barro & Garcia ab Horto auctorib. Zezibar : hæc eſt M. Pauli Veneti, quam non ſine maximo errore inſulam credit, deſcribitque ab inſula Madegaſcar verſus meridiem, eámque in circuitu habere duo millia milliarium Italicorum addit Ortel. Melo eam, neſcio qua auctoritate vocat. Hieronymus Girana.

Agiſmes, fluuius eſt Orientalis apud Cenſonas & Aphilos, per quem Alexander Macedo ad Oceanum tendens deuictus eſt.

Agla, Hiſpaniæ oppidum. Plin. 3. c. 1.

Aglaia, Latinè ſonat Lux & lætitia, vna eſt Gratiarum, quæ & Charites dicuntur, alio nomine, Paſiphaes appellata. Sunt autem tres : Aglaia, Thalia, Euphroſyne, Iouis & Autonoes filiæ, quamuis de earum origine varia ſit opinio, vt eſt apud Perottum. Dicuntur eſſe in comitatu Veneris. Eſt verò Aglaia, lætitia : læti enim in dandis beneficiis eſſe debemus. Vide *Charites.*

Aglais, Megaclis filia, mira guloſitate & voracitate mulier, vt quæ carnium libras decem, panis chœnicas quatuor, & vini Romani congium, ſiue ſextarios ſex, vnica cœna abſumeret. Cæl. Rho lib. 15. cap. 19.

Aglatonice, Hegemonis filia, Aſtrologiæ perita, & eclipſes Lunæ, quando futuræ eſſent præuidens, iactitabat ſe illam cælo deducere : quæ ob id poſtea in magnas calamitates inci-

dit, adeò vt in prouerbium abierit, τὴν σελήνην καταςπᾶ, id eſt, lunam detrahit, vt refert Apollonius lib. 4. quo vtimur quoties aliquis ſua iactantia in calamitatem incidit. Vide Eraſm. in prouerbiis.

Aglaope, vna Sirenum, quaſi ſplendido aſpectu: nam ἀγλαὸς ſignificat aſpectum ſplendidum, vide Sirenuſſæ.

Aglaóphena, Acheloi & Calliopes Muſæ filia, vna Syrenum, de quibus infrà.

Aglaophon, pictor nobiliſſimus, cuius meminit. Plin. lib. 35. c. 9. & Cic. 3. de Orat.

Aglauros, filia Erichthei regis Athenarum antiquſſimi, à Mercurio in ſaxum mutata: de qua Ouid. lib. 2. Metamor.

Sic opus eſt Aglauros, ea eſt.

Aglaus, ſenex fuit Pſophidius, qui ab Apolline Gyge eſt fœlicior iudicatus, quòd agelli ſui limites numquam eſſet egreſſus, Plin. lib. 7 cap. 46. Val. lib. 7. cap. 11.

Aglon, Palæſtinæ locus, Ioſue 15.

Agneda, vide Alata Caſtra.

Agna, Mauritaniæ Tingitanæ fluuius. Ptole.

Agni cornu, promontorium eſt humile & valde expoſitum prope Bolbiticum Nili oſtiũ. Strab. lib. 17.

Agnicis, fluuius. Plin. 6. 27. 11.

Agnitas, vel Agnita, Æſculapij cognomen apud Spartanos, apud quos eius dei ſimulachrũ ex agno quæ planta eſt, erat exculptum, Cæl. Rhod. lib. 18. cap. 5.

Agno, Niciæ filius, dux Athenienſium. Thucy.

Agnodice, puella virgo medicinam diſcere cupiens, abſciſſa coma, habitu virili, ſe Hierophilo cuidam tradidit in diſciplinam, à quo probè edocta parturientium mulierum morbis medebatur, quas ſexus ſui clam certas faciebat. Tandem à medicis dolentibus ſe ad fœminas ampliùs non admitti (obſtetrices enim antiqui non habuerunt) in iudicium pertracta, quòd dicerent hunc eſſe illarum corruptorem: coram Areopagitis tunica alleuata ſe fœminam eſſe oſtendit. Tunc Athenienſes legem emendantes, artem medicam diſcere mulieribus ingenuis permiſerunt. Hyginus.

Agnónia, oppidum Thraciæ iuxta Amphipolim, Stephanus.

Agnótes, populi Celticæ iuxta Oceanum. Stephanus.

Agnus, pars Demetriadis tribus in Attica. Stephanus.

Agon, locus eſt certaminis Romæ, qui Circus Flaminius dicebatur. Ponitur pro ipſo certamine. Eſt quoque nomen proprium apud Plutarchum. Item Æthiopiæ fluuius.

Agnеon Neometius, primùm ab Argiuis actus, poſt eum qui ſub Archemoro fuerat. Euſeb.

Agno, fons Arcadiæ, cuius aqua ceremoniis quibuſdam commota nebulæ in morem, in aerem aſcendens, largiſſimos demittit imbres: ita dictus ab Agno vna ex Iouis nutricibus, Cæl. Rhod. lib. 13. cap. 27.

Agnos, Æolidis tribus, gens, Heſych.

Agnoitæ, hæretici ab ignorantia dicti, quod eſſe nouiſſimam horam Chriſto ignotam, opinarentur. Cælius Rhod. lib. 1. cap. 14.

Agnon, nomen authoris apud Quintil. libr. 2. cap. 16.

Agnon, Teius, Alexandri magni præfectus aureis clauis crepidas ſuffigebat, vt ſcribit Plinius lib. 33. cap. 3.

Agnus, Demetriadis tribus, in Attica regione. Steph. Suidas.

Agoce, Æthiopiæ, ſub Ægypto vrbs. Plin. 6. 29. 66.

Agon, Gymnicus, quem Panathenæon vocant Athenis actus.

Agone Androgæi, quem ſtatuebat Minos, præmium pueros Atticos largiens. At Taurus (vir crudelis & Minoi à conſiliis) in agone fortiſſimus vniuerſos in contentione ſuperabat. Tandem factum eſt, vt à Theſeo in palæſtra vinceretur, ob quod Athenienſes pueri tributaria pœna liberati ſunt. Euſeb. Plutar. in Theſeo.

Agon Olympiacus ab Hercule inſtitutus, à quo vſque ad primam Olympiadem ſupputantur anni ccccxxx. Euſeb.

Agonales ludi Seruio, quos Auguſtus Actiacis littoribus deuicto Antonio ſtatuit, ad quod reſpexit Virg. 3. Æneid.

Actiáque Iliacis celebramus littora ludis.

Vide *Actia*.

Agonalia, feſta erant apud Rom. celebrari ſolita quotannis in honorem Iani, vt eſt apud Ouid. 1. Faſt. aut certè in honorem Agonij dei, vt Feſtus tradit, qui rebus agendis præeſſe putabatur. Eo die rex ſacrorum arietem immolabat, vt tradit Varro libr. 5. Nominis multiplex reperitur notio. aut enim ex ritu ſacrorum, in quibus miniſter tenens ſtrictum gladium ad iugulandum arietem, rogabat, Agon? Quam opinionem ſecutus videtur Ouidius, his verſibus: *Nominis eſſe poteſt ſuccinctus cauſa miniſter, Hoſtia cœlitibus quo feriente cadit: Qui calido ſtrictos tracturus ſanguine cultros, Semper agátne, rogat: nec niſi iuſſus agit.* Alii ad Agonem montem in quo die illa ſacra fieri ſolebant, qui poſtea Quirinalis dictus eſt, ex quo in eo conſederunt Sabini, vt in vrbis portionem recepti. Alii à certamine curuli dictum putant, quòd hiſce feriis antiquitùs ſolerent celebrari. Nam Græci certamina & ludos, ἀγῶνας appellant, cuius ſententiæ eſt Ouid. qui ſcribit, *Fas etiam fieri ſolitis ætate priorum Nomina, de ludis Græca, tuliſſe diem. Et primus antiquus dicebat Agenia ſermo, Veráque iudicio eſt vltima cauſa meo.*

Agonax, Zoroaſtis fuit præceptor in arte ma-

gica. Apud Plinium tamen li. 30. capite 1. Azonacem hunc, non Agonacem appellatum legimus.

Agonénſis porta, quæ & Collina porta dicebatur, Vide *Ægonenſis.*

Agones qui percutiebant victimam, apud Romanos, quod ex more, priuſquam ferirent, populum rogabant, Agon? id eſt, Agóne?

Agones, Inſubrum populi. Polyb. Vgonia. Schudo.

Agonis, liberta Veneris Erycinix, Cicero 1. Ver.

Agonides, Phocionis accuſator, ipſemet cap. damnatur. Plut. in Phocione.

Agónius, Deus dicebatur præſidens rebus agendis, eiúſque feſta Agonalia, quamuis aliqui eius ſacrificia Agonia dicta velint, quòd in monte fiebant, quos Agones vocitabant. Ouidius.

Et prius antiquis dicebat Agonia ſermo.

Et Agonius dies, quo rex Agoniam hoſtiam immolabat: vnde Romæ Agonus mons, Quirinalis & Collina porta, Agonenſis appellata.

Agonothetá, erat Agonum moderator, præſes & iudex.

Agonus fluuius circa Æthiopiam. Heſych. vide Collina & Quirinalis.

Agora, oppidum in Cherſoneſo. Steph.

Agoracritus, Parius ſtatuarius, Phidiæ diſcipulus, de quo plura apud Volaterra. & Plin. lib. 36. c. 5. Hic creditur Veneris Rhamuſiæ ſignum effinxiſſe, Nam cùm de facienda Venere cum Alcamene condiſcipulo contenderet, ſuffragio imperiti populi, non arte ſuperatus, vſque adeò rei indignitate commotus eſt, vt ſignum illud Nemeſim appellauerit, eáque lege vendiderit, ne Athenis eſſet.

Agoranomi, apud Athenienſes, quinque in Pyræo, & totidem in vrbe erant Magiſtratus, qui in foro venalia inſpectabant, & curabant vt ibi omnia modeſtè agerentur, & ne vendentes & ementes mendacium dicerent, quod illi κατὰ τὴν ἀγορὰν ἀψευδεῖν dixerunt. Demoſthen. Theophraſtus.

Agorea, Minerua, id eſt, forenſis, à Lacedæmoniis culta. Pauſanias & Cælius libro 18. capite 5.

Agoreus Mercurius dicitur, quòd eius ſtatua in medio eſſet foro. Iupiter item Agoreus, eadem de cauſa.

Agra, Atticæ locus eſt, vbi primùm Diana venata eſſe fertur. Strabo, Pauſan. Stephan. Item Suſianæ vrbs. Ptolemæo, & Arcadiæ apud Plinium.

Agra, Plin. 6.28.57. Regia Leanitarum Arabiæ populorum

Agradarus, rex Perſarum, poſtea Cyrus dictus, à Cyro Perſidis fluuio, Strabo lib. 15.

Agra, oppidum eſt mediterraneum Arcadiæ. Plin. lib. 4. c. 6. Item Atticæ regiuncula, Dianæ templo inſignis. Cæl. lib. 20. c. 7.

Agræ, vide Acræ.

Agræi, Stephano ſunt populi Arabiæ in ſinu Leanitico, quorum oppidum eſt Agra, Leanitarum regia, Plin. lib. 6. c. 28.

Agragas, ſeu Acragas, Siciliæ fluuius, circa Agrigentum vrbem, à quo nomen accepit. Thucyd. Ælian. *Draco* hodie appellatur, teſtibus Fazello & Aretio. Eſt quoque mons Siciliæ, haud longè à Gela, muro olim cinctus, habens in ſummitate oppidum eiuſdem nominis, alio nomine Agrigentum. Veteres apud eum optimos equos alere, & exindè in Græciam ad Agones tranſmittere conſueuerunt. Virg. libro Æneid. 3.

Arduus inde Agragas oſtendit maxima longè.

Plin. 3. 8. 17. Idem Agragantini bituminis meminit 35. 15. 23. Quatuor præterea alias huius nominis vrbes commemorat Stephanus, quarum primam in Thracia ponit, alteram in Eubœa, tertiam in Cypro, quartam in Ætolia. Hinc deducitur Gentile Agragantinus, Lucret. lib. 1.

Quorum Agragantinus cum primis Empedocles eſt.

Vide *Agrigentum.*

Agrani, oppidum Babylonicæ regionis. Plin. 6. 26. 12.

Agraria Lex, quæ ferebatur de agris populo diuidendis. Liu. lib. 2. Tum primùm lex Agraria promulgata eſt.

Agraulos, filia Cecropis & Mineruæ cognomen, Harpocration.

Agraule, tribus Athenis. Steph. Meminit huius Plutarch. in Alcibiade.

Agre, oppidum. Pli. 4. 6. 4. oppidum Lydiæ. Step.

Agréi, populi. Plin. 6. 28. 50. & cap. 28. 6. 72.

Agreus, Apollinis & Cyrene, Hipſæi filiæ filius fuit. Quatuor enim filios, Apollinem ex Cyrene ſuſtuliſſe produnt, Ariſtæum, Nomium, Euſtochium & Agrenon. Iuſtinus ex Trogo lib. 13.

Agriæ & Agrianes, populi Pæoniæ inter Hæmum & Rhodopen. Steph.

Agricola, Coſ. Rom, Clementini collega.

Agricola, alius Coſ. Euſtachij collega, quorum ætate Imperator Conſtantius obiit. Caſſio. Paul. Æmil. lib. 1.

Agrigéntum, vrbs Siciliæ. Ptolemæo, Straboni, Plinio, à Leuino duce Romanorum ſubacta, hoſte ex Sicilia pulſo, vnde Empedocles philoſophus, & Phalaris tyrannorum ſæuiſſimus originem duxerunt. Vnde Agrigentinus, Agrigentina, Agrigentinum, poſſeſſiuum, vt tyrannus Agrigentinus, & ſal Agrigentinus, qui in igne fluit, & in aqua vel liquore alio crepitat veluti torreatur, vt ait Solinus. Lege Plin. 31. 8. 18. Naro à Nigro hodie nominatur, ab Anonymo quodam Gergenti.

Actagas Ptolemæo, Polybio, & Xenophonti. Naro à Nigro dicitur.

Agrij appelaa:.t.:r, qui & Cynamolgi. Strabo lib. 6.

Agriodus ab Ouid. 3. Metam. inter canes Actæonis numeratur.

Agrionia, feſta erant apud Bœotios, quæ in honorem Bacchi quotannis celebrabantur.

Agriophagi, populi Æthiopum verſus Occidentem, qui teſte Solino ſolùm pantherarum & leonum carnibus veſcuntur, regémque habent cuius in fronte oculus vnus eſt. Solin. Pli. lib. 6. cap. 39.

Agrippa quid propriè ſignificet, vide mox inter dictiones Latinas.

Agrippa, filius Ariſtobuli Magni, Herodis filij, à Tiberio Cæſare coniectus in vincula, ſed à Caio Cæſare liberatus, rex Iudeæ factus eſt, regnauitque annis ſeptem, anno primo C. Cæſaris. Poſtea Claudius regnum eius confirmauit, omne Herodis imperium & Lyſaniæ addens, tetrarchiam quoque Philippi, Bethaniam, Traconitidem, &c. Chalcidem verò ei abſtulit, Herodémque fratrem Chalcidis regem deſignauit. Ioſeph. lib. 15. cap. 4. De bello Iud. lib. 2. cap 4.

Herodes Agrippa, ſecundus Iudæorum rex,

Agrippa, cognomento Piſtor.

Agrippa, latinum eſt, dictum ab eo quod ægros, i. difficiles partus faciat. vel dicitur Agrippa ille, qui in naſcendo prius emittit pedes, filius Herodis Agrippæ illius inter Herodes tertij, qui occidit Iacobum, & in carcerem coniecit Petrum. Act. 15. 13.

Agrippa Menenius, cognomine Lanatus, dux à Romanis electus aduerſus Sabinos, de eis triumphauit. Et cùm plebs à partibus ſeceſſiſſet in Auentinum, quod tributum & militiam toleraret, nec reuocari poſſet, Agrippa apud eam verba faciens: *Humani artus*, inquit, *cùm ventrem otioſum viderent, ab illo diſcordarunt, & ſuum illi miſterium negauerunt. Cùm eo pacto & ipſi quoque deficerent, intellexerunt, ventrem cibos acceptos per omnia membra diuidere, & cum eo in gratiam redierunt: ſic ſenatus & populus quaſi vnum corpus diſcordia pereunt, concordia valent.* Plura de hoc Volaterranus.

Agrippæ M..error de Beticæ menſura. Plin. 3. 1. 7.

Agrippa Syluius, Tyberini Syluij filius duodecimus Latinorum rex, ſubmerſo patre in regno ſucceſſit: & cùm annos quadraginta regnaſſet, moriens Romulum Syluium reliquit hæredem.

Agrippa, Auguſti gener, nauali victoria contra Sextum Pompeium inſignis, Virg. lib. 8.

Parte alia ventis & dîis Agrippa ſecundis Arduus, &c.

Agrippa, cognom. Caſtoris, vir imprimis doctus, contra XXIIII. Baſilidis hæretici

volumina, quæ contra Euangelium ille ſcripſerat, acerrimè diſſeruit, author Hieron.

Agrippa Furius Medullinus, & T. Quintus Capitolinus Barbatus III. Collegæ & Coſſ. Romani, Equos Volcóſque vicerunt.

Agrippa philoſophus Septicus. Laert. lib 9.

Agrippa Furius, Philo, tribunus militum.

Agrippenſes, Bithyniæ populi. Plin. 5. 32. 40.

Agrippina, Octauiani Auguſti filia.

Agrippina, filia Agrippæ, eius qui fuit è proceribus Auguſti, & eiuſdem gen. Alia fuit mater Neronis, quæ poſt viri mortem Claudio Cæſari nupſit, & filio ſuo imperium obtinuit, ad ſuam & totius vrbis perniciem.

Agrippina, Taciti Colonia, Vbiorum vrbs, ad Rhenum, quam ædificauit Agrippina Neronis mater, vt patriam (ibi enim nata erat) clariorem redderet, ſociis quoque nationibus ſuam potentiam oſtentaret, veteranorum coloniam eò deduci imperauit. Tacitus Annal. lib. 12. Plin. libr. 4. 11. 17. Incolis *Coelln*: Gallis *Coloigne ſur le Rhin*. Col. Claud. Aug. Agrippinenſium appellatur apud Aldum in antiqua inſcriptione Coelln incolis. olim Vbij dicti fuere, teſte Tacito. vide Vbij.

Agriſa, oppidum Germaniæ. Steph.

Agriſius, XIIII. Arginorum rex, regnauit annis XXXI.

Agrius, Parthaonis Martis filij filius, & Therſitis pater, Homero: cuius nihil præter nudum nomen ad nos peruenit: Bocatius, fuit & Agrius Vlyſſis ex Circe filius, cum Latino fratre, vt author eſt Heſiodus in Theogonia.

Agroeta. Vide Stephanum in *Attalia*.

Agroetas, ſcriptor rerum Scythicarum, cuius meminit, Cæl. lib. 7.

Agroira, vide Attalia.

Agrola & Hyberbius ad arcis Athenienſis radices domicilia habuerunt, omnémq; ambitum murorum arcis fecerunt, præter eam particulam, quam Cimon Miltiadæ filius conſtruxit. Pauſanias in Attic.

Agron, primus qui inter Heraclidas Sardis regnauit, vt ſcribit Herodotus lib. 1.

Agron, Illyriorum rex, qui quum Ætolos ſuperbiſſimos populos bello ſuperaſſet, tanta ſeſe præ gaudio vini copia obruit, vt pleuritide correptus, ſubitò extinctus fuerit. Polyb.

Agron, medicus inſignis, qui accenſis in proximo ignibus, Athenienſibus magna vi peſtilentiæ grauiter infeſtatis ſalutarem opem tulit. Cæl. Rhod. lib. 4. cap. 12.

Agron, Nini filius, ita dictus, quòd in agris natus eſſet. Cæl. lib. 23. cap. 5.

Agróſpi, populi Arabiæ. Plin. 6. 30. 28.

Agrotera, Dianæ cognomen, quod Agræ fuerit regiuncula terræ Atticæ, prope Neſſum amnem, in qua ferunt Dianam primam venationem exercuiſſe, quum ex Delo illuc veniſſet

Pauſ. & Cæl. lib. 8. cap. 7.

Agrôſus, mons vbi nunc Roma, ad quem Faunus ab Euandro ex Arcadia pulſo conceſſit, quem ipſe poſt modum Palatinum appellauit.

Agryle, vel Agraule, pars tribus Erechtheidis Athenis, &c. oppidum in Sardinia, colonia Athenienſium. Stephanus.

Agubeni, Arabiæ deſertæ gens. Ptolem.

Aguntum, oppidum Siciliæ, Ptole. Plin. 3. 24. 1. Norici item oppidum, vulgò *Innchen*.

Agutium, Ptolæm. Siciliæ vrbs: Aegyrinos populos habet Plin. Simlerus ſcribit Augurium Antonini eſſe, & hodie *S. Philippo* in Agirone appellari, cui aſſentit Leander. Ægyrena, legit Stephanus.

Agus, agnomen Apollinis, ab eo quòd in viis publicis coleretur.

Aguti, vel Agita, inſula inter Siciliam & Africam. Anton.

Agylaus, III. Corinthiorum rex, regnauit annis XXXVII.

Agyleus, ſiue, vt habet Macrobius, Agyeus, Apollo dictus eſt ab Athenienſibus, quòd ei in viis publicis ſuæ vrbis ex reſponſo ſtatutis altaribus ſacrificarent. Ἀγυιάς enim illi vias dicunt, quæ ſunt intra pomœria. Horat. libro 5. Carm. Ode 6.

Dauniæ defende decus camœnæ,
Leuis Agyleu.

Agylla Seruio ciuitas eſt Tuſciæ, à conditore appellata, cui ex inſcitia Romana illud eſt inditum nomen. Nam cum Romani euntes per Tuſciam, interrogantes Agylinos quæ diceretur ciuitas, illi vtpotè Græci qui audirent ignorantes, & optimum ducentes, ſi priùs eos ſalutarent, dixerunt χαῖρε, quam ſalutationem Romani nomen ciuitatis eſſe putauerunt, & detracta aſpiratione, eam Cere nominauerunt, vt ſcribit Hyginus in vrbibus Italicis. Hactenus Seruius. Vide Stephan. Eſt aliàs Cerete vocata, & Agyllina à nomine conditoris, quam Virgilius libro octauo ex Lydia veniſſe oſtendit, cùm ait.

Haud procul hinc ſaxo incolitur fundata vetuſto
Vrbis Agyllinæ ſedes, vbi Lydia quondam
Gens bello præclara, iugis incedit Hetruſcis.

Meminit Plin. 3. 5. 59. Vide infrà *Cære* à Pelaſgis Theſſalia profectis condita, à Lydis, quos Tyrrhenos vocauere. Cære appellata.

Agylleus, Herculeus, hoc eſt Herculis filius Stat. lib. 10. Thebaid.

Inſuper Herculeum ſibi iungit Agyllea vates.

Agylleus luctator Gleonæus, ſtaturæ prægrandis, nec minor Hercule, palæſtra tamen à Tydeo victus. Stat. 6. Thebaid.

Agyrini, ſiue Agyrenſes, populi ab vrbe Agyrio, ſiue Augurio. Plin. 3. 8. 21. Vide Ἀγύριον in Steph.

Agyrtes, patrem interfeciſſe ſcribitur, Ouid. li Metam. 5.

—Et cæſo genitore infamis Agyrtes.

Agyrtes, nomen tubicinis, apud Stat. in Ach. lib. 4.

Tecum lituo bonus adſit Agyrtes,
Occultámque tubam tacitos apportet in vſus.

A H

Ahalab nomen vrbis, Iudic. 1.

Ahara, filius Beniamin. 1. Paral. 8. qui Gen 46. Gera dicitur, Lat. frater redolens.

Aharehel filius Arum. 1. Paral. 4. Lat. alter ſiue nouiſſimus exercitus, aut alter, ſiue nouiſſimus dolor, aut ouis fratris.

Aharna, oppidum Hetruriæ. Liuius Decad. 1. lib. 10.

Ahasbâhi, filius Machati. 2. Reg. 23.

Ahaſias, VIII. Iſraëlitarum Rex, regnare cœpit anno XVII. regni Iehoſaphat, regnauítque annis II.

Aháſtari, filius Aſhur ex Maara. 1. Paral. 4. Lat. Curſor vel veredarius, ſiue feſtinatio turturis, aut feſtinatio exploratoris, ſiue frater qui explorat, vel princeps turturis aut explorationis.

Ahaſuêrus, qui eſt Darius Hiſtaſpis filius, hinnitu equi rex Perſarum confirmatus, regnauit annis XXXVI. Herodot. libro 3. & 7. repudiata vxore ſua Vaſti, Eſter ſibi matrimonio iunxit. Eſter. 2.

Ahaua, fluuij nomen, 1. Eſd. 8. Lat. eſſentia, ſiue generatio.

Ahaz, filius Micha, filij Meribbaal. 1. Paral. 7. Lat. apprehendens ſiue poſſidens, aut videns.

Ahazi, i. videns ſeu apprehendens, nomen viri. Nehem. 11. 13.

Ahenobarbus, cognomen Domitiorum, quod primus tulit Cn. Domitius, & ad ſuos poſteros propagauit. Quidam ſcribunt ſine aſpiratione Ænobarbus & nonnulli Æneobarbus: Sed in antiquis lapidibus & monumentis ſemper eſt Ahenobarbus.

Ahi, ideſt, frater meus, vel fratres mei, filius Semer, filij Heber, filij Barij. 1. Paralipomenon 7. 35.

Ahia, ſiue Ahias, i. frater domini, filius Siſa, princeps exercitus Salomonis, 3. Reg. 4. 1. Paral. 11. Pater Baaſa 4. Reg. 9. Fuit & propheta quidam Silonites, 3. Reg. 12.

Ahiam, i. frater maris, aut frater gentis, filius Sarar, 2. Reg. 23. qui 1. Paral. 11. dicitur filius Sochar.

Ahicam, i. frater reſurgens, vel frater vindicans, filius Saphan, 4. Reg. 92.

Ahiêzer, filius Ammiſaddi, princeps tribus ſuæ Dan. Num. 12. 7. 10. & 1. Paral. 12. Lat. frater meus auxiliator.

Ahilud, frater natus, pater Ioſaphat illius qui erat à commentariis Dauidi, 2. Reg. 8.

Ahiman, id eſt frater præparatus, ſiue dexteræ, nomen viri, 1. Paral. 9. 18. filius Enoc, Ioſue 15.

Iudic.1.

Ahimaas, ſacerdos magnus, cuius ætate Schemaia & Iddo prophetarunt. Lat. frater meus conſiliarius.

Ahimelech, nomen viri de filiis Ithamar.1. paral.4. Lat. frater meus rex.

Ahin, filius Semidæ filij Galaad. 1. parali. 7. Heb. Aian. Lat. frater viui.

Ahinadab, filius Addo.3. Reg.4. Lat. frater ſpõtaneus, aut vouentis, aut principis.

Ahio, filius Abigabaon.1. paral.8. Filius item Iehiel.1. Paral.9. Filius Abinadab.2. Reg. Paral. 8. Lat. frater eius, vel fratres eius.

Ahion, nomen vrbis, 3. Reg.15.4. Reg.15.2. Par. 16. Lat. intuitus, aut fons, vel oculus.

Ahira, filius Enan, princeps tribus ſuæ Nephtali, Num.1. frater iniquitatis, aut ſocij, aut paſtoris, aut fratrem confringens.

Ahiſahar, filius Balam, filij Iadihel, filij Beniamin.1. Paral.7. Lat. frater Auroræ, aut Nigredinis.

Ahiſar, præpoſitus domus Salomonis 3. Reg.4. Lat. frater principis, vel cantici, aut inſidians.

Ahiud, filius Salomi, princeps tribus Aſer. Num.34. Lat. frater laudis, vel confeſſionis.

Ahoban, filius Abiſur, filij Semei, filij Onam. 1. Paral.2. Lat. frater filij, vel intelligentiæ, aut frater ædificans, vel abſconditus.

Ahod, filius Simeonis, filij Iacob. Ge.46. Heb. Ohab: qui 1. Paral.4. dicitur Iarib. Lat. laudans, ſiue confitens.

Ahob, filius Balaam, filij Iadihel, filij Beniamin, 1. Paral.7.

Ahoe, filius Bela, filij Beniamin, filij Iacob 1. Paral.8. Lat. Tribulus, vel Spina, ſiue fraternitas, aut hamus.

Ahohites, 2. Reg. 23.1. Par. 27. Lat. frater viuus, aut Tribulus, vel Spina mea.

Ahumai, filius Iahath, filij Subal. 1. Paral.4. pratum aquilarum, vel frater aquarum.

A I

Aia, filius Sebeon, filij Seir Horræi. Gen.36.1. paral.1. Item pater Reſpha concubinæ Saulis, 2. Reg.3.21. Lat. Vultur, vel heu, ſiue vbi eſt? aut inſula eius.

Aio, ciuitas tribus Iudæ, 1. Paral.7.

Ahialon, i. Ilex vel quercus, aut fortitudo, ſiue ſeruus, nomen ciuitatis conſtructæ à Roboam 2. Paral.11.1. Paral.8.2. Paral.28. Vallis nomen. Ioſ.10. Iudic. Ciuitas de tribu Dan. data Leuitis. Ioſ. 21. Ciuitas refugij, 1. Paral. 6. Filius Sellum, filij Sadoc. 1. Paral.6. Filius Amaſai, filij Bori. 1. Paral. 6. Fuit & altera ciuitas in tribu Zabulon, vt in 12. capit. Iudic. legimus iuxta Hebræum: Mortuuſque eſt ac ſepultus in Aialon, in terra Zabulon.

Aiath, i. Hora, ſeu coaceruatio, eſt ea vrbs quæ Hebræis vocatur Hai: meminit Iſaias c. 10. per quam Sennacherib tranſiit oppugnaturus Ieruſalem, Nechc.7. fit eiuſdem mentio.

Aiax, nomen vnius ex elephantis Antiochi. Cic.

Aiax, fluuius ex Lacedæmone promontorio Pindi montis defluens. Stephanus.

Aiax, inquit Gab. Barrius, fluuius à Lycophrone ſic dictus, eo verſu, *Laemonij bibentis Aiacis aquas. Crathis autem*, &c. hodie Pilaca nominatur. Sed Græcus codex non habet Aiacis, ſed Aeantis.

Aiax, Telamonis filius, ex Heſione filia Laomedontis, fortiſſimus Græcorum poſt Achillem, cum Hectore congreſſus eſt, à quo diſcedente, gladio & baltheo donatus eſt. Achille poſtea mortuo, cùm Aiax ſibi donata arma tanquã legitimus hæres repeteret, quòd ea Vlyſſes ſua eloquentia à iudicibus accepiſſet, præ nimia ira inſaniens, permulta pecora, & imprimis arietem corpore præſtantem occidit, credens ſe Atrida & Vlyſſem interemiſſe: verùm ad mentis ſanitatem rediens cùm ſe falſum cõperiſſet, acri dolore compulſus, gladio, quem Hector donauerat, in loco deſerto ſe transfodit, cuius cruor in hyacinthũ florem, vel vt aliis placet, in florem ſui nominis eſt permutatus. Græci fabulantur totum fuiſſe inuulnerabilem, præterquam in ceruice. Dictus ἀπὸ τοῦ αἰάζειν, i. à lugendo, vt habet Sophocles, in Aiace flagellifero.

Aiax, Oilei filius, rex Locrenſium, velox pedibus, peritus haſtæ vibrãdæ, capta Troia Caſſandram virginem & vatem, in tẽplo Palladis violauit: quã ob cauſam domũ repetens, fulmine à Pallade occiſus eſt. Virgil. Æneidos libr. 1. *Illa Iouis rapidum iaculata è nubibus ignem, Diſiecitque rates: auertitque æquora ventis. Illum expirantem transfixo pectore flammas, turbine corripuit, ſcopuloque infixit acuto.* Sil. lib. 14. Valer. Flac. lib.1. Arg. Oui. in Ibin. Alij diſiecti, multis poſt annis in patriam rediere. Virg. lib.1. Æneidos.

Vnius ob noxam & furias Aiacis Oilei.

Aido, Aquitaniæ præfectus, Auſoniam dolo cepit ac diruit.

Aidonia, vxor regis Zetæ, quæ Itilum filium per errorem nocte interfecit, quod ægrè ferens, mortem optauit: miſeratione tamen Deorum in carduelem verſa eſt. Ouid. Metam.

Aidoneus, Pluto appellatus, regnauit tempore Lycei regis Argiuorum, atque Erichthei regis Athenienſium. Euſeb.

Aidoneus, Moloſſorum rex, Theſeum carceri mandauit, eò quod filiam Proſerpinam cum Pyrithoo rapere voluerit, non procul ab Acheronte fluuio: vnde factus eſt fabulæ locus, Theſeum ad inferos deſcendiſſe, & Proſerpinæ Ditis vxorem rapere voluiſſe. Plutar. in vita Theſei.

Aidoneus, fluuius circa Troiam, Pauſ.

Aila, vrbs quæ & Ailath. 4. Reg. 14.16. quã ædificauit Azarias, qui & Ozias dictus eſt.

Ailam, fluuius Seſac, 1. Para.8. Scribe Aelam.

Ailanites, ſinus iuxta Egram Arabiæ ciuitatẽ.

Stephai. in Prag.

Ailath, ſiue Ailoth, i, illices vel quercus, aut cerræ, vel fortitudinis, ciuitas regni Edom, ad mare Rubrum, vnde ex Ægypto Indiam verſus, & inde ad ægyptum nauigatur. Hæc & Alia dicitur, quam ædificauit Ozias, qui & Azarias dictus eſt. 3. Reg. 9. 2. Para. 8. 26.

Ailon, vide Ophir.

Aimilius, vide Sublicius.

Aain, i. oculus, ſiue fons: ciuitas in termino Iudę ad Orientem, Numer 34. quam tribus Iuda atque Simeonis ſorte accepit. Ioſ. 19. 1. Par. 4. quæ deinceps Leuitis eſt tradita, Ioſ. 21. Eadem vrbs dicitur Aen, Hieronymo Bel-hennim dicta.

Ao, filius Arichis ducis Beneuenti, miſſus à patre ad Rhotarem Lomgobard. regem in Italia veneno potus eſt, cuius virtute cœpit inſanire, Paulus Diacon. de geſtis Longobardorum.

Aiſtulphus 30. Longobar. rex ferociſſimus, imperauit primi Gallorum regis temporibus.

Aius, Deus Romanorũ, dictus ab eo quòd aiebat. Nam olim Romæ audita vox eſt ſilentio noctis, clarior humana voce, quæ iuberet magiſtratibus nuntiari Gallos aduentare, & vt prouiderent, ne Roma à Gallis caperetur: ex Aio, dictus eſt Deus aius, id eſt loquens. Cic. li. 2. de Diuinatione. Liuius hunc eadem ratione vocat Locutium.

Aiullius Larinas, homo nequam. Cicero pro Cluentio.

AL

Alaba, ciuitas Hiſpaniæ citerioris, Plinio, & Inſula ante Taprobanem Ptolem.

Alabagium. Carmaniæ promontorium. Ptolem. alabana, Arabiæ felicis oppidum, Ptolem.

Alabánda, ciuitas celeberrima in Caria, Plin. 5. 26. 18. Ptolem.

Alabandici, populi, Plin. Qui etiam Alabandæ Chriſtalli meminit. 37. 2. 43.

Alabándæ, Ioniæ ciuitas, Apollone rhetore nobilitata. Hinc.

Alabándes & Alabandicus, qui ſic ab inuicem differunt, quòd Alabandicus ſiue Alabandiacus, nomen poſſeſſiuum eſt, vnde Alabandicos libellos, pro barbaris & ineptis Græci capiunt, alabandes verò ciues oppidi dicuntur. Vnde carbunculos profectos Alabandes, quaſi municipes appellant: impolitos atque rudes, Alabandicos.

Alabãdus, Caris filius, à quo dicta eſt Alabãda.

Alabandus, Deus Alabandorum, Cicer. 3. de Natura Deorum.

Alabanenſes, populi Hiſpaniæ, conuentus Carthaginenſis, ſic ab Alaba citerioris Hiſpaniæ vrbe dicti. Plin.

Alabáſtra, vrbs Phrygiæ, vbi lapis Alabaſter inuenitur. Steph. & vrbs Ægypti. Ptolem.

Alabábrum, mons Ægypti, Plin.

Alabáſtrum, oppidum. Plin. 5. 9. 75.

Alabaſtrus, fluuius Æolidis regionis. Pli. 5. 30. 9.

Alabon, vrbs & fluuius quidam, Steph.

Alabona, Hiſpaniæ vrbs circa Cæſar Auguſtã, Anton.

Alabûrium, vrbs Syriæ, Steph.

Alabus, Siciliæ fluuius eſt Ptolemæo, Cantari dicitur Fazello. vide Arethuſa.

Alabis, fluuius è pręcipuis Siciliæ. Plin. Solinus.

Alachroæ, populi Africæ iuxta aras Philenorum, qui etiam Lorophagi appellantur. Pli. li. 5. cap. 4.

Alachroas, vide Lothophagon.

Alæ, vrbs Ciliciæ Hermolao, in Plin. lib. 5. c. 27.

Alæſa, Siciliæ littorale oppidum Ptol. Caronia Fazello. Siffalo Nigro nominatur, an eadem ſit cum Aleſa, quam Diodorus lib. 14. à Conditore Archonidiam cognominat, ſubdubito. nam multas vrbes in Sicilia Aleſæ nominis eſſe idem dicit. Haleſa & Haleſini, ſunt apud Ciceronem contra Verrem, cum aſpiratione.

Alæ Flauiæ, *Βωμοὶ φλάυιοι*, oppidum in Rhętia littorali. Ptolem. *Nordling n* vocat I. Herold. Aræ Flauiæ legit P. Appianus, & *Nordlingẽ* appellat. Vtrumque tamen eundem locum velle deſignare non dubito: pro Aræ apud Ptol. Alæ legendum opinatur Heroaldus. & ſic doctiores. *Βωμοὺς* enim Græca exemplaria legunt.

Alalon, vallis nomen in terra Chanaan, quem à Chriſtianis Lunæ vallem dici ſcribit Beniamin.

Ala Flauiana, Caſtra Flauiana, item Flauianum, & Fabiana nonnullis Barbarici temporis hiſtoricis Vienna Auſtriæ vocatur. Vvolfrangus Lazius hanc à Ptolem. Iuliobonam, Vendum à Strabone & Vendobona ab Antonino appellari ait. Vendobonæ meminit quoque Aurel. Victor in vita Marci Antonini Imp. ſunt qui Vianam à Plinio in Noricis deſcriptam putent. Pannoniam vrbem eam vocat Iornandes, vt Lazius colligit in ſua Vienna. Mien nunc vulgò dicitur, Auſtriæ vrbs clariſſima ad Danubium fluuium ſita, Imperatoria ſede nobilis. Hanc vrbem Turcos Petz vocare ex D. Carolo Rimio habeo oratore quondam apud Zelinium Imp. Turcorum.

Alæſa, Siciliæ littorale oppidum, Ptol. *Caronia fazello Sffalo*, à Nigro nominatur, *Coliſaua* quoque cuidam, aut *Catonta*, vt coniicit Aretius.

Alagonia, libera vrbs Laconum. Pauſan.

Alalæi, inſulæ paruæ plures in ſinu Arabico. Ar. in Periplo.

Alalcomene, vide Ithaca. Alam Nariſcam olim vocatam vrbem, quæ nunc Aiſtade dicitur, Heroaldus ex eius loci antiqua Inſcriptione Romana colligit. Germaniæ vrbs eſt, ad flumen. Altmul ſita.

Alalcomenium, vrbs Bœotiæ ab Alcomeneo, qui & Mineruã Alalcomenæidem erexit. Stepha-

nus. Vicus quidam apud Pauſan.

Alália, vrbs inſulæ Cyrni, Phocenſium colonia. Herodotus.

Alalis, Palmyrenæ vrbs, iuxta Euphratem. Ptolem.

Alalon vallis nomen in terra Chanaan, quem à Chriſtianis Lunæ vallem dici ſcribit Benjamin.

Alamánes, ſtatuarius Athenienſis, Phidiæ diſcipulus, cuius opera Athenis plura memorantur. Plin.

Alamani, populi Germaniæ finitimi vocantur à Stephano. Poſterioribus verò ſæculis omnes ferè Germani, Alamani, vel Alamanni, vel Alemanni dicti fuere, vt Fl. Vopiſcus teſtatur in vita Proculi, & etiamnum ſic ab omnibus exteris Europæis appellantur.

Alamata, vrbs Palmyrenæ regionis iuxta Euphratem. Ptolem.

Alámath, ſiue Alameth, i. Occultatio: ſiue iuuentus, aut ſecula, vel ſuper mortem, filius Becor, filij Benjamin, filij Iacob. 1. Para. 7. Filius item Iare, 1. Paral. 8. 9. Vide *Allmath*.

Alana, vrbs Æthiopiæ ſub Ægypto. Plin. lib. 6. cap. 29.

Alamus, Albaniæ, oppidum. Ptolem.

Alani, vel (vt Ptolem. legit) Alanni, ſunt Lithuani apud VVillichium in Tacitum. Alanorum frequens eſt mentio apud Claudianum: & eorum meminit Lucanus, Sueton. in Domit. Lucian. in Toxari, qui dicit eos cultum & linguam communem habere cum Scythis. Sunt & Lithuani à VVillichio ibidem montes quoque cognomines, Amm. libr. 31. Alani & Roxolani ponuntur à Ptolem. & Plin. in Sarmatia Europæa. Iuxta Tanaim fluuium & Mæotidem paludem deſcribit eos Ioſephus.

Alani & Roxolani ponuntur à Plinio in Sarmatia Europæa, vide Maſſagetæ & Scythæ.

Alánia regio Scythiæ Europęæ, ad Mæotidem paludem: cuius incolæ Alani, quorum meminit Plin. 4. 12. 143.

Alaniticus, ſinus maris Rubri, qui & Aelaniticus dicitur. Hermo. in Plinio libro 5. capite vndecimo.

Alánte, vrbs Arcadiæ, quam Theopompus in hiſtoria Philippica Alantrum appellauit. Volater.

Alânus, Scythiæ fluuius, à quo Alani populi. Plin. lib. 4. c. 12. iuxta quos ſunt Troxoloni, aliàs Roxolani. Ammianus ſcribit Alanos dici quos priſci Maſſagetas dixerunt, carnibus veſcuntur, panem non manducant. Martialis.

Necte Samaritico tranſit Alanus equo.

Iulius Capitolinus Alanos in parte Daciæ collocat. Ptolemæus in ea Scythiæ parte quæ eſt intra Imam.

Alanus Gotthorum Dux, ſub quo Gotthi propter intolerabilem Maximi auaritiam, Thraciam, Epirum & Theſſaliam vaſtarunt, cædibúſque repleunt. Valentem fuderunt, qui in fuga iaculo vulneratus cecidit, acceptúſque vili tugurio, inter fomenta expirauit, Diaco. lib. 11. Tripart. hiſt. lib. 8. cap. 14.

Alánus, mons Sarmatiæ. Steph.

Alantonis, Hiſpaniæ vrbs, VIII. M. P. à Pampelone. Anton.

Alapéni, populi in Arabia fœlici. Ptolem.

Alapuntis, Galliæ Narbonenſis vrbs, apud Antoninum, Simlerus Talart ex ea facit.

Alaph, Turcarum rex, Ediſſam Meſopotamiæ ciuitatem cepit, crudeliſſiméque ſæuit in Chriſtianos, Blond.

Alaricus Gotthorum rex III. anno 854. Romã cepit: ſed poſtmodum ipſo die Paſchæ Gotthi occiſi ſunt, Paulus Diaconus.

Alaricus, Vuandalorum & Alanorum rex, Arcadij Aug. VI. & Probi tempore Italiam ingreſſus ab Honorio ſedem cùm expeteret, Galliàs precariò obtinuit. Pomp. in Theo. Blond. lib. 1. Decad. 1.

Alarodij, populi circa Pontum, de quibus Herodotus lib. 3. Steph.

Alas, regio quædam Attica, vicina Saxis Caryſtiis. Euripid.

Alaſarne, Coorum gens apud Heſychium. vide Haliſarne.

Aláſi oppidum Africæ interioris, à Corn. Balbo expugnatum. Plin. 5. 30.

Alágiſti, aliàs Aloſtigi, Hiſpani populi. Plin. 3. 1. 31. 58.

Alaſtor, Plutonis equorum vnus: quorum nomina Claudiano ponuntur lib. 1. de raptu Proſerpinæ.

Orphnaus crudele micans Aethonque ſagitta
Ocyor, & Stygij crudelis gloria Nycteus
Armenti, Ditiſque nota ſignatus Alaſtor,
Stabant ante fores vincti, ſæuúmque fremebant,
Craſtina venturæ ſpectantes gaudia prædæ.

Vide *Abaſter*.

Alaſtores, ſunt dæmones, qui calamitates, peſtes, & fames in terris diſſeminant. Vide in dictione, *Telchiones*.

Alata, ciuitas in Arabia fœlici, & item in Arabia deſerta. Ptol. 5. 19.

Alâta caſtra, Ptolemæo, alio nomine Caſtrum puellarum, vulgò *Edimburg*. Scotiæ regio. Græcè πτερωτὸν στρατόπεδον

Alatium, oppidum Hierapolis iuxta Emeſam, quod & Elatum dicitur: Hermol. in Plin. lib. 5. cap. 23. & 26. Inde Alatij.

Alatrium, vrbs Hernicorum. Hernici autem populi ſunt ſaxoſa Campaniæ loca incolentes, Volater.

Alatrinates, populi Hernicorum. Liuio 1. Decadis lib. 9.

Alauna, oppidum Britanniæ, apud Ptolemæum, vide Laudunum.

Alauni, Norica gens. Ptol. alia Sarmatica, eidem. Vide Alani.

Alauni, fluuij duo eiuſdem nominis in Britannia: quorum alter eſt in orientali eius inſulæ plaga, alter in meridionali. Ptolem.

Alaúnij, populi Scythiæ, Ptol.

Alaunium, Galliæ Narbonenſis vrbs. Anton.

Alauórſi, populi ad Septentrionẽ vltimi. Ptol.

Alázer, Barcerorum rex.

Alazia, oppidi nomen. Strabo. lib. 12.

Alázon, populi finitimi Scythis. Steph.

Alázon, fluuius ex Caucaſeis montibus in Cyrum amnem defluens, Albanóſque ab Iberibus diuidens. Plin. lib. 6. c. 10.

Alaunus, Albionis inſulæ fluuius. Ptol.

Alauona, Vaſconum oppidum, in Hiſpania. Ptolem.

Alba dea, quæ & Albuna dicitur. Cic. Vide etiam *Albunea*.

Alba Sylüius, Latini Syluij filius, VI. Latinorum rex, patri ſucceſſit in regno, qui cùm annis XXXIX. regnaſſet, filio ſuo Aty moriens imperiũ reliquit.

Alba longa, vrbs in Latio ab Aſcanio filio Æneæ condita, dicta ab Alba, ſue ibidem ab Ænea inuenta, quam Tullus Hoſtilius euertit. Steph. Longa autem à longo tractu, hinc Albanus, Virgil. lib. 8.

At tu dictis Albane maneres. Sauello Leandro Alberto.

Alba, Pompeia, vrbs, Plin. 3. 5. 51. in. Gallia Togata, à qua Albenſes. Nam è priore Alba fit Albanus, Seruius. Fuit item Alba Marſorum.

Alba, oppidum Hiſpaniæ, Plin. 3. 19. 4. à quo etiam Virgao, vt & Biana à Tarapha dicitur. Alba Varcaonenſis vocatur in antiqua inſcriptione, quæ habetur in Auguſto Goltzij. vide Rhoda.

Alba, ciuitas Longobardiæ, ad lacum Fucinum, à qua Albenſes & Albani vocantur. Hoc addere placuit, alteram Alba poſt Albam Longam, auſim Taurinum & Belgradum, vel etiam Nonderalbam appellatam eſſe, nunc Albam Græcam vulgò, *Grieſchenuueiſſenburg*.

Alba Iulia, Daciæ vrbs, ſic dicta à Iulia Auguſta, M. Aurel. Anton. Imperatoris à matre. Hodie *VVeiſſenburg*. Germanis, & *Gulafeiruat*. Hungaris. Eſt in Tranſſyluania.

Alba Pompeia, Plinio, Lomgobardiæ Ciſpadanæ vrbs ad Tanarum fluuium Alba, Leandro & G. Merulæ. Horum terram omnium fecundiſſimam & Languuillam nominatam, ſcribit Procopius lib. 1. Gothorum.

Alba Tucenſia, Italiæ vrbs inter Tiburtum, & Ceſſinium Anton.

Alba Varcaonenſis (Virgoa, Plinio) Hiſpaniæ vrbs. Biana. Táraphæ.

Albace, Heracleæ Cariæ locus. Suidas.

Alba regalis, vulgò *Stuluueiſſenburg*, vbi reges Vngariæ coronari ſolent & inungi.

Alba Auguſta, vrbs Galliæ Narbonenſis, Elgiorum ſeu Eliocorum Metropolis, qui vulgò *Albigeois* appellantur, & eorum ciuitas, *Alby* Græcè ἀλβανγοῦσα. Alba Heluorum Plinio, pro quo Pintianus hoc loco Helucocorum legit, vide Heluij.

Alba fluuius Hiſpaniæ citerioris ad radices Pyrenæi. Pli. li. 3. c. 3. huius meminit Fl. Vopiſcus in vita Probi Imperatoris, his verbis, reliquias vltra Nicrum fluuium, & Albam remouit. ſunt qui eo tractum VVitenbergenſem, non longè à Nicro intelligunt, quem accolæ Alb, aut Rauch Alb nominant. Rhenanus autem mauult Albis legi pro fluuio, vide Mediolanum.

Albána, vrbs fœlicis Arabiæ. Ptole.

Albani, populi Galatiæ, quorum terram felicem eſſe aiunt & frugiferam. Suidas.

Albania, regio. Steph. inter Illyricum & Macedoniam, in qua eſt vrbs Dyrrachium.

Albánia, regio in oriente inter Colchon & Armeniam, à colore populi vocata, eo quòd albo crine naſcantur. Hæc ab oriente ſub mare Caſpium ſurgens per oram Oceani ſeptentrionalis vſque ad Mæotidas paludes per deſerta extenditur. In ea Albana ciuitas, & Albanus fluuius. Apud hanc habentur canes ferociſſimi, qui tauros & leones occidunt. Hæc Nomadico generi proxima eſt inter Iberiam & mare Caſpium ab ortu ſolis mari coniuncto, ab occaſu Iberiæ finitima. Boreale latus munitur Caucaſeis montibus: Auſtrale Armeniam contingit. Strabo ſex & viginti linguas Albanorum fuiſſe tradit, & totidem aliquando reges. Fuere & ſub imperio Perſarum, poſtea Macedonnm, deinde Romanorum: ſed Traianus Imperator his regem dedit. Nunc ſub Magno Caue Tartariæ rege degere creduntur. Ab his Albani orti ſunt, quorum pars hodie in Peloponneſo, pars in Macedonia ſedet iuxta Dyrrharchium, quorum dux fuit Georgius Scanderberg, qui multa pro Chriſti nomine aduerſus Turcas prælia geſſit. In Albania quidam gignuntur homines glauca oculorum acie, à pueritia ſtatim cani, qui noctu plus quàm interdiu cernunt. Plin. lib. 7. cap. 2.

Albantia, antiquo vocabulo, dicitur Britanniæ inſulæ Septentrionalior pars, quam Latini Scotiam appellant, & vernaculè *Scotlands* nominatur. Ab eius Mediterraneis incolis autem, qui auitam linguam hactenus retinent, etiamnum Albain vocatur. Hæc pars Britannia quoque Minor & Secunda à Sexto Rufo dicta eſt. Humfred.

Albanenſes, populi in conuentu Clunienſi; Plin. lib. 3. c. 3

Albánij, populi quales. Plinius 3. 5. 138. & cap. 2. 7. 14.

Albani, populi ab Iaſone, Plin. 7. 13. 25.

Albanopolis, vrbs in Albanorum regione Macedoniæ. Ptolem. Armeniæ item maioris oppidum, vbi ſepultus eſt D. Bartholomæus Apoſt. referente Sophronio Græco. Albaniam vocat

Dorotheus.

Albanum, Pannoniæ Sauiæ vrbs. lib. Notitiarum.

Albanus, Flumen eſt in Armenia, quod per Albaniam vnà cum Caſſio fluuio decurrit. Pli. lib. 6. cap. 13.

Albánus, Macedoniæ Mediterraneæ ciuitas vnde Albani populi, in eadem Macedonia. Ptolem.

Albanus, lacus in Latio. *Lago di caſtel Gangolfo*, vocat Leander.

Albánus mons, cuius Strabo meminit, & Pli. 3.5.137. & rurſus ibidem ante verſus circiter 23. & lacus non procul ab vrbe, vnde vaticinium fuit nunquam Romanos Veium capturos, niſi primò ex Albano lacu emitteretur aqua. Plut.

Albanum, vrbs maioris Armeniæ, vbi diuus Bartholomæus fuit excoriatus. Hoc etiam nomine dictus eſt fluuius Albaniæ. Plin. 6. 13. 28.

Albanum mare. Plin. 6. 13. 15.

Albara, Syriæ vrbs circa Phœniciam. Tyrius.

Albe, & Albas, fluuius Tyberis. Stephanus, vide Albula.

Albatenius Galeni libros primus in Arabum conuertit idioma, teſte Ioanne Serapione. Idem ſcripſit commentarios in Ariſtotelem.

Albe, Cretæ vrbs. Stephanus.

Albenſium ciuitas, nunc Viuario, in prouincia Viennenſi Galliæ lib. prouinc. *Maurienne* hodie. Cænali.

Albenſes, populi Longobardiæ. Vide *Alba*, Plin. 3. 5. 3. 138.

Albertus, Auſtriæ Dux, Romanorum Imperator, regnauit annis x.

Albertus, II. Dux Auſtriæ, imperauit xxxv. annis, Morauos ac Sarmatas domuit: Bohemos ſubegit, aduerſus Turcas exercitum conſcripſit. Egna.

Albértus de Hapis, pugione à nepote Ioanne occiſus inter Ryſam Aruliamque Heluetiorum flumina prope Rhenum, Æmil. lib. 8.

Albertus, cognomento Magnus, profeſſione Auguſtinianus, genere Patauinus, in Academia Pariſienſi Encyclopædiam, ac præſertim Theologiæ ſcientiam hauſit, quam in vniuerſa poſtea diſſeminauit Italia. Munſt. lib. 2. Coſmo.

Albeſia, ſcuta quibus Albenſes (qui ſunt Marſi generis) vſi ſunt, quæ & Decumana vocabantur, quòd eſſent ampliſſima, vt Decumani fluctus. Vide *Albeſia*.

Albia eſt regiuncula montana Carnis finitima, Strabo lib. 1.

Albi montes, Cretæ inſulæ locus, vbi non pluit, authore Plinio. Vide Leucæ.

Albi populi Plin. 4. 18. 6.

Albiana, Corſicæ inſulæ vrbs. Ptolem.

Albianum, Norici vrbs. Anton.

Albici populi Maſſilienſibus vicini. Cæſar. lib. 1. bel. ciuil. Albicos barbaros homines, qui in Maſſilienſium fide antiquitus erant, montéſque ſupra Maſſiliam incolebant, ad ſe vocauerant. Strabo. lib. 4.

Albienſes & Rhuteni vnà cum Auerſis à Theodorico Francorum duce ſuperati, regnoque Fräcorum adiuncti, Blond. lib. 3.

Albietæ, Latinorum populi, Halicarnaſ. lib. 8.

Albigaunum, Ptol. Liguriæ vrbs hodie Albinga dicitur. Vide *Albingaunum*. Græcè, Ἀλβίγαυνον Ptol. Albingaunum Straboni, & Albium Gaunum Plin. Leandro Albenga dicitur, eius oppidanos Ligures Ingaunos appellat Strabo.

Albij olim dicti fuerunt montes, quos nunc Alpes dicimus. Athenæus.

Albij etiam dicti fuerunt liberi Galliæ populi, in quorum agro conditum eſt Lugdunum, Plin. lib. 4. c. 18.

Albigerius, magnus fuit Carthaginenſis, qui quid quiſque egiſſet, aut dixiſſet, ſuggerentibus dæmonibus reſpondebat: cuius vaticiniis ſe ſæpius interfuiſſe narrat Auguſtin.

Albimana, vel Albiniana eſt apud Antoninũ. Alphen vertit Simlerus Heluetiæ vicus.

Albiminium, Ptolem. Liguriæ vrbs, alio nomine Vintimilium, hodie Vintimia.

Albinga, oppidum Ligurum, colonia ad mare deducta, cuius incolæ Ligures Ingauni vocantur: Ex hoc loco ad Monæci portum ſtadia ſunt ſeptuaginta.

Albingáunium & Albigaunum & Albiũ Intemelium. Liguriæ oppida quædam, cùm Ligures partim Ingauni, partim Intemelij dicerentur. Eorum coloniæ ad mare deductæ: altera Albium, quaſi Alpium Intemelium: altera Albigaunium vocitatæ ſunt. Plin. 3. 5. 45.

Albiniana Caſtra, video appellari pagum Hollandiæ, inter Lugdunum (vulgò Leyden) & vrbeculam Oudeuuater, quem Alphen incolæ vocant.

Albimana, vel Albiniana, Anton. Hollandiæ vicus inter Lugdunum & Traiectum. Cohortis III. Albinianæ meminit Goltzius in Theſauro.

Albinimium, Ptolemæo Liguriæ vrbs, quæ Plinio, Straboni, Tacito, & Antonino Albium Intemelium dicitur: Intimelium per i in ſecunda legit Cicero: non addito Albio in Epiſtolarum li. 8. Leander hodie Vintimglia nominari ait.

Albinouanus, viri proprium. Horat.

L. Albinus, plebeius Romanus, fugiens Gallos, ex rheda vxorem filioſque deſcendere iuſſit: vt Veſtales quæ cum ſacris fugitabant illuc imponeret. Liuius.

A Poſthumus Albinus conſul cum Lucullo, res Romanas Græco ſermone ſcriptitauit, in cuius exordio primùm ſcriptum eſt, Neminem ſuccenſere ſibi conuenire. Gellius Cornelius Nepos, Suidas, Macrobius.

Albertus, epiſcopus Ratiſponenſis, ordinis fratrum Prædicatorum, natione Theutonicus patria Sueuus, ex Laugigem oriundus, propter doctrinam & eruditionem Magnus quo-

que eſt cognominatus: opuſcula penè infinita ſcripſit, quæ omnia in biblioth. Conradi Geſn. leguntur.

Albinus Poſthumus quomodo ad vnum amiſſo exercitu, victoriam eſt adeptus, vide in dictione, Poſthumus Albinus.

Albinus Imperator Romanus, dictus quòd exceptus ſit ex vtero candidiſſimus, contra conſuetudinem puerorum, qui naſcendo ſolent rubere, cùm inuolutis ſecundis rubentes, erumpente menſtruo perliti profluuio ſanguinis pariter egredientis. Hinc illud Satyrici poëtæ,

-modo primos incipientem
Edere vagitus, & adhuc à matre rubentem.

Cæl. Rhod. lib. 15. cap. 13.

Albinus, Iudææ præfectus, Corbulo Syriæ pro conſule, Tyridatem fudit, Artaxata ſolo æquata, Tygranem Armeniæ regem deſignauit. Tacitus lib. 13.

Albinus conſul Romanus, à Seuero Clod. apud Lugdunum victus eſt, capútque eius Romam miſſum. Herod. lib. 3. Oro. lib. 7. cap. 17.

Albinus alius, conſul, Maximi collega.

Albinus Coſ. collega Præſentis.

Albinus Coſ. Amantij collega.

Albinus Coſ. collega Theodoſij Auguſt. 18.

Albinus v. Coſ. & ſolus, ſub quo Odoacrem interemptum fuiſſe ait Caſſiodorus.

Albinus, vir prætorius, qui à Romanis ad Syllam belli ſecialis tempore miſſus legatus, ſaxis & fuſtibus à Syllæ militibus mactatus fuit. Plut. in Sylla.

L. Albini duo, Numij filij, inter Oratores referuntur à Cicerone, qui extare amborum orationes dicit: ex eiſque Lucinium ſimplicem & antiquum eſſe, Spurium verò doctum ex diſciplina Stoicorum.

Albiona, ager trans Tyberim dicitur, à Luco Albionarum: quo loco bos alba ſacrificabatur. Feſtus.

Albion, Britannia dicta ab albis rupibus quas mare alluit. Vide *Anglia*. Ptolem. lib. 2. cap 3. Plin. 4.1. 6.3. Meminit & Stephanus. Aluion Ptolemæo, quæ & Britannia aliis, ſed veriùs, vt ex huius inſulæ annalibus antiquiſſimis docet Humf. Luydus, Prydania ea eſt Inſula quæ hodie Angliæ, & Scotiæ regna continet. vide Britannia.

Albionis inſulæ pars meridionalior, quam vulgus Latinum & exteri ferè omnes Angliam vocant, ab indigenis, non vno nomine appellatur: id que etiam diuerſimodè. In duas enim regiones eam diuidunt. Partem eius quæ Solis ortum & mare Germanicum ſpectat, incolæ Angli. Saxonum populi, qui eam occuparunt, ſua lingua *England* (quaſi Anglorum terram) indigetant. Occidentalior verò pars quæ ab hac, Sabrina & dea fluminibus diſcernitur, & Britannica auitáque lingua vtitur, *VValis* vel *VValles* à prædictis Anglis nominatur. Hi verò Britanni ſe ipſos antiquo vocabulo *Cambros*, & regionem *Cambriam*. Anglos verò *Saiſſons*, quaſi *Saxones*, & regionem veteri nomine *Lhægriam* vocant: nec quid ſit Anglia aut Anglus norunt; tanta eſt horum inſulanorum linguæ diuerſitas. Vide *Anglia*.

Albion & Bergion gigantes, filij Neptuni, ab Hercule interfecti, qui cùm Rhodani oſtia tranſiret, Iouem patrem in auxilium vocauit. qui lapidum imbrem demittens inimicos eius interfecit. authores Pompo. Mela & Diodorus Siculus.

Albis, vulgò *Elbe*, Germaniæ fluuius, oriens in montibus, qui in Bohemiam & Morauiam à Sueuia diuidunt, ex Bohemia per anguſtos montes in Saxoniam penetrat, & hinc in Oceanum voluitur. Luc. lib. 2. *Fundat ab extremo flauos Aquilone Sueuos Albis, & indomitum Rheni caput.* Plin. 5.14.7. Oritur ex Bohemiæ montibus, cuius oſtia hodie Thiethmarſi & Vuilmarſi tenent. Suſcipit autem multa flumina, Pragenſem prælerlabens ciuitatem, deindè Egram, poſtea Salam atque Ortellam. Demum ciuitatem Hamburgum præterfluens, in Oceanum Germanicum vaſto euoluitur ore. Nomen habere à numero indicat Fabricius in Miſnicis, fontium nempe vndecim, ſiue amnium in eum influentium. *Elue* enim & *Elbe* Germanis vndecim ſignificat. Bohemis verò, apud quos originem ſumit, Labe dicitur, Barbari ſæculi ſcriptores Latini Albiam vocant.

Albium, oppidum. Plin. 35.45.

Albium Intemelium, vide Albiniminium.

Albion, inſula Angliæ, apud Cæſ. in Com.

Albius, nomen viri apud Horatium, *Stupet Albius ære.*

Albius Tibullus, poëta elegiographus Horat. & Ouidio familiaris. Crinitus de poëtis.

Albocella, Vaccæorum mediterranea vrbs in Tarraconenſi regione. Ptol. Arbocala Liuij puto, & Arbucale Stephani.

Albocenſij, Daciæ populi; Ptol.

Alboinus, Longobardorum rex, Gepidas vicit Gummundum & Gepidarum reges interfecit. Blond. li. 4. Decad. 1.

Albogusta, oppidum in Gallia, Gallicè *Alby.*

Albonenſes, Illyrici populi, Plinio. Aluona Ptolemæo, Albona nunc, Hermolao teſte.

Albonus, Vngariæ rex, Petro ob libidinem & ſæuitiam pulſo, deſignatus, regnauit annum vnũ.

Alboinus, Longobardorum rex XI. Gepidas bello olim infractos extinxit: memorabili poſthac victoria apud ſuos clarus, regnauit circiter annos XXX. tandémque vxoris dolo necatus eſt, Aciajolus. in Carol. Mag.

Albonẽſes, populi Liburniæ in conuẽtu Scardonitano, Pli. 3.c.21. Illyrici populi hodie *Albona*.

Abucilla, apud Tacitum mulieris nobilis nomen eſt, ſed admodum impudicæ & multis adulteriis infamis.

Albulinus, vide *Claudiæ aquæ.*

Albula, fluuius Italiæ ex Apennino Romam fluens,ab albo colore ſic dictus. Nunc aũt Tyberis, vel à Tyberino Syluio, Albanorum rege in eadem ſubmerſo: vel à Tybri, Tuſcorum rege. 12. iuxta eum bello occiſo. vnde Virg.

-aſpérque immani corpore Tybris.
At quo poſt Itali fluuium cognomine Tybrim.
Diximus, amiſit verum vetus Albula nomen.

Liuius: Pax ita conuenerat, vt Hetruſcis Latiníſque fluuius Albula, quem nunc Tyberim vocant, finis eſſet. Plin. 35. 48. Teberis apud Stephanum legitur, idem eundem Albe, & Albas item Thymbris, appellat. A Dehebri Veien tm regulo Dehebrim nuncupatum ſcribit Ter. Varro. Lydum, Tuſcum, & Volthurrenum, & per ſyncopen Volthurnum olim vocatum auctor eſt An. Viterbienſis; Lydum & Tuſcum à Virgilio ſcio nuncupari, à duobus fratribus Lydo, & Tyrrheno: ſed Epitheta non ſynonyma videntur. Eundem ab Antiquis Rumon, & in aliqua vrbis parte Tarentum dictum tradit Seruius, in eo Virgilij verſu, *Stringentem ripas, & pinguia culta ſecantem*: idem eodem in loco, addit eum in Sacris Serram dictum. *Teuere* accolis hodie. Tiberim Ianum vocat Athenæus li. 15. dicit enim Ianum fluuium, & montem vocari vbi Ianus habitauit.

Albula etiam alius eſt fluuius in Italiæ Pelignis Plinio, nonnulla Plinij exemplaria legunt Albulates. Pintianus tamen Albula legendum docet. Liberata hodie nomen habet vt tradunt Blondus & Leander.

Albula aqua quædam in agro Tyburtino, quæ (vt Strabo teſtatur) vulneribus medetur. Mart.

Canáque ſulphureis Albula fumat aquis.
Dicitur & Albulæ pluraliter. Idem.
Quòd ſicca redolet palus lacunæ,
Crudarum nebulæ quòd Albularum

Albuláte, fluuius in quinta regione Italiæ. Plin. 3. 12. 5.

Album promontorium Africæ Plin. in prologo 3. 16. & 19. 5. 5. Item promontorium in Phœnice non procul à Tyro. Plin. lib. 5. c. 19.

Albumazar, philoſophus, medicus, & Aſtrologus præſtantiſſimus, natione Arabs, educatus tamen in Africa, libros octo de magnis coniunctionibus, annorum reuolutionibus, ac eorum profectionibus ſcripſit. In ſumma de ſignificationibus ſuper accidentia, quæ efficiuntur in mũdo, de præſentia eorum inſpectu accidentium, inceptionum, coniunctionalium & aliorum. Conradus Geſner. in Biblioth.

Albuna, dea quæ in nemore quodam agri Tyburtini colebatur. putatúrque eſſe Ino Athamantis vxor, qui viri furorem metuens, vnà cum Melicerta filio ſe in mare præcipitauit. Alij Sybyllam Tiburtinam fuiſſe exiſtimant, quæ ob admirabilem ſapientiam, humanitatémque maiorem à vicinis populis dea credita eſt.

Albunea, fons & nemus iuxta Anienem, ſiue à colore quæ ſulphuræ, ſiue quòd Albunea, Latinè ſit, quæ Græce λευκόπα dicitur, ab aquę qualitate. Virgil. lib. 6.

--Lucóſque ſub alta
Conſulit Albunea, nemorum quæ maxima ſacro
Fonte ſonat.

Alburneus, fluuius in Tiburtinis altiſſimis montibus, Virgil. Horat.

Alburnus, mons Lucaniæ, Plinio. Virg.
Eſt lucus Silari circa, ilicibúſque virentem
Pluribus Alburnum volitans, cui nomen Aſilo.
Dictus eſt à candore verticis. Eſt & portus eiuſdem nominis apud Lucaniam.

Albúrnus, nobilis declamator. Seneca in decl.

Albus pagus, locus eſt medius inter Berytum, & Sidonem, vbi Antonius cum militibus ſuis Cleopatram expectauit. Plutarch. in Antonio, locus item ad ſinum Arabicum. Arrian. in Periplo.

Albútius, Silus, Nouarienſis orator, receptas in Plancici oratoris contubernium: Iam verò ſenior ob vitium vomicæ. Roma Nouariam rediit, conuocatáque plebe, clauſis propter quas mori deſtinaſſet in concione redditis, abſtinuit cipo. Ex Tranquillo.

T. Albutius, cuius M. Varro meminit, dicítque ſcripſiſſe Satyras Luciliano ſtylo. Nam & Lucilius eum vt Græca miſcentem verba notat his verbis, Græcum te Albuti, quàm Romanum, at que Sabinum, &c. Vide reliqua apud Ciceronem in principio de Finibus.

Albutius, vel Abucius, Canidiæ pater, homo inſigniter auarus ac ſordidus: quando ad obſonia comparanda ſeruos ſuos mittebat, mortem eis minabatur, ni pro eius voluntate compararſent. Alij autem ſcribunt cùm ille conuiuaretur. ſeruis officia diſtribuebat, & antequam quis horum peccaſſet, eos cædebat, dicens vereri ſe ne cùm peccaſſent, cædere illi poſtea non vacaret. Horat. Serm. lib. 2. Satyr. 2. *hic neque ſeruis Albuci ſenis exemplo, dum munia dedit, ſæuus erit.*

Alce, ſiue Alces, Hiſpaniæ vrbs in Celtiberis. Liuius. Bithyniæ fluuius. Plin.

Alceus, poëta Liricus, Athenienſis, primus, vt quibuſdam placet. Eſt & alter Mitylenenus priſcæ comœdiæ poëta, qui docuit fabulas x. Hæc Suidas.

Alcæus, poëta Lyricus Mitylenæus, quem adeò amarum fuiſſe ſcribunt, vt authoritate ſui Carminis multos ex ciuitate eiecerit. Ouid. in Sapph.

Nec plus Alcæus conſors patriæque lyræque
Laudis habet, quamuis grandius ille ſonet.
Fuit hic magnificus, breuis, diligens, & plurimùm Homero ſimilis.

Alcæus Herculis auus à quo (vt quidam volunt) Alcides dictus eſt.

Alcæus, Omphales & Herculis filius, Domitianus Calder, in Sapph. Ouidij

Alcairum, vide *Babylon.*

Alcamenes, ſtatuarius. Quint. Iuſt. 2. Hic Agoracritum Parium condiſcipulum in facienda Venere, ſuffragio populi Athenienſes ſuperauit. Plin. lib. 36. cap. 5.

Alcamenon, XIII. Athenienſium princeps, regnauit annis II.

Alcânder, vnus è comitibus Sarpedonis Lyciæ regis, ab Vlyſſe ad Troiam occiſus, Ouid. 13. Metamorphoſeos.

Alcander, Adoleſcens Lacedæmonius, qui Licurgo oculum baculo eruit, aduerſus quem noluit animaduerti Lycurgus: ſed dimiſſis conſuetis miniſtris eum domum introduxit, ſibique miniſtrare iuſſit. At Alcander cùm Lycurgi manſuetudinem perſpiceret, tanto amore eum coluit, vt nec durum, nec elatum Licurgum prædicaret, ſed ſolùm manſuetum. Plutar. in Lycurgo.

Alcánes, X. Lacedæmoniorum rex, regnauit annis XXXVII.

Alcandre, Polybij Thebani, hominis ditiſſimi, vxor. Odyſſ. lib. 4.

Alcánor, Virgil. Æneid. 10.

Huic frater ſubit Alcanor.

Alcáthoe, vrbs eadem cum Megara, Ouidius in Metamorph.

Alcathoe quam Niſus habet, &c.

Alcáthous, Pelopis filius, qui cædis Chryſippi fratris ſuſpectus, Megaram venit, occiſoque leone, qui Cytheronius à loco dicebatur, multóſque & in iis Megarei regis filium Eurippum necauerat, aſcitus Megareo gener, in regno ſucceſſit, & ad hoc Alcathoi vrbem Megaram vocauit, author Direchidas.

Alcathous Troianus Hippodamiam Anchiſæ filiam in vxorem duxit, & in pugna apud Troiam ab Idomeneo Cretenſi occiſus eſt.

Alce, canis nomen, apud Xenoph. de venatione.

Alce, nomen meretricis, Gel. lib. 4. c. 11.

Alcenor, vir fuit Argiuus qui in ea pugna, qua recenti Argiui cum totidem Lacedæmoniis, de finibus certarunt, ſolus cum Chronio ex ſuis ſuperfuit, hoſtibus quoque omnibus, vno Othryade excepto, ad internecionem deletis, teſte Herodoto lib. 1.

Alces, fluuius Bithyniæ. Plin. 5. c. vltimo.

Alceſte, vxor Admeti regis Theſſaliæ, quo ægrotante, reſponſum fuit ab oraculo, quòd breui moreretur, niſi quis amicorum pro eo morti ſe traderet. Quod quum omnes recuſarent, ipſa promptiſſimam ſe obtulit. Iuuenalis,

—Spectans ſubeuntem fata mariti,
Alceſten, & ſimilis ſi permutatio detur,
Morte viri cupiant animam ſeruare catella.

Plura apud Euripidem in Alceſte.

Alcéſte, es, ſiue Alceſtis, idis, vel Alceſta, æ, Pelilai filia, admeti Phereorum regis coniunx. Vide *Admetus.*

Alcétas, VIII. Macedonum rex. regnauit annis XXXIX.

Alcetas, rex Moloſſorum, longa ſerie generationum genus ſuum ad Pyrrhum Achillis filium referens, fuit & alter hoc nomine vnus eorum qui ſub Alexandro Macedone ordines duxerunt. Vtriuſque meminit Suidas.

Alcetes, Arymbiæ filius, Æacida fratre natu maior, Epirotarum Rex, ſed impotentis iracundiæ vir, atque idcircò à patre expulſus, cùm in Epirotas quoque ſæuire ac furere inciperet, noctu conſpiratione facta, vnà cum liberis de medio ſublatus eſt. Cui interfecto, Epirotæ Pyrrhum Æacidæ filium ſubſtituerunt. Pauſanias in Attic.

Alceus, inſignis poëta, claruit temporibus Sapphonis, qui & ipſa poetria fuit.

Alceus, pater Amphitryonis & auus Herculis, à quo Alcides dictus.

Alchimacus, pictor nobilis. Plin. lib. 35. ca. 11.

Alcidas Rhodius Cupidinem nudum Praxitelis manu factum adamauit, atque in eo amoris veſtigium reliquit, Plin. lib. 36. c. 5.

Alcimoennis Ptolemæo, Germaniæ vrbs. Althamerus & Villanouanus, Vim eius loco ponunt.

Alcimus, i. fortis, Pontifex Iudæorum maximus, à Lyſia, quamuis de ſacerdotum genere non erat conſtitutus. Ioſeph. c. 14.

Alciône, mons Macedoniæ Plin. 4. 10. 15.

Alcippe, oppidum Fucino lacu hauſtum, Pli. 3. 12. 10 aliis Archippe ſcribitur.

Alcibiades, Imperator Athenienſium, qui cùm ad luxum ac cæteras voluptates procliuis eſſet, adulatoribus tamen reiectis, à Socrate ad bonas diſciplinas adductus eſt, vnde poſtea affabilis, patiens & omni virtute præditus euaſit. Plutar. in Alcib.

Alcidamas, luctator inſignis. Stat. li. 10. The.

—— tuque ſpectate palæſtris.
Omnibus, & nuper Nemæo in puluere fœlix
Alcidama.

Alcidamas, Eleates philoſophus, diſcipulus Gorgiæ Leontini, ſcripſit de muſica. Suidas.

Alcidamus, rhetor antiquus, in primis nobilis, mortis laudationem ſcripſit, auctore Cicerone lib. Tuſcul. quæſt.

Alcides, Minerua cognominata eſt à Macedonibus. Liuius libr. 2. Decad. 5. de Perſeo rege bellum aduerſus Romanos ſuſcipiente: *Ipſe* (inquit) *centum hoſtiis ſacrificio regaliter Mineruæ, quam vocant Alcidon, confecto, cum purpuratorum ac ſatellitum manu Citium profectus eſt.*

Alcides, Herculis cognomen, ab ἀλκὴ quod eſt robur: vel, vt vult Herodotus, ab Alcæo auo paterno, Andromedis & Perſei Amphitryonis patre. Idem Seruius ait in lib. Æneid. 6.

Nec verò Alciden me ſum lætatus euntem
Accepiſſe lacu, &c. (ſcripſit Suidas.

Alcimedes, poëta tragicus, Megarenſis, vt

Alcimêdis, vxor Æſonis & Iaſonis mater. Pherecydes. Quanquam Homeri enarrator Æſonem ex Polymela Iaſonem genuiſſe ſcribit.

Alcimedon, cælator inſignis, Virgil. Eclog. 3.
--pocula ponam
Fagina, cælatum diuini opus Alcimedontis.

Alcimoennis, Germaniæ vrbs. Ptolem. Quidam eius loco Vlman ponunt.

Alcimus, locus in Attica, iuxta Piræum, Plutarc. in Themiſt.

Alcimus, orator omnium qui tum in Græcia florebant, eminentiſſimus. Diog. Laert. lib. 2. in vita Stilponis.

Al cimus, Lydorum rex, præcipua pietate inſignis, ingenióque mitiſſimo, Cæl. lib. 19. c. 2.

Alcimenes, poëta tragicus Megarenſis, Suidas.

Alcimenes, inter Achæos gloria genereque vir primarius, cuius meminit Plut. in Dione.

Alcimenes Epirota, Demetrij comes, omnium audaciſſimus ac robuſtiſſimus, Plut. in Deme.

Alcinous, rex Phæacum in Corcyra inſula, Narſſithoi regis filius, Aretem Rexinoris filiam in vxorem duxit: Vlyſſem naufragum honorificè ſuſcepit, eíque coniugium Nauſicaæ filiæ obtulit: demum alia naui, muneribus, ſociíſque datis dimiſit. Homer. Ody. 7.

Alcinous, hortorum cuſtos, apud Virg. 1. Geor. de quo etiam Ouidius,
Prabet Alcinoi poma benignus ager.
Et Papinius,
Quid bifer Alcinoo referam pomaria, vóſque
Qui nunquam vacui prodiſtis in æthera rami?
Dicitur etiam Alcinus, apud Home. in Odyſſ.

Alcinous, philoſophus Platonicus, qui epitomen compoſuit decretorum Platonis.

Alcinoi portus, in Corcyra. Euſtat.

Alcion, medicus, cuius meminit Ioſeph. libr. 19. c. 1. Antiq. Iudaicarum.

Alciphron Magneſius, philoſophus Alexandri temporibus. Author Suidas.

Alcippe, ruſtica mulier, cuius ſæpe meminit Theocritus, & Virg. Eclog. 7.
Quid facerem? neque ego Alcippen, nec Phyllida habebam.
Depulſos à lacte domi quæ clauderet agnos,

Alcippe, vna ex Halcyonei gigantis filiabus, quæ Halcyonides ſunt dictæ.

Alcippus, ciuis Lacedæmonius, inter ſuos maximæ authoritatis, patriæque ſtudioſiſſimus, qui ab inimicis contrarias in republ. partes fouentibus in exilium actus fuit. Huius vxor Damocrita, cùm virum in exilium euntem perſequi prohiberetur, filiæque iam viro maturæ publico edito matrimonio arcerentur, ne quis ex illis iniuriæ aut illatæ vltor naſceretur, concepit animo facinus ſupra omnem muliebrem audaciam. Nã quum ex more fœminæ, vrbis primariæ ad nocturnum ſacrum in Andronem quendam conueniſſent, Damocrita à filiabus adiuta, magnam lignorum copiam, quæ ad ſacrificia parata erant, ad fores coniecit, ignémque iniecit, vt omnes intus exureret. Accurrentibus deinde auxilio viris, illa filias primùm, deinde ſe ipſam interfecit, Plut. in Amat.

Alcíſthene, nobilis pictricis nomen apud Pli. lib. 3. c. 11.

Alcithoe, Thebana mulier fuit, quæ cùm Bacchum eiúſque Orgia contemneret, cæteríſque mulieribus ſacra celebrantibus, cum ſororibus & ancillis lanificio operam daret, ab irato Baccho in veſpertilionem mutata eſt: telæ autem in vitem & hederam. Ouidius quarto Metamorphoſeos.

Alciſthenes, Sibarita ditiſſimus, cuius mentio fit in mirabilibus Ariſtotelis: aliàs Antiſthenes.

Alclyth, Scotiæ fluuius, Cloyd hodie Ger. Mercator. mihi videtur vrbis nomen, non fluuij ex Hectore Boëthio: & Alcuit videtur mihi Beda Vrbem deſcribere, qui tradit eam à fluuio ſic dici Cluit nuncupato, ad quem ſita eſt: Al enim petram ſignificare ait. Dounbriton hodie dici ſcribit Boëthius. vide Glota.

Alcmania, vide Heraclea.

Alcmæon, Amphiarai vatis & Eriphyles filius. Huic Amphiarus ad bellum proficiſci coactus, nequitiam Eryphyles in ſe aperuit, eique futuræ mortis ſuæ vindictam reliquit, qui defuncto patre memor præcepti, vt in patrem pietatem ſeruaret, impius in matrem factus eſt, eámque necauit. Ex Bocatio. Huic fabulæ à cæteris additur: quum poſtea ob matris cædem Alcmæon furiis agitaretur, veniſſe ad fluuium Phlegeum, à quo luſtratus eſt, & cùm filiam eiuſdem Alpheſibœam amaſſet, donato illi monili, quod matris Eryphiles fuerat, vxorem illam duxiſſe. Cæterùm, cùm aliquando ad Acheloum fluuium poſt ea tempora fortè rediiſſet, placuiſſétque ipſi Callirhoe Acheloi filia, monile quod ſuperiori coniugi dederat, etiam huic nuptiarum ſpe pollicitum eſſe. Ad quod tamen repetendum cum proficiſceretur, à fratribus Alpheſibœe, Themone & Axione occiſum eſſe: qui tamen & ipſi ab eodem mutuis vulneribus petiti perierunt. Vel, vt Ouid. videtur ſentire, à filiis Callirhoes, quos Iupiter natos, ſtatim deos fecerat, in vltionem patris occiſi ſunt Ouid. libro 9. Meta. Ab eo fit adiectiuum, Alcmæonius, nia, nium. Propertius libro 3.
Aut Alcmæoniæ, aut ieiunia Phinei.

Alcmæon, Æſchyli filius XIII. Athenienſium Archon, ſeu princeps, regnauit annos 2.

Alcmæon, qui & Alcman philoſophus Crotoniates, Pythagoræ auditor, primus de naturæ ratione ſcripſit lingua Dorica. Suidas. Is pri-

mus morbo pediculari periit, vt ſcripſit Ælianus.

Alcmæon, Themiſtæ accuſator, Plutar. in Ariſtide.

Alcmæna, aut Alcmene, Electrionis & Lyſidices filia, Amphitryonis vxor, cui hac lege nupſit, vt mortem fratris ſui, à Thelebois occiſi, vlciſceretur: in qua expeditione cùm Amphitryon verſaretur, Iupiter in Alcmænam ardens, forma militantis viri ſumpta, ante lucem, quaſi ab expeditione rediens, ad eam acceſſit: illa autem maritum ſuum eſſe credens, cum eo concubuit, etſi antea ab Amphirryone prægnans eſſet, concepítque, & ſic ex vno tempore germinos peperit, Iphyclum ex Amphitryone, Herculem verò ex Ioue.

Alcman, vel Alcina, è Lydia, Sardienſis poëta Lyricus, filius Talmantis, claruit XXVIII. Olympiade, cùm apud Lydos regnaret Ardiis pater Aliatæ: & cùm nimio amore puellam quandam deperiret, amatorios cantus primus inuenit. Suidas.

Alcmánia, ciuitas Cariæ mediterranea, aliàs Heraclea dicta Stephanus.

Alcmenes, nomen ſculptoris, Phidiæ diſcipuli. Plin. lib. 4.

Alcmenon. XIII. Athenienſium rex, regnauit annis II.

Alcmona, vel Alcumêna, mater Herculis, Amphitryonis Thebani vxor, ἀπὸ τῆς ἀλκῆς, id eſt, à robore, quoniam mulier multum præ ſe tulerit animi conſtantiæ, ad viros proximè accedens. Heſiod. in Aſp.

Alcomenæ, ciuitas in Ithaca inſula, & alia Illyriæ.

Alacon, Cretenſis ſagittarius, cuius filium cùm draco inuaſiſſet, tanta arte direxit ſagittam, vt ea currens in ſerpentis deficeret vulnere, nec tranſiret in filium. Seruius in illud Virgil. Ecl. 5. *Aut Alconis habet, laudes aut iurgia Cedri.* Fuit hic Erichthei Athenienſium regis filius, qui ex Attica in Eubœam fugit.

Alcona Pompeiana, Galliæ Narbonenſis portus XVIII. M. P. à Telone Martio. Anton.

Alcoranus, liber quem impius Mahumetus vnà cum magiſtro ſuo, Sergio monacho, & ſociis quibuſdam Iudæis conſcripſit, partim ab Hebræis, partim à Chriſtianis mutuans. Is liber in Conſtantienſi Conſilio à Segobienſi Theologo eſt tranſlatus, atque ante paucos annos typis excuſus, Munſt. lib. 5. Coſm.

Alcta, Siciliæ mediterranea vrbs Ptol.

Alcuinus, vir eruditiſſimus, variis & reconditis ornatiſſimus diſciplinis, primus apud Pariſios litterarum aperuit ludum: honeſtiſque effecit exhortationibus, vt Carolus Magnus, cuius præceptor fuerat, Pariſienſe extruxerit gymnaſium, multíſque exornauerit priuilegiis, Munſtr. libr. 3. Coſm. Conradus de ipſo hunc in modum ſcripſit, in Biblioth. ſcriptor. Alcuinus, ſeu Albinus monachus, ac diaconus, abbas monaſterii S. Martini Turonenſis, natione Anglicus, & S. Bedæ presbyteri quondam auditor, infinita penè ſcripſit volumina: author vbique pius, vbique doctus, ſuccinctus, maturus, grauis, ſcientia plenus, & ante alios præcipuè dignus, qui ſemper in hominum manibus teratur, quo vanitas omnium rerum quæ ſub Sole gerūtur, magis dilucescat, & corda mortalium ab inſtabilium rerum curis, ad amorem cœleſtium ardentiùs inflammentur.

Alcyone, vel Alcinoe, vna ex Pleiadibus, e Atlante & Pleione nata, quæ placuit Neptuno: ex quo peperiſſe volunt Alcyonem, coniugem Ceycis regis Trachiniæ. Vide *Pleiades.* Bocatius lib. 4.

Alcyone, Neptuni filia, Ceycis vxor, cùm ad oraculum nauigans naufragium feciſſet, doloris impatiens, ſe ſubmerſit, & Deorum commiſeratione in auem ſui nominis mutata eſt. Ouid. lib. II. Metamor.

Ingemit Alcyone, lacrymas mouet, atque lacertos
Per ſomnum, &c. Vide *Ceyx.*

Alcyone, Eueni fluminis filia, quæ & Marſpeſia dicta eſt: vxor Idæi, quam Apollo cùm rapuiſſet, non dubitauit maritus, ſumpto arcu & ſagittis vxorem vi ab eo repetere: quod cùm fruſtra conatus eſſet, parentes filiæ caſum lugentes, commutato nomine Alcyonem eam appellarunt, quòd fatum ſuperior Alcyone non diſſimile ſortita videretur.

Alcyoneus, Antigoni filius Laert. li. 4. Plutar. in Pyrrho.

Alcyonium mare, vide Corinthiacus ſinus.

Alcyonium, ſtagnum immenſæ altitudinis, Pauſan. in Corinthia. ſic de eo. Nero imperator enim innéctis ad multam ſtadiam funibus, ad coſque plumbo religato, additis eo aliis ad vſum inſtrumentis, nullum tamen potuit altitudinis terminum deprehendere. An hoc idem ſtagnum ab eodem Pauſania quoque Amphiarai fons dicatur, mihi non ſatis liquere, ex eius lectione, ingenuè fateor.

Alcyoneus, gigas fuit Porphyrionis frater, ab Hercule telis confoſſus: cuius filiæ, quas ſeptem numerat, ob patris mortem in mare præcipitatæ, ab Amphytrite in Alcyones ſunt mutatæ: quarum nomina ſunt Phoſonia, Anthe, Methone, Alcippe, Pallene, & Drymon. Suidas.

Alduabis eſt fluuius Celtarum, oriens circa montem Iuram, Sequanos ab Heluetiis diuidens, lapſuſque per comitatum Burgundiæ, montem Bellicardum, Inſulam ac Glaraualleni caſtella, perluit, ac Veſontionem Sequanorum oppidum, vt circino circunductum penè totum cingit; dehinc Dolam vrbem præterfluens, circa Viredunum, non longè à Cabillonenſi vrbe, Arari fluuio miſcetur, Gallicè *le Doux*.

Cæſar. lib. 2. Comment. Ful. Vrſinus legit quidem apud Cæſarem Alduabis : eo tamen loco alij Codices Alduasdubis, & Alduasdalis habent. Ptolemæo Dubis eſt; Iulianus Apoſtata in epiſtolis Danubium vocat. Galliæ Narbonenſis fluuius eſt, quē Poldus Marlianus, hodie *le Doux* nomen habere aiunt.

Aldegiſius, Deſiderij Longobardorum regis filius, à Carolo Magno victus, & vinctus.

Ale, regio in quam filij Iſrael tranſlati fuere ab Aſſyriorum rege 1. Paralip. 5.

Alea, vrbs Arcadiæ, Theſſaliæ, & Carpetanorum. Steph. Pauſan.

Alea, gens Celticæ. Steph.

Alea, inſula, Plin. 6. 28. 37.

Alea, Mineruæ cognomen, quæ circa vrbem Aleam colebatur, apud Herodotum lib. 1.

Alebas, rex Lariſſæorum, qui à ſuis ſatellitibus obtruncatus eſt. Ouid. in Ibin.

Quoſque putas filios vt Lariſſæus Alebas,
Vulnere non fidos experiare tuo.

Alea, Rhadamanti ſepulchrum iuxta fontem Ciſſuſſam. Plut. in Lyſandro.

Alebecerij. pop. Galliæ Narbon. Pli. lib. 3. cap. 4.

Alecto, furia infernalis, Latinè inceſſans dicta, ab α priuatiua, & λήγω deſino: quia cupiditas nunquam ſatiatur. Tres autē furias poëtæ fingunt, Alecto, Megerā, & Tiſiphonen, Virg. Æn. 7.
Luctificam Alecto dirarum ab ſede ſororum.
Porrò furiæ dicuntur à poetis filiæ Acherontis & Noctis, vt notant Virgil. interpretes. Vide *Furiæ Eumenides.*

Alector, filius Anaxagoræ, Iphim genuit & Capaneum, qui fuit vnus ex ſeptem ducibus Argiuorum apud Thebas. Volaterran. Alectoris propugnaculum, circa Boryſthenis oſtia. Dion. Pruſæus.

Alectryon, teſte Luciano, adoleſcens fuit Marti adeò familiaris, vt adulterii quo Veneri ille commiſcebatur, conſcius adhiberetur, foribúſque cuſtos apponeretur, ne Solis interuentu adulter deprehenderetur : verùm quum ille ſomno captus negligentiùs excubias ageret, amantes à Sole deprehenſi ſunt, & apud Vulcanum delati, cateníſque adamantinis multò ante, eum in vſum paratis, ſunt impliciti. Quo nomine Mars indignatus, Alectryonem in auem ſui nominis transformauit, quem gallum Latini appellant, qui etiam hodie veteris negligentiæ memor, Solis aduentum cantu ſuo prænūtiat. Lybanius in Declar. *De Moroſo qui vxorem duxerat garrulā*. militis in Gallū metamorphoſin, probat à criſta & calcerib. aui relictis, Editionis F. Morel. πία pag. 304.

Aldeſcus, Sarmatiæ Europææ fluuius, qui ſe vnà cum Canticapo ex Riphæis montibus oriens in mare glaciale exonerat. Dionyſius. Suidæ, fluuii & vrbis nomen eſt.

Alecus fluuius.

Aledrus. Vide *Cytri.*

Alegenor, vnus filiorum Bœoti: quatuor enim fuerunt, Hippodamus, & Electrium, Archilycus, & Alegenor, teſte Diodoro libro quinto.

Aleius, campus, locus eſt Lyciæ, in quem cecinit Bellerophontes, cum à Pegaſo ab œſtro agitato excuteretur: ſic dictus, quòd in eo cæcus erraſſet Bellerophontes, donec periret. De campis Aleis Plin. 5. 27. 4. Vide *Hala.*

Alele, oppidum Phazaniorum in Africa. Pli. 55. 18.

Alemannia, regio Alemannorum, quæ & Germania : quanquam poſterior appellatio apud authores ſit frequentior. Claud. 7. Paneg. vide Alamani & Germania.

Alemánni, Germani ob id appellati, quòd cùm Germani illi Septentrionales, præſertim Tranſalpini, mutare ſedes cogitarent, imitati priores Germanos, qui tranſito Rheno, quo ſe totos viros ferè oſtenderent : ſibi hoc nomen quaſi *gar ein man* impoſuiſſent, & ipſi ſe, quòd fortiſſimi bellatores, & viri omnes eſſe & vellent & deberent, Alemannos, quaſi *als menner* appellauere. Extat hodie Alemannorum agri vetus nomen ſupra Brigantium & lacum Acronium, vulgò *das Algais.* quaſi *Abnagais.* Beatus Rhenanus in corn. Tacitum. Alioqui Alemanni, Teutones, Teutonæ & Teutonici, à Teutone Deo, quem venerabantur. Virgil. libro 6.
Teutonico ritu ſolis torquere Gaietas.
Lucan. lib. 1.
Vidimus & Martem Libyes, curſumque furoris
Teutonici. Idem lib. 6.
Cantaber exiguis aut longis Theutonus armis.

Germani porrò dicuntur, quòd vicini ſint Belgis. Item & Germanici, vt tradit Suetonius in Auguſto: vt tamen quibuſdam Pannonicis & Germanicis aut interueniret, aut non longè abeſſet, Rhenicolæ dicuntur, quòd habitent ad Rhenum fluuium. Stephanus Alemannos facit populos Germanicis vicinos habitantes iuxta Lemannum lacum: ſic dictos à Manno Theutonis filio.

Alemanni à Conſtantino, prima congreſſione apud Lingonas victi, ſecunda verò, ſuperati ſunt, cæſaque Alemannorum LX. M. Ammian. libro 15. A Iuliano Cæſare prope Argentoratum Galliæ vrbem victi, totúſque eorum exercitus fermè extinctus. Eutrop. in Conſt. lib. 10. Ammian. lib. 15. A Gratiano Imperatore apud Argentariū Galliæ vrbem ſuperati ſunt, cæſaq; circiter XXX. M. Oroſ. à Theodeberto Meteníium rege Venetias miſſi, à Theodato Romanorum imperatore victi, atque Italia expulſi. Blond. lib. 3. Decad. 1. à Clodoueo Francorum rege victi, ſubactique ſunt. Aemil.

Aleman-

rator, vir luxu & ignauia perditus, regnauit anno vno & menſe vno.

Alexánder Epirotes, vbi obiit. Plin. 3. 11. 2.

Alexander quidam genere Phryx, diſciplina medicus, & vitæ & morum probitate cunctis charus, Dei amore concitatus, cùm aſſiſteret tribunali, nutibus ad confeſſionem hortabatur eos, in quos quæſtiones ac tormenta ſic agitabantur, vt omnibus, qui aſtabant, palam fieret quid animo gereret. Cúmque id popu[li] notauiſſent, ingentes maximè pro his, qui quod priùs negauerant, rediuina nunc confeſſione reuocabant, conclamauerunt aduerſus Alexandrum; hæc ipſo inſtigante committi. Qui iuſſus à præſide in medium ſtatui, & quis eſſet, interrogatus. Chriſtianum ſe eſſe libera profeſſione teſtatur: quem continuò præſes præparandum beſtiis condemnauit. Euſeb. libr. 5. capit. 3. hiſt. Eccleſ.

Alexándra, Iudæorum regina, vxor Alexandri, filium Hircanum ſacerdotio præfecit: Phariſæis vniuerſæ Iudæorum Reipublicæ adminiſtrationem commiſit, regnauit annis IX. Eſt & Alexandra, quæ & Caſſandra Priami filia ac vates. Hoc etiam nomine Lycophronis inſcribitur poema de Alexandro Paride. Volaterran.

Alexandria, vrbs Ægypti, non longè à Nili oſtio, quod Conapicon dicitur, ab Alexandro Macedone condita, quam Dinocrates architectus metitus eſt mirabili ingenio, quindecim millium paſſuum laxitate, ad effigiem Macedonicæ chlamydis, orbe gyrato laciniosâm, anguloſo dextra læuáque procurſu. Mareotis lacus ad Meridianam vrbis partem Euripo Canopico oſtio immittitur. Habuit olim ſcholas omnium diſciplinarum liberalium, fuítque ob commoditatem maximum totius orbis emporium. Conſtructum autem fuit ante Saluatoris aduentum, anno vigeſimo ſupra trecenteſimum, intra ſpatium ſeptemdecim dierum (vt teſtatur Iuſtinus lib. 11.) cum ſex millibus murorum paſſibus, olim Leontopolis: Racotis, Polis, Pharos, Sebaſte, Auguſta Iulia, Claudia, Domitiana, & Alexynteria cognominata eſt. *No* Hebræis dicitur, teſte D. Hieronymo, hodie *Scanderia* vulgò dicitur, à Turcis. A quibuſdam *Alexandreta & Alexandrona.*

Alexandria Ægypti difficulter aditur. Plinius 5. 31. 3. & cap. 11. 16. 34. Obeliſcus in ea, Plinius 36. 9. 6. 15. Deſcriptio eius. 5. 10. per totum, & cap. 34. 6. 4. Nomos. 5. 9. 16. Diſtantia eius ab Heliopoli. 6. 23. 74. à Sicilia, 6. 33. 7. Vocatur etiam Pharos. Steph.

Alexandria Ægypti, ab Alexandro, poſteaquã Ægyptum ſine labore obtinuiſſet, condita: ab Antiocho, Ptolemæo ad Peluſium nauali pugna victo, obſeſſa. Liuius l. 4. Decad. 5. Eandem à Romanis ſubmerſam, Cæſar publicis inſtaurauit expenſis. Caſs. Diocletianus, Alexandriam, menſe VIII. cepit, Optimates cæcidit. Læt. Oroſ. Eutrop. Demum à Perſis quoque capta eſt. Blond.

Alexandria, vrbs Aſiæ, etiam ab Alexandro condita.

Alexandria, vrbs Scythiæ.

Alexandria, vrbs Liguriæ vel Lombardiæ, ab Alexandro pontifice maximo condita. Dicitur item Alexandréa. Propertius.

--- noxia Alexandrea aptiſſima tellus.

Alexandria apud Tanarum fluuium à Mediolanenſibus, Placentinis, & Cremonenſibus ædificata. Blond.

Alexandria, ab Alexandro victis Paropamiſadibus: ad Caucaſum montem ædificata.

Alexandria, iuxta Bactium, Plin. 6. 16. 17. Carmaniæ oppidum. Plinius 6. 2. 70. Ciliciæ, 5. 27. 2. iuxta Caſpium, 6. 13. 40. Indiæ. 6. 23. 5. 9. Alexandria Margiana vbi. 6. 16. 6. ad Tigrin fluuium, lib. 6. cap. 27. Troadis, 5. 30. 16. Stephanus, & alii octodecim huius nominis ciuitates enumerant, videlicet Ægyptiam, Troadem, Thracicam, Neartorũ, Opianam circa Indiã, Ciliciam, Cypriam, Cariam, Bactrianam, Arachoſianã, Macarenam, Sorianam, Indicam, Arachoſianam, Ariam, Melanam, Sogdianam, Tanaitidem. Sunt & aliæ Alexandriæ, nempe Carmanica, Mygdonica, Caucaſæa, Ptol. Plin. Arrian. Curtius, Strabo.

Alexandria, mons & pars Idæ, Antandro imminens, vbi controuerſiam Dearum aiunt à Paride diſceptatam. Strabo. Steph.

Alexandria, nomen ſyluæ Chalcidenſium ſupra Clazomenios, in Ionia. Strabo.

Alexandrinorum Nomus, in Ægypto, Ptolem.

Alexandropolis, Medorum vrbs, ab Alexãdro ſubacta & ſic vocata, Plutarch. in Alexandro. vide Megara.

Alexandrini, à Ptolemæo Ægyptiorum rege miſſi, Romam venerunt, & amicitiam, quam à Romanis petierant, obtinuerunt. Eutropius lib. 2. Iidem regem Auletem regno eiecerunt, qui Romam fugiens, auxilium P. R. quæſiuit, & à Gabinio reductus eſt. Plutarch. in Catone. Strabo Geograph. lib. 17.

Alexandrium, Iudææ oppidum apud Ioſephũ lib. 14. Antiquit. Iudaic. cap. 6. Strab. lib. 16.

Alexandropolis, Parthorum ciuitas, ab Alexandro Magno conditore, Plin. 6. 25. 15.

Alexas, Laodicenus, qui Antoniũ, ab Octauia diſiunxit, & Cleopatræ coniunxit, ſuæque perfidiæ, Cæſaris iuſſu luit pœnas. Plutarc. in Anton.

Alexippus, medicus Alexandri. Plutarch. in Alexand.

Alexia, Ptolemæo Regiacum. Vide Regiaco. Diodor. lib. 5. ab Hercule condita, totius Celticæ metropolis, vulgò vocatur *Arras.* Aliis eſt Alexia.

Alexis, inter Celtas oppidum Mandubiorum in ducatu Burgundiæ, finibúſque Heduorum non longè à Lingonenſibus, nunc in vici formā redactum, nomen retinens: à quo etiam hodie vt pleriſque placet, magna pars eius regionis Alſetum nuncupatur: nec longè diſtat à vico qui Flauiacum appellatur. In cuius Alexiæ expugnatione nonnullæ munitiones in floris filij formam, Cæſaris iuſſu, vt ipſe ſcribit, factæ ſunt. Cæſar. 1. Com. Nihil hodie eius exſtat, præter nominis vmbram, *Alize*, Paradin.

Alexia, ciuitas olim apud Lingones inexpugnabilis, ab Hercule Ægyptio, Oſiridis filio condita: & qua occaſione, vide in dictione Galathea. Eam non ſine ſudore magno Cæſar adæquauit ſolo. Munſt. lib. 2. Coſmog.

Alexicacos, i. malorum depulſor, Apollo vocatus eſt. Arrian. lib. 8. Pauſan. in Eliacis & Atticis ideò illi nomen inditum ait, quòd peſtilentiæ morbus cum bello Peloponneſiaco in Attica graſſaretur, oraculo Delphis reddito populum liberauit, vnde eſt illi nomen factum: quod nomen Hercules poſtea eſt adeptus. Macrob. Heſych. Lactant. lib. 5. Inſtitut. diuinarum.

Alexynteria, vide Alexandria.

Alexius Elienſis, Eubulidis Mileſij diſcipulus, vir acer & contentionis viribus ac neruis clarus, Zenonis inimicus: dum nataret in Alpheo flumine arundinis acumine læſus, fato functus eſt. Laërt. lib. 2.

Alexio, Medicus, Ciceroni familiaris, cuius meminit idem Cicero libro 1. ad Atticum 15. epiſt.

Alexium, vide Liſſus, hodie oppidum quoddam in Burgundia. Plin. 34. 17. 12.

Alexis Thurius, prius Sybaris, poëta comicus ante Menandrum, reliquit plures fabulas, habuit filium Stephanum comicum. Suidas.

Alexis, Aſinij Pollionis ſeruus, ſic dictus quaſi ſine reſponſione, ac ſuperbus quem Virgilius rogatus ad prandium, cùm vidiſſet in miniſterio omnium pulcherrimum, dilexit, eúmque dono accepit. Hunc autem dilectum fuiſſe Pollioni conſtat, & Virgilium gratum ſe futurum exiſtimaſſe, ſi eum laudaret; cuius forma Pollio delectabatur: qui eo tempore Tranſpadanam Italiæ partem tenebat, & agris præerat diuidendis. Hæc Seruius, enarrans illud Virgilij.

Formoſum paſtor Corydon ardebat Alexin.

Alexius puer, Conſtantinopolitanus Imperator, regnauit annis III. Andronico à patre commiſſus, primò tutorem egit, dein imperij conſortem: denium Alexium interfecit. Æmil. libro 5.

Alexius Comnenus, Nicephorum Conſtantinopolitanum Imperatorem regno exuit, monachum fecit, regnauitque annis XXXIII.

Alexius, Græcorum Imperator, fratrem oculis & vita priuauit.

Alexius Murtillus, puerum Alexium veneno interemit. Æmil.

Alfaterni, populi, Plin. 3. 5. 112. & cap. 12. 3. 10. vide Neuceriæ.

Alfellani, populi, Plin. 3. 11. 35.

Alfredus, VI. Anglorum rex, ab Adriano II. regia corona Romæ honeſtatur, regnauit annis XXVIII. Polid. lib. 5.

Algarixa, vide Hieroſolyma.

Algidum, Italiæ oppidum vicinum Tuſculo, in alto monte ſitum, ex aëris algore dictū, nunc *Roca del Papa*, ex veteris ſitus deſcriptione notatur. Volater. Nemus item in Latio: vulgò *Selua del Aglio*.

Algidus, mons haud longè ab vrbe Roma, in quo eſt Algidum oppidum, hodie ſylua latrociniis incolarum accommoda. Horatius,

Quicunque aut gelido prominet Algido.

Meminit etiam Stephanus.

Algonum, locus apud Strabonem.

Aliacmon Macedoniæ fluuius. Ptolem. hodie *Pelecas & Plata noma.*

Alia, fluuius Italiæ, vide Allia.

Aliam, i. folia, vel excelſus, filius Sobal. 1. Paral. 1. qui Geneſ. 36. Alan dicitur.

Aliardij, Africæ propriæ gens. Ptolem.

Aliaria, Commagenæ vrbs. Anton.

Aliartum, Bœotiæ oppidum, à M. Lucretio prætore expugnatum. Liu. 5. Decad. lib. 2.

Aliartus, Ptolemæo Meſſeniæ ciuitas: Niocaſtro, Nigro; Archadie Theueto.

Alibaca, Pentapolis regionis vrbs, in Africa, Ptolem.

Alibas, fluuius infernalis, omnia exſiccans. Suidas.

Alicadra, Mediæ vrbs. Ptolem.

Alicanum, Pannoniæ vrbs. Anton.

Alicarna, vide Chalcis.

Alichorda, Bactrianæ oppidum. Ptolem.

Alicyrna, Acarnaniæ vicus. Strabo.

Alieis, Laconiæ vrbs, & Atticæ tribus. Diod. Strabo.

Aliena, inſulæ Æthiopiæ, in Adulico ſinu. Pli.

Alicarnaſſus, nomen loci, 1. Mach. 15.

Aliena, aliàs, Aliæ, inſulæ, Plin. 6. 26. 38.

Alifa, vide Allipha.

Aliger, Cupido cognominatus eſt. Virgil.

Ergo his Aligerum dictis affatur Amorem.

πτέρως, id eſt, alatus vel pennatus, à Platone in Phædro vocatur. Hinc & Cicero de Natura deorum eundem pennatum vocat à Phurnuto verò πτερωτὸς dictus, quaſi dicas, volans & pennatus, quoniam leues & vagas amantium cogitationes faciat. Atque in auis modum ipſe ideo volare fingitur.

Aligmon fluuius, Claud. de bello Getico.

Et fruſtra rapidum damnant Aligmona Beſſi.

Alij, populi Alienſes, vel Elei, quos geſſiſſe bellum Ætolis, ex Polybio cognoſcimus.

Alilæi, Arabiæ felicis populi. Diodor.

Alimala, regio Lyciæ. Steph.

Alimus, nomen ciuitatis.1. Mach.5.

Alimus, vitis pars tribus Leontidis, nimirum in Attica. Steph.

Alina, Cariæ vrbs, & Carycorum inſula. Steph.

Alinda, oppidum. Plin.5.24.18. aliàs Hynidos. vide *alina* in Stephano.

Alindoa, vrbs Macedoniæ. Steph.

Alingonis portus, circa Garumnam fluuium, Sidon. lib. 8. epiſt.

Aliaza, Vide Oroſa.

Aliphe olim erat oppidum in Samnio. Hinc Alipham populi, & Aliphana pocula apud Hora. libro 1. Serm.

Alipheræa, Mineruа cognominata eſt, vt Stephanus & Polybius ſcribũt. Aliphera autem vrbs fuit Arcadiæ quæ (teſte Polibio) in ſummitate collis arcem & æneam ſtatuam Mineruæ à cæteris ſpecie ac magnitudine longè differentem habuit: quæ, à quo, aut cuius ſumptibus, quó ve tempore erecta fuerit, etiam apud eius loci incolas in dubio fuit.

Aliphiræi, populi Arcadiæ. Plin.4.6.8. Steph.

Aliſæi, vide Æolis.

Aliptes, fuit fons apud Epheſum.

Aliſarna, vrbs Troadis. Steph.

Aliſca, Pannoniæ vrbs Antonino, Aleſca lib. Notitiarũ in Valeria Prouincia oppidum. Simlerus Anyanara vocat.

Aliſontia Antonini, fluuius eſt in Moſellam erumpens, Alf à Scaligero interpretatur.

Aliſum, vrbs Germaniæ, in maritimo Saxoniæ tractu Ptolemæo, aliàs Aliſtus.

Aliſta, Ptolemæo Corſicæ inſulæ oppidum: Iſta Pineto.

Aliſus, Ptolemæo Germaniæ vrbs in partibus Septentrionalibus. Patthen Villanouano.

Alitemij, populi Libyæ.

Aliterius Iupiter vocatus eſt, & Ceres Aliteria, quòd in publica fame ſeruaſſent molitores, ne farina diriperetur: quod in Ariſtophane notant Grammatici. Plutarch. & Pollux.

Alizones. Vide *Haliones.*

Alladius, qui & Rhemus, ſeu Aremulus, Syluius agrippæ filius, XII. Latinorum rex, regnauit annis XIX. ob impietatem fulmine ictus interiit. Oroſ. lib.1. cap.20. Dionyſ. lib.1.

Allaliæ, vrbs Corſicæ inſulæ, à Phocenſibus condita. Herodot. Stephan. malim Alalia, vt ſuprà.

Allante, vrbs Macedoniæ & Arcadiæ Steph.

Allantenſes, populi Macedoniæ, Plin.4.c.10.

Allaria, vel Alloria, ciuitas Cretæ. Steph.

Allectum, Scotiæ vrbs, quæ poſtea Dei don ũ appellatum eſt, vt teſtis eſt Polydorus, & ante eum Boetius. Dunde vernaculè dicitur apud eundem.

Allens, vide Alix.

Allia fluuius, qui à Cruſtum in ijs mõtibus, præalto defluens alueo, Myberino amni miſcetur, quadrageſimo ab Vrbe lapide. Hinc Allienſis dies dictus eſt, tanquam infauſtus. Silius,

Maior & horrificis ſeſe extulit Allia ripis.

Virgil. Æneid. lib.7.

Hæc erat infauſtis, qui dat grauis Allia nomen:

Quóſque ſecans infauſtum interluit Allia nomen.

vbi Seruius dicit, aliud eſſe interpoſitum. nam quod Lucanus lib. 7. dicit,

Non iſtas habuit pugna Pharſalia parteis,

Quas aliæ clades. non de flumine Allia intelligendum eſt, cùm ibi oſtendat omnes clades, quas Romani ſuperioribus temporibus paſſi ſunt, nõ eſſe cum Pharſalica clade comparandas, quæ alias ſuperauit. Aliæ igitur cum ibi prima correpta ſit, eſt ab Alius, alia, aliud. Ad hoc flumen Romanus exercitus olim deletus fuit à Gallis Senonibus, duce Brenno. Lucanus:

Et damnata diis Romanis Allia faſtis.

Allienus, prætor Siciliæ ſub Cæſare. Hirtius, de bello Afr.

Alliſani, populi. Plin.3.5.112.

Allipha, Samnitum ciuitas Ptolemæo. Alphi, Mario Nigro, ſingulari l, & per f, ſcribitur apud Sil. Italicum lib.12.

Alliſa, Samnitum vrbs. Ptolemæo.

Allium, vrbs inter Pyrgum & Oſtiam.

Allobrox apud Celtas eo tempore regnauit, quo Pharao Chencres in mari Rubro periit, Moſe Hebræorum duce. Beroſ. lib.5.

Allobroges, vel allobryges, populi Galliæ Tranſalpinæ, qui Narbonenſibus aſcribuntur: ſiti ſunt iuxta Rhodanum, nunc Sabaudienſes & Pedemontani, victoria Fabij & Catilinæ coniuratione noti, ad tractum Lugdunenſem olim ſiti. Ptolemæo. Horatius,

Nouíſque rebus infidelis Allobrox. Vide Steph. Gal. *Sauoye & Daulphiné.*

Allobrogum regio. Plin.3.4.16. Plut. vulgò *la Sauoye.*

Allobryges, Ptol. Marliano, Poldo, & Rhenano auctoribus Gallia Narbonenſis. *Daulphinois.*

Alloëra, Lydiæ vrbs, Attalia poſtea dicta. Steph.

Allophyli, vide Philiſthæi.

Allon, i. quercus. vel fortis, pater Sephei, patris Ziza.1. paral.4.

Allotriges, populi in tractu Septentrionali Hiſpaniæ. Strab. lib.3.

Alloria, vrbs Cretæ, vt ex Polyhiſtore refert Stephanus.

Alma, mons eſt in Mœſia ſuperiore prope Sirmium & aureum, quem Probus imperator, Eutropio teſte, opere militari vineis conſeuit. Cæl. lib. antiq. lect.18. cap.21.

Alma, Etruriæ fluuius, Antonino, qui Leandro Arbia eſt, vide Almus.

Almanſor, dux Saracenorum, de quo Volater.

Almath, i. occultatio ſiue iuuentus, aut ſecula, vel ſuper mortem, ciuitas in tribu Beniamin.1. Para.6. filius item Bechor filij Beniamin.1. Par. 7. Heb. Alemet. Vide *alamath.* Eadem vrbs

quæ & Almon.

Almedeſſos, oppidum in ora Thraciæ, Plin. lib.4.cap.1. vide Halmydiſſus.

Almene, ciuitas ad Euxinũ Pontum. Steph.

Almericus, Guidonis frater, rex Cypri.

Almericus, Balduini frater, Hieroſolymorum rex VI. Ægyptios vicit. Alexandriam cepit, reddidit Soldano: Cares, nunc Cayrum, propter non ſeruatam à Soldano fidem, obſedit. Blond. lib.1. Æmil. lib.5.

Almericus hæreticus dicebat deas in mente diuina creare & creari. Hunc Innocentius tertius cremari iuſſit Lutetiæ. Volater.

Almo, fluuius Romæ vicinus, apud quem Romani olim ſacra Cybeles faciebant, eodem ritu quo Galli ſacerdotes in Phrygia: ſimulachrum deæ, cultúſque victimarios ibidem facientes. Lucan. *Et lotam paruo reuocant Almone Cybelem.* Ouid. in Faſt.

Eſt locus in Tiberim quo lubricus influit Almo,
Et nomen magno perdit in amne minor:
Illic purpurea canus cum veſte Sacerdos
Almonis dominam ſacraq; lauit aquis

Almon, oppidum in Theſſalia. Plin. 4.8.1.

Almon, ciuitas Bœotiæ, quæ ab Hellanico malè Salmon etiam dicitur, vt Stephanus habet Almonia, vide Minya.

Almon, pater Laræ Nymphæ, ex qua Mercurius Lares peperit.

Almon Stephano ciuitas eſt Bœotiæ: alias Almonia. Vide Mynia & Salmon. Steph.

Almon, ciuitas tribus Beniamin, Ioſ.12. eadem vrbs quæ & Almath.

Almópia, Macedoniæ pars, ſic dicta ab Almópe gigante Neptuni & Arthamantidos Helles filio. Steph.

Almopij, populi. Plin. 4.c.10.

Almops Neptuni & Athamantidos Helles filius, à quo Macedoniæ pars Almopia: vnus fuit gigantum, qui contra Iouem bella mouerunt. Steph.

Almos, Siſyphi filius, vt inquit Apollonius, frater Porphyrionis, ex cuius filia Chryſogone & Neptuno natus eſt Mimas, rex Orchumeni: idem tamen Miniæ matrem Hermippen, Bœoti filiam appellat.

Almus, Hungariæ mons, quem Probus Imperator electiſſimis vitibus ex Italia allatis (vt tradit in eius vita Aurel. Victor.) conſeuit. Arpacarſo & Tarczal incolis vocatur, vt teſtatur Lazius Vopiſcus Alma habet.

Aluus, frater Colomani Pannoniæ regis, qui à fratre excæcatus & occiſus eſt, Volater.

Alo, Ἀλῶαια, numero plur. feſtiuitas fuit agricolarum Athenis, quæ ſubuectis ex agris frugibus, in honorem Cereris & Bacchi celebrabatur; ſic verò dicta, quòd in arcis quæ Græcè ἄλως dicuntur, præcipuè mores traherent hominem, vnde & Cererem ἀλωαδίμ, i. areas replentem veteres nuncuparunt, Gyraldus de diis.

Aloêus, gigas, cuius filij dicuntur Martẽ vulneraſſe, à quo patronymicum Aloides fuit, Titanis & Terræ filius, cui coniunx fuit Iphimedia, quam cùm violaſſet Neptunus, duos ex ea peperit filios: Othum & Ephialtem, qui & Aloidæ dicuntur, quos Aloeus educauit vt ſuos: & cùm nouem digitis ſingulis menſibus creſcerent, gigantibus aduerſus ſuperos bellum parãtibus, nec ob ſenium Aloeus ad illud accedere poſſet, miſit geminos adiutores, qui Apollinis & Dianæ telis confixi perierunt. Duxit ſecundam vxorem Eurybæam. Lucanus,

Impius hanc prolem ſuperis immiſit Aloeus.

Virgilius in 6. Æneid.

Hic & Aloidas geminos immania vidi
Corpora, qui manibus magnum reſcindere cœlum
Agreſſi, &c.

Alogiani, hæretici, ſic vocati, tanquam ſine verbo: quia domini verbum recipere noluerũt, Ioannis Euangelium reſpuentes: in quo Dei filius, Verbum patris appellatur.

Aloidæ dicti ſunt Othus & Ephialtes ab Aloe gigante.

Aloia, ciuitas Theſſaliæ, Steph.

Alónis, inſula & ciuitas Maſſiliæ. Steph.

Alóne, vrbs Hiſpaniæ Tarraconenſis Pomponio Melæ. Alcante, Cluſio. vide Proconneſus.

Alóne, inſula iuxta Cyzicum, & inter Lebedum & Teon Ioniæ. Plin. lib.2. 88.

Alóne, Paphlagoniæ ciuitas, Steph.

Aloneſus, vide Haloneſus.

Alóoni, populi Meſopotamiæ. Plin.6.26.16.

Alontigeceli, populi Hiſpaniæ. Plin.3.c.1.

Alontium, vel Alúntium, oppidum Siciliæ Ptolemæo & Plinio. vide Aluntium.

Alope, mulier, à cuius nomine cognominata Alope, Theſſaliæ ciuitas, de qua Homerus li.2. Iliad. Plin. lib.4.ca.7. Alia eſt Atticæ, alia Ponti, vnde Penteſilea nata eſt, quarta circa Eubœam, quinta circa Delphos, ſexta circa Locridem, &c. Stephanus Theocriti Scholiaſt, Aloben. Theſſaliæ aut Magneſiæ ciuitatem vocat.

Alopece, Mæotidis paludis inſula, *Iſle des Renards*, vocat eam Pinetus, ídque, ne magis ſignificatiuè, quàm proprie, ſubdubito. Calarus etiã vocari ex Stephano videtur, vide Taurica Cherſoneſus, dicitur & Alopecia, vt Ptolemæus, qui eam Tanais quoque appellari ait.

Alopece, eſt inſula Boſphori Cimmerij apud Plin. lib.4.c.12. Eſt & altera eiuſdem nominis inſula è regione Smyrnæ ſita, in mari Ægeo, quę recenſetur à Plin. lib.5.c.31.

Alopecia inſula, Migadorum hominum domicilium. Strabo lib.11.

Alopeconneſus, inſula Plin.4.c.12. oppidum, lib.19.c.3. Steph. Vide Calatus.

Aloros, Macedoniæ vrbs, Pomp. lib.2. Steph.

Alopecos, vide Oochalis.

Alopos, vide Epheſus.

Alor, vide Calor.

Alorus, Pæoniæ in Macedonia vrbs. Ptol. Stephanus.

Alos, Argiæ vrbs in Peloponneſo. Heſych. Arcadiæ vrbs. Steph. & Phthiotidis. Plin. & Theſſaliæ. Etymol.

Aloſanga, Indiæ extra Gangem vrbs. Ptol.

Alous, vrbs Illyridis. Steph.

Alpenus, Locrorum metropolis, apud Thermopylas. Herodot.

Alóſtigi. Vide Alaſtici.

Alpes, ἀλπεῖς τὰ ἀλπεινὰ ὄρη. Steph. ἄλπεινα ὄρη, vel ἄλβια, à candore niuium dictæ quia perpetuis ferè niuibus albeſcunt. Sabini enim Alpum dixere, quod poſteri Latini album. Silius *---clauſas niuibus rupes, ſu: poſtaque, cœlo Saxa vocat*. Sunt autem montes altiſſimi, Galliã Tranſalpinam à Ciſalpina diuidentes, nunc verò promotis finibus termini ſunt Italiæ & Germaniæ. In longitudine centum millia paſſuum patent à ſupero mari ad inferum, vt Cælius tradit. Liuius verò tria millia ſtadiorũ hos Annibal peruios fecit quos tamen Galli ante Annibalis aduentum quinquies traiecerant. Lucan.

Gallia per medias rabies effunditur Alpes.

Romano imperio ſaluberrimæ, Plin. 3. 4.2. Ab Annibale exuperatæ 36. 17. Sæpe tremuerunt, lib. 2. c. 8. Earum longitudo, Plin. 3. 19. 17. Altitudo, 2. 67. 12. Geminæ fauces. 3. 17. 3. Trophæum, 3. 20. 13. & inde Incolæ, 3. 20. per totum. Alpinæ gentes à quo victæ, 3. 20. 16. in his Saliunca qualis, Plin. 21. 7. 31. Cryſtallus, 37. 2. 44. 56.

Albia & Alpionia olim dictos huiuſmodi montes fuiſſe ſcribit Strabo, hodie multis locis in Germania adhuc Alben vocantur, Salpij videntur à Lycophrone appellari, vt ſentit eius commentator Iſacius. Alpis quoque ſingularis numeri. Sic vſus eſt Lucanus & Diony. Alexandrinus. De Alpibus vide Alciatum in commentarijs in libellum Taciti, de Germania: ſed in primis Ioſian Simlerum in libello quem de Alpibus inſcripſit.

Alpes Iuliæ Tacito, in foro Iulio, regione Italiæ, Zelie Leandro, Iulien Schudo. Eas quoque Carnicas & Noricas nominari ſcribit Simlerus, commentar. de Alpibus. Am. Marcellinus tradit Iulias Alpes antiquitatem Venetas nominaſſe, vide Ardius.

Alpes ſummæ, Cæſari & Antonino, vulgò S. *Godart*.

Alpes Venetæ, vide Alpes Iuliæ.

Alpeſa, oppidum eſt Celticæ regionis in Hiſpania vlteriori. Plin. lib. . c. 1.

Alpha, fluuius non longè ab Aquileia, vbi occiſus & proiectus dicitur Conſtantin.

Alphabucelis, Marſorum in Italia vrbs. Ptol.

Alphatemia & Alphaterna, vide Nuceria.

Alpia, littus ad Septentrionem Tyrrheni & Ionij maris. Steph.

Alpini, vicus prope Thermopylas, item metropolis Locrorum. Stephanus.

Alpenor, vates ab Vlyſſe interfectus, Bocat.

Alpéſa, oppidum. Plin. 3. 1. 58.

Alphæus. Vide Alpheus.

Alphæus, i. milleſimus, vel doctus, aut dux, pater Iacobi Apoſtoli, Matthæi 10. Marc. 2. Luc. 6.

Alphatêrni. Vide Alfaterni.

Alphateria. Vide Nuceria.

Alpheius, Peloponneſi fluuius. Ptolem. Hodie *Rophea*, vide Alpheus.

Alphelas dicitur Arethuſa, apud Ouidium lib. 5. Metamorph. quaſi Alphei filia.

Tunc caput Eleis Alpheias extulit vndis.

vbi alludit ad fabulam, qua ferunt Arethuſam Alphei amatoris vim fugientem, in fontem ſui nominis eſſe conuerſam.

Alphénus, nomen eſt ſutoris apud Horatium lib. 1. Sermonum. --- *vt Alphenus vafer in omni Abiecto inſtrumento artis, clauſáque taberna Sutor erat.*

Alphéus, vir doctiſſimus, iuris profeſſor, Alexandriæ conſul. Lamprid.

Alphéſa, oppidum Bæticæ Hiſpaniæ, Plin.

Alpheſibœa, Plegei fluminis filia, quam Alcmæon donato illo monili, quod Eriphyle matri detraxerat, in vxorem duxit.

Alpheſibœus, paſtor. Virg. Eclog. 5.

Saltantes Satyros imitabitur Alpheſibœus.

ab ἀλφῶ, inuenio, quaſi inueniens boues.

Alphea, Diana ab euẽtu, quòd Alpheus amore Dianæ percitus, Ortys iam vſque eam ſit inſecutus, ac mox deſtiterit: ob id extructo inibi deæ templo, illi cõciliatum eſt de facto cognomen. Cæl. Rhod. lib. 13.

Alpheias dicitur Arethuſa apud Ouidiũ, lib. 4. Metam.

Tum caput Eleis Alpheias extulit vndis.

Alphêus, fluuius Elidis Arcadiæ ciuitatis, iuxta Piſas defluens longo curſu in Achaiam & ibi à terra abſorptus, atque ſubter mare defluens, ex Græcia in fontem Arethuſam apud Syracuſas in Sicilia ſe attollit, inde in mare Siculum cadit. Virg. 3. Æneid.

Alpheum fama eſt huc Elidis amnem
Occultas egiſſe vias ſubter mare, qui nunc
Ore Arethuſa tuo Siculis confunditur vndis.

Strabo lib. 6. ait Alpheum ſumere originem in Peloponneſo, & per mare ſub terra in Arethuſam fontẽ terminari, quamobrẽ finxerunt poëtæ Arethuſam venatricem deamatam ab Alpheo, fugiſſe per ſubterraneos cuniculos in Ortygiã, quam Alpheum fuiſſe inſequutum Pauſanias dictum exiſtimat, quòd Alphos, vitiliginis ſpeciem curet. Plin. 4. 5. 10. & c. 106. 3. 8. & c. 5. 31. 5. Hunc fluuium nõnulli Ethnici pro Deo coluerunt, cui & ſtatuam, & communem aram cum Diana erexerunt. Conſecuta fuit etiam ipſa Arethuſa poſtmodum diuinos honores, vt ait Nicanor Samius, lib. 3. de fluminibus, ſiquidẽ mos fuit Ægienſium, qui populi fuerunt Achaiæ,

liba ſumpta ex ara Salutis in mare proiicere. quæ ſe mittere Arethuſæ Syracuſas teſtarentur, ſicut refert Melanthes, lib. 2. de Sacrificijs. Quoniam non animi ſolùm, ſed etiam corporis mũdicies Deo gratiſſima exiſtimanda eſt, id circo aquam illam quæ vim haberet purgandi, ſacrificijs accommodatam eſſe Ethnici ſanxerunt, & fluuium ipſum qui huiuſmodi aquam ſuppeditaret, exiſtimauerunt eſſe Ioui amiciſſimum atque acceptiſſimum. Alij mythologi diuinã vim animorum noſtrorum virtutiſque naturam per huiuſmodi fabulam explicarunt, quippe quòd ſicuti materia appetit formam, vt ſuum propriũ bonum (quum ipſa per ſe inutilis ſit & otioſa appareat) ſicut anima noſtra virtutem tanquam formã ſuam expetit. Hæc cauſa eſt cur Alpheus fingebatur ſequi Arethuſam, cùm ἀλφὸς ſit macula, ſiue labes vitij: & ἀρετὴ virtus à Græcis nominetur. N. Comes, mytholog. lib. 8. cap. 21.

Alphenus Varus Iuriſconſultus Cos. fuit cum P. Vinutio, vt Pomponius ſignificat, qui Serui Sulpitij diſcipulum hunc fuiſſe adſcribit, pluriműmque ipſius auditoribus authoritatis habuiſſe. Meminit huius & Gell. lib. 6. c. 5. Hora. vrbanè hunc deridet lib. 1. Serm. Satyr. 3. quòd abiecta ſutrina, Romam venerit, vbi magiſtro vſus Sulpitio, tantam ſibi iuris ſcientia exiſtimationem peperit, vt conſulatum adipiſceretur. Græcè Ἀλφειὸς Ptolemæo & aliis, Rophea Sophiano eſt A'abo Alph, Adriano, Niger ſcribit ab accolis Orpheæ, à nautis verò Italis Carbon vocari. Video à Gemiſto Ropheas appellari. Auctor de fluminibus ſcribit nunc antea Stymphelum, & Nyctimum vocatum. De hoc fluuio Alpheo vide Corographiam Siciliæ Claudij Aretij, qui ſcribit hunc non in fontem Arethuſæ, ſed è mari ante huius os erumpi, vocarique vulgò Oculum Zilice, de eo vide Fazellum lib. 4. decadis.

Alpheoniæ Dianæ templum, locus eſt ad Alphei fluminis oſtium, ab Olympia ſtadiis 80. diſtans. Strabo lib. 8.

Alphion, lacus in Pyrrhœa, vitiligines tollens, Plin. lib. 31. cap. 2.

Alphius, fœnerator, à quo primùm profecta fertur celebris illa ſententia: Vel optima nomina non appellando, mala fieri. huius meminit Horat. in Epod. Ode 2. vide Mænius.

Alphonſus. III. Hiſpaniarum rex, cognomento Magnus regnauit annis XI.

Alphónſus, IIII. Hiſpaniarum rex, regnauit annis V. menſibus VII.

Alphónſus, V. Varemundi filius Hiſpaniarum rex, regnauit annis XXVII. Ritius XXVI. cum reparaſſe ait. Volater.

Alphónſus, VI. Hiſpaniarum rex, regnauit annis XLIII.

Alphónſus, VII. Alphonſi VI. nepos ex Viraca filia Raymundi Barcinonis comitis vxore, poſt maternum auum imperauit annis LI.

Alphónſus, VIII. cognominatus Bonus, Hiſpaniarum rex, paternum regnum recepit, Elionaram Angliæ regis filiam vxorem duxit, regnauit annis LIII.

Alphónſus, XI. Caſtellæ rex, regnauit annis XLI. Is aduerſus Saracenos fœliciter pugnauit, ſubiugatis oppidis Alcala & Bencay, quã nunc Regalem appellant. Volater. lib. 2.

Alphónſus, Aragonum rex, Neapolim cepit, Apuliæ regnum pulſo Renato obtinuit.

Alphónſus, cognomento Caſtus, Hiſpaniarũ rex, regnauit annis XLI.

Alphonſus, Hiſpaniarum rex, regnauit annis XIX.

Alphónſus, Hiſpaniarum rex, de quo Platin. in Clemente.

Alpînus, poëta Memnonis Auroræ filij bella deſcripſit, ſed tam malè, vt ab Horatio dicatur,

Memnona ſuis carminibus iugulare.

Alpion, lacus, Plin.

Alpis, vide Alpes, & Carpis.

Alponos, ciuitas & mons Macedoniæ. Aliqui Theſſaliæ ciuitatem faciunt. Eſt & alia Locrorum, qui Epinemidij vocantur. Steph.

Alſa, fluuius eſt fori Iulij, Agileam præterfluens, Plin. lib. 3. c. 18. varia nomina; vulgò ſortitus, alijs enim Anſa, alijs Auſa, Limino, & Lizonzio dictus eſt.

Alſuanus, ego eum apud Caſſiodorum dici ſuſpicor Alſadamus, vide Sireon.

Alsfeldia, vrbs Haſſiæ, in Germania.

Alſienſes, Italiæ populi, ab Aſia vrbe. Liuius.

Alſietina Aqua, quæ eadem vocatur Auguſta, Frontinus Aquæ ductum vrbis Romæ dicit.

Alſatia, ab Hungaris per Alemanniam illuc & Lotharingiã deſcendentibus vaſtata eſt Æmil.

Alſius campius. Vide Tragaſæ.

Alſium, vrbs Tuſcorum, Ptolemæo. Plin. 3. 5. 30. 60. Cere Leandro.

Alſus, Achaiæ in peloponneſo fluuius, qui è Sipylo monte in Hermum fluit. Pauſan.

Altaba, Africæ Propriæ vrbs. Anton.

Alſus, nomen eſt paſtoris apud Virgilium li. 12. Æneidos,

Sic rigido latus enſe ferit Podalirius Alſum
Paſtorem.

Altádas, XII. Aſſyriorum rex, regnauit annis XXXII. quibus perpetuis delicijs ſe exſatiauit, exiſtimans vanum eſſe laboribus & ſuæ vitæ miſeria continuò laborare, non quidem aliorum humanæque gentis vtilitate & beneficio; ſed exitio & ſeruitute. Beroſus,

Altanum, eſt Calabiæ oppidum. Anton. hodie *Soreto.*

Altao, vrbs Mauritaniæ Cæſarienſis. Prolem.

Altaripa, circa Moguntiam in Germania vrbs. lib. Notitiarum.

Altêa, Oenei regis Ætoliæ vxor, & mater Ty

dei, teſte Seruio, in illud Virgilij Æneid.6.
Hic ille occurrit Tydeus, hic inclytus armis Parthenopus, &c. Vide Althæa.

Altéllus, Romulus dictus, quaſi in terra altus à lupa: ſiue quòd telis aleretur, ſiue quòd rebus geſtis excelſus ac glorioſus eſſet, ſeu quòd à Latio Sabinorum rege in colloquium poſtulatus, alternis vicibus eum audierit, nam ſicut à macero macellus, à vafro vafellus, ita ab alterno Altéllus. Feſt. Pomp.

Alténius, Cariæ mons, qui ſcorpiones procreat aduenis quidem innocuos, incolis verò perniciofos & infeſtos. Alex. ab Alexand. lib. 2. cap. 17.

Alternia, Carpitanorū in Hiſpania vrbs. Ptol.

Altes, Peloponneſi vrbs ad Cladaum amnem, qui in Alpheum influit. Xenoph. 7. hiſtor. Græcorum. Altis à Pauſania in Eliacis vocatur.

Altêus, Tuſci filius Lanigenûm rex, regnauit annis xx.

Altha, Babyloniæ vrbs. Ptolem.

Althæa, Theſtij filia, Oenei Calydoniæ regis vxor, cui inter alios filios Meleagrum peperit: quo nato, audiuit fata circum ignem dicentia, tamdiu natum victurum, quamdiu ſtipes, qui tunc ardebat, ab igne inconſumptus maneret. Hunc aſſeruauit in eum diem, quo omnes filios præter Meleagrum in quadam ſeditione occubuiſſe intellexit, quem vt etiam mortuum audiret, ſtipite concremato obtinuit: nimiàque ob hanc rem concepta lætitia etiam ipſa periit. Alij tradunt eam, quòd ægrè ferret, fratres ſuos à Meleagro filio interfectos, ſtipitem fatalem (vt fuſius refert Ouid. lib. 8. Metamorph.) conditum à Parcis, in quo vita Meleagri continebatur, flamma peruſſiſſe: quo conſumpto Meleager extinctus eſt. Ouid. lib. 1. Triſt. *Vtque cremaſſe ſuum fertur ſub ſtipite natum Theſtias, & melior matre fuiſſe ſoror.*

Althemenes, Ciſſi filius qui Argos ædificauit, quo tempore Patrocles Spartam condidit. Strab. lib. 10.

Althea,, vrbs Olcadū, Noua ciuitas dicta. Stephan. & Althæa, vide Olcades.

Althémon, vide Cretenia.

Althænus, fluuius ſanans omnium vlcera animalium, ope Podalyrij. Tzetzes in Lycophr.

Althepia, vide Oræa.

Altheplus, Neptuni filius, Ægyptiorum rex, à quo Ægyptus Althepia terra cognominata. Cæl Rhodig. lib. 12.

Alti Euros, Africæ propriæ locus, Anton.

Altilia, oppidum Liguriæ à Tráquillo commemoratum: hodie quoque Alteiola vulgò appellatur. Volaterr.

Altinum, vrbs olim in littore Venetiæ florentiſſima iuxta Aquileiam. Pompon. Plin. lib. 3. 18. a. hodie *Altino*, quam Villanouanus Torcello dici ait. Græcè ἄλτινον.

Altinamū, Mœſiæ ſecundæ oppidum. Anton. lib. Notit Lazius, *Tolna* vocari ait. *Boſok* Simlero videtur.

Altinates, Altini incolæ. Pli. Iunior l. 3. ad Maximum, epiſt. 46.

Altiſſiodorū, oppidum in Gallia. Gal. *Auxerre*, vide Vellaunodunum.

Altius, Iupiter dictus eſt, ab Altiluco, Ioui ſacro. Cæl. Rhod. lib. 13. cap. 17.

Altis lucus iuxta Olympiam, Ioui ſacer. vide Iouis lucus.

Altus, prope Theſſalonicam eſt, Steph.

Alua, i. aſcenſus eius, ſiue præuaricatio ipſius: ciuitas Idumæorum, Gen. 36.

Aluam, filius Sobal. Gen. 36.

Aluaca, Mediæ oppidum. Ptolem.

Aluerni, vel Aruerni, aut Auerni, populi Aquitaniæ, qui cùm ſe à Troianis oriundos eſſe dicerent, audebant ſe Romanorum fratres appellare. Vide Auerni.

Aluôna, Lyburniæ vrbs, Ptolemæo: Plin. 3. 21. 7.

Q. Aluus, Arcadiæ vicus, quem Æſculapij fanum quoque vocant. Pauſan.

Alus, i. commiſtio, ſeu conſperſio, locus ad quē deſcenderunt filij Iſraël à Daphca, aſcendentes in terram Chanaan. Numer. 33.

Aluta, Ptol. Daciæ fluuius. Aluata, Mercatori. Lazius & Sambucus ſcribunt *Olth* Hungaris, & *Alth* Germanis dici.

Alutæ, gentes Illyricæ in conuentu Scardonitano. Plin. 3. 2. 5.

Alutrenſes, Alpini populi. Pl. 31. 8. 11. Lodro oppidū putat Simlerus: à quo Lodronij comites.

Aluum, Pto. Hiſtriæ oppidum mediterraneum, Leandro *Algona*.

Alyacmon, vel Haliacmon, fluuius Macedoniæ, Plin. 20. 3. 13. 14. 14.

Alyata, regio Bithyniæ, ab Alyatis imperio, Steph. 16.

Alyattes, Lydorū rex fuit, Crœſi pater, cui extructum eſt monumentum apud Sardes, maxima impenſæ parte ab ancillis, quæ omnes apud Lydos corpore quæſtum faciunt, in hoc opus collata.

Alybas, alias Metripontium in Italia: vel Thraciæ ciuitas: inde Alybantius. Steph.

Alyba, regio, Homer. 2. Iliad. nō procul à Myſia, vbi argenti fodinas eſſe dixit Stephan. Hellanicus ſcribit eſſe paludem Ponticam. Vide Chalybes.

Alybe columna, Græcis ἀλύβη, quæ Abyla Latinis, promontorium in Africa, ad fretum Gaditanum, *Ceuta Caſtaldo, Sierra dalmarſa* Oliuario, *Almina* Cluſio, Mons ſimiarum à Nautis: Belgis ſue *Schemincxelberg*, *Sierra Ximierra* à Petr. de Medina, quod idem ſignificat. *Alcudia* Arabibus.

Alycæa, Arcadiæ oppidum Pauſan.

Alycus, ciuitas Peloponneſi. Steph.

Alicus, Scyronis filius, qui à Theſeo interfectus

loco Megarenſis agri nomen dedit. Plutarch. in Theſeo, Peloponneſi etiam vrbs eſt. Stephanus.

Alychme, in qua Alychmias Mercurius colitur. Steph.

Alydna, Phrygiæ maioris vrbs. Ptolem.

Alymne, vrbs Phrygiæ Maioris. Liuius.

Alyſius Bacchus ἀπὸ τοῦ λύω, id eſt, ſoluo. Cæl. lib. 7. cap. 15.

Alyſoni, populi Scythiæ Aſiaticæ, Herodoto lib. 4. ab Alyxothoe filia Dymanthis dicti. Ouidius,

Quamuis eſt illum proles enixa Dymantis
Aeſacon vmbroſa furtim peperiſſe ſub Ida
Fertur Alixothoe, &c.

Hæc à Priamo peperit Æacum, qui poſtea in mergum verſus eſt, Bocatius. Vide Æſacus.

Alyſſus, Arcadiæ fons eſt, cuius aqua canis rabidi morſui medetur. Pauſan.

Alyzia, ciuitas Arcananiæ, ab Alyzo Icari filio. dicta, Steph.

A M

Amáad, ciuitas tribus Aſer, Ioſue 19.

Amacaſtis, Indiæ intra Gangem vrbs.

Amaccura, Africæ vrbs, D. Auguſt.

Amachan, Arabum caſtrum. Hiſt. Miſcell. 23.

Amaci, Hiſpaniæ Tarraconenſis populi. Ptol.

Amadáti, i. conturbans legem, vel menſura pater Aman. Eſter. 3.

Amadôca, ciuitas Sarmatiæ in Europa. Et Amadoci montes & populi in eadem Sarmatia. Ptol. Steph. Scythiæ populos eſſe ſcribit, & terram eorum ἀμαδόκιον vocari.

Amagetrobia, vide Magetrobia.

Amalaſiuntha Theodorici filia, Athalaricique Gotthorum regis filia, cum qua imperauit, ipſe filius octo annos, auſpicatus anno mnndi 4488 Chriſto nato 526. hæc mortuo filio Athalarico Theodatum cognatum in conſortem imperij legit: verùm ingratus hic, ac perfidus, eam paulo poſt relegauit: tandem etiam obtruncari iuſſit.

Amalchium, Plinio maris Oceani ſeptentrionalis portio, quam nos mare congelatum vocamus. Plin. lib. cap. 13.

Amalec, filius Eliphas ex Thamna concubina, Geneſ. 36. à quo.

Amalecitæ, Geneſ. 14. Reg. 30. quos Amazias vnà cum Idumæis & Gabaonitis ſuperauit, bellóque interfecit decem millia hominum, totidem capitis. Ioſeph. libro 9. capitu. 9. 1. Paralip. 1.

Amalech, filius fuit Iſmaelis, à quo Amalechitæ dicti: & Iſmaelitæ ſunt Saraceni. hos appellat Ioſephus pugnaces, inhabitantes Goboch, vel Iaboth. Comeſt. in cap. 17. Exod.

Amalechitis, vide Idumæa. & Antei.

Amali. gens Getica, cui ſeruiebant Oſtrogothæ, Iornand.

Amallobrica, Hiſpaniæ vrbs, inter Salmanticam & Complutum. Anton.

Amaltheæ cornu, locus in Sicilia Athen. libr. 12. c. 20. Libyæ locus apud Diodorum, lib. 3.

Amalthæa, nutrix Iouis. Nã Meliſſus rex Cretæ duas filias habuit, Amaltheam & Meliſſam, quæ Iouem caprino lacte & melle nutriuerunt. Lactant. lib. 2. Inſt. Alij dicunt nutricem eam fuiſſe capram, & Amalthæam dictam, vt Parmenius poëta Græcus: & Meliſſi filias Adraſteam, & Iſdem faciunt. Fabulantur alij Amaltheæ capræ alterum cornu Iouem poſtquam adoleuiſſet, officij præmium nutricibus dediſſe, vbi capram inter ſidera collocaſſet: cui illam adiecit facultatem, vt quidquid ab eo optaretur, qui illud haberet, ſiue cibus, ſiue potus, continuò naſceretur. Alij non capram, ſed Hemonij Ætolorum regis filiam Amaltheam, quæ cornu non capræ, ſed tauri habuerit, fuiſſe ſenſerunt, quòd vim illam habuerit, vt ſcribit Pherecydes. Vide Achelous.

Amalthæa, Sibylla. Hanc Seruius (enarrans locum 6. Æneid. *hic ego nãque tuas ſortes arcanaque fata*, &c.) ait obtuliſſe Tarquinio regio nouem libros, in quibus erant fata & remedia Romana & pro his popoſciſſe ter centũ Philippeos, qui aurei tunc precioſi erant. Qua contempta, alio die, tribus libris incenſis reuerſa eſt, & tantumdem popoſcit: item tertio: aliis tribus incenſis, cum tribus reliquis reuerſa eſt, pro quibus tercentum Philippeos, quantum poſtulauerat pro nouem libris accepit.

Amamaſſus, vide Tamaſſus.

Amana, fides ſiue veritas, vel nutrix, fluuius Damaſci qui & Albana dicitur 4. Reg. 5. Eſt & mons Ciliciæ, qui & Amanus dicitur, in qua oppidum Bonite eſt. hic à Syris (vt Plin. inquit, lib. 5. cap. 22.) Ciliciam ſeparat. Cantic. 4. 8. fit huius mentio.

Amándra, regio ad Nilum fluuiũ, in quatuor diuiſa populos, Peucolaitas, Aſagalitas, Ceretas, & Aſoos. Plin. lib. 6. cap. 36. Vrbs etiam in Æthiopia, Cæphei regis regione. Suidas.

Amandræ, Indiæ populi. Plin.

Amanicæ, Pylæ, vel Portæ Ptolemæo; quæ Curtio, & Straboni, Amanides: Polybio Manidæ ſunt, ſine A: Plin. Portas Amani mõtis, appellat: ſunt mõtis Amani anguſtiæ vel fauces. Scãderona vocantur ab Abylfedea, vt exiſtimat Bapt. Ramuſius; Portella nominantur à Mario Nigro. Syriæ Portæ ſunt eædem Ptolemæo, aut non longè hinc diſtantes. Cilicias portas. Plinius hoc tractu quoque deſcribit.

Amanoides portæ, in quas Amanus mons deſinit à Tauro deſcendens. Strab. lib. 14.

Amanoides, Ciliciæ promontorium, Pomponio ſic dictum, quòd formam effigiémque Amani circumnauigantibus exhibeat.

Amanteni, Ptolemæo, populi Pannoniæ inferioris, quæ hodie Vngaria dicitur. Pli. 3. 23. 9. & lib.

li.3.c.25.& lib.2. cap.7.4.1011. Amantes appellat.

Amántes, populi in Aphrica, Troglodytis proximi, apud quos tum ſalis, tum carbunculorum & gemmarum copia eſt, adeò vt ex ſale domos ſibi extruere dicantur. Solinus.

Amántia, ciuitas Macedoniæ. Ptol. Steph. Calabriæ oppidum, Cedreno.

Amantini. Vide Amantes.

Amânum, portus. Plin. lib. 4. cap. 20.

Amánus, mons Ciliciam à Syris ſeparans. Strabo lib. 11. Alij putant eſſe montem Cappadociæ qui & Taurus dicitur, Stephanus à Tauro deſcendere ſcribit, & ſic dictum, quòd Oreſtes cum Iphigenia Dianam illuc perferens, inſania liberatus ſit. Eſt autem Ptol. portio montis Tauri ad Ciliciam. Plin. 5. 22. 5. & cap. 5 ¼. 6. 15. hodie *Monte negro.*

Amanus, Deus apud Perſas, Herod.

Amani montis portæ, Plin. 4. 27. 2. Amanicæ pylæ Ptolemæo.

Amara, ciuitas Arabiæ fœlicis, non procul à Mara metropoli. Ptol. lib. 6. cap. 7. vrbs Arabiæ felicis, Cedreno.

Amáracus, puer Cynaræ regis Cypri, vnguentarius, qui caſu lapſus dum ferret vnguenta, fregit alabaſtrum, maiorémque ex confuſione odorem creauit. vnde optima vnguenta Amaracina dicuntur. Hic deinde cum nimio dolore contabuiſſet, in herbam odoriferam eiuſdem nominis, deorum commiſeratione commutatus eſt. Dicitur & Perſa & Samſucus. vulgo Maioranam vocant, vide Aug. Thom.

Amaramis, Ioſepho, nomen matris Moſis.

Amaranthi, populi Colchici, à quibus Phaſis profluit. Steph. item vrbs in Ponto. Apollonius.

Amarantius, vide Phaſis.

Amardi, vel Amarbi, populi Hyrcaniæ ad ſinũ Scythicum. Plin. 6. 13. 15. & lib. 6. cap. 17. Steph. ex Strab. ſcribit Amardos eſſe populos Hyrcanis vicinos. Nardos autem in Perſia. Vbi verò Mardorum ſuo loco meminit, Hyrcaniæ gentem facit.

Amardus, fluuius Mediæ. Ptol.

Amari fontes, circa Arſinoen, ad ſinum Arabicum. Plin. Strabo.

Amarinthus, inſula Eubœæ. Pauſan. pagus Eretriæ in Eubœa inſula. Strabo Ptol. & Pauſaniæ. vrbs ibidem. apud Strabonem vnus fluuiorum, qui in Alpheam illabuntur.

Amariſpij, Bactriana gens. Ptolem.

Amarſias, nauta fuit qui Theſeum in Cretam ad Minotaurum nauigantem vexit. Simonides apud Plutarchum in vita Theſei.

Amarthêus primus, Saites Ægyptiorum rex, regnauit annis VI.

Amartus, Græciæ vrbs. Homer.

Amarua, ſeu Amaruſa, Hyrcaniæ oppidum. Ptolem.

Amaryſia, Dianæ cognomen tractum (vt Pauſaniæ videtur) ab Amarynthо Eubœæ vico, vbi ſumma cum veneratione colebatur Diana.

Amaryllis, ruſticæ nomen fuit: cuius Theocritus & Virgilius ſæpe meminerunt.

Amarynceus, Epeorum rex, in Bupraſio ſepultus, Strab. lib. 3.

Amarynthus, Achariæ ciuitas non procul à Chalcide. Ptolemæo & Stephano inſulæ Eubœæ, vicus iuxta Eretriam, in quo Diana colebatur, quæ inde Amaryſia dicta eſt, Strabo lib. 10.

Amas, mons in Laconica regione. Pauſanias.

Amaſenus, Volſcorum fluuius in Latio, vltra quem Metabus rex Volſcorum, ſuos fugiens, filiam ſuam Camillam telo aligatam proiecit. Eſt etiam Siciliæ fluuius.

Amaſia, Germaniæ ciuitas. Ptolem. hodie Marpurgum. Plinius 6. 3. 2. 11. Vide Amiſius. Stephanus Ammiſſam Germaniæ ciuitatem facit.

Amaſia, vel Amaſea, vrbs Ponti, Strabonis patria. Steph. Eidem Amiſus, vrbs Ponti eſt à Sinope diſtans ſtadiis quingentis: vnde Amiſius & Amiſenus.

Amaſia, ſiue Amaſias, id eſt, fortitudo domini, pater Ioſa principis. 1. Paralip. 4. filius Elciæ, filij Amaſa. 1. Paralip. 6. Nomen item ſacerdotis, Amos 7. Denique rex Iuda, filius Ioas, filij Ochoſiæ, filij Ioram, filij Achab. 4. Reg. Regnare cœpit anno ſecundo Ioas regis Iſrael, regnauitque annis 12. Idumæos vicit. 4. Reg. 14. 2. Paral. 25. occiſus eſt in Lachis

Amaſias, Straboni fluuius eſt Germaniæ inter Rhenum & Albim, iuxta Emdam Phryſiæ Orientalis metropolim, in Oceanum illabens.

Amaſis rex Ægypti, cuius tumulus fuit vna pyramidum. Lucan. lib. 9.

Non mihi pyramidum tumulis euulſus Amaſis.

Regnauit annis XLIII. Hic legem condidit, vt quiſque quotannis apud præſidem rationem vitæ redderet, demonſtraretque vnde viueret, aut quo quæſtu ſuſtentaretur, qui hoc non faceret, morte afficeretur. Hanc legem Solon ab Ægyptiis tranſtulit ad Athenienſes. Plinius 5. 9. 70. Plutarch. in Sympoſio ſeptem ſapientum.

Amaſis, peditum Darij dux contra Cyrenenſes miſſus, regnauit annis XXX. Herodot.

Amaſus, Ptolemæo: Amaſia Straboni, Amiſia Tacito, Amiſius Plinio, & Pomponio Germaniæ fluuius, in eius Oceanum erumpens. Eems hodie. vide infrà Amiſius.

Amaſius, Germaniæ fluuius Ptolemæo, qui Plinio Amiſius dicitur, & Pomponio Melæ. Vide infrà Amiſius, vulgò *Eems.*

Amáſſi, populi circa Mæotim. Plin. 6. 7. 15.

Amaſtris, Xerxis vxor, vxorem Maſiſtæ Bactrianorum præſidis excarnificauit, eius mammillas præcidit, eáſque obiecit canibus: item nares, aures, labra, linguam turpiſſimis plagis deformauit. Volateran.

Amaſtris Ptolemæo, aliis etiam Amaſtrum Aſiæ minoris in Bithynia oppidum ad Pontum Euxinum: quod olim Seſamum vocatum fuit, auctore Plinio: Cromna quoque Stephano. Tzetza ſcribit ſic ab Homero vocari: Sed Strabo, lib. 12. tradit illud ex quatuor pagis conſtructum, Seſamo, nempe, Cytoro Cronna, & Teio, Ptolemæus Tion habet. Sed hæc tria vltima ſunt illi diuerſa, vicina tamen Amaſtri vrbi. Samaſtro hodie dicitur, teſte Nigro.

Amáſtrum ſiue Amaſtris, vrbs metropolis Paphlagoniæ. Strab. lib. 7. Flaccus lib. 6.

Amáta, vxor Latini regis, mater Lauiniæ, & ſoror Veniliæ deæ, quæ, ne videret Æneam generum, laqueo gulam fregit, priuſquam etiam vrbs ab hoſte eſſet expugnata. Virg. lib. 2.

Amátæ, populi Indiæ. Plin. 6. 20. 29.

Amath, filius Chanaan, qui Amathones inſtituit. Ioſeph.

Amatha, vel Amathe, regio Arabiæ quæ nũc Acmatha vocatur, ab arenæ multitudine. Steph.

Amatha à Pontifice appellabatur virgo Veſtalis, cùm ad Veſtæ myſterium capiebatur: quòd prima, quæ hoc ritu capta fuit, hoc fuerit nomine. Capi autem ideò dicebatur, quòd veluti bello capta à parente, vel ab eo in cuius poteſtate erat, manu à Pontifice maximo apprenſa adducebatur.

Amath, vrbs Phœniciæ, & alia Siciliæ. Steph.

Amathea, Nympha, quaſi per amena currens, ἄμμος arena, θέω, curro.

Amathei, populi Arabiæ fœlicis. Plin. 6. 28. 66.

Amathus, Amathuntis insula maris Ægei, Veneri ſacra, vnde tota inſula Amathuſia dicebatur. Ptol. Plin. 5. 5. 12. metallorum fœcundiſſima. Ouid. Metam. 10.

Amathus, thuntis, Cypri ciuitas, vt Step. ſcribit, vetuſtiſſima, in qua Adonis Oſiris colebatur: qui cùm Ægyptius eſſet, Cyprij & Phœnices proprium fecerunt. Dicta eſt autem vrbs ab Amatho Herculis filio, vel à Cyniræ matre Amathuſa, fuit fœcunda metallis. Limiſſò, Mercatori, vide Pamiſſus. Amathus eſt etiam Ptolemæo Palæſtinæ vrbs, quæ Grecè Thermæ dicitur, Hegeſippo teſte, eo quòd fontem calidum habeat: Syro enim ſermone ἀμαθοῦς, aquarum vapor appellari fertur. Hegeſip. lib. 4. cap. 6.

Amathuſia, Venus celebri Græcis & Latinis cognomine vocitata, quæ & interdum Amathũſia dicta eſt. Amathuſia verò ab inſula vel vrbe potius, in qua ſumma veneratione colebatur, nuncupata eſt.

Amathus, Palæſtinæ vrbs, Ptol. Laconiæ oppidum, Strabo, fluuius apud Homer. Iliad. 2.

Amathũntêus, tea, teum. Virgil. lib. 10.

Lactanteis vitulos, Amathunteáſque bidentes.

Similiter Amathuntius, tia, tium. Virg.

Nam te iactari non eſt, Amathuntia noſtri.

Amathuſiacus, apud Ouidiũ, ab Amatho Herculis filio, ab Amathuſa matre Cinyræ. Steph.

Amathus, fluuius, Pylon vrbem Neſtoris patriã præterlabens, à quo Pylos Amathœſa videtur appellata. Hic etiam Pamiſus vocatur, Strab. li. 8. Idem, aliquanto pòſt, tradit hunc nominari Manaum & Arcadium.

Amathũſia, olim dicta tota Cyprus. Steph. Amathuſa autem Ptol. lib. 5. cap. 14. Plin. 5. 31. 11.

Amathuſij, Cypri ſunt ab Amathunte vrbe, Strab. lib. 8.

Amatini, populi in Epiro, Cæſar lib. 3. de bello ciuili.

Amatorie; Muſa quæ & Erato. Ouid.

Vilis Amatorie, vilis mihi candida Clio.

Amaxa, Amantêa, Amixia, vide infrà cum aſpiratione: licet apud Stephanũ cum tenui ſcribantur.

Amaxilia, Ciliciæ eſt vrbs, materia ad naues fabricandas maximè abundans, quam Cleopatra ab Antonio dono accepit, Strabo lib. 14.

Amáxitus, locus, Plin. lib. 5. ca. 30. aſpiranda videtur. Stephano oppidum eſt Troiæ, arâ duodecim deorum inſigne, quod Agamemnon conſtruxit. Hinc Amaxiteni dicuntur Amaxiti incolæ, Suos Apollodorus Amaxitenos vocat. Plin. lib. 5. cap. Eſt & Amaxitus, oppidum in ſinu Doridis. Plin. lib. 5. cap. 29.

Amaxobij, populi inter Sarmias.

Amázones, bellicoſæ mulieres magnam Aſiæ partem occupauere, dictæ, quòd altera ex mammis careant. Ab α ſine, & μάζος ſumma: vel ab α & μάζα, i. puls ſeu panis, quaſi ſine pane, eò quòd tantùm veſcerentur carnibus. Alij ab ἅμα, & ζῆν, tanquam in commune viuentes ſine viris, quaſi ἁμαζῶσαι, vocantur quoque Sauromatides & Sauropatides. Euſtath. & Steph. Aeorpata, i. viricidas eas appellant Scythæ, vt tradit Herodotus. Stephanus dictas putat à Nympha Amazonide, filia Samornæ. Alij ab Amazone puella, Dianæ ſacerdote, regina Epheſi. Erant autem Scythiæ mulieres prope Tanaim & Thermodoõtem fluuios habitantes ſine viris: ne tamen genus periret finitimis congrediebantur: & ſi qui mares naſcebantur: ſtatim interficiebant: puellis autem dexterã inurebant mãmam, quò expeditiùs dextro brachio in certamine vterentur. Harum reginæ fuerunt Marthesia & Lampedo, quæ maiorem Europæ partem ſubegerunt. Martheſiæ, filia Orithya ſucceſſit, quæ ſororem Antiopen habuit. Poſt Orithyam Pentheſilea regno potita eſt, quæ ad bellum Troianum profecta in auxilium Phrygibus, ab Achille, poſt multas res præclariſſimè geſtas, occiſa eſt: hæc ſecurim bellicam, & peltam prima omnium inueniſſe dicitur, Claruit quoque inter Amazones, &

Alemanni, ab Hercule Alemano dicti, qui in eos populos habuit imperium, auctore Beroſo. Alij verò ſcribunt Tuiſconis filium Alemãnum fuiſſe vocatum, à quo Teutones, deinde Alemani vocati ſunt. Sunt autem huiuſmodi Beroſi verba, Sexto anno, inquit, Semiramidis, Aſſyriorum reginæ, iuxta Rhenum Mannus, Tuiſſionis filius, Germanorum regnum obtinuit. At alij Germanos à quodam lacu Lemano dictos fuiſſe aſſerunt: de ſitu autem ipſius diſſentiunt multi: plures tamen conſentiunt hunc eſſe lacũ Geneuenſem. Sunt & alij, qui dicunt Alemanos fuiſſe nomen Germanorum, vt ſit idem quod A *man*, id eſt, omnes viros eſſe, ſicut & multa alia huiuſmodi nomina inueniuntur, qualia ſunt Marcomanni. Cænomani, &c. Sic Alemanus idem ſonat, quod totus vir, propter corporis robur, & animi ferocitatem. Viri toti ſunt Alemani, nulla ex parte effœminati: ac tales quidem olim fuere contra Romanos. Alemanus, ob fortitudinem, Hercules cognominatus eſt, quòd omnes, qui aliquid fortiter geſſiſſent, Hercules vocarentur, vt in Saturnal. ſcripſit Macrobius: & ob id teſte Cornel. Tacit. *Omnium virorum fortium Germani in prelium ituri, hunc Herculem canunt: ſuntque carmina quorum cantu, quem Barinum vocant, accendunt animos, futuræque pugnæ fortunam augurantur. terrent enim, vel trepidant acies, prout ſonuit: nec tam voces illæ, quàm virtutis concentus videntur. Affectatur præcipuè aſperitas ſoni & fractum murmur eiectis ad eos ſcutis, quò plenior & grauior vox intumeſcat repercuſſu.* Hæc Tacitus.

Alemanus, fluuius apud Ryſios origine͂ in rubro caſtro *Rotemburg* trahens: hic ad Ke *haim* oppidum iungitur Danubio. vulgò *Altimala vel Altmil* appellatur. Vide Altamerum in Tacitum, Sueuiæ in Germania fluuius, quem *Altmul* hodie vocant. G. Fabricius.

Alemi, regionis nomen. 1. Macc. 5.

Alemuſij, Atticæ populi, apud quos eſt Cereris legiferæ & Proſerpinæ templum. Pauſ. in Attica.

Aleniticum, vide Ælaniticus.

Alenticus ſinus. Plin. lib. 6. c. 28.

Alens, Coi inſulæ locus. Theocr. Siciliæ fluuius. Theocr. ſcoliaſtes.

Aleon, oppidum. Plin. 5. 29. 52.

Aleopetra, inſula, in Mæotide. Calep.

Aleos, fluuius Erythis. Plin. 31. cap. 2.

Aleos, colonia Corſicæ à Sylla dictatore deducta. Plin. lib. 3. cap. 5.

Alep, aliàs Alexandria, oppidũ ſub mõte Tauro in Comagene Syriæ, vbi famigeratũ eſt emporium, Munſt. lib. 5. Coſm.

Aleria, Plinio 3. cap. 6. colonia. vide Valeria Colonia.

Ales, fluuius apud Colophonem, omnium in Ionia gelidiſſimus, Pauſan. qui vt Hermolaus annotauit, flumen Coloniæ frigidiſſimum facit, Auellonta vocant, ſed quòd ſynonyma ſint, non aſſero.

Aleſium, locus ad Amphilocidem proximus, in quo omnibus menſibus accolæ forum congregant. Iacet autem in via Contana, qua ex Elide ad Olympiam commeatur.

Aléſa, ciuitas eſt Siciliæ, Ptolemæo. Strabo hinc Aleſinus, na, num. Cicer. in Epiſt. fam. in Aleſina vrbe. Vide Haleſina, & Alæſa.

Aleſca, vide Aliſca.

Aleſia, vide Alexia.

Aleſini, Arabes circa Perſicum ſinum & Babyloniæ regionem, Strabo.

Aleſum, oppidum Peloponneſi, apud Strabonem lib. 8.

Aleſius, Sceluntis filius, vnus ex procis Hippodamiæ, vel ſecundum alios, Garagetti filius, vnus ex illis, qui cum Pelope aduenere. Ab hoc Aleſiam petram dictam ait Stephanus, qui etiam Haleſij agri in Epiro meminit, in quo ſal copioſiùs fiat.

Aleſius, oppidum Elidis. Steph. Item mons Arcadiæ non procul à Mantinea, ſic dictus ab errore Rheæ. Pauſ.

Aleſtes & Ceclandus Hiſpaniæ fluuius, qui fortè Cauado hodie dicitur: ſic mihi Cluſius in ſuis ſchedulis manuſcriptis ex Hiſpanica ſua peregrinatione allatis. Celandum apud Melam inuenio, Aleſtes autem mihi ignotum eſt.

Aleſus, Siciliæ fluuius eſt, littore Septentrionali prope Aletam vrbem: cuius meminit antiqua tabula marmorea, vt tradit Fazellus, qui eum hodie Pittineo vocari ait. Eſt & fluuius Tuſciæ, iuxta Alſium. Sil. lib. 8.

Aleta Illyrici in Dalmatia oppidum. Ptolem. quod hodie *Moſth* appellant.

Alete, vrbs Siciliæ maritima, Ptolem.

Alethes, nomen fuit proprium viri Troiani, quaſi ἀληθὴς, id eſt, verax fuerit. De quo Virgil. lib. Æneid. 1.

Et quam grandæuus Aléthes.

Alethes, i. Corinthiorum rex, regnauit annis XXXV.

Alecides, ſacrificia quædam Athenienſium pro Icaro & Erigone, quæ oſcillis (quid autem oſcillæ ſint dicetur ſuo loco) agebantur. Cùm verò in finibus Athenienſium multæ virgines ſine cauſa ſuſpendio ſibi mortem conſciſcerent, propter Erigonem, habito ab Apolline oraculo ſacrificium ſolenne inſtituerunt, quod publicè priuatímque faciebant; & id Alitides appellabant, quod Erigone ſola cum cane ignota patre Icarum mendica perſequuta ſit, quas Græci Ἀλητίδας nominãt, & ἀλητὴς mendicus, vagus & erro dicitur. Hyg.

Alitini, populi, Plin. 3. 11. 35. & Aletrini. 3. 11. 38.

Alétium, oppidum Salẽtinorum in Italia, authore Ptolem. & Plin. 3. 21. 38. Græcè ἀλήτιον. Leze Mario Nigro dicitur. Baleſium Plinii, & Va-

letium Pomponij eſt, ni fallor; etſi Niger Baleſiu:n S. Cataldo dici ſcribat.

Aletrium, Straboni Latij oppidum eſt. Alatro nunc dici ſcribit Leander: incolas Aletrinates habet Cicero.

Aletrinates, populi Italiæ in tractu Campaniæ. Plin. lib. 3. cap. 5. Aletrium oppidum eorum, Strabo.

Aleuntium, oppidum, Plin. 3. 8. 19.

Alêus, fluuius Siciliæ, & tribus quædam, ſiue locus in Coo: ita dictus ab Alentio quodam rege. Interpres Theocriti in ſeptimum Idyllion.

Alêus Iupiter. Vide Elis.

Aleu, Arabiæ fœlicis inſula. Plin.

Alex, Locrorum flumen in Italia. Α'λη̃ξ Straboni. Dionyſio & Thucydidi; Caicinus, Pauſaniæ, Æliano, & Plinio: ſynonyma ſunt Hermolao; Aleſſo hodie dici ſcribit Leander. Lucanum hunc quoque vocat Marius Niger, neſcio quo auctore. Caicinum Locrenſium in magna Græcia fluuium eſſe, qui horum agrum à Rhegino diuidit. Pauſanias in Eliacis docet: ac Cæcinus, & Alex ſunt diuerſa flumina. Thucydidi lib. 3. Alecem hunc fluuium credo Ciceronem ad Trebatium, Haletem nũcupare, & fortaſſe eundem Theocritus Allentem vocat.

Alex, fluuius Italiæ, alias Alecus, hic fluuius Plinio Carcinas appellatur, Pauſaniæ & Æliano Cecuius: Volaterranus hodie *Aleſſo*.

Alexamenus Ætolus, Nabidis tyranni Lacedæmonij interfector, mox ab Lacedæmoniis ipſis in regia obtruncatus. Liuius Decad. 4. lib. 5.

Alexander Aphrodiſæus, interpres Ariſtotelis, ſed tali ingenio, qui Ariſtotelem carpat. Suidas & Steph.

Alexander Grammaticus, oppido Gotthico natus, de varia hiſtoria ſiue materia XXXIIII. volumina ſcripſit, periţiſſimus ætatis ſuæ vir.

Alexander, Aſiæ rex & Syriæ dictus Balam.

Alexander, Iudæorum rex, Ancus dictus: regnauit annis II.

Alexander cognomento Magnus, Philippi regis filius, Macedonum rex, Græciæ Imperator dictus, Thebanos vicit ac vendidit. Diod. Iuſt. Plut. Darium Perſarum regem ſubegit. Diod. Babyloniam & Suſam accepit, Perſepolim diripuit. Coſſæos fregit, cum exercitu in Aſiam traiecit: ad Granicum Perſas ſuperauit: Sardũ, Miletum & Halicarnaſſum cepit, terris omnibus vſque ad Phrygiam deuictis, Ciliciã obtinuit. Denique celebrato Hephæſtionis funere, mortuus eſt. Regnauit annis XII. Hic à rebus actis & auctis Magnus denominatus eſt, ne vir vnicam gloriam adeptus, ſine laude vnquam nominaretur, nam ſolus condito æuo quantum hominũ memoria eſt, inexuperabili imperio auctus, fortuna ſua maior fuit, ſucceſſúſque eius ampliſſimus, & prouocauit ſtrenuus, & æquiparauit vt meritus, & ſuperauit vt melior, ſolúſque ſine æmulo clarus, adeò vt nemo audeat virtutem eius ſperare, vel optare fortunã. Apul. eius res geſtas ſcripſerunt. Q. Curtius, Arrianus, Plut. qua de re Libanij iudicio lege in orat. ad Thebas, imp. pro Antioch. per edit. 3. interpr. F. Morelli.

Alexander Magnus tanto amore homines ingenio & ſcientia præſtantes eſt proſecutus, vt Homeri ſcripta ſcrinio Darij, Perſarum regis, concludi, ac tanquam pro viatico ſeruari iuſſerit: & Pindari vatis familiæ, penatibúſque pepercerit, cùm Thebas caperet, & Ariſtotelis philoſophi patriam vrbẽ inſtaurarit. Pl. l. 7. cap. 29. Edixerat, ne quis ipſum alius, quàm Apelles pingeret, quàm Lyſippus ex ære duceret, quàm Pyrgoteles ſculperet, ibidem Plin. cap. 37. Quàm ipſe bibaciſſimus fuerit, & quòd ebrietate & crapula obierit, vide Proteas.

Alexandri, quæ & Aracia, inſula Perſidi adiacens: Ptolemæo. Α'λεξάνδρου ἢ Α'ρακία

Alexandri Magni aræ & finis, Plin. 6. 16. 18. & cap. 17. 6. 57. Romanorum ad ipſum legatio 3. 5. 89. Itineris eius menſores, 6. 17. 50. Nauigatio, 6. 23. 19. Aræ, 6. 25. 3. Bucephala oppidum, ibique eius ſepulchrum. 6. 20. 2 Darium vbi vicerit. 6. 15. 39. Plut. in Alexan.

Alexander, Amyntæ filius, legatos Megabyzi ad Amyntam patrem ſuum miſſos laſciuientes occidit. Iuſtin. lib. 7. Decimus fuit Macedonum rex, regnauítque annis LXXIII.

Alexander, Ariſtobuli filius, Iudæam inuaſit, cuius exercitum Gabinius vicit, Ioſeph. lib. 14. c. 11. belli Iud. lib. 1. c. 17.

Alexander, qui & Epiphanes, XI Syriorum rex, regnauit annis V. ſeccundùm Ioſephum: ſecundùm Eutropium verò X. menſes VIII.

Alexander, Caſſandri filius, Macedonum rex, regnauit cum Antipatro annis II.

Alexander XIX Macedonum rex, regnauit annum vnum: interfectus eſt à Ptolemæo Alorite. Plut. in Pelopida.

Alexãder, X. Corinth. rex, regnauit annis XXV.

Alexãder, Olympiadis frater, Arymbæ in Moloſſorum regno ſucceſſit, Timoleum Leptinam ad deditionem coegit, in Peloponneſum exulatum miſit, ciuitates libertate donauit. Diod.

Alexander Pheræus, Theſſalorum tyrannus. Plutarch. in Pelopida, Meminit eius perſæpe Cicero Offic. lib. 2.

Alexander, Pyrrhi filius, Epirotarum rex, regnum Macedoniæ oppugnauit.

Alexander, Zabenna, XVII. Syrorum rex, Demetrium vicit, regnauit annis II. Iuſt. li. 39.

Alexander, XI. Syrorum rex à Ptolemæo Philometore conſtitutus, regnauit annis V.

Alexander, Iudæorũ rex, regnauit annis XXVII. Iamneus à Ioſepho & Philone dicitur.

Alexander, natione Phryx, apud Carthaginem Imperator electus, à Conſtantini exercitu iugulatus eſt. Eutrop. lib. 11.

Alexander, VII. Conſtantinopolitanus Imperator,

quam hæreditariam eius poſteri retinuerunt.

Amebi, Hippadis Pelagi inſula, Ptolem.

Amélas, oppidum Lyciæ. Plinius libro 5. cap. 27.

Amelech, id eſt, rex, ſiue conſiliarius, pater Ioas. 3. Reg. 22. 1. Paral. 18. Fuit & alter quidam, de quo Ierem. 36. 38.

Ameles, fluuius apud inferos, cuius aquã nullum vas continere poteſt. Plato. lib. 10. de Repub.

Ameliácus, fluuius. Vide Catana.

Amelius, Philoſophus Apanienſis, diſcipulus Platoni, Porphyrij magiſter, Ammonij & Origenis coëtaneus. Suidas.

Amelongus, Romualdi regis Lõgobardorum miles, cui tantum robur extitit, vt Græcum quẽdam equitantem ictu baculi ſella excuſſerit, & in aëra ſupra caput ſuum extulerit. Paulus Diaconus.

Améla, ciuitas Mediæ. Ptolem.

Amenannus, Straboni Siciliæ fluuius ad Ætnam montem, qui hodie Iudicello dicitur, ſcribit Fazellus. Amene, Græcè legitur. Pindaro hæc omnia ſunt ſynonyma.

Amenophis, II. Ægypti rex, regnauit ann. xxxI. Edictum de necandis Hebræorum pueris propoſuit, cui per obſtetricũ pietatem ſatisfactum non fuit.

Amenóphis, Ægypti rex III. regnauit ann. XL. Græciam, Syriam, & Phœnicem ſuæ ditioni adiunxit, Scythas ſubegit, atque in Thraciam exercitum duxit. Herod. lib. 2. Hic à Iuſtino lib. 1 & Oroſ. lib. 2. cap. 14. Vexores dici videtur: ab aliis Seſtoris.

Amenóphis, IIII. Ægyptiorum rex, regnauit annis XXVI. Hic quoque Phœbo ab Herodoto lib. 2. dici videtur. Fuit filius Seſtoris, & ob impietatem (quia in Nili exundatione, ſumptum ſpiculum in medios vortices extorſit) excæcatus, rurſúſque poſt vndecimum annum oraculo monitus, vt lotio mulieris, quæ vnum tantùm cognouiſſet virum, oculos lauaret, ideóque lauit, & viſum recepit. Herodot. lib. 2.

Amera, vrbs Antorum, circa Mæotidem paludem. Procopius.

Améria, ciuitas Vmbriæ, ante Perſicum bellum annis nongentis ſeptuaginta quatuor condita: vnde ſalix Amerina apud Plinium lib. 14. cap. 9. Et Amerina retinacula pro viminibus. Virgilius Georg. Stephanus ἀμέριον vocat. Eſt autem ab Amerio ſic appellata, patria Roſcij Amerini, quem defendit Cicero, Plin. in deſcriptione Italiæ. 34. 16.

America, quæ ob immenſam ſuam longitudinem (circulum enim vtrumque arcticum & antarcticum pertingit & tranſit) Nouus orbis hodie vocatur, veteribus incognita manſit, vſque ad annum à Chriſto nato 1492. quo primum Chriſtophoro Columbo Gauenſe detecta, alij Americo Veſputio Florentino repertore; ita vt humanæ admirationis modum excedere videatur. Conſiderata námque cum antiquorum in deſcribendo orbe terrarum diligentia, & ampliſſimorum imperiorum ad perquirendas regiones commoditate opportunitatéque, tum humani generis dira atque inſatiabili auro atque argento inhiante cupidine nihil non tentante, quo iis potiatur quibus hæ regiones incredibili copia abundant, tamdiu potuiſſe orbi noſtro latere homines docti non ſemel mirati ſunt. Toto autem hæc pars hodie circum nauigata eſt præter eum tractum qui Septentrionem aſpicit, cuius littora nondum perluſtrata ſunt. A Septentrione in Meridiem deſcendit ſub forma duarum peninſularum quæ tenui Iſthmo diſcernuntur. Ea peninſula, quæ ſeptentrionalior eſt, Nouam Hiſpaniam, Mexicanam prouinciam, Terram floridam, & Terrã nouam comprehendit. Meridionalior verò (quæ terra firma Hiſpanis vocatur) Peruuiam Braſiliámque continet. Ortel. in Theatro. Americam. Petr. Appian. & Gemma Friſius multis locis ſuæ Coſmographiæ eam deſcribunt Fran. Lopez Gomara, & Hieronym. Giraua Tarraconenſis eius prouincias, & partes vnà cum variarum gentium in eis habitantium moribus deſcripſerunt. Extant & Hiſpanica ac Italica lingua non pauci alij Scriptores, qui noui huius orbis ſitum, ſolùm, fertilitatem & ſtatum exactè depingunt. Eius amplitudo (inquit G. Friſius) eſt quaſi 525. milliarium Germanicorum, & longitudo quaſi 750. milliarium Germanic.

Amerini, populi. Plin. 3. 14. 6. Amerinis viſa arma cœleſtia, lib. 2. c. 57.

Ameriola, oppidum in Latio. Plin. 3. 5. 135.

Améſtratus, vrbs Siciliæ. Steph. huius incolæ dicuntur Ameſtratini. Horum meminit Cicer. 5. act. in Verrem: *Quid Ameſtratini miſeri, impoſitis ita magnis decumis?*

Ameſtris, regina fuit Perſarum, vxor Xerxis, de qua multa Herod. Hæc vt gratiam diis referret, quòd in vita diu proceſſerat, quatuordecim illuſtrium Perſarum liberos ſub terram viuos defodiſſe, & votum perſoluiſſe dicitur.

Amianus Alexandrinus, Epiſcopus B. Marci Euangeliſtæ diſcipulus, oculum ſibi perforauit, quòd intuitu parum pudico tranſeuntes fœminas conſpexiſſet. Sabel. in Exemplis.

Amicitia fuit gentium Dea, cuius quamuis aras non legamus in quibuſdam tamen ſcholiis ad Hebræas quaſdam ſententias ſic legitur: Apud Romanos, inquit, Amicitiam pictura antiquitus pulchrè demonſtrabat. Pingebatur enim iuuenis forma, detecto capite, quæ erat tunica rudi induta, in cuius fimbria ſcriptum erat, Mors & Vita: in fronte, Æſtas, & Hyems: habebátque latus apertum vſque ad cor, & brachium inclinatum, digito cor oſtendens. Ibi ſcriptum erat, Longe & Prope. Eius expli-

cationem vide apud Giraldum in lib. De diis gentium.

Amincus, & dexter, id eſt, propitius & fauens Hercules cognominatus eſt: idque ſumptum ex eo quòd lucri deus Hercules ab Ethnicis creditus ſit. Horat. lib. 2. Ser. Satyra 6. & Perſius, Satyr. 2. rationem horum cognominum exponit Porphyrio Horatij interpres.

Amicuſia, inſula in mari rubro. Steph.

Amida, oppidum à Sapore Perſarum rege ingenti exercitu obſceſſum, captúmque eſt cæſis Romanis. Ammia. lib. 19.

Amida eſt etiam vrbs Am. Marcellino Meſopotamiæ regio, eáque à Conſtantino Imperatore ampliata, idémque Conſtantiam appellatam tradit, Caramit vulgari lingua opinor.

Ametus, rex Theſſaliæ. Vide Admetus.

Amilcar, dux Carthaginenſis, cognomento Rhodo, facundia ſolertiaque inſignis, de ſententia Athenienſium, qui ea tempeſtate creſſcentem Alexandri Magni potentiam timebant, in caſtra ad Alexandrum venit, ſeſe & exulem fingens, & militem offerens, Parmenone aditũ conciliante, atque ita conſiliis eius exploratis, in tabellis ligneis cera deſuper inductis omnia ciuibus ſuis perſcribebat. Auctor Trogus libro 21.

Amilcar, an alius, an idem, quem ſuprà nominaui, inter authores nõn ſatis deprehenditur, qui à Syracuſanis accerſitus eſt contra Agathoclem tyrannum eos obſidione prementem. Trogus lib. 32.

Amilcar, cognomento Barcha, pater Annibalis, qui primam ſecundum filium Annibalem inter Phœnos duces gloriam obtinuit. Hic ex Liuio & cæteris hiſtoriæ ſcriptoribus notiſſimus eſt.

Amilcarẽ alium Liuius lib. 31. memorat, cùm ait L. Furium prætorem Gallos Inſubres rebellantes, & Amilcarem Pœnum in ea acie viciſſe.

Amilco, Carthaginenſium dux, qui cùm nauali terreſtríque bello ſæpe victoria potitus eſſet, demum in Sicilia peſte omnem fermè exercitum amiſit. Iuſt. lib. 1.

Amilton, promontorium prope Byzantium. Dionyſ. hodie *Tripition*.

¶ Amilus, amnis in ſaltibus Mauritaniæ, ad quẽ niteſcente Luna greges elephantorum deſcendunt, ibíque ſe purificantes, ſolenniter aqua conſperguntur, atque ita ſalutato ſydere in ſyluas reuertuntur, vitulorum fatigatos præ ſe ferentes. Plin. lib. 8. cap. 1.

Amilus, vrbs Arcadiæ, Steph. & fluuij nomen.

Amymone, Danai filia & venatrix, quæ dum in ſyluis iaculo ſe exerceret, Satyrum læſit, & poſtmodum à Neptuno fuit compreſſa.

¶ Aminadab, i. populus ſpontaneus, ſiue populum vouens, aut populi princeps, filius Ram, filii Eſron, filii Phares, 1. Par. 2. Paterĩtẽ Nahaſſon principis tribus Iuda, Num. 1. Paral. 2. Ruth. 4.

Aminander, rex Athamanum.

Aminea, regio iuxta Falernum, ferax optimi vini. Virg. 2. Georg.

Sunt & Amineæ vitis firmiſſima vina, &c.

Ptolemæo eſt oppidum in Campania, vbi ſunt generoſa vina. Amineum idem Falernum vocat. lib. 3. Vide Amynæ & Falernus.

Aminei, populi Campaniæ, eius agri cultores qui poſtea dictus eſt Falernus: vnde Aminea vina olim dicta ſunt Falerna, vt à regione nimirum nomen ſortita: non (vt Seruius ſomniat ab eo quòd ſine minio eſſent, hoc eſt alba, & ruboris expertia.

Aminenſes populi, Plin. 4. 2.

Aminius, Arcadiæ fluuius. Pauſan.

Aminone, fluuius Ciliciæ, non longè à Thebis, Vibius.

Aminſus, vide Amiſus.

Aminula, vrbs paruarum opum fuit in Apulia. Feſtus.

Amiſias, poeta comicus. Volaterr. & Suidas.

Amiſena, regio Cappadociæ. Strab. lib. 12.

Amicus, vrbs Ponti. Vide, Amaſia, Amiſon.

Amiſius, fluuius Germaniæ Pomponio, quẽ Strabo Amaſium, vel Amaſiã vocat, Ptolemæus Amaſium, qui Vidrum tamen alium (nimirum Viſurgim aut Viadrum intelligit) nominat, hodie *Ems* vocatur à Germanis, quaſi *Enſius* corrupto vocabulo, quamquam verius eſt, Latina illa nomina ex Germanis nata defluxaque fuiſſe. Ortus hic Vveſtphaliæ montanis, inter Friſios, & quos hodie Bremenſes vocant, Oceano miſcetur. Vadianus Pomponij interpres, Plin. 4. 14. 7.

Amiſon, ciuitas Ponti nobiliſſima.

Amiſodorus. Vide Sidace.

Amiſſa. Vide Amaſia.

Amiſus, Galatiæ vrbs, Ptolemæo, Simiſo à Sabellico dicta. Straboni Aminſus, à Poëta dictã Heneta ſcribit Zenodotus, apud Strabonem. Idem Strabo tradit illam ab Athenienſibus frequentatam & Piræum dictam; Plinius auctor eſt, Mithridate victo, Pompeiopolim vocatam. Niger putat hodie Simiſo dici.

Amitta, oppidum. Plin. 3. 11. 24.

Amittal, i. calor roris, aut indignatio roris, mater Ioachaz, filij Ioſiæ. 4. Reg. 23. materitem Sedeciæ fratris Ioachaz. 4. Reg. 24.

Amiternum, vrbs Veſtinorum in Italia. Ptol. hodie Aquilia, ex hac Criſpus Saluſtius natus.

Amiternum, Cãpaniæ oppidum. Virg. 7. Æn.

Vna ingens Amiterna cohors, &c. Plinius 3. 5. 37.

Amiternini, populi, vel Amiterni. Plin. 3. 12. 8.

Amithaon, pater Melampodis medici, & Sabinorum vatis. Statius. 3. Theb.

---- ſolers tibi cura futuri
Amphiaræ datus iuxtaque Amithaone cretus;
Iam ſenior, ſed mente vires Phœboque Melampus.

Amithaonius, a, um. Virg. 3. Georg.

Quæſi-

Menalippe, item Hippolyte, quæ ab Hercule capta, & à Theſeo in vxorem ducta eſt. Salluſt. Iuſt. Virg. *Threiciam ſexto ſpoliauit Amazona baltheo.* Aliæ fuerunt huiuſmodi mulieres in Aphrica, & Oblibyæ dictæ ſunt: de quibus Dionyſ. l. 4. Vnde Silius lib. 2. Hoſpitem Hiarbæ filiam, Amazonidam vocat.

Amâzonum gens vbi. Plin 6.13.11.27. Connubia. 6.7.3. Opus earum, Epheſius lib. 5. cap. 20. Origo. Iuſt. lib. 2. Priamo vnà cum Mēnone auxilium tulerunt: templum Dianæ Epheſi cremarunt; Manæthus. In Aſiam cum Cimmeris impetum fecerunt. Euſeb.

Amazónia, Amazonum regio dicitur, & ciuitas.

Amazónium, locus in Attica, vbi Theſeus Amazónes vicit: & Cuma ciuitas, vbi Amazónes habitabant. Eſt & Amazonium in Bœotia, & Maxeũ in Bithynia, interpolato nomine. Steph.

Amazónium mare, Euxini maris pars, ab Amazonibus occupata. Steph.

Amazónius, Apollo dictus eſt apud Lacedæmonios, quoniam in agro Pyrrichio Amazones contra Græcos pugnare deſierant. Pauſan. in Laconicis.

Amazónius, mós in maiori Aſia, propter cuius radices Thermodoon amnis labitur: ſic dictus ab Amazonibus, quæ penes hunc habitarunt, aliàs Amazônicus. Plin. 5.27.37.

Ambacium, ſeu Ambracium, oppidum Celticum, in Turonenſi prouincia, quod Ligeris amnis alluit: propter ſummam loci amœnitatem, eſt Francorum regum Baſilica, præſidiis munitiſſima: vulgò *Amboiſe.* Greg. Turon. lib. 10. c. 31.

Ambantæ, populi ſunt Aſiæ, Ptolemæo.

Ambaruale Sacrum, ad arua & ſegetes luſtrãdas, multa prece & ceremonia celebrabatur. Ambarualis hoſtia, vt ait Feſtus apud Macro. li. 3. quæ rei diuinæ cauſa circum arua dicitur ab his qui pro frugibus faciunt ſeu ſacrificant. Ambaruale, inquit Seruius, ſacrificium dictum eſt, quòd arua ambiat victima: ſicut Amburbalo vel Amburbium Sacrificium, quod vrbem circuit & ambit victima. Porrò Ambaruale ſacrum, niſi de porca fæcunda & grauida, aut vitula, fieri conſueuerat. Vnde Virg. Ecloga 3. *cùm faciam vitula pro frugibus*, &c. Eam victimam maturis frugibus ter circum arua ducere conueniebat, omnéſque poſt clamantes ſequebantur: ex quibus vnus querna corona ornatus, cum ſolemni ſaltatione, compoſito carmine, Cereris laudes decantabat, ac poſtquam vino & lacte libaſſet, antequam fruges meterent, porcam Cereri immolabant. Virg. Georg. 1.

Terq; nouus felix circummeat hoſtia fruges,
Omnis quam Chorus & ſocij comitantur ouantes,
Et Cererem clamore vocent in tecta, neque ante
Falcem maturis quiſquam ſupponat ariſtis;
Quam Cereri torta redimitus tempora quercu,
Det motus incompoſitos, & carmina dicat.

Ambarri, populi Galliæ Lugdunenſis, Cæſari. Gal. *Le pais alentour de Neuers.*

Ambaſtæ, populi Aſiæ.

Ambáſtum, fluminis nomen in Aſia. Ptolem.

Ambæ, ciuitas Arabiæ fœlicis. Prolem.

Ambantæ, Paropaniſi gens. Ptolem.

Amboſum, metropolis Phrygum. Steph.

Ambiânum, vel Ambianenſis ciuitas, Galliæ Belgicæ præſtantiſſima, in Picardiæ prouincia: ſic dicta ab ambientibus aquis, quibus vndique circundatur. Ambitur enim Sona flumine, quod in varios ibi, & multiplices diſcinditur turbos & canales. Petr. de Natalibus. lib. 8. cap. 137. Antea verò dictam quidam volunt Samarobrinam, vel potius Sommorobrinam, reſtauratam ab Antonino Pio, eiúſq; filio Aurelio. Munſt. lib. 2. Coſ. *vulgò Amiens.*

Ambiani, ſiue Ambianenſes, populi Galliæ Belgicæ, quos Plin. 4. 17.7. & c. 32. 5. 22. Bellouacis coniungit.

Ambiati, populi olim Galatiam incolentes, de quibus Solinus & Plinius. Galatiam primis ſeculis priſcæ Gallorum gentes occupauerunt, Toliſtobogi, Voturi, & Ambiati, &c. Plin. lib. 5. c. 32. Solin. c. 53.

Ambigatus, Celtarum rex fuit, qui vbi maiorem vidit ſuarum multitudinem, quàm vt commodè ab ea regione ali poſſent, exonerare prægrauante turba regnum cupiens, Belloneſum & Sigoneſum ſororis ſuæ filios impigros iuuenes cum magna Senonum parte ad querendas nouas ſedes, alterum in Italiam, alterum ad ſaltus Hercynios miſit. Liuius ab vrb. cond. lib. 5.

Ambibarcti, erant populi, in quos Cæſar hiemandi cauſa Caium Antiſtinum Rheginum cum legione vna in ſeptimi Commentarij fine miſiſſe ſe commemorat: & fortè erant Ambianenſes, vel aliqui his proximi, vt eos, Atrebatéſque & mormos finitimos in fide contineret. Non enim eſt veriſimile, quin aliquam legionem illic collocarit, vt ſuperioribus annis conſueuerat: de qua non conſtat, niſi de hac intelligamus.

Ambibarii, populi Celtarum inter Armoricas ciuitates. Oceanũ attingentes, finitimi Rhedonibus & Lemouicibus, citra Britanniam citeriorem, & Normaniam in regno Francorum ſiti. Ambie eo in loco ponitur à Vigenereo, prope montem S. Michaëlis.

Ambiliates, populi inter Celtas, Lexobiis, Nãnetibus, Diablintribus, & Oſiſmiis proximi, in Britannia citeriore, qui oppoſiti ſunt Angliæ, in regno Francorum ſiti, Gal. *Auranches, & le pays alentour d'Auranches.* Durances Martiano ſunt.

Ambiuariti, qui Beumii ſiue Brabantini, inter Belgas populi erant citra Rhenum & Moſam flumina, ad quos prædandi frumentandíque cauſa partem equitatus miſerant. Vſipetes

Germani & Tēchtheri populũ, qui Rhenũ tranſeuntes, finibus ſuis Menapios (nunc Iuliacenſes) expulerant. Inde coniectura eſt hos Ambiuarios incoluiſſe eam Ducatus Brabantiæ partem, in qua Buſcumducis, Breda, & Bergæ oppida Leodienſis diœceſis, & Antuerpiæ oppidum Cameracenſis diœceſis extant: Nuſſiáque & Gheldria citeriori ſitæ ſunt: circà quæ loca per campaniam Britanniæ vſque Tungros oppidum propè vſque Leodium, vt pleriſque placet, mare Oceanum protendebatur, Gallicè *Brabançons.*

Ambiorix, dux Gallici exercitus, Cæſar in Com. de bello Gal. lib.5.

Amblas, vrbs Piſidiæ, Steph. Strabo lib.12.

Amboglanna, Britanniæ inſulæ vrbs. l. Notit.

Ambra, Vindeliciæ vrbs. Anto. Simlero, *Bruges* eſt, ad Ambrum fluuium.

Ambrácia, nobilis ciuitas Theſprotiæ Epiri, iuxta Acherontem fluuium, ab Ambracia Theſproti filio, priùs Eponia & Paralia dicta: vulgò *Larta* appellatur apud Ptolemæum. Vide Dexamenæ. Dij quidam feruntur in Ambracia concilium celebraſſe. Fuit Pyrrhi regia, quam Auguſtus Nicopolim à victoria nominauit, cùm viciſſet Antonium. Plin. 4.1.5. Steph.

Ambraciæ oræ maligni portus. Lucan. l.5. 1.31.

Ambraciæ frondes. Stat. 2. Syluarum, elegia 22.

Ambraciótes, ſiue Ambraciota, Cleombrotus dictus, qui cùm Platonis librum de immortalitate animarum perlegiſſet, præcipitem ſe dedit in mare.

Ambracius ſinus, pars Adriatici maris Epiro adiacens. Plin. 4.1.5. *Golfo del Arta.* Sophian. Cic. Tuſc. 1. Callimacham tribuit Epigr. in Cleombrot. quod legitur l.3. Anthol. in Philoſ. in quo tamen Cic. legiſſe videtur εἰς πέλαγος non εἰς χίδην ver. 1. ad Diog. Laert. in Plat.

Ambrociæ portus. Plin. 3.87.4.

Ambracus, Epiri oppidum, diuerſum ab Ambracia. Steph.

Ambrodax, Parthiæ vrbs. Ptolem.

Ambrone, vide Liguria.

Ambrónes, gentes Galliæ, quæ ſubita inundatione maris, quum ſedes ſuas amiſiſſent, rapinis ſe alere cœperunt. Hos cum Cimbris Teutoniciſque Marius deleuit. Hinc tractum eſt, vt turpis vitæ homines, Ambrones dicantur.

Ambroſia, Dionyſij feſtum, apud Iones in primis, quæ Lenæa & Choæ dicebantur. Cal. lib. 28. cap. 25.

Ambroſij, mons in Anglia, Britannorum heroum clade nobilitatus: hodie *Stoneheg* nominatur, vbi immenſæ magnitudinis ſaxa conſpiciuntur, modo tam incredibili conſtructa, vt omnes in admirationẽ tãtæ ſtructuræ conuerterint. Ort.

D. Ambroſius, vir admirandus, Mediolanenſis Epiſcopus, ex præſide electus, priùs quàm ſacri baptiſmatis donum & gratiam ſuſcepiſſet. Sozom. lib. 7. cap. 8. hiſt. trip. Quanta loquendi libertate apud Theodoſium Magnum eſt vſus, ipſum diuino vinculo ligans. Vide in dictione, Theodoſius, & in hiſt. trip. 9. cap. 10.

Ambroſius, vir quidam & genere, & literis ſatis clarus, cùm Valentini dogmatis ſectator extitiſſet, ſecundum veritatem catholicæ fidei ab Origine conuictus, ac tanquam veri luminis ſplendore radiatus, relictis errorum tenebris, ad eccleſiæ Catholicæ lucem, ſplendorémque conuerſus. Euſeb. lib. 6. cap. 15. hiſt. eccleſ.

Ambroſius Calepinus Bergomenſis, ordinis D. Auguſtini, quo tempore Ludouicus Sfortia Mediolanenſibus dux præerat, floruit: diuinarum & humanarum literarum indagator ſtudioſiſſimus. Vnde opus pergrande ſua induſtria, magno labore, ex innumeris propè autoribus collectum, de vocabulorum notitia, & præpoſitionum interpretatione Græca & Latina, cum authorum atteſtatione, nobis commune fecit. in quo non ſolum quæ ad literarum, & poëtarum, & oratorum cognitionem plurimùm conferunt, ſed etiam quæ ad medicos, philoſophos, nec non doctores eccleſiaſticos pertinent, vocabula, doctè ſatis, elegantérque explicuit. Quæ profectò doctis pariter & indoctis, non mediocre attulerunt ſubſidium. Hæc Ioannes Triten. de Eccleſiaſticis ſcriptorib.

Ambryſius, nomen duarum vrbium, quarum vnam Strabo locat in Phocide, alteram in Bœotia. Quidam etiam Amphryſum rectè dici affirmant. Pauſanias Ambroſon quandoque vocauit, ab heroe ſumpto nomine. Eraſmus in Prouerb.

Ambryſos, Plinius 3.4.6. vrbs in Ætolia. Strab. lib. 6.

Ambuareti, Galliæ populi apud Cæſarem lib. de bello Gal. 7. vulgò *Ambrun, & le pays d'enuiron.*

Ambubáiæ, teſte Acrone, mulieres Tibycinæ Syrorum lingua dicuntur. Alij Latinum putant, & dictum, quòd am, id eſt, circum, Baias, locum amœniſſimum, & voluptatis plenum, verſentur. orat. 1. Serm. Sat. 2.

Ambubaiarum collegia, pharmacopolæ,
Mendici, mimæ, balatrones: hoc genus omne,
Mæſtum ac ſollicitum eſt cantoris morte Tigelli.

Ambúlatri, populi Galliæ Aquitanicæ, Plin. 4. 19. 1.

Ambúlij, cognominati ſunt à Laconicis Caſtor & Pollux, quorum etiam ara fuit eo in loco vbi Iupiter & Pallas eodem cognomine colebantur. Pauſanias.

Amburbaie, Sacrificium in ambiendis & luſtrandis vrbibus. Luca. lib. 1.

Mox iubet & totam pauidis à ciuibus vrbem
Ambiri, & feſto expugnantes mœnia luſtro
Longa per extremos pomœria cingere fines.

Vide Ambaruale.

Ambuſtus, cognomen Fabiorum. Plinius, hoc geſſit Fabius Eburnus, quòd fulmine eſſet ambuſtus, vt ſcripſit Feſtus. Ab hoc Fabio, tan-

Quæſitaque nocent artes, ceſſere magiſtri
Phyllirides Chiron, Amithaoniúſque Melampus.

Amitinenſes, populi. Plin. 3. 5. 62.

Amitóſcuta, regio Arabiæ. Plin. 5. lib. 6. capite 25.

Amitrochitones, vide Heraclea.

Amitrochates, rex Nidorum. Cæl. Rho. libro 18. cap. 9.

Amma, i. obſcurata, ſiue cooperta, aut populus eius, ſiue cum ea, ciuitas in tribu Aſer. Ioſ. 19.

Ammana. Vide *Philadelphia.*

Ammanethus, inſula, Plin. 6. 28. 37.

Ammæa, Meſopotamiæ, & Arabiæ deſertæ vrbs, Ptol. Amit. Nigro.

Ammædara, Africæ propriæ vrbs, Ptolemæo. Metridera apud Oroſium, Mercides apud Ferculphum nominatur, Medere in libello de Limitibus, Admedera apud Antonium, an hæc ſynonyma, an corruptas lectiones vocitem, neſcio.

Ammaitha, Syriæ vrbs. lib. Notit.

Ammanitæ, genus Nabathæorum Arabum, Ioſepho, ab Ammano filio Loti, in vetere Teſtamento Ammonitæ vocantur.

Ammáum, nomen ciuitatis, 1. Machab. 9.

Ammianus, poëta quidam celebris, cuius meminit Cæl. Rhod. li. 17. c. 18. refértq; ex eo diſtichon quoddam, cuius hic ſenſus eſt: Facilius multò eſſe, coruos reperiſſe albos, volantéſque teſtudines, quàm rethorem ex Cappadocia vitæ probioris.

Ammiel, i. poulus Dei, ſiue mecum Deus, pater Bethuſa, matris Salomonis; 1. Paralip. 3. quæ & Bethſabee dicta eſt. Filius item Gemalli. Num. 13. Pater Macchi de Lodebar. 2. Reg. 9. 1. Paral. 26.

Ammienſes, populi Hiſpaniæ. Plin. lib. 4. c. 21. ab Ammia ciuitate, cuius meminit Ptolemæus.

Ammiſadai, id eſt populus omnipotentis, ſiue mecum Omnipotens, aut mecum deuaſtator, pater Ahiezer, principis tribus Dan. Num. 1.

Ammites, fluuius Græciæ. Athen.

Ammiud. i. populus laudis vel confeſſionis: aut mecum laus ſiue confeſſio, pater Eliſama, principis tribus Ephraim, Num. 1. Pater Samuelis principis tribus Simeon, Numer. 34. Pater Tholmai. 2. Reg. 13. 1. Paral. 9.

Ammochoſtus, vide Pedalium.

Ammodis, vide Arenoſum.

Ammon, alij Hammon, dicitur Iupiter in ſpecie arietis, ſicut colebatur in Libya: quòd ſitienti Libero patri in Arabiæ deſertis, Iouémque imploranti, apparuerit in formam arietis, qui terram concutiens pedibus, fontem oſtenderit. Quamobrem templo illic ædificato, Ioui Ammoni, hoc eſt, arenario conſecrauit. Græci enim ἄμμον arenam vocant. De quo fuſiùs Perottus. Et de Ammonij delubro Plinius libro 6. cap. 29. Ammonis oraculum vbi, Pli. li. 5. ca. 5. Lucanus lib. 9.

Quamuis Æthiopum populis, Arabúmque beatis
Gentibus ac Indis, vnus ſit Iuppiter Ammon.

Vide curtium lib. 4. Diodor. lib. 17. & Arria. li. 3. Sunt qui dicant lingua Ægyptia Ammon Iouem dici, hinc corrupto nomine Ammonem vocitatum. Alij tradunt Ammonem dictum ab Ammone, quondam paſtore, qui primus illic templum ædificauit. Alij autem rectiùs interpretantur, qui Ammonem ſeu Chammonem à Chamo, Noachi patriarchæ filio, veræ religionis deprauatore & ſuperſtitionis in Africa inuentore deductum tradunt. Vide Peucerum in Comment. de Diuinat. generibus. Huius meminere Suidas, & Ariſtophanes ἐν ὄρνισι.

Ammon, pugil cæſtibus, de quo Ouid. 5. Met.

Hinc gemini fratres Broteáque & cæſtibus Ammon
Inuicti, vinci ſi poſſent cæſtibus enſes,

Ammon, Tritonis filius, rex Libyæ, pater Dionyſij, qui & Bacchus dicitur.

Ammon, i. populus eius, XVII. Iudæorum rex, regnauit annis III. Qui dum imitaretur opera patris, quæ ille iuuentute præſumpſerat, dolum paſſus à ſuis in domo peremptus eſt. Ioſeph. lib. 10. c. 4. Reg. 21.

Ammon, & Ammonaria, apud Alexandriam ſub Decio martyrio coronati ſunt: quorum Ammon ex militibus fuit: Ammonaria ex nobilibus matronis. Euſeb. libro 6. capit. 29. & ſequentibus.

Ammon, Gen. 19. filius Lot ex filia ſua minore, à quo Ammonitæ populi.

Ammon, Tabenenſium præſul, & monachus circiter tria diſcipulorum millia habuit. Sozo. lib. 8. cap. 1. hiſt trip.

Ammonethus, inſula Arabiæ. Plin. lib. 6. cap. 28.

Ammonia, mediterranea pars Libyæ, & tota Libya ab Ammone. Stephan. Vide *Paretonium*, & Libya.

Ammoniacus, a, um, ab Ammonia ciuitate quæ & Paretonium dicitur. Straboni lib. 17. vt Ammoniacum ſal. hanc Stephanus vocat. Hodie Cançaron de Mahoma dici ſcribit Villanouanus in ſuo Ptolemæo.

Ammonia Iuno, i. arenaria, culta in Græcia ab Eleis. Pauſan. Ammonij promontorium in Arabia felici. Ptolem.

Ammonitæ, Palæſtinæ gens, Geneſ. 19.

Ammonius Alexandrinus, ſummus philoſophus, præceptor Origenis, vt ait Porphyrius li. 3. contra Chriſtianos. A puero Chriſtianus fuit: poſtquam autem ad maturam ætatem peruenit, ſeſe ad philoſophiam conuertit, deſerta fide. Euſeb. l. 6. hiſtoriæ, ait Ammonium fidem Chriſtianam cum philoſophicis ſtudiis integram illibatámque ſeruaſſe vſque ad extremum.

Ammonius, Hermæus Ægyptius, Ioannis Grāmatici præceptor, quem habuiſſe aſinū ſapientiæ auditorem dicunt: rem ſanè prodigioſam: ſed quam memoriæ prodidit Suidas.

Ammonius monachus, ad Epiſcopatum tractus, atq; diffugiens, dextram ſibi amputauit auriculam, vt mutilo corpore ordinationis opus effugeret. Cúmque poſteriori tempore etiam Euagrius à Theophilo Alexandrino pōtifice ad epiſcopatum vocatus, nihil amputans de corpore ſuo fugiſſet, veniens ad Ammonium cum ioco dixit, Malè eum feciſſe autem amputando, ac de eo reum exiſtere. Ad quem Ammonius, Tu, inquit, Euagri, ignoras te puniendum eſſe, quòd abſcideris linguam? Socrat. lib. 8. cap. 1. hiſt. trip.

Ammonus, Africæ propriæ vrbs. Ptolem.

Ammóthea, Nympha marina, Nerei & Doridis filia, vt placet Heſiod. in Theogonia: ita dicta ἀπὸ τοῦ ἀμμοῦ καὶ θέειν quaſi per arenam diſcurrens.

Ammyſus, fluuius Cretæ.

Ammon primogenitus Dauid, ex Achinoam vxore, 2. Reg. 3. Filius Simeonis, 1. Paral. 4.

Amnamethu, Arabiæ felicis inſula, in mari Indico. Ptolem.

Amnias, vide Zaliſcus.

Amniſus, Cretæ fluuius. Callim.

Amniſus. Straboni in Creta inſula Cnoſſi nauale: Picorna Nigro.

Amnium Bithyniæ fluuius. Appian.

Amnus, inſulæ Doricæ in Arabia fluuius. Pli. lib. 6. cap. 28. 37.

Amnus, Thuſcorum rex, regnauit annis xxv.

Amnyſius, vrbs Cretæ: vnde Nymphæ amnyſiades. Steph.

Amœbeas, citharœdus fuit caſtiſſimus, qui vxorem nunquam attigit.

Amalbus, ciuitas Magnetum, & alia Macedoniæ, Step.

Amonius, vir nobilis, cuius tanta fuit abſtinētia, vt nunquam niſi panem aſſum ederit, nunquam iratus, nunquam mentitus fuerit.

Amon, i. fidelis aut verax, ſeu artifex, aut nutritius, vel pædagogus, filius Manaſſe, rex Iuda. 4. 21. Paral. 32. Para. 33. Ierem. 1 25. Sopho. 1. Matth. 1. Princeps item Sarmatiæ ciuitatis. 3. Reg. 22. 2 Paralip. 18. Tertius quidam, de quo Nehem. 7.

Amôna, vrbs in terra Iſrael verſus mare mortuum, quod eſt in parte Orientali Iudææ, iuxta quam Gog ſepultus iacet. Ezech. 38.

Amordi, vide Scythæ.

Amorges, ex Larii ducibus vnus, qui in Caria occiderunt. Herod lib. 1. In eas inſidias Perſæ noctu incidentes, obtruncati ſunt cum ducibus ſuis Dauriſe & Amorge & Siſamace, necnō Myrſe gigis filio.

Amórgos, inſula vna ex Cycladibus. Strabon. Vide Stephanum & Plinium. 4. 12 88. dicitur & Amurgus Ptolemæo. Hæc quondam Hypere Patage (vel vt alij Platage) Plinio dicuntur, Stephanus ſcribit eam quoque Pancale Pſychia & Carceſia, appellari. Hermolaus addit ab eodem Morge nuncupari. Amurgo adhuc nomen retinere dicit Stephanus.

Amoria, Armeniæ vrbs. Procop.

Amorium, Phrygiæ maioris oppidum Ptol.

Amorrhæi, i. amari, vel rebelles, aut loquaces, populi quidam qui Libanum montem a tergo Phœnicis tenent. Alij Galaad montem, inter flumina Iacob & Amonem. Alii montanam Pharan inter Sina & Cades-barne occupabant. Geneſ. 15.

Amorrhæus, filius Chanaan. Gen. 10.

Amorois, fluuius. Pli. 4. 12. 145.

Amos, i. fortis, vel robuſtus, pater Iſaiæ prophetæ. Iſa. 1.

Amos, i. oneratus, vel onerans, Propheta vnus ex duodecim, cuius prophetia extat.

Amos Ægyptius, pater fuit Clinomonachorum, quos ore operto menſæ iubebat accumbere, ne parcè comedentium virtus appareret.

Amoſa, i. iurgium, vel adinuentio, aut compreſſio, ciuitas tribus Beniamin. Ioſ. 18.

Amos Syrach, Iudæorum dux, regnauit annis xiv. Cuius fuit tanta caſtitas, vt cum vxore nunquam fuerit congreſſus, ſed eidem amorem virginitatis in animum induxerit.

Amôſis, Ægyptiorum rex, regnauit annis xxv. Euſeb.

Ampe, ciuitas ad mare rubrum. Stheph. & Herodot. lib. 6. Gentile eſt Ampæus.

Ampéla, oppidum Cretæ. Plin. 4. 12. 34.

Ampeloéſſa, oppidum in Decapolitana regione, quæ Syriæ proxima eſt, authore Plin. 5. 18. 6.

Ampelone, colonia Mileſiorum in Arabia felici.

Ampelos, inſula ſeu promontorium, Straboni: in Samo, ex aduerſo Drēpani montis Icarii. Sed & iuga omnia quæ totam Samum faciunt montoſam, eodem nomine vocant.

Ampelos, ciuitas Cretæ, Ptol. Macedoniæ oppidum. Pliu. 4. 10. 17. Ciuitas Liguriæ, Stephano: item promontorium & portus Sami & Cyrenes.

Ampelos, Bacchi amaſius. Ouid. 3. Faſt.

Ampelo intonſum, Satyro Nymphá que creatum

Fertur in Iſmariis Bacchus amaſſe iugis.

Nonus in Dyonyſ. lib. ix.

Ampelus, inſula, ſiue promontorium in Samo, authore Strab.

Ampeluſia, promontorium Africæ in Mauritania; Ampeluſiam (inquit Pomp. Mela) Græci, Afri, aliter, ſed idem ſignificante vocabulo, appellant. In eo eſt ſpecus Herculi ſacer. Plin. 5. 1. 2. Promontorium Oceani occidui extimum Ampeluſia nominatur à Græcis. Eſt autem ſitum in Mauritania, vltra Herculis co-

lumnas, vbi quondam Luſa & Cocta fuere oppida: poſtea Tingi, à quo Tingitana, Mauritania dicta.

Amphaliei. Vide *Parauai.*

Amphrane, vrbs Dorica, Steph.

Amphapália, locus Cretæ, Strabo.

Amphaxites, qui circa Axium fluuium habitat. Stephanus.

Amphe, vna Cycladum. Vide *Caſos.*

Amphéa, vrbs Meſſeniæ. Stephanus.

Amphiale oppidum Atticæ, Straboni

Amphialus, Phæacenſis, ſaltu præſtans apud Homer. Odyſſ. 8.

Amphiarai banea, locus eſt Atticæ, vt ait Stephanus in ἄρμα.

Amphiarai fons, vide Alcyonium ſtagnum.

Amphiaraus Oiclei filius, à quo Oiclides dictus, & maritus Eriphyles, Græcus vates, quem Adratus rex ſecum ad bellum Thebanum ducere voluit: ſed ille præſciens ſe illinc non rediturum, latuit: & cùm diu inueniri non poſſet, tandem ab Eriphyle vxore ſua, aureo monili ab Adraſto rege, corrupta, productus eſt: atque ita proficiſci coactus, primo die quo ad Thebas venit, hiatu terræ abſorptus eſt, filios habuit Tiburtum, Coratam & Catillum. Ouid.

Notus homo merſis Amphiaratus equis.

Huius meminit Statius, lib. I. Thebaïdos.

Non tu ipſe pater, non docte futuri
Amphiarae vides. Stephan. Pro deo cultus eſt poſt mortem, templúmque apud Oropios habuit ex marmore candido conſtructum, vbi fons & ara, cuius deſcriptio extat apud Pauſan. in Atticis.

Amphiaraus vnà cum curru abſorptus eſt hoc modo: Cùm duces, qui Polinicem ſecuti ſunt, conuiuium agerent, quædam aquila deſcendens, telum Amphiarai in ſublime tulit, móxque dimiſit: id autem humi fixum, eſt in laurum verſum, quo in loco cùm poſtridie dimicaret Amphiaraus, vnà cum curru abſorptus eſt, ibíque oppidum hac etiam ætate vocatur harma, id eſt, currus. Plut. in Paral.

Amphias, Tharſius fuit, qui ex infima ſorte ad ſummas opes euectus, quum amicum tanquam degenerem multis probris affeciſſet, tandem velut reſipiſcens ſubiecit, ſed & nos ex eiſdem ſeminibus ſumus. Quæ vox ab aſtantibus ſumma lætitia eſt excepta.

Amphigenia, vrbs Meſſeniæ vel Maſticiæ. Stephanus.

Amphiro, Heſiodo, in Theogonia, fuit Nympha Oceani filia.

Amphiclea, vide Orphitea.

Amphícrates, quidam hiſtoriographus, qui libros De viris illuſtribus ſcripſit, Cæl. Rhod. lib. 13.

Amphictyon, Deucalionis filius, poſt Cranaũ Atticæ imperauit: huius inuentam ferunt ſomniorum & portentorum interpretationem.

Amphictyon, Heleni filius, ampliſſimum illud Græciæ conſilium inſtituit: quod Amphictyonicum eſt appellatum Dionyſ. Halicarnaſſ. libr. 14. Conſtabat autem ex ſeptem Græciæ ciuitatibus. Strabo libr. 9. Cui conſilio qui præerant, Amphictyones vocabantur, vnde decreta Amphictyonum citat Demoſthenes in Oratione pro Cteſiphonte Hinc etiam dictæ Leges Amphictyonicæ, quibus ad concordiam exolendam inuitabantur. Bud in Annotat. prioribus, & Eraſmus in Chiliadibus. Hic primus aquam vino miſcuit, quo nomine frugi homines ſunt vſi, quos meraca priùs incuruabat potio. Cæl. Rhod. lib. 7. cap. 15.

Amphidamas, Buſiridis filius, quem Hercules vnà cum patre hoſpites immolante interfecit.

Amphidoli, ciuitas Triphyliæ. Stephanus.

Amphigenia, ciuitas, cuius meminit Statius 4. Thebaidos. 36.

Huic parere dati, quos fertilis Amphigenia,
Planáque Miſſena, montanáque nutrit Ithone.

Meminit & Homerus

Amphilochium, oppidum Plin. 4. 15.

Amphilochus, filius Amphiarai & Eriphyles, rex & augur apud Græcos. Mirandula in Hymnis;

Amphilochi, aut monitus addit, male ſana nefaſtos.

Hom. in Odyſſ. in Oropo Atticæ pro deo cultus. Liu. Decad. 5 lib. 5.

Amphilochus, Athenienſis Philoſophus, & agriculturæ ſcriptor. Varro lib. 1 De ruſt.

Amphilochi, aut Amphilochici, ex agro Amphilochico oriundi. Stephanus.

Amphilyſus, fluuius, ab Aſſoro monte Sami fluit. Stephanus.

Amphylitus, Acarnanus ariolus, Herodot. libro 1. Hic diuina pompa fungens ſic vaticinatus eſt,

Eſt numus proiectus, item ſunt retia tanta:
Nocte meant thymni claro ſub ſydere Lunæ.

Amphimachus, Amphiarai & Eriphyles filius, quem Homerus cum alijs Græcorum ducibus Troiam veniſſe ſcribit.

Amphinome, Nympha à circumpaſcendo, quod proprium eſt aquarum, quæ ripas & littora circunquaque depaſcunt

Amphimalis, ſinus Cretæ inſulæ, Ptolem. hodie S. Nicolaus vocatur, à Sophiano, *Golfo de la Suda.*

Amphimalium, vel Amphimalia ciuitas eſt Cretæ. Plin. 4. 12. 13.

Amphimedon, Libycus quidam, qui in aula Cephei regis aduerſus Perſeum pugnans occiſus eſt. Ouid. 5. Metamorp.

Amphimedons, procus Penelopes à Telemacho Vlyſſis filio occiditur, Odyſſ. 22.

Amphimetrium, vide Cerne.

Amphinome, mater Iaſonis, gladio ſibi pectus tranſfixit, & periit abſente filio, N. Comes mythologiæ, lib 6. cap.7.

Amphinomus, & Anapius Siculi fratres, quũ Ætnæ incendio Catana vrbs, & omnia propè Siciliæ loca deflagrarent, parentes humeris impoſitos periculo ſubduxerunt. Silius,

Tum Catana nimirum ardenti vicina Typhæo
Et glomeraſſe pios quondam celeberrima fratres,
Autores Ætnæ Amphinomus fratérque pari ſub munere fortes.

Claudianus epig. elegantiſſ. de vtroque ſcripſit, quòd F. M. Prof. Reg. Græcè expreſſit an. 1619.

Quin iam vicinus ſtreperent incendia teſtis,
Accipiunt pigrumq; patrem, matrémque ſenilem.

Amphinomus, procorum Penelopes optimus, à Telemacho Vlyſſis filio interfectus. Odyſ.22.

Amphion, filius Iouis ex Antiope Nictei filia, quæ cùm Lyco regi nupſiſſet, ab Epapho (vt apud Hyginum legitur) aut certè Epopeo (vt in Corinthiacis habet Pauſanias) per dolum eſt conſtuprata: qua re cognita, Lycus vxorem repudiauit: quam Iupiter iam viduam compreſſit, ex quo & grauida effecta eſt. Id ſentiens Dirce, cum qua ſecundas nuptias Lycus contraxerat, ſuſpicata eſt virum clàm cum Antiope conſueſcere: eámque ob cauſam famulis imperauit, vt carceri eam includerent. Verùm inſtante iam tempore partus, Iouis miſeratione ſoluta eſt, & in Citherone in montem confugit: ibique partus dolore correpta, cùm idoneum pariendi locum quæreret, in biuio gemellos edidit, quos paſtores pro ſuis educarunt, & alterum quidem Zethum appellarunt, ἀπὸ τοῦ ζητεῖν τόπον: alterum autem Amphionem, ὅτι ἐν ὁδῷ ἢ ὁ πηαμφὶ ὕδον μητὴρ αὐτὸς ἔτεκεν. Hi poſtea adulti, cognitis iniuriis quibus matrem ſuam affecerat Dirce, tauri indomiti caudæ eam alligarunt, tauróque per loca aſpera agitato, diris eam cruciatibus laniarunt, donec eius miſertus Bacchus, in fontem ſui nominis eam commutauit. Fuit autem Amphion muſicus tam inſignis, vt teſtudinem à Mercurio dicatur accepiſſe, eiúſque ſono ſaxa ad vrbis Thebanæ conſtructionem attraxiſſe. Horat. in Arte Poëtica,

Dictus & Amphion Thebanæ conditor arcis.
Saxa mouere ſono teſtudinis, & prece blanda.

Sepultus eſt vnà cum fratre ſuo Zetho in Ithacea vrbe Bœotiæ. Steph. de Amphione lib. 1. Apollonius Rhodius in Argonauticis, Pauſanias, lib. 2. Eliacũn narrat Ægyptium quendam ſibi dixiſſe Amphionem & Orphea fuiſſe Magos: idcirco hunc feras & arbores, illum ſaxa, quibuſdam vocibus & carminibus quoque voluerint ducere dictos eſſe. Virg. Georg.4.

Mulcentem tygres, & agentem carmine quercus.

Plura de Amphione N. Comes, mythologiæ lib.8. cap.15. Eum autem mouiſſe ſaxa ſcribit Albericus, nihil aliud fuiſſe, quàm melliflua oratione ſuaſiſſe ignaris atque rudibus hominibus, & ſparſim degentibus, vt in vnum conuenirent, & ciuiliter viuerent, & in defenſionem publicam ciuitatem mœnibus circundarent. Quòd autem à Mercurio citharam ſuſceperit, id ſignificat eum eloquentiſſimum fuiſſe. Ex Bocat.

Amphion, filius Iaſij, regnauit (vt dicit Leontius) Orchomeno, Minyceo & in Pylo, vocatus alio nomine Argus, cui vnica fuit filia nomine Chloris Bocatius.

Amphipagus, vide Corcyrapolis.

Amphipolis, ciuitas Thraciam Macedoniæ iungens, dicta quòd eam Strymon amnis circonfluat. Vide Steph. & Plin.4.10.23. & 5.14.10. & 10.9. Macedoniæ vel Thraciæ ciuitas, vel potius inter Thraciam Macedoniámque ſita, Philippo Macedoni & Athenienſibus bellorum cauſam dedit, quam Braſidas Lacedæmoniorum dux bello Peloponneſiaco occupauit. Hæc prius Acra, Eion, Myrica, Cràdemna, Andræmus. item Vrbs Martis, & Nouem viæ ἐννέα ὁδοὶ appellata fuit. Suida auctore, at hic eam in Thracia ponit vt etiam ab Herodoto in Polymnia, ni fallor, vbi eam Nouem vias Hedonorum Ηδωνῶν, vocat. Item Thucydides lib. 1. vbi tamen interpres malè Decemuiæ habet. Sed Regionum confinia ab auctoribus interdum confundi, non eſt infrequens. Hodie Chriſopoli eſt vt Nardus in Liuio perhibet. vide Thapſacum, & Myrcinus: eandem enim eſſe dubito.

Amphipolis, eſt etiam ciuitas Syriæ iuxta Euphratem à Seleuco condita, Syrij Turmodam vocant.

Amphipolitani lacus meminit Suidas.

Amphipyros, Dianæ cognomen eſt apud Sophoclem in Trachiniis, ea videlicet cauſa, quòd vtraq; manu facem geſtat. Eadem & Hecate exiſtimatur, Cæl. lib. 11. c.26.

Amphiroe, Nympha ab vndecunque fluendo.

Amphiſa, fluuius in Phocide.

Amphiſſa, Locrorum in Achaia vrbs, Phocidis pars. Plin. Armeniæ regio. Stephanus. Nigro, Lambino dicitur.

Amphiſſia, magnæ Græciæ vrbs. Ouidio lib. 15. Metamorphoſeωn nota, eo verſu, leuibúſque Amphiſſia remis, Saxa fugit. Hodie Arocella nuncupatur, auctore Barrio.

Amphiſia, magnæ Græciæ vrbs. hodie *Arocella.*

Amphisbæna, ſiue Amphiſibæna, ſerpentis nomen in Lybiæ deſertis naſcentis, duo habentis capita, quorum alterum loco ſuo eſt, alterum loco quo cauda eſt, quæ cauſa eſt. vt cap. vtrinq; venenum fundente, ſerpat tractibus circularibus. Plin. lib. 10. c.20. & 8. c.13. Solin. cap. 40. Lucanus,

Et grauis in geminum ſurgens caput Amphiſibæna.

Amphiſcij vocantur ij, qui ſub æquinoctiali circulo habitant, eo quòd quadruplici verberentur vmbra: nam Sole exiſtente in alterutro punctorum æquinoctialium, id eſt, in principio Arietis aut Libræ, vmbra eorum matutina iacitur verſus occidentem, veſpertina verſus orientem. Sole autem Cancrum, aliquódve ex cæteris ſignis ſeptentrionalibus perambulante, vmbram habet Auſtralem: contra verò ſeptentrionalem. Sole ſub Capricorno, aliquóve alio Auſtralium ſignorum iter faciente. Cælius Rhod. lib. 24. hos Antiſios vocat.

Amphiſſa, vrbs Locrorum, qui Ozolæ dicuntur, ita dicta, teſte Stephano, quòd vndiq; montibus cingatur, vel ab Amphiſſa, Macaris & Apollinis filia, Hermol. in Plin. lib. 39. c. 3. Luca. l. 3.

Phocaicas Amphiſſa manus, ſcopuloſaq; Cyrrha.

hinc Amphiſſæi, qui Delphicum templum diripuerunt, vt eſt videre apud Demoſthenem in Oratione pro Cteſiphonte.

Amphiſſene, regio minoris Armeniæ. Steph. ex Strabone.

Amphiſtides, vir quidam qui tantæ fuit ſtultitiæ, vt ignoraret vtrum ex parente natus eſſet.

Amphiſthenes, vir Lacedæmonius, qui cùm Dianæ ſacra faceret, in furorem eſt conuerſus. Pauſa. lib. 3.

Amphiſtratus, & Rhecas, Laconum duces fuere, qui Heniochiam inhabitarunt, quam ſic dictam ſcribunt, quòd hi aurigę Caſtoris & Pollucis eſſent. Strab. lib. 11.

Amphiſtratus, nomen ſtatuarij. Plin. l. 36. c. 5.

Amphitales, ἀμφιταλής. i. vndiq; germinans, Cupido dictus eſt, quòd mutuus & reciprocus ſit amore, Ariſtophan. in auibus. F. M. Sic etiam ἀμφιθαλεῖς ab Atticis vocabantur, quorum ſuperſtes erat parens vterque. qui à Rom. patrimi & matrimi dicebantur.

Amphitheatrum, locus Athenis, ſpectaculorum gratia, forma rotunda, & veluti ex duobus conſtans theatris, vnde Amphitheatri nomen impoſitum. Theatrum autem, Hemicycli ſpecie conſtructum erat, ἀπὸ τοῦ θεῶμαι, quod eſt video, appellatum. Conſuetudo eius à Græcis ſumpta eſt. Nam quum agrorum cultores feriatis diebus ſacra diuerſis numinibus per agros celebrarent, Athenienſes hoc in vrbanum ſpectaculum tranſtulerunt, Theatrum Græco vocabulo appellantes: quòd eò conueniens turba, è longinquo ſine aliquo impedimento ſpectaret. Hunc morem poſtea Romani, vt pleraq; alia, in vrbem tranſtulerunt. Sipontin Martialis,

Omnis Cæſareo cedat labor Amphitheatro.

Hinc ludi Amphitheatrales, qui in Amphitheatro fiebant. Italis hodie *Coliſeo.*

Amphithoe, Nympha marina Nerei & Doridis filia, vt poſt Heſiodum tradit Hyginus in fabulis poeticis à curſitando dicta.

Amphitheatrum, vrbi Romæ, Italis Coliſeo, Belgis Germanica lingua vtentibus, *Der huys van voonderen*, id eſt, domus admirabilis, vocatur.

Amphitheus, Thebanorũ dux, qui bello Græciæ Lacedæmonios implicauit. Plut. in Liſandro, & Pau. lib. 3.

Amphiction III. Athenienſium rex, regnauit annis x. cuius ætate templum Delij conſtructum eſt ab Eriſiſtone filio Cecropis. Euſeb.

Amphitrite, Nerei vel Oceani & Doridis filia, Neptuni vxor, cuius nuptias cùm à principio fugeret, virginitatem ſeruare cupiens, miſit ad eam Neptunus Delphinum, qui per varia loca quæſitam tandem ad radices Atlantis montis inuenit, & vt Neptuno iungeretur, perſuaſit. Hinc à poëtis maris dea fingitur, ex qua natus eſt Triton, vt canit Heſiodus. Sumitur interdum pro ipſo mari. Ouid.

-- nec brachia longo
Margine terrarum porrexerat Amphitrite.

Dicta παρὰ τὸ ἀμφιβάλλειν τὴν γῆν, hoc eſt, quòd mare terrã circũquaque atterat, vel ἀπὸ τοῦ τρεῖν quod eſt terrere. Mare enim circum ſe nauigantes pereundi terrore inſequitur. Heſiodus in Theogonia. Euripides in Cyclope, aquam nominat Amphitriten, & Orpheus in Argonauticis Amphitriten vocat glaucam, piſcoſam & immenſam, quæ epitheta mari, non deæ conueniunt. Hæc cùm aqua ſit, dicitur vxor Neptuni, qui eſt ſpiritus per vniuerſam aquæ molem diffuſus, & tanquam anima ipſius elementi aquæ: eſt enim Amphitrite corpus & materia humoris omnis, qui vel circa terram eſt, vel intra terram ipſam includitur. Delphini præſtantiam ſuper omnes piſces deſignarunt poëtæ, quum Neptuno Amphitriten conciliaſſe dicunt: tum eius piſcis naturam & ſolertiam.

Amphitrope, pars Antiochidis tribus. Steph.

Amphitryo, princeps Thebanus, Alcei & Alcmenæ filius, Herculis matrem duxit: cui illa hac conditione nupſit, vt mortem fratris ſui à Thelebois occiſi, vlciſceretur. In qua expeditione Iupiter imagine eius aſſumpta, toto trinoctio cum ea concubuit: quæ quamuis antea ex viro grauida eſſet, inſuper tamen ex Ioue concepit, eodemq; tempore Ioui Herculem, Amphitryoni Iphiclum peperit. Hinc Ampitryoniades patronymicum, & per epentheſin Amphitryonides, quo poetæ vtuntur pro Hercule, Amphitryonis re vera filio: quamuis ob rerum geſtarum magnitudinem nonnulli originem eius ad Iouem retulerint. Virgil. Æneid. 8.

Interea cùm iam ſtabulis ſaturata moueret
Amphitryoniades armenta.

Plaut. in Amphitr.

Amphitus & Telechius, Caſtoris & Pollucis aurigæ, à quibus Heniochorum ortum habuiſſe conſtat. Plin. lib. 6. & Strabo.

Amphimetrium, vide Cerne.

Amphinome, mater Iaſonis, gladio ſibi pectus tranſixit, & periit abſente filio, N. Comes mythologiæ, lib 6. cap. 7.

Amphinomus, & Anapius Siculi fratres, quũ Ætnæ incendio Catana vrbs, & omnia propè Siciliæ loca deflagrarent, parentes humeris impoſitos periculo ſubduxerunt. Silius,

Tum Catanæ nimirum ardenti vicina Typhœo
Et glomeraſſe pios quondam celeberrima fratres,
Autores Ætnæ Amphinomus fratérque pari ſub munere fortes.

Claudianus epig. elegantiſſ. de vtroque ſcripſit, quòd F. M. Prof. Reg. Græcè expreſſit an. 1619.

Quin iam vicinus ſtreperent incendia tectis,
Accipiunt pigrumq; patrem, matrémque ſenilem.

Amphinomus, procorum Penelopes optimus, à Telemacho Vlyſſis filio interfectus. Odyſ. 22.

Amphion, filius Iouis ex Antiope Nictei filia, quæ cùm Lyco regi nupſiſſet, ab Epapho (vt apud Hyginum legitur) aut certè Epopeo (vt in Corinthiacis habet Pauſanias) per dolum eſt conſtuprata: qua re cognita, Lycus vxorem repudiauit: quam Iupiter iam viduam compreſſit, ex quo & grauida effecta eſt. Id ſentiens Dirce, cum qua ſecundas nuptias Lycus contraxerat, ſuſpicata eſt virum clàm cum Antiope conſueſcere: eámque ob cauſam famulis imperauit, vt carceri eam includerent. Verùm inſtante iam tempore partus, Iouis miſeratione ſoluta eſt, & in Citherone in montem confugit: ibique partus dolore correpta, cùm idoneum pariendi locum quæreret, in biuio gemellos edidit, quos paſtores pro ſuis educarunt, & alterum quidem Zethum appellarunt, ἀπὸ τοῦ ζητεῖν τόπον: alterum autem Amphionem, ὅτι ἐν ὁδῷ ἢ ὁ τιαμφὶ ὕδον μητὴρ αὐτὸς ἔτικτε. Hi poſtea adulti, cognitis iniuriis quibus matrem ſuam affecerat Dirce, tauri indomiti caudæ eam alligarunt, tauróque per loca aſpera agitato, diris eam cruciatibus laniarunt, donec eius miſertus Bacchus, in fontem ſui nominis eam commutauit. Fuit autem Amphion muſicus tam inſignis, vt teſtudinem à Mercurio dicatur accepiſſe, eiúſque ſono ſaxa ad vrbis Thebanæ conſtructionem attraxiſſe. Horat. in Arte Poëtica,

Dictus & Amphion Thebanæ conditor arcis.
Saxa mouere ſono teſtudinis, & prece blanda.

Sepultus eſt vnà cum fratre ſuo Zetho in Ithacæa vrbe Bœotiæ. Steph. de Amphione lib. 1. Apollonius Rhodius in Argonauticis, Pauſanias, lib. 2. Eliacῶn narrat Ægyptium quendam ſibi dixiſſe Amphionem & Orphea fuiſſe Magos: idcirco hunc feras & arbores, illum ſaxa, quibuſdam vocibus & carminibus quoque voluerint ducere dictos eſſe. Virg. Georg. 4.

Mulcentem tygres, & agentem carmine quercus.

Plura de Amphione N. Comes, mythologiæ lib. 8. cap. 15. Eum autem mouiſſe ſaxa ſcribit Albericus, nihil aliud fuiſſe, quàm melliflua oratione ſuaſiſſe ignaris atque rudibus hominibus, & ſparſim degentibus, vt in vnum conuenirent, & ciuiliter viuerent, & in defenſionem publicam ciuitatem mœnibus circundarent. Quòd autem à Mercurio citharam ſuſceperit, id ſignificat eum eloquentiſſimum fuiſſe. Ex Bocat.

Amphion, filius Iaſij, regnauit (vt dicit Leontius) Orchomeno, Minyceo & in Pylo, vocatus alio nomine Argus, cui vnica fuit filia nomine Chloris Bocatius.

Amphipagus, vide Corcyrapolis.

Amphipolis, ciuitas Thraciam Macedoniæ iungens, dicta quòd eam Strymon amnis circonfluat. Vide Steph. & Plin. 4.10.23. & 5.14.10. & 10.9. Macedoniæ vel Thraciæ ciuitas, vel potius inter Thraciam Macedoniámque ſita, Philippo Macedoni & Athenienſibus bellorum cauſam dedit, quam Braſidas Lacedæmoniorum dux bello Peloponneſiaco occupauit. Hæc prius Acra, Eion, Myrica, Cràdemna, Andræmus. item Vrbs Martis, & Nouem viæ ἐννέα ὁδοὶ appellata fuit. Suida auctore, at hic eam in Thracia ponit vt etiam ab Herodoto in Polymnia, ni fallor, vbi eam Nouem vias Hedonorum Ἠδωνῶν, vocat. Item Thucydides lib. 1. vbi tamen interpres malè Decemuiæ habet. Sed Regionum confinia ab auctoribus interdum confundi, non eſt infrequens. Hodie Chriſopoli eſt vt Nardus in Liuio perhibet. vide Thapſacum, & Myrcinus: eandem enim eſſe dubito.

Amphipolis, eſt etiam ciuitas Syriæ iuxta Euphratem à Seleuco condita, Syrij Turmodam vocant.

Amphipolitani lacus meminit Suidas.

Amphipyros, Dianæ cognomen eſt apud Sophoclem in Trachiniis, ea videlicet cauſa, quòd vtraq; manu facem geſtat. Eadem & Hecate exiſtimatur, Cæl. lib. 11. c. 26.

Amphiroe, Nympha ab vndecunque fluendo.

Amphiſa, fluuius in Phocide.

Amphiſſa, Locrorum in Achaia vrbs, Phocidis pars. Plin. Armeniæ regio. Stephanus. Nigro, Lambino dicitur.

Amphiſſia, magnæ Græciæ vrbs. Ouidio lib. 15. Metamorphoſeωn nota, eo verſu, leuibúſque Amphiſſia remis, Saxa fugit. Hodie Arocella nuncupatur, auctore Barrio.

Amphiſia, magnæ Græciæ vrbs. hodie *Arocella.*

Amphisbæna, ſiue Amphiſibæna, ſerpentis nomen in Lybiæ deſertis naſcentis, duo habentis capita, quorum alterum loco ſuo eſt, alterum loco quo cauda eſt, quæ cauſa eſt vt cap. vtrinq; venenum fundente, ſerpat tractibus circularibus. Plin. lib. 10. c. 20. & 8. c. 13. Solin. cap. 40. Lucanus,

Et grauis in geminum ſurgens caput Amphiſbæna.

Amphiſcij vocantur ij, qui ſub æquinoctiali circulo habitant, eo quòd quadruplici verberentur vmbra: nam Sole exiſtente in alterutro punctorum æquinoctialium, id eſt, in principio Arietis aut Libræ, vmbra eorum matutina iacitur verſus occidentem, veſpertina verſus orientem. Sole autem Cancrum, aliquódve ex cæteris ſignis ſeptentrionalibus perambulante, vmbram habet Auſtralem: contra verò ſeptentrionalem. Sole ſub Capricorno, aliquóve alio Auſtralium ſignorum iter faciente. Cælius Rhod. lib. 24. hos Antiſios vocat.

Amphiſſa, vrbs Locrorum, qui Ozolæ dicuntur, ita dicta, teſte Stephano, quòd vndiq; montibus cingatur, vel ab Amphiſſa, Macaris & Apollinis filia, Hermol. in Plin. lib. 39. c. 3. Luca. l. 3.

Phocaicas Amphiſſa manus, ſcopuloſaq; Cyrrha.

hinc Amphiſſæi, qui Delphicum templum diripuerunt, vt eſt videre apud Demoſthenem in Oratione pro Cteſiphonte.

Amphiſſene, regio minoris Armeniæ. Steph. ex Strabone.

Amphiſtides, vir quidam qui tantæ fuit ſtultitiæ, vt ignoraret vtrum ex parente natus eſſet.

Amphiſthenes, vir Lacedæmonius, qui cùm Dianæ ſacra faceret, in furorem eſt conuerſus. Pauſa. lib. 3.

Amphiſtratus, & Rhecas, Laconum duces fuere, qui Heniochiam inhabitarunt, quam ſic dictam ſcribunt, quòd hi aurigę Caſtoris & Pollucis eſſent. Strab. lib. 11.

Amphiſtratus, nomen ſtatuarij. Plin. l. 36. c. 5.

Amphitales, ἀμφιταλής. i. vndiq; germinans, Cupido dictus eſt, quòd mutuus & reciprocus ſit amore, Ariſtophan. in auibus. F. M. Sic etiam ἀμφιθαλεῖς ab Atticis vocabantur, quorum ſuperſtes erat parens vterque. qui à Rom. patrimi & matrimi dicebantur.

Amphitheatrum, locus Athenis, ſpectaculorum gratia, forma rotunda, & veluti ex duobus conſtans theatris, vnde Amphitheatri nomen impoſitum. Theatrum autem, Hemicycli ſpecie conſtructum erat, ἀπὸ τοῦ θεῶμαι, quod eſt video, appellatum. Conſuetudo eius à Græcis ſumpta eſt. Nam quum agrorum cultores feriatis diebus ſacra diuerſis numinibus per agros celebrarent, Athenienſes hoc in vrbanum ſpectaculum tranſtulerunt, Theatrum, Græco vocabulo appellantes: quòd eò conueniens turba, è longinquo ſine aliquo impedimento ſpectaret. Hunc morem poſtea Romani, vt pleraq; alia, in vrbem tranſtulerunt. Sipontin Martialis,

Omnis Cæſareo cedat labor Amphitheatro.

Hinc ludi Amphitheatrales, qui in Amphitheatro fiebant. Italis hodie *Coliſeo.*

Amphithoe, Nympha marina Nerei & Doridis filia, vt poſt Heſiodum tradit Hyginus in fabulis poëticis à curſitando dicta.

Amphitheatrum, vrbi Romæ, Italis Coliſeo, Belgis Germanica lingua vtentibus, *Der huys van woonderen*, id eſt, domus admirabilis, vocatur.

Amphitheus, Thebanorũ dux, qui bello Græciæ Lacedæmonios implicauit. Plut. in Liſandro, & Pau. lib. 3.

Amphiction III. Athenienſium rex, regnauit annis x. cuius ætate templum Delij conſtructum eſt ab Eriſiſtone filio Cecropis. Euſeb.

Amphitrite, Nerei vel Oceani & Doridis filia, Neptuni vxor, cuius nuptias cùm à principio fugeret, virginitatem ſeruare cupiens, miſit ad eam Neptunus Delphinum, qui per varia loca quæſitam tandem ad radices Atlantis montis inuenit, & vt Neptuno iungeretur, perſuaſit. Hinc à poëtis maris dea fingitur, ex qua natus eſt Triton, vt canit Heſiodus. Sumitur interdum pro ipſo mari. Ouid.

-- nec brachia longo
Margine terrarum porrexerat Amphitrite.

Dicta παρὰ τὸ ἀμφιβαίνειν τὴν γῆν, hoc eſt, quòd mare terrã circũquaque atterat, vel ἀπὸ τοῦ τρεῖν quod eſt terrere. Mare enim circum ſe nauigantes pereundi terrore inſequitur. Heſiodus in Theogonia. Euripides in Cyclope, aquam nominat Amphitriten, & Orpheus in Argonauticis Amphitriten vocat glaucam, piſcoſam & immenſam, quæ epitheta mari, non deæ conueniunt. Hæc cùm aqua ſit, dicitur vxor Neptuni, qui eſt ſpiritus per vniuerſam aquæ molem diffuſus, & tanquam anima ipſius elementi aquæ: eſt enim Amphitrite corpus & materia humoris omnis, qui vel circa terram eſt, vel intra terram ipſam includitur. Delphini præſtantiam ſuper omnes piſces deſignarunt poëtæ, quum Neptuno Amphitriten conciliaſſe dicunt: tum eius piſcis naturam & ſolertiam.

Amphitrope, pars Antiochidis tribus. Steph.

Amphitryo, princeps Thebanus, Alcei & Alcmenæ filius, Herculis matrem duxit: cui illa hac conditione nupſit, vt mortem fratris ſui à Thelebois occiſi, vlciſceretur. In qua expeditione Iupiter imagine eius aſſumpta, toto trinoctio cum ea concubuit: quæ quamuis antea ex viro grauida eſſet, inſuper tamen ex Ioue concepit, eodemq; tempore Ioui Herculem, Amphitryoni Iphiclum peperit. Hinc Ampithryoniades patronymicum, & per epentheſin Amphitryonides, quo poetæ vtuntur pro Hercule, Amphitryonis re vera filio: quamuis ob rerum geſtarum magnitudinem nonnulli originem eius ad Iouem retulerint. Virgil. Æneid. 8.

Interea cùm iam ſtabulis ſaturata moueret
Amphitryoniades armenta.

Plaut. in Amphitr.

Amphitus & Telechius, Caſtoris & Pollucis aurigæ, à quibus Heniochorum ortum habuiſſe conſtat. Plin. lib. 6. & Strabo.

Amphorites, genus certaminis & exercitij literarij in Ægina Æcia, vbi bos præmium fuit Dithyramborum poetis, qui præclariùs in Dionyſium ceciniſſent. N. Comes, mythologiæ lib. 5. cap. 4.

Amphryſus, fluuius Theſſaliæ vel Magneſiæ, iuxta quem Apollo pauit armenta regis Admeti, Lucanus.

- flamine puro.

Irrigat Amphryſus famul'antis paſcua Phœbi.

Virgilius in Georgicis;

- te memorande canemus,

Paſtor, ab Amphryſo. Alius eſt in Phyrgia eiuſdem nominis, reddens mulieres ſteriles. Plinius libro 31. capite 2. Hinc Amphryſiacus. Papin,

- Amphryſiaco paſtor de gramine carpſi.

Eſt & nomen duarum vrbium. Stephan. Phocidis vrbem facit *Ambriſus.* Et Amphryſia vates, pro Sibyla, id eſt Apollinea. Virg. lib. 6. Æneidos.

Amphyction, Athenienſium rex fuit, qui omnium primus à Dionyſio edoctus, merum diluit, quo factum eſt vt homines priùs mero incurui, mox recti facti ſint. Author Philocorus.

Amphracia, eadem quæ Ambracia ſuprà.

Ampre, oppidum. Plin. 6. 28. 66.

Ampreutelazi populi. Plin. 6. 4.

Ampſa, caſtellum in Numidia. Pomponius Mela lib. 1.

Ampſaga, fluuius Numidiæ. Plinius. 5. 2. 17. 19. & 5. 3. 1.

Ampſalis, ciuitas Sarmatiæ in Aſia. Ptolemæo.

Amphyx, nomen viri proprium. Ouidius 12. Metamorphoſeos:

Amphyca quid referam, qui quadrupedantis Oecli,
Fixit in aduerſo cornum ſine cuſpide vultu?

Ampycides, Mopſus Ampyci filius. Ouid. 8. Metamorph.

Ampycidéſque ſatat, & adhuc à coniuge gutus.
Oeclides, & lib. 11.

Ampycus, Tytanoros filius, qui ex Chloride (ait Appollonii commentarius) Mopſum, augurem ſuſcepit, à quo Ampycides appellatur. Ouid. 12. Metamorph.

Nec tu credideris tantum ceciniſſe futura
Ampyciden Mopſum.

Ampyx, Patrenſis nobilis Pelidis filius. Pauſan. libro 3.

Amram, i. populus excelſus, vel manipulus eorum, aut cum excelſo, filius Caath, filii Leui. Exod. 6. 1. Para. 6. 23.

Amari, i. amarus, vel loquens, ſiue exaltatio. Pater Zacchur, Nehem. 3.

Amri, i. Manipulus, vel dominium, ſiue populus rebellis, vel amarus, Princeps militiæ ſuper Iſrael, rex tandem conſtitutus regnauit annis xii. Reg. 16. Mach. 6. Pater Athaliæ, matris Ochoziæ, filij Ioram 4. Reg. 8. Filius Bechor, filij Beniamin, filij Iacob, 1. paral. 7.

Amrephel, rex Sennabar. Gen. 14.

Ampſaga. Vide *Ampſaga.*

Amſanctus, locus in medio Italiæ apud Hirpinos, ſulphureas habens aquas: quæ quod vndique ſyluis anguſtiiſque clauſæ ſint, tamen peſtilentem emittunt odorem, vt propius accedentes eò necentur. Hinc factus eſt locus fabulæ, in Amſancti vallibus inferorum ſpiraculum eſſe, Cic. 1. de Diuin. Quid enim non videmus, quàm ſint varia terrarum genera: ex quibus & mortifera quædam pars eſt, vt Amſancti in Hirpinis, & in Aſia Plutonia, quæ vidimus? Virgil. Æneid. 7.

Eſt locus Italiæ in medio ſub montibus altis
Nobilis, & fama multis memoratus in oris,
Amſancti valles, &c.

Amſtelrodamum, florentiſſima & primaria Hollandiæ ciuitas, mercimoniorum ſitúſque cauſa toto terrarum orbe celebris, forma oblonga & ferè triangulari, Venetiarum inſtar, marinis circumluitur aquis: loci ratione inexpugnabilis, maximis nauigiis frequens eſt, quæ Anglicis, Hiſpanicis, vel Oſtromarinis onuſtæ mercibus maximo numero intra ciuitatis mœnia recipi exonerarique poſſunt. Pollentes opibus ciues habet, adeò vt, licet trecentarum quándoque nauium claſſis vno eodémque tempore appellat, ingentis precij merces conferens, earum tamen omnium promptiſſimi hic inueniantur emptores, qui ſtatim vel numerata pecunia, vel aliarum mercium permutatione omnia exterarum nauium bona comparent, vt vel ſexto etiam die itineri ſe rurſus committere queant. In domeſticæ ſupellectilis nitore, cùm vniuerſæ Hollandiæ, tum huic imprimis Ciuitati palma debetur. Omnia eius ædificia maximis alni innituntur lignis, vt plus ſumptuum in fundamenti collocationem, quàm ſuperioris ædificii conſtructionem impendatur. Lanificio etiam claret. vulgò *Amſterdam.*

Amtha, i. ſpecies ſiue forma, vel figuratus, vel pictus, ſiue mortem maledicens, nomen loci in tribu Zabulon, Ioſ. 19.

Amulius, rex Albanorum, Procæ filius Numitoris frater natu minor, quem imperio pepulit, filiúmque eius Lauſum necauit: filiam verò Italiam Veſtæ ſacerdotem fecit, vt ſpem ſobolis auferret. Liu. libr. 1. ab vrbe condita. Hanc Mars compreſſit, vnde nati Remus & Romulus: quos cum matre Amulius præcipitari iuſſit in Tyberim. Hos Fauſtulus paſtor reperit, vxorique ſuæ Accæ Laurentiæ alendos tradidit. Seruius. Occiſus fuit à Remo & Romulo gladiatoribus & regnum auo Numitori reſtitutum. Diuerſimodè à diuerſis hæc fabula narratur, præſertim ab Euſebio, Plutarcho in Romulo, Tito Liuio libr. 1. Deca. 1. Dionyſ.

lib.1. & Eutrop. etiam lib.1.

Amulius, pictor nobilis, qui Mineruam depinxit, quæ ſpectantem ſpectabat quacunque aſpiceretur. Plin. li. 35.

Amus, ciuit. Cariæ, ἄμος Steph.

Amxyrus, quaſi abſque raſura: cognomen Iouis: nam Iupiter imberbis colebatur à Campanis ab a & ξυρίνω. Vide Anxur.

Amycla, vna è filiabus Niobes, quam tradit Pauſanias cum Melibœa ſorore ſeruatam, implorata Latonæ venia: Homerus tamen omnes interiiſſe tradit. Herm. in Plin. lib. 36. cap. 5.

Amurates, Turcarum rex fuit, qui imperium Turcicum multis oppidis, ciuitatibus & prouinciis occupatis longè latèque propagauit, anno Domini 1426.

Amyclus, Lacedæmonis filius. Cretenſis. Steph.

Amyclæ, Laconiæ ciuitas, Tyndari regia in qua Caſtor & Pollux educati ſunt. Vnde Virgil.

Talis Amyclei domitus Pollucis habenis Cyllarus, &c.

Vide Seruium.

Amyclæ, in Italia inter Caietam & Tarracinã à Laconibus Caſtoris & Pollucis comitibus conditæ, & ab Amyclis Laconiæ ſic appellatæ, cuius cũ ciues ſecũdũ Pythagoreã ſectã, ab eſu carniũ & animaliũ cæde abſtinerẽt, ſerpẽtéſq; ex vicinis paludibus natas occidere nefas putarent, ab iiſdem ſunt interempti. Sed cùm frequenter hoſtium aduentus falsò nuntiaretur, legibus cautũ eſt, ne quis porrò hanc famam ſpargeret. Vnde poſtea ex improuiſo captæ ſunt Amyclæ: Hinc prouerbium, Loqui volo: nam ſcio Amyclas tacendo periiſſe de Amyclis oppido, vnde etiam Tacitæ dictæ. Virgil.

--Et tacitis regnauit Amyclis.

Plin. 4. 5. 18. & 3. 5. 9. 4. & capit. 29. 8. 3. Straboni olim Limnæ appellata. In hoc loco nunc Verdonia eſt, vt tradit Mar. Niger.

Amyclæ, Peloponneſi ciuitas, Tyndari regia Caſtoris & Pollucis patria, vna ex iis vrbibus, quas olim Lacedæmonij centum tenuerunt, inſtitutis etiam communibus ſacris, pro ſingularum ſalute, quæ Hecatombas ab earum numero memorabant, Euſtath. nomen indidit, Amyclis Lacedæmonis filius, Hyacinthi pater & Daphnis puellæ: quorum matrem Diomedem interpres Nicandri nominat Amyclis. Ibi autem, (vt in tota ferè Laconia) ſumma veneratione Apollo colebatur.

Amyclæi coloniam miſerunt in Cretam. Onych.

Amyclæum, ciuitas in Creta, & portus. Steph.

Amyclæus, Apollo dictus, vt Poly. l. 5. narrat, propter Amyclas, qui locus eſt in agro Spartano, omni arborum ac frugum genere refertiſſimus, vbi eſt templum Apollini dicatum, inter cætera eius regionis templa opere diuitiíſque præcipuum. Strabo lib. 8. & Thucyd. lib. 5.

Amyclæum, ciuitas in Creta, & portus. Steph.

Amyclæus, ſtatuarius, Pauſa. lib. 5.

Amycli portus, Plinio Daphne, vel Laurus inſana, Δάφνη μαινομένη. Arriano, Boſphori Thracij, ad littus Aſiaticum. Hodie Lamia & Scala marmorea dici ſcribit Pet. Gyllius in ſuo Boſphoro: Ego verò Amyci, non Amycli, apud Pli. lego. vide Daphne.

Amyclas, nauta, à quo Cæſar tempore belli ciuilis in Italiam vectus eſt. Lucan. lib. 5.

---Molli conſurgit Amyclas,
Quem dabat alga toro.

Amyclon, vrbs Macedoniæ ſeu Pæoniæ, non longè ab Actio fluuio Troianis auxilium mittens. Homer. Iliad. 2. Abydon, legendum puto Vide Steph.

Amycus, Neptuni & Melies nymphæ filius Bebryciorum rex, qui eam conſuetudinem habuit, vt aduenas in Bebrycium nemus ad cæſtium certamen prouocaret, & inſidiis circumuentos ibidem interficeret. Cùm itaque argonautæ illuc veniſſent, Pollux ab eodem ad certamen prouocatus, cognitis inſidijs, ſocios conuocauit, & ab iis adiutus, Amycum interfecit. Virgil. 5. Æneid.

---quiſe
Bebrycia veniens Amyci de gente ferebat.

Amyci, portus in Ponto. Plin. lib. 16. cap. 44. Amyco Bebrycum rege interfecto clarus. Eius tumulus à ſupremo die lauro tegitur, quam inſaniam vocant: quoniam ſi quid ex ea decerptum inferatur nauibus, iurgia fiunt, donec abiiciatur. Apollonius poëta ſcribit hunc Amycum à Caſtore & Polluce comitibus Herculis interfectum: quamobrem Lycus Daſcyli, qui eius loci rex erat filius, ſacellum eis dedicauit. Hermol. in Plinij locum ſuprà citatum.

Amycus, Centaurus, Ixionis & Nubis filius. Ouid. 12. Metamorph.

Primus Ophionides Amycus penetralia donis
Haud veritus ſpoliare ſuis.

Amycus, Æneæ comes. 3. Virgil. lib. 9.

--inde ferarum
Vaſtatorem Amycum, &c.

Amydon, ciuitas Pæoniæ, de qua auxilia miſſa fuerunt Troianis. Iuuenal. Satyr. 3.

--Et hic Amidone relicta.

De Amydone colonia, Plinius 6. 28. 70. Apud Steph. acuitur vltima. Vide Amyclon.

Amylia, regio Italiæ. Vide Æmylia.

Amymmi, populi Epiri, Steph.

Amymone, Danai regis filia, vna ex quinquaginta ſororibus quæ dum ſe in ſyluis iaculando exerceret, Satyrum percuſſit imprudens, qui impetu in eam facto, vim ei voluit inferre. Quapropter implorato Neptuni auxilio, ab eo paſſa eſt, quod à Satyro formidarat. Itaque

prægnans facta Nauplium peperit. Hanc in Smaragdo Alexander ſculpi voluit. Strabo lib. 8. Eſt & Amymone, fons apud Plin. 4. 5. 2. 6. in Achaia.

Amymone, fons apud Argos iuxta Lernam, ab Amymone Danai filia nomen habens. Fertur enim Neptunus ab Amymone imploratus, tridentem in Satyrum emiſiſſe: illum verò leui corporis declinatione ictum euitaſſe, tridentémque in petra hæſiſſe: quem cùm inde Neptuni iuſſu euulſiſſet Amymone, fons limpidiſſimus ſubſecutus eſt hunc Neptunus, à nomine adamatæ puellæ, Amymonem appellauit. Plin. lib. 4. cap. 5. Strab. lib. 8. Alij Amymonem dicunt tædio vitæ affectam, in fontem ſui nominis fuiſſe conuerſam. Amymon, Græciæ fluuius ab eadem ſic dictus.

Amynæ, teſte Macrobio lib. 3. Satur. loca, vbi poſtea Falernum. Vnde Amyneæ vites. Virgil. 2. Georg.

Sunt & Amyneæ vites firmiſſima vina.

Vide *Amyneo*.

Amyntæ, Theſprotica gens, Steph.

Amyntas, Alexandrum, Perdiccam, & Philippum, Alexandri magni patrem, ex poſteriore autem Archelaum, Archidæum, & Menelaum genuit: ſed Philippus amoris erga fratres oblitus eos trucidauit, atque ita patri in regno ſucceſſit.

Amyntas, pater Philippi Macedonis. Eſt item paſtoris nomen apud Theocrit. & Virgil.

Amyntas, XIX. Aſſyriorum rex, regnauit ann. XLV.

Amyntas, IX. Macedonum rex, regnauit an. L.

Amyntas, XVI. Macedonum rex, regnauit ann. VI.

Amyntas, XVIII. Macedonum rex, regnauit an. XXI.

Amyntæ, populi Theſprotiæ. Steph.

Amyntor, Homer. Iliad. 2. Phœnicis pater Ouid.

Venerunt ad te Telamone & Amyntore nati.

Amyntor, vnus ex filiis Ægypti, à Damone vxore Danai filia prima nocte interemptus. Hyginus in fabulis poëticis.

Amyntor, Dolopum rector, Ouid. 12. Metamorph.

Quem Dolopum rector bello ſuperatus Amyntor.

Amyrgium, campus Sacarum. Stephanus.

Amyras. Vide *Iolcus*.

Amyricus, campus circa Theſſaliam. Polyb. libr. 5.

Amyris, ciuitas Sybaris incola, de quo hæc narratur hiſtoria: Quum Sybaritæ opibus florerent, quendam Delphos amandarunt, qui de rerum ſuarum ſucceſſu ſciſcitaretur oraculum. Reſponſum eſt, euertendam Sybaritarum fortunam, vbi plus honoris habere cœpiſſent hominibus quam diis. Euenit deinde, vt ſeruus à domino vapulans, nequicquam ad deorum aras confugiſſet, poſt ad heri monumentum confugiens, liberaretur à plagis: quod ſimulatque conſpexit Amyris, collectis rebus ſuis, in Peloponneſum demigrauit, reliquis interim Sybaritis hominem velut inſanum ridentibus. Inde prouerbiali figura dici cœptum, Amyris inſanit, vbi quis ſub inſaniæ prætextu, rebus ſuis conſulit, aut vbi quis ſolus periculum proſpiciens, in tempore ſibi cauet, creditus interim vulgò deſipere: deinde euentus docet illum vnum ſapuiſſe. Euſtathius Iliad. 2.

Amyrum, Theſſaliæ oppidum. Steph.

Amyſchnæum, loci nomen. Steph.

Amyſtis, Indiæ fluuius, qui in Gangem influit. Arrian.

Amyſum, oppidum. Plinius 6. 9. 12. vide *Amyſon*.

Amytháon, Crethei filius, ex Tyro ſuſceptus, homo bellicoſiſſimus, habitus inter nobiliores medicos, ex Doripe coniunge Melampum genuit. De vtroque Homer. in Odyſſ. & Virg. Georg. 3.

— Amythaoniuſque Melampus.

Amythaonia, Elidis pars eſt, ita dicta ab Amythaone Crethei filio. Steph.

Amythion, Thraciæ vrbs. Heſych.

Amyzon, Cariæ vrbs. Plin. 5. 29. 18.

A N

Ana, vel Anas, Hiſpaniæ fluuius, Bæticam & Luſitania diuidens, oritur in agro Amitano vel Laminitano Hiſpaniæ citerioris, & modò in ſtagna ſe fundit, modò in anguſtias ſe reſorbet, & in totum ſe condit, ſæpiúſque naſci gaudet, demum in Atlanticum mare effunditur, vt teſtantur Strabo & Pomponius, & Plin. 3. 1. 10. & 4. 22. 9. vulgò *Gaudiana*.

Ana, i. reſpondens, vel cantans, ſiue affligens, vel pauper, pater Oolibama, vxoris Eſau. Gen. 36. Filius item Sebeon, filij Seir Horræi. Gen. 37. 1. Paral. 1.

Ana, i. Commotio, vel motus, nomen idoli. 4. Reg. 18. 19. Iſa. 37.

Anab, i. vna, aut nodus. Nomen ciuitatis ſiue montis, Ioſue, 15. & 15.

Anabeſinus, nomen iuuenis fortis. Odyſſ. 8.

Anabis, Iaccetanorum vrbs in Hiſpa. Tarraconenſi, Ptolem. pagus Ægypti. Euſeb.

Ananu, ſummus ſacerdos à Cyrenis conſtitutus, Ioſeph. lib. 15. cap. 5.

Anabis, fluuius Hiſpaniæ apud Ptolem.

Anacæ, pars tribus Hippotoontidis. Steph.

Anáce, vrbs Achaiæ. Steph.

Anacalypteria, dies feſtus fuit poſt nuptias, cùm ſponſa reuelabatur, vt ab omnibus conſpiceretur, vide Libanij Rhet. deſcriptionē Iunonis pronubæ Munera etiam nouæ ſponſæ allata ἀνακαλυπτήρια ſignificabant, dicta ἀπὸ τῦ ἀνακαλύπτειν,

πλεῖν, i. reuelando: quoniam eiuſmodi dona eo die quo ſponſa reuelabatur ab amicis domeſticis, & ipſi ſponſo conferebantur.

Anacharſis, ex Scytharum genere, ſapientiæ admirandæ: quod mirum viſum eſt, quum inter hos ſolus fuerit doctus, & philoſophus repertus. Vnde prouerbium de raris hominibus. Anacharſis inter Scythas. Floruit Solonis temporibus. Cuius imaginibus inſcriptum eſt, Lingua, ventre, pudendis abſtinendum eſſe. Plinius tradidit Anacharſin inueniſſe rotam figuli, cuius circuitu vaſa formantur. Ibat nudis pedibus, dormiebat in terra, & famem pro pulmento habebat. Hic leges aranearum telis quàm ſimillimas eſſe dicebat. Interrogatus autem quo pacto quis abſtemius fieret: reſpondit. Si ebrioſorum motus ſibi ante oculos ponat. Pecuniam factúmque contempſit. Cicer. lib. 5. Tuſcul. quæſt. Is demum Athenienſium leges apud ſuos introducere conatus, vt patriæ conſuleret, à fratre, eius loci rege, ſagitta confoſſus eſt. Author Laërt.

Anachis, vnus ex Laribus diis apud Ægyptios. hi enim quatuor eſſe Lares opinabantur: Dymonem, Tychem, Heroem, & Anachim, quos putabant, ſimulatque in lucem editus eſſet homo, illius peruigilem curam agere. Alex. ab Alex. lib. 6.

Anacium mons, in quo Dioſcurorum fanum. Phanor, quia Caſtor & Pollux gemini vocabantur ἄνακτες Reges; vnde ἀνακεῖον, quaſi Regum templum dictum eſt. F. Morell.

Anacole Ægei maris inſula. Anton.

Anactorium, Epiri oppidum ad ſinum Ambracium, Strabo. *Vonizza*, Sophiano.

Anaſtis, terræ filius: Pauſ. lib. 1.

Anácreon, poëta Lyricus, ex Teio Ioniæ ciuitate, vt ſcriptis, ita & toto vitæ genere ſupra modum laſciuus. Amauit inter cæteros puerum nomine Batyllum, inſigni pulchritudine ſpectabilem, & Megiſtheum. Horat.

Non aliter Samio dicunt arſiſſe Batyllo,
Anacreonta Teium.

Periit ſtrangulatus acino vuæ paſſæ, vt tradit Plin. lib. 7. cap. 7. In honore fuit apud Polyratem Samiorum regem, cuius etiam puerum Sineridem dilexit. Ælianus. Huius poëma totum amatorium eſt, vt ſcribit Cicero, & laſciuiæ plenum.

Anactórea, Acarnaniæ ciuitas, Corinthiorum colonia. Steph. Plin. 4. 1. 9. & 5 29. 31.

Anactórea, ciuitas Moloſſorum in Epiro, & inſula, quæ poſtea Miletus dicta eſt. Plin.

Anactorium, vt ſcribit Herodotus, fuit templum Cereris in Eleuſine. Pollux Anactorium pro Adytdo accipit.

Anactorem, Epiri oppidum, ad ſinum Ambracium, Straboni: Vonizza Sophiano dicitur.

Anadyomene, Plinius li. 35. c. 10. Venerem exeuntem è mari diuus Auguſtus dicauit in delubro patris Cæſaris, quæ Anadyomene vocatur, verſibus Græcis, tali opere dum laudatur, victo, ſed illuſtrato: cuius inferiorem partem corruptam, qui reficeret, non potuit reperiri: verum ipſa iniuria ceſſit in gloriam artificis. Conſenuit hæc tabula carie: aliámque pro ea Nero principatu ſubſtituit ſuo, Dorothei manu.

Anadyomenes meminere non modò poëtæ, ſed & philoſophi, Plut. & Artemidorus, lib. 2.

Anæa, vrbs Cariæ, à qua Anaiticus, ſiue Anæiticus: vt Anæiticus lacus contra Samum: vnde Anæus Menelaus, Peripateticæ, familiæ, hiſtoriarum quoque ſcriptor egregius Oppidanos eius loci Thucydides Anaitas pronuntiat tetraſyllabos. Meminit & Ephorus Amæos, vt nomen vrbi vna Amazonum dederit, quæ Anæa diceretur. Hæc Hermolaus in illud Plinij libro 16. cap. 36. Calami probatiores Gnidij, & qui in Aſia circa Anaiticum lacum naſcuntur.

Anætia, oppidum maioris Armeniæ, quod ab Euphrate alluitur, Plin. lib. 5. c. 24.

Anætis, dea quæ à Lydis colebatur. Strab. lib. 5. Anaitis dicta. Hanc deam colunt imprimis Armenij, ita more condito, vt vel nobilitate præſtantes, eius miniſterio dediſſent filias, quæ inibi corporis pudicitia in vulgus data, velut inde anguſtiores factæ, mox traduntur viris, nemine non coniugia id genus alacriter admittente. Huius deæ numini dicata ſunt Sacrarum feſta: dies quoque illi ſacer, vocatur Sacra. In his ſacris turba virorum & mulierum vino ſeſe ingurgitabat, vel vſque ad ſtuporem. Celebritatis ratio ex hiſtoria eſt, quòd Cyrus per temulentiam copias Sacrarum ad internecionem deleuiſſet in caſtris; quæ differta vino, ſimulata fuga, reliquiſſet ipſe. Deam hanc ſunt qui Dianam interpretantur, quam à Lydis eximiè coli, Herodoto credimus, & Pauſaniæ in Laconicis rebus. Sed Strabo etiam ab Armeniis inſigniter venerari prodit, præcipuè Zeletica religione. Plinius lib. 33. cap. 4. Strabo lib. 11. & 12. Hermol. in Plinium, & Cælius lib. 10. cap. 29.

Anaeticus, vel Anaiticus lacus. Plin. 16. 37. 5.

Anager, fluuius. Vide *Anigrus*.

Anagnia, ciuitas Hernicorum in Latio, vbi Antonius ſorore Auguſti contempta, & Cleopatra in vxorem ducta, monetam feriri iuſſit. Virgilius lib. 7.

Quos diues Anagnia paſcit, &c.

Anagnini, populi, Plin. 3. 5. 112.

Anaglyrus, pars tribus Erechtheidis. Steph.

Anahatah, i. ariditas, vel incenſio, vel ira ſiue hinnitus, aut raucedo, ciuitas in tribu Iſſachar, Ioſue 19.

Analitæ, populi Plin. 9. 28. 62.

Anamaſcia, Pannoniæ inferioris vrbs, Antonino: Almaz Simlero: qui addit pro eo in libro Notitiarum malè Adnamantia legi: Sed Anamatria habet Laxius. In ſua Vienna, vide

Teutoburgium.

Anámaſis, qui & Amaſis, Ægyptiorum rex, regnauit annis XLIIII.

Anamæon, adoleſcens, Mæones à ſe dictos condidit, & regnauit annis CI.

Anamelech, i. reſponſio, aut canticum regis, ſiue afflictio vel paupertas regis vel conſiliarii, Deus Sepharuaim, 4. Reg. 17.

Anamim, i. fons, ſiue oculus aquarum, filius Meſraim, Gen. 10.

Ananelus, ſummus Iudæorum ſacerdos ab Herode conſtitutus, ab eodémque mox ſacerdotio priuatus.

Anâni, i. Nubes, ſiue augurium aut diuinatio, filius Eliœnai, filij Naariæ. 1. Para. 5.

Anánia, ſiue Ananias, i. Nubes Domini, aut diuinatio Domini. nomen vnius ducis regis Oziæ. 2. Paralip. 26. Nomen etiam ciuitatis, in qua filij Beniamin habitarunt poſt Babylonicam captiuitatem, 2. Eſd. 11. Nomen item viri cuiuſdam, de quo Actorum 5. cuius cor dicitur ingreſſus ſatanas, de quo vide Cæl. Rhod. li. 2. c. 13.

Anânus, Alexandriæ Epiſcopus poſt Marcum Euangeliſtam, anno primo Neronis Imperatoris, Euſeb. lib. 2. cap. 24.

Anaphes, inſula ſponte in mari enata, vt ſcribit Plin. lib. 2. c. 7. & lib. 1. 12. Ammianus quoque, Emerſerunt, inquit, Delos, & Hiera, & Anaphe, & Rhodus. Dicta Anaphe ab Argonautis, quia tempeſtate laborantibus & intermeſtri Luna ex inſperato comparuiſſet. Steph. Ab hac inſula Apollo Anaphæus cognominatus eſt, in qua colebatur. Pauſanias in Achaicis, Claudian. epigram. in pios fratres, quod à Feder. Morello Prof. Reg. Græcis verſibus expreſſum eſt, an. 5. 1619.

Anapauomênos, fons. Plin. 2. 103. In Dodone, inquit, Iouis fons, qui ſit gelidus, & faces vniuerſas extinguat: ſi extinctæ admoueantur, accendit. Item meridie ſemper deficit, vnde Anapauomenon vocant: mox increſcens ad medium noctis exuperat, ab eo rurſus ſenſus deficit.

Anapias & Amphinomus fratres, de quibus Seneca lib. 3. de Benef. *Vicere (inquit) Siculi iuuenes, cùm Aetna, maiore vi peragitata, in vrbes, in agros, in magnam inſulæ partem effudiſſet incendium, vexerunt parentes ſuos: diſceſſiſſe creditum eſt ignes, & vtrinque flamma recedente, limitem adapertum, per quam tranſcurrerent iuuenes, digniſſimi qui magna tutò auderent. Meminit* Valer. *Maximus libro quinto, capite quarto, Anapum vocans.* Cælius quoque libro ſexto, cap. 10. Cyanem Nympham amaſſe fertur, quæ cùm Plutonem inhibere vellet, ne Proſerpinam raperet, ab ipſo contempta, in ſui nominis fontem: vel ſecundùm alios, in ſtagnum mutata eſt, & Anapi iuncta in mare ſeſe exonerat. Ouidius libro quinto Metamorph.

Præterit & Cyanem, & fontes lenis Anapis,

Α'ναπος, inquit interpres Theocriti, ſic dictus eſt. ὡ σονυπόστεος ἢ ὑλινκῶν ἔχων ὕδωρ, ἤ παρὰ τὸ τοῖς ποσὶ μὴ διαβατὸς εἶναι, quod eius aqua poculenta non ſit, ſed feculenta, vel quia pedibus traiici non poteſt.

Anapis, Siciliæ fluuius leniter decurrens, decem ſtadiis procul à Syracuſis labitur. Plutarch.

Anariacæ, Straboni, Anariaci Plin. ad mare Caſpium adortum incolentes.

Anarrhyſis dicebatur ab Athenienſibus, ſecundus quatuor dierum qui vocabantur Apaturia: Dionyſio ſacra. Eo die victimæ immolabantur Ioui Tribuli & Palladi: ἀναρρύω ſurſum traho, ſignificat & ſacrifico, quia immolantes victimarum iugulandarum colla ſurſum conuerterent. Vide Apaturia.

Anartes, Cæſari ſunt populi Dacis vicini VValachi, Seruij, & Bulgari ſunt Blaſio Vigenereo.

Anartij, populi trans Rhenum & Danubium, cui ac Hercyniæ ſyluæ & Dacis finitimi erant. Cæſar lib. 5. comment.

Anas, Hiſpaniæ fluuius Straboni, Ana Ptolemæo: *Rio Guadiana* dicitur, Hiſpanis ab Arabibus recepto vocabulo, quibus Guad fluuium deſignat: quaſi dicerent fluuium Anæ: Eſt etiam fluuius Siciliæ apud Liuium libro 24. quem Anatim vocat. Vide Ana & Anatis.

Anaſa, oppidum Germaniæ. Plin l. 6. c. 28.

Anaſſus, fluuius Carnorum, Venetæ ditionis: Plinio 3. 18. 3. Piane interpretatur à Leandro, Brenta à Caſtaldo, Mar. Niger dicit eum hodie Lugano, & à quibuſdam Stella vocari Piaue, à Fortunato Plauis appellatur.

Anaſtáſius, IIII. Imperator, regnauit annis, XXVIII.

Anaſtáſius, XLVIII. Imperat. regnauit annum I. menſes XI. dies XXIIII.

Anaſtáſia, ciuitas in Meſopotamia inexpugnabilis ac pulcherrima, ab Anaſtaſio Imperatore, vbi Daria erat ædificata. Procop. libro 1 de bello Perſico,

Anataliôrum regio, Plin. 3. 4. 14.

Anath, i. reſponſio, ſiue canticum, aut afflictio, ſiue paupertas, pater Sangar, iudicis Iſrael, Iud. 3.

Anatha, vrbs quam Arrianus Tyron vocat. Steph. Vide Auatha.

Anathoth, i. reſponſiones vel cantica, aut afflictiones vel paupertates, ciuitas quæ tribus milliaribus diſtat à Hieruſalem. Iſa. 10. Ioſ. 12. Item filius Bechor, filij Beniamin, filij Iacob. 1. Paral. 7.

Anatholius, Laodicenſis Epiſcopus, philoſophus.

Anathólius, Coſ. Romanus, Valentiniani Augusti V. collega.

Anatholius, alius Conſul., Agapiti collega.

Anathothia, i. reſponſiones, vel cantica domini, &c. filius Seſac. 1. Paral. 8.

Anatilio, oppidum. Plin. 3.4.23.

Anatilorum, oppidum Galliæ Lugdunenſis. Gal. *Prouins en Brie.*

Anatilorum regio, eſt in Gallia Narbonenſi, Ptolem. *Prouence* à I. Poldo appellatur.

Anatis, Mauritaniæ Tingitanæ fluuius. Plin. Solin.

Anatole, vna horarum, quarum varia nomina deſcribuntur ab Hygino, c. 183. Nomen montis circa Gangem fluuium.

Anatis, fluuius. Plin. 5.1.33.

Anatis apud Perſas Diana dicta eſt. Eius templum Ecbatanis eſt, cuius ſacerdotes procul à virili contagio in perpetua virginitate degunt. Alex. ab Alex. lib. 5. cap. 12.

Anaua, vrbs Phrygiæ Steph.

Anauchidas, luctator Philidis filius Eleus, qui victis lucta pueris, & poſtea viris, eſt coronatus. Pauſ. lib. 6.

Anaudóma, oppidum Sienitarum. Plin. 6.29.58

Anaurus, lenis fluuius in Theſſalia, oriens in Pelio monte: ſic dictus quòd ex ſe neque auram, neque nebulam mittat. Lucan. lib. 6.

Quíque nec humentem, nec rore madentem
Aera, nec tenues ventos aſpirat Anauros.

De hoc fluuio, vel potius torrente Apollonius poeta in Argon. libro 6. Sunt qui dicant Nilum hoc nomine vocari, quòd ſit ſine aura.

Anáuſis, apud Flac. in Argonaut. procus eſt Medeæ, Alanorum & Heniocorum rex, poſtea à Styro riuali interfectus.

Anax, vir, fuit Cœli & Terræ filius: à quo Miletus olim dicta fuit Anactoria. Cæl. lib. 5. cap. 1.

Anax, ἄναξ, i. rex Apollo nũcupatus eſt Ariſtop. Homerus frequenter. Notam Grãmatici, quòd ἄναξ dicitur ab ἄκος quod medelam curámque ſignificat, & reges Anactes, quòd curam habeant. Primi autem hoc nomine Caſtor & Pollux dicti ſunt, quòd nauigantium curam gererent. Sed & cæteri dij Anaces dicti, præter Iouem, qui βασιλεὺς vocatur.

Anaxágoras, Clazomenius philoſoph⁹, Anaximenis diſcipulus, in phyſicis præcellens. Hic non modò generis gloria & diuitiis, verùm animi quoque magnitudine clariſſimus, totum patrimonium ſuis ſponte reliquit: & cùm ab eis negligentiæ inſimularetur: Quid ergo, inquit, nonne vos iſta curatis? Mox abſcedens, ad ſpeculandam rerum naturam ſe contulit, ſtudio doctrinarum flagrans, rei & priuatæ & publicæ omninò negligens, & incurioſus adeò, vt cuidam ipſum ita compellanti: Nullane tibi patriæ cura eſt? dixerit. Mihi verò patriæ cura & quidem ſumma eſt: digitum in cœlum intendens. Hic cùm poſt diutinam peregrinationem in patriam rediiſſet, poſſeſſionéſque deſertas vidiſſet: Non eſſem, inquit, ego ſaluus, niſi iſtæ periiſſent. Qui pluris faciens culturam ingenij, quàm prædiorum, famigeratus fuit inter philoſophos. Lampſaci periit. Strozzius pater, Hoc magnanimus ſenſit Anaxagoras. Cuius morientis præclarum dictum refert Cicero lib. Tuſculanarum quæſtionum 1. De hoc Suidas & Diogenes Laertius plura. Fuere item eodem nomine alii tres. Primus, de Iſocratis diſciplina veniens ſtatuarius. Alius, cuius meminit Antigonus. Tertius, Grammaticus Zenodoti diſcipulus. Author Diogenes Laertius.

Anaxagoras, prædixiſſe cæleſtium literarum ſcientia, quibus diebus ſaxum è ſole eſſet caſurum, fertur: ídque interdiu in Thraciæ parte ad Ægos flumen fuiſſe factum, qui quidem lapis etiam nunc oſtenditur, & magnitudine vehis, id eſt, plauſtri, aduſto colori. Plin. lib. 2. cap. 58. Lunæ quoque defectum primus monſtraſſe dicitur: vnde Plutarchus in vita Niciæ ita ait, Primus autem, qui lunaris luminis, atque vmbræ cauſam, deprehenderit, ac literis mandare auſus fuerit, Anaxagoras fuit. Etenim quòd is antea ignotus eſſet, ex eo probat, quòd cùm Nicias malè geſtis rebus Siciliam deſerere decreuiſſet & nocte fortè luna defeciſſet, omnes milites propter rei ignorationem, quam paulò antè Anaxagoras calluerat, turbati, malum aliquod ſibi portendi arbitrati ſunt. Anaxagoras omnium hominum primus, librum ab ſe compoſitum & conſcriptum in lucem prodire, & proferri curauit. Laert. l. 2. Deum eſſe cenſuit infinitam mentem quæ per ſeipſam moueretur. Ariſt. 1. de Nat. Polyd. Virg. lib. 1. cap. 1. de rer. inuent.

Anaxagoras, Athenienſis ſtatuarius. Pauſan. libro 3.

Anaxandrides, Lacedæmoniorum rex, Pauſan. libro. 3.

Anaxandrides, comicus Rhodius, tempore Philippi Macedonis, docuit fabulas 65. vicit vna, vt ſcribit Suidas.

Anaxantini, populi Italiæ. Plin. 3.12.2.

Anaxarbáni, populi Ciliciæ, ab eadem vrbe ſic dicti, apud Plin.

Anaxarchus, philoſophus Abderita, ſectator Democriti, habuit inimicum Nicocreontem Cypri tyrannum à quo comprehenſus, coniectúſque in pilum ptiſanæ, ſiue mortarium ſaxeum, quod Græci ὅλμοι vocant, ibíque ferreis malleis contuſus, adeò toleranter pertulit aſperrimos illos cruciatus, vt verbum illud memorabile conduplicauerit, Tunde, tunde Anaxarchi follem (aliàs pilam.) Anaxarchum enim non tundis. Ad vltimum amputationem linguæ minitante tyranno, protinus dentibus abſciſſam & commanducatam, in os eius ira patulum conſpuiſſe dicitur. Teſtes ſunt Laertius, Valerius, Cicero. 3. de Natura deorum, & 2. Tuſcul. Meminit eius etiam

Ouid. in Ibin.

Aut vt Anaxarchus pila minuaris in alta.

Floruit autem Anaxarchus Olymp. ex Suida.

Anaxârete, puella Cyptia, ex Salamine oppido, forma inſignis, & regia ſtirpe ſuperba: quam cùm Iphis infimæ ſortis iuuenis perditiſſimè adamaret, & ab ea ludribio haberetur, doloris impatientia ſeſe ad fores eius ſuſpendit: cuius funus cùm Anaxarete, ſiccis immotiſque oculis intueretur, in ſaxum eſt conuerſa. Ouid. Metamorph. 4.

Anáxarus, ciuitas Mediterranea Ciliciæ. Plin.

Anaxénor, citharœdus, quem Tyana ciuitas valde extulit, ſed magis M. Antonius, qui quatuor ciuitatum ei tributa legenda tribuit, vt Strabo.

Anaxiorates, Athenienſium rex. Pauſ. lib. 3.

Anaxias, ducis Thebanorum nomen apud Pauſan. lib. 3.

Anaxilas, poëta comicus, cuius meminit Suid.

Anaxibia, ſoror Agamemnonis, Pauſan. libro 1.

Anaxilas, Rhegiorum tyrannus, qui vbi nauali prælio Zanclæos viciſſet, tantam tyrannidem exercuit, vt ſupplices etiam factos trucidare, reliquos verò cùm vxoribus & liberis vendere iuberet. Pauſ. lib. 4.

Anaxilâus Lacedæmonius, cuius meminit Plutarchus in Alcibiade. dixit enim Anaxilaum & Lycurgum à Lacedæmoniis in vincula coniectos, in iudiciúmque vocatos, ac deinde omni ſupplicio abſolutos, è vinculis exiiſſe.

Anáximander, Mileſius philoſophus, Thaletis ſodalis, auditor ac ſucceſſor, primus terræ mariſque circuitus deſcripſit, & ſphæram conſtruxit. Laërt. Præterea cylindri formæ eſſe terram aſſeruit, tantæ profunditatis, vt ad altitudinem profunditas tertia inueniatur. Is infinitatem rerum poſuit, qua omnia naſcerentur, vt refert Cicero Academicarum quæſtionum libro 4. Horologium & Gnomonem inuenit, primus etiam Geographicam tabulam edidit. fuit & alius Anaximander hiſtoricus, & ipſe Mileſius, Ionicus ſcriptor. Laertius libro 2.

Anaxidamus, Euxini filius, Spartanorum rex, Pauſ. lib. 3.

Anaximander, opinatus eſt natiuos eſſe deos longis interuallis orientes, occidentéſq;. Cicero, & Polyd. Virg. lib. 1. de rer. inuen. Itémque ex aqua terráque calefactis homines exortos eſſe putauit, ibidem Poyd. Virgil. cap. 3. Denique Lacedæmoniis fertur prædixiſſe, vt vrbem, ac tecta cuſtodirent, quòd inſtaret terræ motus, ac tum vrbs eorum tota corruit. Plin. lib. 2. cap. 29.

Anaximenes, philoſophus, Eraſiſtrati filius, Anaximandri diſcipulus & ſucceſſor, eo die obiit quo Sardis capta fuit. Hic principium rerum aerem opinatus eſt, quem genere infinitum, qualitatibus finitum aiebat: cuius condenſatione ac rarefactione cuncta gigni putauit. Motum verò ab æterno eſſe dixit: terram ex aere conſtipato, primùm omnium actam, latam, magnam, idcirco abſque ratione ſuper aerem contineri. Solem, Lunam, cæteráſque ſtellas à terra ortum habere. Aerem infinitum aſſerebat, eúmque deum ſtatuebat, vt eſt author Cicero Academic. quæſt. libro. 4.

Anaximenes aera deum eſſe ſtatuit. vnde Virgil. lib. 2. Georg.

Tum pater omnipotens fœcundis imbribus æther,
Coniugis in gremium lætæ, deſcendit & omnes
Magnus alit magno commixtus corpore fœtus.

Primus horologium ſolarium in quo vmbilici Solis, quem Gnomonem vocant, vmbra horas oſtendit, apud Lacedæmonios adinuenit. Plinius lib. 2. c. 78.

Anaximenes, ſophiſta, Alexandri Magni tēpore vixit, de quo hæc Pauſanias lib. 6. Alexander, ira percitus, cùm Lampſacenis, qui rebus Perſicis aduerſus, Alexandrum fauiſſent, extrema eſſet minitatus, Lampſaceni verò habita ratione vxorum & liberorum, ipſius denique patriæ ſupplicatum Anaximenem amandaſſent ad Alexandrum, qui & Alexandro & ipſi Philippo notus erat: Alexander autem cauſa illius aduentus audita, iuraſſet, vocatis in teſtimonium diis Græcorum ſe, quicquid ille petiiſſet, contrarium facturum: Hac in re (inquit Anaximenes) mihi gratificare, ô rex: vendas ſub haſta mulieres Lampſacenorum & liberos, totum oppidum ſolo æques, templa deorum incendas. Fuerunt & alij duo Lampſaceni eius nominis, orator vnus, alter hiſtoricus, qui oratoris nepos Alexandri geſta conſcripſit. Anaximenis extant epiſtolæ 2. ad Pythagoram: Natus eſt 63. Olympiade. Laert. lib. 2. Alexander cùm nihil contra dolum comminiſci poſſet, veniam dedit Lampſacenis inuitus. Is inſtituiſſe dicitur ab eodem Pauſania, vt oratio extemporalis & declamatio fieret exercitationis cauſa.

Anaxini, populi in quarta regione Italiæ. Plinius 3. 72. 2.

Anaxippus, poeta comicus, tempore Antidoni & Democriti. Poliorcetes.

Anaxitheta, Danais, ex Ioue peperit Olenum. Steph.

Anáxius, fluuius per Feltrenſum agrum fluens.

Anáxo, Ancæi filia, quam quidam Alcmenæ matrem faciunt, non Lyſidicen, ſororem Pithei ex Pelope & Hippodamia, vt habet Plutarchus.

Anaxilides, philoſophus, de quo Hieronymus

contra Iouinianum ſcribit, quòd in libro 2. philoſophiæ ferat, Potoriam matrem Platonis phantaſmate Apollinis oppreſſam fuiſſe, & ob id ſapientiæ principem Platonem arbitretur.

Anaxippus Myndæus Herculi ſtatuam conſecrauit, Pauſ. lib. 5.

Anaxiroa, Coroni filia, Epei vxor, Pauſanias lib. 5.

Anazarbus, vrbs Ciliciæ, ad Pyramum fluuiũ, ab Anazarba conditore, Oppiani poëtæ & Dioſcoridis rei herbariæ peritiſſimi, patria, Stephano. Hæc nunc Cæſar augusta, inquit Plinius. Anazarba legit Stephanus. Suidas ſcribit olim Cyinda, poſtea Diocæſarea vocatam: huius *διοκαισαρείας* meminit hoc tractu Ptolemæus. Axar hodie nominatur, ſi Moletio credendum ſit.

Anazarbeni, populi. Plin. 5. 27. 10.

Anazerinôrum retrarchia. Plin. 5. 23. 1.

Ancæus, Lycurgi filius, patria Thegeates, vnus ex Argonautis, Hyginus in fabulis.

Ancæus, Neptuni filius, patria Samius (aliàs rex Sami) qui & ipſe inter Argonautas ab eodẽ commemoratur Hygino. Is (vt ſcribit Ariſtomenes) agriculturæ ſtudioſus fuit: quum autem vineam plantaret, nimium graui labore ſeruos premebat: quare illorum quidam dixit, Dominum ex illa vinea fructum nunquam percepturum. Ancæus verò poſteaquàm vua maturuit, lætus vindemiabat: coactáque vindemia, vinum ex lacu ſibi hauriri iuſſit, increpans eum, qui futurum prædixerat, vt nunquam eius vineæ vinum biberet. Poculum igitur cùm ori admoueret, dictum in memoriam reuocauit. Cui ſeruus, *Multa cadunt inter calicem, ſupremáque labra.* His verò dictis, quidam accurrit, nuntians quàm maximum aprum (cuius meminit Homerus Iliad. 1. & Ouid. 8. Metamorph.) vineam ingreſſum illam vaſtare totam. Itaque abiecto Ancæus poculo, ad aprum feſtinauit, ab eóque dente ictus interiit. Vnde natum eſt prouerbium in eos, quibus præter ſpem aliquid euenit: quod ſic è Græco in Latinum Cato vertit. *Multum intereſt inter os & offam.* Vide Eraſm. Adag. Meminit huius Apollonius Rhodius, & eius interpres.

Ancalites, populi in Anglia, Trinobantibus, Bibrogis, Caſſiis & Cenimagnis proximi. Cæſar libro 5. Commentar. *AnKenlut*, Glareano.

Ancaria, dea ab Aſculanis populis colebatur, vt patria & tutelaris, ne hoſtium vaſtarentur incurſu. Alex. ab Alex.

Ancara, oppidum Italiæ. Steph.

Anchaces, dux aut imperator contra Æeten Colchorum regem, fratrem Perſæ. Valerius 6. Argon.

Doctus & Anchaces, patulo vaga vincula gyro
Spargere, & extremas laqueis adducere turmas.

Ancharia, Octauiæ mater, Plut. in Ant.

Anchémolus, filius Rhœti, Marrubiorum regis in Italia: cui cùm pater Caſperium, ſeu Caſpiam nouercam ſuperinduxiſſet, priuignus eandem ſtuprauit: quo cognito cùm pater eum perſequeretur, & ad pœnam vocaret, fugiens ille ad Turnum ſe contulit. Poſtea tamen à Pallante Euandri filio occiſus eſt. Virgil. lib. 10.

-- Et Rhœtide gente vetuſta,
Anchemolum thalamos auſum inceſtare nouercæ.

Vide *Antemo'us.*

Anchesites, ventus ab Anchiſa portu Epiri ſpirans, cuius mentio eſt apud Halycarnaſ. Cic. 7. ad Att. Flauit ab Epiro pleniſſimus Anchesites. Antea legebatur Anchemitis: ſed ſic reſtituit Turnebus.

Anchesius mons, ab Anchiſæ monumento dictus: iſque eſt iuxta Orchomenum. Pauſan. lib. 8.

Anchéſmus, mons Atticæ, in quo eſt Iouis Ancheſmij ſtatua. Pauſ. in Attic,

Anchiala, ciuitas Ciliciæ de qua Strab. lib. 14. Poſtea ab Anchiala paulò ſuprà mare ſita, Sardanapali opus, vt Ariſtobulus ait, Anchiales, meminit Plinius 5. 27. 5. Ex hac vrbe fuit Anthenodorus, qui non à Sardanapalo, ſed ab Anchiale Iapeti filio conditam vult, à quo nomen vicino flumini. Ouidius lib. 1. Triſt.

- & ab hinc per Apollinis vrbem.
Vecta per Anchiali mœnia fundat iter. Stephanus.

Anchialus, vrbs Thraciæ ſua in intimo ſinu, atque vbi Pontus alterum ſui flexum angulo finit, non procul à magna Apollonia.

Anchialo hodie Sophiano teſte. *Kerzis* Mercatori.

Anchiâlum, oppidum apud Pli. 4. 11. 27.

Anchialos, aſtrologi nomen, cuius meminit Cicero lib. de Diuinat.

Anchialus, Mentis filius, vir bellicoſus. Odyſ. 1.

Anchialus, Phæacenſis, Odyſ. 8.

Anchimous, Sophiſta Elienſis, cui pro potu ſola aqua, pro cibis ficus eſſe conſueuerant.

Anchimolus, Sophiſta apud Elidem fuit aquæ potor, ac ficis modò ſolitus veſci, nec tamen aliis imbecillior habebatur. Cæl. lib. 6. cap. 4.

Anchion, curſor nobilis Lacedæm. libro 3. Pauſ.

Anchiſa, oppidum Italiæ, Steph.

Anchiſes, Capis filius, ante bellum Troianum, nemorum latebras & ſolitudines coluiſſe fertur: gregibus & armentis intentus fuit: quibus cum vacaret, à Venere adamari cœpit, & cum ea concubuit, vnde natus eſt Æneas apud Simoenta Troiæ fluuium. Seruius Pon-

ro cùm ſe Veneris concubitu vſum fuiſſe iactaſſet, ab eadem oculis eſt priuatus: propterea dicunt eum Troianorum conſiliis non interfuiſſe. Ardente Troia cùm nulla ſalutis ſpes appareret, ſenio confectum Æneas humeris impoſuit, ſecúmque Drepanum vſque Siciliæ vrbem vexit, vbi fatis conceſſit, Virgilius Æneid.1.

Túne ille Æneas quem Dardanio Anchiſæ
Alma Venus Phrygii genuit Simoentis ad vndam.

Anchiſus, Arcadiæ mons, Pauſan. apud cuius radices Anchiſæ monumentum.

Anchitæ, Arabiæ felicis gens. Ptolem.

Anchoe, locus circa Cephiſſi fluminis oſtia, & ibidem lacus eodem nomine. Strabo.

Anchora, Tectoſagum, qui quondam Galatiæ partem, Phrygiam maiorem verſus, caſtellum erat. Alterum quoque fuit eiuſdem nominis Lydiam verſus, circa Blayrum Phrygiæ oppidum. Strabo lib 12.

Anchorarius mons. Plin.13.15.16.

Anchûrus, Midæ filius de quo ſic Plutarchus in Parallelis, c.9. Circa Celænon Phrygiæ oppidum terræ hiatus cum aqua domos complures ipſis cum hominibus abſorpſit in profundum Midas rex oraculo monitus, vt res eò pretioſiſſimas coniiceret (ita enim futurum, vt terra coiret) auro & argento iniecto nihil opis attulit, Anchurus regis filius, quum nihil in vita humana pretioſius anima ſecum ipſe verſaſſet, & Timotheæ vxori, datis genitori complexibus, equum aſcendit, ínque hiantem locum concitatus eſt. Poſtquam in vnum terra rediit, auream Iouis Idei aram eo in loco dedicauit. Caliſthen.2. Metamorph.

Ancile, ſcutum breue, authore Feſto, ita ex vtroq; latere reciſum, vt nullus anglus videri poſſet, & ſummum infimúmque eius latus medio pateret. Fertur id Numæ Pompilij tempeſtate de cœlo decidiſſe, vnáque editam vocem omnium potentiſſimam fore ciuitatem quamdiu in ea manſiſſet. Itaq; facta ſunt eiuſdem generis plura, ne internoſci celeſte poſſet. De hoc Ouid.3. Faſt.

Ecce leui ſcutum verſatum leniter aura
Decidit, à populo clamor ad aſtra venit.

Et paulò poſt.

Idque ancile vocat, quod ab omni parte reciſum eſt,
Quémque notes oculis, angulus omnis abeſt.

Anclacæ, Sarmatiæ Aſiaticæ populi, Plin.

Ancon, Leucoſynorum vrbs in Cappadocia. Ptol. Apollon. Ancon portum vocat Arria. in Periplo.

Ancon, onis, vel Ancona, næ, vrbs totius Piceni celeberrima, in littore Adriatici maris à Siculis condita, portum habens inſigni opere à Troiano Cæſare extructum. Nomen habet à ſitu qui cubiti flexuram refert. Græci enim & cubitū, & locū cubiti modo ſinuoſum, ἀγκῶνα, appellant. Plin. lib.3.c.13. ab iiſdem colonia Ancon, appoſita promontorio Cumero in ipſo flectentis ſe oræ cubito. Luc. lib.2.

Illiç Dalmaticis obnoxia fluctibus Ancon.

Ptolem. & Pompon. Gall. *Ancone.*

Ancobatitis, regio deſertæ Arabiæ oppoſita, Epit. Strab. in Meſopotamia eſt, apud Ptolemæum.

Ancônis ſitus & gnomon. Plin.2.7.44.

Anconis promontorium, Plin.3.13.8.

Ancorarius, mons in Mauritania, circa Tingitanum Caſtellum. Ammian.

Ancônæ, vrbs Bithyniæ, Antigonia poſtea dicta, deinde Nicæa. Steph. Vide *Nicæa.*

Ancrina, Siciliæ oppidum. Ptolem.

Anculi & Anculæ, dij deæque ancillarum. Feſtus.

Ancus Martius, quartus Romanorum rex, nepos Numæ ex filia. Hic Latinos bello domuit. Auentinum & Martium montem vrbi addidit. Ianiculum ponte Sublicio vrbi coniunxit, Romanorúmq; limites ad mare vſq; promouit: vbi & Oſtiam condidit: fertur præterea primus carcerem inſtituiſſe, ſic ἀπὸ τοῦ ἀγκῶνος, i. àcubito dictus, quem incuruum habuiſſe dicitur, vt ait Seruius. Tit. Liuius lib.1.

Ancus, Numidiæ fluuius iuxta Icoſium fluens. Pomp. Mela.

Ancyra, Plin. lib.5.c. vltimo, duarum vrbium nomen, quarum altera eſt Phrygiæ, altera Galatiæ. Hinc Synodus Ancyritana in iure Pontificio. Dicta Ancyra ab anchoris nauium captarum à Mithridate, quos Ptolemæus Ægypti rex ſuperatis Gallogræcis miſerat. Stephanus, hodie. *Angouri.*

Ancyra, metropolis Ptolemæo, lib.6.c.4. Mediacus nunc dicitur, teſte Volat. Plin.5.32.19.25.

Ancyræ, Siciliæ vrbs, Diodor. lib.14.

Ancyreum, Aſiæ minoris promontorium, vbi Pontus. finitur, incipítque Boſphorus. Dionyſ. hodie *Pſomion.*

Ancyrion, oppidum Italiæ. Steph.

Ancyron, vrbs Ægypti. Steph.

Anda, Africæ vrbs. Polyb.

Andabaſis, regionis nomen, vnde coccum optimum adfertur. Serapio.

Andabatæ, populi, aliàs gladiatores, clauſis oculis pugnātes. Cic. ad Treb.l 7. Epi.fam. Quē antea ne Andabatam quidem defraudare poteramus. Videin Chiliadibus Eraſm.

Andabilis, Cappadociæ ciuitas apud Anton.

Andaca Indiæ vrbs, quam Alexander deditione accepit. Arria.

Andania, Arcadiæ vrbs, Strab. Meſſeniæ oppidum, Pauſan.

Andania, mulieris nomen, apud Pauſaniam libr.4.

Andania, ciuitas eſt in Peloponneſo. Strab. Stephanus Meſenen regionem, & ſimiliter vrbem in ea ſic nominari ſcribit.

Andanis, apud Strabonem, fluuius eſt Carmaniæ regionis. Mela & Plin.6.23.69.

Andaræ, populi Indiæ plurimis vicis & xxx. oppidis, quæ muris turribúſque muniuntur. Pli. lib.6.c.19.

Andarba, Dalmatiæ vrbs. Anton.

Andânum, vrbs Cariæ. Vide Stepha. in Bargylla.

Andariſtus, Pelagonum in Macedonia locus. Ptolemæus. & Andariſtenſes populi apud Plinium.

Andares, lucus in Britannia inſula. Xiphilin. in Nerone.

Andatis, Æthiopiæ ſub Ægypto oppidum in Nili ripa. Plin.

Andautonium, Pannoniæ ſuperioris oppidum Ptol.

Andebouthus, filius legitimus Cuntonis Anglorum regis, ægrè ferens Aroldum filium nothum eiuſdem Cuntonis patri ſucceſſiſſe, mortuum Aroldum refodi iuſſit, eiúſque corpus in mare proiici. Volater.

Andecrium, Dalmatiæ mediterranea ciuitas, Ptolem. Andretrium Straboni.

Andegáuia, regio Galliæ Turonibus ac Biturigibus finitima, Oceanóque proxima. Gallicè *Angiers.*

Andégaui, populi, qui & Andes. Tacit. lib.3. Erupêre primi Andegaui ac Turonij, quorum Andegauos Acilius Auiola legatus excita cohorte, quæ Lugduni præſidium agitabat, coercuit. Plin.4.c.18.

Andelus, ciuitas Hiſpaniæ, non procul à Pompeopoli, quæ vulgò Pampilona appellatur, metropolis regni Nauarræ. Gall. *Pampelune.*

Anderica, Ciſſiæ regionis ſtathmus, 210. ſtadiis à Suſis. Herodot.

Anderida littoris Saxonici vrbs in Britannia, lib. Notit. *Nevvendem* in Cantia eſt Camdeno.

Anderidum, Vaſconum in Hiſpania oppidum. Ptol.

Andêra, ciuitas, vbi mirus quidam lapis, ferri pſeudargyri & aurichalci materia naſcitur. Step. ex Strabone.

Andera, ciuitas Phrygiæ. Plin.5.29.15. Eſt & altera eiuſdem nominis in Troad. Steph.

Andêræ, populi. Plin.6.30.14. Æthiopiæ ſub Ægypto.

Andes, ium, vicus non procul à Mantua, Virgilij patria: hinc Andinus, adiectiuum: vt Andinus cantus. Sil. lib.8.

Mantua Muſarum domus, atque ad ſydera cantu
Euecta Andino, id eſt, Virgiliano.

Andes, populi inter Celtas, Carnutibus & Turonibus finitimi, ac Ducatui Bituricenſi, Oceanóq; proximi, quos Ligeris flumen alluit. Gallicè *Le pais d'Anjou.*

Andethetennalis, vicus in Gallia Belgica, Anton. *Echternach* Simlero. In agro Treuerenſi videtur.

Andiantes, Pannoniæ inferioris populi. Ptol.

Andigiſta, mater Deorum apud Piſinos, vbi templum maximum habet magnæ venerationis. Strab. lib.12.

Andigina, itidem mater deûm cognominata à loco, de quo Strab. lib.13. Sub Andira (inquit) têplum eſt matri Deûm Andirinæ Sacrum & ſubterraneum antrum Palæam vſque. Eſt autem Palæa, habitatio quædam ſic appellata, quæ ab Andiris diſtat ſtadiis centum & 30. Subterraneum hunc meatum torrens quidam in os eius incidens aperuit, qui poſtera die à foſſore quodam ad ſacrificium eunte, apud Andiram fortuitò repertus fuit. Strab.

Andizetij, populi Pannoniarum, vt refert Strab. lib.7. ij ſunt quos Ptol. Andiantes vocat.

Andocides, orator Athenienſis, filius Leogori. Hellanicus. Plutarch. in x. orat.

Andoïnus, Longobardorum rex.

Andologenſes populi Hiſpaniæ Tarraconenſis. Plin.3.32.

Andomatis, Indiæ fluuius qui in Gangem fluit. & oritur ex Madiadinis, Indica gente. Arria.

Andomatunum Longonum vrbs. Ptol. in Gallia Belgica. Villanouanus, *Langres* eſſe putat.

Andôriſe, oppidum, Plin.3.1.62.

Andoriſippo, vrbs Hiſpaniæ Beticæ, Plin.

Andraca, Cappadociæ in Chamana regione vrbs, Ptolem.

Andrapana, Indiæ intra Gangem vrbs. Ptolemæo.

Andraſimundi Taprobanæ inſulæ promontorium. Ptolem.

Andraſſum, vrbs in Aſia minori circa Galatiam. Cedren.

Andræ, vel S. Andreæ inſula Propontidis.

Andragoras ſubita morte periit. Mart. lib.6.

Lotus nobiſcum eſt hilaris, cœnauit & idem:
Inuentus mane mortuus Andragoras.

Andramyſtes, rex fuit Lydorum qui primus, omnium mulieres fecit eunuchus, eiſque vice eunuchorum vſus eſt, cæl. Rhod. lib.10.c.14.& Alex. ab Alex. lib.2.

Andrêas, nomen Apoſtoli. frat. Petr. Matth.4. 10. qui ante vocationem ſuam diſcipulus erat Ioannis Baptiſtæ. Ioan.1.

Andréas II. Lediſlai patruus, Vngariæ rex, regnauit annis XXXVI.

Andréas III. Vngariæ rex, regnauit annis XII. à Bela, qui ei ſucceſſit, victus, regnóque exutus eſt.

Andreas, Argiuus ſtatuarius Pauſ. lib.6.

Andreas, P[illegible] filius Thebanus, Pauſ. lib.6.

Andreis, Pauſaniæ, Græciæ regio, quæ poſtea Phlegyantis dicta fuit.

Andreſti, Indiæ populi ab Alexandro magno victi.

Andri, populi circa Claſtidium in Gallia Ciſalpina. Polyb. lib.2.

Andria, vrbs Elidis: & alia Macedoniæ. Steph.

Andriaca, oppidum in Media & item Lyciæ. Ptole. Rurſum in Thracia, Straboni. Vide Plinium. 5. 17. 40.

Andriculus, Ciliciæ mons, Strabo lib. 14. qui ait, Vlterius eſt mons Andriculus,& aſpera quædam præter nauigatio, nomine Platanius. Eſt etiam fluminis nomen. Plin. l. 5. c. 15. quem Stra. Andrium vocat, & in Scamandrum fluere affirmat. Dicitur & Andricus & Andricius.

Androbius, pictor nobilis, de quo Plin. lib. 35. cap. 11.

Androcalis, Æthiopiæ ſub Ægypto oppidum, apud Plinium.

Androega, Perſidis regio. Cedren.

Andrimachidæ, populi ſunt, qui virgines nupturas exhibent ſuo regi, qui pulchriorem & gratiorem ſibi ſtupret.

Androclea, vna eſt ex filiabus Antipœni, quæ pro ſalute populi Thebani ſeipſas interfecerunt. Nam cùm pugna eſſet Thebanis & Herculi contra Orchomenios, oraculum eſt allatum, bello fore eos victores, ſi manum ſibi inferret qui generis dignitate inter ciues eſſet nobiliſſimus, & Antipœno (hic enim maiorum genere maximè illuſtris erat) non placeret pro populi ſalute mori, eius filiabus Androcleæ placuit. Vbi itaque ſeipſas interfeciſſent, hic eis pro tanto beneficio honos eſt habitus, vt in parte templi Dianæ Eucliæ Leonis ſimulachrum ab Hercule illis dicatum conſpiceretur. Pauſ. lib 9. Bœotic.

Andronicus poſt annum ferè quadringenteſimum decimum, quàm Roma condita fuit, fabulam primus dedit, anno ante Ennium. Cicer. li. 1. Tuſcul. & Quint. lib. 1.

Andrócleus, Philoſophus, Porphyrij diſcipulus, cuius ipſe Porphyrius mentionem facit. Volaterran.

Androclus, Codri filius, rex Ionum. Pauſ. libro 7.

Androclidas Lacon, cui cùm probro daretur quòd cùm mutilatus eſſet, bellatoribus ſe nimiũ miſcuiſſet: ideóque ab omnibus tanquam inutilis à prælio arceretur: ita commotus reſpondit, In aciem aſciſci oportere, qui de prælio non de fuga cogitet. Plutar. in Apoph. & Cæl. Rhod. lib. 14. c. 5.

Androcopus, is qui Lebedam condidit, loco quodam occupato nomine Arta. Strab. lib. 14.

Andracydes, medicus ſapientia clarus, cuius extat epiſtola quædam ad Alexandrum magnũ ſcripta, apud Plin. his verbis, Vinum potaturus, rex, memento te bibere ſanguinem terræ: ſicut cicuta homini venenum eſt, ſic cicutæ vinum. Plin. lib. 35. cap. 9.

Adrôdamus, Rheginus, qui leges condidit Calcidonenſibus, populis Thraciæ. Ariſt.

Andrôdus, filius codri, Athenienſium regis, qui Ephesum condidit, & Ioniam regiam ibi conſtituit.

Androdus, Dacus ſeruus, Romæ in circo maximo agnitus à leone, cuius pedem vulneratũ aliquando curauerat in ſyluis. Eius hiſtoriam lectu digniſſimam vide apud Gel. lib. 5. c. 15.

Andrógeus, filius Minois Cretæ regis, & Paſiphaes, qui cùm omnes in palæſtra ſuperaret, ab Athenienſibus & Megarenſibus ex inuidia occiſus eſt. In cuius vltionem Minos, Niſo Megarenſium rege occiſo, Megaram euertit, Athenienſes acri bello ſuperauit, eóſque quotannis ſeptem adoleſcentes & totidem puellas, à Minotauro deuorandas in Cretam mittere coegit. Virgilius Æneid. lib. 6.

In foribus, lethum Androgeo, tum pendere pœnas
Cecropidæ iuſſi, &c.

Androgeus, vnus è Græcorum ducibus qui ad Troiam profecti ſunt, Virgil. Æneid. 12.

Primus ſe Danaûm magna comitante caterua
Androgeus offert nobis ſocia agmina credens.

Andrógynæ, vel Androgyni, populi in Africa, Plin. 7. 2. 28. vtriuſque naturæ, inter ſe vicibus coeuntes, dextra mamma his virilis, læua muliebris.

Androlitia, oppidum. Plin. 5. 29. 41.

Andrómache, Hectoris Troiani vxor, Eetionis regis Thebarum Ciliciæ filia, Aſtyanactem peperit. Mortuo Hectore Pyrrhus eam in Græciam abduxit, & ex ea Moloſſum ſuſcepit, poſtea verò Heleno vati Priami filio, cum parte regni in vxorem dedit, Author Volater. Virgil. lib. 3. Æneid.

Hectoris Andromache Pyrrhin connubia ſeruas?

A viri pugna nomen ſortita eſt: fuit enim quædam veluti virago.

Andrómacus, adulator Craſſi, à quo ipſe Parthis proditus eſt. Plutarch.

Andrómachus, fuit etiam ſophiſta è Neapoli Syriæ filius Zonæ, qui Nicomedis grammaticam docuit Diocletiani temporibus. Suid.

Andromachus, Syriæ, & Phœnicis præfectus ab Alexandro, viuus à Samaritis crematus eſt. Curtius lib. 4.

Andromattunũ, Lingonum vrbs in Gal. Ptol.

Andrómeda, vel Andromede, Cephei Æthiopum regis & Caſſiopes fillia, ob matris ſuperbiam, quæ ſe Nereidas forma ſuperare gloriabatur, à Nymphis ſaxo alligata fuit, & ceto marino monſtro expoſita: poſtea tamen à Perſeo in patriam reuertente, occiſo priùs ceto, liberata eidem nupſit. Propert. lib. 2.

Andromedæ monſtris fuerat deuota marinis,
Hæc eadem Perſei nobilis vxor erat.

Plin. lib. 5. cap. 31. poſtremò Mineruæ beneficio inter aſtra collocata dicitur, oritúrque in parte Piſcium duodecima. De hac tragœdiam ſcripſit Euripides: eámque ab eius nomine Andromedam appellauit. Elegantẽ de illa & Perſeo Allegoriam habes apud Georg. Piſidem in Carm. Iamb. de vanit. vitæ. Ex editione Fed. Morelli interp. Reg. ver. 160. 161.

Androna, Cyrrheſticæ oræ in Syria vrbs, Anton.

Andromon, nomen proprium eius qui Colophonem ædificauit.

Andron, Ptol. oppidũ inferioris regionis Nili.

Andron Latanæus, teſte Theophraſto, tibiis canens, primus omnium motiones corporis & rythmos excogitauit. Cæl. Rhod.lib. 5.cap.4.

Andronicus, i. vir victorioſus, nomen viri. Rom.16.

Andronicus Rhodius, philoſophus Peripateticus, cuius meminit Strabo.

Andronicus grammaticus, deſidioſior in profeſſione Græca, cuius meminit Tranquillus.

Andreas à Lacuna, Hiſpanus Secobienſis philiatros, ſcripſit libros quamplurimos, quorum nomina & inſcriptiones leges apud Conrad. Geſn. in Biblioth.

Andronicus hiſtoricus, res Alexandri ſcripſit. Volaterran.

Andronicus, Græcorũ Imperator, regnauit an.1.

Andronotus, legiſlator fuit Chalcidenſium, eorum qui in Thracia ſunt. Alex. ab Alex. libr. 6. cap.10.

Androphagi, Scythiæ gētes in Europa. Herod.

Andropompus Thebanus, Bori filius, qui Xãthum non ſingulari certamine, ſed fraude interfecit. Pauſ. lib.9.

Andros, Britanniæ inſula, Plin.lib.4.c.6. Eſt & alia apud eundem Andrus. 4.2.60. Andri inſulæ mira aqua 2.106.37.

Andros, inſula vicina Samo, cum oppido eiuſdem nominis, quæ Aſiæ adiacet ex oppoſito ad Epheſum. Ouid. lib.12. Metamorph.

Et tot.dem natis Andros fraterna petita eſt.

Hæc primò dicta fuit Cauros, poſtea Antandros. hinc Andrius, dria, drium. Steph. nominatã ſcribit ab Andro Eurymachi filio, &c. Ibi fons eſt, qui quotannis, nonis Ianuariis, vini ſapore fluit. Plin. lib.2. cap.103.

Androſia, Galatiæ oppidum Ptolem.

Andros, inſula, oppidũ in mari Myrthoo, prima Cycladum.

Andros (quæ & Antandros Phrygij littoris oppido cognominis) inſula vna eſt è Cycladibus, quæ quia in orbem iacent, Cyclades dictæ ſunt. Pomp. Mela.

Androſthenes prætor Theſſaliæ, Pompeio fauens, à Cæſare obſidetur & expugnatur. Cæſar, lib.3. de bello ciuili.

Androſthenes, ſtatuarius Thebanus. Pauſan.

Anecus, Siciliæ fluuius, qui per 2000. paſſuum ſub terra mergens, Syracuſis miſcetur mari, appellatúrque Ano, poſt Anapoſcænos, ſuperior Anoſtiphoros.

Ancianum Antonino, hodie *monte Agnano*, Simlero: vrbs Italiæ inter Patauium & Mutinam.

Anelontis, fluminis iuxta Colophonem meminit Pauſan. cuius prædicat frigiditatem.

Anem, nomen ciuitatis, 1. Paral.6.

Anemo, fluuius in octaua Italiæ regione, Plinio 3.15 3. hodie *Raſanario*, *Fantino*, & *Santerno*.

Anemolia, Phocydis vrbs, quæ poſtea Hyãpolis nominata eſt, Strab. Bœotiæ ciuitas, Ptol.

Anemoſa, vicus in Arcadia, Pauſan.

Anemotichos. circa Cariã vrbs. Porphyrogen.

Anemotis, Palladis nomen eſt, inde tractum: cùm Mothonem Peloponneſi ciuitatem locaque vicina, venti paulò violentiores, minúſque tempeſtiuè perflantes inſigniter oblæderent, Diomedis, qui tum ibi imperabat, ſuaſu ſimulachrum Palladi erectum eſt, eidémque ab incolis fuſæ preces: quibus fuſis mox ventorum ceſſauit impetus, nullumque deinceps calamitatis genus incolis poſteà enatum: vnde cognomen Minerua à ſedatis ventis adepta eſt, Cæl. Rhod. lib.20. cap.19.

Angæus, Lycurgi Regis Traciæ filius, qui Sãnum oppidum condidit.

Anemórea, vrbs Phocidis, quæ nunc Anemolia dicitur, in confinio Phocidis, & Delphorum in alto colle. Situs eſt autem ſupra eam locus κατωπλήγιοι dictus, qui ventis nunquam non impetitur, vnde nomen vrbis. Steph.

Anemúrium, oppidum. Plin.5.27. in Cilicia Anemurij.5.17 *Stalemura*, Nigro.

Anemuſa, inſula maris Mediterranei, Ptol.

Anemytas, apud Tarentinos aſinus erat, qui ventis ſacrificabatur. Etym.

Anerittæ, Marmaricæ Nomigens, Ptolem.

Aner, i. reſponſio aut canticum lucernæ, ſiue affligens lucernam. Fratre Mamre, Gen.14. Nomen item ciuitatis in tribu Manaſſe, i. Chronic.6.

Anetuſſa, vrbs Libyæ. Steph.

Anétia, oppidum. Plin.5.24.4.

Aneticus, Aſiæ locus eſt arundinibus abundans.

Anetis, Dea quædã in Armenia. Armeniis autem lex erat, vt virgines in phano vetuſtiſſimo Anetidis deæ proſtituerentur: vbi ipſius ſtatua ex ſolido aureo ſita erat, quam Antonius expilauit, quibus emeritis, cuiuſuis præcipui hominis coniugium ſortiri fas erat, nemine abnuente aut tale coniugium detrectante. Alex. ab Alex. lib.1. cap.24.

Angæ, Palæſtinæ locus. Cedren.

Angæ, montes à ſiniſtro Ciliciæ. Iudith.2.

Angaris, mons Palæſtinæ. Plin.5.13.3.

Angarus, Bithyniæ emporium, prope Helenopolim. Socrat. lib.8.c.20. hiſt. Eccl.

Ange, Arabiæ fœlicis. vicus. Ptol.

Angia, Theſſaliæ vrbs Liu.

Angele, pars è tribu Pandonide. Step.

Anglica Mercurij filia, vt apud Pindarum in quodam Olymp. hymno legitur, quod & interpretes notant. Vide Cælium lib.18.cap.6.

Angellæ, Beliciæ vrbs, Anton. inter Cordubam & Hiſpalim.

Angelus, Neptuni filius ex concubitu Nymphæ cuiuſdam in Chio natus. Pauſan. lib.7.

Angelon, ſtatuarius, qui Apollinis ſimula-

chrum apud Delos fecit. Pauſan.lib.2.

Anger, fluuius in Illyrico

Angerôna, ſilentij dea, cui ſacrificabatur ad diem XII. Calendas Ianuarij ore obligato obſignatoque ſimulachrum habebat. Plin. libro tertio capite quinto Angeroniam vocat Macrobius Saturna. libro primo, capite 10. Diuæ (inquit) Angeroniæ Pontifices in ſacello Volupiæ ſacrum faciunt: quam Verrius Flaccus Agetoniam dici ait, quòd angores ac animorum ſolicitudines propitiata depellat. Maſurius adiicit, eius deæ ſimulachrum ore obligato atque obſignato in ara Volupiæ propterea collocatum, quòd qui ſuos dolores anxietatéſque diſſimulant, perueniant patientiæ beneficio ad maximam voluptatem. Iulius Modeſtus ideò ſacrificari huic deæ dicit, quòd populus Romanus morbo, qui Angina dicitur, præmiſſo voto ſit liberatus.

Anges, mater Elephi, quē ſuſcepit ab Hercule.

Angites, Thraciæ fluuius, qui Strymonē ſubit. Herodot.

Angitiæ, nemus in Merſorum regione. Virgil. Æneid. 7.

Te nemus Angitiæ vitrea te Fucinus vnda.

Angitula, Anton. Italiæ flumen in Calabria regione.

Angium, vrbs opulenta circa Peloponneſum Laonic.

Anguianus, Gallicæ claſſi præfectus in prælio nauali aduerſus Turcas. Paul. Iouius.

Anglia, Britannia, inſula in Oceano, vndique à circumfuſo mari complexa, nuſquam iuncta cōtinenti, ſed ab omni orbe noſtro diuiſa: quódam ab albis rupibus quas mare vndique abluit, Albion dicebatur. Hanc primùm Troes incoluerunt, Palladíſque oraculo claſſe in hanc inſulam migrauerunt, atque gigantes, tunc inſulam tenentes, multis victos præliis expugnauerunt. Hos poſtmodum longo temporis tractu, Saxones illuſtres Alemaniæ populi oppreſſere, eorúmque agros & opes inter legatos Saxonum regina Angela diuiſit, ſuúmque inſulæ nomen reliquit. Quanquam pleríque Angliam veluti noſtri orbis angulum prædicent. Situs ipſius eſt contra aſpectum Galliæ & Hiſpaniæ, ambitus quadrageſies octies & ſeptuaginta-quinque millibus paſſuum conſtat.

Hæc inſula, primùm dicta eſt Albiō, ſeu Albania, ab albis rupibus, quæ primùm illuc nauigātibus apparent, vnde cretacei lapides ad nos aduehuntur, quorum vſus eſt in Abacis calculatoriis, ait Munſt. libr. 2. Coſ. Poſtea Britannia appellata eſt à Bruto, Sylaii Poſthumi Latinorum regis filio duce quorundam Troianorum qui 40. annis poſt Troiam à Græcis exciſam, claſſe in hanc inſulam venêre, atque Aborigines, tunc eam incolentes, ad vnum occidêre. At Beda in Anglia natus, ſcribit Angliam appellatam Britanniam à Britannis, Galliam olim incolentibus. Eſt autem Anglia Oceani Polygonia inſula, ab omni continente per mare diſcreta: & hodie in duo regna diuiditur, nempe Anglicum, & Scoticum, fluuio Sulnano. Veteres Britanniam ſterilem dixerunt, & ne ſcrupulum quidem auri, argenti, aut æris in ea reperiri. Sed hodie ipſa mineralibus abundare deprehenditur. Terram ſulfuream, & bituminoſam, adignem aptiſſimam, habet. Triticum ea terra producit, ſiliginem, piſa, auenam, & alias eiuſmodi fruges, quantum inſulæ ſufficit. Hæc Munſt. Hodie in duas partes diuiditur, Angliam videlicet veteribus Lhœgriam, & Cambriam, ſeu VValliā. Tota hæc Anglia, aut Lhœgria & Cambria proprio gaudet rege, cui multi eius regionis duces, comites, principéſque obediunt. Regio eſt quocunque anni tempore temperatiſſima. Cœlum graſſum, in quo facilè nubes, imbres, ventíque coguntur, atque eo minus frigoris æſtúſque propter aëris denſitatem Lupos neque vlla animalia rapacia nutrit: vnde infiniti ferè ouium greges. Omni etiam pecudum aliorum genere abundat, præter aſinos, camelos, mulos & elephantos. Canum genus nullibi gentium maius ferociúſque. Solum fœcundum & frugiferum. Tanta hic Roſroſmarini copia, vt hortos inde ſepiant. Vino caret, ſed cereuiſia optima vtuntur incolæ, quæ in alias regiones tranſuehitur. Oceanus, qui inſulam alluit, omnis generis piſcium copia abundat. Fert hæc regio aurum, argentum, cuprum, plumbum, ſtannum optimum & magna cum abundantia: ferrum denique, ſed exigua eius copia. Gens procera ſtatura, venuſta & candida facie eſt, cæſis vt plurimum oculis, & vt ſono linguæ Italis perſimiles, ita corporum habitu ac moribus ab illis penè nihil diſcrepent, veſtimento non multum abſimili Gallico vtuntur: fœminæ niueo candore inſigníque forma, quam longè decentiſſimo veſtitu honeſtant: victus maxima pars in carne conſiſtit. Bello ſunt intrepidi, optimi ſagittarii, ac in militia moræ haud multùm patientes: idcirco vbi ad arma ventum eſt, ſtatim de omnibus fortunis alterius partis dimicatur, quia omnia ſequuntur victorem: ſed neque artifices ædificant: quin olim conditas, vetuſtatéſque ruentes minus faciendas curant. Vrbes habent atque oppida egregia, frequentéſque pagos & villas magnificas. Primaria vrbs emporium & regia ſedes eſt Londinum, ad flumen Tameſin ſita. Polyd. Virgilius. Vide Britannia & Albion.

Angolus, Ptolemæo. Angula Plinio, Veſtinorum vrbs in Italia, vulgò *Angelus*.

Angriuarij, Ptol. Tacit. Germaniæ populi, potens Saxonum dynaſtia, ad Luppiæ fluminis caput. vulgo *Engern*, vel *Angeren*, vel *Angermund*.

Angrus, fluuius ex Illyricis verſus Boreā fluens

Herod. lib.4. Quin ex Illyricis in Aquilonem tendens Angrus planitie Triballiam interfluens, Brongum intrat. Brontus iſte Iſtrum. Herodotus 4.

Anguifer & Anteguitenens, à Græcis dicitur ὀφιοῦχος. Columel. Anguifer, à Græcis dicitur: tempeſtatem ſignificat. Cic. de natura deorum. *Atque hac quidem à tergo, propter caput autem Anguitenens.*

Anguigenæ, populi quidam non procul ab agro Priapenſi, quos antiqui finxerunt cognationem quandam cum ſerpentibus habere. Proditum eſt enim mares ſerpentum morſibus remedio eſſe, ſi eos continuò attigerint, quemadmodum incantatores, ac primò liuorem transferre, poſtea tumorem ac dolorem ſedare. Strab. libro 13.

Angulani, populi, Pli 5.2.5.

Anguitia, Æetæ filia, ſoror Circes & Medeæ quæ Marſis remedia contra venena oſtendit, Sil. lib.8.

Æeta prolem Anguitiam mala gramina primum
Monſtraviſſe ferunt, tactuq; domare venena.
Et lunam excuſſiſſe polo ſtridoribus amnes
Franantem, de ſyluis montem nudaſſe vocatis.

Putatur hæc ſedem habuiſſe apud Marſos, non procul à Fucino lacu, Virg.7. Æneid.

Te nemus Anguitiæ, vitrea te Fucinus vnda,
Te liquidi fleuere lacus, &c.

Angurus, mons Scythiæ, iuxta Iſtrum fluuiũ. Apollon. libro 4.

Angutturi, gens circa Indum fluuium. Plin.

Angyrorum vrbs in Ægypto. Ptolem.

Ani, i. reſponſio, ſiue canticum, ſiue afflictus, vel pauper, nomẽ Ianitoris, cãtoris. 1. Paral. 15.

Ania, Romana mulier, quam viduã cùm propinquus moneret, vt alteri viro nuberet (eſſe enim ei & ætatem bonam.) Nequaquam hoc faciam, inquit: ſi enim virum bonum inuenero, vt antè habui, nolo timere ne perdam: ſi malum, quid neceſſe eſt poſt bonum, malum ſuſtinere?

Ania, Peloponneſi fluuius. Strabo.

Aniaca, regio circa Armenium. Cedr.

Aniam, filius Samidæ filij Galaad, filij Machir filij Manaſſe. 1. Para. 7. Lat. nauis populi, aut dolor, ſiue fortitudo populi.

Aniana, Meſopotamiæ vrbs Ptolem.

Anianæ thermæ, Cumanorum in Campania felici.

Anianus ſinus. Liu.

Anicæ, gens Indica. Ptol.

Anicium, Galliæ vrbs, quam Podium, vulgò *Le Puy*, vocant

Anido, Liguriæ montes. Liu.

Anigræ, Peloponneſi locus. Pauſ.

Anichia, oppidum Plin 4 7.17.

Aniger Vide infra Anyger.

Anigrus, fluuius Theſſaliæ, in quo Centauri ab Hercule vulnerati lauerunt vulnera ſua: quãobrem quum primò habuiſſet aquas dulces atque potabiles, habuit poſtea fœtidas atque turpes, Ouid. 15. Metamorph.

Antè bibebatur: nunc quas contingere nolis,
Fundit Anigrus aquas, poſtquam (niſi vatibus omnis
Eripienda fides) illic lauere bimembres
Vulnere, clauigeri quæ fecerat Herculis artus.

Anigriades, nymphæ, ab Anigro flumine nuncupatæ. Strab. & Pauſ.

Anim, i. reſpondentes, ſiue cantantes, aut afflicti, ſiue pauperes, nomen ciuitatis, Ioſue 15.

Animotha, Arabiæ vrbs. lib. Notit.

Aninta, vrbs Indiæ extra Gangem. Ptol.

Aninatha, Indiæ intra Gãgem oppidum. Ptol.

Anio, ſiue Anien, nobilis Italiæ fluuius, in mõtibus Thebanorum naſcens, Tiburtinum irrigans agrum, vbi in ſublimi in ſubiectam vallem magno impetu delabens efficit cataractã: deinde per plana fluens, tres nobiles lacus ſecum in Tyberim defert, vulgò *Teuerone.* Nomen autem accepiſſe putatur ab Anio Hetruſcorum rege, qui inſequens Cethegum, filiæ ſuæ raptorem quum eum aſſequi non poſſet, in hunc fluuium inſiliit, & vt Anio vocaretur, effecit. Propert. libro 4.

Ramoſis Anio qua pomifer incubat aruis.

Hinc Anienus, na, num. Idem.

Siue Aniena tuos tinxerit vnda pedes.

Aniſis, qui & Aſychis, Ægyptiorum rex, à ſacerdotibus deſignatus, regnauit annis VI.

Aniſum, vrbs eſſe videtur Siciliæ apud Ouid. 4. Faſtor.

Iamque Leontinos, Aniſenaque flumina curſu
Præterit.

Vt flumina Aniſena, aut Aniſum flumen, quod Aniſo præterlabitur: niſi flumen Aniſenum dicat, pro Aniſo flumine.

Aniſus, Auſtriæ fluuius, hodie *Ens.* Rhenan.

Anitha, Arabiæ Petreæ vrbs Ptolem.

Anitorgis. Celtiberorum vrbs Liu.

Aniſtius Lacon, Alexandri Magni curſor à Sicyane Elin vſque mille ducenta ſtadia vno die percurrit. Solin. lib. 1.

Anitius, Ædilis Curulis, Plin. lib. 33 c. 1. Appij Cæci ſcriba promulgauerat, vt Ædilis Curulis crearetur cum Q. Anitio Præneſtino, qui paucis antè annis hoſtis fuiſſet, præteritis C. Petilio & Domitio.

Anitius Rufinus, Cos. Rom. Acilij Seueri collega.

Anitius Paulinus Conſul, Ceionij Iuliani Camœnij collega

Anitius Paulinus iunior, Conſul, Pub. Optatij collega

Anitius Fauſtus II. Conſul, Galli collega. Horum tempeſtate ſe vt deum adorari Diocletianus iuſſit. Caſſiod. Euſeb.

Anius, locus Puteolis vicinus eſt, qui hodie *Lago Sudatorio* dicitur. Bocat.

Anius, Apollinis fluuius ex Rhea, & rex in De-

la, habuit Andrum filium. Virg. lib.3. Æn.

Rex Anius, rex idem hominum, Phœbiq; ſacerdos,

Vittis & ſacra redimitus tempora lauro.

Occurrit. De hoc vide Cæl. Rhod. lib.7. cap.15.

Anna, i. gratioſa, ſiue miſericors, aut requieſcens vel donans, altera vxor Elcanæ. 1. Reg. Heb. Hanna. Nomen item prophetiſſæ cuiuſdam filiæ Phanuel, de qua Luc.2.

Anna, dea ab annis quibus præſidebat vocata cui menſe Martio priuatim & publicè ſacrificabatur, vt populo annare & perannare liceret. Fuit Beli filia, ſoror Didonis, cui in fuga comes fuit: quæ poſtquàm mortuam ſororem vidit, & Carthaginem ab Hiarba Getulorum rege occupatam, relicta ſede patria, ad Battum regem, qui Melitæ imperabat, curſum arripuit: à quo iure veteris hoſpitij benignè ſuſcepta, duos circiter annos ibi manſit. Sed cùm Pygmalionem fratrem iam cum armis aduentare didiciſſet, Battus veritus potentiam illius, Annam vt inde abiret, hortatus eſt. Mox igitur mare ingreſſa, dum Cameram vel Cratidem fluuium nauigare contenderet, vi tempeſtatis acta, in Laurentem oram peruenit, vbi iam Æneas pacatis rebus, & ducta vxore Lauinia, imperabat: à quo benignè inuitata, in regiam cum eo profecta eſt: cui mox Lauinia tendere inſidias cœpit. Sed Anna in ſomnis à Didone monita, vt infauſtam domum relinqueret, ſtatim per feneſtram exiliit, cúmque citato curſu ad Numicium amnem perueniſſet, in eum ſe præcipitem dedit. Orta deinde luce, magno clamore eam quæritantibus, apparent veſtigia pedum vſque ad Numicium amnem, vnde Ouid.3. Faſtor.

--placidi ſum Nympha Numici,

Amne perenne latens, Anna perenna vocor.

Anna, ciuitas Iudææ ſupra Hierichuntem. Steph.

Annacus, ann. ccc. vixit. Vide Steph. in Icono.

Annana, Arabum vicus. Egeſipp. lib.1.

Annarus, rex Babyloniæ, qui tanti luxus fuiſſe fertur, támque gulæ deditus, vt ſtola muliebri amictus, mero & vnguento madens, centum & quinquaginta pſaltriis ſimul accubantibus velut officina nequitiæ, magnis effuſionibus cœnitaret, Alex. lib.5.

Annas, i. affligens, vel humiliãs, aut reſpondẽs, pontifex Iudæorum, ſocer Caiphæ pontificis. Ioan.18. Luc.3. Act.4.

Anneſel, Africæ propriæ vrbs. Anton.

Annæus Seneca Cordubenſis, declamator, Stoicus philoſophus, & idem poeta, Neronis præceptor, à quo ſolutis venis interfectus eſt. Tacitus.

Anneſſum, oppidum. plin.6.28.75.

Anneſtus, Arabiæ fœlicis oppidum à Gallo deletum. Plin.

Annibalis inſula. plin. lib.3.c.5.

Annibalis ſpeculæ, terrenæque turres, iugis montium impoſitæ in Hiſpania. plin.

Annibal, Carthaginenſium dux aut Imperator, Amilcaris filius, cui ante aras Romanorum vindictam iurauerat, in Hiſpaniam traiecit: Gallos ad Rhodanum ſuperauit. Eutrop.3. Alpes peruias fecit: in Italiam venit: Saguntum cepit. Liu. lib.1. decad.3. Titum Sempronium Conſulem apud Trebiam profligauit. Flaminium Conſulem fudit ad Traſymenum lacum 15000. Romanorum cæſis. à Fabio Maximo imminutus. Liuius 4. Eutrop.3. Poſtea reſumptis viribus Paulum Æmilium & Ter. Varronem Cõſules apud Cãnas vicit, 40000. peditũ, & 2700. equitum cæſis, tribúſque & dimidio modiis annulorum Carthaginem miſſis caſtris prope Romam poſitis, tempeſtate coactus, in Campaniã venit: à Marcello apud Nolam victus eſt. Liuius lib.3. Eutropius 3. Florus 1. Apud Cannas à Sempronio Graccho, magna ſuorum cæde repulſus, nauali pugna, ad Eumenem victus, Liuius 7. Florus 2.8. Iuſtinus 31. Carthaginem rediit, vt eam à P. Scipionis Africani obſidione liberaret: cum quo apud Zamam oppidum Africæ congreſſus 20000. Pœnorum cæſa ſunt, ferè totidẽ captis: ipſe ad Antiochum confugit, à quo auxilium ac vires ſumpſit: cum quo poſtremò etiã ſuperatus eſt. Liuius 3. Iuſtinus 3. plutarch. in Annibal. Cæterùm à Romanis expoſtulatus apud Antiochum ac Pruſiam reges, ipſorum fidẽ ſuſpectam habens, hauſto quod annulo incluſum geſtabat veneno, ſeipſum confecit. Plutarch. Eutropius 4. Oroſ. 4.20. quo loco ait lapidibus obrutum fuiſſe à Carthaginenſibus, ob rem malè geſtam. Liuius lib.9. ſcripſit cruci affixum fuiſſe. Cæterùm Pruſam condidit. plin.5.32. Meretricio amore detinebatur. Idem 3.XI. turres ædificauit. Idem 2. CLXXII. ſpeculas extruxit. 35.14.3.

Annibal Carthaginenſis, illius magni filius, ab Amilcone duce in Lilybæum, quod à Romanis oppugnabatur, ad Siculos in officio continendos miſſus eſt. Polybius.

Annibal Rhodius, dux item Carthaginenſis, Siculo bello interiit. polybius.

Annibaluẽtia. Vide Hipponium.

Annibi, montes & gentes in Serica regione. Ptol.

Anniceris, Cyrenæus nobilis fuit equorum agitator, qui artem Platoni oſtentaturus antè Academiam currus iunxit, ſæpéque eundem curſum iiſdem veſtigiis nihil delirando aperiit. Cæl. Rhod. lib.7. cap.31. ab eo Plato captiuus redemptus eſt. Laërt. lib. 2.

Annichori, vel Annichores, populi Perſis vicini.

Annichorũ, ciuitatis aut regionis nomẽ. Steph.

Annium, Elidis in Peloponneſo oppidum.

Annius Rufus, Iudeæ præfectus, regnauit an.11.

Annius Verus, Conſul Romanus, Auguris collega.

Annius Libo, Conſul Romanus, Torquati Aſpernatis collega.

Annius Tacitus, XXXIII. Romanorum Imperator, regnauit menſibus VI. Idem Conſul cum Æmiliano fuit, atque à patribus Imperator electus eſt. Occiſus eſt in ponte militaribus inſidiis. Pompon. Florian.

Annius, Anulinus Conſul, Numidij Tuſci collega.

Annius Scapula, maximæ dignitatis & gratiæ prouincialis homo, propter coniurationem in Caſſium interfectus eſt. Hirtius, de bello Alexand.

Ano, Anopoſcænos, & Anotiſphorus, vide Anecus,

Anob, i. vna, aut nodus, filius Coſ. 1. Chron. 4.

Aneogath, Libyæ interioris vrbs. Ptolem.

Anolus, Lydiæ vrbs, Steph.

Anonium, Aechunorum in Italia ciuitas Ptol.

Annon, dux exercitus Carthaginenſis, coactus eſt vertere ſolum exilij cauſa, quòd in expeditionibus leonem haberet ſarcinas ferentem, veluti eſſet id argumento eum ad tyrannidem aſpirare. Plutarch. & Cæl. Rhodig. lib. 13. cap. 19.

Annō, idē Carthaginenſis, præ nimio faſtu humanis terminis non contentus, cupiebat maiora, vt quæ ſunt ſupra hominem, de ſe prædicari. Nam cùm aues multas ex iis quæ modulationibus in cantu vtuntur, emiſſet, nutriuit eas in obſcuro loco, docuítque id vnum dicere, Annon Deus eſt. Cùm autem aues vnam hanc vocem auditam percepiſſent, aliam aliò dimiſit, ratus carmen illud quod aues edocuerat, aliis in locis etiam diuulgatum iri: quæ tamen opinio eū fefellit, nam aues ſemel ſolutæ, & ad propria conſuetáque loca profectæ, priores & naturales cantus edebant, contempto Annone & iis diſciplinis quas captiuæ didicerant. Ælian. de var. hiſt. lib. vlt. Simile extat exemplum de Pſaphone, cuius meminit Eraſmus in Adagiis.

Anonymi, populi in Africa. Atlantes dicti, qui ſunt Anonymi, hoc eſt ſine propriis nominibus, cùm in vniuerſum Atlantes tantum vocitentur. Plin. cap. 8.

Anopœa, mons & via ſic dicta, prope Aſopum fluuium in Melienſi regione. Herodot.

D. Anſelmus, Cantuarienſis in Anglia fuit Epiſcopus. Munſt. lib. 2. Coſmog. Is à Guilelmo Rufo, Anglorum rege, crudeliter occiſus, quòd eius tyrannidem carperet, anno Domini 1100.

Anſuarij, Germaniæ inferioris populi proximi Phryſis, pulſi à Caucis. Tacitus.

Anochus, luctator, Pauſ. lib. 7.

Anonus fons, Pauſ. lib. 5.

Anolus vrbs Lydiæ, ab Anolo, Aſij filio dicta, Stephanus.

Anópolis, vrbs Cretæ. Vide Aradeſi.

Anſanctus, lacus apud Lucanos, vel vt Plinius habet, in Hyrpinis, ex quo tam lethalis odor exſpirat, vt volantes deſuper aues eo ſuſcepto necentur. Virg. lib. 7 Æneid.

Eſt locus Italiæ in medio ſub montibus altis
Nobilis, & fama multis memoratus in oris,
Anſancti valles; &c. Vide Amſanctus.

De Anſancti ſpecu Plin. 2. 95. 19. hodie, *La vallée de Frecente*, ab incolis, Os inferni.

Anſer, poëta, quem Ouidius procacem vocat lib. 2. Triſtium.

Cinna quoque hic comes eſt, Cinnaque procacior Anſer.

Aniacæ, populi. Plin. 6. 8. 9.

Anſibarij Germaniæ populi. Tacit. *Entzbauren* Lazio, ab Encz à fluuio circa Vvittebergam.

Antacæ, Aſiaticæ Sarmatiæ populi. Plin.

Antacha, vrbs Indiæ intra Gangem. Ptolem.

Antacites, amnis in Aſiæ latere, ad Tyrambſi oppidum: à quo piſces Antacei, ſalſamentum Athenæo cæteriſque nobile: nam & in hodiernū vſque diem à Mœotis lacu præſtantiſſimi quotannis inuehuntur. Amnem hunc apud Ptolemæum corruptè legimus Atticum pro Antacite. Importantur Antacei & ex Boryſthene, vt inquit Herodotus. Hermolaus in Plin. l. 6 c. 7.

Antæas, Scytharum rex, Iſmeniam tibicinem bello captum iuſſit ad cœnam canere. Omnibus autem admirantibus, & præ voluptate plaudentibus, iureiurando affirmauit ſuauiùs ſe interdum equum hinniētem audiſſe, vſque adeo aures habebat à Muſica abhorrentes, animúmque in præſepiis, imò verò audiendis aſinis, quàm equis appoſitiorem. Plut. in lib. de Alexandri fortuna & virtute.

Antæ, populi trans Iſtrum. Procop.

Antæpolis, ciuitas in Ægypto: ciuis Antæpolita, vel Anteon dicitur. Steph. De Antæi oppido & patria, Plin. 5. 1. 9. 8.

Antæopolites præfectura. Plin 5. 9. 11.

Antæus, Gigas, Neptuni ex Terra filius, magna ac procero corpore, quippe qui cubitis 64. adoleuerit in Libya apud Lyxum oppidum, à flumine Mauritaniæ eiuſdem nominis ita vocatum, qui locus Antæi regia dicitur. Is quoties membra labore defeſſa eſſent, tactu Terræ recreabatur, quem Hercules palæſtra pectori aſtrictum expirare coegit. Scribit Plutarchus, Sertorium Romanorum ducem, apud Tyganam oppidum Libyæ effoſſo ſepulchro, Antæi cadauer inueniſſe. Euſebius lib. de Tempor. ſcribit Antæum palæſtriæ artis fuiſſe doctiſſimum, & quorumcunque certaminum, & ob id oſtendit, ſe arbitrari fictum, quòd fuerit filius Terræ, & quòd viribus reſtauraretur ab ea. Sunt tamen qui dicant, hunc ab Eubulio primo Iouis filio, in lucta ſuperatum eſſe, & eundem poſtea Herculis cognomen meruiſſe. Libanius Rhetor eius cum Hercule certamen hecphraſi gemina deſcripſit quam Græcè & Lat. ex interpretatione ſua edidit Fed. Morel. Prof. Reg. Luter. Huius regiam in Mauritania eſſe non procul ab Heſperidū hortis, Plinius author eſt.

Lucanus tamen ferè in fine libri quarti, paulo aliter ſentire videtur, vbi totam hanc fabulam deſcribit. Quam ego ſanè (inquit N. Comes, mythologiæ lib. 7. cap 1.) nihil aliud ſignificare crediderim, quàm medicorum quoddam dogma, contraria ſcilicet contrariis eſſe curanda, vt nomen Antæi videtur ſignificare. quod tamen etiam poteſt ad multas politicas transferri actiones & iudicia, & ad vtilitatem vniuerſæ humanæ vitæ. Cùm enim Hercules Sol exiſtat, terra frigida contacta recreat, quæ nimio calore fuerint exuſta, quamobrem reuocat in vitam ipſum Antæum: ſic námque docemur calidis ægritudinibus refrigerantia medicamenta eſſe adhibenda, at non violenta tamen, ne propter antiperiſtaſin inualeſcat morbus & fiat apoſtema. Neque in rebus ciuilibus eadem ratione extrema eſſe poſſe vtilia demonſtratur. Illud autem ſignificatur, quòd Antæus vi Herculis oppreſſus, id eſt, ardore Solis propè extinctus attingens tantùm terram reuiuiſceret: nam contrariis adiuuanda eſt & excitanda vis naturæ: at non iiſdem obruenda.

Antagoras, poëta Rhod. Laërt lib.2.

Antágoras, vir cuius meminit Plut & Pauſan. Poeta quidem fuit non ignobilis, cuius feſtiuiſſimum fertur reſponſum. Hic enim gulæ nónihil impartiendum ratus, congrum intentius coquebat, admonitus ſuper ea re Antigonus, illique aſſiſtens retrò, leuiter retractum interrogauit, Putáſne, inquit, ô Antagora, Homerum Agamemnonis & Græcorum rebus carmine celebrandis diſtentum, quo pacto congri melius ſaperent, penſitaſſe? Huic ille, An opinaris, inquit ô rex, Agamemnonem, cui tantarum rerum onus incumberet, ſolicitus, perſcrutatum, ecquis in exercitu congrum coqueret? Cæl. lib. 7. cap.8.

Antálcidas, Lacedæmonius, de quo Plutarchus in vita Pelopidæ & Pauſ. lib. 4.

Antander, Meſſeniæ dux contra incurſiones Lacædemoniorum. Pauſ. lib.4.

Antândros, Stra lib.3.& Plin. 4.12.61. Phrygiæ vrbs ad Meridiem poſita, quam habitauere. Leges, finitimi Cilicibus. Plin 5.30.10.&16.33.6. Edonis prius vocata, deinde Cimmeris & Aſſos & Apollonia. V.3. Æneid.

---claſſémque ſub ipſa
Antandro & Phrygiæ molimur montibus Idæ.

Dicta, vel quòd de Andro inſula eam condiderunt coloni, quaſi ἀντὶ ἀνδρου, vel quia græci venientes per Thraciam, cepere Polydorum, pro cuius pretio, hanc accepere ciuitatem. Steph. & Seruius.

Antandrum, ſaxum magis quàm inſula inter Tenedum & Chium, qua Ægæus ſinus panditur à dextra naui nauigantibus.

Antanij, Cariæ gens. Porphyrogen.

Antapriſtena, Myſiæ vrbs Niceph.

Antaradus, Syriæ vrbs. Ptolem. Pli. nunc Torroſa. Conſtantiam nominatam à Conſtantio Imperat. ſcribit Cedrenus.

Antáradus, inſula, Pli, 6.20. Vide in Arado.

Antárcticus, polus Auſtralis, Arctico oppoſitus qui terræ obiectus à nobis cerni non poteſt: à noſtris Meridionalis dicitur.

Antariani, populi. Plin.6.17.5. vide Scythæ.

Antebrogius, Rhenorum qui proximi Galliæ ex Belgis erant, legatus ad Cæſarem, lib.2. Comment.

Antelia, Armeniæ minoris vrbs. Ptol.

Antemantunum, Galliæ Belgicæ vrbs. Anton.

Antémna, vrbs Sabinorum, vna ex illis quæ Romulo reſtiterunt. Steph. Plin.3.5.

Antemnæ, oppidum Italiæ dictum, quòd hâc amnis præterfluat, quaſi ante amnem. Virg.7.

Ardea Cruſtumerique & Turrigeræ Antemnæ,
Tegmina tuta cauant capitum.

Antenacum Ammiano, Antonacum habet liber Notit.

Anturnacum, Anton. Germaniæ oppidum ad Rhenum, *Andernach* vulgò.

Anténnus, fluuius Colchos. Plin.6. 5. 3. Fortè Anthemus.

Anténnæ, & Antennates, Italiæ populi, de quibus Strab. lib.1.

Antênor, vnus ex Troianorum principibus, qui deleta à Græcis Troia, adiunctis ſibi Henetis & Paphlagonibus, in intimum maris Adriatici ſinum peruenit, vbi primùm exiguum condidit oppidum, quod à nomine relictæ patriæ Troiam appellauit. Verùm quum id affluente vndique multitudine peranguſtum videretur, paulò longiùs à mari vrbem condidit ampliorem, quam de nomine ſuo Antenoream appellauit: quamuis poſtea mutato nomine Patauium primùm, mox Padua fuerit nuncupata. Virgil.1. Æneid.

Antenor potuit mediis elapſus Achiuis
Illyricos penetrare ſinus, atque intima tutus
Regna Liburnorum & fontem ſuperare Timaui.
Hic tamen ille vrbem Patani, ſedéſque locauit
Teucrorum, atque vrbi nomen dedit.

Hunc nonnulli veteris hiſtoriæ authores, patriæ ſuæ proditorem aſſerunt, & Vlyſſem diſſimulato habitu intra mœnia agnitum domi ſuæ occultauiſſe. Conſtat eum Græcorum legatos benignè hoſpitio excepiſſe, & reddendæ Helenæ à principio authorem fuiſſe. Obiit Patauij, vbi etiam hodie ſepulchrum eius oſtenditur. Filios habuit, vt teſtatur Homerus, Archilochum, Atamanta, Laodocum, & Helycaona & ſecundùm quoſdam, alios duos Archelaum & Antheum, quem Paris imprudens interfecit.

Antênor, Scytharum ad oſtia Danubij rex, à Gotthis in bello cum multis cæſus eſt. Huic ſucceſſit filius Marcomirus.

Antenor, nomen ſtatuarij apud Pauſaniam libro primo.

Antênor, Marcomiri filius, Francorum rex, regnauit, annis xxx. Hic habuit ex Britannia vxorem Cambrem, quæ prudentia & forma omnibus ſui temporis præſtantior fuit, à qua populi Sicambri dicti ſunt.

Antequia, Antigonum in Hiſpania vrbs. Ptol.

Antermis, nobilis ſtatuarius cum Miciade & Malâ communi opere & induſtria Diánam fecit lapideam Laſijs, atque aliam Chiis, quæ pro optica ratione intuitus ſeuera ac propè irata apparet templum ingredientibus, at exeuntibus iam pacata & benigna. Horum & alia opera fuerunt è pario lapide. Plin.

Anteros, filius Veneris & Martis, cuius meminit. Cic. lib.3. de nat. deor. & Pauſ. lib.1.

Antes, mons Achaiæ non procul ab Argis, Cæl. Rhod. lib.2. c. 30. Plin.4.5.25.

Antes, gens Scythiæ fortiſſima, habitans ad Ponticum mare, à Danubio, ad Danaſtrum vſque. Agathias.

Antenórta, dea Romanorum, quòd præterita noſſet.

Anthâna, Plin.4.5.19. vna ex centum vrbibus Laconiæ, ab Anthe Neptuni filio per Alcomenē Leonidis fratrem excoriato, oraculis in pelle eius ſeruari iuſſit. Eſt & Arcadiæ ciuitas. Steph. Vide ἀνθήλη, apud Steph.

Anthânis, olim dicebatur Trœzen, Peloponneſi vrbs. Steph.

Antharis, Longobardorum rex, Teudelinam (alias Theolindam) Garibaldi Bauarorum regis filiam accepit vxorem, Hiſtriam incendiis & cædibus repleuit, Francilionem Ciſalpinæ Galliæ præfectum vicit, Comúmque cepit. demum cùm ſex annos regnaſſet, inſidiis domeſticorum apud Ticinum extinctus eſt venenato poculo. Author Paulus Diaconus de rebus geſtis Longobardorum. Paul. Æmil. libro.1. Blond.

Antharius, xvi. Sicambrorum rex, regnauit annis xxxv. Moguntiam, quæ tunc temporis Romanorum erat colonia, euertit: à Gallis, Romanorum auxilio, victus eſt, cui ſucceſſit filius Francus, à quo Sicambri Franci dicti ſunt.

Anthas, Antheæ ciuitatis conditor. Pauſ. lib.2.

Anthêa. Vide Anthia.

Antheas, Lydius poëta, qui primus poëſim ex compoſitis nominibus excogitaſſe dicitur.

Anthede, vicus quidam aut ciuitas, aliter ἀνθήνη dicta. Steph. Eadem fortè quæ Anthana vel Anthene ſuprà.

Anthedon, vrbs Bœotiæ, de qua ſic ſcripſit Hom. Ἀνθηδόνα τ' ἐσχατόωσαν. Etymon habet ex flore fertilíque agro, vel ex Anthedone Neptuni prognato: habitata quondam Thracibus, de qua Pomp. & Strab. lib.9. Steph.

Anthedon, alia eſt Gazæ vicina mare verſus.

Anthedon, portus Peloponneſi eſt inter Spiræum promontorium & Bucephalum portum. Plin. lib.4.cap.5. Athenieńſium portus apud Ptolemæum, videtur.

Anthedon, Syriæ vrbs, Plinio. Poſtea dicta Agrippias, Ioſepho authore, Geth Volaterranus vocat, Lariſſa Niger, idem alibi dicit præſidium nunc eſſe, quod Daron appellant.

Anthela, vicus circa mare: quē Aſopus amnis præterfluit, in Trechinia regione Peloponneſi. Herodot. lib.7.

Anthémion Troianus, Simoeſij pater. Homer. lib. Iliad. 4.

Anthêmis inſula maris Mediterranei, poſtea Imbraſus vocata, & Parthenia, à fluuio. Strabo lib.10.

Anthemius Auguſtus, 21. Romanorum Imperator, regnauit annis v. Idem Romanus Conſul ſolus.

Anthêmius Conſul, Fl. Stiliconis collega. Horum ætate Rhadagaſius in Feſulanis montibus concluſus, captus atque occiſus eſt, multis Gothorum millibus cæſis & diuenditis. Pomp. in Theodo. Diac. lib.13. Oroſ. lib.7. cap.37. Æmil. lib.1.

Anthêmius Conſul, Florentini collega.

Anthemoiſis, nomen paludis circa Myriandynos. Apollon. lib.2.

Anthêmus, oppidum. Pli.2.26.19 & 4.10.16. Vide Antemus.

Anthêmus, vrbs Syriæ. Strabo & alia Macedoniæ. fluuius Colchidis, & Gadis inſula.

Anthemuſa, inſula. Plin 8.31.39. & oppidum. 5.24.15.

Anthemûſa, ciuitas Meſopotamiæ, apud Strabo. lib 16. Vide Samus.

Anthemuſia, Aſiæ tractus in Meſopotamia, Ptolemæo, Aliduli Caſtaldo.

Anthemûſis, lacus Mariandulanorum. Steph.

Anthena, Cynuciæ terræ in Pelopōneſo vrbs. Thucyd. lib.5.

Anthéodon, oppidum. Plin.5.13.3.

Antherinus, ſculptor inſignis fuit, è Chio inſula, cuius filij Bupalus, & Antherinus clariſſimi in ea ſcientia fuere. Plin. lib.36. cap.5.

Anthes, Anthedonius, hymnorum repertor. Plutarch. lib. de Muſica.

Anthes, Neptuni filius. Vide Anthana: & Anthedon, apud Steph.

Antheſphoria, feſtiuitas fuiſſe traditur quæ in honorem Proſerpinæ fiebat, ſic dicta, à legendis floribus. Nam cùm à Dite Proſerpina rapta eſt, floribus legendis erat intenta, vt ex Ouidij & Claudiani carminibus liquet.

Antheus, Antenoris filius, quem Paris amauit, & imprudens interfecit. Quo nomine dictus eſt vnus ex Æneæ ducibus, de quo Virgilius,

Anthea Sergeſtumque vocat.

Anthia, vrbs propinqua Pylo ſub ditione Menonis, vt ſcribit Homer. lib. Iliad.9.

Anthia, vrbs Peloponneſi, propè Argos: & alia Ponti iuxta Thraciam Mileſiorum & Phocenſium colonia. Eſt & Libyæ vicus, & Italiæ ciuitas, Anthium poſtea dicta. Steph. Vide Therini & Trallis.

Anthia, Leontino teſte, filia fuit Amphianaſſæ, & vxor Prœti Argiuorum regis, Abantis filij. Bocat. lib.2. cap.31.

Anthia lex, dicebatur quam Antius Reſtio tulit, quæ licèt optima eſſet, luxuriæ tamen obſtinatione nullo abrogante obliterata eſt. Propterquod Reſtionem ipſum tradunt, quandiu poſtea vixit, foris nòn cœnaſſe, ne legem à ſe latam contemnere videretur.

Anthinæ, inſulæ. Plin.5.31.46.

Anthias Euelius, filius Triptolemi illius qui ex Attica rationem ſeruandarum frugum Patras inuexit, dracones currui iunxit, & ſementem facere voluit: ſed curru elapſus diem extremum obiit. Pauſ. lib.7.

Anthion, puteus eſt in Bœotia, vbi à Proſerpinæ raptu ſediſſe Cererem ferunt, vetulæ imagine præditam. Quo nomine velut Argiua à Celei filiabus deducta ad matrem eſt. Cæl. lib.24. c.17.

Anthiſteria, ſacra quæ apud Atheniẽſes in mẽſe qui Ἀνθεστηριών appellabatur (quòd plurimos flores progigneret) agebantur: in quibus, vt à Latinis in Saturnalibus, ſerui Græciæ hilaribus conuiuiis à dominis ſuis excipiebantur: quibus peractis, quum ad ſolitas operas reuocarentur, hoc pacto dicebant heri, Θύραζε Κᾶρες οὐκ ἔτ' ἀνθεστήρια, i. Exito, Cares, non amplius anthiſteria. Vide Adagium, foras Cares.

Anthium, oppidũ Thraciæ Pli. in Thraciæ deſcriptione. Aſtice regio, inquit, oppidum habuit Anthium, nunc eſt Apollonia. Stephan. ἄνθειαν vocare videtur.

Anthiũ, Italiæ ciuitas, Steph. in ἄνθεια, ἄνθιον, & ἄνθεια. Vide Antium. Plin.4.11.27.

Anthius, id eſt, Floridus Bacchus, Athenis cultus fuit, Patrẽſes quoque Anthei Dionyſij ſimulachrum habuere, vt Pauſanias docet. Catull.

At parte ex alia florens volitabat Iacchus.

Anthis & Stagonion, meretriculæ quædã fuerunt, Aphiæ cognominatæ, quod minutulæ erent, albæque, & oculis grandioribus, vt ex Apollodoro refert Cæl. lib.8. cap.19.

Antho, Amulij Albanorum regis filia.

Anthóges paſtor, ſeditionem in Iudæa mouit, propter quam duo fermè hominum millia à Varo in crucem ſubiuncti ſunt. Ioſeph. lib.17. cap. 12.15. De bello. Iud. lib.2.c.1.& 2.

Anthóres, vir, de quo Virgil. lib.10. Æneid.

-atilia volans clypeo eſt excuſſa, protinus inde
Egregium Anthorem latus inter & ilia figit:
Herculis Anthorem comitem, qui miſſus ab Argis
Hæſerat Euandro, atque Itala conſederat vrbe.

Anthos, vnus ex filiis Neſtoris.

Anthracæa, Nympha. Pauſ. lib.7.

Anthraceorum montes in Theſſalia Xenoph.

Anthropógraphus dictus eſt Dionyſius, quòd nihil aliud quam homines pinxit, Plin. lib.35. cap.10.

Anthropomorphitæ, hæretici, ſimplicitate ruſtica Deum habere membra arbitrabantur, Hiſt. Eccl.

Anthropophagorum Inſulæ, vide Sindæ.

Anthropóphagi, populi Scythiæ, humana carne veſcentes. Siti ſunt ad Orientem ac Septentrionem, Maſſagetis finitimi, & circa hos triſtiſſima ſolitudo: & mare quod Thabin vocant. Vide Pli.4.12.138.&6.17.14. & Gellium, antuſſa, vide Conſtantinopolis & Roma.

Anthybla, & Anthylla, vrbs in Ægypto, de qua Herodot. lib.2. Harum vrbium Anthylla, quæ eſt inſignis, datur peculiaris in calciamenta vxori ſemper eius qui in Ægypto regnat. Stephanus.

Anti, Hunnorum gens, circa Mæotidem paludem, quos Fl. Iuſtinianus deuicit: vnde Anticus cognominatus eſt, in Digeſt. Procopius.

Antia, vrbs Italiæ ſubdita Romanis, ab Antea Vlyſſis & Circes filio dicta. Steph.

Anthias dea, fortuna vocata eſt, ab Antio oppido, vbi templum famoſiſſimum, multorum etiam principum donis ornatum habuit. Vnde etiam ciuitas fortunæ ipſius tutela dicta eſt. Horat.1. Carm. Ode 35.

O diua, gratum quæ regis Antium, &c.

Antiatinam vocat Suet. in Caligula. Monuerunt & ſortes ſeu fortunæ Antiatinæ, inquit, vt à Caſſio caueret.

Antianæ, Pannoniæ oppidum. Anton.

Antiatæ, dicti ſunt populi Italiæ, qui Antium vrbem Latij maritimam incolebant. Plurimum claſſe valebant, cuius rei iudicio id eſſe poteſt, quòd deleto à Romanis Antio, roſtra nauium in foro affixa nomen fecerunt loco, vnde ad populum concio haberi ſolet. Vide Liuium 1. decad. lib.6.

Antibácchi, inſula in Arabico ſinu. Steph. & Plin. Antibacchiæ 6.29.37.

Antibarani Aſiæ Scythicæ populi. Pomp.

Antibole, vnum oſtiorum Gangis fluminis, Ptol.

Anticânis, ſydus, quòd ante maiorem canem oriatur, προκύων. Hic in lacteo circulo defixis pedibus æquinoctialem circulum tangit, ſpectat occaſum: vt inter Geminos & Cancrum conſtitutus, occidit ex ortu Capricorni, exoritur cum Leone. Conſtat tribus in totum ſtellis. Cicero,

Anticanem Procyon Graio qui nomine fertur.

Anticaucaſus, mons Seleuciæ. Strabo.

Anticátones, dicti ſunt duo libri, quos Cæſar contra Catonem ſcripſit. Suet. Plutarch.

Anticeita. Strab. fluuius Aſiæ

Antichthones, Martian⁹ ſeiũgit ab Antœcis & antipodibus, qui inferna terræ nobis obuerſa habi-

habitant. Pomponius tamen videtur Antichthones pro Antipodibus accipere. Plin. lib.6. cap 22. Populi ad Taprobanam inſulam habitantes, in zona hyemali. Dicti ab ἀντὶ, quod eſt contra: & χθὼν, id eſt, terra, quòd contraria parte aduerſis veſtigijs ſtent contra noſtra veſtigia. Alio nomine Antipodes appellantur. Quod ita eſſe Macrobius 2. de ſomnio Scipionis, & Plinius lib.2. cap.65. oſtendere conantur. Fabuloſa eſſe aſſerunt Auguſtinus cap.9 lib.16. de ciuitate Dei, & Lactant. cap. 24. lib. 3. Diuinarum inſtitutionum: & Lucretius lib.1.

Illi cùm videant ſolem, nos ſydera noctis
Cernere, & alternis nobiſcum tempora cæli
Diuidere, & noctes patiles agitare diebus;
Sed vanus ſtolidis hæc omnia parturit error.

Alij altiùs intelligunt, vt inquit Seruius in 6. Æneid. qui ſub terra inferos volunt, ſecundùm Chorographos Geometras, qui dicunt terram σφαιροειδῆ eſſe, quæ aqua & aëre ſuſtentatur. quod ſi ita eſt, ad Antipodes poteſt nauigatione perueniri: quia quantum ad nos ſpectat, inferi ſunt ſicut nos illis. Hinc eſt quòd terram eſſe inferos dicimus, quãnquam illud ſit: quia nouem cingitur circulis. Tiberianus etiam inducit epiſtolam vento allatam ab Antipodibus, quæ habet: Superi inferis ſalutem. Sunt, vt etiam Strabo retulit lib.1. qui Orientis extremi, & maximè ad Occaſum inclinatæ regionis incolas, quales ſunt Indi atque Hiſpani, Antipodes eſſe contendant, ratione conſimili Antipodes eſſe, qui tum extremam Meridiei, tum Septentrionis partem vltimam incolunt. Cicer.4. Academicarum quæſtionum, Nónne etiam dicitis eſſe è regione nobis, è contraria parte terræ, qui aduerſis veſtigiis ſtent contra noſtra veſtigia, quos Antipodas, vocatis?

Anticites, amnis Aſiæ, à quo piſces Anticæi ſalſamentum nobilæ, Importantur Anticæi, & ex Boryſthene, vt inquit Hieronymus. Et in hodiernum diem à Mæoti lacu præſtantiſſimi quotannis inuehuntur.

Anticlêa, Dioclis filia, mater Vlyſſis, quæ quum duceretur ad Laërtæ nuptias, à Siſypho latrone Æoli filio corrupta eſt. Alij dicunt, cùm Laertæ iam nupſiſſet, & ad oraculum iam pergeret conſultura, captam à Siſypho latrone, & vt multi putant, ex eo Vlyſſem concepiſſe. Quod Aiax apud Ouidium 13. Metamor. vitio vertit Vlyſſi.

& ſanguine cretus Siſyphio.

Anticoli, Libyæ interioris populi. Ptolem.

Anticondylei, populi Bœotiæ. Steph.

Anticratés Lacon Epaminondam Thebanorum ducem haſta traiecit. Plut. in Agide.

Anticragus, mons Lyciæ, Crago oppoſitus, teſte Strab.lib.4.

Anticyra, inſula ad ſinum adiacens Meleacum, & Oetam montem, cuius meminit in Teſſalia, Strabo lib.9. In hac, authore Plinio, Elleborum tutiſſimè ſumebatur, ac copioſum & optimum creſcit. Ouid. lib.4. de Ponto.

Imbibe, dixiſſem, purgantes, pectora ſuccos,
Quicquid & in tota naſcitur Anticyra.

Vnde quoties inſanum hominem ſignificare voluerunt, Anticyram mittebant. Plin.25.5.

Anticyra, ciuitas iuxta Cyrrham in Phocide regione, in Corinthium conuerſa ſinum: ab Anticyreo quodam, Herculis ætate, Caparaſſus ab Homero dicta. Eſt & alia Anticyra Mialienſium. Steph. de Anticyra oppido, Plin.4.3.5.

Antidalæi, populi Arabiæ fœlicis. Pl.6.28.49.

Antidonus. Philippi regis miles fortiſſimus: qui in obſidione Perinthi catapulta confoſſus, non priùs eam euelli paſſus eſt, quàm hoſtem fugatum intra mœnia compuliſſet.

Antidotus, Pictor fuit nobilis, Euphranoris Iſthmij diſcipulus, qui maximè inclaruit diſcipulo Nicia Athenienſi, cui fuit peculiare diligẽtiſſimè mulieres pingere. Pliu, lib.35.c.11.

Antigenes, puer ruſticus, apud Virg. in Daphn.

At tu ſume pedem, quòd me cùm ſæpe rogaret
Non tulit Antigenes.

Antigénides, Suidæ, Thebanus muſicus, Philoxeni diſcipulus, primus calciamentis Mileſiis laſciuioribus vſus eſt. Plin. cap.36.lib 16. Hic etiam, vt author eſt Cicero in Bruto, diſcipulo frigenti ad populum ait, Mihi cane & Muſis. Gell. lib.15.cap.17. Valerius lib.3.cap.7. De fiducia ſui.

Antigona Berennia, ex Philippo filia, Pyrrhi vxor fuit. Plut.

Antigona Pſaphara, Paraxiæ regionis vrbs. Ptolom.

Antigone, ſcortum quoddam, quod Philotam amatorem circunuenit. Plut.

Antigena, oppidum, Plin.4.6.2.& 5.30.15.

Antigone, oppidum, Plin.4.10.6.

Antigone filia Oedipi regis Thebanorum, patri cæco, & à Creonte in exilium acto, viæ dux fuit. Seneca in Oedipo, & Statius in Thebaide. Eadem poſtea, cùm ad officium funebre ſuorum fratrum, Eteoclis videlicet & Polynicis veniſſet, ibíque adiuuante Argia Polynicis coniuge, fratrum cadauera cremaſſet, ambæ Creontis iuſſu captæ & occiſæ ſunt: quarum mortem poſtea Theſeus vlciſcens, Creontem interfecit. Hæmon autem amator ad Antigones mortuæ tumulum ſe interfecit. Propertius lib.2. *Quòd non Antigones tumulo Bœotius Hæmon Saucius ipſe ſuo corruit enſe latus.* Tragœdiam Antigonen, ſcripſit Sophocles, grandi cothurno, ſæpiſſimè editam, & doctis omnibus probatam.

Antigone, Laomedontis regis filia, quæ ob formæ pulchritudinem auſa fuit ſe Iunoni præferre. Quapropter Iuno irata, eam in ciconiam vertit, Ouid, lib.6. Metamor.

P

Antigonénſes, populi. Plin. in Prolog.

Antigonia, Troas ipſa dicta eſt, poſtea Alexandria.

Antigónia, ciuitas Chaoniæ in Epiro, hodie *Croia*.

Antigonia, Plinio Macedoniæ oppidum eſt ab Antigonio Gonati filio condita, quod noſtro tẽpore Coiogna dicitur, niſi Pinætus fallat in ſuo Plinio Gallico.

Antigonia, inſula Boſpori Thracici, quæ Græcis hodie inſula principis à frequente filiarum principum habitatione, virginitatem ſolitariam profitẽtium, ex Petr. Gillij Boſporo. Alia eſt Antigonia Arcadiæ Mantinea dicta, quam vide ſuo loco. Alia Bithyniæ iuxta Daſcylium vide Nicea Antigonia, alia Syriæ prope Antiochiam eſt & Caſtellum, Cizicenæ Stephano. Vide Troia.

Antigonis, tribus Atticæ ab Antigono dicta. Stephanus.

Antigonus, rex Macedonum, Alexandri Magni frater. Plut. in vita Pyrrhi. Primus poſt Alexandrum in Aſia regnare cœpit: duodeviginti annis multa bella geſſit, in quibus tandem occubuit.

Antigonus, primus rex Aſiæ, regnauit annis XVIII.

Antigonus, XXXVI. Macedonum rex, regnauit annis XII. Huic cognomen fuit Doſon (ait Plutarchus in Paulo Æmilio) eo quòd multa promitteret, pauca verò præſtaret. De morte eius vide Motho.

Antigonus Gonatas XXXIIII. Macedonum rex, regnauit annis XXXVI. Lacedæmonem obtinuit. Euſeb Athenienſibus libertatem reſtituit. Gallos ſuperauit, demum à Pyrrho Macedoniam occupante regno pulſus eſt.

Antigonus XI. Iudæorũ rex, regnauit annis III.

Antigonus, Ariſtotelis filius, Parthorũ auxilio Iudæam occupauit, regnauítque annis V.

Antigonus, Lydiæ præfectus, Perſas Alexãdri hoſtes oppugnauit & vicit. Curtius lib. 4.

Antigragus, mons Lyciæ, Grago oppoſitus, Strabo.

Antilia apud Suetonium locus, ex quo Volaterranus Liguriæ vrbem facit, quam Alteiola vocat. Sed exemplarium admodum dubiam fidem hoc loco deploro, cùm alij Antlia, alij Latonia, alij aliter legunt.

Antilibanus, excelſus mons ſacris literis celebratiſſimus. ad Septentrionem Iudææ ex aduerſo Libani, de quo Plinius libr. 5. capite 20. à quo omnis regio ſupra Libanum ad orientalem plagam reſpiciens, Antilibanus appellatur, circa regionem Damaſci, quæ cecidit in ſortem tribus Manaſſè. Abelina hodie vulgo dici perhibet Poſtellus: quibuſdam videtur non eſſe montem proprium à Libano, ſed iugum, aut cornu in occaſum Brumalem protenſum, iunctum huic circa Cæſaream Philippi: tanta verò magnitudine, vt mons propriùs iuſtè appellari poſſit.

Antilochus, Nectoris & Eurydices maior natu filius, patrem ſecutus ad bellum Troianum, in pugna a Memnone Auroræ filio eſt occiſus, vt tradit Homerus, vel ab Hectore, vt ait Ouidius in Epiſtola Penelopes:

Sine quis Antilochum narrabat ab Hectore victum:
Antilochus noſtri cauſa timoris erat.

Vnde patris prece motus Achilles Memnonem occidit.

Antilochus, rex Meſſeniorum, Pauſan lib. 7.

Antimachus, Colophonius poëta Græcus. Is quum poema quoddam obſcurum recitaret, atque omnes præter Platonem, quòd minimè illud intelligerent, diſceſſiſſent, Plato mihi (inquit) pro omnibus. Nam & poetis hoc quidem concedi poteſt, oratoribus minimè: quum popularis ſit illa facultas, illéque tantum ſit bonus orator, qui multitudini placet. Hæc Cicero, & Plutarchus in Lyſandro. Hic aggreſſus belli Thebani materiam, vigeſimum quartum volumen impleuit, antequam duces Thebas vſque produceret. Antimachos alios Suidas ponit, alterum poëtam Melitum, cognomento Pſecam.

Antimachus Troianus, qui donis Alexandri, auróque corruptus, impedimento fuit quò minus Helena redderetur: quin pro concione Troianos hortatus eſt, ne Menelaum, dum legatus ad eos in vrbem veniſſet cum Vlyſſe, redire ad ſuos ſinerent, ſed in vrbe aſſeruarent, trucidarẽntque. Homerus lib. Iliad. 11.

Antimenes, Deiphites filius, Pauſ. lib. 2.

Antinoe, vrbs Ægypti, ita dicta ab Antinoe Adriani amaſio, vt ſcribit Hieron. in Iouinian.

Antinoe, Cephei filia. Pauſ. lib. 8.

Antinous, Bithynicus, ab Adriano principe adamatus, cui templum apud Mantineam conſtituit. Pauſ.

Antinous ex Bithynia fuit, qui ob præclara facinora in deorum numerum relatus eſt. Pauſanias lib. 8.

Antinous, procus Penelopes, ſuperbus ab Vlyſſe in conuiuio bibens ſagitta transfixus. Odyſ. 22. Propert. lib. 4. eleg. 5.

Penolopen quoque, neglecto rumore mariti
Nubere laſciuo cogeret Antinoo.

Antiochia, vrbs Syriæ, quæ priùs Metropolis Epiphane, & Reblata, & ab aliis Theopolis, hoc eſt, Dei ciuitas eſt appellata, à Seleuco Nicanore in ſuorum memoriam condita. Olympiade 119. quam Orontes fluuius interfluit, & ab occidente lauat Parfar fluuius. Strab. in Seleucia Syriæ quatuor inſignia ſunt oppida: ob id & Tetrapolis dicta regio, Antiochia, Epidachne cognominata: Libanius rhetor encomium eius inſeruit orat. περὶ σάτος, ad Theodoſum habitæ, & quam primus Græcè & Lat. ex inter. ſua edidit Fed. Morell. Item Seleucia, Pieria, Apamea, Laodiceáque. Vide Theopolis. Alia eſt Antiochia, ad Perſicum littus.

Antióchia, Syriæ pars. Plin. 5. 12. 5. in Syriæ deſcriptione, & item Pomponius.

Antióchia, oppidum Mygdoniæ Aſiæ. Plin. l. 6. cap. 13. Hanc Stephanus Meſopotamiæ eſſe ſcribit, & Mygdoniam vocari: ab incolis autem Aſiben vel Niſiben.

Antióchia, inſula maris Mediterranei, Strongylæ inſulæ proxima, Plin. 5. 31. 20.

Antióchia, apud Phadnem ab Argiuis habitata, Ione aliàs dicta. Steph.

Antiochiæ nomen ad multas ciuitates transfertur: alia enim eſt Lydiæ, alia Piſidiæ, alia inter Cœleſyriam & Arabiam Semiramidis, alia Ciliciæ ad Pyramum fluuium, alia Pieriæ, quam Aradum Syri vocãt: alia ad paludem Callirrhoë alia prope Taurum in Comagene, alia in Scythia, alia in Caria, quæ & Pythopolis vocabatur, de qua plura apud Stephanum. Alia in Margiana Parthiæorum, vltima denique Tarſus, Stephanus Cœleſyriæ Antiochiam, aliàs Gadara vocari ſcribit.

Antiochénſes, populi. Plin. 4. 18. 10.

Antióchida, maris partem, Antiochus à ſe appellauit. Plin. 2. 67.

Antiochus, nomen regum Syriæ: ferè enim hoc nomine omnes vocati ſunt, vt Antiochus Soter, Antiochus Deus, Antiochus Magnus, Antiochus Euſebius, de quibus Appianus copioſiùs in Syriaco, & Trogus.

Antiochus, rex Aſiæ, vrbis Magneſiæ (quæ Tiberij Cæſaris tempore vnà cum duodecim aliis ciuitatibus terræ motu nocte corruit) caduceatores veteranos, alueorum ducendorum cauſa, ad ſe miſſos miratus, quod cano capillo & barbâ valde nigrâ eſſent, à medicis ſuis, hac de cauſa accerſitis, huius rei cauſam inquirit. Cui medici, Non mirandum, ô rex: aquoſa Magneſiæ habitatio, flumine Meandro, & ingenti palude circumſcepta, hoc efficit: nam cerebrum ita humefactum reddit, vt capitis pilus ante ſenium albeſcat. At caduceatores, Non ita, ô rex: ſed quia capitis crines ſint barbâ natu maiores: nam naſcendo capillos è vulua matris, barbam autem multo poſt tempore ſuſcipimus. Ælianus lib. 1. var. hiſt. & Ariſtides Mileſius.

Antiochus Soter, Seleuci filius, eiúſque nominis primus, II. Syriæ & Aſiæ rex, regnauit annis XIX.

Antiochus, Antiochi Soteri filius, Achios dictus, regnauit annis XX. & veneno tandem ab vxore Laodicæa extinctus eſt.

Antiochus Magnus, Seleuci frater, VI. Syriæ & Aſiæ rex, regnauit annis XXXV. Is in Cœleſyria omnes Ptolemæi ciuitates ſubegit. Liu. li. 3. Decad. 4. Philometorem prælio ſuperauit, ab Attilio Glabrione ad Thermopylas cæſus & è Græcia pulſus eſt. Liu. 6. Appian. de Syriaco bello, Oroſ. lib. 5. Flor. 2. cap. 8. Hierax vulgò appellatus eſt, quòd accipitis more in rapiendis alienis vitam duceret.

Antiochus Epiphanes, hoc eſt, illuſtris ſiue nobilis, VIII. Syriæ rex, regnauit annis XII. Hic Hieroſolymam deſtruxit, & multa mala Iudæis intulit, crudeliſſimus omnium tyrannorum. Hic eſt Antiochus Epiphanes, quem, cognomine paululum immutato, aliquando Epimanem, pro Epiphane, id eſt, furibundum, & mente captum appellat Polybius. Hunc namque ſcribit immenſos pecuniarum theſauros in comeſſationibus & ſympoſiis prodegiſſe & breui profudiſſe; ſolitúmque eſſe ludibundum, interdum & ebrium grandiuſculos nummorum ſacculos in viis publicis abiicere, ac ſubinde dictitare, Iſthæc accipiant ij quos ſors fortunáve huic commodo iampridem deſtinauit. Nonnunquam etiam roſis coronatum, aureáque indutum chlamyde, vagari ſolitum dicit, lapides ſinu geſtantem, quibus obuios quoſque impeteret. Publicis quinetiam balneis iſte cum populo promiſcuè lauari conſueuerat, pretioſiſſimíſque vnguentis inungi: vnde cùm quidam aliquando illi è populo dixiſſet, Beatus es, ô rex, qui adeò bene oles. Aſt ego, inquit, hac tibi in re continuò ſatisfaciam, & perquàm ſaturum reddam: quo dicto, bicongium vas pretioſiſſimi plenum vnguenti ſuper illius caput infundi iuſſit: ex quo vehemens adeò odoris fragrantia eſt exorta, vt pleroſque à foro ipſo, & longinquis etiam vrbis partibus excitatos, ad eum ſtatim locum contraxerit, vt impellentium ſeſe ſtudio hinc inde, & craſſi vnguenti lubricitate, & plurimi balneatorum humi caderent: & rex ipſe profuſiſſimo penè euectus cachinno, pronus corruit: & vt in turba ſolet, non bellè etiam acceptus, & conflictatus fuerit. Hunc aliquando ferunt in certaminibus, quæ Antiochiæ celebrauit, omnes, qui aderant, Græcos inuitaſſe, pretioſiſſimíſque vnguentis ex aureis guttis perunctos omnes conuiuio ſuſcepiſſe: in quo ipſe inuicem diſcubuiſſe, ac diſcumbentibus miniſtraſſe dicitur. Cum mimis etiam & hiſtrionibus licenter adeò, & imprudenter ſaltaſſe, vt omnes conuiuas, præ pudore, oculos à ſe auertere cogeret. Is eſt Antiochus, qui Romæ aliquando pro obſide fuerat, & inde ad regni euectus apicem, ad has inſanis notas, regali licentia, ſine reſpectu, turpiter declinauit. Hæc Polybius.

Antiochus Eupator, IX. Syriæ rex, regnauit annis II. Philippum, cui Antiochus Eupatoris pater, regni curam commiſit, vicit & occidit: & demum à Demetrio vnà cum Lyſia interfectus eſt. Ioſeph. lib. 12. cap. 15. Iuſtin. lib. 34.

Antiochus Theos, XIIII. Syriæ & Aſiæ rex, regnauit annis XV.

Antiochus Sedetes, vel Soter, vel Pius, XV. Syriæ rex, regnauit annis IX. à Cleopatra ad nuptias & regiam quæ in Seleucio erat, inuitafretus Simonis auxilio, Triphonem Do-

ram obſidentem fudit, fugauit, ac Apamæam cepit, ac interemit, anno regni ſui tertio. Ioſeph. lib. 15. cap. 11.

Antiochus Gryphus, XVII. Syriæ rex, regnauit annis XXIX. Hunc Ioſephus frequenter Philometorem vocat. Is cum Seleuco Gryphi filio de imperio dimicauit, aciéque victus interiit.

Antiochus Gryphus, XVIII. Syriæ rex, regnauit annis X. interfectus eſt ab Herodiano.

Antiochus Cyzicenus, XX. Syriæ rex, regnauit annis XIII. Is fratrem Antiochum regno Syriæ exuit, ac bello vicit.

Antiochus, Comagenorum rex. Cæſar, lib. 3. de bello ciuili.

Antiochus Conſul, Baſſi collega.

Antiochus, Liber pater dictus. Damaſcenorũ rex, fratri Philippo ſucceſſit. Ioſeph. lib. 13. cap. 21. Hic ab Arabum rege occiſus eſt.

Antiochus Aſcalenita, ex veteri Academia dicendi peritiſſimus, Luculli, Ciceronis & Bruti præceptor: de quo Plut. in Lucullo.

Antiochus Syracuſanus, hiſtoricus, qui ſcripſit de Italia: citatur ſæpè teſtis à Strab. & Dion.

Antiochus ſophiſta, quem Atgæ Cilicum tulere, doctiſſimus, de quo Philoſtratus.

Antiochus, fuit ſophiſta ſecurus in figuris, vehemens in accuſationibus, venuſtus in defenſionibus, in demonſtratiuis potens: in forẽſibus ſophiſta, in ſophiſticis forenſi vtebatur oratione.

Antiochi vxor Stratonice; nomen dedit Stratoniceæ vrbi Macedoniæ. Steph. Tarſus etiam Ciliciæ ab Antiocho Epiphane, Antiochia dicebatur. Steph. Item Trallis Lydiæ vrbs Antiochia aliàs vocabatur.

Antíochis, mater Antiochi Seleuci filij, & mulier quæuis, & quæuis Antiochia oriunda: præterea nomen tribus. Steph.

Antiopa, Steph. in Hyſia, Nyctei filia, & vxor Lyci regis Thebarum & Ægyptiorum, Lactantio. Hanc Iupiter in ſatyrum mutatus compreſſit, quod cùm Lycus comperiſſet, eâ repudiatâ, Dircem ſuperinduxit, à qua in carcerem coniecta eſt: verùm cùm partus aduenisſet, ruptis vinculis aufugit in Cytheronem, ibíque Zethum & Amphionem peperit & expoſuit: ſed à paſtoribus reperti: ab iiſdem educati ſunt, qui poſtea adulti, matris iniuriam vlciſcentes, Lycum cum vxore Dirce interfecerunt. Vide Amphion. Propertius,

Tu licet Antiopæ formam Nycteidos, & tu
Spartanam referas laudibus Hermionem.

De hac copioſè Pauſ. lib. 8.

Antiope, Amazonum Regina, de qua hæc N. Comes, mythologiæ lib. 7. cap. 9. fama eſt Amazonas bellicoſas fæminas in Græciam aliquando cum armis hoſtiliter irrupiſſe, atque in Athenienſium agrum præcipuè feciſſe impreſſionẽ, Anthiopenque ipſarum reginã, vel (vt alij malunt) Hippolyten fuiſſe à Theſeo ſuperatam, cùm illi Scythæ opem tuliſſent. Plutarchus in Theſeo.

Antiorus, Lycurgi filius. Plut. in Lycurgo.

Antipater, Philoſophus & poeta Sidonius, ſeu ex Tyro Phœniciæ, Stoicæ ſectæ, Catonis Vticenſis præceptor. Plut. poſt Panætium de officiis ſcripſit. Hic quo die natus fuit, eodem ſemper febre laborauit ſingulis ætatis ſuæ annis, eodẽque die, atque eodem morbi genere conſumptus eſt. Hic nobili epigrammate Sapho, decimam inter Muſas coaptat. Ex tempore innumerabiles penè verſus faciebat Ci. & Quinti.

Antipater, Iolai filius, è Paliura ciuitate Macedoniæ, miles Philippi, deinde inter Alexandri duces, & regni ſucceſſores, diſcipulus & ipſe Ariſtotelis, Suidas, Plutarchus Succeſſor Alexandro in regno Macedoniæ, poſt bellum Athenienſibus illatum, legatis ad eum de pace venientibus, quorum princeps erat Xenocrates, reſpondit ſe in amicitia permanſurum, ſi ſibi Demoſthenes & Hyperides dederentur: Si eius præſidium in Munychiam, id eſt, Athenarum arcem recepiſſent: Si denique abſumptam in eo bello pecuniam, acceptáque damna reſarcirent. Quibus illi conditionibus conſenſerunt.

Antipater & Alexander, Caſſandri filij, XXVI. Macedonum reges, regnarunt annis IIII.

Antipater, XXXII. Macedonum rex, regnauit dies XLV.

Antipater, Cilicum rex.

Antipater, Herodis pater, vir maximus ac potentiſſimus Iudææ procurator à Cæſare conſtitutus, muros ciuitatis reædificauit; Phaſelum Hierſolymæ, Herodem Galilææ præfecit, veneno à Malicho necatus eſt. Ioſeph. bell. Iud. li. 1. ca. 21. Antiq. lib. 14 cap. 19. Volaterr. in hiſtoria Hieroſolymitana.

Antipater, Herodis filius, à patre quinto die priuſquam animam ageret, in vinculis interfici iuſſus eſt. Ioſeph. lib. 17. cap. 9. de bel. Iud. Hegeſip. lib. 1. cap. vltimo.

Antipater Tarſenſis, Philoſophus, authore Plut.

Antipater Hieropolitanus, ſophiſta nobilis, præceptor liberorum Seueri principis, cuius etiam res geſtas, ſcripſit, ac Magiſter Epiſtolarum fuit. Philoſtratus.

Antipatria, Daretidis vrbs, Polybio, Macedoniæ, Liuio.

Antipatris, Paleſtinæ ciuitas, nunc diruta, quã Herodes rex Iudææ ex patris ſui Antipatris nomine vocauerat, de hac Raphael Volaterranus lib. 1. Geographiæ. Ad hanc Paulus ductus eſt captiuus. Act. 23.

Antiphanes, Argiuus nobilis ingenioſus ſtatuarius. Plin.

Antiphanus, Scriba equitum Alexandri. Curtius lib. 7.

Antiphates, Læſtrygonum Anthropophagorũ rex; vnus ex poſteris Lami. Formiarum condi-

toris.: in cuius littore cùm aliquando electus eſſet Vlyſſes, tréſque à ſociis emiſſet qui regionem explorarent, Antiphates vnum ex his apprehenſum ore dilaniauit: reliqui duo vix fuga ſalutem quæſierunt: quos Antiphates cum magna Læſtrygonum manu inſecutus, naues Vlyſſis omni conatu oppugnauit, ſaxiſque & trabibus in eas coniectis omnes demerſerunt, vna tantùm excepta, qua Vlyſſes ipſe cum nobilioribus aliquot ſociis vehebatur, qui ſuccisis repentè rudentibus, ſe ſuóſque eripuit, Ouidius 14. Metamor.

Inde Lami veterem Læſtrigonis, inquit, in vrbem
Venimus: Antiphates terra regnabat in illa.

Vide hæc latiùs apud Homerum, Odyſſeæ 10.

Antiphates, nothus Sarpedonis. Virg. lib. 9.

Et primum Antiphatem: is enim ſe primus agebat,
Thebana de gente, nothum Sarpedonis alti.

Hic Æneam in Italiam ſecutus, à Turno Rutulorum rege occiſus eſt.

Antiphellus & Phellus, regiones Lyciæ. Steph.

Antiphellos, oppidum. Plinius. 5.27. 41. & 31. 11. 37.

Antiphili, portus maris rubri à latere Africano, apud Strabonem eſt lib. 16. Vella hodie dici putat. Stuckius.

Antiphêmus & Lacius fratres, Stephano in Γέλα, & Pauſanias.

Antiphilus, nobilis pictor, qui inter egregia opera puerum in ignem curuatum & flantem pinxit, quoigne paululum flatu excitato tota domus videbatur aliquantulum lumen accipere per noctem. Plin. 35.

Antiphium, nomen loci, dictum, quia Phio aduerſum ſit.

Antiphilus, pictor nobilis, in Ægypto natus, qui ab Oteſidemo didicit artem pingendi Gryllos, quos vocant, ridiculo habitu. Plin. lib. 35. cap. 10. Fuit Apellis æmulus. Lucianus.

Antiphon, Rhamnuſius orator, & dux Athenienſis, præcepta dicendi tradidit, primúſque omnium orationem ſcripſit, quo neminem meliùs orauiſſe cauſam capitis, quum ſe ipſe defenderet, aiunt Quintilianus, Thucydides, Cic. in Bruto.

Antiphonos, Priami filius, qui comitabatur patrem, cùm Hectoris corpus ab Achille redimeret: fratrem habuit Antiphum. Homer. Iliad. 7.

Antiphra, oppidulum prope Alexandriam, nõ procul à mari. Steph.

Antiphus, Priami filius ex Hecuba, quẽ Agamemnon vnà cum Iſo fratre, ſed illegitimo thoro nato, in bello Troiano interfecit.

Antiphus, filius Theſſali, & nepos Herculis, qui cum fratre Philippo dux triginta nauium cum aliis Græcis ad Troiam commigrauit, vt apud Homerum lib. Iliad. 2.

Antiphus & Alitherſes, Vlyſſis amici. Odyſſ. 17.

Antipodes. Cic. 4. Acad. quæſt. Nónne etiam dicitis eſſe è regione nobis è contraria parte terræ qui aduerſis veſtigiis ſtent contra noſtra veſtigia, quos Antipodas vocatis? idem Tullius VI. de Rep. Ioachimus Vadianus in Melam. Plin. 6. 22. 1. Vide Antichtones.

Antipœnus, Thebanus nobiliſſimus, cuius filiæ pro patriæ ſalute ſeipſas interfecerunt. Pauſ. Vide ſuprà Anticlea.

Antipolis, oppidum. Plin. 3. 4. 20. 1. Ianiculũ. 3. 5. 136.

Antipolis, Galliæ Narbonẽſis in extrema prouincia vrbs, Ptol. vulgò *Antibes Ragni*, Poldo.

Antipyrgus. Ptol. vrbs Marmaricæ. Strab. Tetrapyrgia, vulgò *Luch'o.*

Antirrhium, promontorium, cui alterum ῥίον dictum in Peloponn. obuertitur. Plin. 4. 2. 2. 93. 3.

Antirrhodus, Ægypti inſula circa Pharum. Strabo.

Antiſara, quæ & Tiſara Stephano, aliquibus Datinorum vrbs & portus.

Antiſiæ ſunt circuli, ſiue gradus circulorum, in quibus Sol conſtitutus, dies diebus & noctes noctibus adæquat, veluti dicas æquales ex aduerſo, legendum videtur Antiſciæ, Cælius Rhod. 24. lib. cap. 17.

Antiſcij. Vide ſuprà in dictione Amphiſcii.

Antiſſa, oppidũ in Leſbo inſula, Pomp. Steph. addit inſulam quoque vnam Cycladum ſic vocari, & aliam Indiæ. Plin. 5. 31. 54. Eſt & inſula Leſbi adiuncta. Plin. 2. 89.

Antiſſiodorum, ciuitas Galliæ in Senonenſi prouincia, quondam Burgundis ſubdita, incendio repentino combuſta, à Mathilde Comite reſtaurata, qualis hodie conſpicitur, vulgò *Auxerre.*

Antiſthenes, philoſophus, poſteaquam docuiſſet Rhetoricam, audiſſétque Socratem, dixiſſe fertur ad diſcipulos, Abite, & magiſtrum quærite: ego enim iam reperi: ſtatimque venditis quæ habebat, & publicè diſtributis: nihil ſibi præter palliolum reſeruauit. Princeps fuit Cynicæ ſectæ, & ad audiendum Socratem, quotidie ibat ex Pyræo, quadraginta ſtadiis emenſis: acutus, magis quàm eruditus, præceptor Diogenis, patientiam & duritiam adamauit Cic. lib. 3. de Oratore ad Quintum fratrem: Antiſthenes multos quidem populates eſſe deos aſſerebat, vnum tamen naturalem ſummæ totius artificem. Polyd. Verg. lib. 1. cap. 1. de rerum inuent. Fuit & Antiſthenes diſcipulus Heracliti. Alius Epheſius, tertius Rhodius, hiſtoricus, vt tradit Diogenes Laërtius. Fuit & Antiſthenes Sybarita.

Antiſtiana, Hiſpaniæ citerioris vrbs inter Barcinonem & Tarraconem. Anton.

Antiſtius, Romanus nobilis, qui vxorem, quã cum libertina fabulari viderat, repudiauit. Alex. ab Alex. lib. 4.

Antiſtius Turpio, miles factionis Pompeianæ in Hiſpania, ita fidēs viribus, vt aduerſarios Cæſarianus ſolus ad pugnam prouocarit. Hirtius de bello Hiſpan.

Antitheus, Athenienſium rex. Olym. 166. Pauſ. lib. 7.

Antitáurus, mons Tauro oppoſitus. Strabo l. 11. Taurus itaque in Septentrionem verſus, in multos quaſi ramos diſcinditur, quorum vnus eſt Antitaurus, qui Sophænam cōprehendit in conualle quadam, quæ inter eum iacet, atque Taurum vltra Euphratem. In eo valles ſunt profundæ & anguſtæ, in quibus ſita ſunt Comana ciuitas memoratu digna, & Bellonæ fanum, quod illi Comana vocant.

Antithei, quidam mali Déi, quos à Magis cōfingi ait Arnobius, hique ſpiritus eſſe dicuntur, qui in actionibus humanis ſæpe obrepant, ſéque Deos fingant, & inſcios mendaciis & ſimulationibus deludant.

Antiueſtæum, prómontorium Britāniæ, quod etiam Bolerium. Ptol. Diod. Belerium, in Cornubia ſeu Cornvvalia.

Antium, vetus vrbs Latij, Volſcorum caput, Romanorum colonia: ita dicta, quòd ante alias vrbes in ipſo littore ſita fuerit, ad Romanorum oſtium, rerúmque vrbanarum permutationem accommodata. In hac fuit Fortunæ templum Horat. 1. Carm.

O diua, gratum quæ regis Antium.

Hinc Antiates, vrbis huius incolæ, multis nauibus olim diuites, quarum roſtra Antio à Romanis deleto in foro affixa, nomen fecerunt loco, ex quo concio haberi ſolebat ad populum. Vide Liuium libro 1. ab vrbe condita. vide Antias & Antiatæ.

Antiatæ, populi. Plin. 6. 7. 10.

Anxiteni, Indiæ populi, Plin.

Antobroges, populi Aquitaniæ, Narbonenſi prouinciæ contermini, non procul à Caturcis populis. Plin. lib. 4. cap. 9.

Antœci, populi qui inhabitant contrariam zonam Antichthonibus.

Antómenes, vltimus Corinthiorū rex, regnauit annum 1. Reges poſt hunc non fuerunt, ſed annui principes conſtituti.

Antona, fluuius in Anglia, hodie Veium vocari auctor eſt Polydorus. Lipſio nomen vrbis.

Antoninus Caracalla, Romanus Imperator; denominatus à genere veſtis quam populo erogauit. Cæl. Rhod. lib. 16. cap. 10. Hic libidinis impatientia nouercam ſuam duxit vxorem. Cæl. Rhod. lib. 16. cap. 10. & Euſeb.

Antoninus Imperator, Seueri filius.

Antoninus Imperator Romanus, cognomēto Pius regnauit annos 23. anno Domini 40. Hic primus ſtatuit vt Reſurrectio Dominico die celebraretur, quòd poſtea Romanis pontificibus eſt confirmatum. Euſeb.

Antoninus, Commodus, Antonino Pio ſucceſſit, cui cum aliquando pugnaret, ſitique grauiſſima cruciaretur: pluuia diuinitus miſſa eſt: cum è contrario Germanos & Sarmatas fulmina perſequerentur, plurimóſque interficerent: anno Domini 178.

Antoniopolitæ, in Lydia, qui Mæandro alluūtur. Plin.

Antoninopolis, in Meſopotamia, à Conſtantino extructa. Ammian. lib. 18.

Antonius Gnipho, poëta Gallus, expoſitus, & à nutritore ſuo manumiſſus, Romæ docuit Rhetoricā & poëmata in domo Iulij Cæſaris adhuc pueri: cuius ſcholam Cicero & clari viri frequētaſſe dicūtur. Nihil vnquam de mercedibus pactus eſt, eóque plura ex diſcentium liberalitate conſecutus eſt. Vixit an. 1. Tranquil.

Antonius Muſa, medicus Auguſti Cæſaris; Plin. lib. 29. 1. & 33.

Marcus Antonius orator, Triumuiri auus, de quo Cicero in Bruto: Omnia veniebant Antonio in mentem, eáque ſuo quoque loco, vbi plurimum proficere & valere poſſent: vt ab Imperatore equites, pedites, leuis armatura, ſic ab illo in maximè opportunis orationis partibus collocabatur. Erat memoria ſumma, nulla meditationis ſuſpicio: imparatus ſemper aggredi ad dicendum videbatur: ſed ita erat paratus, vt iudices illo dicente nonnunquam viderentur non ſatis parati ad cauendum fuiſſe.

Marcus Antonius oratoris filius, natu iunior, gratia Cottæ conſulis, Cethegi factione in Senatu curationem rei frumentariæ totius oræ maritimæ nactus, Siciliam & prouincias omnes depopulatus eſt. Et ad poſtremum inferens Cretenſibus bellum, ibi morbo interiit. Hunc Saluſtius ait perdundæ pecuniæ genitum, & vacuum à curis niſi inſtantibus. Pædianus.

Antonius, alter oratoris filius, multos in Achaia ſpoliauit, nactus de exercitu Syllano equitum turmas, quamobrem Græci accuſarunt eum ad Marcum Lucullum prætorem, qui ius inter peregrinos dicebat. Hunc Cicero in Verrinis vocat in exercitu Syllano prædonem, in introitu gladiatorem, in victoria, quadrigarium. Nam inter eos fuit, qui iuſſu Syllæ in Circenſibus, quos ipſe poſt victoriam fecit, quadrigas agitauerunt.

Antonius, C. Antonij Syllani filius, cum Cicerone conſul, eique maximè aduerſus, quòd Catilinæ faueret. Placatus ab eo, recta de Repub. ſentire perſuaſus eſt. Poſtremo poſt Cæſaris mortem in diſſenſione ciuili, in Bruti poteſtatem cùm in Græciam veniſſet, ab eodem trucidatus eſt.

M. Antonius Triumuir, Marci oratoris filius, & Lucii frater, cauſa & fax totius belli ciuilis fuit, cùm eſſet Tribunus clam ex vrbe ad Cæ-

ſarem in Galliam profugit. Mutinam Bruti prouinciam inuadentem, hortante Cicerone, Senatus hoſtem iudicauit: ſuperatúſque ab Hircio & Panſa Coſſ. ac Cæſare puero, mox Triumuiratus fœdere inter eum & Lepidum ac Cæſarem inito, Brutum & Caſſium in Macedonia apud Philippos ſuperauit. Quo bello confecto, Octauius valetudinis cauſa Romam rediit: Antonius in Græciam, Aſiámque profectus, honore quaquauerſus ingenti eſt exceptus. Cùm illi Oriens, Auguſto Occidens, Lepido Italia obtigiſſet, multos per Orientem reges & Tetrarchas debellauit. Inter quos Antigonum, Iudæorum regem, ſecuri percuſſit: quod antea regum nulli contigit. Fuluiam inito Triumuiratu repudiauit, vt Octauiam Auguſti ſororem duceret: vtramque poſtremò ob Cleopatram Ægypti reginam contempſit: ad bellum Parthicum, Ventidium legatum miſit. Sed repudiata Octauia, cauſa fuit inter eum & Octauium diſſenſionis. Qui cum poſtremo ad Actium nauali prælio congrediens, ſuperatus eſt, Alexandriámque confugiens, atque ibidem ab eodem obſeſſus, gladio ſponte occubuit, anno ætatis LVI. Vir fuit in otio luxurioſiſſimus, in negotio laborioſiſſimus, ob res malè geſtas: vt nihil de ſolita voluptate remiſerit, Plutarchus in eius vita.

L. Antonius, Triumuiri frater, apud Peruſiam ab Octauio obſeſſus, in deditionem cum CCC. aliis venit, quibus, vt ait Liuius, in Epiro, Octauius ipſe pepercit, vt verò Tranquillus, omnes ad aram Cæſaris necare crudeliter iuſſit.

Antonius Iulianus rhetor Romę perquàm fuit honeſti atque humani ingenij, doctrina quoque vtiliore ac delectabili, veterúmque elegantiarum cura & memoria multa.

Antoniopolire, populi. Plin. 5.29.27.

Antoniòrum familia Romæ, nobiliſſima vetuſtiſſimáque, ab Antio Herculis filio oriunda. Gel.

Antontes, Mardonij regis Thebarum filius, Pauſan. lib. 9.

Antor, Centauri cuiuſdam nomen. Valer. Flac. 1. Argonaut.

——ardenti peragit clarus Antona quercu.

Antorides Pictor, Ariſtippi, filij Ariſtidis Thebani, diſcipulus, Plin. lib. 35. cap. 10.

Antricum, oppidum Galliæ Narbonēſis, Normaniæ finitimum, vulgò *Chartres*.

Antron. nomen fluminis in Britannia.

Antronia, vrbs in Meſſenia Peloponneſi regione, ab antris, è quibus molares lapides exciduntur, appellata, à Strabone Antron dicta: item à Stephano, qui Theſſaliæ vrbem eſſe ſcribit. Ab hac Antonij aſini dicti. Pomp. Mela lib. 2.

Antronis aſinus, caſtellum in Pthiotica plaga, de quo ſic Strab. lib. 6. Ad Antronem verò munitum caſtellum eſt, in tranſitu in Eubœam, quod Antronis Aſinum vocant.

D. Antonius, vir Ægyptiaci ſanguinis, monachis Chriſtianorum initium dedit, licet non ante omnes monachos fuerit. Primus tamen mirè omnium ſtudia ad eam vitam imitandam incitauit, monachorúmque dogma inſtituit, ſicuti mox D. Baſilius in Græcia fecit, & Hilarius in Syria. Poly. Verg. lib. 7. cap. 2. de rerum inuent. Panis illi eſcæ fuit, & aqua potui ſemel in die, & ſub occaſum ſolis tenui cibo reficiebatur: cuius ſanctitas ita celebris erat, vt Helena, Conſtantini imperatoris mater, ſe & filium per literas illi commendarit. Obiit in Eremo annos centum & quinque natus: qui fuit annus ſalutis humanæ trecenteſimus ſexageſimus primus. Eccl hiſt. autores. B Athanaſius eius diſcipulus vitam & inſtituta Doctoris ſui Atticæ, eleganter & accuratè ſcripſit, aureolo libro 4. apud Germanos cum Lat. verſione edito. Fed. Morel.

Antuates, populi citra Rhodanum, extra Belgas, Celtas & Aquitanos: finitimi Allobrogibus & Geneuæ, ac Galliæ Romanorum prouinciæ proximi. Huius nominis adhuc extat vicus & præfectura quædam monachorum inter Geneuam & Lugdunum, qui & Geneuenſis olim diœceſis, vulgò *Nantua*. Videntur tamen, ſecundùm Cæſaris deſcriptionem libro 3. comment. Antuates magis fuiſſe inter Allobroges & vicum Veragrorum, cui Diuus Mauritius, vulgò *Sainct Mauris*, Sedunenſis diœceſis nomen eſt. Hos quidem Vantuates appellant. Hodie vulgò *Le pays de Vaut*. Hæc regio varias præfecturas, pagos & oppida non pauca continet, circa lacum Lemanum & vltra ad Septentrionem.

Antvverpia, ſeu Anuerpia, & Antuerpia, olim Attuatum & Antuacutum, nobile in Brabantia oppidum in ripa Scaldis, & partim maritimum, variis Europæ nationibus frequentatum, mercimoniis mirum in modum floret. Sumptuoſis tam publicis quàm priuatis nitet ædificiis: auguſtiſſimo D. Virginis templo, cum turri ex candido lapide altiſſima: Ciuica, Hanſeatica, Anglica ac Portugallenſium domo: Monaſterio Præmonſtratenſium, monumento Iſabellæ Caroli ducis Burgundionum coniugis nobili. Anno 1567. die 5. Nouembris Antuerpiæ mœnia à Cronenburgio vſque Cęſaream portam diuulſa, ſolóque æquata fuere: & Arx (vulgò *Citadelle*) vallo cincta, foſſa & aqua circundata, quinque propugnaculis ex viuo ſaxo munita conſtructa eſt: habens in circumferentia inter propugnacula ſupernè eminentes decem & tres formas, planas ad hoſtium inſultus propellendos fortiſſimas. Intus latè patentem aream percommodè claudunt ædes præſidiariis militibus aptæ. In areæ medio tunc ſtatua ænea deaurata maximis ſumptibus fuſa, Ferdinãdo Toletano, Albæ duci olim in Flandria Regis Hiſpani præfecto poſita, paulò poſt deturbata & comminuta eſt. Ars illa diruta & euerſa: denuo autem procurante Alexandro

Duce Parmenſi inſtaurata & adhuc erecta permanet: nobili illo Europæ emporio propter bellorum in Belgio per 30. annos graſſantium incommoda ad ſolitudinem ferè redacto. Gall. *Anuers.*

Antros, eſt inſula in Garumna fluuio de Pyrenæo monte defluente, quam pendere & attolli aquis increſcentibus ideò putant: quia cùm videatur editior aquis, obiacet: vbi ſe fluctus impleuit, illam operit, nec vt prius tantum abit. Pomponius Mela. lib.3.

Anubingara, Taprobanæ vrbs. Ptol.

Anûbis, Ægyptiaca dicitur canis, in cuius forma colebatur Mercurius: quia nihil eſt cane ſagacius. Virg. Æneid.8.

Omnigenumq; deûm monſtra, & latrator Anubis.

Ouidius.

Per tua ſacra precor, per Anubidis ora verendi.

Diodorus ſcribit Anubim filium fuiſſe Oſiridis & Iſidis, qui canem geſtabat tanquam armorum inſignia. Ex quo Ægyptij canem venerantur, & Anubim deum canino capite effingunt. Cæl. Rhod. lib. 5. cap.12.

Anuchtha, Suſianæ vrbs. Ptolem.

Anulinus Conſul Romanus, Sabini II. collega. Horum tempore Antoninus Caracella Alexandriæ cùm eſſet, Alexandrinam iuuentutem conuocauit, eámque paſſim omnem, militibus ſigno dato, interemit & occidit. Herodian. libro quarto. Spartianus.

Anulus, fluuius Mauritaniæ. Plin.58.1.5. ad quē elephantes niteſcente Luna noua deſcendere, ibíque ſe purificantes aqua circumſpergi ſcribit. Dion pergere elephantes ait πρὸς ὕδωρ ἀέναον, i. perennem aquam. Cælius Rhod.13.18. conſiderandum relinquens, an Plin. ἀέναον vel potius ex authore aliquando Anulum verterit. Pliniani codices emendatiores habent Amilus.

Anurogrammi, Taprobanæ populi, & Anurogramınum regia. Ptolem.

Anus, nomen fluuij.

Anxa, oppidum in ora Senonum, quæ antea Galliopolis dicebatur, vt ſcribit Plinius lib.6.c. 11. Plinius 3. 11.14. Magnæ Græciæ vrbs. hodie *Gallipoli.*

Anxantani, Pelignorum populi. Strabo.

Anxanum, Ferentanorum in Italia oppidum, hodie, *Lanzano*, vel *Lanziano.*

Anxani, populi Plin.3.12.4.

Anxius, fluuius ex Armenio monte oriens, per Caucaſum in Meſopotamiam defluit, & Pactolo flumini è Caucaſo cadenti occurit, vnúmque facti in Euphratem demerguntur.

Anxur, vrbs Volſcorum, Plinio, quā olim Trachinam, nunc Tarracinam dicunt. Martialis.

Siue ſalutiferis candidus Anxur aquis. Horat.

Millia tum pranſi tria repſimus atque ſubimus
Impoſitum ſatis latè cadentibus Anxur.

Vide Tarracina. Plin.3.5.54.

Anxûrus, ſiue Anxyrus, nomen eſt quo Iupiter à Campanis vocitatus eſt, qui maximè Anxure colebatur imberbis, vel quaſi ἄνευ τοῦ ξυροῦ, id eſt, ſine nouacula: quia nunquam barbam raſiſſet. Seruius in illud Virg. Æneid.7.

Circæumq; iugum: queis Iupiter Anxurus aruis,
Præſidet, & viridi gaudens Feronia luco.

Vide Anxirus.

Anydrus, inſula. Plin.5.31.

Anyger, Anagrus, Aniger, Antiger, Theſſaliæ fluuius, in quo Centauri ab Hercule ſauciati, vulnera ſua lauerunt. Quamobrem cùm primò dulces habuiſſet aquas, poſtea in fœtidas ſunt conuerſæ. Bocatius. Ouid. *Fundit Anigrus aquas,* &c. Fortaſſe idem qui ſuprà Anager.

Anygridum eſt ſpelunca Nympharum, ab Anigro fluuio haud longè diſſita in Samica regione. In hac ſi quis albo laborans, aut lauca Nymphas appreeetur, ſacrificijs etiam promiſſis, abſtergátque pollutas corporis partes, ac fluuium enatet, mox euadit incolumis. Cæl. Rhod. lib.6. cap.14.

Aym, Palæſtinæ locus. Ioſue 15.

Anyſis, Aegypti rex, Horodoto lib.2. vrbs Aegypti. Steph.

Anychines, fluuius in Indicum mare defluens. Laon.

Anytios, Aegypti Nomus. Herodot.

Anytus, Athenienſis cum Melito & Lycone Socratem accuſauit, & occidi curauit, Horat. li. 2. Sermonum, Satyra 4.

---quadia vincunt
Pythagoram, Anytiq; reum, doctùmq; Platona.

Xenoph. poſtea ab Athenienſibus cum ſocijs morte mulctatus eſt. Laert.lib.2.

Anzaba, fluuius circa Tigridē. Ammian lib.18.

Anzeta, Armeniæ maioris vrbs. Ptolem.

A O

Aod, i. laudans ſiue confitens, filius Ieræ, filij Iumini. Iud.3. Hebr. Ehud.

Acede Muſæ nomē, vna ex filiab. Aluœi. Pau.l.9.

Aon, Neptuni filius, factione ſuorum ex Apulia pulſus, nauigio Eubœam & inde Bœotiam venit, vbi populis montes habitantibus imperauit, eóſque Aones, vt & montes vicinos, appellauit. Porro Aon filium Dimantem reliquit, qui ei in regno ſucceſſit.

Aones, populi ex Aonia. Pauſ. lib 9.

Aónia, pars montana Bœotiæ, cuius meminit Steph. vnde totam Bœotiam priùs Aoniam dictam ſcribit, hinc etiam dictæ

Aonides Muſæ à fonte Aone, in eadem regione illis conſecrato. Iuuenalis,

---cupidus ſyluarum, aptuſq; bibendis
Fontibus Aonidum.

Aónius, id eſt, Bœotius, Seruio apud Virgiliū,

Aonio rediens deducam vertice Muſas.

Aôricus, Gotthorum rex.

Aóris, Arantis filius, venator bellicoſus, Steph. & Pauſ. lib 2.

Aornos,

Aôrnos, petra apud Indos præceps & inuia, monumentis hiſtoricorum celebrata, quaſi auibus inacceſſa. Scribit Plutarchus Alexandrum cùm intellexiſſet hanc petram teneri ab homine meticuloſo, dixiſſet: Nunc locus iſte facillimus eſt captu.

Aórnos, vrbs in Epiro. Ptol. & Steph.

Aórnos, lacus inter Puteolos & Caias, qui poſtea paucarum litterarum mutatione dictus eſt Auernus. Aórnos autem, quòd auibus careat: ipſæque ſuperuolantes graui eius odore enecentur: ſiue quòd ſulphureæ exalationes aem vſque adeò extenuent, vt aues ſuſtinere non poſſit. Virgil. Aeneid. 6.

Spelunca alta fuit, vaſtoque immanis hiatu.
Scrupea, tuta lacu nigro, nemorumque tenebris,
Quam ſuper haud vllæ poterant impune volantes
Tendere iter pennis, talis ſeſe halitus atris
Faucibus effundens ſupera ad conuexa ferebat:
Vnde locum Graij dixerunt nomine Aornon.

Plinius in Proœmio lib. 4. locum collocat in Epiro, qui & ipſe ab exhalatione auibus peſtifera nomen accepit.

Aornus, lacus eſt quidam iuxta Eridanum Italiæ amnem, cuius aqua, ob graueolentiam, à nullo penitus animalium temerè deguſtaretur. In hunc quondam ictum fulmine cecidiſſe Phaethontem credula fabulata eſt antiquitas, quamobrem & dirum illum, tetrùmque odorem contraxiſſe lacum, & mortiferam inſuper vim habuiſſe, quia ex illo bibentes, citiſſimam conſequi mortem, conſtanter eſt creditum. In illius autem margine excelſos ſtetiſſe populo fama eſt, vnde turgentibus ramis nitida ſudabant Electra, ex quo locum etiam fabulæ datum ferunt, Phaetontis ſorores in arbores conuerſas, illius deſiderio, lachrymis molle ſuccinum iugiter diſtillare, quem lacum nonnulli Aornum appellauere. Sunt, qui Aornum lacum iuxta Cumas in Italia fuiſſe commemorent, ſic appellatum, quia nulla illum ſuperuolaret auis: figurâ rotundum, aqua in cœruleo colore ſubnigrante. Cæterùm, qui res ab Alexandro Magno geſtas ſcripſere, altiſſimam apud Indos petram Aornum appellari dixerunt: quoniam cùm frigore magno, tum altitudine ſua nullam illam ſuperuolaret auis, ſiquidem quindecim in ſubiectum ſtadia erigi, & excreſcere illam perhibent. Cocceius verò Dion, & Agathoſthenes, nec non alij plerique hiſtoriarum conditores, Aornum neque petram eſſe, neqee lacnm autumant, ſed terræ quoddam barathrum in Ayria Adiabene, ſuper quod ob peſtilentem mortiferùmque inde emanantem halitum, nulla euolare poteſt volucris: ſed eò perueniens loci, vt ad perpendiculum ſuperſtes, illico exanimis concidere dicitur. Leonic lib. 3. cap. 69.

Aorrhus, locus in Theſprotide, vbi oracula reddebantur. Pauſan.

Aorſi, gens quæ Tanaim incolit in Aſia, Strab.

Aorus per τὸ ἄωρος ciuitas Cretæ, ab Aora Nympha, Eleuthera etiam dicta. Stephanus.

Aorua, fluuius. Plin. 3. 23. 3.

Aôrſi, populi. Ptol. lib. eo. cap. 14. non procul à Iaxarte fluuio, qui in Hyrcanum mare influit. Alios Plin. lib. 4 cap. 12. in Europa collocat Aorſos, & rurſus eorum meminit 6. 16. 12. Strab. lib. 11 Aorſos dicit Tanaim fluuium accolere.

Aorti apud Steph.

Aóti, populi ſunt in finibus Thraciæ, Getis finitimi, non procul ab Iſtro. Plin. lib. 4. c. 11. Plin. lib. 4 cap. 6.

Aoth, Hebræorum populi ex tribu Ephraim. Euſeb.

Aoüs, fluuius in ea parte Macedoniæ quæ mari Adriatico adiacet, non procul ab Apollonia in mare illabens. Sunt qui Æantem appellent. Plin.

A P

Apadna, Meſopotamiæ vrbs. lib. Notit.

Apadnus, locus in Iſauria. Procop. lib 5.

Apæi, populi in Æthiopia ſub Ægypto. Ptol.

Apeſus, vrbs Troiadis, quæ & Pæſus dicitur Eſt etiam Pæſus Dauniæ ciuitas. Steph.

Apaitæ, Aſiæ minoris populi. Strabo quondã Cercitæ & Cercetici dicti.

Apamena, Syriæ regio. Ptolem.

Apamia, ad Auſtrum in Mediterranea ſita, à Seleuco condita, Cœles regionis vrbs eſt x. mil. paſ. ab Aulocrene monte diſtans, Rhagis & Heracleæ vicina, quæque Seleuciæ & Laodiceæ propter concordiam ſoror dicebatur: cui hoc nomen Antiochus à matre ſua Apamæ Artabazi filio & Seleuco Nicanori nupta impoſuit. Illic & reſtagnatio Euphratis cum Tigri confluit.

Apámia, ciuitas Parthorum. Ptol. Eſt item ciuitas Ponti, apud eundem. Eſt præterea inſula, teſte Plinio, à Tigride circumfuſa, quia Antiochus id nomen à ſuæ matris nomine impoſuit. Eſt & Apamea, Bithyniæ oppidum, à Nicomede Pruſi regis filio ſic appellata, quæ poſtea Myrleam à Myrlo, Aolophonio duce, ducebatur Myrleam Colophoniorum habet Plinius, & Apamiam etiamnum hodie vocari ſcribit Sophianus. Apamia, Magnæ Phrygiæ vrbs, proxima poſt Epheſum dignitate, ad Marſiæ fluminis (qui cum Meandro coit) oſtia ſita eſt & Ciborus cognominata, auctores Strabo, Ptolemæus, & Plinius, qui eam Celenas, & initio eam dictam tradit, cui ſuffragatur Liuius li. 38.

Apamia, Mediæ oppidum, Raphane cognominatum. Plinius.

Apamiæ, Phœniciæ vrbs eſt Euſtahio, ad Orontem fluuium ſita. Hanc Pharnaſca & Pella

idam dictam fuiſſe ait. Puto eandem ab Ammiano lib. 13. Meſene cognominari. Stephanus eam quoque Cherroneſum vocari ait. Hamous hodie dici Ballonius tradit.

Apameſte, oppidum in magna Græcia, cuius incolæ dicuntur Apamæſtini, quorum meminit Plin. lib. 3. cap. 11.

Apana, Antiochi filia. Pauſ.

Apánda, Macedonum rex, Aſtyabari filius, regnauit annos xxx.

Aparctias, ventus ab Arcto flans, hoc eſt, à Septentrione. Plin. lib. 2. cap. 4. 7.

Aparni, Scythiæ populi, ex Nomadum gente, Hyrcanis & eorum mari proximè adiacentes. Strab. lib. 11.

Aparthenij, populi ſunt circa Mæotim. Plin. 6. cap. 4.

Apaſiacæ, gens Maſſagetarum. Step. & Stra.

Apaturia, Minerua cognominata ab Æthra, quæ per quietem monita à Minerua, vt Sphæro ſacrificaret, cùm in inſulam traieciſſet, à Neptuno compreſſa, Palladis templum ibi erexit, Prætereaque conſtituit vt Trœzeniorum virgines Zonas ante nuptias Apaturiæ Palladi conſecrarent. Erat & feſtum Athenis Apaturia nomine, quaſi Homopatoria, quòd patres liberorum curiæ aſcribendorum gratia conuenirent, de quo feſto copioſè Suidas: fuerunt & Apaturia Dionyſ. i. Baccho conſecrata, hac de cauſa: Cùm bellum exortum eſſet inter Athenienſes & Bœotos, Xanthius Bœotus Thimoetem Athenienſem Imperatorem ad ſingulare certamen prouocauit. His dimicantibus, quidã à tergo Xanthij nigra pelle capræ indutus apparuit: tunc Thimoetes ſibi iniuriam fieri conqueritur, cùm ad ſingulare certamen cum ſocio accederet: ac dum Xanthius reſpiciens conuerſus eſſet, ab aduerſario interficitur. Cùm verò Bacchus creditus eſſet pelle capræ apparuiſſe indutus, dies feſti fuerunt in eius honorem ab Athenienſibus menſe Octobri inſtituti. Tunc igitur celebrabantur Apaturia, ſic dicta à decipiendo ſpatio dierum, quatuor, quorum primus Dorpia dictus eſt, quòd Sodales ad veſperam in vnum coacti epularentur, Secundus, Anarhyſien., à ſacrificando, Ioui enim Sodali & Palladi ſacra faciebant: tertius, Cureotis, i. puellaris, quòd ſcilicet pueros & puellas ſodalitati adſcribebant: quartus Epibda ſeu Additius. Suidas, Herodot. Xenophon lib. 1. Hellenicõn, &c.

Apaturia, Venus dicta eſt, ab ἀπατάω quod eſt decipio. nam cùm gigantes quodam tempore vellent eam interimere, dicitur in latebris tandiu delituiſſe, donec Herculis auxilio ſigillatim omnes interfecit.

Apatûrum, Veneris templum in Phanagoria. Steph. ex Strab. Hecatæus ſinum quendam Aſiæ ſic nominat.

Apauortène, regio eſt Scythiæ, in qua eſt Hyrcania prouincia.

Apeauro, mons in Peloponneſo. Polyb.

Apelles, Cous, pictor eximius, ingenio & gratia, quam in ſe maximè iactabat, præſtantiſſimus, voluminibus etiam apud Perſeum diſcipulum editis, quæ artis ſuæ doctrinã continerent. Floruit Alexandri Macedonis temporibus, à quo tantùm depingi voluit. Is moriens Venerem imperfectam reliquit, quam nullus repertus eſt qui vellet abſoluere. Ouidius.

Si nunquam Venerem Cous pinxiſſet Apelles,
Merſa æquoreis illa lateret aquis.

Quint. lib. 12. Plin. 35. 10.

Apelles, monachus in Ægypto ex fabro ferrario factus, qui cùm aliquando de nocte hoc exerceret opus, vmbra dæmoniaca, veluti mulier ſpecioſa, eum de caſtitate tentabat. At ille ferrum, quod elaborabat, ex fornace trahens, eam percuſſit in faciem: tunc ille dæmon ſtridens, & ingemiſcens, procul effugit. Soz. libr. 8. cap. 1. hiſt. trip.

Apelles, i. expellens vel abigens. Vir commendatus à Paulo. Rom. 16. 10.

Apelles, ſectator Marcionis, de cuius hæreſi vide Euſeb. lib. 5.

Apellei, populi. Plin. 6. 17. 5.

Apellicon, proprium viri nomen. Stra. lib. 13. Hic magis librorum ſtudioſus, quàm ſapientiæ, volens corruſiones emendare, eos tranſcribendos dedit, ſcriptura non rectè ſuppleta, quapropter libros edidit erroribus plenos. Huius bibliothecam Sylla poſtea, quum Athenas cepiſſet, Romam abduxit. De hoc plura Strab.

Apenaſte, Ptolemæo Apuliæ Dauniæ vrbs. *Manfredonia*. Ligorio.

Apenninus mons, à penna quæ eſt ſummitas, vel, Aphœninus cum œ diphthongo (vt ſcribit Seruius) quaſi Alpes Pœni, quem Annibal primus ſuperauit, in quo itinere alterum amiſit oculum. Hic Italiam diuidit, incipítque à Genua, & ſupra Carnos incumbit. Liuius lib. 21. Pœninum dicit. Stepha. Per mediam Italiam in longum extenditur, cuius dextra pars Tyrrhenum mare, ſiniſtra verò Adriaticum reſpicit. Non procul à Genua Ligurum capite initium ſumit, tandémque in duo brachia diſcinditur, quorum alterum in agrum Brutium ad Fretum vſque Siculum: alterum per Apuliam vſque ad ſuperum mare porrigitur. Hinc Apennicolæ dicuntur, qui hunc montem incolunt. Virgil. 11. Æneid.

Apennicolæ bellator, filius Auni.

Apennion, Stephanus vocat, in Saxonum Chronicis (vt Reinechius tradit in ſuo de familiis ſyntagmate) *Das Parther gebirge* appellatur. Latinè ſonat, Parthorum montes. Vnde autem huius denominationis originem ducat, ſe neſcire addit: neque ego facilè dixerim, apud Ortonem Friſingenſem libro 2. de geſtis Frederici I. vocatur etiam Bardonis, mons. I-

tem Pardonis perp. apud Conradum à Licthenau. Itali varia illi attribuunt pro locorum varietate nomina. Monte Fiſcello vocant eius iugum, vnde Nar fluuius emanat.

Apennini ſylua. Plin.3.5.159. Deſcriptio montis Apennini 55.47.

Apennini montes. Plin.3.11.

Apennina regio. Plin.8.48.

Apera Galatiæ oppidum. Anton.

Aper Conſul, Catulini collega.

Aper Conſul, Pollionis ſecundi collega.

Aperantia, vrbs Theſſaliæ. Steph.

Aperetes, Arcadiæ vrbs. Pauſ.

Aperia, vrbs circa Mœſiam, Hiſt. Miſcel

Aperopia, inſula Argiæ regionis. Pauſ.

Aperræ, Lyciæ vrbs. Ptolem.

Apeſantas, Plinio Argiæ, Peloponneſiacæ regionis mons, Apieſas Stephano dictus. Item Selene i. lunaris. Plutarchus in libello de fluminibus, & montibus, eum per diphthongum ſcribit in ſecunda Apæſantus, & addit ad eundem aliquando Argium Micœnam Selenuntium & Opheltium appellatum.

Apeſas, mons Ciliciæ, Pauſ. lib.2. idem qui Apeſus, ontis, Theb. mons Nemææ ſuperiacēs, vbi Perſeus, Theſeuſque, Ioui primùm operatis creduntur. Dictus ab Heroe, cui Apeſas nomen erat, Papinius.

Mons erat audaci ſeductus in æthera dorſo,
Nomine Lernai dicunt Apeſunta coloni,
Gentibus Argolicis olim ſacer.

Ab hoc Apeſuntius Iupiter dictus eſt. Plin lib. 4. Vide ἀπέσας apud Steph.

Apeſantus, Iupiter dictus eſt ab Apeſonte monte, qui eſt ſupra Nemæam, vbi Perſeus ſacra Ioui facere ſolebat.

Apetua, Hiſpaniæ Bæticæ vrbs, non procul à Corduba, Strab.

Aphace, vrbs Libyæ. Steph.

Aphæa, Diana dicta eſt, cuius in Ægina templum fuit. Pauſan. Fuit & Aphaca Palæſtinæ locus inter Heliopolin & Byblum, vbi fanum Veneris Aphacitidis, Iudææ vrbs.1. Mach.11.

Aphærena, Iudææ vrbs.1. Mach.11.

Aphannæ, regio Siciliæ ignobilis, vnde prouerbium, ad Aphannas: de obſcuris & relegatis. Steph. ἀφάνναι.

Aphæra, id eſt Vacca, ſiue frugifera, aut accreſcens, ſiue irritans. vrbs in tribu Beniamin. Ioſ.18.

Aphar, Arabiæ felicis Metropolis, circa fretum ſinus Arabici. Arrianus in Periplo.

Aphareus, rex Meſſeniorum, filium habuit Piſum, à quo vrbs Piſa. Pauſ. lib.5.

Apharetus, Marpiſſam Oenomani filiam viſam ex chorea rapuit. Plut. in Parallelis.

Apharantes & Apharanſiadæ, populi Libyæ. Vide Phara.

Aphas, Moloſſorum fluuius. Plin.

Aphaſius, mons in Media Polyænus lib.7.

Aphec, ſiue Apheca, i. pelagus, vel fortitudo, aut vigor, vrbs in tribu Manaſſe, Ioſ.12.1. Eſt & vrbs in tribu Iudæ. Ioſ.15. Hieronymo in locis Hebraicis vſque ad ſuam ætatem caſtellum grande Apheca nomine, iuxta oppidum Palæſtinæ. Vrbs præterea in tribu Aſer. Ioſue 19. Iudicum 1. iuxta vicum Eſron ciuitatis Iezrael, vbi dimicauit Saul in ſorte Aſer: & vbi Philiſtini contra Iſrael poſuerunt caſtra.1. Reg. 4. & 29. Eò loci Benadab rex Syriæ vincitur.3. Reg.20.

Aphêdas, rex Athenienſium, vel, vt Stephan. Moloſſorum.

Aphedantes, populi in Moloſſis, Steph. A rege Aphedante nuncupati.

Aphneus, Mars cognominatus eſt in Arcadiæ monte Creſio: inde verò denominationem ſortitus, vt Tegeatæ memorant, quòd cùm Æropen Cephei filiam Mars compreſſiſſet, ipſa ex partu interiit: nihilominus tamen infans defunctæ matri inhærens, lac (Martis iuſſu) copioſè manans ex maternis mammis vtcunque exugebat, quapropter Aphneus, i. diues cognominatus eſt. Pauſ. in Arcad.

Apher, natus ex Aphrica. Lucanus,

Et ſolitus vacuis errare mapalibus Apher.

Vide Afer.

Apheſas, vide Apeſes & Apeſus memorant Apheſanta Coloni, Ciliciæ mons, inde Perſeus auolauit, quando ad Gorgonis caput auferendum in Africam proficiſceretur. Lut. Placidus.

Aphetæ, vrbs Magneſiæ in Paganetico ſinu, Steph.

Aphetorij Caſtor & Pollux appellati ſunt, teſte Pauſan. in Laconic. Aduerſus principium, inquit, ſunt Dioſcuri ἀφετήριον, quaſi quod in carceribus vel repagulis templum haberent.

Apheterion, portus Gangeticus. Ptolem.

Aphetor Apollo dictus ab edendis oraculis Cæl. Rhod. lib.8.c.16.

Apheſas, heros. Vide Apheſus.

Aphiclea, ciuitas. Pauſ. lib.10.

Aphia, i. flans, vel exufflans, ſiue loquens, aut illaqueans, filius viri Iemini.1. Reg.9.

Aphida, Centaurus, fortè ἀφαίδας, vt ſuprà.

Aphidas, XIII. Athenienſium rex, regnauit annis VIII. vel, vt alij, vnum tantùm. Hic vltimus ex Erichthei familia Athenarum rex fuit, à quo hac occaſione ad aliud genus regnum tranſlatum, ait Euſebius, Xantho Bœotio prouocante Thimœta ad pugnam. Thimœtes recuſauit. Tum Melanthus Pylienſi Andropompi filius, vir ſtrenuus, ſingulare certamen cum Xantho ſuſcepit, & victor regnum Athenarum obtinuit.

Aphidantes, pars Moloſſiæ regionis. Steph.

Aphidantum, Arcadiæ municipium. Pauſan.

Aphidna, pars Atticæ & Leontidis tribus Steph.

Aphidnæ, locus celebris in Attica, Seneca in Hippolyto. *--paruas alius*
Cal:et Aphidnas. Eſt & vrbs Lycaonię Steph.

Aphile, Vicus. Plin.

Aphneum, ciuitas Phrygiæ & Lydiæ, Stephanus.

Aphnitis, lacus prope Cyzicum Steph.

Aphnites, palus circa Cyzicum, Artynia priùs. Steph.

Aphnius, filius Martis ex Ærope, qui matri demortuæ partui inhæſit, ac ex vberibus vi numinis paterni multum copioſúmque lac ſuxit, Qua ratione inter deos tranſlatus eſt, illíq; ſacellum in agro Tegeatum extructum eſt. Cæl. Rhod. li. 20. c. 25. Pauſ. lib. 9.

Aphormium, locus Theſpienſium. Steph.

Aphrica, Plinio in Prologo tertii, tertia orbis pars eſt inter Aſiam & Europam ad Aſtrum ſita, incipiens ab Aegypto, in Gaditano freto deſinit, in qua populi habitant Mauri, Getuli, Numidæ, Garamantes, & Carthago vrbs. Mare quo cingitur hærętq;, à Septentrione Libicum, à Meridie Aethiopicum, ab Occidente Atlanticum. Pomponius Mela lib. 2. Plinius lib. 15. cap. 4. Straboni lib. 2. eadem quoque Libya dicitur. Plinius in Prologo quinti. Vide *Africa*. Hebræis dicitur Put, & interpretatur Caſus, vel ruina, aut faba, vel pinguis, quæ in ſacris literis Chameſia vocatur, eius populum Phutos appellat Ioſephus. Hiphrichia incolis vocari ſcribit Ioan. Leo. Theuetus dicit Arabibus, & Æthiopibus Alkebulam, & Indis Beſecath nominari, Moorenlandt noſtratibus ferè.

Aphrica propria Ptolemæo, Aphricæ pars ad mare mediterraneum; inter Mauritaniam, & Cyrenum regiones Minorem vocat Mela. Zeugitana Plinio dicitur. Napthuhim Hebręis teſte Adr. Montano. Hodie Tunetanum regnũ hoc eſt loco.

Aphricus, ventus inter Auſtrum & Zephyrum ita dictus, quòd ab Africa flare videatur. Vigil. Æneid. 1.

Vna Euruſque, Notuſque ruunt, creberque procellis
Aphricus.

Aphricum mare, quod Aphricam alluit à Meeagono promontorio ad Orientem vſque ad Philenorum aras extenſus, Saido, Siculo & Ionio mari conterminum.

Aphrodiſias, olim Trœzen Peloponneſi. Stephanus.

Aphrodiſia, inſula in mari Perſico, vbi Perſis à Carmania diſpeſcitur: ſic dicta, quòd in ea Venus coleretur, alio nomine κώλιας dicta.

Aprodiſiades duodecim Step.

Plin. 6. 29. 4. meminit Aprodiſiadis inſulæ, & 4. 11. oppidi Aprodiſiadis. Vide *Megalopolis*.

Aprodiſium, duorum oppidorum in Africa Propria nomen eſt apud Ptolemæum, quorum alterum Coloniam, alterum Fanum cognominat. Hoc Caſtaldus Mahometa interpretatur. Mercator verò Africa. Sic etiam Caluetus Stella, qui eius expugnationem à Carolo quinto imperfectam deſcripſit, illudque à Mauris Mahadiam appellari ait, Idem ex Fazello didici, qui Mandiam habet. Theuetus, Elmahdua.

Aphrodiſium, Ptolemæo promontorium Hiſpaniæ Tarraconenſis ad mare Mediterraneum, ad radices montis Pyrænæi, Piranæa Venus, Plinio dicitur, Veneris fanum Latinis, Cabo de Cruz, Cognato & Moletio, vide Iouis Indigetis lucus.

Aphrodiſium, Cariæ promontorium Pomponio, quod Aphrodiſias Plinio appellatur.

Aphrodiſius, Præſul Bituricenſis Petri diſcipulus, genere AEgyptius, iacet apud Bituriges. Volaterranus.

Aphrodites, nomẽ quo Venus vocitata eſt, ab ἀφρὸς quod eſt ſpuma: nam de ſpuma maris natam ferunt.

Aphrodites, ciuitas iuxta Atribin & Æthiopiam & Thraciam. Steph.

Aphrodicia, regiuncula Laconiæ. Steph.

Aphſes, id eſt, comminuens, vel eripiens aut aperiens, aut deſtruens. Nomen viri. 1 Chron. 24.

Aphthala, vel Aphthæa, Ægypti nomus, Steph.

Aphthites, pars Ægypti Steph.

Aphtónius ſophiſta. ſcripſit προγυμνάσματα. id eſt, præexercitationes in Rhetorica, & in artem Hermogenis.

Aphidna, ſeu Aphidne, vna ex vrbibus Athenienſium. Vide *Titacide*.

Amphydnus miles Æneæ à Turno cæſus. Aneid. 9.

Aphyte, oppidum Thraciæ non procul à Pallene, oraculo Apollinis inſigne: ab Aphyo quodam indigena ita dictum. Huius incolæ dicuntur Aphytæ. Steph.

Apia regio, ab Api IIII. Sicyoniorum rege appellata, Aegialea antea dicta, nunc Peloponneſus.

Apiates, Aquitaniæ populi à P. Craſſo ſuperati Dion. lib. 39.

Apiennates, Vmbriæ populi. Plin.

Apicius Romanus, omnium helluonum maximus gurges, cui parum fuit & principium congiaria & Capitolii veſtigal deuoraſſe, niſi inſuper gulæ ſuæ monumentum poſteris reliquiſſet, edito de gulæ irritamentis volumine, quod etiam hodie omnium manibus teritur. Hunc Seneca in libro de conſolatione ad Albinam, ſuo ſæculo vixiſſe teſtatur, & laqueo vitam finiuiſſe, cùm ſubductis rationibus ex ſeſterio millies quod in culinam congeſſerat, centies tantum ſupereſſe ſibi cognouiſſet. Iuuenal. Satyr. 11.

--quid enim maiore cachinno

Excipitur populi, quàm pauper Apicius?

Apidanus, fluuius ex præcipuis Theſſaliæ, tardè fluens quoúſq; illi commiſcetur Enipheus, Melas & Phœnix, quos ipſe ſecum in Peneum defert, vt habet Lucan. lib. 1.

--id gurgite vaſto

Apidanus nunquamque celer niſi miſtus Enipheus.

Demetrius Apidanum Troadis fluuium facit. Stephanus.

Apidóres, Arcades, ab Apidone fluuio: aut Phoronei filio Apidone.

Apiennátes, populi. Plin. 3. 14. 15.

Apilas. Vide *Aſcorus.* Plinius libro quarto. cap. 10. 5.

Apiolarium, Luſitaniæ vrbs. Phleg. Trall.

Apina, Tricáque, duo oppida Apuliæ à Diomede euerſa, tanta ignominia, in prouerbij ludibrium tranſierũt, vt quoties rem nullius pretii oſtendere volumus, Apinas & Trica, nominemus. Martialis.

Sunt Apinæ Tricæque, & ſiquid vilius iſtis.

Plin. 3. 11. 32. *Trica.*

Apiola, ciuitas Italiæ capta à L. Tarquinio rege, ex cuius præda Capitolium inchoauit. Plin. lib. 3. c. 5. Steph.

Apiolæ, oppidum à Tarquinio captum. Plin. 3. 5. 144.

Apion, grammaticus, ætate Plinij clariſſimus, de quo ita lib. 30. cap. 2. ſcripſit idem Plinius. Adoleſcens nobis viſus, nomine Apion, artis grammaticæ, prodidit Cynocephaleam herbam, quæ in Ægypto vocatur Oſirites, diuinam, & contra omnia beneficia: ſed ſi ea erueretur, ſtatim eum, qui eruiſſet, mori, ſéque vmbras euocaſſe ad percontandum Homerum, qua patria, quibúſque parentibus eſſet genitus: non tamen auſus eſt profiteri quid ſibi reſpondiſſet.

Apis, Argiuorum rex, Iouis filius ex Niobe Phoronei filia, alio nomine Oſiris appellatus, Iſidem vxorem duxit. Achaiæ regno Ægialeo fratri conceſſo in Ægyptum traiecit: vbi cùm homines rudes ad mitiorem vitæ cultum traduxiſſet, colendarúmque vinearum rationem eos edocuiſſet, concordibus omnium votis in regem eſt aſcitus. Cúmque aliquandiu mira prudentia, paríque clementia Ægypti regnum adminiſtraſſet, multáque in ſubditos beneficia contuliſſet, vita tandem functus, pro deo eſt habitus, eumque Ægyptii ſub viui bouis imagine coluerunt, qui corpore niger, candida fronte, in tergore alba nota inſignis, duplici bus pilis in cauda, & lingua cantharo notatus eſſet, cúmque certos vitæ annos excedere non licebat, quibus peractis, in ſacerdotum fontem demergebant, deinde indicto iuſtitio, veſte ſciſſa, & laceratis crinibus defunctum plangebant, inuento verò alio mirificè lætabantur, reſponſa autem non vt reliqua oracula dare ſolebat: ſed ſi manu oblatum pabulum ſumpſiſſet à conſulentibus, ſecundos euentus atque omnia proſpera decernebat: ſi verò abnuerat, omnia ſiniſtra portendebat. Ideò cùm à Germanico Imperatore pabulum oblatum renuiſſet, funeſtum omen & indubiam necem, quæ paulò poſt ſecuta eſt, prænuntiauit, Ouidius 3. de Ponto,

Et comes in pompa corniger Apis erat.

Strabo lib. vlt. Plin. 8. c. 48.

Apis, vicus in Africa dictus, quia nobilis Ægypti regione eſſet. Plin. 5. 6. 3.

Apis, III. Argiuorum rex, regnauit annis LIII.

Apis, III. Sicyoniorum rex, regnauit annis XXV.

Apiſcion, viri Troiani nomen.

Apítami populi. Plin. 6. 20. 36.

Apitius Galba, ſcurra nobilis ſub Tyberio Cæſare. Iuuen. Satyr. 5.

Apobathra, Strabo lib. 13. apud Seſtum locus quidam Apobathra nominatur, ad quem ratis iuncta fuit.

Aprobæoti, populi Ætoliæ. Steph.

Apócopa, ſinus in Arabico receſſu. Steph.

Apocopi, montis Indiæ intra Gangem, qui Pœnæ deorum appellantur. Ptolemæus.

Apœninus, mons qui ab Alpibus proficiſcens, vniuerſam Italiam vſque in Siciliam diuidit. M. Cato Pœninum montem nominare videtur, per quem Annibal exercitum traiecit in Galliam. Hinc Apœninus dictus, quòd radices ſub Pœnino tranſitu Annibalis habeat. Vadianus Pomponii interpres.

Apollinares ludi, qui in honorem Apollinis fiebant, priùs certo tempore celebrati, poſt à Licinio Varo Prætore lege lata. IIII. Non. Quintileis celebrati: boue aurato, capris duabus auratis. Liuius. Macrob. Seru. in 6. Æneid.

Apollinaris, hæreticus, vnam diuinitatis & carnis Chriſti naturam eſſe docuit. Tripart. hiſt. lib. 9. cap. 3.

Apollinaris, ingenio præſtantiſſimus, doctrina clariſſimus, carminum & verſuum elegantia, & promptitudine mirus, ſuis libris, vt ait Baſilius, terrarũ repleuit orbem. Familiaris fuit Gregorio & Baſilio defenſor coeſſentialitatis. Cùm enim Iulianus cognomento Apoſtata, Græcorum diſciplinam interdixiſſet Chriſtianis, tum Apollinaris verſibus expoſuit. ad Homericum quendam modum atque ſtilum hiſtorias antiquas ſacrarum literarum, & numero librorum, & elementorum notis iiſdem. Compoſuit & Iambos, & carmina. Sed ſententias quidem à veritate diuinæ ſcripturæ ad humanas fabulas detorſiſſe illum conſtat. In primis de reſurrectione mortuorum ineptiebat, cùm reuerſuros ad legem, & circunciſionem, ſabbata, ritus, adorationem, cibos & ad templum traderet, tum de carne Chriſti, ſplen-

didis nugis multos ſeduxit. Ex catalogo E-piſc.

Apollinaris Conſul. Priſci collega.

Apollinarium regio, Plin 3.4.33.

Apollo, Iouis & Latonæ filius, Phœbus etiam dictus & Sol. Apollo autem vocatus non ἀπὸ τοῦ ἀπολλύειν, à perdendo, ſed alij ἀπολλάττειν quòd ægrotationibus homines liberet, natus in Delo eodem partu cum Diana, quæ & ipſa Phœbe dicitur. Adultus Pythonem ſerpentem ſagittis occidit: deinde Cyclopes ob fabricatum fulmen, quo filius eius Æſculapius fuit ad inferos detruſus: vnde aliquandiu diuinitate priuatus, Admeti Theſſaliæ regis armenta apud Amphryſum eiuſdem regionis fluuium pauit. Fertur accepiſſe citharam à Mercurio: & poſtea Muſis præfuiſſe. Amauit Cyrenem puellam, item Daphnem, Penei fluminis filiam, quæ fugiens illius amorem, in laurum conuerſa eſt arborem huic ſacram. Item Hiacynthum, liberali forma paruulum, quem mortuum in florem ſui nominis commutaſſe fertur. Branchum item Theſſalum, cui in ſuo templo ſacra fieri iuſſit. Vicit Martiam tibicinem, à quo laceſſitus fuerat tibiæ cantu, victum excoriauit. Ille muros, adiuuante Neptuno, Laomedonti regi ædificauit. Medicinæ vſum primus intuliſſe, & propterea deitatem meruiſſe dicitur. Author eſt carminis & Muſices: quapropter poëtæ præcipuum ſibi numen faciunt in Rhodo inſula. Coloſſum habuit tantæ magnitudinis, vt inter ſeptem mundi miracula ſit connumeratus. Triplex eſt eius poteſtas, vt ſit Sol in cœlo, Liber pater in terris, Apollo apud inferos: eius ſimulachro tria appingebantur, lyra, clypeus, & ſagittæ. Eidem vt Baccho perpetua iuuentus adſcribitur, propterea ſemper imberbis à poetis fingitur. Multa habet nomina, à locis in quibus potiſſimùm colebatur, ſibi indita: Ægyæus, Alexicacus, Boidromius, Clarius, Carmius, Carnias, Cerneus, Compitalis, Diradiotes, Dindymæus, Epicurius, Grynæus, Horius, Iſmenius, Leochares, Muſarum dux, Muſarum præſes, Parcarum ductor, Parrhaſius, Patrius, Pytheus, Climentheus, Thermius, Verticalis, &c. de quibus vide Pauſ. Plura alia extant lib. 1. epigrammat. Græcorum, acroſtichis ingenioſiſſ. comprehenſa.

Apollo dicitur reperiſſe artem Rhetoricæ, vt author eſt Artemidorus, quam alij dicunt è cœlo ab Ioue, per Mercurium, procurante Prometheo, demiſſam.

Apollo AEgyptiacâ linguâ vocatur Horus, à quo horæ nomen acceperunt, vt ait Macrob Ipſi lyræ, tibiarum, & fiſtularum aſſignatur inuentio. Nam eiuſdem ſimulachrum apud Delum dicitur in dextra arcum habuiſſe, in læua Gratias: quæ ſingulæ ſingula Muſices inſtrumenta geſtabant manibus: vna lyram, altera tibias: quæ autem erat media, fiſtulam gerebat. Polyd. Virgilius lib. 1. cap. 5 de rerum inuentione.

Apollo, à Gallis olim cultus, quem morbos depellere credebant. Cæſar lib. 6. Commentar.

Apollines quatuor Cicero conſtituit. Primum antiquum cuſtodem Athenarum: Alterum, Corybantis filium natum in Creta: Tertium, Ioue & Latona natum, qui ex Hyperboreis Delphos venerat, quamuis Euſebius antiquiorem illum deſcribit: Quartum in Arcadia, quem Arcades, quòd illis leges dederit, Nomium vocant. Deinde ob nimiam ſeueritatem regno pulſus, ad Admetum Theſſaliæ regem confugit, & iuxta Amphryſum amnem eius armenta pauit. Quare à poſterioribus pro deo colitur, & ab Homero variis nominibus appellatur, ἀρχινεότροφος, ἑκηβόλος, ab eius ſcilicet artibus & inuentis.

Apollo Nomius, id eſt paſtor, dictus eſt, quo tempore Admeti regis pauit armenta: præterea Apollinis tripodem vas aureum fuiſſe conſtat trium pedum à Vulcano fabrefactum, ac pro munere Pelopi datum, dum vxorem duceret.

Apollo Capitolinus, Plin. 4.13.

Apollinis inſula in Libya. Steph.

Apollinis ciuitas minor, in Ægypto eſt Libiã verſus: maior in Ægypto, tertia in Æthiopia iuxta rubrum mare. Steph.

Apollinis Actij templum. Plin. 4.1.10.

Apollinis Pheſtij portus, Plin. 4. 5. Oraculum Delphicum, 4.3.3. Promontorium, 5.2.13. & 5.4.1.5. Vrbs, 5.6.7. Oppidum, 6.30.11.

Apollinis Clarij templum, 5.29.48. Eiuſdem ſpecus mirus, 2.106.

Apollinis & Herculis contentio de tripode, Pauſan.

Apollinis odium in tibicines. Pauſ.

Apollinis ſacrificia. Pauſan.

Apollinis ſimulachrum Amyclis, apud Corint. ad radices Cuculini, apud Delios, Cytheatæ, in Lycone, apud Megalop. apud Patrenſes, in Olymp. in Sicyone. Pauſ.

Apollinis templa variis in locis ædificata, Pauſan.

Apollinis & Marſiæ certamen vbi, Plinius 6.29.5.

Apollinis Dindymæi aræ vbi, à quo. Plin. 6.16.21. eiuſdem oraculum. 5 29.30.

Apollo, Veteres Ethnici appellarunt varias Naturæ vires, vel ſiderum, vel ſummi Dei in res humanas actiones variis deorum nominibus. Quid per Apollinẽ intelligeret, declarauit Cicero li 3. de Natura Deorũ: Illa autẽ, Balbe (inquit) quæ te à cælo aſtriſque ducebas, quam longè ſerpant non vides, Solem Deũm eſſe, lunamque, quorum alterum Apollinem Græci, alteram Dianam nuncupant. Et Plato in Cra-

tylo, vbi nominis rationem perquirit, quæ ad quatuor facultates illius extenditur, ad muſicam, diuinationem, medicinam, peritiamque mittendarum ſagittarum, Apollinem, nunc quia non plures ſint, nunc à ſoluendo, nunc à mittendo, nunc à rerum ſimplicitate dictum contendit, quæ Soli conueniunt omnia ac nulli prætereà. Quid enim veritatem magis aperit quàm Sol, & omnem tenebrarum caliginem ex humanis rebus dipeſcit? aut quid magis confert medicorum pharmacis? ſiquidem herbæ quæ in apricis locis naſcuntur, multò magis rei medicæ conferunt, quàm in vmbra aut in humidioribus locis nutritæ. Hic eſt generationis rerum & corruptionis vnicus autor. Hic longiſſimè è cœlo in terras radios ſuos minimè debilitatos iaculatur, vnde dictus eſt à poëtis, ἑκάεργος, è longinquo operans: & Loxios, quia obliquum habeat inceſſum ſub ecliptica: & Phœbus, à ſplendore luminis: & Delius, quia occulta manifeſtet: & ab huiuſmodi cauſis multa nomina obtinuit, quæ nulli certè niſi Soli conuenire poſſunt. Hic peſtis & Salutis ſolus eſt opifex quoniam in Symmetria caloris vniuerſa animantium vita ſalúſque continetur. Hic medius inter cæteros planetas tanquam Dominus cæterorum collocatur: quorum motus incredibilem efficere harmoniæ ſuauitatem crediderunt Pythagorici, qua de re Muſices autor putatus eſt. Huic Cytharæ inuentionem tribuerunt, quæ ſeptem chordis prius muniebatur, aut vt Virgil. lib. 6. AEneidos,

Nec non Threicius longa cum veſte Sacerdos
Obloquitur numeris ſeptem diſcrimina vocum.

Qui chordarum numerus planetarum numero conueniebat: cùm plurium chordarum inſtrumenta muſica recentiora ſint, vel Pythagoræ temporibus vel Orphei. Hic Iouis & Latonæ filius fuiſſe creditur, & in Delo natus, quia poſt illam confuſam mundi, vt vocant, materiam, ex qua vniuerſa quæ ſunt creata creduntur, quæ Λητὼ (vnde Latonia) à latendo & ab inſciata vocata fuit, ab omnium rerum opifice Deo lux prima omnium prodierit. Nati dicuntur Apollo & Diana in Delo quia continuò exorta luce res cognoſci & videri poſſe cœperunt, cùm prius in confuſa & informi materia deliteſcerent. Qui Dionyſij filios putarunt eſſe, vim & actiones Solis Apollinem eſſe crediderunt, ac Dionyſium eſſe Solem ipſum: cuius filia ſit Luna, cùm à Sole patre lumen vímque ſuam vniuerſam accipiat. Eadem ratione qua calor mediocris confert, omnibus animantibus, putatur Æſculapius qui medendi artem callet, Apollinis eſſe filius. Huic Apollini, vt mitior eſſet peſtémque leuaret, vt à nonnullis traditum eſt, ludi Apollinares fuerunt inſtituti, cuius cùm duæ ſint poteſtates nimio calore & intemperie aëris perdendi, ad eam vim placandam, Pæan in hymnis cantabatur: Æſculapius à Ioue irato fulmine percuſſus interiit: quia cùm ſolis benignitatis & temperies animantibus ſit ſalubris, aliquando ab inflammato aëre peſtis oritur, & in morborum grauitatem tota illa Solis clementia vertitur: quare grauior ſit peſtilentia mediis temporibus, quàm per ſummos calores, aut per eximia frigora. Illa autem omnia Iouis, id eſt, Dei ſupremi & altiſſimi nutu fiunt. Apollo dicitur mortem filij grauiter ferens, Cyclopas Iouis miniſtros fulminúmque artifices interemiſſe, quod nihil aliud ſignificat niſi Solis beneficio rabiem illam vaporum, qui peſtem excitauerant, fuiſſe extinctam. Nam ex ipſis vaporibus quodam modo affectis morbos procreari conſtat & ſalubritatem euerti, & è vaporibus fulmina Ioui confici, cùm illi ſint fulminum artifices. Cùm enim Æſculapius ſit Apollinis filius medicus peritiſſimus, íſque ſit aëris optimè affecti temperies, hanc temperiem eximius calor deſtruit, per quem vapores conſumuntur, neque vſquam poſſunt conſiſtere. Cùm aliquid ſimile fortaſſe ſuperioribus temporibus contigiſſet, vt fabulati ſunt de Phaetonte, ita ob hanc rem datus eſt locus fabulæ, quòd ob fulmine occiſum filium Apollo Cyclopas fulminum fabros occiderit. E cœlo autem per id tempus deſcendiſſe fingitur, quia benignior & quaſi humanior quàm antea Solis natura ſentiebatur. Id cùm ita contigiſſet, cognouerunt mortales Solem eſſe omnium rerum moderatorem: quare cùm tepor illius conferat animantibus, pauiſſe armenta Admeti dicitur. N. Comes, Mythologiæ lib. 4. cap. 10.

Apollinis Ciuitas magna, in Ægypto. Ptolem. Munſia nunc dici ex Io. Leone colligit Ziglerus.

Apollinis ciuitas parua, in Ægypto. Ptolem.

Apollinis arx ad Sillæ antrum, cuius meminit Virg. Æneid. 6. hodie *Arco Felice* nominari tradit Pighius in Hercule Prodicio.

Apollinis Fanum, in Africa Propria ſitum. Ptolem.

Apollinis fons apud Cyreneos in Africa. Euſtath.

Apollinis promontoriũ, Ptolemæo & Liuio, in Africa Propria eſt. *Raſamuzat* Mercatori. Eſt & Apollinis promontorium in Mauritania Cæſarienſi, eidem Ptolem. quod *Cabo de Tenes* à Caſtaldo vocatur.

Apollinis templum, Zerinthium vocant incolæ, Liuio teſte lib. 38. qui hoc in Thracia deſcribit, in Æniorum finibus. Apollinis templum in Myrienſi ſinu Lyciæ. Ælian.

Apollo in Thebaide monachus, annis quadraginta in interiore moratus eſt ſolitudine, paruulam in monte vicino ſpeluncam habens: ſed pro miraculorum multitudine, breui effectus

inſignis, plurimorum præſul extitit monachorum. Sozom. lib. 8. c. 1. hiſt. trip.

Apollos vir quidam Alexandrinus, magni nominis in primitiua Chriſtiana Eccleſia. Act. 18. & 1. Corinth. 3.

Apollocrates, alter ex Dioniſij filiis qui vnà cum patre, in expeditionem dum exularet profectus eſt. Strab. lib. 6.

Apollodôrus, pictor excellens. Plin.

Apollodôrus, Athenienſis grammaticus, Aſclepiadis, Panætij Rhodii philoſophi, & Ariſtarchi grammatici diſcipulus. Primus, genus metri Triambici inuenit, vt teſtatur Suidas. Scripſit quoque hiſtoriam Athenienſium vſque ad reditum Heraclidarum, vt author eſt Diodorus Siculus.

Apollodôrus vſque adeò arte emicuit grammatica, vt ei Amphictiones Græciæ honorem habuerint. Plin. lib. 6. cap. 37.

Apollodôrus Tarſenſis, Tragicus, cuius Tragœdias Suidas recenſet

Apollodôrus item Athenienſis, poeta comicus, tempore quo & Menander fuit, fabulas ipſius nonnullas commemorat Suidas.

Apollodôrus Pergamenus rhetor, Caſſidij (aliàs Callidij) item Cæſaris Auguſti præceptor & familiaris, ſcripſit de arte Rhetorica, vt author eſt Strabo.

Apollodórus, philoſophus Epicureus, vltra 40. volumina conſcripſit. Laert. lib. 10.

Appollodórus, Quintus Celæus, cuius comediæ fuerunt Philadelphi & Siſyphus. Sextus Alexandrinus comicus, æmulus Menandri, de quo Mattialis.

Apollodorus, pictor nobilis Athenienſis, qui primus ſpecies exprimere inſtituit, primúſque gloriam penicillo contulit: fecit ſacerdotem adorantem, & Aiacem fulminatum.

Apollodotus, Caſſandriæ tyrannus: Pauſan.

Apollonia, Cyrenaicorum nauale in Pentapoli regione. Ptolemæo auctore eodem fortè Libyca Stephani, quam Cyrenem quoque vocant. Ptolemæus in duas ex his facit. Hanc Apolloniam Caſtaldus Bonandrea dici hodie ſcribit.

Apollonia, Phrygię vrbs, quam Margion quoque vocat Stephanus.

Apollonia Mygdonia, Ptolemæo Mygdoniæ, in Macedonia vrbs, hodie Ceres, Nigro teſte.

Apollonia Taulantiorum in Macedonia oppidum, Ptolemæo ad Dionicum mare ſitum eſt. Siſſopolis Pineto appellatur. Niger dicit hoc loco Caſtellum eſſe Piergo dictum. Sophianus ait antiquum nomen retinere. Arbitrij ius ſit apud lectorem. Hanc Apolloniam vocat Plinius Corinthorum coloniam, ex quo ſuſpicor eandem eſſe cum ea quam Stephanus Gylax & Gylacia dictam ſcribit. (et ſi eam in Illyrico ponat) nam & Coloniam Corinthiacam eſſe ait non longè ab Epidamno ſitam, quod in Macedoniæ confinibus eſt, vbi eadem à Ptolemæo & Plinio deſcribitur, fines namque regionum ab Auctoribus confundi non ſemel experimur.

Apolloniæ Cretæ inſulæ vrbs antea Eleuthera appellata Stephano.

Apollonia, Athi montis oppidum eſt Plinio, cuius incolas Macrobios cognominat idem. Sed hoc epitheton videtur Mela vrbi Acroathon, in montis huius vertice ſitæ tribuere, cùm inquit, Eius incolas dimidio longiorem vitam quam in alijs terris eſſe. Vide ſuprà ſuo loco.

Apollonia, Aſiæ oppidum maritimum: Aſos dictum in Actis Apoſtolorum, D. Hieronymus, in locis Hebraicis. Apollonia Straboni vrbs eſt in ora Ponti, Mileſiorum colonia. maiori ſua parte condita in parua quadam inſula. Hanc Plinius Apolloniatarum inſulam vocat: fortè idem cum Thynias Apolloniatum, quam vide ſuo loco.

Apollonia Thraciæ vrbs, Plinio Anthium olim vocata. Mela Magnam cognominat. Hæc Siſſopoli à Nigro dicitur. Pineto vetus nomen manet.

Apollonias, vrbs in Parnaſſo iuxta Delphos: aliàs Cypariſſus dicta. Steph. Vide in *Cypariſſa* Trœzen etiam Peloponneſi olim Apollonias dicebatur. Steph.

Apolloniaticum bitumen. Plinius 35. 21. & 2. 106.

Apolloniatæ, populi Apolloniæ. Plinius 5. 30 13. Cariæ populi, 5 29. 10. Val. Max. libro primo Apolloniatæ quidam pœnitentiam egerunt.

Apollonienſes populi, Plin. 5. 30. 30.

Apollonienſes, pars quædam addita Attalidi tribui, Steph.

Apollonius Rhodius, Alexandriæ tamen natus, Callimachi diſcipulus, æqualis Eratoſthenis grammatici, cuius etiam ſucceſſor in præfectura bibliothecæ apud Ptolemæum Euerge.

Apollónius Alexandrinus, cognomento Dioſcorus, pater Herodiani grammatici, nobilis & ipſe grammaticus, filiumque erudiit: ſcripſit de conſtructione partium orationis, & alia complura in arte grammatica.

Apollonius, Aphrodiſienſis hiſtoricus, ſcripſit res Caricas de Trallibus, de Orpheo, eiuſque myſteriis.

Apollonius Milo Rhodius, præceptor Ciceronis, & Cæſaris eodem tempore, vt ſcribit Plutarchus. Romæ docuit, quò legatus venerat de præmiis Rhodiorum, Dictatore Sylla: orator vnus in cauſa ſcriptorque præſtantiſſimus, & in annotandis, animaduertendiſque vitiis, & inſtituendo docendóque præſtantiſſimus, vt ait Cicero in Bruto.

Apollonius Alabandenſis (Alabanda autem, oppidum eſt minoris Aſiæ) dicendi magiſter clariſſimus, teſte Suetonio, qui cùm mercede

docetet

doceret, tamen non patiebatur eos, quod iudicabat non poſſe oratores euadere, operam apud ſe perdere: dimittebatque quemque ad quamcumque artem putabat eſſe aptum, vt ſcribit Cicero lib.1. de Orat.

Apollonius Nyſſeus, Panætij Stoici familiaris. Strabo.

Apollonius Herophilius Herophili diſcipulus, ſcripſit de vnguentis, author Athenæus. apud Plinium tamen Apollodorus ſcribitur.

Apollonios ſophiſtas duos ponit Philoſtratus, Naucratitem vnum, alterum Athenienſem qui ambo M. Antonini principis tempore concurrentes, docuere Athenis.

Apollonius Tyaneus, Pythagoricus philoſophus, cuius vitam Philoſtratus ſcripſit, & ante hunc Damis ipſius peregrinationis comes. Hic dum Epheſi vitam ageret, & fortè in multitudine diſputaret, per eam horam, qua Domitianus interficiebatur, defixus & elinguis ſtetit, tum autem exclamauit, *Euge Stephane pulchre, Stephane percute peccatorem: pulſaſti, vulneraſti, & interfeciſti.* Hic ſermonis animalium peritus erat. Cæl. Rhod. libro 17. capit.13. Idem hoc vnum à diis poſcebat vt bonos cognoſceret, malos vitaret. Alexan. ab Alexand. lib.4.

Apollonius, nomen viri quem occidit Iudas Machabeus.1. Machab.3.

Apollonius, cognominè Titus, à Ionatha victus fugatuſque eſt. Ioſeph. lib.13. cap.6.

Apollonius, ſenator Romanus, lecto Senatui Apologetico pro fide Chriſti, capite truncatus eſt, Euſeb. lib.5.c.21.

Apollonius, Stoicus philoſophus.

Apollonius Conſul, Magni collega.

Apollonius luctator. Pauſan.

Apollonia virgo, ſub Decio Imperatore apud Alexandriam cum aliis permultis martyrio coronata eſt. Euſebius lib.6. capit.29.& ſequentibus.

Apollonius Eremita cùm per omne vitæ tempus nihil monaſticæ vitæ didiciſſet, ſciens, quia nec ſcribere, nec artem iam propter ætatem exercere poſſet, omnia medicamina & cibaria opportuna laborantibus ex propriis pecuniis comparabat: ſinguláſque monaſteriorum ianuas à matutino ad horam vſque nonam circundabat, viſitando languentes, illiſque miniſtrando, quo indigerent: quia moriturus, alteri tradidit, quod habebat, iubens, vt alia vota ſeruaret. Sozom. lib.7. capit.1. hiſt. Eccleſ.

Apollonobieritæ, populi. Plin.5.29.27.

Apollopolitis præfectura. Plin.5.9.11.90.

Apollophanes, regis Antigoni adulator.

Apollon, i. perdens vel deſtruens. Apoc.9.

Aponiana inſula. Hirtius de bello Afr.

Aponicus, vicus ad Euganeos colles in Italia prope Patauium, vbi & aquæ calidæ variis morbis aptæ. Claudiani Elegiaco carm ine laudatæ: & à Theodorico Gotthorum rege n. œ ibus cinctæ, teſte Caſſiodoro. Lucan. lib.6.

Euganeo, ſi vera fides memorantibus, augur
Colle ſedens Aponus terris, vbi fumifer exit,
Atque Antenorei diſpergitur vnda Timaui, &c.

Nomen ei, quia contra morbos eſt, vel quæ citra dolorem medetur.

Apoſtrophia, Veneris cognomen, quæ in hũc finem ſic à Cadmo cognominata, vt ab omnibus ſpurcis artibus auocetur, & ab obſcœna libidine, & concupiſcentiis auerteretur. Pauſan lib.1.& 9.

Apotamitæ Marmaricæ nomi gens. Ptolem.

Apotropæi, dij maiorum depulſores, quibus immolabatur agnicula. Perſ. in Satyr. & Amm. Marcell. lib.25. ijdem Lat. Auerrunci dicti.

Appa, Arabiæ fœlicis vrbs. Ptolem.

Appodana, Perſiæ vrbs. Ptolem.

Appenzella, Heluetiæ pagus, quaſi Abbatum cella: Habuerunt enim hic Benedictinæ ſocietatis Abbates arcem, Clanx nominatam, tutiſſimum quouis tempore refugium; quorum authoritas paulatim adaucta, non huic tantùm pago, ſed vniuerſo territorio appellationem dedit, quod Marti atque Bellonæ conſecratos homines producit, eámque ob cauſam ad Helueticum fœdus anno M.D.XIII admiſſi, decimum tertium in ordine locum obtinent. Vulgò *Appenzell.*

Applia, Parthiæ oppidum. Ptol.

Apphadana. Meſopotamiæ vrbs. Ptolem.

Apphaim, filius Nadab, filij Semei, filij Onam.1. Paralip.2. Lat. vultus vel facies, aut furores, ſiue nares, vel piſtores.

Apphana, Perſici ſinus inſula. Ptol.

Apphar, Mauritaniæ Cæſarienſis oppidum. Ptolem.

Apphus, filius Matathiæ, filius Ioannis, 1. Mach.2.

Appia, nomen fœminæ apud Paulũ ad Philemonem. Lat. producens, vel pullulans.

Appia via eſt, à Roma in Campaniam, & à mari vſque Brunduſium, quam Appius Claudius conſul lapidibus ſtrauit, longitudine CCCXXX, M. paſſuum, quibus nonnulli XX. adiiciunt propter ambages: etiam Latia, ſiue Latina, Auſonia, Claudia, & Traiana dicebatur. Vt annotauit Goltzius in ſua Magna Græcia, capite de Tiano. Appiam & Latinam diuerſas eſſe dicit Procopius, vt author eſt Cicer. in oratione pro Milone.

Appiani populi. Plin.5.29.3.

Appianus Alexandrinus, XXII. libros hiſtoriæ Romanæ compoſuit, Adriani principis temporibus.

Appiades, deæ Venus & Pallas dictæ ſunt: ad Appias aquas illis templum erectum erat propc Cæſaris forum. Cic.3. epiſt. ad Appium ſcribens: Idque me, inquit (quoniam tu ita vis)

ſpero non inuita Mineruа facturum, quam quidem ego, ſi fortè de tuis ſumpſero, non ſolùm Pallada, ſed etiam Appiada nominabo. Cæl. Rhod. lib. 12. c. 1.

Appiaria, Myſiæ inferioris oppidum. Anton.

Appidanus, Theſſaliæ fluuius. Ouid. Prop.

Appion, Græcus ſcriptor πολύςωρ appellatus, facili atque alacri facundia, vt teſtatur Gellius, res geſtas Alexandri Macedonis ſcripſit.

Appion, grammaticus celebris, Pliſtonici filius, cui nomen Mocrus genere Ægyptius, ſub C. Cæſare tota circumlatus eſt Græcia. Hunc Tiberius per contemptum, Cymbalum mundi appellabat, quoniam publicæ famæ tympanum potiùs videri poſſet. Immortalitate à ſe donari ſcripſit, ad quos aliqua componebat. De hoc etiam Ioſephus ſcribit, quòd eſſet malus & indoctus, totiúſque vitæ temporibus importunus calumniator omnium, cor aſini habens. Fuit temporibus Dionyſij Halicarnaſſei & Ioſephi.

Appiorum gentem Romæ eſſe cognominatam legimus, ab Appij corona, quam L. Appius in Achaia meruit.

Appius Annius Trebonius Gallus, Conſul Romanus, M. Attilij Metilij collega.

Appius Claudius Craſſus, Conſul, Sp. Nautij Rutilij collega; ad Vſcanam à Perſeo victus. Liu. li. 2. Dec. 5. Celtiberos vicit, caſtríſque exuit. Ibidem.

Appius Claudius decemuir, cum ſociis magiſtratum vi obtinuit: exilio demum damnatus eſt.

Appius Claudius cæcus, orator Romanus, de quo Cicero in Bruto, & Tuſcul. lib. 4.

Appius Claudius Pulcher, Cæci nepos, Conſul, P. Seruilij collega, cuius ætate Sylla depoſito magiſtratu vitam vixit priuatam. Appian. lib. 1. commentarióſque ſcripſit, quos Lucullo dedicauit. Plut.

Appius Claud. Pulcher, conſul, L. Domitii Ænobarbi collega.

Appius Claud. Pulcher alius conſul, M. Sempronii Tuditani collega.

Appius Claud. Pulcher alius conſul, Q. Fuluii Flacci III. collega. Sub his Tarentum ab Annibale captum eſt: Pœni à Coſſ. victi cæsíque ſunt. Liu. lib. 5.

Appius Claud. Pulcher alius conſul, C. Norbani Flacci collega, de Aphris & Hierone triumphauit. Polyb. lib. 1.

Appius Claud. Lentulus conſul, M. Perpennæ collega.

Appius Iunius Syllanus conſul, P. Silij Neruæ collega.

Appius Claud. Ruffus conſul, P. Sempronii Sophi collega.

Appius Claud. Sabinus, C. Quintii Capitolini collega.

Appius Claud. inuenit Romanis literam R, vt pro Valeſiis & Fuſiis Valerii diceretur & Furii.

Appii forum, Hieronymus putat ab Appio quodam conſule appellatum: a quo & via Appia cognominata. Verùm Appii forum oppidum fuit: longiùs à Roma quàm Aricia diſtans, quod Horat. lib. 1. Serm. Sat. 5. oſtendit his verbis:

Egreſſum magna me excepit Aricia Roma
Hoſpitio modico, rhetor comes Heliodorus
Græcorum lingua doctiſſimus: inde forum Appi
Differtum nautis, cauponibus atq; malignis.

Ad hanc vrbem Paulus venit, cùm duceretur Romam. Act. 18.

Appote, oppidum. Plin. 6. 28. 55.

Apros, colonia ἄπροι, Thraciæ oppidum eſt Plinio & Iuſtino. Hoc Theodoſiopolis, dictum ſcribit Cedrenus. Apri tamen hodie Sophiano.

Apries, vel Aprius, Pſammis Ægypti regis filius regnauit annis XXV. Hic, vt teſtatur Herodotus lib. 2. ab Ægyptiis, qui à ſe ad Amaſim defecerant, ſtrangulatus eſt, & in paternis monumentis ſepultus.

Aproniânus conſul, Pauli collega.

Aproniânus alius cōſul. Braduæ collega. Sub his incendium Romæ fuit.

Apros, Colonia. Plin. 4. 11. 36.

Apruſa, Flaminiæ fluu. Plinio; Pluſa L. Alberto.

Aprus, vrbs Thraciæ. Steph.

Apruſtani, Brutiorū mediterranei populi. Gabriel Barrius ex iis Caſtrouillano vrbē Calabriæ facit, alio in loco dicit forte Vernicarium oppidum in eo loco eſſe.

Aprútiū, Italiæ regio inter Apuleiā & Picenum, Hæc etiam Samnium dicebatur. In ea ciuitates fuerunt Aquila, Adria, Sulmo, Ortona, Arpinum, Aquinum, & multæ aliæ. Vulgò *Abruzzo*.

Apſarus, locus in Euxino, Abſyrtus antea dictus. Stephanus.

Apſilæ, gens Scythica, Lazis vicina. Steph.

Apſines, ſophiſta, Gadaræus. Smyrnæ præceptorem habuit Heraclidem Lycium, Nicomediæ Baſilium, docuit Romæ, Maximiani tēpore cuius beneficio adeptus eſt conſulatum. Philoſtratus in Clauſ. l. 11. de vit. Soph. Phœnicē ſeu Pœnum dicit familiarē ſuum. pag. 623. editionis bilinguis F. Morel. qui eiuſdem Apſ. aureum libellum de Memoria Græcè & Lat. edidit ex interpr. ſua.

Apſinus, Onaſimi fil. rhetor nobilis Athenienſis. Suidas, Cæl. Rhod. lib. 6. c. 17.

Apſórus, vrbs Ponti Cappadocici, & Fl. ad mare Euxinum Ptolemæo. Apſarus habet Arrianus, & dicit eam quoque Apſyrtum appellatam olim, quòd Medea ibi Apſyrtum occiderit. Strabo, & Plin. hoc in mari Hadriatico in eiuſdem nominis inſula factum ſcribunt: tanta eſt inter veteres rerum geſtarum inconſtantia. Hunc fluuium Aegialium appellatum ſcribit Stuckius, & num idem dicatur Naxius ab Aeliano, ſubdubitat.

Apſorus, inſula in mari Adriatico adiacens Liburniæ, in qua ciuitas eodem nomine, Ptol. lib. 2.

Apſorus, ciuitas Illyriæ. Step.

Apſus, fluuius in ea parte eſt Macedoniæ, quæ Adriatico mari incumbit. Lucan.li.5.

Tellus, quã volucer Geneſus, quam mollior Apſus
Circumeunt ripis, &c.

Apſynthus, ciuitas Thraciæ: & regio Abſynthis, dicitur, Fluuius itẽ, & populi Abſynthij. Dionyſ.

Apta Iulia, Vulgentium oppidum in Gallia Narbonenſi. Plin.

Apyre, oppidum, Pli.5:27.41. Apta Iulia. Pli.3 4.

Aptera, neutrius generis, pluralis numeri, vrbs in Lycia, & oppidum in Creta à Sirenibus vocatũ, quòd victæ vbi cantu à Muſis præ mœrore exutæ pennis in mare deſiluiſſent. Steph. & Pauſ.

Apteria Cretæ Inſulæ oppidum Ptolemæo, Apteron forte Plinij 4.12.33. Mar. Niger Paleocaſtro nominat.

Apteros Victoria, ἄπτερος Νίκη, i. ſine alis & implumis, ab Athenienſibus formabatur, teſte Pauſan. in Atticis, cuius & ſtatuam adſcribit. Idem in Laconic. ait victoriam ideo ἄπτερον, i. implumem eos ſtatuiſſe, ne videlicet euolaret.

Aptuchi fanũ in Cyrenaica regione. Pto.4.c.4.

Apua, oppidum eſt ad fontes Macri fluminis. *Caſtello di ponte tremulo*, Leandro.

Apuâni, Ligures, teſte Liuio li.10. *Sempronius* (inquit) *Piſis in Apuanos Ligures vaſtando aperuit ſaltus*, &c.

Apulia, Italiæ regio, mari Adriatico contermina, (vulgò *la Puglia*) inter Dauniam & Calabriam, quæ & Iapygia ab Iapyge Dædali filio, qui eam regionem tenuit vſque ad Dauniam, dicta eſt. In ea ſunt vrbes Barium, oppidum ditionis Mediolanenſium principum, Beneuentũ, Luceria, & mons Garganus. Vadiã. Iuuenalis.

Vendit agros, ſed maiores Apulia vendit.

Diuiditur in Apuliam Dauniam, quæ *Puglia plana* eſt Leandro, & Apuliam Peucetiam, quæ *terra di Barri* appellatur.

Apuliæ deſcriptio, Plin.3.11.25. Apuliæ ventus contrarius.17.24 61. Apuliæ inſulæ, 3.2.6.9.

Apuli. Pli.3.5. apulorum genera tria. 3.11.29.

Apulæ, oppidum, 3.11.13.

Apulum, Daciæ vrbs. Ptolem. hodie *Alba Iulia.*

Apula, lana qualis, Plin.8.47.14.

Apuſcidanus lacus. Pli.31.1.70.

Apyræ, Lyciæ vrbs Plinio. Finica nunc vbi Caſtellum, Nigro teſte.

Apyri, quos Tapyros vocat Geographus, vt Euſtathius tradit in Dionyſij Periegeſi, populi ſunt Hyrcanis vicini.

A Q

Aquæ auguſtæ, Ptolemæus vrbs Aquitaniæ in Gallia. vulgò *Baionne.*

Aquæ Bilbitanorum Antonino, quòd in Bilbilis Tarraconenſis vrbis agro ſitæ ſint, fortè ſic dictæ. In Arragonia ſunt, & *los Bannos del Ahama* vocantur, Varrerio teſte, cui ſunt etiam hodie aliæ, ſic dictæ in Bætica, quo verò nomine ex Antiquis cognitæ fuere, ſtudioſis indagandum relinquo.

Aquæ Caiæ. Harum meminit Strabo lib.5. vt refert Antoninus Viterbienſis. Item Tibullus in eo carmine, *Nunc autem ſacris Caiarum maxima lymphis.* Etſi Baiarum in exemplaribus impreſſis legatur, vt idem Antoninus dicit, ſed rectè necne, alij videant. Bagni de Bollicano Leander vocat, eáſque prope Viterbium deſcribit.

Aquæ calidæ. vrbs Britanniæ, Pto. Vicus aquarius aliis dictus, vulgò *Vich*, *Vique.*

Aquæ Calidæ, ὕδατα θερμὰ Ptolemæo, Cilinorum in Hiſpania Tarraconenſi oppidum. *Orenſe*, Beuterus vertit.

Aquæ Flauiæ, Portugalliæ oppidũ, quòd hodie Chaues nominatur. Vetuſta inſcriptio, quã Aldus in Orthogr. edidit. meminit huius nominis.

Aqua Marcia, vrbs Romæ, quondam Auſeia dicebatur, & fons eius Piconia, Pli.li.3. c. 5.

Aquæ Quintiæ, ſiue Quinctianæ Seurorum in Hiſpania Tarraconenſi oppidum. Aquecaldes, Moletio dicitur.

Aquæ ductus, Heb. Amma. collis in tribu Beniamin, iuxta Giath, & Gabaon, vbi Aſael frater Ioab confoſſus fuit ab Abner. 2. Reg.2.

Aquæ mortuæ, oppidũ Galliæ Narbonenſis, opera C. Marij, c. paſſus Rhodani oſtiis deductæ, Pl. Manet hodiéque nomen. Vulgò *Aigues mortes.* Hæ etiam Foſſæ Marianæ dicuntur.

Aquæ Sextiæ Salyũ, Galliæ Narbonẽſis vrbs, Sextilia habet Plutarchus in vita C. Marij. Colonia Iulia Aquæ, vocatur in antiqua inſcriptione, vt patet in Theſauro Goltzii. Colonia Iulia Auguſta Aquæ Sextiæ etiam in vetuſta inſcriptione, quam habet Scaliger in ſuo Auſonio: Nunc ampliſſima, nobiliſſima, opulentiſſima Aquenſis ciuitas, vel potiùs Senatus populúſque Aquenſis Auguſtiſſimus, Gallicè *Aix*, *le Parlement de la Prouence* Ioanni Poldo. eam autem Sextius Dux redactis in poteſtatem Salyis ædificauit, vbi extant Aquæ Calidæ Straboni.

Aquæ Solis Antonino oppidum Thermæ, vel Aquæ Calidæ ὕδατα θερμά Ptolemæo. Bedæ, & Gyldæ Badonius, vel Badonicus mons eſt, vt Lelandus docet, qui hoc Britannicè Cairbadon appellat. Oppidum eſt Belgarum, Albionis inſulæ. Lhuydus ſcribit Angelicè *Bathe* vocari.

Aquæ Statellorum Straboni, Statyellorum Plinio.3.5.51. Statellates vocat Liuius. Statiellenſes ſunt lib.11. epiſtol. Ciceronis. Lombardiæ Ciſpadanæ oppidum eſt, quod Acqui hodie dicitur, vt Leander vult. Hermolaus autem putat Alexandriam, quæ *Della paglia* cognominatur, eſſe hoc loco, cùm inquit: Hinc ſe noſter Merula Statyelenſem nominat. ibi natus, vbi nunc Alexandria Palearum cognomine eſt ſita. Robertus Cœnalis in Gallia, ſcribit hanc Alexandriam olim virum fuiſſe, Roberto nomine, & ab Aenobarbo Imp. in vrbem extructam, atque ab eo Cæſarea appellatam: poſteà verò ab Alexandro Pontifice Alexandria nuncupatã.

Aquæ Voconis, Ant. Hiſpaniæ Tarraconenſis,

oppidum. Balneolæ Epiſcopo Gerundenſi.

Aquæ, apud Geographos plura alia eiuſmodi extant nomina, vt Aquæ Baliſcæ in Pannonia, Aquæ Bilbitanorum in agro Tarraconēſi, Aquæ Celinæ, Aquæ Cōuenarū, Leæ, Neapolitanæ, Hypſitanæ, Liſitanæ, Perticianenſes, Querquennæ, Regiæ, Siccæ, Sueſſanæ, Viuæ, quæ partim therinæ partim vrbes & oppida olim fuerint.

Aquárius, rij, vndecimum ſignum Zodiaci, proximum Capricorno, oritur xv. Calendas Februarij. Fabulantur poëtæ hunc fuiſſe Ganymedem, quem Iupiter, eius pulchritudine captus, ab aquila in cælum raptum, miniſtrum ſuum feciſſe exiſtimatur.

Aquarij fuerunt Hæretici quidam, qui ſolam aquam offerebant in calice ſacramenti. Cælius Rhod. lib. 18. c. 40.

Aqua via, vel Aqua viua, Pannoniæ vrbs. Ant.

Aquenſium ciuitas, ſeu Aquæ Bigerronum. hodie *Dax* in Vaſconia.

Aquenſes, Italiæ populi, cognomine Taurini. Plin. 3. 5. 27.

Aquenſium Ciuitas in Nouempopulana eſt, teſte libello Prouinciarum. Huius incolas Vicani Aquenſes dici docet Scaliger ex lapide antiquo, ibidem extante. idem Scaliger eandem Aquas Bigerronum dicit vocari.

Aquicaldénſes, populi. Plin. 3. 3. 27.

Aquila, vir Iudæus ex Ponto. Act. 18.

Aquila, vrbs Brutiorum: ex ruinis Fucornij antiquiſſimi oppidi, à Longobardis ædificata. Volaterranus.

Aquila, Scythiæ fluu. Herodot.

Aquila maior & minor, Mauritaniæ, Tingitanæ loca duo. Anton.

Aquila, Tuſciæ mediterraneæ vrbs. Ptol. *Aquapendente*, Leandro.

Aquila etiam Tuſciæ mediterranea vrbs apud Ptolemæum, Leander Aquapendente vocat. Aquenſes forte Plinij, quos Taurinos cognominat.

Aquila, aſtrum, cuius ala dextra circulum æquinoctialem parum prodit: ſiniſtra autem non longè à capite Ophiuchi videtur. Roſtrum eius à reliquo corpore diuidit circulus à Cancro ad Capricornum perueniens. Exorto Leone occidit: exoritur autem cum Capricorno, habens in capite ſtellam vnam, in vtraque penna vnam, in cauda vnam. Fabulantur poetæ hanc eam eſſe quæ Ganymedem rapuit, eiuſq; officij gratia à Ioue inter aſtra fuiſſe collocatam. Hyginus in Aſtro poet.

Aquilária, locus in Africa, Cæſar in Comm. 2. de bello ciuili.

Aquileia, vrbs Carnorum, ad Natiſonem fluuium, Romanorum colonia, XII. M. diſtās à mari iuxta quam & Timauum amnem nonnulli locarunt. Martialis,

Et tu Ledæs fœlix Aquileia Timano.

Ex hac orti ſunt Chromatius, ad quem Hieronymus ſæpe ſcripſit: & Rufinus Græcè Latinéque eruditus, qui Ioſephum conuertit in Latinum: cuius originalis eſt Mediolani in ſancti Ambroſij fano, Longobardis characteribus carioſiſſimis.

Aquileia, à Romanis condita in Italia incumbentibus Barbaris oppoſita, emporium Illyricanarum gentium. verba ſunt Strabonis. Liuius de bello Macedonico: Aquileia, inquit, colonia Latina eodem anno in agro Gallorum deducta. Hæc enim vrbs non priùs caput extulit, quàm ſubactis Pannoniis, ex quibus tanquam clauſtris ad Danubium patefactis, tutum id cœpit eſſe iter, quod, teſte Tranquillo, Auguſtus ſæpe frequentauit. Hæc Liuius, nunc *Algar* vulgò vocatur.

Aquileiénſium fides probata eſt, Maximinorum patris & filij bello, vt ſcribit Capitolinus. Hi enim tanta fide contra Maximinum pro ſenatu fuerunt, vt funes de mulierum capillis nectere nt, quibus ſagittas excuterent penuria neruorum. Aquileia hodie Algar, caſtellum vulgò apud Stephanum, Aquileiæ oppidi, & eius fluuij meminit. Plin. 3. 18. 4.

Aquilegia, fori Iulij vrbs celebris, quam Pomp. Mela Ditem cognominat. hodie Patriarchatus, olim domicilium Imperatorum fuit, adeò vt altera Roma diceretur. XII. M. paſſuum in ambitu habuit, & in ea aliquando cenſa ſunt CXX. M. ciuium: felicitas vrbis præcipuè à negotiorum frequentia procedebat, quoniam ex cunctis propemodum orbis partibus, ob ſummam loci opportunitatem & aditum, tam mari quàm terra commodiſſimum, merces eò conuehebantur. Deſiit autem id ſummum mercaturæ ſtudium vnà cum ipſius ciuitatis fortuna, caput dein efferentibus Venetis, qui negotiandi rationem omnem ad ſe traxerunt: adeò vt ex florentiſſima frequentiſſimaque nunc propemodum ad ſolitudinem perducta ſit. I. Candidus Sabellicus.

Aquilicia, ſacra à Romanis fieri ſolita. Cùm in magna ſiccitate, aqua eſſet auocanda, tunc Ioui immolabatur, & hæc ſacrificia Aquilicia dicta ſunt. Sacerdotes Aquilices. Tertullian. in Apologet. & adu. Martionem,

Aquillia, ſiue vno Aquilia, gens fuit Romæ patricia, ab Aquillo, id eſt, nigro colore, ita dicta. Hæc familia paucos habuit claros. Prodierunt tamen ex ea nonnulli conſules.

Aquilius, cognomen Iuriſconſulti, à colore nigro.

Aquilo, ventus dictus à vehementiſſimo volatu inſtar aquilæ: Græcis βορέας, ſiccus & frigidus Ouid. lib. 6. Metam.

Apta mihi vis eſt, qua triſtia nubila pello,
Et freta concutio, nodoſáque robora verto,
Induroque niues, & tergus grandine pulſo, &c.

Flat ab æſtiua & ſolſtitiali plaga Orientis. Aquilones etiam dicuntur venti, qui octo fermè

diebus exortum Caniculæ antecedunt, & perflans quibus quadraginta, quos vocant Eteſias & Prodromos, quaſi præcurſores.

Aquiloni populi. Plin. 3.11.34.

Aquilinus Conſul, Iu. Ruſtici collega.

Aquilinus alius Conſul, Æmiliani collega.

Aquilinus alius Conſul, Iunij Maximi coll.

Aquinates, ſaltus. Plin. 3.12.67.

Aquincum, Pannoniæ inferioris vrbs. Ptol.

Aquinius, malus quidam poëta fuit, de quo ſic
„ Cicero 5. Tuſc. Adhuc neminem cognoui poe-
„ tam, & mihi fuit cum Aquinio amicitia, qui ſi-
„ bi non optimus videtur.

Aquinum, Latinorum oppidum. Plin. 3.5.110. quod Melpha fluuius alluit, Strabo. Vulgo *Aquino*, Thomæ doctoris ſcholiaſtici patria.

Aquiſgranum, Gall. *Aix*, vrbs Imperialis in Menapiorum finibus inter Rhenum, & Moſam ſita, Romanorum Imperatorum prima in augurati one ac coronatione, D. Caroli Magni ſepultura, ſeptennaliſque peregrinorum viſitatione celebris. Nomen ſortita à Romano principe Grano, Neronis (vt quidam aiunt) fratre, qui aquas calidas inueniens in hoc tractu iuxta habitauit, atque arcem ſtruxit, cuius adhuc extat monumentum, turris Grani dicta: quam quidem arcem ſunt qui credant Vetterram eſſe, cuius meminit Ptolemæus, Goſinograph. lib. 2. ca. 9. Ab aquis calidis & Grano repertore ſic denominata, vrbis formam accepit à Carolo magno qui ſedem regni & Galliæ Tranſalpinæ caput eam conſtituit. Adeo natura ipſa hunc locum variis multiſque dotibus locupletauit, vt ad felicitatem mundanam nihil deeſſe videatur. Fontes aquarum calidarum vberrimi & ſaluberrimi. Sunt quidam eorum intra mœnia, quidam extra, non procul in vico ſuburbano. Intra vrbem duæ ſunt præcipuæ thermæ, quarum alteræ dicuntur Regiæ, alteræ Cornelianæ, quæ quidem, vt loci intercapedine diſtant, ita & aquarum qualitatibus & facultatibus, cùm inter ſe, tum a ſuburbanis nonnihil diſcrepant.

Aquitania, regio, & tertia Galliæ pars, ab obliquis aquis Ligeris. Hæc à Circio Oceanum habet, qui Aquitanicus ſinus dicitur, ab Occaſu Hiſpaniam, à Septentrione Lugdunenſem prouinciam, à Meridie Narbonenſem. In ea Toloſa & Burdegala ciuitates: vnde Aquitani populi. Plin. li. 4. Gallia omnis Comata vno nomine appellata, in tria populorum genera diuiditur, amnibus maximè diſtincta, à Scaldi ad Sequanam Belgica, ab ea Garumnam Celtica, eadémque Lugdunenſis: inde ad Pyrenæi montis excurſum Aquitania, Aremorica ante dicta ἀκυϊτανία ſcribitur, & in Santones ἀκυιτανία apud Stephanum. Gallicè, *Gaſcongne & Guienne.*

Aquitaniæ vbi. Pli. 4.17.3.

Aquitaniç populi. Pl. 4.19. per totũ. Pto. l. 1. c. 7

Aquites nomen ſacerdotis apud Phaſidem, Valer. Flac. lib. 7. *manuſque ſacerdos*
Phaſidis aſtoriis Aquites errabat in agris.

Aquula oppidum Hetruriæ: vnde Aquulenſes & Aquenlenſes Plinio & Ptolemæo dicti.

A R

Ar, id eſt, ſuſcitatio, ſiue vigilia, aut euacuatio, vel denudatio, ſiue ciuitas, aut æmulus; Moabitarum metropolis ad Arnon ſita. Deu. 2. Iã. 15. Num. 21.

Ara, vrbs Aſſyriorum. 1. Paral. 5. Hieronymus in quæſt. Hebr. ipſam Rages eſſe ſcribit Medorum ciuitatem, de qua Tobiæ, 1. Lat. Mons, aut prægnans, ſiue demonſtratio.

Ara, filius Iether. 1. Parap. 7. Lat. Maledicens, aut videns.

Ara, vrbs Arabiæ regia, & inſula Arabiæ adiacẽs.

Ara, ſignum cœleſte, Antarcticum circulum contingens inter Hoſtiæ caput, & extremam Scorpionis caudam collocatum. Occidit ſub exortum Arietis: exoritur autẽ cum Capricorno. Stellas habet quatuor, quarum duæ in ſumma, reliquæ in ima eius parte ſitæ. Inter aſtra autem ideo putatur tranſlata; quòd in ea fœdus arctiſſimum percuſſerint dij, quo tempore inferentibus bellum Gigantibus, cœli obſeſſionem armis tutari cogebantur. Hyginus de Signis cæleſt. & in Aſtronom. poet.

Ara, apud Geographos reperitur Ara amoris, Decij Flauia, Herculis, Iouis montani, Iouis Panomphæi, Lapidea, Tutila, Vbiorum. Item Aræ Ioniæ, Alexandri, Cononis, Flauiæ, Herculeæ, Lugdunenſes, Murtiæ, Philenorũ Semiramidis, Sextianæ. Sunt autem hæc nomina oppidorum, promontoriorum, inſularum, &c.

Ara Lugdunenſis ad confluentes Rhodani & Araris erat, hodie vulgò *Ainay*. Strabo docet eã in templo D. Cæſaris, Auguſti decreto fuiſſe.

Araas, i. Ira vel calor confidentiæ ſiue protectionis pater Thecuæ, patris Sellum marit. Oldæ prophetidis, 4. Reg. 22. Hebr. Harebas: qui 2. Paral. 34. dicitur Haſta.

Arab, i. Inſidians, vel multiplicans, aut feneſtra ſiue locuſta, nomen vrbis in tribu Iuda. Ioſ. 15.

Araba, nomen viri 1. Machab. 15.

Arabarches publicanus apud Ægyptios, qui præerat exigendo vectigali de iis pecoribus, quæ ex Arabia in Ægyptum adducebantur, Iuuenal. Sat. 3. Alabarches ab alijs ſcribitur, vt ſcripturæ præfectus Philonis Iudæi frater Alexandriæ Alabarches fuit. I. Cuiacius in obſeruat. Fed. M. *inter quod auſus habere.*
Neſcio quis titulos Ægyptius atque Arabarches.

Atabarhane, nomen ciuitatis, 1. Mach. 5.

Arabia, Gentium nulli poſtferenda, amplitudine longiſſima à monte Amano è regione Ciliciæ Comagenéſque, deſcendit ad littus Ægyptiarum, inquit Plinius lib. 6. c. 1. 28. Idem Arabes ad Nilum fluuium pertingere à Syrene ad Meroëa ex Iuba auctore ſcribit, & vltra Tigrim

ad Characem vſque verſus Ortum extendit eſt tandem regio Aſiæ maioris inter Iudæam & Ægyptum ab Arabo Apollinis, & Babyloniæ fluuio. Solinus Arabiam interpretatur Sacram. Hi eorum populi ab ipſo Plin. enumerantur. Aræi, Aſcitæi, Aurei, Azarei, Catabani, Eldamarij, Esbonitæ, Cnebadæi, Mardani, Maſei, Orei, Rhetaci, & Scenitæ; Strabo hos addit Chaulotæos, Agræos & Chatramotitas. Eſt autem triplex Arabia Plinio lib. 2. ἀρωματοφόρος, εὐδαίμος, λιβανωτοφόρος dicta; altera Petræa, tertia deſerta.

Arabia, i. veſpera, aut veſpertina vel fideiuſſio, ſiue ſuauitas, aut coruus, ſiue coruina, ſeu deſertum, vel ſalix, aut commiſta Arabes, Heb. Hirbijm veſpertini, aut fideiuſſores, ſiue ſuaues, aut campeſtres, vel corui, aut ſalices, vel miſtioſtes. 2. Chron. 26. Arabes, hebr. Scheba, i. conuerſio, ſeu captiuitas, aut canities, vel ſeſſio. De his Lucas Act. 2. 11. & Pſal. 71. 15.

Arabiæ deſcriptio. Pli. 5. 11. per totum, & 6. 24. & 6. 28. 1. & inde Ptolem. lib. 5. c. 17.

Arabia vbi non ſterilis, Pli. 5. 11. 2. 3. Eius deſerta Plin. 6. 30. 33. Ptol. lib. 5. c. 19. Situs, Plin. 6. 28. 4. & 6. 34. 3. Menſura, 6. 28. 58. & 6. 29. 1. & inde Arabia Merorumque. Plin. 3. 24. 8. 13.

Arabia Petræa, ſic dicta à Petra vetuſtiſſimo oppido. Ptolem. Strab. ac Plin. alio nomine Nabathea dicitur.

Arabia deſerta Ptolemæo; Straboni autem Scenetis, vbi & Scene vrbs. Plin. ἀπὸ τῶν σκηνῶν, quòd gens vaga & ſine ædificiis in tentoriis habitet. Hæc à Meridie montibus Arabiæ fœlicis cincta eſt. Arabarum Eſtonitarum ſterilis dicitur, præterquàm vbi Syriam attingit à Peluſio vſque ad Arſinoen rubri maris oppidum: à Septentrione Meſopotamiam habet, ab Occidente, Petræam.

Arabia fœlix. Meridiem verſus, inter duos ſinus Arabicum & Perſicum veluti peninſula excurrit, quæ Straboni bis, vt India, ſeritur ob fœcunditatem: fluminibus ſcatet. Plin. lib. 6. ca. 28. Stephanus Arabiam duplicem ſcribit, alteram aromatum feracem, alteram Ægypto & Syriæ viciniorem. Meminit & Arabii tibicinis in prouerbio. Quidam Arabiam, Panchaiam & Sabæorum gentem eandem eſſe exiſtimant, in qua thus naſcitur. Virg. 6. Æneid.

-ſolis eſt thurea virga Sabæis, Idem.

Totáque thuriferis Panchaia pinguis arenis.

Item in Cul. *Panchaia thura*. In ea mons Syna, qui & Oreb, in quo Moſes legem accepit. In ea phœnix auis naſcitur, & Sardonix gemma.

Arabes, populi vnguentis & aromaticis fruticibus abundantes, mitrati degunt, & intonſo crine: barbam abradunt, præterquam in ſuperiori labro: ſagittas veneno inficiunt, matrimonium non habent, &c.

Arabes, qui fœlicem incolunt Arabiam, ea olim vtebantur conſuetudine, vt vna omnibus conſanguineis vxor eſſet. Ex his enim (teſte Strab. lib. 16.) qui primus ad eam ingrediebatur, poſito pro foribus baculo (nam baculum ex more quiſque gerebat) cum ea coibat, ipſe tamē cum natu grandiore noctes agebat. Quapropter omnes omnium erant fratres. Adulter apud eos capitis damnabatur, qui ex eo deprehendebatur, quòd alius generis eſſet. Vnde hoc relatu dignum aliquando accidit: Erat enim cuiuſdam regis filia, mira quidem pulchritudine, cui quindecim erant fratres, qui eius omnes æquè amore flagrabant: propterea alius poſt alium iunctim ad eam ingrediebantur. Illa autem aſſiduo coitu iam defeſſa, rem huiuſcemodi comminiſcitur. Fecit enim ſurculos non vtrique fratrum ſurculis abſimiles: ex quo ſtatim ab ea quiſpiam exibat, ſurculum aliquem ſimilem ante ianuam ponebat, quò fratres, qui ſubinde inuicem ſequebantur, ſurculum pro foribus fixum cernentes, eorúmque aliquem intus eſſe putantes, ab ingreſſu arcerentur. Verùm cùm aliquando omnes in foro eſſent, vnus ad fores acceſſit: & cùm baculum vidiſſet, ſuſpicatus adulterum intus eſſe (ſciebat enim ſe omnes fratres in foro reliquiſſe) currens ad patrem, ſororem de ſtupro accuſauit: ſed cognita re, eam falsò criminari conuictus eſt. Hæc Strabo, Arabes maſculos ſuos omnes annum decimumtertium natos circuncidere ſolent, quòd eo ætatis tempore Iſmael, gentis illius auctor, fuerit circunciſus, Geneſ. 10. & Comeſt. in illum locum.

Arabicus, ſinus, *mare rubrum* Europeis, *Mardi Mecha* ab accolis vocatur. Barrio *Behar Corſun*, id eſt, mare clauſum dicitur. Hebræi *mare Suph* nominant.

Arabis, ſiue Arbis, fluuius apud Plin. lib. 2. Sabis ſcribitur, qui ab Arianis montibus per Drangas & Gedroſios in Oceanum defluit.

Arabis, fluuius Indiæ, cuius accolæ Arabitæ Stephan. Æthiopiæ vicus, Ptol.

Arabriga, Luſitaniæ vrbs mediterranea, hodie *Arrabida*.

Arabs, vel Arabus, Apollinis filius ex Babylone, vt inquit Plin. lib. 7. quem medicæ artis dicit etiam repertorem: fortaſſe quòd Babylone natus ibi medicinæ ſtuduerit: poſtea autem ad Arabes detulerit. Arabes populi ſuprà dicti. Item Arabs, vel Arabus, eſt lapis, teſte Plin. l. 36. c. 22. eburnei candoris, qui in puluerem redactus aptiſſimus eſt dentifriciis.

Arabiza, ciuitas Caucanidis, quæ nunc Peſenus. Steph. malim Peſſinus. Vide *Arabis*.

Aracæus, i. neruus, aut Syriacè, fugitiuus, filius Chanaan, Gen. 10. qui Arcas oppidum condidit contra Tripolim in radicibus Libani ſitum.

Arach, i. Longitudo, vel medicina, aut ſanitas, ciuitas, in qua regnauit Nemrod. Gen. 10.

Hanc & Edeſſam vocari teſtatur Hieronymus.

Arachites,i. Longus vel procerus, ſiue ſanans aut medicans,2.Reg 15.

Arachne, puella Libya, Idmonis filia, lanificij peritiſſima, ægrè ferens opus ſuum à Pallade, qua cum certamen ſuſceperat, confractum, laqueo gulam ſibi fregit, quam Pallas in araneam mutauit. Ouid.lib.6.Metam.

Non tulit infœlix, laqueoque animoſa ligauit
Guttura, pendentem Pallas miſerata leuauit.

Græcis ἀράχνης, à Latinis Aranea dicitur. Virg.lib.4.Georg.

In foribus ſuſpendit aranea caſſes.

& vt notat Seruius, Araneus etiam ab antiquis dicebatur. Conſtat, inquit Plinius, Arachnen linum & retia inueniſſe, cuius filius Cloſter fuſos in lanificio inuenit. Hoc etiam nomine, vt ſcribit Liuius, dicta eſt ciuitas Theſſaliæ.

Arachneum, mons in Argo. Steph.

Arachóſia, ciuitas non procul à Maſſagetis, à Semiramide condita, quæ etiam Cophen vocabatur. Stephan. de Cophe. fluuio, qui influit Indum.

Arachoſia, vna è Satrapiis vltra Indum fluuium, cuius meminit Plinius in deſcriptione Indiæ, & Strab.lib.11. Scribitur & Aracoſia.

Arachoſia, regio maioris Aſiæ, in qua Alexãdria & Arachotes ciuitates ſunt.

Arachoſia, Aſię regio, Ptolemæo. Arachotis etiam dicitur. Cahul Caſtaldo, Poholich Theueto, Cheſimur Mercatori nuncupatur. Vide Drangiana, & Iarah.

Arachoti, Indiæ ciuitas, ab Arachoto fluuio ſic dicta, qui ex Caucaſo profluit: Sunt & populi propè Maſſagetas. Steph.

Arachotus, Arachoſiæ lacus eſt apud Ptolemæum, Marcellinus Arachotoſcrene nominat. Item vrbis eiuſdem regionis nomen eſt apud Ptolemæum: Plinius Arachoſiorum oppidum vocat & quibuſdam Cophen dictam ſubiungit. Hæc vrbs, Arachoſia à Steph. dicitur: additque eã à Semiramide conditã & nominari Cophem.

Arachtus, vnus è quatuor nobiliſſimis fluuiis Epiri, non procul à Nicopoli, in ſinum Ambracium influens. Strabo.

Aracynthus, vrbs Bœoticæ, & mons Achaiæ. Virgil. in Bucol.

Amphien Dircæus in Actæo Aracyntho.

Eſt & mons Ætoliæ, Mineruæ ſacer, vt teſtis eſt Plinius: vel, Martianus, Acarnaniæ. Stephano, mons Bœotiæ, à quo Minerua Aracynthis dicta ſit.

Arad, i. onager: aut Syriacè Draco; ciuitas Amorrhæorum ad ſortem Iuda pertinens, ad Auſtrum ſolitudini Cades vicina, in qua habitauerunt filij Obab ſoceri Moſi in medio Iſraëlis. Refert Hieronymus in locis Hebraicis, vſque ad ſuam ætatem oſtendi villam ab oppido Malatis, quarto lapide ab Hebron. xx. Num,21.Iudic.1.

Arádem, vrbs Cretæ, quæ & ἀνάπολις vocatur, quòd ſuperiore loco ſit; Steph.

Aradij, Phœnicum populi, ab Arado ciuitate, qui cum cætera Phœnicia, Syriacis regibus vt amicis obtemperabant. Strab.lib.16.

Aradius, i. maledictionis abundãtia, aut deſcẽdens, vel imperans, filius Chanaan. Gen.10.

Araduca, vrbs Luſitaniæ, quam hodie Arzuam ab Hiſpanis vocari volunt. De hac Ptol.li.2.c.5.

Aradus, ciuitas Tripoleos in Phœnicia, non procul à Tyro & Sydone. Tripolis enim maritimum oppidum dictum eſt à tribus oppidis, ſcilicet Tyro, Sidone, atque Arado. Authores ſunt Plin. & Strab. Arado oppoſita eſt Antaradus in Meridiem, quæ hodie Tortoſa dicitur, amœniſſima ciuitas, ſita non procul à Damaſco, vt Ptolem.tab.Aſiæ 4.indicat.

Aradus, Pieriæ ciuitas, alio nomine, Antiochia. Stephan. Et alibi Aradum, Phœniciæ inſulam eſſe ſcribit, alteram rubri maris, tertiam Cretæ.

Aræ Flauiæ, Germaniæ vrbs ad Danubium, Ptolemæo. vulgò *Nordlingen.*

Ara lapidea olim, inquit Lazius, Panoniæ vrbs; quæ hodie Mechlarũ in Auſtria dicitur. Retinet adhuc nomen fluuius præterfluens Erlaph. Arlapa habet liber Notitiarum. Vide Arlape.

Aræ Seſtianę, Plinio Auguſti Turris, Pomponio lucus Auguſti. Ptolemæo ſunt ſynonyma eius vrbis in Hiſpania, (vt Villanouanus & Tarapa, volunt) quæ hodie Lugo dicitur.

Aræ Solis vt in exemplaribus Latinis legitur. Aræ Seſtij etiam in Græcis Ptolemæi codicibus σηςίου βωμοὶ, promontorium eſt Hiſpaniæ Tarraconenſis, poſt Nerium promontorium. Moletius Cabo de Mongia vertit. Has aras Seſtianas tres ſcribit Plinius Auguſto dicatas.

Ara Tutila, oppidum Corſicæ Inſulæ, Calonica dicit Pinetus vulgò dici.

Araducta, Luſitanorum vrbs Ptolemæo, Lamaranto, Moletio.

Aræni Littus, Thraciæ antea Dracontis, dictum fuit. Plutarchus in quæſtionibus Græcis.

Aræ, tres inſulæ Ioniæ, ſic dictæ propter execrationes, quibus Dorienſes deuouerunt Pentapolitas; Steph.

Aræthyrea, regiuncula Achaiæ, poſtea Aſophis dicta, vrbem habens eiuſdem nominis, quã Homerus in catalogo ab amœnitate commendat, ἀραιθυρέην ἐρατεινὴν eam appellans. De hac Plin.lib.4.c.5.& Strabo li. 8.

Aræus, Iupiter dictus eſt, quòd ei cuncti effundant preces, aut quem cuncti precentur. Cæl.Rod.li.15.c.18.

Aragus, fluuius Moloſſorum, de quo Strabo libro 11. Sed præcipuè Aragum dicunt in partes multas diuiſum, regionem Maſſagetarum

alluere, aliis oſtiis in aliud mare exeuntem, Boream verſus, vno aut ſolo Hircanium verſus.

Atagus, fluuius à Diuo Eulogio citatur, hodie Arga vocatur; vt Ambroſius Moralis addit, qui dicit eum non longè à Baiona vrbe oriri, & in Ergam flumen, intrare, quod idem Eulogius Cantabrum vocat.

Aralius, qui & Analius, VII. Aſſyriorum rex, regnauit annis XL. Caſſiodoro, Euſebio. Claruit ingenio & ſtudio militari, & primus adauxit pompas, & gemmas, ac muliebres delicias.

Aram, I. Celſitudo aut ſublimitas, ſeu decipiens aut maledictio eorum filius Sem, Geneſ. 10. à quo Armenij ſiue Syri Græcis, Gen. 22. Nu. 23. 1. Par. 2. Vide *Syria*. Filius item Somer, filij Heber, 1. Paral. 7.

Aram, in Hebræo Ram filius Eſrom, filij Phares, Ruth. 4. Mat. 1. & Luc. 3. interpretatur excelſus, vel ſublimis, aut proiiciens.

Arama, ciuitas tribu Nephthali. Ioſ. 19.

Aramæi, Plinio ſunt Scythæ: ſcribit enim Scythas vocatos eſſe Sacas à Perſis, & lingua Perſica Aramæos.

Aran, i. area, ſiue exultans, aut maledictio eorum, filius Thare, patris Abraham. Gen. 11. 1. Paralip. 23.

Aran, filius Diſon, filij Seir: & filius Ierameel primogeniti Eſron, Gen. 39. 1. Par. 2.

Arandis, Luſitaniæ vrbs Ptolem. *Torre* vedra, Moletio dicitur.

Aranium, oppidum in Æthiopico ſinu. Plin. lib. 6. c. 26.

Aranthas Bebrycius octonis cubitis longus fuiſſe traditur.

Arantia vrbs, Phlius poſtea dicta, Steph. qui etiam in Aræthytea de eadem ſcribit.

Araphat, i. medicina, ſiue relaxatio, aut gigantiſſa, vel montis os, aut mons hic. Nomen quorundam gigantum, qui ſic dicebantur, quòd animos videntium ſe diſſoluerent. 2. Regul. 21. 16.

Araphêa, inſula Cariæ. Steph.

Arapen, pars tribus Ægidis. Steph.

Arapotes Plinio, Maria, & Maræotis μαρίας, καὶ μαρεώτις. Straboni. Stephan. μαρεία, & μαρεώτις habet. Lacus Ægypti eſt, qui Alexādriæ incumbit, à Plaga meridiana. Buheira Zieglero dicitur. Lago de Antacō, ab oppido eius nominis ei adiacente videtur appellari, in quadam Ægyptiacæ Topographiæ tabula manuſcripta, quæ apud me eſt, ego ex eadem tabula ſuſpicor hoc oppidum Antacon, Strabonis Schedia eſſe. Pro Arapotes, Rhacotes legendum, & non lacum, ſed locum ſuadet Pintianus, in ſuis Caſtigationibus Plinianis libro 5. capite 10. vide Alexandria.

Arar, fluuius Galliæ Narbonenſis, à monte Vogeſo, per fines Heduorum & Sequanorum in Rhodanum fluens, Plin. 3. 4. 7. ex eodem, ex quo Rhodanus, monte exiens, per Burgundiam, in Rhodanum iuxta Lugdunum immergitur: alio nomne Sagona: clarus ponte Cæſaris vno die militum opere fabricato. Araris item dicitur, ſed per apocopen, Arar, vt teſtatur Priſcian. in 7. hodie Sagona. vulgò *La Saone*. Claudianus.

Quos Rhodanus velox, Araris quos tardior ambit.

Lucanus lib. 7.

Rhodanúmque morantem
Præcipitauit Arar.

Alius eſt ab eo qui per Heluetios lapſus, hodie Arola, vulgò Ar dicitur.

Arar, vulgò *La Saone*, Moſa, duo Galliæ flumina, quæ ab eodem ſcaturientia monte, ad oppoſitas mundi partes fluunt, qua de re vide plura in dictione Moſa.

Ararat, regio Armeniæ, aut ipſa Armenia 4. Regum 19. Iſa. 37. Mons eſt iuxta Boccatium maioris Armeniæ. Lat. maledictio tremoris, ſiue Lux currentis.

Ararauceles, populi in Cyrenaica regione. Plin. lib. 5. cap. 5.

Ararena Nomadum regio eſt, ex magna parte deſerta, cuius Sabus rex fuit, Strab. lib. 16.

Araricus, Gotthorum rex.

Araricus, alius Gotthorum rex, menſe V. poſt electionem interfectus.

Aratus, Scytharum fluuius, in Heniochis mōtibus eo modo quo Euphrates oritur, ſex miſ. paſſuum interuallo, quoad campos Armeniæ ſecat. Labitur placidus & ſilens, neque in vtram partem currat, manifeſtum: cùm in aſperiora deuenit, hinc atque illinc rupibus preſſus: & quantò anguſtior, tantò magis pernix. Frangit ſe ſubinde ad oppoſita tantùm, atque ob id cum ingenti murmure, ſonánſque deuoluitur, adeò citus, vt qua ex præcipiti in ſubiecta caſurus eſt, non declinet ſtatim vndam, ſed vltra quàm canalem habet euehat, plus iugeri ſpatio ſublimis, & aquis pendentibus ſe ſine alueo ferens: deinde vbi incuruus, arcuatóque amne deſcendit, ſic tranquillus, iterúmque compoſitus, & vix fluens in littus elabitur. Herod. lib. 4.

Araſpas Medu. cui Panthea Cyri vxor aſſeruanda data eſt. Cæl. Rhod. lib. 23. c. 33.

Arath, regio Armeniæ campeſtris, per quam Araxes fluit, incredibilis, vbertatis, ad radices Tauri montis, qui vſque illuc extenditur.

Arath, mons Armeniæ, totius orbis internì altiſſimus, vbi arca Noe poſt diluuium ſubſtitit. Hait. c. 9. de Tart.

Aratia, inſula contra Perſidem cum monte præalto, Neptuno ſacra. Pli. 6. c. 25.

Arator, poeta Chriſtianus, Romanus ſubdiaconus, Apoſtolorum Acta hexametro verſu cōpoſuit Volater.

Aratores, populi Scythiæ, in ea parte Remimontis,

montis, vbi Polydori tumulus. Solinus.

Aratrij, Indiæ intra Gangem gentes, circa Barygazam. Arr. Periplus.

Aratthus, fluuius Epirotarum qui præter Tolgum vrbem labitur. Oritur autem ex monte Stympheo, ab illius montis radice. Strab. lib. 7.

Arâtus, Græcus poëta antiquiſſimus, Menecratis diſcipulus, optimè de Aſtrologia iudicio Ciceronis ſcripſit. Cuius Phœnomena Cicero vertit adhuc adoleſcens. Scripſit hymnos in Pana, item de Aſtronomia, quod opus Cicero carmine reddidit. Ouidius,

Cum Sole & Luna ſemper Aratus erit.

Alius fuit Aratus Sycionius, optimus princeps, qui patriam ſuam à tyrannide liberauit: de quo Tullius libro 3. Officiorum, & Liuius libro 69. & 70.

Arâtus Sicyonius, Achæorum dux, Corinthum tyranni deliberauit, & Megaram ad Achæorum ſocietatem compulit. Polyb. lib. 2. Plutarch. in Arato.

Arauiſci, Pannoniæ populi, Plin. lib. 3. cap. 25.

Arauracides, pētapolis regionis in Africa populi. Ptolem.

Araurius, fluuius Galliæ Narbonenſis Agatam preterfluens, Rauraris Ptol. & Straboni appellatus. Is etiam prope Maſſiliam Petroſus vocatur, quod lapidibus ſit maximè refertus. Vide interpretem Pomponij. Gal. *Eraud.*

Arauſij, Galliæ prope Prouinciam oppidum, vulgò *Aurenge.*

Arauſio, & Arauſienſis ciuitas dicta vulgò, *Aurenge*, principatus nobiliſſimus, qui nunc ditionis eſt Naſſouienſium principum, olim Cabilonenſium imperio inſignis: in qua Theatri ingentis ruinas, & ſtupendi operis murum quadrato affabrè lapide videre eſt. Fuit olim Araugo Secundanorum, vt Arelate Sextanorum, Septumanorum Beterræ, Forum Iulii Octauanorum. Narbo Marcius Decumanorum, & id genus cognominibus appellabantur coloniæ à legionum, quæ ibi erant, præſidio, videlicet ordine numeróque. De his plura Vadianus Pompo. Melæ interpres ſcripſit.

Arauzona, Illyrici oppidum, Ptol. *Oſtroniza*, Nigro.

Aráxa, vrbs Lyciæ. Steph.

Araxa, Noe Patriarchiæ filia, & Britonis mater, qui originem & nomen dedit Britonibus. Gildas lib. de orig. Briton. inſular.

Aráxe, vel Araxi, populi Illyriæ. Steph.

Aráxes, Armeniæ fluuius, ex monte Abon, ſiue Abam, aut Agan, ex quo Euphrates naſcitur. contrario tamen ei curſu, verſus Orientem tendens, vſque ad Atropatiam: deinde ad Boream conuerſus Azatam præterlabens, in mare deſinit Hyrcanum. Strabo. Herodotus tamen ſecus ait. Porrò Araxes in Theſſalia, idem qui Peneus, ἀπὸ τοῦ ἀράσσειν vocatur, quod opera Iaſonis, & labore Penei Theſſalici, montiū continuationem diſrupit. Stephanus & item Strabo Lucan. lib. 7.

-- *Armeniumq; bibit Romanus Araxem.*

Ibi Arcam Noe poſt diluuium reſediſſe ferunt. Super hanc Alexāder magnus & Auguſtus Cæſar pontes ſtruxerunt.

Araxemi, populi. Steph. in Syropoli.

Araxum, promontorium eſt Peloponneſi. Plinius.

Arâxus, vrbs iuxta Pontum, ab Araxo duce. Steph.

Araxus, Peloponneſi eſt promontorium, apud Ptolemæum. Bordonius Chiarenza, Niger Torneſe indigitat.

Arba, inſula & ciuitas Illyrici. Plin. lib. 4. c. 21.

Arbace, ciuitas Celtiberię. Steph.

Arbâces, primus Medorum rex, regnauit annis XXVIII.

Albanium, ciuitas iuxta Pontum. Steph.

Arbaxani, populi Liguriæ. Steph.

Arbea, vel Arbee, ciuitas Iudęæ, quæ & Hebron & Mamre. Geneſ. 23. ſic dicta. quia ibi tres Patriarchæ ſepulti fuere, & quartus Adam.

Arbéla, vrbs Siciliæ, Steph. & ciuitas Perſica, ab Arbelo Athmonei filio dicta. Steph.

Arbella, terminus Iudææ, ortum ſolis aſpiciēs, Hiero. in locis Hebraicis. Eſt vſque hodie vicus Arbel trans Iordanem in finibus Pellæ ciuitatis Palæſtinę. Et alius hoc vocabulo in campo prægrandi, diſtans ab oppido Legionis millibus nouem. Strab. lib. 16.

Arbelitis, regio proxima Syriæ, vbi Darium Alexander debellauit. Plin. lib. 6. cap. 13.

Arbelus, hominum primus, qui pro Deo habitus fuit, & Iupiter cognominatus, filius Nembrod. Cyrillus lib. 3. contra Iulian. Apoſt.

Arbianes, v. Medorū rex, regnauit annis XXII.

Arbies, populi Indiæ: & Arbis, Indiæ fluuius, authoribus Plinio & Strabone. Steph. hos populos vocat Arbios, vel Arbitas.

Arbii, populi Indis finitimi, non procul ab Arianis & Gedroſiis: ita dicti ab Arbi vicino fluuio. Plin. lib. 6. cap. 23.

Arbis, ſiue Arabes, fluuius qui Pli. lib. 2. Sarbis, ab Arianis montibus per Dragas & Gedroſios in Oceanum defluit. Vide Arabis apud Steph.

Arbis, Straboni & Plinio; Artabium Marcellino, & Arabius Ptolemæo. Gedroſiæ in Aſia fluuius Indorum ab occidente (vt Plinius & Nearchus apud Arrianum perhibent) terminus. Berbero hodie vocatur, Nigro.

Arbitrio, Coſ. Romanus, Lolliani collega.

Arbius, mons Cretæ, & montis incola ſimiliter. Ab hoc monte Iupiter Arbius cognominatus eſt, quòd ibi ſit educatus. Steph.

Arbocula, vrbs quam Annibal arduerſus Romanos proficiſcens cepit, Plut. in Annib.

Arbon, ciuitas Illyriæ. Steph.

Arbona, montis nomen, de quo Plin. lib. 4. cap. 12. Ptolem. Abnobam vocat.

Arboream, ſcribit Leander Alb. olim vocatam Sardiniæ vrbem, quam hodie Oriſtagni vocant.

Arborfœlix, Antonino Heluetiæ oppidum ad Brigantium lacum ſitum: Arbon Rhenano teſte.

Arborichæ, Galliæ Belgicæ inſulæ, Procopio. Iacobus Meierus accipit pro iis quas Moſa Scaldiſque oſtia faciunt, vulgóque hodie Zeelãders vocamus. Becanus l. 3. Francicorum docet Brabantos præcipuos Arborichorũ eſſe, quibus adiungit Eburones. Sed Abtoditi hoc loco apud Procopium legendum contendit Petr. Diuæus, quorum mentio eſt apud Annoniũ, Eginarthũ, & in eius ſæculi ſcriptores. Sigibertus etiã hos à Carolo M. perdomitos ſcribit.

Arboroſa, Ammiano lib. 16. vrbs Galliæ. Arbois eſt in comitatu Burgundiæ. Hoc me docuit Vict. Giſelinus.

Arbor, piſcis eſt in Oceano Gaditano, tam vaſtis diſpenſus ramis, vt fretum nunquam ingreſſus credatur, Plin. lib. 9. cap. 4.

Arbucale, ciuitas maxima intra Iberum, quam Annibal ægrè obtinuit. Steph.

Arbuſcula, meretrix, floruit cum Origene & Cythoryde meretricibus.

Arbuſcula, muliercula mima, quæ cùm à populo exploderetur, ab equite autem quodã laudaretur, contentam ſe eſſe dixit bonorum teſtimonio. Horatius lib. 1. Sermon. Sat. vltima.

Nam ſatis eſt equitem mihi plaudere, vt audax,
Contemptis aliis, exploſa Arbuſcula dixit.

Arbyti, montes, Gedroſiæ Ptolemæi, à Marcellino Barbitani vocantur.

Arca, Syriæ cœlebs vrbs, antiquum adhuc retinens nomen inter Barbaros, teſte Ioſepho 5. Antiquitatum.

Arcades, ciuitas Cretæ, & ciuitas eiuſdem.

Arcadia, Peloponneſi regio intima, à mari vndique remota: ab Arcade filio Iouis & Caliſtonis Lycaonis Arcadiæ regis filio ſic appellata. Hæc, vt Euſtathius docet, aliquando dicta eſt Pelaſgia, à Pelaſgo rege, magno & ſapiente viro, qui vitæ cultioris apud eos fuit, & victum ex ſtirpibus herbarũ, arborúmque frondibus tranſtulit ad glãdem, maximéque fagineam. Eadem *Lychaonia*, Gygantis & *Parrhaſia* dicta eſt Stephano, poſtremóque ab Arcade, cùm Pelaſgos in deditionem redegiſſet, *Arcadia* nominata. In montes LXXVI. attollitur. Habet aſinos proceriſſimos, qui ob corporis magnitudinem in prouerbium abierunt. Habet & lapidem Aſpheſton, hoc eſt, inextinguibilem. Fuit autem tota hæc regio paſtioni potiùs pecoris, quàm aut negotiationi, aut agriculturæ dedita: ideóque Pana, paſtorum deum, velut peculiare numen ſibi vendicarunt. Virg. Ecloga 4.

Pan deus Arcadiæ mecum ſi iudice certet,
Pan etiam Arcadia dicat ſe iudice victum.

Arcádia, Stephano Cretæ ciuitas: item Ægypti, vna ex tribus in Amorgo inſula: ſed videtur Arceſina legendum. Oracula Lacedæmoniis data de Arcadibus & Tegeatibus, Stephanus habet in Tegea.

Arcadia, oppidum Cretæ, quo expugnato ceſſatunt fontes, amnéſque, qui in eo ſitu multi erant. Plin. lib. 31. cap. 1.

Arcadiopolis, Thraciæ vrbs. Cedren.

Arcadius Probus, vnà cum Paſchaſio & Eutichо propter fidem à Genſerico martyrio coronatus eſt. Huic manus primùm, demum pedes, eóque modo cætera membra ſeriatim amputata ſunt.

Arcádius, qui & Honorius, XLV. Romanorum Imperator, cum patre Theodoſio regnauit annis III.

Arcádius Rufinus, Conſul. Rom. Sabini collega.

Arcadius, Noe nepos, Arcadiam tenuit, & nominauit, Beroſ. lib. 4.

Arcanum, Ciceronis villa, Blundo, cui oppidũ Caſſinati propinquum, quod Arce nunc dicitur, Cic. eius meminit in Epiſtolis ad Atticum lib. 7.

Arcas, Armeniæ minoris vrbs. Anton.

Arcas, Iouis & Caliſtonis filius, à quo Arcadia & Arcades, quos, quia vetuſtiſſima gens fuit, ante Solem & Lunam fuiſſe poetæ fabulantur, & ex arboribus eſſe natos. Hunc Arcadem Lycaon, cùm Iouem hoſpitio recepiſſet, infantem membratim lacerauit, & Ioui comedẽdum appoſuit: quod animaduertens Iupiter, Lycaonem, incenſa priùs eius domo, commutauit in lupum: Arcadem verò compactis membris in vitam reduxit, & iam adultum vnà cum matre à Iunone ob adulterium in vrſam mutata, aſtris intulit: & ſic Caliſto facta eſt Vrſa maior, Arcas verò minor. Quod Iuno ægrè ferens à Thetide precibus impetrauit, ne Caliſto & filius poſtquam ſydera facti eſſent, in Oceano ceu cætera ſolent, lauarentur. Sunt tamen qui Arcadem in Bootem mutatum dicunt: communior tamen eſt prior ſententia. Varias opiniones vide apud Perottũ. Arcadis filius, γηγενὴς, cuius Lycaõ, cuius Pelaſgus, cuius Theſprotus, cuius Amarax, cuius deniq; Ephyrus fuit, à quo Ephyra, Epiri vrbs, Stephanus.

Arcati, regia Sora, Indiæ intra Gangem regia; Ptolemæo, *Biſnagar*, Caſtaldo.

Arce, ciuitas Phœniciæ, Steph. Vrbs etiam in Libano monte. Ioſeph.

Arcena, Imp. Alexandri patria Lamprid.

Arcennum, Tuſciæ vrbs. Bracciano vocatur à Leandro.

Arceta, vrbs Alpibus vicina, quã Annibal vaſtauit. Plut. in Annib.

Arceſilas, & Arceſilaus, philoſophus, Polemonis diſcipulus: in diſputatione pertinacior, & magno ingenij acumine. Cicero de finibus libro tertio: Ex Pitane Æolica ciuitate ortus relicto geniali ſolo Sardeis perrexit: mox Athenas profectus, in Academiam, ſe ad Crantorem contulit, quem Platonicam philoſo-

phiam omninò commutaſſe, nouámque quandam conſtituiſſe ferunt. Cauillator vocatus eſt, quòd cùm nihil ſe ſcire diceret, nec alios ſcire quicquam patiebatur, omnes turbaret ſophiſmatibus. Obiit immodicè potus. De eo dicit Perſius,

---non ego curo

Eſſe quod Arceſidas ærumnoſiq; Solones.

Vide Archeſilaus. Is conſtitutam philoſophiam, vt Gracchus Rempublicam euertit. Cic. lib. 4. Acad quæſt. Arceſilas nobilis præſertim Dianæ ſimulachro, in quo extat Simonidis epigramma. Fuerunt & tres alij Arceſilai. Primus, poeta priſcæ comœdiæ: alter elegiacus: tertius, ſtatuarius, in quem & ſimonides ſcripſit epigramma Laert. lib. 4.

Arceſilaus, ſculptoris nomen apud Plinium, qui leænam marmoream fecit, item aligeros ludentes cum ea cupidines, quorum alij religatam tenerent, alij è cornu cogerent bibere, alij calcearent, ſoccos, omnes ex vno lapide. Plinius.

Arceſilas, pictor, Tiſicratis filius. Plinius lib. 35. cap. 11.

Arceſilaus, vnus è quinque ducibus Bœotorũ, qui ad Troianos cum quinquaginta nauibus aduenerunt, vt oſtendit Homerus lib. Iliad.

Arcéſine, ciuitas in Amorgo, vna ex Cycladib. Ptol. Steph.

Arceſines, Indiæ fluuius, in Indum decurrens, ſerpentes fert longitudine cubitorum 70. teſte Philoſtrato lib. 2. de vita Apoll.

Arceſius, Iouis filius, pater Laertis. Vlyſſes apud Ouidium, contra Aiacem,

Nam mihi Laertes, pater eſt, Arceſius illi,

Iuppiter huic, &c. ſcilicet Arceſio, cõdidit Arceſicerata vrbem, Steph. in Epiphania. Homer. Odyſſ. 1.

Arceus, VI. Medorum rex regnauit annis XL.

Arceûthe, vrbis nomen. Vide Dorbe.

Archádius, grammaticus, ſcripſit nonnulla commemorata à Suida.

Archæa, Æolidis in Aſia vrbs. Pauſan.

Archabis, fluuius in Euxinum erumpens, deſcribitur ab Arriano. Archádis. Ptolemæi videtur, Cappadociæ.

Archæatidis, Peloponneſi regio. Polyb.

Archagathus, Peloponnenſis, Liſaniæ filius, medicus primus à Romanis receptus. Plinius 29. 1.

Archama, Siliciæ præfecturæ in Cappadocia vrbs, Ptolem.

Archander, Danai ſocer. Herodot lib. 2.

Archandrúpolis, ciuitas Ægypti, Stephano ex Herodoto.

Archæanax, Mitylenæi cuiuſdam nomen, qui ex lapidibus vicinarum vrbium deuaſtatarum, Sigeum conſtruxiſſe dicitur, quod poſteà Athenienſes miſſo Phrynone Olympionice occuparunt, quum Lesbij de vniuerſa ferè Troade diſceptarent. Strabo lib. 13.

Archédicus poeta comicus, ſcripſit contra Damocharem Demoſthenis propinquum, Fabulæ ipſius Theſaurus & Diomartanam. Author Athenæus.

Archelaìs, Cappadociæ colonia, à Claudio Cæſare deducta. Plin. Solin. Iudææ vrbs. Ptol. vici nomen in Palæſtina, Ioſeph. antiq. 17. lib.

Archeláus, philoſophus Athenienſis ſeu Mileſius, patrem habuit Apollodorum: fuit auditor ſucceſſórque Anaxagoræ, à quo Socrates philoſophiam audiuit. Cic 5. Tuſc. Hic Phyſicam philoſophiam ex Ionia Athenas inuexit: fuítque Phyſicus appellatus, quòd in eo defecerit Philoſophia naturalis, Socrate ethicen introducente. Quanquam ne hic quidem ethicæ rudis fuit, qui de legibus, de honeſto, & de æquo philoſophatus eſt.

Archeláus, Antenoris Troiani filius, quem Homerus ſcribit rei militaris peritiſſimum fuiſſe. Alius fuit geographus, qui terram omnem ab Alexandro peragratam deſcripſit. Alius de rerum naturis carmine ſcripſit. Alius oratoriam docuit. Author Diogenes Laertius.

Archelâus, Præſul Meſopotamiæ, qui librum diſputationis contra Manichæum Syro ſermone compoſuit, ſub Probo Imperatore, author Hieronym.

Archelâus, XII. Macedonum rex, regnauit annis XXIII. fuítque interfectus ab adoleſcente Cratera nomine, quem habebat in deliciis, quòd ei promiſſam filiam alteri poſthabuerit, Volater.

Archelâus, XIV. Macedonum rex, regnauit annis IV.

Archelâus, VII. Lacedæmoniorum rex, regnauit annis LX.

Archelâus XIII. Iudæorum rex, regnauit annis IX. Glaphyram Archelai Cappadocum regis filiã Alexandri fratris ſui relictam, contra legem vxorem duxit: à Cæſare exilio damnatus, Viennæ Gallorum mortuus eſt. Ioſeph. lib. 17. c. 18. Ægeſip. lib. 5. c. 5.

Archelâus, Macedoniæ rex, Perdicæ filius, ſuo tempore fortunatiſſimus iudicatus. Cic. libro 5. Tuſcul. quæſt.

Archelâus, Princeps populi, filius Herodis illius qui innocentes occidit, rex Iudææ, Matth. 2.

Archelâi, in Cappadocia regnauerunt. ex his ille qui ſuperatus à Sylla eſt, quòd Mithridati auxilium tu licet, alterum Romæ retinuit Tyberius.

Archémolus, Rhœti regis Marrubiorum in Italia filius. Virg. Æn. 10.

---- & Rhœti degente vetuſta

Archemolum thalamos auſum inceſtare nouercæ.

Legendum videtur Anchomelus. vt libro. 5. Æneid.

Archémorus, qui S. Opheltes, Lycurgi Thracis

vel Nemeæ regis filius, qui adhuc infans à ſerpente occiſus fuit. Statius in Thebaid. ſic dictus, quòd futurum apud Thebas regibus oſtenderit exitium. Hic Hypſiphilen nutricem habuit, quæ cùm ſitientibus Achiuis, qui ad Thebaidem expeditiònem proficiſcebantur, Langiam fontem oſtenderet, Archemorum puerum ſuper viridi herba depoſuit, qui à ſerpente vulneratus periit. Vnde fons ille Archemorus vocitatus eſt, & annuus agon in pueri illius memoriam celebrari cœpit: ludos Nemæos appellabant, author eſt Archias poëta lib. 1. epigr. Græcorum.

Archemorus, Amphionis ex Niobe filius, quem Ouid. Antegorum nominat.

Archemorus fluuius, qui antea Langia dicebatur, Statio auctore. Largia habet Vibius, malè, Vide Nemea.

Archeptólemus, filius Iphiti, Hectoris auriga, ſuffectus in locum Enipei, qui à Diomede interfectus eſt.

Archeſiláus, vnus è quinque ducibus Bœotorum qui ad Troiam cum quinquaginta nauibus aduenerunt. Homer. lib. Iliad. 2.

Archeſiláus philoſophus, Theophraſti auditor, qui tandem in Academiam ſe ad Crantorem cōtulit, poëticæ quoque operam dedit Laert.

Archeſilaus Stoicus, ex Pitane Æolidis. Solin. cap. 12.

Archeſtratus, poëta Sardanapali ſectator, cuius hoc fuit decretum in conuiuio, vt conuiuæ aut tres, aut quatuor, aut non plures quinque eſſent, aliàs manipularius & ex rapto viuentium conuentus fuerit. Cæl Rhod. lib 28. cap. 8.

Archéſtarus, III. Lacedæmoniorum rex, regnauit annis XXXV.

Archias, Architelis filius ſiue puer fuit, qui quum in Oenei conuiuio manibus aquam infunderet, condylo ab Hercule eſt interfectus. Cæl. Rhod. lib. 4. cap. 3.

Archias, poëta Antiochenus, Romæ claruit, adiutus à familia Lucullorum, & à nonnullis Græcis ciuitatibus damnatus: Ciceroni in primis familiaris. Hic diſcedens è Sicilia, cum L. Lucullo Heracleam venit, cuius auſpiciis in eandem ciuitatem adſcriptus eſt. Deinde lite mota à Græco quodam Cicero ipſum defendit, vbi multa de laudibus poëticæ dixit. Pædian. Primū Anthologiæ Epigr. Gr. & pleraque alia huic tribuuntur.

Archias Imperator, condidit Syracuſas. Volat.

Archias Hybleus, præco celeberrimus, vicit tres Olympiades & Pythica, vbi Icon ipſius & epigramma Græcum, Pollux.

Archias Mitylenæus, muſicus, & de agricultura ſcripſit, & epigrammata. Vide Architas, ſolent enim hæc omnia confundi.

Archias Corinthus. Vide Syracuſæ.

Archiatéroth, nomen loci, Ioſ. 16. limes terræ, Ioſ.

Archibus, Alexandrinus grammaticus, docuit Romæ ſub Traiano principe: ſcripſit commentarios in epigrammatica Callimachi. Suid.

Archidamia, mulier Spartana, quæ Lacedæmoniis deliberantibus mulieres in Cretam mittere, cum gladio in Senatum venit, viros iurgata, ſi viuendum fœminis putent Sparta euerſa. Plu. in Lyc. de eius morte, idem in Agide.

Archidamus, princeps Lacedæmoniorum, Telidis filius, Methonem ad Athenienſes deficientem recipit, in libello contra Pylum primus è naui proſiliens. nec vulneratus eſt, nec ſcutum amiſit: denique aduerſus Amphipolim ſtrenuè decertauit. Inſimulatus poſtremò quòd Antigonis Thraciæ regis amicitiæ ſtuderet, damnatus eſt. Suidas.

Archidamnus, rex Spartanus, rogantibus ſociis quantum pecuniarum foret ſatis ad bellum Peloponneſiacūm, ſcienter reſpondit, Bellum ordinata non quærere.

Archidamus, Lacedæmoniorum rex, Arcades Argiuóſque vicit, trophæum erexit, Xenophon libro ſeptimo, pro Tarentinis pugnans interemptus eſt.

Archidas, Athenienſium dux nomine, ſed reipſa tyrannus, à ſuis eſt interfectus. Plut. in Ageſil.

Archidemia, fons Siciliæ, Plin. 3. 8. 15.

Archidium, Cretæ vrbs. Pauſan.

Archigallus ſacerdotum Cybeles magnæ matris deorum dicebatur antiſtes. Plin. lib. 25. de pictoris Parraſij. Iul. Firmicus lib. 3. cap. 6. Tertul. in Apolog.

Archigenes, medicus, in quem ſæpius inuehitur Galenus. Iuuenalis,

---- nunc corpore ſano Aduocat Archigenem.

Pro Græculis vel ſimilibus poni conſueuit, qui ſe præ omnibus ſui generis ſciolos oſtendunt.

Archigenes, Siculus, Ariciam vrbem condidit.

Archigetes, Apollinis epitheton.

Archile, Pentapolis regionis in Africa oppidum. Ptolem.

Archilétum, ab Argo dictum, quòd is eò venerit, ibique ſepultus ſit. Virg. lib. 8. Æn.

-- & lethum docet hoſpitis Argis.

Quamuis aliqui ab argilla deductum potius velint, quòd id genus cretæ ibi eſſet. Erat autem Argiletum, locus in vrbe prope Palatium, vbi tabernæ opificum erant, præſertimque bibliopolarum, à quo Argiletanæ dicebantur. Martialis,

Argiletanas mauis habitare tabernas.

Vide Argiletum.

Archilochus Græcus, poeta Parius, perſecutus eſt Lycamben ſocerum ſuum, quòd ei filiam pactam nomine Neobolon alteri collocauerat: eúmque ad laqueum ob Iamborum petulantiam in eum ſcriptorum compulit. Horat, ad Piſones,

Archilochum proprie rabies armauit Iambo.

Ouidius, *Tincta Lycambeo ſanguine tela madent.*

Quintilianus, Archilochus primus inter eos qui Iambos ſcripſere: ſumma in eos vis, ele-

gantes ſanè, vibrantéſque ſententiæ plurimum ſanguinis atq; neruorum: adeò vt videatur quibuſdam, quod quidem veneni eſt, materiæ eſſe non ingenij vitium. Emicuit regnante Romulo, vt ait Cicero in Tuſcul. Huius libros ob inuerecundiam & obſcœnitatem Lacedæmonij ex vrbe tolli iuſſerunt, authorémque eorum in exiliũ miſerunt. Poſtremò à quodam, cui nomen Coraci, in bello interfectus fuit. Huius interfectores Delphis arguit Apollo, ob clariſſimum eius ingenium. Plin. lib. 7. cap. 29.

Archilochus, poëta Lacedæmonius, floruit Romæ, regnante Tullio Hoſtilio.

Archilochus, Neſtoris filius & Euridices. Homer. in Odyſſ. patrem in expeditione Troiana ſecutus, à Memnone interfectus eſt.

Archimedes Syracuſanus, geometra, ſæpenumerò inuitus ad balnea ductus, dum perungendus in cratere conſtitueretur, per corporis vnguenta, figuras ac lineamenta digito inſcribebat. Plutarc. in vita Marcelli. Cicero in Tuſcul. Quum eſſet in Sicilia quæſtor, ſepulchrum eius inter vepres, inueniſſe gloriatur. Hic vel Deus terrenus mechanico artificio ſphæram vitream fecit, in qua mera conuerſione diſſimiles motus circulorum viſebantur. Claudian. in epigram. in ſphæram Archim. à Fed. Morello. Prof. Reg. Græcè expreſſo.

Percurrit proprium mentitus ſignifer annum,
Et ſimulata nouo Cynthia menſe redit.

Marcellus in expugnatione Syracuſarum interdixit, ne Archimedes vnus violaretur: verùm cùm Syracuſæ caperentur, & ipſe animo ac oculis in terra defixis, formas Geometricas deſcriberet, ab ignoto milite interfectus eſt.

Archimedes, grammaticus Trallianus, edidit cõmentarios in Homerum & Mechanica. Suid.

Archippa, oppidum fuit in lacu Fucino, conditum à Marſya duce Lydorum, à quo ipſi Marſi nominati. Plin. Virgil. ab hoc oppido Archippum regem dicit. Æneid. 7.

Archinata, Indiæ extra Gangem vrbs. Ptolemæus.

Archion, locus iuxta Byzantium qui Agios Phocas nũc Pet. Gyllius.

Archippe, Marſorum opidum, à Marſya Lydorum duce conditum, quòd lacu Fucino hauſtum ſcribit Plin. lib. 3. cap. 12.

Archippus philoſophus, Thebis ſcholas habuit, & Pythagoræ auditor fuit. Hieronym.

Archippus, nomen viri. Coloſſ. 4. 17. Epiſt. ad Philemon. 2.

Archippus, III. Athenienſium iudex, regnauit annis XIX. Sub hoc floruit VI. Homerus, ciuis Athenienſis, qui nouas Athenienſibus leges dedit.

Archippus, comicus Athenienſis, ſcriptor fuit antiquæ comœdiæ.

Architis, Venus apud Aſſyrios culta, vt Macrob. teſtatur, quæ olim magna veneratione viguit, mox à Phœnicibus culta, vnà cum Adonide, quem quotannis etiam lugeri ſacra teſtis eſt hiſtoria. Quod verò in Libano culta fuerit, docet Muſæus in poemate Herûs & Leãdri, & Lucianus lib. 6. de dea Syria.

Archontes, nouem erant principes, nẽpe Rex, Archon, Polemarchus, & Theſmothetæ ſex, quibus ius omne quod primum Regum, deinde Archontum fuerit, ita eſt diuiſum, vt in eorum manu & poteſtate tota eſſet Athenienſium Reſpublica. Eorum omnium ſimul auctoritas erat populi concioni, iudiciis, ſacris, reíque bellicæ præeſſe. Ante Solonem ſuffragio eligebantur: at ille ſorte vt id fieret inſtituit, ita tamen vt poſtquam lecti eſſent, in Senatu quidem excuterentur, in Comitiis populi probarentur. Apud Archontem verò, à rege & ſociis ſperatum, lites intendebantur de mala tractatione, ebrietate, rerum diuiſarum electione, tutela pupillorum, hæreditatibus, &c. quinetiam idem curator erat mulierum, quæ poſt mariti mortem prægnantes eſſe viderentur. Pollux Lyſias, Demoſthenes.

Archonti, hæretici ab Archonte hæreſiarcha ſuo appellati, vniuerſitatem, quam Deus condidit, opera eſſe principum dicebant, & negabant reſurrectionem carnis.

Archytas, Mytilenæus muſicus: cui cùm probro daretur, quòd non exaudiretur, reſpondit, Inſtrumentum pro me loquitur. Fuit & Architas agriculturæ ſcriptor, & alius poeta epigram. Author Diogenes, lib. 8.

Archytas, Heſtiæi, ſiue (vt alij malũt) Mneſarchi filius, Philoſophus Pythagoricus, patria Tarentinus, eiúſque ciuitatis facilè princeps, Platonem, cuius in geometria diſcipulus fuerat, per literas, monuit, vt ex Sicilia diſcederet, quòd Dionyſius de eo necãdo cogitaret. Cubum primus inuenit. Columbam ligneam tam affabrè effinxit, librauit & inflauit, vt viuæ volatũ imitaretur. Primus platagen, hoc eſt, crepitaculum puerorum inuenit, quo pueros nunquam quieſcentes detineret, & à periculoſioribus ludis auocaret. Hinc factus eſt locus prouerbio, vt deſipientes, & puerilia tractantes, ad Archytæ platagen dicamus recidiſſe. Huius meminit Horat. lib. 1. Car. Ode. 20.

Archytas mundum ingenitum, & incorruptibilem, hominúmque genus ſine vllo ortus principio ab æterno fuiſſe eſt opinatus. Cen.

Arci, oppidum Hiſpaniæ Tarracouenſis, quod hodie Hariſa dicitur ex antiqua inſcriptione eiuſdem loci, hoc me docuit Cluſius.

Arcilacis, oppidum in Hiſpania. Ptol.

Arcilacis, nomen duorum in Hiſpania oppidorum, Ptolemæo. Alterum in Bætica, quod Moletius Alsala horta vocat. Alterum Baſteranorum, in Tarraconenſi regione. Archiſana idem appellat.

Arcina, oppidum in Dacia. Ptol.

Arciſius, pater Laertis. Odyſſ. 16.

Arcitenens Apollo cognominatus eſt. Ouid.1. Metam.

Hunc Deus arcitenens, & nunquam talibus armis.
Ante niſi in damis capreiſque fugacibus vſus, &c.

Arcitceiſſa, ciuitas in Ponto Heracleæ. Stephanus.

Arcobriga, Ptolemæo ſunt duæ huius nominis vrbes, primam in Luſitania ſtatuit. *Alcaſ.r* Moletio, alteram in Tarraconenſi Celtiberorũ regione: hodie Arcoz.

Arconæſus, inſula Cariæ, Steph. aliàs Aſpis dicta. Vide Cyzicus.

Arctánes, gens Epirotica. Steph.

Arctas, mons Propontidis, apud Strab.

Arcticena, Parthiæ regio. Ptolem.

Arcton, mons imminens Cyzico, à Iouis nutricibus, quas illic in ἄρκτους, i. in vrſas migraſſe tradunt. Steph. in Arcton Cyzico.

Arctonneſus, oppidũ eſt Mileſiorum, ad Propõtidem ſitum, quod alio nomine Cyzicum appellatur. Plin. lib.5. ca.vlt.

Arctóphylax, ſidus iuxta maiorem vrſam, alio nomine Bootes. Cic. in Phænomenis Arati,

Arctóphylax, qui vulgò dicitur eſſe Bootes, Latinè vrſæ cuſtodem appellare poſſumus, quòd veluti cuſtos quidã vrſæ adhibitus, à tergo eam ſubſequatur. Simili etiam ratione Bootes appellatur, quòd in modum bubulci plauſtrum ſequatur: ruſtici enim Septentriones plauſtra vocant. Fabulantur autem poëtæ, hunc eſſe Caliſtûs ex Ioue filium, cui nomen Arcadi fuit, vt latiùs ſuprà explicatum eſt. Vide Arcas.

Arctos, Græcè vrſus vel vrſa, pro duobus ſignis cæleſtibus accipitur, quæ Vrſæ Latinis appellantur Septentrionali polo, velut axe quodam nixæ, Arctico circulo clauſæ, & ita collocatæ, vt vtraque reſupinata, alterius contegat caput: ſed caput eius quæ ſuperior eſt ad caudam inferioris contendat. Alteram maiorem vrſam, ſiue Cynozuram appellant, i. Canis caudam. Hãc Phœnices, illam Græci nautæ obſeruant. Ouid.3. Faſtorum,

Eſſe duas Arctos, quarum Cynoſſura putatur
Sidoniis, Helicem Graia Carina notet.

Porrò autem Helicen ſcribit Heſiodus Calyſto Lycaonis Arcadiæ regis filiam fuiſſe, ſtudio venationis inductam, relicto patre, factámque vnam ex comitibus Dianæ quod à Ioue compreſſa, in vrſæ effigiem ab ipſa dea commutata ſit, quæ Græcis Arctos appellatur, in qua ſpecie non multò pòſt filium pepererit Arcadem, qui Arcadiæ Peloponneſi regioni nomen dedit. Hinc Arctous, a, um, Septentrionalis. Martialis 10.

Fælices quibus vrna dedit ſpectare coruſcum
Solibus Arctois, ſideribusque ducem.

Arctûrus, ſtella in ſigno Boote, poſt caudã maioris vrſæ, cuius ortus & occaſus futuras tempeſtates portendit. Oritur à Canicula ferè poſt diem quinquageſimum. Dictus Arcturus παρὰ τὴν τῆς ἄρκτου οὐρὰν, ab vrſinæ caudæ ſimilitudine. Virg.1. Georg.

At ſi non fuerit tellus fœcunda ſub ipſum
Arcturum, tenui ſat erit ſuſpendere ſulco.

Arculus, deus penes quem fuit arcarum cuſtodia.

Arcyes, populi circa Colchiden, ad Pontem Euxinum. Orph. in Argonaut.

Ardabigara, Aſſyriæ oppidum & gens. Procopius.

Ardabúrius, Conſul Romanus, Hierii collega.

Ardálites, vel Ardatoliotides Muſæ, coluntur in Trœzene, ab Ardalo quodam conditore, aut à loco dictæ. Steph.

Ardalus, Vulcani filius, quem tibiam adinueniſſe, & ab eo Muſas dictas Ardalidas ſcribit Pauſan. fuit autem apud Trœzenos vetus Ardali ara, ſuper qua Muſis & Somno res diuina peragebatur, quòd ſomnus videatur eſſe Muſicis amicus. Rhod. lib.27. ca.16.

Ardania, Ægypti regio ſupra Paratoniũ. Stra.

Ardanis, vel Ardanaxes, Marmariæ promontorium. Ptol. Strabo.

Ardaxanus, fluuius Illyriæ circiter Lyſſum vrbem. Polyb 5.& .8.

Ardea, Perſiæ vrbs. Ptolem. Ammian.

Ardea, Vlyſſis & Circes filius Steph. in αὐτῇ.

Ardea, Turni & Rutulorum regio in Latio. quaſi ardua, id eſt, magna & nobilis. licet Hyginus ab augurio auis Ardam dictam velit. Hæc Seruius.

Ardea, vrbs in Latio XVIII. mil. ab vrbe: Turni & Rutulorum regio, à Danae Perſei matre, vel (vt alii malunt) à Dauno Pilumni filio condita, & à feruore regionis ſic dicta. Martial.

Ardea ſolſtitio, Præſtanaque rura petantur,
Quique Cleonæo ſidere feruet ager.

Hanc vrbem poſt Turni mortem igne conſumptam, & in auem ſui nominis commutatam fabulantur. Ouid.14. Metam.

Ardeátes, Ardeæ incolæ.

Ardettus, nomen loci Athenis, ſic dicti ab Ardetto heroe, vbi ſacramento ſe obſtringebat populus, Etym.

Ardiæi, Illyriæ populi. Strab. lib.7. Poſteritas autem Ardiæos vocauere Varalios. Verùm reiecere illos Romani in interiora terræ, longiùs à mari, quum latrociniis cuncta vaſtarent, agris incumbere colendis coegêre.

Ardices Corinthius pictor fuit. Plin. lib.35. c. 3.

Ardia, ciuitas Illyriæ. Steph. inde ciues Ardiæi dicuntur.

Ardinium, ciuitas in campo Thebæ. Steph.

Ardiſcus, teſte Ariſtarcho, fluuius Scythiæ, cuius meminit Herodotus lib. 4.

Ardiſtama Galatiæ oppidum. Ptol.

Ardius, vt Xylander legit apud Strabonem.

Græca ἄρδιον, habent. Mons eſt qui Dalmatiam mediam ſecat Hic,vt Beat. Rhenanus(in Pacati Panegyrico Rheod. Aug. dicto)ſcripſit,ſub Iuliarum Alpium nomine a Sext. Rufo deſcribitur.

Ardon, i. imperans ſeu deſcendens, filius Caleb, ex Azuba vxore, 1. Paral.2.

Ardonea, ciuitas Apuliæ. Liu.

Ardotium, Illyrici oppidum. Ptol. hodie *Magonicha*.

Arduba, Dalmatiæ oppidum à Tiberio expugnatum. Dion. lib.56.

Ardúca, vrbs Hiſpaniæ. Ptolem.

Arduénna, Galliæ maxima ſylua. Cæſ. lib.6. à ripis Rheni, finibúſque Treuerorum ad Neruios pertinet, millibus ampliùs quingentis in longitudinem patens. Idem lib.5. Sylua Arduenna ingenti magnitudine per medios fines Treuerorum à flumine Rheno ad initium Rhenorum pertinet. Gall. *La foreſt d'Ardenne, où les Ardennes*.

Ardyenſes, circa Rhodanum gens. Polyb. lib.3.

Ardys, filius Gygis, Lydorum regis, cui etiam in regno ſucceſſit. Herodot. lib.1.

Are, regia Arabiæ fœlicis, & inſula in ſinu Arabico. Ptolem.

Area, Mineruæ epitheton, id eſt, fortis & ſtrenua, cui apud Platæenſes ex Marathoniæ pugnæ manubiis ædificatum eſt templum, Mineruæque Areæ conſecratum. Palæph. lib.2.

Area, nomen viri. 1. Eſd.2. 2. Eſd.6. via, vel annona.

Area, ſiue Aria, inſula in Ponto verſus Colchos Marti ſacrata.

Area, fons & lacus in Thebis, cuius incolæ Arij dicuntur. Steph.

Areacidæ, Numidica gens. Polyb.

Arebrigium, Antonino oppidum ſupra Auguſtam Salaſſorum, quidam Eriburicúm vocant, vt veteri Celtica lingua *Erenburg* dictum putant. hodie fortè *Tuile*, vt Simler. in commentar. de Alpibus.

Areburgium, vicus inter Treuiros & Coloniã Agrippinam. hodie *Arensberg* Simler.

Areca Syriæ vrbs in Comagena. Ptolem.

Arec, filius Ollæ. 1. Paralip.7. idem quod Area.

Arecómici, populi in Gallia Narbonenſi, qui & Volſcæ dicuntur Straboni lib.4. quorum portus, & nauigium receptaculum, Narbo dicitur. Plin. lib.4. cap.4 6. Legitur apud Strabonem Aracomiſci Gal. *Auignon*, aliis *Niſmes*.

Ared, filius Beniamin. Geneſ.46.

Aredate, Ptolemæo eſt Auſtriæ oppidum, quod nunc *Lintz* vocant.

Areſa, Phœniciæ vrbs. lib. Notit.

Aregia, Hiſpaniæ vrbs. Iſidor.

Aregon, pictoris nomen, de quo Strab. lib.8. in Alpheoniæ Dianæ templo, Cleanthis & Aregontis picturæ viſuntur, hominum Corinthiorum, Alterius quidem Troiæ captiuitas, & Mineruæ natalia. Alterius eſt Dianæ in cunis deportatio. opera laude plurima celebrata.

Arei, populi in Africa. Liu.

Areia, Thebarum fons, & locus. Steph.

Arelatum, vrbs Ptolemæo. Arelate Sextanorum, Plinio Colonia dicta, quòd è ſexta legione milites Coloni eò deducti ſint. Galliæ Narbonenſis nobilis vrbs, quam Strabo ad Rhodanum ſitam ampliſſimo emporio inſignem eſſe ſcribit. Multarum ciuitatum decus vocat Marcellinus. Gallulam Romam nominat Auſonius. Conſtantinam appellari ſanxit Fl. Conſtantinus Imperator, vt docet in Auſonio ſuo Scaliger, qui antiquam inſcriptionem etiam profert, in qua Arelate Mamiliaria vocatur. Antiqua inſcriptio eſt in Goltzij Theſauro, quæ habet, Col. Iulia Pia Arelate. Aram Latam olim dictam à duabus columnis (quæ etiam hodie extant in Muſarum Sacro) quibus ara impoſita erat, ſcribit ex Getuaſio Guaguinus hodie *Arles*, vrbs prouinciæ, prouinciarum lumen non vltimum in eo loco ſita, vbi à mari recipitur Rhodanus fluuius: quam Henricus. IIII. Rex optimus, Chriſtianiſſimus, potentiſſimus, rerum geſtarum magnitudine ter maximus, monte ab Oriente, in quo piſtrina ventilata, amplificandam, vallis imis & antemurali ſiue abato vallandam, muriſque circumcingendam curauit; vnde eam ciuitatis patrem antiquiſſimi ciues, & viri Arelatani Henriopyrgum nominatam voluerunt: habet & ſuburbia trans Rhodanum nomine *Trinquetailles* bis centeſimo lare celebria. Vrbs ſanè ædificiorum, Amphitheatri, ſiue Arenatum, Dianæ delubri, Rolandæ Turris, nunc armamentarij, Pyramidum Elyſij campi, nunc diui Honorati Flaminiæ, montis maioris Abbatiæ opulentiſſimæ, ſed inprimis antiquiſſimæ regum Baſilicæ antiquitate longè nobiliſſima: à qua vrbe totum Arelatenſe regnum nomen habuit, in cuius ſolo plurimum creſcit frumentum, vnde incolæ non parum diteſcunt: eò enim adnauigant Genuenſes ex Italia, atque Hiſpaniã ab occaſu, & auehunt frumentum: atque ob id ſemper eſt ibi carum. Hærétque vrbs ipſa id collem, ab occidente clauditur Rhodano, ab oriente verò habet paludem magnam, & ad Auſtrum campum fertilem: efficit enim ibi Rhodanus inſulam, quam *Camargues* vocant, quæ quatuor ferè miliaribus Germanicis patet in longum & latum, ferens frumentum & vinum, atque paſcua copioſa. De eius regno pauca admodum inueniuntur. Inuenitur autem de eius vltimo rege, qui Boſo vocatus fuit, hiſtoria huiuſmodi: Denuntiauit rex Boſo epiſcopo Arelatenſi in vigilia Natalis Chriſti, ne matutinum officium in Eccleſia celebraret, niſi ipſo præſente. Epiſcopus autem cùm aliquandiu cum clericis aduentum

regis expectaſſet vltra horam conſuetam, nec ille veniret, ſacra eſt perſecutus. Et ſuperueniens rex, expoſtulare cœpit cum Epiſcopo, cur non expectaſſet: commotúſque dedit in medio populi & clericorum, alapam Epiſcopo: quam iniuriam populus ægrè ferens, in tumultum eſt verſus: Deinde verò factum eſt, cùm Epiſcopus adiiſſet Imperatorem, eſsétque conqueſtus, quali cõtumelia rex ipſum coram populo affeciſſet: Cæſar iratus, per barbam ſuam iurauit, ſe hanc vlturum cõtumeliam, mortéque puniturum. vnde collecto, ſine vlla cunctatione, magno exercitu, ingreſſus eſt Galliam, obſedit, & expugnauit Arelatum: cepit regem, & aulicos eius, mandauitque ipſum regem decollari. Archiepiſcopus verò vnà cum reliquis Epiſcopis, Abbatibus, & principibus, mitigans Imperatoris furorem, ſua obtinuit interceſſione, vt hoc iudicium ſanguinis ſuſpenderetur. Tum ait rex, Non eſt æquum, vt rectum Imperatoris iudicium executioni non mandetur: cùm non conueniat vel vllum verbum ex principis ore egredi fruſtrà. Cùmque de hac ſententia multa vtrimque fierent verba, tandem decretum eſt, vt rex tonſus, ac regio titulo ſpoliatus, truderetur in Cœnobium, quo facto, Imperator, nempè Otto primus, Arelatenſe regnum Romano incorporauit Imperio. Hæc Munſt. lib. 2. Coſm.

Arelate, ciuitas in Norico. Ptole. vulgò *Lintz*: ditionis eſt principum Auſtriæ.

Areli, filius Gad, filij Iacob. Gen. 46. quin & Ariel dicitur.

Arelius celebris Romæ pictor, paulò ante diuum Auguſtum, niſi flagitio inſigni corrupiſſet artem, ſemper alicuius fœminæ amore flagrans, & ob id deas pingens, ſed dilectarum imagine. Hæc Plin. lib. 35. cap. 10.

Arembus, Indiæ intra Gangem oppidum. Ptolem.

Aremici, & Artomici, ſeu Arecomici Galliæ populi ad fines Volgarum ſunt Cæſari. Armaignac Marliano eſt. *Le pays d'Armignac.*

Aremórica, Galliæ regio, quæ nunc Aquitania Plin. lib. 4. cap. 17. Cæſar. 7. belli Gal. vniuerſis ciuitatibus quæ Oceanum attingunt, quæque eorum conſuetudine Aremoricæ appellantur, quo ſunt in numero Curioſolites. Rhedones, Ambibarij, Cadetes, Oſiſmi, Lemouices, Vnelli, Sebani. Legitur & Armorica.

Arémulus, Sylui⁹, qui & Remus Agrippæ fili⁹, XII. Latinorum rex, regnauit annis XIX. præſidium Albanorum inter montes, vbi nunc Roma eſt, poſuit: ob impietatem fulmine ictus interiit. Oroſ. lib. 1. cap. 20.

Arêna, ciuitas & Triphyliæ & Meſſeniæ in Peloponneſo. Homerus ἀρήνην ἐρατεινὴν amœnam vocat, quòd flumine Mincio abluatur, vt notat Euſtathius eius interpres, & Stephanus.

Arenacum, Tacito Germaniæ vrbs, in Geldriæ Ducatu. hodie *Arnhem* dicta, vt Diuæus & Rhenanus tradunt.

Arenæ, Triphyliæ oppidum. Steph.

Arenátes, Hiſpaniæ populi. Moral.

Arendæ, Lyciæ vrbs. Ptol.

Arene, Straboni Meſſeniorum oppidum in Peloponneſo prope Minyium fluuiũ. Meminit eius Plin. & Pauſanias, qui addit hoc Oebaliam nuncupatam poſtea. Scholiaſtes Apollonij Rhodij dicit ex Piſandro. Hiernam quoque dictam, teſtis eſt Valentius Rotmarus, Samicum, Heroum temporibus, aut aliquando ante Arenem vocatum fuiſſe Pauſaniæ perſuaſum eſt. Eſt hoc tractu etiam Erena vrbs Straboni quam etiam falsò quidam Arenam appellauere.

Arenium, Italiæ locus inter Hiſtionium & forum Cornelii. Anton.

Arenoſum littus Corſicæ inſulę vrbs maritima Ptolem. ἀμμῶδες. *Laiete* interpretatur. Pinetus.

Areopagitæ, Iudices Athenıẽſes ſeueriſſimi, de cauſis capitalibus pronuntiabant tanta integritate, vt noctu, non interdiu iudicarent, quò non dicentes, ſed quæ dicerentur obſeruarent. Hi in templo Martis iudicabant: quòd cùm Mars, qui Græcè dicitur ἄρης homicidii crimine reus fieret, iudicantibus duodecim diis in eo pago ſex ſententiis abſolutus ſit. Libanius Rhetor in Apologia mortis ſub Alirrhothii fil. Neptuni cedem rex, accuſante Neptuno. pag. 548. editionis Morellianæ.

Alexander ab Alexandro lib. 3. c. 5. & lib. 4. c. 11. & lib. 6. c. 11. Cæl. Rhod. lib. 7. c. 19. Budæus in Pandectis. Eraſm. in Chiliadib. Plutarch. in Solone.

Areopagus, vicus erat Athenis, à templo Martis ſic cognominatus, vbi primum iudicium capitis actum fuiſſe ſcripſit Plinius capite 56. lib. 7. Verùm quid ageretur in Areopago, Iulius. Pollux libro. 8. ſcribit de magiſtratibus Athenienſium, & eorum locus ἄειος πάγος Vide Stephanum, qui etiam agrum quendam Thraciæ deſertum ſic vocari ſcribit, & Areopedinus gentile facit ab Areopago.

Areópolis, Arabiæ ciuitas, quæ & Moab & Ariel, Palæſtinæ vrbs eſt D. Hieronymo: Rabathmoma etiam vocari ſcribit Stephanus: ſed hic eam in Arabia ponit: Rhabmathmona, habet Ptolemæus in Arabia Petræa.

Areopolitæ, qui habitant Areopolim.

Areos, inſula eſt in Ponto iuxta Colchos. Step.

Areos neſos, vide Aria.

Ares, etis, regio Eubœæ, Stephanus, hinc Areſius gentile.

Areſcon, vir quem Licinius Mutianus prodidit viſum à ſe Argis, cui nomen Areſcuſæ fuiſſet, nupſiſſe, etiam mox barbam produxiſſe, & ad virilitatem perueniſſe, vxorémque duxiſſe. Plin. lib. 7. c. 4.

Areſtanus, quidam ruſticus cuius capra Æſculapium

lapium à matre expoſitum lactauit, cane cu-ſtode. Pauſ. lib. 2.

Areſtor pater Pelaſgi. Vide Parrhaſia.

Arêa, Ariſtippi philoſophi filia, aliis mater, quæ ei ſucceſſit in ſchola: ſummum bonum in ea voluptate, quæ maximè ſenſum moueret, poſuit. Laert. lib. 2.

Areta, Dionis vxor, in mare viua demerſa. Plut. in Dione.

Aretan, Calabriæ fluuius eſt, vt ex etymo ſcribit Gab. Barrius in ſua Calabria, qui eum nouo nomine Lipuda vocat.

Aretæus, Dionis filius. Plut. in Dion.

Aretas, ſocer Herodis Tetrarchæ, Arabiæ Petreæ & Damaſcenæ ciuitas dominus. 2. Machab. 5. 2. Corinth. 11.

Arete, vnica nata Rexinoris, quam Alcinous Phæacum rex duxit vxorem, & ex ea Nauſicaam filiam & tres filios ſuſcepit: ad hanc Vlyſſes ductu & conſilio Palladis transformatæ in effigiem Calpis virginis, à Calyſtone Nympha veniens naufragus acceſſit, & multa illi interrogatus expoſuit, & tandem honorificè ab ea ſuſceptus eſt. Ex Hom. Odyſſ. & Bocatio.

Arethas, inferioris Syriæ rex, poſt Antiochum deſignatus.

Aretiſſa, lacus maioris Armeniæ, omnia illata pondera ſuſtinens: Solino Arethuſa, Straboni ἀρσηνή. Vnum ei piſcium genus eſt, & hoc trāſcurrentis fluuij alueo non miſcetur, ſicut nec è Tygri piſces transnatant. Per hunc Tygris fluuius tam impetuoſo curſu fluit, vt nec lacus Tygri, nec Tygris lacui admiſceatur. Plin. Artiſſam vocat, Solinus.

Arethôus, rex in Arna Bœotiæ.

Arethuſa, Nerei & Doridis filia, Elidis Nymphæ & Dianæ comes: quā cùm Alphæus fugientem perſequeretur, eam rapuit: à Diana in fontem ſui nominis commutata eſt: cuius aquas cùm ſuis miſcere vellet Alpheus, illa à terra abſorpta, in Ortygiam inſulam, deinde in Siciliam delata eſt. Alpheus autem cùm propter mare ſequi non poſſet, per cuniculos ſubterraneos in Siciliam peruenit, ibique aſſociatis. Arethuſæ aquis, in mare Siculum ſeſe exonerat.

Arethuſa, lacus in Armenia maiori, in quo nihil mergi poteſt, & piſces nitroſos alit. Plin. lib. 2. cap. 103.

Arethuſius, fons Smyrnæ, tertius in Chalcidia vel Chalcide, quartus in Ithaca. Redditur & in Eubœa & Bœotia prope Thebas. Didymus octo memorat, vt epitheton eſſe putetur cuiuſcunque fontis, ab irrigando.

Arethûſa, locus Syriæ munitus iuxta Eneſam ſexdecim millibus paſſuum, à qua Arethuſij, vt inquit Strabo. Solinus quoque fontis nomen apud Thebas eſſe tradit.

Arethûſa, vrbs vna Eubœæ, altera Syriæ, author Volat. De Arethuſa vide Bocatium c. 18. lib. 7. Et dura in Step. In Samo huius nominis fons eſt.

Arethuſa, Amphaxitidis regionis, in Macedonia, oppidum ad ſinum Strymonicum. Tadino hodie, niſi fallat Pinetus.

Arethuſa Ithacæ inſulæ fons eſt, qui etiam Cyhara dicitur Stephano.

Arethuſa eſt Virgilio, & aliis iuxta Syracuſas fons quē Alabū, Ptolemæi eſſe vult Erythræus. Vagedruſa malè legitur pro Arethuſa apud Silum: omnibus quos hactenus vidi excuſis codicibus, verſus eſt lib. 14. qui ſic ſonat, Qui fontes Vagedruſa tuos, & pauperis aluei, Hypaten, &c. quo deceptus Volaterranus lib. Geographiæ 6. Vagedruſam inter Siciliæ fluuios enumerat.

Aretia, Iani vxor à Sicano Dea facta, linguaque Ianigena Horchia appellata.

Aretini, Italiæ populi Plinio, qui ter eos eodem capite nominat, cognominaque addit Veteres, Fidentes, & Iulienſes.

Aretinum Plin. Arrhetium Ptol. Tuſciæ vrbs, Colonia Rom.

Aretium, ciuitas Tuſciæ, mille ac cc. à Roma diſtans ſtadiis. Strabo libr. 5. Itali nunc vulgò vocant *Arezzo*.

Arêtus, filius Neſtoris & Euridices. Bocat lib. decimo.

Areua, fluuius citerioris Hiſpaniæ, à quo nomē ceperūt Areuaci populi, de quo hæc Plinius lib. 3. cap. 3. Areuacis nomen dedit fluuius Areua. Ereſma nunc appellari credit Nauagierus in ſuo itinerario Italica lingua ſcripto.

Areuacæ, Ptolemæo Hiſpaniæ Tarraconenſis populi ſunt. Strabo, & Plinius Areuaci legunt per duplex cc. habet App. Alexandrinus, ἀρουάκκοι hoc tempore, eorum vrbem Marguefia dici ex eius antiquis ruinis colligit Car. Cluſius. Eſt tamen in hoc tractu pagus qui antiquum nomen retinere videtur. Arauacca enim vulgò etiam vocatur. 3000. paſſuum à Madrito diſtat Septentrionem verſus. Nauagierus Areualo vrbem habet, quam credit antiquum Areuacorum nomen retinere.

Areus, Lacedæmoniorum rex, apud Corinthum defunctus. Plutar.

Aréuna, viri nomen, 2. Reg. 24. qui 1. Paral. 21. dicitur Ornam. Lat. arca. canticum, lux noſtra, exultatio.

Areus, Bithyniæ fluuius. Plin.

Argadina, Margianæ oppidum. Ptol.

Argæ, inſula parua Ganobum Ægyptiam, ab Argea, Macedonis filia dicta. Stephanus. Vide Argei.

Argæi, Indiæ populi. Iuſtin. lib. 13.

Argæus, Pelopis filius, & Alectoris pater. Alius fuit Lycimnij, qui ab Hercule abductus, vi morbi peregrè periit, cuius crematos cineres Hercules retulit, vt iuſiurandum quod dederat ſe illum reducturum, ſeruaret. Hunc dicunt primum fuiſſe, qui crematus ſit, & ab eo deinde morem ſeruatum.

Argæus, Cappadociæ mons, quem ab vna parte cingit arduus, & perpetuis pruinis rigens, cui Mazata Cappadocum metropolis ſubiacet.

Argais, inſula iuxta Lyciam. Steph.

Argais, parua inſula iuxta Canobum. Steph.

Argalus, rex Laconum.

Arganra, ciuitas Indiæ. Steph.

Arganthe, vrbs Indiæ. Steph.

Arganthonis, Myſiæ mons. Strabo.

Arganthónius rex, Herodoto, in Arna ciuitate Bœotiæ.

Arganthónius, rex in Hiſpania, quem Plinius ait vixiſſe cxx. annos: Silius autem ccc. qui eius meminit lib. 3.

Argan.onomacos armat Carteia nepotes.
Rex p.oauusfuit humani ditiſsimus æui,
Ter d.nos decies emenſus belliger annos.

Argantomagum, Aquitanicæ Galliæ oppidum, Anton.

Argaradauca, Mediæ vrbs. Ptolem.

Argaricus ſinus Indiæ, intra Gangem. Ptol. Mercatori *Golfo di Bengala.*

Argas, Demoſthenes eſt cognominatus, de morum feritate ac natura immiti: aliàs qui præter annorum rationem ſapit, Argas item dicitur. Cæl. Rhod. lib. 18. cap. 6. & Plut.

Argath, Armeniæ vrbs. Cedren.

Argathõ, vel Argathôna, mons in Myſia, prope Chium, vbi raptus Helas ab Argathon Rheſi coniuge, cui & Argarhon, vt monti quoque nomen fuit. Steph.

Argea, loca Romæ ſic appellata, quòd in his ſepulti eſſent quidam Argiuorum illuſtres viri. Feſtus. Varro lib. 4. de lingua Latina. Reliqua vrbis loca olim deſerta, quum Argeorum ſacraria in ſeptem & viginti partes vrbis loca ſint diſpoſita. Argeos dictos putãt à principibus, qui cum Hercule Argiuo venere Romam, & in Saturnia ſubſderunt.

Argeathæ, Arcadiæ vicus. Pauſan.

Argelia, Germaniæ vrbs. Ptol. Torgavv Saxoniæ P. Appiano.

Argemiſſa, vel Argemuiſſa, inſula ad continentem Troiadis prope Argamicum promontoriũ, iuxta quod Alchiades extinctus eſt. Steph. Argenuſa vocatur, ab Argenno promontorio.

Argentarius mons, ſiue promontorium Tuſciæ, ſiue Etruriæ. *Monte Argentaro* vernaculè dicitur.

Argenteola, Aſturiæ vrbs in Hiſpania. Ptolemæus.

Argenteus, Galliæ Narbonenſis fluuius. Gal. *Argentine.*

Argenreus, mons in Hiſpania, vnde Bætis effluit. Incolis *Sierra Segura*, & Cluſio *Sierra d'Alcara.*

Argentini, Calabriæ populi. Pli.

Argentomagum in Normandiæ Ducatu oppidum. Gall. *Argentan.*

Argenteus, amnis in colonia Octauianorum, quæ Pacenſis appellatur & Claſtica, in prouincia Narbonenſi. Plin. lib. 3. cap. 4.

Argentina, ſeu Argentorarum, cuius ob antiquitatem Ptolemæus libro 2. Eutrop. Marcellin. & alij meminere, ciuitas eſt vetuſtiſſima, ſimul & magnificentiſſima Argentuaria dicta Alſatiæ metrópolis prope Rhenum ſita: primò ſub Treuirentium dominio fuit, quam poſtea Cæſar quũ vniuerſam prouinciam Heluetiorum & Heduorum perdomuiſſet, traiecto Rheno fluuio ſubiecit. Huic tum Conſulem & Quæſtorem dedit, qui in ea vrbe Cameram Romanorum pro tributis ſoluendis erexerunt (vnde nomen Argentinæ ortum eſt) & vſque ad imperij inclinationem ibidem perſtiterunt. Tandem Attila è Sicambrorum finibus egreſſus, primùm Illyricos inuaſiſſe dicitur, deinde omni penè Germania peruaga, Argentinam tandem expugnauit, & diruto eius muro propter viarum multitudinem, quas in muro fecerat, *Strasbourg* vocari iuſſit. Vtrumque nomen hodie retinet inter imperij liberas ciuitates prima. Chron. Argentin. Munſter. in Coſmograph.

Argentinus Deus colebatur ab antiquis, ſicut & Æſculanus, quem patrem illi poſuerunt, quia priùs ærea pecunia in vſu eſſe cœpit, poſt argentea. Auguſtin.

Argennum, promontorium Æolidis, Ptolemæo in Aſia minori. *Cabo Stellaro* Sophianus, *Cabo bianco* Niger & Bordonius indigitant.

Argennum, Leſbos inſulæ promontorium Ptolemæo: hoc Niger ſcribit Sigrium à Strabone appellari.

Argennum Ptolemæo Siciliæ promontorium eſt, ad fretum Mamertinum. Leander *Lingua del faro* interpretatur. Fazellus *Cabo de S. Aleßo* vocat Idem ſcribit *Lingua del faro* quoque brachium S. Reimbi appellari. At quo nomine antiquitus vocatum hoc fuerit, ipſe non addit. Vide Hera.

Argennum, promõtorium Ioniæ, Siciliæ, Leſbi inſulæ, & inſula in ora Ioniæ, Strab. Ptolem. Plin.

Argemoneſcum, Hiſpaniæ Tarraconenſis oppidum. Ptol. *Arnano.*

Argenta, Theſſaliæ vrbs, Liu.

Argenranum, oppidum Brutiorum, eſt apud Liuium, Marco hodie, teſte Barrio.

Argentarius, mons ſiue promontorium Tuſciæ, cuius meminit Rutilius in ſuo Itinerario. *Monte Argentaro* vernaculè dicitur. Videtur à Plinio & Ptolemæo, ſub nomine Telamon, deſcribi.

Argenreola, Aſturiæ vrbs in Hiſpania, Ptolem. Medoles Moletius vocat.

Argenreus, amnis vocatur à Plinio & Cic. lib. 10. Epiſt. Galliæ Narbonenſis fluuius, quem Pinetus *Argentine* interpretatur. Villanouanus habet *Argenton*, habet Ptolemæus per i, in penultima.

Argenteus, mons in Hiſpania non procul à Caſtaone, & vnde Bætis effluit, vt tradit Strabo ἀργυρεῦς, Sierra Seguera incolæ appellant, vt Florianus teſtatur. *Sierra d alcalora* eſt Cluſio. Tugienſis ſaltus erit Plinij, ex eo enim ipſe Bætimori ſcribit.

Argentoratum, Ptolemæo, Marcellino ex Sexto Aurelio: Argentina aliis. Germaniæ vrbs eſt per ſe ſatis nota: hodie *Strasburg*, Strasburgum etiam nominat Regino, qui ante annos quingentos & amplius ſcripſit. Exteri omnes etiamnum Argentina vocant. Rob. Conſtantinus hanc eandem eſſe putat cum ea quam Aurel. Victor, & Diaconus ex Marcellino, Argentariam appellant, trigintáque Alemannorum millia à Gratiano Imperatore ibidem cæſa tradit. Sed Rhenanus legit cum Ptolemæo Argentuaria, de quo vide ſuo loco.

Argenuſa, inſula Lesbo adiacens, iuxta Argemor promontorium, in qua Alcibiades extinctus eſt. Plin. lib. 5. cap. 31 Arginuſam vocat.

Argentuaria & Colombaria, oppidum in Gallia, vulgò *Colmar en Elſais.*

Argentuaria, Galliæ Belgicæ vrbs eſt. Ptolemæo: hodie vicus eſt Ello flumini imminens. Horbug nomine, vt Rhenano placet. Irenicus putat Colmar ciuitatem eſſe.

Argéſtes, ventus, qui & Caurus, occidentalis frigidus. Plin. lib. 2. Ab occaſu æquinoctiali, Fauonius, ab occaſu ſolſtitiali, Corus: Zephiron & Argeſten vocant.

Argeſtrâtus, 113. Lacedæmoniorum, rex regnauit annis XXXV.

Argêus, V. Macedonum rex, regnauit annis XXXVIII.

Argêus, XVII. Macedonum rex, regnauit annum vnum.

Argéus, mons omnium altiſſimus, qui ſemper in ſummo niues habet: Strabo lib. 12.

Argéus, idem quod Argius. Horat. lib. 4 Car. *Tybur Argeo poſitum colono.* Argei quoque, teſte Varrone, dicebantur effigies ſcirpeæ, quæ per virgines Veſtales iaciebantur ſingulis annis in Tyberim per pontem Sublicium.

Argia, Adraſti Argiuorum regis filia, & vxor Polynicis, cui Theſſandrum peperit, tanta in virum pietate, vt cadauer eius inter maximos cæſorum aceruos nocturno tempore conquirere non dubitarit, & contra edictum Creontis, funeris iuſta ei perſoluere, ab vna adiuta Antigone Polynicis ſorore, quæ & ipſa noctu deceptis cuſtodibus, Thebis egreſſa erat, vt idem fratribus ſuis præſtaret officium. Quamobrem vtraque à Creonte interfecta eſt: cuius rei vltionem enecato Creonte, Theſeus fecit. Reliqua apud Statium, libro 2. Thebaidos. Vide Antigone, & Adraſtus. Hæc in fontem ſui nominis conuerſa dicitur.

Argia, Peloponneſi regio, Ptolemæo. Saccania Caſtaldo. putatur Romania hodie dici.

Argiæ, oppidum eſt Laconiæ.

Argiæ, inſulæ numero viginti Cariæ adiacentes, Plin. lib. 5. cap. 31.

Argidana, Daciæ oppidum. Ptol.

Argila, vrbs Cariæ. Steph.

Argila, magnæ Mauritaniæ oppidum, à Portugalliæ rege expugnatum ann. M. CCCCLXXII. vulgò *Argila.*

Argilus, Herod. li. Hiſt. 7. vrbs Æmathiæ, non procul ab oſtiis Strymonis fluuij, verſus occidentem, Steph. ciuitas eſt Thraciæ, &c.

Argilêtus, locus Romæ iuxta Palatium, dictus ab Argo, Argiuorum duce, qui ab Euandro hoſpicio exceptus, cùm in affectati regni ſuſpicionem veniſſet, ab Arcadibus, inſcio Euandro, eſt occiſus: cui poſtea Euander tumulum erexit, quem de nomine eius Argiletum appellauit, Virgil. 8 Æneid.

--- *Et l. thum docet hoſpitis* Argi.

Alij Argiletum dictum putant, quaſi Argilletum, ab argilla, hoc eſt creta, cuius eo in loco magna erat copia. Vtramque opinionem refert Varro lib. 4. de lingua Latina

Argilium, Bithyniæ oppidum mediterraneum. Ptolem.

Argillus Ægypti mons circa Nilum fluuium. Plut.

Argilius, Thraciæ vrbs. Thucyd. lib. 4.

Argina, Locrorum Ozolorũ oppidum. Plinius.

Arginúſę, Straboni libro 13. tres paruæ inſulæ, continenti proximę, Canis adiacentes inter Mitylenem & Methymnam. Ante Aſiam prope Lesbum in monte Aſiæ Elepho nomine apud Archinuſas, vbi Alcibiades mortem obiit, apud quas cernę omnes ſciſſam aurem habent. Ariſtot. in Plinio, mons ille Elatus vocatus legitur. Tzetzes in Carm. de Alleg. Mythol. ver. 150. 168. & ex edit. & verſione Fed. Morelli. Prof. R.

Argiope, nymphę nomen

Argiphontes, cognomen Mercurij, ab Argo centoculo, eius cuſtode, quem Iouis iuſſu interfecit. Mythologi interpretantur Argum, ſphæram eſſe ſtellatam: quòd illi inſit ſpecies quędam cœleſtium oculorum. Io autem terram eſſe volunt, quam Ægyptij in Hieroglyphicis literis bouis imagine exprimunt. Hanc Argus, hoc eſt, cœlum ſtellatum, nocturno tempore deſuper videtur obſeruare. Mercurium autem Solẽ interpretãtur, qui Argum tunc dicitur occidere, cùm luminis ſui magnitudine ſtellas omnes obſcurat, earúmque conſpectum mortalibus eripit. Vide Macrobium, Satur. lib. 1. c. 19.

Agrippei, populi ſunt inter Sauromatas, vt oſtendit Herodotus lib. hiſt. 2. ab ipſa natiuitate calui, ſimis naribus, & ingenti mento, proprio quodam oris ſono, ex arboribus victitantes. Hi quum arma nulla habeant, à nemine tamen afficiuntur iniuria, quòd ſacri putentur. Iidem finitimorum controuerſias dirimunt, & ad ſe confugientes ab iniuria tuentur.

Argippæi, Herodoto Scythiæ popul', quos Zenobius Orgempeos appellat, vt ſcribit Pintianus in Melam.

Argiri, Indiæ intra Gangem vrbs. Ptolem.

Argirippa. Vide Argyrippes.

Argis, ſecundus Lacedæmoniorum rex regnauit annum vnum.

Argiſſa, Theſſaliæ ciuitas prope Penum, condita à filiis Lariſſæ, quæ deinde Argura vocitata. Volaterranus.

Argita, Hiberniæ fluuius. Ptolem.

Argiua Iuno ab Argis denominata, quo loco Iunonis ſacra celebrabantur, in quibus Hecatombe, i. ex centum bobus ſacrificium fiebat. Virg. Æneid. 3.

Iunoni Argiuæ iuſſos adolemus honores.

Argis etiam Pallas Ἀκρία dicta eſt: quòd ἐπὶ τινος ἄκρας, i. in quadam montis ſummitate conſtituta eſſet. Idem Iunoni, Dianæ & Veneri cognomen etiam inditum eſt, quòd pari modo in eadem ſummitate, i. ἐπ' ἄκρῳ ſint poſitæ.

Argizala, Galatiæ vrbs. Ptolem.

Argius, Licinii filius, primus fuit, cuius cadauer concrematum fuit. Cæl. lib. 17 cap. 21.

Argo, nauis in qua Iaſon cum LIIII. heroibus Theſſalis nauigauit Colchos: fuitque teſte Diodoro iuxta Pelion ædificata. magnitudine atque apparatu longè maiore quàm quæ ad eam diem fieri conſueuerant. Erat enim antea paruarum naucularum vſus. Virg. Eclog. 4.

Alter erit & Tiphys, altera quæ vehat Argo.

Delectos heroas. Dicta eſt ab Argo architecto, qui etiam inter nauigandum eius reſarciendæ curam ſuſceperat. Val. Flaccus,

— ad charum Tritonia deuolat Argum,

Moliri hunc puppim iubet & demittere ferro

Robora. Seu ab ἀργὸς, quod eſt velox. Diodor. Alii ab Argiuis, hoc eſt, Græcis. Cic. lib. 1. Tuſc. quæſt. Et eas anguſtias, per quas penetrauit ea quæ nominata Argo, quia Argiui in ea delecti viri vecti petebant pellem inauratam arietis. Conſtructa autem fuit arboribus Dodonææ ſyluæ, quibus olim reddebantur oracula. Vnde poetæ fingunt ipſam fuiſſe locutam beneficio Mineruæ, quam eius inuentricem eſſe ferunt.

Argob, i. gleba, vel, glarea, aut maledictio putei, vel dorſi, ſiue lux altitudinis. Nomen regionis Baſanitidis. Deuter. 3 13.

Argobaſtes, quum Valentinianum iuniorem apud Viennam dolo ſtrangulaſſet, vt eidem in imperio ſuccederet, Theodoſio mortem vlciſcēte ſuperatus, ſua ſe manu percuſſit. Paul Diac.

Argoda, Tauricæ Cherſoneſi vrbs. Ptol.

Argolicus ſinus, ad Peloponneſum. Ptol.

Argolicus, idem quod Argiuus & Argeus.

Argolis, ſeu Argia, regio in Pelopponneſo ad ortum mare habens, ad Occidentem agrum Laconicum.

Argonautæ, heroes qui cum Iaſone in Argo naui Colchos profecti ſunt, ad diripiendum vellus aureum. Sunt qui dicant fuiſſe duos & quinquaginta numero, alij addunt quatuor V ler. Flac. lib. 1. multos enumerat Orph lib. 1. & Apollonius in Catalogo heroum. Horum autem præcipui fuerunt Iaſon, Typhis, Caſtor, Pollux, Hercules, Hylas puer. Telamon. Theſeus, Orphees, Nauplius, Mopſis, Zetes & Calais.

Argopelaſgos Homerus vocat Theſſalos.

Argon, regio Baſanitidis Deuter. 3 3 Reg. 4. 4. Reg. 15. quæ in ſortem dimidiæ tribus Manaſſe cecidit, vocata terra Rephaim.

Argos, ſignum cœleſte, dictum ab Argonautis. Oritur pridie Idus Mart.

Argos, vetus & nobilis vrbs Achaiæ in Argolide, quod etiam Argos Hippium vocatum eſt, ab equorum præſtantia, qua tunc temporis claruit. Horatius,

Aptum dicit equis Argos, diteſque Mycenas.

Argos, regio, vnde Argi & Argiui populi, ſicut Achæi, & Achiui, qui Argolici à Perſis dicti, & Argolis regio, omnis denique Peloponneſus, præſertim Laconica, Argea Straboni appellata, & Homero Helena Argea dicta. Vnde propter frequentiam ac varietatem huius nominis manauit prouerbium in iactabundos & ſycophantas ἀργεία φορά. Argos verò Peloponneſiacum. Sophocles Doricum vocat. Euſtathius. Idem & Hippoborum dicitur ac Hippium, & Iaſium, & Dipſium à ſiti, ob aquæ inopiam. Vide Volaterranum. lib. 9.

Argos, Peloponneſi ciuitas iuxta Athenas, vt vtrique populi vno puteo vterentur. Vnde & Fratrias dixerunt ἀπὸ τοῦ φρέατος, quas tribus vocamus. Huius rex primus Phoroneus fuit. Dicta Argos ab Argo rege, vt ſcribit Auguſt. libro 18 de Ciuit. Hinc Argiui Græci dicti ſunt, & Argolicus ſinus, & Argolici duces, & Argolica regio.

Argos, Theſſaliæ oppidum, quod Pelaſgicon dicunt à Pelaſgis. Lucan.

— vbi nobile quondam — Nunc ſuper Argos erat.

Argos oppidum in Acarnania, non longè à Mycenis, Amphilochium cognominatum, quod Alcmæon eiúſque liberi condidere. Strabo libro ſeptimo.

Argos, Apuliæ oppidum, à Diomede conditum, & primùm à nomine relictæ patriæ Argos Hippium appellatum, quod deinde Argyrippam & poſtremò Arpos vocitarunt. Theſſaliam quoque Argos Pelaſgicum appellat Plin. lib. 4. c. 7. Ipſam præterea Peloponneſum antiqui Argos, & Argos Achaicum appellauere. Strabo lib. 8. Sunt & aliæ ciuitates hoc nomine, quas exponit Steph.

Argos, Peloponneſi oppidum in Argia regione, Ptolemæo. Duo ſunt Plinio hoc tractu huius nominis oppida, alterum Hippium, alterum Dipſium cognominat. Polydipſium ab Homero dicitur Strabone teſte, πολυδίψιον

Phoronicum videtur primò appellatum, ex Pauſania & Stephano, apud quem etiã Ἴασον & δίπσιον dicitur. Euſtathius quoque tradit à Sophocle Doricum, Hippobotum & Iaſum cognominari. Item Ægialam & Apian vocatam. Sophianus auctor eſt, hodie adhuc Argo nominari. Vide quoque Arbi, Corcyra, Lariſſa, & Peloponneſus.

Argynus, puer formoſus (Agamemnoni chariſſimus) ſubmerſus. Propert. lib. 7.

Sunt Agamemnonias teſtantia littora curas,
Quæ notat Argynni pœna minantis aquas.

Argyra, nympha fuit, cuius amore oblaqueatus ac extabeſcens adoleſcentis nomine Helenus in fluuium ſibi cognomen à Venere transformatus eſt.

Argos, regio quædam pars Græciæ, necnon & omnis ora littoralis dicebatur Argos, ab Argiã matre Pelaſgi, qui ei imperauit.

Argos, Agenoris equus, a quo Argos, Iaſonis ciuitas dicta fuit, vt inquit Hellanicus.

Argous, portus eſt in Ætholia, ab Argonaui dictus, vt perhibent. Illò enim Iaſonem adnauigaſſe ferunt, vt Circes domicilia quæreret, quam Medea viſere concupiſcebat. Strabo libro 5. *Porto ferraro* putat Iouius, in Ilua inſula.

Argei, Varroni ſcriptæ effigies, quæ per virgines Veſtales iaciebantur ſingulis annis in Tyberim per pontem Sublicium.

Argei, Argeorum, loca ſacra Romæ, Varro. Reliqua vrbis loca olim diſcreta, vt Argeorum ſacraria, Argeos dictos à principibus, qui cum Hercule Argiuo Romam venerunt. Vide Argatis.

Arguda, Paropaniſi vrbs. Ptol.

Argulus, filius Amyclatis, quem primum apud Achæos quadrigam iunxiſſe dicunt, cùm alij Arogilo illud adſcribant.

Argura, ciuitas Theſſaliæ, priùs Argiſſa dicta. Eſt & locus Eubææ. vide Stephanum, qui loci illius incolas Argiuos & Leontinos vocari ſcribit.

Argus, Arctoris filius, πανόπτης à Græcis cognominatus, quòd totus oculis ſcateret. Hunc poetæ fabulantur à Iunone conſtitutum fuiſſe cuſtodem Iûs Inachi filiæ, à Ioue in iuuencæ formam commutatæ: quam poſtea Mercurius Iouis iuſſu interfecit, oculis eius fiſtulæ ſono ſopitis. Iuno autem oculos eius aui ſuæ, hoc eſt, pauonis caudæ inſeruit: Ouidius libro 1. Metamorph.

Centum luminibus cinctum caput Argus habebat:
Inque ſuis vicibus capiebant bina quietem:
Cætera ſeruabant atq; in ſtatione manebant.

Mythologici Argum interpretantur, ſphæram ſtelliferam, innumeris oculis, hoc eſt, ſtellis refulgentem: Mercurium autem Solem eſſe volunt, qui tunc Argum dicitur occidere, cum diurno ſuo lumine ſtellarum lucem obſcurat. Vide Macrobium primo Satur. cap. decimonono, vnde & ἀργειφόντης. Mercurius cognominatus eſt, ab Homero, quòd Argum peremerit.

Argus, quibuſdam Argolus, rex Argiuorum filius Apis. Ex cuius nomine Argi & Argiui appellati ſunt, quo regnante cœpit vti frugibus Græcia, délatis aliunde ſeminibus. Poſt obitum deus haberi cœpit.

Argus, Phryxi filius, IIII. Argiuorũ rex, regnauit annis LXX.

Argus, canis Vlyſſis, ſolus dominum vigeſimo demum anno domum redeuntem agnouit. Homerus Odyſſ. lib. 17.

Argus. Vide Amphion.

Argus, nomen viri cuiuſdam, qui quum de Euandri, apud quem hoſpitio ſuſceptus erat, cogitaret interitu, vt ipſe regnaret, Euandro hæc non ſentiente, ſocij intellexerunt, & Argum necatunt: cui Euander & ſepulchrum fecit, & locum ſacrauit: non quòd talia ille mereretur, ſed hoſpitalitatis cauſa. Inde & Argiletum, ab Argo illic ſepulto. Virg. Æn. 8.

Nec non & ſacri monſtrat nemus Argileti.
Teſtaturque locum & lethum docet hoſpitis Argi.

Argyna, oppidum Locrorum, qui cognominantur Ozolæ. Plinius libro quarto, capite tertio.

Argynnis, Venus cognominata, ab Argynno puero ab Agamẽnone rege amato, qui cùm frequentiùs nataret in Cephiſo flumine, periit, quo in loco ſepeliuit eum Agamemnon, ibidémque Veneris Argynnidos, i. turpitudinis ſuæ templum conſtruxit. Propert.

Sunt Agamemnonias teſtantia littora curas,
Quæ notat Argynni pœna natantis aquas.

Argypana, Dauniæ vrbs. Polyb.

Argyra, vrbs & fons Achaiæ, & regio Indiæ extra Gangem. Ptol. Steph.

Argyria, vrbs circa Troadem. Strabo.

Argyra, ciuitas Siciliæ vel Epiri, vnde ſe Diodorus Siculus oriundum facit, à qua Argyrini. Eſt etiam metropolis Taprobanæ. Steph.

Argyra Nympha, cuius amore, quum Selenius torqueretur, obiit eius nimio deſiderio, & à Venere in cognominem fluuium mutatus eſt, cuius aquam amantibus prodeſſe ad amoris remedia, fuit opinio: nam amantes in ipſo flumine abluti, deſiderij obliuionem concipere putabantur. At verò Argyram ipſam & fonti & vrbi Argyræ nomen dediſſe tradit Pauſan.

Argyræ, extra Indi oſtium inſula adeò fæcunda metallorum, vt plerique eam (cum altera proxima, nomine Chryſe) aurea ſola prodiderint & argentea habere, Solin. c. 65. Plin. lib. 6. Mela. lib. 3. Aut ex re nomen, aut ex vocabulo ficta fabula eſt.

Argyrini, populi Epirotici. Steph.

Argyrippa, oppidum Apuliæ, à Diomede conditum, & primùm à nomine patriæ Argos hippium appellatum, quod deinde Arpos vocita-

runt. Vide Argos. Virg. 11. Æneid.

Ille vrbem Argyripam patriæ cognomine gentis
Victor Gargani condebat Iapygis aruis.

Stephanus.

Argyrôndas, vel Argyrondes, Ætoliæ fluuius Ariſtarcho & Heſiodo, propter argenteum aquæ candorem.

Argyropilus, Imperator fuit, qui Zoæ vxoris & Michaelis Paphlagonis eius adulteri dolo inter balnea aquis ſubmerſus eſt. Bapt. Egnatius.

Argyrotoxos, argenteum arcum gerens, dictus eſt Apollo.

Argyrus, ciuitas apud Philiſtum. Steph.

Argyrus, mons. Vide Tarteſſus.

Argiturum, Illyrici vrbs. Ptol.

Aria, Aſiæ regio. Ptolem. hodie *Corazan*. item lacus, vrbs, & fluuius eiuſdem regionis. Ptolem.

Aria, vna è Satrapiis Indiam terminantibus Plinius.

Aria Ptolemæo, Aſiæ regionis fluuius, Putimalon fortè hodie.

Aria, Ponti Euxini inſula, alio nomine Chalceritis, Plinio teſte. Fornaſia interpretatur à Pineto. Areos Neſos, id eſt, Martis inſula, eam appellat Stephanus. Aretias Apollonio eſt, ſecundo Argonauticorum, & Arrhentias, Arriano in ſuo Periplo.

Aria, Ariæ, regionis lacus, apud Ptolemæum, quæ ex Aſiæ Abylfedeæ tabulis Burgian vocari, videtur. Aria huius regionis etiam vrbs & fluuius eſt, qui Arius, Arriano in vita Alexādri. Vide Iarach, Media, Nouaria, Thracia, & Taurus.

Aria, antiquum nomen Thraciæ. Steph.

Aria, Romana matrona, de qua Mart. lib. 1.

Caſta ſuo gladium cùm traderet Aria Pæto,
Quem de viſceribus traxerat ipſa ſuis:
Si qua fides, vulnus quod feci non dolet (inquit)
Sed quod tu facies, hoc mihi, Pæte, dolet.

Ariabignes, Darij filius ex filia Gobryæ, qui vnà cum Præxaipe & Megabaza præpoſitus fuit claſſi Xerxis. Herod. lib. 7.

Ariaca Margianæ vrbs. Ptol.

Ariacæ, Scythiæ populi, iuxta Iaxartem fluuiū. Ptolem. *Decan.* I. Caſtaldo.

Ariaces, Sabin. Gens Indiæ intra Gangem. Ptol

Ariacos, oppidum Myſiæ vel Troadis. Plin.

Ariádne, ſiue Ariádna, Minois Cretenſium regis ex Paſiphae filia, Theſeum, cuius amore detinebatur, per filium à labyrintho extricauit, eumque redeuntem in patriam vſque ad Naxum inſulam inſecuta eſt: quo loco à perfido Theſeo relicta, ac lugens Libero patri nupſit, à quo donata eſt corona Cnoſſia ſeptem ſtellis adornata, quam ille à Venere acceperat. Catullus in Argonauticis, Elegia 17. Propertius libro 3. Eleg. 17. Nonnus lib. 47. Dionyſ. Bacchi & Ariádnos fusè & feſtinè enarrat, idq; ἀπόσπασμα Fed. Morellus Pr. R. Seorſum edidit Grec. cum Lat. verſione ſua metrica. Poſtremò à Diana dicitur ſagittâ percuſſa atque occiſa, quod virginitatem non ſeruaſſet.

Arialbinum, Anton. oppidum Sequanorum vulgò *Murhauſen*. Simler.

Arialdunum, Hiſpaniæ vrbs. Plin.

Ariámnes nobiliſſima Armeniæ ciuitas. Tortellius.

Ariamenes, Xerxis frater.

Ariamnes, Arabum princeps, ad fallendum aptiſſimus. Plut.

Arianda, Cariæ vrbs. Mela.

Ariania, gens vicina Caduſiis. Steph.

Ariantas, rex Scytharum, qui à ſingulis ſubiectis ſibi quotannis offerri ſagittā volebat. Rhod. lib. 2. cap. 10.

Arianthe, ciuitas Oenotrorum. Steph. Vide Arinthe.

Ariánus, poëta, cuius carminib. Tyberiū principem delectatum fuiſſe Tranquillus ſcribit. Eius autem opera Suidas commemorat, Metaphraſim Georgicorū Virgilij: Alexādriade. poëma videlicet de rebus geſtis Alexandri Macedoniæ regis libr. XXII.

Ariánus, è Nicomedia hiſtoricus, Xenophon minor cognominatus: ſicut ille in Cyro, ita hic de Epicteto philoſopho, eiúſque diſſertationibus opus edidit tribus voluminibus. Scripſit quoque hiſtoriam Alexandri Magni. Emicuit Romæ ſub Adriano & M. Antonino principibus, à quibus ob literas honoribus conſularibus ornatus eſt. Author Heliconius.

Ariápytes, Scytharum rex. Tortellius.

Ariârathes, Thracum rex. Liuius. lib. 2. Dec. 5.

Ariârathus, Cappadociæ rex à Perdicea obſeſſus, quum iam deſperaret et effugium, ne quid fructus aut trophæorum accederet inimicis, vrbem incendit, ſibíque & ſuis omnibus mortem conſciuit.

Ariária, gens Caducij finitima. Steph.

Ariarathéa, ciuitas prope Cappadociam, ab Ariatho, rege Antiochi genere. Steph.

Ariaſpe, Drangianæ vrbs. Ptol.

Ariaſſi, Phrygiæ in Pamphilia oppidum. Ptolem.

Ariáthes, Cappadociæ rex, ſub quo Cappadoces primùm petierunt populi Romani ſocietatem: cuius deficiente ſtirpe, lectus rex Ariobarzanes, & à Mithridate ſæpe pulſus, Romanorum armis reſtitutus, Volat.

Ariáthis, nomen viri proprium. Tortellius.

Aricandos, amnis in Lycia, à quo & vrbs ibi Aricanda nomine.

Aricanda, Drangianæ vrbs. Ptol.

Arichondas, fuit primus author tubarum in Græcia.

Aricia, puella Attica, Hippolyti vxor, poſtquàm ille à Diana in Italiam fuiſſet tranſlatus. Virg. Aen. 7.

Ibat & Hippolyti proles pulcherrima bello
Viribus inſignis quem mater Aricia miſit,
Eductum Ægeriæ lucis.

Aricia, oppidum Latij poſt Albanum montem

in via Appia, ab Hippolyto Theſei filio cōditū: ita dictum ab Aricia nobili Atticæ regionis fœmina, quam idem fertur adamaſſe. In Agro Aricino præſtantiſſimi proueniebant porri: de quibus Martialis lib. 13.

Mittit præcipuos nemoralis Aricia porros.

Lucanus.

Diſtat ab excelſa nemoralis Aricia Roma.

In hac Oreſtes oraculo monitus, ſimulachrum Scythicæ Dianæ quod de Taurica regione tranſtulerat, priùs quàm Argos peteret, conſecrauit. Erat ad huius templum nemus, quod vocatur Aricinum, dicente Ouidio lib. 3. Faſt.

Vallis Aricinæ ſilua percinctus opaca,
Eſt locus antiqua religione ſacer:
Hic latet Hyppolytus, furiis diſtractus equorum,
Vnde nemus nullis additur illud equis.

Ariciæ, arua ardentia, ſi in ea deciderit carbo. Plin. lib. 2. c. 107.

Aricinum nemus, iuxta Ariciam, in quo Ægeria Nympha, cum qua loqui ſolitum ferunt Numam Romanorum regem. In hoc Diana Hippolytum ab inferis Æſculapij opera reuocatum abſcondit. Eſt præterea in hoc nemore Ægeriæ Nymphæ fons, vbi Numa hydromantiam exercens, dicebat ab eadem Nympha ſibi dari conſilia, Plut.

Aricinus lacus, iuxta Aricia͂ vrbem, quod ſpeculum Dianæ vocabatur, in quo nunc quoque inſulæ cum proceris arboribus nobiles conſpiciuntur.

Aricomíſci Volſcæ, populi Galliæ. Strabo lib. 4. Vlteriores fluuij (Rhodanum intelligit) partes Volſcæ, quos Aricomiſcos appellant, maximum incolunt ſpatium, quorum portus & nauium receptaculum Narbo dicitur. Apud Pomponium tamen & reliquos, Arecomici leguntur, & rectiùs.

Ariconium, Angliæ oppidum. Anton. *Kenceſter* vulgò.

Aridâi, filius Aman, filii Adamatha, Eſth. 9. Lat. leo abundans, aut maledictionis abundantia.

Aridâtha, i. Leonis lex, ſiue ritus maledictionis, filius Aman, filij Adamatha. Eſth. 9.

Arideus Philippi nothus Alexandri frater, nihil tale cogitans rex & frater ſucceſſor creatur. Curtius. lib. 10.

Aridices, philoſophus, de quo ſic Macrob. li. 7. Saturnal c. 3. Quum regis libertus ad nouas diuitias nuper erectus, Philoſophos ad conuiuium congregaſſet, & irridendo eorum minutulas quæſtiones, ſcire ſe velle dixiſſet, cur ex nigra & alba faba, pulmentum vnius coloris edatur? Aridices philoſophus indignè ferens, Tu nobis, inquit, abſolue cur de albis & nigris loris ſimiles maculæ gignantur.

Arie, nomen loci, 4. Reg. 15. Lat. leo, ſiue lux Dei.

Ariel, c. 29. Iſaiæ, accipitur pro ciuitate Ieruſalem, in qua altare holocauſti. In 43. verò Ezechielis, altare holocauſti ſignificat. Eſt etiam nomen viri. 1. Paral. 11. Lat. altare ſiue Leo, aut lux Dei.

Ariel, nomen viri. Num. 26. & 1. Paral 11.

Arieldela, Ægypti vrbs. lib. Notit.

Arielita, populi Num. 26.

Ariêna, Haliaris filia, vxor Aſtyagis, regis Medorum. Herodot.

Aries, primum eſt Zodiaci ſignum, quod Sol ingrediens IIII. Idus Martias æquinoctium vernum efficit. Fabulantur poetæ hunc illum ipſum eſſe arietem, qui aureo vellere inſignis Phryxum per Helleſpontum traiecit. Ouid. in Faſt. *Impoſitamque ſibi qui tam malo pertulit Helien, tempora nocturnis æqua diurna facit.* Alij eum eſſe malunt, qui libero patri in Libyæ deſertis ſiti laboranti fontem oſtendit. Hyginus de Signis cœleſtibus.

Arietis fons, Tauricæ Cherſoneſi promontorium. Ptol.

Arigæum, vrbs Indiæ quam Alexander incenſam & deſertam reperit. Arrian. lib. 4.

Arij, populi vltra India͂, Arabiæ populi. Plin.

Arij, Aſiæ Scythicæ populi, Herodot. lib. 4. Germaniæ populi. Tacit.

Arima, locus Ciliciæ, vel Syriæ, vel in Pythecuſis, iuxta Tyrrhenos, vbi Typhœum terra obrutum in fabulis eſt. Steph. Vide Inarime.

Arimanis, vnus ex tribus illis principibus quos placet veteribus quibuſdam habere imperium ſuper mundum. Hi ſunt Oremaſis, Mitris, Arimanis: de quibus Cæl. Rhod. lib. 7. c. 14.

Arimanius, Plutonis cognomen apud Perſas.

Arimantis, Pentapolis regionis in Africa vrbs. Ptolem.

Arimara, Syriæ ad Euphratem vrbs. Ptolem.

Arimaſpes, Zoroaſtri amiciſſimus, Rhod. lib. 23. cap. 4.

Arimaſpus, fluuius eſt Scythiæ in Aſia ad Septentrionem, aureis arenis abundans. Lucan. lib. 3.

Arimaſpi eiuſdem fluminis accolæ, vel populi Scythiæ Europeæ, habentes vnum oculum in fronte, qui perpetuò bella gerunt cum gryphibus, aurum & Smaragdos colligentibus. Lucan. lib. 3.

---auroque litigas.
Subſtringens Arimaſpe comas.

Dionyſius Arimaneas, vel Arimannos vocat. Æſchylus verò μόνωπα ϛρατὸν, id eſt, vnoculum exercitum, quòd ſagittarij quum ſint optimi, alterum inflectunt oculum, vt à paruis adſueti, altero melius cernant, vnde etiam nomen auſpicati ſunt Herodot. Nam Ari Scythicè vna ſignificat, & Moſpos oculum prope hos Riphæi ſunt montes.

Arimaſthæ, populi iuxta pontum Euxinum. Orph. in Argon.

Arimathæa, ciuitas, Matth. 27.

Arimazes Sogdianus, loco edito & exercitu fretus, an Alexander poſſet volare interrogans,

tandem perterritus deſcendit in regis caſtra cum propinquis & nobiliſſimis gentis ſuæ, quos omnes verberibus affectos ſub ipſis radicibus montis Alexander crucibus iuſſit affigi. Curtius, lib. 7.

Arimbas, Moloſſor um rex.

Arimbas, Epiri rex.

Arini, montes & populi Myſiæ & Lydiæ. Suidas, Strabo.

Ariminum, vrbs vetus in Flaminia iuxta Rubiconem fluuium, Galliam à Flaminia ſeparans. Lucan. lib. 1.

Vicinumq; minax inuadit Ariminum & ignes.

Liuius coloniam in Picenum cum Beneuento deductam. Rurſus lib. 14. Sempronio prætori Ariminum prouincia obuenit Strabo Vmbrorum dicit coloniam, ſicut & Rauennam. Hæc priùs à Cæſare occupata initium ciuilis belli dedit. Stephanus. Fuit autem ædificata Sempronio & Appio Claudio conſulibus: Eam Octauius ampliauit, & à Liburnis dirutam Diocletianus repoſuit, victiſque Liburnis arcum triumphalem in ea extruxit. Hodie *Remini.*

Ariminum, viæ Æmilius fluuius. Plinius. *Mareda*, vel *Marechia* Leandro.

Arimphæi, populi Scythiæ Plinio, vel Aſiæ Septentrionalis prope Riphæos montes, aut vbi Riphæi deſinunt, Ammiano. In nemoribus victitant baccis iuſti, ac moribus placidis, quorum vterque ſexus detonſos capillos habet, &c. Cæl. Rhod. lib. 20

Arímus, rex Myſiæ, ſeu Mæoniæ Varro Xanthum citans antiquum rerum ſcriptorem.

Arina, Mauritaniæ Cæſarienſis oppidum. Ptol. *Thezela* hodie.

Arindela, pars quædam, aut vicus Palæſtinæ. Steph.

Arinianum, Coloniam, ad ripam Arni fluminis, condidiſſe Ianum ſcribit Cato. Leand. Albertus putat noſtra ætate eſſe *Arigano.*

Arinthe, ciuitas Oenotrorum in Meſopotamia. Steph. qui & Arianthen Oenotrorum ciuitatem paulò antè ex Herodoto ſcripſerat.

Arintheus, conſul, Maximi collega.

Arioáldus, Longobardorum rex, poſt mortem Theudelindæ, eiecto Adoáldo, regno præfectus eſt, Blond. lib. 9.

Ariobarzanes, Cappadociæ rex, Pompeio in Pharſalico bello fauit, populi Rom. amicus fuit, & a Cicerone cum toto regno ſeruatus. lib. 9. ad Atticum.

Ariobarzanes, Daij Perſarum regis præfectus militiæ, quum per mediam anciem Macedonũ cum multo ſuorum atque hoſtium ſanguine erupiſſet, Perſepolim vrbem regiam occupare feſtinans à cuſtodibus vrbis excluſus, cum omnibus fugæ comitibus, 40. equitibus videlicet & 4000. peditibus renouato prælio cecidit. Curt. lib. 5.

Ariobarzanes, mons inter Parthos & Maſſagetas. Oroſius.

Arioc, rex Ellaſar, Gen. 14. Lat. procerus, vel ebrietas tua, aut leo tuus.

Ariola, Galliæ Belgicæ vrbs, Anton.

Ariomandes, Athenienſium aduerſus barbaros dux. Plut.

Ariomárdus teſte Herodoto, Darij filius.

Ariomedes, Xerxis nauarchus. Plut. in Demoſt.

Arion, Methymnæus, citharœdus, & poeta Lyricus, ex Leſbo inſula: emicuit Olympiade XXVIII. Scripſit cantica circiter verſuum duo millia. Dicitur & Tragici carminis primus inuentor fuiſſe, & chorum inſtituiſſe, ac Dithyrambicum carmen ceciniſſe. Author Suidas. Huius Arionis hiſtoriam Ouidius in Faſtis, & Gellius lib. 16. ac Ælianus de animalibus pluribus referunt verbis. Clarus fuit Periandro Corinthiorum tyranno, cuius auſpiciis in italiam profectus, grandem pecuniam ex arte ſua promeruit: cúmque iterum Leſbon inſulam peteret, viderétque ſibi inſidias à ſociis parari propter opes, quas ſecum adferebat, nautas orauit, vt carmen aliquod, priuſquàm moreretur, concinere permitterent, quòd cùm impetraſſet, ſumpta cithara, modulans de naui in mare ſe coniecit: ſed à Delphine illecto eius cantu, dorſo exceptus, Tænarum (quod oppidum eſt Laconiæ) vectus eſt antequam nautæ illuc applicuiſſent: & ibi relicto delphine Corinthum petiit, omnemque rem geſtam Periandro enarrauit: qui tamen illius verbis minimè credidit, donec totam hiſtoriam à nautis compertam habuerit. Virg. Eclog. 5.

Orphæus in ſyluis, inter delphinas Arion.

Sed hæc fabuloſa creduntur. Lege Herod. Plut. in conuiuio. 7. Sap. Gell. Plin. & Volater.

Arion, equi nomen, de quo Propertius,

Qualis & Adraſti fuerit vocalis Arion.

Triſtis ad Archemori funera victor equus.

Vide Cygnus.

Ariopagus. Vide Areopagus.

Ariouindus, conſul, cuius collega fuit Aſper.

Ariouinius, conſul, Meſſalæ collega.

Ariouiſtus, Germanorum rex numeroſas habuit copias, vel hoc vno argumento, quòd à Cæſare victus, octoginta ſuorum militum millia amiſerit, Plutarchus. Cæſar Comment. lib. 1.

Ariphon, IX. Athenienſium rex, regnauit annis. XX.

Aripertus, Clotarij filius, rex Francorum.

Arippara, Indiæ intra Gangem vrbs. Ptol.

Aris, Meſſeniæ fluuius. Pauſan.

Ariſabion, Indiæ extra Gangem vrbs. Ptol.

Ariſai, i. ſponſus, filius Aman, filij Amadatha, Eſter. 9.

Ariſba, ſiue Ariſbe, oppidum Troadis, in littore Rhœteo, ab Achille euerſum. Virg. 9. Æneid.

Bina dabo argento perfecta atq; aſpera ſignis,

Pocula

Pocula deuicta genitor quæ cepit Ariſba.

Lucanus lib. 3.

—& nimium glebis exilis Ariſbe.

Ariſbe, vrbs Phrygiæ iuxta Pontum. Homer. Iliad. 2.

Ariſbe, Steph. ciuitas eſt Troadis, Mitylenorum colonia, &c. & alia in Leſbo, cui Ariſbe Macaris filia nomen dedit.

Ariſbus, fluuius Thraciæ. Stephan. Troadis, Strab.

Ariſeria, Cyrrheſticæ regionis in Syria vrbs. Ptol.

Ariſpæ, Indica gens, circa Indium fluuium. Arrian.

Ariſtænetus, conſul, tempore Honorij Imperatoris.

Ariſtagoras Mileſius, philoſophus. Laert. libro 1.

Ariſtarchus, nomen illuſtris viri Theſſalonicenſis. Act. 19.

Ariſteas, vir fuit præſtantiſſimæ virtutis & eloquentiæ, qui legatus eſt à Ptolemæo Lago rege ad Eleazarum Iudæorum pontificem pro conquirendis 72. viris, qui Iudaicam legem Græco ſermone donarent. Apud Philocratem fratrem de ipſis 72. interpretibus legis, Hebraicæ librum, qui hodie extat, ſcripſit. Conrad. Geſn. in Biblioth. & Ioſeph. lib. 12. capit. 2. Antiq. Iud.

Ariſtæum, oppidum Thraciæ, in montis Hæmi radicibus ſitum. Plin. 4. c. 11.

Ariſtæus quidam, cuius anima euolare ex ore viſa eſt corui effigie. Plin. lib. 7. c. 52.

Ariſtæus, Apollinis ex Cyrene filia, Penei regis Arcadiæ filius: hic deinde in Arcadia regnauit. Hunc primum apum & mellis vſum, lactíſque coagulum demonſtrauiſſe, vſumq; olei, & alia quamplurima adinueniſſe refert Iuſtinus libro 14. Fabulam ſic commenti ſunt poëtę: Ariſtæum Eurydicen Orphei adamaſſe, quem illa fugiens, à ſerpente eſt occiſa: in cuius vltionem nymphæ omnes apes perdiderunt. Quapropter matris auxilium implorauit, quæ illum ad oraculum Prothei perduxit, à quo infortunij cauſam edoctus, Eurydicen ſacrificis placare iuſſus eſt, quod cùm faceret, tauróſque quatuór, & totidem iuuencas immolaret, ingens apum multitudo à bobus erupit, atq; hoc pacto apes ſuas recuperauit. Virgil. 4. Georg.

Paſtor Ariſteus fugiens Pæneia Tempe, &c.

Ariſtæus, deus mellis. Ouid. lib. 1. Faſt.

Flebat Ariſtæus quod apes cum melle necatas
Viderat inceptos deſtituiſſe fauos.

Ariſtæum, in vertice montis Hæmi. Plin.

Ariſtagoras, præfectus exercitus Darij contra Græcos. 2. Herod. lib. 5.

Ariſtagoras, Mileti tyrannus, Dario rebellauit, ſuaſu Hyſtiçi, Herod. lib. 5.

Ariſtander, vates apud Plutar. in Alexan. vbi ait: Quod prodigium conſpicatus Alexander, accitis Ariolis Ariſtandro & Cleomanti Spartano aperit. Curtius. lib. 4. & 7.

Ariſtandrus, ſtatuarius nobilis apud Spartanos. Pauſan.

Ariſtarcha Epheſina quædam matrona, quæ Dianæ iuſſu vnà cum Phocenſibus nauigationem ſubiit, atq; in Maſſilia, templi Dianæ conſtructi ſacerdos eſt deſignata. Strab. lib. 4.

Ariſtárchus, grammaticus Alexandrinus, oriundus è Samothracia, patre item Ariſtarcho: floruit Olymp. CLVI. ſub Ptolemæo Philometore, cuius etiam filium erudiit. Scripſit Commentarios ſupra mille: fuit diſcipulus Ariſtophanis grammatici. Deceſſit in Cypro, ſeipſum cibi abſtinentia necans: ob morbum hydropiſεως, ætatis anno LXXII. filios reliquit Ariſtarchum & Ariſtagoram, ambos ſtultos. Suid. Ælianus tradit hunc tam caſtigato fuiſſe iudicio, vt Homeri verſus non putaretur, quem ipſe non probaret. Vnde etiam hodie Ariſtarchos vocamus, alienorum ſcriptorum cenſores. Ouidius de Ponto.

Corrigere at res eſt tanto magis ardua, quanto
Magnus Ariſtarcho maior Homerus erat.

Ariſtarchus Tegeates, poeta Tragicus, Æſculapio, pro recepta ſanitate, fabulam vouit. Emicuit tempore Euripidis. Docuit tragœdias LXX. vicit duabus. Horat.

Ariſtarchus, Epheſi tyrannus. Fuit item alius mathematicus. Suidas.

Ariſtárchus, Macedo Theſſalonicenſis. Act. 19. 27. Coloſſ. 4.

Ariſtarchus, tragicus Florentinus.

Ariſtarete, Nearchi filia & pictrix ſui temporis inter nobiles, Plin. lib. 35. c. 11.

Ariſtéas, Proconneſius genere, carmina, quæ dicuntur Ariſmaſpaa, compoſuit libris tribus. Præterea Theogoniam circiter verſus mille. Emicuit Crœſi & Cyri temporibus. Hic animam quoties vellet, reſumebat. Suid. Plutarch. in Romu. & item Herodotus.

Ariſtemedes, VIII. Corinthiorum rex, regnauit annis XXXV.

Ariſteras, inſulæ nomen apud Pauſan.

Ariſtes, Sogdianæ gens. Ptol.

Ariſteu, Marmaricæ locus. Anton.

Ariſtêus ſophiſta, temporibus Antonini Imperatoris.

Ariſtias, Satyricus poeta, apud Pauſan.

Ariſtibus, fluuius Pœoniæ. Polyæn. lib. 4.

Ariſtides Athenienſis nobilitate & iuſtitia inſignis: quamobrem etiam δίκαιος cognominatus eſt. Cùm Themiſtocle diſſenſit, vt Cato cum Cæſare. Huius iuſtitiam non ferens Themiſtocles, exilio decem annorum damnari curauit. Poſtea veniente cum ingenti exercitu Xerxe, Perſarum rege, pro ſalute patriæ ab exilio reuocatus eſt. Tandem cùm multas præfecturas geſſiſſet, in tanta paupertate obiit, vt vix tantillum pecuniæ corradi potuerit, quæ veſ-

p lionibus & vilibus cadauerum funeratoribus daretur.

Ariſtides, rethor & ſophiſta, vixit temporibus Antonini & Commodi Imperatorum

Ariſtides, philoſophus, à ciuitate Adrianorum Myſiæ, Smyrnæ docebat : & aduenienti fortè M. Antonio principi vnus omnium non proceſſit obuiam, eóque modo in cognitionem & amicitiam venit imperatoris. Philoſtratus.

Ariſtides, Thebanus pictor, Apellis tempore. Is omnium primus animum pinxit, & ſenſus expreſſit omnes, quos Græci vocant ἤθη: durior aliquantulùm in coloribus. Huius picturæ alia præcipuè laudatur : Infans adrepens ad mammam matris ex vulnere morientis, ac mamma prohibentis : ſentire mater & timere videtur, ne è mortuo lacte ſanguinem infans lambat. Quam tabulam Alexander tranſtulit Pellam. ex Plinio.

Ariſtides, Athenienſis, philoſophus Chriſtianus eloquentiſſimus, ſub priſtino habitu, volumen noſtri dogmatis rationem continens, Adriano principi tradidit, Hieron.

Ariſtides, orator Athenienſis inter x. ſecundus : cuius multæ extant orationes & declamationes.

Ariſtippus Cyrenæus, Socratis auditor, primusque quæſtu philoſophatus eſt. Cum Xenophonte ſimultatem habuit, & à Diogene Canis regius appellatur eſt, quòd Dionyſio ac diuitibus, ventris gratia, adularetur. Horatius.

Si pranderet olus patienter, regibus vti
Nolet Ariſtippus: ſi ſciret regibus vti,
Faſt diret olus.

Is dicebat lautiorem victum nulli eſſe impedimento ad bene viuendum. Habuit ingenium ad omnia, pro tempore, loco & perſona, ſimulanda omninò promptum, quamobrem Dionyſio præter cæteros charus fuit. Et vt præſentibus voluptatibus libenter fruebatur, ita & abſentes facilè contemmebat. Hic cùm è patria in Græciam philoſophandi cauſa proficiſceretur, iuſſit ſeruos aurum proiicere, vt expeditiores ad iter capeſſendum eſſent. Voluptatem bonorum, dolorem malorum, finem conſtituit, cæteras ſcientias excluſit, illud ſolum vtile putans, vt quæras, ſiquid domi mali, aut boni tibi contigit. Summum bonum poſuit in leui motu ad ſenſum emanante, id eſt, in voluptate corporis ſenſus titillante. Qui ab eo fluxerunt, & in dogmate permanſerunt, à præceptoris patria Cyrenaici ſunt appellati. Tradunt Platonem dixiſſe, ſoli Ariſtippo & chlamidem & paunum ferre datum eſſe. Horatius.

Omnis Ariſtippum decuit ſtatus & color & res.

Ariſtippus, philoſophi nepos ex filia Metrodidactæ. Hic in nauigio ob tempeſtatem expallescens, interrogatus, quare philoſophus timeret, reſpondit, Non eandem ſibi & interroganti cauſam eſſe: quoniam is non eſſet magnoper ſollicitus pro animâ nequiſſimi nebulonis, ipsè autem pro Ariſtippi anima timere. huus s meũ minit Cicero Academicar um quæſtionm 4. & lib. 1. & de Natura Deorum.

Ariſtippus hiſtoricus, Arcadiæ hiſtoriam ſcripſit Laert. lib. 2.

Ariſto Argius, palæſtrita, apud qem Plato exercitatus eſt, ab eo propter eg egium corporis habitum Plato cognominatus, quũ priùs Ariſtocles, ex aui nomine, vocatus eſſet: Laert. lib. 3.

Ariſto, Platonis pater, Laert.

Ariſto, philoſophus Peripateticus. Hunc fama eſt, quum caluus eſſet, æſtum Solis excepiſſe capite, atque ita mortem obiiſſe. Fuit & alius Ariſto Ilietes, Peripateticus, alius item muſicus Athenienſis: quartus tragicus poëta: quintus Alæenſis, qui artes oratorias ſcripſit: ſextus Alexandrinus Peripateticus. Laert. lib. 7.

Ariſto, poëta Athenienſis, qui fame eſt extinctus quòd ſuis carminibus Athenienſium laudes fuiſſet inſectatus.

Ariſto, philoſophus Scepticus, quaſi quæſtor & conſiderator. Semper enim in quærendo conſiderandóque verſatus eſt, patria Cous, Zenonis auditor. Apud quem omnia indifferentia erant, vt inter optimè valere, & grauiſſimè ægrotare nihil intereſſe diceret: qui reiectus fuit, quòd naturam omninò relinqueret.

Ariſto Epheſius, genus fœmineum peroſus, cum aſina concubuit, ex eóq; concubitu genita eſt puella cui à crinibus aſininis nomen inditum eſt. Plutarch. in Paral.

Ariſtobathra, Indiæ intra Gangem oppidum, Ptolem.

Ariſtobula, Diana dicta eſt à Themiſtocle, qui Athenis Dianæ templum erexit, quòd in Perſico tumultu ipſe rebus Græciæ ſalutaria protuliſſet conſilia. Cæl. Rhod. lib. 10. capite 5.

Ariſtobolus, Magiſter Ptolemæi. 2. Mach. 1. Roma 16.

Ariſtóbolus, v. Iudæorum rex, regnauit anno vno.

Ariſtóbolus, apud Iudæos rex & pontifex pariter. Eutrop. lib. 5.

Ariſtobolus, ix. Iudæorum dux, regnauit annis vi.

Ariſtobolus, Herodis Chalcidis tetrarchæ filius, Armeniæ minoris adminiſtrator.

Ariſtobolus Iudæus ex Paneade, Agathobuli Hebræi diſcipulus, vnus ex LXXII. interpretibus qui ſacros libros in Græcum ſermonem conuerterunt. Qui multa in præceptis Moſeos proponenti regi Ptolemæo, tunc Iudææ domino perdoctè interpretatus eſt: commentarios in legem Hebræorum edidit. Authos Euſebius.

Ariſtobulus, hiſtoricus Iudæus, res geſtas Alexandri magni conſcripſit, cornéſque ipſius peregrinationis fuit. Volater.

Ariſtocles, philoſophus, priùs dicebatur ex aui paterni nomine, poſtea autem ob humerorum latitudinem Plato appellatus.

Ariſtocles, philoſophus Meſſanenſis, Peripateticus, ſcripſit de Philoſophia librum vnum. vter eſſet ſtudio & doctrina prior, Homerus an Plato: ſcripſit & de arte rethorica. *Suidas.*

Ariſtocles Lamphaſcenus. Megarenſis ſophiſtat ſub Traiano & Adriano, ſcripſit de rhetorica epiſtolas & declamationes ad Imperatorem. *Suid.*

Ariſtoclia, formoſiſſima puella, quæ rem diuinam factura, nuda eſt à Stratone viſa, qui in eam exarſit, antè etiam à Calliſthene amata. Hæc verò nuptiarum die, in amantum manibus diſcepta eſt, quorum poſtea alter ſibi manus conſci uit, alter aufugit; nec vnquam ampliùs viſus eſt Plutar. in amat. narrationibus.

Ariſtocles Pergamenſis ſophiſta, floruit ſub Adriano: ſcripſit de arte rhetorica, Epiſtolas & declamationes: ſectæ fui Peripateticæ, horridus aſpectu, voluptatibus tamen] & lyræ poſtea indulſit.

Ariſtoclides, Orchomeni tyrannus, qui cùm Stymphalide virgine potiri non poſſet, primùm patrem eius de medio ſuſtulit: deinde & virginem ipſam, quæ ad aras confugerat, multis vulneribus confodit. Quamobrem in eum vniuerſa Arcadia bellum ſuſcepit, virginiſque necem tyranni morte vlta eſt.

Ariſtócrates, ciuis Rhodius, qui quòd plurimũ dignitatis, ſtrenuitatiſque præ ſe ferret, ciuium omnium conſenſu belli dux delectus eſt: in quo ſpem ſuorum egregiè fefellit, vt qui in rebus gerendis, tanquam adulterinus nummus in igne degener planè aparuerit, & omninò alius quam prima fronte promiſerat, Suidas.

Ariſtocrates, rex Spartanorum, qui hoſtes donis ſolebat corrumpere.

Ariſtódemus, Aruicinorum victor, Dionyſ. libro ſeptimo.

Ariſtodemus, Cumarũ tyrannus, cognomento mollis & malacus, cuius furores deſcribit Plutar, li. de reb. geſtis illuſtr. mulierum.

Ariſtodemus Niſæus, filius Menecratis Ariſtarchi diſcipuli, quem Strabo dicit ſe iuuenem vidiſſe ſenem.

Ariſtodemus Magni Pompeij filios erudit, manè rhetoricam, meridie grammaticam docebat. Strabo.

Ariſtogenes, Gnidius vel Thaſius medicus, ſeruus Chryſippi philoſophi, famam adeptus eſt ex curatione Antigoni Gonatæ, Macedoniæ regis, cui libros de arte ſua dedicauit. Suidas.

Ariſtogition, orator Athenienſis impudens, ex quo canis vocatus eſt ab Athenienſibus, ſcripſit apologiam ad Demoſtenem ducem contra Timotheum, ad Lycurgum contra Timarchum.

Ariſtogíton, & Harmonibus, liberatores tyrannidis Piſiſtrati, quibus ſtatuæ in foro ab athenienſibus poſitæ. Suidas.

Ariſtoláus, Pauſiæ diſcipulus, ſeueriſſimus pictor, cuius opera nonnulla commemorat Plinius.

Ariſtómache, vxor Dionyſi Syracuſani. Plutarch. in vita Dionis.

Ariſtomache alia fuit vxor Dionis.

Ariſtomachus, de arte vini ſcripſit. Plin.

Ariſtomenes, Athenienſis comicus inter ſecundos antiquæ comœdiæ, Olymp. LXXXVII. cognominatus θυρόπτορος Suidas.

Ariſtomenes Meſſenius, Athenienſium dux iuſtiſſimus, vt ſcribit Hieronymus, victis Lacedæmoniis, & nocturna ſacra celebrantibus, quæ vocabantur Lacinthina: rapuit de choris ludentium virgines duodecim. & tota nocte gradu concito fugiens, exceſſit de finibus Spartanorum. Cùmque eas comites eius vellent violare, monuit quantum potuit, ne hoc facerent: & ad extremum quoſdam non parcentes interfecit, cæteris metu coercitis. Redemptæ poſtea à cognatis puellæ, cùm Ariſtomenem viderent cædis reum fieri, tandiu ad patriam non ſunt reuerſæ, quandiu iudicum aduolutæ genibus, defenſorem pudicitiæ cernerent abſolutum. Tanta calliditate fuit, vt Lacedæmoniorum ſæpe vrbem ingreſſus & aliquando captus, atque in vincula coniectus, clam aufugerit, quod cùm tertiò feciſſet: tandem occiſus eſt à Lacedæmoniis, cuius execto corpore, inuentum eſt corpi loſum.

Ariſtomenes, qui ad Helleſponti oram recuperandam à Dario erat miſſus, à claſſe Macedonum ex Græcia accita, captis aut demerſis nauibus, ſuperatur. Curtius. lib. 4.

Ariſton. Ætolorum dux.

Ariſton, ſculptor, cuius meminit. Plin.

Ariſton, iuriſconſultus apud Gel. li. 11. c. 18.

Ariſtonautæ, Pellenæorum nauale in Peloponneſo Pauſ.

Ariſtonicus, grammaticus Alexandrinus, ſcripſit librum in Theogoniam Heſiodi, & de nominibus, ſiue conſtructione, apud Homerum.

Ariſtonicus, Eunuchus. Ptol. qui animum ſupra Eunuchum gerebat: dux fuit belli fortiſſimus: præterea liberalis in omnes, Suidas.

Ariſtonicus, Attali regis filius, Aſiam inuaſit. Flor. libro 59. Europ. Oroſ. 5. capite 8. Iuſt. libro 36.

Ariſtocicus Methymnæ tyrannus, cum Pyraticis nauibus ad Pharnabazum Darii ducem, ab Alexandro iam captum, veniret, ignarus rerum, imprudenter ſe in manus Macedonum cum ſuis coniecit. Curtius, lib. 4.

Ariſtonus, citharœdus Athenienſis, qui Pythia

ſexies vicit. Plut.

Ariſtonides ſtatuarius inſignis, qui quum Athamantis furorem Learcho filio præcipitato reſidentem, eiúſque pœnitentiam vellet exprimere, ferrum & æs miſcuit, vt ferri rubigine per nitorem æris relucente exprimeretur verecundiæ rubor, Plin. lib. 34. c. 14.

Ariſtónimus, poëta comicus, ſub Philadelpho: præfuit regiæ bibliothecæ poſt Apollonium. Veniens tandem in ſuſpicionem, quòd ad Eumenem transfugere cuperet, in cuſtodia per aliquot annos fuit: tandem liberatus, mortem non multò poſt obiit. Athenæus in Dipnoſophiſtis.

Ariſtonus, præfectus Pæonum equitum Alexandri, vir bellicoſus & prudens. Curtius, lib. 4. 9. & 10.

Ariſtonis, vrbs in Ægypto. Anton.

Ariſtopátra, mater Crateri, qui ſub Alexand. militauit. Strab.

Ariſtóphanes, poëta comicus, Philippi filius, ex Lindo Rhodi oppido ortus, inuentor tetrametri, in carpendis hominum vitiis liberrimus. Cum Socrate inimicitias exercuit, quem in Nubibus, vt iuuentutis corruptorem acerrimè inſectatur. Filios habuit Aratora, Philippum, Philetærum, comicos omnes Docuit fabulas. LIIII. Suidas. Horat libro I. Sermo. Sat. 4.

Eupolis, atque Cratinus, Ariſtophanéſque poetæ.

Atticæ linguæ nobilitate adeò præpolluit, vt Dionyſio roganti aliquem eius ſermonis eruditum, hunc Athenienſes nominauerint.

Ariſtóphanes, Byzantinus grammaticus, Apellis filius, idem dux exercitus, diſcipulus Callimachi, Zenodoti & Dionyſij. Suidas, Quinti. libro. I.

Ariſtophili, Paropaniſi populi. Ptolem.

Ariſtophilides, Tarentinorum rex, Darij Perſarum regis tempore.

Ariſtophon, pictor. Plin. lib. 35. c. 11.

Ariſtophon, Athenarum ciuis, qui ſepè gloriabatur quòd nonagies quinquies accuſatus, ſæpe euaſiſſet.

Ariſtor, Crotopi filius, pater Argi centoculi, qui Ariſtorides vocatur. Ouidius I. libr. Metamorph.

Donec Ariſtoridæ ſeruandam tradidit Argo.

Ariſtoteles Stagyrites, philoſophus, Peripateticorum princeps, patre Nicomacho medico, matre Phaſtiade, paruus, gibboſus & balbutiens, ſed ob ſummam eruditionem ſocius, præceptor, & ſecretarius Alexandri factus. Quintilianus, Quid Ariſtotelem? quem dubito ſcientia rerum, an ſcriptorum copia, an eloquendi ſuauitate, an inuentionum acumine, an varietate operum clariorem putem? XVI annos natus, Athenas profectus, Platonis auditor fuit X. annis. Alexandro diſcipulo vſque adeò charus, vt Stagiram eius patriam ab ſe

dirutam reſtituerit. Exceſſit anno LXVII; eodem quo Demoſthenes anno mortuus eſt: hic in Apulia, ille in Eubœa: ambo profugi, perſequente Antipatro. Plutar. in Sylla, libros ſupra trecentos reliquit. Alexandro in Aſiam profecto Athenas rediit, & in Lycio gymnaſio XIII. annis docuit. Poſtea occuſatus, quòd de diis non rectè ſentiret, cedens inuidiæ, abiit in Chalcidem, ibique reliquum vitæ tranſegit.

Ariſtoteles omnium primus Bibliothecam inſtituiſſe dicitur, vt ait Strabo lib. 13. ita ſcribens: E Scepſi ciuitate Philoſophi fuere Socratici, Eraſtus, Coriſcus, & Neleus Coriſci filius, qui Ariſtotelem ac Theophraſtum audiuit, & ſucceſſor fuit Theophraſti Bibliothecæ, in qua Ariſtotelica mera. Nam Ariſtoteles & Bibliothecam & ſcholam Theophraſto reliquit, & primus omnium (quos ſcimus) libros congregauit, & Ægypti reges ordinem Bibliothecæ docuit, Theophraſtus verò eam Neleo commiſit, Neleus Scepſim detulit, ac poſteris tradidit, hæc ille. Septem alij fuere Ariſtoteles. Primus qui Athenis Rempub. adminiſtrauit: ſecundus, qui Iliadem Homeri deſcripſit: tertius, Siculus orator, qui ad Panegyricum Iſocratis reſcripſit: quartus cognomine Mythus, Æſchinis Socratici neceſſarius: quintus Cyrenaicus, qui de poëtica ſcripſit: ſextus, pædotriba, cuius meminit Ariſtoxenus, in vita Platonis: ſeptimus, Grammaticus ignobilis, qui de pleonaſmo artem ſcripſit. Laert. lib 5.

Ariſtoteles Syllogiſmotum, hoc eſt, collectionum, rationem inuenit: nam antiqui interrogationibus quibuſdam tantùm vtebantur.

Ariſtótimus, Epirorum vrbem per tyrannidem occupauit, & Helemati induſtria V. menſe oppreſſus eſt. Iuſtin. lib. 26.

Ariſtóxenes, ſiue Ariſtóxenus, muſicus illuſtris tempore Tullij Hoſtilij III. Romanorum regis.

Ariſtoxenus, Tarentinus, Mantineæ tamen agens, Philoſophus & medicus nobiliſſimus, audiuit Lamprum philoſophum Erythræum: deinde Zenophilum Pythagoræum: poſtremò Ariſtotelem: cui morienti conuitium dixit, quòd Theophraſtum ei in ſcholæ ſucceſſione præponeret. Scripſit in omni genere doctrinæ, ſed in muſica præſertim. Suidas. Hic animam dixit harmoniam eſſe. Cicero in Tuſculanis.

Ariſtóxenus, Cyrenæus, ita delicatus in hortorum cura, vt veſperi lactucas mulſo, & vino, & melle irrigaret, vt luxurioſiùs ſuccreſcerent, & ſaporis eſſent præſtantioris Suidas.

Ariſtotus, Sicyoniorum tyrannus. Plin. lib. 5. cap. 10.

Ariſtotus, poeta deformis, ore ſemper hiante, quem taxat Ariſtophanes in Pluto. Aliis magis taxatus videtur, quòd ore paululum didu-

ćto, loqueretur, vt vox magna ex parte prodiret per nares, ſtridula, qualis eſt porcorum, quod vitium in quorundam pronuntiatione cantúque videmus.

Arithedana, Iudææ ciuitas maritima. Egeſip. lib. 1.

Arithei, Palæſtinæ gens. Ioſeph. 5. antiq.

Aritia, Virgil. 7. Æneid. ciuitas iuxta Albam eſt Seruio, x. M. paſſ. ab vrbe.

Aritium, Luſitaniæ vrbs. Ptolem.

Aritium prætorium, oppidum inter Vliſipponem & Emeritam. Anton.

Ariuates, Pannoniæ populi. Plin.

Arithbertus, Clotarij Francorum regis primogenitus ex paterna hæreditate Pariſiorum, vt Guntranus Aurelianenſium, Chilpericus Sueſſionum, Sigebertus Metenſium regno ſucceſſit. Paulus Æmilius, lib. 1.

Arithbertus Longobardorum rex, Alpes Cortias vſque ad Galliarum Alpes, Ioanni Papæ D. Petri nomine, donauit. Initium amplitudinis Romanæ Eccleſiæ. Blon. lib. 10.

Arius, VI. Aſſyriorum rex, regnauit annis xxx. collecto exercitu poſt patris Niniæ obitum. Euſeb. Caſſiod. Bactrianos & omnes Caſpios ſubiecit.

Arius, fluuius Aſiam irrigans inter Indos & Parthos, quæ pars à fluuij nomine Aria, ſiue Ariana eſt denominata. Plin. li. 6. c. 23. Hinc & populi ipſi Arij dicti. Lucanus lib. 3.

Hinc fortis Arius
Longáque Sarmatici ſoluens ieiunia belli
Maſſagetes, &c. Eſt etiam fluuius propinquus Bactris, Alexandriam (quam ibi conſtruxit Alexander) præterfluens. Vide *Arij*.

Ariuſius, ager aſper & impertuoſus Chiûs inſulæ, vinum optimum, à Plinio & Virgil. Aruiſium per metatheſin dictum ferens. Strabo.

Arizanti, Mediæ gens. Herodot.

Arla, Parthorum caſtrum, Straboni.

Arlape, legitur apud Antoninum, ex quo Simlerus facit Erla, apud Pechlarn. In Noricis. Vide Ara lapidea.

Armageddon, nomen loci, Apoc. 16.

Armagara, Indiæ intra Gangem vrbs. Ptolemæo.

Armalchra, Euphrates fluuius. Sic ab Aſſyriis appellatus, & ſignificat regium flumen. Plin. li. 9. cap. 26.

Armata, Venus à Lacedæmoniis culta fuit, de qua ſic imprimis Lactantius: Cùm Meſſenios obſiderent Lacedæmonij, & illi furtim deceptis obſeſſoribus egreſſi ad diripiendam Lacedæmonem cucurriſſent, à Spartanis mulieribus fuſi fugatique ſunt. Cognitis autem hoſtium inſidiis, Lacedæmonij inſequebantur. His armatæ mulieres obuiam longiùs exierunt, quæ cùm maritos ſuos cernerent ſe ad pugnam, quia putarent Meſſenios eſſe, corpora ſua nudauerunt. At illi vxoribus cognitis, ex aſpectu in libidinem concitati, vt erant armati, permixti ſunt vtrique: propter cuius facti memoriam ædem & ſimulachrum Veneri armatæ poſuerunt. Veneris armatæ Pauſ. & Quintil. meminêre. Et in armatam Venerem Auſonius ſequenti luſit tetraſticho,

Armatam Venerem, vidit Lacedæmona Pallas:
Nunc certemus, ait, iudice vel Paride.
Cui Venus, Armatam tu me temeraria temnis!
Quæ, quo te vici tempore, nuda fui.

Armatus, conſul, collega Baſilij, tempore Leonis Romanorum Imperatoris.

Armatrites, Euſebio Armametres, IX. Aſſyriorum rex regnauit annis XXXVIII. ad voluptates & delicias conuerſus, ea quæ ad libidinem ſpectant poſteaquàm inueniſſet, multum ampliauit. Beroſus. Caſſiod.

Armauiara, Armeniæ maioris oppidum, Ptolemæo.

Armaxa, Cappadociæ vrbs. Anton.

Armedon, Cretica inſula ante Sammonium promontorium. Plin.

Armena, Paphlagoniæ vicus. Ptol. vel vrbs, vt Plinio videtur.

Armenes, Cappadociæ rex.

Arméne, vicus Paphlagoniæ. Steph.

Arménia, regio Aſiæ inter Taurum & Caucaſum montes, à Cappadocia ad Caſpium mare vſque prôtenſa: ab Armenia Theſſalo Iaſonis comite (inquit Strabo) dicta. Maior Arménia (inquit Plin. li. 9.) poſt Mediam ad Occidentem occurrit. Ea (vt ait Ptolemæus) à Septentrione Colchidem habet, Iberiam & Albaniam: ab occaſu magnum Euphratis curſum, qui Cappadociam, minorem Armeniam & Syriam Comagenem relinquit à dextris, ab oriente partem Hyrcani Maris ac Mediam, qua montes Caſpij aſſurgunt, à meridie Meſopotamiam atque Aſſyriam. Montes in Armenia ſunt Moſchici, qui ſupra partem Ponti ad Cappadociam ſe efferunt: Pariedrus, in quo fontes habent Euphrates & Araxes fluuij: Antitaurus, qui ab Euphrate ſciſſus, & Mediam percurrens, poſtremò Albus appellatur: Cordica, ex quo Tigris oritur: Taurus ad Niphates, qui Meſopotamiam atque Aſſyriam ab Armeniis diſterminant: Caſpij, qui vergunt ad Medos, & Caucaſi qui ſeptentrionalia. Iberiam verſus Albaniaque concludunt. Flumina quatuor, Cyrus qui monte ortus Caucaſo à ſiniſtris, Iberiam Albaniámque dimittens, Armeniam à dextris, in Hircanum defertur pelagus: Araxes, Phaſis, & Lycus, Tigris, Euphratéſque. In Armenia pretioſum inter aliqua aromata naſcitur Amomum. Armeniam Hebræi Ararat vocant. In ea ciuitas Artaxata inſignis. Inde Armenij & Armeni dicti. Vide Ptolemæi tabulam Aſiæ 4. Plin. lib. 1. & Strab. 2. Plura de Armenia apud Steph. In maiorem & minorem diſtinguitur, quarum partes ab Ortelio diligenter ex Euſtachio collectæ enumerantur.

Armenius, mons ab initio Hyrcaniæ. Steph.

Armenochalybes, Cappadociæ populi, circa Armeniam maiorem. Plin.

Armamentarium Romanorum olim fuit apud Batauos, in oſtio Rheni, hodie obſtructo ad Cattorum vicum, pagum ſic hodie dictum, huius Armamentarij veſtigia & ruinæ, quæ extant, accolæ *Thuys te Bretten* vulgò vocant. Antiqua inſcriptio ibidem inuenta, huius loci meminit, quem quia ab aliquibus vulgatam admodum mendosè videam, eam hic aſcribere, in gratiam antiquariorum operæpretium duxi. Imp. Cæſ. L. Septimius Seuerus Auguſt. & M. Aurelius Antonius Cæſ. Coh. XV. vol. Armamentarium vetuſtate collapſum reſtituerunt, ſub Val. Prudente Leg Augu. Pr. Pr. curante Cæcilij Batone Præ.

Armiæ, Libyæ interioris populi. Ptolem.

Armiana, Parthiæ oppidum. Ptolem.

Arméus qui & Danaus Ægypti rex, regnauit annis 5.

Armiluſtrium, feſtum apud Rom. quo res diuinas armati faciebant, & ſacrificantes canebant tubis. item locus in quo eiuſmodi ludi fiebant. Varro hoc nomen ab ambitu luſtri dictum putat, quòd ibi circumferretur pompa, & equi currerent.

Armiſtæ, Dalmatica gens. Plin.

Armitus Syracuſanus, potu nimio in ebrietatem lapſus, filias ſtupro contaminauit. Plut.

Arminius, Germanorum Cheruſcorum dux, tempore Æmilij Lepidi conſulis. Cor. Tacitus.

Armifera, Armigera, Armiſona, Armipotens, Pallas à poetis vocatur. Ouid. libr. 14 Metam. *Ne tamen Armiferæ ſeruatum cura Mineruæ.* Idem, lib. 3. Faſtorum. *Armiger Armigeræ correptus amore Mineruæ.* Virgil. 3. Æneid. *tum nomina ſancta precamur Palladis Armiſonæ.* Et lib. 2. *Pelenei dextra D.na Armipotentis ad aram. Procumbit.*

Armoni, filius Saul ex Reſpa. 2. Reg. 21.

Armoracea, fluuius de montibus Arabiæ deſcendens in ſtagnum Aſphaltitem erumpit: diuidit Moabitidem & Ammonitidem. Ioſeph. libro 1.

Amoricæ, vel Aremoricæ, ciuitates Galliæ apud Cæſarem.

Armozum, Ptolemæo Padicora, vel Badeichora, Artiano; Harmazonta, Marcellino, Carmaniæ promontorium eſt ad fretum ſinus Perſici, è regione Arabiæ fœlicis. Cabo Iaſquette hodie videtur.

Armuſia, regio in ora Carmaniæ, in qua vineæ & arua coluntur ad Andauim fluuium XXV. M. ſpatio Plin. lib. 6. c. 23.

Armuzia, & armozei Plin. armuza, Ptolem. Harmozia. arriar. Videtur hodie occupare Ormus regnum, & in eo eiuſdem nominis celeberrimum emporium, ad fretum ſinus Perſici. Ortelius.

Arna, ciuitas Lyciæ, Xanthus poſtea dicta. Steph. Anæus. Vide *Irus.*

Arna, Vilumborum. Ptolemæo in Italia vrbs. Plinio Arnates ſunt, vide Xanthus.

Arnam, filius Raphaiæ, filij Ieſaiæ, filij Phaltiæ, 1. Par. 3. Lat. exultans: arca eorum, lux, maledictio.

Arnátes, Plinio, populi in Italia, ab Arna Vmbiorum ciuitate.

Arne, ciuitas iuxta ſinum Maliacum. Plin.

Arne, vrbs Bœotiæ, & alia Theſſaliæ à Bæotis deducta, quæ Cierium vocatur (dicunt autem Arnem, Æoli filiam fuiſſe) tertiam Meſopotamiæ, quattā Eraſiniorum iuxta Thraciam, Steph. Vide *Cheronea.*

Arnée, ciuitas Lyciæ. Steph.

Arnefridus Lupi filius, propterquem Sclaui qui Hiſtriam & Dalmatiam incolebant, cum volentes in paternum reſtituere Ducatum, multis incommodis affecti & fugati ſunt à Vectare Vincentinæ Comite. Blond.

Arni, populi quos Hercules Lybius, Latinorum rex debellauit & Italia expulit.

Armine, fluuij nomen inter Pyrgos & portum Herculis. Anton.

Arniſſa, Græciæ vrbs, Taulantiorum regionis in Macedonia. Ptolem.

Arnoba, Plinio, Abnoba, Ptolemæo, Arbona Cornelio Tacito, mons eſt ex aduerſo Taurini, Galliæ oppidi, ex quo Danubium oriri ferunt. Vide *Abnoba.*

Arnóbius, in Africa rhetor, libros de religione Chriſtiana conſcripſit, qui hodie extant.

Arnólphus, Romanorum imperator VIII. imperauit annis XII. Hic quum ad rapinas & templorum ſpoliationes animum conuertiſſet, iuſta numinis ira paulò pòſt morbo pediculari interiit. Bap. Egnat.

Arnolphus, Bauariæ dux, poſt Luithaldum.

Arnolphus, Carlomani ex concubina filius, cui Carnutum Comitatum Ludouicus conceſſit.

Arnon. i. exultans, ſiue arca eorum, aut lux filii, vel lux, aut maledictio permanens vel æterna, fluuius Moabitarum, Ioſepho lib. 4. Antiqui. Iudaic. c. 4. de montibus Arabiæ fluit, ac per totam ſolitudinem labens, in Aſphaltitem lacum erumpit, ſeiungens Moabitidem & Ammonitida. Hyeronimo verò eſt rupes excelſa in limite Amorrhæorum & Moabitarum Num. 21. Deut. 2. Ioſue 12. & 13 Iudicum 11. Iere. 45.

Arnon, ciuitas Moabitarum, & deinceps Schô. regis Amorrhæorum Num. 21. Ioſue 2.

Arnon, in ſacris literis fons, aut flumen eſt, inter Amorrheos, & Moabitas diſtinguens Adramelech hoc dicitur, ſi quæ fides ſit Theueto.

Arnuphis, Ægyptius philoſophus arte magica & dæmonium præſtigiis præſtantiſſimus.

Arnus, fluuius Tuſciæ rapaciſſimus, ex apen-

nino oritur, & Florentinā alluens, in Tyrrhenum mare effluit. Author Plin. hic Arnis, arnidis, & Arnicola.

Arnus, Arabiæ fluuius, Mæotidē ab Armoriade diuidens, in Aſphaltitis lacum labitur, alius item eſt apud Vaſcones.

Arocelū, Hiſpaniæ Tarracon oppidum. Varrerius. Arocha, Locorum in Italia fluuius. Plin.

Arod, i. imperans ſiue deſcendens, filius Gad, filij Iacob. Num. 26.

Arod, filius Beriæ 1. Paral. 8. Lat. Onager.

Arodi, filius Gad, filij Iacob. Geneſ. 46.

Aroamir, fluuius apud Pauſan.

Aroe, ciuitas Achaiæ, à cultu terræ ſic dicta, alias Patræ, Stephano.

Aroer, i. Myrica, ſiue ſuſcitatio vigiliæ, aut denudatio pellis, aut denudatio æmuli, vrbs Moabitarum, ſita eſt ſuper ripam torrentis Arnon extructa à filiis Gad. Deut. 2 Ioſ. 12. & 3. Ier. 46. contra Rabbath. Ioſ. 13. ceſſit tribu Gad, Iud. 11. fit eius mentio, 1. Reg. 30. 2. Reg. 24. Num. 21. 32. 33. 4. Reg. 10.

Aroer, regio circa Damaſcum, (vt alij volunt) Arnonis, cuius meminit Iſaias cap. 17.

Aroerni, gens bellicoſa Gallorum. Steph. Auerni quibuſdam dicti.

Arogilus, primus quadrigam in Græca iunxit, regnante Argis Phorbante, Euſeb. Vide Æſculus.

Arola, Heluetiæ fluui⁹, Regino. vulgò *Die, Ar.*

Arolus, Belſatię regionis in Macedonia vrbs. Ptolem.

Aromata, Africæ promontorium, & emporium Æthiopiæ ad ſinum Barbaricum. Ptolem. *Capo de Guardaſo* Mercatori, & *Guardafuni*. Barroſo.

Aroma, vrbs Æthiopū, Steph. Cariæ pagus St.

Aroma, vrbs Cappadociæ, cuius meminit Capella poſt Plinium.

Aroſapes, Ariæ regions fluuius. Plin.

Aroteres Æthiopes circa Adulicum ſinum, Plin. gens item Scythię, eidem.

Arotię, apud Syracuſanos dicuntur liberi quidem, ſed qui ob vnum inopiæ nomen ſeruiant, Cæl. lib. 25. c. 18.

Arotus & Marotus, duo angeli, vt fabulatus eſt impoſtor Mahumetus, à Deo miſſi, vt homines docerent, ne occiderent, nec falsò iudicarent, nec vinum biberent: quos quædam mulier forma præſtantiſſima in cœnam inuitauit, eoſque, vt vinum biberent, ſolicitauit. Hi igitur vino cùm incaluiſſent, eam ad amorem concitarunt: quibus illa tandem quidem aſſenſit, ea tamen lege, & conditione, vt verba, quibus in cœlum facilis eſſet aſcenſus, quemadmodum illi dictitabant, aperirent: quæ cùm voti facta fuiſſet compos, pollicitis minimè ſtetit: ſtatimque in cælum rapta, vbi, cū rem omnem, vt fuerat geſta, Deo narraſſet, in ſtellam matutinam, quam Luciferum vulgò, ſeu Auroram vocitánt, mutata fuit: & angelus vterque grauiſſimas Deo dedit pœnas, vnde Deus hominibus, ne, vt iam illis duobus Angelis acciderat, in poſterum delinquerent, vini vſum prohibuit, hæc author Alcorani.

Arpándes, Ægypti pro Cambyſe præfectus, poſtea à Dario interfectus, Herodot. lib. 3.

Arpani, in ſecunda Italiæ regione populi. Plin.

Arpeſſus, Thraciæ fluuius in Hebrum cadens, Appian.

Arphad, inſula in Phœnicia, nō lōge à Damaſco. Plin. lib. 5. cap. 31. Pompon. Mela libro primo. Ezech. 27. Iſaiæ. 10. 4. Reg. 19. & Ierem. 49. Lat. Lux redemptionis, aut ſternens aliquid ad reclinandum.

Arpháxad, filius Sen. Geneſ. 10 Luc 3. à quo Chaldæi. Lat. Sanans vel laxans.

Arpi, vrbs Apuliæ, quæ Seruio in 7. Æneid. primò Argi, pòſt Argyripa, deinde Arpi dicta, à Diomede condita, quam priùs Agyroliphum, vel Argos hippium vocauit, deinde Argyripam. Virg. lib. 11.

Ille in vrbe Argyripam patriæ cognomine gentis
&c. Vide Argyripa.

Arpiages, fuit aliquis qui filium comedit. Ouid. in Ibin: *Vt puer Argiapæ referas exempla, Thyeſtæ,*
Inque tui cæſus viſcera patris eas.

Arpij, Myſiæ inferioris populi. Ptol.

Arpina, ciuitas Elidis, ab Arpina, Aſopi filia, Steph. Vide Olympia.

Arpina, Aſopi filia, quæ ex Marte Nenomaum peperit. Steph.

Arpinum, hodie *Abruzzo*. Volſcorū ciuitas inter Foram & Aquinum, in monte porrecta, M. Tullij, & C. Marii patria: qui inde Arpinates dicuntur. Iuuenalis Sat. 8. de Cicerone.

Hic nouus Arpinas ig. obilis, & modo Romæ
Municipalis eque s, galeatum ponit vbique
Præſidium attonitis. Et paulò poſt de Mario.
Arpinas alius Volſcorum in monte ſolebat
Poſcere mer edes alieno laſſu aratro

Arpinates, aliter Plinio. Arpino nomen habet apud Leandrum.

Arponium, Italiæ oppidum in magna Græcia, Diodor.

Arra, Arabiæ felicis oppidum. Plin. & vicus Ptol. & Chalcitidis locus, Anton. & ciuitas Illyriæ. Steph

Arrabo, qui & Narrabo, Pannoniæ; vel, vt hodie, Hungariæ fluuius. Sic Lazius & Vuernherus, qui eum Rab vocant. Narabo, apud Ptolemæum legitur.

Arræi, Thraciæ populi Iſtrum verſus. Plin.

Arrebaci, Hiſpaniæ populi. Plin.

Arrhabon, Iberiæ fluuius. Steph.

Arrhade, Arabiæ deſertæ vrbs. Ptol.

Arrhapa, Aſſyriæ oppidum, Ptol.

Arrapachitis, Aſſyriæ regio. Ptol.

Arras, oppidum. Vide *Alexia.*

Arréntia, ciuitas Italiæ. Steph.

Arretium, ciuitas Tuſciæ. Steph. Vide *Aretium.*

Arrechi, gens Mæotorum. Steph.

Arriſtia, ciuitas Italiæ. Steph.

Arrechi, gens Neotorum. Steph.

Arria, matrona Romana, vel Patauina, generis nobilitate & pudicitia inſignis, vxor Peci, quæ damnato viro prior ſe gladio confodit; eundémque deinde eximens, viro tradidit, ſuo enim exemplo exhortans, vt fortiter moreretur. Vide *Aria.*

Arrianus Poeta. Vide *Arianus.*

Arriânus, Nicomedius, hiſtoricus, Xenophon minor cognominatus. Vide *Arianus.*

Atribantium, Dardaniæ vrbs, in Myſia ſuperiori, Ptolemæus. A Lazio, in ſua Græciæ tabula Vueziterno vocatur.

Arrius, Ciceronis familiaris, cuius epulum lautiſſimum commemorat in Vatinium. Horatius quoque lib. 2. Carminum.

Atque epulum ait arbitrio Arrij. *

Arrius, philoſophus Alexandrinus, qui Auguſto venienti Alexandriam, poſt victoriam Actiacam ſe obtulit, tantóq; in honore fuit apud eum, vt Auguſtus ipſe palam ſit faſſus, Alexandrinos tribus de cauſis ab ſe conſeruatos eſſe: ob Alexandri primùm memoriam: deinde ob vrbis pulchritudinem: poſtremò propter Arrium philoſophum. Plutarchus in Antonio.

Arrius item Alexandrinus, hæreſiarcha, Arianæ ſectæ auctor, vt ſcribit Ruffinus li. 10. Cõtra hunc multa Auguſtinus, & alij ſcripſerunt. Hic dum ſuam hæreſim, qua Filium ab æterna Patris ſubſtantia conabatur abducere, paſſim diſſeminaſſet, acriúſque ſerperet, & eundo vires acquireret ipſa contagio, ſuæ tandem impietatis pœnas luit. Etenim dum Conſtantinopoli ſeceſſum peteret, ventris exonerandi cauſa, fluentibus foras inteſtinis, miſeram euomuit animam, eius poſtea iudicium experturus de quo perperam ſenſerat. Volat.

Arronacum, inter Coloniam & Traiectum vrbes Epiſcopales locus eſt, vltra Noueſium Rheno adiacens. Tacitus.

Arruci, Bæticæ oppidum, in conuentu Hiſpalenſi. Plin. lib. 3. cap. 1.

Arryba, & gentile Arribas. Steph.

Arſa, nomen præfecti ciuitatis Therſæ, 3. Reg. 16. Lat. voluntas, curſus, maledictionis exitus.

Arſa, ciuitas Hiſpaniæ. Steph.

Arſaces, Parthorum rex, cuius memoriæ hunc honorem Parthi tribuerunt propter quæſitum conſtitutúmque ab eo regnum, vt omneis deinde reges ſuos Arſaces appellauerint, quemadmodum Ægypti ſuos Ptolemæos, Quin & Parthi ipſi ab eo dicti ſunt Arſacidæ Lucan. libro 1.

Plus illa vobis acie, quàm creditis actum eſt, Arſacidæ. Arſaca Straboni.

Arſaces, Armeniorum rex.

Arſaces, Armenius ciuis, proditionis conuictus à Iuſtiniano Imperatore, hoc ſupplicij genus tulit, vt camelo inſidens, ac per vrbem circumductus ſe omnibus viſendum præberet. Cæl. Rhod. lib. 7.

Arſacia, priùs Europus, vrbs in Media, ſic à Parthis appellata. Volater. Stephanus ait magis quàm Mediam ad ortum ſitam, & incolas Arſacidas vocari. Vide *Raga.*

Arſaciana, ſiue Nouis, Pannoniæ Sauiæ vrbs, Lib. Notit.

Arſæ, Arabiæ fœlicis gens. Ptol.

Arſacius, Conſtantinopolitanus Epiſcopus.

Arſagalitæ, populi ad Indum fluuium, Caucaſo monti contermini. Plin. lib. 6. c. 20.

Arſalis, rex Canæ.

Arſametes, Aſiæ fluuius circa Parthiam aut Armeniam. Tacit. Annal. 15.

Arſamus, vel Arſes, IX. Perſarum rex, regnauit annis IIII.

Arſamote, oppidum maioris Armeniæ, Euphrati proximum, de quo Plin. lib. c. 9.

Arſanes, Ciliciæ præfectus, igne & ferro regionem vaſtat, vt hoſti Alexandro ſolitudinem faceret. Curtius lib. 3.

Arſamia, vrbs Germaniæ. Ptol.

Arſamias, fluuius, cum Tigri fluuio circiter quatuor paſſuum millia fluit, mox diuiſus in Euphratem mergitur.

Arſames Artaxerxis filius, qui fratris Ochi inſidiis petiit. Plutarch.

Arſania, Armeniæ fluuius in Euphratem defluens, quem Tigridi miſceri volunt: & demum cùm leniùs fluat, ſeparati, & in Euphratem mergi.

Arſaratha, vrbs Armeniæ Maioris, Ptol.

Arſatianum, Pannoniæ vrbs. Anton. hodie *Arſa.*

Arſen, Arcadiæ fluuius. Pauſan.

Arſena, palus Armeniæ maioris, nitroſa & vnius generis piſces habens, per quam Tigris fluit. Strabo.

Arſenaria, Mauritaniæ Cæſarienſis colonia, Ptol. lib. 4. c. 2. Plin. lib. 5. c. 11.

Arſenotheleas deos antiqui eſſe dixerunt vtrinq; ſexus participatione, quaſi maſculofœminas, quo nomine quædam quoque animalia ab Ariſtotele nominantur, ſemetipſa incentia. Cæl. Rhod. lib. 19.

Arſenium, Germaniæ oppidum apud Ptol lib. 2. cap. 21.

Arſenius, fuit Rom. patricius, qui quum vocẽ hanc ab incerto authore audiuiſſet, Fuge, tace & quieſce, relicta paterna hæreditate ad cœnobium properauit.

Arſenus,

Arſenus, lacus in Armenia, quem etiã Thæotim vocant, nitroſus plurimùm, vnde veſtes dilacerat ac rumpit, & propterea eius aqua non bibitur. Strabo lib. 11.

Arſeſa, Armeniæ maioris regio. Ptol.

Arſeſia, Hetruſcorum ſylua, Romanorũ cum Veientibus & Hetruſcis pugna celebris.

Arſia, Italiæ fluuius, Campaniam præterfluēs, cuius latitudinem ab vno latere diſterminat, Varo fluuio alterum occupante. Plinius lib. 3. cap. 6.

Arſia, ſylua in agro Romano ab Arſio heroe ſic dicta, Vrſos à Plutarcho dicta. Liu. Halicarnaſſ. lib. 5.

Arſiana, Suſianæ vrbs. Ammian.

Arſicina, vrbs Germaniæ, Ptolemæo. hodie *Bruna*.

Arſicodani, Arabiæ fœlicis populi. Plin.

Arſicóras, Sardorum rex, tempore Annibalis.

Arſicua, Germaniæ vrbs eſt Ptolemæo. Bryn, Sileſiæ eſt Villanouano.

Arſietæ, gens Sarmatiæ Europeæ. Ptol.

Arſinarium, promontorium Libyæ interioris. Ptol. hodie *Cabo verde*.

Arſine, Alexandri Magni vxor, quam cum Hercule filio Caſſander interfici iuſſit. Iuſtin. lib. decimoquinto.

Arſinoe, filia Ptolemæi Lagi, filij eius qui Ægyptum poſt Alexandrum tenuit, ex Lyſimacho rege Macedoniæ ſuſcepit Lyſimachum & Philippum, quo mortuo, regnum ſperans, ad Achyllam qui Pompeium interfecerat, ſe ex regia traiecit, vnàq; bellum adminiſtrare cœpit: ſed mox controuerſia de principatu orta, cùm vterque vtrique inſidiaretur. Arſinoe per Ganymedem famulum Achyllam interfici curat, atque hoc modo imperium obtinuit. De hac Lucanus in fine lib. 10.

-- nec non ſubrepta paratis
A famulo Ganymede dolis peruenit ad hoſtes
Cæſaris Arſinoe, &c.

Arſinoe, tres in Cypro maritimæ ciuitates huius nominis: vna inter vtramque Paphum, hodie *Aſdime*: alia, inter Pædalium & Salaminem, hodie *Famagoſta*: tertia, circa Callinuſam, hodie *Leſare* Luſignano. Strab. Ptol. Item, vrbs Ægypti. Ptol. hodie *Sues*. Alia item in Ætolia, in Syria, Cœleſyria, Cilicia, & alibi, ita vt quatuordecim vrbes huius nominis extare ex veterum conſtet monumentis.

Arſinoe, olim Epheſus, in Cyrenaica regione, Stephano à Ptolemæo Philadelpho Arſinoes fratre ædificata, cuius vrbis fluuium Ptolemæum appellauit.

Arſinoe, Ptolemæo, quod & Teucheira Marcellino. Pentapoleos in Africa oppidum, Taucheirapera, in prima legitur apud Stephanum, qui alio in loco illud Tageira appellat. Toacara Mercatori, Trochara Oliuerio.

Arſinoe, Ægypti ciuitas ad Nilum eſt, quæ olim quoque Crocodilorum ciuitas dicebatur, Strabone teſte.

Arſinoe, Ptolemæo Ægypti vrbs, ad ſinum Arabicum. Hanc ſcribit Becanus à Moyſe Bagulſtephon vocari, licet alij Beelſephon malè efferant. *Sues* hodie haberi ſcribit Stuckius, & à Sarracenis Barraam dici.

Arſinoe, vrbs Trogloditiea, priùs Olbia dicta Steph.

Arſinoe, apud Strabonem Ætoliæ oppidum eſt, antea Conopa dictum. Vide Epheſus, Marium & Patara.

Arſinus martyr, ſub Decio apud Alexandriam martyrio coronatus.

Arſiſaca, Mediæ vrbs. Ptol.

Arſiſſam, lacus in Armenia maiore, cui lapides & grauiſſima quæque innatant pondera, Plin. lib. 6. cap. 27.

Arſitis, Hyrcaniæ regio. Ptol.

Arſonium, vrbs Germaniæ. Ptol.

Arſopæ, gens circa pontum Euxinum. Orph. in Argonaut.

Arſyſſa, Ptolemæo in Latinis codicibus, ſed Areeſa, vt Græcè ſcriptum habet. Armeniæ maioris palus. Giocho ex recentiorum tabulis hodie videtur.

Arſyſia, regio Pſyrorum & Chij. Steph.

Artabanus filius Hyſtaſpis, & frater Darij Perſarum regis. Xerxi filio Darij ſuaſit, vt à bello Græcorum abſtineret, quem poſtea obtruncauit. Herodot.

Artábanus, Parthorum rex, ex Arſacidarum genere, inimicus Tiberij Cæſaris, Armeniam inuaſit, quem Artaxerxes Perſa eius miles interfecit, regnúmq; Perſis reſtituit annis ab vltimo Dario, qui vict⁹ fuit ab Alexãdro, DXXXVIII. regéſque deinceps Perſarum, non Parthorum dicti ſunt.

Arábanus, ſpe adipiſcendi regni, Xerxem & Darium interfecit, quem Artaxerxes gladio traiecit, iuuenis de patris nece vindictam ſumens. Iuſt. lib. 5.

Artabaſdes Tigranis filius, & Armeniæ rex, cuius meminit Strab. lib. 11.

Artabitæ, Æthiopes, quadrupedum ferarum modo vagi Plin.

Artabazus, Armeniæ rex, filius Mithridatis, quàm barbarus, planè tamen doctiſſimus, Appianus in Parthico, & Plutarchus in Craſſo. Is quandiu manſit in amicitia populi Romani, tandiu fortunatus fuit; poſtquam autem Antonium in Parthico bello Parthis prodidiſſet, perfidiæ pœnas dedit. Nam victus ab eo, Alexandriam ductus, & contumelioſè per vrbem circumlatus, ac primùm cuſtodiæ traditus, peinceps interemptus eſt, Strabo libro duodecimo.

Artabazus, Darii ſingularis amicus. Curtius lib. 5. cum nouem filiis ſe comitantibus Alexandro dedit, poſt interitum Darii. Curt. lib. 6.

Artabazus alius, ex ducibus Xerxis, qui re infœliciter aduerſus Græcos geſta, cum paucis ſuorum effugit. Herod. lib. 9. Alij Artabazen vocant.

Artabicia, inſula Propontidis, Stephano, Artabicia, Balcea, Harpagia, ἀπὸ τοῦ ἁρπάζειν. Vnde raptus Ganymedes. Volater.

Attabri, Luſitaniæ & Hiſpaniæ populi, qui etiam Artabritæ dicuntur, ita dicti ab Artabro vicino promontorio. Strabo lib. 3.

Artabrum, promontorium Hiſpaniæ. Plinius.

Artaca, in Cyzicenorum inſula mons eſt arboribus plenus: in fronte iacet quædam parua inſula eodem nomine: prope eſt promontorium, quod Nigri appellatur. Strabo 12. & 13.

Artacana, Bactrianæ regionis oppidum. Curtius lib. 6.

Artace, Mileſiorum colonia in Aſia, quam Stephanus Phrygiæ ciuitatē facit. Plinius portum, Ptolemæus villam appellat.

Artace, mons Cyzicenæ, item inſula parua vnico ſtadio à continente diſtans. Strabo.

Attace, caſtellum Bithyniæ Ptol.

Artácena, regio Syriæ. Strabo lib. 16. in qua Darium Alexander ſuperauit.

Artacæàs, dux in exercitu Xerxis. Herodot. lib. 7. hic totius exercitus vno rege exempto proceriſſimus: quippe qui ad ſtatuam quinque cubitorum quatuor tantùm digitorum deerat latitudo.

Artacæon, inſula in Propontide, cum oppido eiuſdem nominis. Plin. lib. 5. cap. 32.

Artaci, populi Thraciæ. Steph.

Artacia, fons apud Læſtrygonas, Odyſſ. 10. alij alibi collocant, videlicet circa Lami vrbem, vel circa Caietam & circa Propontidem.

Artacina, Cretæ vrbs. Ptolem.

Artacoana, Ariæ regionis regia. Arrian. libro certio.

Artæa, regio Perſica, cuius incolæ Artæi, vel Arteatæ. Steph.

Artæi murus, oppidum iuxta Rhyndacum fluuium. Steph.

Artagéras, Syrtes apud Strabonem in deſcriptione Syriæ.

Artagerſes, dux Caduſiorum, quem Cyrus interfecit. Plut.

Artagigarta, Armeniæ maioris oppidum. Ptolemæus.

Artagira, Libyæ interioris vrbs. Ptol.

Artainis, Pentapolis in Africa regionis vrbs Ptol.

Artanes Sophenus, rex Armeniæ Auſtrales partes occupauit, eas maxime quæ vergunt ad Occidentem: a Tigrane deletus eſt Strabo lib. 11. Eſt & Artanes, fluuius in Iſtrum defluēs, Herodot. lib 4.

Artaniſſa, Iberiæ Aſiaticæ oppidum. Ptolem.

Artaphérnes, vnus è Ducibus Darij, primus Sardium præfectus, apud Marathonem debellatus. Herodotus lib. 7.

Artatus, Illyriæ amnis. Liu. lib. 44. hodie *Fiumo della Iſtria.*

Artaſuades, Armeniorum rex, qui Craſſum iuuit bello contra Parthos, Plut. in Craſſo.

Artaûnum, vrbs Germaniæ. Ptolemæo: hodie Herbipolis, vulgò V*uirtzburg.*

Artaxa, vel Artaxias, rex Armeniæ, à quo Tigranes originem traxit. Strabo lib. 11.

Attáxad Nagid, dux Iudæorum annis x.

Artáxata, vrbs Armeniæ maioris. Strab. lib. 11. Artaxata, Artaxiaſata appellata, quam Annibal Artaxiæ regi condidit, ad Araxem fluuium. Item Artaxata iuxta fines Atropatræ prope Araxem. Stephan. eſt tantùm pluralis numeri, Iuuenalis,

Sic pretextatos referunt Artaxata mores.

Artaxérxes, generale nomen eſt, vt Lyrano & Metaſtheni Perſæ placet, regum Perſarum: quemadmodum Cæſar, Romanorum imperatorum, 2. Eſd. 4.19. Latinis ſignificat Hebræa hęc vox Artaxſchaſthe, lumen, ſiue maledictio, ſilentium vel feſtinationem ponens, aut feruor lætitiæ.

Artaxérxes, x11. Perſarum rex, qui & Ochus, regnauit annis xxvi. Euſeb.

Artaxérxes, filius Xerxis regis Perſarum, Lōgimanus & Aſſuerus dictus, ex pellicibus habuit filios cxv. & ex iuſto matrimonio tres, Darium, Ochum, & Ariaraten: quorum Darius à patre rex factus, contra patrem leui de cauſa cum quinquaginta fratribus coniurauit: qui omnes cum vxoribus & filiis à rege ſunt occiſi: Author Iuſtinus poſt Trogum. Hic aiebat, beneficium dare longè magis regale, quàm auferre.

Artaxérxes, Cyri iunioris frater, cognomento Memor. Huic cùm pauper quidam malum ingentis magnitudinis obtuliſſet, iucundè ſuſcepit: Per Solem, inquiens, hic is mihi videtur, quem vrbem quoque ex parua magnam reddere poſſe exiſtimem.

Artayctes, Perſa fuit Seſti præfectus ſub Xerxe, qui quum multa nefariè perpetraſſet, tandem à Xantippo Athenienſium duce captus, viuus palo ſuffixus eſt. Herod. lib. 6.

Arteátæ, gentes Perſicæ, Herod. lib. hiſtor. 1. Stephanus in Artæa: quanquam & inferiùs apud eundem ἀρτιάται, pro ἀρτεάται perperam ſcribitur.

Artémas, nomen viri. Tit. 3.

Artêmbares, vir clarus apud Medos Herod.

Artemidiſacea. Vide Zela.

Artemidôrus Gnidius, Romæ Græcas literas docuit, Bruti familiaris: libellum de coniuratione obtulit Cæſari, extremo die ingredienti in ſenatum, vt ſtatim legeret: quod ille minimè fecit, Plutarch.

Artemidôrus, Daldianus, ex Daldis ciuitate Lydiæ, ſcripſit de interpretatione ſomniorum, de auſpiciis & de Chiromantia.

Artemidita, Armeniæ maioris oppidum. Ptolemæus.

Artemis, Dianæ ſiue Lunæ cognomen, à luminis eius natura: ſiue ab eo, quòd aërem ſecet, quaſi ἀερότεμος, ſiue (vt Strabo lib. 14. tradit, ἀπὸ τοῦ ἀρτέμιας ποιεῖν, quod integros reddat partus, & parentibus præſit.

Artemiſia, regina Halicarnaſſi, Mauſoli æ Cariæ regis vxor, in auxilium Xerxis contra Græcos venit: inter primores duces bellum acerrimè ciebat: inſigni pudicitia prædita, viri demortui cineres vino commiſtos ebibit: ad funus quoque ornandum primos Græciæ oratores acceſſiuit: huícque ſplendidum erexit ſepulchrum, vt magnifica omnia monumenta, Mauſolea deinceps ab illius nomine fuerint appellata. Gellius libro 10 Suid, Vitruuius libro ſecundo.

Artemiſium; promontorium Eubœæ, cuius Demoſthenes meminit in Oratione pro Cteſiphonte. Suidas.

Artemiſium, vel Artemiſius, Dianæ ſimulachrum. Item apud Macedones Maium menſem ſignificat. Suidas.

Artemiſium, lacus prope Ariciam, Dianæ ſacer, quaſi Dianum dictum: Latini Nemorenſe dixerunt. vnde & Nemorenſis rex, & ſacerdos illius regionis.

Artemiſium, vrbs Oenotrorum in Mediterraneis. Eſt & Eubœæ ciuitas.

Artemíſius, mons Arcadiæ. Plin. lib. 4. in quo Artemiſia herba.

Artemíta, ciuitas quingentis ſtadiis à Seleucia diſtans, ad Orientem expoſita. Strab. libro decimoquinto.

Artemita, Stephano inſula eſt, contra Acheloi fluminis oſtium. Artemia Straboni dicitur. Fortè Artemiſia Plinij eſt.

Artemíta, inſula Tuſciæ, iuxta Taliam inſulam.

Artemîta, ciuitas Parrhyæorum ad Cherſoneſum circa oſtia Alcheloi, ſic vocari ſcribit Strabo. Eſt etiam inſula prope Oxeas inſulas. Steph.

Artemîte, inſula Ortygiæ proxima, quam alij Celadúſam vocant.

Artemítium, vrbs Oenotrorum, aliàs Artemiſium.

Artémius, præfectus carceris Romæ, vnà cum vxore Candida & Paulina filia iacent in via Aurelia, martyres ſub Adriano principe. Author Volater.

Artêmon, medicus, quem Plin. lib. 28. cap. 1. ex hominis cremati caluaria aquam propinaſſe ſcribit aduerſus morbum Comitialem.

Artemon, pictor nobilis, cuius opera enumerat Plin. lib. 35. cap. 11.

Artemon, Syrus quidam ex infima plebe Antiocho regi adeò ſimilis, vt Laodiceæ necato Antiocho, regni ſucceſſionem per eum fuerit adeptus, vt tradit Plin. lib. 7. cap. 12.

Artemon, faber, qui è paupere diues, voluptariam vitam agere cœpit, vt eſt apud Athenæum, Hic circumlatitius eſt cognominatus.

Artémona, Plauto, mulier quædam ab ἀρτίζω perficio, quòd perficeret quę vellet, quòd eſſet egregiè dotata.

Artêna, vrbs à Romanis capta, anno ab vrbe cond. & exactis reg. CCCIIII. Liu. l. 4.

Arthabatitæ, ſunt populi qui inſtar ferarum vagantur. Plin. lib. 6. cap. 30. Solin.

Arthanades, Armeniæ rex, qui ab Antonino victus, in triumphum ductus eſt. Plutarchus in Anton.

Arthâuſtus, Romanorum pſeudimperator, ad tyrannidem adſpirans, à plebe, quam muneribus corruperat, ad imperium eſt aſſumptus tempore Conſtantini Copronymi, anno 744.

Arthéſium, regio Flandriæ vicina, igne ferróque ab Anglis vaſtata, anno M.CCCXXVI. Carolo VII. apud Francos regnante.

Arthûrus, Britanniæ dux.

Artiaca, Galliæ vrbs. Anton.

Articaudna, Ariæ vrbs. Ptol.

Articuleius Pætus, conſul, tempore Traiani imperatoris.

Artîgis, Hiſpaniæ ciuitas. Ptol. Alhama dicta.

Artigicla, Inſula in Æthiopia, in qua primùm viſum eſt animal ſplingion. Plinius libro ſexto cap. 29.

Artilzármin, IIII. Medorum rex, regnauit annis L. Metaſt.

Artimirides, Armeniæ rex, quem Antonius vicit.

Artines, VII. Medorũ rex, regnauit annis XXII. Metaſt.

Artobriga, Vindeliciæ vrbs in Germania. Ptol. hodie *Veltenburg*. Aliis *Altzburg*, & *Regenſpurg*.

Artíſſa. Vide Aretiſſa.

Artóchmes, vnus è Xerxis ducibus, qui Darij filiam vxorem duxit. Herod. hiſt. 7.

Artomyci, vel Aremici, populi extra Celtas, Belgas & Aquitanos circa Rhodanum, finitimi Volcis, non longè à Gaballis, Aruernis, Heluiis, Rhutenis, Maſſilienſibus & Cadurcis. Hos coniectura eſt fuiſſe Artemicorum populos, quorum ciuitas, poſtea Epiſcopalis facta, eſt in finibus Galliæ Prouinciæ Romanorum, quos Auracenſes dicimus, vbi Principatus eſt Francorum regi non ſubditus. vulgò *Aurange*. Alij dicunt eſſe populos quos Armeniacenſes nunc appellamus, vulgò, *La Comté d'Armaignac*. De his Cæſar lib. 7. Comment.

Artos, rex Meſapiorum.

Artotyritæ hæretici, quibus oblatio eorum

hoc nomen dedit: offerebant enim panem & caſeum, dicentes à primis hominibus oblationes de fructibus terræ ouium fuiſſe celebratas. Epiphan.

Artimneſius, ciuitas Lyciæ, Xanthiorum colonia. Steph.

Artynia, ſtagnum minoris Aſiæ, olim Pomiſio monti propinquum, & iuxta Miletopolim ciuitatem, ex quo Rhyndacus fluuius, antea Lycus denominatus oritur, Aſiam & Bithyniam diſterminans. Steph. Plin. lib.5. cap.32.

Artynia, palus eſt circa Cyzicum, Alphinitis poſtea dicta.

Aruales, duodecim fratres ſacerdotes, quos Romulus primus inſtituit, ſéque inter illos nominauit, quorum officium erat, Cereri & Baccho pro frugum & vini vbertate Ambaruales hoſtias mactare: quæ idcirco dicebantur, quòd antequam mactarentur, ter circum arua ducerentur. Virg.1. Georgic.

Térque nouas circum fœlix eat hoſtia fruges.

Aruæ, Hyrcaniæ oppidum, vbi clementer recepit Alexander, M. Darii Perſarum regis mortui præcipuos duces. Curt. lib.6.

Arualtis, Libyæ interioris mons. Ptol.

Aruari. Indiæ intra Gangem populi. Ptolemæus.

Aruas, oppidum Aſiæ, circa mare Caſpium. Curtius lib.5.

Aruáſdes, Armeniorum rex.

Arubóth, nomen ciuitatis, 1. Reg.4. lat. Cataractæ, ſiue feneſtræ, aut inſidiæ, vel locuſtæ.

Arucci, Hiſpalenſis conuentus vrbs. Plin.

Aruci, Ptolem. Hiſpaniæ Bæticæ vrbs, inſcriptionis antiquæ huius loci Arucci legunt, vti à Cluſio habetur, qui dicit hodie *Moron* vocari.

Arucia, oppidum Illyrici. Ptol.

Aruerna, ciuitas ab Eurico occupata. Iornand.

Aruerni, Stephano, populi Galliæ ad Ligerim ſiti, quòd ſe à Troianis oriundos putarent; Romanorum ſe fratres appellare non dubitarunt. Lucanus lib.1.

Auerni Gallis auſi ſe dicere fratres.

Hi cùm aduerſus Cæſarem arma cepiſſent duce Vercingentorige, ingenti ſuorum clade ſunt ſuperati. Gall. *Auuergne.*

Aruiſium, promontorium in Chio inſula, generoſiſſimo vini genere nobilitatum. Virgilius. 6. Ecclog.

Vina nouum fundam calathis Aruiſia nectar.

Budæus ea eſſe exiſtimat, quæ hodie literæ vnius adiectione *Maruiſſa* vel *Maluoiſia* dicuntur: quæ tamen non tam à Chio, quàm è Creta iuſula aduehi conſtat. Volater.

Aruiragus, rex Britanniæ. Iuuenal. Sat.4.

Aut de temone Britanno Excidet Aruiragus.

Arula, vulgò *Le Loir*, fluuius, qui ciuitatem Galliæ, nomine Caſteldunenſem, Gallicè *Chaſteaudun*, alluit: cuius, eo anno, quo Childebertus, Francorum rex, ab vxore veneno peremptus eſt, aqua ſponte feruens, & ebulliens, ingentem piſcium copiam in ripam eiecit. Amm. Monach. lib.3. cap.86.

Arum, i. excelſus, ſiue ſublimis, aut ſeparans, proiiciens, pater Aharehel, 1. Paral.4.

Arum, vicus Sarmatiæ. Ioſeph, belli Iud. libro 2. cap.3.

Arúmca, vrbs Italiæ, ab Auſonibus condita. Feſtus.

Arúnci, Samnitum populi in Italia. Liu. li.18.

Arúnci, populi in Latio. Virg. Æn.7.

Auruncos ita ferre ſenes, &c.

Arunda, Hiſpaniæ Bæticæ vrbs. Plin. Ptolem. *Ronda* hodie.

Arungus fuit deus, qui mala à frugibus auertebat, vt Robigus. Author Gel.

Aruns, vates Tuſcus, diuinandi ſcientia inſignis. Lucan. lib.1.

Acciri vates, quorum qui maximus æuo

Aruns incoluit deſertæ mœnia Lucæ, &c.

Aruns, miles Troianus, qui Camillam occidit apud Virg. lib.11. Æneid.

Aruns, Tarquinii Superbi filius, natu maximus. qui in ea pugna, quæ ad Regillum lacum facta eſt, Iunium Brutum interemit, ab illo viciſſim haſta traiecta eſt. Liu. lib.2. ab vrbe condita.

Arúntius, Paterculus, Æmilio Cenſorino tyranno Ægeſtæ equum æneum, vt fontes includeret, à ſe conflatum donauit, cui ipſe primùm à tyranno iniectus eſt. Plutarch. in Paral. minoribus.

Arúntius, Stella, natus ex familia conſulari, floruit eo tempore quo Flauij Cæſares Romæ imperarunt. Violantillam puellam Neapolitanam in vxorem duxit, quam Martialis Ianthida Græcè vocat. Scripſit Elegias & opus de Aſteride, & poëma de interitu Columbæ. Prætor Romæ creatus eſt & Duumuir.

Aruntius, cùm Bacchi ſacra deſpicaretur, vlciſcente numine, in ebrietatem lapſus, filiam Medulianam corrupit. Quod ægrè ferens puella, patrem ipſum interfecit. Plutarch. in Paral.

Arupenum, oppidum Galliæ, apud Strabonem libro.5.

Arupinus, Pannoniæ vrbs. Strab. lib.7.

Arus, fluuius. Vide Drys.

Arunum, Galliæ Lugdunenſis populi. Ptol.

Aruzis, Mediæ vrbs. Ptol.

Arxama, Meſopotamiæ vrbs.

Arxana, Armeniæ regio. Procop.

Arxata, vrbs Armeniæ prope Araxem fluuiũ, & iuxta fines Atropatiæ. Strab. lib.11

Arxippus, III. Athenienſium princeps, imperauit annos XIX.

Aryandes, Ægypti prætor, à Cambyſe cõſtitu-

tus,aliqua- ... poſt tempore quum æmulari Darium vellet, ab eo eſt interfectus. Herodot. libro 4.

Aſycanda, ciuitas Lyciæ. Steph.

Aſymagius, Ciliciæ fluuius, Ptolem. Seguino dicitur Nigro.

Aſyrphæi,ſunt populi.Plin.

Asype, ciuitas Ægypti, cuius ciues Asypes, Steph.

A S

Aſa,i.medicus, aut ſanas, filius Abiam regis, 3.Reg.15.1.Paral.3.filius item Helcana,1.Para.9.

Aſa vi. rex Iudæorum, annis XLI. iuſtus fuit,idola confregit, annis X. pacem habuit.

Aſabel,filius Beniamin, Gen.46.qui 1. Paral. 7. Iadiel dicitur.

Aſaborū,Arabiæ felicis promontorium, apud Ptol. Mochandan Ioannes Barrius vocat.

Aſache, populi in montibus Æthiopiæ, abſunt à mari dierum quinque itinere, viuentes elephantorum venatu.Plin.lib 8.apud quos maximè naſcuntur dracones.

Aſacus, fluuius alluens Heracleam ciuitatem, ſitam ad radices montis Octæ. Liu. lib 5. belli Macedonici.

Aſæ, vicus Peloponneſi, non procul à Genea ciuitate, Stephano, vicus eſt. Corinthi populus & alius Thraciæ.

Aſæa, mons. Suidas.

Aſæus, vnus ex principibus Græcorum, interfectus ab Hercule. Homerus lib. 11.Iliad.

Aſael,i.fecit Deus,filius Seruiæ,2.Reg 2.Frater item Ioab.1. Reg.23 .1.Paral.2.Paral.31.

Aſaia, i. fecit Dominus, ſiue factura Domini, ſeruus Ioſiæ regis, 4.Reg 22. Nomen item principis,1.Paral.4.6 9 5

Aſalaminius, Bacchus cognominatus eſt ab Ariſtophane. in Ranis q. d. imbellem, à naue illa Athenienſium Salaminia, qua in difficilibus rebus vtebantur.

Aſaſelphòni, filia Etam,1. Paral.4.Lat.vmbra, vel ſubmerſio, aut ſonitus vel tinnitus vultus.

Aſalia,i. prope Dominum, ſiue ablatio vel ſeparatio Domini, pater Saphan ſcribæ.4 Reg.22.

Aſama, Ptol. Mauritaniæ Tingitanæ fluuius. Omirabi Caſtaldo.

Aſamparæ, populi circa Mæotim, Plin.lib.6. cap.7.

Aſan. ciuitas in tribu Iudæ, Ioſ.15.19.2.Reg. 30.1. Paral.4 & 6 Lat fumus, aut fumigans.

Aſana, pater Oduia,1. Paralipom.9 Lat. Rubus.

Aſanca, Germaniæ vrbs apud Ptolemæum, ex qua Villanouanus Cleppern facit, Poloniæ ciuitatem.

Aſander, viri proprium, apud Strabonem lib. 7.qui Tauricam Cherſoneſum à continente ſeparauit, ducto per eius Iſtmum muro, à ſinu Carcinitico vſque ad Mæotim paludem.

Aſania, aut Aſana, fluuius Mauritaniæ circa montem Atlanticum. Solin. Ptol.

Aſaris, fluuius Heracleam Oetam alluens.

Aſaph, filius Barachiæ, filii Samua,1. Paral.6. Pater item Zechri,1. Paral.9.Lat.colligens, aut finiens.

Aſar-mahat, dux Iudæor. imperauit an. IX.

Aſarhaddon, i.ligans acumen, vel lætitiam filius Sennacherib, qui poſt eum regnauit, 4 Reg.19. Iſai.37.

Aſaramel, nomen loci, 1 Macha.14.

Aſarela, nomen viri, 1.Paral.25 Lat. beatitudo Dei, aut intuens fortem vel quercum, ſiue greſſus Dei.

Aſarôtum, pauimentum picturæ arte elaboratum, à Græcis primùm inuentum, ab priuatiua particula, & σαίρω,verro:quòd id non euerreretur,ſed manibus purgamenta colligerentur, Papin.lib.1.Syluarum,in Tiburti. Manlii ver.55.

varias vbi picta per arteis,

Gaudet humus, ſuperantque nouis Aſarota figuris,

Plin.lib 36.cap.25.vide Io.Bernartij & Fed. Morelli notas ad illum Statii Pap. locum.

Aſaſobas, fluuius Æthiopiæ iuxta Meroë.Heliodorus Æthiopicæ hiſtoriæ lib.10.

Aſaſſus, fluuius Theſſaliæ, iuxta Heracleam in radicibus Oetæ montis effluens. Plin. Apylam vocat.

Asbàim,i. Damulæ, vel pulchritudines, ſiue militiæ, nomen viri.2. Eſd.7.

Asbamea,fons in Cappadocia,à Græcis Iouis periuri vocatus, ab incolis fons inextinguibilis, quòd perpetuò ferueat: cuius aqua frigefacta periuros detegit ſi eam ebiberint, ait Philoſtratus.

Asbamæus, Iupiter cognominatus eſt. Ammian. lib 3. apud Asbamæi Iouis templum in Cappadocia, ſtagno effluens fons cernitur, qui magnitudine aquarum inflatus ſeſe reſorbens, nunquam extra margines intumeſcit.

Asbel,i. ignis vetuſtatis aut ignis deffluēs, vel decidens filius Beniamin. Gen.46.21.qui 1.Par. 7 11. Iadiel dicitur.

Asbelitæ, populi. Num.26.

Asberæ, Ptolemæo populi circa Cyrenem.

Asbitę, vel Asbiſtæ,vel Asbeſtę, populi Libyę, apud quos vulgatiſſimum Ammonis templum inter medias arenas conditum eſt

Asbolus, vnus ex canibus Actæonis, à fuligineo pilorum colore. Nam ἄσβολος Græcis fuligo eſt. Ouid Metam.

Et niueus Leucon, & villis Asbolus atris.

Asbôtus, vrbs Theſſaliæ Steph.

Asbylus Crotoniata, cuius meminit Pauſanias,& Plato in libris de Republica.

Asbyſta Stephano, ciuitas eſt Libyæ.

Aſca, Siciliæ ciuitas, quam Elimas princeps Troianorum condidit Seruius.

Aſcalaphus,& Ialmenus fratres, Martis filii ex

ex Aſtiochia, quos dicit Homerus dominos fuiſſe Orchomeni & Minionis ciuitatum, eó.que cum reliquis Troiam veniſſe. Iliad.9.

Aſcâlaphus, Acherontis & Orphnes Auernalis Nymphæ filius, poſtea à Proſerpina in bubonem mutatus. Nam poſt raptam à Plutone Proſerpinam, cùm Ceres filiæ ſuæ reditum à Ioue ea lege impetraſſet, ſi nihil apud inferos guſtaſſet cibi, Aſcalaphus eam prodidit, quòd decerptum ab arbore malum comediſſet. Indignata itaque Proſerpina, ſibi Aſcalaphi indicio negatum eſſe reditum, conuertit eum in bubonem, auem funeſtam, & triſtium ſemper rerum nuntiam. Ouid.5.Metam.

Aſcalingium, Ptolemæo, vrbs Germaniæ, Epiſcopalis, hodie *Hildesheym*.

Aſcalon, i. appenſio, vel ſtatera, ſiue ignis infamiæ, ciuitas Paleſtinæ, ſiue (vt Ioſephus habet lib.5.cap.3.) ſuperioris Idumeæ, quam Iudas expugnauit, Iudic.1. Vbi Samſon triginta viros percuſſit, Iudic.14. A conditore Aſcalo Hymenei filio vocata, Steph. Diſtat ſecundùm Egeſippum lib.3.cap.4. ſeptingentis viginti ſtadiis ab Hieroſolyma. Volaterran. lib.11. Georg. Item 25.Amos.1.Soph.2.Zach.9. ab hac reguli Philiſtinorum Aſcalonitæ appellantur, Ioſue 13.3.

Aſcalus, Tantali frater, Hymenæi filius, à rege Sydorum Aciamo dux exercitus in Syriam miſſus, vrbem de ſuo nomine condidit. Diodorus lib.3. hodie Aſcalonia dicitur. Steph. Xanthus in hiſtoria Lydorum.

Aſcania, inſula maris mediterranei, non procul ab Andro. Eſt & regio Aſiæ, & palus in Troade. Euſtathius.

Aſcania, ciuitas Troiæ, quam condidit Aſcanius Æneæ filius.

Aſcania, Ptolem. Bithyniæ lacus. is Caſtaldo Iſnich, Nigro Londar vocatur, At Pet. Gyllius eum *Lago de Nicea*, appellat, is oculatus teſtis eſt, dicitque eum fertilem eſſe piſcium, quos Græci Lilingia vocant, & quos crudos, ſole ſiccatos edere ſolent Conſtantinopolitani. Sunonenſis lacus videtur ab Am. Marcellino nominari lib.26.

Aſcanius, Æneæ filius, ex Creuſa Priami filia. Vigil. Liuius tamen primo ab vrbe, dubitat, Creuſæ-ne, an Lauiniæ filius fuerit. Dictus ab Aſcanio Troadis fluuio, deinde Ilus, ab Ilo Troianorum rege: poſtea Iulus, à prima barbæ lanugine. Vnde Virgil.1. Æneid.

At puer Aſcanius, cui nunc cognomen Iulo
Additur, Ilus erat dum res ſtetit Ilia regno.

Huic, cùm auus & pater iam diruta Troia, de fuga diſceptarent, flammula quædam in capitis vertice apparuit, quæ tamen nihil læſionis intulit, neque etiam manibus extingui potuit, vnde illi futuri imperii omen ſumpſerunt. Cum patre poſt multos errores in Italiam venit, vbi Turno occiſo & patre mortuo, cùm apud Lauinium xxx. annis regnaſſet, Albam Longam condidit: reſtituta tamen priùs in regnum nouerca, quæ antea ob timorem in ſyluas aufugerat. Tandem cùm in vniuerſum triginta octo annis imperij gubernacula tenuiſſet, iam moriens, cùm videret filium Iulum Syluium regno non ſatis aptum, Syluium poſthumum fratrem, ſed ex diuerſa matre, pietate & iuſtitia præſtantem, regni hæredem reliquit.

Aſcánius, Bithyniæ lacus iuxta Olympum & Pruſium: vel Phrygiæ lacus, aut fluuius Myſiæ, ab eodem ortum ducens. Virgilius 3. Georgicorum,

Illas ducit amor trans Gargara, tránſque ſonantem
Aſcanium.

Aſcanius, fluuius in Bithynia ſecundum Ptolem. qui hodie fortè Aſea ex tabulis dicitur. Eſt & portus in Æolide Aſiæ.

Aſcantici, Sarmatiæ Aſiaticæ populi, Plinius.

Aſcaphus, Agei maris inſula. Anton.

Aſcantatas, mons apud Sacas. Ptol.

Aſcánticus, mons Aſiæ.

Aſcarus, Thebanorum ſtatuarius. Pauſ.

Aſcatades, ſiue Aſtades, xvii. Lacedæmoniorum rex, regnauit annis xli. qui funditus omnem Syriam ditionis ſuæ fecit.

Aſcáulis, vrbs Germaniæ. Ptol. in tract. Septentrionalis.

Aſcéne, ſiue Aſcenas, i. ignis quaſi diſtillans, vel quaſi aſpergens, filius Gomer, Gen.10. Sarmatas maximos populos fundauit, qui nunc Thuylcones.

Aſcenez, populi quos Græci Rhegynos vocant, Ierem.51. Euſebio autem gentes ſunt Gotthicæ.

Aſchalitæ, populi qui Rhegynes à Græcis nominantur. Ioſeph. Antiq. lib. cap.7. Gotthicæ gentes. Euſeb. Germani, Poſtello.

Aſcheion, Achaiæ vrbs. Steph.

Aſchilacæ, Troadis populi. Plin.

Aſcia, loca Indiæ, in quibus vmbræ non ſunt, Septentrioque non conſpicitur, nec horæ dinumerantur. Plin. lib.2. cap.73.

Aſciburgium, Ptolem. vrbs Germaniæ, vulgò *Emmerich*, non longè à Rheno fluuio, & cis eum inter Geldubam & vetera caſtra ſita, Miſniæ & Cliuenſi Ducatui proxima, vt ait Tacitus.

Aſtypirgion olim ab Vlyſſe quorundam opinione nuncupata alii *Duysburg*.

Aſciburgius, mons Germaniæ. Ptol.

Aſcitæ Arabes dicti ab vtribus, quos Græci ἀσκὸ vocant: quoniam bubulos, vt Plinius inquit, vtres binos ſternentes, ponto, pyraticam exercent ſagittis venenatis. Hos Steph. iuxta Indicum ſinum collocat.

Aſcitæ populi circa Indum fluuium. Steph. Arabiæ felicis gens. Ptol.

Aſclepiades, hiſtoricus Cyprius, tempore quo Pygmalion regnabat in Oriente, quo tempore ſcribit eſum carnium non fuiſſe.

Aſclepiades, philoſophus cæcus, qui Ciceroni libro 6. Tuſc. quæſt. interrogatus quid ei cæcitas attuliſſet, reſpondit, Vt puero vno eſſet comitatior.

Aſclepiades, poëta à quo carmen Aſclepiadeum dictum eſt.

Aſclepiades Pruſienſis, Cn. Pompeij familiaris, cùm in arte Rhetorica facultates decoxiſſet, Medicinam ſectatus eſt. Dicebat ſalutem conſtare cibi potúſque abſtinentia: præterea geſtatione, ambulatione, frictione. Ipſe condita noua ſecta, ſpretis legatis, pollicitationibus Mithridatis regis, reperta ratione qua vinum ægris medetur, relato è funere homine & ſeruato: ſed maximè ſponſione facta cum fortuna, ne medicus crederetur, ſi vnquam inualidus vllo modo fuiſſet ipſe: & victor ſuprema in ſenecta lapſu ſcalarum exanimatus eſt, Plin. lib. 7. 37. De eo quoque multa refert Apuleius libro quarto.

Aſclepiades, Antiochenus, martyr. Æſclepiades item Myrleanus, ludimagiſter in Luſitania Hiſpaniæ regione: librum edidit de generibus eius regionis. Author eſt Strabo libro tertio.

Aſclepiades Anazarbeus, grammaticus, ſcripſit de fluminibus.

Aſclepiodorus, pictor ætate Apellis, Olymp. CXII. quem in ſymmetria mirabatur ipſe Apelles: huic Mnaſon tyrannus pro XII. diis dedit in ſingulos minas tricenas. Plin.

Aſclepiodórus Alexandrinus, ſingulari ingenio ad omnia mathematica, ac inquiſitionem cognitionémque herbarum & lapidum. Suidas.

Aſclepiodórus, conſul, collega Afranij Annibaliani.

Aſclepion, conſul, Ioannis collega, anno ab vrbe condita, & exactis regibus LIX.

Aſclepius, filius Machaonis, Auguſti Æſculapij nepos.

Aſcletarion, Mathematicus temporibus Domitiani, qui aliquando dixerat ſe diſcerptum iri à canibus. Quapropter à Domitiano iuſſus eſt interfici & accuratiſſimè ſepeliri, vt vanitas eius artis redargueretur. Sed repentina tempeſtate diſiecto funere, ſemiuſtum canes diſcerpſere. Sueton. in Domitiano.

Aſcomarci, Sarmatiæ Aſiaticæ populi. Plinius.

Aſconius Pædianus, hiſtoricus circa Neronis tempora, anno vitæ LXXIII. captus luminibus: poſtea tamen ſummo cum honore & hominum gratia vixit annos XII. Euſebius. Hic in Ciceronis Orationes commentarios edidit.

Aſclus ciuitas Italiæ. Steph. Fortè Aſculum, de quo infrà.

Aſcolanita Semiramis, Nini vxor IIII. imperauit annis XLII. Hæc autem anteceſſit militia & triumphis, diuitiis, victoriis & imperio omnes mortales. Vrbem maximam ex oppido fecit, vt magis dici poſſit eã ædificaſſe, quam ampliaſſe. Beroald. Iuſtin. libro primo. Oroſius.

Aſcolia, feſta fuerunt apud Atticos, quibus inter vtres ſaltantes bacchabantur, vnde & ab vtribus nomina ſumpſerunt. Virgil. in Georg. horum meminit, & Gyraldus 4. de poetarum hiſtoria.

Aſcra, vicus Bœotiæ in aſpero & ſterili loco, in dextra parte Heliconis, Heſiodi patria. Sil. libro 2.

Aſcram rus miſeram penes hic Helicona colebat

Hyberno dirum, triſte æſtu, optabile nunquam.

Ouid. lib. 4. de Ponto.

Intumuit vati nec tamen Aſcra ſuo.

Stephanus Bœotiæ vrbem ait eſſe, inde Aſcreus Heſiodus dictus.

Aſcrazapes, vel Ocrazapes, XXXVIII. Aſſyriorum rex, regnauit annis XLI.

Aſcruuium, vrbs Illyrici, Ptolemæo: hodie Aſcriuium.

Aſculum, oppidum Apuliæ, memorandum clade illata Pyrrho à Curio & Fabricio Roman. conſulibus. Plutarch. in vita Pyrrhi. à Stephano ἄσκλος vocatur.

Aſculum, Ptol. Picenorum in Italia mediterraneum oppidum. Aſcalo, Leandro, Stephano, eſt Aſclus.

Aſcura, Armeniæ maioris vrbs. Ptolem.

Aſcurus, Colchidis, fluuius Arria. in Periplo.

Aſcus gigas, Dionyſium vinctum cum Lycurgo in fluuium coniecit. Stephanus in Damaſco.

Aſdara, Cappadociæ oppidum. Anton.

Aſdatæ, populi ſunt Caucaſi montis incolæ, apud quos Topazius naſcitur. Plin.

Aſdrubal, gener Amilcaris, patris Annibalis regnauit VI. annos, fauente factione Barchina: demum à ſeruo barbaro, cuius dominum occiderat, comprehenſus, haud facti pœnitens, inter cruciatus & tormenta, ſpeciem ſemper ridentis præbens, occiſus eſt. Liuius initio lib. 21. Vide Haſdrubal.

Aſdrubal, Annibalis frater. Plutarchus in Annibale.

Aſdrubal, cui Caluo cognomen erat, in Sardiniam dux claſſis Carthaginenſium tempeſtate reiectus, ad inſulas Baleares, ibi tantiſper, quoad quaſſas reficeret naues, reſedit. Liuius.

Aſdrubal, dux bello tertio Punico à Scipione Æmiliano victus, cuius vxor, facta deditione cùm paucis ante diebus à viro impetrare non

potuiſſet, vt ad victorem transfugeret, in medias vrbis flammas ſeſe cum filiis coniecit. Liuius lib. 5.

Aſdrubal, Ciſconis filius, Plutarchus in vita Scipionis.

Aſdynis, inſula iuxta paludem Myridis. Stephan.

Aſea, vel Aſeates, vicus Arcadiæ, ex quo Alpheus profluit Steph.

Aſebaim, i. Damulæ, ſiue pulchritudines, aut militiæ, nomen viri. 1. Eſd. 2.

Aſedoth, regio & ciuitas in tribu Ruben: item vrbs Amorrhæorum. Ioſ. 10.12.13. Lat. effuſiones, ſiue decliuia, aut campeſtria, aut deprædationes.

Aſel, filius Elaſa, filij Rapha. 1. Paralippom. 8. 9. Lat. prope, aut iuxta, vel ablatio, ſiue ſeparatio.

Aſelli, duæ ſtellæ appellantur in Signo Cancri, exiguum inter illas ſpatium obtinente nubecula quam præſepe appellant. Plinius lib. 18. cap. 35.

Aſellius Sempronius, hiſtoricus, & tribunus militum, ſub Scipione Æmiliano, apud Numantiam, eius belli quod literis mandauit. citatur ſæpè teſtis à Gellio.

Aſellius Claudius, eques Romanus, tribunus militum, ſub Claudio Nerone, apud Lucanos memoranda fortitudine. Volater.

Aſem, ciuitas in tribu Simeon, Ioſ. 19. Appellatur & Azomi, 1. Paral. 4. Lat. Os aboſſe, aut fortitudo, vel clauſura, ſcilicet oculorum, vel lignũ eorum.

Aſembobiti, populi, quaſi poſt Sebobotim inſulam, de qua Plin.

Aſemôna, vrbs tribus Iudæ, Ioſ. 15. idem quod Aſem ſignificat.

Aſêna, nomen viri, 1. Eſd. 2. Lat. periculum, vel rubus.

Aſena, vrbs in tribu Iuda. Ioſ. 15. Lat. mutatio, vel duplicitas, aut dormitatio, ſiue nunc ignis.

Aſenaphar, nomen viri, 1. Eſd. 4. Lat. periculum, ſiue infortunium tauri, aut periculi incrementum.

Aſeneth, filia Putipharis, vxor Ioſeph. Geneſ. 41. 46. Lat. periculum, ſiue infortunium.

Aſer, filius Caath, filij Leui, 1. Paralippom. ſiue filius Core, filij Iſaac, filij Caath. Exod. 6. Lat. vinctus ſiue incarceratus, aut Syriacè, prohibitus.

Aſer, octauus filius Iacob ex Zelpha ancilla Leæ vxoris ſuæ, Gen. 30. Nomen item loci, Ioſ. 13. 3. Reg. 4. lat. Beatitudo, ſiue felicitas.

Aſeróth, nomen idoli, Iudic. 3. 7. lat. Nemora, ſiue luci, aut beatitudines, vel inſidiæ, ſiue greſſus.

Aſerus, Siciliæ vrbs, Ptol. Mõreal Nigro. Fortè Aſſorum & Aſſorium. Stephano.

Ashur, filius Eſron, filij Phares, ex Abia vxore, 1. Paral. 2. Pater item Thecuæ, 5. Paral. 4. lat. denigratus, ſiue ignis libertatis, vel albedinis, aut foraminis.

Aſia maior, dimidia orbis terrarum pars, reliquas duas magnitudine ſuperans, ab Europa Tanai fluuio, ab Africa Nilo dirimitur: ab Ortu, Septentrione & Meridie Oceano abluitur. Dicta ab Aſia Nympha Oceani & Tethyos filia, Iapeti coniuge, ex qua Prometheum ortum ferunt: vel ab Aſio Lydo, Manei filio, Virgil, 1. Æneid.

-- Libyæ deſerta peragro,
Europa atque Aſia pulſus.

Aſia minor, ſuperioris pars, in Cherſoneſi formam coacta, cuius Iſthmus à ſinu Iſſico ad Pontum vſque Euxinum pertingit. hodie *Natolia* à Turcis appellatur, à Græco vocabulo ἀνατολὴ, quod Orientem ſignificat. Huius partes ſunt Cilicia, Lycaonia, Paphlagonia, Pontus, Cappadocia, Bithynia, Phrygia, Myſia, Lydia, Pamphylia, Æolis, Ionia, Lycia, & Caria, Virgilius 3. Æneid.

Poſtquam res Aſiæ Priamique euertere gentem
Immeritam, viſum ſuperis.

Aſia, à veteribus multifariam diuiſa eſt. Hodie verò eam in quinque partes, ſecũdum præcipua eius imperia, non ineptè diuidi poſſe doctis videtur. Cuius prima pars, quæ Europæ contigua eſt, & magno Duci Moſcouiæ paret, mari glaciali, Obij fluuio, Kytaja lacu, & linea indè ducta ad Caſpium mare, Iſthmóque qui inter hoc mare & pontum Euxinum eſt, terminatur. Secunda, quæ magno Chamo Tartarorum Imperatori obedit, cuius fines à Meridie ſunt, mare Caſpium, Iaxartes fluuius, Imaus mons: ab Ortu & Septentrione Oceanus, ab Occidente iam dictum Ducis Moſcouiæ regnum. Tertiam partem Ottanni ſeu Turcæ occupant, continétque quicquid terrarum eſt intra Pontum Euxinum, mare Ægeum (nunc Archipelagus dictum) Mediterraneúmque, Ægyptum ſinum Arabicum, Perſicúmque, Tigri fluuio, Mari Caſpio, & Iſthmo, qui inter hoc & Pontum Euxinum videtur. Sub quarta, regnum Perſiæ, quod hodie à Sophis gubernatur, comprehenſum eſt, & habet Turcas, (quibuſcum ferè continuum bellum gerit) ab Occidente: magni Chami regnum à Septentrione: & in Orientem fermè ad Indum fluuium extenditur: à Meridie verò mari, quod hodie Indicum, olim rubrum appellatum eſt, alluitur. Quinta pars cæteras regiones obtinet, quas nunc Indias, vti & olim nuncupant: quæ non ab vno ſolo, vt aliæ, ſed pluribus Regulis: nã quælibet illius regio proprium ferè habet principem, quorum nonnulli etiam magno Chamo vectigales ſunt) moderatur. Loca maritima, quæ ſunt à ſinu Arabico ad promontorium vſque, vulgò *Cabo de Lampo* dictum, (quod eſt ad 30. gradum latitudinis borealis) ferè omnia Luſitaniæ Rex poſſidet, aut

ſibi tributaria fecit. Hanc Aſiam Strabo ſex, ab vndecimo incipiens, libris perſequitur. Ptolemæus eam tribus libris, quinto videlicet, ſexto & ſeptimo, deſcripſit, item duodecim tabulis, tribuitque illi quadraginta prouincias.

Aſia, regio circa Sardes. Vide Brionia.

Aſia, ciuitas Lydiæ iuxta Tmolum. Eſt & inſula Æthiopiæ. Steph.

Aſia, paludis nomen in Lydia, Cayſtro flumini propinqua, circa quam inter alias aquaticas aues plures grues verſantur. Producit primam ſyllabam. Virg. lib. 7. Æneid.

——— ꝛto nga · a. oros

Dant per colla modos, ſonat amnis, & Aſia longe Pulſa palus.

Aſia, Minerua cognominata eſt, cuius templũ Pauſan ait fuiſſe in ruderibus, conſtructum verò à Caſtore & Polluce ex Colcho reuerſis. Nã & apud Colchos eodem nomine templum fuerat.

Aſiâna, ciuitas Elidis, Steph.

Aſianus, Sardienſis Epiſcopus.

Aſiarchæ, viri erant communi Aſiaticarum ciuitatum conſenſu delecti, qui communia negotia curarent. Strab. lib. 14. In libris Iuriſconſultorum vſurpatur hæc vox, vt & Syriarcharũ. Sic autem dicti ſunt Sacerdotes certi, quorum munus erat ludos Theatrales in deorum honorem edere, quos propterea Rufinus apud Euſebium Munerarios interpretatur vt obſeruat Cuiacius, Iuriſcoſſ. longè doctiſſimus. Horum fit mentio apud D. Lucam Act. 19 30.

Aſiaticus, II. conſul, Q. Aquilini collega.

Aſibe, ciuitas Meſopotamiæ, ab incolis dicta, alio nomine Antiochia. Steph.

Aſida, eſt oppidum Mediterraneum in Bætica, cuius meminit. Plin. lib. 3. cap. 1.

Aſiel, i. fecit Deus, ſiue factura Dei, filius Sariæ, filij Ioſabiæ. 1. Paral. 4

Aſilas, auguris nomen, qui Æneæ in auxilium venit contra Turnum, Virg. Æneid. 10.

Tertius ille hominum diuũmq; interpres Aſilas.

Aſilas, dux Troianus, Æneid. 2.

Et genus Aſſaraci Mneſtheus & fortis Aſilas.

Aſima, nomen idoli virorum Emath. 3. Regũ. 17. lat. dictum, vel poſitio, aut ignis maris.

Aſina, cognomen Corneliorum, quod à Cn. Cornelio Scipione ad poſteros eſt propagatum. Hic enim quum Sponſores ab eo poſcerentur, aſinam produxit in forum cum pecuniæ onere, quaſi pro ſponſoribus præſens pignus: eámque ob cauſam Aſina poſtea dictus eſt, Macrob. lib. 1. Saturnal.

Aſinâria, feſtus dies erat Syracuſis, ab Aſinario fluuio dictus, apud quem Athenienſium imperatores Nicias & Demoſthenes capti. Plutarch.

Aſindum, Hiſpaniæ in Turdetanis vrbs, Ptolemæo. Medina Sidonia Cluſio. Sed hæc Sidonia eſt Aſyla, Ptol. ſi Moletio creditur.

Aſine, vel Aſina, vrbs eſt Peloponneſi, iuxta Meſſeniam: vnde ſinus Aſinæus, Strabo lib. 8. & Pomp. lib. 2. vulgò *Anchora.*

Aſine, inſula ex Sporadibus, quas Electridas nonnulli vocant, in mari Adriatico. Pompo. lib. 2. & eius interpres Vadianus.

Aſine, oppidum Achaiæ in ſinu Meſſenio. Luc. lib. 8.

Quas Aſinæ cautes, & quas Chios aſperat vndas.

Aſine, Meſſeniæ oppidum, Ptol. in Peloponneſo. Anchora Nigro dicitur: ſed Phaneromini Fauolio, & Sophiano. Hi Aſinæi, Parnaſſi olim accolæ, Dryopes appellabantur, quod nomẽ in Peloponneſum reuerſi, diu retinuere, vt Pauſanias ſcribit. Pro Aſine, legit Plethon hoc loco (nam is quoque in deſcribenda Peloponneſo Ptolem. ſequitur) Miſy ne legit.

Aſine, Straboni Argię vicus, propinquus Naupliæ. Marius Niger Vulcanos appellat. Meſine, legit Plethon.

Aſinæ, vrbs eſt Laconicæ, ab Aſine filia Lacedæmonis, & altera vrbs Meſſenes, prope Laconicam ab Argiuis condita: tertia Cypri, quarta Ciliciæ. Steph.

Aſinius Pollio, inſignis orator, Auguſti Cæſaris amicus, docuit Romę tempore Pompeij Magni, ſucceſſitque ſcholæ Timagenis. ſcripſit bellum Cæſaris & Pompeij: primus omnium Romę aduocatis hominib. ſcripta ſua recitauit. Quintilianus, Multa in Aſinio Pollione inuenio, ſumma diligentia, adeò vt quibuſdam etiam nimia videantur, & conſilij & animi ſatis: à nitore & iucunditate Ciceronis ita longè abeſt, vt videri poſſit ſeculo prior.

Aſinius Pollio, omnium primus Romę bibliothecam feciſſe dicitur, teſte Plinio lib. 35. ſic inquiens: Non eſt prætereundum & nouitium inuentum: ſiquidem non ſolùm ex auro, argentoue, aut certè ex ære in bibliothecis dicantur illi, quorum immortales animæ in iiſdem locis ibi loquuntur; quinimò etiam, quæ non ſunt, finguntur, pariúntque deſideria non traditi vultus. ſicut in Homero euenit: quo ſanè (vt equidem arbitror) nullum eſt maius fœlicitatis ſpecimen, quam ſemper omnes ſcire cupere, qualis fuerit aliquis.

Aſinius Gallus Pollionis filius, libros edidit de Comparatione patris Pollionis & Ciceronis, in quibus patrem Ciceroni prætulit. Author Cælius, Plin. libro II. Epiſt. Contra quos Claudius Cæſar poſtea Ciceronis edidit defenſionem. Tranquillus in Claudio

Aſinius Capito, grammaticus doctiſſimus, librum reliquit Epiſtolarum, in primáque ad Pacuuium Labeonem ſcripta, erat titulus, Pluria & non plura ſcribi oportere, rationéſque addit. Author Gellius.

Aſiongaber, vel Heſiongueber, nomen loci in quo caſtrametati ſunt filij Iſrael, egreſſi de Hebrona. Numer. trigeſimo tertio. Lat. lignum

viri, vel robuſti, aut conſilium viri, vel robuſti, Nomen item portus regni Edon ad mare rubrum, Deuteronom. 2. & 2.Reg.9.1. Paralippom.8.

Aſir, filius Iechoniæ, filij Ioachim, filij Ioſiæ. 1. Paral.3. Filius item Core, 1. Paral.6. Lat. vinctus, ſiue incarceratus, aut Syriacè, prohibitus.

Aſis, Vmbriæ mons.

Aſiſia, Ptol. Aſſeſiates vocat Plinius. Illyridis vrbs. Hanc ſcribit Niger nunc ſolo æquatam eſſe, ibidémque multa antiquitatis monumenta extare, & locum Beribir dici addit. Niſi tabulæ fallant, videtur mihi etiam Bergane vocari.

Aſiſium, oppidum, cui mons imminet: & Aſiſinates, eius oppidi incolæ, Pli. & Ptol.

Aſius, filius Dymanti, & frater Hecubæ, ſed ex diuerſis patribus, & Hectoris auunculus, hic etiam Priamo aduerſus Græcos auxilium tulit, Hom. in Iliade.

Aſius Iupiter, cuius vetuſtiſſi. phanũ in Creta fuit, teſte Steph. hic dictus ab Aſo Cretæ oppido, quo in loco colebatur.

Aſius, Manæi, Lydi, filius, Aſiæ nomen dedit

Aſius, Pol. Semnonum fluuius in Italia. Æſeum hodie.

Aſius, campus prope Gayſtrum fluuium, Homer. ἀσίω ἐν λειμῶνι καυςρίε ἀμφὶ ῥέεθρα. Stephanus.

Aſmodæus, nomen dæmonij. Tobiæ 3.

Aſmura, Ptol. Hyrcaniæ vrbs eſt, quam Marcellinus Azmornam vocat.

Aſom, ſextus filius Iſa. 1. Paral. 2. filius item Ierameel primogeniti Eſrom. 1. Paral. 2. Lat. feſtinatio eorum, ſiue ieiunans.

Aſom, ciuitas in tribu Simeon, 1. Paral. 4. quæ & Aſem, Ioſ. 19. Lat. os, vel fortitudo, vel clauſura oculorum, vel lignum eorum.

Aſnâa, nomen viri, 2. Eſd. 2. Lat. rubus, aut Syriacè inimicus.

Aſônia, vrbs à Romanis capta: poſt conditam vrbem, anno CCCCXLI.

Aſopei, populi gentis Epiroticæ, qui Acarnaniam inhabitant. Strab. lib. 7.

Aſópia, regio Aſopo fluuio finitima.

Aſopiades, Æacus, Aſopi nepos, pater Æginæ matris Æaci, Ouid. lib. 7. Metam.

Huic Aſopiades, petis irrita, dixit, &c.

Aſopis, regiuncula Peloponneſi, in tractu Achaiæ, circa Phliuntem, ab Aſopo fluuio, cui adiacet. Homero Aræathyrea dicitur. Plin. libro 4. cap. 5. Strabo lib. 8. etiam Aſopiam appellat.

Aſopodorus Phliaſius poëta, qui primus poſt Antheam Lindium ex compoſitis nominibus poëſim excogitaſſe dicitur.

Aſopus, fluuius Aſiæ, vnà cum Lyco flumine Laodiceam vrbem præterfluit.

Aſopus, fluuius Bœotiæ, Thebas, Platæas, & Tanagrã præterfluens. Hunc poëtæ Æginæ patrem faciunt, ex qua Iupiter in ignem conuerſus, Æacum ſuſcepit. Quod cùm reſciuiſſet Aſopus, vndas ſuas in aſtra euomens Ioui bellum intulit, à cuius fulmine interfectus eſt. Hinc fit Aſopis patronymicum fœmin. quo poetæ vtuntur, quo Ægina Aſopi filia. Ouidius 6. Metamorph.

Aureus vt Danaen Aſopida luſerit ignis.

Aſópus, fluuius Peloponneſi, in Chronio mõte naſcens, Mediam præterfluit non procul à Lechæo in ſinum Corinthiacum influens.

Aſópus, fluuius in Paro inſula. Strab. lib. 8.

Aſopus, Achaiæ fluuius, per Bœotiam in Epidaurum fluit.

Aſopus, Ptol. Laconiæ oppidum Mediterraneum, Rampano à Nigro interpretatur.

Aſopus, Liuio Macedoniæ fluuius, Heracleã alluens. Sunt qui eundem eſſe putant cum Apilas Plini. Quatuor fluuios huius nominis Aſopi, in Græcia numerat Strab. lib. 8.

Aſopus, Ptol. Corinthiacæ regionis fluuius, quem Theuetus *Arbon* vocat.

Aſor, vrbs aut regio Arabiæ. Ierem. 49. & Iud. 4. Vide Haſor.

Aſorhaddan, rex Aſſur, 1. Eſdr. 4. Lat. ligans acumen vel lætitiam.

Aſoth, i, faciens, vel factura, vel tineæ veſtimentorum. filius Iephlat, filij Heber. 1. Paralippom. 7.

Aſôrus, fluuius, Liuio lib. 6. Dec. 4 alluit Heracleam, ſitam in radicibus montis Oetę. Hunc eſſe coniici poteſt, de quo Plinius libro 4. capit. 10. Hic à Bocatio Aſaſſus, ab aliis Aſurus vocatur.

Aſpagones, populi Indiæ, regionem Vitis & lauri & buxi, pomorúmque omnium in Græcia naſcentium fertilem incolentes. Plin. lib. 6. cap. 21. Solin.

Aſpaláthia, vrbs Taphiorum. Steph.

Aſpalathis, inſula Lyciæ, Steph.

Aſpar, Garamas quidam: de quo Pontanus,

Hinc Aſpar Garamas quo non præſtantior alter
Aut torquere manu iaculum, aut dare vulnera funda.

Aſpaſia, Maleſia, ſophiſtrix & rhetorices magiſtra, Periclem docuit & amauit, ab eóque in matrimonium accepta, cùm eſſet captiua, cauſa fuit & ipſa duorum bellorum, Samij ſcilicet, & Peloponneſiaci. Plutarc. in Pericle: & Ariſtophanes in ἀχαρνεῦς.

Aſpaſius, ſophiſta Rauennas, Demetriani filius, ſub Alexandro Romæ profitebatur, auditor Pauſaniæ & Hippodrom, ſcripſit contra Ariſtonem & maledicos. Suid. Philóſtrat.

Aſpaſius Byblius, quoniam de byblô, i. de papyro librum condidit: conſcripſit item artem Rhetoricam, & Panegyricum in Adrianũ principem, cuius temporibus floruit, Suidas.

Aſpaſius Tyrus, de Continente variam hiſtoriam ſcripſit. Suidas.

Aſpáthines, Perſa cum Mario in Magnum Smerdim coniurauit. Herodot. lib. 1. hiſtor. 3.

Aſpauia, Hiſpaniæ oppidum. Hirtius de bello Hiſp.

Aſpella, Cypri inſulæ nomen, Plinius libr. 5. cap. 31.

Aſpéndus, Pamphyliæ vrbs, Argiuorum ædificium. Hîc Veneri ſuibus ſacrificabant, eo quòd author eius generis Mopſus ex Argis huc proficiſcens, cùm primum obuium ſacrificare voluiſſet, occurrit illi ſus Pompon. lib. 1. Steph. ab Aſpendo conditam ſcribit.

Aſpendius citharœdus, prouerbio dici ſolet in eos, qui rei nullius quàm priuari ſui compendij rationem habent. Tractum ab artifice quodam Aſpendio, qui tam leuiter ſiniſtra manu citharæ ſuæ chordas mouebat, vt ſonus ad ipſum tantùm citharœdum, aut certè ad proximè aſtantes perueniret. Cicer. in 3. Verrina.

Aſper conſul, Ariouindi collega.

Aſperum mare, qui & Sinus Barbaricus. Ptol. Troglodyticus Sinus Plinio eſt. Eum maris tractum obtinet, qui hodie *Golfo de Melinde* dicitur.

Aſphaces, populi in Cypro, Steph.

Aſphalius Neptunus dictus, quòd illi facerent ſacra, qui terræ motuum ceſſationem vellent.

Aſphaltus, vel Aſphalites, lacus Iudææ in Pentapoli: in quo nihil graue ſubmergi poteſt. In eo fuerunt Sodoma & Gomorrha, & tres aliæ vrbes, quæ propter nefandam populi luxuriam & libidinem cælitus exuſtæ ſunt. Mortuum mare ab hiſtoricis dicitur, nihílque præter bitumen gignit, animal nullum habet, nec in eo aliquid viuum mergi poteſt. Solinus & Iuſtin. libro 36. Huius lacus aqua Aſphaltum appellatum, Græcis Naphtha, quæ eminus igni admota flammam concipit, ea capitis Medeæ inuolucrum Iaſoni demandatum extructum fuerat.

Aſphar, nomen lacus in agro Thecuæ. 1. Macha. 9.

Aſphanes. i. pharetra aſperſionis vel diſtillationis, ſiue magus aſperſus præpoſitus eunuchorum regis Nabuchodonoſor. Daniel 1.

Aſpis Numidiæ promontorium, à clypei forma dictum, in mare prominens.

Aſpis, inſula maris Mediterranei. Plinius lib. 5. cap. 31.

Apis, inſula prope Cyclades. Sunt & aliæ hoc nomine in Lycia & Caria.

Aſpis, vrbs à Latinis Clypea. Silius.

In clypei ſpeciem curuatis turribus Aſpis.

Strabo, Conſura inſula eſt ante Aſpidem ſita, Carthaginenſem vrbem quam Clypeam vocant.

Aſpis, promontorium Æthiopiæ, iuxta Ægyptum.

Aſpis, Africæ mons, Straboni prope Taphitim promontorium. Teis dici putat Auguſtinus Curio.

Aſpicis, Macedoniæ ciuitas à Philippo Perſei patre condita: & inſula inter Lebedum & Teum, aliàs Arconeſus dicta: alia Pſyris vicina, alia quædam ſine arboribus, & alia vltra Piſſam.

Aſpiſij, Scythiæ intra Imaum montes. Populi quoque ibidem. Ptolem.

Aſpitha, Synarũm vrbs. Ptolem.

Aſpledon, Phocenſium vrbs. Pauſan. Hãc Euſtathius vocatam Apricam dicit, quòd hybernationi locus amœnus ſit, tum ad differentiam alterius. Homerus libro 2. Iliados, & Stephanus.

Aſpledon, Achaiæ vrbs, quæ à nonnullis Spledon dicta fuit, deinde etiam Eudielus: quo nomine etiam eius ager nominatus fuit. Strabo. Vide Hyettos.

Aſpona, ciuitas Galatiæ. Anton.

Aſporatius, conſul, Herculani collega.

Aſporênus, mons Aſiæ Pergamo proximus, ſic dictus, quòd aſper & ſterilis ſit: vnde templum quod ibi eſt matris deorum, Aſporenum dictum, dea quoque ipſa Aſporena dicta. Strab. lib. 13.

Aſpirandus, Lõgobardorum rex, regnauit III. menſibus.

Aſpri, duo conſules, tempore Aurelij Antonini Imperatoris.

Aſpurgitani, populi circa Mæotidem paludem. Steph.

Aſrael, filius Ialeleel. 1. Paral. 4. Lat. Beatitudo Dei, vel intuitus fortis, aut greſſus Dei.

Aſriel, (idem ſignificans quod Aſrael) filius Galaad, filij Maſcir, filij Manaſſe, Num. 26. qui Ioſ. 17. Eriel dicitur.

Aſrielitæ, populi. Num. 26.

Aſſa, ciuitas Arabon: item vicus Scythiæ. Steph.

Aſſabinus, Iupiter cognominatus eſt & multa ceremonia olim cultus apud Arabes. Plin. lib. 12. cap. 19.

Aſſacána, Indiæ regio, in qua eſt Magoſa metropolis. Strab. lib. 15. apud Steph. Aſſaceni, vocantur huius populi.

Aſſara, Ptol. Mauritaniæ Cæſarienſis fluuius. Selſis Caſtaldo,

Aſſaracæ, Libyæ interioris gens, Ptolem.

Aſſaracus, Trois regis Troiani filius, frater Ili regis, genuit Capyn, à quo Anchiſes pater Æneæ. Virg.

Et genus Aſſaraci.

Aſſaradon, vltimus Aſſyriorum rex, Sẽnachebi filius.

Aſſédim, ciuitas in tribus Nephthali. Ioſ. 19. Lat. Venationes, aut inſidiæ, vel latera, aut Syriacè deſtructiones.

Aſſedones. Vide Eſſedones.

Aſſem, nomẽ viri 1. Paral. 11. Lat. nomẽ, vel no-

minatus, ſiue poſitio vel poſitus.

Aſſera, vrbs Chalcidenſium. Steph.

Aſſeriates, Plinio Alpini populi. *Valde ſerra*, fortè, inquit Simlerus.

Aſſeſiates, populi Illyriæ in conuentu Scardonitano, inter eos qui eo conuentu ius habent Italicum, immunéſque dicuntur. Plin. lib.3.c.21.

Aſſeroma, Hiſpaniæ oppidum, intra Bracaram & Aſturicam. Anton.

Aſſeſus, vrbs Mileſiæ. Steph.

Aſſidæi, genus hominũ inter Iudæos, 1. Mach. 7. 2. Mach. 14.

Aſſidona, Hiſpaniæ Bæticæ regio, quam hodie *Xeres de la Frontera* vocant.

Aſſinarus, Siciliæ fluuius. Thucyd.

Aſſiſia, apud Mileſios Pallas dicta eſt, vel Aſſeſia ab Aſſeſo Mileſiorum oppido, in quo templũ habuit. Palæph. lib. 1.

Aſſo, Baſtetanorum oppidum. Ptol. in Hiſpania Tarraconenſi. Oſſea Moletio, in ſua Geographia. Ptol.

Aſſon, Lyciæ ciuitas maritima in edito ſita promontorio, ad quam parum tutum eſt accedere. Vnde locus Nicoſtrati citharœdi, Aſſoncas, vt citiùs ad exitij terminos peruenias. Altera eſt in Æolide. Tertia in Myſia. Quarta in Lydia. Quinta in Epiro minore, Cleantis philoſophi patria, quæ eadem & Apollonia dicta. Plin. 5.30. Hanc Paulus adnauigauit. Act. 20. & 27.

Aſſórium, vel Aſſorum, ciuitas Siciliæ. Stephanus.

Aſſórum, mons Sami, à quo fluit Amphilyſus. Steph.

Aſſorus, Mygdoniæ regionis in Macedonia vrbs.

Aſſos, ciuitas Cretæ, vbi vetuſtiſſimum Iouis templum. Steph.

Aſſos, vel Aſſus, ciuitas Troadis, arte & natura munita. De qua Stratonici, aliàs Nicroſtrati dictum, Qui celeri paſſu Aſſumit, mortis periculum adit. Pli. lib. 36. cap. 17. In Aſſo Troadis ſarcophagus lapis fiſſili vena ſcinditur. Ex hac fuit Cleantes, Philoſophus Stoicus, qui Zenoni ſucceſſit.

Aſſos, pratum in Celbiano campo Lydiæ, prope Cayſtrum. Steph.

Aſſuêrus, pater Darij regis Medorum. Dan. 9. 1. Eſdr. 4. Hic à Metaſthene, Perſa Artaxerxes Aſſuerus vocatur. Ioſepho fuit Cyrus, Xerxis filius, qui poſt Darium patruum, Perſis imperauit. Hũc Cyrum dixit Artaxerxem apud Græcos vocari, qui Longimanus cognominatus, regnauit XL. annis Heb. Achaſch veroſch, i. Princeps & caput.

Aſſum, Troadis promótorium, Ptol. *Santi quarami*, Sophiano.

Aſſur, 1. deſidians, ſiue beatus, aut aſpiciens vel gradiens, filius Sem. Gen. 10. de terra Sennaar egreſſus. Gen. 10. Iſa. 7.

Aſſur, Iudææ ciuitas, quam ædificauit Salomõ, quo nomine dictus eſt filius. Sem.

Aſſuri, nomen loci. 2. Reg. Lat. Beatitudo, aut intuitus vel greſſus.

Aſſurim, filius Dedan, filij Iecſan, Gen. 25. I. Inſidiantes, ſiue beati, aut aſpicientes, vel gradientes.

Aſſyria, regio maioris Aſiæ, quam Ptolemæus ab Ortu Mediæ parte terminat, ab Occaſu Meſopotamia, à Septentrione parte minoris Armeniæ, iuxta Niphatem montem, à Meridie Suſiana. Tibullus,

Eique Arabes diues & Aſſyria.

Plin. lib. 5. cap. 12. Aſſyriam docet Syriæ partem eſſe, quæ poſtea vocata eſt Adiabene. Strabo autem lib. 6. longè latiores Aſſyriæ fines aſſignat, eo nomine comprehendens Babyloniam, & maximam circumiacentium regionum partem. Eadem & Syria à Græcis vocata eſt, Iuſtin. lib. 1. & Herod. lib. 7. quanquam multo latiores Syriæ fines fuerunt, quàm Aſſyriæ. Dicta eſt autem Aſſyria (vt refert Auguſtinus lib. 15. De ciuita. ab Aſſur filio Sem. In Aſſyria autem fuerunt XVIII. regna.

Aſſyrij, populi poſt Euphratem loca tenent, amne tamen à Babylonis diuiſi. Herodotus eoſdem populos cum Syris eſſe dicit, ſed à Græcis Syros, à Barbaris Aſſyrios vocari. Hi ſolebant in viis ægrotos proponere, & exquirere à prætereũtibus, ſcirentne aliquod morbi remedium: coma vtebãtur non admodum magna, defunctos melle condibant & cera & clypeos geſtabant & pugiones: clauas item ligneas ferro inductas ac ligneos thoraces. Deum, quem ſuum habẽt, Adad vocant, deam verò Adargatim.

Aſſyrij dicti ſunt à Nino, cognomento Ioue, qui nomine proprio Aſſyrius eſt vocatus. Xenoph. de æquiuoc. Aſſyrij & Babylonij vxores publica emebant auctione, quod etiam hodie apud Arabes & Sarracenos ſeruatur. Polyd. Verg. lib. 1. cap. 4. de rer. inuent.

Aſta, ciuitas Æſtuaria, inter ſacrum promontorium & Herculeas columnas. Eſt & Aſta in Liguria, non longè à Nouaria diſtans. Claud.

--nec plus pollentia rel us

Contulit Auſoniis, aut mœnia vindicis Aſtæ.

Plin. li. 55. cap. 12. Drangianæ item vrbs. Ptole. & Indiæ locus Arrian. in Periplo.

Aſta, colonia Bæticæ Hiſpaniæ, non procul à Gadibus. Pomp. lib. 3.

Aſta, Ptol. Turdetanorum in Hiſpania vrbs. Regia cognominatura Plinio, Xerea Moletio dicitur. *Xeres de la Frontera* Nauagiero.

Aſta, colonia, Ptol. Liguriæ vrbs in Italia. Aſti Leandro.

Aſtabeni, Hyrcaniæ populi. Ptol.

Aſtabóras, Ægypti fluuius. Ptol.

Aſtabóras, Æthiopiæ fluuius iuxta Meroë. Heliod. lib. 10. æthiopicæ hiſtor.

Aſtacana, Bactrianæ vrbs. Ptol.

Aſtacaprũ, Indiæ promontoriũ. Arr. in Perip.

Aſtacapra, Indiæ intra Gangem vrbs. Ptol.
Aſtacenum æſtuarium in Hiſpania Bætica Pol.
Aſtacenus ſinus, Propontidis pars, hodie *Golfo de Nicomedie.*
Aſtaces, fluuius in Pontum defluens, Plin. lib. 2. cap. 103.
Aſtaces, fluuius campos irrigans, in quibus oues paſtæ, nigro lacte æquè gentes aluat. Plin. lib. 2. c. 103.
Aſtacilicis, Mauritaniæ Cæſarienſis vrbs. Ptol.
Aſtacœni, populi Indiæ, mediam regionem inter Cophen atque Indum habitantes. Strabo lib. 15.
Aſtacures, Africæ Propriæ gens. Ptol.
Aſtacuri, Libyæ interioris populi. Ptol.
Aſtæ, Thraciæ gens. Steph.
Aſtageni, Arabiæ felicis gens. Ptol.
Aſtanda, Arabię oppidum. Ptol.
Aſtacus, Aſiæ vrbs, ſinum à ſe cognominat Aſtacenſem, ab Aſtaco Neptuni & Olbiæ Nymphæ filio. Arianus in Bithynicis. Strab. Megarenſium coloniam eſſe ait. Eſt & ciuitas in Acarnania, Plin. lib. 5. & altera Bithynię, item regio Byzantinorum, & Cephaleniæ colonia. Steph.
Aſtages, fluuius in mare Ponticum defluens.
Aſtaöthia, vxor Tlepolemi, quam ex Ephyra Peloponneſi vrbe rapuerat.
Aſtapa, Liuio Hiſpaniæ vrbs, quam Nauigierus putat hodie *Steppa* dici. Vide Siſa Pone.
Aſtapæi, Libyæ populi. Steph.
Aſtapas, fluuius Aſiæ, quem Aſtoſabam à nonnullis nominari ait Strabo lib. 17. in deſcriptione Ægypti. Plin. tamen lib. 5. c. 9. Nilus, inquit, Aſtapus cognominatus eſt, quod illarum gentium lingua ſignificat aquam è tenebris profluentem, qui & Aſtabores læuo alueo dictus. hoc eſt, *Ramus aquæ venientis e tenebris.* dextro verò Aſculapes, quod latentis ſignificationem adiicit: nec antè Nilus, quàm ſe totum aquis concordibus rurſus iunxit.
Aſtapus, fluuius Meroen inſulam Æthiopiæ alluens, Niger ſcribit eum accolis Abaui dici, Abanhi Barrius. Vide Nilus.
Aſtaracon, ſeu Aſtarte, Cic. de nat Deorum, mater Veneris, quam poſtea Adoni nupſiſſe dicit.
Aſtarimus, frater Aſtarti, Tyri rex, regnauit annis 9.
Aſtaroth, antiqua ciuitas Og regis Baſan, in qua primùm habitauerunt Gigantes: poſtea cecidit in ſortem tribus Manaſſe. Sunt autem duo caſtella in Bethania, hoc vocabulo; nouem inter ſe millibus ſeparata, inter Aderam & Abellam vrbes.
Aſtaroth, i. greges, ſiue diuitiæ, aut faciens explorationem, ſeu tinea legis, vrbs in campeſtribus Moab. Deuter. 1. Ioſ. 9. & 13. Gigantium terra, quod Cador-Lahomer interfecit, Geneſ. 14. quo loco dicitur Aſtaroth Carnaim, in ſupercilio Sodomorum ſita, poſtremò Leuitis conceſſa, 1. Paral. 7. Fuit & Deus Philiſtæorum à Iudæis ſublatus. 1. Reg. 7. & à Salomone redintegratus 3. Reg. 11. Aſtaroth eſt pluralis gen. erant idola forma ouium præ ſe ferentia.
Aſtárte, Syriorum numen non aliud, quàm Veneris, fortaſſe aut Iunonis: ſacræ literæ Aſtartem Sidoniorum deam vocant: cui Salomo rex vni concubinarum ſuarum obſequi volens, altaria condidit. Eſt & ciuitatis nomen, & inſulæ in Æthiopia. Steph. & Palæph. lib. 2. Vide Philadelphia.
Aſtártus, Tyri rex, regnauit annis XXXII.
Aſtaſana, Ariæ oppidum. Ptol.
Aſte, populi Thraciæ. Steph.
Aſtelebe, ciuitas Lydiæ. Steph.
Aſtenas, Hiſpaniæ Bæticæ oppidum. Strabo.
Aſter, nomen vrbis.
Aſter, puer, Platonis carminibus celebratus, in quem etiam extant epigrammata lib. 3. Epigrammatum Græcorum.
Aſteria, vel Aſterie, filia Cei, Titanis filij Theodontio. Hæc autem, vt ait Fulgentius, poſt vitiatam Latonam à Ioue dilecta eſt, à quo in aquilam verſa, oppreſſa fuit: eíque ex eo concubitu Herculem peperit. Quæ tandem Iouis aduerſa, eiúſque fugiens iras, deorum miſeratione in coturnicem verſa eſt, quæ Græcè vocatur ὄρτυξ, noménque dedit inſulæ, in quam aufugerat, vbi à Ioue in lapidem mutata eſt, vndiſque demerſa, & ab eiſdem huc illuc agitata: quæ tandem ob ſuſceptam Latonam ſupernatauit, & primò Neptuno ac Doridi conſecrata eſt: poſtea Delos dicta, in qua inſula Latona Apollinem & Dianam peperit.
Aſteria, ciuitas Lydiæ. Steph.
Aſteria, parua inſula inter Cephaloniam & Ithacam Hom. ἀστερὶς dicta, priſcum nomē Deli.
Aſteria, Hydei filia, ex Bellerophonte Hydin peperit, à quo Hydiſſus vrbs Cariæ. Steph.
Aſteria, inſula in Archipelago mari, quæ alio nomine Delos nuncupatur, in qua primùm poſt diluuium ſol apparuit, & ab eo primùm eſt illuſtrata, vnde antiquitas eam Apollini conſecrauit, quòd illic natus eſſe videretur: ibique fertur ignis primò inuentus, & inter Græcos in vſu habitus: quare Pyrpilos eſt cognominata, Oroſ. lib. 1. cap. 7.
Aſteria, ſiue Aſteris, Straboni & Auſonio in Perioche, 4. Odyſſeæ. Inſula inter Ithacā & Cephaleniam. Didaſcalio Sophiano.
Aſterion, Cometæ filius, vnus ex Argonautis, Val. lib. 1. Argon.

--celer Aſterion, quem matre carentem
Clenæus gemino fouit pater amne Cometes.

Aſterion, Achaiæ fluuius in Nemea inſula, vel ſylua, placidè effluens, fructuum iuxta ripam abundantiſſimus. Strabo lib. 4. Theb.

-- cum duxit & aquas
Fluctibus Aſterion, &c.

Eſt etiam montis nomen in Argolico ſinu.

Aſterion, ciuitas Theſſaliæ, Homer. Οἵτ' ἔχον Ἀστέριον τιτάνοιο τε λευκὰ κάρηνα, dicta, quòd in alto ſita monte, velut aſtrum fugiat. Euſtath. Perſia nunc vocatur. Eſt & altera vrbs eius nominis in Syria.

Aſterion, mons Peloponneſi ad ſinum Argolicum. Plin. lib. 4. cap. 5.

Aſterion, herba naſcens in agro Argiuo ad ripam fluuii eiuſdem nominis, cuius folia Iunoni ſacra accolæ in coronas nectunt.

Aſteris, inſula in medio Sami & Ithacæ ſita. Strabo. Homer. Odyſſ. 4.

Ἔστι δέ τις νῆσος μέσσῃ ἁλὶ πετρήεσσα.
Ἀστερὶς, οὐ μεγάλη λιμένες δ' ἔνι ναύλοχοι αὐτῇ
Ἀμφίδυμοι. Id eſt,
Saxa nunc medio ſupereminet inſula ponto
Aſteris, haud ingens, portus dans puppibus aptos,
Quos ſubeant hinc atq; hinc.

Nunc autem ne ad anchoræ quidem iactum prorſus idonea. Eadem etiam Aſteria vocatur eidem Straboni lib. 2. Eſt & Aſteria, ciuitas Hiſpaniæ, Ptol. Fuit item Titoni filia, & Latonæ ſoror.

Aſterium, ciuitas Theſſaliæ, quæ nunc Perſia dicitur.

Aſterius, loci nomen in inſula Tenedo. Plutarchus.

Aſterius, Cretenſium rex, regnauit annis XXII.

Aſtirius, conſul, collega Protogenis.

Aſteropæus, filius Pelagonij, cum Pæonis venit Troianis in auxilium, Achilli irato ob occiſum Patroclum occurrere auſus, ab eo miſerè cæſus interiit. Hic Homero Amphidexios cognominatur.

Aſteropeius Spartanus nobilis, qui Lycurgum in formanda rep. iuuit.

Aſteruſia. mons Aſiæ vel Cretæ, ad meridiem mare ſpectans, cuius coloni ciuitatem eiuſdem nominis ad Caucaſum ædificauerunt. Stephanus. vrbs item Arabiæ felicis. Diodorus libro. 5.

Aſthæa, Gedroſiæ inſula, Ptol.

Aſthagura, Indiæ intra Gangem vrbs. Ptolemæus

Aſtiæ, regio Thraciæ, Plin. 4. lib. c. 11.

Aſtyæ, promontorium Europæũ, ad Boſphorum Thracium, Cecrium vulgò. Pet. Gyllius.

Aſtragis, Africæ propriæ vrbs. Anton.

Aſtorgus, filius Galeoti Feroiulienſium principis, qui cùm logam obſidionem Cæſaris ab Alexandro pontifice patre miſſi ſuſtinuiſſet, ad extremum victus & Romam ductus in Tyberim noctu præcipitatus eſt. Iouius.

Aſtorum, regio Thraciæ. Steph.

Aſticla. Vide Aſtypalea.

Aſtica, regio Thraciæ. Plin.

Aſtygi, vrbs Bæticæ Hiſpaniæ, à qua Aſtigitanus ager. Plin.

Aſtlochia, mater Tlepolemi, filij Herculis, quã rapuit ex Ephyre ciuitate Laconiæ. Boccat.

Aſto, Proſopitis Nomi Ægypti ciuitas & metropolis, vbi Saturnus colebatur. Epiph.

Aſtoa, vicus Arabiæ fœlicis. Ptolem.

Aſtomi, Indiæ populi. Plin. cap. 2. lib. 7. ad extremos fines Indiæ ab oriente circa Gangem, ſine ore, corpore toto hirti, veſtiti frondium lanugine, halitu tantùm viuentes, & odore quem naribus trahunt. Nullus illis cibus, potuſque nullus: tantùm radicum florúmque variis odoribus, & ſylueſtrium malorum, quæ ſecum portant, longiore itinere viuunt, ne deſit olfactus: grauiore paulò odore haud difficulter exanimantur. Hæc Plinius.

Aſtonia, Germaniæ vrbs. Ptol.

Aſtrahæ, vna Cycladum, Caſos poſtea dicta.

Aſtræa, Aſtræi ex Aurora, vel Icari, vel Iouis & Themidos filia: quæ quoniam diis fauit aduerſus patrem & patruos, in cœlum aſſumpta eſt, & in Zodiaco locata ea in parte, quæ ab ea Virgo eſt nominata.

Aſtræa, iuſtitia. Ouid. 1. Metamorph.

Vltima cœleſtium terras Aſtræa reliquit.

Aſtræus enim princeps iuſtiſſimus fuit, propter cuius æquitatem, eius filia Iuſtitia dicta eſt, vt ſcribit Aratus,

---nam cùm adhuc terras habitaret,
Nondum veſanos rabies nudauerat enſes,
Nec conſanguineis fuerat diſcordia nota.

Sed poſtea creſcentibus vitiis euolauit in cœlum. Vnde ait idem Aratus,

Et cœli ſortita locum, quà proximus illi
Tardus in Occaſum ſequitur ſua plauſtra Bootes.

Aſtræas, ciuitas Illyriæ. Steph.

Aſtræus, fluuius Macedoniæ. Ælian.

Aſtrampſicus, author antiquiſſimus, ſcripſit de cura aſinorum, & ὀνειροκριτικόν, id eſt, de coniectatione ſomniorum. Suidas.

Aſtrapæus, dictus Iupiter à coruſcatione.

Aſtraſſus, Indiæ intra Gangem oppidum. Ptolemæus.

Aſtrata, Arabici ſinus, inſula apud Ptol. Caiaſſa ex tabulis apparet.

Aſtratæa, Minerua apud Laconas dicta eſt, quòd Amazones vlteriùs progreſſæ non fuiſſent, Atheniſque finem belli gerendi feciſſent: nam ἀστρατεία Græcis pax eſt, quando ſcilicet ceſſatur à bello.

Aſtræum, oppidum Macedoniæ: & Aſtræi populi ſunt eius vrbis incolæ. Ptolemæus.

Aſtræus, vnus ex Titanib. qui contra deos arma ſumpſit. Ferunt hunc cum Aurora concubuiſſe, ac ex ea generaſſe Aſtræam virginem, necnon & omnes ventos, quos cùm fratres aduerſus Iouem bellum mouiſſent, omnes armauit, & inſuper emiſit.

Aſtræus, vnus fuit ex iis, qui in aula Cephæi regis Perſeo vim inferre conati, ab eodem ſunt

interfecti. Ouidius quinto Metamorphoſeos.

Occidit & Celadon Mendeſius, occidit Aſtrætus.

Aſtricata, Arabici ſinus inſula. Ptol.

Aſtrobi. Indica gens. Arrian.

Aſtrologus, Hercules dictus eſt, quòd eo die ſe flammis iniecit, quo futura erat Solis obſcuratio. Feſtus.

Aſtromela, vrbs Narbonenſis prouinciæ maritima Auaticorum. Plin. lib. 2. cap. 4.

Aſtron, Troadis fluuius, ex Ida monte oriens. Plin.

Aſtrophe, vna ex Pleiadibus, alio nomine dicta Aſterope.

Aſtúla, Germaniæ vrbs. Ptol. vulgò *Bodenkuſen.*

Aſtur, qui ab Aſturia eſt. Martial. de Aſturconibus,

Hic breuis ad numerum rapidos qui colligit vngues,
Venit ab armiferis gentibus Aſtur equis.

Aſtur, Hetruſci cuiuſdam nomen proprium, qui Æneæ ſuppetias tulit aduerſus Turnum, de quo Virg. lib. 10. Æneid.

Aſtura, flumen & oppidum maritimum in Latio. Plin. lib. 3. Antium colonia, flumen Aſtura & inſula. Et lib. 33. Tenuit & noſtra memoria nauem Caij principis ab Aſtura Antium nauigantis. Feſtus, Stura flumen in agro Laurentio eſt, quod quidam Aſturam vocant. Ad hoc flumen Cicero occiſus fuit.

Aſtura, Hiſpaniæ fluuius.

Aſtura, qui & Stura Latij fluuius, de quo Feſtus inquit: Stura flumen in agro Laurentio eſt, quod quidam Aſturam vocant: Stora hodie dici ſcribit Leander qui ſubiungit eum à Plinio Nymphæus appellari, ſed pace Leandri dixerim Stura, & Nymphæus duo, diuerſaque eſſe flumina apud Plinium. Storas Straboni nuncupatur. Aſtura etiam Aſturum flumen eſt Oroſio lib. 6. cap. 21.

Aſtures, Hiſpaniæ populi, Callæcis proximi, auri fodinis, & equis quondam tolutariis nobilitati, quibus non vulgaris in curſu gradus, ſed mollis alterno crurum explicatu glomeratio. Plin. li. 8. Silius lib. 3. Eorum tractus Aſturiæ nomen habet.

Aſtûria, regio & ciuitas Hiſpaniæ, prope Luſitaniam, ab Aſtura fluuio ſic dicta, vbi ſunt breues equi, ſed inceſſu veloces, qui Aſturcones vocantur: hodie Pyrenæos montes. vulgus *Aſturias* vocat.

Aſtúrica, Auguſta, Aſturum in Hiſpania vrbs. Ptol. olim Roma. vulgò *Aſtorga.*

Aſturicani, Sarmatiæ Aſiaticæ gens. Ptolemæus.

Aſturum lucus, Hiſpaniæ Tarraconenſis vrbs, Ptol. hodie *Ouiedo.*

Aſtruſapes, Nili fluminis Ægypti nomen, Plin. lib. 5. cap. 9.

Aſty, vel Aſtu Diodoro Siculo, nomen quo olim Græciæ vrbes vocabantur, Athenæ & Alexandria per excellentiam. Steph. pagus Ægypti, iuxta Canobum. Diodor. Steph.

Aſtyages, proprium regis Troianorum & Aſſyriorum nomen.

Aſtyages, Cyaxaris filius, Perſarum & Medorum rex, & pater Mandanæ, quæ Cambyſi mediocris dignitatis Perſæ nupta, Cyrum peperit. Herod. & Iuſt. lib. 1.

Aſtyalus, Troianus à Neoptolemo intereptus, vt ſcribit Homerus lib. 6. Iliad.

Aſtynáſſa, Helenæ Menelai vxoris ancilla laſciuiſſima, prima de variis concubitus modis librum conſcripſit: cuius exemplum poſtea imitatæ ſunt Philenis & Elephantine. Suidas.

Aſtyánax, quaſi vrbis princeps, (vt Gal. *Villeroy*) ἄστυ enim vrbs, ἄναξ, tutator ſiue rex, vnicus fuit filius Hectoris ex Andromache, natus poſt inchoatum bellum inter Troianos & Græcos, quem Vlyſſes naues è Sigeo ſoluens, è turri dedit in præceps, ne quid Troianarum reliquiarum ſupereſſet. Hunc Hector vt plurimùm vocabat Scamandrum. Virg. lib. 2. Æneid.

Paruumque manu Aſtyanacta trahebat,

Aſticratia, filia Æoli. Hom. Odyſſ. lib. 10.

Aſtydamas Athenienſis, edidit tragœdias 42. vicit 5. primus ex auditoribus Socratis ad poeticam ſe conuertit.

Aſtydamas ſuperioris filius, & ipſe tragicus, cuius tragœdias nonnullas commemorat Suid.

Aſtydamas, hiſtrio fuit Morſimi filius. Huic cùm ſtatua in theatro ponenda decreta fuiſſet, quod in agendo Parthenæum ſeſe gnauiter ac ſcitè geſſiſſet, titulum ipſe conſcripſit, in quo ſuas laudas complectebatur: vnde factum prouerbium, *Aſtydamas ſeipſum laudat*

Aſtydamia, Ormeni filia, quam Hercules, patre priùs occiſo, rapuit. Ouid.

Nec referam partus Ormeni Nympha tuos.

Aſtydamus Mileſius, ab Ariobarzane, Perſarum Satrapa, inuitatus nouem conuiuiis, paratas epulas ſolus abſumpſiſſe dicitur. Leon. Tho. lib. 2. c. 90.

Aſtygis, Turdetanorum in Hiſpania Bætica vrbs. Ptolem.

Aſtylus, vnus ex Centauris, futura prænoſcẽs, fratres monuit ne bellum aduerſus Lapithas aſſumerent: exortóque in nuptiis bello, ipſe ſibi timens, vnà cum Neſſo fugam arripuit. Ouid. Metamorph.

Aſtylus ille etiam metuenti vulnera Neſſo.
Ne fuge ad Herculeos, inquit, ſeruaberis, arcus.

Aſtylus, vel Aſtyllus, Crotoniata curſor, tribus Olympicis continuis vicit, ſtadio, diaulo & dolicho. Quòd autem in vltimo Hieronis magiſtrum ac Syracuſanum à præcone declarari fecerit, Crotoniatæ irati, ſtatuam eius fregerunt, eiúſque bona publicarunt. Pauſan. & Plato in legibus, qui eum non tam curſu, quàm

perpetua virginitate clarum prædicat.

Aſtymedûſa, Oedipi vxor, quâ repudiata matre priùs matrimonio ſibi coniuncta, ſed incognita duxit: quæ vt liberis prioris coniugis intenſum parentẽ faceret, apud patrem eos accuſauit, tanquam qui ſe de ſtupro appellaſſent: quapropter Oedipus iratus, regnum cruentum reliquit.

Aſtynome, alio nomine Chryſes, Chryſę ſacerdotis Apollinis filia, quam Achilles, Lyrneſſo expugnato, ſecum abſtulit, occiſo eius viro Myrnete: vel, vt quidam codices habent, Menete, principe illius loci. Vide Chryſeis.

Aſtynomi, Athenis decem erãt viri, quibus cura pſaltriarum & tibicinum (alij addunt, & viarum) incumbebat, de quibus. Plato li. .de legibus.

Aſtynous, princeps Troianus, à Diomede interfectus. Hom. lib. 5. Iliad.

Aſtyócnia, ab Hercule ex Ephyre Laconiæ ciuitate rapta, ex qua Tlepolemum genuit.

Aſtyóchia, vel Aſtyocha, actoris filia, quam incœnaculo paternæ domus Mars oppreſſit, Homerus lib. Iliad. Vide Aſtyocha, ex qua genuit Aſcalaphum & Iſmeum fratres.

Aſtypalæa, vna è Cycladibus, Plin. & Strab. li. 10. Vadianus putat Aſtiçlam apud Pomponium corruptè legi pro Aſtypalea Stephanus numerat & alias quatuor Aſtypalęas, quarum vna ſit in Coo: tertia ciuitas inter Rhodum & Cretam: quarta, ciuitas in Samo: quinta, promontorium iuxta Atticam. Ouid lib. 2 de Arte.

Cunctaque piſcoſis Aſtypalæa vadis.

Aſtypalæa, inſula maris Ægæi apud Strabonem. Stephano item Pyrrha, Pylæa, & Theon Trapeza, id eſt, deorum menſa dicitur Sophianus eam Stampaliam vocat.

Aſtypale, les, ciuitas in Aſtypalęa inſula, in qua Apollo colebatur, qui propterea Aſtypalæi cognomen adeptus eſt.

Aſtypalienſes, populi, de quibus ſic Strabo lib. 3. Aſtypalienſes itaque qui Rhetium tenuerunt, primi oppidum iuxta Simoentem habitauere, quod nunc Poliſma nominatur, in loco non valde idoneo, quapropter citò euerſum eſt.

Aſtyphilus, Poſſidoniates, vates fuit, qui Ionioni Athenienſi, cui erat familiaris, mortẽ prædixit ex præcedentibus prodigiis. Plut. in Cymone

Aſtyr, Memnonis fuit auriga, à cuius nomine Aſtyres populi Gallæcis proximi dicti ſunt.

Aſtyra, regio Italiæ. Steph.

Aſtyra vel Aſtyrum, ciuitas Myſię iuxta Troadem: Eſt & vicus prope Adramitium: item ciuitas Phœniciæ, vbi Minerua Aſtyris colebatur, & Bœotiæ iuxta Potnias. Steph.

Aſtyris regio Italiæ Steph.

Aſtyron, vrb in receſſu Illyrici maris ab Argonautis condita, & à Colchis Polas dicta. Strabo ex Callimacho.

Aſuada, Palæſtinæ oppidum. lib. Notit.

Aſuciandæ, Sarmatiæ Aſiaticæ populi. Plin.

Aſula, oppidum in agro Brixiano.

Aſulani, populi apud Plinium, lib. 3. cap. 5. qui Ætolani.

Aſura, oppidũ proximè Philiſcum, ad Euphratem, à quo ad Seleuciam decem dierum eſt nauigatio. Plin. lib. 5. cap. 26.

Aſus. Vide Aſſos.

Aſurus. Vide Aſorus.

Aſychis, rex Ægypti. Herod. lib. 2.

Aſylas, vates quidam. Virg. 10. Æneid.

Aſylum, templũ à Romulo. Rheæ Iliæ veſtalis virginis filio ædificatum.

Aſyncritus, viri nomen. Rom. 16.

Aſyphus, Marmarici mons. Ptolem.

A T

Ata, ſiue Ate, Ates Latinè dici poteſt noxa, detrimentum, nocumentum. Hanc exiſtimauit Homerus eſſe dæmonem humano generi noxium.

Atabuli, Æthiopiæ ſub Ægypto gens. Plin.

Atabulus, vel Atabalus, ventus in Apulia præcipuè ſpirans, Horatius, li. 1. Satyra 5.

Incipit ex illo montes Apulia notos
Oſtentare, mihi quos terret Attabulus.

Ideo Attabulus Apulus dicitur. Porphyrius ait dictum, quaſi ἀπὸ τοῦ ἄτην βάλλειν quòd nocumentum peſtilentiamque inferat. Ventum hunc, Horatianum appellat Gellius, lib. 22. cap. 22.

Atabyria, inſula quæ poſtea Rhodus. Plin. li. 5. c. 31. Vide Rhodus.

Atabyris, mons altiſſimus in Rhodo inſula. Strabo. lib 14.

Atabyrum: mons Rhodi & Siciliæ, item Perſiæ ciuitas à Telechine quodam Atabyrio, vnde Iupiter Atabyrius dictus, & Atabyræ boues, quæ ibi educatæ, ingruente aliquo malo, mugire ſolebant, Cæl. Rhod. lib. 6. c. .

Atacini, populi Narbonenſes, ab Atace amne eius prouinciæ dicti, à quibus Romæ Atacinorum nomen. Hermolaus.

Atad, i Rhamanus, ſiue ſpinetũ, locus trans Iordanem, vbi exequias atque planctus peregerunt filii Iſrael ſuper monte Iacob, tertio ab Iericho lapide, duobus millibus à Iordane: qui locus dictus eſt poſtea Planctus ægypti. Geneſ. 50. Nunc Beth-hagla, quod interpretatur locus gyri, eò quòd ibi more plangentium circuierunt in funere Iacob. Hieronymus in locis. Hebraicis

Atæa, vrbs Laconiæ, & alia Phœniciæ. Steph.

Atæon, Ariſtæi filius ex Autonoe Cadmi & Hermionis filia. Ouid.

Atalanta, vel Atalãtis, filia Cenei, vel Schœni, regis in Scyro inſula, poetis cantatiſſima, eiusfabulam Ouidius refert lib 10. Meta. Vide Abantia. Alio nomine a Propertio, quemadmodum & Hippodamia Iſchomache dicta: quam idem Iaſii Argiuorum regis facit, cùm inquit.

Manilium

Mænalium nullos fugiendo Tulle labores
Sæuitiam duræ contulit Iaſidos

Hæc itaque cùm pedum agilitate præſtaret, curſu cum procis certabat, ea lege, vt ei à quo vinceretur nuberet, victos autem occideret. Multis igitur ſuperatis, Hippomenes, Martis aut Macarei filius, cum ea in certamen venit, acceptis tamen priùs à Venere tribus aureis malis, in Heſperidum horto natis, quę currens ſenſim proiecit in terram: quibus colligendis illa retardata, ab Hippomene eſt ſuperata: itaque pacta conditione nupſit. Porrò cùm in templo Cybeles neglecta religione coirent, dea irata, eos in leones commutauit, ſuóque currui ſubiugauit. Ouid. lib. 10. Metam.

--dubium Megareius heros
Gaudeat, an virgo magis hic Schœneia dictis.

Atalanta, virgo venatrix in Arcadia, de qua Hieronymus cõtra Iouinianum. Referunt fabulæ Atalantem Calydoniam virginem ſemper in venatibus, ſemper in ſyluis, non tumentes vteros fœminarum, faſtidiáque conceptus, ſed expeditam & caſtam amaſſe virtutem. Hæc virginitatis conſeruandæ ſtudio Dianæ ſe dedit comitem, & vnà cum cętera Achaiæ nobilitate iuuenum in Ætoliam à Meleagro Oenei regis filio, ad aprum Calydonium perimendum vocata, prima aprum ſagitta percuſſit: poſtea quoque eidem Meleagro, à quo ob formæ elegantiam maximè diligebatur, nupſit, & ex eo Parthenopœum ſuſcepit.

Atalantia, vrbs ab Atheniẽſibus condita, iuxta Locros, & inſulam Pyreum, Steph.

Atalanta, fons in portu Cyphantarum, dictus quòd ibi venatrix fœmina, æſtu languida conſederit, & petra venabulo eius percuſſa laticem præbuerit. Pauſan.

Atalante, eſt exigua inſula Eubœæ adiacens, è regione Opuntiorum. Thucyd. lib. 2.

Ataphyni, gens Arabiæ. Steph.

Atarantæ, Libyæ populi. Arr.

Atarbicis, ciuitas in Propontide inſula. Steph.

Atargata, dea quæ colebatur apud Aſſyrios. Strab. li. 16. ab aliis Atargatis dicitur, vide infrà.

Atara, i. Corona, altera vxor Ieremael primogeniti Eſron, filij Phares, filij Iudæ 1. Paral. 2.

Atarna, vrbs Myſiæ in Aſia, non procul ab Aſſo vrbe prope Lesbum. Steph.

Atarnes, Darij Perſarum regis frater, à quo locus quidam Myſiæ contra Lesbon Atarnes dictus eſt. Herod. lib. 7

Atarnes Herodoto Scythiæ fluuius eſt. Morauam nunc appellari putat Peucerus.

Atarnites, Atarnæ tyrannus, de quo Ouid. in Ibin. *Aut vt Atarnites inſutus pelle iuuenci*
Turpiter ad dominum præda ferare tuum.

Quidam Acharnides legunt: ſed Turnebus ſic emendat, & de Hernia Attanæ tyranno intelligit. Ariſtotelis neceſſario & percharo.

Ataxnus, fluuius Italiæ, in ora Ferentanorum, per agrum Adrianum, in mare Adriaticum illabens. Plin. li. 12. & 13.

Atatoth, ciuitas in tribu Gad. Num. 32. Lat. Coronæ, ſiue calamus inebriationis, vel ſaturitatis, aut conſilium inebr. vel ſaturitatis.

Ataroth-adar, ciuitas in tribu Ephraim, Ioſue 16. Lat. Coronæ, ſiue calamus inebriationis, vel ſaturitatis pallij, ſeu potentiæ aut magnitudinis.

Atapherni, populi Arabiæ maioris, Steph.

Atas puer, Vipſano conſule, à meridie ad veſperum 100. millia paſſuum cucurrit, magna omnium admiratione. Martial. lib. 4.

Siue leuem curſu vincere quæuis Atan.

Ataulphus, Gothorum rex anno Chriſti 412. decreuerat Romam vel diripere vel expugnare, eámque Gothiam nuncupare: niſi Placidia Honorij ſoror & vxor ipſius barbari ferocientem animum & iam paratum ſceleri, vibis emolluiſſet. Paul. Diac.

Atax, fluuius Galliæ Narbonenſis, ex Pyrenęo monte infunditur in mare mediterraneum, Plin. Lucan. lib. 1.

Mitis Atax gaudet Latias non ferre carinas.
vulgò *Aude.* Narbonem perfluit.

Ate, Homer. dea homines malis implicans, mentéſque ſeducens: cui repellendæ & placandæ Litæ Iouis filiæ oppoſitæ ſunt quæ tantò ſunt tardiores, quantò noxa eſt grauior. Eraſmus in prouerbio, Ira omnium tardiſſimè ſeneſcit. ἄτη enim Gręcis noxa dicitur, vt Satun Hebræis, cuius præcipitationem è cœlo ob faſtum, Homerum 2. Iliad. T. repræſentaſſe in Atę caſu ob aſtũ quo Iouem offenderat, Budæus autumat in Annot. in Pand. F. M.

Ateas, Nomadum rex qui aduerſus Philippũ Amyntæ filium bellum geſſit. Strab. lib. 7.

Ategna, Hiſpaniæ Bæticæ ciuitas. Dion.

Atela, Palmyrenę oppidum.

Atella, Campaniæ oppidum à quo ludi Attellani. fuit enim in illo amphitheatrum egregium. Steph.

Atelos, inſula vnguento nobilis, à Callimacho Agathuſa nominata. Vide Agathuſa,

Atelphos, Colchidus amnis. Plin.

Atena, pars tribus Antiochidis Steph.

Atepomerus, Gallorum regulus, Romanis belligerans, non ante receſſurum dixit, quàm ipſi ſuas ad coitum vxores expoſuiſſent, cæterùm, ancillarum conſilio ſeruas mittentes barbaros laſſos, incredibili ſopore captos accipiunt, erumpentes in Gallos, victoriam reportarunt. Retana ſiquidem (hæc enim author extitit conſilij) per caprificum muros aſcendens, conſulibus ſignum dederat. Ex eo autem facto feſtus dies inſtitutus, ancillarum appellatur. Plut. in Parall.

Ateſtanus, rex Anglię fuit, qui Edmum adoleſcentem in nauigio ſine remige fluctibus perdendum expoſuit.

Aténe pars tribus Antiochidis vel Æolidis. Steph.

Ater, nomẽ viri 1. Eſd. 2. lat. ſiniſter vel clauſus.

Ater, mons in regione Cyrenaica. Plin. li. 5. c. 5.

Atergatis, quam & Atergatam & Decreto Strab. lib. 16. appellat, dea Aſcalonitarum Syriæ, quam Plin. prodigioſam vocat, quòd ſimulachrum eius ſuperiore parte mulierem, reliqua piſcem refert. Hanc fuiſſe referunt matrem Semiramidis, quæ ob amiſſam pudicitiam, tantum animo dolorem concepit, vt ſeſe in lacum præcipitem dederit: cúmque cadauer eius ab vrinatoribus inueniri non poſſet, creditum eſt eam in piſcem fuiſſe transformatam. Quo factum eſt, vt deinceps à piſcium eſu vicini populi reliogiſſimè abſtinerent. Vnde & Atergatim dictam volunt, quaſi ἀπεργατίδος, quod Syris ſine piſcibus ſonat. Macrob. 1. Saturn. duo fuiſſe Aſſyriorum numina tradit, Adad. & Atergatim, ex quibus omnia gigni arbitrabantur: per Adad, Solem, per Atergatim, terram intelligentes. Cæl. lib. 23. cap. 5.

Aterium, ciuitas Siciliæ Steph.

Aternus, fluuius Italiæ inter Ferentanos, nunc vulgò *Peſcara* fluuius. Oliuarius in Melam. Plinius.

Aternus, Plinio Pelignorum fluuius in Italia. Peſcara dicitur Leandro, & Blondo, qui ſcribit ad eius oſtium eiuſdem recentis & antiqui nominis oppidum.

Ateſis. Vide Atheſis.

Ateſte, ciuitas regionis Venetæ, vt tradit Plin. hodie caſtellum, vulgò *Eſte*.

Atetona, Hiſpaniæ Bæticæ vrbs. Strab.

Athabirius, mons in inſula Rhodo, vbi æneæ ſtabant boues, quæ quoties aduerſi quidpiam inſulæ futurum impendebat, crebris (vt ferunt) mugitibus rem antè portẽdebant. Leonic. Tho. lib. 3. cap. 14.

Athach, nomen ciuitatis, 1. Reg. 30. Lat. hora tua, ſiue tempus tuum.

Athac, nomen Eunuchi. Eſt. 4. Lat. percutiẽs, vel humilians, vel ſubiiciens.

Athaias, nomen viri. 2. Eſdr. Lat. hora vel tempus domini.

Athalai, nomen viri. 1. Eſd. 10. Lat. hora mea, vel tempus meum.

Athalaricus, imperator cum Amalaſuntha matre imperauit annis VIII.

Athalia, mater Ochoſiæ, filij Ioram regis Iudæ, filia Amri regis Iſrael. 4. Reg. 8. Lat. hora vel tempus domini.

Athamania, regio Illyriæ, vel Theſſaliæ. Stephanus.

Athamanes, populi Ætoliæ. Plinius libro 4. cap. 2.

Athamas, Phthiotidis mons. Plin.

Athamas, Æoli filius, Thebarum rex, Nephelẽm vxorem duxit, ex qua Hellen & Phryxum genuit: ſed Nepheles inſania Liberi patris concitata, cùm in ſyluas abiiſſet, Athamas liberis ſuis Ino Cadmi filiam ſuperinduxit nouercam, quæ eos tot apud patrem accuſationibus, tot dolis eò compulit, vt conſcenſo auro ariete (quem quidem ex Neptuno & Theophane genitum tradunt, & eius vellus à Phryxo Marti conſecratum, poſtremò inter ſidera relatum) fuga ſibi conſulerent. Quapropter Iuno irata, furias in Athamantem immiſit; quæ in tantam rabiem eum duxerunt: vt cum Ino ad ſe ire videret, hanc leænam & filios ſuos eiuſdem catulos arbitratus, rapto Learcho ex filiis altero ſaxo illiſerit, quod Ino videns, cum Melicerte altera prole fugiens, ſe ex rupe, quæ Leucothea dicitur, in mare præcipitem dedit. Ouidius lib. 4. Metam.

Deque ſinu matris ridentem & parua Learchum
Brachia tendentem rapit, & bis térque per auras
More rotat fundæ, rigidoque infantia ferro
Diſcutit ora ferox, &c.

Idem lib. 6. Faſt. Statius,

Totus adhuc Athamas inſanos flecteret arcus.

Hinc Athamantis. Helle eiuſdem filia: & Athamantiades, Athamantis filius. Vide INO. Steph. ſcribit Athamantem filiam aram habuiſſe, & Teon vrbem Ioniæ condidiſſe, quam Anacreon, indè Athamantidem cognominat.

Athamantiades, id eſt, Phryxus Melicertes, vel Learchus Athamantis filius.

Athamas, Theſſaliæ mons. Plin. Inde Athamantes populi. Lucan. lib. 3.

-- & vagus altis
Diſperſus ſyluis Athamas, &c.

Athamas, fluuius, ſuo tractu, certo tamen tempore, ligna incendit. Ouid. Metam. XIV.

Admotis Athamantis aquis incendere lignum
Narratur, minimos cùm Luna receſſit in orbes.

Athana, oppidum Arabiæ fœlicis. Plinius 6. cap. 28.

Athanagia, citerioris Hiſpaniæ in Ilergetibus vrbs. Liu.

Athanagildus, Gotthorum rex, regnauit annis 14.

Athanai, filius Zara, filij Adia. 1. Par. 6. Lat. fortis, ſiue aſininus, aut donans.

Athanaricus, 1. Hiſpaniæ rex, regnauit annis VI.

Athanaricus, Gotthorum rex.

Athanaſius, præſul Alexandrinus, educatus ab Alexandro eius ciuitatis præſule, olim diaconus, in concilio Nicæno Arrianorũ hoſtis perpetuus, deinde maximas perpeſſus inſidias, ad Conſtantem Galliarum principem aufugit. Volater.

Athanatus, fuit vir prodigioſæ proceritatis, quem Plinius quinquagenario thorace indutum, cothurníſque quingentorum pondo calciatum per ſcenam ingredi ſe vidiſſe refert.

Athanati, apud Perſas dicebantur, teſte Theophraſt. decem millia virorum delectorum ex

Perſis ad militiam, quorum ſi quis aut nece, aut morbo numerum minuiſſet, confeſtim ſubſtituebatur alius, nec vnquam plures aut pauciores erant decem millibus: erántque inter omnes præcipuo cultu decori & idem omnium præſtantiſſimi. Q. Curtius lib. 3. Vide plura apud Rhod lib. 25. c. 1. Eadem die omnes in prælio occubuerunt.

Athânas, fluuius Scythiæ vel Thraciæ in Iſtrũ defluens.

Athar, ciuitas in tribu Simeon. Ioſue 19. Lat. oratio aut deprecatio.

Athara, dea eſt, quæ barbaris Atergatis nominatur. Rhod. lib. 23.

Athàrrabis, vrbs Ægypti. Steph.

Athârſatha, filius Achelai, 2. Eſdræ 10. de quo & 1. Eſd. 2. 8.

Athena, Cataldi (qui poſtea fuit Epiſcopus) mater fuit: quæ in partu mortua, ab ipſo Cataldo primùm nato ad vitam ſolo amplexu reuocata eſt.

Athena, Minerua, quaſi Athrena ἀπὸ τοῦ ἀθρεῖν, quod videre ſignificat. Palladem enim intelligunt prudentiam. Mychíci tamen ſic dictam tradunt, quòd de Iouis capite proſiliens, integræ puella ætatis, nec vbera ſugere fuerit neceſſe, quod θηλάζειν dicunt Græci, vt ſcribit Euſtathius: vt dicta ſit ἀθηνλὼ, Athena, quaſi Athela ἀθήνη, quód lactata non ſit. Cæl. lib. 14. cap. 18.

Athéne, ciuitas Græciæ inter Macedoniam & Achaiam, in ea littorali regione, quæ olim Actæ, deinde Attica vocata, quaſi Actica. Hâc Cecrops primus condidit, vnde Cecropia dicta, poſtea à Mopſo Moſopia, & ab Ioue Xuthi filio Ionia, poſtremò autem Athenæ à Minerua, quam Græci ἀθηνλὼ appellant. Ferunt enim Neptunum cum Minerua de vrbis huius nomine contendiſſe, tandémque inter eos ita conueniſſe, vt vrbi nomen imponeret, qui vtilius humano generi munus edidiſſet: cùmque Neptunus equum, Pallas oleam produxiſſet, victum ſuffragio vno Neptunum Mineruæ conceſſiſſe, quæ vrbem recens conditam de nomine ſuo Athenas appellauit. Vide Hyginum, Fab. Poet. c. 164. Fuit hæc ciuitas omnium bonarum artium inuentrix, Philoſophorum & Oratorum mater, & Poetarum alumna. Virg in Ætna,

Nunc hic Cecropia variis ſpectantur Athenæ
Carminibus, gaudéntque ſui victrice Minerua.

Tres quibuſdam fuerunt Athenæ, à quibus Athenæi, Athenienſes, & Athenopolitæ dicti. De tribubus Athenienſium. vide Steph. in Berenicide. De nouis Athenis Adriani, vide Olympicum.

Athenæ, oppidum Eubœæ inſulæ apud Strabonem ab Athenienſibus conditum: & Diades dictum. Sunt alio locorum) vt hoc præter inſtitutum addam) plures Athenæ, vt in felici Arab. Plin. Eſt & in inſula Ionij maris propre Epidamnum, Ælio lib. 14. animalium. Sunt præterea aliæ. Steph.

Athenæa, ſocra Mineruæ, quæ Erichthonius intulit Athenis, eáque vt quotannis ſolennia permanerent inſtituit. Pauſan.

Athenæum, locus Mineruæ dicatus, vbi profeſſores ſua ſtudia profitebantur. Iulius Cap. poſtea verò adoleuit, in Athenæo controuerſias declamauit, audientibus etiam imperatoribus ſuis. Lamprid. Ad Athenæum audiendorum & Græcorum & Latinorum rhetorum vel poetarum cauſa frequenter proceſſit. Eſt etiam Athenæum, Campaniæ promontorium, non procul à Pompeiis in extrema ſui parte ſacellum Mineruæ habens ab Vlyſſe conditum. Strabo libro quinto.

Athenæum, promontorium magnæ Græciæ, Dion. Halicarnaſſæo, hoc hodie in Calabria Roſſia dicitur, teſte Gab. Barrio.

Athenęum, ſiue Mineruæ promontorium, in Campania, quod alij Prenuſſam vocant, inquit Strabo. Idem Plinius Sirenum promontorium appellabat. Campanellam Iouius indigitat.

Athenęus, Coſmographus Græcus.

Athenęus, Peripateticus philoſophus è Seleucia Ciliciæ, Auguſti tempore princeps aliquandiu patriæ ſuæ, deinde contracta amicitia cum Murena, qui contra Auguſtum conſpirauerat, cum illo aufugit: captuſque ac dimiſſus, cùm inſons reperiretur, reuertens Romam, multis eum ſalutantibus, illud Euripidis reſpondit, ἥκω νεκρῶν κευθμῶνα καὶ σκότου πύλας λιπών. Author Strabo.

Athenæus Naucratita, grammaticus, M. Antonini principis tempore. librum Dipnoſophiſtarum compoſuit, varium opus & eruditum, vt Plin. alter Græcus ferè dici poſſit: quod ad nos ſanè haud quaquam integrum peruenit, eius epitome ab Hermolao Byzantio tantùm relicta, Autor Suid.

Athenarum promontorium. ponti Cappadocici. Ptolem.

Athenion, Athenienſis Imperator, cuius maxima fuit crudelitas Mithridatico bello. Rhod. lib. 22 cap. 21.

Athenion, pictor eximius, qui niſi iuuenis mortem obiiſſet, omnes ſui ordinis ſuperaſſet, Plin. lib. 13. cap. 11.

Athenodorus, Bactrianorum rex inuitatus ad epulas à Bicone æmulo, per Bexum quendam Macetianum in conuiuio eſt occiſus. Curt. lib. 9.

Athenodôrus, Athenienſis philoſophus. Stoicus, hoc Auguſto documentum dedit, Cùm Cæſar ira te ceperit, nihil priùs neque dixeris, neque feceris, quàm ipſa quatuor & viginti elementa literarum Græcarum tecum ipſe percurreris, & memoria recenſueris: vt ita concitatio illa quæ momentoſa eſt, mente aliò traducta, parui temporis interiectu langueſcat.

compoſuit opus varium, quod διάφορα inſcripſit. Suid.

Athenodorus, ſculptor marmorarius eximius. Plin. lib. 36. Item alius Philoſophus Candonis filius, à vico quodam Cananita dictus. hic virtutem ſola virtute metiebatur.

Athenopolis, oppidum Maſſilienſium. Plin. lib. 3. cap. 5. *Ries*, quibuſdam, aliis *Yres*. Vide Maſſilia.

Atheſinus, fluuius è lacu qui in Apennino eſt, ſupra Carnos, & labitur in Iſtrum.

Athenſis, fluuius Galliæ Ciſalpinæ, ex Tridentinis Alpibus Tridentum alluit. Plin. Veronam diuidit: deinde ad latus Padi paludes ingrediens, non longè à Brundusio in Adriaticum mare influit. Virg. 9. Æneid.

Siue Padi ripidis (aliàs ripis) *Atheſin ſeu propter amœnum.*

A Germanis *Etſch* hodie vocatur, ab Italis *l'Adice.*

Atheſis, Plinio Rhetiæ fluuius eſt. Niger vult Strabonis Atagim eſſe. Is tamen Ateſini fluminis nomen etiam habet, quem in Iſtrum exire ſcribit. Atagim verò in mare Hadriaticum effluere dicit. Atheſim Germani hodie Etſch vocant, teſte Fabricio, Itali l'Adice, vt ſcribit Leander. Accolas Aheſinos appellat. Fabricius vulgò Etſchlender.

Athilla, rex Pannoniæ, ſuperbus inceſſu, huc atque illuc oculos circumferens, vt elata potentia in ipſo corporis motu appareret: hic è Calcia reuerſus Budam, fratrem (qui regnum occupauerat) de medio ſuſtulit. Paul. Iouius.

Athimus, Sarracenorum rex.

Athis, Syriæ vrbs ad Euphratem. Ptolem.

Athirſata, i. contemplans annum vel tempus, filius Achelaj. 2. Eſdr. 10. 1. de quo & 2. Eſdr. 2. 61. Sic dicebatur & Nehemias, Nehem. 7. & 8.

Athlêtes, 1. Corinthiorum rex, regnauit annis 35.

Athlibis, vrbs Ægypti & alia Arabiæ. Stephanus.

Athula, Arabiæ vrbs. Dion. Caſſ. à Xiphilino Epibula vocatur.

Athmatha, ciuitas in tribu Iuda, Ioſ. 15. lat. lacerta, vel ſtellio.

Athmónum, pars Cecropidis tribus. Stephanus.

Athocâti, populi Schytici in Aſia, Herodoto.

Athona, Arabum vrbs, Ioſeph. Antiquit. lib. 14. cap. 2.

Athos, vel Athon, mons quem Xerxes abſcidiſſe fertur, & velis feciſſe peruium: vnde à Iuuenale velificatus dicitur. hunc leporibus abundare teſtatur Ouidius,

Quot lepores in Atho, quot apes paſcuntur in Hybla.

Situs eſt inter Macedoniam & Thraciam, altitudinis miranda, vt vſque ad inſulam Lemnon vmbram pertigere dicatur. Nonnunquam mons Thraciæ dicitur, vt Homero in Hymno Apollinis. Nonnunquam etiam Macedoniæ & Æmoniæ. Plin. & Pompon. Fuit & nomen Gigantis, à quo mõs nomen habet. Virgilius, Æneid. 12.

Quantus Athos, aut quantus Eryx.

F. M. De eodem monte Dinocratis Archis mẽte formato in ſtatuæ Alexandri figuram, Conſule Vitruuij præfat. lib. 2. Eſt & ciuitas eiuſdem nominis ſuper eodẽ monte ſita, Italis, *Monte-Sãcto*, ſiue incolarum vernaculâ linguâ *Hagion oros* hodie, vt tradit Io. Tzetza & Bellonius, qui cum in ſuis obſeruationibus admodum accuratè deſcribit. F. M. Sed nomina XXII. Monaſteriorum quæ etiamnum in eo ſunt, mendoſiſſimè à Bellonio deſcripta reponuntur ex fide indigenarum à c. v. IanoRut. Gerſio Var. lect. 11. cap. 11. & locus in Ægypto. Euſeb. 9. præp. & Steph. eſt etiã Athos.

Athos, Iupiter appellatus & cultus in ſummitate & vertice montis Atho, Pauſan.

Athoſis, filia & vxor Artaxerxis, Alex. ab Alex. lib. 1. cap. 24. Plutarch. Atoſſa.

Athrax, pater Hippodamiæ, primus artẽ magicam apud Theſſaliam conſtituit. Hinc ars Athracia, pro magia dicitur Papinio.

-- *Athracia tubet & arte labor.*

Athrax, fluuius Ætoliæ, à quo Athraces populi. Eſt & Straboni vrbs in Theſſalia. Vide Atracius & Atrax.

Athres, Scythiæ Europeæ fluuius. Herodot. hodie *Libaus.*

Athribis, Ægypti metropolis. Ptol. item vrbs Arabiæ. Steph.

Athritæ, Arabiæ felicis gens Ptolem.

Athribitis, præfectura. Steph.

Athrulla, oppidi Arabiæ nomen. Strabo li. 18.

Athrys, fluuius Thraciæ in Iſtrum fluens.

Athymbra, vrbs Cariæ iuxta Mæandrum, ab Athymbro condita: Nyſaa poſtea dicta, Steph. iuxta Mæandrum fluuium.

Athymbrus, vir vnà cum fratribus Athymbrado & Hydrelo Lacedæmone profectus vt fratres, vrbem quoque de ſuo nomine condidit.

Athyras, Thraciæ flu. Ptol hodie *Accua dolce.*

Athyras, portus & fluuius iuxta Byzantium, & ſinus quidam & fluuius Scythiæ. Stephanus.

Athyſia, ſacrificia dicebantur, quæ ἀνευ θυσίων, id eſt, ſine victimis offerebantur diis. Cæl. Rhod. lib. 12. cap. 1. Acanaptiſia Luciano dicuntur, i. Sine fumo ſacrificia, & perinde exigua: qualia ſunt inopum, quibus non eſſet victimarum copia.

Atia, Romanorum vrbs in Campania, à Samnitibus expugnata. Diodorus libro vigeſimo.

Atiliana, Hiſpaniæ oppidum inter Aſturicam & Tarraconem. Anton.

Atilia, gens fuit plebeia, ſed nobilis tamen & antiqua, ex qua nonnulli egregii viri prodierunt.

Atimētus, libertus Cæſaris, vt ipſe teſtatur in marmore dicato cineribus vxoris Homonœæ, cum epitaphio pulcherrimo, quod ſe legiſſe Romæ Tortelius teſtatur.

Atina, ciuitas vetus Campaniæ, iuxta Pontinas paludes: dicta à morbis qui Græcè ἄται dicuntur, quos paludis vicinitas creat. Hanc Ptolemæus dixit fuiſſe Latinorum mediterraneam.

Atina & Atinates, vrbs & populi Siciliæ. Cic. pro Plancio, Lucanorum item populi, Pelignorum, & Apulorum. Plin.

Atinas, vir apud Virg. Æneid. II. *Fugit acer Atinas.*

Atintania, pars Macedoniæ, ab Atintane Macedonis filio. Steph.

Atiſcōti, populi Britannici.

Atiſo, Inſubrum fluuius, Verbanum lacum influens. *Toſa* hodie vocari, Leander & Caſtilionæus aſſerunt. Huius Plutarchus meminit in vita Caij Marij Xylander & Cruſerius pro eo Atheſim interpretantur, quam bene ipſi viderint. Athiſis habet Liuiana Epitome: Florus etiam Atheſim legit: Sed ipſius Caſtilionei (ex quo Leandrum ſuam de hoc flumine ſententiam tranſtuliſſe ſuſpicor) ſententiam hic in gratiam ſtudioſorum, quibus fortaſſe eius libellus, quem de Inſubrum antiquis ſedibus edidit, copia non erit, libenter huc adiiciam. Liu. vbi de hoc flumine Toſa vocato, loquitur, hæc infit: Amnis hic haud dubiè olim Atiſo dictus eſt: cuius ripas Catulum Caij Marij collegam valle & foſſa muniuiſſe legimus: vt Cimbros & Teutonas à tranſitu Alpium prohiberet, quos ab earum ſaltu arcere non poterat. Recentiores malè Græcum Plutarchi codicem ſunt interpretati, dum, pro ἀτισωὰ Atheſim fluuium qui Veronam præterfluit, poſuêre: Titi Liuij errores ſequuti, qui celebritatem Gallicam pertæſus, & Venetæ gloriæ ſtudioſiſſimus. Atheſim pro Atiſone ſcripſit, quod illud Veronenſis, hoc Nouarienſis flumen eſſet agri. Conſtat ſiquidem inter authores omnes (illum vnum ſemper excipio) flumen illud apud quem ſuperatis Alpibus, Cimbri conſedere, duorum tantùm dierum itinere ab eo loco in quo ſuperati ſunt Cimbri à Vercellis diſtare. C. enim Marius caſtrametatus fuerat circa Seſſitem, non procul à Vercellarum vrbe, in agro tamen Nouarienſi; quem locum accolæ Camarianum vocant, peritiores caſtra Mariana. Porrò Caudius ager, nunc Claudia dicitur. Lacmellini tractus oppidum, non longè à Pado. Huic noſtræ opinioni calculum adiicit Euſebius Chronographus diligentiſſimus, qui Cimbros atteſtatur à Romanis profligatos non procul ab vrbe Vercellarum & Pado. Verùm cùm caſtra Mariana licet agri ſint Nouarienſis, proximè tamen ſunt Vercellas, quàm Nouariam. Idcircò falsò hæc in Vercellenſi agro geſta produntur ab auctoribus, qui hæc interſtitia prorſus ignorabant; huiuſmodi victoriæ nomina ſemper ſumunt à locis proximioribus. Porrò Atheſim ſex dierum ſpatio, cuiuſcunque etiam exercitui expeditiſſimo, diſtare ab illis Alpibus per quas Cimbri tranſiuere, nemo eſt qui ambigat hæc de hoc fluuio Bonauentura Caſtilioneus. huic quoque ſuffragatur Gaudentius Merula in ſua Gallia Ciſalpina.

Atlanta, vel Atalanta, ciuitas apud Locros terræ motu inſula facta eſt, ante Platonis natiuitatem. Euſebij Chronicon.

Atlanticæ, inſulæ duæ, quas beatas & fortunatas vocant, paruo inter ſe diuiſæ mari, decem millibus ſtadiorum à Libya diſtantes. Imbres illic rari mediocréſque, venti plurimùm ſuaues ac roriferi. Solum pingue, nullo humano ſtudio excultum, perdulces fructus otioſæ multitudini præbet. Aer ſyncerus ac temperatus, & mediocri mutatione per tempora contentus. Nam qui à terra perflant venti, Boreas & Aquilo, propter longinquitatem vaſta & inania incedentes ſpatia, fatigantur priuſquam ad eas perueniant. Qui verò à mari perflant, Argeſtæ & Zephyri, refrigerantes, raros & temperatos, imbres ex pelago efferunt. Illic campos Elyſios, & beatorum domicilia ab Homero reliquíſque poetis eſſe dicuntur. Has Plinius Heſperides vocare videtur. Nam & duas etiam numerat in mari Atlantico: eáſque vltra Gorgonas, præternauigatione Atlantis, dierum 40. diſtare ait. Erunt fortaſſe *Spagnola* & *Cuba*. Ortelius.

Atlanticum mare, pars Aphricani in Mediterraneo à Mulucha fluuio, Mauros à Numidis ſeparante incipiens, & ad occiduum vergens. Abylam montem alluit, & ab Ampeluſia promontorio terminatur.

Atlantides, Africæ populi, tum pietate & religione inſignes habiti, tum erga aduenas & peregrinos hoſpitalitate commendati fuere. Hi ab ſe Deorum genus manaſſe aſſerebant, idque credi volebant. Primum verò Deum Vranum, i. Cœlum, apud ſe regnaſſe prædicabant, & plures duxiſſe vxores, ex quibus 45. liberos ſuſtulit, præcipuéq; ex Titea 17. qui à matre Titanes vocati ſunt. Diod. lib. 4. Euſeb. lib. 2. de præparat. Euang.

Atlantes, Herodoto, Melæ & Plinio, ſunt Æthiopiæ populi, inter quos nullam nominum appellationem eſſe aiunt. Hi fortè hodie regnum *Berno* dictum habitant, cuius incolas nullum proprium nomen habere tradit Ioannes Leo, omnéſque à quodam accidente appellari: vt quem procera ſtatura conſpiciunt, procerum: quem pinguedine onuſtum, pinguem, ſic cæcum, caluum, ſurdum, &c. nominant. Vide Naſamones.

Atlántides, quindecim filiæ Atlantis ex Pleione Oceani vel Deucalionis filiæ, & quæ Vergiliæ dicuntur: quarum quinque Hyades nomi-

natæ; à fratre Hya, ſororibus plurimùm dilectos reliquæ Pleiades à matre. Vergiliæ autem, quia Vere exoriuntur, Alexander ait Hyadas dictas, quòd fuerint Hyſes filiæ ex Bœotia. Alij ſeptem tantùm numerant, quatum vna, quòd Syſipho nupſit, non videtur. Cicero ait Hyadas à pluendo dictas. Noſtri Suculas à ſuibus, quoniam ſues luto gaudent, indicant pluuias. Virg. Georg. I.

Ante tibi Eoæ Atlantides abſcondantur.

Atlas, Iapeti & Clymenes, vel Aſiæ Nymphæ filius, Promethei frater; Mauritaniæ rex, monitus oraculo, vt caueret à Iouis filio, nullum hoſpitio ſuſcipiebat; quod Perſeus Iouis filius indignè ferens, oſtendit ei caput Gorgonis, & ſtatim Atlas in montem conuerſus eſt. Cæterùm Atlas magnus fuiſſe aſtrologus dicitur, vnde cælum portare confingitur: déque ſphæra primum inter homines diſputauit, locum præbente fabulis ſphæræ inuentione. Virg Æn. 4.

--vbi cælifer Atlas
Axem humero torquet ſtellis ardentibus aptum.

Georg. Piſid. Coſmurgiæ ver. 116. *Finxêre cælum Atlanticis aboribus, ingentium fulcrum occupare columinum*, ex Fed. Morelli interpret. De hac Mythologia N. Comes lib. 4. cap. 7.

Atlas hominis ſimulachrum, ſuſtinens columnas ædium, aut ipſum ædificium, ad ſimilitudinem Atlantis cælum humero torquentis, qui etiam Latino vocabulo Telamon dicitur. Hi Atlantes plerumque gibboſi (vt inquit Seruius) fiunt, dum onera ſuſtinent, qui interdum compares, ſunt interdum aduerſi, interdum ſeſe inuicem ſpectant, Mart.

Non aliter videtur Atlas cum compare gibbo.

Atlantis insula, cuius meminit Mercator, & alij nonnulli volunt hodie Americam eſſe. Hæc quarta pars orbis numeratur, & Hiſpani Indiam vocant, ſed falsò, & impropriè cùm vera India, quæ Aſiæ regio eſt, ab inſigniore fluuio Indo nominatur. Si verò hanc partem ab eius flumine primario nomen indere libuiſſet, Amazoniam potius, vel Orelianam indigitaſſent. Ne hanc tamen cum India confunderent, eam Occidentalem, aut Hiſpanicam cognominarunt, cum altera orientalis, & Luſitania vulgò vocatur, ab orbis plagis, & regibus, nempe quibus ſubſunt, aſcitis nomenclaturis. Atlanticas inſulas duas anguſto admodum freto disiunctas, quas & fortunatas ſiue beatas vocat, deſcribit Plutarchus, in vita Sertorij decem millibus ſtadiorum ab Africa remotas. Has Plinius Heſperides vocare videtur; nam duas etiam numerat in mari Atlantico, eáſque, ex Staij Seboſi ſcriptis, vltra Gorgonas, præternauigatione Atlantis dierum quadraginta diſtare ait. Erunt fortaſſe Spagnola, & Cuba.

Atlas, rex Italiç pater Electræ vxoris Coriti.

Atlas, rex Arcadiæ, pater Maiæ, ex qua Mercurius natus eſt

Atlas, hodie *Anchiſa*, ab aliis *Montes Claros*, mons Mauritaniæ ab Atlante rege Mauro cognominatus. Plin. Sed duo ſunt, teſte Herodoto: Vnus ad columnas Herculis, alter verò interiore Libya remotior: cuius ſummitas nunquam videri poteſt, quia nubes ab illo nec æſtate nec hyeme diuelluntur, quem incolæ cæli columnam eſſe aſſerunt. Et, vt poetæ tradunt fuit in illum Atlas Mauritaniæ rex conuerſus, Cui etiam Virg. formam viri tribuit. Æn. 4.

Atlantis cinctum aſsidue cui nubibus atris
Piniferum caput, & vento pulſatur & imbri:
Nix humeros infuſa tegit, tum flumina mento
Præcipitat ſenis, & glacie riget horrida barba.

Atlas, fluuius verſus Septentrionem ab Ægio monte in Iſtrum fluens, ſic ab Atlante Arcadiæ rege cognominatus. Herod.

Atlas, Africæ mons notiſſimus. Incolæ eum Adirim vocant, auctor Marcianus Capella. Durim habet Solinus, ex Plinio. Columnam cæli ab indigenis dici ſcribit Herodotus. Atlas mons, aut ſaltem eius pars circa Mauritaniam Cæſarienſem, ab Æthico Aſtrixis vocatur, ab Oroſio fortè Aſteixis. A Dioſcoride Tmolus, vbi dicit Euphorbium prouenire in Maurisiorum Tmolo monte. Plinius idem in Atlante naſci ait.

Atlas, hyperboreorum locus, vbi Heſperidum mala. Apollod. lib. 2.

Atmaniſphe, Arabiæ felicis vicus. Ptolemæus.

Ateas, Scytha qui vſque adeò otium deteſtabatur, vt diceret ſe, ſi quando ab omni negotio eſſet feriatus, nihil admodum ab equiſonibus differre. Cæl. Rhod. lib. 11. cap. 1.

Atoma, animalia dicebantur ſacris non incongrua, quaſi integra inſectáque. Cçlius Rhodi. lib. 11.

Atniel, Hebræorum iudex, iudicauit annis VIII. Hebr. Othniel, i.

Atoſſa, filia Cyri. Herodot. lib. 4.

Atóſſa, Perſis olim imperauit, epiſtolarum conſcriptionẽ inuenit. Tacianus ex Hellanico.

Atraces, populi Ætoliæ, quibus nomen dedit Atrax, Ætoli filius. Atracia, ipſa regio, vnde Atracis dicta Hippodamia. Ouid. in Epiſt.

Anſera Centauris indicere bella coegit,
Atracis Æmonios Hippodamia viros;

Atrax, ciuitas inter Euphratem & Tigrim. Stephanus. Herodian. Arabiæ ciuitas apud Zonarã.

Atramitæ, populi Arabiæ fœlicis. Plin. & Stephanus. Sabeorum pagus. Solin.

Atráni, populi Hirpinorum in Italia, apud Platonem & Plinium.

Atrapum, locus prope Thermopylas, per quem Xerxes Lacedæmonios eſt aggreſſus. Appianus.

Atratînus conſul, collega Fuluij.

Atratinus, accuſator Cælij, vt in oratione Ciceronis, qui malè à quibuſdam Atracinus, ſcribitur. Volater.

atrax, qui cùm Doſithoen violatã à Ioue perdidiſſet, ideo vlciſcente ictus eſt fulmine. De vtroque Meminit Ouid. in Ibin,

Aut Iouis infeſto telo feriare triſulco,
Vt ſatus Hippomene, Doſitoeſque pater.

atrax vel atracia, ciuitas Theſſaliæ patris Pelaſgiotidis, ab Atrace Panei & Buræ filio condita. Steph.

atracius, poſſeſſiuum, deductum ab atracia regione Ætoliæ, ſiue ab Atrace Theſſaliæ oppido: vnde Atraciam artem Statius appellauit Magiam, quæ apud Theſſalos plurimùm viguit. Sic enim habet ille lib I. Theb.

-- Qualis per nubila Phœbes
Atracia rubet arte color.

atrabates, populi in Gallia, à quibus veſtes Atrebaticæ, quanquam Atrebaticas pronuntiat Suidas de coloris atri ratione, ſunt autem Atrebates textrino percelebres: vnde bitros veſtis ea Gallica eſt ab Attrebatibus quandoque idem petitos prodit hiſtoria. Cælius Rhod. libro 16.

atrebatij, Ptolemæo ſunt Albionis Inſulæ populi, qui Barcockſiremenne, ſunt Lelando Birckſiremenne Lhuydo.

atrebates, inter Belgas populi, finitimi Ambianis, Neruis ſeu Tornacenſibus: & Morinis, partem Picardiæ continent. Vulgò, *Le pays à l'entour d'Arras*. Item *la Comté d'artois*. Lat. Arteſiæ Comitatus.

atrebatum, vulgò *Arras*, Arteſiæ metropolis, quam I. Meierus Annalium Flandricarum lib. 15. Scutum, vallum ac murum totius Occidentalis Flandriæ nominat. Bipartito peculiari murorum ambitu diuiſa eſt. Pars altera Epiſcopo, altera Principi adſcribitur. Illa pulchra aſpectu, ſed minor, magnifico Cathedrali templo D. Virgini ſacro celebris eſt. In qua permultis libris manuſcriptis inſtructa Theologica bibliotheca videtur Hæc autem multo amplior, pulcherrimarum ædium nitore, platearum latitudine, & foro imprimis ſpatioſo, commendabilem ſe reddidit: quinetiam Abbatia D. Vedaſti, quæ opum magnificentia reliquas monachorum ſocietates ſuperat. Ædes ciuium præter alias commoditates, vinarias cellas longè maximas & ampliſſimas habent, quæ obſidionis & neceſſitatis tempore, incolis ſunt latibulo. Tom 3. Theatri vrbium. L. Guicchardinus; eam deſcribit in Chorographia inferioris Germaniæ.

atrebati, Albionis inſulæ populi. Ptole. *Barkeshire* Camdeno.

atrêne, ciuitas. Steph.

atreni, circa Armeniam populi: Herodian. libro 3.

atreus, filius Pelopis & Hippodamiæ, rex Mycenarum, Thyeſtem fratrem concubitu vxoris ſuæ Æropes vſum exilio mulctauit: cui deinde reuocato proprios filios, quos ex Ærope ſuſceperat, comedendos appoſuit: cuius facinoris horrore, Sol retroceſſiſſe fertur, reuocato ad Auroram curſu: quod vt Thyeſtes vlciſceretur, cum propria filia Pelopea concubuit, & ex ea Ægiſthum ſuſcepit qui Atrei filium Agamẽnonem interfecit.

atrêus, Argis, Athenienſium rex.

atrêus, & Thyeſtes, Mycenarum reges, regnarunt annis lx.

atri, populi, apud quos ne minimum quidem furari liceat. Euſeb. l. 6. præp.

atria, Ptol. vrbs iuxta Venetias, poſtea, Adria dicta, à cuius ſubmerſione mare Adriaticum appellatum. Stephanus aliam Atriam Bœotorum gentis Celticæ commemorat.

atrianorum paludes, quę Septem maria appellantur. Plin. lib. 3 cap. 16. Locus eſt circa Padi oſtia. Rauennæ paludes Straboni. lib. 5.

atrianus, Italiæ fluuius. Ptolem. *Tartore* hodie, Mercatori.

atricani, Italiæ populi, Halicarnaſſ lib. 5.

Atrides, atrei filij, Agamemnon & Menelaus. Virgil. I Æne. *Atridas, Priamúmque*, &c.

atrius, Tuſcorum rex, regnauit annis XXVII.

atropatia, Stephano altera ex partibus Mediæ ita dicta ab Atropato duce, qui eam à Macedone vi tutatus eſt. Media enim diſtributa eſt in duas partes: quorum altera maior Media appellatur, cuius Metropolis eſt Ecbatana: altera minor, quæ & Atropatia dicitur Straboni lib. 11.

atropos, vna ex tribus Parcis, quaſi ad nullius preces conuertatur, filia Demogorgonis vel Erebi & Noctis Vide Parca.

atta, ciuitas Arabiæ fœlicis, authore Ptolem.

atta, apud Homerum dea eſt, quæ Iouis proles, cui inſitum homines detrimentis obuoluere eſt, noxam dixeris Latinè.

atta, poeta comicus apud Horat. his verſ.

Recte necne crocum floreſque perambulet
Attæ fabula.

attaba, Aureæ Cherſoneſi fluuius. Ptolem.

attabas, & Numenius, latrones famoſiſſimi, prouerbio locum fecerunt, Conuenerunt Attabas & Numenius.

attacana, Armeniæ maioris oppidum. Ptolem.

attaci, Scytharum gens, apricis ab omni noxio afflatu ſecluſa collibus, eadem, qua Hyperborei degunt temperie. Plinius libro 7. capite 17.

attacotti, Marcel. Scotorum populi H. Lhuydo. Buchananus putat eos inter Hadriani & Seueri vallum habitaſſe.

attacum, oppidum Celtiberorum in Hiſpania, Ptolem. *Alegon* Moletio. Sed *Ateca* Cluſio.

attæa, ſtagnum in Beotico vrbe Phrygię, ſalem producens. Steph.

attali, Latrones, Arabum gens circa Tigridis oſtia. Plin.

Attalia, ciuitas conuentus Pergami. Eſt item vrbs Pamphyliæ in ora maritima. Strab. Steph. vrbs Lydiæ. Aliqui verò (vt idem ſcribit) Ciliciæ Corycum ſic nominarunt.

Attalis, tribus Atticæ Steph.

Attalus, Macedo, infeſtiſſimus Alexandri hoſtis. Curtius, lib. 6.

Attalus Pergami rex, pecunia ditiſſimus & ſplendida abundantiaque ſuppellectile. Plin. lib. 8. Propertius.

Nec ſit in Attalico mors mea nixa toro.

Hic à populo Romano donatus eſt eo regno cùm liberos non haberet, populum Romanum hæredem fecit: eiúſque ſubſtantia ampliſſima Romam eſt allata: vnde Attalicæ veſtes ſplendidæ, & opes ac traditiones Attalicæ. Fuit & Attalus quidam philoſophus.

Attalus, genere valde nobilis, & quod cunctis nobilius eſt, vir optimæ conſcientiæ, & in fide Chriſti per omnia exercitia ſemper martyr. Cùmque circumactus eſſet in amphitheatro, titulo ſe præeunte, in quo ſcriptum erat, *Attalus Chriſtianus*, fremere in eum vulgi inſanientis furor cœpit vehementiùs. Cùm verò Attalus prunis ſubteriectis in ſella ferrea torreretur, cùmque odor aduſtæ carnis ad nares, & ora inſpectantis populi perferretur, voce magna exclamat ad plebem: Ecce, hoc eſt homines comedere (inſimulabant enim pagani Chriſtianos humana carne veſci) quod vos facitis. Quid à nobis velut occultum inquiritis facinus, quod vos aperta luce committitis? nos enim neque comedimus homines, neque aliud quidquam mali agimus. Et cùm interrogaretur, quod nomen haberet Deus, reſpondit, Qui plures ſunt dii, nominibus diſcernuntur: qui vnus eſt, non indiget nomine. Euſeb. libro 5. capite 3. hiſt. Eccleſ.

Attalyda, vrbs Lydiæ condita ab Attye, per mortem eius à Lydo. Steph.

Attaſij, Maſſagetarum & Sacarum gens, Strab. Sogdianæ populi. Plin.

Attea, Aſiæ pagus ad ſinum Adramyttenum. Strabo.

Atteiatis, Italiæ oppidum in Piceno. libro de limitibus.

Atteius, Philologus, libertinus, Athenis natus, quem Capito Atteius Iuriſconſultus eius patronus inter grammaticos rhetorem, & inter rhetores grammaticum fuiſſe ait, quem iuuiſſe ſcripta Saluſtij in componendo, author eſt Pollio. Coluit familiariſſimè Saluſtium, eóque mortuo, Pollionem. Author Tranquillus.

Artelebuſſa, Lucij maris inſula. Ptolem. Plin. à Ptolemæo Atelebuſa dicitur.

Attella, vel Atella, oppidũ Oſcorum in Campania, vbi grãde Amphitheatrũ: vnde Attellanæ comœdiæ, ioculares & ſcurriles, Mantuanus.

Eſt locus Atellæ retinens cognomina priſcæ.

Hinc Atellani, apud Campanos inhoneſtiſſimi, quorum luxuria in ludis nimia erat.

Attena, Æthiopiæ ſub Ægypto oppidum. Plinius.

Attenæ, Arabiæ fœlicis regio, circa Gerram oppidum. Plin.

Attes Calai Phrygis filius impotens generandi à matre genitus: qui quum adoleuiſſet, in Lydiam demigrauit, & Matris deûm orgia apud Lydos peregit. Quare quum ob id in honore eſſet, Iupiter inuidit, ſuémque immiſit, qui Lydorum labores & opera diripiebat: & cùm alios plures, tum ipſum Aten interemit, &c. Pauſanias in Achaicis.

Atthis, Cranæi filia, à qua regio Attica, cùm priùs Actica ab actione diceretur: ſiue ab Actæo rege, vt Fauorino & Lycophroni placet. Siue ab ἀκτῃ, quod littus ſignificat: quòd ea regio magna ex parte littoralis ſit Atthis etiam inſula dicta eſt; vbi Telamon habitabat. Apollon. 1. quæ Salamine, Attica inſula videtur.

Atthis, etiam poetis Luſcinia dicitur, in quo ſit alluſio ad fabulam, qua Philomela Pandionis Athenienſium regis filia in hanc auem dicitur transformata. Martial.

Sic vbi multiſona feruet ſacer Atthide lucus.

Attica, Arabiæ fœlicis oppidum. Ptolem.

Attica, Cranæi II. Athenienſium regis filia, à qua prouinciæ nomen inditum.

Attica, regio Græciæ inter Achaiã & Macedoniam ſita, in qua fuit vrbs Athenienſis. Strab. Inundauit Melochi XI. Aſſyriorum regis tempore.

Attica, quæ & Atthis, regio vt Euſtathius ait. Idem hanc olim Acte, Actica, Poſidonia, Athenæ, Ionia, & Mopſopia, dictam ſcribit. Hellas quoque Solino, & Cecropia Apollodoro Græciæ notiſſima regio, in qua Athenæ, omni æuo celebres, vnde adhuc Ducatus Athenienſium vulgò dicitur, ſi verum ſcribit Pinetus.

Atticum, Cyrenaicæ regionis locus. Anton.

Atticus, Platonicus philoſophus Romæ floruit, tempore Conſtantini Commodi Imperatoris. Eutrop.

Atticus, Conſtantinopolitanæ Eccleſiæ Epiſcopus tempore Arcadij Conſtantinopolitani Imperatoris.

Atticus, conſul collega Prætextati.

Atticus, conſul, collega Cæſaris tempore Theodoſij Imperatoris.

Atticus Vectinus conſul, collega Silij Neruæ, tempore Claudii Neronis Imperatoris.

Atidiates, populi in ſexta regione Italiæ. Plin. lib. 3. c. 14.

Atilla. Vide Attyla.

Attilanus conſul, Pompeiani collega.

Attilius Regulus, cõſul Romanus, primo bello Punico, cum Carthaginenſes ſæpè viciſſet, tandem per inſidias captus, Romam miſſus eſt à

Cartha-

Carthaginenſibus, pro permutandis captiuis, quam ipſemet permutationem diſſuaſit: & Carthaginem rediens, crudeliſſimè eſt necatus. Cic. lib. 3. Officiorum.

Attiri, Æthiopiæ ſub Ægypto gens. Ptolemæus.

Attium, inſulæ Corſicæ promontorium. Ptolemæus.

Attuarij, Germaniæ populi. Velleius. Francorum gens Amm. Marcellinus.

Attubi, Hiſpaniæ Bæticæ vrbs. Plin. lib. 3. cap. 1. *Eſpejo* hodie.

Aturenſium ciuitatis meminit libellus prouinciarum, in Nouempopulana Galliæ regione. Nomen retinere ſcribit Scaliger, ſed depravatione Vaſconica Airenſium ciuitatem dici, vulgò incolarum *Aire*, ni fallor.

Atturus Auſonio, Aturius Ptolemæo, Atyr Vib. Sequeſt. Tarbellanorum in Gallia Aquitanica fluuius in Oceanum erumpens. *Dour* fortè hodie, vt coiicit Vict. Giſelinus Ador, vel l'Ador, vocat Ioſephus Scaliger. Landu interpretatur Nauagierus. Heroldus Aturnus legit, & non paruo errore ſcribit Galliæ Belgicæ fluuium eſſe, in regione Eyſalia, & vulgò Geln dici.

Attyla, vir fortis, & prudens, imperandíque cupidiſſimus: cui ingenium erat acre, & circumſpectum: corpus validum & breue: itèm ingens animi magnitudo: indefatigabilis tolerantia laborum: exacta rei bellicæ diſciplina: aſtus, & conſilij altitudo ſumma: præterea maxima doli & inſidiarum artificia, deperdita audacia, animus crudelis & elatus, perfidia plus quàm Punica, egregia forma, toruus aſpectus, caput grandiuſculum, oculi imminuti, rara barba, ſimus naſus, cani ferè crines, calor ſubniger, & magna libidinis impatientia. Erat etiam in inceſſu ſuperbus, circunferebat oculos huc & illuc, vt elati viri poteſtas motu quoque corporis apparet. Illud quàm maximè verebatur, ne potiùs rex imperio, quàm imperium regi deeſſe videretur. Erat Attylæ hæc inſcriptio, qua in diplomatis vtebatur: Attyla Mundizi filius, & magni Nimrod nepos, Engadiæ natus, diuina benignitate Hũnorum, Medorum, Gotthorum ac Danorum rex, metus orbis, Deique flagellũ. Poſtquàm autem regiam dignitatem ſortitus eſt, omnes gentes ſibi ſubditas ad obſequia redegit. Multis & variis ſubactis, ac direptis regionibus, cum exercitu dictato ex Italia in regnum ſuum quo ſe recepiſſet, triumphauit in bello Italico & Illyrico. Exhibuit munus gladiatorum, varia edidit ſpectacula. Sicambriæ populo ter dedit epulum, miſſilia ſæpe ſparſit, multáque populis conuenientibus prodegit. Et quamuis de inuadenda Aſia atque Africa cogitaret, ſumma tamen libidine diffluens, inter conuiuia & ingentem concubinarum numerum mentem remiſit, puellámque Bactrianorum regis filiam, cuius amor ſuccenſus erat, primariæ vxoris loco habere conſtituit: vnde Baccho & Venere corpus ita ea nocte confecit, vt inter dormiendum corpore ſupino, ſanguinis profluuio è naribus continuò ſuffocatus, interiit. Exterrefacta mulier, conuocatis cubiculariis, promulgat inopinatum regis factum: factum (inquam) viro non indignum, vt qui alienum ſanguinem tantoperè anhelauit, proprio eum interire decuit. Hæc Munſt. lib. 4. Coſ.

Atura, oppidum Galliæ Aquitanicæ. Gallicè *Aire*.

Aturia, pars Aſſyriæ, in qua Ninus ciuitas. Strab. lib. 16.

Aturius, Galliæ fluuius, teſte Ptolemæo.

Atyras, ſiue Pydaras, Aſticæ regionis, quæ eſt in Thracia, fluuius haud procul a Propontide, Plin. lib. 4. cap. 11.

Atyrus, in Aquitania nobilis fluuius è Pyrenæis montibus labens, hodie penè nomen antiquum retinens. Gal. *l'Ador*. Scalig.

Atys, fluuius Claudianus.

Lucus erat prope flumen Atim, &c.

Euſtathius à celeritate, quaſi ſagittam, dictum eſſe ait.

Atys, Siciliæ fluuius. Plin. lib. 3. cap. 8. vulgò *Carabin*.

Atys, cui Iſmene Oedipi filia fuit deſponſata, ſed tamen ante nuptias à Tydeo interfectus eſt.

Atys, puer Cybele adamatus, ſacríſque ſuis præfectus, ea lege vt perpetuò caſtitatem ſeruaret. Sed cùm poſtea voti ſui parum memor, Sangaritidem Nympham compreſſiſſet, ab irata dea in furorem actus, teſtes ſibi exſecuit: cúmque etiam manus ſibi afferre conaretur, miſeratione Cybeles in pinum arborem mutatus eſt. Ouid. 10. Metamor.

---- Cybelius Atys

Exuit hac hominem, truncoq; indurnit illo, &c.

Atys, Crœſi Lydiæ regis filius, qui cùm antea ſemper mutus fuiſſet, in eo tandem prælio, quod Lydiæ ſeruitutem attulit, cùm Cyri militem videret, ſublato enſe patri ſuo cædem illaturum, nimia loquendi cupiditate, linguæ vinculum abrupit, claráque voce patris ſui interitum deprecatus eſt. Herod. lib. 1.

Atys, ex Hercule & Omphale prognatus, filios habuit Lydum, à quo Lydia dicta: & Tyrrhenum, à quo Tyrrheni appellati ſunt, de quibus in ſequentibus.

Atys Indiacus, ex Lymniace Gangis filia genitus in Andromedæ nuptiis occiſus eſt à Perſeo, Ouid. lib. 5. Metam.

---Erat intus Atys, quem flumine Gange.

Edita Lymniace vitreis peperiſſe ſub vndis.

Atys, Syluius, Albæ Sylui filius, quem Euſebus Ægyptum Syluium vocat. Hic cum viginti nouem annis regnaſſet, Capy filio relicto, diem clauſit.

Atys, pueri Troiani nomen apud Virgilium Æneid. 5.

AV

Aua, i. iniquitas, nomen idoli. 4. Reg. 18.19. Iſa. 37.

Auadiæ, Bactrianæ gens. Ptol.

Aualites ſinus, in dextra parte rubri maris Steph. Vide Abalites.

Aualonia, vrbs Albionis inſulæ. *Inis Aualon* vulgò.

Auántici, populi Heluetiorum, ab oppido Auantico in alpibus ſito dicti, de quibus Plin. libro tertio.

Auara, ciuitas Arabiæ, ab Areta Obodæ filio nominata & condita, &c. Steph.

Auari, populi Italiæ, à Francis victi.

Auaris, Iſraëlitarum in Ægypto ciuitas, apud Manethonem (vt Ioſephus auctor eſt.) VViſſemburgius dubitat num eadem ſit, quæ in ſacris Bibliis Rameſſes, vel, vt alij, litterarum methatheſi Raemſes dicitur, quæ quoque Goen vocatur. Vide Bubaſtis.

Auaricum, oppidum Celtarum maximū munitiſſimúmque in finibus Biturgum, agri fertiliſſima regione, ferè ex omnibus partibus flumine & palude perpetua circumdatum, trans Ligerim fluuium habens vnum & perangustum aditum, proximum Nouioduno oppido Biturigum, ac Genabo oppido Carnutum, & Veladuno oppido Senonum, in Francorum regno ſitum, vulgò *Chaſteauneuf*, alij *Bourges en Perri*, alij *Viauron* appellant. Cæſar. lib. 6. commentar.

Auarum, Hiſpaniæ Tarraconenſis promontorium. Ptolem. *Cabo de Viana*, Moletto.

Auatomathes, Mauritaniæ populi, Am. Marcel.

Auatici, Galliæ Narbonenſis populi. Plin. & Auaticorum ſtagna in eadem Gallia, Melæ.

Auaxa, Ponti vrbs lib. Notit.

Auâſi, vrbs Ægypti, quæ & Oaſis vocatur. Steph.

Auatha, vel Auara, oppidum Arabum. Stephanus.

Aubriotus, Pariſiorum præfectus, arcem eam quam vulgò *baſtide* vocant, ædificauit, vt contra Anglos vrbi præſidium foret: murósque verſus D. Antonium reſtaurauit. Itémque caſtellum illud, quod appellatur, *le petit pon*, aduerſus Scholaſticorum vniuerſitatis incurſiones, inſtruxit, qui odio ei erant infeſtiſſimo: quorum tamen opera miſerrimè periit. Annal. Franc.

Auburcum Africæ propriæ locus. Anton.

Auchatæ, vel Auchetæ, Scythiæ gens, apud quos Hypanis oritur. Solin. Plin. Herodot.

Anchiſæ, Cyrenes regionis gentes. Diodorus lib. 3.

Auchitæ, Ptol. Auſchyſæ, Herodoto, & Auſchytæ. Steph.

Auctetæ, populi ad os Boſphori. Plin. li. 4. c. 12.

Auctolia. Vlyſſis mater fuit, quæ cùm falſo nuncio audiuiſſet filium apud Troiam occubuiſſe, laqueo vitam finiuit.

Auctolicus, Mercurij & Lychionis filius, euaſit latro clariſſimus, patrem imitatus.

Auctónus, filius Apollinis & Cyrenes, Penei filiæ.

Aúcula, vrbs Tuſcorum, Ptolemæo: alij Aquula.

Audanij, Iapygiæ, quam & Meſſapiam Græci vocant, populi, Strab. lib. 6.

Audomatuna, oppidum vulgo, *Langres*,

Audata, Arabiæ deſertæ vrbs. Ptol.

Audea, Caſſiotidis regionis in Syria vrbs, Ptol.

Audena, Italiæ amnis. Liu. lib. 4.

Audia, Arabiæ deſertæ vrbs. Ptol.

Audus, flumen, circa quod Audienſe in Mauritania Caſtellum, Amm.

Audon, Mauritaniæ Cæſarienſis oppidum. Ptol.

Audus, Africæ propriæ mons, & fluuius Mauritaniæ Cæſarienſis. Ptol.

Auella, vrbs Campaniæ, abundans optimis nucibus, quæ dicuntur Auellanæ. Virg. Æn. 7.

Et qui malifera deſpectant mœnia Auellæ.

Vide Abella & Abellinates.

Auendonis, Liburniæ vrbs. Anton. quem Lazius *Auelſperg* nominat.

Auénio, vrbs Galliæ Narbonenſis, quam Pōtifici Clementi vendidit Ioanna Siciliæ regina. Volaterranus. Stephano vrbs Maſſiliæ, iuxta Rhodanum, *Auignon*. Hæc ciuitas miras habet vetuſtates: in ea etenim ſeptem ſunt palatia, ſeptem ſunt parrochiæ, ſeptem hoſpitia, ſeptem ſacrarum virginum monaſteria, ſeptem Collegia, ſeptem monachorum conuentus, & ſeptem portæ. Hanc vrbem Petrarcha, & poſt eum Bocatius ſub nomine Babylonis deſcribit.

Auenticum, Heluetiorum oppidum apud Cæſarem & Tacitum. Miefelsburg. Germanicè Rhenano. *Auenche*, Gallicè, Marliano. Marcellinus ſcribit ſuis temporibus deſertam fuiſſe ciuitatem.

Auentinum, Heluetiorum caput fuiſſe teſtis eſt Tacitus. Amm. Marcellinus autem ſcribit ſuis quidem temporibus deſertam fuiſſe ciuitatem, ſed non ignobilem quondam ex ædificiis ſemirutis colligi. Hodie latè parentes ruinæ viſuntur, & retinet patria lingua priſcum nomen. Vautnatum, *Auanches, au pays de Vaut.*

Auentina, Diana cognominata, quod in Auentino monte Romæ in primis coleretur, quæ & Auentinenſis etiam à Valerio Max. appellata eſt. Plu. & Sext. Pomp. ædem Dianæ dicatam in Auentino, Seru. Tullio regnante, voluut. Ha-

licarnaſſ. autem videtur Ancum Martium hu-ius templi auctorem facere.

Auentinus, mons Italiæ, non procul à Roma, in quo Præneſte oppidum ſitum eſt.

Auentinus, vnus ex ſeptem vrbis Romæ montibus. cuius radicem Tyberis præterlabitur: ita dictus ab auibus (vt ex ſententia Næuii refert Varro) quarum ob ſitus opportunitatem, amniſque vicinitatem maxima ibi copia erat: vel ab Auentino Albanorum rege, in eo extincto & ſepulto: vel ab aduentu hominum, qui ad Dianæ templum, quod eo in monte à communi Latio conditum fuit, commeabant: vel ab aduectu, quod Varroni magis probatur. Erat enim hic mons à reliquis vrbis Romæ montibus paludibus diſcretus. Vnde ratibus ad eum aduehebantur, quadrãtem pro naulo perſoluentes.

Auentinus, cognomento Syluius, Albanorum rex, pater Proculi, Romuli Syluii filius, cui fulmine occiſo ſucceſſit: regnauit annis XXVII. in Auentino ſepultus, cui nomen indidit.

Auentinus, filius Herculis ex Chea, Turno aduerſus Æneam ſuppetias tulit. Virg. Æn. 7.

Victoreſq; oſtendit equos ſatus Hercule pulchro
Pulcher Auentinus.

Auerni, populi Aquitaniæ ſuper Ligerim, ducentis millibus bellatorum primò, deinde duplicatis aduerſus Cæſarem cum Vergentorige prælium commiſerunt, quum priùs aduerſus Maximum Æmilianum & Domitium Ænobarbum etiam ducentis hominum millibus confluxiſſent. Strabo lib. 4. Vide Aluerni & Aruerni. Steph.

Auernus, lacus Campaniæ prope Baias, quem Plutoni dicatum, & inferorum limen eſſe rudis vetuſtas credidit. Dictus quaſi ἄορνος, hoc eſt, auibus carens: ſiue quòd aues ſuperuolantes graui eius odore enecarentur: ſiue quòd ſulphureæ exhalationes aerem vſque adeò extenuarent, vt aues ſuſtinere non poſſet. Virg. lib. 6. Æneid.

Quem ſuper haud vlla poterant impunè volantes
Tendere iter pennis, &c.
Vnde locum Graij duxerint nomine Auernum.

Hoc Auguſtus intelligens, diſſectis ſyluis amœna reddidit loca. Capitur plerúnque pro ipſo inferiorum loco, vel propter fœtorem, vel propter Necromantiam, quæ ibi exercebatur. Lucretius lib. 6.

Principio quòd Auerna vocant, non nomen id ab re
Impoſitum eſt, quia ſunt auibus contraria cunctis.

Straboni lib. 6. Contiguus Baiis Lucrinus adeſt ſinus, intra quem Auernus eſt. Vide Aornos. *Lago di Tripergola* vocatur ab Erythreo & C. Fabricio. Styga quondam appellatum ex hoc loco Siluii lib. 12. apparet.

Ille olim populis dictum Styga, nomine verſo,
Stagna inter celebrem nunc mitia monſtrat Auernum.

Auerroys, natione Arabs, in Africa educatus, naturali ſcientia vir præſtantiſſimus, omniúmque bonarum diſciplinarum encyclopædiam adeptus, ſecta Mahumetanus, apud Cordubam Hiſpaniæ vrbem vetuſtiſſimam floruit, circa annum Domini 1149. multa ac varia compoſuit. Librum (Colliget dictum) totam fermè medicinam complectentem edidit. Auicennæ medici æmulus, & inimiciſſimus fuit. hæc Symphor. Campeg. In commentariis ſuis in Ariſtotelem Græcos maximè eſt imitatus. A nonnullis Stimulus medicorum vocatur. nam & Galeno locis non paucis contradicit. Conrad. in Bibl.

Auerruncus, deus apud Romanos, qui mala auerruncare, hoc eſt, depellere, atque auertere putabatur. Cuiuſmodi apud Græcos habebantur Hercules & Apollo, quos idcircò ἀλεξικάκους ἀποπομπαίους, καὶ ἀποτροπαίους appellabant. Pacuuius apud Varronem lib. 6. de ling. Lat. Deus qui meis rebus præeſt, Auerruncus.

Aufeia aqua, olim dicta fuit quæ poſtea Martia dici cœpit, omnium aquarum toto orbé (Plinio teſte) clariſſima, frigoris ſalubritatíſque laude cæteris præclara: oritur in vltimis montibus Pelignorum. tranſit Marſos & Fucinum lacum: mox ſpecu merſa, in Tyburtina ſe aperit, nouem paſſuum millibus, fornicibus perducta. Primus eam in vrbem ducere auſpicatus eſt Ancus Martius vnus è regibus: poſtea Quin. Martius rex in pratura à quibus Martia aqua nomen accepit, quum Aufeia diceretur. Plin. lib. 31. cap. 1.

Aufidena, Ptol. vrbs Italiæ, Ceracenorum qui ſub Feretanis ſunt, hodie adhuc extat.

Aufidentes populi, quorum Plinius inter Samnites meminit. lib. 3. cap. 12.

Aufidius, vir fuit apud Romanos matronarum corruptor. Iuuenal. Sat. 9.

Notior Aufidius celebrare ſolebat.

Martial.

Procuratorem vultu qui proferat ipſo,
Acriter hoc cuius non erit Aufidius.

Aufidius, cognomento Lurco, qui primus Pauones ſaginare eſt aggreſſus, ex eo quæſtu reditum ſexagenorum millium ſeſtertiorum percipiens. Plin. lib. 10. cap. 20.

Aufidius Baſſus, nobilis hiſtoricus, tempore Quintiliani, qui de rebus Germanicis hiſtoriam conſcripſit.

Aufidus, vel Auphidus, Apuliæ fluuius, ex Hirpinis montibus oriens, & Canuſim vrbem præterlabens, in Adriaticum mare ſeſe exonerat. Plinius. A quibuſdam Canna, quo nomine vicus ei ſupereminens vocatur, celebris Romanorum clade. Strabo verò lacum eſſe in Apulia dicit, Horatius libro tertio Carmin.

Dicar, qua violens obſtrepat Aufidus &c.
L'Ofanto à Leandro appellatur. *Canna* in Carmine Fatidico apud Liuium, lib. 25.

Aufinat s, Populi in quarta regione Italiæ. Plin. lib. 3. cap. 12.

Auful, Galatiæ rex, Toletam multis annis obſeſſam demum capit, & Chriſtianorum religioni reſtituit. Blond. lib. 3. Decad.

Auga, æ: vel Auge, es, vel Augea, æ, mater Telephi, quam Euripides dicit ab Alæo patre (cùm ab Hercule corrupta deprehenderetur) in vrna quadam cum Telepho filio impoſitam, & in mari demerſam, Palladis prouidentia ad Caici oſtia delatam, & à Theutrante exceptam fuiſſe, quam ille in vxotem duxit, Telephúmque pro filio educauit, & regni ſucceſſorem inſtituit. Strabo lib. 13. Diodorus lib. 5. Auge (inquit) mater Telephi fuit ex Hercule, quæ à patre grauida deprehenſa, Nauclero cuidam tradita eſt ſubmergenda. Sed antequàm ad mare perueniret, vrgente tempore partus, Telephum peperit, quem inter virgulta abdidit, qui poſtea inuentus à paſtoribus, Corintho regi datus eſt, & Telephi nomine appellatus, quòd à paſtoribus inuentus eſſet pendens ab vberibus ceruæ. Auge verò à mercatoribus, qui illam à Nauclero dono acceperant, in Cariam ad Theutrantem regem delata eſt, vbi poſtea à Telepho filio fuit agnita.

Augara, Ariæ vrbs. Ptolem.

Augarus Oſchœnorum rex.

Augaſii, populi Maſſagetarum.

Auge Tegeatis poetria, μελοποιός. Steph.

Augea, vrbs Locrenſium, cuius meminit Homerus. Eſt & altera eiuſdem nominis in Laconia. Stephanus.

Augeas, rex Elidis, filius Solis & Naupidames, filiæ Amphidamantis, quem Hyginus inter Argonautas connumerat. Bubile habuit triũ millium bonum capax, nunquam ante Herculis aduentum repurgatum, cui cùm Augeas id purgandum locauiſſet, Hercules Alpheum fluuium eò immiſit, eiuſque aquis triginta annorum fimum, quem egere longum fuiſſet, nullo propemodum negotio eluit. Quo nomine cùm pactam ſibi mercedem exigeret, tergiuerſante Augea, Phyleum filium eius arbitrum delegit; qui cùm ſecundùm Herculem pronuntiaſſet, pulſus à patre in Dulichium inſulam confugit. Quam rem ægrè ferẽs Hercules. Elim diripuit, & Augeam interemit, reuocatúmque Phyleum patris loco regnare iuſſit. Et comment. in Homerum.

Augeas, Athenienſis comicus, Athenæo.

Augiæ, vel geæ, oppidum aliud in Laconia, alterum in Locride, Homero. Vide Augea.

Augia maior, Germaniæ inſula, Conſtantia non procul diſtans, tres habet parrochiales Eccleſias: fert vinum, frumentum, atque poma. Sunt, qui ſcribunt, & experientia id quoque docetur, D. Pirminium omnes venenatos vermes, puta ſerpentes, aſpides, lacertos, bufones, & huiuſmodi, ex hac ita inſula fugaſſe, vt in hodiernum vſque diem in ea non inueniantur, & illati non maneant, aut moriantur. Aiunt etiam D. Marci Euangeliſtæ ſacrum corpus ibi in monaſterio quieſcere: vnde monachi eius Euangelium in Eccleſiaſticis officijs pronuntiãtes, non vtuntur hac præfatione communi. Sequentia Euangelii, ſecundum Marcum, ſed Sequentia ſancti Euangelij ſecundùm illum: quòd Venetis, qui ſe habere oſſa huius Euangeliſtæ gloriantur, dicitur olim ſtomachum mouiſſe: quippe qui aliquam pecuniæ ſummam monachis illis dare voluerunt, vt ſoli reliquias viri ſancti poſſiderent, at monachi iſtud recuſarunt. Munſt. lib. 3. Coſm.

Augila, vrbs Libyæ. Steph.

Augias, Solis nomine, re autem ipſa Phorbãtis filius ex Hirmine Nelei, aut Nictæi, aut Epochi filia, ex cuius oculis aiunt radios tãquam ſolares emicuiſſe. Eadem de hoc dicunt quæ de Augea.

Augila, Africæ populi, qui nullos deos putauerunt, præter defunctorum manes, à quibus reſponſa petere ſolebant, ſepulchris incubantes. Pomp. Mela.

Augur, conſul. Annij Veri collega.

Augures, & eorum collegium, ſummo in honore habitos legimus, non modò apud Romanos, ſed & apud Græcos & barbaros pleroſque. Nam Chaldæos primùm, & Piſidas ac Cilices, dein Hetruſcos C. Græcos, mox Latinos & Romanos augurandi diſciplina excelluiſſe legitur. Et augures quidem tres priùs Romæ fuere, propter tres ipſius tribus, Luceres, Rhamnenſes, Tatienſes: mox vno addito, quatuor extiterunt, Sed cùm poſtea plebs admiſſa eſſet in partem bonorum vrbis, quinque plebeij Augures creati ſunt, & patricij quatuor, ídque M. Valer. & Q. Apuleio Coſſ. Romani igitur nihil niſi augurato inchoabant. Locum verò Augurij ita fuiſſe legimus: Templum Augur conſtituebat; verſus Orientem ſedebat, capite velato, lituum, id eſt, incuruum baculum, dextra manu geſtans quo in cœlo regiones diuidebat, & quæ Auguria vexiebant, prædicebat. Si læua fuiſſent, qua parte eſt Septentrio, fœlicia pronuntiabat: illa enim pars propter altitudinem proſpera putabatur. A dextra parte Meridies, parum fauſta & infœlix credebatur, quia locus eſt depreſſus. Plura Liu lib. 1. Halicarnaſſ. lib. 2. Plutarch. in Parall & Problemat. Valer. Maxim. Cicero de Diuinatione. Varro, & alij. Augurum autem illorum delitia inter recentiores egregiè confutauit G. Peucerus, Commentario de varijs diuinationum generibus.

Augurinus, conſul, Sergiani collega.

Auguſta Alorum, Galliæ Aquitaniæ oppidũ, *Aix en Guyenne*, Auchx, Villanouano.

Auguſta Rauracorum, pagus prope Baſileam, vulgò *Augeſt*. Itali *Oſta* vocant.

Auguſta Romanduorum, oppidum vulgò *Luxembourg*. Volaterranus *Conſtance* vocat.

Auguſta Sueſſionum, oppidum, *Soiſſons*.

Auguſta Cæſarea, vrbs ſupra Iberũ in Hiſpania citeriore, diſtat à Numantia ad octoginta ſtadia.

Auguſta Treuerorum, vrbs Galliæ Belgicæ, vulgò *Trier*.

Auguſta Vindelicorum, celeberrima & peruetuſta ſuperioris Germaniæ vrbs, poſt funeſtam Varianem cladem, ſubactis Vandalicis, ab Octauiano Auguſto expugnata, reſtaurata, aucta, & tribus Romanorum millibus ad habitandum tradita eſt. Strabo lib.4 Hinc Auguſti eſt nomen ſortita. Hungari tum eam inuadunt, quibus ab Otthone primo graui prælio fuſis Romano imperio ſubſtituitur. Sumptuoſiſſimis ædificiis, plateis, amplis ac nitidis, mœniis aggeribúſque munitiſſimis, celeberrimis negotiorum commerciis, politiæ idea, incolis opulentiſſ. & diligenti pauperum cura nobilitatur. vulgò *Ausbourg*.

Auguſta Gemella in Hiſpania. Authores Strabo & Plinius. Vide Tucci.

Auguſta Emerita, ciuitas Luſitaniæ, ab emeritis Auguſti militibus, huiúſque conditoribus nomen ſortita. Nam (vt Diomedes refert) quo tempore Cæſar Auguſtus, Cantabris & Aſturibus deuictis in Italiam rediret, reliquit milites, qui ſupra ætatem forent, atque conceſſit ipſis, vt in Luſitania Auguſtam emeritam conderent. *Nedina delrio ſecco*, Taraphæ.

Auguſta Taurinorum, Italiæ Tranſpadanæ ciuitas, vulgo *Turin*, cuius populos Plin. lib.3.c.7. Taurinos vocat: Eratoſthenes Teriſcos: alij Tauriſcos nominant, qui & Τροι Stephano dicuntur. Taurasia Appiano.

Auguſta Tricaſtinorum, Plinio, Galliæ Narbonenſis vrbs, *Aima gues* I. Poldo.

Auguſta Vagiennorum, Liguriæ oppidum, Ptol.

Auguſta Valeria, ciuitas regni Valentię in Hiſpania. Ptol.

Auguſta Veromanduorum, Galliæ Belgicæ ciuitas, vulgò *S. Quentin*, quoniam D. Quintinus, martyrio pro Chriſti nomine ibi eſt coronatus.

Auguſta Veſſonum, Galliæ Belgicę oppidum Ptol. *Soiſſons* quibuſdam.

Auguſtæ, vrbs in Cilicia, & in Italia. Steph.

Auguſtæ, coniuges Imperatorum dicebantur, dum viuerent, diuæ autem poſt mortem. Hoc nomen adeptæ ſunt Liuia Auguſti, Agrippina Agrippæ, Lepidę Galbæ, Pompeia Sabina Othonis, Petronia Vitellij, & reliquiæ, quas enumerat Volaterranus lib.4.

Auguſtanica. Vide Peluſium.

D. Auguſtin, Eccleſiæ Catholicæ fulgor, Hipponenſis fuit Epiſcopus, de quo hunc in modum ſcripſit S. Victor. Ea (inquit) tempeſtate « Hippone obſeſſa eſt ciuitas, quam omni lau- « de dignus beatus Auguſtinus, librorum multo- « rum confector, pontifex gubernabat. Tunc il- « lud eloquentiæ, quod vbertim per omnes Ec- « cleſiæ campos deducebat, ipſo metu ſiccatum « deflumen, aque dulcedo ſuauitatis dulcius « propinata, in amaritudinem abſinthij verſa « eſt, vt Dauidicum præconium conueniret: Dum « conſiſteret peccator aduerſum me, obmutui, « humiliatus ſum, & ſilui à bonis. Vſque ad illud « tempus ducentos iam triginta ac duos confe- « cerat libros, exceptis innumerabilibus Epiſto- « lis, vel expoſitione totius Pſalterij, & Euange- « liorum, atque tractatibus popularibus, quas « Græci homilias vocant, quorum numerũ com- « prehendere ſatis eſt impoſſibile. Hæc S. Victor libro 1. de perſecut. Vandal.

Auguſtobona, Galliæ Lugdunenſis vrbs. Anton.

Auguſtobriga Pelendonum in Hiſpania Tarraconenſi vrbs. Ptol.

Auguſtobriga Vettonum, Hiſpaniæ Luſitanicæ vrbs Ptolem. varia nomina ſortita eſt, aliis enim, *Medina cæli*, aliis *Burgos*, aliis, *Villar de Pedroſo* dicitur.

Auguſtodũnum, Heduorum vrbs in Gallia. Cæſar & Pomponius: vulgò *Auſtun*.

Auguſtomana, Tricaſiorum vrbs in Gallia Lugdunenſi. Ptol.

Auguſtomagus, Galliæ Belgicæ vrbs, quam Simlerus vocat maximum oppidum Syluanectarum. Senlis.

Auguſto-nemetum oppidum: vulgò *Neuers* Cæſar in Com. *Nemoſſus* Straboni.

Auguſtoritum, Pictonum vrbs. Ptole. *Poictiers*.

Auguſtulus, imperator, ab vrbe condita 1218.

Auguſtus, vel ab augurio, vel ab augendo dictus, F.M. vel potius, vt ipſe affirmat in concione ad cœlibes, apud Dionẽ Hiſt. vt auctus liberis Romanorum Imperator ſecundus, patre Octauio ſenatore genitus, Cæſaris nepos, imperauit annos LVI. Quadrageſimo ſecũdo anno imperij, ſui, poſtea quàm firmiſſimam veriſſimámque pacem compoſuiſſet, Chriſtus Dominus in Bethlẽ natus eſt: cuius aduentui pax iſta famulata eſt. Eutropius l.7.c.2. Et Lucas Euangeliſta c.2. refert ab hoc edictũ exiiſſe, vt cẽſeretur orbis vniuerſus.

Auguſtus Cæſar eo die, quo Ieſus Chriſtus in hunc modum natus eſt, edicto vetuit, ſe dominum appellari, manifeſto præſagio maioris dominatus, qui tum interris ortus eſſet. Fuit hic annus originis mundanæ nonageſimus nonus, ſupra centeſimum ac quinquies milleſimum. Polyd. Verg lib.4.cap.1.ex Oroſio.

Auguſtus menſis, qui antea Sextilis nominatus eſt, id habuit nominis ab Octauio Cæſare Auguſto, quòd hoc menſe Conſulatum inierit, triumphos in vrbem intulerit, ſimúlque ciuili-

bus bellis impoſitus fuerit. Münſter. libro 2. Coſm.

Auia, vel potiùs Liuia, vrbs Hiſpaniæ. Ptolem.

Auia Ptolemæo, aut Furconium, vt placet Volaterrano, antiqua inſcriptione. Nunc Aquila Veſtinorum in Italia vrbs.

Auia, fluuius circa Phæneum campum. Strabo libro nono.

Auicébron, Maurorum princeps.

Auicenna, patriâ Cordubenſis è ſtirpe regia, præter medicinam ſcripſit & Metaphyſicam, poſteris valde probatam. Volaterr.

Auicenna Aboali, Hiſpanienſis medicus, natione, vt nonnullis placet, Arabs, quem vulgares Bithyniæ regem fuiſſe dicunt: & vt alij volunt, Cordubæ princeps & rex fuit, eminentiſſimi ingenij vir, omnium certè clariſſimus. Floruit anno Chriſti 1149. Ab Auerroy medico venenatum fuiſſe tradunt: ſed antequam ipſe periret, Auerroy interfeciſſe. Conrad. in Biblioth.

Auidienus, vir apud Horatium, qui fuit diues, ſed ſordidus ac parcus, Horat. Serm. Satyr. 2.

Auidenus

Cui canis ex verro dictum cognomen adhæret.

Auidius Craſſius, ab Orientalibus imperator dictus. Is Romanus, alter Catilina dictus eſt, quòd cruoris eſſet cupidus. Etenim inauditum & nunquam viſum tormenti genus commentus eſt: trabem enim longitudine centum pedum infixam terræ erigebat, cui à ſummo ad infimas partes illigatos homines flamma & fumo ſuffocabat.

Auidus, Africæ propriæ vrbs. Ptolem.

Auiênus, conſul, tẽpore Valentiniani imperatoris.

Auiênus Iunior, conſul, Probi collega.

Auii, Scythiæ populi, omnium Barbarorum iuſtiſſimi, ab Alexandro in amicitiam recipiuntur. Curt. lib. 7.

Auim, i. iniqui, nomen ciuitatis tribus Beniamin. Ioſue 18.

Auinenſe, oppidum liberum in Africa. Plin. li. 5. cap. 4.

Auiola, conſul, tempore Gordiani Imperatoris. Is, authore Plinio, in rogo reuixit. Et quoniam illi ſubueniri non poterat, præualente flamma viuus crematus eſt. Valer. de mirac.

Auith, i. iniqua, ſiue peruerſa, aut tẽporalis, ciuitas in qua regnauit Adad, quartus rex in eodem. Gen. 36.

Auita, Africæ propriæ oppidum, Ptolem.

Auium, ciuitas inter Tyrum & Sidonem. Strabo lib. 16.

Aula, arx ad Hæmi radices Cedren. eſt & Arcadiæ locus. Ælin.

Auladis, Meſopotamiæ vrbs. Ptolem.

Auluuius Euander, ſculptor, qui imagini Dianæ Timothei manu fictæ, in templo Apollinis, caput repoſuit. Plin. lib. 36. c. 5.

Auleta, pater Cleopatræ, ignauiſſimus in regno adminiſtrando, de quo Cic.

Aulæ, nauale Cilicum inter Tarſum & Anchialem. Steph.

Aulerci, populi Galliæ Lugdunenſis apud Cæſarem, vulgò *Roane*. Item Aulerci ſunt populi inter Celtas ex ciuitatibus maritimis Oceanum attingentibus, quæ Armoricæ appellantur, proximi Rhedonibus, Seſuuiis, Curioſolitis, Oſſinis, Aruellis, Venetis, ac Cenomanis, in prouincia Turonenſi & Frãcorũ regno ſiti, quos nonnulli Aurelianenſes eſſe opinantur: ſed illi prouinciæ ſunt Senonenſis. Aulerci item inter Belgas, proximi Eburonibus, & Lexobiis.

Auletes, Ægypti rex fuit & Cleopatræ, qui præter alia flagitia etiam choraulum exercuit, & adeò in ea gloriabatur, vt non cunctaretur certamina in regia celebrare, ad quæ ipſemet cum aliis concertaturus prodibat. Hic eſt, quem Alexandrini exegerunt. Strabo libro 17.

Auli, Macedoniæ populi ad Ioniũ mare. Ptol.

Auleſtes, rex Tyrrhenus, à Meſſapo, in bello Turni & Æneæ confoſſus. Virg. lib. 12.

Aulis, is, vel idis, regiuncula Bœotiæ petroſæ, à caſtramentatione nomen ſortita. Straboni, ciuitas iuxta Chalcidem in Bæotia. Ouid. 12. Metamorph.

-- Bœtâque tellus,
Aulide piſcoſa, puppes tenuiſſet ituras.

Seruius ait inſulam eſſe & oppidum cũm portu, 50. nauium capaci in Bœotia, in quem portum Græci ſub Agamemnone in Troiæ excidium coniurarunt Virg. 4. Æneid.

Non ego cum Danais Troianam excindere gentem
Aulide iuraui. Lucanus,
Euſtipúſque trahit curſum mutantibus vndis,
Chalcidicas puppes ad iniquam claſſibus Aulim

Vide Ptolemæum & Homerum Iliad. 2.

Aulocrêne, regiuncula minoris Aſiæ, in conuentu Apameno, per quam ab Apamia in Phrygiam itur. Ibi Platanus oſtenditur, ex qua pependit Marſyas victus ab Apolline. Plin. 19. c. 14. & li. 5. c. 29.

Auloli, v. Gaulates.

Aulon, mons Calabriæ, contra Tarentinam regionem, ferax vini. Martiali:

Nobilis & lanis, & Bacchi fertilis Aulon.

In eo eſt oppidum eiuſdem nominis. Eſt & vrbs Ciliciæ.

Aulon, vel Aulona, Corin. colonia in Macedonia. Plin. Velonia & Caulonia Sophian.

Aulon, Steph. vrbs eſt Laconica, vna ex centum: & alia Arcadiæ, & alia ciuitas vel locus Cretæ: item Arabiæ locus: & alia à Crotoniatis

condita, Caulonia etiam dicta. Vide Caulum & Caulon.

Aulon, Authore Hieronymo, vallis grandis atque campeſtris, in immenſam longitudinem ſe extendens: quæ circundatur ex vtraque parte montibus ſibi inuicem ſuccedentibus & cohærentibus, qui incipientes à Libano, & vltra vſque ad deſertum Pharam perueniunt. Súntque in ipſo Aulone vrbes nobiles, Scytopolis, Tyberias, ſtagnúmque prope eam: ſed & Ierico mare mortuum, & regiones in circuitu, per quas medius Iordanis fluit.

Aulon, ſignificat aliquando mare auguſtum: Item, teſte Theopr. campus eſt ampliſſimus & pulcherrimus inter Libanum & Antilibanum: vide plura apud Cæl. Rhod. lib 17.

Aulos, Peloponeſi vrbs ad Alpheum amnem Plinius.

Aulucum, nomen loci in Mauritania Tingitana. lib. Notit.

Aulonius, Æſculapius dictus eſt, teſte Pauſ. in fine Meſſeniac. ad Aulonem, inquit, delubrum eſt, cum ſigno Æſculapij Aulonij.

Auo, v. Auus.

Auola. Vide Hibla.

Au. Aternius Fontinalis conſul, collega Sp. Tarpeii Capitolini, anno ab vrbe condita 300.

Au. Attilius Calatinus, conſul, collega C. Sulpitii Paterculi, anno ab vrbe 495.

A. Cornelius, magiſter equitum, anno ab vrbe condita 330.

A. Cornelius Aruina, dictator, anno ab vrbe cond. 430. Liu. lib. 7.

A. Corne. Coſſus, conſul, collega T. Quintii Cincinnati Pœni, anno à cond. vrbe 338.

A. Corne. Coſſus, conſul, Valerii Coruini collega, anno ab vrbe cond. 413.

A. Corn. Coſſus, dictator, anno ab vrbe con. 381

A. Corn. Coſſus, tribunus militum, anno ab vrbe condita 330 Liu. lib. 4. Oroſ. lib. 2. cap. 13.

A. Corn. Coruinus, conſul, collega Vicitii Quartini, anno ab vrbe cond 797.

A. Corn. Scipio, Aruina, conſ. collega Popilii Lenatis. anno ab vrbe cond 406.

A. Gabinius, conſul, collega L. Piſonis Cæſonani. anno ab vrbe cond. 696.

A. Hirtius, conſul, collega C. Vibii Panſæ, anno à condita vrbe 711.

A. Licinius Nerua, conſul, collega Q. Cæcilii Cretici, anno ab vrbe cond. 759.

A Manlius Atticus, Coſ. collega Q. Luctatii Catuli Cerci. anno ab vrbe cond. 512.

A. Manlius Atticus, conſul, collega. C. Sempronii Blæſi. anno ab vrbe cond. 519.

A. Manlius Torquatus, conſul, collega Q. Caſſii Longini, anno ab vrbe condita 590.

A Manlius Capitolinus, tribunus militum, anno ab vrbe 351. & 367.

A. Manlius, decemuir, anno ab vrbe cond. 303.

A Poſthumius Albinus, coſ. collega C. Luctatij Catuli Cæreonii, anno ab vrbe cond. 511.

A Poſthumius Albus, conſul, collega Sp. Furii Medulini Fuſci, anno ab vrbe condita. 290.

A. Poſthumius, tribunus militum, anno ab vrbe condita 373.

A. Poſthumius Regillenſis, conſul, T. Virgini Tricoſti collega, ſe conſulatu abdicauit: inde dictator factus eſt, anno ab vrbe cond. 258. Liu.

A. Poſthumius Regillenſis, tribunus militum anno ab vrbe cond. 556.

A. Poſthumius Tubertus, dictator, anno ab vrbe cond. 315.

A. Sempronius Atratinus, conſul, collega M. Minutii Augurini anno ab vrbe cond. 257.

A. Virginius Cœlimontanus, conſul, collega T. Vetuſii Gemini, anno ab vrbe condita 260.

A. Virginius Rutilus, conſul, collega Sp. Seruilii Priſci anno ab vrbe condita 278.

A. Vitellius IX. Romanorum Imperator, imperauit menſibus VIII. diebus illis nobiles viros omnibus blanditiis ad ſocietatem imperii allectos, vario genere fraudis occidit, & in his vnum veneno manu ſua porrecto in aquæ frigidæ potione, quamuis febre affectus popoſcerat. Portitorem quendam nulla penitus vi iuſſit interfici, velle ſe dicens oculos paſcere. Duos item iuuenes à patre ſupplicium conantes auertere. Venit & in ſuſpicionem matri venenum porrexiſſe, quòd audiuiſſet à Cata muliere Vatriona diutiſſimè ſe imperatum ſi ſuperſtes parenti exſtitiſſet.

A. Vitellius, conſul, collega L. Viſpani Publicolæ, anno ab vrbe condita 800.

A. Voluſinus Saturnius, conſul, tempore Domitiani Imperatoris XIII. anno ab vrbe condita 839.

Aulziagri, iuxta Cherſonem populi Hunnici, Agathias.

Aunedonacum, vrbs circa Santones in Gallia Anton.

Auo, vel Auus, Ptolemæo, fluuius Hiſpaniæ citerioris, Celerinorum populorum ſupra Bracaras, & Cronios agrum alluit.

Aura, nomen canis.

Auradis, Mediæ vrbs Ptolem.

Aurana, Arabiæ deſertæ vrbs Ptol.

Auran, i. foramen, ſiue libertas aut albedo: locus in vicinia Damaſci. Ezech. 47.

Auratinis, Babyloniæ regionis tractus. Ptolemæus.

Auraſius, Mauritaniæ mons. Procop. hodie *Aurax*.

Auraūanus Albionis inſulæ fluuius. Ptol.

Auras, fluuius Europæ ab Hæmo in Iſtrum fluens, Herod lib. 4.

Aurea, frequens Veneris epitheton apud poëtas, ex Hom. χρυσῆ Ἀφροδίτη.

Aurea Cherſoneſus, Indiæ peninſula, Pto. *Malaca* quibuſdam hodie, aliis *Iapan* inſula videtur. Vide Muſicicana terra.

Aureatum Germaniæ oppidum. hodie *Aiſchſtadt.*

Aurelia, cognomine Cariſia, Hiſpaniæ Bæticæ vrbs. Plin. *Coroza* Taraphæ, *Cazorla* Molecio: videtur Cariſſa Ptolemæi, quam *Carixa* vocat Moralis, ſed locus deſertus eſt hodie.

Aurelianum, Auſtriæ oppidum Laz. hodie *Lintz* dictum, ad Danubium ſitum.

Aurelia, porta vrbis Romæ à Procopio Pancratiana vocatur, vt tradit Marlianus. Nũc portã S. Petri vocari legitur ad Procop.

Aurélia, familia Romanorum ex Sabinis oriunda, à Sole (ἥλιον Græci vocant) dicta, quòd ei publicè a populo Romano datus ſit locus, in quo ſacra faceret Soli. Feſt. Fuit & mater Cæſaris.

Aurelia, Galliæ Celticæ nobiliſſima ciuitas: anno Chriſti 276. ſtructa, ac denominata ab Aurelio Imperatore, ad ripam Ligeris amnis. Hanc Cenomanorum vrbem vetuſtam fuiſſe volunt, non minùs opibus, quàm munitione, populóque præſtantem. Munſt. lib. 2. Coſin. Hanc Cæſar Carnutenſium emporium vocauit, ipſámque incendio vaſtauit, vt ipſe lib. 7. ſcripſit. & Genabum olim vocatam fuiſſe quidam ab ipſo Cæſare volunt Gall. *Orleans.*

Aurelianum, Auſtriæ oppidum Lazio. hodie *Lintz* dictum, ad Danubium ſitum eſt.

Aurelius Prudentius Clemens, Hiſpanus, primam ætatem poſuit in agendis cauſis, demum ad præfecturam Theodoſij patrocinio conſcendit. Scripſit egregia opuſcula eleganti carmine, quæ extant.

Aurígda, Ptol. vrbs Cyrenes.

Aurelius, pictor nobilis apud Romanos temporibus Auguſti Cæſaris. Plinius, libro trigeſimo quinto.

Aurelianus, Romanus Imperator fuit, cuius tanta fuit liberalitas, vt tunicas viritim per populum dederit, item trumentum & oleum cum vino: crudelis tamen, vt qui ſororis ſuæ filium interfecerit. Sext. Aur.

Aurelius Imperator quemadmodum Chriſtianorum precibus ſuo ipſius exercitui, ſiti periclitanti optatam à Deo obtinuerit pluuiam, hoſtéſque diuinitus fugarit, vide Marcus Aurelius.

Aurelius Carus, Romanus Imperator fuit: is quum biennio imperaſſet, in caſtris ſupra fluuium Tygridem exanimatus fulmine occubuit. Author Flauius Vopiſcus.

Aurelius Olympicus, Nemeſianus poeta Afer genere, patria Carthaginenſis, floruit ſub Numeriano & Diocletiano Cæſaribus. Scripſit Kynegetica, Nautica & Alieutica

Aurelius Alexander, optimus fuit aruſpex, augur excellens, muſicus inſignis, qui orationẽ eruditiſſimè ſcripſit Quibus rebus tantam impendit operam, vt conſueuerit in conuiuiis, vel legentes audire, vel aliis veſcentibus legere.

Aureolus Pons, apud quem, vt Trebellius ſcribit Aureolus tyrannus à Claudio Imp. fuit interfectus. Bap. Egnatius ait eum in agro Mediolanenſi extare, vulgóque Pontirolo vocari.

Aureus mons, Ptolemæo Corſicæ inſulæ. *Monte Gradacſo* Leandro dicitur.

Aureus, mons Hungariæ, qui *Mateogk* dicitur, Lazio auctore. Huius Aurei montis meminit lib. Notitiarum in Mœſia prima. Item Aurel. Victor.

Auricomus, Apollo à poetis cognominatus eſt, propter ſolis radios, vt ait Phurnutus.

Auricornu, promontorium. Plinius lib. 9. cap. 17.

Auria, Callaicorum in Hiſpania oppidum ad Minium fluuium hodie *Orens.*

Aurigia, Hiſpaniæ Bæticæ oppidum. hodie *Arina.*

Aurigda, vrbs Cyrenes, vulgò Zadra. Ptolemæus.

Aurinx, Hiſpaniæ vrbs Liuio. lib. 24. Moron in Andaluſia, Beutero auctore.

Auriſij, populi Pontici. Agathias lib. 5.

Auritina, Africæ vrbs, Pentapolis regionis Ptol.

Auróra, Titanis & Terræ filia, Luciferi & ventorum mater, Tithonum Laomedontis fratrem rapuit, ex quo Memnona ſuſcepit: Tithonum autem ita adamauit, vt ſenem iam factum herbarum virtute & ope medica iuuentuti reſtituerit. Dicitur & Cephalum rapuiſſe. Sappho apud Naſonem,

Hunc ne pro Cephalo raperes Aurora timebam:
Et faceres, ſed te prima rapina tenet.

Aurora, matutinis ſplendor quem cernimus ante Solem eleuatum: quam ideò poetæ Tithoni ducunt filiam, non quia ex Tithono natam credant, ſed ex Sole, quem ſæpiſſimè ex nomine aui Tithonum vocant. Terræ autem ideò dicitur filia, quia videtur intuentibus è terra prodire. Ex Bocat.

Arunca, Lati ciuitas, ab Auſone Vlyſſis & Calypſus filio condita: à qua Arunci, vetuſtiſſimi Latij populi. Virg. 7. Æneid.

-- et quos de collibus altis
Aurunci miſere patres Vide Auſonia.

Arúncus, filius Crani: anno XXIIII. Arij, apud Ianigenas Razennos regnauit. Beroſus.

Auruſpi, Æthiophiæ ſub Ægypto populi. Plinius.

Auſa, ciuitas Hiſpaniæ. Ptolemæus. *Vicq;* hodie.

Auſancali, Liburniæ oppidum. Ptol.

Auſara, vrbes duæ huius nominis in Arabiæ fœlici. Ptol.

Auſchiſæ, populi Libyæ. Herod. lib. 4. Steph. αὐχίσαι.

Auſci, populi Aquitaniæ. Plin. vulgò, *Le pays d'Aux.*

Auſei, populi Lybiæ. Steph.

Auſelij olim dicebantur, qui nunc Aurelij. Feſt.

Auſer, vel Auſeris, fluuius Italiæ, prope Lucā; cuius olim pars riuus ille, qui iuxta Piſas nunc labitur, fuit. Strab. pro Auſeri, Æſarem ponit. hodie *Oſari*. Leand. *Serchio*.

Auſes, populi Aphricæ, capronas è fronte demiſiſſe gaudent: virgines quotannis in honorem Mineruæ certamen edunt. Arma ſunt, lapides & fuſtes. Si qua ex ictu deceſſerit, falſa cēſetur virgo. Quæ omnium præſtantiſſimè deprælliata eſt, à cæteris armis decorata ſubuehitur curru per ambitum Tritonidis paludis. Promiſcuus illis cum muliere congreſſus. F. M. Herod. lib. 4. in Αὐσεῖς τὰ ἔμπροσθεν κομέοντες, Pomp. Mel. lib. 1. c. 7. Tuit. pal. incolæ, quem natalem Mineruæ putant, ludicris virginū decertantum celebrant.

Auſetani, populi Tarraconenſium proximi. Cæſar de bello ciuili. lib. 1.

Auſigda, vrbs Libyæ, Hecatæus inſulam eſſe ſcribit. Steph.

Auſinza, Perſidis vrbs. Ptolemæus.

Auſitis, Mauritaniæ Cæſarienſis oppidū. Ptol.

Auſitis, regio in qua natus eſt Iob. Hebr. Hus.

Auſoba, Hiberniæ fluuius. Ptolem.

Auſon, vel Auſonius, Vlyſſis & Calypsûs filius à quo poſtea Italia Auſonia dicta eſt, & eiuſdem populi Auſones, Auſonij, Auſonides. Vide Stephanum de deriuatis ab Auſone. In Italiam venit anno ante vrbem conditam 290. claſſe ab Auruno exceptus eſt, cui & ſedem in orientali Italia conſignauit.

Auſonia, pars Italiæ in qua ſunt Beneuētum, Ouidius linguam Auſoniam dicit pro Latina, 5. Triſt. Eleg. 8. Virgilius Terram. 4. Æneid. Tibrim 5. Æneid. Terracina, ab eodem. Auſone dicta. Feſto nunc pro tota Italia ſumitur, quæ Apennino finitur.

Auſones, antiquiſſimi Italiæ populi, ſupra Circeios, Oſcis finitimi, qui ea tenuerunt loca, in quibus poſtea conditæ fuerunt Cales & Beneuentum, ita dicti ab Auſone Vlyſſis & Calypſus filio, qui eiſdem in locis Aruncam vrbem condidit. Feſtus. Inde Arunci à Virgil. libro 7. Æneid. vocantur. Hi primùm extrema Italiæ littora coluiſſe dicuntur quæ à Lacinio promontorio vſque ad Salentinos extenduntur: vnde & eius loci mare Auſonium eſt appellatum. Plin. lib. 3. cap. 10. Poetæ tamen ſuo more Auſoniæ nomen vniuerſæ communicant. Italiæ: Italóſque omnes Auſonios appellant. Virg. 4. Æneid.

Quæ tandem Auſonia Teucris conſidere terra?
Inuidia eſt?

Idem 11. Æneid.

Sermonem Auſonij patriam, moreſque tenebunt.

Auſonium in mare, aliàs Siculum, pars Ionii Brutiam alluens, à Tarento incipit: ab Auſone Vlyſſis & Calypſus filio, qui illic regnauit. Vide Hadriaticum.

Auſonius ſophiſta, ſcripſit epiſtolas, & alia quædam ad Nonnum. Suidas.

Auſonius Gallus, Burdigalenſis poeta, cuius extant epig. epiſt. Idyllia Panegyr.

Auſtagena, Parthiæ tractus, vbi Naptha profluit. Plin.

Auſtanitis, Armeniæ maioris regio. Ptolemæus.

Auſter, ventus meridionalis calidus, & humidus, exitialis & morboſus, ab hauriendis aquis dictus: vnde etiam Græcè eadem ratione νότος appellatur: quoniam νότις, Latinè humor, ſeu liquor dicitur. Virg. 1. Georg.

-- vnde ſerenas
Ventus agat nubes, quid cogitet humidus Auſter.

Et 4. Georg.

Frigidus vt quondam ſyluis immurmurat Auſter.

Hinc Auſtrale, & Auſtrium, νότιος.

Auſtrália, inſula Oceani Septentrionalis, à Romanis Claſſaria, dum Germanicus Cæſar ibi rex claſſibus gereret. Plin. l. 37. cap. 3.

Auſtraſia, olim regnum, de qua ſic Munſt. libr. ſecundo Coſm. Anno Chriſti 1541, inquit, cùm filij regum Franciæ multiplicarentur, diſtracta eſt Francia in multa regna, durauítque hæc diuiſio vſque ad annum Chriſti 618. tunc enim omnia particularia regna in vnam redierunt monarchiam. Vnum appellabatur Auſtraſia, alterum Neuſtria: tertium, regnum Sueſſionis. Sedebat & Aureliæ rex proprius: durabant tamen Auſtraſia & Neuſtria longiori tempore, quàm reliqua regna. Extendebatur autem Auſtraſia vſque ad Rhenum: & habuit rex ille regiam ſuam Metis, aliquando Aquiſgrani, vel, vt alij volunt, Coloniæ. Includebat enim Auſtraſia Lotharingiam, Brabantiam ac totam terram, quam circunſcribunt Moſa & Rhenus à Colonia vſque ad Alſatiam, vocabatur autem hoc regnum Auſtraſia, ab Auſtraſio præſide, quem Iuſtinianus Imperator illi regioni præfecerat. Alij tamen dicunt Auſtraſum regem in ea terra fuiſſe priùs, quàm Belgica à Francis ſubiugaretur. Sunt rurſum tertij, qui Auſtraſiam ab Auſtro denominatam putant, quòd ſcilicet auſtralior ſit reliqua Gallia, ſicut Auſtria orientalior reliquis Germaniæ regionibus. Nunc Lotharingia à Lotharo rege nuncupant.

Auſtria, ſub Pannoniæ ſuperioris nomine his verbis deſcribitur à Georgio Rithaymero in ſuo de ſitu orbis terrarum compendio: Pannonia ſuperior ad Solis ortum Leythæ fluuio iungitur: Ptolemæus huic Rabonem ab Ortu terminum ſtatuit. Onaſo fluuio & Norico ad Occaſum. Sunt qui Cætio monte ab eo cardine finiunt. Teio fluuio & Morauia à Septentrione: nam eò vſque hodie protenditur. Ab ea parte qua decurrit Sol, habes montana Styriæ. Gleba vbere & fertili gaudet, omnique genere frugum, & minimo colitur impendio. Crocum generoſum gignit, cum quo nullum aliud bonitate

certare poteſt. Vinum naturæ amicum. Vrbes & antiquæ & nobiles multæ; quarum maximè inſignis Vienna extat, frequentibus Turcarum oppugnationibus, litterarum ſtudio, frugũ mercaturæque copia nobilis. Flumina Auſtriæ ſunt Danubius, olim regionis limes, nunc medius eam ſecans: Onaſius, Traunus, Erlaphus, Traiſius, Ypſius, Melicus, Marchia, Teius, qui Morauiam ab Auſtria diſiungit, Campus vario piſciũ genere clarus, Leytha, & Suegadus in quo ſcitiſſimi ſaporis cancri. De origine vocabuli huius regionis hæc refert Lazius in comment. rerum Viennenſium: Auſtriæ nomen recenti ſeculo natum eſt, ante annos circiter quadringentos, ab Auſtri (vt credo) venti flatu, qui iſta in regione frequens eſt, vel ob ſimilitudinem Germanicæ appellationis *Oſterreich*, quod nomen Orientali regnorum ſuorum limiti Francorum reges indiderant, ceu & Occidentali *VVeſtenreich*. Habuit hæc regio olim Marchiones, poſtea duces, deinde Archiduces, quibus hodie paret: Lazius, Munſter.in Coſmogr Cuſpinian. Bonfin. lib 4. Decad. 4. rerum Hungaricarum.

Auſtri cornu, promontorium in Æthiopia. Strabo lib. 16.

Auſugáni, populi inter Feltriam & Tridentum, ab Auſugo oppido, quod nunc Vallis Sugana, vulgò appellari ſolet, in qua magna eſt lanarum copia.

Autánder, filiam habuit Tagiram, Steph. in Tauchira.

Auſum, Mauritaniæ Cæſarienſis vrbs. Ptol.

Autaris, Arabiæ fœlicis locus. Plin.

Autariatæ, gens Theſprotica. Steph. & Illyrica, Strab. Arr. Diodoro.

Auentum, Byzacenæ regionis oppidum in Africa propria. Anton.

Antei, Arabiæ populi. Plin. lib. 1. cap. 28.

Authe, Alcyonei gigantis, qui Herculis telis confoſſus eſt, filia. Is enim filias habuit ſeptem, quæ ob patris mortem in mare ſeſe præcipitantes, ab Amphytrite in Alcyones aues mutatæ ſunt. Harum nomina, Phoſonia, Anthe, Methone, Alcipe, Pallene, Aſterie, & Deimo: Ianus Parrhaſius in Claudianum.

Athetani, Hiſpaniæ Tarraconenſis populi. Ptolem.

Authites, Ægypti nemus. Steph.

Autini, vel Auteri, Ptol. Hiberniæ inſulæ populi.

Autoba, Æthiopiæ vicus circa Nilum, Ptolemæus.

Autobulus, pictoris nomen, Plinius libro 35. cap. 11.

Autócanes, mons Homero in Hymnis.

Authochthones, populi qui non aliò referunt originem ſuam, verùm ex ipſo ſolo nati videri volunt. Latini indigenas vocant.

Autolala, Libyæ interioris oppidum. Ptolemæus.

Autólia, vel Auticilia, Sinonis primi vel Autolici filia, quæ cùm Laerti Itacæ regi nupſiſſet, à Siſypho latrone intercepta eſt & compreſſa, ex quo concubitu natus eſt Vlyſſes.

Aulius, fuit conditor Sinopis, & comes Iaſonis, apud Strabo. Tertius Athleta, nobilis pancratiaſtes, cuius ſtatuam in foro fuiſſe author eſt. Pauſan & Plin. lib. 34. cap. 10.

Autóloles, populi Mauritaniæ Tingitanæ, à Getulis oriundi, finitimos omnes curſus celeritate ſuperantes: Silius li. 3.

Necnon Autololes leuibus gens ignea plantis,
Cui ſonipes curſu, cui ceſſerit incitus amnis,
Tanta fuga eſt.

Autólicus, filius Mercurij & Cliones Deucalionis filiæ, auus Sinonis, qui Troiam prodidit, vel etiam Vlyſſis. hic ſolebat non modò ſe, ſed etiam ea quæcunque furto abigebat, variè transformare Homerus & Plato de rep. Ouid.

Naſcitur Autólycus furtum ingenioſus ad omne.

Alter fuit Parnaſſi incola, qui furto vicinorum bona ſurripiebat. Strabo lib. 9. Condidit Sinopem, fuitque Iaſonis comes.

Autolemus, vir quidã, de quo ſic Mart. in epig.

Dixerat Autolemus flammas conſultus Aruſpex,
Die cauendas poſtero:
Credidit & rerum dubius de mane ſub amnis,
Delituit Ethri ſibi vadis:
Sed neq; ſic factum effugit: nam dum innatat Arno,
Ictus crematur fulmine.

Autolycus, nobilis pancratiaſtes, cuius ſtatuã in foro fuiſſe auctor eſt Pauſanias. Plinius libro 34. cap 8.

Autómalax, præſidium à Ptolemæo, vrbs Cyrenes, quæ & Pentapolis, à quinque eius præclaris vrbibus, Berenice, Arſinoide, Ptolemaide, Apollonia, Cyrene, Automala Straboni dicta. Stephano vrbs Libyæ.

Automate, inſula vna inter Cycladas: Hiera etiam dicta. Plin. lib. 2. cap. 37.

Autómedon, vel Antomedon, Diorę filius, Achillis auriga, & Pyrrhi armiger. Virg. lib. 2.

Vna ingens Periphas, & equorum agitator Achilles,
Armiger Automedon, &c.

Autómoli, gens Æthiopica. Steph.

Autônoe, Cadmi, Thebarũ regis filia ex Hermione coniuge, & Ariſtæi coniux, ex qua peperit Ætenem, Heſiodus in Theogonia. Oui. li. 3. Metamorph.

Autoſthones, Athenienſium Archon circa 27. Olymp.

Autricum, vrbs Carnutum, Ptolemęo. *Chartres* vulgò.

Autrigones, populi Hiſpaniæ. Mela lib. 1.

Autumedon, vir. Cic. pro Sext. Roſc. Ameri. Non adeſt ille Tullius Roſcius, non ſuis manibus in curru collocat Autumedontem illum ſui ſceleris acerbiſſimi nefariæque victoriæ nuntium.

Auus, fluuius Theſprotiæ, ad quem Parauæi populi habitant. Steph.

Auxeſia & Damia, puellæ Cretenſes, quæ cùm in ſeditione obrutæ fuiſſet lapidibus, apud Trœzenam ciuitatem, in earum gratiam & memoriam feſtum ſolemne inſtitutum fuit, quod Lithobolea vocitabatur. Herod. lib. 5.

Auximum, Piceni vrbs in Italia, à qua Auximates populi dicti. Strab. vulgò *Oſinum* dicitur: belli ciuilis tempore in poteſtatẽ Cæſaris venit.

Auxume, regia ciuitas Æthiopiæ, Ptolemæo. Axomite, vocatur ab Arriano in ſuo Periplo maris rubri. Α'ξωμίτης habet Stephanus. Chaxumõ fortè hodie nõmen habet.

Auxumum, Straboni: Oximum Liuio, Picenorum vrbs in Italia eſt. Procopius ſcribit Romanis Metropolis dici: hodie Oſmo vocari Leander auctor eſt.

Auzacia, Ptolemæo Scythiæ extra Imaum montem vrbs eſt: Saccio incolis dici ſcribit Morius Niger.

A X

Axa, filia Caleb. Ioſue 15. Iudicum 1. quæ 1. Paral. 3. Achaſa ſcribitur. Lat. compoſita vel adornata, aut laſciuiens, ſiue confractio, vel diruptio velaminis.

Axalita, Bæticæ oppidum, quod Lora hodie Cluſio ex Lori antiquitatibus.

Axanthos, inſula infra Hyberniam & Britanniam in Oceano ſeptentrionali. Plin. lib. 4. capite 16.

Axaph, ciuitas in tribu Aſer, Ioſue 19. quæ c. 11 ſcribitur Aſchſaph.

Axatiara, oppidum in conuentu Hiſpalenſi. Plin. lib. 31. cap. 3.

Axelodunum, Britanniæ inſulæ oppidum. libro Notit. *Hexham* Camdeno.

Axẽnus pontus, quem hodie Pontum Euxinum dicimus, ſic à truciaccolarum barbarie appellatus. ἄξενος enim inhoſpitalis eſt. Nam vt Strabo lib. 7. tradit, ſolebant Scythæ, maris huius accolæ, hoſpites immolare, eorúmque carnibus veſci, caluíſque vti loco poculorum. Ouidius de Ponto.

Frigida me cohibent Euxini littera Ponti:
Dictus ab antiquis Axenus ille fuit.

Axia, vrbs Locrorum Ozolorum, ab Axia filia Clymeni. Eſt & alia Italiæ. Steph.

Axiacæ, ſunt populi Sarmatiæ Europææ, inter Tyram & Boryſthenem amnes, & Peucinis & Carpianis proximi, ita dicti ab Axiace fluuio ex Peucinis iugis naſcente, qui Carpatho montis adhæret. Hos autem populos iuſtiſſimos fuiſſe tradit Pomp. libro 2. vt qui furti omnis ignari, nec ſua cuſtodirent, nec aliena contingerent. Meminit horum & Plinius lib. 4. ca. 12 Ptol. lib. 3. cap. 3.

Axiace, Mercatori Europæ oppidum ad Pontum Euxinum, quod nunc Oczakou quibuſdam vocatur.

Axiaces, fluuius, qui & Hypanis. Vide Hipanis. Hic Carpatho monti cohæret, à quo vicini populi Axiacæ nominati ſunt. Mela lib. 2. Ptol. lib. 3. cap. 5. Plin. 4. cap. 12.

Axica, Indiæ intra Gangem vrbs. Ptol.

Axima, vrbs Perſidis. Ptol.

Axinia, Arcadiæ mons.

Axinium, Celtiberorum vrbs. Appian.

Axiochus, philoſophus, cui Plato librum de morte ſcripſit, & dicauit.

Axino, frater Alpheſibœæ, quæ Alcmæoni nupſit, à quo Alcmæon ipſe interfectus creditur: vel, vt Ouid. à filiis Callirhoes.

Axiopolis, Myſiæ inferioris vrbs, Ptol. cui Danubius ab hac ad Pontum vſque Iſter nominatur. Hanc vrbem hodie Colonamich dici ſcribit Oliuarius in Melam: etſi malè Aria pro Axiopoli legat ex tabulis Ptolemæi minùs caſtigatis.

Axiothea Phliaſia, nobilis mulier, quæ vnà cum Laſthemia, Platone præceptore vſa, ornatúque interim virili auditorium eius ingreſſa eſt. Plutarchus & Laërtius.

Axiopolis, Myſiæ inferioris vrbs. Ptol.

Axiotæ Troadis gens. Heſych.

Axium, Ptolemæo cap. 10. lib. 3. ciuitas Myſię inferioris, vel Mediæ inferioris.

Axiæ, fluuius Paphlagonum per Mygdoniam fluens. Plin. lib. 4. cap. 10. Herodot. lib. 6. Labitur in ſinum Thermaicum, efficit pecudem nigram quæ ex eo potauit, diuerſa ab Heliacmone vicino amne, natura, qui velleris nitorem potæ ex ſe pecudi affert. Vide Axus.

Axon, Ionum fluuius in minore Aſia. Plin. lib. 5. cap. 57. fluuius item in Caria.

Axona, fluuius in extremis Remorum. hinc Axones, eius accolæ. Lucan. lib. 1.

Et Biturix, longiſque leues Axones in armis.

Vulgò, Le *Diſne*, aliis *Ayſne*.

Axos, vrbs Cherroneſi Thraciæ.

Axumis, Indiæ intra Gangem vrbs. Ptol.

Axumites, metropolis Æthiopum. Stephanus.

Axus, Macedonum fluuius. Vide Axius. Stephano, Axus ciuitas eſt Cretæ.

Axylis, Marmaricæ villa in Africa. Ptol. Forſeſt hodie, Mercat.

Axylus, Phryx, è ciuitate Ariſbe, inſigni erat humanitate & beneuolentia in hoſpites. Homerus lib. Iliados 6.

A Z

Aza, Armeniæ minoris oppidum, Plin. & Ponti Cappadocici. Ptol. & montis nomen in Palæſtina. Ioſeph. 12. antiq.

Aza, i. fortitudo, aut capra. nomen viri. 1. Eſd. 2.

Aza, vrbs Palæſtinæ, quæ & Gaza, ab Azone Herculis filio. Steph.

Azabel, rex Syriæ.

Azabetis tænia, Sarmatiæ Aſiaticæ vrbs. Ptol.

Azagarium, Sarmatiæ Europiææ oppidum. Ptolem.

Azmora, Armeniæ minoris circa Cataoniam caſtellum. Strabo.

Azan, mons Arcadiæ, Cybele deorum matri ſacer: à quo nonnulli vicinam regionem Azaniam vocatam volunt: quam tamen Stephanus ab Arcadica muliere nuncupatam mauult, quę Azano dicebatur. Statius lib. 3. Thebaid.

Venit & Idæis vlulatibus æmulus Azan.

Azana, Æthiopiæ regio, ſinum rubri maris Barbaricum appellatum obtinens: à qua Azanum mare dictum. Plin. lib. 6.

Azanes, Arcadiæ populi, inter Græcos vetuſtate præſtantes, atque Parraſij. Strabo lib. 8.

Azani, Phrygiæ vrbs, Steph. & Scythiæ intra Imaum populi. Ptol.

Azania, Æthiopiæ regio. Ptol. Xia fortè hodie. Plinius Azanium mare hinc nominat.

Azania, vrbs Maſſylienſium. Steph.

Azania, ſiue Azanium, vrbs Aſiæ minoris. Herodoto Æzanum: ita dicti à monte editiſſimo, cui Azan nomen eſt, ſiue vt Stephano placet, ab Arcadica quadam muliere, quæ Azano dicebatur, vt dictum eſt: huius regionis incolæ Azanes dicti ſunt. Arcades enim, eodem Stephano teſte, olim in tres præcipuos erant diuiſi populos, Parrhaſios, Azanas, & hiſce recentiores Trapezuntios. In hac regione fons fuit, cuius aquam guſtantibus tâtum deinceps aquarum oboriebatur faſtidium, vt ne odorem quidem earum ferre poſſent. Placet nonnulli Azanij fontis aquas vini, non aquæ, faſtidium generare: quorum iudicio quo minus ſubſcriberem, fecit Eudoxi ipſius authoritas ex ſexto lib. De terræ circuitu. Huic fonti vim contrariam obtinet qui in agro Clitorio eſt, cuius aquas qui guſtauerit, abſtemius redditur. Ouid. 4. Met.

Azanias, nomen viri 2. Eſd. 11. Lat. auris Domini, ſiue oſcultatio Domini, vel arma Domini.

Azanium, Phrygiæ vrbs, ab Hermogene initio vocatam *Hexagxanon*, ex Stephano ſcribit Hermolaus: quo loco ἑξάνον apud Stephanum reperitur.

Azánium, fons, ait Eudoxus, cuius aquam guſtantibus tantum vini tædium ſuperuenit, vt ne odor quidem eius perferatur. Vitruuius & Plinius aſſerunt talem fontem, ſiue lacum fuiſſe, in agro Clitorio. item Azanium eſt Æthiopiæ promontorium. Plin.

Azanoth thabor, ciuitas, terminus tribus Nephthali. Ioſue 18. Lat. aures contritionis vel confractionis.

Azar, Ægypti mons. Ptol.

Azara, Armeniæ maioris vrbs, iuxta Araxen fluuium, & templum Dianæ dicatum in Perſia. Strabo. Item vrbs Sarmatiæ Aſiaticę. Ptol.

Araba, vrbs Sarmatiæ Aſiaticæ. Ptol.

Azarcel, nomen viri, 1. Paral. 12. 25. adiutorium vel auium Dei.

Azária, qui & Vzia, XIII. Iudæorum rex, regnauit annis LII. auxilium vel atrium Domini.

Azária, filius Amaſiæ regis Iuda, 4. Reg. 14. qui 2. Paral. 26. Ozias dicitur. Eſt & nomen ſacerdotis 2. Paral. 26. Filius Ioanan 2. Paral. 28. Filius, item Ethan, filij Zaræ, filij Iuda 1. Paral. 2. Vide & 1. Paral. 6.

Azatithia, fons in Phrygia, quæ Epitetus dicitur, paululum ſupra mare, qui paruos crocodilos nutrit. Strab. libro 12. Stephanus Zaretam vocat.

Azáricam, ſiue Azricam, i. auxilium reſurgentis, vel vendicantis, vel fortitudo vacua; nomen viri. 2. Eſd. 11.

Azatha, Armeniæ maioris oppidum. Ptolemæus.

Azau, filius Nachor ex Melcha. Gen. 22. Lat. videns, aut prophetans.

Azaneni populi, à quibus deletis Azanenici cognomen retulit Alexander Seuerus Imperator.

Azaz, pater Bala, 1. Paral. 5. Lat. fortis.

Azazena, regio à Romanis deuaſtata.

Azazias, nomen viri. 2. Paral 31. Lat. fortitudo Domini.

Azbai, nomen viri. 1. Paralipom. 11. Lat. Hyſſopus mea.

Azboc, nomen viri. 2. Eſdr. . Lat Hircus, vel fortitudo vacuitatis, aut fortis diſſipatio.

Azéca, ciuitas Amorrhæorum, quæ ſorte ceſſit tribui Iuda. Ioſ 15. Nehem. 11. Hieronymo inter Eleutheropolim & Æliam ſita: quo loco Deus grandine & lapidibus gentes perdidit. Ioſue 10. Philiſtiim illic caſtra contra Iſrael habuerunt. 1. Reg. 17. Hanc reparauit Roboam rex Iuda. 2. Paral. 11. & rex Babylonis eandem debellauit. Iere. 34. Lat. fortitudo, ſiue ſepta.

Azei, & Azeotæ, populi Troadis. Steph.

Azénia, pars tribus Hippotontidis in Attica. Steph.

Azetene, Armeniæ maioris regio. Ptol.

Azer, nomen viri. 2. Eſd. 3. Lat. atrium, vel adiutorium, fons exercitus, vel fortitudo fœlicitatis.

Azgad, viri nomen 1. Eſd. 2. 8.

Azia, i. fortitudo, ſiue hircus Domini, nomen viri. 2. Eſd. 11.

Azilis, vel Aziris, vel Azirus, locus, vel vrbs, vel fluuius. Libyæ. Steph.

Azicis, Marmaricæ vicus. Ptol.

Azij, vel Aziotæ, Troica gens. Steph.

Azicis, ciuitas in Armenia minore, iuxta Euphratem. Ptol.

Aziris, Armeniæ minoris oppidum, Ptolemæo. Nigro *Arzicham*,

Aziza, nomen viri. 1. Eſd. 10. Lat. fortitudo, aut fortis.

Azmaceth, nomen viri. 2. Reg. 23. qui 1 Paral. 1. dicitur Azmot, 1. Eſd. 2 Lat. fortis mors, ſiue hircus, aut fortitudo mortis.

Azmoth, filius Ioada, filii Achaz.1. Paral.8.12. 17. Filius item Iore.1. Paral.9. Nomen præterea cuiuſdam alterius,1. Paral.11.qui,1. Reg. 23. dicitur Azmaneth.

Azochis, vrbs circa Meſopotamiam. Plin.

Azon, Vide Aza.

Azonax, vir à quo in magicis inſtructus eſt Zoroaſtres. Plin.lib.30.cap.1.

Azor, filius Eliacim, filii Abiud. Lat. adiutor, vel accinctus. Matth.11.

Azorus vrbs Pelagoniç Tripolitidis. Steph.

Azotii, populi in terra Chanaan, contra Aquilonem. Ioſue.11. Lat. ignis dilecti, vel patrui.

Azotus, Hebr. Aſdod,i. deprædatio, ſiue ignis dilecti, aut ignis patrui inſignis Palæſtinæ vrbs inter Aſcalonem & Ioppem in tribu Dan, in qua gigantes habitarunt, capta à Ioſue duce. Ioſ.11. Sorte ceſſit tribui Iudæ. Ioſue 15. Hæc vna è quinque ciuitatibus Allophylorum, templo Dagon idoli nobilitata,1.Reg.6. Quam vt ait Steph. condidit quidam è mari rubro profugus ex nomine vxoris ſuæ Azes, Volater. lib. 11. Cuius in Scripturis multa eſt mentio. Ier. 25. Amos 1. & 2. Sophon. 2. Zach 9 Iſa.20.2. Par. 26. In hac Philippus prædicauit Chriſtum. Act. 8. Eſt & Azotus vrbs Achaiæ. Pompon. Strabo. Steph.

Aziel, nomen viri.1 Paral.12.

Azuba, mater Ioſaphat, filia Sala.3. Reg. 22. vxor, item Caleb filii Eſron, filii Iuda.1. Paral.2. 2. Paral.20.

Azur, pater Ananiæ prophetæ. Ierem. 28. Pater item Iezoniæ. Ezech.11.

Azuritanum, oppidum in Africa. Plin. lib. 5. cap.4.

Azylia, Epiri oppidum. Ptol.

Azzi, nomen viri.1 Eſd.11.

B A

BAAL, Aſſyriis, Iouis nomen, Punicis, dominum ſignificat, inquit Auguſtinus, vnde Baalſamen, quaſi dominum cœli dicunt. Fuit autem idolum Samaritanorum & Moabitarum, Græci Martem putant, Numer. 12. quod deſtruxit Gedeo. Iudic.6. Eſt & nomen loci.1 Paral.5. Filius item Ioel.1.Paral 5. Filius Abigabaon,1.Paralipom.8. Poſtremò filius Iabel.1.Paral.9. Vox Hebræa ſignificat idolum aut dominans, vel ſubiiciens aut poſſidens, cum quo ſequentes voces cognationem & ferè eandem ſignificationem habent.

Baal, mons circa Libanum in finibus Apollophylorum,

Baala, ciuitas in tribu Iuda Ioſ. 15. quæ & Cariath iarim & Cariat-baal dicitur.

Baalath, ciuitas in tribu Dan, Ioſ.19. Ciuitas à Salomone condita.3. Reg.9.

Baalberith. Iudic.9. Idolum vel dominus fœderis.

Baal-gad, nomen montis ſub monte Hermon. Ioſue 11. & 13. Lat Dominus exercitus.

Baal-haſor, locus infra Ephraim vrbem Beniamin.2. Reg. 12. Lat. Dominantis atrium aut fœnum.

Baal-hermon, mons circa Libanum in Palæſtinæ finibus. Iudic 3. Lat. poſſeſſor deſtructionis

Baália, nomen viri.1.Paral.2. Domini ſiue idoli Deus.

Baal-iada, filius Dauid.1. Paral.14 poſſeſſor ſcientiæ,

Baálim, idolum, 1. Reg.7.2. Paral.28 Ierém. Rex item filiorum Ammon, Ierem. 40. Domini, Gallicè, *Patrons.*

Baal-meon, ciuitas Amorrhæorum, quæ ſorte obtigit filiis Ruben. Num.32. Ioſ. 13. Hæc eadem dicitur Beelmeon, Dominus habitaculi ſiue idolum peccati.

Baal-pháraſin, locus in terra Chanaan 2.Reg. 5. Paral. 14. Lat poſſidens diuiſiones

Baal-thamar, vicus iuxta Gabaa, in tribu Beniamin. Iudic 20. Dominus palmæ.

Baána, filius Remmon Berothitæ 2.Reg. 4. Pater item Eled. 2. Reg.13. Filius item Ahilud.3. Reg. 14. Lat. in reſponſione, vel in afflictione vel in Cantico

Baaras, locus & nomen plantæ mirabilis, cuius virtutes vide apud Ioſephum, lib. 7. cap. 25. de bell. Iudaic.

Baarſares, Babyloniæ regionis fluuius, Ptolemæo.

Baáſa, III. rex Iraël, regnauit annis XXIIII. impius: omnium Hieroboam familiam & Nadab interfecit. 3. Reg.15. Ioſeph. libro 8. capnono.

Baáſa, filius Athia.4.Reg.9. Lat. in factura ſiue in tinea, aut in compreſſione, vel ſcrutationem tollens.

Baba, Mauritaniæ oppidum, Auguſti colonia Iulia campeſtris appellata. Plinius libro 5. cap. primo.

Babáctes, & Bactes, Bacchi cognomen, ἀπὸ τοῦ βαβάζειν quod eſt vociferari. Bacchæ enim in Liberi patris Orgiis inconditos quoſdam vlulatus edebant.

Babanenſes, populi Hiſpaniæ citerioris, in conuentu Carthaginenſi, quos inter celeberrimos ſtipendiariorum collocat. Plinius libro 3. cap.3.

Babas, vir maximæ virtutis, cuius ſolius rex Herodes Aſcalonita conſiliis vtebatur, quòd rerum publicarum non parum gnarus eſſet, ac proinde eum tyrannus ſuſpectum habẽs, crudeliter ipſi oculos erui iuſſit. Ioſeph.

Barbæ, vrbs Libyæ. Steph. Vide Iulia campeſtris.

Babel, ciuitas, Gen.11. Lat. confuſio, ſeu com-

miſtio. Steph. Seleucia dicta. Vide Babylon.

Babiba, Libyæ inferioris oppidum. Ptolem.

Babila, Armeniæ maioris vrbs Ptol.

Babilius, homo Romanus, quem Plinius lib. 19. in procœmio ſcribit, à freto Siciliæ, ſexta die, adminiculo herbę lini, Alexandriam perueniſſe: quod & quibuſdam aliis accidiſſe tradit.

Babotana, Paropaniſi vrbs. Ptol.

Babrantium, vel Babras, Stephano, oppiduli nomen eſt Æolidis prope Chium, à quo gentile Babrantius.

Babulis, βαβυλὶς, appellatur vrbs non procul à Delta, Nili inſula, eam partem ſpectans, in qua ſita eſt Memphis ampliſſima Ægypti vrbs, quæ hodie Cayrum appellatur.

Babylas, præſul Antiochenus, vitæ meritis & doctrinâ præſtantiſſimus. Euſeb. 11. Is cum ad martyrium duceretur, hæc de Pſalmis accinuiſſe dicitur: *Conuertere, anima mea, ad quietem tuam: Dominus enim reſpexit te.* Sunt qui ſcribunt tres adoleſcentes fratres, educatos à ſene raptos & ipſos poſt varia tormenta ad cædem, detrectantes deorum ſacrificia, Babylam ante ſe iugulari curaſſe, ne quis metu ſupplicii reſiſteret poſtea: atque ita illis interemptis, cùm dixiſſet: Ecce me, & liberos, quos Deus mihi tribuerat, porrexiſſe ceruicem, mandaſſéque aſtantibus, vt catenas, quibus vinctus erat, vnà cum ſuo corpore ſepelirent, ne ornamentis ſuis mortuo carendum eſſet: hæc ex catalog. Epiſcop. de quo ita ſcripſit Theodor. lib. 3. cap. 10. hiſtor. Eccleſ. Erãt autem tunc (de Daphnæo Apollinis templo loquens) illic poſitæ clariſſimi victoris martyris Babylę reliquiæ, & qui cum illo vnà decertarant, adoleſcentium quorundam: apparebátque fallacis vatis conſueto mendacio obſiſtere gratiam martyris. Idem & Iulianus Apoſtata intelligens (tenebat enim ex antiqua adhuc pietate martyrum potentiam) ipſe quidem indè corpus mortuum tranſtulit nullum: reliquias autem victoriæ corporum martyrum tradidit deportandas Chriſti cultoribus, qui cupidè in lucum venere, & arcam plauſtro impoſuere præeuntibus tubis, & choreis, & cantibus Dauidicam melodiam inſonantibus, & ſingulis membris accinentibus: Erubeſcant omnes, qui adorabãt ſculptilia: deiectionem enim dæmonis arbitrabantur tranſlationem martyris. Item ibidem cap. 12. Dæmon quidem ille fallax vates martyris gloriam auxit, ſuáque nudauit mendacia: fulmen autem cœlitus demiſſum, totum templum incendio conſumpſit, & in minutiſſimos pulueres redegit ipſius Pythij ſimulacrum, &c. B. Ioan. Chryſoſtomus in Panegyrico eiuſdem.

Babyle, ciuitas. Steph.

Babylon, vulgò *Bagadeht*, olim Ptolemęo, & aliis, Aſſyrię, ſiue Babyloniæ, ſiue Chaldææ totius primaria vrbs, à qua magna Meſopotamiæ Aſſyriæque pars Babylonia appellata eſt. Plin. libro 6. cap. 26. Hanc Strabo libro. 16. à Semiramide conditam tradit. Hebræorum verò literæ originem eius à Nembroth gigante, & à linguarum confuſione Babel nominatam volunt. Ambitus eius quadringentorum octoginta ſtadiorum, Euphrate fluuio mediam eam interfluente. Murum habuit coctili latere, atque interfuſo bitumine compactum, adeò latum, vt quadrigæ ſibi inuicem occurrentes, facilè pertranſire poſſent: foſſa extrinſecus latè patens, vice amnis circumfluebat: fronte murorum centum portę æreæ. Hæc vrbs cùm aliquando defeciſſet, & Semiramis circa cultum corporis occupata eſſet, ſoluta adhuc altera crinium parte, ad eam recuperandam cucurrit, nec priùs decorem capillorum redegit in ordinem, quàm vrbem in ſuam poteſtatem vidit reſtitutam. Lucanus libro 1.

Cumque ſuperba foret Babylon ſpolianda trophæis
Auſonij, &c.

Hæc in ſacris literis, omnibúſque hiſtoricis nota & celebris. Thueto Boughedot, Iacobo Caſtaldo Baldach, Barrio Bagadad. Pogdatim, & alibi Pagdaciam appellat Chalcõdilas, & Bagda Curopalates. Pro vario gentium idiomate, ſic variè ſcribi, & pronunciari autumo. Sunt qui Suſam veterum ſic nominari hodie volunt, vt Sabellicus, & in ſuo compendio hiſtorico Ioannes Bodinus, ſed magno errore: cùm Suſa Suſianæ metropolis ſit, ad Eulęum fluuiũ ſita, & Babylon omnium auctorum teſtimonio, in Aſſyria ad Euphratem ponatur. Vbi hæc Baldach quoque hodie videtur. Otto Friſingenſis lib. 7. ſcribit partem antiquæ Babyloniæ, quę adhuc habitatur, Baldach dici, ſeq; ex populis tranſmarinis intellexiſſe. Sed ſi nobis quoq; in re longinqua & obſcura diuinare liceat, auſim huic Babyloni accidiſſe, quód Auguſtæ Rauracorum, & aliis euenit, affirmare: vt quemadmodum pro hac Auguſta (quæ in ignobilem hodie pagum, vulgò Auguſt. euanuerit) locum celebrem, illiq; propinquũ, Baſileam accipimus: ſic pro illa Babylone quam penitus interiiſſe conſtat Baldach illi proximam, & Calyphe Babyloniæ ſede nobilem, nobis obtrudi ſinimus. Hanc noſtram cõiecturã ex tabulis Aſiæ, quas Iacobus Caſtaldus Venetiis edidit, ſed quæ, verè Abylfedeæ Iſmaëlis ſunt, ſumpſimus. In his namque tabulis iuxta Baldach oppidum, videntur quędam antiquæ vrbis fragmenta, quibus aſcriptum eſt, Babylonia. Beniamin certè in ſuo itinerario diuerſas vrbes facit ex Babylone & Bagdad. Hanc enim ille ad Tigrim, illam verò funditus deſtructam perhibet. Hanc Babylonem Ann. Viterbienſis Tetrapolim facit, ex Geneſeos cap 10. dicitque eam conſtare ex babel, Eregh, Achad & Kalne: de quo alii iudicent.

Babylon, Ægypti caſtellum, Straboni, natura munitum, à Babyloniis huc commigrantibus

conditum. Vna hîc è tribus erat legionibus quæ Ægyptum cuſtodiebant. Ptol. quoque Babyloniam vocat.

Babylonia, Ptolemæo, & aliis, maioris Aſiæ regio. Videtur Sinear à Moyſe vocari Gen.c.10. Meſopotamiæ partem ſpectans, ab ortu Suſianam, à Meridie ſinus Perſici partem, & ab Occaſu Arabiam deſertam: ita dicta à Babylone vrbe ſplendidiſſima, quæ olim Aſſyriorum regia fuit, & Chaldeæ totius caput.

Babylonicus populus fuit omnium orbe terrarum primus, de quo Beroſus lib.3. ita ſcriptum reliquit: Nimbrotus (inquit) accepto filio Ioue Belo, cum colonis, furatus eſt rituales Iouis Sagi, & cum populo venit in campum Sennaar, vbi deſignauit vrbem, & fundauit maximam turrim, anno ſalutis ab aquis diluuij 101. regnauitque annis 56. ac deduxit turrim ad altitudinem & magnitudinem montium, in ſignum atque monumentum, quòd primus in orbe terrarum eſt populus Babylonicus, & regnũ regnorum dicendũ. F. M. Adi Phil. Iud. tract. de Confuſ. ling. & Conſtant. Manaſſis poema chronicon ſect. xx. vbi narrat vano Nebrodi conſilio Babyl. turrim Chalares ſupra nubes euectam tanta excelſitate vt ad ipſum propelunarem globum accederet. vide etiam Epiphanij Monachi Hieropolitæ itinerarium Hieroſolymitanum hoc anno Græcè & Lat. editum Lut. à Fed. Morello P.R. Ariſt.l.3. Pol.c.15. in Ægypto poſt diem quartũ mouere licet medicis. &c.

Babylonij & Aſſyrij vxores ex publica authoritate emebant, quod hodie apud Arabes & Saracenos ſeruatur. Polyd. Verg. lib. 4. c. 4. de rerum inuent. Hi omne id tempus inter duos exortus interceptũ, diem vocabant: diem igitur ab exorto ſole auſpicabãtur. Pli. li. 11. Item Babilonij hac in re ſapienter factitare viſi ſunt, quòd teſte Herodoto lib.1. & Strab. 16. medicis non vtebantur: ſed languentes in forum efferebant, vt viri qui eos adirent, conſulerent hortarenturq; ad ea, quæ ipſi faciendo ſimilem effugiſſent morbum, aut alium effugiſſe nouiſſent: nec fas erat quempiam ægrotum ſilentio præterire. Idem factitabant Luſitani, & Ægyptij, Strabo lib. 3.

Babyrſa, caſtellum munitiſſimum Atropatiæ regionis in Aſia, prope Artaxatã vrbem. Strabo l.11.

Babys, frater Marſiæ, qui non veritus eſt ipſum Apollinem ad canendi certamen vocare. A quo quum eſſet victus, ab eodem ſupinus de pinu ſuſpenſus excoriatus eſt. Deinde quum Apollo pararet Babin quoque perdere, interceſſit Pallas, admonens hunc vſque adeo infeliciter & indoctè tibiis canere, vt omnino negligendus videretur, χάκιον inquiens βάβυς αὐλεῖ .i. Deterius Babys tibiis canit: quod & abiit in prouerbium de iis, quorum exercitatio ſemper vergit in peius.

Babyſenga, Indiæ extra Gangẽ emporiũ, Ptol.

Babytáce, vrbs Perſica. Steph. Huius incolæ ſoli mortalium aurum ſpernunt. Rhod.

Babaſcami, Arabiæ populi, quorum oppidum Riphearma vocatur, quo nomine hordeum appellant. Plin. lib.6. cap.28.

Bacales, populi Libyæ iuxta mare. Herod.4.

Bacalitis, Æthiopiæ ſub Ægypto regio. Ptol.

Bacare, Indiæ intra Gangẽ vrbs littoral. Ptol.

Bacaſcami, Zamarenorum oppidum in Arabia fœlici. Plin.

Bacaſis, Iaccetanorum in Hiſpania Tarraconenſi oppidum. Ptol.

Bacatæ, Marmaricæ nomi gens. Ptol.

Bachácar, viri nomen: 1. Paral.9. Lat. vacua vel inanis viſitatio, aut vapulatio, aut vacca.

Baccæi, Hiſpaniæ gens. Steph.

Baccha, villa circa Mæotidem.

Bacchanal, vel Bacchanale, locus in quo Bacchi feſta celebrabantur (Διωνύσιον) Plaut. in Aulula.

Bacchanalia, quæ & Dionyſia, Bacchi feſta, in quibus viri per noctem fœminis & teneræ ætati turpiter admiſcebantur per dolum. Vnde eſt illud, *Qui Curios ſimulant & Bacchanalia viuunt.* Hæc à multis Græciæ vrbibus triennio quoque celebrantur.

Bacchemon, Lactantio, Perſei & Andromedæ filius.

Bacchi mons, in Thracia eſt, circa Philippos. Appian.

Bacchi & Antibacchi, inſulæ duæ in Arabico ſinu. Ptol. Lteph.

Bacchia, Albaniæ vrbs. Ptolem.

Bacchis, vrbs Ægypti, iuxta Mœridis ſtagnũ. Ptol.

Bacchium, inſula maris Ægei. Liu.

Bacchimones, populi Orientales, Bocatio, cui poſtea ab Achemenide Bacchemonis filio. Achemenides appllati ſunt: hi Apollinis ritus ſe inueniſſe aſſerunt.

Bacchiadæ Corinthii, à Bacchia Dionyſij filia, oriundi: qui cùm Achæonem Meliſſi filium in nocturnis Orgiis diſcerpſiſſent, eius necem tam impotẽter tulit Meliſſus, vt obſeruato Iſthmiorum tempore, ſtans ante aram, Diras Corinthiis imprecatus ſit, niſi filij ſui necem vlciſcerentur, carminéque peracto, protinus ſe præcipitem dedit. Corinthij itaque, vt ſe religione ſoluerent, Bacchiadas ex vrbe eiecerunt: qui conſcenſa naui in Siciliam delati, inter Pachynum & Pelorum conſederunt. Ouid.3. Meta.

Et qua Bacchiadæ bimari gens orta Corintho
Inter inæquales poſuerunt mœnia portus.

Vrbem Corinthum annis fermè ducentis tenuerunt tyranni locupletiſſimi, numero plurimi, & genere clari euadentes, emporium ipſum adempto metu fructuoſum poſſedere.

Bacchides, Meſopotamiæ præfectus, tempore Demetrij Soteris x. Lyriæ regis, anno trecenteſimo octuageſimo quinto.

Bacchides, dux, Sinopem vrbem Lucullo prodidit. Strabo lib.12.

Bacchilides, Lyricus poeta Cous.

Bacchius & Bithus gladiatores nobiliſſimi, qui pares ætate & pares audaciâ fuerunt. Hinc natum prouerbium, Bithus contra Bacchium, quum duo pares viribus & audacia inter ſe dimicant. Horat. *Vt non compoſiti melius cum Bitho Bacchius.* Nam quum multos interfeciſſent, tandem congreſſi mutuis vulneribus ſe confoderunt.

Bacchilio, fluuius de Vicentinis montibus defluens.

Bacchus, Iouis ex Semele filius, vini inuentor, vnde & pro ipſo vino poni conſueuit. Primùm Dionyſius, deinde Liber pater, mox Oſiris, & Bromius, & Lenæus. A Græcis etiam διμήτωρ dictus, quòd duas matres habuiſſe fingatur. Ferunt enim Semele ex Ioue iam grauidam, cum amatore deo (qui ſe illi daturum, quicquid petiiſſet, per Stygiam paludem iurauerat) Iunonis dolo hoc ſibi munus rogaſſe, vt talis ſecum, qualis cum Iunone ſolebat, nocte vna concumberet, fulmine fuiſſe exuſtam, puerúmque vtero exemptum, Iouis femori fuiſſe inſertum: quē ille poſtea maturo partus tempore more grauidæ mulieris enixus eſt, vndè Bimater, & bis genitus Bacchus dicitur. Hunc primùm matertera eius Iuno clam nutriuit, poſtmodum Nymphis tradidit, quæ etiam ei alimenta dederunt. Habuit item Silenum alumnum, qui à ruſticis captus, à Mida Baccho eſt reſtitutus. Currum ei attribuunt poetæ, quem tygres & lynces ducunt, ſequitúrque Bacchantium turba, Deus vini ab Ethnicis eſt habitus, quòd primus vini vſum inueniſſet, vnde ſæpiſſimè pro ipſo vino ponitur. Sacer eſt ei & caper & aſinus, eò quòd ferulæ huic ſunt grauiſſimæ, cæteris iumentis non item: quæ ſacra huic Tamariæ populi ab Indorum victoria redeunti inſtituerunt, actis circum torcularia choreis, quàmdiu ſpumarent muſta, ἀπὸ τοῦ βάζειν, id eſt, à clamando: ſolebant enim Bacchantes clamare. Hic orbem terrarum peragrauit: multas nationes domuit, Indos debellauit, & primus omnium triumphauit, vectus Indico elephanto, quæ Dionyſia trophæa Nonnus vates Panopol. XLVIII libris heroicè celebrauit. Primus emere ac vēdere inſtituit, & diadema regum ac triumphum inuenit. Dictus Bacchus, vt Diodoro placet, à Bacchis mulieribus, quæ illum βακχεύοντες, hoc eſt, inſanientes, & immodeſtè ſe gerentes, in Indiam ſunt ſequutæ: ſiue (vt Euſtathio placet) ἀπὸ τοῦ βαχεῖν hoc eſt, à voci ferando & vlulando, adiecta litera κ, quò vaſtior ille Mænadum ſonus in ipſo dei nomine redderetur. Baccho templa hæc erecta ſunt in Ægina. Aleæ, apud Anthedonios, apud Argiuos, Buræ in Bryſea, in Bulide, Copæ, Coronæ, apud Lynethanenſes, apud Eleos, apud Epidauros, Hærenſes circa Ilium montem. Larymnæ, apud Megarenſes, Megalop, Mynſios, Orchomenios, Pellinenſes, Phliaſios, Licyonios, Tanagræos, Tegeates. Pauſanias.

Bacchus, Semeles filius fuiſſe fingitur, quia vinum filius eſt vitis: nam eius mater Semele nuncupata eſt ἀπὸ τοῦ σεῖειν τὰ μέλη à concutiendis membris ſcilicet, vel quod arbor ipſa maximè cæterarum membra, ramos ſcilicet, mollia & ventis facilè agitanda præbeat: vel quòd vitis per vinum hominum membra inflectat & regat. Iouis item filius dicebatur: quia innatus eſt vino calor quidam, & ab ipſa natura inſitus: neque poteſt niſi in locis calidis, aut in moderato calore ſaltem, vitis naſci. Iouis femori aſſutus fuiſſe dicitur, quia caloris maximè cupida ſit vitis, neque ſine illo viuere poteſt aut eſſe fructuoſa: quare per acriores hyemes vites complures moriuntur. Illum educaſſe Nymphe dicuntur è matris cineribus excipientes, quoniā omnium arborum vitis eſt humidiſſima, cuius fructus ſi aquam modicè ſortiatur, multo ſit ſalubrior, & creſcit eodem tempore. Dicitur etiam delatus in Ægyptum ob loci calorem, terræque feracitatem, cuius loci ſimilitudinem vitis requirit. Bacchus, id eſt, vinum pro bibentium ingenio alios facit audaciores, alios loquaces ac timidos, tamquam fœminas, ideò mas & fœmina creditus eſt. Hunc Muſarum comitem cenſuerunt: quia vini calor excitat ingenium: nam & diſertos & audaces, & fortes faciunt vini mercatoris pocula, teſte Horatio.

Fœcundi calices quem non fecere diſertum? &c.

Idem & nudus & ſemper iuuenis habitus eſt, quòd arcana effutiant facilè vino madidi. Reliqua de Baccho prolixè admodum deſcripta lege apud Diodorum Sic. N. Comitem, mytholog. libro quinto, cap. 13.

Bacchæ, Bacchi ſacrificulæ, quæ & Mænades, & Baſſarides, & Thyades noctu Baccho ſacrificabant alternis annis in Parnaſſe monte Bœotiæ. Dictæ ſunt Bacchæ ab inſanis clamoribus: currebant enim cum tædis & funalibus accenſis per noctem, quibus vtebantur in illis ſacrificijs, atque crinibus paſſis ita clamabant currentes, Eum; hoe, quæ voces ſunt bona ac fœlicia precantium. His poſtea vocibus in vnam cōpoſitis Euœus Bacchus vocari cœpit.

Bacchæ mulieres, tertio quoque anno ad Cithæronem montem cateruatim cum Thyrſis conuenientes, vbi Bacchi Orgia magno cum vlulatu celebrarent. Ouidius libro nono Metamorph.

Viq; tuo motæ proles Semeleia Thyrſo,
Iſmariæ celebrant repetita trienna Bacchæ.

Bacchus, martyr, vnà cum Sergio, ſub Diocletiano ad Euphratem paſſus eſt. Vterque ordinem in exercitu Cæſaris ducebat. Volaterran.

Bacchia, inſula iuxta Smyrnam commemoratur à Plin. lib. 5. cap. 31.

Bacelus, vir quidam effœminatus, totúſque luxuriæ deditus. Vide prouerb. Bacelo ſimilis.

Bacchiadæ, βακχιάδαι dicti fuerunt qui a Corintho

rintho exules in Siciliam deuenerunt , & vrbem inter Pachynum & Pelorum ædificantes Siculi facti ſunt. Hi à Bacchia Dionyſiij filij originem duxerunt. Strabo libro 8. de Corintho loquens Bacchiadæ , inquit , anni fermè cc. vrbem dominatione tenuerunt , & tyranni locupletiſſimi , & numero plurimi , & genere clari euadentes , emporium ipſum adempto metu fructuoſum poſſedere. Ouid. 3. Metamorph.

Et qua Bacchiadæ bimari gens orta Corinthi,
Inter inæquales poſuerunt mœnia partus.

Bacenor, nomen viri, 2. Mach. 12.

Bacenis, ſylua ingens trans Rhenum , Sueuos à Cheruſcis pro natiuo muro diuidit. Nunc Nigra ſylua dicitur , non longè à Friburgo & Badenſi agro , inter Atheſin , Rhenum , Necarum , Moyanum & Danubium , Germaniæ flumina , Hercyniamque Syluam , & Haſſiæ regionis Germanicæ montes. Cæſar lib. 6. Commentar.

Bachylides, lyricus, tempore Artaxerxis Perſarum Regis.

Bachylus, Eccleſiæ Corinthi moderator. Euſeb. lib. 5. c. 22.

Bacis , vates quidam Bœotius, cuius meminit Cicero lib. de Diuin.

Bacis, luctatoris nomen apud Pauſan.

Bacis , v. Corinthiorum rex , regnauit annis xxxv. A quo reges Bacidæ cognominati.

Becte, βάκτης Bacchi nomen, quemadmodum & Babactes ἀπὸ τῶ βάζω, inclamo, vocifero: ſolent enim Baccho , hoc eſt vino madidi , & mulieres , Liberi patris Orgia celebrantes , omnia tumultuario quodam & incondito clamore replere.

Bactra , orum , Scythiæ prouincia , vltra Aſſyriam, à flumine Bactro cognominata. Virg. libr. 2. Georgicorum.

Laudibus Italiæ certant non Bactra, neque Indi.

Eius prouinciæ populi, Bactri, Bactrij, & Bactriani vocati ſunt, quorum rex fuit Zoroaſtres magicæ artis inuentor.

Bactra item , ſiue Bactrum, Plin. lib. 6. cap. 16. oppidum eſt eiuſdem regionis , Bactrianorum regum regia & totius regni caput , ita dictum à Bactro fluuio : cùm antea Ariaſpe appellaretur. De Bactrianorum moribus memoriæ proditum eſt ab Oneſicrito , canes apud illos aliquos Sepulchrales vocant , quibus parentes morbo ætatéve confectos obiiciunt dilacerandos. Mulieres autem Bactrianos ſplendido cultu & vnguentis vti : à ſeruis & ancillis multò magis quàm viros coli, nec niſi equo inſidentes , magnóque & auri & gemmarum apparatu excultas in publicum prodire : matrimonii autem caſtitatem non ſeruare , ſed tam ſeruis quàm aduenis promiſcuè ſeſe commiſcere , nec à viris eo nomine accuſari , quibus ipſæ dominari videntur.

Bactrianum regnum olim mille vrbibus fuiſſe inclytum ferunt. Huius primus inſtitutor fuit Ceter, filius Aram, Ioſephus.

Bactros, fluuius in finibus Scythiæ Aſiaticæ, à quo Bactra regio & vrbs nomen ſumpſit, Herod. lib. 7. Luc. 3.

Errantes Scythiæ populi quos gurgite Bactros
Includit gelido, &c.

Bactrus , Plinio eſt Bactrianæ regionis fluuius. Bochara nunc nominari Marc. Niger aſſerit.

Bacturingeron eſt fluuius propinquus portui Patenno.

Bacuntius , Pannoniæ fluuius eſt , in Sauum influens. Plin. lib. 5. c. 35. Bozuutha Lazio vocatur.

Bacuti & Bacyriani, gens Parthis & Medis vicina. Steph.

Badacer , nomen ducis exercitus Iehu, 4. Regum 9.

Badacum, ciuitas Noricorum, ſiue Bauarorum, hodie *Salzburg*, à flumine quod Salezam vocant. Volaterranus.

Badad, pater Adad, regis quarti in Edom. Geneſ. 36. Lat. Solitarius, ſiue in mamilla, vel in dilectione.

Badaias, nomen viri, 1. Eſd. 10. Lat. Solus dominus, vel vectis domini.

Badan, nomen viri, 1. Regum 12. filius Vlam filii Sares, 1. Paral. 7. Lat. vectis, vel ſolus aut in iudicio.

Badanatha, oppidum eſt Thamudeorum , qui ſunt populi in Arabia locis mediterraneis degentes. Plin. l. 6. c. 28.

Bagatha, nomen Eunuchi. Heſt. 1. 2. Lat. in torculari, vel cibum tribuens.

Badas , fluuius Syriæ : iuxta quem ſepultus eſt Memnon , Simonides poeta in Memnone dithyrambo Deliacorum. Strabo libro decimo quinto.

Badena , vrbs in Heluetia , alia in Marchia : à Thermis apud Germanos nomen ſuum habens.

Badêos vrbs fœlicis Arabiæ, iuxta rubrum mare. Steph.

Badiza, vrbs Britanniæ. Steph.

Baduhenne, Lucus in Friſiis Tacito, vbi nongentos Romanorum confectos ſcribit. Seuen Vvolden fortè, id eſt ſeptem ſyluæ.

Bady, fluuii nomen. Pauſan.

Bæa, mons Cephaleniæ, à Bæo Vlyſſis gubernatore. Steph.

Bæaca, ciuitas Chaoniæ. Steph.

Bæbre, oppidum Cariæ. Steph.

Bæbro, oppidum Hiſpaniæ Bæticæ, inter Bætinium fluuium & Oceani oram in mediterraneo ſitum. Plinius libro tertio , capitulo primo.

Bæcyla , vrbs Iberiæ, iuxta Herculis columnas, Stephano.

I æla v. Belo.

Bænis , fluuius eſt Luſitaniæ, omnium eius re-

gionis fluuiorum longè maximus, cuius fons eſt apud Lantabras: alio nomine vocatur Minius. Strabo l. 3.

Bæſampſa, ciuitas in Arabico ſinu circa rubrum mare, quæ domus eſt Solis. Steph.

Bæſi. Vide CYTOPOLIS.

Bæterræ, Galliæ Narbonenſis vrbs, olim Septimanorum (à legionis ſcilicet Romæ numero) colonia. Hócque eſſe verum nomen, vel ex elogio marmori, quod illic viſitur, inſculpto apparet: hiſce verbis: M. Iunio Philippo, nobiliſſ. Cæſari, principi iuuentutis Septimanorum Bæterr. vel ex Græco nomine in antiquiſſimis manuſcriptis Ptolemæi tabulis lecto, βαιτῤῥαι. Quare illa Bæturæ, Bicteræ, Bleterræ, &c. tanquam corrupta quorundam iudicio ſunt reiicienda vulgò *Beſiers*. De qua Pompo. Mela, Steph. Plin. l. 3. c. 4. & Ptolemæus meminerunt.

Bætarrani, populi in Cæleſyria, non longè ab Ithuræorum gente, à quibus & oriundi dicuntur. Plin. l. 5. c. 23.

Bætharrha, vrbs Celtica. Steph.

Bæcharrhus, magnus vicus in Palæſtina. Steph.

Bætica, tertia pars Hiſpaniæ, ſic à Bæti flumine dicta, ab incolis autem Turdetana Strab. l. 3. Ea nunc Granata dicitur, à grano quod Græci coccum vocant: quòd in ea copioſum coccum gignatur. Accipitur etiam pro Hiſpania, quòd Bætis eam diuidat.

Bætis, vel Betis, Bethis aut Betys, fluuius Hiſpaniæ vlterioris, à quo Bætica, Hiſpaniæ regio, dicta, quæ ab accolis Turdetana: vt incolæ Turdetani & Turduli dicuntur. Dictus Bethis περὶ τὸ βάθος, quod eſt profundum, a in e. In eo lanas pulchro colore tingi oſtendit Martialis, cùm ait,

Bathys oliuifera crinem redimite corona,
Aurea qui nitidis vellera tingit aquis.

Scribitur à Stephano Bætis, cum æ diphtongo in prima, aitque ab incolis etiam vocari πέρκης. Is autem ex agro Tarraconenſi demiſſus mediam Hiſpaniam perfluit, mox mari propinquus, lacum efficit magnum, ac demum occidentalem intrat Oceanum.

Bætium, vrbs Cappadociæ. Steph.

Bætius, fluuius Arabiæ Fœlicis, Ptol.

Bætogabra, Ptolemæo Iudææ Mediterranea vrbs eſt. Becanus dicit eandem eſſe cum Caſtra Chabriæ, Strabonis, quam tamen hic ad mare Mediterraneum deſcribit. In eodem loco Aſion vel Heſion Gaber (cuius in Bibliis frequens mentio fit) eſſe contendit: ſed malè à Neotericis ad ſinum Arabicum ſiue Mare Rubrum collocari. Idem Ioſephum reprehendit, quòd hanc poſtea Berenicem appellatam ſcribit. De his ſatis fusè in ſuis Hiſpanicis.

Bætulum, Ptolemæo l. 2. c. 6. Hiſpaniæ Tarraconenſis fluuius: alio nomine Betholon. Eius irrigatione ager Barchinonenſis lætiſſimus eſt.

Betulij, nomen oppidi in eodem tractu. Plin. 3. c. 3. Ptol. l. 2. c. 3.

Bæturia, tractus Hiſpaniæ, qui incolis Eſtrema dura dicitur. Varrerius. Bethuria legitur apud A. Hirtium, & Beturia apud Liuium, ſine diphthongo apud vtrumque.

Bæus, gubernator Vlyſſis. Vide BALA.

Baga, Africæ propriæ vrbs, quam Iuſtinus Imperator reſtaurauit, & incolæ eam Theodoriadem, vt ſcribit Proſicopius lib. 6. de ædificiis Iuſtiniani. Videtur Bagaſis apud eundem libro 4. belli Vvandalici, vt monuit Suualembergis.

Bagadónia, pars Macedoniæ Auſtralis. Stephanus.

Bagáuum, Ptolemæo, Neruiorum ciuitas: alio nomine Tornacum.

Baſtiganus, mons Mediæ, apud quem Semiramis in petra ſtadiorum ſeptemdecim ſuam inſculpſit effigiem, quam viri centum donis venerarentur. Rhod. libro vigeſimo nono, cap. vigeſimo quarto.

Bagóas, lingua Perſica, Spado dicitur. Ouid.

Quem penes eſt domina ſeruandi cura Bagoæ.

Suidas ſcribit nomen proprium fuiſſe Eunuchi, quem turpiter Alexander Macedo adamauit. Proinde cùm Perſa quidam nobiliſſimus Alexandrum, eiúſque amicos numeribus cumularet, ſoli Bagoæ nihil honoris detulit. Rogatus cauſam, reſpondit ſe amicos regis, non ſcorta colere. Cælius capite trigeſimo, libro octauo.

Bagóas, veneno Artaxerxem ſuſtulit, omneſque regios filios, Arſene dempto, interemit. Diodor. in Alexandrum.

Bagoe, Nympha, quæ Thuſcis artem fulguritarum ſcripſit, quam quidam Sibyllam putant Erythræam, cui nomen eſſet Herophila. Alij poſt Herophilam vixiſſe contendunt, quam Alexandri temporibus mulierum primam oracula ceciniſſe arbitrantur. Alexander ab Alexandr. libr. 2. cap. 16.

Bagrada Carmaniæ deſertæ fluuius, Ptolem. hodie Bintmir N. Nicolao, ſiue vt alij, Budmir. Niger dicit incolis Biſerti vocari, Biquelmic Arabicè vocari addit Theuetus.

Bágrada, vel Bagradas, fluuius Africæ Propriæ, qui iuxta Vticam labitur, apud quem ab Attilio Regulo, & à toto exercitu balliſtis & catapultis ſerpens centum & viginti pedum longus occiſus eſt. Anthores Plin. libro octauo, capite decimo quarto. Gellius libro ſexto, capite tertio, Strabo libro vltimo. Lucanus libro quarto.

Primáque caſtra locat cano procul æquore, quà ſe
Bagrada lentus agit.

Baguſtim, Pannoniæ fluuius in Sauum influens, Plin. l. 3. c. 25.

Bahal, numero ſingulari, inquit Hieronymus;

Bahalim pluraliter, Tyrorum Deus. Vide BAAL.

Bahalis,i.in lætitia, ſiue in arrogantia, Rex filiorum Ammon.Ierem.40.14.

Bahurim, nomen ciuitatis in tribu Beniamin, 2.Reg.3.Lat.Electi,ſiue iuuenes,aut in foraminibus,ſiue in libertatibus.

Baiæ, arum, ciuitas Campaniæ, ſecus mare ſita à Baio Vlyſſis ſocio illic ſepulto. In huius agro aquæ calidæ ſunt, & ad voluptatem & ad varios morbos commodæ: & quia fertilitate ac copia rerum, ædificiis, littorúmque amœnitate præſtabant, magna Romanorum multitudo ad eas confluere ſolebant. Fuit hæc vrbs temperie aëris & Romanorum frequentia, atque ornamentis ædificiorum celeberrima. Martial. ad Flacum,

Vt mille laudem Flacce verſibus Baias,
Laudabo dignè non ſatis tamen Baias,

Horatius in Epiſtolis.

Nullus in orbe locus Baiis *prælucet amœnis:*

Silius.

Primores adſunt Capuæ, docet ille tepentes
Vnde ferant nomen Baiæ, *comitemque dediſſe*
Dulichiæ, puppis ſtagno ſua nomina monſtrat:
Baia *Leandro.*

Hinc ſinus Baianus, qui hinc Miſeno monte, illinc Puteolis clauditur.

Baiazeth, Turcarum rex, per Tamerlanem in bello captus: mulo inſidens, per exercitum in ignominiam ducebatur, potiſſimum ob ſuperbiam, quo turgidè intumeſcebat. Poſtea catenis aureis vinctus, & in cauea concluſus à Tamerlane, quócunque iret, ducebatur: quo in equum aſcendens ſcabelli vtebatur loco, ac ſubter menſam, cùm ederet, inſtar canis, ad eius pedes, ſolas de reliquiis cadentes colligebat micas, quibus tenuiſſimè ac turpiſſimè victitabat.

Bairon, hiſtoricus, ſcripſit breuiarium rerum Alexandro geſtarum. Suidas.

Baius, Vlyſſis ſocius, in Campania ſepultus, à quo Baiæ in Campaniæ dictæ, authore Seruio.

Bal, lingua Punica, Deus dicitur. Seruius Æneidos. Apud Aſſyrios autem Bel dicitur quadam ſacrorum ratione Saturnus & Sol.

Bala.i.inueterata,ſiue turbata,aut defluens,nomen ciuitatis in tribu Simeon. Ioſ. 19. 1. Par. 4. Ancilla item Rachel vxoris Iacob. Gen. 29. Vxor item Nephthali.1.Par.7.

Bala,i. deglutiens, ſiue deſtruens, nomen vrbis, quæ Segor, item Saliſſa, ſiue Vitula, conterminans in ſacris literis dicitur, Gen. 14. Eſt & filius Azar, filij Semna, filij Ioel.1.Par.5.

Balaam, i. vetuſtas populi, vel abſque populo, ſiue deuoratio, aut deſtructio eorum: filius Beor ariolus. Num.22. Ioſ.12. Eſt & nomen ciuitatis. 1. Par.6.

Balan, i. inueteratus, ſiue turbatus, filius Eſer, filij Seir Horrhæi, Gen.36.

Balamir, Hunnorum rex, anno 336.

Balaneæ Syriæ caræ oppidum. Steph. Phœniciæ cui & Leucas vocatur. Baginas Poſtell. Valania, Niger appellat.

Balanea, Oppidum in confinio Syriæ & Phœnices. Plin.l.5.c.20.

Balari, populi montanorum, qui ſpeluncas inhabitant, Strabo.l.5.

Balari, Cyrniis exules dicuntur, teſte Pauſania: quod nomen Sardiniæ montana incolentibus adhæſit, cùm illuc ſeceſſiſſent à Carthaginenſibus deficientes. Cæl. lib.19 cap. vigeſimo ſecundo.

Balbinus. conſul, tempore Iulij Cæſaris.

Balbinus, conſul, tempore Antonini imperatoris III.

Balac, i. inuoluens, aut deſtruens, vel cum lambente, aut cum percutiente, filius Sephor. Num. 22.

Balach, Parthorum rex, Balduinum cum magna procerum militumque parte cepit, Carras in carcerem coniecit. Blond. Æmil.

Baládam, i. abſque imperio, vel abſque iudicio aut vetuſtas imperantis, vel iudicij, nomen viri. 4. Reg.20. Iſa.39.

Balan, i. inueteratus, ſiue turbatus, filius Iadihel filij Beniamin.1.Par.7.

Balanam, i. idoli gratia, vel donum, aut poſſeſſor gratiæ vel doni, filius Achobor, ſeptimus rex Edom. Geneſis 36. 1. Paralipomen. 27. Hebr. Baalhanan.

Balantipyrgon, Ptolemæo, Indiæ intra Gangem vrbs. Capilamba vocatur Mercatori.

Balanus, vrbs in Epiro.

Balari, populi in Sardinia inſula apud Plinium, Baromela Pineto.

Balatrones, inquit Feſtus & blateas, antiqui appellabant bullas luti ex itineribus, aut quod de calceamentorum ſoleis raditur. Deinde balatrones dicti ſunt homines nihili & nullius pretij. Porphyrio in illud Horatij. Satyr.1. *Mendici, mimæ,* Balatrones, &c. à balatu & vaniloquentia dictos putat.

Balbia Auſoniæ vrbs, vt habet Gab. Barrius, ex c.6 lib.14. Plinij, etſi nonnulli, Babia legant, vt Hermolaus, hodie Altimonte dici ſcribit idem Barrius.

Balbura, vrbs Lyciæ. Steph. Vide *Bubo* apud eundem.

Balbus, cognomen fuit Atiliorum, à balbutie primùm vni ex illis impoſitum, & poſtea à poſteris retentum.

Balbus Cornelius Vide Cornelius.

Balbus, mons Aphricæ, inſignis latebra Maſiniſſæ regis à Syphace ſuperati: eſt enim fontibus abundans, & paſcuis agróque Carthaginenſi vicinus.

Balcea, vrbs circa Propontidem. Steph.

Balchus, fluuius eſt Colchorum

Baldad,i. vetuſta dilectio, vel mamilla,ſiue inueteratus motus aut abſque motu, ſiue abſque dilectione vel mamilla. Hebr. Bildad. nomen viri. Iob 8.

Baldequînus, Damaſci rex, à Balduino ſuperatus. Blond.

Baldrâca, puella generis obſcuri, peregrinæque conditionis, quamuis multarum rerum ob paupertatem indigna, noluit tamen corporis ſui facere copiam Othoni imperatori. Volaterranus.

Balduinus de Burgo, Francus, III. Hieroſolymorum rex, anno M. CXIX.

Balduinus III. Falconis filius, Hieroſolymorum v. rex.

Balduinus Flandrenſis, Græcorum imperator, anno M.CCII.

Balduinus, Flandriæ comes, ex vulnere diem clauſit extremum. Gagui.l.6. Polyd.l.II.

Balduinus II. admodum puer patri ſuffectus, cu. nondum per ætatem idoneo Ioannem Brennu m Italia euocatum, Hieroſolymitanum regem nomine ſolum coadiutorem dedere. Flond. lib.7. decad. 2. Egnat. Volaterranus lib. 23. Æmil. lib.7.

Balduinus, Tarſis dominus. Blond. Æmil.

Baldus, vrbs Phœniciæ. Steph.

Baleares, vulgò *Maiorque & Minorque*, duæ inſulæ ante Hiſpaniam, 30000. paſſum interuallo à ſe inuicem diſtantes: quarum maior, quæ Orientem ſpectat, 10000. paſſuum longitudinem habet, circuitum autem paſſuum 480000. cuius præcipua oppida olim fuerunt Palma & Polentia. Alterius in 60000. tantùm paſſuum longitudinem extenditur, circuitus autem in paſſuum 50000. Dictæ Baleares (vt quidam volunt) à Baleo quodam Herlis comite ibi relicto. Aut certè ἀπὸ τοῦ βάλλειν, hoc eſt, à iaculando, propterea quòd fundæ & iaculationis Baleares peritiſſimi habiti ſunt. Tradit enim Lycophron, & poſt eum Florus libr. 3. cap. 8. eam hiſce in inſulis obſeruatam fuiſſe conſuetudinem, vt eſurientibus filiis, à matribus ientaculum in ſublimi trabe proponeretur, quod illi contingere non poterant, niſi prius fundâ deieciſſent. A Græcis dictæ ſunt ἀγυμνησίαι, eò quòd nudi incolæ aliquandiu vitam egiſſe dicantur, nec veſtibus vtentes, nec calceis. In hiſce inſulis tantus olim cuniculorum prouentus fuit, teſte Plinio lib.8. cap. 55. vt in eos præſidium militare ab Auguſto petere ſint coacti. Hodie ab Hiſpanis, quorum imperio parent, Maiorica & Minorica appellantur. Baleares etiam dicuntur incolæ harum inſularum, inde fit poſſeſſiuum Balearis, & Baleare. Virg.l.1. Georg.

Stupea torquentem Balearis verbera fundæ.

Balerides habet Strabo, Baliarides Stephanus: Gymneſias à Græcis appellatas ſcribit Plin. Balearis in ſingulari vſus eſt Suetonius, Choerades ab Apollonio vocari annotauit Gerbelius, & idem tradit ex Timæo Iſacius Tzetza. Antoninus vocat Maiorem Columbam & Minorem Nuram, v. Balcares.

Balech, vrbs à Salomone ædificata. Ioſeph.

Baleſium, maritimum Italiæ oppidum, non procul à Brunduſio. Plin.lib.3.c.11.v. Aletium.

Baletus, Hipponis filius, Corinthi ciuitatis primus auctor, & fundator. Vell.l.1.

Balus, qui iuxta Euſebium Xerxes, ſiue Balaneus VIII. Babyloniorum rex, regnauit annis XXX.

Baliárdus, Philoſophus Peripateticus, Pariſiis floruit, ab orthodoxis tamen in quibuſdam aberrans, à quibus nec per ſynodum iuſſu regis Ludouici huius gratia coactam, auelli potuit: quin in hoc loco deſerto cum ſociis nonnullis omne æuum abſtinendo exegit. Volaterranus lib. 22. Plat. Æmil.

Balgius, Germaniæ fluuius eſt è montibus Sarmatum ſcaturiens.

Balias, ſiue Balius (nam & in Græcis quibuſdam codicib. βαλίος legitur, in aliis βάλιας) vnus ex equis Achillis, à balio colore ita dictus. Commemorat autem Homerus l.16. Iliad. tres Achillis equos, quorum duos Baliam & Xanthum immortales fingit ex Zephyro vento & Podarge Harpyia prognatos: tertium autem mortalem nomine Pegaſum.

L. Baliênus, auunculus Catilinæ, Lucretium Aſellam, conſulatum contra voluntatem Syllæ, ad perturbandum ciuitatis ſtatum petentem occidit, iuſſu Syllæ tunc Dictatoris: accuſatus poſtea, ac damnatus. Pædian.

Balimenſes, in Latio populi, qui aliàs Tribulani dicuntur. Plin.l.3.c.5.

Balis, vrbs Lybiæ, iuxta Cyrenem, dicta quòd Balis deus in ea coleretur. Steph.

Balia, vrbs Macedoniæ. Steph.

Ballio lenonis nomen apud Plautum, à quo lenones in hiſtoriis Balliones dicuntur.

Baliſta, mons eſt Galliæ Ciſalpinæ ſitus apud Ligures.

Balœum, vrbs Macedoniæ. Steph.

Ballatha, Ptolemæo Meſopotamiæ vrbs. Bathne Antonini videtur quibuſdam, inquit Simlerus.

Ballonati, ſiue Bellonoti, Burgundiones. Heſi, Baſternæque in Scythia Europæa, vt in Aſiatica, ſunt plerique eodem nomine. Val. 6. Argonautic.

Ibant & geminis æquantes cornibus alas Ballonati.

Baloth, i. ſubiectæ, ſiue poſſeſſæ, aut in aſcenſione, nomen ciuitatis in tribu Iuda, Ioſ.15.

Balſa, Luſitaniæ ciuitas Ptolemæo, alio nomine Tauilla. Item numeratur inter Cyrenaicæ regionis oppida. Buſera dicitur Nigro.

Baal-ſaliſa, i. idolum tertium aut idolum Ducis vel principis, ſiue poſſeſſor trium, aut poſſeſ-

ſio ducatus vel principatus, nomen loci, 3. Regum 4.

Baltaſar, i, ſcrutator theſauri, filius Nabuchodonoſor. Dan. 5. 7. 8. ſecundum Ioſephum, filius fuit Euilmerodach.

Baltaſſar, nomen prophetæ, qui & Daniel dicebatur, Dan. 1. 5 lat. abſcondite theſaurisans, ſiue in malleatore theſaurisans, vel occultè portans anguſtiam.

Baltaſſar, VIII. Babyloniæ rex, regnauit annis V.

Balthaſar, rex Babylonis, ſub quo hæc ciuitas à Perſis capta fuit: tot ac tantis delitiis affluebat, vt inter impudicas mulieres & obſcœnas, tanquam in cœno porcus, volutaretur, & comeſſaretur, Herod. l. 1.

Baltia, inſula in mari Germanico, vide Baſilia.

Balticum mare Xenophonti, Morimaruſa Philemoni, & Amalchium Hecatæo apud Plin. dicitur: Gerardo Mercatori eſt ſinus maris Germanici, quem hodie Germani Ooſtle, Ruteni, VVarezkouie mare vocant; Sueuicum mare (ab accolis fortè Sueuis) & Pigrum à Tacito videtur nominari, ab effectu, vt creditur, quòd non vt cætera maria moueatur. Codanus ſinus Melæ eſt. Sigiſmundus Herbeſteinius ſcribit idem mare ab auctoribus Venedicum, & Baltæum appellari. Accolæ Germani illud Betz indigitant.

Balyra, fluuius in Peloponneſo, ita dictus à Lyra, quam Thamiris Philemonis filius & Nymphæ Agiopes abiecit in Parnaſſum montem: ex cuius ictu fluuius ortus. Rhod. libro decimo octauo, c. 7.

Bamaal. i. in circumciſione, aut in miſtione, filius Ioſaphat, filij Heber, filij Bariæ, 1. Par. 7.

Bamba, Hiſpaniæ rex, regnauit annis IX. menſe vno.

Bambalio, cognomen eſt apud Cicer. 3. Phil. ignobilis cuiuſdam hominis ab hæſitantia linguæ & ſtupore cordis. Vide Cæl. Rhod. libro 13. cap. 2.

Bamberga, vrbs epiſcopalis Franconiæ.

Bamborum, flumen Mauritaniæ, crocodillis refertum. Plin. l. 5. c. 1.

Bambyca, Meſopotamiæ vrbs, quam Edeſam & Sacram vocant, in ea Artagatam, Syriandeam colunt. Strab. l. 16.

Bambyca, ciuitas cum Romanis legionibus, à Sapore Perſarum rege capta, cæde facta, Amm. lib. 20.

Bambycatij, populi iuxta Tigrim habitantes, qui omnem auri aut argenti materiam ita execrantur, vt omnia metalli genera cœmentes, illa in profundas terrarum & abditas ſolitudines ſuffodiant, ne pecuniæ commercio eneruetur animi indoles ingeniique, Alex. ab Alex. libr. 4. cap. 15.

Bambyce, vrbs Syriæ Cælos, alio nomine Hieropolis dicta, Plin. 5. cap. 1.

Bamoth. i. alteria, vel excelſa, aut in morte, nomen vallis. Num. 21.

Bamoth-báal, nomen ciuitatis tribus Dan. Ioſ. 13. lat. alteria, vel excelſa idoli, aut in morte idoli.

Bana, Syriæ fluuius, aliàs Albana dictus.

Baana, id eſt, in motu, filius Moſa, filij Zamari, 1. Par. 8. 9.

Bana, i. filius Domini, ait intelligentia Domini, ſiue ædificatio Domini, nomen viri, 2. Reg. 23. Nomen principis cuiuſdam, 1. Paral. 4. 15. 2. Par. 31. Pater item Phlethiæ, Ezech. 11. filius Ioiadæ, 2. Reg. 8.

Banáſa, Romanorum colonia in Africa, Valentia cognominata. Plin. l. 5. c. 1.

Banaurides, inſulæ Tuſciæ, à Banauro filio Aiacis. Steph.

Banauſi, ſeruorum genus manuum opera vtentium. Cæl. Rhod. l. 15. c. 18.

Bancona, Georgio Fabricio Germanæ oppidum eſt, quod Oppenheim vocari vulgo dicit in ſuis itinerariis.

Bauda, fluuius in Syria.

Bandobena, oppidum in India, quod Cophes & Coaſphes flumina præterfluunt. Strabo libro 5.

Bane, nomen ciuitatis in tribu Dan. Ioſ. 19. Lat. filij, aut ædificantes, ſiue intelligentes. Quamuis putem legendum Bani-barac, vt vnius ciuitatis nomen ſit, non duarum, quum Hebræis iungantur.

Banea, i. filius, aut intelligentia, aut ædificatio domini, ſiue Banea, nomen viri, 1. Eſd. 10.

Bani, filius meus, aut ædificatio, vel intelligentia mea, nomen viri, 1 Eſd. 10. 2. Eſd. 9.

Banni, nomen viri, 2. Reg. 23. filius Somer filij Moholi, 1. Par. 6. Lat. idem quod Bani.

Baninu, nomen viri, 2. Eſd. 10. Lat. filij aut ædificatores noſtri, ſiue intelligentes nos.

Baniſæ, vel Baſaniſæ, populi Thraciæ. Stephanus.

Banna, apud Italiotas, rex dicitur aut maximus magiſtratus, apud Bœotios mulier. Rhod. lib. 15. cap. 17.

Banna, fluuius Hyberniæ in Borealem Oceanum decurrens, vide Baſilia.

Bannomanna, inſula ante Scythiam. Plin. lib. 4. c. 13.

Bantia, vrbs Italiæ. Steph.

Bantij, populi Thraciæ Steph.

Bantini, populi mediterranei Lucanorum, in tertia regione Italiæ. Plin. l 3. c. 11.

Banúrri Getuli, incolæ Tingitanæ prouinciæ, Plin. l. 5. c. 2.

Baptæ, Athenis erant ſacerdotes Cotyttus, impudicitiæ deæ, cui nocturna ſacra peragebant, ſaltationibus, & omni voluptatum generi indulgentes. Dicti autem ſunt Baptæ, ἀπὸ τοῦ βάπτειν quòd qui ſacris illis initiabantur, aqua calida tingerentur. Iuuenal. Sat. 2.

Cecropiam ſoliti Baptæ laſſare Cotytto.
In hos Eupolis comœdiam conſcripſit, quam ab illorum nomine Baptas appellauit, in qua mollitiem eorum & libidinem depinxit. Quam ob cauſam ab illis in mare præcipitatus & ſubmerſus eſt. Vide plura de his apud Suidam, & Politianum, Miſcellaneorum c.10.

Baptiſta, prima Galeatij Piſaurienſis principis filia, & Guidonis Vrbinatium Comitis vxor fuit: hæc cùm doctiſſimis viris plerúmque magna ſui laude diſputauit: libros quoque de humana fragilitate ſcripſit ac de vera religione.

Baptus, apud Dareſios eſt fluuius.

Bara, id eſt incendium, ſiue expurgatio aut paſtus: ſiue iumentum, vel inſipientia, vel in vigilia, nomen alterius vxoris Saharáim. 1. Paralipom. 8.

Barai, i in malo, ſiue in ſocio, aut in clamore, vel in paſtu, ſiue in conſtructione. rex Sodomæ, Gen. 14.

Baraa, nomen viri, 1. Par. 8. vide Bara.

Barabánes, vel Vararanes, Perſarum rex, regnauit an xx. Chriſtianos perſequutus eſt. Hinc inter Romanos & Perſas bellum obortum. Tripar. hiſt. l. 11. c 13.

Barábbas, nomen inſignis cuiuſdam latronis, Matth. 27.

Barábbas, Syra dictio, qua ſignificatur filius patris: ex bar, quod eſt filius, & abba, pater, Sedul.

Tunc voluere Bahal, tunc elegere Barabbam.

Barac, nomen ciuitatis in tribu Dan. Ioſue 19. Vide Bane, filius Abinoem. Iud. 4.

Barace, inſula Gedroſiæ. Steph. bazaim Gerar. Mercatori eſt.

Baracha, i. benedictio, aut genuflexio. nomen viri. Par. 12.

Barachel, i. benedicens deum aut genuflectens Deo. nomen viri Iob 32.

Barachias, idem quod Barachel, pater Zachariæ prophetæ Zach. 1. Filius Moſollamoth. 2. Par. 28. Filius Zorobabel filij Phadaiæ. 1. Par. 3.

Barâcum, Cyrenes oppidum, Plin, lib. 5. cap. quinto.

Baracûra, Indiæ emporium extra Gangem. Ptolem. hodie bangala, ciuitas fœcundiſſima, & regnum latiſſimum bacala Caſtaldo.

Barad, i. grando, ſiue in deſcenſu, aut imperio, nomen loci in deſerto Sur. Gen. 16.

Baragâſa, Æthiopiæ oppidum, de quo Plin. l. 6. c. 29. ſic ſcribit. Aliqui vnum Æthiopiæ oppidum vltra ponunt in littore Baragala.

Baráia, i. creatura Domini, ſiue impinguatio, aut electio Domini, ſiue in viſione, filius Semei, 1. Par. 8.

Barac, i. fulgur, dux exercitus Iſrael, Iabin Cananæorum regem vicit, qui Iſraelem xx. annos oppreſſerat. Iudic. 4. Ioſeph. libro quinto, capite ſexto.

Baram inſulam non longè à Brunduſio eſſe ſcribit Feſtus. Fortè hodie S. Andreæ, ni tabulæ fallant.

Baramalacum, Nabatheorum in Africa oppidum. Plin. l. 6. c. 28.

Baraomatæ, populi qui Indum aduerſum accolunt. Gumbrotis proximi, quorum duodecim ſunt nationes, ſingulíſque binæ vrbes. Plin. lib. 6. cap. 21.

Baraſa, i. in egeſtate, aut filij plaſmatio, ſiue in curſu, vel in beneplacito. nomen ciuitatis Galaad. 1. Mach. 5.

Bárathia, Africæ propriæ vrbs eſt Ptolemæo, quam Caſtaldus Brata, Mercator Blata nominat.

Barâthra, locus prope Caſium. Steph.

Barathrum, Diomedi locus eſt Athenis in quem damnati præcipitabantur. Alij nomen eſſe loci aiunt in Ægypto profundiſſimi. Eſt & generale nomen apud Græcos pro quouis loco cauo & profundo. Hoc etiam nomine appellantur terræ cauitates, quæ fluuios hauriunt aliis in locis rurſum emerſuros. Transfertur quoque ad alia. Martial. barathrum fœmineum, pro locis muliebribus dixit. Idem ſtomachi imum hiatum barathrum appellauit: *Extremo ructus ſi venit à barathro.* Horatius de Lurcone & voraci quodam agens l. 1. epiſt. 15.

Pernicies (inquit) *& tempeſtas, barathrúmque macelli:*
Quicquid quæſierat ventri donabat auaro.

Barbaliſſus, caſtellum in Oriente, muris cinctum. Steph.

Barbara, virgo Nicomedienſis, Dioſcori nobilis viri filia, à quo in turrim eſt coniecta, quòd ſe Chriſtianam profiteretur, ac poſt omnibus probris nudatum, conuerberatúmque corpus, ab eodem ad præſidem ducta iugulataque in eadem vrbe ſub Maximiliano: demum Venetiis (quò tranſlata eſt) condita. Volaterranus lib. 4.

Barbara, Sigiſmundi Imperatoris vxor fuit, quæ ſtultas vocabat virgines pro Chriſti nomine paſſas, quod voluptatum gaudia non guſtaſſent. Dicebat animas cum corporibus interire, nec futuram aliam vitam poſt hanc quam viuimus.

Barbari, Aſiæ vrbs circa Indi fluminis oſtia, Ptolemæo, bermet Caſtaldo: ſed Moto, Reſcendio, qui eam inſulam non vrbem vocat, cùm Ptolemæo vrbs ſit in inſula ſua.

Barbari, ficto nomine, inquit Strabo libr. 14. Dicti ſunt ab initio qui difficulter aſperè, atque duriter loquebantur, quaſi duriloqui & craſſilingues, dicti barbari à βάρβαρ abſona voce, in quam peregrini homines Athenas aduentantes identidem incidebant. Omnes igitur craſſè loquentes barbari dicuntur: quales olim habiti ſunt omnes populi præter Græcos. Barbari etiam dicuntur illiterati, malis moribus, feri, crudeles. Barbaricus etiam apud Feſtum eſt cla-

mor exercitus, quòd eo vociferandi genere barbari vterentur.

Barbaria, Africæ, quam in 4. partes Neóterici ſcriptores diſtinguunt, pars præcipua & prima eſt. Ab ortu ſolis habet Marmaricæ (quæ hodie *Barcha* dicitur) deſerta ad montis vſque Atlantis partem *Mejes* appellatam, quæ pars à Strabone fortè ſub nomine Aſpis deſcribitur. Hunc montem Atlantem (ſecundum eius ab Oriente in Occidentem ad mare vſque, quod ab eo Atlanticum nominatur longitudinem) à meridionali plaga habet, ab Occaſu ipſum mare Atlanticum. Septentrionale verò latus mare mediterraneum lambit. In quatuor regna diuiditur: Marochum, nempe, Feſſam, Teleſinam, & Tuneten, ab hominibus ſub fuſci coloris inhabitatur Regionis pars quæ mare mediterraneum ſpectat, montibus occupata eſt. Ab his montibus vſque ad Atlantem planitie gaudet ſpatioſa, & quibuſdam etiam colliculis. Maximâ hic fontium copia riuulíſque amœniſſimis irrigatur. Dactylorum, malorúmque Punicorum feraciſſima, ſed frumenti non adeò fertilis, frugum autem vbertate felix, ficuum & oliuarum copioſa. Mons Atlas frigidiſſimus eſt & ſterilis, omníque ex parte nemoroſus atque niuibus obſitus, omnia ferè totius Africæ flumina procreat. Frigus nunquam in Barbaria adeò intenditur, vt quis ignem ob id accendere velit. Autumni finis, tota hyems, bonáque Veri pars impetuoſis plena ventis, quin & grandinibus, fulguribus & tonitruis horridis interdum diſcruciantur. Accuratam Barbariæ, & totius Africæ, morúmque Gentis deſcriptionem habes apud I. Leonem Africanum, & Th. Fazellum, cap. 1. libro ſexto, vltimæ Decadis rerum Sicularum.

Barbária, inſula Gangetis Indiæ fluuii, vt ait Ptolemæus: eſt & regio iuxta Arabicum ſinum, vnde & mare barbaricum. Steph.

Barbárium, Hiſpaniæ promontorium ad Tagum fluuium. Strabo lib. 3. Alii ſcribunt barbaricum.

Barbarius Philippus, de quo Vlpianus in lib. 3. ff. de offic. Prætor. vnus è ſodalibus & competitoribus Antonii triumuiri fuit.

Barbarus, non gentis, ſed vocis nomen eſt: Steph. item nomen fluuii Indici Oceani.

Barbaſtenes, mons eſt Laconum, non ampliùs X. M. paſſuum à Lacedæmone diſtans.

Barbatia, oppidum in Arabia, Plinius libro 6. cap. 28.

Barbátus, conſul, collega Reguli, anno ab vrbe condita. 909.

Barbatula, oppidum. Hiſpaniæ Bæticæ, & fluuius hoc præterfluens. Plin. lib. 3. cap. 1.

Barbeſula, Hiſpaniæ Beticæ oppidum, in conuentu Gaditano: & fluuius qui vrbi nomen dedit. Plin. lib. 3. cap. 1.

Barbyſes, aliis barbyſſus fluuiolus, circa Byzantium, à Byzantinis Chartaricon, à ruſticis qui accolunt eius fontes, Pectinacorion à vico illius vicino appellatus. P. Gyll. in ſuo Boſphoro. Barbyſſus legitur apud Suidam.

Barcanij populi Hyrcanis vicini. Steph.

Barcæ, promontorium Africæ. Plinius lib. 9. cap. 1.

Barce, aridæ Libyæ metropolis, ſic dicta à regina eorum Barce, à qua Barcei populi. Cæterùm, hæc vrbs in ſolitudine ſita eſt, eóſque populos corrupto ſermone Aphri Baracianos vocant. Hi ſunt qui locorum qualitatibus diuerſis nominibus appellantur, & à Mauritania per Aphricam & Ægyptum, Palæſtinamque & Phœniciam & Cœleſyriam & Oſroenem, Meſopotamiam atque Perſidem tendunt ad Indiam.

Barce, ciuitas Pentapoleos, hodie Ptolemais. Claudianus,

Diſſidet occiduis, quod diſſuadet arida Barce.

Vide Stephanum & Strabonem.

Barce, nutrix Sichæi, dicente Virg. lib. Æn. 4.

Tum breuiter Barcem nutricem affata Sichæi.

Barce, regina Lybiæ, à qua ciuitas quædam dicta. Tortelius grammaticus.

Barcei, populi Carthagini propinqui. Seruius.

Barchênis, Germaniæ ſylua trans Rhenũ, Suenos à Cheruſcis diuidens: nunc Sylua nigra haud procul à Badenſi agro. Volater.

Barcha, cognomen nobiliſſimæ apud Carthaginenſes familiæ, ex qua fuerunt Annibal & pater eius Amilcar. inde Barchiua factio.

Barche, Ptolemæo & Plinio Marmaricæ in Pentapoli regione promontorium, quod eodem auctore Surrentium appellatur. Vide Ptolemais.

Barchinei, populi apud Colchos & Iberos qui ſolent agnatos morbo extinctos, velut ignauos igni tradere in bello autem defunctos, tanquam ſtrenuos, obiicere vulturibus.

Barcha, cognomen Amilcaris patris Annibalis, primam ſecundùm filium gloriam inter duces Pœnos obtinuit. Primus in Italia Romanorum impetum, qui multas inflixerat reipublicæ clades, diutiùs quàm par erat, ſuſtinuit. Liuius.

Barchochabas, Iudaicæ factionis princeps, Chriſtianos, niſi negarent Chriſtum, ad ſupplicia traxit. Euſeb. lib. 4. cap. 8.

Barchuſa, parua ciuitas Phœniciæ. Stephanus.

Barcino, colonia Fauentia, ciuitas eſt Hiſpaniæ Tarraconenſis celebratiſſima. Plin. 3. cap. 3. in deſcriptione Hiſpaniæ citerioris, anno ante Chriſtum 234. fundata ab Amilcare, cui Barcha cognomen, quem Carthaginenſes cum iuſto exercitu in Hiſpaniam miſerant. Hodie caput & metropolis eſt regni Catalauniæ. Gall. *Barcelonne*.

Barctus, fluuius eſt circa fines Scythiæ, à qua & reges & populi duxerunt nomen.

Bardaſanes, Meſopotamiæ præſul, Syrorum lingua doctiſſimus, & vehemens Dialecticus, aduerſus Marcionem patriâ linguâ ſcripſit: ſed & Græcè ad Antonium, ſub quo fuit, librum de Fato, aliáque complura, vt ait Euſebius libro quarto.

Barderáte, vrbs Galliæ Comatæ ad Apenninum. Plin.lib.3.cap.5.

Bardeſaues, hiſtoricus Babylonius, in quo dogmata apud Indos gymnoſophiſtas diuidit, quorum alterum appellat Brachmanas, alterum Samaneos: tantæ continentiæ, vt vel pomis arborum iuxta Gangem fluuium, vel publico oryzæ & farinæ alantur cibo: & cùm rex ad eos peruenit: adorare illos ſolitus eſt. Hic doctrina cœleſtium, omnium Chaldæorum excellentiſſimus fuit. Euſebius libro ſexto Præparat. Euang.

Bardi, vates in Gallia, aut magi, aut philoſophi, fortium virorum res geſtas decantare ſolebant. Lucan.lib.3.

Vos quoque qui fortes animas, belloque peremptas
Laudibus in longum vates demittitis æuum,
Plurima ſecuri fudiſtis carmina Bardi.

Bardines, fluuius iuxta Damaſcum. Stephanus.

Bardillus, Illyricorum rex, à Philippo victus, anno à diluuio 147.

Barduli, Cantabrorum in Hiſpania populi, qui & Turduli & Tanari. Plinius libro quarto, cap.22. Nunco Caſtiliam veterem inhabitant, vt Cluſius vult, aliis Guipuſcoa.

Bardum, Luitprando Tricinenſis vicus eſt in Alpibus inter Eporediam & Auguſtam Salaſſiorum. In Bart hodie vocari ſcribit Simlerus.

Bardus, apud Celtas regnauit, qui inuentione carminum & muſicæ apud illos inclytus fuit. Beroſus.

Bardus, iunior, Celtarum rex, anno à diluuio 514.

Bardyetæ, Hiſpaniæ populi ad flumen Iberum, quos Strabo ſuo tempore Bardyalos dictos tradit.

Baréa, oppidum Hiſpaniæ citerioris, Bæticæ tamen adſcriptum. Plin.lib.3.cap.3.

Bared, id eſt, grando, ſiue in deſcenſu, vel in Imperio, filius Suthalæ, filij Ephraim, 1. Paralip.7.

Barene, vrbs Mediæ, vicina Ecbatanis. Stephanus.

Baretium, regio ad mare Adriaticum. Stephanus. Gaud. Merula putat eſſe oppidum in Gallia Ciſalpina ad radices collium ſitum, quod Latini Valeſium, item Vaſiſium nominant. Vareſcio vulgò dicitur, vt prodit L. Albertus.

Bargaſa, vrbs Cariæ, à Bargaſo filio Barges & Herculis, quam Lamus Omphales & Herculis filius perſecutus eſt, Steph. Vide Cyarda.

Bargeni, populi Africæ ex Troglodytis. Plin. lib.6.cap.29.

Bargus, Thraciæ fluuius in Hebrum cadens. Plin.lib.4.c.11. Bargus item, quem nõnulli Martũ nominant, vt ait Strabo. fluuius Illyrici. Marius Niger putat Drinum Ptolemæi eſſe: alij tamen potiùs Dranum putarint. Vide Drinus.

Barguſij, populi Occidentales, iuxta Iberum fluuium. Stephanus.

Bargila, Aſiæ minoris vrbs, & in Caria. Plin. lib.2.cap.20. quæ bargylia, ſiue Bárgilos ab aliis vocatur, à Bellerophontis comite Bargylo, quem Pegaſus occidit: vnde Bargylici, & Bargylitici campi, vel Bargyletæ incolæ, & ſinus Bargylicus. Steph.

Bargylus, mons in Aſia. Plin. in deſcriptione Syriæ, cap.20.lib.5.

Bâria, i. fera, vel vectis, ſiue fugitiuus, aut in odore, filius Semeiæ, filij Sechniæ, 1. Paral.3.

Bâria, i. in ſocietate, ſiue in malitia, aut in vlulatione, ſiue in paſtu; filius Aſer, filii Iacob, 1. Paral.6.8.13. qui Beria, Geneſ.46. dicitur.

Bariades, Indorum rex, qui bellum aduerſus Dionyſium geſſit.

Bârieſu, cognomen pſeudoptophetæ. Act. 13.

Bari, ciuitas Phrygiæ. Ptolemæus ait eſſe oppidum in Piſidica Pamphiliæ præfectura: ſignificátque id nomen apud Græcos habitationum frequentiam, vſurpántque id ſacræ interdum literæ pro ædibus eburneis. Nàm & poetæ elephantos, Baros vocant. Præterea quidam Indiæ fluuius Baris dicitur. Baris etiam linguâ Ægyptiâ ſignificat cymbam quæ vectat cadauera Ægyptia ad ſepulchra. Propertius.

Baridos & contis roſtra Bubhurna ſequi.

Alio nomine dicitur Epibatra

Baris, locus Piſidiæ in Pamphylia, autore Plinio, lib.5.cap.31. Item caſtellum templo Hieroſolymitano adiacens, quod poſtea Antonia cognominatum eſt. Ioſephus de bello Iudaico lib.1. Vide Gordiæus & Veretum.

Bari, Stephan. eſt ciuitas, ſignificat etiam domum.

Barium, Apuliæ oppidum, vulgò *Barri*. Feſtus ſcribit vocari Barium à conditoribus, qui expulſi ex inſula Bara, vrbem hanc condiderunt. Iapyx quoque dicitur. Hîc reges Neapolitani coronari ſolebant. Hiſtorici tradunt à Gulielmo 1. Imp. funditus deletam. Beniamin videtur eam Miquoles deuar appellare.

Barnabas, nomen viri, Act.4. Lat. filius conſolationis.

Barnichius, fluuius Peloponneſi, in Alpheum ingrediens, antè Enipeus dictus, Homerus in Odyſſ. Strabo lib.8. Vide Enipeus,

Barnuus, barnutius, oppidum Macedoniæ, prope Heracleam. Strabo lib.7.

Baro, mulier quædam fuit philoſophiæ dedita, vt ſcribit Suidas: quem P.Manutius allegat. Ex eo Philoſophos, qui ſtolidiores eſſent, non philo-

Philoſophos quòd eo nomine viderentur indigni, ſeu Barones vocabant, vt quaſi mulierculæ per contemptum appellarentur. Cicero vlt. epiſt. fam. 9. Ille Baro, &c.

Barra, oppidum Orobiorum in Italia Tranſpadana, regione vndecima. Plin. lib. 3. cap. 17. Barriano caſtellum vocat Leander.

Barrium Apuliæ oppidum, quod Plinius dicit antea Iapygem vocatum à Dædali filio Iapyge.

Barſabas, nomen viri. Act. 1. Lat. filius conuerſionis, aut quietis, aut iuramenti.

Barthabaces, Cybeles ſacerdos, de qua Plutarch. in Mario: Per ea tempora adueniens Barthabaces magnæ matris ſacerdos, nunciauit deam in templo Ade locutam, victoriam prædixiſſe.

Barthgadoth, filius triſtitiæ, vt timor Matris.

Barthimæus, beatus Hieronymus dicit corruptè legi, ſcribi autem debere Barſemæus: quod Syriacè interpretatur filius cæcus, vel filius cæcitatis. Nomen cæci cuiuſdam à natiuitate, quem Ieſus ſanauit. Marc. 10.

Bartholomæus, nomen Apoſtol. Mat. 10. Luc. 6. Lat. filius ſuſpendentis aquas.

Bartholus de Saxoferrato, natus eſt anno 1309. puer præceptorem habuit Petrum de Aſſiſio, virum doctum, & eximiè pium, à quo in litteris & grammaticis eruditus fuit. Ad iuris ciuilis diſciplinam ſe contulit, anno ætatis 14. in ciuitate Peruſina, quam tanta diligentia & induſtria didicit, ſub præceptoribus Cymo Piſtorienſi, Iacobo Butrigario, & Reynerio Foroiulienſi, vt poſtea 20. anno ætatis Bononiæ de iure publicè reſponderit: & anno ſequenti ſolennia Doctoratus inſignia receperit. Peruſij vxore ducta, vt vitæ portu conſtituto ætatem ius profitendo tranſegit. Huic etenim nec ingenium, nec memoria defuit, qui Hebraicas literas & Mathemata didicit, & plurium diſciplinarum, quàm iuris ciuilis peritiam habuit. Scripſit doctiſſima in totum prope ius ciuile cõmentaria. Mortuus eſt autem Peruſij anno ætatis ſuæ 46. anno Domini 1355. Hæc Ioan. Fichard. in Iurec. Vitis.

Baruc, i. benedictus, vel genuflexus, filius Neriæ. Ierem. 31. 10.

Barum, vel Baris oppidum Italiæ à Saracenis obſeſſum. Conſtantinus Perphyrogen. lib. 11. de Themat. orcid. ex edit. & interp. Fed. Morel. P. R.

Barulum, oppidum Apuliæ eſt, quod aliquanda à Gallis obſeſſum tanta fame laborauit, vt milites detractas ſcutis pelles aqua emollitas abſumerent, herbíſque (quaſcunque reperirent) veſcerentur.

Baruſſæ, quinque inſulæ, in Indico pelago. Ptolem. Mercatori ſunt Mindanao, Cailon, & Subet, cum reliquis duabus Circium verſus.

Barútum, oppidum à Soldano incenſum, & ſolo æquatum, anno 1290.

Barútus, vel Barutum. Vide BERYTOS.

Barygaſa, inſigne emporium Gedroſiæ, Steph. Eſt etiam vrbs Indiæ intra Gangem, Ptolem. & Arrian. Bacan Caſtaldus nominat: Ramuſius Goa, vel Callicut ex ea mallet facere.

Baryne, Romana fuit meretrix, de qua Horat. Carm. 2. Od. 12. *Vlla ſi iuris tibi peierati, pœna Baryne, nocuiſſet vnquam*

Dente ſi nigro fieres vel vno,

Turpior vngui Crederem.

Barzayth, i. filius aut puritas, ſiue frumentum anguli, filius Melchiel, filij Barce, filij Aſer, filij Iacob. 1. Paral. 7.

Barzanes, Aſſyriorum rex, in Armenia à Nino ſuperatus.

Baſa, id eſt in factura, III. Iudæorum rex, regnauit annis XVIII. impius omnem familiam Hieroboam & Nadab interfecit. 3. Reg. 15. Ioſeph. lib. 8. cap. 8.

Baſabocates, populi Aquitaniæ, Plinio cap. 19. lib. 4. Pictonibus iuncti.

Baſai, i. in factura Domini, filius Melchiæ, filij Athanai. 1. Paral. 6.

Baſan, i. in dente, ſiue in ebore: aut in mutatione, vel in ſomno ſeu in dormitatione: aut confuſio, vel ignominia. regio Og regis, quæ paſcuis ac nemoribus abundans, cecidit in ſortem dimidiæ tribus Manaſſe. Eſa. 2. Num. 21. quæ & *Hauothiair*, Deuteron. 3. dicitur, & Terra Raphaim.

Baſaniſæ, aliàs Baniſæ, populi Thraciæ, Steph.

Baſanus, Sicábrorũ rex, regnauit annis XXXVI.

Baſcath, nomen ciuitatis in tribu Iuda. Ioſ. 5. appellatur & Beſecath, Lat. Maſſa, ſiue inflatio, aut in anguſtia vel in effuſione.

Baſcana, nomen loci. 1. Mach. 13.

Báſemath, i. aromata, vel confuſio mortis aut in deſolatione, ſiue in poſitione, aut in nominibus, altera vxor Eſau. Gen. 26. Filia item Salomonis 3. Reg. 4.

Baſéra vrbs Phœniciæ. Steph.

Baſilea, Rauracorum Auguſta, Germaniæ nobilis vrbs, ad Rhenum ſita, non procul ab Argentorato: vtramque Rheni complectitur ripam maiore Baſileam littore Gallico, minore verò in Germanico ſita. Maior vallem occupat à Meridie verſus Septentrionem inter duos colles ad Rhenum deſinentes extenſam, fluuiolóque Byrſeca irrigatam: minor verò fundum habet planum. Liberrimo Baſilea recreatur aëre, ſolum habet fœcundum, ſcaturigines multorum fontium, concurſus multorum amnium. Pio II. inſtitutore, celebri gaudet Academia, in Heluetici fœderis ſocietatem recepta eſt anno M. D. I. Vulgò *Baſel*. Gal. *Baſle*.

Baſilei Sarmatæ, cognomento Iapyges & Vrgiè quibus pars maxima Nomadibus, i. paſtoribus conſtat: pauci agrorum colẽdorum ſtudio tenentur. Vtramque Iſtri ripam incolunt Strab. lib. 7.

Baſileus, fluuius inſulæ Cypri, prorumpens in mare Syriacum.

Baſilia, inſula Ponti (vel in Oceano Septentrionali) Xenophonte Lampſaceno, à littore Scytharum tridui nauigatione, inſulam eſſe immenſæ magnitudinis Baltiam, quam Pytheas Baſilium nominat. Plin. cap. 13. lib. 4. Baltia Timæo dicitur. Plinius Bannomannam vocat. Scandia & Scandinauia, Plinio etiam & Solino dicitur. Procopius ſub nomine Thule, ſed falsò deſcribit, Iornandes Scanziam etiam perperàm vocat: huius incolæ Suiones apud Tacitum videntur, ſed non eſſe inſulam cognitum fuit, & ea eſſe creditur, quæ tria ampliſſima regna habet, nempe Noruegiam, Suediam & Gothiam, aliáſque regiones comprehendit. Ex Scandia, vel Scandinauia, Sconen, quæ huius eſt pars, facit Zieglerus. Idem pro Bannomanna, Pannonia apud Plinium legere mauult, & Finlandiam huius peninſulæ partem pro ea accipit. Suiones Taciti, VVilichius Suueden interpretatur. Hanc Baſiliam peninſulam Mar. Nig. Vergion appellatam ſcribit.

Baſilicus, ſinus maris Ioniæ adiacentis eſt, Plin. lib. 5. cap. 20.

Baſilidæ, Pōp. lib. 2. populi Scythiæ Europeæ, ab Hercule & Echidna originem ſumpſerunt.

Baſilides, hæreticus Alexandrinus, tercentos ſexaginta quinque cælos eſſe credidit, quo dierum numero annus includitur: huius ſectatores dicti ſunt, Baſilidiani. Iren. Epiph.

Baſilides, carnifex Potamienæ virginis, & martyris, quo pacto Martyrium ob Chriſti fidem paſſus ipſius Potamienæ precibus, pro eo apud Dominum fuſis, vide in verbo, POTAMIENA.

Baſilis, ciuitas Arcadiæ, Steph. & Pauſ.

Baſiliſcus à ſorore Auguſta, quia Imperator aberat, in regali ſolio poſitus M. filium Cæſarem fecit. Rediens è Syria Zeno, ius ſuum repetens, Baſiliſcum cum filio relegauit, qui Lemni fame conſumpti ſunt. Pompo. Procop. lib. 3. de bel. Vandal. & Conſtant. Manaſſ. in Poem. Chronico.

Baſilius, Cæſarienſis, Gregorij Nazianzeni, & Ioannis Chryſoſtomi temporibus floruit. Is Cæſareæ Cappadocum præſul factus, miſſus eſt à Valente, qui Arianis fauebat, in exilium. Cui ille: *Antequam, inquit, in exilium proficiſcar, tu ab incepto deſiſtes.* Itaque vna nocte, vxore Valentis maximis correpta doloribus, & filia inſuper paruula extincta, Valens miſit ab Baſilium, vt precibus ad Deum fuſis, ipſe ſaltem ſeruaretur. Ex hiſtor. Ruffini.

Baſilius Ancyranus præſul, arte medicus ſcripſit contra Marcellum de virginitate librum, & nonnulla alia. Hic etiam imperante Conſtantino, in parte Macedoniæ cum Euſtathio & Sebaſtiano princeps fuit. Hieronymus.

Baſilius, præſes Ciliciæ, ſub Anaſtaſio principe floruit, haud abſimilis primo & abſtinentia & vitæ inſtitutis: ſcripſit contra Archelaum quendam preſbyterum Colonienſem. Suid.

Baſilius, Aſiæ fluuius intra Euphratem & Tigrin fluit. Strab. lib. 16.

Baſilius, Amaſiæ Ponti epiſcopus, martyrio coronatus, anno CCCXXI.

Baſilius & Conſtantinus, fratres, XV. Conſtant. Imperat. imperauerunt annis LIII. Syriam Imperatores populati ſunt: Cretam pulſis Saracenis receperunt. Blond. lib. 3. decad. 3.

Baſilius Macedo, X. Conſtantinopolis Imperator, imperauit annis XVII.

Baſilius, conſul, Viuiani collega, ann. ab vrbe 1233.

Baſilius Iunior, cōſul ſolus, anno ab vrbe 1233.

Baſilius, vnus ex interfectoribus Cæſaris, appian. alter pyrata infamis. Lucanus,

Baſilium videre ducem noua furta per æquor.

Baſilopotamus, ideſt, rex fluuiorum, quondam Eurotas vocatus, fluuius Laconicam regionem perfluens, inter Gythium & Bertos erumpit, Strab. lib. 8.

Baſinni, populi Arabiæ. Steph.

Baſiſtani & Baſtuli, populi, à quibus Hiſpaniæ pars, quam Baſiſtanorum ſeu Baſtulorum appellant. Strab. li. 3.

Baſorópeda, regio Medorum, Armeniæ contributa. Strab. lib. 11.

Baſſæ, locus in Cotylio monte prope Phigaliam in Arcadia, vbi celebratur Epicurij Apollinis templum, nato indè cognomine, quòd in peſtilenti morbo tuliſſet opem. Cæl. lib. 19. cap. 1.

Baſſareus, Bacchi cognomen, à ſpecie veſtiū, quibus miniſtræ eius vtebantur in ſacris: quæ & Baſſarides nuncupatæ erant. Bocatius, Alij verò Baſſereum, βάζειν vocant, quod clamare ſignificat. Hor. C. 10. 18. *Non ego te cādide Baſſareū Inuitum quatiam*, &c. Ea autem veſtis vſque ad pedes fluebat. Stat. *Si decet aurata Bacchum veſtigia palla Vertere.* Et à Baſſareo, Lydiæ loco cognominata eſt, vbi conficiebatur.

Baſſaris, Baſſarei, hoc eſt, Bacchi ſacrificula. Per. Satyr. 1. *Et ſectum vitulo caput ablatura ſuperbo Baſſaris.*

Baſſiana, Pānoniæ oppidū. Ptol. hodie *Beſſega*.

Baſſianus, Syracuſanus, Romam ſtudiorum cauſa miſſus, vbi Chriſtianus factus, Rauennam, inſectante patre, fugit. Indè Laudenſis præſul, electus, ibidem nonagenarius deceſſit, 14. Calend. Februar. emicuit Ambroſii temporibus, quem ægrotantem adiit, mortíque eius interfuit, Volater.

Baſſianus Antonius, II. Imperator, anno ab vrbe 957.

Baſſianus Antonius, IIII. Imperator, anno ab vrbe 960.

Baſſus poeta Epicus, Quintiliano, vehementi ingenio, quem ſenectute immaturum fata præ-

uenere, quemadmodum & Valerio Flacco contigit.

Baſſus, cui nomen Aufidio fuit, hiſtoricus, Quintiliani temporibus bellum Germanicum ſcripſit.

Cæſius Baſſus, lyricus, in prædiis ſuis ardente Veſuuo, & latè vagantibus ignibus, cum villa ſua flagrauit, quem Quintil. ſe videſſe ait.

Baſſus, & Sextius Niger, Romani de medicina Græcè ſcripſerunt, Volat.

Baſſus, martyr, ſub Decio clauis ferreis confixus. Volater.

Baſſus, cõſul Gẽtiani collega, ann. ab vrbe 963.

Baſſus, conſul, collega Æmiliani, anno ab vrbe 1011.

Baſſus, conſul, collega Quintil. anno ab vrbe 1041.

Baſſus, conſul, collega Ablabij, anno ab vrbe 1083.

Baſſus, conſul, collega Philippi, anno ab vrbe 1101

Baſſus, conſul, collega Antiochi, anno ab vrbe 1184.

Baſta, oppidum in Italia, non procul à promontorio, quod Aeram Iapygiam vocant. Plin. lib. 3. cap. 11.

Baſtanabus, portus Arabiæ, Steph.

Baſtanæi, Arabiæ deſertæ gens. Ptol.

Baſtarnæ, Baſternæ, populi Europæ in Sarmatia intra terram ſunt Tyrrhegetis proximi, ferè ex Germanis originem ducentes, plures in vicos nationéſque diuiſi. Nam Atmoni quidam dicuntur atque Sidones: qui verò Peucen Iſtri inſulam habitant, Peucini. Rhoxani verò magis ad Aquilonem ſpectant, inter Tanain & Boryſthenem campeſtria paſcuntur. Strab. 7. Steph. Horum alij Atmoni, alij Peucini, Sidones, & Roxolani, vt vertit Xylander, vocantur: Strabo lib. 7. Peucini, quos quidam Baſtarnos vocant, inquit Tacitus in ſua Germania.

Baſterbini, populi Salernitorum mediterranei in tertia regione Italiæ. Plin. lib. 3. c. 11.

Baſtetani, populi ſunt in Ægypto, quibus permutatio in more eſt numerorũ loco, Ægyptiorúmque ritu ægrotos procedunt, vt à prætereuntibus quos eiuſmodi quidpiam infeſtarit, aliquid ſalutaris afferatur.

Baſtia, caſtrum in Italia munitiſſimum, prope Padum, inſigni ibi accepta clade ex inopinato irruente Alphonſo. Cæſ. Antiquit. lib. 5. cap. 1.

Baſtinæ, gentis nomen, quæ ſpe prædæ, Iſtrum tranſire volens (frigore enim glaciata erat) ſubmerſa eſt: pauci euaſerunt. Eutrop. lib. 4.

Baſtitani, Ptolem. ſunt Hiſpaniæ Tarraconenſis populi. Baſtitaniam regionem nominat. Plin. Vaſtetanos per V habet Liuius lib. 37. Hodie ſunt qui Baça incolunt.

Baſtuli, Bæticæ Hiſpaniæ populi prope Turdulos, quorum oppida ſunt, Sexi, Abdera, Ilurgis, Obulcho, quod & ab Hiſpanis Vbida. Item mons Calpe circuitu quidem non magnus, cæterum adeò erectus, vt procul aſpicientibus, columnæ effigiem referat. Strabo lib. 3. Ptolem. lib. 2. cap. 5. Plin. lib. 3. cap. 1. & 3. De his populis ſic Horatius Carm. 2. Od. 2.

Latius regnes, auidum domando
Spiritum, quàm ſi Libyam remotis
Gadibus iungas, & vterque Pœnus
Seruiat vni.

Quanquam Turnebus videatur alium ſenſum complecti.

Baſulij, populi Libyæ.

Bata, Aſiæ vicus & portus vbi Sinope vrbs, Auſtrum verſus, huic ora plurimum videtur opponi. Strab. lib. 11. Ptol. lib. 5. c 9.

Batala antiquiſſimum Sidicinorum in Italia oppidum, cum aliis eorum oppidis à Liuio commemoratum.

Batalus, tibicen Libycus, laſciua & vinolenta carmina complexus eſt, fecitque adagio locum, Batali ſimilis. Cælius ait hunc primum omnium calceis fœmininis in ſcena vſum fuiſſe, artémque tibiarum omnino mollitie deprauaſſe, à quo fluxos & parum viros Batalos vocat. tale fuit Demoſtheni cognomen.

Batána, locus iuxta Euphratem. Stephanus Vide AGRATANA apud eundem.

Batanecæſara, Indiæ intra Gangem vrbs. Ptol. Baicadul Caſtaldo eſt.

Batane, vel Batanea, vicus Syriæ. Steph.

Bataui, Germaniæ populi. Plin. Rhenum accolentes. Lucan. lib. 1.

Vangiones, Batauíque truces, quos ære recuruo
Stridentes acuere tubæ.

Hos auricomos Siluius appellat. Populi inter Belgas. Nam Moſa flumen parte quadam ex Rheno recepta longè ferè ab Oceano LXXX. M. paſſuum, quæ appellatur Vualis, Inſulam efficit Batauorum, in Oceanúmque influit. Hi hodie (vt pleriſque placet) Hollandi nominantur, diœceſis Traiectenſis, propinqui Phryſiæ & ducatui Geldriæ, ac mari Oceano finitum. A Catthis populis Transrhenanis, Cheruſcis, Legiis Pannoniæ populis vltra Hercyniã ſyluam conterminis, & Hermunduris orti dicuntur, & ſeditione domeſtica pulſi extrema Galliæ ora, vacua cultoribus, ſimúlque inſulam intra vada ſitam occupauere, quã Oceanus à fronte, Rhenus amnis à tergo & per latera, circumluit. Cæſar, lib. 4. comment. Corn. Tacit. de ſitu Germaniæ. *Omnium harum gentium virtute præcipui Bataui, non multum à ripa inſulam Rheni colunt, Cattharum quondam populus ſeditione domeſtica in eas ſedes transgreſſus, in quibus pars Romani imperij fieret, manet honos, & antiquæ ſocietatis inſigne. Nam nec conteruntur, nec publicanus atterit. Exempti oneribus & collationibus, & tantùm in vſum præliorum ſepoſiti, velut te-*

la atque arma bello reſeruamur. Hæc ille. vulgò *Le pays de Hollande.*

Batauia, Germaniæ prouincia, quæ nunc Bauaria, aut Hollandia dicitur: & Batauium oppidum, à βαθὺς, quod altum ſignificat.

Batauodurum, Ptolem. Batauorum oppidum ad Rhenum fluuium inter Colonienſem & Traiectenſem vrbes Epiſcopales vltra Nouefium, in finibus ducatus Cliuenſis ſitum, cuius meminit Tacitus Annalium lib.21. Creditur idem eſſe cum eo quod in agro Traiectino hodie Vacum appellatur.

Bate, pars tribus Ægeidis: Steph.

Batêa, filia Teucri Scamandri fluuij, vxor Dardani. Diodorus lib.5. Vide Stephanum in DARDANO.

Bateni, populi ad Caucaſi mõtis iuga, nõ procul à Bactris. Plin.lib.6.cap.16.

Batérra, vrbs Ligurum. Steph.

Bathea Ponti, vocat Plin. Ponti Euxini locum immenſæ altitudinis. Batana videtur eum quoque appellare Ælianus lib.3.cap.13. de animalibus, vt vertit Gyllius.

Batheus, Siciliæ fluuius apud Ptolemæum, Iati Fazello eſt.

Bathillus, adoleſcens Samius, ab Anacreonte poeta Teio dilectus. Horatius in Epodis, Ode 14. *Non aliter Samio dicunt arſiſſe Bathillo Anacreonta Teium.* Hic Pantomimus fuit: vnde Iuuenalis,

Molli ſaltante Bathillo.

Alium præterea Theodontius enumerat, quem Phorci & marini monſtri filium fuiſſe dicit. Itẽ Bathillus poeta tragicus inſignis, in comœdiis non æquè fœlix.

Báthuel, id eſt, filiatio Dei, aut menſura Dei, vel deſertum Dei, filius Nachor ex Melcha Geneſ. 22. Nomen ciuitatis tribus Simeon, 1. Paral. 4.

Bathycles, vir quidam diues, ſed ſordibus, ſibíque viuens, vnde natum prouerbium, Bathyclis calix, in eos qui diuites cùm ſint, ſibi tamen viuunt.

Bathycolpus, fluuius Europæus eſt ad Thracium Boſphorum, à Turcis Biutere, quod magnũ nemus & Biudere quod magnum fluuium ſignificat, nominatur, Gyllio teſte.

Bariæ, ciuitas eſt mediterranea Epiri. Strabo libro 7.

Bàtia, Ili tumulus in Troade. Strab.l.13. Batida etiam dictus à Batea quadam, vel ἀπὸ τοῦ πατοῦ, id eſt pabulo equorum, vel à Batis, id eſt rubis. Stephanus,

Báricia, Stephano locus Troadis. In Iliacum Campum eum deſcribit Strabo, additque Myrinnæ Tumulum à diis immortalibus vocari.

Batina, vel Bantina, oppidulum Apuliæ. Horatius 3. Carminum, Ode 4.

--ſaltúſque Batinos & aruum
Pingue tenent humilis Ferenti.

Bate, ciuitas Orrhænæ. Steph.

Bato, Sinopenſis, de rebus Perſicis ſcripſit Strab.

Baton, Amphiaraî auriga. Polyb.

Batrachus, ſculptor, Plin.li.36.c.5. Nec Saurõ atque Batrachum obliterari conuenit, qui fecere templa Octauiæ porticibus incluſa, natione & ipſi Lacones.

Battiades, Callimachus, à Batto patre. Ouidius in Ibin,

Nunc quo Battiades inimicum deuouet Ibin,
Hoc ego deuoueo, téque tuóſque modo.

Battis, puella, quam Philetas poeta elegiegraphus ſuis carminibus celebrauit. Ouid. lib.1. Triſt. *Nec tantum Coo Battis amata ſuo*

Batton, comicus, cuius fabulas refert Suidas.

Battus, Cyrenes in Africa conditor, quem Callimachus ait progenitorẽ ſuum fuiſſe. Strabo lib.17. Significat autem regem lingua Libyca: hic linguæ vſque adeò impeditæ fuit, vt verbum βατταρίζειν ab eo originem traxerit.

Battus, paſtoris cuiuſdam Pylij nomen, quem Mercurius in Indicem commutauit. Nam cùm Apollo Admeti regis armenta paſceret, Mercurius boues quaſdam, quæ longiùs proceſſerant, furto abactas in ſylua occultauit, Battóque cuidam equarum cuſtodi, à quo vno viſus fuerat mandauit, ne cuipiam illud furtum indicaret: quod vt libentiùs faceret, vaccam pulcherrimam ei dono dedit. Mercurius verò abſens, vt hominis experiretur fidem, ſumptâ aliâ figurâ, paulò pòſt ad eum redit, rogans an vaccas quaſdam illac tranſeuntes vidiſſet, pollicéſque, ſi indicaret, vaccam ſe illi cum tauro daturum. Battus itaque ſpe correptus, ſub quo monte paſcerentur, indicauit: ob quam perfidiam Mercurius eum in lapidem, qui Index dicitur, commutauit. Ouid. 2. Metamor.

At ſenior poſtquam eſt merces geminata, ſub illis
Montibus, inquit, erunt: & erat ſub montibus illis.
Riſit Atlantiades, & me mihi perfide prodis;
Me mihi prodis? ait: periuráque pectora vertit
In durum ſilicem, qui nunc quoque dicitur Index.

Hæc fabula docet fraude ſermonis ac periurio abſtinendum. Eſt item pictura inepti poetæ & oratoris.

Battus, ineptus poeta, qui in carmine conficiendo eadem ſæpius repetebat, & ineptam iterum atque iterum occinebat cantilenam, inde Battológia, verborum redundantia, eiuſdémque rei vitioſa repetitio.

Batulum, caſtellum Campaniæ, cuius incolæ Turno in auxilium venerunt aduerſus Æneam. Virgil.lib.7. Æneid.

Batum, flumen Italiæ, in agro Brutio prope Blandem vrbem. Plin.lib.3.cap.5.

Bauai, i. in luctu, vel in miſeria, nomen viri. 2. Eſd.3.

Bauaria, ab Auaribus, Hunnorũ reliquiis, qui Noricis expulſis in ea terra conſedere, abiecta

B littera appellatur. Boioaria etiam à Boiis Galliæ Ciſalpinæ populis hoc loco aliquando moralis dicitur. Noricorum olim fuit,& Danubio inſigni fluuio ex Sueuia profluente irrigatur. Nulla Germaniæ prouincia pluribus cultioribúſque illuſtratur vrbibus. Priuſquam in prouinciam redigeretur, à proprio rege ad Arnulphi vſque imperatoris tempora adminiſtrata eſt, vt quidam ſcribunt: deinde duces habere cœpit, hodiéque retinet. Regio ipſa, præterquàm vbi Auſtralior eſt non ſeritur. Nemoroſa multum eſt & montoſa. Sues glandibus ſylueſtribúſque pomis, tantâ copiâ nutrit, vt veluti Hungaria boues, ita hæc ſues cæteris Europæ nationibus largè ſuppeditat. Gens ipſa veſtitu vt plurimùm flaui coloris amicitur: ocreis libentiùs quàm caligis calciatur. Non eſt hodie deſerta, vt Strabonis tempore fuit, ſed cultiſſima: magnas & ſuperbas ciuitates habens & oppida nobiliſſima. Magna copia frumenti circa Ratiſbonam & Landshutam. In ſuperiorem & inferiorem diuiditur. Superior ſubdita eſt Alpibus Auſtroque, ideò magna ex parte ſterilis. Inferior eſt fertilior, crebriùs frequentiúſque habitatur: & propter Danubium, Iſaram & Lauarum amnes, eſt vitium ferax. Munſter. Auentin.

Bauba cùm Cererem hoſpitio ſuſcepiſſet, ei neſcio quam obtulit potionem, quam ipſa tota colliquata lachrymis ob filiorum mortem biberenolens, reſpuit. Bauba iſtud moleſtè ferens, & non tantæ authoritatis deam eſſe putans, pudendum reuelauit, & ei nudum oſtendit: quo ſpectaculo dea delectata, in gremium accepit poculum. Clem. Alex. orat ad gent.

Baucis, anus paupercula, Philemonis ſenis coniux, quos Iupiter in arbores commutauit. Ferunt enim, cùm Iupiter & Mercurius Phrygiam peragrarent, ſolos hoſce inuentos eſſe, qui deos hoſpitio dignarentur. Quare cùm Iupiter eam regionem ob inhoſpitalitatem terræ hiatu perdere decreuiſſet, Philemonem & Baucidem monuit, ſi ſalui eſſe vellent, ſeſe vt ſequerentur: qui ſine mora deorum veſtigia ſunt ſubſecuti. Cúmque iam ad vicini montis culmen perueniſſent: fortè reſpicientes ſubiectam oculis regionem, palude hauſtam vident, ſolâ ſuâ caſâ exceptâ, quæ ipſis aſpicientibus in templum eſt transformata. Iuſſi deinde pro hoſpitii munere petere quod vellent, nihil aliud ſe optare reſponderunt, quàm vt noui templi ſacerdotio præficerentur, nec alter alterum ad ſepulturam efferret, ſed eodem temporis momento extremum vitæ finem clauderent. Quod cùm illis Iupiter annuiſſet, ad ſua eos remiſit: vbi quod reliquum erat vitæ, in deorum miniſterio peregerunt: cúmque iam extremam ſenectutis metam attigiſſent, in arbores duas ſunt conuerſi, vt latius exequitur Ouidius, lib. 8. Metam.

Sed pia Baucis anus, pariliques ætate Philemon,
Illa ſunt annis iuncti iuuenilibus, illa
Conſenuere caſa, &c.

Fabula docet hoſpitalitatem Deo eſſe pergratã, & longæua vita compenſari.

Baudolinus, vates quidam vitæ ſanctitate cõſpicuus: ſpiritu Prophetico claruit regnãte apud Longobardos. Luithphrand.

Bauius & Mæuuius, poetæ duo ineptiſſimi & maleuoli, Auguſti & Virgilij ætate nulla alia re noti, quam quòd clariſſimi ſuæ ætatis poëtis oblatrare non dubitarint: qua de cauſâ optimi cuiuſque odium incurrerunt. Virg. 3. Ecl.

Qui Bauium non odit, amet tua carmina, Mæui.

Baule (vel Bauli) villa inter promontorium Miſenum Baiarumque lacum, flexo mari alluitur, dicta quaſi Boauli. Seruius inde factam memorat, quòd olim Hercules iuxta Baias fecit caulam bobus, quas Geryoni eripuerat, & eam ſepſit: qui locus primò Baulia dictus, & mox dici cœpit Bauli.

Bauli, oppidũ Campaniæ, non procul à Maſſico monte. Plin. lib. 6.

Bauma, oppidum Æthiopici ſinus ex Africæ latere. Plin. lib. 6. cap. 29.

Bauranites, i. Eligens aquas, aut eligens quis? vir, 1. Paral. 11. qui 2. Reg. 23. dicitur Beromi. in Aſia fluuius. Quiam eum interpretatur Mercator. At Græci Codices Bautes habent.

Bautica, fluuius eſt Galliæ Ciſalpinæ in Padum influens.

Bauto, conſul, collega Arcadij, anno ab vrbe 1138.

Bazacata, Indici maris inſula, Ptol. Baſſe Caſtaldo.

Bazanis, Armeniæ vrbs quæ prius Leontopolis dicta fuit, vt Euſtathius ait. Hanc poſtea Iuſtinianopolim à Iuſtiniano Imp. dictam annotauit Gulielmus Stuckius.

Bazata, i. contemptus, vel deprædatio, aut in oliua. nomen Eunuchi cuiuſpiam, Eſth. 1.

Baziôthia, i. contẽptus, vel deſpectiones eius, ſiue prædæ eius, aut in oliua Domini. nomen ciuitatis in tribu Iuda. Ioſ 15.

B E

Beatrix, virgo Romana, cuius comes fuit Lucina, ambæ inſigni erga ſanctorum martyrum, quæ in ſuis agris tumularunt corpora pietate præditæ: quam ob rem à Diocletiano ob Fauſtinum ac Simplicium reconditos extremo ſupplicio mulctatæ.

Bebai, i. pupilla, ſiue concauus, aut vacuus. nomen viri, 1. Eſd. 2.

Bebiani, Ligures ſunt ita dicti in ſecunda regione Italiæ. Plin. lib. 3. cap. 12.

Bebius, mons eſt Campaniæ, ignem inſtar Ætnæ exhalans.

Bebius, delator inſignis, cognomento Maſſa, temporibus Veſpaſiani principis vixit. Iuuenalis Satyra 1.

-- quem Maſſa timet, quem munere palpat Carus.

Bebius Pamphilus, conſul Romanus cũ P. Cornelio eo anno quo Numæ Põpilij libri in agro C. Petilij eſſeſſi ſunt. Valer. Max. l. 1. c. 1.

Bebriacum, vicus eſt inter Cremonam & Veronam, apud quem Vitellius Othonem ſuperauit. Iuuen. Satyr. 2.

Bebriaci in campo ſpolij affectare Palati.

Tacitus Annal. lib. 18. Hunc virum Itali hodie *Lihemein* vocant.

Bebriacenſes aues à Bebriaco vico dictæ ſunt, quòd eius pugnæ tempore, quæ apud Bebriacum inter Othonem & Vitellium commiſſa eſt, primùm in Italia apparuerunt. Plin. libro 20. cap. 49.

Bêbrices, Steph. vel Bebrycij populi à Thracibus oriundi, qui eam partem Aſiæ incoluerunt, quæ poſtea Bithynia, & aliquando Mygdonia dicta eſt, vt eſt videre apud Strabonem libro 7. & 12. Hos Arrianus originem à Bebryce traxiſſe vna filiarum Danai ſcribit, quæ vnà cum Hypermneſtra præter iuſſa patris viro pepercit. Quare fugiens parentem, vnà cum viro in hæc loca peruenit, incoláſque ritus docuit Ægyptios: pro quibus meritis regionem ab eius nomine Bebryciam ferunt appellatam: quæ olim extendebatur vſque ad Epheſium & Magneſiam Ioniæ oppidum, vt ſcribit enarrator Apollonij, Charontem adducens authorem, qui dicit Lampſacenorum regionem olim Bebryciam appellatam. Stephanus Bebryces conſtituit iuxta Pontium in Aſia, & iuxta Iberos in Europa. Vide Lucan. lib. 6. & Silium lib. 3.

Bebricia, Aſiæ regio, quæ poſtea Mygdonia, deinde Bithynia, à Bithyno rege appellata eſt.

Bebryx, rex fuit in montibus Pyræneis, teſte Silio, quos etiam à Pyrene illius filia, nomen traxiſſe idem author eſt.

Becare, portus vtiliſſimus in Aſia, quò piper monoxylis lintribus imprimis inuehitur. Plin. lib. 6. cap. 23.

Bechuc, vel Bachue, nomen viri, 1. Eſd. 2. Lat. Laguncula, ſiue vacuitas.

Becher, filius Ephraim, Numer. 26. Lat. primitiæ, aut in ariete.

Becher, eris, gens Scythica, quæ cùm ad Italiã veniſſet cum Attila, vinúmque guſtaſſet, omniũ bibaciſſima facta eſt. Steph.

Béchiri, populi, & Bechirica regio.

Bechis. Vide Metilis.

Bechor, filius Beniamin. Gen. 46. idem quod Becher ſignificat.

Béchorath, filius Aphia. 1. Reg. 9. idem, numero plurali ſignificat.

Beda, Britannus, ob vitæ modeſtiam Venerabilis dictus, clarus ſub Ioanne ſexto Pontifice, cùm Sarraceni ex Africa ſoluentes, Hiſpaniam inuaſerunt: Græcè Latinéque eruditus ſcripſit in Vetus & Nouum Teſtamentum. Fratres habuit Strabonem, vel Strabum, & Amyonem vel Haymonem, doctos etiam viros, quorum alter Homilias quaſdam non ineruditas, alter in Geneſim ſcripſit. Huius corpus Genuæ conditũ eſt. Volater.

Bédirum, Ptolem. interioris Libyæ vrbs. Debris Plinij eſt, Hermolao.

Beduini, Arabes, ac Sarraceni hæretici, nulla ratione, inerméſque in bellum ruebant, dicentes mortem vitari non poſſe, fatóque omnia referẽtes, hircinis amicti pellibus, ſolem orientem adorabant. Volater.

Béel men, ſiue Baal-meon, nomen ciuitatis. Ezech. 25. 1. Paral. 5. Lat. idoli habitaculum.

Béel-phegor, nomen idoli Moabitarum. Oſeæ 9. Num. 25. Deut. 4. nomine Beel, ſiue Baal, quod in monte Phegor colebatur: idem creditur cum Saturno, vt annotauit Cæl. Rhod. lib. 13. cap. 23. Lat. apertura, ſiue hiatus.

Béel-ſephon, nomẽ loci, ſiue vrbs in Ægypto. Exod. 14. Num. 33. Ioſephus lib. 2. cap. 13. Lat. idolum Aquilonis vel ſecreti. v. Arſinoe.

Béel-tem, nomen viri, 1. Eſd. 4. Lat. idolum ſiue poſſeſſor ſaporis aut rationis, vel eloquij.

Beel-zebub, nomen idoli Accaronitarum. 4. Reg. 1. Luc. 11. Aliàs Beelphegor appellabatur à gentibus Priapus. Lat idolum muſcæ.

Beéra, filius Ioel. 1. Paral. 5. Lat. puteus, vel declaratio.

Beergios, vnus ex Neptuni filiis, quem Hercules vicit.

Béeri, Lat. explanans, vel puteus, vel in luce, ſiue in Leone, pater Iudith vxoris Eſau. Geneſ. 16. Pater item Oſeæ Prophetæ, Oſeæ 1.

Béer-ramath, vrbs tribu Simeon. Ioſ. 19. Lat. puteus vel declaratio celſitudinis, aut in luce excelſa.

Begialis, Ptol. in Myrtoo pelago inſulæ vrbs, Pintiano videtur eadem eſſe Ægilia Plinij. At deceptus eſt hîc Pintianus Myrtoi maris vocabulo, aliud enim Myrtoum pelagus Ptolemæo, aliud Plinio, cæteríſque eſt.

Begis, vrbs Trallianorum. Steph.

Begoái, nomen loci, 2. Eſd. 7. Lat. in corpore ſiue in gente.

Begnas, nomen viri. 1. Eſd. 2.

Begui, nomen viri. 1. Eſd. 8.

Bel, nomen idoli Babyloniorum, Iſa. 49. Lat. vetuſtus, aut nihil, ſiue defluens.

Bel, ſeu Beles, Apollo dictus eſt ab Aquileienſibus Italiæ, Herod. lib. 8.

Bela, filius Beniamin. Gen. 41. Paral. 7. 8. Nu. 26. Nomen item vrbis, quæ aliàs Segor, Geneſ. 14. Dicitur & Soar, & Saliſſa, teſte Hieronymo. Filius item Beor, rex Edon, Gen. 36. Lat deglutiens, ſiue deſtruens.

Bela, Pannoniæ rex, regno per fratris cædem potitus, bonus alioqui princeps, populos à mul-

tis vectigalibus immunes fecit. Primus Byzantios nummos, argenteámque monetam percuſſit. Deceſſit tandem equo lapſus, fractúſque membra poſt annos regni tres, ſepultus in cœnobio S. Seruatoris ab eo conſtituto. Volater. lib. 8.

Bela, II. Vngariæ rex Almi filius: quem Colomanus excæcauerat, & ipſe cæcus ſeruatus à Pannoniis in regnum, quòd Stephanus ſine prole deceſſiſſet, duxit vxorem Helenam regis Seruiæ filiam, ex qua IIII. habuit filios, Geiſam, Ladiſlaum, Stephanum & Almum, qui in eos, quorum conſilio pater excæcatus erat, crudeliter animaduertit. Borichum, Colomani nothum, cum Polonorum & Ruthenorum manu regnum affectantem prælio vicit. Volaterran. Riti.

Bela, III. Vngariæ rex, Stephani filius, regnauit annis XVIII.

Bela, II. Vngariæ rex, Andreæ patris ſucceſſor, regnauit annis XXXV.

Bela, V. Vngariæ rex, regnauit annis III.

Belbina, Strab. lib. 9. inſula à regione Anaphyſtiorum, apud quos Panos templum eſt, & aliud Veneris Colyadis. Item vrbs Laconiæ, Steph.

Belbina, Laconicæ oppidum in Peloponneſo, vt teſtatur Plutarchus in paralellis, apud Pauſaniam Belemina: apud Ptolemæum Blemmin. & apud Suidam Belybina vocatur.

Belêa Velia. Vide Elba.

Beleaſtartus, Hyrami filius, Tyri rex, regnauit annis VII.

Beledônii, populi iuxta Oceanum. Steph.

Beletra ciuitas Italiæ, nō procul à Roma. Step.

Beleus fluuius in agro Tyriorum.

Belga, nomen viri, I. Paral. 24. 2. Eſd. 2. Lat. refrigerium, vel ſolatium aut vetuſtas vultus.

Belgæ, populi Galliæ Comatæ: Germanis proximi, inter Sequanam & Scaldem fluuios ſiti, in quindecim prorſus populos diuiſi. Plin lib. 4. cap. 17. Gallia omnis Comata vno nomine appellata, in tria populorum genera diuiditur: à Scalde ad Sequanam Belgica: ab eo ad Garumnam Celtica, eadémque Lugdunenſis: inde ad Pyrenæi montis excurſum Aquitania. Horum plerique orti à Germanis, Rhenum antiquitus tranſductis, Gallos inde expulerunt. Hi moribus, legibus, & ornatu, nunc ſunt valde culti, humani, & ſatis effœminati. In his ſunt metropoles Treuirenſis, Colonienſis, Moguntina, Rhemenſis cum earum ſuffraganeis intra Oceanum mare ac Rhenum, Matronam & Sequanam conſtitutis. Item Brabantia, Flandria, Hollandia, Geldriæ ac Phryſiæ pars, tota Picardia, Hannonia, Iuliacum, Virtutum Comitatus, ac Campaniæ maxima portio, Sylua Arduenna vniuerſa, cum ſingulis ſibi adiacentibus, & ea incluſis populis ac locis: & plerique principes, tum laici, tum Eccleſiaſtici, duces Comites, ciuitatéſque, quarum multæ liberæ ſuóque iure agentes, aliæ Francorum regi obtemperant. Quod ſupereſt, Imperatorias partes ſequitur. In his ſunt tres Cæſaris Electores & ſunt & Regni Francorum, quos Pares vocant fermè omnes. Imperator & Rex in Belgis coronatur, conſecratur & inungitur: alter Aquiſgrani, alter Rhemis. Belgarum multis in locis Cæſar & Corn. Tacitus meminerunt.

Belgica, locus apud Antonium inter Agrippinam, & Treuiros. Bullingen à Simlero nuncupatur.

Belgai, nomen viri. Nehem. 10. idem ſignificat quod Belga.

Belgeum, Belgarum oppidum, Cæſar. 2. de bell. Gall. *Beauuais.* Dictum videtur Belgium pro Belgarum regione, vt apud Liuium Samnium pro Samnitum regione. Vide Glar. in Annot. in 6. Comm. Cæſ.

Belgia, Galliæ regio, à bellis quibus fatigata eſt dicta, inter Rhenum, & Sequanam ac Ligerim olim extenſa, nunc Flandriam & Picardiam ſolùm cōprehendit, ab hac Eſſedæ Belgicæ Virgilio dictæ, quod illic primum inuentæ fuerint.

Bellinus, Patauinus, vir ſanctiſſimæ vitæ, cuius templum miraculorum frequentia celeberrimum & affluxu hominum notiſſimum extat in Rhodiginis paludibus.

Belgites, populi Pannoniæ. Plin. lib. 3. c. 25.

Bélial, quaſi apoſtata, & abſque iugo.

Belides, dæ, patronymicum maſc. quo ſignificatur filius, ſeu aliquis de genere Beli: vnde pro Palamede accipitur Nauplii filio, & Beli abnepote. Virg. 2. Æneid.

Fando aliquid ſi forte tuas peruenit ad aures
Belidæ nomen Palamedis. &c.

Beligius, Celtarum quondam rex, à quo Gallia Belgica per ſyncopen dicta fuit, pro Beligica & populi Belgici pro Beligici appellati ſunt. Beroſ. lib. 5 & Ann. in comment ibid.

Belion flumen, ex Celtibêris & Vaccais labens Callaicæ regioni irrigandæ per commodum Strab. lib. 3.

Belippo, oppidum Hiſpaniæ Bæticæ in conuentu Gaditano. Plin. lib. 3. c. 1.

Belis, huius Belidis, patronymicum fœmininum, quo ſignificatur filia vel neptis Beli, vnde Belides dictæ ſunt quinquaginta filiæ Danai, Beli filii: quas cum Ægiſtus Danai frater totidem filiis ſuis peteret vxores, Danaus deſpondere recuſauit. Didicerat enim ex oraculo, ſe à genero interfectum iri. Sed poſtea coactus à fratre promiſit ſe eius petitioni ſatisfacturum. In nuptiarum autem nocte filias ſubornauit, vt clam ſe cultris armarent & viros iam vino luxuriáque ſopitos iugularent. Virgines itaque patri morem gerentes, captato tempore, necarunt viros, vnaquæque ſuum, excepta ſola Hypermneſtra, quæ Lyceo viro ſuo pepercit, quam poſtea occiſo Danao, regnum apud Argos inuaſit. Hæ & Danaides appellantur à patre Da-

imo. Vnde Danaidum dolium prouerbio celebratur, pro barathro quodam inexplebili, & inſatiabilis cupiditatis homine. Finguntur enim à poetis, Danai filiæ apud inferos eo ſupplicij genere perpetuò damnatæ eſſe, vt dolium quoddam pertuſum aquâ conentur implere, vnde tantum effluat, quantum illæ poſſint infundere. Ouid. Metamorphoſ.

Molirique ſuis letum patruelibus auſæ,
Aſſidue repetunt, quas perdunt Belides vndas.

Belides, quidam annos eſſe dixerunt, qui aſſiduis fructibus videntur nos velle locupletare ac ſaturare, cùm tamen tantundem abſumatur, quantum producitur. Sic autem Lucretius lib. 5. id explicat:

Deinde animi ingratam naturam paſcere ſemper,
Atque explere bonis rebus ſatiaréque nunquam.
Quod faciunt nobis annorum tempora circum
Cùm redeunt, fœtúſque ferunt variósque lepores:
Nec tamen implentur vitæ fructibus vnquam.
Hoc, vt opinor, id eſt, æuo florente puellas
Quod memorant latices pertuſum congerere in vas,
Quod tamen expleri nulla ratione poteſtur.

Nonnulli arbitrati ſunt omnem mortalium vitã in hac fabula contineri, cum omnia quæ agimus fruſtra à nobis fiant in terris, cùm nulla humana roboris veſtigia diutiùs manere poſſint, ſed omnia rurſus confundantur. Alij beneficia, quæ in ingratos homines conferuntur, per hæc vana eſſe indicabant. His vrnis & huic dolio Plato in Gorgia aſſimilat animum incontinentem, qui effuſis in omni intemperantiæ libidinibus agitatur; Eiſdem perſimiles ſunt homines futiles, qui vt Parmeno Terentianus, ſunt pleni rimarum, hacque & illac perfluunt. Ebrios quoque, in quos lepido admodum epigrammate doctiſſimus poeta luſit,

Belidas fingunt pertuſa in dolia vates
Mox effundendas fundere ſemper aquas.
Nomine mutato narratur fabula de te
Ebrie quæ meias qui ſine fine bibis.
Quin etiam hoc in te quadrat turba ebria, quòd ſint
Corpora quæ fuerant, dolia facta tibi.

Ex Gregorij Naz. hymno II. Ana. Poteſt etiam fabula exponi de fiſco principis auari, quem omnes omniũ ciuium fortunæ explere nequeunt.

Beliſarius, Iuſtiniani principis dux Græcus, Perſas in Oriente vicit: Vandalos in Africa, ducto in triumphum Giliſmere: Gotthos in Italia capto Victige rege, ſuperauit. Africam repetens, Vandalos bella renouãtes, Reipublicæ ſubdidit, interfecto eorum rege Guntarit, ſub pacis dolo. Victor Romam reuerſus, crucem auream, vbi res eius geſtæ, celatæ fuerant, Petri Baſilicæ obtulit. Hic ob res fæliciter geſtas in affectati regni ſuſpicionem venit apud Iuſtinianum, à quo vterque ei oculus erutus fuit. Quare quum principis ingratitudinem aliter vlciſci non poſſet, exiguum extra vrbem tuguriolum extruxit, vbi per reliquam vitam à prætereuntibus ſtipem emendicauit, illud identidem repetens: Da obolum Beliſario viator, quem inuidia, non culpa cæcauit. Crinitus Volater.

Belitani, iidem qui Luſitani. Steph.

Bella, læ, oppidum Campaniæ. Virgil. lib. 7. Vide ABELLA.

Bellerophòntes, tæ: ſeu Bellerophon, tis, fuit Glauci regis Ephyræ filius, cuius forma capta Sthenobœa, Prœti Argiuorum regis vxor de ſtupro eum interpellauit: cúmque ſe præter opinionem repulſam videret, ægrè id ferens, innocentem hoſpitem apud virum detulit, tanquam ſibi vim inferre voluiſſet. Cuius delationi fidem adhibens Prœtus, cùm iniuriam eam maximè vitare cuperet, hoſpitij tamen iure motus, dómi illum ſuæ interficere non ſuſtinuit, ſed in Lyciam ad Iobatem ſocerum cum codicillis miſit: qui cùm & ipſe tam ſtrenui adoleſcentis ſanguine domum ſuam non vellet polluere, aduerſus Solymos, quibuſcum bellum gerebat, modico cum præſidio miſit ſperans futurum vt iuuenis, laudis cupidiſſimus, à gente ferociſſima facilè interficeretur. Verum cùm & Solymos facilè viciſſet Bellerophontes, & aliis pleriſque periculis obiectus ſemper victor rediiſſet, poſtremò ad interimendam Chimæram miſſus eſt: quem etiam laborem nactus Neptuni beneficio Pegaſum equum, ſumma cum laude ſuperauit. Quapropter Iobates iuuenis virtutem admiratus, alteram illi ex filiabus cum regni parte vxorem dedit, ex qua Iſandrum, Hippolochum, & Laodamiam ſuſcèpit, vt lib. vj. Iliados refert Homerus. Quod cùm audiſſet Sthenobœa, ſibi ipſi mortem conſciuit. Bellerophontes autem felici rerum ſucceſſu elatus, cum in cœlum euolare cum Pegaſo conaretur, immiſſo à Ioue œſtro, equo excuſſus eſt, decidítque in eum campum, qui poſtea Aleius appellatus eſt. Pegaſus autem à Ioue inter ſidera eſt relatus. Hic primùm Hipponomus dictus eſt, Bellerophontes poſtea appellatus à Bellero quodam Corinthiorum principe, quem adhuc adoleſcentulus de medio ſuſtulit. Hom. libro ſexto Iliad. Hanc fabulam alij ad hiſtoriam, alij ad phiſicam, alii ad ethicam explicationem traduxerunt. Quæ ad hiſtoriam ſpectant, ea per ſe patent, niſi quòd Pegaſus nauis fuerit ita dicta ἀπὸ τοῦ πηγνύσθαι, à eompingendo ſcilicet. Fuerũt qui Bellerophontem, nihil aliud eſſe putauerint, quam humorẽ motu ſolis eleuatũ: quoniam aëre vi ſolis agitato pars grauior ſublata paulo poſt rurſus deorſum demittitur, atque cogitur, quæ cum feratur deorſum & coaguletur, Pegaſus dicta fuit. Cum verò pars ſubtilior ad regionem ignis feratur, ſic illa pars craſſior dicta fuit à Ioue deorſum detruſa fuiſſe: Atque cùm Pegaſo, ex aqua, ob motum cœli diurnum, ſublata Aurora oriatur, dies dictus eſt, vt ſenſui magis patet, at non Bellerophon, à Pegaſo equo

portari.

portari. Alii generationem elementorum, cùm alia ſurſum, alia deorſum ferantur, vt leuia ſunt, aut grauia, per hæc ſignificari maluerunt. Alij vitæ humanæ rationem prope omnem ſub hac fabula contineri tradiderunt: nam neque aduerſis rebus nimis triſtari, neque proſperis & fœlicibus nimis gloriari, aut extolli conuenit, quoniam horum omnium ſummum moderatorem Deum eſſe experimur. Is enim pro ſua ſingulari clementia calamitatibus iniquè circumuentos adiuuat: quod accidit, dum calamitoſus eſſet, Bellerophonti, & nimis elatos animos deprimit, quare præceps idem poſtea dicitur de cælo detruſus. Alij malunt Chimæram fuiſſe Lyciorum ducem rei bellicæ peritiſſimum, ſed immani crudelitate, qui cùm piraticam exerceret, vehereturque in naui, cuius prora leonem, puppis draconem haberet, in medio capra eſſet depicta, quem inſecutus Bellerophon cum citiſſima ac expeditiſſima naui longa, Pegaſo vocata interemit: quare datus eſt locus fabulæ, vt ait Plutar. in claris mulieribus. At Lucianus in aſtrologia ſenſit animum Bellerophontis ad ſublimium rerum ſpeculationem elatum, equum fuiſſe creditum alatum, atque ita rem, fabulis inuolutam. Aliæ ad aſtronomicas rationes, hæc ipſa quæ de Phyſicis dicta ſunt, tranſtulerunt, eaque fieri inquiunt pro viribus aſtrorum, quas cùm prior Bellerophon deprehendiſſet, dictus eſt in cœlum aſcendiſſe. Alij dixerunt Bellerophontem à Pegaſo alato vectum Chimæram interemiſſe, quia is celetem prior inuenit & frænum faſtus equini remedium, vt ait Pindarus in olymp. ſicuti bigarum inuentor fuit Caſtor, quadrigas Erichthonius Athenienſis inuenit. Dictus eſt is equus alatus, vt voluerunt quidam, nauigium cum ille prior omnium inuenerit nauigare claſſe, atque ordinem claſſis inſtruendæ, cum vela & remi alæ ſint nauigiorum. Hic igitur nauali prælio Solymis populis bellicoſis ſuperatis, quos Leonibus ſimiles dixerunt Poetæ, Amazonibus arma intulit, quas per loca difficilia & montoſa peragrantes capras vocarunt. Inſidias porrò quas Iobates è lectiſſimis iuuenibus illi parauerat redeunti, caudam ſerpentis vocarunt.

Idem Bellerophontes omnium primus equo vehi docuiſſe fertur. Plin.l.7. vnde Horatius,

Et exemplum graue præbet ales
Pegaſus terrenum equitem grauatus
Bellerophontem.

Bellerus, Corinthiorum dux, à quo interfecto, Bellerophontes dictus eſt, qui ante Hipponomus. Cæl.Rhod.l.3.c.9.

Bellethani, populi Edetaniæ regionis citerioris Hiſpaniæ ad Iberum fluuium. Plin.l.5.c.3.

Bellienus, Romanus quidam, cuius domus in funere C. Cæſaris deflagrauit. Cic.2.Phil.

Bellinus, Patauij Epiſcopus fuit, qui quum pulſus eſſet Patauio, graſſantibus nobilium pleriſque, quòd ſeuerius ſanctiuſque quàm ab illis probari poſſet, epiſcopum ageret, in quoddam paluſtre ſolum, quindecim millibus paſſuum Rhodigio diſtans, diuertit. Cæl.Antiq.l.17.c.18.

Bello, vrbs Hiſpaniæ citerioris ad Beſiponem portum. Plin. vulgò vocatur *Tariffa.*

Bellocaſſi, populi inter Celtas, proximi Lexobiis, quos vulgus Baiocenſes nominat. Eorum ciuitas eſt epiſcopalis, in prouincia Rotomagenſi, Ducatu Normaniæ, & regno Francorum ſita. Gall. *Bayeux.*

Bellus, fluuius Phœniciæ ex Candebra palude, & radicibus montis Carmeli procedens, & paruo contentus curſu apud Ptolemaidem Claudij Cæſaris coloniam, arenas habet vitro perſimiles.

Bellogradum, oppidum, quod & Taurinum, nunc Albam dicunt, ad confluentes Sauum, Danubiumque ſitum. Quo in loco Mahumetes à paucis Chriſtianis fugatus, cæſus, caſtriſque exutus eſt. Platina Gall. *Belgrade*, vulgò *Grieſchich, Vueiſſemburg.*

Bellona, belli dea, & Martis ſoror. Vocatur etiam Enyo & Pallas. Virg.l.9.Æneid.

Quam prope ſanguineo ſequitur Bellona flagello.

Huic proprio ſanguine Sacerdotes ſacrificabant. Ante Bellonæ templum columna erat, quæ Bellica dicebatur, ſuper quam haſtam iaciebat. Fæcialis bellum indicens, vt poſt Feſtum annotauit Alexander ab Alexandro l.3.c.12. Ab antiquis dicta eſt Duellona à Duello, quod illi ipſi bellum appellabant.

Bellonarij, ſacerdotes Bellonæ, qui lacertos humeroſque ſuos concidebant. Sanguine ſuo bello ſacrificantes. Acron.

Bellouaci, populi Galliæ inter Belgas, olim belli gloria eximij, quos Cæſar, eorum duce interfecto, in poteſtatem accepit, eorum oppidum Bellouacum dicitur Gall. *Beauuais.*

Bellouilla, Galliæ regio, Anglis olim data, Robert.l.9.Æmil l.7 Polyd.l.19.

Belma, nomen loci. Iudith.7.

Belochus, x. Aſſyriorum rex, regnauit annis xxxv. qui idcirco à Belo accepit cognomen, quia cùm imperium voluit exercere, maximum pontificium Beli Iouis, & maximè circa auſpicia & diuinationes occupatus fuit. Beroſ.

Belochus iunior xx. Aſſyriorum rex, regnauit annis xxv. ab Hebræis, vt Sacræ teſtantur literæ Chuſan Reſchataim dictus, à Ioſepho Dhuſattus, huius filio Actoſa regnauit cum patre annis VII.

Belon, vrbis & fluuij nomen in Hiſpania Bætica, apud Strab.l.3.

Belopates XXI. Aſſyriorum rex, regnauit annis XXX.

Belphina, inſula Æginæ proxima, vel in continenti Laconiæ agro. Strabo.

Belſan, nomen viri. 1. Eſd. 2. Lat. in lingua aut in detractione, ſiue vetuſtas dentis, aut vetus ebur.

Belſinum, Celtiberorum vrbs, Belluno Leandro, & Nigro. Via Belloio Antonino, vt putat Simlerus.

Belunum, Venetiarum oppidum eſt in Italia, vt Platuum, Opitergium, Altinum, Concordia, Colonia. Volaterr.

Belus, fluuius Syriæ, vbi primò compertum fuiſſe vitrum Plinius ſcribit libro 6. Ioſeph.. lib. 2. belli Iudaici, ſtadiis ait duobus à Ptolemaide Belum diſtare, iuxta quem ſepulchrum Memnonis, & vitrea in rotunda valle arena, quam venti ex circundatis iugis conuehunt, inexhauſta ſeculis vi, ſed ante omnia mirabili natura mutandi alia quoque in vitrum, quæ attigerit metalla. Vide SELEVCOBELVS.

Belus, rex fuit Aſſyriorum, & pater Nini, à Sole ita dictus, qui Aſſyriorum lingua Bel dicitur. Huic vita functo templum erexerunt Babylonij, diuiníſque eum honoribus ſunt proſequuti.

Belus, Iupiter, Saturni, hoc eſt, Nimbroti filius, ſecundus Rex Babyloniæ, regnauit annis 62. & fundamenta Babyloniæ à patre deſignata, oppidi magis, quàm vrbis erexit. Beroſ.lib. 4. Deorum idololatrarum primus aſtronomiæ inuentor. Eam ob rem ei lapillum dicarunt pretioſum, quem Beli oculum vocitarunt: quẽque Diuus Cyrillus Arbellum nominat, ex hominibus primum, qui pro Deo habitus fuit. Iſte namque Belus primùm Chaldæos inſtituit ſacerdotes, ait Diod. Sicul.lib.3. Antiq.fuit enim pater Nini, quem eius vxor Semiramis, cum Zoroaſtem Bactrianorum regem viciſſet, gloria & ſuperbia minùs effera & elata in deorum numerum referri voluit, vt ait Diuus Hieronimus lib.1. in Oſ. Hanc autem Sidonii & Phœnices Baal vocarunt, vel Beelſemen, id eſt, cœli dominum, vt ſcribit Euſeb. libro 1.capite 7. Pręp. Euang. Priapúmque nominarunt, Deum nemorum & hortorum, quem Moabitæ Beel-phegor nuncuparunt Quare Ninus eius Beli filius in patris memoriam ſtatuam erigi iuſſit, quam tandem aliquando Babylonij diuinis coluerunt honoribus, & ſacrificiis honorarunt: in eóque idôlo dæmon abſconſus reſponſa dabat. Iſidor,lib.8. & Theoph. in Oſ.

Belus, cognomento Perſeus, Epaphi, vel (vt alii malunt) Neptuni & Libyes filius, cui Iſis poſt Apidis mortem nupſit regnante Athenis Cecrope. Huius filii fuerunt Danaus & Ægyptus, à cuius etiam nomine quinquaginta Danai filiæ Belides appellatæ ſunt, vt paulò antè oſtendimus ſuo loco.

Belus, Phœnices rex: & pater Didûs, vir militaris rei peritiſſimus, qui Cyprios, Phœnicum littus piratica infeſtantes, magna cum illorum clade ſubegit, vt eſt apud Virg. lib.1. Æneid.

--Genitorium Belus optimam
Vaſtabat Cyprum, &c.

Idem dicebatur Metres.

Belus, Phœniciæ fluuius, quem & Pagidam vocari ſcribit Plin. E palude Cendeuia profluit & viri fertiles arenas producit, meminit huius Tacitus.

Belus, vel Melus, vrbs iuxta Herculis columnas. Lege plura in Stephano.

Belus, Iupiter dictus eſt à Belo Ægyptio, qui primus ei templum erexit. In eo templo puluinar erat, ad quod confugientes tuti erant. Palæph.

Bemárchius, Cæſarienſis Cappadociæ ſophiſta, ſcripſit res geſtas Conſtantini Principis libris decem: præterea declamationes quaſdam & Orationes. Suidas.

Bémbia, vel Bembie Stephano, vicus Nemææ, vnde Nemæus leo à Poetis Bembinatis bellua dicebatur.

Bembinádia, vel Bembina, Plinio lib. 4.cap.6. regionis Nemææ cognomen. Hermolaus, Legendum eſt Bembinadia. Fuit enim, inquit, vicus Bembina, vnde Nemæus leo à poetis Bembinites dictus eſt.

Ben, vir.1.Paral.15.Lat. filius, vel ædificans aut intelligens.

Ben-Sirach, ſententiarum moralium Hebræus author vetuſtiſſimus, qui à Iudæis Ieremiæ Prophetæ creditur fuiſſe nepos. Conra. Geſn. in biblioth.

Bena. Vide BENNA.

Benacus Plin. Bænacus Ptolemæo, Italiæ lacus in Lombardia Tranſpadana. Lago di garda Italicè, *Gardſee* Germanicè hodie nominatur, vt referũt Leãder & Scudus. Leãder quoque Bena cum vrbe (vnde Lacui nomen) hoc tractu olim fuiſſe refert: cuius hodie veſtigia cernuntur in pago Tuſculano vulgò dicto. Benacenſium meminit quædam antiqua inſcriptio in orthographia Aldi.

Ben-abinadab, vnus præfectorum annonæ Salomonis, 3.Reg.4.Lat.filius patris Spontanei, aut filius patris vouentis, vel principis.

Ben-adab, i. rex Syriæ, 3.Reg.15. Ierem.49. Filius Tabreno, 3. Reg.15.2. Paral.16. Lat. filius ſonitus, aut clamoris, vel dilecti, vel patrui, vel mamillæ.

Benácus, lacus Ciſalpinæ Galliæ, non procul à Brizia Venetorũ oppido, aureas arenas voluens, & ex eis nutriens piſces, quos indigenæ Carpiones vocant, nuſquam alibi repertos. Ex hoc Mintius fluuius excurrit in Padum. Situs Benaci eſt in agro Veronenſi, inter arctas montium fauces, adeò vt inter alios impetu coacti venti, lacum more maris exagitent. Virgil. lib. Georg.1.

Fluctibus & fremitu aſſurgens, Benace, marino.
Ital. *Lago di garda.*

Bencay, oppidum ab Alphonſo Caſtellæ rege captum Volater.lib.1.

Ben-decar, i. filius compunctionis aut transfixionis, præfectus annonæ domus Salomonis in Macces, 2. Reg. 4.

bendia, ſiue Bendea, Diana apud Thraces dicta eſt. Paleph. lib. 2.

béndida, ſacra apud Thraces, ex quibus Orphica originem ſumpſere, Strabo, Cæl. Rhodig. lib. 18. cap. 23.

bendis, lingua Thracum Diana appellatur, vnde & Bendidiæ eius feriæ Athenis vocabantur. Nam eius ſacra è Thracia aſcita Athenienſes receperant, illiſque feriis diſſeruit in Pireo de optimo reipublicæ ſtatu Socrates, vt à Platone refertur.

bene, vrbs Cretæ ſub Gortyne. Steph.

benedictus, patria Nurſinus, primò Sublacum ſeceſſit, vbi ordinem monachorum inſtituit in Italia, quem antea Baſilius in Oriente conſtituerat. Deinde cùm à frequentibus adiretur, vitandæ gloriæ gratiâ Caſſinum venit, vbi templum Apollinis Ioanni Baptiſtæ dedicauit; ad quem Totilas, rex Gotthorum experiundi vaticinij gratiâ dicitur incognitus veniſſe, ſeruo præmiſſo cultu regio, ab eòque patefactus fuiſſe. Deceſſit Caſſini, vbi & ſepultus eſt cum Scholaſtica ſorore, imperante Iuſtino ſeniore. Fuit & alter eiuſdem nominis eodem ferè tempore à Gregorio tertio memoratus in dialogo. Viuebat monachus in Latio, XL. ab vrbe lapide.

Idem D. Benedictus Caſſini ſibi ſedem ſtatuit, ſparſóſque & ſoliuagos ad id tempus monachos in vnum contraxit cœnobium, mores & vitam tribus munitam votis, quæ priùs non fuerant, quàm D. Baſilius cum certa viuendi formula conſtituiſſet in Oriente, inſtituit parum vulgatæ obſeruationis. Hæc familia procedente tempore creuit in immenſum, abiítque in plures familias, videlicet, Cluniacenſes, Montcliuetenſes, Grandimotenſes, qui Humiliatorum cognomine fuerunt, Cœleſtinos, Sanctæ Iuſtinæ, & Eremitanos, Polydor. Virgil. libro 7. capite 2. de rerum inuentione.

Beneuentum, oppidum eſt Hirpinorum, Diomedis opus, antea Maleuentum appellatum, donec colonia eò à Romanis deducta, boni ominis gratia Beneuentum vocari cœpit. De hac Horatius 1. Serm. Sat. 5.

Tendimus hinc recta Beneuentum, vbi ſedulus hoſpes, &c.

Plin. lib. 3. cap. 11.

Beniamin, Eremita ſenior, valde clarus habebatur, dono Dei potiùs, vt ſine medicamine, tactu manus, aut olei ratione facta, ſanaret ægrotos. Hunc ferunt in hydropem incidiſſe, ac tantùm eius corpus intumuiſſe, vt non poſſet per ſellæ ſuæ, in qua habitabat, ianuas efferri, niſi ianuę cum tabulis antepoſitis, ſublatæ fuiſſent. Is ergo ægrotationis ſuę tempore, penè octo menſibus ante mortem, in ſella latiſſima ſedens, curabat ſolemniter ęgrotantes, non grauiter ferens, quòd ſuæ ęgritudini non prodeſſet: ſed etiam ſe videntes conſolabatur, ac deprecabatur, vt rogantes Deum pro anima ipſius, ac de corpore non curarent, quia etiam cùm ſanum, inquit, eſſet, nihil profuit mihi. Sozomen. lib. 8. cap. 1. hiſt. trip.

Benignia nunc Pugnia, Germaniæ oppidum inter Moguntiam vrbem, & Confluentiam oppidum cis Rhenum eius ripis finitimum. Cornel. Tacitus.

Benignus, primus Diuionenſis Epiſcopus, Diuione martyrium paſſus, & ſepultus. Gregor. Turon. lib. 1 cap. 51. de mira.

Benis. Vide Nebis.

Benna, vel Bena, vel Bæna, vrbs Thracię, vnde Bennicus ſinus, Steph. Apud eundem Benna, vnus eſt ex Senatorijs ordinibus Epheſi, cuius ſenatores Bennij.

Beniaca, i. filij tribulationis vel laboris, aut ædificatores tribulationis vel laboris, aut intelligentes laborem vel tribulationem, nomen loci in quo caſtrametati ſunt filij Iſrael profecti de Moſeroth. Num 33.

Beniennon, i. filius diuitiarum ſuarum, aut filius decipientis, vel contriſtantis eos. nomen vallis in tribu Beniamin, quæ alias Tophet dicitur. 2. Paral. 28. 33.

Ben-gábet, nomen præfecti annonæ Salomonis in Ramoth Galaad. 3. Reg. 4. Lat. filius viri vel robuſti.

Ben hail, filius fortitudinis vel exercitus, vel filius diuitiarum, aut antemuralis ſiue doloris: nomen viri, 1. Paral. 17.

Ben-heſed, nomen præfecti annonæ Salomonis in Aruboth. 3. Reg. 4. Lat. filius miſericordiæ, vel opprobrij.

Ben-hur, præfectus annonæ Salomonis in monte Ephraim. 3. Reg. 4. Lat. filius libertatis vel foraminis aut albedinis.

Ben iamin, filius duodecimus Iacob ex Rachel vxore, ab ipſa matre Ben-oni vocatus. Gen. 5. Eſt & nomen tribus. 3. Reg. 4. filius dexteræ, vel doloris.

Ben-iamin, VI. Hieruſalē Epiſcopus, anno CX.

Benlauni, Vindeliciæ populi ſunt Ptolemæo. Hodie in hoc tractu eſt VVailheim oppidum.

Ben-merodach, VII. Babyloniorum rex, regnauit annis XXI.

Bennauenta, Britannicæ inſulæ vrbs eſt Antonino: quam Lelandus æſtimat Northeauondune vocari.

Benni, nomen viri. 2. Eſd. 2. Lat. filius meus, aut intelligentia mea, ſiue ædificatio mea.

Benno, nomen viri, 1. Par. 24. Lat. filius eius, aut ædificatio, vel intelligentia eius.

Bennoi, nomen viri. 1. Eſd. 8. Lat. ædificatio, aut filiatio, ſiue in habitaculo meo, aut in pulchritudine.

Bénnui, nomen viri. 1. Eſdr. 10 idem ſignificat quod Bennoi.

Benoth, nomen idoli Babyloniorum. 4. Regum 17. cap. Lat. filiæ, ſeu intelligentiæ, vel ædificationes.

Ben-zobeth, filius Ieſi, 1. Par. 4. Lat. filius ſeparationis, aut filius iſtius formidinis vel contritionis.

Berbis, lacus eſt Theſſaliæ.

Beon, ciuitas Amorrhæorum vltra Iordanem, Num. 32. Lat in afflictione, vel reſponſione, aut in cantico, vel ſcrutatio earum, aut Syriacè deprecatio.

Bepyrus vrbs, ponitur à Gerardo Mercatore ad Orientalem fluminis Gangis partem, hodieque Bonpruo dici addit.

Beor, pater Bela regis Edom. Geneſis 36. Pater item Balaam arioli. Num. 22. Lat. incendium, vel expurgatio, aut inſipiens vel iumentum vel paſtus.

Bera, nomen loci. Iud. 9. Filius Supha filij Helem. 1. Par. 7. Lat. puteus, ſiue explanatio, vel declaratio, aut in luce eius.

Berabe, Indiæ extra Gangem oppidum. Ptolemæus.

Berabonna, Indiæ extra Gangem emporium. Ptol.

Berambe, Babyloniæ vrbs. Ptol.

Berbeſula, oppidum Hiſpaniæ Bæticæ, in conuentu Gaditano. Plin. l. 3. c. 1.

Berbicæ, populi ſunt qui certam ætatis metam tranſgreſſos perimunt, viroſque immolant præfocatis mulieribus. Ælian. libr. 4. variæ hiſt.

Berbunis, nomen fontis apud Herod. libro primo.

Berbis, Pannoniæ inferioris oppidum, Ptol.

Bercete Sius, mons Macedoniæ. Ptol.

Bercocates, populi Galliæ Aquitanicæ, Plin. l 4. c. 19.

Bercos, i. filius conciſionis, vel ſeparationis, nomen viri, 1. Eſd. 2.

Berea, nomen vrbis, 1. Mach. 9.

Bere, Arabiæ deſertæ vrbs, & Indiæ extra Gangem. Ptol.

Berecyntes, natio inter Phrygas. Strabo libro decimo.

Berecynthia, mater deûm, dicta à monte Phrygiæ Berecyntho. Virg. Æneid. 9.

Ipſa deum fertur genitrix Berecinthia, &c.

quo in loco Seruius de aſpiratione diſceptat.

Berecynthius, mons Phrygiæ, & nomen oppidi, in quo mater deûm Cybele priſcorum ritu colebatur, Plin. l. 16. Steph.

Berengaria, Ricardi Anglorum regis vxor, filia Garſiæ Nauarræ regis. Polyd. libro decimo quarto.

Berengarius, Foroiulienſis dux, imperator ab Italis creatus. Blond. lib. 2. Decad. 2. Luithpr. l. 1. c. 6.

Berengarius à Vidone victus, ad Germanorum imperatorem conceſſit.

Berenice. Vide *Beronice*.

Berenice, aliis Beronice, ciuitas à Pyrrho iuniore condita: altera à Philadelpho Ptolemæo: tertia, in Troglodyta: quarta quæ priùs dicebatur Chius: quinta, in Cilicia: ſexta, quæ priùs Heſperis. Dicta eſt autem Berenice, a Ptolemæi Lagi vxore. Eſt & alia circa Syriam, quam Pellam vocant Steph.

Berenicidæ, pars tribus Ptolemaidis. Stephanus.

Berenicis, cidis, tractus Africæ Cyrenaicæ, qui eſt circa Berenicem vrbem. Lucanus libro nono.

--nam quidquid puluere ſicco
Separat ardentem tepida Berenicida Lepti,
Ignorat frondes.

Berentheates, Arcadiæ amnis, qui in Alphæum effunditur. In eiuſdem ripa eſt Berenthe oppidum. Pauſan.

Beres, vrbs Thraciæ, à Berate filio Macedone, Steph. Vide MIEZA apud Steph.

Berethis, Æthiopiæ vicus, circa Nili plagam, Orientalem. Ptol.

Beretra, Præguttiorum in Italia vrbs. *Celino* Niger appellat. Ptol.

Berexi, gens intra Indiam & Æthiopiam Stephanus.

Bergamon, Italiæ oppidum ab Arnolpho imperatore captum. Luithpran. c. 7. Blondus libr. 2. Bergomum Ptolemæo.

Berge, vrbs aut vicus Thraciæ, ex qua natus eſt Antiphanes Comicus: vnde prouerbium βεργαΐζειν, pro, Nihil veri dicere. Steph.

Bergelopis, vrbs Abderitarum. Steph.

Bergidum, vrbs Hiſpaniæ. Ptol.

Bergintrum & Bergnitrum Anton. hodie eſt Cænobium D. Bernardo ſacrum, idque in ſummo vertice Graiarum Alpium, vt prodit Simlerus.

Bergion & Albion, fratres gigantes, & filii Neptuni, qui cùm Herculi Rhodani oſtia traiicere paranti vi obſiſterent, à Ioue imbre lapideo ſunt interempti. Pompon. Mela. lib. 2. Vide *Albion*.

Bergiſtani, Hiſpaniæ populi Liuio.

Bergium, Germaniæ vrbs. Ptol.

Bergomum, oppidum Italiæ Tranſpadanæ quæ regio eſt XI. vulgò *Bergamo*, cuius incolæ Bergomathes, Plin. l. 1. c. 11.

Bergula, Thraciæ vrbs Ptolemæo, Βεργύλιοι Cedreno, qui illud quoque Aroadicpolis nominatam tradit. Bergas hodie Mercatori.

Berguſia, Ilergetum vrbs Ptolem. in Hiſpania Tarraconenſi, in Pyrenæis eſt, & Pertur hodie dicitur, auctoribus Varrerio & Beuthero, Barguſios populos habent Liuius & Stephanus.

Beri, i. filius meus, ſiue purus, vel electus aut frumentum meum, filius Supha filii Helem. 1. Par. 7.

Beria, filius Aſſer filii Iacob, Gen. 46. qui 1. Par.

7. Baria dicitur. Filius item Ephraim, 1 Par 7. Lat. in malo, ſiue in clamore. aut in vlulatione, vel in paſtu.

Beriades, Indorum rex, bellum aduerſus Dionyſium geſſit. Steph.

Berguſia, Ilergetum vrbs in Tarraconenſi Hiſpania. Ptolem. hodie *Pertus*. Eſt & vrbs in Gallia Narbonenſi. Anton.

Berillus, Boſtrenæ vrbis Arabiæ præſul, cùm plura rectè pro religione ſcripſiſſet, ad extremum omnia corrupit, peregrina quædam adducens. Quare præſules non pauci conuenere diſcrepationis gratia. Inter quos Origenes ita errorem eius confutauit, vt redire eum ad ſanitatem compulerit. Euſeb. l. 6.

Berinſona vel Belincionis caſtrum, vt Leander ex Diacono ſcribit. Bonauentura Caſtilioneus Billinzona & Bilitionis caſtrum vocat, oppidulum Lombardiæ Tranſpadanæ, quod hodie Belinzona appellant. Niger putat Axima, Ptolemæi in Centronibus eſſe.

Beripara, Thraciæ oppidum. Procop.

Beris, mons eſt in Armenia, in cuius vertice quidam falsò arbitrati ſunt veteres multos tempore diluuij ſaluatos, ibique Noë arcam applicuiſſe. Bocat.

Beris, Cappadociæ fluuius. Arrian. in Periplo.

Berith, i. pactum, ſiue fœdus, nomen idoli Sichimorum. Iudic. 9.

Berithrus, Troica vrbs apud Steph.

Bermius, mons eſt Theſſaliæ. Plin. lib. 4. c. 8. & Phrigiæ, Strabo, & Pelaſgiotarum, Ptolemæo. Fed. Morelli ex huius aurifodinis & argentifodinis Midas metalla pretioſa hauſerat. Phthiatidis etiam apud Plinium: Pelaſgiotarum apud Ptolemæum videtur. Herodotus l. 8. mentionem eiuſdem facit.

Berna, ciuitas Heluetiorum celeberrima, vbi Iacobitæ quatuor D. Virginem Mariam cum originali peccato fuiſſe conceptam contra Franciſcanos contendebant: qua de re Munſt. libro tertio Coſmograph. his ſcripſit verbis. Orta eſt, inquit, anno Chriſti 1509. magna contentio inter duos mendicantium ordines, Minorum ſcilicet, & Prædicatorum, propter conceptionem glorioſæ virginis matris Chriſti. Minores prædicabant eam fuiſſe præuentam Spiritus ſancti gratiâ, vt etiam nunquam vel vno quidem momento originali labi ſubiacuerit: contrà verò docebant Prædicatores, eam conceptam more reliquorum filiorum Adam, atque hoc priuilegium, concipi ſine peccato, ſoli Chriſto reſeruatum: tametſi hæc ſacroſancta virgo fuerit futura Chriſti mater in vtero ſanctificata, & ab omni originali macula purgata, haud ſecus, quàm D. Ioannes Baptiſta, & alij quidam, vt Ieremias Propheta ſingulari priuilegio ſanctificati antequam nati ſint. Hanc enim opinionem contendebant Prædicatores probare ſcripturis & rationibus. Hæc vrbs ad fœdus Helueticum admiſſa anno 1353. à Berotholdo duce Zeringenſi conſtructa & ab Vrſo in venatione capto denominata eſt. Ciuitatis ſitus eſt peninſula quam facit Arola amnis nauigabilis, vulgò *Bern*. Gall. *Berne*.

Bernaba, vrbs Hiſpaniæ. Ptol.

Berbatos, & Galeatius, Vicecomites Mediolanenſes, anno 1354.

Bernama. Hedetanorum in Hiſpania oppidum. Ptol.

Bernardus, Burgundus, circa XXII. ſuæ ætatis annum, ſub Abbate Stephano, qui tertius fuerat in cœnobio Ciſtertienſi paulò antè inſtituto, vnà cum XXX. ſociis monachicam vitam egit: deinde verò Claraualleñſi cœnobio tunc primùm Roberti viri illuſtris impenſa conſtructo, annos XXXVI. præfuit. Edidit commentarios in Cantica: Conſiderationem diuinæ contemplationis ad Eugenium pontificem: vnde Pontifici muneris ratio dicatur: Varias inſuper epiſtolas Sermones etiam in diebus ſolemnibus habitos. Volaterran. Nullos habuit præceptores, præter quercus & fagos, imò, vt ait Fed. Mor. Profeſſor, αὐτοδίδακτος potius fuit, quod idem eſt atque θεοδίδακτος B. Paulo: at verò Socrates apud Platonem conqueritur, quod arbores ipſum nihil docere vellent.

Bernardus, Pipini filius, à Carolo magno Italiæ rex deſignatus anno 814.

Bernaua, oppidum Hiſpaniæ Tarraconenſis non procul à Cæſare Auguſta, Celtiberis & Beſſætanis ad Orientem proximum. vulgò *Benauar*.

Bernic matronæ nomen, Iud. IX.

Beroa, oppidum in Theſſalia. Cic. in Piſonem. Qui quum concurſum plorantium ac tempeſtatem querelarum ferre non poſſes, in oppidum demum Beroam perfugiſti.

Berodach, rex Babyloniorum, 4. Regum 20. qui Iſaiæ 39. dicitur Merodach: Lat. creans contritionem, vel electio interitus, vel vaporis tui, ſiue frumentum, vel puritas nubis vel vaporis tui.

Beroe, anus fuit Epidauria & nutrix Semeles, cui ſe Iuno aſſimilauit, cùm pellici perſuadere vellet, vt muneris loco à Ioue peteret vt talis tanruſque ſecum rem haberet, qualis quantuſque ſolet cum vxore. Ouid. 3. Met.

Ipſaque erat Beroe Semeles Epidauria nutrix.

Vide BACCHVS.

Beroe, Dorycli Iſmarij coniunx, Virg. libr. 5. Æneid.

Fit Beroe Iſmarii coniunx longæua Dorycli.

Vide BEROEA.

Berœa, vrbs Macedoniæ, à Pherone conditore dicta, mutato ph in b: vel à Bœrea filia Be-

...ætis, qui Macedonis filius fuit.

Berœa, *Syriæ* vrbs, à *Seleuco Nicanone* rege Syriæ, & Babyloniæ condita: aliàs Beroe. *Stephanus.* Nonnus Poëta Dionyſiac. 110. Libano vicinam facit & à *Saturno* conditam fuiſſe fingit σύγχρονον ἥλικι κόσμῳ, *Ogygiam mundoque cœnam*, idem eandem ciuitatem à Romanis Berytum nuncupatam eſſe teſtatur.

Berœenſes, populi in Cœleſyria. Ptolem. lib. 5. cap. 25.

Beromi, nomen ciuitatis. 2. Reg. 23. quæ in Paral. 11. dicitur Bauramites. Lat filius caloris, vel indignationis, aut puritas, ſiue frumentum indignationis, vel fugiens aquam.

Beronice, vel Berenice, ces, regina Ægypti, ſoror Ptolemæi & Cleopatræ.

Berenice, Herodis Agrippæ Iudæorum regis ſoror, de qua Iuuenalis,

-- Adamas notiſſimus, & Berenices

In digito factus pretioſior, hunc dedit olim

Barbarus inceſtæ, dedit hunc Agrippa ſorori.

Beronice, ſiue Berenice, Ptolemæi Philadelphi & Arſiones filia, quam cùm Ptolemæus filius ſororem ſuam in vxorem duxiſſet, nec multis diebus pòſt cum exercitu in Aſiam profectus eſſet, vouiſſe Berenicem tradunt ſi victor Ptolemæus rediiſſet, ſe crinem detonſuram, atque eo voto damnatum, crinem in Veneris templum conſecraſſe, qui cùm poſtridie non apparuiſſet: ægrè id ferente rege, Conon Mathematicus gratiam regis captans dixit Ptolemæo crinem inter ſydera videri collocatum, & quaſdam vacuas figuras ſeptem ſtellas oſtendit cauda Leonis, velut in triangulum collocatas: de quo crine in ſtellas commutato Callimachus Græcus elegiam conſcripſit, quam deinde latinam fecit Catullus.

Beronice, vxor Ptolemæi Lagi, & Ægypti regina: à cuius nomine Ptolemæus Philadelphus, eius filius, inſignem vrbem, quam in ſinu Arabico condidit, Berenicem appellauit. Plin. li. 6. cap. 29.

Beronice, ſiue Berenice, Herodis Aſcalonitæ filia, quæ nupſit etiam Agrippæ fratri. Strabo Cæſar Auguſtus magno honore proſecutus eſt Herodis liberos, ac ſororem Salomen, eiûſque filiam Berenicen.

Berenice, Salomes Herodis ſororis filia, nupſit Ariſtobulo Herodis eiuſdem filio, quem pater poſtea interfecit. Ioſephus.

Beronice, quam Græci Pherenicem appellant, filia, mater, ſoror Olympionicarum: Plin. lib. 7. cap. 40. Pauſanias hanc dicit cognominatam Callipatram, ac habitu virum diſſimulantem ludis interfuiſſe, vbi Liſithodum filium coronatum vidit: cognitámque, ac quæſtione habita, quod ad ludos mulieribus interdictos veniſſet, meritis ſuorum abſolutam fuiſſe. Ælianus. Valerius, Berenicæ (inquit) contigit, quod nulli alteri mulieri, vt Gymnico ſpectaculo intereſſet. Vide PHERENICE.

Beronice, ſiue Berenice, vrbs *Syriæ* maioris à Ptolem. Philadelpho condita, & ab vxoris ſuæ nomine vocata. *Silius.*

Beróſus, Chaldæus Aſtrologus, cui ob diuinas prædictiones Athenienſes in gymnaſio ſtatuam inauratâ lingua ſtatuerunt. Plin. libro 7. cap. 37.

Beroſus fuit patria Babylonicus, ac dignitate Chaldæus, vt Ioſephus in Appionem grāmaticum, & in primo Antiquit. Iudaic. ſignificat: hiſtoriograph. trecentis annis ante Ieſu-Chriſti natiuitatem ſcripſit, Munſt. lib. 3. Coſm. Fuit igitur ſacerdos, quia eundem gradum in ſua republ. tenebant Chaldæi, quem ſacerdotes in Ægypto, vt aſſerit lib. 3. Diodor. Sicul. Quare fuit notarius & ſcriba publicus, quia penes ſacerdotes ſolos erat publica fides annalium, temporũ geſta & regum, vt auctor eſt Metaſthenes in lib. de iudiciis temporum. Quamobrem omnem Chaldaicam defloruit hiſtoriam, ac tanquam publicæ fidei notarius, tranſumpſit omnia tempora, & antiquitates, in quibus diluuij, quod anteceſſit Ninum, meminit: nominans etiam Noam, & filios eius, vt in eiuſdem libris aſſerit Ioſephus. Ac propterea tanquam fideliſſimo & publico antiquitatum tranſſumptori fides publica datur, & ipſum ſolum ſecuti ſunt Perſæ in Aſſyriorum Monarchiæ temporibus, vt idem Metaſthenes auctor eſt. Floruit autem Beroſus ante Monarchiam Alexandri magni: quia idem Metaſthenes ſacerdos Perſa in principio Monarchiæ ipſius Alexandri florens, ipſum ſecutus eſt in Aſſyriorum Monarchiæ temporibus: Calluit item linguam Græcam, ac docuit Athenis diſciplinas Chaldæas: Aſtronomiam præcipuè, in qua cæteros anteibant Chaldæi, adeò vt (teſte Plinio) Athenienſes illi ſtatuam inaurata lingua, in publico gymnaſio ponerent, ob diuinas illius prædictiones, quia Aſtrologiæ præ omnibus emicuit ſcientia, ait Plin. lib. 7. cap. 37.

Beroſus, collis eſt Taurorum tres habens fontes ſine remedio & ſine dolore mortiferos. Plin. lib. 2. cap. 103.

Beroth, i. Putei, ſiue explanationes, vel declarationes, aut in luminibus: vna manſionũ filiorũ Iſraël in deſerto, Deut. 10 Item ciuitas Heuæorum, Ioſ. 9. non longè ab Hay, ſpatio triũm dierum, in tribu Beniamin. Ioſ. 18. 2. Reg. 4. Inde Berothites, 2. Reg. 23. & 1. Eſd. 2.

Beroth, nomen vrbis, 2. Reg. 8.

Berotha, terminus terræ Iſraëliticæ. Ezechiel

46. idem ſignificat quod Beroth.

Berreſa, oppidum Æthiopiæ. Plin. lib. 6. ca. 29.

Berrhœa, ciuitas Macedoniæ ad Citarum mõtem. Actor. 17.

Barrhœa, Syriæ vrbs Ptolemæo. Zonaras, Gyllius & Choniates Aleppo vel Chalepium vocant, addúntque totius Turciæ ditionis emporium eſſe.

Berſa, rex Gomorrhæ. Gen. 14.

Berſabea, Hebr. Bathſeba, i. filia iuramenti, vel ſaturitatis, aut filia ſeptima. Vriæ vxor, elegantis formæ fœmina, quæ ſapientiſſimum illum regem Dauidem vſque adeò titillauit, vt ſolitæ religionis oblitus adulterio & homicidio (Vriam enim interfecit) ſuam contaminauerit ſanctitatem. 2. Sam. 11. & 12.

Ber-ſabee, Heb. Beer-ſcheba, i. puteus fõnſve iuramenti, ſiue puteus ſaturitatis, aut puteus ſeptem, nempe aquarum, finis atque terminus terræ Iſraelis ab Auſtro. Ioſephus libro 8. cap. decimotertio. Iudaic. Antiquit. 1. Reg. 3. & 2. Reg. 24. 3. Reg. 19. 4. Reg. 23. Hæc & in ſortem filiorum Simeonis cecidit, Ioſue 19. 1. Paralip. 5. A iuramento & percuſſo fœdere Abrahæ cum Abimelech rege Gerar, Geneſ. 21. ſimiliter Iſaac cum eodem Abimelech, Geneſ. 26. nomen habens, Beer enim fontem ſignificabat: Saba iuſiurandum, vel ſeptem, quòd ſeptem agnas Abimelech de manu Abrahæ acceperit. Geneſ. 21. 26. Illic iudicabant Ioel & Abia, filij Samuelis ſiniſtrè, 1. Reg. 8. Hanc nunc barbari Gaibelinam nominant, authore. Volater. libro. 11. Eòdem loci habitauit aliquandiu Iſaac, Geneſ. 28. Hanc Ptolem. Barſanam appellat. Vide Hieronymum in locis Hebraic. Eſt in finibus Iudeæ & Ægypti, Amos 5. Nehem. 11.

Berſabora, vrbs populoſa, ampla, munitiſſimáq; eſt Zoſimo: Pyriſaboram vocat eam Ammianus: circa Naarmalcham amnem ſita eſt.

Berſane, vidua à Damaſco ab Alexandro Magno adamata. Diodorus.

Berſilia, Sarmatiæ Europeæ regio. Hiſt. Miſcel libro 13.

Berſima, Meſopotamiæ vrbs. Ptolem.

Berſinum, vel Belſinum, Galliæ vrbs, XII. M. paſſ. à Lugduno, Anton.

Berta, Berſalliæ regionis in Macedonia vrbs. Ptolem.

Bertha, Balduini Comitis Hollandiæ vxor, quam Philippus Francorum rex duxit.

Bertinum, vrbs Marchiæ Brandemburgenſis. Münſt.

Bertiſcus, Macedoniæ mons. Ptolem.

Bertiſum, Thraciæ oppidum. Procop.

Bertulphus, Marciorum rex, ab Egeberto, Anglorum rege domitus.

Bertrada, Fulconis vxor, quam thoro ſibi copulauit poſtea Philippus Francorum rex.

Berubium, promontorium Albionis inſulæ. Ptol. hodie *Duneis Bei*, vt tradit Buchanan

Berúnus, Stephano, Italiæ ciuitas, quæ poſtea Verona.

Berytis, Troica vrbs, Steph.

Berytus, vrbs eſt Phœnices, aliis Troia, in ora Libano monti ſubiecta Theodoſij, & Iuſtiniani temporibus legum ſtudiis celeberrima, vulgò *Barutum* vocant, Remnius Palæmon ex Dionyſio, ad Liban.

Antiquámque Tyron, Beryti & mœnia gratæ.

Hinc vna Berytia dicta omnium optima. Baruti, Oliuario nomen habet. Berytus colonia, quæ Felix Iulia appellatur, inquit, Plin. l. 5. c. 20.

Berytus, ciuitas Arabiæ, Dioſpoli priùs dicta, Step.

Berzellai, i. ferreus, vel filius deſpectus, nomen viri, 2. Reg. 17. qui regem Dauid traduxit Iordanem, 2. Reg. 9. Pater item Hadrielis, generi Saul, ſic vocabatur, 2. Reg. 21.

Beſa, fons Theſſaliæ inter Oſſam & Olympũ, iuxta Cycæſium oppidum. Strab. l. 8. & nomen tribus in agro Attico. Idem lib. 9.

Beſadæ, Ptolemæo ſunt Indiæ extra Gangem populi, qui apud eundem Pladæ dicuntur; ſunt enim breues, inquit, craſſi, lati, atque preſſa facie, colore candido.

Beſai, nomen viri, 2. Eſd. 7. i. conculcatio, ſiue contemptio, vel deſpectus.

Beſaro, vrbs Hiſpaniæ Bæticæ, quæ inter ſtipendiarias numeratur. Plin. l. 3. c. 1.

Beſbycus, parua inſula circa Cyzicum. Steph.

Beſcia, vrbs Auſonum Stephano. Ambroſius Leo putat eam in Sanio fuiſſe, ſed eâ delatâ, ciuium reliquias transmigraſſe in locum propinquum & oppidũ condidiſſe, quod hodie Veſciano vocatur. Eſt autem hoc oppidum in confinib. Hirpinorũ, & Cãpanorũ prope Nolã. v. Beſidiæ.

Beſecath, nomen ciuitatis tribus Iudæ, 4. Reg. 22. Eadẽ & Baſchach dicitur. Lat. Maſſa, ſiue inflatio, & in anguſtia, vel in effuſione.

Béſee, nomẽ viri, 1. Eſd. 4. idẽ ſignificat quod Beſai.

Beſeleel, filius Vri, filii Hur, filii Caleb ex Ephratha vxore, Exod. 31. 1. Par. 2. Lat. in vmbra Dei.

Beſelam, i. in pace vel in retributione, ſiue decoctio eorum. Nomen viri, 1. Eſdr. 4. 7.

Beſidiæ, Brutiorum oppidum, Liuio lib. 30. Barrius putat idem à Stephano Beſcia dici & hodie Beſidiano.

Beſſut, nomen viri, 1. Eſdr. 2. Lat. in vmbris, vel in aſſatione, vel Syriacè in oratione.

Beſodia, nomen viri, 1. Eſdr. 2. Lat. in ſecreto Domini, ſiue in conſilio Domini.

Beſor, nomen torrentis in regione Palæſtinorum, 1. Reg. 30. Lat. Euangelizatio, ſiue incarnatio, aut in boue, vel in muro.

Beſſa, ciuitas Phocidis. Eſt & altera eiuſdem nominis arx in Peloponneſo Strab.

Beſſa, vrbs Locrorum, ſic dicta ab humida loci natura, Herod. Beſa ſcripſit. Steph.

Beſſera, ciuitas Aſſyriæ, Ptol. l. 6. ca. 1.

Beſſario, Cardinalis doctiſſimus, qui ſub Eugenio quarto floruit. Eius tanta fuit liberalitas erga doctiſſimos viros, vt eius domus artium liberalium officina diceretur, nec minùs ipſe in litteris verſabatur, Platonem imprimis obſeruabat, in cuius defenſionem commentarios edidit contra Trapezuntium Peripateticum. Volater.

Beſſas ſiue Beſas, idolum quod oracula quondam dabat, de quo Ammianus libro 19. Oppidum, inquit, eſt Abidum in Thebaidis parte ſitum extrema, Hic Beſſæ Dei localiter appellati oraculum quondam futura pandebat, priſcis circumiacentium regionum ceremoniis ſolitum coli, &c.

Beſſi, populi Thraciæ, non procul à Ponto, „ Strymonem, Plinius lib. 4. cap. 11 Magna ex „ parte Hæmum montem incolentes, rapto & „ latrocinijs victitantes. Ouid. l. 6. Triſtium.

Viuere quàm miſerum eſt inter Beſſóſq; Getaſque.

Beſſipo, Hiſpaniæ Bœticæ portus. Et oppidum non procul à Mellaria vrbe, patria Pomponij Melæ, vt ipſe teſtatur Geographiæ ſuæ lib. 2.

Beſſus, Bactrianæ regionis præfectus, Darium interfecit, Diodor,

Beſſyga, Steph. emporium in India: vnde Beſſygytæ, populi humanis carnibus veſcentes. Et amnis, Beſſygas.

L. Beſtia, in coniuratione Catilinæ memoratur à Saluſtio. Præturam petens repulſam tulit, & paulò poſt ambitus damnatus eſt. Cic. Philip. 12.

Beta, vrbs in ſinu Æthiopico, Arabiæ latere, Plin. lib. 6. cap. 29.

Betaſi, populi Galliæ Belgicæ, Plinius lib. 4. cap. 17.

Betaſii, Germaniæ populi inter Belgas, proximi Caninefatibus, Batauis, Tungris ac Manſaris, Traiectenſes ſuperiores fuiſſe coniectura eſt. Ad vtramque Moſæ fluminis ripam cis Rhenum ſitos, in diœceſi Leodienſi, Horum meminit Tacitus.

Betármones, ab Homero Corybantes vocantur. Odyſſ. 8.

Betaſii, Tacito & Plinio, Galliæ Belgicæ populi Beato Rhenano videntur. Brabantiæ populi vulgò Peelanders dicti: de Betaſis hæc dicit P. Diuæus. Vicus eſt haud procul Halis Brabantiæ oppido Beets nomine qui an Betaſiorum nomen referat, vt aſſeuerare nolim, ita indubitatum habeo, Betaſios illic habitaſſe.

Bete, ciuitatis nomen. 2 Reg. 8. Lat. fiducia vel confidentia, aut in linitione.

Beten, nomen ciuitatis in tribu Aſer, Ioſeph. 19. Lat. venter, ſiue Terebinthus.

Beth-abara, nomen loci trans Iordanem, Ioan. 11. Lat. domus tranſitus, aut irę, vel Syriacè, frumenti.

Beth-alterem nomen vici, Ierem. 9. 1. Eſd. 3. Lat. Domus vineæ, ſiue domus cognitionis eorum.

Beth-acárma, vicus inter Hieroſolymam & Thæcuam in monte ſitus, nomen compoſitum ex lingua Syria & Hebræa.

Beth-anath, nomen ciuitatis in tribu Nephthali, Ioſ. 19. Iudi. 1. Lat. domus cantici vel reſponſionis, aut domus afflictionis.

Beth-ania, villa in latere montis Oliueti, Matth. 21. Luc. 19. Vbi ſaluator noſter Lazarum ſuſcitauit, Iohan. 1. diſtans ab Hieroſolymis ſtadijs quaſi quindecim, Iohan. 11. Lat. domus obedientiæ vel afflictionis, aut domus cantici, ſiue domus gratię domini.

Bethania, caſtellum Palæſtinæ, Marthæ ac Magdalenæ memoria conſpicuum. Eſt & altera Bethania trans Iordanem, ibi Iohannes quondam baptizabat. Volater.

Beth-anoth, nomen ciuitatis in tribu Iuda, Ioſue 15. Lat. habitatores domus cantici vel reſponſionis vel afflictionis.

Beth-abara, nomen ciuitatis in tribu Iuda, Ioſue 15. Nomen ciuitatis in tribu Beniamin, Ioſ. 18. Lat. domus planitiei ſiue domus ſuauitatis, aut domus fideiuſſionis, vel domus veſpertina, aut domus ſalicis.

Beth-aram, vrbs in tribu Gad, quæ & Betharan Num. 32. antea ciuitas Amorrhæorum. Lat. domus celſitudinis aut domus prægnantium, vel montium eorum.

Beth-aranta, Iulia, ab Herode tetrarcha Galilææ ſic nominata.

Beth-auem, vrbs Chananeæ terræ tribus Ephraim, in tribu Beniamin collocata. Oſeæ 4. 1. Reg. 13. Lat. domus vanitatis vel doloris, aut domus fortitudinis vel iniquitatis.

Beth azmoth, nomen ciuitatis, 2. Eſd. 7. Lat. domus fortitudinis mortis.

Beth bera, nomen ciuitatis à Gedeone expugnatæ. Iudic. 7. Lat. domus filij eius, ſiue domus electa, aut domus puritatis vel frumenti eius.

Beth-berai, nomen ciuitatis. 1. Paral. 4. quam inhabitauerunt poſteri Simeonis.

Beth-berai, i. domus creatoris mei aut domus ſanitatis, vel pinguedinis, vel electiones meæ. Ciuitas. 1 Paralip. 4. quam inhabitauerunt poſteri Simeonis.

Beth-beſſe, nomen vrbis in deſerto, 1. Machab. 6. Lat. domus confuſionis, vel domus erubeſcentiæ,

Beth-char, vrbs iuxta quam filii Iſrael percuſſerunt Philiſtęos. 1. Reg. 7.

Beth-dagon, i. domus frumenti, vel domus piſcis. Nomen ciuitatis in tribu Iuda, Ioſue 15. 1. Machab. 10. Item ciuitas in tribu Aſer. Ioſue 16.

Beth-el, i. domus Dei, nomen vrbis in tribu Beniamin, ſic primùm cognominata à Iacob. Geneſ. 32.

Geneſ. 12. 1. Paral. 7. Iudic. 4. Eadem & Luza dicta Geneſ. 28. Iudic. 1. Eſt & nomen montis. 1. Reg. 13.

Beth-emec, i. domus vallis, vel profunditatis, nomen ciuitatis in tribu Aſer. Ioſue. 19.

Bether, i. diuiſio, ſiue in turture, aut in exploratione vel in contemplatione, nomen montis Cantic. 2.

Beth-eſda, i. domus effuſionis, i. locus ad quẽ aquæ fluuiales confluebant: nomen piſcinæ, Ioan. 5.

Beth-gader, i. domus muri, vel materiæ, nomen loci. i. Paral.

Beth gamul, i. domus retributionis, ſiue domus ablationis, aut domus Cameli, nomen ciuitatis in terra. Moab. Ierem. 48.

Beth-agla, i. domus feſtiuitatis, vel reuolutionis eius, nomen ciuitatis in tribu Iuda. Ioſ. 15. & in tribu Beniamin. Ioſue. 18.

Beth-hanan, i. domus gratiæ ſiue miſericordiæ vel doni, nomen ciuitatis. 3. Reg. 4.

Beth-hara, Galilææ oppidũ non longè à mari Tyberiadis. Iulias poſtea ab Herode vocatum ſcribit D. Hieronymus, Ιȣλίας Ptolemæo eſt.

Betharga, Mediæ oppidum. Ptol.

Bethel, nomen vrbis in tribu Beniamin, quæ Luza quoque dicebatur, teſte lib. Gen. cap. 28. & 35. Beniamin eam Sargoreg vocát. vide Hieroſolyma.

Béthia, i. domus vel filia, vel menſura domini, filia Pharaonis, vxor Mered. 1. Paral. 4.

Beth-ieſimoth, i. domus deſolationũ, aut domus repoſitionum vel nominationum, vrbs in campeſtribus Moabitarum, quæ ſorte ceſſit filiis Ruben. Ioſue 13 Ezech. 25.

Beth-lebaoth, i. domus lænarum, aut domus cordis literæ, vel ſigni, ſiue domus venientibus: nomen ciuitatis in tribu Simeonis. Ioſue 19.

Beth lehem, i. domus panis, ſiue domus belli, Beth-lehem duæ ſunt: vna in tribu filiorum Zabulon, de qua Ioſue 19. Ex hac erat Abeſſan, iudex populi Iſraelitici, Iudicum 12. Alia eſt in tribu Iuda, ciuitas Dauid, è qua fuit Leuita, cuius vxorem illicito concubitu necarent. Gabaonitæ, Iudicum 19. vbi rex Dauid habitabat. 1. Regum 16. Hæc fuit patria IESV-CHRISTO. Micheæ 5. Matth. 2. olim dicta Ephrata, Gen. 35. & 48. Hanc Roboam ædificiis muniuit. 2. Paralip. 11. Vide multa de hac apud Hieronymum in locis Hebraic. Eſd. 2. Vocatur & ciuitas Dauid, Lucæ 2. Ioan. 7.

Beth-leptephon, Toparchia quædam in Iudæa, Ioſeph. belli Iudaic.

Beth-maacha, i. domus compreſſa, vel contrita, aut domus fixa, ciuitas eſt Chananææ regionis, ad quam vſque perſequutus eſt Ioab perduellem Seba 2. Reg. 20.

Beth-maon, i. domus habitaculi, vel domus ex peccato, nomen vrbis in terra Moab. Ier. 48.

Beth-machaboth, i. domus quadrigarũm, ſiue domus amaritudinis extinctæ, nomen ciuitatis in tribu Simeonis. Ioſ. 16. 1. Paral. 4.

Beth-neara, i. domus pardi, ſiue domus rebellionis, vel amaritudinis, aut domus commutationis, nomen ciuitatis quam ædificauerunt filij Gad. Numer. 32. quæ fuerat Amorrhæorum.

Betholene, vna ex decem Iudææ toparchiis. Plin. li. 5. cap. 14.

Beth-oron, i. diuiſio, ſiue in exploratione ipſius, vel filia cantici, ciuitas eſt terræ Chanaam: quæ, ducta ſorte, tribu Ephraim obtigit, quemadmodum legitur, Ioſ. 16. 1. Paral. 7. Hæc Leuitis conceſſa eſt, Ioſ. 21. A Sara filia Ephraim ædificata, 1. Paral. 7. Ipſam Salomon reparauit, 3. Reg. 9. 2. Paral. 8. Eſt ſuperioris ſimul & inferioris Beth-oron paſſim in ſcripturis mentio. Ioſ. 16. 18. aliàs non raro.

Beth-phage, i. domus oris vallium, vel domus buccæ vallis, ſiue domus ficuum præcocium, villula in monte Oliueti, ad quam venit IESVS Saluator noſter. Luc. 19.

Beth-phaleth, ſiue Beth-phelet. i. domus liberationis, ſiue expulſionis, aut vomitus. nomen ciuitatis in tribu Iuda. Ioſ. 15. 2. Eſdr. 11.

Beth-pheſes, i. domus diuiſionis, vel cõfractionis, nomen ciuitatis in tribu Iſſachar, Ioſ. 19.

Beth-plogor, Domus hiatus, ſiue aperturæ, ciuitatis nomen in tribu Ruben. Ioſ. 13.

Beth-rapha, Domus ſanitatis, vel medicinæ, aut domus laxationis, filius Eſthon, 1. Paral. 4.

Beth-ſabee, filia Eliam, vxor Vriæ. 2. Reg. 11. 2. quæ & mater Salomonis 3. Reg. 1. 2. Pſalm. 50. vide Ber-ſabee.

Beth-ſaida, Domus frugum vel cibariorum, aut domus venatorum, Epiſcopum Hilarius Pſal. 131. docet per interpretationem linguæ hebraicæ, vel inſidiantium, ciuitas Galilææ, ex qua Petrus & Andreas & Philippus Apoſtoli, Ioannis 11. Math. 11.

Bet-ſaida, piſcina in Ieruſalem, quæ vocabatur Probatica: & à nobis dici poteſt Domus pecudum, ſiue pecualis, quia hoſtias in eas quondam ſacerdotes lauabant.

Beth-ſames, ſiue Beth-ſemes, i. Domus ſolis, vel ſeruitij aut miniſterij ante Abel dicta Hieronymo in quæſtionibus, Heb. 2. Paral. 28. Ioſephus li. 6. cap. 1. Vrbs ad tribum Iuda, Ioſue 15. pertinens: quæ poſtea filiis Aaronis, Leuitis ſcilicet eſt aſſignata, Ioſue 21. Reg. 6. 1. Par. 6. 4. Reg. 14. Eſt alia in tribu Nephthali Ioſ. 9. è qua priſtinos habitatores non potuit expellere tribus Nephtali. Iudic. 1. Numerantur præterea, & alia Beth-ſames in ſorte filiorũ Iſſachar, Ioſ. 19.

Beth-ſan, i. domus dentis vel eboris, aut domus mutationis vel dormitionis, vel Beth-ſean, i. domus tumultus aut opulentiæ, vrbs tribus Manaſſe in Iſſachar & Aſer. Ioſue 17. 18. Iudic.

1. cuius ſitum habes 3. Reg. 4. & 1. Paralip. 8. quæ Stephano, & Ioſepho lib. 5. cap. 14. Antiq. Scythopolis appellatur. In hac corpus Saulis ſuſpenderunt Philiſtini, 1. Reg. 13. Hieronymus in quæſtionibus Heb. duas Beth-ſan fuiſſe ſcribit. 3. Reg. 21.

Beth-ſera, i. domus deuiationis, aut domus extenſionis, ſiue domus ſpinæ, locus Palæſtinæ. Iudic. 7.

Beth-ſemes. Vide BETH-SAMES.

Beth-ſimoth. i. domus deſolationum, ſiue domus repoſitionum, vel nominationum. eadem ciuitas quæ & Beth-ſeſimoth dicitur. Ioſue 12. Num. 33.

Beth-ſor. Vide BETHSVR.

Beth-ſua, i. filia ſaluationis, vel exclamationis, mater Salomonis 1. Paral. 3. quæ 3. Reg 1. dicitur Beth-ſabee, ſiue corruptè Berſabee.

Beth-ſur, i. domus rupis vel fortitudinis, ſiue domus plaſmationis, aut obſidionis vel vinculi, nomen ciuitatis in montanis locis ſitæ in tribu Iuda, Ioſ. 15 conſtructæ à Roboam 2. Paralip. 11.

Beth-ſura eadem ciuitas quæ & Beth-ſur. 1. Machab. 4.

Beth tapua, i. domus pomi, vel inflationis, nomen ciuitatis in tribu Iuda, Ioſue 15.

Bethul, i. virgo ciuitatis, nomen in tribu Simeonis. Ioſ. 19.

Bethulia, i. Virgo domini, aut domus parturiens dominum, nomen vrbis. Iudic. 6.

Beth-lehem, in tribu Iuda vrbs, quæ Ephrata quoque dicta fuit, teſtis Euſebius in præp. Euangelica, Stephan. βύτλιμα ſcribit. eſt etiā in tribu Zabulon. D. Hieron.

Beth-zachara, i. Domus memoriæ vel recordationis: nomen ciuitatis. 1. Mach. 6.

Betica, ſiue Bethyca. Vide BEATICA.

Beticum regnum, quod Granatæ dicitur, à Saracenorum manibus, Ferdinandi & Elizabethæ bellica virtute ereptum.

Bethlema. Vide BETHLEHEM.

Betonim, i. ventres, vel terebinthi, ciuitas in tribu Gad, Ioſ. 13.

Betulo Hiſpaniæ oppidum, & Betulo fluuius, cuius irrigatione ager Bareinonenſis lætiſſimus eſt Pompon. lib. 2. in deſcriptione Hiſpaniæ, oppidum hodie dicitur *Beſon*.

Betunica, Hiſpaniæ vrbs circa Aſturicum. Anton.

Beturia, regio eſt Hiſpaniæ. Plin. lib. 3. c. 1.

Betus, Celtiberorum rex, à quo regnum nomen Betica habuit. Beroſ.

Betuſa, Meſopotamiæ iuxta Tigrim oppidum. Ptolem.

Bæua, vrbs Macedoniæ, Steph.

Beuus, fluuius. Steph iuxta Beuam.

Bezabde, vrbs Aſſyriç; quam veteres quoque appellaunt Phœnicham, teſte Ammiano.

Bezec, i. fulgur, ſiue in compedibus. Chananeæ vrbs regia, Iudic. 1.

Bezeni, Galatiæ gens. Ptol.

B I

Biabana, Arabiæ felicis oppidum, Ptol.

Biandina, Laconiæ oppidum, Ptol. *Prignice* Mar. Nigro.

Bianor, cognomento Ochus, Tyberis (aliàs Tuſci fluminis) & Mantus Fatidicæ filius. Mantuam condidit. Virg. Eclog. 9.

--namque ſepulchrum
Incipit apparere Bianoris, hic vbi denſas, &c.

Fuit item vnus ex Troianis principibus, qui cum Oileo auriga ab Agamemnone interemptus eſt. Homerus Iliad. 11.

Biarceus, Panos cognomen. Suidas.

Bias, Amythaonis filius, Argiuorum rex. Pauſan. lib. 2.

Bias, fluuius iuxta Coronam oppidum, nomen accepit à Biane, Amythaonis filio. Pauſ. lib. 2.

Bias, philoſophus Prienæus, vnus ex ſeptem Græciæ ſapientibus, & ciuium ſuorum princeps, quos diu aduerſus pericula tutatus eſt. Sed tandem capta patria, cùm vniuerſi fugerent, rerum pretioſiſſimarum ſarcinulis onuſti, ipſeque interrogaretur, cur ex bonis ſuis ſolus nihil ſecum ferret, reſpondit, Omnia bona mea mecum porto. Fortuita enim inter bona ſua non numerabat. Sid. Apoll.

Brienæe Bia, quòd plus tibi turba malorum.

Biaſari, Indiæ populi, Strab.

Biatia, Hiſpaniæ vrbs, Ptolem.

Bibacta, inſula circa Indi fluminis oſtia, Arrian.

Bibaculus, Cremonenſis, Euſebio cum Catullo inter poetas Iamborum Latinorum ponitur, Quintilianus. Eſt & alter, cuius meminit Cæſar in Commentariis.

Babicum, Germaniæ vrbs Ptolemæo. Bibrach eſt Villanouano.

Bibaga, inſula Indiæ, oſtreis & conchyliis referta. Plin. lib. 5. cap. 21.

Bibali, populi Hiſpaniæ Tarraconenſis, & in ea forum Bibalorum, Vibali Plinio.

Bibaſis, Indiæ fluuius, in Indum ſe exonerans. Ptol.

Bibaſtus, vrbs Thracię. Steph.

Biberius, Tiberij agnomen, propter nimiam vini auiditatem.

Bibiana, virgo Romana, & martyr ſub Iuliano, quæ vnà cum parentibus martyrum corpora ſepeliebat, ſepulta eſt apud Palatium Licinianum. Volat. lib. 3.

Bibiſcum Antonino. Viuis Simlero, oppidum eſt inter Auguſtam Prætoriam & Auguſtam Rauracorum.

Bibium, Antonino Liburniæ vrbs: quæ hodie Biligracz Simlero.

Biblina, regio Thraciæ, vnde Biblinum vinum, quod alij à biblia vite dictum volunt: De-

lius autem Naxum interpretatur : quoniam Biblus Naxi fluuius ſit. Steph.

Biblis, filia Nileni & Cynanes(aliàs Mileti) quę cùm fratrem Caunum miſerè deperiret, eiúſque concubitum non poſſet aſſequi, laqueo gulam fregit. Ouid. de Arte,

Biblida quid referam? vetito quæ fratris amore
Arſit, & eſt laqueo fortiter vlta nefas?

ſed libro nono Metamorph. poſtquàm omnem Cariam Lyciámque, & Lelegas fratrem inſequuta peragraſſet, labore & dolore victam conſediſſe, multas effudiſſe lacrymas : quapropter Naiadum cõmiſeratione in fontem ſui nominis permutatam.

Sic lacrymis conſumpta ſuis Phœbeia Biblis
Vertitur in fontem, qui nunc quoque vallibus illis
Nomen habet dominæ, nigráque ſub ilice manat.

Biblis, inſula, item fons Mileſiæ. Pauſan.

Biblia, vxor Duelij, qui primus Romæ nauali certamine triumphauit : tantæ pudicitiæ, vt illo ſeculo pro exemplo fuerit, quo impudicitia mõſtrum erat, non vitium.

Biblina, Thraciæ regio vino generoſo inſignis, quod Biblinum ab ea appellatur, tametſi alij à Biblia vite appellatum malint.

Bibliolachas, Didymus appellatus, quòd mille quingentos libros conſcripſerit.

Bibonum, ciuitas Romanis ſocia. Tacit. Ad Nicrum fluuium eſt, verſu Decimatos agros, ab eodem commemoratos, Bebelingen & Bebenhuſem multum abludere videntur. Bibenſes in antiqua inſcriptione vocantur. Hæc Rhenanus.

Biblus, Naxi fluuius. Vide Biblina.

Bibracte, Heduorum oppidum in Gallia, longè maximum ac copioſiſſimum, in quo totius Galliæ conciliũ Cæſar induxit, ius dixit & ſæpe hyemauit : in Francorum regno ſitum, & in radicibus montis non lõgè ab Hedua ciuitate poſitum : vulgò *Beaune*.

bibracum, vrbs Sueuiæ, vulgò *Biberach*.

bibrax, oppidum Rhemorum in Belgis vltra Axonam flumen, nec longè ab eo, quod flumen in extremis Rhemorum finibus, & in eo pons, in Francorum regno ſitus : nunc naui & interdum vado traijcitur. Portus priſcum oppidi nomen Latinè retinet : Vulgò *Bray en la compté de Rhetel*, aliis *Breſne*.

bibroci, populi in Anglia, mari proximi & Caſſiis, Aucalitibus ac Saguntinis.

bibuli, cognomen familiæ.

bibulus, collega Cæſaris in conſulatu, in quem Tranquilli diſtichon,

Non Bibulo quicquam nuper, ſed Cæſare factum
eſt.
Nam Bibulo fieri conſule nil memini.

Idem Ciceroni proximam prouinciam in Aſia tenebat Plutarch.

bibulus, fluuius eſt Hiſpaniæ, cuius aquæ valent plurimùm ad præparandum ferrum.

Biburgum, Daniæ vrbs, vulgò *Biborg*.

Bicis, palus non procul à Mœotidibus paludibus. Nunc vulgò dicitur. *La mer noire.*

Bicomius, Germaniæ fluuius.

Bicurgium, vrbs Germaniæ Ptolemæo, hodie Erfordia, *Erffort*.

Bida, vrbs Mauritaniæ Cæſarienſis. Ptol.

Bidaium, Auſtriæ oppidum, Antonino, Dietmainung. hodie dictum, vt ſcribit Lazius. nonnulli Birkhauſen volunt, vt ſcribit Simlerus, qui illud badacum Ptolemæi putat.

Bidaſpis, amnis in Indum fluuium ſe exonerans. Ptol.

Bideris, Indiæ intra Gangem vrbs. Ptol.

Bidini, populi Citariis & Caciniris vicini. Plin. lib.3.cap.8.

Bidios, caſtellum in agro Taurominitano. Stephan.

Bidil, municipium Mauritaniæ Cæſarienſis. Anton.

Bidine, vrbs Scythiæ, Suidas, & Bulgarorum. Zonar.

Bidos, aliud caſtellum in Sicilia. Steph.

Biduceſij, Galliæ Lugdunenſis populi. Ptol.

Biendium, citerioris Hiſpaniæ portus. Plin l.4.

Biennus, vrbs Cretæ. Vide Stephanum de Vienna Galliæ.

Biephi, Daciæ populi. Ptol.

Bieſſi, Sarmatiæ Europææ populi. Ptol.

Bigargitani, populi Hiſpaniæ citerioris. Plin. lib.3. cap.3. Tarracone (inquit) diſceptant populi xiv. quorum celeberrimi ciuium Romanorum, Detuſani, Bigargitani.

Bigerriónes, populi Aquitaniæ apud Cæſarem, proximi Tarbellis, Volcatibus, Taruſatiis & Sontiatibus, Hiſpaniæ citeriori in Francorum regno ſiti : Comiti de Fluxo ſubditi, vbi Comitatus eſt in Vaſconia conſiſtens : nomen retinent, vbi Turſa eſt, & caſtrum Begora, & Epiſcopatus bæterrenſis prouinciæ Narbonenſis. Huic præfectus vir fortis, Enequus nomine, regnum Nauarræ conſtituit, pleriſque inde Mauris, ſucceſſoribus ſuis, regnum per manus reliquit.

Bigerra, Hiſpaniæ ciuitas in Valentiæ regno, Ptolemæo, cui vicina eſt Setabis vrbs, lino tenuiſſimo nobilitata : vnde ſudaria Setaba à Catullo commemorata, hodie *Beiar*, aliis *Villena*.

Bigis, Drangianæ vrbs. Ptol.

Bii, Pannoniæ ſuperioris populi, ptol.

Bilæna, Arabiæ fœlicis vrbs. Ptol.

Bilæus, Galatiæ fluuius. Steph.

Balbilis, oppidum Celtiberorum in Hiſpania Tarraconenſi, ad Salonem fluuium, optima ferri temperatura nobilem. Ex hoc oppido Martialis Poeta originem traxit, vt ipſe teſtatur libro 1, ſcribens ad Licianum,

Videbis altam Liciane Bilbilim.

Bilbina, vrbs Perſica, Steph.

Bilbilis eſt in æreo Tiberij Imper. nümmo. Sed hanc Bilbium non eſſe Calataiud docet Caſpar Varrerius in ſuo itinerario Leuſitanicâ linguâ excuſo, (ſcribit enim Calataiud in campeſtri loco ſitum : Bilbilim verò in mõte vt multis verſibus apud Martialem & alios, clarum eſt.) Sed montem quendam Baubala dictum, abeſſe medio milliari Hiſpanico à Calataiud, in orbem ferè cinctum à Salo flumine, in quo monte etiamnum hodie multæ antiquitatum ruinæ & multa numiſmata omnis generis metalli quotidie reperiuntur. Atque hæc Bilbilis veſtigia eſſe, ex nominis alluſione, & ipſa Martialis deſcriptione liquet. Sic enim ille,

Municipes auguſta mihi quos Bilbilis acri,
Monte creat, rapidis, quos Salo cingit aquis.

Bilbina, vrbs Perſicæ. Steph.

Bilia, Hieronis vxor, quæ ſuo ſæculo pudicitiæ exemplar fuit. Huius maritus Hieron cùm ex inimico primùm audiuiſſet, ſibi fœtere os, Quid, ait, vxor, cur non commonuiſti? at illa, Quoniam, inquit, ita viris omnibus olere opinabar, Plutarchus in apoph. & in connubio, Rhod. lib. 8. cap. 17.

Bilis, Aſiæ fluuius, non longè ab Heraclea. Pl. lib. 6. cap. 1.

Bimater, agnomen Bacchi, quòd duas matres habuerit, Semelem, & Iouem, matris fungentẽ officio.

Bimatra, Meſopotamiæ vrbs. Ptol.

Binon, promontorium eſt vltra Cyrenem. Bocat.

Bingiam, nunc Pingiam, Germaniæ oppidum, Belgis adſcribendum, inter Moguntiam & Confluentiam vrbes, cis Rhenum, eius ripis finitimũ, memorat. Tacitus.

Binagra, Indiæ intra Gangem vrbs, Ptol.

Bingium, Germaniæ oppidum ad Rhenum, Tacit. vulgò *Bing*.

Binna, Aſſyriæ vrbs. Ptol.

Binſita, Mauritaniæ Cæſarienſis oppidum. Ptolem.

Bintha, Libyæ interioris vrbs. Ptol.

Bioca, Sardiniæ vrbs. Ptolemæo. Biora, Anton.

Bion, Boriſthenites Philoſophus, & ſophiſta callidus, Philoſophiam vario orationis flore veſtiuit, Laertius. Fertur hic dixiſſe ad eum qui fundos ſuos ingluuie vorauerat : Terra Amphiaraum abſorbuit : ſed terram tu. Fuit Cratetis auditor : ad Cynicam priùs ſectam tranſijt, ſumpto pallio & pera : deinde ad Theodorea inſtituta ſe conuertit. Reliquit commentarios plures qui non extant. Apohthegmata itẽ plura. Suidas. Fuerunt & alii Biones nouem, Laertio.

Bimonium, Luydo ex Ptolemæo Angliæ vrbs, quam vulgò Binceſtre appellant. Vinouium, legitur apud Ptolemæum, Brigantum vrbs.

Bion, vel Boeo, Doridis vrbs, Ptolem. Steph.

habet : & ab Homero Boebin dicitur.

Bionia, Italiæ vrbs. Phlego. Trall.

Biziometæ, Scythiæ Europææ populi. Iornand.

Borgos, vel Beurgus, Alanorum rex, non longè à Bergamo, à Richomero ſuperatus atque extinctus. Diaconus libro 16. Blond. libro 2. decad. 1.

Bipedimui, Galliæ in Aquitania populi, de quibus Plin. cap. 19. lib. 4.

Biracelum, vrbs Tuſcorum, Ptolemæo. Hodie *Vitarello*, vt exiſtimat Leander.

Birdama, Indiæ intra Gangem oppidum. Ptol.

Birginium nominatur ab Epiſcopo Gerundẽſi: Hiſpaniæ Tarraconẽſis vrbs, quæ vulgò Berga dicitur.

Birgus, Hyberniæ fluuius. Ptol.

Birias, Italiæ vrbs, quam Narſes à Gotthis recepit. Cedren.

Birtha, Meſopotamiæ vrbs. Ptol.

Birthama, Aſſyriæ vrbs. Ptol.

Biſa, vrbs Thraciæ. Steph.

Biſaltæ, populi Scythici, qui fugientes equorum ſanguine aluntur lacte permixto. Virg. lib. 3. Georgic.

Biſaltæ quo more ſolent, acérque Gelonus
Cùm fugit in Rhodopen, aut in deſerta Getarum.

Plinius, Libera gens Biſaltæ, à fluuio Biſaltæ, ſiue à Biſalte Solis & Terræ filio, vbi lepores duplici iecore ſunt.

Biſaltæ, Macedoniæ gens Ibera, intra Strymonem & Edonicum ſinum. Plin. li. 4. c. 10.

Biſaltes, fluuius Macedoniæ.

Biſaltia, vrbs & regio Macedoniæ, à Biſalte, Solis & Terræ filio. Vide Biſaltæ.

Biſaltis, vel Biſalpis, nomen eſt puellæ cuiuſdam, quam Neptunus in arietem conuerſus compreſſit. Ouid. 6. Metam.

Biſante, vel Biſatæ, vrbs Macedoniæ iuxta Thraciam, à Samiis deducta, Græcanica, Steph. Ariſtoteles in Mirabilibus.

Biſargis, ciuitas Hiſpaniæ. Ptol.

Biſextus, ſiue Biſſextus, dies intercalaris, qui quarto quoque anno interſeritur, vt anni ratio cum curſu ſolis conueniat. Inuenta autem eſt hæc intercalandi ratio à Cæſare Dictatore. Is enim (vt refert Plutarchus) quum animaduertiſſet Solem curſum ſuum conijcere diebus 365. & horis circiter ſex, quarto quoque anno diem vnum curauit adijciendum. Dictus eſt autem biſſextus, quòd bis, hoc eſt duobus diebus continuis numerarent Sexto Calendas Martias : duos videlicet dies pro vno computantes. Vnde qui natus eſt biſſexto Calendas, nihil refert, teſte Celſo de verborum ſignificatione, l. Quum biſextus, vtrum priore an poſteriore die natus ſit : quum illud biduum pro vno tantùm die habeatur. Erat autem huic intercalationi conſtitutus dies certus, qui eſt poſt 23. Februarij diem inter

Terminalia iam peracta & Regifugium. Februarius verò duabus de cauſis huic rei aptiſſimus viſus eſt, tum quòd pauciſſimos haberet dies, tum etiam quòd inter menſes vltimum haberet locum. Nam quum antea decem tantùm eſſent menſes, quorum primus erat Martius, duo poſtea in fine ſunt adiuncti, Ianuarius & Februarius.

Biſontium, vulgò *Beſançon*, metropolis Burgundiæ, vbi plura veterum ædificiorum veſtigia cernuntur: in cuius agro duo erumpunt fontes, quorum alter eſt aquæ dulcis: alter ex quo ſaligne denſatum conficiunt, candore præſtans, vnde maximum eſt illis vectigal. Sequanorum olim regio, totius Burgundiæ granarium, quemadmodum olim Italiæ Sicilia fuerat. Munſt. lib. 2. Coſm. Chryſopolis à poeta Ligurino vocatur: *Has tibi*, inquit, *metropolis & primi nominis vrbem*, *Chryſopolim Placidam*, &c.

Biſtirus, vrbs Thraciæ. Steph.

Biſton, Martis & Calirrhoes filius, qui Biſtoniam Thraciæ vrbem condidit, vnde omnes Thracias Biſtonios dixere poetæ, ipſamque Thraciam Biſtoniam, aut terram Biſtonis.

Biſtones, gens Thraciæ, vnde & Biſtonum ſtagnum. Plin. lib. 4. cap. 11.

Biſtonis, ciuitas & ſtagnum in Thracia Abderæ propinquum, à quo Thracia Biſtonia dicta: vnde Biſtonius & Biſtonicus, quod Thracem ſignificat: ſicut ab Ionia, Ionius, & Ionicus, Ouid.

Feſſáque Biſtonia membra lauabit aqua.

Thraces quoque Solino, Biſtones dicuntur. Idem,

Tuta tamen bello Biſtonis ora fuit.

Sunt qui velint, & ſtagnum & prouinciam à Biſtone rege nomen accepiſſe. Plin. lib. 1. cap. 2. Steph. Vide Abdera.

Biſtritia, Latinis dicitur Hungariæ vrbs, quæ Germanis Noesn, Hungaris Beſtercze nominatur, auctore Sambuco.

Biſurgis, fluuius Germaniæ. Strabo in exordio libri 7. Biſurgis & Lupias amnes in vnum ad Amaſiam deferuntur: ſtadia D. C. à Rheno ſemotus, vide Viſergis.

Bitchora, vrbs à Solomone ædificata.

Biterini, orum, oppidum in Gallia Narbonenſi, & in agro Bæterrenſi inter duos amnes, Obrim ſcilicet & Vepram ſitum. Vulgò *Bedernieux*.

Bethalbe. Vide Hellenopoli.

Bithia, Pharaonis filia, quæ Moſen adoptauit.

Bithia, gentes in Thracia eſſe commemorant, quarum author Bithus fuit, Martis & Setæ ſororis Rheſi filius. Steph.

Bithias, Ptolem. Meſopotamiæ vrbs eſt. Bir incolis, & nonnullis Perazuch vocatur, Mar. Nig. teſte, Bathæ Antonini videtur Simlero. Vide Bathynias.

Bithon, vir qui tanta corporis fortitudine excelluit, vt taurum humeris geſtaret: qua admiratione ſtatua apud Argos dignus eſt habitus Cæl. lib. 15. cap. 19.

Bithra, oppidum eſt Zoſimo, quod Marcellinus Maiozamalcha appellat. Bithra, Ptolemæi eadem videtur iuxta Euphratem in Arabia deſerta.

Bitus, & Bacchius, nobile per gladiatorum fuit, quorum meminit Suet. *pares arte, pares audacia.* Proinde, quoties duo æqualiter improbi contendunt inter ſeſe, ita vt neuter alteri velit concedere, feſtiuè dicemus Baccum cum Bytho commiſſum.

Bithyæ, fœminæ vocantur in Scythia, quæ pupillas binas in oculis ſingulis habeant. Ineſt autem his vis ea naturalis, vt viſu effaſcinent, interimántque quos diutius intueántur, iratis præſertim oculis Plin. 7. cap. 2.

Bithya, populi Thraciæ quorum author fuit Bithys, Martis & Setæ ſororis Rheſi filius 14.

Bithynia, regio minoris Aſiæ ad Pontum ſita, aduerſa Thraciæ, proxima Troadi, quæ Solino & Seruio primùm Bebrycia, poſtea Mygdonia, deinde à Bithyno rege Bithynia dicta eſt. Hæc etiam, authore Euſebio, Pontus eſt dicta. In hac, Libyſſa, vbi Annibal ſepultus eſt. Sunt qui ſcribant Thynos populos tranſiiſſe ex Europa, & hanc regionem occupaſſe, à quibus Bithyni dicuntur, & Bithynia. Claudianus,

Thyni Thraces erant, quæ nunc Bithynia fertur.

Hinc Bithynus & Bithynicus. Iuuenalis,

Quanquam & Cappadoces faciant, equitéſque Bithyni.

Martialis.

Iam te rem factam Bithynice credis habere.

Bebrycia dicta eſt Martiano Capellæ. Eius incolas Halyzonas vocat Suidas & Herodotus, qui dicit eos primùm Strymonios Thynos priuſquam ex Europa in Aſiam tranſmigraſſent, dictos ex Plin. lib. 1. cap. 31. docetur. Thraceſium etiam pars vergens ad pontum vocata fuit, teſte Euſtathio. Metapontus videtur à Iuſtino lib. 16. nominari: vbi ſcribit Heracleam à Phocenſibus in Metaponto conditam. Bithynia ſimul cum Ponto hodie Burſia, vt Giraua refert, & Becſangial, vt Caſtal. tradit, vocatur. Bithynia, item vrbs eſt Myſiæ, apud Suidam, hanc olim vocatam *Adriani* item tradit. Eadem fortè eſt cum Claupiopoli, de quo ſuo loco.

Bithynici fuerunt, Xenocrates Philoſophus, Dionyſius dialecticus, Hipparchus, Theodoſius, & filij eius mathematici, Cleophanes orator ex Myrlea, & Aſclepiades medicus Pruſienſis. Bithyniam Strabo priùs Myſos habitaſſe dicit, vnde Boſphorum Thracium, in quibus Bithynia eſt, Myſium quandoque

appellari ait Dionyſius poeta : hinc etiam Herodot. dicit Thraces in Aſiam tranſuectos, Bithynios eſſe appellatos, templúmque & vaticinium Martis habuiſſe, & à Boſphoro vſque Rhebam flumen regionem tenuiſſe. Stepha.

Bithynium, vel Bythinum, ciuitas in Bithynia, à quo Bithyniatæ & Bithynienſes populi, Stephan.

Bithynopolis, vrbs à Bithye dicta, Steph.

Bithynus, Iouis & Thraces filius, Stephano: fratrem habuit Doloncũ, à quo Dolonci Thraciæ populi.

Bithys, nomen viri, de quo Steph. in Bithyæ, & Bithyniæ, & Bithynopolis.

Bithyas, nomen viri, Seruio præfectus claſſis Punicæ. Virg. Æn. 1.

Bitias, & Pandarus fratres ex Alcaone Troiano geniti, quos Hiera in ſyluis nutriuit. Hi cũ Ænea in Italiam venerunt, & cùm apertis etiam portis auſi eſſent Rutulos laceſſere, ab iiſdẽ ſunt trucidati, Virgil.

Pandarus & Bitias ideò Alcanore nati, &c.

Alius fuit Bitias inter proceres Didonis : cuius meminit. Virg. lib. 1. Æn.

Bitoana, Lydiæ vrbs. Ptol.

Biton, alter fuit ex filijs Argiæ ſacerdotis & frater Cleobis, de quibus ſic ſcribit Cicer. 3. Tuſcul. Primùm Argiæ ſacerdotis filij Cleobis & Biton prædicantur, nota eſt fabula. Cùm enim illam ad ſolemne & ſtatutum ſacrificium curru vehi ius eſſet, ſatis longè ab oppido ad fanum, morarentúrque iumenta, tunc iuuenes illi, quos modò nominaui, veſte poſita, corpora oleo perunxerunt, ad iugum acceſſerunt : ita ſacerdos aduecta in fanum, precata à dea dicitur, vt illis præmium daret pro pietate quod maximum à Deo dari poſſit. Pòſt epulatos cum matre adoleſcentes ſomno ſe dediſſe, manè inuentos eſſe mortuos.

Bitigo, Indiæ intra Gangem mons. Ptol.

Bituitum, oppidum à Fabio captum, anno ab vrbe 633.

Bituitus, Aruernorum rex, ſpecie colloquij comiter hoſpitio inuitatus, à Cneo Domitio vinctus eſt, & Romam deportatus.

Biturgia, vrbs Tuſcorum, Ptolem. hodie Mallianum : quibuſdam *Borgo S. Sepulchro.*

Bituriges, Aquitaniæ populi. Plin. lib. 4. cap. 19. Vno die viginti vrbes incenderunt, vt Cæſarem commeatu & pabulatione prohiberent. Horum oppidum Auaricum, Cæſar in commentariis. Dicuntur etiam Cubi, Plinio : item Loſci, Straboni. Lucanus lib. 1.

Et Biturix, longiſque leues Axones in armis.

Vulgò *ceux de Berry.*

Biturigum, vrbs, quam Arpinus Comes Philippo vendidit, Æmil. libro 4. Gal. *Bourges en Berry.*

Bituris, Vaſconum vrbs in Hiſpania Ptol.

Bitula, Laconicæ mediterranea vrbs. Ptol.

Baula, Cariæ vrbs. Strabo.

Biumbres, populi quicunque inter Tropicos habitant ad meridiem, quandoque enim incidentes habent vmbras, cùm à meridie ſol ad gnomonem accidit rectum ad ſubiacens planum, quandoque autem in aduerſum, cùm ſol in aduerſum conſiſtit. Strabo lib. 2.

Bizala, inſula ante Taprobanam, Ptol.

Bizem, vel Bizia ciuitas Thraciæ. Plin. lib. 4.

Bizia, arx regum Thraciæ, à Terei nefaſto crimine, inuiſa hirundinibus : non quòd illic facinus patratum ſit (in Daulide enim Phocidis oppido contigit) ſed quòd ea Terei patria fuerit, teſtibus Thucydide & Pauſania. Vide BYZANTIVM.

Bizon, vrbs Thraciæ, terræ hiatu rapta. Plin. lib. 4. cap. 11. Hæc vrbis in medio Calatidis & Apollonio ſpatio ſita eſt. Aizonia Strabo dicta.

Bizona, vrbs Pontica Steph.

B L

Blabe, Boſphori Thracici inſula. Dionyſ.

Blander, Phrygiæ maioris vrbs, Ptol.

Bladeruta. Vide INDICA.

Blacia, regio prope Cumas, cuius meminit Auguſtin.

Blaena, Ponti regio ſatis ferax, per quam Amnias flumen allabitur. Hoc in loco Mithridates cognomento Eupator, Nicomedis Bithynis copias funditus deleuit, haud quidem præſens, ſed per imperatores, vnde ille cum paucis domum fugiens, ſeruatus eſt, & inde in Italiam nauigauit, Strab. lib. 12.

Blæſus, nomen viri, Strab. 1. Sylu.

Blagura, mons eſt Hiberniæ, in cuius radicibus tres nobiles ſcaturiunt fluuij, Berna, Corus, & Syurus, omnem ferè irrigantes inſulam.

Blanda, Italiæ vrbs in littore Brutio, non procul à Beto flumine, & Parthemio portu. Plin. 3. cap. 5.

Blanda, Ptolemæo & Pomponio Hiſpaniæ Tarraconenſis vrbs, quæ Blanes, Floriano & Nauagiero.

Blande, vrbs eſt Hiſpaniæ citerioris in agro Barbinonenſi ad Larnum flumen. Plin. lib. 3. cap. 3. fluuius item.

Blandenona, locus non longè à Placetia. Cic. ad Q. fratrem.

Blandus, fons eſt iuxta Scenam, multis aquis abundans, nomen adeptus à blanditie aquarum quibus alluit incolas.

Blanduſia, Sabinenſis agri regio, in qua fuit ager Horatij poetę, & fons.

Blanij, Hibernię populi. Ptol.

Blannonij, ſiue Brannonii, populi inter Celtas proximi Seguſianis, Ambiuaritis ac Heduis, quorum clientes erant. Vulgò *Le pays à l'entour de S. Iean de Maurienne.*

Blaſcon, vel Blaſcorum, inſula Galliæ

oſtio Rhodani, priùs Metina dicta, Plin. lib. 3 cap. 5. Strabo lib. 4. hodie *Languillade.*

Blaſtaphoenices, Luſitaniæ populi. Appian.

Blaſtus, nomen viri. Act. 12.

Blaudus, vrbs Phrygiæ. Stephanus.

Blauus Romanus fuit, qui cùm audiuiſſet filium à triumuiris interfectum, ab iiſdē impetrauit vt interficeretur, & filio comes mitteretur.

Blaycum, oppidum eſt Phrygiæ. Strab. lib. 12.

Blemmyæ, vel Blemiæ, vel Blenæ, vel Bleptæ, monſtroſi, vel potiùs fabuloſi populi apud Æthiopes. Plin. lib. 5. cap. 8. & Pompon. li. 1. in fine deſcriptionis Africæ. Stephano dicti à Bleme, vno ex illis ducibus qui cum Dionyſio in illas regiones militarunt: faciem in pectore habent. Claudianus,

-- erat per Meroen,

Blenaſque feros, atramque Syenen.

Hi capite carent, oculóſque habent & os pectori affixos.

Blemina, Arcadiæ oppidum. Pauſan.

Blera, Tuſcorum Mediterranea vrbs. Ptol.

Blerani, Italiæ populi Cortonenſibus & Capenatibus vicini. Plin. li. 3. cap. 5.

Bleſinon, Caſtellum eſt Corſicæ inſulæ. Strab. lib. 5.

Bleſtium, Angliæ oppidum. Anton.

Bletiſa, Hiſpaniæ vrbs prope Salmaticam. Vaſæus hodie *Ledeſma.*

Bletoneſij, populi barbari, de quib. Plutarch. in quæſt. Romanis.

Bliarides. Vide Gymnaſiæ.

Bliarus. Vide Membliarus.

Bliteræ, oppidum prouinciæ Narbonenſis, Plin. lib. 3. cap. 5. in Mediterraneo, inquit, colonia Arelate ſextanorum, Bliteræ ſeptimanorum, Arauſio ſecundanorum. Mela. lib. 2. cap. 5. vulgò *Beſiers.* Bæticæ. Ptolemæo eſt, Biltera Straboni.

Bliulæi, Arabiæ fœlicis populi. Ptolem.

Bloetini & Iſangrini, vocantur à quodā poeta, qui res geſtas Philippi Aug. regis Francorum deſcripſit, quidam Flandriæ populi, Furnenſium Bergenſiúmque clientes: hoc annotauit Iacobus Myerus.

Blucium, caſtellum eſt Toliſtobogiorum, qui Bithynis ſunt finitimi, in quo Deiotarus theſauros habebat. Strabo, lib. 12.

B O

Boaceas, Italiæ locus inter Piſas & Genuam. Ant.

Boactus, Liguriæ fluuius. Ptolem.

Boæ, vel Beoæ Laconiæ oppidum. Ptol. Pauſ.

Boagrius, Locrenſium amnis, Thronion vrbē præterfluit. Strab. lib. 9. Homerus

Boane, lacus ad Nicomediam eſt, Euagr. 2. ca. 14. & Calliſto, 15. c. 20.

Boanerges, beatus Hieronymus docet debere ſcribi Banereen, quod interpretatur, filij tonitrui. Sic à Chriſto cognominati fuerunt Iacobus & Ioannes filij Zebedæi. Marc. 3.

Boarium, forum Romæ. Plin. li. 28. cap. 2. & li. 34. cap. 2.

Boarmia, Pallas dicta eſt à Bœotiis de boum ad aratrum coaptatione. Rhod. lib. 4. cap. 18.

Boas, Dalmatiæ inſula. Ammian.

Boaulia, vrbs Scythiæ, Steph.

Bobium, oppidum ad Apennini iuga ſitum, vbi nobile cœnobium à Theodolinda regina Longobardorum extructum: quo in loco nuper reperti ſunt: Rutilius Numantianus, Heroicum Sulpitij carmen. LXX. epigrammata, & permulti alij libri à Volaterrano enumerati.

Bobónia, vrbs Italiæ. Steph.

Bocalia, fluuius in Salamine inſula, qui priùs Bocarus eſt appellatus. Strabo lib. 9.

Bocalium, Arcadiæ oppidum, Megalopoli vicinum & Parrhaſiææ. Plin. li. 4. cap. 6.

Bocani, inſulæ Taprobanæ populi Ptol.

Boeanum Hemerum, vrbs Mauritaniæ Tingitanæ, Ptolemæo. Hæc hodie totius Africæ vrbs ampliſſima iudicatur.

Io. Bocatius Florentinus, genealogiam deorum ſcribit, de fluminibus & montibus: præterea fabulas & plura alia vernaculo ſermone. Volaterran.

Bocchus, Mauritaniæ, & Getuliæ rex, amicus populi Romani ligatum Iugurtham. L. Syllæ tradidit. Saluſtius in Iugurthino. Huic ſucceſſit Iuba.

Bocchyris, in Ægypto tam iuſtè ſynceritérque iudicauit, vt eius nomen in prouerbium venerit iuſtiſſimè iudicantium.

Bocci, id eſt vacuus, aut diſſipatio, ſiue in vomitu, filius Iogli, princeps tribus filiorum Dan. Numer. 34. filius Abiſue filij Phinees, 1. Paral. 6.

Bocciau, i. euacuatio, vel diſſipatio Domini, nomen viri, 1. Para. 25.

Boccori, qui & Concordienſes, populi Luſitaniæ. Plin. lib. 4. cap. 22.

Boceſes, Sardiniæ populi, Plin. li. 3. cap. 7.

Bochiana, oppidum Troglodytarum. Plin. lib. cap. 29.

Bochoris, qui & Chencres, Ægyptiorum rex, regnauit annis XVI.

Bocchyris, Ægypti rex, regnauit annis XLIIII. hic Ægyptiis leges conſtituit. Diodor. lib. 2. huius ætate agnus loquutus eſt. Eutrop. hic adeò notæ & incorruptæ in iudicandis litibus iuſtitiæ fuit, vt vulgò ſi quid magnopere iuſtum & integrum ſignificare vellent, bocchyrim appellarent. vide prouerb. Bocchyris iudicium.

Bochri, i. primogenitus, vel primitiæ, ſiue in ariete, pater Sebæ. 2. Reg. 20.

Bochru, filius Aſel, filij Elaſa. 1. Paral. 8. 9.

Bodecia, vrbs inter Piſam, & Genuam. Ant.

bodeni Sarmatiæ Europeæ populi. Ptolem. *Podalia* nunc, regis Poloniæ ditio, VVillich.

Boderia, Ptolemæo, æſtuarium maris Britannici. Tacit. Bodetria dictum.

Bodincomagum, oppidum iuxta Padum, quod & induſtria dicitur. Plin.lib.3. cap.16.

Bodincus, Padi cognomen, Ligurum linguâ, id eſt fundo carens. Plin. lib.3.c.16.

Bodobriga, Germaniæ oppidum ad Rhenum hodie *Boppartten*, vt Pircheimeres cenſet.

Bodonæus. Vide DONONE in Stephano,

Bodona, vrbs Perrhœbiæ, vel potiùs Theſſaliæ. Stephanus.

Bodotria. Vide BODERIA. eſt autem Scotiæ, Albionis inſulæ partis fluuius: Fortheia dictus Lhuydo. Leuium vocat H. Boethius.

Boduni, Britanniæ inſulæ populi, à Claudio Cæſare in fidem accepti. Dion.lib.60.

Boedromion, menſis Iunius Apud Athenienſes dicebatur.

Boedromion dictus eſt Apollo', quòd ſingulis annis menſe Iunio, quem Athenienſes Bodramionem vocant: Apollini ſacra fierent in memoriam reportatæ à Theſeo de Amazonibus victoriæ; aut ſanè Apollo dictus eſt Boedromion à ſacris Boedromiis, quæ quotannis menſe Iunio illi fiebant. Plut. in Theſeo.

Bœa, oppidū Peloponneſi, in ſinu Argolico, non procul ab Epidauro. Plin. lib.4. cap.5. in deſcriptione Achaiæ, vrbs eſt Cretæ. Steph.

Bœbe, Boebes, ciuitas Theſſaliæ, & Boebebes, eius loci lacus, ad quem Boebe ſita eſt. Strab. lib.9.

Boebeis, idis, ſiue Boebias, lacus Theſſaliæ iuxta Oſſam montem, Lucan. lib.7.

Ire per Oſſeam rapibus Bœbeida ſanguis.

Valerius Flaccus,

Perderet & pingui miſeros in Bœbide crineis.

Vide XYNIAS. Eiudem nominis eſt etiam oppidum Theſſaliæ.

Boedromius, Apollo ab Athenienſibus cultus fuit. Nam quum bellum inter Athenienſes comparatum eſſet, Ion Eleuſinius eis opem tulit ob cognationem. Inde victores functi Athenienſes, de voce currentis exercitus ad vrbem, Apollinem Boedromium dixerunt, & menſem βοηδρομιῶνα.

Boellæ. Vide BOLAE.

Boentia, vel Bohemia. Myſiæ Europææ regiò vltra Danubium ſita, à Boemis, quos Ptolemæus in ea parte gentem maximam eſſe dicit, vel à Boemo principe. Germaniæ portio eſt, Aquilonis flatibus tota fermè expoſita cuius ad Orientem vergens latus Moraui obtinent & Sleſitarum natio. Septentrionem ſidem Seleſij & Saxones, qui & Miſnienſes & Thuringi appellantur. Ad Occidentem voitlandia terra eſt Boioariorúmque regio. Meridionalem plagam tum Boioarij, tum Auſtrales habent qui ripas Danubij vtraſque accolunt, nec alia Bohemiæ quàm Theutonum terra coniungitur. Sylua vniuerſam claudit, quam veteres Hercyniam vocauere, cuius & Græci ſcriptores & Latini meminerunt, Bohemiæ latitudo longitudini par trium fortè dierum eſt. Flumina quæ terram irrigant vniuerſam exonerantur in Albim, qui mediam fermè prouinciam perlabitur. Amnes alios inſignes habet. Oppida, Pragam, regni caput, Egram, & alias non paucas. Gelida prorſus regio, piſce atque armentis abundans, cum volucre feriſque, frumenti fetax. Cereuiſia pro vino vtitur. Ager toto regno optimus. Vinum quod naſcitur. acerbum. Sermo genti & Dalmatis vnus. Mos vetus in hanc vſque diem ſeruatur, in templis ſermone Theutonico, in cœmeteriis Bohemico plebs docetur. Toto regno plebs bibula & ventri dedita eſt. Nobilitas, gloriæ appetens, belli perita, &c. Plura habes de Bohemiæ regno apud Æneam Syluium, Munſterum, Sabellic. Rythaimer. Crantz. & Cromerum, qui libro primo hiſtoriæ Polonicæ de Bohemiæ incolis, vnde venerint & antiquis eorum ſedibus diſſerit.

Boen, i. pollex, ſiue in eis, lapis in tribu Iuda, à filio Ruben ſic appellatus: Ioſue 15.

Bœthus, Carthaginenſis ſtatuarius. Pauſ.

Bœon, oppidum Mediterraneum Tauricæ Cherſoneſi apud Ptolemæum Gzurgati Nigro,

Bœotus, Menalippæ filius. Pauſ.

Bœótia, regio in finibus Græciæ, in longum ad Atticam ſe protendens, tria reſpicit maria, Peloponneſiacum, Siculum & Adriaticum, totidémque in partibus colonos habet: Eubœæ inſulæ obiecta: ab Attica autem Cithærone monte diſcreta: ita dicta (vt nonnulli putant) à boue, cuius ductu Cadmus peruenit ad eum locum, vbi poſteà Thebs Bœotias condidit. Ad quam nominis rationem alludit Ouidius 3. Metamorphoſ. cùm ait,

Bos tibi Phœbus ait, ſolis occurret in aruis,
Nullum paſſa iugum, curuique immunis aratri:
Hac duce carpe vias, & qua requieuerit herba,
Mœnia fac condas: Bœotiáque illa vocata.

Alij alias afferunt nominis huius rationes, quas vide apud Stephanum. Olim etiam Aonia dicta eſt, & Ogygia, & Hyantis, & Meſſapia, & Cadmeis, Thucydidi. Hinc Bœoti dicti ſunt, regionis huius incolæ: qui ſtupiditatis & craſſi ingenij nomine malè audierunt. Hinc eſt illud Horatij lib. 2. Epiſt.

Bœotum in craſſo iurares aere natum.

Cæterum Aonia, Ogygia, Meſſapeia & Cadmeia vocata fuit, vt prodit Stephanus ex Thucydide. Hientis, Straboni & Arne Diodoro etiam vocata fuit, incolæ leges apud Solinū appellantur. & Temmici apud Lycophronem reliquit.

Bæotij, populi, qui anno LX. poſt captã Troiam ex Arua electi à Theſſalis, incoluerunt terram, quæ nunc Bœotia, priùs Cadmea vocabatur. Thucyd. lib. 1.

Boerebiſtas, vir natione Geta, quum gentis eius præfecturæ inſiſteret, homines frequentia bellorum & cladibus afflictos eò magnitudinis extulit, nunc exercitatione corporum nunc victus ſobrietate, nunc edictorum obedientia, vt intra paucos annos latum adeptus ſit imperium, plurimóſque finitimorum Getarum ditioni ſubdiderit, traiectóque audacter Iſtro Thraciam diripiens vſque in Macedoniam & Illyricum, magnum terrorem incuſſerit. Magnæ obedientiæ argumentum eſt, quòd eius ſuaſione inducti vites excidere, & ſine iis vitam agere conſenſerunt. Strabo lib 7.

Boetius, Zenone imperante, ob affectæ libertatis ſuſpicionem à Theodorico rege exilio damnatus. deinde cuſtodiæ traditus, plura conſcripſit. Tandem ſimul cum Symmacho Senatore ſocero ſuo, aliiſque præſtantibus viris interficitur. Euſeb.

Bœorus, filius Itoni, vel Neptuni. Steph.

Boetus, Hiſpaniæ fluuius, ex eiſdem naſcens locis, ex quibus Anas & Tagus, Strabo.

Bœthus, ineptus quidam poeta Tarſenſis, qui Philippenſem Antonij victoriam carmine conſcripſit: quo nomine præter alios ſummo honores quibus ab illo affectus, eſt Gymnaſij etiam Tarſenſis præfecturam adeptus eſt.

Bogadium, vrbs Germaniæ, Ptol.

Bogdomantis, Aſiæ minoris regio. Ptolem.

Boges, Perſa, ab Athenienſium obſeſſus, cùm nihil haberet commeatus: in caſtris, liberos, cum vxore primùm, demum ſeipſum interfecit. Herodot. lib. 6.

Bogud, oppidum in Africa, & regis nomen.

Bogudiana, pars Tingitanæ prouinciæ in Africa Plinius.

Bogus, rex Mauruſiorum, Antonij partes ſequebatur in Actiana pugna. Strabo li. 8.

Bohémia, regio. Vide BOEMIA.

Bohemundus, ab omnibus Antiochiæ princeps deſignatus, anno 1099.

Bohilla, oppidum in Italia, ſic dictum, quòd eò bos inteſtino vulnere trahens aduenerit. Nonius.

Boii, Galliæ populi apud Cæſarẽ, hodie *Bourbonnois* eorum regio dici creditur. Habet & idem Cæſar Boia.

Boianũ, Samnium vrbs, Ptolem. hodie Bouianum.

Boiatum vel Boatium, Nouem populanæ ciuitas, vt habet Libellus prouinciarum, Scaliger pro Baiona intelligit.

Boii, populi Tranſrhenani, Franconiæ, Alpipus, Italiæ Sueuis Auſtralibus, ac Danubio fluinini proximi, qui in agrum Noricum tranſluère, Noricámque oppugnarunt, expulſis (vt coniectura eſt) Noricis. Boiorum pars, Æduis Cæſarem deprecantibus, deuictis Heluetiis, quorum in ſocietate domo exceſſerant in finibus Æduorum à Cæſare ſunt collocati, vbi Gergobiam ciuitatem exiguam & infirmam, non longè ab Auarico oppido in finibus Biturigum ſito, eis per Æduos attributum habitarunt: Boii primùm, poſt Boioarii, & nunc Bauari dicti. A finibus Herbipolenſium, per Noricum agrum in Auguſtenſes protenduntur, cum quibus & aliis Tranſrhenanis vſque ad Briſſinam vrbem, & terras, quas hodie Archidux Auſtriæ poſſidet, ac in fines Tridentinos ſæpe tunc, & continuè vſque nunc Heluetii Rhenum tranſeuntes bella geſſere. De his Cæſar lib. 1. & 7.

Boii, populi fuerunt Galliæ Lugdunenſis. Pli. lib. 4. 18. qui putantur agri Borbonienſis tractum incoluiſſe. Hi poſtea Alpes tranſgreſſi iuxta Padum conſederunt, vbi & Laudam Pompeiam condiderunt, teſte eodem, lib. 3. c. 17. Idem poſtea à Romanis expulſi, in Germaniam ſe contulerunt, teſte Strabone lib 7. vbi Hercyniæ ſyluæ partem incoluerunt, quæ Pannoniis proxima eſt: quæ regio, ab eis primùm Boiohemia, & poſtea demptis aliquot literis, Boemia appellata eſt, vulgò *Bourbonnois & Bauiere, Boeme en Allemagne.*

Boiemum Tacito, Boiohemũ Paterculo, qui id regionis nomen eſſe dicit, quam incolebat Maroboduus. Bæmi vocantur à Ptolem. Coldulos eos appellat Strabo lib. lib. 7. vbi dicit. In Germania Hercynia ſylua eſt, quidam in ipſa ſylua habitant, vt Colduli. in quibus eſt Bouiaſmum, Maroboduli regia hodie hæc regio Bohemia dicitur. Incolæ ſe ipſos Czechos nuncupant.

Boiodurum, Vindeliciæ vrbs, ad Danubium Ptolem.

Boion, oppidum Cyrenes. Pli. li. 5. c. 5.

Boion, Doridis oppidum in Græcia. Pli. 4. ca 7. Doris (inquit) in Sperchios, Erineon, Boion, Pindus, Cyamum: ab Homero videtur Bœde dictum Steph. βοιαὶ etiam, Cretæ vrbs eſt apud eundem.

Boiorũ Deſerta, Plinio & Straboni memorata VVieneruualdt hodie, auctore Lazai. Plinius dicit hæc Noricis iungi. Strabo à Vindelicis ad Pannonios ait ea pertingere.

Boizlaius, Boemorum rex, ab Othone in ciuitate Noua obſeſſus. Blond. libro ſecundo, decad. 2.

Bola, vrbs Italiæ, Steph. vnde Bolani Coriolanis & Fidenatibus vicini, Plin. lib. 3. cap. 5. Virg. 6. Æneid.

Pometios caſtrúmque Inui Bolámque Corámque.

Bolaca, Triphyliæ vrbs in Peloponneſo Polyb.

Bolbæ, vrbs Cariæ, & fluuius aut palus Balbœotes, quę Hera clea dicta eſt.

Bolbitinum, Nili fluminis oſtium. Plin. lib.5. cap.19.

Bolbitina, vrbs Ægypti.

Bolbulæ, oppidum & inſula maris Mediterranei. Plin.lib.5 cap.31.

Bole, oppidum agri Campani in Italia, cuius meminit T. Liuius. Vnde Bolani. Coriolanis & Fidenatibus vicini. Plin.3.cap.5. βοίλλαι autem apud Steph. vrbs eſt Latinorum.

Bolentium, vrbs Pannoniæ ſuperioris, Ptolemæo.

Bolgius, dux Gallorum in expeditione contra Ptolemęum regem Macedonum. Pauſan.

Bolina, oppidum eſt iuxta Patras Pauſan.

Bolina, virgo quam adamauit Apollo: ſed cũ eum fugeret, in gratiam Apollinis facta eſt immortalis. Pauſan.lib.7.

Bolinæus, fluuius dictus à Bolinia vrbe, cui erat vicinus. Pauſan.lib.7.

Boline, vrbs Achaiæ. Steph.

Bolingę, populi Aſiæ. Plin.6.cap.19. Indiam habitant. Steph.

Boliſſus, vrbs Æoliæ in edito loco ſita, prope Chium Steph.

Bologeſias, vrbs iuxtà Euphratem, à Bologeſſo rege condita. Steph.

Bologeſiphora, vrbs Perſica. Steph.

Bolutus, vrbs in Illyria, & alia Theſprotiæ. Stephanus.

Bolus, Cimbrorum rex, Aurelium Scaurum cepit atque interfecit. Flor.lib.6.7.

Bomarei, Aſię populi à Caſpiis Orientem verſus. Plin.lib.6.

Bómbina, Nemeæ vicus. Vide Bẽbia, & Bembinadia.

Bombus, Ciliciæ regionis fluuius. Plin. lib.5. cap.27.

Bomi, colles Italię, quorum incolæ Bomienſes. Steph.

Bomilcar, filius Amilcaris, Pœnorum & ipſe dux, veniens in ſuſpicionem Carthaginenſibus, quòd cum Agathocle conſpiraret, in medio foro patibulo ſuffixus eſt. Trog. Pompei. libro 33.

Bomitæ, oppidi nomen in Amano monte Syriæ Antiochenæ. Plin.lib.5.cap.22.

Bomonicę, erant adoleſcentuli, qui in Dianæ Orthiæ ſacrificiis apud Laconas aris ſuperpoſiti contendere ſolebant, quis plura verbera ſuſtineret. Palæph.lib.2. Plut. in Laco.

Bon, Tuſcorum rex, regnauit annis XXVII. ab hoc regio Bononia dicta. Cato de orig.

Bona dea, quam veteres Faunam, ſiue Fatuam, ſiue Sentam dixere, tantæ pudicitiæ fuit, vt nemo illam, dum vixit, præter virum, mas viderit, nec nomen eius audierit: propter quod illi ſolæ mulieres Rom. noctu in operto ſacrificabant, & Bonam deam appellabant. Tibull.lib.1.

Sacra Bonæ maribus non adeunda Deæ.

Alexander ab Alexandro lib.6.cap.8. Quidam putant hanc Proſerpinam eſſe, & idcircò ei porcâ rem diuinam fieri, quia ſegetem, quam Ceres mortalibus tribuit, porca depaſta eſt.

Bona, fuit vna ex quinquaginta filiab. Fauni.

Bonandria, Syriæ ciuitas, quę olim Apollonia.

Bonanis, Tuſcorum rex, regnauit annis 28.

Bonauentura, Franciſcanus Theologus ex oppido Bagico regio, ob virtutum commentarios editos in Cardinalium numerum ex Generali à Gregorio decimo relatus eſt. Habitum, quo nunc vtuntur Franciſcani Cardinales, inſtituit: cùm priùs aliorum Cardinalium modo incederent: ſacros aliquot libros ſcripſit, à Xiſto IIII. in Sanctorum catalogum relatus eſt. Huius poſtea libros in epitomen redegit Gulielmus Fulginas eiuſdem ordinis. Volaterran. libro 21.

Bonauentûra, alter eiuſdem ordinis Patauinus, Cardinalis tituli S. Cæciliæ, ſub Ioanne 22. doctrinæ ſanctitatem adiecit, à Carranẽſi principe ſagitta peremptus, dum Eccleſiæ libertatem contra tyrannos tueretur. Volat.21.

Bonchæ, populi Catenis vicini, inter Euphratem & Cyrum fluuium. Steph.

Bonchis, ciuitas Æthiopiæ, iuxta tertium Catarracten. Steph.

Bonæ fortunæ, Maris Eoi inſulæ. Ptol. *Burneo*, Marcatori.

Boni, i filius meus, aut ædificans, ſiue intelligens, filius Somer 1.Paral.6.

Boni portus, p.n. Latinæ dictiones ſunt, Ciuitas opinor, Cretenſium, cui nomen καλὴ ἀκτὴ, id eſt, pulchrum littus: cuius meminit Lucas in Actis, cap.27.

Bonianum, oppidum eſt in Samnio. Cic. pro Cluentio.

Bonicius, præſul Auernenſis, vir ſanctitate clarus: Volater.

Bonifacius, XL. Romanorum epiſcopus, regnauit annis VI. menſibus IX.

Bonifacius IIII. Romanorum epiſcopus, regnauit annis II. diebus XXV.

Bonifacius, LXIIII. Romanorum põtifex, regnauit menſibus VIII. diebus XXII.

Bonifacius, LXV. Romanorum pontifex, regnauit annis VI. menſibus VIII. diebus XIII. Templum omnium deorum à M. Agrippa ædificatum, mutato nomine, Mariæ & omnium Chriſti ſanctorum vocauit. Diacon.lib.8. Blond.libro.9. Eius tempore Papatus initium ſumpſit.

Bonifacius, LXVII. Romanorum pontifex, regnauit annis V. Hic conſtituit, vt qui in ſacras ædes fugerent, ne inde abſtraherentur.

Bonifacius, CII Romanorum pontifex, regnauit annis XV. menſibus IX.

Bonifacius, cx. Romanorum Epiſcopus, regnauit diebus xxxvi.

Bonifacius cxxxv. Romanorum Pontifex, regnauit menſibus vii. hic Conſtantinopolim relegatus fuit.

Bonifacius cxciv. Romanorum Pontifex, regnauit annis vii. menſibus nouem, diebus xviii. Cæleſtinum cepit, in cuſtodia tenuit. Platin. Æmil.

Bonifacius Romanus, martyrium ſub Diocletiano ſubiit, relatus deinde à ſeruis Romam, eique templum in Auentino dicatum, quod & Alexio poſtea commune fuit.

Bonifacius Britannus, præſul Maguntinus, apud Phryſios & ipſe martyr, quòd iuſſu Stephani ſecundi Pontificis Pipinum Caroli Patrem regem oleo ſacro perunxerit.

Bonifacius præſul Carthaginenſis, Zenone imperante, confeſſor.

Bonifacius, præſul Ferentinas, item confeſſor.

Bonifacius, martyr Boſnenſis, Othonis iii. cõſanguineus, Euſeb.

Bonifacius, Africæ comes, ſub Honorio Æli. Ducis æmulus, Auguſtino amiciſſimus.

Bonifacius, Corſicæ Comes, Vticam inter & Carthaginem, facta cæde, dum præda onuſtus redijt, nunc primùm Saraceni Siciliam relinquentes, quam occupauerant, in patriam ſuam ſunt reuerſi. Æmil. lib. 3.

Bonifacius, Montisferrati Dux, cum Balduino Sabaudiæ Comite & Venetis Iadaram recepit. Alexium Iſaci filium vnà cum patre regno reſtituit Conſtantinopolitano, quo necato à Murtilio, Conſtantinopolim cepit: communi conſenſu in Imperatorem Græcorum, Flandrenſem elegit Comitem, Rom qui ſe ſubiecit Eccleſiæ. Blondus libro ſexto, Platina.

Bonifacius Donnacitus, Comes Piſanus, Petrum Corbatium captum pontificij tradidit, coniectus in carcerem, vitam commutauit cum morte, Æl. lib. 8.

Bonna, oppidum ad citeriores Rheni ripas ſitum, & Colonienſi vrbi ac Confluentiæ oppido proximũ: vulgò *Bonne*. Cornel. Tacit. Veronam aliquando dictam & Voconiam ſcribit Georg. Bruno in ſuo ciuitatum volumine.

Bonni, colles Ætoliæ, à quibus Bonnenſes dicuntur, Thucyd. lib. 5.

Bonni, i. ædificans me, ſiue adoptans, aut intelligens me, pater Omirai. i. Par. 9. 2. Eſd. 9.

Bonitium, vocant Latini Tuſciæ oppidum, quod vulgò Poggibondi dicitur, vt tradit Leander.

Bononia, ciuitas Italiæ, non procul à Pado. Mantuanus.

qua magna potẽnſque
Imperator Æmilio vicina Bononia Rheno.

Bononienſes, eiuſdem ciuitatis incolæ.

Bononia, Hetruriæ princeps colonia, Felcina vocitata, in octaua Italiæ regione. Plin. lib. 5. capite 15.

Bononia, oppidum munitiſſimum & portus maritimus ad Septentrionem, quem Geſſoriacum Morinorum, à quo ad Doueriũ portum Angliæ, eſt breuiſſimus traiectus, vt putant Meyerus & Cænalis. Eſt autem Bononia & inferior, quam vocant, & ſuperior. Bononia inferior, vicus non ſeptus mœnibus ante Anglorum in Galliam aduentum. Mare Anglicum vicum alluit, & inde facillimus eſt traiectus in Angliam. Centum ferè paſſus abeſt à ſuperiore Bononia, quæ cingitur mœnibus validiſſimis. Ibi foſſæ prealtæ muros ambientes. Totus ille locus fabuloſus, ex eo genere, quod Sabulum bulliens ſeu feruens maritimi homines vocant. Vnde Bulloniæ & poſtea Bononiæ nomen à bullienti ſabulo, Gallico nomine inditum putant, tametſi vetus eſſe nomen ex Ammiano Marcellino videamus. Hæc Ferronius. Gall. *Boulongne ſur la mer.*

Bonoſus, Imperator fuit Romanus filij literarii pædagogi, authore Vopiſco. Hic tantùm bibebat quantùm hominum nemo. De hoc Aurelianus dicebat: Non vt viuat natus eſt, ſed vt bibat. Si quando legati barbari ad eum veniſſent, ipſis propinabat, vt eos inebriaret, vt ab his per vinum omnia cognoſceret, ac extorqueret veritatem. Tantum meiebat, quantum biberat, ſic vt eius veſica nunquam grauaretur: poſtea cùm à Probo ſuperatus laqueo vitam finiuiſſet, emanauit iocus Amphoram pendere non hominem.

Bontas & Tabas, Daciæ duos acceſſes tantum habet Iornandes, aliàs montium iugis circumcirca cingitur. Rottẽthurn & Broſs fortè hodie: his enim ſolùm duabus anguſtijs Tranſſiluaniam adiri poſſe recentiores tradunt.

Bonus, preſbyter Romanus ſimul cum Fauſto & Mauro diaconis: Romæ ſub Valerio principe paſſi, ſepulti ſunt in via Latina. Volater.

Bonus Deus, apud Græcos ἀγαθὸς θεός, cuius templum Pauſ. in Arcad. commemorat ad ſiniſtram viæ quæ in Mænalum montem ducit.

Bonus euẽtus ab antiquis cultus eſt. Plin. lib. 5. ſcribit Euphranori ſimulachrum Boni euentus, dextra pateram ſiniſtra ſpicam, ac papauer tenens. Boni euentus meminit Varro lib. 1. de re ruſt. inter Conſentes diuos agricolarum.

Boonæ, βοῶναι Athenis dicti ſunt qui boues ad dies feſtos coemerent. Demoſt. in Mediam.

Booſcæte, Helleſponti vrbs, Germanicopolis poſtea dicta. Plin. lib. 5. cap. vlt.

Booſura, bouis cauda, vrbs Cypri inſulæ, cui vicina eſt Tereta & Palæpaphus, quæ antiquum Veneris templum habet. Strabo.

Bootes, tis, vel Bootes, te, vel Botus, ti, à boue deductum nomen, Latinè bubulcus, cœleſte

ſydus quod Arctophylax vocatur: ſtellula enim eſt iuxta Vrſam minorem, quæ more bubulci plauſtrum ſequi videtur, Cic de nat. deor.

Arctophylax, vulgò qui dicitur eſſe Bootes,

Quod quaſi temone adiunctam præſe quatit Arctum. Ouidius,

Arctophylax formam terga ſequentis habet, Iuuenalis,

Frigida circum aguntt pigri Sarraca Bootæ.

Habet quatuor ſtellas in dextra manu quæ non occidunt. Gel.lib.2.cap.11.Aratus,

Tardus in occaſum ſequitur ſua plauſtra Bootes. Manilius,

A tergo venit Arctophylax, idémque Bootes

Vide ARCAS & ARCTOPHYLAX.

BOOZ, i. in fortitudine, vel in hirco, filius Salmon, filii Naaſſon, conſanguineus Elimelech Beth-lehemitæ, Ruth 2.4.1.Paral.2. Nomen item ſecundæ columnæ in porticu Salomonis, 3.Reg. 7.2.Paral.3.

BORAMMA, Phœniciæ vrbs, non procul à Beryto & Byblo. Strabo lib.16.

Borbeto magus, Germaniç vrbs in Vangionibus. Ptol. quibuſdam hodie *Vuorms.*

Borbiſta, rex Gotthorũ, in Teutones irrũpit, quem vicerunt tres reges coadunatis copiis.

Borbonium, Galliæ patria. Ducatus dignitãtem aſſumpſit, Philippi Valeſii Francorum regis tempore.

Borcani, populi Hipponorum in Italia, non procul à Collatinis. Plin.lib.3.cap.11.

Borceos, vicus qui etiam Anuath appellatur & eſt in confinibus Samariæ regionis. Iudææ limes à Septentrione. Ioſeph belli. Iud.li.1.

BORCEBÆ, Thraciæ oppidum, Eumeniæ & Parthenopoli vicinum. Plin.lib.4.cap.11.

Borea, oppidi nomen, quod à Sex.Pompeio captum eſt, vt ſcribit Cic.16.ad Atticum.

BOREAS, Aquilo dictus, ab Hyperboreis montibus flans. Vnde & frigidus. Dictus ἀπὸ τῆς βοῆς, ἤ, quoniam vt violenti flatus eſt, ita etiam ſonori. Virg.1.Georg.

Aut Boreæ penetrabile frigus adurat.

Fuit, & Strymonis filius, Orythiæ raptor. Spirat inter Septentrionem & exortum ſolſtitialem, nubes diſſipat, & aquas gelu conſtringit. Poetæ BOREAM Aſtræi filium faciunt, eumque Hiacynthum puerum amaſſe, qui etiam ab Apolline diligebatur, vide infrà. Amauit præterea Orythiam Erichthonii Athenarum regis filiam, quam & in coniugem poſtulauit: verũm cùm non daretur, vi eam rapuit, ex qua poſtea Zeten, & Calain ſuſcepit. Fertur quoque pulcherrima Dardanis equas adamaſſe, & ex illis XII. velociſſimos equos ſuſcepiſſe. Hinc Boræus & Boreotis. Ouid.lib 1. Metamorph.

-- Scythiam, Septémque triones

Inuaſit Boreas, &c.

Boreas, mons en Epyri Dyrrachio proximus.

Boreoſtoma Danubii fluminis vnum ex oſtiis, Ex eodem enim alueo & ſuper Iſtropolim lacus gignitur LXIII.M. paſſuum ambitu, Halmitin vocant. Secundum oſtium, Natacoſtoma appellatur. Tertium Caloſtoma, iuxta inſulam Sarmaticam. Quartum Pſeudoſtoma, & inſula Conopon Diabaſis. Poſtea BOREOSTOMA, & Spircoſtoma. Singula ora & oſtia tanta ſunt, vt prodatur in XL. M. paſſ. longitudinis vinci mare, dulcémque intelligi hauſtum. Plinius de Danubii oſtiis, lib 4.cap.12.

BOREUM, Hiberniæ inſulæ promontorium. Ptolem. mons item in Arcadia Pauſan. Tenedi inſulæ portus, Arrian. Cyrenaicæ regionis promontorium. Ptolem

BORGI, Ariæ populi. Ptolem.

BONITIUM, vocant Latini Tuſciæ oppidum, quod vulgò Poggibondi dicitur, vt tradit Leander.

BORGION, filius Neptuni, qui Herculem inuaſit. Bocatius.

BORGODI, Aſiæ populi in inſula Aſgilia, Pl. lib. 6.cap.28. in deſcriptione Arabiæ.

BORICHUS, Colomanni nothus. Volater. Riti.

BORION, Africæ promontorium, quod maiorẽ Syrtim includit. Plin. libr 5.cap.4 promontorium quod maiorem includit (Syrtim intelligit) Borium appellatur. Huius etiam meminit Strab.lib.17. Vltra Berenicem eſt paruum quoddam promontorium nomine Borium, quod eſt Syrtis hoſtium.

Bormannico, oppidum Narbonenſis prouinciæ. Plin.3. cap.4.

Bormiſcus, regio Macedoniæ, vbi canes Euripidem lacerarunt. Steph.

Bormus, mons eſt in Macedonia, à quo & lacus Bormicus dictus eſt. Rhod.lib.14 ca.10.

Boron, Troglodytarum oppidum. Plin.lib 9. capite 29.

Borſippa, vrbs Babyloniæ, Meſopotamiæ coniuncta inter Euphratis conuerſiones, olim Dianę & Apollini ſacra, in qua maximum lanificium eſt, & maxima veſpertilionum multitudo in eſum conditur. Strabo libro 16. Martial.

Texta Semiramia quæ variantur acu.

Stephan. Βόρσιππα fœminini generis, aut neutri pluralis ſcribit.

BOIUSSIA. Vide PRUSSIA.

Boriſthenes, fluuius Scythiæ ſecundam Iſtrum omnium maximus, ad 600. ſtadia nauigabilis, in cuius oſtio ingens vis ſalis ſua ſponte naſcitur, & ingentia cete ſpinis carentia. Herodot. Plin. Strab. Solin Pompon. & Martian. Nec procul fluuius lacus, oppidum ſuo vno cuncta nomine.

Boryſthenidæ, populi ad Boryſthenẽ amnem, Pomponius. Propertius,

Gloria ad hybernos lata Boryſthenidas.

Boryſthenes, nomen oppidi fluuio adiacentis, item inſula & portus in mari Euxino, ad

oſtium Boryſtenis.

Boryſthenes, Steph. vrbs & fluuius Ponti, iuxta Mæotin & Tanain, & vrbs Græciæ Occidentem verſus, Mileſiorum colonia, quam incolæ Olbiam vocant. Steph. Sunt & aliæ Olbiæ de quibus infrà.

Boryſſa, vrbs Ponti. Stephanus.

Boſa, Sardiniæ inſulę oppidum. Ptolem. hodie *Buoſa.*

Boſara, vrbs Arabię fœlicis. Ptolem.

Boſenſes, populi ſunt ciuium Romanorum, in Sardinia inſula. Plin. lib. 3. c. 7.

Boſes, nomen ſcopuli, 1. Reg. 14.

Boſgœdarzia locus in confinibus maioris Armeniæ. Strabo.

Boſirara, vrbs Ægypti. Steph.

Boſor, i. munitio, vel vindemia, ſiue ablatio, vel prohibitio, aut in anguſtia, vel in tribulatione filius Supha filii Helem, 1. Paral. 7. Nom. item ciuitatis Moabitarum trans Iordanem Orientem verſus, ad ſolitudinem nonnihil vergentis. 1. Machab. 5. Deuter. 4. Ioſ. 20. 1. Paral. 6. De tribu Ruben Leuitis data.

Boſphara, Thraciæ vrbs. Procop.

Boſphorarium portus Byzantij. Steph.

Boſphorus, vel Boſphorus à bouis meabili trãſitu dictus, propter anguſtias freti, quaſi bouis tranſitus. Plin. Soli. Duo ſunt autem Boſphori, alter iuxta Byzantium, qui Thracius dicitur, eſtque oſtium Ponti, per quod in Propontidem influit, dictũ à traiectu Iouis in vaccam deformati. Valer. Flac. lib. 4. Argon.

Iámque dies auræque vocant, rurſúſque capeſſunt
Aequora, quà rigidos eructat Boſphorus *amnes.*

Alter eſt Boſphorus in introitu Mæotidis paludis, per quem in Pontum defluit. Ouid.

Boſphorus & Tanais ſuperant, Scythiæque paludes.

Hic etiam Cimmerius Boſphorus dicitur, à Cimmeriis populis, partem eius frigidiſſimam incolentibus. Vide PROPONTIS. Cæterùm inter Boſphorum Thracium & Cimmerium Martiano & Polybio interiacent millia quingenta. Porrò Boſphorus Thracius Pomponio, ſtadiis quinque Europam ab Aſia diſterminat, qua Darius Xerxis pater copias traiecit, Boſphori Cimmerii latitudo eſt M. D. paſſuum. Plin. lib. 2. ca. 15 Lucanus.

Sic ſtat iners Scythicas aſtringens Boſphorus vndas.

Boſphorus, vrbs Franconiæ in Germania vulgò *Oſchenfurt.*

Boſphorus, vrbs Ponti, eſt iuxta ſinum Cimmerium, & fretum eiuſdem nominis, quò Io in bouem mutata traiecit, vnde nomen. Eſt & alia Indiæ Boſphorus, Steph.

Boſra, Idumææ ciuitas. Geneſ. 36. Iſa 34. idem ſignificat quod Boſor.

Boſſina, Orientalis regio à Turca vaſtata, anno 1584. Egna.

Boſtitza v. Ægyra.

Boſtra, Phœniciæ vrbs ad mare ſita, Babylo vicina, vt tradit Strabo lib. 16. vrbs Arabiæ. Stephanus.

Botachide, locus Arcadiæ in Tegea, à botacho Lycurgi ex Iocrito nepote dictus. Steph.

Botiai, Thraciæ populi. Plin. lib. 4. c. 11. Steph. Niceam, Botiæorum coloniam eſſe ſcribit.

Botiéum, vrbs Phrygiæ, cum ſtagno Attea dicto quod ſalem producit. Steph.

Botrodius, vicus non longè à Segobria, quondam oppidum à Tib. Graccho dirutum Polyb.

Botrus, Syriæ vrbs. Ptol. Boteron. Volater.

Botrys, oppidum Syriæ Phœniciæ. Plin. lib. 5. c. 20. Steph

Bottiæi. Vide Botæi.

Boucania, vrbs inter Borbe Tomagum & Moguntiam. Anton.

Bouianum, Samnitum colonia vetus. Plin. lib. 3. cap. 12.

Bouillæ, arum, oppidum in Latio haud procul ab vrbe Roma, via quæ Ariciam ducebat. Aſcanius. Suburbanæ dictæ Ouidio.

Orta ſuburbanis quædam fuit Anna Bouillis.

Quo in loco interfectus eſt Clodius, Aricia rediens. Dictum quaſi bouis hillæ, quod eò vulnerata bos ſua trahens inteſtina deuenerit. Vnde populus Bouillanus. Plin. lib. 3. cap. 5. Moriane Marlianus putat eſſe, ſed videtur falli; eoſdémq; cum Brannouiis iudicat, cuius etiam ſententiæ videtur Cæſar. Sed hos Vigenereus hodie rectè *Briançon* occupare putat.

Bouis aula, Eubœæ inſulæ locus, Strabo.

Bouta, Libyæ interioris oppidum, Ptol.

Bouzimcle, Ciliciæ fluuius. eſt haud longè à Lyco amne.

B R

Brabantini, populi, ex Saxonibus trans Albiam habitantibus in Franciam tranſlatis, propugnati Æmil. lib. 3.

Brabantię, ducatũs. Moſa, Scaldi, Sabi & Tenera fluminibus ferè circumſcribitur, adeò vt nuſquam hos fluuios tranſiliat: ſed neque etiam vbique attingit, cùm cis Moſam Laodienſis prouincia magnam huius tractus partem occupet. Habet Hollandiam & Geldriam à Septentrione, Leodienſem diœceſem ab Oriente, Namurci Comitatum, necnon Hannoniam ad meridiem reſpicit: Flandria illi ab Occidente eſt: Scaldíque fluuio ab ea ex parte dirimitur. Regio nobilis & amœna. Continet marchionatum ſacri imperii (cuius metropolis eſt Antuerpia) Marchionatum à Bergis. Ducatum Archotanum, Comitatum Hoochſtratanum, & Megem, &c. Sunt in ea nemora & ſaltus, quæ multiiugis ferarum generibus abundant. Maximi nominis vrbes habet Antuerpiam, Bruxellas, Louanium, Mechliniam, Buſcum ducis, & alia, quarum deſcriptio extat apud Lud. Gucciardinum. Gall. *La Duché de Brabant.*

Brabaſthenes, mons Liuio lib. 4. belli Mace-

donici decem millibus paſſuum à Lacedæmonia diſtans

Bracárum, conuentus vnus è ſeptem Hiſpaniæ. Vniuerſa enim prouincia Hiſpaniæ diuiditur in conuentus ſeptem, Cartaginẽſem, Tarraconenſem, Cæſarauguſtanum, Clunienſem, Auſtrum, Lucenſem, Bracarum. Plinius libro nono, capite tertio. Vide BRACHARA & BRAECAR.

Bráchara, apud Ptolemæum vulgò hodie Bracha, cuius præſul Metropoliticus, ſimul & Primas regni Luſitaniæ appellatur. Volat. Bræcara Ptolemæo, vide infra.

Braccata Gallia, vulgò *La prouence*.

Bráchia, mare Arabicum, quòd plurima in eo βραχῆ, id eſt, breuia ſint.

Brachinonenſis ager à Sarracenis vaſtatus. Blon.lib.1.dec.1.

Brachius Peruſinus, omnem Pontificis ditionem occupauit Volater.lib 2.22. Apud Aquilam à Pontificis exercitu ſuperatus occiditur.

Brachmanes, vel Brachmánæ, Indorum gymnoſophyſtæ, Hieronymo lib.2. contra Iouinianum, quorum princeps Iarchas eo tempore quo Apollonius Tyaneus diſcendi viſendique ſtudio ad illos ſe contulerat. Hi ſimulachra contemnebant, omni prorſus carnis genere & vini abſtinentes; Brachmas vocat Stephan. De quibus plura Strabo libro 15. Plin. lib.2.cap. 17. hodie apud Indos *Bramines* vocantur, quorum frequens mentio apud recentiores Scriptores.

Brachódes, extrema vrbs Africæ minoris. Ptolemæo.

Brachybios, Dionyſius vocat Æthiopias, quòd ſint breuis æui, nec vltrà annos XL. viuant.

Brachyle, vrbs Ceretum, qui Iberis vicini ſunt, Stephan.

Brachmanæ. Vide BRAGMANES

Bractia, inſula eſt vna Illyrici. Plin. fortè eadẽ quæ Bratria inferiùs.

Bradas, Italiæ fluuius, circa Apuliam: Anton.

Bradeas, præcipuæ nobilitatis vir, Rhegillæ vxoris Herodis ſophiſtæ frater, argumentum generis geſtabat in calceis. Id autem erat epiſphyrion Menoides eburneum, quod ſignificat fibulam cornicantem, qualis fermè figura in Luna eſt, quum paulum craſſeſcit. Ab hoc fertur prouerbium, *Nobilitatem in aſtragalis geſtare*: Quod in eos rectè dicitur, qui generis præſtantia tumentes, nulla ipſi virtute nituntur. Huius prouerbii rationem vide apud Cæl.Rhodig.lib. 20.cap. 17.

Brádua, conſul, collega Materni, anno ab vrbe 937.

Bradua, conſul, collega Aproniani, anno ab vrbe 944.

Brácara Auguſta Ptolemæo, aliàs Brachara, Metropolis Portugaliæ. Vide BRACHARA & BRACARVM

Bræſi, populi Macedoniæ. Step.

Bragáda, fluuius Aphricæ, iuxta Vticam in mare labens: apud quem ab Attilio Regulo & toto exercitu baliſtis & catapultis ſerpens centum & viginti pedum longus eſt occiſus. Silius lib.5.

Turbidus arenteis lento pede ſulcat arenas
Bragada, &c.

Bragæ, inſulæ quædam deſertæ. Plinius libr. cap.28.

Bragodurum, Rhetiæ oppidum in Germania; Ptolemæus. *Bibrach* Lazio *Rochenburg*. Rhenano.

Bramagum, vel Bromagum. Anton. Sequanorum oppidum, *Romont* vulgò.

Bramma, , Sinarum regionis vrbs. Ptolem.

Brana, Turdulorum oppidum in Hiſpania, & conuentus Cordubenſis. Plinius libro tertio cap.1.

Branchidæ, Apollinis Didymæi ſacerdotes, apud Poſideum oppidum, & promontorium Ioniæ, qui locus Pli.li.5. cap.29. priùs Branchidarum oraculum dicebatur, nũc Didymæi Apollinis. Strabo lib.14.

Branchidarum oraculum locus Cariæ apud Plin. βραγχίδαι Straboni. Niger ſcribit petrum vocari.

Branchus, Lactantio, filius fuit Apollinis, ex filia Iaucis & Sucronis, qui cùm Apollinis malas deoſculatus eſſet, ab eo captus, coronam & virgam accepit, vnde cœpit vaticinari: poſt hoc ingens templum eſt ei ædificatum, quod Branchiadon nominatur.

Branchides Apollo dictus eſt à Brancho adoleſcente Theſſalo, quem & viuum dilexit, & mortuum templo decorauit: vel à Brancho filio cui vaticinandi artem conceſſerat: vel à Branchidis populis apud quos reſponſa dabat. Strabo lib.14.

Branchilides, Bœotorum princeps, Pauſ.

Brancoſii, populi Aſiæ. Plinius lib.6. capite vigeſimo.

Branchus, quidam Theſſalus, fuit ab Apolline maximè dilectus, cui poſt mortem in ſuo templo ſacra fieri idem iuſſit, vnde Apollo Branchiades vocatus eſt. Statius lib.3. Thebaid & Strab. lib. 14.

Brandẽburg, ab Othone III. imperatore XIIII obſeſſum. anno 992.

Brangonia, quæ & Vigornia, Angliæ oppidum vulgò *VVorceſtre*.

Brannogennium, Ordouicorum vrbs, in Albione inſula, Ptolem. *VVorceſtre*, Camdeno.

Brannouices, populi inter Celtas proximi Seguſianis, Ambiuaritis, ac Heduis, quorum clientes erant. L. *Briançonnois*.

Branodunũ, littoris Saxonici in Britãnia, op-

pidum, Lib. Notit. *Pranceſter*, Candeno.

braſidas, dux Lacedæmonius, circa Amphipolim, ab Athenienſium multitudine impar deprehenſus, claudendum ſe præſtitit, vt per longum coronæ ambitum extenuaret hoſtium frequentiam, & quà rariſſimi obſtarent, erumperet. Frontinus.

braſiæ, vrbs Laconiæ. Steph Praſia Ptolem.

brattia, Mœſiæ prouincia, cum Pandonis iūcta, Plinius libro quarto, capite vltimo. Vide BRACHIA.

Bratuſpancium, oppidum Bellouacorum inter Belgas, finitimum Sueſſionibus, in Francorum regno ſitum. Cæſar libro ſecundo *Granmiller* pagus hodie, vt Bouillus exiſtimat. Aliis *Clermont en Beauuaiſis*: aliis *Beaumont ſur Oiſe*.

Brauron, Atticæ oppidum, vbi Dianæ Brauroniæ ſacellum eſt. Strab. lib. 9. Plinius libro 4. capite 7. Steph. in βραύρων δῆμος, id eſt, pars tribus cuiuſdam Atticæ eſt, à Braurona heroe, à quo etiam Brauronia Diana dicta eſt.

Braum, vrbs Hiſpaniæ, vulgò *Burgos*, olim *Maſburgil*, aliis *Anoa*. Ptol.

Brauron, Atticæ oppidum. Vide BRAVION.

brauronia Diana dicta eſt, vel à Braurone populo, vel à Braurone heroe, qui populo nomen dedit. Erat autem in arce Athenienſium, Dianæ Brauroniæ fanum, & eius ſimulachrum à Praxitele factum, Palæph. libro ſecundo

brauum, Murbogorum in Hiſpania Tarraconenſi vrbs. *Burgos*, Taraphæ.

Bræ, Thraciæ vrbs. Procop.

Brea, ciuitas Athenienſium, in quam poſtea coloniam miſerunt, Steph.

bregætium, Pannoniæ ſuperioris vrbs. Ptole.

bregi & Breges, Phryges populi, Strabo libro duodecimo.

bregmenténi, Aſiæ populi in Troade. Plin. libro 5. cap. 3?.

brema, à Ptolemæo Fabiranum, vrbs VVeſtphaliæ, Epiſcopalis ac elegans, quæ ab Hanburgenſibus huc tranſlata eſt, vbi olim archiepiſcopatus fuit omnium Aquilonarium prouinciarum, Phryſiæ Orientali vicina ad Viſurgum fluuium poſita, ex quo admirandæ altitudinis rota, quam ad incolarum neceſſitates in hanc vrbem per canales ſubterraneos artificiosè transfundit: ligneum habet pontem, ſub quo molæ frumento frangendo & tormentario pulueri tundendo deſtinatæ, complures ex ordine hærent. Anno 1564. Bremenſis Reipublicæ ſtatus inteſtino diſſidio grauiter læſus, priſtinæ integritati nondum abſolutè reſtitutus eſt.

bremienum Otadenorum vrbs in finibus Scotiæ & Angliæ Ptolem. Hodie Baruuick Villanouano cenſore. Bamborouu malle, ex ea facere Talbotus non tamen affirmare audet.

Anton. Bramenium legit. Camdenus *Brampton*.

Bremitonacum, Angliæ oppidum. Anton. *Rhibceſter*, Camdeno.

brenda, à poetis breuitatis cauſa appellatur Brunduſium. Feſtus.

Brennus, Gallorum Senonum dux, qui Brenonam Venetiæ vrbem ædificauit, qui poſtea litterarum aliquot immutatione dicta eſt Verona. Hic cum trecentis armatorum millibus in Italiam irrumpens, Romanos apud Alliam fluuium ingenti clade profligauit: deinde ad vrbem pergens, eandem cepit, totamque exuſſit, præter Capitolium, quò nobilior iuuentus confugerat. Sed cùm & illud aggrederetur, Romani cum illo conuenerunt, vt acceptis aliquot auri talentis obſidionem ſolueret. Cùm igitur aurum penderetur, ipſe dux gladium ſuum vagina educens, & hunc penſari imperauit. Sed cùm hoc Romani, vt rem iniuſtam recuſarent, atque ita inuicem contenderent, Camillus exul, qui abſens Dictator creatus erat, collectis iis, qui Roma profugerant, Gallos ex improuiſo adortus eſt: qui relicto auro, cum maximo ſuorum detrimēto fuga ſibi conſulere coacti ſunt. Camillus verò eos continuo perſequens, ex Italia expulit. Poſtremò Brennus, Apollinis Delphici templum prædæ cauſâ ingreſſus, ira numinis ſe interfecit, Proper. lib. 3.

Torrida ſacrilegum teſtantur limina Brennum
Dum petit intonſi Pythia regna Dei.
At mons Laurigero concuſſus vertice duras
Gallica Parraſi ſparſit in arma niues.

Brentha, vrbs Arcadiæ & fluuius Brenthiates. Stephanus,

Brentheates fluuius apud Pauſ.

Brenthus Herculis filius, à quo Brunduſium dictum, Steph.

brepium, promontorium Achaiæ. Plin. lib. 4

breſſus, Armeniæ maioris vrbs. Ptol.

Bretêna vrbs Italiæ ſub Venetis, Ptol. Brinthum hodie vocata.

Bretolæum, Ptol. Britium nunc dictum, Luſitaniæ oppidum.

Brettania, Iſacio in Lycophronem inſula Oceani eſt inter Britanniam Occidentalem, & Vhulen. Iſlandia hodie.

Brettanis, inſula, Bretottia Stephano qui ſcribit à Græcis Elaphuſſam vocatam. Hæc eſt Hermolao Plinii & Strabonis Brattia, quo nomine etiam hodie gaudet.

Brettia, regio Italiæ, quam Antiochus totam Italiam olim ſic dictam ſcribit.

Brettius, Vide Brettotia.

Brettótia, inſula in Adriatico mari fluuium habens Brettium, Græci Elaphuſſam vocant, alii Bretannidem. Quanquam & Oceani inſulæ Britannicææ, Græcis Bretannides dicun-

tui Stephan.

brettus, vrbs Tyrrhenorum à Bretto Herculis filio. Steph. Vide BRETTII.

Breuci, Pannoniæ populi, quos Saos amnis præterfluit. Plin. lib. 4. c. 35.

Breuis, Hiſpaniæ locus inter Bracarum & Auguſtam. Anton.

Brenni, Plin. libro ſecundo cap. 20 inter Alpinas gentes numerantur, Vindeliciæ populi, Ptolem.

Briada, Piſidiæ vrbs. Strabo.

Briantica, Thraciæ regio, quæ olim Galaica. Herodotus in Polymnia.

Briareus, gigas, Ætheris, vel Titanis Cœli & Terræ filius, quem poëtæ finxerunt centum habuiſſe brachia & quinquaginta ventres, Hunc fingit Homerus, cùm Pallas, Iuno, Neptunus, aliíque ex dijs nonnulli, aduerſus Iouem coniuraſſent, perſuaſum à Thetide in cœlum aſcendiſſe, vt Ioui ſuppetias ferret, deóſque coniuratos illius aduentu territos à cœptis deſtitiſſe, & cum Ioue in gratiam rediiſſe. Hæc Homerus 1. Iliad. vbi etiam hoc addit: A ſuperis quidem Briareum dictum fuiſſe, ab hominibus autem Ægeonem, Βριάρεων (inquit) καλέουσι θεοὶ ἄνδρες δέ τε πάντες, Αἰγαίωνα. Alij Briareum inter eos numerant gigantes, qui aduerſus Iouem conſpirarunt: vnde à Virg. lib. 6. Æn. cum aliis monſtris in veſtibulo inferorum collocatur, cùm ait,

Centauri in foribus ſtabulant, Scyllæque biformes

Et centum geminus Briareus, *& bellua* Lerna.

Dictus Briareus à corporis robore, βριαρὸν enim Græci fortem dicunt, & robuſtum. Ventorum naturam ſub eiuſmodi fabularum inuolucris poëtæ deſcripſerunt.

brias, Briadis, vrbs Piſidiæ regionis Aſiæ. Vide Strabonem.

briaxes, ſtatuarius Pauſan.

bricium, Hiſpaniæ vrbs Anton.

bricinnia vrbs Siciliæ. Stephanus. Vide BVCINNA.

bridoborum Lugdunenſis Galliæ vrbs. Anton. *Briare* Simlero.

brie, i. in malitia, vel in ſocietate, aut in clamore ſiue in vlulatione, vel in paſtu, filius Aſer filij Iacob. Num. 26.

brigæcium, Hiſpaniæ Tarraconenſis vrbs. Ptol.

brigantes, Hiberniæ populi. Ptol. Vide βρίγες in Stephan. Hi ſunt Eboracenſes Lelando. ſunt etiam Albionis inſulæ populi.

bringantinus, Lacus Rhœtiæ inter Alpes, qui muſtelas marinis æmulas generat. Plinius 9. capit. 17.

brigantium, Ptolem. in Rhætia, Straboni in Vindelicis oppidum circa lacum Acronium. Antonius eius etiam meminit. Bregent eſt Scudo & Simlero Brecantia.

Brigantium, Hiſpaniæ ciuitas: hodie *Compoſtelia*, oppidum S. Iacobi. Ptol. Flauium Brigantium dicitur. Eſt & Brigantium, vrbs Cenomanorum. Ptolemæo. vulgò *Briançon*.

Brige, Angliæ vrbs. Anton. *Brougthon*, Camdeno.

Briges, populi Thraciæ: Phryges etiam aliàs Briges dicti, & eorum regio Brigea. Herodianus Brigantes eos vocat. de his plura vide apud Stephanum.

Brigani, populi inter Alpinas gentes. Plin. lib. 13 cap. 101. Hi fortè ſunt, Simlero auctore, qui Brigantione ſupra Caturiges habitarunt in Alpibus Cottiis.

Brigida, mulier vitæ ſanctitate inſignis, Romam venit à Suetia, Vrbano Pontifice maximo. Quatuor liberos mares, ac totidem fœminas omnes ſanctos habuit, inter quos Catharinam, quæ eam viduam Romam comitata eſt, cuius cura atque opera in patriam relata eſt. Volater.

Brileſſus, Ægialeus dictus, Atticæ mons eſt. Plin. li 4. cap. 7.

Briletum, mons Atticę regionis prope Tharnen. Plin. libro vndecimo cap. 37. In hoc monte ſunt lepores bina habentes iecora: cerui renes quatuor: pennati autem & ſquammoſi nulli.

Brimo, vnum ex Hecates, ſiue Proſerpinę nominibus, ἀπὸ τοῦ βριμᾶν, hoc eſt, à terrendo impoſitum, eo quòd nocturna terriculamenta ab ea immitti credebantur, vt ex Apollonii interpret. annotauit. Cęl. Rhodig. li. ca. 16.

brineas, Italię vrbs à Gotthis recepta per Narſetem. Cedrenus.

brinci, Thracię populi. Suidas.

briſa, promontorium Lesbi, vbi Dionyſius Bryſeus colitur. Stephanus.

Briſabritæ, Aſiæ populi. Plin. lib. 6. cap. 20.

briſacus, mons inter Argentinam & Baſileam.

briſéis, Lyrneſſia puella, à patre Briſe ita appellata, cùm vero nomine Hippodamia vocaretur, hæc, capta Lyrneſſo vrbe, Achilli victori in ſortem ceſſit & poſtea ab Agamemnone erepta, implacabilis diſſidii cauſa fuit inter Agamemnonem & Achillem. Detrectabat enim Achilles Agamemnonis imperium, neque vnquam adduci potuit, vt arma ſumeret, donec Patrocli mors nuntiata eum ad vindictam extimulauit Extat huius Briſeidos ad Achillem epiſtola apud Ouidium in Epiſtolis Heroidum.

Bryſes & Chryſes fratres erant, patre Ardy progeniti. Horum alter filiam Aſtrynomen ab Homero dictam, à Chryſe patre Chryſeida ſuſcepit: alter Hippodamiam, quam Homerus quoque à patre Bryſe Briſeida appellat. Euſtathius. Rhodig libro 24. cap 6. Cornutus autem in Perſij Satyr. 1. Briſæum appellatum eſſ ſcribit vel a mellis vſu, quòd ipſe primus mel inueniſſe dicatur, & ex fauis expreſſiſſe:

ſe vel ab vua, quòd eam inuenerit & expreſſerit, quum briſare ſit exprimere: vel à nympha, quæ eum nutriuiſſe dicitur. Briſæus etiam poëtarum epitheton eſt, quòd ii in Liberi patris tutela eſſe credantur. Perſ. Satyr.1.

Eſt nunc Briſæi quem vinoſus liber Acci.

Briſgria regio, quæ ab Eremo Heluetiorum verſus Orientem, Rheno ad ſeptentrionem & Occaſum, Rauracis & Baſilea ad Meridiem cingitur: Vrbibus & pagis admodum frequens & frumento diues eſt. Plebs ferè ex vindemia victum parat. Ius huius regionis inter Archiduces Auſtriæ, & Marchiones Badenſes partitum eſt. Munſter.

Britannia, inſula in Oceano Septentrionali, omnium quæ Europæ adiacent, maxima: vnde & orbem alterum quidam ex poëtis appellauere: à Britone rege Britannia dicta, cùm priùs Albion diceretur, ab albis montibus qui ad eam nauigantibus primò apparent. Hodie in duas diuiſa eſt partes: quarum alteram, quæ in Septentrionem vergit, Scotii incolunt, Caledoniæ ſyluæ nomine veteribus cognitam: alteram, quæ cultior eſt, & Belgis vicinior, Angli tenent, Saxoniæ populi, prioribus incolis, qui Britones dicebantur, inde expulſis. Hæc ab Ortu Germanico, ab Occaſu Hybernico, à Septentrione Caledonio Oceano abluitur: ad Meridiem verò anguſto freto à Belgis dirimitur. Porrigitur in longum octingentis millibus paſſuum.

Britannia, Diodoro ac Straboni libro.4. forma triangulari, lateribus inæqualibus, ac tribus erecta promontoriis eſt, Cantio, Heleno, & Orta. Sita è regione Galliæ circuitu XXII. millibus ſtadiis Straboni: duobus millibus paſſuum Cæſari: longitudine verò D. CCC. latitudine CCC. millibus, Plinius lib.4.cap.16. vulgò Anglia dicitur.

Britannicæ inſulæ in Oceano ſitæ, quorum incolæ Britanni. Alia eſt Britannis inſula de qua in Brettotia. Steph.

Britannicus Oceanus Ptolemæo, qui inter Angliam & Galliam eſt Nautis Germanis *Canale* dicitur: *Manche* Gallis: *Sleiſe* Anglis.

Britannus, Britannicus, & Brito, eiuſdem ſignificationis ſunt.

Iuuenalis,

Quantum delphinis balæna Britannica maior.

Idem,

Qua nec terribiles Cymbri nec Britones vnquam.

Vide Britones, & Armoricæ.

Virgilius Ecloga I.

Et penitus toto diuiſos orbe Britannos,
Et nunquam patrios longo poſt tempore fines
Pauperis & tuguri congeſtum ceſpite culmen.

Britannicus, filius Claudii Cæſaris ex Meſſalina, primùm Germanicus dictus. Hic quamuis adhuc infans, à patre in caſtris ſæpe circumlatus fuiſſet, & militibus commendatus, Neronis tamen opera veneno ſublatus eſt. Tacit.lib.13. Iuuenal.6.

Oſtenditque tuum generoſe Britannice ventrem.

Britius, Archiepiſcopus Turonenſis, Martino ſucceſſit. Volaterranus.

Britum, Luſitaniæ oppidum. Plinius libro 4. cap.21.

Britomártes, nomen eius quam Diana fertur vnicè dilexiſſe, cuius patria fuit Gortina Cretæ vrbs.

Britomartis, Nympha Cretenſis valde formoſa, Iouis & Charmes filia, Diodoro Britona dicta, retia ad venandum inuenit, ex quo Dictynna eſt appellata, quòd cauſam præbuit, vt quidam Dictynnam & Dianam eandem eſſe putarint. Hæc, vt quibuſdam placet, à Minoe rege Cretenſi adamata, cùm eiuſdem concubitum fugere non poſſet, de rupe ſe in mare præcipitauit. Virg. in Cyri. Bocatius.

Britolagæ Myſiæ inferioris populi. Ptol.

Britones, populi minoris Britanniæ, quæ eſt Galliæ Celticæ regio ad mare Oceanum ſita, Northmannis ac Pictauis contermina. Hi olim dicuntur Britanniam incoluiſſe, indèque ab Anglis Saxoniæ populis expulſi, in aduerſo littore ſedes fixiſſe. Iuuen.

Qua nec terribiles Cimbri, nec Britones vnquam.

Briuates, Galliæ Lugdunenſis portus, Ptolemæo.

Briua Iſaræ, Anton. *Pontoiſe* Simlero. Galliæ Lugdunenſis oppidum XV.M.paſſ. à Lutetia.

Brixaba, mons Tanai fluminis vicinus, qui poſtea Arietis Frons dictus fuit, auctor Plutarchus de fluminibus.

Brixellum, oppidum inter Mantuam & Cremonam. Volater. Breſcello Leandro.

brixentes, populi Alphini, Lepontiis finitimi. Plin.lib.3.cap.20.

brixia, vrbs Tranſpadanæ regionis, quam Cenomani populi ædificauerunt. T. Liu Polybius. Eſt & Aſiæ fluuius. Plin. lib.6. cap.2. Breſcia hodie Leandro: ſub Venetorum dominio eſt, populoſa & ampla ciuitas & ditiſſimis incolis habitata. Vrbs Venetæ ſponſa vulgò cognominatur.

brixia, vrbs Galliæ Ciſalpinæ, à Germanis in Italiam tranſeuntibus condita. Mantuan.

Brixia magnorum genitrix animoſa virorum &c.

Brixillum, oppidum apud Mutinam. Plin.lib. 3.cap.15.

Brizaca, Armeniæ maioris oppidum. Ptol.

Brizana, Arrian, vel Briſoana. Ptol. Perſidis fluuius: fortè Sirt hodie.

Brizanos, Germaniæ Septentrionales populos habet Hermoldus.

Brizica, Thraciæ vrbs. Anton.

Hh

Brixillum oppidũ apud Mutinã. Plin.li.3.c.15.

Brizo, apud Delios vaticinorum quæ ex ſomniis ſumuntur, dea habita eſt, eique ſcaphas omni genere bonorum plenas, ſolis piſcibus exceptis, offerebant. Dicta autem putatur Brizo, ab eo, quòd βρίζειν, priſci Græci pro dormire & ſtertere dicebant. Vide Cælium Rhod.l.27 c.10.

brochus, Phœniciæ oppidum. Polyb.lib.5.

brocomagus vt Rhenanus ex Marcellino habet, aliis Brotomagus per t, legitur. Ptolemæo.

Breucomagus, eſt Germaniæ vicus, duobus milliaribus, infra Argentoratum ſitus, & Brucomat vocatus, vt Rhenanus putat.

Brodentia, Germaniæ vrbs. Ptol.

Bronteum, machina erat ſub ſcena, æneum habens vas, in quod decidentes calculi, & in eo circumacti, tonitrui ſonum imitabantur: quod genus Claudiana tonitrua Feſtus appellauit, à Claudio Pulchro inuentore.

Bromius, Bacchi cognomen ἀπὸ τοῦ βρέμειν, i. à fremendo: vel ἀπὸ τῆς βροντῆς, hoc eſt, à tonitru, eò quòd natus ſit cum tonitru, eius genitrice fulmine perempta. Ouid. 4. Metam.

Thura dabant, Bacchumque vocant, Bromiumque Lyæum.

Bromus, Centaurorum vnus, à Cenæo interfectus. Ouid. 12. Metam.

brongus, fluuius. Vide Angrus.

brontæus, Iupiter dictus à βροντῇ, quod eſt tonitru.

Brontes, vnus ex Cyclopibus, Vulcani miniſtris qui Ioui cudunt fulmina παρὰ τὴν βροντὴν, hoc eſt, à tonitru dicta. Tres autem præcipuè à Virgilio numerantur Vulcani miniſtri, Brontes, Steropes & Pyracmon, quem Ouid. 4. Faſtorum Acmonidem appellat. Hos Heſiodus in Theogonia Cæli & Terræ filios facit, quanquã alij ex Neptuno & Amphitrite natos malint. Virg. 8. Æneid.

Ferrum exercebant vaſto Cyclopes in antro
Brontesque Steropesque, & nudus mẽbra Pyracmon.

Brontotas, locus tribus ab vrbe milliaribus diſtans, quò Athemius à Leone ab Italia miſſus imperium ſuſcepit. Caſſiodo. Diac.

Broteas, & Ammon cæſtibus claruerunt. Ouid. lib. 5. Metam.

Hinc gemini fratres, Broteasque & cæſtibus Ammon Inuicti, &c.

Brotheus, filius Vulcani & Mineruæ, deformi facie, ob quam dum pleriſque eſſet riſui, animi dolore ſe in rogum coniecit. Ouid in Ibin.

Quodque ferunt Brotheum feciſſe cupidine mortis,
Des tua ſuccenſo membra cremanda rogo.

Brouerſauia, inſula Zelandiæ quæ à Scaldi fluuio Scaldia cognominatur, oppidum nitidè & eleganter conſtructum, quod rei maritimæ peritos & exercitatos naucleros ſuppeditat, piſcatoréſque ſtrenuos, quorum induſtria ingentem piſcium copiam variis mundi partibus communicat. Theat. vrbium.

Brounoacis, Angliæ vrbs. Anton. *Brougham* Camdeno.

Brucca, putat Cl. Aretius olim dictam vrbem Siciliæ, hodie Longobaldam vocatam.

Bructeri, populi a L. Stertinio victi, in Germania inferiori Tenchteris & Phryſijs proximi, ex quibus fuit virgo Velleda fatidica quæ Germanis, religione animos eorum occupante, aliquando præfuit. Cor. Tacitus.

Brugæ, vulgò *Brugæ*, Teutonicę Flandriæ vrbs omnium pulcherrima nitidiſſimaque: publicarum ſiquidem & priuatarum ædium in hac vrbe ſplendor & magnificentia, omnem rationem, omnem dicendi facultatem ſuperat. Optimam vrbium formam, hoc eſt, orbicularem ſitu obtinet. Pulcherrimis mœnibus cingitur. Forum habet, ad quod ſex latæ deducunt plateæ, totidem præcipuis portis reſpondentes. A pontium multitudine, Brugas appellatam exiſtimant. Præcelſis turribus, diuorúmque auguſtiſſimis templis ſexaginta numero inſignitur. Canalem habet ad tria milliaria ex mari deductum, aliorum riuulorum influxu adauctum, qui ſe brachiis nauigabilibus, per multas ciuitatis plateas, transfundit. Hic locus in ſumma paſcendis oculis & reficiendis animis dicatus eſt. Barlandus. Eraſmus.

Brullitæ, populi Epheſo tribuuntur Pl.l.5.c.29.

Bruma, dicitur dies ſolſtitij hiemalis, qui eſt ad 18. Calen. Ianuarij, quo die fit in Capricorno hiemale ſolſtitium. Dicta bruma, quaſi βραχυήμερον, i. breuis dies.

Brumalia, à Romanis dicebantur Bacchi ſacra, quæ & Liberalia, bis in anno celebrabantur: ſemel XII. Cal. Martij: atque iterum XVIII. Cal. Septembr. Brumalia autem à Brumo, quo nomine Romani, Bacchum appellabant. Cæl. Rhod. lib. 18. cap. 15.

Brumbeſtini, populi in ſecunda regione Italiæ. Plin. lib. 3. cap. 11.

Brumus, Bacchus, qui Brumalibus feſtis nomen dedit.

Brundusium Plinio, Brendeſium Ptolemæo, Brenteſium Græcis perperam, ait Stephanus. Numiſmata habent Bryndiſium cum ypſilon in prima. Quidam poetæ breuitatis cauſa Brendam (aut vt alia lectio eſt) Brundam dixerunt, inquit Feſtus. Brindiſi hodie vulgò nuncupatur, vrbs Calabriæ.

Brunduſum, portus, quem Atheſis amnis ex Tridentis Alpibus fluens facit. Plin. lib. 3. cap. 16.

Brundunum, vrbs Bauariæ, vulgò *Brunaw*.

Brundúſium, vrbs Calabriæ ad mare Adriaticum ſita, via Appia eò vſque perducta & portu inſigni nobilis, ex quo Romanis tritiſſimus olim fuit in Græciam tranſitus, Græci Brenteſium appellant, à Brento quodam (ſi Stephano credimus) Herculis filio. aut certè à ceruini capitis ſimilitudine, quod Meſſapii ſua lingua βρεντέσιον appellabant, Strabo li. 6. Lucan. lib. 2.

Brunduſij tutas Magnus conſcendit in arces.

Brunſuicum, Ptolemæo Tubiſurgium, Saxoniæ metropolis, cuius ferè centrum obtinet, ciuitas eſt permagna & populoſa, duo millia paſſuum ambitu ſuo complectitur, à duobus fratribus Brunone ac Theodoro Lutolphi ducis Saxoniæ filiis condita anno 861. Hâc Onacra amnis perlabitur. Tota vrbs in plano ſedet, mœnibus ac foſſa duplici profundiſſ. & aliquot in locis triplici, ac qualibet aquis ſtagnante munita. Vallum etiam inter foſſas craſſiſſimum ductum per circuitum, variis arborum conſitum generibus. Quinque hîc fora, quinque prætoria & totidem magiſtratus, hodie principibus ſuis titulum tribuit. Munſter.

Bruſa, vrbs Bithyniæ, ab Annibale condita ſub Olympo mont. Plin. 5. Vide Pruſa.

Bruſis, pars Macedoniæ, à Briſo Imachii filio Steph.

Brutiani, à Brutiis dicti, officia ſeruilis magiſtratibus præſtabant. hi primùm ſe Annibali tradiderunt, perſeuerarúntque quouſque ex Italia diſcederet.

Brutus, Aſcanii filius, qui à ſe Bruthones denominauit. Bocat.

Brutidius, vir quidam, qui tempore Iuuenalis poetæ, tractus eſt ad iudicium tanquam fautor & amicus Seiani, apud imperatorem accuſati. Iuuenal.

Brutii populi in extremis Italiæ finibus, ſupra Lucanos peninſulam incolentes, cuius Iſthmus à Lao fluuio vſque ad Metapontium porrigitur. Hi Lucanorum olim paſtores fuerunt, qui excuſſo ſeruitutis iugo, trans Laum fluuium ſedes poſuerunt: vnde & βρέντιοι à Lucanis dicti ſunt, quod illorum lingua fugitiuos ſonat: à Romanis autē Brutij appellati ſunt, quaſi bruti, hoc eſt, ſtupidi & vecordes. Qua ignominia idcò notati ſunt, quòd ſecundi Punici belli tempore ad Annibalem deſciuiſſent: ob quam perfidiam ſemper deinde ſine honore, ſine dignitate habiti ſunt, ad ſeruilia tantùm opera, & viliora munia ſoliti compelli: Brutiorum oppida fuerunt Temeſa, Terina, Coſentia, & Rhegium in extremo Scyllæi promontorio ſitum, ea in parte, qua Sicilia olim ab Italia dicitur eſſe auulſa.

Brurina, vrbs Hiſpaniæ. Ptolemæo. Vide Brutobria.

Brutôrum familia, Romæ imprimis fuit illuſtris, ex qua primus fuit L. Iunius Brutus, à ſtultitia quam Tarquinij metu ſimulabat, ita cognominatus. Hic exactis regibus, ciuitatéque in libertatem vindicata, primus Romæ cum L. Tarquinio factus eſt conſul: rebúſque multis præclarè geſtis, tandem eo in prælio quod ad Regillum lacum cõmiſſum eſt, occubuit: eúmq; matronæ, vt fortiſſimum muliebris vindicem annum integrum luxerunt. De hoc Virgilius 6. Æneid.

Vis & Tarquinios reges, animámque ſuperbam
Vltoris Bruti faſceſque videre receptos?

M. Brutus, vnus fuit ex Cæſaris Dictatoris percuſſoribus, qui in campis Philippicis ab Octauio & Antonio victus, necem ſibi conſciuit. Plutarch. in Bruto.

Decius Brutus, acerrimus publicæ libertatis propugnator fuit, qui Mutinæ aliquandiu ab Antonio obſeſſus, eáque obſidione Hircii & Panſæ operâ liberatus, tandem à militibus ſuis deſertus eſt & ab hoſtibus occiſus. Plura apud Liuium, Plutarchum & Plinium.

Brutium promontorium, à Ptolemæo Scyllæũ vocatum, in extremo loco occidui cornu, vbi olim Sicilia Italiæ annexa fuiſſe putatur, ſed poſtea maris ſæuitia abſciſſa.

Brutius Præſens, conſul, collega T. Antonij Pii Auguſt. 11. anno ab vrbe 890.

Brutóbria, vrbs inter Tyritanos & Bætim fluuium. Steph. Eadem nimirum eſt quæ aliàs Brutina.

Brutulus Papyrius Samnites, vir nominis prioris fœderis fractor, Romanis deditur. Triũphat. Dictator. Liuius lib. 6.

Bruxella, primariarum totius Brabantiæ ciuitatum ſecunda, ex bello Senonenſium contra Menapios, originem habet. Et quia fontium perennium ſcaturigine, montium vetuſtate, aëriſque clementia, amœnam ſpectabilémque ſe reddit, hinc principi aulam ſedémque ſuppeditat. Magnificis proinde nobilium illuſtriúmque virorum ædificiis atque Palatiis ſummè frequens, agros & ſaltus habet vicinos, omni auiũ ferarúmque genere abundantes. Forma eſt rotunda. Palatio regio, Cancellaria & Curia Brabantica, Templis celeberrimis, & nouo Canali Bruxellenſium & vicinorum omnium commodo intra vndecim annos inchoato & abſoluto, ſuperba.

Bryanium, vrbs Theſprotiæ. Steph.

Bryas, Argiuorum contra Lacedæmonios dux. Pauſan.

Bryax, vel Brias, ſculptor, marmorarius, Mauſoleum vnà cum aliis fecit.

Bryâzon, amnis Aſiæ in Bithynia, Plin. lib. 5. cap. 32.

Brygei, Thraciæ populi, Stephano, qui poſtea Phryges dicti ſunt. Strabo lib. 7.

Brygias, vrbs Mecedoniæ Stephano, cum qua ſtatim ſubiungitur Brygion, vrbs Macedoniæ, vide Bryx.

Brygion, vrbs Macedoniæ. Plin. lib. 4. cap. 30.

Brygis, ciuitas, quam Mardonius in ſuam redegit poteſtatem. Herod. lib. 6.

Brygus, regnauit apud Celtiberos, anno à creatione mundi 2058.

Bryllion, oppidum in Myſia non longè ab Aſcanio flumine. Plin. lib. 6. cap. 32.

Bryllium, vrbs in Popontide. Ephorus Cæum, καῖον eſſe ſcribit, & regio Bryllis. Steph.

Brorum, littus Cyrenaicæ regionis. Ptol.

Bryſcium, Parthinorum vrbs Steph.

Bryſæ, Thraciæ populi. Plin.lib.4.cap.11. Vide Brycæ.

Bryſani, Indiæ populi. Steph.

Bryſeæ, Laconiæ oppidum. Pauſan.

Bryſani, Cyconum viciniinter Scythicas gentes. Plin.lib.6.cap. 7.

Bryſéa, ciuita Laconię, Porphyrius apud Homerum, lib. Iliad.2.

Briſéa, vrbs Æoniæ, à qua Bacchus Bryſeus cognominatus eſt, quòd ibi coleretur. Quidam tamen Bacchum Bryſeum dici putant ab antiquo verbo βρύω, quod eſt ſcaturio: quoniam ex aluearibus mella, vel ex vuis muſta exprimere primus docuit. Alij Byrſeum potius quam Bryſeum volunt cognominatum, a byrſa pelle quam in bello induebat. Diodo.lib.5.

Bryſiæ, vrbs Elidis. Steph.

Bryſtacia, vrbs Oenotrorum. Steph. Calabriæ epiſcopalis ſedes, hodie *Briatico*.

Bryx & Brygæ, gens Macedoniæ, Illyriis finitima Steph.

B V

Buas, Libyæ populi, apud quos vir cæteris viris, mulier mulieribus imperat.

Bana, Armeniæ maioris oppidum. Ptol.

Bubacene, Aſiæ regio, à Polyperco in ditionem ſub Alexandro M. redacta. Curtius.

Bubaganus, Conſtantinopolitani imperatoris dux ab Henrico II Romanorum imperatore veratus. Blon.lib.3. deca.2.

Bubalus, pictor fuit apud Clazomenas ciuitatem Aſiæ, hic Hipponactē quēdam poetam deformem pro riſu pinxit: quo ille furore commotus, tali eum carmine perculit, vt ſe laqueo ſuſpenderit. Acron.

Búbares, ciuitas à Minutio capta, anno ab vrbe 559.

Bubaris, Amyntæ filiam vxorem duxit, anno ab vrbe 247. Iuſtin.lib.7.

Bubáſte, ciuitas Ægypti, vbi conuentus quotannis agebatur, in honorem Dianæ. Hinc Bubaſtides præfectura. Ægyptus enim diuidebatur in præfecturas oppidorum, quas Nomos vocant. In ea vrbe religioſiſſimè olim colebatur Iſis, quæ ab ea Bubaſtis appellatur. Ouid.lib 9.

Cum qua latrator Anubis, ſanctaq; Bubaſtis.

In hac Dianæ, quam Bubaſtin nominant, clariſſimum fuit templum, & inter cætera maximè ſpectabile Herodot. Hæc Straboni & Ptol. vocata eſt heroum ciuitas, quibus etiam Bubaſtus ſcribitur.

Bubaſtis Herodoto eſt, teſte Stephano, hodie Azioth videtur ex Ioanne Leone. Vicus Iudæorum & Pibeſeth Hebræis dici ſcribit Zieglerus. VViſſenbúrgius dubitat an Vicus Iudæorum & Bubaſtus idem & vnum ſit, Liber notitiarum meminit Ægypti vrbis quam caſtra Iudæorum vocat: Bubaſtin olim Auarim vocatam, adducit teſtem Manethonem Becanus.

Bubaſus, Cariæ regio, cuius mulieres ab Ouidio vocantur Bubaſides lib.4. Metam.

Bubaſides videre nurus, &c.

Bubaſtiacum, flumen Ægypti inferioris. Ptol.

Bubaſtis, Cariæ vrbs. Steph. quam Mumaſtin etiam appellat.

Bubeii, Africæ interioris populi, à Cornelio Balbo ſuperati Plin.

Bubéium, natio vel oppidum Cyrenes. Plin.li. 5.cap.5.

Bubeſus, ſinus eſt Cariæ, Pomponio Melæ, li. 1. in deſcriptione Cariæ.

Bubentani, Campaniæ populi, Coriolanis vicini, Plin.lib.3.cap.5.

Bubiaſinum, oppidum in Hercinia Sylua, Marobudi cuiuſdam, qui Sueuis imperauit, regia, Strab lib.7.

Bubinda, fluuius Hiberniæ. Ptol.

Bubo, ciuitas Lyciæ Plin. Naſcitur & in Lycia creta circa Bubonem.

Bubo, Plin.lib.5.c.27. Lydorum vrbs eſt in mediterraneis ſita, quorum vrbes ſunt tres, Bubon, Balbura, & Oenandros. Strabo verò lib.13 Lyciæ, non Lydiæ vrbem eſſe ait, in qua creta naſcitur. Huic Stephanus Balbaram coniungit, quas ait à Bubone & Balbuco latronibus eſſe conditas.

Bubona, dea boum ab antiquis culta, Rhodig. li 1.cap.34

Búbula, cum aliis Cyrenes vrbibus Plinio cōmemoratur lib.5.cap.5.

Buca, oppidum Ferentanorum in quarta Italiæ regione. Plin.lib.3.c.12.

Bucellani Gallogræci dicuntur, eorúmque regio Bucellaria. Suidas. vide Galatia.

Búccina, nomen oppidi in Sicilia. Dionyſ. quo nomine etiam dicta eſt inſula, Pontiani pontificis exilio & morte clara.

Bucéphala, ſiue Bucephalea, ſiue Bucephalia, Indiæ vrbs, iuxta Hydaſpen fluuium, ab Alexandro condita, ſic appellata à Bucephalo equo, qui ibidem cecidit in prælio, quô vicit Porrum. Meminit etiam Stephanus deorum huius nominis locorum. Eſt & Atticæ portus Bucephalas, in ſinu Saronico, non procul ab Iſthmo Peloponneſi. Plin.lib.4.c.5.

Bucephalos, Melæ eſt Peloponneſi promontorium à parte Orientali. Bucephalum Portus Ptolemæo dicitur: eúmque ad ſinum Saronicum ponit. Eodem loco deſcribitur à Plinio & Pauſania. Bellonius tradit hodie Caualla nominari Sed hanc ſuam Cauallam in confinibus Thraciæ & Macedoniæ ponit. Caualla oppidum prius Chalaſtra dictum fuit, etſi Chalaſtra ad Thermæum Sinum Stephano deſcribatur.

Bucéphalus, Alexandri magni equus, à latitudine frontis ſic dictus, vel ab aſpectu toruo, vel ab

inſigni taurini capitis armo impreſſi, quo Alexander in certaminibus vtebatur, quoniam eſſet bellator optimus: ab eo Bucephalia, vrbs Indiæ dicta, quam Alexander condidit, dixitque ex nomine ſui equi Bucephali, eo ipſo in loco ſepulti. Strab. lib. 5. & Plin. lib. 6. cap. 20. Eſt & Bucephalus Achaiæ portus, qui ab aliis Bucephalas, ab aliis Bucephalon dicitur. Plin. libro 4. cap. 4.

Bucha, oppidum Miſniæ. vulgò *Buch*.

buchetium, vrbs parua non longè à Cichyro ad ſinum Ambracium ſita: proxima verò mari, Strabo.

búchiæ, Ioniæ locus. Steph.

bucia, extrema Siciliæ vrbs. Pto. hodie *Butera*,

bucinna, parua inſula maris Siculi. Plin. lib. 3. cap. 8.

bucinno, Steph. ciuitas eſt Siciliæ, qui & Briciniam alibi Siciliæ vrbem facit.

bucinobantes, Germaniæ gens contra Moguntiacum. *VVetsbadem* oppidum contra Moguntiam putat Heroldus.

buclopus, deus muſcarum. Rhod. lib. 21. c. 1.

bucólion, filius Laomedontis. Homerus in Iliade, lib. 6.

bucolium, locus iuxta Conſtantinopolim. Item in Peloponneſo, Arcadia & Ægypto. Dionyſ. Tucyd.

bucolo, vrbs Pharſaliȩ aut Thraciȩ. Varinus.

bucra, Siciliæ promontorium. Ptolem hodie. *El capo Longobardo.*

buda, Vngariæ metropolis, quæ thermas habet ſubtus vrbis mœnia, inter Occaſū & Septētrionem ſita, haud longè à Danubii ripa, ex humili colle fonte duplici ſcaturiente: quorum alter frigidiſſimus, odore ſulphureo: alter ita calidus, vt digitum immerſum tenere nequeas. Calidus autem, piſces ferè palmares alit non paucos, in feruentibus vndis oberrantes: qui dum coquuntur, ſapor nullus extat. Vadianus Buda, vulgò hodie *Offen*. Curta Ptolem. dicitur.

budæa, Indiæ intra Gangem vrbs. Ptol.

budêa, ciuitas Magneſiȩ, à Budeo conditore: vnde Budea Minerua in honore apud Theſſalos habita.

budêa, ciuitas Phrygiæ, Budei, Medorum & Scythiæ populi. Steph. Plin. l. 4. cap. 12.

budda, Gymnoſophiſtarum apud Indos princeps extitit; quem illi ex virginis latere natum fuiſſe credi voluerunt. Rhod. lib. 14. cap. 1.

budini, Scythiæ Europææ populi, non procul à boriſthene amne, Gelonis, Thaſſagetis & Baſilidis finitimi. Plin. 4. cap. 12.

budinum, Sarmatiæ Europææ mons, Ptol.

budóræ, inſulæ duæ prope Cretam inſulam. Plin. lib 4. cap 11.

budorgis vrbs Germaniæ Ptolemæo. hodie Vratiſlania, vulgò *Breſzlau*.

buridos, vrbs Germaniæ, Ptol. vulgò *Heidelberg*, ſub ditione Comitis Palatini. Rhenanus.

budorum, promontorium in Salamino: vel vt Ephorus, caſtellum: quanquam pro caſtello βούδαρον per α apud Steph. ſcribitur.

budorus, Eubœæ inſulæ fluuius. Ptol. Strabo. Eidem mons Salaminæ Atticæ.

budua, Hiſpaniæ vrbs, inter Olyſiponem & Emeritam Anton.

burgarida dicebatur faſtis, tempore Diocletiani Iouij, XXXVII. Romanorum Imperatoris compreſſa atque deleta, anno ab vrbe 1038.

bugei populi, Parhenis oriundi, qui quū ab his expulſi, ad Cretam appuliſſent, & vnà cum Minoe in Siciliam nauigaſſent, poſt eius obitum quidam ex his pedeſtri itinere ſinum Adriaticum vſque in Macedoniam peragrantes, bugei ſunt appellati. Strabo lib. 6.

bugenes, bacchus dictus, ſub quo nomine ab Argiuis colebatur. Hinc & Græcorum plerique Tauriformem bacchum & Tauricipitem effingebant, & appellabāt, natúmque ex Perſephone, vt Euſebius tradit. Quinimo etiam Taurus dictus eſt & illi cornua attributa. Diod. lib. 5.

buges, amnis Scythiæ Europææ, flexū Mæotidis ſecans, Pomp. Mela. Supra bugen verò amnis eſt Agarus, quem Sagarim Ouid. nominat.

bupia, vrbs Africæ ab Hiſpanis obtenta.

bul, nomen menſis octaui, noſtro Octobri reſpondentis. Reg. 6. Lat. germen, ſiue vetuſtas aut defluens.

bulanes, Sarmatiæ Europææ populi. Ptol.

bularchus, pictor fuit præſtantiſſimus, cuius picturam Magnetum exitij, mediocris ſpatij, Candoles rex pari rependit auro. Plin. lib. 7. cap. 38.

buleutérion, Cyzici ædificium amplum, ſine ferreo clauo ita confectum, vt eximantur trabes ſine fulturis; ac reponantur. Plin. li 33. cap. 15.

búlgari, Europæ populi in parte Mœſiæ ad Danubium, gens ferox multas in Europa clades vicinis intulit. Nonnullis placet non indigenas, ſed aduenas eſſe è Scythia egreſſos. Volaterranus.

bulgaria, par Daciæ à recentioribus appellatur Europæ regio ſupra Thraciam inter Danubium & Pontum Euxinum ſita. Daciæ & Moeſiæ contermina. Hinc bulgari dicti qui eam incolunt. Vide Dacia.

bulia, Phocydis vrbs. Ptol.

bulini, gens circa Illyriam. Artemidorus non gentem, ſed Bulinem ciuitatem eſſe dicit. Stephanus.

buli, mons eſt Syriæ non longè à Gari.

bulis, vrbs Phocidis, Stephano βοῦλις à Bulone conditore ſic dicta, à qua Bulij & Bulienſes. Cicero in Piſonem.

bulla regia, liberum oppidum Numidiæ in Africa. Plin. lib. 5. cap. 3. Bullaria. Ptol.

bullæum, vrbs inſulæ Britannicæ. Ptol.

Bullaminſa, Africæ propriæ oppidum. Ptol.

Bullenſes, oppidum & populi Locrorũ. Plin. lib. 4 cap. 3.

Bulienſis, Macedoniæ colonia. Plin. lib. 4. cap. 10.

Bulio, Ducatus à Gothfrido Lotharingiæ duce, propter expeditionem in Turcas recuperandæ terræ ſanctæ gratia, Sperto Eburonum Epiſcopo magna vi auri venditus. Æmilius libro 4.

Bulliones, barbari incolæ Macedoniæ. Plin. lib. 4. cap. 23. Apollonia quondam Corinthiorũ colonia, VII. M. paſſuum à mari recedens. Cuius in finibus celebre Nympheum accolunt barbari, Amantes & Bulliones.

Bullis, oppidum in ea parte Macedoniæ quæ mari Adriatico adiacet, non procul ab Apollonia, teſte Ptolemæo lib. 3. cap. 1. Plin. Bullidenſem coloniam vocat lib. 4. cap. 10, & populos ipſos Bulliones. lib. 3. cap. 23.

Bulſinuslacus, Procopio & Agathio: Volſinienſis Plinio, Vulſinienſes Columellæ, hodie *Lago de Bolſena* vocari videtur.

Bulua, Ptolemæo Butua, Plin. Liburniæ vrbs nunc Bodona.

Buluba, Libyæ Cyrenaicæ oppidum.

Bumathani, Taprobanæ populi. Ptol.

Buna, filius Ierameel primogeniti Eſron filij Phares 1. Paral. 2. Lat. ædificans, ſiue intelligens aut adoptans.

Bunartis, vrbs Libyæ. Steph.

Bunas, Athenienſis vir qui arbiter in controuerſia inter Calydonios & Eleos deſignatus, per fictas occaſiones rem in longum diſtulit: nec vnquam de lite voluit pronunciare, vide Prouerb. Bunas iudex eſt.

Bunea, Iuno dicta eſt, à Bunone filio Mercurij. Pauſanias.

Bunêma, vrbs Epiri ab Vlyſſe condita. Stephanus.

Bunítium, vrbs Germaniæ, Ptol. vulgò *Sund.*

Bunus, vrbs Illyriæ. Steph. Vide Bynæ.

Bunoba, Mauritaniæ Cæſarienſis oppidum. Ptol.

Bûnonus, Macedoniæ ciuitas, Pella poſtea dicta. Stephano.

Buphagus, in Arcadia fluuius eſt, ab heroe Buphago dictus, qui Iapeti fuit filius & Thornacis: quem honeſte parum affectantem in monte Pholoe peremit Diana. Rhodigi. libro 22. cap. ſecundo.

Buphagus, & Buthinas, Hercules cognominatus eſt, quòd multi cibi eſſet, & boues integros ederet. Pamphagus item, Polyphagus, & Addephagus hac de cauſa dictus eſt. Vide Lyndius Hercules.

Bupla, noti ſunt tumuli apud Ilium, quòd ex Myſia bouem inſequutus Iſus, vbi demum vrbem condiderit: Cæl. Rhod. lib. 29. cap. 2.

Buphonus, Iouis ſacerdos. Pauſ.

Bura, Iouis filia, apud Pauſ.

Buraicus, fluuius vicinus Buræ oppid.

Buraicus, Hercules dictus ab Achaiæ vrbe Bura, vbi & ſpecus & fluuius eodem nomine extitêre, quo in loco tabella & talis ſeu taxillis vaticinia dabantur. Nam qui deum conſulebant, primùm ante ſimulachrum dei preces effundebant: deinde quatuor talos qui multo in numero erant apud Deum, ſuper mẽſam iaciebant, in ſingulis autem talis figuræ notatæ inerant, in tabella verò figurarum interpretationes inueniebãtur, & ſic habebatur, vaticinium. Gyral. de Diis.

Búpalus & Antermus, Antermi Chij filii, clariſſimi ſculptores fuêre, Plin. 36. cap. 5. Hi, quia Hipponacti poetæ notabilis vult⁹ fœditas erat, imaginem eius laſciuia iocorum propoſuere ludentium circulis: quo Hipponax indignatus, amaritudinem carminum diſtinxit in tantum, vt quidam exiſtiment ad laqueum eos compuliſſe. Horat. in Epode. Ode 6.

Qualis Lycambæ ſpretus infido gener,
Aut acer hoſtis Bupalo.

Vnde Hipponacteum præconium pro infami nota poſuit Cic. Epiſt. lib. 7.

Buphia, vicus Sicyoniæ, Steph.

Bupraſium, ciuitas & fluuius, & regio Elidis, à Bupraſio conditore. Hom. à Plinio li. 5. cap 5. inter Achaiæ loca recenſetur.

Bura, vel Buris, vrbs Achaiæ propriè dicta, ad ſinum Corinthium ſita, olim florentiſſima, nũc vnà cum Helice vicina vrbe, maris impetu hauſta. Ouid. lib. 15. Metam.

Si quæras Helicen & Buran Achaidas vrbes,
Inuenies ſub aquis: & adhuc oſtendere nautæ
Inclinata ſolent cum mœnibus oppida merſis.

Burbida, Hiſpaniæ vrbs inter Bracam & Aſturicam. Anton.

Burca, Mauritaniæ Cæſarienſis oppidum. Ptol.

Burcâna, vide Barchana, & Borgys.

Burcàdus, Sueuorum dux anno 931.

Burchâna, aliàs Burcana Oceani Germanici, vel Ponti inſula nobiliſſima. Pli. li. 4. ca. 13. Inde inſulæ Romanorum armis cognitæ. Earum nobiliſſima Burchana, Fabria à noſtris dicta, à frugis ſimilitudine ſponte prouenientis.

Burchânis, inſula in Celtica, Steph.

Burcinaciũ, Antonino Cliuiæ vrbs, Kranoburg nomine, vt Simlero placet.

Burdégala, vel Burdîgala, Suid. Strabo autem Burdigaliam ciuitatẽ Galliæ eſſe dicit, in qua Aquitanorum nobiliſſimum emporiũ. Ad portam S. Germani cernuntur amphitheatri reliquiæ. Portus multarum nauium capax, negotiationi idoneum, opibúſque florentem Burdegalam efficit. In hac natus eſt Auſonius poeta, vulgò *Bordeaux.*

Burdinus, antipapa, à Calcſt. II. pontifice captus, anno 1123.

Burea, vrbs Italiæ à Bureo condita. Steph.

Burea, Burris, vel Burrhina, fons in loco quodam inſulæ Coo, ſic dictus, quod bouis naribus ſimilem habet meatum vnde ſcaturit. Theocritus Idyl.7.

Burgundia, regio Galliæ Geltice, quam olim Sequani & Hedui tenuerunt: ab ea Burgundi & Burgundiones dicti. Plin. libro 4. cap. decimo quarto.

Buris. Vide Bura.

Bugundia duplex, altera inferior, quæ & Regia vocatur: hoc ducatus nomine gaudet, olim Heduorum regio. Altera ſuperior, quę Imperatoria vocatur (Marliano teſte) & Comitatus nomine cenſetur, hanc olim habuerunt Sequani: cuius Metropolis eſt Biſontium.

Burniſtæ, Plinius libro 4. cap. 22. ciuitas Illyrici Liburnorum.

Burnum caſtellum in tractu Dalmatiæ, nobilitatum populi Romani præliis, Plin. lib. 3. c. 22.

Burſaonēſes, Hiſpaniæ citerioris populi, Calaguritanis & Complutenſibus vicini. Plin. l. 3. c. 3.

Burtina, vrbs Hiſpaniæ, Ptolem. vulgò *Barbaſtro*.

Buſcumducis, à Syluis atque nemoribus quæ hoc loci quondam Brabantiæ duci fuerunt, appellationem obtinet, vna ex quatuor præcipuis Brabantiæ ciuitatibus: ludo literario, magna ciuium & præſtantium ædificiorum frequentia, pugnacique populo, ciuili tamen ac blando nobilis. Ibi mercatura, lanificium, cæteræque artes mechanicæ florent. vulgò *Boſleduc*.

Buſæ, Herod. lib. 1. populi ſunt Medorū quos ſubegit Dioces. Stephanus.

Buſacteri, maiores, & minores, Germaniæ populi, quos quidam Bructeros eſſe putant, hodie *BrocKresberg* ſub Goſlaria.

Burungum, Antonino BuricK, oppidul um ad Rhenum Simlero.

Buſiris, Neptuni filius, ex Libyæ filia Epaphi, crudeliſſimus Ægyptiorum tyrannus, quo tempore Danaus Argiuis imperauit. Hic cùm hoſpites omnes Ioui immolaret, ab Hercule in Ægyptum delato, cùm eaſdē illi inſidias pararet, vnà cum Amphidamante filio, & præcone Chalbe, & miniſtris aræ, interfectus eſt. Virg. 3. Georg.

- - -qui aut Euryſtea durum,
Aut illaudati neſcit Buſiridis aras;

Deus lini appellatur. Ouid. lib. Heroid.

Si te vidiſſet cultu Buſiris in iſto. Statius lib. 12. Thebaid.

Non trucibus monſtris Buſirim infandumque dediſti.

Buſiris, vrbs in Ægypto, ad Nilum fluuium, à Buſiride cōdita: in qua fuit templum magnum Iſidis. Hinc Buſiritica præfectura, apud Strabonem lib. 17.

Buſinadis, Iſaurica ciuitas. Stephanus.

Butade, pars tribus Ægeidis. Stephan.

Butania, Dalmatiæ oppidum. Cedren.

Butes, nomen ſacerdotis, à quo Eterbutadæ ſacerdotes, nobiles & illuſtres Athenis, Rhodiginus lib. 14. cap. 13.

Butea, nomen eſt familiæ Romanæ, ita dicta à Buteone, id eſt accipitre, cui principatus in auguriis dabatur olim, vnde hæc familia Butea dicta eſt, quòd proſpero auſpicio à Buteone deſumpto in ducis naui ſediſſet, vt ſcribit Plinius. Buteo, cognomen M. Fabij apud T. Liuium & Plut. in Fabio Maximo.

Buteo, orator Romanus, cuius meminit Seneca lib. 2. Controuerſ.

Butes, ſiue Buthes, filius Amici, Bebryciorum regis, qui ob ſæuitiam patris ab Argonautis cæſi, regno pulſus, paruo nauigio Drepanum in Siciliam confugit, vbi à Lycaſte nobili meretrice hoſpitio ſuſceptus eſt: à qua cùm ob formæ morumque elegantiam diligeretur, eius concubitu vſus, Erycem filium ex ea ſuſcepit: & quoniam Lycaſte ob eximiam pulchritudinem Venus vocabatur, datus eſt locus fabulæ, Butē ex Venere filium Erycem ſuſcepiſſe. Contrà Virgilius libro quinto Æneid. Buten à Darete iuxta tumulum Hectoris occiſum tradit, inquiens.

Idémque ad tumulum, quo maximus occubat Hector,
Victorem Buten immani corpore, qui ſe
Bebrycia veniens Amyci de gente ferebat,
Perculit & fulua moribundum extendit arena.

Butes, Troianus à Camilla occiſus. Virgil. 11. Æneid.

Protinus Orſilochum & Buten, duo maxima Teucrum
Corpora, &c.

Buthes, Scytharum fluuius, qui propinqui ſūt Agathyrſi & Sarmatæ. Tortelius.

Buthia, vrbs vel regio Ioniæ. Steph.

Buthon, vrbs Illyridis. Steph.

Buthos, oppidum Ægypti. Ptol. & Plin. l. 5. cap. 10. Vide Butus.

Buthrotorum, Sinus Epiri regionis, Ptol. *Golfo de Brutonto*, Moletio, vrbs Epiri Strabo, hodie *Butrinto*. Locrorum in magna Græcia amnis. Liu. hodie *Nouito*.

Buthrotum, Straboni vrbs in Epiro. Butrinto nunc vocari tradit N. Sophianus.

Buthyreus, inſignis ſtatuarius fuit, Myronis diſcipulus, qui fecit dignum præceptore puerum ſufflantem languidos ignes, & Argonautas. Plinius libro trigeſimo quarto, capite octauo.

Buticus, lacus à Buto Ægypti vrbe ſic dictus. Strab. lib. 17.

Buthus, athleta nobilis, qui bouem integrum

vno die deuerare ſolebat: vnde natum prouerbium, ob edaces, Buthus obambulat.

Buis, Syriæ ciuitas, Pella poſtea dicta. Stephanus.

Butta, inſula maris mediterranei prope Cretam inſulam. Plin. lib. 4. cap. 18.

Butra, inſula iuxta Carpathon. Plin. libro 4. cap. 12.

Butrium, vrbs Italiæ. Stephanus. Butrio Leandro.

Butrôtum ſiue buthrôtum, ſiue buthrôtos, Romanorum colonia. Plin. lib. 4. cap. 1. in finibus Epiri ad ſinum Ambracium, Ouid. 13. Metamorph.

Epiros, ab his, regnataque vati,
Buthrotos Phrygio.

Virg. 3. Æneid.

----portuque ſubimus
Chaonio, & celſam Buthroti aſcendimus arcem.

Butrotum, ciuitas & inſula circa Corcyram. Steph.

Bûtua, oppidum Liburniæ. Plin. libro quarto, cap. 22.

Butuntinenſes, populi Calabriæ in Italia. Pli. lib. 3. cap. 11.

Burus, Pandionis filius, vnde Butadę pars tribus Ægeidis. Steph. Eſt & Ægypti ciuitas: vide ſupra Buthos. Herodianus vicum eſſe ſcribit, vbi oraculum fuerit, vnde & Latona Buto, Stephanus.

Buuinda, Hiberneę inſulæ fluuius. Ptolemęo. Slayne vocatur Villanouano.

Buxentum, oppidum Lucaniæ in Italia ad Lauum fluuium. Plin. lib. 3 cap. 5.

Buxentem, oppidum quod Gręci Pyxunta vocant in ſinu Poſſidoniæ, à buxo arbore, quę copioſa illic prouenit. Ptolem. Liu.

Bux, i. contemptus, ſiue deprædatus. nomen loci in terra Cedar, Item. 25. Filius item Nachor ex Melcha, Gen. 22. Pater Ieddo, 1. Paral. 5.

Buzæ, Indica gens. lib. 6. cap. 20.

Buzaras, mons Mauritaniæ Cæſarienſis. Ptolemæus.

Buzes marmaricæ nomigens. Ptol.

Buzeri, gens Themiſcyræ regionis in Aſia. Plinius libro ſexto, capite 4. Vide byzari, byzares.

Buzi, pater Ezechielis prophetæ. Ezech. 1. Lat. contemptus, ſiue deprædatus.

Buziges, Heros quidam Athenis fuit, qui omnium primus, iũctis bobus araſſe terram creditur, ſacerdotióque præfuit. Cæl. antiq. l. 28. cap. 21.

Buzigêus, mons Theſſaliç. Plin. lib. 4. cap. 18.

Buzygia, Athenis fuit familia ſacerdotio prędita, à Buzyge quodam heroë, qui omnium primus iunctis bobus terram araſſe creditur.

B Y

Bybâſſus, vrbs Cariæ, à Bybaſſo paſtore, qui Æſculapium in Cariam maris tempore delatum ſeruauit. Steph.

Bybæ, vrbs ſita iuxta Peucetios Thraciæ populos. Stephan.

Byde, gens Thracica, Steph.

Bybleſia, Cariæ regio ab Iſthmo Gnidiorum initium ſumens. Herod. lib. 1.

Byblii, gens Scythica. Steph.

Byblii, apud Cypros dicebantur ſepulchrorum cuſtodes.

Byblia, Venus nuncupata, de qua Lucianus in Dialogo, qui eſt de Dea Syria, ſic ait: Vidi in vrbe Bybli templum ingens deæ Veneris, cognomine Bybliæ, in quo & ritus & ceremonias in Adonium peragũt, vbí & fabulæ reliquum exequitur.

Byblis, parua maris mediterranei inſula cum oppido, alio nomine Melos dicta, quã Ariſtoteles Zephyriã, Callimachus Mimallida, Heraclides Siphnum & Acytom vocant. Plinius libro 4. cap. .. Stephanus in Melo βύβλοι ſcribit, ex quo apparet Byblus aut Byblis legendum.

Byblis, puellæ nomen eſt.

Byblus, Syriæ Phœniciæ vrbs, Beryto vicina, in qua Adonidis templa ſunt. Eam à tyranno oppreſſam Pompeius liberauit. Sita eſt in excelſo quodam loco, non procul à mari. Strabo libro 16. Hodie Gaeta. De hac plura vide apud Stephanum.

Byce, palus apud Ptolemęum, eſt pars paludis Mæotidis, Byges dicitur Plinio. Sapra Straboni fortè eſt.

Bycus, fluuius Sarmatiæ in Europa. Ptol. hodie Buges vocatur.

Byble, vrbs. Vide Blea.

Bylliones, populi ſunt Illyrici ſuper Epidamnum, ſiue Dyrrachium & Apolloniam ſedes habentes. Strabo lib. 7.

Byllis, vrbs Illyrię maritima, à Mymidonibus, qui cum Neoptolemo erant condita. Stephanus.

Bymazus, vrbs Pæonum. Steph.

Byrchanis, Straboni: Burchanis Stephano, inſula eſt, quæ à Strabone in mari Germanico (Celtico à Stephano) deſcribitur, quam a Druſo ſubactam addit. Burchanam Plinius vocat, dicitque à Romanis Fabaria appellari. Vide Saxonum inſula.

Byrſa, Strabo libro 17. arx in media vrbe Carthaginenſium, in cuius vertice Æſculapii templum, quod Aſdrubalis vxor, capta vrbe, concremauit. De huius autem nominis origine hæc Seruius: Appulſa ad Lyciam Dido, quũ ab Hiarba Getulorum rege pelleretur, petiit callidè vt tantum terræ emeret, quantum poſſet taurino tergo circũdare: quod cùm obtinuiſſet, corium in tenuiſſima fruſtra lectum ita tetendit, vt occupatis XXII. ſtadiis, & theſauris ſuis amicis oſtenſis, ciuitatem conſtruxerit, quã poſtea vo-

cauit Carthaginem. Arcem verò à bouino corio, quod vocant Græci, Byrſam nuncupauit. Virg.l. 1. Æneid.

Mercatique ſolum, facti de nomine Byrſam
Taurino quantum poſſent circundare tergo.

Steph.

Byrus, ſiue Byrrhus, latro fuit, cuius meminit Horatius Serm. Sat. 4.

Vt ſis tu ſimilis Cœli, Byrique latronum.

Byſalas, regio iuxta Syrtes. Vide Byzantes. Stephanus.

Byſſacea regio, idem quod Byzantium: vnde & Byſſacæna veſtis, i. Byzantiá.

Byſnæi, gens Bebrycum. Steph.

Byſus vel Byſſus, gens quædam. Steph.

Byzacium, Africæ regio, Plinius libro quarto, cap. 4.

Byzantes, populi Africæ. Vide Byzantium. De Byzante & Strabo eius fratre vide Steph. in Bynæcopolis.

Byzantium, ciuitas in Africa, quam quidam Byzacium appellant, & populos Byzantes. Martianus. Strabo Byzantium nominat, vnde Byzancenus ager. Stephan. Byſſacitas & Byſſacenos.

Byzantium, Thraciæ oppidum à Pauſania Spartanorum duce conditum, Iuſtinus libr. 4. Euſtathio, à Byze Megarenſium claſſis præfecto, liberæ olim conditionis, & Ligos antè dictum. Plin lib. 4. c. 1. Hodie à Conſtantino Magno Conſtantinopolis, antea noua Roma, mox temporibus Seueri, & filij ſui Antonini, Antonia vocitata. Expugnata à Mahumete Turca, anno ſalutis noſtræ 1453. magna Chriſtianæ pietatis iactura: proximis verò annis ingenti terræ motu multis in locis concuſſa. Ouidius libro 1. Triſt.

Quaque tenet ponti Byzantia littora fauces,
Hic locus eſt gemini ianua vaſta maris.

Vide Cæl. Rhod. l. 19. c. 6.

Byzantium Toparum, Atriano Indiæ intra Gengem vrbs, Ptolemæo ſimpliciter Byzanteum dicitur. Vide Conſtantinopolis.

Byzenus, Neptuni filius, cui mos fuerat mira in dicendo libertate vti: vnde natum prouerbium, Byzeni libertas, in eos qui audaciùs liberiuſque loquuntur.

Byzea, Scythiæ ciuitas, Steph. cuius populi loquuntur intrepidè.

Byzeres, populi in Ponto, qui Straboni Byzares vocantur: aliis Byzari & Budini olim Calybes, & deinde Chaldæi dicti. Valer. Flaccus. 5. Arg.

Byzereſque vagi, Philireque à nomine dicta
Littora.

Plinius l. 6. c. 4. Buzeros vocat. Ab his portus quidam Ponti, Buzericus appellatur: cuius meminit & Steph.

Byzia, Arx regum Thraciæ, à Terei nefaſto nomine hirundinibus inuiſa. Plin. l. 4. c. 11.

C A

C Litera triſtis à veteris appellabatur, quòd nota condemnationis eſſet, quam Prætor in iudiciis publicis dare iudicibus ſolebat in tabella cerata ſcriptam, vt ſi reus damnandus videretur, eam in vrnam coniicerent.

Caas, mons eſt Syriæ in tribu Ephraim, inſignis tumulo Ieſu filij Naue: nam diu apud Vicantanam ſepulchrum eius ab incolis forenſibus oſtenſum eſt. Bocat.

Caat, filius Leui, filij Iacob. Gen. 46. 1. Par. 6. Lat. congregatio, ſiue ruga, aut obtuſio.

Gabades, rex Perſarum electus, Peroza extincto cum omni fermè exercitu. Procopius, Agathius.

Cabalaca, Albaniæ in Aſia oppidum. Plin. l. 6. c. 10.

Cabala, locus in Sicilia, vbi Dionyſius contra Carthaginenſes dimicans victoria potitus eſt. Diodor. lib. 15. eiuſdem nominis vrbs in Cilicia. Appian. Eſt etiam Thraciæ oppidum. Cedren. & Zonar.

Cabalaca, Albaniæ oppidum. Plin.

Cabalia, Aſiæ minoris regio, in qua ſunt vrbes Oenoanda (quam Strabo Oenoandrō vocat.) Populi porrò huius regionis incolæ, Cabalij dicuntur. Herod. l. 3. Vide Cabali.

Cabalis, vrbs prope Cibyram iuxta dorſum Meandri. Steph.

Cabali populi Aſiatici. Vide Cabalia.

Caballinum, Æduorum in Gallia Lugdunenſi oppidum. Ptol. Cæſar Cabilonum vocat. Caſtrum Caballionenſium lib. prouinc. *Chalons ſur Saune* Gall. Antoninus hîc legionem XIIII. collocat.

Caballinus, fons lympidiſſimus in Helicone Bœotiæ monte, Muſis conſecratus, Græcis Hippocrene, i. fons equi dictus, quem Pegaſus, in eo loco ſaxum feriens, aperuit: vnde & Pegaſeus vocatur. Strabo. Vide infrà in dictione Helicon: vide etiam Pirene.

Cabarnis. Vide Paros.

Cabandena, Suſianæ regio. Ptol.

Caſites, nomus Ægypti, & in ea Cabaſa oppidum, Ptol.

Cabuſſus, vel Cabeſſus, Homero, vrbs in Cappadocia, Othrynei patria. Hecaræus, hanc vrbem ſtatim vltra Hæmum Thraciæ montem ſitam ait. Hellanico Lyciæ vrbs eſt. Sed verius Apion, vicum eſſe Cappadociæ inter Tarſum & Mazaca, id eſt, Cappadociam. Steph. Alia eſt Cybaſſus.

Cabatanum, Chatramotitarum vrbs in Arabia fœlici. Strabo.

Cabedena, Carmaniæ regio. Ptol.

Cabeles, Mæoniæ populi. Herod.

Cabellio, Narbonenſis prouinciæ oppidum.

cui vicina ſunt Carcaſſo & Carpentoracte, Plin. lib. 3. c. 4. Straboni Caballio dicitur, vulgò *Cavaillon*.

Cabêra Protheifilia, ex Vulcano Caberos tres genuit, totidemque Caberdas, quibus omnibus templa dicata ſunt Strab.l 10.

Caberaſſa, Mediæ vrbs. Ptol.

Caberi, Aſiæ populi. Cedren.

Cabêron, Aſiæ fluuius, Plin.l.6.c. 23. in deſcriptione Carmaniæ.

Cabes, Antropophagûm gens Aſiatica. Cedren.

Cabeſſus, Cappadociæ vrbs. Steph. Thraciæ oppidum: Heſych. Lyciæ item oppidum, Hellanic.

Cabeſſus, Vide CABASSVS.

Cabillonum, vel Cabullinum, & nunc Catalaunum, oppidum Heduorum inter Celtas ad ripas Araris fluuij, vbi rei frumentariæ commerciique & commeatus cauſâ ſæpe Romani negotiabantur: Matiſconæ oppido finitimum in prouincia Lugdunenſi. Ducatu Burgundiæ & Francorum regno ſitum, vulgò *Chalons ſur la Saone*.

Cabira, ciuitas Rhodi inſulæ, ex his quæ conuentum apud Rhodios efficiebant, cuius ſuffragiis omnia gerebantur. Alex. ab Alex.l.4.c.28.

Cabitia, ciuitas inferioris Aſiæ (quanquam Cabitij populi ſunt in India) vbi Cabirij habitant.

Cabirij, Bœotiæ populi, Steph.

Cabolytæ, Paropanyſi gens. Ptol.

Cabolus Parmenſis, à Longobardiæ Epiſcopis Papa electus, ex vtraque parte conſcriptis copiis in campis Neronianis congreſſis, facta cæde magna, victus fugâ elapſus eſt. Blond. Plat.

Cabrus, Deus Phaſelitarum, quæ vrbs Pampylio fuit. Suidas etiam inſulam facit. Phaſelitæ huic deo ſacrificabant de piſciculis ſale conditis: vnde prouerbium emanauit, Sacrificium Phaſelitarum, vt Suidas & Zenobius ſcribunt: quanquam Suidas nomen dei calabrum pro cabro legat, & Eraſ. caprum.

Cabſeel, i. congregatio Dei, nomen ciuitatis in tribu Iuda Ioſ.15 1.Reg.23.1.Par.11.

Cabubathra, Arabiæ felicis mons, Ptol.

Cabul, i. compeditus, vel quaſi germinans, aut quaſi defluens, vel quaſi veteraſcens, regio Galilææ, quæ Ioſepho lib. 8. c. 5. Antiqu. Iudaic. lingua Phœnicum à diſplicendo, aliis à terra tenaci, ob copiam argillæ qua figuli vtuntur, nomen accepit. Hanc Salomon Hiram, regi Tyri dedit, 3. Regum 9. Eſt quoque ciuitas tribus Aſer, Ioſue 19.

Cabillinum, vrbs Galliæ Ptolemæo; catalaunum alio nomine dicitur *Chalons ſur Marne*.

Cabura, fons Meſopotamiæ, præter aquarum omnium naturam egregiè odoratus: cuius fabuloſam rationem reddunt, quòd Luna eo aliquando fuerit perfuſa. Plin.l.31. c.3.

Cabylle, vrbs & regiuncula Thraciæ non procul à regione Aſtrorum. Steph.

Caca, ſoror Caci, quam quidam volunt fratris furtum Herculi indicaſſe, & ob id meruiſſe ſacris venerari. Virg.l.8.& Ouid.l.1.Faſt.

Cacannus, Hunnorum rex, in Thuringia incurſionem fecit, prædam reſtituit, & à Brunichilde accepta pecunia rediit domum. Blond.

Caccabe, olim appellata fuit vrbs totius Africæ celeberrima, quæ notiore nomine Carthago dicitur. Steph. vide Carthago.

Cacaria, inſula in Ponto. Pomp.l.2. Colliſſariam vocat.

cacidiri, Scytharum gentes. Plin.l.6.c.17.

carcirini, Siciliæ populi, Latinæ conditionis, Plin.l.3.c.18.

cacus, Paſtor, Auentini incola, qui inter cætera furta, quibus agrum Latinum quotidie infeſtabat, Herculis quoque boues, quos ille occiſo Geryone ex Hiſpania abduxerat, noctu è paſcuis abegit, & ne veſtigiis furtum deprehenderetur, cauda in antrum ſuum pertraxit. Hercules ad primam auroram euigilans, cùm gregem perluſtraſſet oculis, & partem abeſſe numero ſenſiſſet, pergit ad proximam ſpeluncam, ſi fortè eò veſtigia ferrent: quæ vbi omnia foras verſa videt nec in partem aliam ferre, incertus animi, abigere inde armentum cœpit. Verùm cùm præter ſpeluncam actæ boues quædam ad deſiderium, vt fit, relictarum mugiſſent, reddita incluſarum ex ſpelunca boum vox Herculem conuertit: quem ad ſpeluncam accedentem cùm Cacus aditu prohibere conaretur, claua ictus occubuit, vt latiùs exequitur Liuius lib. 1. ab vrbe. Virgilius lib. 8. Cacum Vulcani filium facit, ore ignem, fumumque euomentem. Cuius fabulæ originem Mythologici ad paſtoris huius latrocinia putant referendam, qui vicinum agrum ferro incendioque crudeliſſimè vaſtabat: vnde & Cacus ab Arcadibus dictus eſt, à malis nimirum, quæ vicinis inferebat. De hoc plura Seruius in illud Virgilij 8. Æneid.

Hic ſpelunca fuit vaſto ſubmota receſſu
Semihominis Caci, facies quam dira tegebat,
Solis inacceſſam radiis, ſemperque recenti
Cæde tepebat humus: foribuſque affixa ſuperbis
Ora virum triſti pendebant pallida tabo.
Huic monſtro Vulcanus erat pater, illius atros
Ore vomens ignes, magna ſe mole ferebat.

cacus, v. Boarium.

Sunt qui affirmant hunc cacum Euandri fuiſſe ſeruum, qui in eo loco Italiæ omnia latrocinio & incendio vaſtauerit, & ob id Vulcani filium appellatum. Ouid. fabulatur illum tricipitem fuiſſe:

Mænolio iacuit fuſus tria tempora ramo
Cacus, &c.

cacuthis, Indiæ amnis in Gangem effluens, Arrian.

cacyparis, Siciliæ fluuius. Thucid.

cacyron, Siciliæ vrbs mediterranea. Ptol, hodie *Caſſaro*.

cadara, Inſula ingens rubri maris, cuius obiectu vaſtus efficitur ſinus XII. dierum & noctium remigio nauigatus Ptolemæo regi, quando nullius auræ recipit afflatum Plin.l.9.c.3.

caddusij, Aſiæ populi ſunt, Mediæ regionis prope Albanos & Caſpios. Strab.lib. 11. Vide CADVSII.

cademoth, i. antiquitates, vel priores, ſiue Orientales aut incendium, vel incuruatio mortis, nomen ſolitudinis, Deut.2. ſiue nomen oppidi in poſſeſſione tribus Ruben, quod Ioſ. 13. cedimoth dicitur.

cadena, regia in vrbis modum inſtructa in montibus Lycaoniæ. Strab.l 12.

cades, i. Sanctitas, nomen ſolitudinis, Gen. 30, quæ Num.13. deſertum Pharam dicitur, & 33. deſertum Sin. Appellatur & Fons Miſphat. Quod autem legitur in fine primi capitis Deuter. Sediſtis ergo in cadeſ-barne, &c. legendum tantùm in cades.

cadeſ-barne, i. ſanctitas filij inſtabilis, aut frumenti, vel puritatis commotæ: Ciuitas regionis Moabitarum, vicina terræ, ſiue tribui Iuda verſus auſtrum, hoc eſt meridiem, ad montem Amorrhæorum, limes terræ, Deut.1.

cadetes, populi inter celtas ex ciuitatibus Oceanum attingentibus, quæ Armoricæ appellantur, proximi Lemouicibus, Rhedonibus, Venetis, Andegauenſibus, Cenomanis, in regno Francorum ſiti. *Le pays à l'entour de Chaſteau bryant en Bretaigne.*

cadi, cadorum, Phrygiæ vrbs, quamuis nonnulli ad Myſiam dicunt pertinere. Strab.l.12.

cadiſcus, mons Cretæ. Plin.l.4.c.12.

cadiſtus, cretenſium mons eſt adeò in vertice cadens, vt nauigantibus potius vertex, quàm mons videatur.

cadme, Vide Priene.

cadmea, arx fuit Thebana, & pro Thebis ipſi antiqui vſurpare ſoliti ſunt. Strabo l.9. & Plutarchus in vita Pelopidæ. Steph. Carthaginem quoque olim cadmeam dictam ſcribit.

cadmei, cadmij, & cadmeiones, Thebani ſunt. Steph.

cadmeia, ſiue cadmeis, olim vocabatur, quæ nunc Bœotia. Steph. Thucyd.l.1.v. Carthago.

Cadmus nomen proprium Phœnicum regis, Agenoris filij, qui apud Tyrum & Sidonem imperauit. Hic à patre miſſus ad perquirendam ſororem ſuam Europam, quam Iupiter, in taurum mutatus, rapuerat, & in Cretam tranſtulerat: cûm illam non inueniſſet, nec ad patrem redire auderet, non procul à Parnaſſo monte conſedit, ibique Thebas condidit, regionemque à Ioue Bœoticam nominauit, cùm priùs Aonia vocaretur: cumque quoſdam ex ſociis à ſerpente necatos vidiſſet, eum occidit, eique dentes euulſit, ac ſeuit, ex quibus nati ſunt homines armati, qui omnes ſe ſtatim mutuis vulneribus confecerunt, præter quinque, qui ſe Cadmo aſſociarunt. Poſtremò ab Amphione & Zetho regno pulſus, ad Illyrios tranſiuit, ibique deorum commiſeratione vnà cum vxore Hermione, quam Ouidius Harmoniam vocat, Martis & Veneris filia, in ſerpentem eſt commutatus. Filias habuit Semelem, Agauen, Inoen & Autonoen. Ferunt hunc decem & ſex literas è Phœnicia in Græciam detuliſſe, α β γ δ ε ι κ λ μ ν ο π ρ σ τ υ. quod Acti quidam, vt notauimus in littera A. ſuo loco, vel Lino præceptori Herculis, quidam tribuunt. Hic Palamedem Troiano bello quatuor adieciſſe ξ θ φ χ. Itemque hiſtoriam inueniſſe, & proſaicam orationem inſtituiſſe. Suid. Fertur inueniſſe auri metalla, atque conflaturam.

Cadmus Mileſius, paulò poſt Orpheum primus ſcripſit hiſtoriam de Mileto, ac totius Ioniæ regione, libris 4. Suid. De hoc plura vide apud Plin.l. 5.c. 29. Iſte auxit literas Græcas ab eodem vel eiuſdem nominis Cadmo, Agenoris filio, aut à Palamede inuentas, his duabus η & ω primuſque ſoluta oratione eſt vſus, arte obſeruata apud Homerum.

Cadmus, nomen carnificis apud Horat. Sermonum 1.

Tunc Syri Damæ, aut Dionyſij filius audes
Deiicere à ſaxo cines? aut tradere Cadmo?

Cadmus, montis nomen in Aſia ad Laodiceam celeberrimam ciuitatem, ex quo monte Lycus amnis fluit. Strab. l.12. Plin. lib. 5. c.26. Vide DARDANVS.

Cadmus, Coorum tyrannus, anno ab vrbe 216.

Cadmus, fluuius Ceſtrinus. Vide CARMANIA.

cadomum, Galliæ vrbs, quam hodie *Caen* vocant, in Normandia.

Cadrema, vrbs Lyciæ Olbiorum colonia. Steph.

cadruſi, oppidum ab Alexandro conditum ad Caucaſum montem. Plinius libro ſexto, capite 23.

Cadubrata, Arabiæ felicis oppidum. Ptol.

Caduceum, Mercurij virga fuiſſe fertur, qua ille ad diſſidia & diſcordias tollendas vtebatur (vnde Caducifer vocatus eſt) à cadendo dicta, quòd contentiones & bella cadere faceret. Nam quemadmodum per Fæciales bella indicebantur, ita per Caduceatores finiebantur. Non immeritò itaque Mercurio, qui orationis Deus, & deorum nuntius habebatur, aſſignatum eſt Caduceum, quòd diſſidentium animi oratione præcipuè ſedentur. Caduceum Ægyptij in ſpeciem duorum draconum maris & fœminæ figurauerunt, qui parte media ſui voluminis, nodo quem Herculeum vocant, ſibi alligantur, primiſque partibus reflexi, in modum circuli oſcula iungunt. Hanc virgam Apollo dicitur inueniſſe, & Mercurio donauiſſe, lyra viciſſim ab illo accepta. De draconibus autem Caduceo additis hanc afferunt ra-

tionem, Mercurium, cùm hanc virgam manu tenens in Arcadiam profitiſceretur, duos ſerpentes pugnantes inueniſſe, virgaque interpoſita, dicto citius prælium diremiſſe. Ad cuius rei memoriam poſteri Caduceum duorum draconum ſimilitudine figurarũt: illudque Mercurio, veluti peculiare inſigne, attribuerunt, qui illo & animas ab inferis reuocare, & ſomnum, quibus volebat immittere, credebatur. Quod & ipſum non obſcurè tradit Virg. 4. Æneid.

Tum virgam capit, hac animas ille euocat Orco
Pallentes alias ſub triſtia tartara mittit:
Dat ſomnos, adimitque, & lumina morte reſignat.
Illa fretus agit ventos, & turbida tranat
Nubila.

Cadueni, Sardiniæ iuriſdictionis in Caria populi. Plin. l. 5. c. 29.

Cadumim, antiqui, vel priores, ſiue orientales, aut antiquum, ſiue orientale mare, aut incendium, vel humiliatio aquarum, nomen torrentis. Iud. 5.

Cadurci, Narbonenſis prouinciæ Galliæ & Aquitaniæ populi: & ciuitas epiſcopalis in prouincia Bituricenſi, Plin. l. 4. c. 19. Mantuan.

Aluerni, Meldique ſimul forteſque Cadurci.
Le pays de Quercy où eſt Cahors.

Caduſii, populi circa Caſpium mare & Pontum. Stephan. Strab. lib. 11. Vide Cadduſij ſuprà & Gelæ.

Cadytis, Herod. l. 2. vrbs Syriæ maxima.

Cæa, ſiue Cæos, nomen inſulæ maris Ægei, à Cæo Titanis filio ſic dicta, Plin. l. 4. Hanc Ptolemæus & vulgus nauticum Ciam nominant. Vnde Eraſiſtratus è Cæa inſula Cæus dictus eſt. Et veſtis Cæa, quæ ab aliquibus Coa dicitur, bombycina tenuiſſima, raſis velleribus à paruis animantibus confecta, ibi primùm inuenta, quam prima texuiſſe dicitur Pamphyla. Hæc hodie ſub Venetorum imperio eſt. Virgil. l. 1. Georg. -- *& cultor nemorum, cui pinguia Cæa*
Tercentum niuei tondent dumeta iuuenci.

Cæadas, locus apud Spartanos, in quem maleficum genus hominum coniiciebant, Cæl. Rhod. l. 17. c. 8.

Cæcias, ventus flans inter Aquilonem & exortum æquinoctialem, nubes occulta quadam naturæ ratione ad ſe attrahens, non propellens, vt poſt Ariſtotelem docet Plin. l. 2. c. 47. vnde natum prouerbium. Mala ad ſe trahens vt Cæcias nubes.

Cæcilia, prænomine Caia, Tarquinij Priſci vxor, maximi animi mulier & lanificij peritiſſima, quæ priùs Tanaquil dicebatur, vt ſcribit Volat. Plin. l. 4. c. 48. Liu. 4. ab vrbe.

Cæcilio, gens fuit, de cuius origine variæ & diuerſæ fuerunt veterum opiniones. Feſtus Pompeius l. 3.

Cæcilius Metellus, conſul Romanus, collegam habuit C. Seruilium, an. ab vrb. cond. 470.

Cæcilius Metellus, Balearius cognominatus conſul Romanus cum T. Quinto Flaminio: anno ab vrbe cond. 6,1.

Cæcilius Metellus Caluus, conſul Rom. cum collega L. Aurelio Cotta, anno ab vrbe condita 6 5.

Cæcilius Metellus, Dalmaticus cognominatus conſ. Rom. cum collega Q. Mutio Scæuola, anno ab vrbe cond. 637.

Cæcilius Metellus, Numidicus dictus; conſ. Rom cum collega M. Iunio Syluano, an. ab vrb. cond. 656.

Cæcilius Metellus princeps ſenatus, Cn. Pomp. Magno, & M. Lucinio Craſſo coſſ. anno ab vrb. cond. 685.

Cæcilius Metellus Pius, Scipio prænomine. Q. collega, Sextili menſe, addito Cn. Pomp. Magno, cùm plures menſes ſolus magiſtratum geſſiſſet, anno ab vrb. cond. 702.

Cæcilius Epirota, libertus Attici equitis Romani ludum grammaticæ Romæ aperuit. Primus dicitur Virgilium & alios poetas nouos prælegere cœpiſſe. Domitius Marſus, *Epirota tenellorum nutricula vatum.* Huius meminit Macrob. Cæcilius Gallus in diſciplina iuris, atque legibus populi Romani noſcendis tractandiſque ſcientia, vſu, authoritateque illuſtris fuit tempore Gellij, cuius etiam ipſe meminit, dicitque librum ſcripſiſſe de verborum ſignificatione, quæ ad ius ciuile pertinerent. Cæcilius Claudius Iſidorus, C. Aſinio Gallo & Martio Cyrino Coſſ. ad vi. Cal. Feb. teſtamento ſuo edixit: Quamuis multa ciuili bello perdidiſſet, tamen relinquere ſeruorum 4116. iugo boum 3600. reliqui pecoris 257. millia in numerato pondo 600. millia. Plin.

Cæcilius Callantianus, Iudæorum religionis ſectator, Romæ docuit ſub Auguſto vſque ad Adrianum. Scripſit librum contra Phrygas, Dictionarium ex ordine litterarum. Comparationum Demoſthenis & Ciceronis, & alia multa. Suid.

Cæcilius Argiuus, verſificator, ſcripſit de piſcibus Suid.

Cæcilius Statius, poeta Comicus, quem Cicero ad Atticum, malum Latinitatis authorem vocat. Volcatius tamen comicorum palmam ei concedit. Fuit is natione Gallus & Enni' contubernalis. Deceſſit anno vno poſt Ennium, ſepultus in Ianiculo. Euſeb.

Cæcilius, poeta Comicus, dictus Feſto à Cæculo Præneſtinæ vrbis conditore. Horatius, lib. de arte poetica,

Vincere Cæcilius grauitate Terentius arte.

Cæciliæ, familiæ Metellorum nomen. Vide Metelli.

C. Cæcilia, vxor Tarquinij Priſci, mulier morum integritate laudatiſſima. Volat.

Cæcinos, Suidæ amnis vocatur, qui Rheginum agrum à Locrenſi diuidit. Eſt & oppidum

Italiæ,haud procul à Sicilia. Steph.

Cæcinos,montis nomen in Sicilia, Plin.lib. 3. c. 10.

Cæcubum,oppidum Campaniæ in Italiâ quòd licet paludibus adiaceat, vineta tamen feraciſſima præcipuis enutrit arboribus.

Cæcubum , vini genus nobiliſſimum fuit , in ſinu Amiclano paluſtribus in populetis naſcens, quod Neronis culpâ prorſus interiit , cùm ille foſſam à Baiano lacu Oſtiam vſque per agros cæcubum duceret, vt refert Plin. lib. 14. c. 6. Mart. lib.13.

Cæcuba Fundanis generoſa coquuntur ahenis.

Cæculus , Vulcani filius habitus fuit , cuius mater cùm igni aſſideret, ſcintilla in gremium eius delata eſt , ex qua illa ſe grauidam factam credi voluit:expletiſque legitimis menſibus puerum peperit , quem quòd minores haberet oculorum orbes, cæculum appellauit , à quo Cæcilios ortos putant , quorum familia Romæ nobiliſſima fuit. Hic poſtea adultus, cùm aliquot annos incertis ſedibus vagatus eſſet , rapto ſe àlena & latrociniis , tandem Præneſtiam ciuitatem condidit: cumque vicinos populos ad ludorum ſpectacula conuocaſſet, monere eos cœpit , vt relictis ſedibus ſuis , nouam vrbem ſecum incolerent:neque ſuum,qui Vulcani filius eſſet,imperium aſpernarentur. Quod cùm illis perſuadere non poſſet, Vulcanum dicitur inuocaſſe,vt ſi reuera ipſius eſſet filius , id ſigno aliquo declararet. Quo facto flammam protinus illuxiſſe aiunt,quæ vniuerſum illum cœtum vndique circunſepſit, tantamque omnibus religionem incuſſit, vt non ægrè in cæculi ſententiam tranſirent. Alij tradunt cæculum recens natum à paſtoribus in igne inuentum eſſe , nulla ſui parte à flammis violatum: Indeque factum eſſe, vt Vulcani filius crederetur. Vide plura de hoc apud Seruium in illud Virg. l. Æneid. 7.

Nec Præneſtinæ fundator defuit vrbis,
Vulcano genitum pecora inter agreſtia regem,
Inuentumque focis omnis quæ credidit ætas,
Cæculus,&c.

Cæculus Stator , iunior , apud Aborigines regnauit.

Cædicus , prænomine Q. conſul. Rom. cum L.Manlio,Vulſone Longo,ann.ab vrb.cond.498.

Cædicius, prænomine Q. coſ. Rom. cum collega M.Valerio Coruino iuniore:vrb.cond. 465.

Cædicus, vir ditiſſimus fuit , cuius meminit Virg.l. 8. Æneid.

Cæſonius Commodus, Vetus prænomine L. Coſ. cum collega C.Cornelio Priſco, anno ab vrb.cond. 830.

Cæleſtini , Vmbriæ populi , in ſexta regione Italiæ,Plin.l.3.c.14.

Cæleſtis, Africæ Deus , cuius meminit Vlpianus titulo 12. eius libri qui inſcribitur, Tituli ex corpore Vlpiani.Hunc Lactantius l.1.c.15. Vranum vocat.

Cæliculum , locus cuius meminit Cicero de Aruſp.reſp.

Cælius Apollinaris prænomine Q. is cum collega Fuſio Priſco,anno vrbis cond.911.

Cæleus, Triptolemon , Eleuſiæ regnauit. Euſebius.

Cælium , Galabriæ oppidum , non procul à Brunduſo.Plin.l.3.c.11.

Cœlius,orator,acri turbulentoque ingenio,diſcipulus Ciceronis , deceſſit admodum iuuenis, quem Quintilianus dignum longiore vita & meliore mente dicit. Cicero in Oratore , Cælius, quandiu paruit authoritati meæ,talis Trib . pleb. fuit,vt nemo contra ciuium perditorum popularem turbulentamque dementiam & Senatu , & bonorum cauſa ſteterit conſtantius. Tandem ab Atratino quodam accuſatus, quòd cum Catilinâ conſpiraſſet in perniciem reip. quodque aurum à Clodia Clodij ſorore extorſiſſet , eique venenum propinaſſet,defenſus eſt à Cicerone elegantiſſima illa pro Cælio oratione , quæ hodie quoque habetur in manibus.

Cælius Plotius.prætor Romanus.

Cælius Pontius, prætor vrbanus, cùm ei ius dicenti Picus ſupra caput inſediſſet,& aruſpices reſpondiſſent , dimiſſa aue hoſtium victoriam fore, moriturum tamen qui oppreſſerit , ipſam auem exanimauit : ex quo accidit vt ipſe cum XL. aliis Cælius interficeretur. Valer.

Cælius, Tarracinæ ſplendido loco natus , cùm in cubiculo quieſcens in lectulo peremptus eſſet, alij, ad quos ſuſpicio eius perueniri poſſet, fratres cauſam dixere:poſtquàm verò conſtitit, eos dormiuiſſe aperto oſtio, abſoluti ſunt , quoniam in tanto facinore veriſimile non fuiſſet,eos quietem capere potuiſſe. Valer.l. 8.

Cælius quidam hiſtoricus. Plin. libro tertio, c. 10.

Cælius Probinus. conſul , collega Marcellini anno ab vrb.cond. 1093.

Cælius , Saturni pater,à nonnullis Latinis appellatus.

Cælius Tubero,vita ſanctus,& in rogum miſſus,reuixit,Plin.l.7.c.52.

Cælius,Tuſcorum rex,regnauit annis XXI. Hic Romulum contra Cenninenſes & Antennates cruſtumeroſque iuuit.Ennius,Dionyſ. l. 2. Hinc Cælius mons.

Cælius, mons vrbis Romæ,vnus ex ſeptem:à Cælio Vibeno nobiliſſimo duce Tuſco dictus, qui Romulo aduerſus Tatium regem auxilio venit:à quo & cælimontia, aut cælimontana porta nomen accepit. Hunc montem Tul Hoſtilius vrbi addidit, ibique ipſe habitauit, quo frequentius habitaretur, vt inquit Liu.l.1. ab vrbe. In eo habitauit Ennius poeta.

Cælos,Thraciæ portus. Plin.l. 4.c.11.

Cæltæ,coloniæ,à Tubal filio Iaphet conditæ.

Cælus, cognomen Indigenæ, qui ex Terra ſorore in matrimonium ducta , Saturnum , Bæ-

tilium, Dogana, & Atlanta genuit. A cuius nomine mira varietate, formoſiſſimum ſupremum corpus cœlum dicunt fuiſſe appellatum.

Cæma, eſt mons Alpium dirimentium Togatam Galliam à comata, ex quo Varus fluuius emittitur.

Cæne, parua quædam inſula in mari Siculo in Africam verſa, cui vicina eſt Gaulos & Melite. Plin.l. 3.c 8. Item Ptol.ſinus Laconici oppidum, non procul à Tenaro promontorio. Hinc Cænites portus apud Plin.l.4.& cœnæus Iupiter dictus eſt, Ouid.

Victor Oechaliæ Cæneo ſacra parabat
Vota Ioui.

Cæneum. Vide Dodona. Steph.

Cænargiæ, regio quædam. Vide Thyrea.

Cæne, vrbs circa ſinum Laconitæ, Thenaron vocata, hinc Cænites portus: Plin.l.4.

cæneus, diſſyllabum. Vide cænis.

cæneum, promontotium Eubœæ.

cænica, Thraciæ regio. Plin.l.4.c.11.

cænini, Thraciæ regio. Plin. libro quarto c.11. Steph.

Cænina, Latij oppidum clarum, Plin.lib.3.c.5. Vide Cenite.

Cænis, Theſſalica puella fuit, quæ à Neptuno per vim compreſſa ab eo muneris loco impetrauit, vt in virum transformaretur, nulliſque vnquam vulneribus poſſet ſauciari. Mutato itaque ſexu, etiam nomen mutauit, & ex cænide factus eſt cæneus. Hic cum Lapithis pugnans aduerſus centauros, cùm nullo teli genere poſſet violari, congeſta in eum magna arborum mole, viuus obrutus eſt, & in cænidem auem tranſformatus, vt fabulatur Ouid. libr. 12. Metam.

— ô ſalue,
Maxime vir quondam, ſed auis nunc vnica.

Quanquam Virgilius à morte non in auem transformatum velit, ſed in muliebrem rediiſſe ſexum. Sic enim habet l.6.Æneid.

It comes & iuuenis quondam, nunc fœmina Cæneus
Rurſus & in veterem fato reuoluta figuram.

Vide cæneus.

cænis, Italiæ promontorium, quod aduerſum habet & oppidum Pelorum in Sicilia, xii. ſtadiorum interuallo. Plin.l.3.c.6.

cænis, inſula prope Pelorum Siciliæ promontorium, occaſum verſus. Eſt & cæniſium Italiæ ciuitas. Steph.

cænite, vrbs Sabinorum à Romulo capta. Steph. Vide cænina.

cænites, Achaiæ portus, ſinus Saronicus, olim querno nemore redimitus. Plin. libro 4.capite 4.

cænotropæ, Ami & Doripes filiæ, Oeno, Spermo, & Elais, quaſi in nouas formas omnia vertentes, eò quòd id illis impertierat Dionyſius, vt quicquid tangerent, in triticum ſtatim vertere-tur & vinum ac oleum, Cæl. lib. Antiq. lect. 7. c. 15.

cæpori, citerioris Hiſpaniæ populi Plin.4.capite 20.

cære, vrbs inſignis in Hetruria, quæ olim regionis totius caput fuit. Hanc quondam Agyllam nominatam, & à Pelaſgis è Theſſalia profectis conditam ferunt. Deinde verò Lydis, quos poſtea Tyrrhenos nominauerunt, aduerſus Agyllinos bellum gerentibus, cùm quidam murum ſubiens, vrbis eius nomen percontatus fuiſſet: eique à Theſſalo quodam de muro χαῖρε reſponſum eſſet, eo veluti omine à Tuſcis accepto, captam poſtea vrbem, mutato priori nomine vocauere. Verùm tam ſplendidæ, tamque glorioſæ ciuitatis, Strabo l. 5. aſſerit vix vlla ſua ætate extitiſſe veſtigia: & ſolo vicinorum balneorum nomine, quæ cæretana dicebantur, fuiſſe celebratam. Ab hoc oppido cærites tabulæ appellatæ ſunt, in quas cenſores referri iubebant, quos notæ cauſa ſuffragiis priuabant. Nam vrbe à Gallis capta, cùm cæretani eos, qui vna cum ſacris, æternoque Veſtæ igne ad ſe profugerant, comites hoſpitio ſuſcepiſſent, Romani deinde, reſtituta in ſtatum meliorem vrbe, ſatis malignam illis gratiam retulerunt. Nam ciuitate quidem eos donauerunt, ſuffragiis autem ius eis non conceſſerunt. Hinc factum eſt, vt cùm aliquem ignominia & contumelia dictum volumus ſignificare, cærite cera eum dignum eſſe dicamus. Horat. libro 1. Epiſt.

Quid deceat, quid non obliti Cærite cera
Digni, &c.

cæretanus, amnis ad cæren Vrbem. Plin. lib. 3. c. 5.

cæreſi, Germaniæ populi apud cæſarem, nunc Ripenſes appellantur, inquit Hubertus Leodius, vbi arx cerey nuncupata ad Moſam, Namur eſt Vigenerco.

cæretanus, Tuſciæ fluuius. Plin. qui hodie Eriocatur, vt Leander ſcribit.

cærete, ciuitas Tuſciæ.

cæretum, Vmbriæ oppidum inter Spoletum ac Nurſiam, à quo cæretani appellati, totum orbem vano quodam ac turpi ſuperſtitionis genere ludificantes, ob quam cauſam ferè continuè peregrinantur, familia atque vxoribus domi relictis.

cærobrix, Luſitaniæ vrbs, Ptol. alio nomine dicta cezimbria.

cerperis, Angliæ vrbs, Lhuydo hodie Portcheſtre vocata.

cerſeuerus, vel caradoc, antiquitus dictum Angliæ oppidum, quod vulgò Saryſburi vocant, ſcribit Humf. Lhuyd. apud priſcos auctores Latinos non videtur extare vocabulum.

cæſæna, Galliæ Togatæ oppidum Ptolemæo & Plinio. ceſnadigo nunc vocari ſcribit Fabricius. Leander verò ceſena ſine diphthongo vllo ſcribit & in Flaminia prouincia eſſe ait, & addit

Curuam cæſænam ab Antonino & Flauia curua Papia, in vita Sancti Mauri Epiſcopi nominari.

Cæſar, Iuliæ familiæ, cognomē inde tractum, quòd qui primus ex gente Iulia id cognominis eſt ſortitus, cæſo matris ventre natus tradatur, vel quòd oculis cæſis, hoc eſt, glaucis fuerit: vel à cæſarie, cum qua natus proditur. Feſtus. Hoc nomen primus habuit Scipio. Aphricanus. Plin. libro 7. Spartianus verò & item Seruius grammaticus dicunt vocatum primum hoc nomine Cæſaris auum, qui in Aphrica elephantum interfecit, Cæſarem lingua Punica appellatum.

C. Cæſar Octauianus Auguſtus, II. Romanorum Imperator, imperauit annis LVI. anno ab vrbe 711. In Celtis ad Mutinam Antonium vicit. Flo. li. 4. c. 4. Eutrop. lib. 7. conſul, collega Q. Pædii. Is & Lepidus amicitias inierunt. II. conſuli collega M. Tullii Ciceronis, anno ab vrbe 721. Iapidas, Dalmatas & Pannonios ſubegit. Flor. li. 131. III. conſul collega M. Valerii Meſſalæ, anno ab vrbe 723. IV. conſul, collega M. Licinii Craſſi, an. ab vrbe 724. V. conſul, collega Sext. Apuleii, anno ab vrbe 725. VI. conſul, collega Vipſanii Agrippæ, anno ab vrbe 726. VII. conſul collega eiuſdem Vipſanii, an ab vrbe 727. VI. 31. conſul, collega T. Statilii Tauri, anno ab vrbe 718. Iſtis temporibus Hiſpaniam ſubegit. Flor. lib. 135. IX. conſul, Collega M. Iunii Syllani, anno ab vrbe 726. X. conſul, collega C. Norbani Flacci. anno ab vrbe 730. XI. conſul, collega Cn. Calphurnii Piſonis, anno ab vrbe 731. XII. conſul, collega L. Syllæ, anno ab vrbe 749 Hoc tempore Romæ ſapientiâ inſignes erant, Virgilius, Flaccus, Saluſtius, Hortenſius, Athenodorus, Tarſeus, & Sitio Alexandrinus, Eutr. lib. 7. XIII. conſul, collega M. Plautii Syluani, anno ab vrbe 752.

Cæſar Auguſtus eo die, quo Ieſus Chriſtus in hunc mundum ex virgine natus eſt, edicto vetuit, ſe dominum appellari, manifeſto præſagio maioris dominatus qui tum in terris ortus eſſet. Fuit hic annus, in quem ille ſacratiſſimus incidit partus, alter à quadrageſimo Auguſti principis: mundanæ verò originis nonageſimus nonus ſupra centeſimum & quinquies milleſimum. Polyd. Virg. ex Oroſio. Is in deorum numerum ab Ouidio vel inter aſtra relatus, qui ſic de eo ſcribit lib. 15. Metam.

Tarda ſit illa dies & noſtro ſerior æuo,
Quâ caput Auguſtum, quem temperat orbe relicto,
Accedat cœlo, faueatque precantibus abſens.

Cæſarauguſtini, populi in Cilicia, qui antea Anazarbeni dicebantur. Plin. lib. 5 cap. 17.

C. Cæſar Caligula, IV. Romanorum imperator imperauit annis IV. menſibus X. anno ab vrbe 790. II. Conſul, L. Cæſiani collega, initio popularem ſe oſtendit, animos ſtudiáque hominum erga ſe incendit. Dein monſtrum ſe exhibuit luxu, incontinentia, atrocitate & omni genere vitiorum. Sueto. Eutro. Oroſ. lib. 7. c. 5. Ioſep. li. 19. ca. 1. anno ab vrbe 790. VI. conſul ſolus, expeditionem fecit in Germanos, egregij egit nihil. Adminocinum Bellini Batauorum regis filium in deditionem accepit. Eutrop. lib. 7. anno ab vrbe 791. IV. conſul, C. Voluſij Saturnini collega, anno ab vrbe 792.

C. Iulius Cæſar, conſul, collega, P. Rutilij Lupi, anno ab vrbe 664. Samnites vicit. Flor. libro 73.

C. Iulius Cæſar, conſul, collega M. Calphurnij Bibuli, anno ab vrbe 695. Huic Gallia prouincia ad quinquennium decernitur. Eutropius lib. 6. Oroſ. lib. 6 c. 7. Sueton. II. conſul, collega P. Seruilii Iſaurici, anno ab vrbe 206. III. conſul, collega M. Æmilii, Lepidi anno ab vrbe 708. IIII. conſul ſolus, anno ab vrbe 709. V. conſul, collega M Antonii, anno ab vrbe 710. I. Romanorum imperator, imperauit annis tribus, anno ab vrbe 708. Hic omnem Galliam, quæ ſaltu Pyrenæo, Alpibúſque, & monte Gebenna, fluminibúſque Rhodano & Rheno continetur, nouem annis in prouinciæ formam redegit. Germanos qui trans Rhenum incolunt, primus Romanorum ponte fabricato aggreſſus, maximis affecit cladibus. Aggreſſus eſt & Britannos, ignotos antea, ſuperatiſque pecunias & obſides imperauit. Deinde cùm obtinere non potuiſſet, vt ſui abſentis in conſulatibus comitiis ratio haberetur, arma in patriam conuertit, neminéque repugnante, Galliam Ciſalpinam, Picenum, Vmbriam & Hetruriam occupauit, Pompeiúmque Italia expulit. Poſt hæc in Hiſpaniam tranſgreſſus, validiſſimas Pompeii copias, quæ ſub tribus legatis, Marco Petreio, Lucio Afranio, & Marco Varrone erant, ſuperauit. Pompeium funeſtiſſimo in campis Pharſalicis prælio ſuperauit. Ptolemæum in Ægypto ſubegit. In Aphrica deuicit Scipionem & Iubam In Hiſpania liberos Pompeii Triumphauit quinquies: primùm de Gallia, poſtea de Alexandria, deinde de Ponto, de Aphrica & de Hiſpania. Liberaliſſimus fuit omnium & maximè poſt hos triumphos. Periit in Senatu à Bruto, Caſſio, & reliquis coniuratis, quatuor & viginti vulneribus confoſſus, infinitis propemodum portentis mortem eius antè denuntiantibus, quorum bonam partem enumerat Virgilius libro primo Georgicorum, ibi,

Ille etiam extincto miſeratus Cæſare Romam,
Cùm caput obſcura nitidum ferrugine texit.

Plutarchus in Cæſar. & Brut. Flor. libro 116. Appian. libro 2. Oroſius libro 6. capite 17. Eutrop. libro 6.

Cæſarem dictatorem ſcribere & legere ſimul, dictare & audire ſolitum accepimus. Epiſtolas verò tantarum rerum quaternas pariter libra-

riis dictare; aut ſi nihil aliud ageret, ſeptenas. Plin.lib.7.cap.25. Quo pacto annum ad curſum ſolis ordinarit, vide in dictione, Caius Iulius Cæſar.

cæſar, Dictatoris pater, Piſis, dum calciaretur, repentè interiit.

cæſar patruus Dictatoris, Romæ obiit.

c. cæſar, poeta tragicus & orator. Cicero in Bruto.

c. cæſar, L. F. & ſuperioribus & æqualibus omnibus præſtitit, oratórque fuit minimè ille quidem vehemens, ſed nemo vnquam vrbanitate, nemo lepore, nemo ſuauitate conditior. Sunt eius aliquot orationes, ex quibus ſicut ex eiuſdem tragœdiis leuitas eius ſine neruis perſpici poteſt.

L. Cęſar, Caii oratoris frater, & conſul, & Prętor fuit, ambo Syllam ſequuti, iuſſu Marii interfecti ſunt: quo tempore M. item Antonius orator, Craſſi æqualis, vt ait Pædianus.

L. cæſar alter, Marci-Antonii Triumuiri auunculus, Pompeianarum partium, miſſus ab vtraque parte quandoque oratur de pace. Poſtremò inter proſcriptos ab Octauio interfectus fuit, cuius locum obtinuit Marcus Antonius, vt Cicero Octauii amicus proſcriberetur. Plutarch.

cæſar Vopiſcus, qui (vt ait Varro) cùm cauſam ageret apud cenſores, dixit campos Roſeæ in Rotiano ſemen eſſe Italiæ.

cæſarauguſta, Tarraconenſis Hiſpaniæ ciuitas, Cæſarea Auguſta, Ptol.& Strab.li.3. Colonia immunis, amne Ibero affuſa, vbi oppidum antea vocabatur Salduba. Regionis Sedetaniæ, in Hiſpania. Plin.l.3.ca.3. Carragoça hodie, vel potiùs Sarragoſſe, antè etiam Numantia dicta, Pomp. verùm vt ad Saldubam redeamus, alia eſt in Bætica Prouincia Plinio, & Ptolemæo.

cæſarea, Inſula maris Britannici apud Ant. *Gerzey* Camdeno eſt.

cæſarea & Auguſta, Ciliciæ vrbes ſunt apud Ptolem.

cæſarea, quæ & Smyralea, Bithyniæ vrbs. Ptolemæus.

cæſarea, Mautitaniæ vrbs Plinio. Cabo Figalo, Pineto.

cæſarea, inter Rauennã, & Claſſem oppidum, aut potiùs ſuburbium, vt apud Iornandem videtur. Blondus, & Rubeus tradunt Monaſterium S. Mariæ in Portico, hodie ibi extare. Idem ſcribit Leander.

cæſarea, Armeniæ Maioris vrbs. Pl. Pannoniæ oppidum, Antonino.

cæſarea Panias, Ptolemæo Phœniciæ vrbs. Hæc & cæſarea Philippi, quondam Leſer, deinde Dan, aliquando etiam Lachis vocata fuit, vt Vviſſemburgius docet. Neroniam quoque dictam teſtatur Ioſephus. Ab Euangeliſtis Magedan & Damanutha nominari ſcribit Poſtellus. Hodie à Barbaris Belina dici, auctores ſunt Neobrigenſis, Volaterranus, & Poſtellus. Balbec vocat Bellonius. Sed Poſtellus tradit Balbec, olim Heliopolim fuiſſe.

cæſarea, vrbs Palæſtinæ & Mauritaniæ, ciuitas non procul à monte Carmelo in littore maris magni, vel cis ad mare mediterraneum. Olim Pyrgos, vel Turris Stratonis dicta Ptolemæo teſte. D. Hieronym. Accaron etiam vocat, ſed falſò tanti viri pace dixerim vt ſcribit Poſtellus in ſua Syria. Plin. Apolloniam, & coloniam. Primam Flauiam appellatam ſcribit. Azor noſtra ætate nominari Pinetus putat. Siſeria ſuo tẽpore & olim Gad Palæſtinorum nominatam tradit Beniamin. Balbec, & Beline Theueto eſt. Ptolemæus habet hoc tractu Apolloniam ab hac diuerſam. Verum enim verò poſtea ab Herode in honorem cæſaris nobilis ædificata, Cæſarea appellata eſt: in qua idem in honorem cæſaris magnificam domum marmore conſtruxit, vbi nepos eius ab Angelo percuſſus, eò quòd non dediſſet honorem Deo, conſumptus à vermibus expirauit. In hac Cornelius cẽturio à Petro baptizatus eſt. Altera Philippi, à Philippo Herodis filio, in honorẽ cęſaris ad radices montis Libani ædificata, vbi duo fontes, Iol ſcilicet & Dan, oriuntur. Tertia Cappadocię Ioſeph. Moga primùm; Poſtea Cappadocia, antè Iol vocitata: quam cùm Iuba Ptolomæi pater muniret, mutato nomine à Cæſare cæſaream vocauit. Strab.l.17. Vide Iol.

cæſarea, Cappadocię vrbs, ſic à Tyberio nominata, antè Maſaca,) Mazaca & aliàs Maza dicta (Steph. Euſeb. Itémque Apamia. Strabo libro 16.

cæſarienſes Ioniæ populi, Epheſum conuenientes. Plin.l.5.c.29.

cæſarienſis Mauritania. Vide Mauritania.

cæſarium, Ægypti emporium, & ſeceſſus quidam. Strab. lib.17.

cæſarius conſul, collega Attici, tempore Honorij XLVI. Romanorum imperatoris, anno ab vrbe 1150.

cæſarobrieenſes, Luſitaniæ Hiſpani populi, Plin.lib.4.cap.21.

cæſarodinum, Turupiorum vrbs in Gallia Lugdunenſi. Ptol.

cæſaromagus, oppidum apud Cæſarem, vulgò *Beauuais*, Angliæ item vrbs. Ant. Talbotus credit in Eſſexia regione hodie chenford, aut churnforde vulgò dici.

cæſena, vrbs Flaminiæ prouincię, à cædendo dicta, quòd exiguo amne cæſa, id eſt, diuiſa ſit, vel quod ager eius duobus fluminibus Sapi & Rubicone ſit diuiſus. Hinc Cæſennates dicti, & cæſennetia vina, quæ inter generoſa numerantur. *Ceſena* Leandro.

cæſo Duillius Helua, conſul, collega L. Papirii craſſi, anno ab vrbe 420.

cæſius Baſſus, poeta Lyricus fuit, qui in ſuis prædiis ardente Veſeuo, lateque vagantibus flam-

flammis, cum villa conflagrauit.

Cæſo Fabius Ambuſtus, tribunus militum anno ab vrbe 361.

Cæſo Fabius Vibulanus, conſul, collega L. Æmilij Mamerci: an. ab vrbe 270. II. conſul, collega Spu. Furij Medullini, an. ab vrbe 273. IIII. conſul, collega T. Verginij Rutili anno ab vrbe 275. Fabij ſumptibus pro rep. aduerſus Veientem hoſtem arma ſumpſere.

Cæſortium, vel Cæſarotium, Galliæ Lugdunenſis vrbs intra Rotomagum & Petromentalam. Gall. *Giſors*.

Cæſtius, nobilis puer Romanus, cuius caſtitatem & formam commendat Mart.

Quanta tua eſt probitas, quanta eſt præſtantia formæ,
Caſte puer puero caſtior Hippolyto,
Te ſecum Diana velit, doceatque natare:
Te Cybele ſecum vellet habere Phryga.

Cæſtius, homo erat naſutiſſimus, ſed nullius ingenii, & Ciceroni etiam infeſtus, quod illi non impunè ceſſit. Nam quum M. Tullius Ciceronis filius Aſiam obtineret, homo qui nihil ex paterno ingenio habuit præter vrbanitatem, cænabat apud eum Cæſtius. M. Tullio & natura memoriam dempſerat & ebrietas, ſi quid ex ea ſupererat, ſubducebat, ſubinde interrogabat, quî ille vocaretur, qui in imo recumberet: & quum pluries ſubiectum nomen Cæſtii excidiſſet, nouiſſimè Seruius, vt aliqua nota, memoriam eius faceret certiorem interroganti domino, quis ille eſſet qui in imo recumberet, ait. Hic eſt Cæſtius qui patrem tuum negabat literas ſciſſe. Afferri protinus flagra iuſſit, & Ciceroni vt oportuit, de corio Cæſtii ſatisfecit. Hinc adagium, De corio ſatisfacere, quũ quis ob illatam iniuriam flagris conciditur. Cæl. antiq. lect. li. 14. cap. 7. Vide Cæl. Rhod. c. 7. li. 14.

Cætheus, V.C. & ſolus, anno ab vrbe condita 1157.

cætobrix, vrbs eſt Luſitaniæ, alio nomine dicta cænubria. Ptol. li. 2. c. 5.

cætulum, vrbs præſtantiſſima regionis Oretaniæ, quam in citeriore Hiſpania, aliqua ex parte, intra columnas Herculis, & ad meridiem maximè vergentem collocat Strabo li. 2. Ptolemæo. Caſtalon.

Cæyx, rex Thraciniæ, Luciferi filius, & maritus Alcyones, qui cùm ob fratris cauſam in accipitrem mutati, ad Clarium oraculum conſulendum ire vellet, diu ab vxore remoratus eſt: cùm verò illi promiſiſſet, ſe intra duos menſes rediturum, abire permiſſus eſt. Sed in Ægeo mari tempeſtate deprehenſus naufragium fecit, ibíque amiſſa naui ſubmerſus, promiſſis ſtare non potuit. Vxor autem cùm quotidie diis pro viri ſalute vota ſolueret, noctu per ſomnium monita eſt maritum periiſſe. Manè igitur experrecta, ad littus vnde maritus ſoluerat, acceſſit, & dum infortunia ſua quereretur, cadauer in mare longiùs aſpexit: quod cùm mariti eſſe cognouiſſet, ac per vndas ad illud exilire vellet, deorum commiſeratione in Halcyonem conuerſa, ad os mariti aduolauit, qui oſcula vxoris ſentiens, in auem eius nominis cõmutatus eſt, Ouid. li. 11.

At iuuenes quærente moras Cæyce reducunt.

Vide Halcyon.

Caſa, ſecundum Mahumetum, mons eſt, qui cœlum, ne concidat, ſuſtinet. Alcor.

caſanes, Mauritaniæ populi. Amm.

cagaco, fons in Laconica. Pauſan.

caicus, Myſiæ flumen, Pergamum præterfluẽs per campum, qui Caicus nominatur, in Elaiticũ ſinum defluxit. Plin. lib. 5. cap. 30. Liuius lib. 6. Virg. lib. 4. Georg.

Saxonumque ſonans Hypanis Myſuſque Caicus

eſt & Aſiæ fluuius. Ptol. 18.

caieta, mulier Troiana, quam alii Æneæ, alii Canii, alii Creuſæ nutricem faciunt. Hanc Æneas ab inferis reuerſus fato, ceſſiſſe inueniens, non longè à Baiano ſinu ſepeliuit: ibíque & vrbem condidit, quam vnà cum adiacenti portu Caietam dixit. Virg. li. 7. Æn.

Tu quoque littoribus noſtris Æneia nutrix,
Æternam moriens famam Caieta dediſti.

Strabo autem li. 5. Caietam à ſinus curuitate appellatam exiſtimat, Laconũ idiomate, qui curua omnia, καιάττας ſolent nominare. Æneã autẽ huius vrbis fundamenta poſuiſſe, & ſinum ipſum in medio poſitum Caietam nominaſſe dicit: Alii propter combuſtas naues Caietam fuiſſe appellatum, ἀπὸ τῶ καίειν, vrere. Virg. li. 10. Æn.

Quid repetam exuſtas Erycino in littore claſſeis.

caieta, vrbs & portus campaniæ in Italia, ſic à caieta nutrice Aeneæ dictus. Solinus.

cain, i. poſſeſſio, vel poſſeſſus, Adæ filius, omnium primus terram coluit, primuſque terræ terminos poſuit: primámque ciuitatem condidit, muríſque cinxit, quam de nomine filii ſenioris Enoch, appellauit Enochiam. Is anxiè cumulandis pecuniis incubuit. Peſſimum itaque vitæ ſcelus fecit, qui ex auro denarium ſignauit. Ioſeph. in Antiq. Iud. Rapinis, & violentia opes congregauit, filios ſuos incitauit ad latrocinia; ſuaſque prædas in vrbes, quas ipſe munierat muris, timens eos, quos lædebat, importabat. Idem Ioſeph. Quonam pacto interfectus fuerit cain, vide in dictione Lamech.

cainan, i. poſſeſſor, vel emptor, aut lamentator, vel nidus, filius Enos. Gen. 5. Luc.

cainas, Aſiæ in Scythia fluuius in Gangem influit. Plin. l. 6. c. 9.

cainum Meſopotamiæ vrbs. li. Notit.

caiphas, i. Inueſtigator, vel ſagax, ſeu vomens ore, aut vomitus oris. Princeps quidam ſacerdotum inter Iudæos, qui fuit tempore chriſti. Matt. 26. Io. 10.

caiphas, caſtellum in Syria, quondam Por-

phyrium, vulgò Scaphatium, quod Zitone alluitur amne. Hic Helias propheta omnes Idoli Baal ſacrificos dedit. 3. Reg. cap. 18.

Cairus & Alcairus noſtris, Latinis Babylon, Ægypti eſt maxima ciuitas, opportuno loco ſita, vbi nimirum Nilus primùm ſecatur, & Δ formam facit, vt vrbs, tanquam in Nili clauſtro poſita, aditum præbeat, prohibeatque ad ſuperiora loca nauigantibus. Lutetiam Pariſiorum (vt quidam aiunt) magnitudine quinquies ſuperat. Suburbia multa continet, quorũ quædam tria, alia duodecim domorum millia habent, vrbem 30. millia ædium habere tradunt. Hanc Zelimus Turca expugnauit anno 1517. & Tomumbeium tunc temporis Ægyptium Sultanum in palude latitantem, captum & per totam vrbem vectum, ad portam laqueo ſtrangulari iuſſit. Cairum deſcripſerunt I. Leo Africanus, P. Bellonius & alij. vide Babylon, & Memphis. Gall. *Le grand Caire.*

Caius, cognomen à parentum gaudio ſumptum. Martialis,

Non maius, quàm ter Caius eſſe tuus.

vel Caius, quaſi Gaius Greco γαῖος, id eſt terrenus à γαῖα, quæ terra eſt: Caius enim ab Italis & Tarentinis mercenarius, aut etiam rudis homo ac planè brutus dicebatur. Cæl. l. 24. cap. 5.

caius, nomen viri Macedonienſis. Act. 19. Hoſpes, Pauli Rom. 16.

c. Acceroninius Proculus, conſul, collega c. Pontij Nigrini, tempore Claudij Tiberii Neronis Cæſaris, Romanorum imperatoris, an. ab vrbe 789.

c. Acilius, Iul. Cæſaris miles, nauali ad Maſſiliam prælio, iniecta in puppim hoſtium dextra, & abſciſſa, memorabile illud apud Græcos Cynegiri exemplum imitatus, tranſiliit in nauem, vmbone obuios agens. Sueton.

c. Ælius Pætus, conſul, collega Valerij Maximi anno ab vrbe 467.

c. Æmilius Mamercus, tribunus militum an. ab vrbe 302. II. tribunus militum, an. ab vrbe 365.

c. Æmilius Paulus, conſul, collega M. Liuii Denteris, anno ab vrbe 452.

c. Antiſtius Vetus, conſul, collega D. Lælii Balbi, anno ab vrbe 748.

c. Antiſtius Vetus, conſul, collega c. Aſinii Pollionis, anno ab vrbe 775.

c. Antiſtius Vetus, conſul, collega M. Suillij Seruiliani, anno ab vrbe 802.

c. Antonius, cõſul, collega M. Tullii Ciceronis anno ab vrbe 691.

c. Aquilius Florus, conſul, collega L. Cornelii Scipionis, anno ab vrbe 494.

c. Aſinius Gallus, conſul, collega c. Martii Cenſorini, anno ab vrbe 746.

c. Aſinius Pollio, conſul collega c. Antiſtii Veteris, anno ab vrbe 775.

c. Aſinius Pollio, conſul, collega Cn. Domitii Caluini, anno ab vrbe 714.

c. Attilius Baldus, conſul, collega M. Fabii Buteonis, anno ab vrbe 308. II. conſul, collega T. Manlii Torquati, anno ab vrbe 517.

c. Attilius Regulus, conſul, collega L. Æmilii Pauli, anno ab vrbe 529.

c. Attilius Regulus Seranus, conſul, collega L. Manlii Volſonis, anno ab vrbe 501.

c. Attilius Seranus, conſul, collega Q. Seruilii Cæpionis, anno ab vrbe 648.

c. Attilius Seranus, conſul, collega c. Hoſtilii Mancini, anno ab vrbe 184.

c. Aufidius Victorinus, conſul, collega L. Septimii Seueri Auguſti, anno ab vrbe 953.

c. Aurelius Cotta, conſul, collega P. Seruilii Gemini, anno ab vrbe 502.

c. Aurelius cotta, conſul, collega Seruilii Sulpitii Galbæ, anno ab vrbe 514.

c. Bebius Pamphilus, Inſubriũ agrũ ingreſſus, cũ toto fermè exercitu circũ vẽtus eſt. Liu. lib. 2.

c. Bellicus Torquatus, conſul, collega M. Atilii Glabrionis, anno ab vrbe 876.

c. Cæcilius Metellus, conſul, collega c. Furii Placidii, anno ab vrbe 502.

c. Cæcilius Metellus, conſul, collega T. Didii Vinii anno ab vrbe 656.

c. Cæcilius Metellus caprarius, conſul, collega c. Papirii carbonis, anno ab vrbe 641.

c. Cæcilius caldus, conſul, collega L. Domitii Ænobarbi, anno ab vrbe 660.

c. Cæcilius Ruffus, conſul, collega L. Pomponii Flacci, anno ab vrbe 769.

Caſpurnius Piſo, conſul, collega Aug. Poſthumilii Albini, anno ab vrbe 574.

c. Caluiſius Sabinus, conſul, collega L. Portii cenſorini, anno ab vrbe 915. II. conſul, collega L. Paſſieni Ruffi, anno ab vrbe 750.

c. Caluiſius Sabinus, conſul, collega Cn. Getulici, anno ab vrbe 778.

c. Caninius Gallus, conſul, collega M. Vipſanii Agrippæ, anno ab vrbe 717.

c. Caſſius Varus, conſul collega M. Licilij Luculli, anno ab vrbe 681.

c. Caſſius, Syrii prætor, anno ſalutis 49.

c. Caſſius Longinus, iuriſconſultus, conſul, collega M. Vintii Quartini, anno ab vrbe 782.

c. Caſſius Longinus, conſul, collega P. Licinii craſſi, anno ab vrbe 583.

c. Caſſius Longinus, conſul, collega Sex. Domitij caluini, anno ab vrbe 630

c. Caſſius Longinus, conſul, collega cn. Domitii Ænobarbi, anno ab vrbe 638.

c. Cicereius, præf. Corſos vicit, pax inde data anno 581. Liu. l. 2. dec. 5.

c. ciuilius, Albanorũ imperator, an. ab vrbe 8.

c. claudius caninius, conſul, collega M. Æmilii Lepidi, anno ab vrbe 468

c. claudius cento, conſul, collega M. Sempronii Tuditani, anno ab vrbe 113.

c. claudius cinna, conſul, collega c. Fabricii Luſcini, anno ab vrbe 480.

c. Claudius Marcellus,conſul, collega L. Æmilij pauli, anno ab vrbe 704. II. conſul, collega c. Claudii, anno ab vrbe 705.

c. Claudius Marcellus, conſul, collega L. Aruntii, anno ab vrbe 732.

c. Claudius Nero, conſul, collega M. Liuii Salinatoris, anno ab vrbe 547.

c. Claudius pulcher, conſul, collega T. Sempronii Gracchi, anno ab vrbe 577.

c. Claudius Sabinus, conſul, collega P. Valerii Publicolæ, anno ab vrbe 294.

c. Cornelius coſſus, tribunus militum, anno ab vrbe 355.

c. Cornelius Dolabella, conſul, collega M. Fuluii Nobilioris, anno ab vrbe 595.

c. Cornelius Scipio, conſul, collega A. Attilii calatini, anno ab vrbe 499.

c. Fabius Ambuſtus, tribunus militum, anno ab vrbe 359. II. tribunus militum, anno ab vrbe 350. III. tribunus militum, an. ab vrbe 355.

c. Fabius Ambuſtus, conſul, collega c. Plautii Proculi, anno ab vrbe 368.

c. Fabius, interrex, anno ab vrbe 401.

c. Fabius Vibulanus Ambuſtus, conſul, collega c. Furii Petilii, anno ab vrbe 344.

c. Fabricius Luſcinus, conſul, collega Q. Æmilii papi, an. ab vrbe 471. II. conſul, collega eiuſdem Æmilii, anno ab vrbe 475. de Samnitibus & Lucanis triumphauit. Huius integritatem notat Eutropius, Florus libro decimo-tertio, III. conſul, collega Claudii cinnæ, anno ab vrbe 480.

c. Fanius Domitius, cõſul, collega Cn. Domitii Ænobarbi, Allobroges vicit, an. ab vrbe 532.

c. Fannius Strabo, conſul, collega M. Valerii Meſſalæ, anno ab vrbe 593.

c. Fuluius Fimbrius, conſul, collega C. M. Nepotis, anno ab vrbe 650.

c. Fonteius Gapito, conſul, collega Germanici Cæſaris, anno ab vrbe 674.

c. Fuluius Flaccus, conſul, collega P. Scipionis Africani, anno ab vrbe 620.

c. Fundanius, conſul, collega c. Sulpitii Galli, anno ab vrbe 510.

c. Furius, tribunus militum, an. ab vrbe 330.

c. Furius petilius, conſul, collega M. papyrii Craſſi, anno ab vrbe 314.

c. Furius Placidus, conſul, collega c. Fabii Vibulani Ambuſti, anno ab vrbe 344.

c. Furius Placidus, conſul, collega c. Cæcilii Metelli, anno ab vrbe 502.

c. Fuſius Geminus, conſul, collega c. Rubellii Gemini, anno ab vrbe 782.

C. Gallus, conſul, collega T. Saturnini, anno ab vrbe 650.

c. Genutius Aduentinus, conſul collega Æmilii Mamerci, anno ab vrbe 393.

c. Genutius Clepſina, conſul, collega Q. Fabii Gurgitis, anno ab vrbe 477.

c. Genutius Clepſina, conſul, collega, Cn. Cornelij Laſinæ, anno ab vrbe 483.

c. Genutius Panſa II. tribunus militum, anno ab vrbe 360.

c. Hoſtilius Mancinus, conſul, collega. C. Atilij Serani, anno ab vrbe 584.

c. Hoſtilius Mancinus. conſul, collega M. Æmilij Lepidi Porcinæ, anno ab vrbe 617. Hic à Numantiis victus, caſtris exutus, ignominioſam cum Numantiis pacem fecit. Florus lib. 55. & lib. 2. cap. 18. Eutr. lib. 4.

c. Horatius Puluilius, conſul, collega T. Menii Latini, anno ab vrbe 277.

c. Horatius Puluillus., conſul, collega Q. Nautii Augurini, anno ab vrbe 297.

Caius Iulius Cæſar, primus omnium annum ad ſolis curſum accommodauit, vt trecentorum ſexaginta quinque dierum eſſet: & intercalario menſe ſublato, vnus dies quarto quoque anno intercalaretur, quem Biſextum vocant. Cauſa autem huius nominis eſt, quòd duobus continuis diebus, bis dicimus Sexto calendas Martias, duos videlicet dies pro vno computantes. Hic Cæſar plura geſſit prælia, quàm quiſquam recenſere poſſit. Cuius geſtorum catalogum vide apud Plutar. in eius vita.

c. Iulius Tullus, conſul, collega P. Pinarii. Ruffi, anno ab vrbe 265.

Iulius Tullus, conſul, collega M. Greganii Macerini, anno ab vrbe 308. II. conſul, & collega L. Virginii Tricoſti, anno ab vrbe 320,

c. Iulius Tullus II. tribunus militum, anno ab vrbe 353.

c. Iulius, decemuir, anno ab vrbe 303.

c. Iunio Bruto, dictatore deſignato, actum fuit nihil, anno ab vrbe 443.

c. Iunius Brutus, conſul, collega L. Poſthumii Metelli, anno ab vrbe 462. II. conſul, collega P. Cornelii Ruffini, anno ab vrbe 476.

c. Iunius Brutus Bubulcus, conſul, collega Q. Æmilii Barbulæ, anno ab vrbe 437. II. conſul, collega P. Papyrii curſoris, anno ab vrbe 442. III conſul, collega Q. Æmilii Barbulæ, anno ab vrbe 444. dictator, anno ab vrbe 452.

c. Iunius Syllanus, conſul, collega T. Furnii, anno ab vrbe 737.

c. Iunius Syluanus, conſul, collega P. Corn. Dolabellæ, anno ab vrbe 762.

c. Lælius conſul, collega Q. Seruilii Cæpionis, anno ab vrbe 624.

c. Lælius Aphricanus, conſul, collega L. Cornelii Scipionis Aſiatici, anno ab vrbe 564.

c. Licinius Craſſus, conſul, collega L. Æmilii Pauli, anno ab vrbe 586.

c. Licinius Geta, conſul, collega Q. Maximi Biburni, anno ab vrbe 638.

C. Licinius Stolo Caluius, magiſter equitum anno ab vrbe 387. tribunus militum, anno ab vrbe 388. conſul, collega Sulpitii Petici anno ab vrbe 362. quo tempore peſtis horrenda graſſata eſt, Eutrop. lib. 2. II. conſul, collega e-

iuſdem Sulpitij, anno ab vrbe 395.

c. Licinius Varus, conſul, collega P. Cornelij Lentuli caudini, anno ab vrbe 517. Portentorum temporis illius meminit Eutropius.

c. Liuius Druſus, conſul, collega P. Scipionis Africani Æmiliani, anno ab vrbe 607.

c. Liuius Salinator, conſul, collega M. Valerij Meſſalæ, anno ab vrbe 566.

c. Luctatius Catulus cæreonius, conſul, collega A. Poſthumij Albini anno ab vrbe 511.

c. Luctatius Scæuola, conſul, collega L. Veturij Leuinæ, anno ab vrbe 534.

c. Manlius Capitolinus magiſter equitum, cuius tempore Sora capta fuit, ædes Iunonis, Monetæ ædificata, anno ab vrbe 411.

c. Manlius Maximus, conſul, collega P. Rutilij Ruffi, anno ab vrbe 649. Hic cum Q. Seruilio Cæpione à Cimbris victus, atque caſtris exutus fuit. Hoc tẽpore Marius triumphauit de Iugurtha.

c. Manlius V. conſul, collega Lucii Furii Medullini, anno ab vrbe 280. Huius tempore induciæ Veientibus in anno XI. datæ ſunt.

c. Marius Nepos, conſul, collega L. Caſſii Lõgini, anno ab vrbe 647. Bocchum Maurorum regem & Iugurtham fudit. Flor. li. 66. Eutrop. Oroſ. Plutarch. in Marium.

c. Marius Marii filius, conſul, collega cn. Papyrii Carbonis, anno ab vrbe 972. Aduerſus Marium Sylla multis prælijs pugnauit, vicit & occidit. Plutar. in Sylla, & Pompo. Appian. li 1. Eutrop. li. Oroſ. li. 5. cap. 20. Florus li. 86.

c. Marius Cenſorinus, conſul, collega c. Aſinii Galli, an. ab vrbe 746.

c. Marius Coriolanus à tribunis plebis exilio damnatus, anno ab vrbe 263. Eutrop. lib. 1. Liuius 2. Dionyſ. lib. 7. Appian. lib. 2. Hic Coriolanus multas Latinorum ciuitates cepit. Romam obſedit, Veturiæ matris & Volumniæ vxoris cùm imperio tum precibus obſidionem ſoluit, anno ab vrbe 266. Eo tempore templum muliebri Fortunæ conditum & dedicatum fuit.

c. Martius Figulus, conſul, collega P. Scipionis Naſicæ, anno ab vrbe 592. II. conſul, collega L. Cornelii Lentuli, anno ab vrbe 9.. Parum proſperè primùm, hinc fœliciter aduerſus Dalmatas pugnauit. Flor. in. Liui. li. 4.

c. Marius Rutilius, conſul, collega cn. Manlii Capitolini, anno ab vrbe 399. ex plebe dictator, anno ab vrbe 400. II. conſul, collega P. Valerii Publicolæ, anno ab vrbe 40.. conſul, III. collega T. Manlii Torquati, anno ab vrbe 412. Eo tempore pluit lapides, nox interdiu intendi viſa eſt feriarum conſtituendarum gratia, Liuius libro .. Oroſ. lib. 3. c. 4. Eutropius. li 2 IIII. conſul, collega Q. Seruilii Halæ, anno ab vrbe 414. quo tempore ciues reconciliati ſunt. *Lex militaris, ne cuius ſcripti nomen niſi ipſo volente, deleretur, lata: alia quoque plebiſcita dicta fuere*. Liuius libro ſeptimo.

c. Martius Rutilius. conſul, collega. Q. Fabii Rutiliani, anno ab vrbe 445.

c. Menenius, dictator, anno ab vrbe 441.

c. Menius Nepos, conſul, collega L. Furii Camilli, anno ab vrbe 418. Pedum conſules ceperunt, omne Latium ſubegerunt, triumpharunt, ſtatuæ equeſtres conceſſæ, Liuius, Eutrop. lib. 2.

caio Mecœnati: triennio ſupremo, nullo horæ momento intermiſſus contigit ſomnus. Plin. lib. 7. cap. 51.

c. Mutius ciuitatem ab hoſte liberauit, an. ab vrbe 247.

c. Mutius Scæuola, conſul, collega L. calphurnii Piſonis, anno ab vrbe 621.

c. Nautius Rutilius, conſul, collega M. claudij Marcelli, anno ab vrbe 466.

c. Nautius Rutilius, conſul, collega P. Valerij Publicolæ, anno ab vrbe 279. II. conſul collega L. Minutii carbeti, anno ab vrbe 296. Sabinos ſuperauit, Eutrop. lib. 1. Liuius lib. 3.

c. Nautius Rutilius, conſul, collega M. papyrii Mugillani, anno ab vrbe 315.

c. Norbanus Balbus, conſul, collega L. Scipionis Aſiatici, anno ab vrbe 971. Hic à Silla Italiam ingreſſo victus eſt. Flor. li. 85. Eutrop. lib. 5.

c. Norbanus Flaccus, conſul, collega Ap. Claudii Pulchri, anno ab vrbe 716.

c. Norbanus Flaccus, conſul, collega c. Cæſaris Octauiani, anno ab vrbe 730.

c. Norbanus Flaccus, conſul, collega Druſi Cæſaris, anno ab vrbe 767.

c. Papyrius Balbus, conſul, collega P Manilii, anno ab vrbe 634.

c. Papyrius carbo, conſul, collega c. cæcilii, Metelli caprarii, anno ab vrbe 641. A cimbris qui in Illyricum venerunt, victus atq; fuſus eſt. Flor. li. 63.

c. Papyrius craſſus tribunus militum, anno ab vrbe 371.

c. Papyrius Maſſus, conſul, collega M. Pomp. Mathonis, anno ab vrbe 523.

c. Petilius Balbus, conſul, collega M. Fabii. Ambuſti, anno ab vrbe 396. II. conſul, collega M. Valerii Coruini, anno ab vrbe 410. III. conſul collega L. Papyrii Mugillani. anno ab vrbe 429. Conſulibus de ære alieno grauatis, ne quis in compedibus teneretur, legem tulerunt.

c. Piſo Vopiſcus, conſul, collega Seruilii Aſtæ, anno ab vrbe 866.

c. Plautius Decianus, conſul, collega L. Æmilij Mamerci. anno ab vrbe 426 De Priuernatibus triumphauit.

c. Plautius Proculus, conſul, collega c. Fabii Ambuſti anno ab vrbe 398. Magiſter equitũ, anno ab vrbe 400. ad Salinas, Hetruſcos, Faliſcos & Tarquinienſes vicit, fudit, cæcidit, ac triumphum egit.

C. Plautius Venox, conſul, collega T. Manlii Torquati, anno ab vrbe 409. II. conſul collega L. Æmilii Mamerci, anno ab vrbe 415.

c. Pompeius, Gallus, conſul, collega Q. Verannii anno ab vrbe 801.

c. Pontius Nigrinus, conſul, collega C. Acceroninii, anno ab vrbe 789. Agrippam vinculis iniecit. Ioſeph. li. 18. cap. 15.

C. Pontius, Samnitium imperator, à Q. Fabio Maximo filio Gurgitis ſecuri percuſſus eſt. Flo. Eutrop. li. 2. anno ab vrbe 461.

c. Popæus Sabinus, conſul, collega Q. Sulpitii camerini, anno ab vrbe 761.

c. Popilius Lænas, conſul, collega P. Ælii Ligonis, anno ab vrbe 582. II. cõſul, collega M. Æmilii Lepidi, anno ab vrbe 596.

c. Quintius claudius, conſul, collega L. Genutii clepſinæ, anno ab vrbe 482.

C. Quintius Flaminius, conſul, collega P. Furii Philonis, anno ab vrbe 531. II conſul, collega cn. Seruilii Gemini, anno ab vrbe 537. Pugnâ ad Traſimenum lacum occiditur.

c. Quintius Flaminius, conſul, collega M. Æmilii Lepidi, anno ab vrbe 567.

c. Quintilius, Dictator, annõ ab vrbe 424. eo tempore CLXX. mulieres veneficæ, Romæ deprehenſæ damnatæ fuerunt.

c. Rebelius Germinus conſul, collega c. Fuluii Gemini, anno ab vrbe 781.

c. Scribonius curio, conſul, collega cn. Octauij, anno ab vrbe 6 8.

c. Sempronius Bleſus, cõſul, collega c. Seruilij Cæpionis, anno ab vrbe 500. ciuitates quaſdam ceperunt, maritimam Africæ oram depopulati ſunt: victores Siciliam repetentes circa Palinurum naufragium paſſi ſunt II. conſul, collega Au. Manlii Attici, anno ab vrbe 509.

c. Sempronius Tuditanus, conſul, collega M. Aquilii, anno ab vrbe 626. contra Iapygas primò malè rem geſſit, mox victoria cladem acceptam emendauit. Flor. li. 59.

c. Sentius Saturninus, conſul, collega Sp. Lucretii Cinnæ, anno ab vrbe 375.

C. Seruilius Hala Structus, conſul, collega L. Papyrii Mugillani, anno ab vrbe 329. Tribunus militum, magiſter equitum, anno ab vrbe 148. II. Tribunus militum, anno ab vrbe 349. III. Tribunus militum, anno ab vrbe 354.

C. Seruilius Portius, tribunus militum, anno ab vrbe 349.

C. Seruilius Priſcus, conſul, collega L. Æmilii Mamerci, anno ab vrbe 276.

c. Seruilius Structus, tribunus militum, anno ab vrbe 338. II. tribunus militum, anno ab vrbe 339.

C. Seruilius Tucca, conſul, collega L. Cælii Metelli, anno ab vrbe 469.

c. Sextilius, tribunus militũ, anno ab vrbe 337.

c. Silius, conſul, collega L. Munatii Planci, anno ab vrbe 765.

C. Suetonius Paulinus, conſul, collega L. Teleſſini, anno ab vrbe 818.

C. Sulpitius Galba, conſul, collega D. Hatterij Agrippæ, anno ab vrbe 774.

C. Sulpitius Galba, conſul, collega P. Popilii, Lenatis, anno ab vrbe 622.

C. Sulpitius Gallus, conſul, collega C. Fundanii Funduli, anno ab vrbe 510. Perpetuum ſub his conſulibus cum Pœnis bellum fuit.

C. Sulpitius, Gallus, conſul, collega M. Claudii Marcelli, anno ab vrbe 588. Ligures ſubegit, Florus. li. 46.

C. Sulpitius Longus, conſul, collega P. Ælii Pæti, anno ab vrbe 419. quo tempore Minutia Veſtalis virgo ob inceſtum viua defoſſa eſt, Oroſ. li. 3. cap. 9. Eutrop. li. 2.

C. Sulpitius Longus, collega M. Pætilii Libonis, anno ab vrbe 441.

C. Sulpitius Paterculus, conſul, collega A. Atilii Calatini, anno ab vrbe 490. quo tempore Annibal ſenior à Romanis victus, & à ſuo exercitu in cruce ſublatus eſt.

c. Sulpitius Peticus, conſul, collega C. Licinii Stolonis Caluii, anno ab vrbe 392. II. conſul, cum eodem Licinio, anno ab vrbe 395. III. conſul, collega M. Valerii Publicolæ, anno ab vrbe 401. Ambo patricij, contentione de conſulatu vicerunt patres. IIII. conſul, cum eodem Publicola, anno ab vrbe 403 V. conſul, collega T. Quintii Pœni, anno ab vrbe 405. Tribunus militum, anno ab vrbe 374. Dictator, anno ab vrbe 398. Interrex, anno ab vrbe 400.

C. Terentius Varro, conſul, collega L. Æmilii Pauli, anno ab vrbe 538.

C. Valerius Flaccus, conſul, collega M. Herennii. anno ab vrbe 661.

C. Valerius Potitus, conſul, collega M. Æmilii Mamerci, anno ab vrbe 346. Equi C. aruentanam ceperunt, quam rurſus pulſis hoſtibus Valerius recuperauit. Tribunus militum, ano ab vrbe 341 II. Tribunus militum, an. ab vrbe 340. III. Tribunus militum, anno ab vrbe 353.

C. Valerius Cotta, conſul, collega P. Seruilii Gemini, anno ab vrbe 505.

C. Veturius, Tribunus militum, anno ab vrbe 380. II. Tribunus militum, anno ab vrbe 385.

c. Vlbius Panſa, conſul, collega A. Hirtii anno ab vrbe 711.

C. Viſpanius Apronianus, conſul, collega L. Fonteii Capitonis, anno ab vrbe 71 . eo tempore Nero matrem Agrippinam inceſtu contaminauit, eámque interfici iuſſit: hinc leuitate in alios crimen abſtergere conatus, Sueto. in Neron. Tacit li. 14. De his vide Plutarchum & Liuium, li. 6.

Calabaſtores, Africæ oppidum. Procop.

Calaber, Iouis filius frater Tænari & Cæteſti Steph

Calabria, vulgò *Terre de labour*, & olim magna Græcia, Pythagora philoſophorũ primo an-

ſignis inſula, quam veteres Meſapiam à duce Meſapo, Peucetiam à Peucetio Oenotri fratre dixere. Eſtque proxima Siciliæ, à quo Pharo breui maris tractu diiungitur. Ouidius lib. 3. de Arte.

Ennius emeruit Calabris in montibus hortos.

Ea ἀπὸ τοῦ κάλλος & βρίθω, quoniam ſit regio oneroſa, & plena omni genere bonorum, dicitur. Ibi bis in anno arbores proferunt fructus. In ea ſunt Brunduſium, Hydrus mons, & Salentini campi, Steph. Hæc Strab. lib. 6. Meſſapia, & Iapygia, & Calabria, Salentina dicitur parua inſula iuxta Cretam: diſtatque à Calauro Neptuni filio, ſtadiis circiter xxx. Steph. Vide Salentini, & infrà Calauria. Huius regionis incolæ Calabri dicuntur, fructibus imprimis abundantes, quos quoniam hoſpitibus obtrudebant, ſibi alioqui nulli vſui futuros, factum eſt, vt dona Calabri hoſpitis in prouerbium ceſſerint, pro nullius pretij muneribus, quæ donanti oneri magis ſunt, quàm vſui. In Calabria natus eſt Ennius poëta, Rudiis ignobili oppido: vbi & hortos amœniſſimos poſſedit.

Calabrites, Achaiæ vrbs in Peloponneſo. Laonicus lib. 9.

calabrus, calabriæ fluuius. Pauſan.

calabrya, in Aſia minori locus, ſic dictus à bonæ aquæ ſcaturiginibus. Zonar. curopalates.

calachana, Armeniæ minoris regio. Strab.

calacta, Siciliæ lateris Septentrionalis vrbs maritima, Ptolem. *Acque dolci* Leandro. *Calora*, Nigro S. *Marco*, Fazello.

Calectena, regio in Aſſyria. Strab. lib. 16. in deſcriptione Aſſyriæ. Calacina, Ptolemæo.

Calacticus ſinus, circa Hiſpaniam Bæticam. Sex. Auienus.

caladamum, Callaicorum Bracariorium vrbs inter Aſturicam & Bracarum. Ptol. Anton.

calæ, larum, ciuitas in India.

calæ, inſula ante Taprobanam. Ptol.

calægia, Germaniæ oppidum. Ptolem. quod Petr. Appianus *VVitemberg* interpretatur. In Saxonia ſitum eſt, ad Albim fluuium.

calæi, inſulæ ſunt in oſtio ſinus Perſici. Arrianin. Periplo.

Calænus, fons Lyciæ, aliàs calibus. Steph.

Calagna, Colonia eſt apud Onuphrium ex Frontino.

Caligerina, Vaſconum in Hiſpania Tarraconenſi vrbs. Ptol. Calaguris Straboni eſt. Calaborra eam appellat. Varrerius.

Calagorgis, Galliæ Aquitanicæ vrbs. Anto. nonnulli putant Bigerriones eſſe Cæſaris.

calaguris fibulatia, in Hiſpania Vaſconum vrbs eſt. Plin.

Calaguritani, Hiſpaniæ populi, quorum alijs Subulacenſes cognominantur, alij Naſaaci. Pli. lib. 3. cap. 3.

Calagurium, ciuitas Hiſpaniæ in Vaſconibus collocata. Hinc calaguritani qui eam habitant.

Calais, Boreæ ex Orithya coniuge filius alatus, qui vnà cum Zete fratre ſimiliter alato cum Argonautis Colchos profectus eſt. Qua in expeditione cùm à Phineo rege humaniter eſſent accepti, Harpyias, quæ epulas eius fœdabant, perſequi conſtituerunt: quas cùm & alarum auxilio, & ſagittandi peritia in Plotas vſque inſulas fugaſſent, ab Iſide admoniti ſunt, ne Iouis canes vlteriùs perſequerentur. Inde itaque retrorſum conuerſi, duas illas inſulas, in quibus Harpyias reliquerunt, à conuerſione ſua Strophadas appellarunt, cùm antea Plotæ dicerētur. Poſtremò ab Hercule occiſi dicuntur, & in ventos commutati, qui Caniculæ exortum dies ferè octo præueniunt: vnde & πρόδρομοι id eſt, præcurſores appellantur. De his Ouid. li. Metam.

Barbáque dum rutulis aberat ſubnexa capillis,
Implumes Calaiſque puer Zetéſque fuerunt.

Calama, Africæ vrbs inter Conſtantinam & Hippon. Oroſ. huius ſæpe meminit D. Auguſt.

calama, carmaniæ vicus littori vicinus. Arria.

calama, vrbs Meſſenæ in Peloponneſo. Steph. ex Polybio.

Calamenthe, vrbs Libyæ, vel Phœnicū, Steph.

Calaminæ inſulæ ſitæ ſunt in Thorrebia palude ſeu lacu, quem Nympheum vocant, appellantúrque Nympharum inſulæ, quæ quia tibiarum cantu in ambitum mouētur, calaminæ à calamis dictæ ſunt: atque item Saltares, quoniā in ſymphoniæ cantu ad ictus modulantium pedum mouentur, vt Plinius ſcribit: tametſi à calaminis diſtinguere videtur Cælius li. 9. cap. 3.

Calaminæ, inſulæ in Libya, quæ non ventis ſolùm, ſed etiam contis quò libeat pulſæ multorum ciuium Mithridatico bello fuere ſalus. Plin. lib. 2. cap. 95.

calamis, calamidis, cælator egregius, Pli. lib. 34. cap. 7. Ouidius eum calaim vocat.

Vendicat vt Calais laudem quos fecit equorum.

Calamiſus, Locrorum oppidum. Plin. libro 4. cap. 3.

calamoboas, Antipater cognominatus eſt. nam cùm nec vellet nec poſſet congredi cominus cum carneade, qui magna vehementia inuehebatur in Stoicos, ſemet ad ſcribendum vertit: multóſque libros edidit maledicos, in quibus paſſim contradicebat carneadi. Ergo non linguâ, ſed calamo vociferabatur. Eraſm.

calâmona, Ægypti & Arabiæ oppidum libro Notit.

calamos, Aſiæ oppidum in ora ſubiecta Libano monti. Plin. li. 5. cap. 20. vrbs item Phœniciæ, Polyb.

calamos, ciuitas Babyloniæ, Steph.

calanus, Philoſophus ex Gymnoſophiſtis Indis, qui ſecutus Alexandrum Magnum extra Indiæ fines, cùm apud Paſagardas ægrotare cœpiſſet, facta pyra, & aurea lectica ſuperimpoſita, in ea cubans combuſtus eſt, ſtramentis o-

pertus. Fertur, cùm Alexander Magnus rogaret eum, ſi quid vellet, dixiſſet, Propediem te videbo: quod etiam contigit. nam in Babylone paucis poſt diebus Alexander mortuus eſt. Arrianus. Inde quemque ſapientem calanon vocant. Suid. De huius diſputatione & interitu plura vide apud Strab. lib. 15.

calani, Indiæ populi, ex quibus oriundos Iudæos tradit Clearchus, apud Euſeb. Præparat. libro 9.

Calaos, Aſiæ fluuius, circa Colophonem. Pauſan.

Cálapis, Pannoniæ memorandus amnis in Saum influens iuxta Siſciam, gemino alueo inſulam ſibi efficiens, quæ Segeſtica appellatur. Plin. li. 4. cap. 25.

calaris, Sardiniæ primaria ciuitas, in quatuor partes diuiditur. Media, quæ fortiſſimo ſepta eſt muro propriè calaris, ea quæ Orientem ſpectat, nouum oppidum: ea quæ Meridiem & Mediterraneum mare reſpicit, *la Gliapola*, ſeu *la Marina*: & quarta, quæ ad Occaſum vergit, Stampax nomintur. Súntque hæ tres partes ſuburbia quædama & appendices vrbis calaritanæ, quæ vulgò *Cagler* dicitur.

caralis, Hirtio; vel carallis, vt Ptolemæus habet; Sardiniæ inſulæ littorale oppidum eſt. Galari, vel caglire hodie. Florus eam vrbem vrbium vocat.

calaritani, Sardiniæ populi, ad meridiem ſiti, à calari oppido, cuius ſuperiùs mentio facta. Plin. lib. 2. cap. 108.

calaritanum, Sardiniæ promontorium Africam ſpectans. Plin. lib. 3. cap. 7.

calarna, vrbs Macedoniæ. Steph.

calarus, inſula, aliàs Alopecia, vel Alopeconneſus, aliàs calerus ciuitas eſt dicta Steph.

calaſaris, pars Ægypti, vnde incolæ calaſirij, & calaſitiæ. Steph.

calaſarna, Lucanorum vrbs, nunc *Capana* in calabria.

calathe, quam alij calathuſam vocant, nomen vrbis ad Herculis colũnas ſitæ. Vide Calathus. Steph.

calathe, Ptolemæo eſt Africæ maioris inſula, iuxta Numidiam. Gaulos, & Galata Plinij eſſe ſcribit Villanouanus, duas tamen inſulas Plinium his deſignare puto. Vide Gaulos.

calathíon, Laconiæ mons. Pauſan.

calathis, this, nomen ciuitatis Ptolemæo & Straboni, à calatho ibi inuento. Inde fuit Hiſter poeta, qui de tragœdia inſignem librũ condidit.

calatara, Bactrianæ populi. Ptol.

calathana, Macedoniæ vicus. Liu.

calathus, filius Iouis & Antiopes, Homerus.

calathûſa, inſula eſt inter Cherſoneſum & Samothracem deſerta. Plin. li. 4. cap. 11. Vide Calathe.

calathúſa, alia inſula in Ponto. Steph Arabiæ deſertæ oppidum. Ptol.

calátibus, vrbs Libyæ. Steph.

calatia, campaniæ fœlicis oppidum eſt, cuius Cæſar & Silius lib. 8. meminit.

calátiæ, Italiæ ciuitas prope Caſſinũ & Bouillas. Plin. lib. 3. c. 5. Steph. *Gaiazzo* Leand.

calatiæ, populi Indiæ. Steph.

calatis, oppidum in maritima regione Ponti, Stephan.

calatis, Thraciæ ciuitas. Plin. li. 4. c. 11. quæ antea Aceruetis vocabatur.

calatum, Albionis inſulæ inter Brigantes oppidum. Ptol.

calauij, campana gens. Liu.

calaurea, ſiue calaria, inſula in ſinu Argolico contra Trœzenem, nulla alia re, quàm morte Demoſthenis nobilior. In hac etenim inſula templum erat Neptuni, quò Demoſthenes, audito Archiæ ſatellitis Antipatri aduentu, confugit, & ne viuus in Antipatri poteſtatem perueniret, hauſto veneno ex calamo, vitam finiuit. In hac inſula Diana ſummis honoribus coiebatur, quam inde calauream cognominat. Ouid. li. 7. Metam.

Inde Calauraea Latoidos aſpicit arua.

Plin. li. 4. cap. 11. De qua prouerbio datus locus, Pro Delo calauria: in mutui beneficij memoriam. Fertur enim Neptunum cum Latona permutationem feciſſe, & data Delo Calauriam habitaſſe. Vide Calabria.

calauria, inſula eſt iuxta Cretam à Calauro Neptuni filio denominata. Eſt etiam vrbs Locrorum, in qua Latona maximè colebatur. Vide Ouid. lib. 7. Metam.

calaurita, vrbs in Peloponneſo. Laonic. lib. 9.

calazophylaces, ſacerdotes erant apud Græcos, qui grandines, quum inſtarent, ſpecularentur: hi enim agni vel pulli ſacrificio auertere credebantur: ſed ſi agnus vel pullus defuiſſet, digitum graphio ſtylóve feriebant: atque inde fuſo ſanguine litabant. Hos Cleon inſtituit, vt videre licet in Gyraldo lib. de Diis Gentium.

calbis, cariæ amnis. Pompon. lib. 1. Doridis regiunculæ in Aſia minori fluuius. Ptol.

calbius, fons Lyciæ, quem & Calænum dicunt Stephan.

calcaria, Locus inter Maſſiliam & foſſam Marianam. Item Angliæ oppidum. Anton.

calce, campaniæ ciuitas. Strab. lib. 5.

calcedon, condita anno ab vrbe 69.

calchas, chantis, Græcus augur, Theſtoris filius (à quo Theſtórides à poetis appellatur) qui cum Græcis ad expeditionem Troiæ profectus eſt: & quoniam diuinandi arte plurimùm præſtabat, eius conſilio multa geſta ſunt. Nam cùm in Aulide Græcorum claſſis aduerſis ventis detineretur, Agamemnonem docuit, qua ratione Dianæ ira placari poſſet, & ex ſerpentis augurio, qui in arborem ſurrepens, duodecim paſſeris pullos vnà cum

mare deuorârat, decimo demum anno Ilium captum iri oſtendit. Exortáque deinde ad Trciam peſtilentia, viam monſtrauit, quâ Apollinis ira poſſet mitigari. Quapropter inter cæteros Achilli acceptiſſimus erat, adeò vt eius præſidio plerumque defenderetur, præcipuè verò cùm ſuadet Chryſeidem patri reddendam eſſe. Tum enim Agamemnon non ſolùm in vatem, ſed etiam in ipſum Achillem incenſus ferebatur. Diruta autem Troia reuerſus cum Amphilocho Amphiarai filio terreſtri itinere. Colophonem (quæ vrbs eſt Ioniæ) cùm in [illegible] Apollinis Clarii extra vrbem apud Sanium in Mopſum præſtantiſſimum augurem incidiſſet, artis peritia ab illo ſéparatus, dolore contabuit, quod propoſita ſibi à Mopſo caprifico (vt refert Heſiodus) aut (vt Pherecides mauult) ſine grauida, coniicere non potuiſſet, quot in illa ficus eſſent, quótve hæc vtero ſuculas gereret: quod tamen Mopſus ſine vllo errore diuinauit. De Calchante vide multa apud Homer.lib.1.Iliad. & Virg.2.Æn.

Hinc Itachus magno vatem Calchanta tumultu
Protrahit in medios, &c.

calciari populi ſunt Tacito, vt quidam exiſtimant, qui *Caltiar* Cliuiæ vrbem ex eo faciunt. Talbiacum alius rectiùs legit, non Caleiari, apud Tacitum.

calcioli, Ptolem. Carſcoli. Plin. vrbs Sabinis proxima.

Calciope, ſoror Abſyrthi & coniux Phryxi, ex quo Cytorum peperit Æetæ regis Colchorum filia. Ouid. in epiſtola Helenæ ad Paridem,

Non erat Æetes, ad quem deſpecta rediret,
Non Ipſea parens, Calciopéque ſoror.

calcoſthenes, Plaſtes laudatiſſimus. Plin lib. 35.cap.12.

caldonitum, promontorium Indiæ propinquũ flumini falſo.

caldius, militari ioco dictus eſt. Claud. Caſar, pro Claudio, quemadmodum & Biberius pro Tiberio, & Mero pro Nerone. Suetonus in Tiberio.

calduba, Turdetanorum in Bætica vrbs.

caleb.i.quaſi cor, aut canis, vel caniſtrum, filius Iephone. Num.13.Ioſ.14.1.Reg.25.qui 1. Par.2.dicitur Calubay, filius Eſron filii Phares filii Iuda.

cale, vrbs Luſitaniæ, hodie *Buerto.* vrbs item Flaminia & in Gallia. Inſulæ etiam maris Ægei, Anton.

caledonia, Britanniæ inſulæ pars, quam hodie Scotiam vocant, vaſtiſſimam olim habens ſyluam, quæ & ipſa Caledonia dicebatur, maximos alens vrſos. Martialis in Amphitheatro. *Nud. Caledonio ſic viſcera præbuit vrſo.* Inde etiam Britanni peculiari epitheto, Caledonii dicuntur à Poetis. Idem, *Quinte Caledonios Ouidi viſure Britannos.*

caledoniæ Syluæ, cuius Ptolemæus aliíque meminerunt, vix reliquiæ hodie ſuperſunt. Nominis duntaxat veſtigia apud Sterlingium oppidum extant.

cale acte, καλὴ ἀκτὴ Cretæ vrbs, & magnus vicus. Steph. Eubææ inſulæ oppidum. Ptolem. Item Siculorum ad mare Tyrrhenum oppidum. Herodot.

caleartius, lacus Africæ. Oroſ.

caledonii, Britanniæ populi, qui montes incolunt aſperos, aquis indigi, & campeſtria deſerta ac paluſtria, ſine ciuitatibus & domibus: agrorum cultu fructibus tantùm & pabulo victitantes. Plura de his vide apud Dionem & Cæl. antiq. lect.li.18.cap.21.

caledonius Oceanus vocatur à Valerio Flacco (à Caledonia fortè ſilua, quæ huic vicina eſt) qui hodie Scoticus dicitur. Duecaledonius à Ptolemæo appellatur.

cale, Cales, ſiue Calees, lium, ſiue Calênum, leni, oppidum Campaniæ non procul à Caſilino, in cuius agro mite & generoſum naſcebatur vinum. Horat.li.4.carm.

Sed expreſſum Calibus ducere Liberum
Si geſtis.

Eſt & in Gallia hoc nomine, quam Saluſtius captam à Perpenna commemorat. Seru. in 7. Æneid.

calecutiani, hodie horrenda adhuc forma diabolum & Satanam colunt & adorãt: quippè cui ſingulis diebus gallum gallinaceum offerunt & ſacrificant, quemadmodum olim Ægyptii Anubi & Mercurio factitare ſolebant. Epulas autem regis, priùs quàm ex iis quidquam deguſtet, Bramini (ſic enim eorum ſacrificuli vocantur) ad idolum Satanæ perferunt, eíque offerunt, ac deinceps rex quantum licet excipit, & comedit, Ludouic. Berthem. lib.2.ca. 22.de Ind.

calecut, Indicarũ ciuitatum præcipua, in continenti ſita, Oliſipone maior, pelago alluitur. Vaſta eſt admodum abſque mœnibus intus pluribus in locis vacat, domus non ſunt contiguæ, inuicem diſtantes plurimùm, lapidibus & calce extructæ, interiores partes ſculptæ, pro imbrice palmis vtuntur, illíſque tegunt ſuas ædes. Fores prægrandes habent, miróque artificio fabrefactas, quas muro cingunt inſtar pomerii. Ibi viſuntur arbores innumeræ, ſtagna & fontes compluſculi, vbi ſæpius & quater ferè interdiu lauantur. Rex Idolorum latriæ mirè eſt addictus, huic incredibilis ſeruitus exhibetur à ſubditis. Cùm egreditur carpento ſeu curru vehitur, quem bini viri ferunt, omni lapidum genere condecoratum. Carpentum ſtipant choraulæ, præcones, buccinatores, & id genus compluſculi. Patritii verò & eminentiores ſuæ ditionis omnes ſequuntur, enſes denudatos & clypeos teretes gerentes, ſagittarii etiam ac velites præcedunt, itinera explorantes, tentorio rex ſic in-

cedens

cedens tegitur: ad quem propiùs qui non accedit quàm ad tres aut quatuor paſſus, cùm verò aliquid porrigunt, ac ſi ſtipem darent elephanto, ab ipſis tremebundis id ramo porrigitur, quoniam regem apud eos tangere nefas eſt. Ditiſſimi & innumeri ſunt in hac ciuitate mercatores, quorum commercia ſunt aromata omnis generis vndequaq; importata: panni ex ſerico omnium generũ, & auro intertexti pluriſariam, ærea autem fabrefacta & ſtanea vaſa plurima, deniq; nihil ferè ibi deſideratur, quod ad humanum cultum pertineat. Cadamuſtus in nauigationibus, & Lud. Patritius Romanus. De eadem prolixè Munſterus L. Coſmographiæ libro 2. cuius verba apponemus: Calecuta, inquit, apud Indos celeberrima ciuitas, cuius ædes alluuntur pelago, mœnibus haud ambitur: verùm ædium circuitu ſex mille continetur, non adhærentibus, vt apud nos, ædificiis, ſed longiori ſpatio diſcretis inter ſe ædibus. Quà verò in longitudinem extenditur, millenis patet paſſibus. Domus ſunt ſpectabiles, quippè quæ ſupra equitis altitudinem ab humo non tolluntur. Frondium plerunque laceramentis cooperiuntur, multis contignationibus. Huius rei cauſam afferunt, quod humo egeſta ad quinos palmos, aqua mox ſcaturire dicitur, ob id nequeunt altiùs fundamenta iacere, quæ contignationibus ferendis ſufficiant. Rex autem Calecutianorum latriæ dæmonum eſt addictus. Habet enim dæmonis imaginem in ſacello ſuo ſedentem, diademate redimito eius capite quod quaterna fulciunt cornua, ore vaſtiſſimo hians, quod dentes præ ſe fert quaternos: naſo eſt deformi, toruis trucibúſque oculis: vultu minaci: aduncas manus harpaginis inſtar habet, pedes verò gallo haud abſimiles. quod quidem monſtrum ingens, & horrendũ qui conſpicantur, pauent cõtinuò. Res eſt ſanè viſu indigniſſima, eadémque admodum horrifica. Sacellum ambiunt picti dæmones & in ſingulo angulo ſedens ex ære viſitur Satanas, ita fabrè factus, vt vndecumque flammeſcere videatur, abſumentibus animas miſerandum in modum flammis: ac Dæmon dextra animam admouet ori, ſiniſtra autem ex inferiore loco aliã corripit. Singulis itémque diebus manè eorum ſacerdotes, qui Bramini dicuntur, memoratum idolum roſacea & huiuſmodi odorifero latifero latice emaculant, ſufficiúntque variis odoramentis procũbentéſque adorant. Sanguinem galli gallinacei per hebdomadem vaſi argenteo, carbunculis ignitis oppleto, indunt, additis ſuffimentis odorum innumeris, thuribulóque accepto adolent largiſſimè thura, tinniente crebriùs interea argenteo tintinnabulo: nec priùs rex ſumit cibum, quàm quaterni ſacerdotes regias dapes dæmoni obtulerint. Porrò, rex pranſurus, humi recubat abſque ſtragulis, ac diſcumbentem ſtantes ſacerdotes ipſum circumſtant, nuſquàm propiùs, quàm ad quaternos paſſus accedentes regis verba ſumma cum reuerentia obſeruantes. Vbi verò edere deſierit, ſacerdotes regias reliquias efferunt corniculis auibus depaſcendas, quas aues nefas eſt lædere: & ob eam cauſam tutò volitant quocumque libuerit. Ducturus rex vxorem, priùs thorum inire non conſueuit, quàm à digniore ſacerdote noua nupta deflorata fuerit: iſtiúſque ſtupri à rege pretium quingentorum conſtituitur aureorum. Primum inſuper locum, poſt regem, tenent ſacerdotes idolorum cultores: his ſuccedunt Naëri, qui non minoris dignitatis ſunt apud eos, quàm olim apud Romanos fuere Patritij. Horum etenim intereſt, enſem, clypeum, arcum lanceámque, cùm prodeunt ferre. Qui deinceps tertiæ claſſis habentur, hi eius loci ſunt apud eos, cuius apud nos ij qui cerdonicam exercent artem, qui quarto, piſcatu victum quæritant: qui quinto, ad eos ſpectat piper, vinum, iuglandéſque colligere. Poſtremi verò ſerunt, & colligunt oryzam, contẽpti à ſacerdotibus, & Patriciis. Adoraturi ante emerſum ſolem, ſtagno lotionis gratia immergunt: ſicque loti nihil priùs contrectant, quàm domi ſuæ preces ad idola fuderint. Profecturo ad bellum regi in expeditione ſunt centena peditum millia, nam equitum ibi nullus eſt vſus, præter elephantorum. Qui regem ſequuntur, vitta ſerica, eadémque coccina caput vinciunt. Prælium inituri, enſe obrotundo, clypeo, lanceis, & arcubus vtuntur. Hæc Munſt.

Calegia, Germaniæ vrbs Ptol. vulgò *Vuittemberg*.

Calem, vrbs inter Olyſiponem & Bracarum. Anton. hodie *Gaia*.

Calem, vrbs Italiæ prope Anconam, Anton. *Caglie* Simlero.

Caléna, Ptol. Britanniæ vrbs, hodie Oxonia, vulgò *Oxenfort*.

Calendæ, primus dies menſis, de quibus Macrob. libro I. Priſcis, inquit, temporibus, antequam faſti à Cn. Flauio ſcriba inuitis patribus in omnium notitiam proderentur pontifici minori hæc prouincia delegebatur, vt nouæ Lunæ primum obſeruaret aſpectum, viſúmque regi & ſacrificulo nunciaret. Itaque ſacrificio à rege & minore pontifice celebrato idem pontifex Calata, id eſt, conuocata in Capitolium plebe, quot numero dies à Calendis ad Nonas ſupereſſent, pronuntiabat, & quintanas quidem quinquies dicto verbo calo, ſeptimanas repetito ſepties prædicebat: & hunc diem qui ex his diebus qui calarentur primus eſſet, placuit Calendas vocari. Hæc Macrob. Erat autem ob cauſam populo quotnam dies Calendarum eſſent, prædici neceſſe erat, vt ſciret, quinam Nonarum dies eſſet futurus, quò confluere in Vrbem populus ſolebat, vt addiſcerent quid eo

menſe in diuinis humaniſque rebus facto opus eſſet. Calendaris Iuno dicta eſt, quod calendarum dies ei ſacer eſſet. Macrob. libro primo cap.14. Idus, inquit, Ioui dedicatæ, calendæ Iunoni, vnde Laurentes calendarum Iunonem appellauere.

Caleni agri in campania ad Maſſicos, dicente Plinio lib.3. Hinc fœlix illa campania eſt. Ab hoc ſinu incip unt vitiferi colles & temulentia nobiles, ſucco per omnes terras inclyto, atque (vt veteres dixere) ſummum Liberi patris cum Cerere certamen. Hinc Setini & Cæcubi obtenduntur agri. His iunguntur Falerni Caleni: deinde co ſurgunt Maſſici, &c.

Calentyn Hiſpaniæ vlterioris oppidum, vbi lateres fiunt, qui proiecti in aquam natant. Plinius.

Calénum, vrbs campaniæ 14. paſſuum millibus è Capua diſtans. In cuius agro vinum optimum & dulce naſcitur. In ea aqua eſt quæ vini modô tumulentos facit. Plin.lib.2.cap.103. Vide calenum. Horat.

Prælo domitam Caleno tu bibes vuam.

Dicta à καλὸς quod eſt bonum, & οἶνος vinum. Iuuenalis,

Occurrit matrona potens, quæ more caleno.

Calênum, oppidum prope Calatias & Bouillas. Plin.lib.3.cap.5.

Calepium, oppidum in Cenomanis, ad 14. lapidem à Bergomo Brixiam verſus, ad colles in ſiniſtra parte poſitus, à bonitate vini denominatum, bonus καλὸς καὶ πίνω, bibo.

Cales, oppidum in Gallia, aliud in Campania, à quo Cales populi iuxta Falernos & Naſſicos. Virg.lib.7.Æn.

Æquora quinque Cales linquunt.

Item Bithyniæ emporium, ad portum Euxinum Arrian. & fluuius Euſtath.

Caleſia, vrbs Italiæ. Steph.

Caleſtra, vrbs littoralis Theſſaliæ, iuxta quam Axius fluuius in mare Ægeum deſcendit. Herodot.lib.7.

Calére, ignobilis inſula inter Samothracem & Cherſoneſon. Plin.lib.4.c.12.

Calentum, vlterioris Hiſpaniæ ciuitas: vbi antiquitus miri admodum fiebant lateres, qui ſiccati, non mergebantur in aquam. Erant enim è terra pumicoſa, cùm ſubigi poteſt, vtiliſſima. Plin.35.cap.14.

Calenus, vates quondam in Hetruria celeberrimus extitit: de quo hunc in modum ſcripſit Plinius libro 28. capite 2. Cùm in Tarpeio, inquit, fodientes (videlicet Romani) delubro fundamenta caput humanum inueniſſent, miſſis ob id à ſenatu legatis, Hetruriæ celeberrimus vates Calenus præclarum id, fortunatúmque cernens, interrogatione in ſuam gentem transferre tentauit, Scipione prius determinata templi imagine, in ſolo ante ſe. Hoc ergo dicitis, Romani, hîc templum Iouis Optimi Maximi futurum eſt? Hîc caput inuenimus? conſtantiſſima omnium affirmatione tranſiturum fuiſſe fatum in Hetruriam, ni à filio præmoniti vati legati Romani reſpondiſſent. Non planè hîc, ſed Romæ inuentum caput dicimus. Iterum id accidiſſe tradunt, cùm in faſtigium eiuſdem delubri præparatæ quadrigæ fictiles in fornace creuiſſent: & iterum ſimili modo retentum eſt augurium. Hæc Plinius.

caletes, Galliæ Belgicæ populi. Strabo ad mare contra Britanniam, ad Sequanæ oſtia pertingere facit: Eorum regionem eſſe putat Diuæus, quæ hodie *Le pays de Caulx* vulgò dicitur in Normandiæ ducatu. Caletum autem vrbs à Ptolemæo circa Picardiæ fines. Caleti & Caletes à Geographis confunduntur, quos ſi quis diſtinguere volet, fortè conciliari poterit tanta locorum & populorum diſcrepantia. Normandiæ enim & Picardiæ fines & populi admodum differunt, Geſoriacum nauale vocatur. Hodie *Calais*. Plin.lib.19.cap.1. Cadurci, Caluti, Ruteni, Bituriges, vltimíque hominum exiſtimati Morini, imò verò Galliæ vniuerſæ vela texunt. Apud hos eſt Itius portus, ex quo breuiſſimus eſt in Britanniam traiectus, cuius frequens eſt mentio in comm. Cæſ.

caleti, populi, linea vela texunt. Plinius libr. 19.cap.1.

caletianus ager, non longè à Volaterranis in Italia. Plinius.

caletum, ſolis Anglicis hominibus inhabitare conceſſum, anno Domini 1362. ditioni verò Gallorum velut poſtliminio reditum anno Domini 1558. quarto Idus Ianuarij. Portus icius apud Cæſarem comm. belli Gall. vulgò *Calais*.

caleua, Albionis inſulæ vrbs, in Attrebatijs. Ptol. hodie *Vvallinford*.

calguia, Arabiæ Petreæ vrbs. Ptol.

cali, Palæſtinæ locus. Ioſ.19.

calianaſſa, & Calianarea, Nymphæ, quarum altera à bene regendo, altera à viris honeſtandis dicta.

calicadnus, Ciliciæ flumen. Plinius libro 5. capite 27

calicandrum eſt Aſiæ minoris promontorium, terminus nauigationis poſitus Antiocho Magno, ab eis ſuperato.

calicœni, Macedoniæ populi. Polybius libro quinto.

calidromus, eſt Achaiæ promontorium, haud longè à ſinu Miliaco.

calicula, vrbs Hiſpaniæ Bæticæ. Ptol Calucula plinio dicta *Oſca*, M Nigro. Eſt etiam eiuſdē nominis oppidum in Turdetanis apud Ptol.

caligij, populi in Arabia. Plin. Vide Calingæ.

caligula, Caius imperat. dictus à Caligis, quas margaritis refertas primus portauit. Auſon. vel potius à caliga militari; qua frequenter in-

exercitu vtebatur ad conciliandos ſibi militum animos. Id enim militibus gratiſſimũ fore credebat, ſi imperatorem veſtibus nihil à gregario milite differre viderent.

Calinda, Lyciæ vrbs. Ptolem. Calymna Straboni, Plinio Calidna.

Calindœa, Mygdonidis in Macedonia vrbs,& Indiæ intra Gangem. Ptol.

calingæ,gentes Indicæ ad mare, quorum fœminæ quinquennes ferunt concipere: octauum autem vitæ annum non excedere. Plin. lib. 6. & 7. cap. 17. & 19.

calingii, Arabiæ felicis, & Aſiæ populi,quibus vicina eſt Ampelone Mileſiorum colonia. Plin. lib. 6. cap. 28.

calingon, Indiæ promontorium. Pli.li.6.c.20.

caliniparia, Indiæ oppidum. Plin. lib. 6. c.17.

Caliordi, Tauricæ, Cherſoneſi populi. Plin.

Calinus, ſtatuarius. Quintilianus.

Calinius Syrius hiſtoricus fuit, qui de geſtis Alexandri ſcripſit.

Caliodi, populi in Taurica regione Scythiæ: de quibus Plin. lib. 4. cap. 12.

Calipos, Luſitaniæ fluuius. Ptol.

Calippia, maris Ægei inſula. Anton.

Califia, Germaniæ oppidum. Ptol.

Caliſſæ, Indiæ populi extra Gangem. Plin.

Callipolis, ſeu Gallipolis, Europæ vrbs eſt ad Helleſpontum, vrbibus Aſiæ oppoſita. Plin. lib. 4. cap. 11.

Caliſto, ûs, vna ex Nymphis pulcherrima, Lycaonis Arcadiæ regis filia, quæ à Ioue compreſſa grauidáque effecta, cùm ſimul cum Diana lauaretur, tumore vteri prodita, & ab ea repulſa Arcadem filium in ſyluis peperit: à quo poſtea Arcadia dicta eſt. Hæc poſteà à Iunone in vrſam commutata, & Iouis miſeratione in cœlo collocata, maiorem efficit Vrſam: quæ & Helice à Græcis dicitur. Propertius lib. 2.

Caliſto Arcadios errauerat vrſa per agros:
Hæc nocturna ſuo ſidere vela regit.

Caliſtus, poeta qui heroico carmine ſcripſit Hiſtoriam Iuliani principis.

Caliſthenes Philoſophus fuit, qui cùm aliquando cum Alexandro liberiùs eſſet locutus, eiuſdem mandato morti adiudicatus eſt: his autem verbis Alexandrum moriens eſt affatus. Si Deus es, beneficia largiri mortalibus, non ſua debes eripere. Si homo, id quod es, te ſemper eſſe cogita.

Calitæ, Libyæ interioris populi. Ptol.

Caliur, Indiæ intra Gangem oppidum. Ptol.

calita, i. refugium, ſiue contractio, aut vox declinans, nomen viri, Eſd. 10.

callaici, Luſitaniæ populi, Gallis finitimi, dicti quaſi Gallaici, quos vt bellicoſos maximè commendat. Strabo lib. 3. Sil. lib. 16. *Euolat ante omnes præpideq; per aera curſu Callaicus Lampen fugit.* hodie Caliciæ regnum.

Callantiani, populi habitantes in ſiniſtris partibus Ponti. Diodor. lib. 19.

callantis, Siciliæ, vrbs, Suidas.

callas, Eubœæ inſulæ fluuius. Strab. Mauritaniæ item Cæſarienſis locus. Anton.

callatebum, Aſiæ propriæ vrbs, in Caria regione. Herodot.

callatia, vel Callantia, Mœſiæ inferioris oppidum. Ptol.

callateria, oppidum eſt Campaniæ, Brunduſium ducens, non procul à Calydio & Beneuento. Strab. lib. 5. Geograph.

callatiæ Indica gens quæ veſcitur parentibus. Herodot.

calle vicus, Senonum in Picenis oppidum. Anton. *Caglio*, Leandro.

calleni, campaniæ Mediterranei populi. Polyb. lib. 3.

callet, Hiſpaniæ oppidum ſtipendiarium, non liberum. Plin. lib. 3. cap. 1.

calliæ, vrbs vna ex tribus Ætoliæ. Item parua regio prope Talantum. Steph.

calliarus, vrbs Locrorum, & à Calliaro Odædoci & Laomones filio. Strab. lib. 9. dicta, quod benè aretur & colatur. Steph.

callias, Athenienſ. Comicus, filius Lyſimachi, qui cognominatus eſt Scœnion, quòd funes ob paupertatem torqueret.

callias Loccoplutus cognominatus, dux Athenienſiũ nobilis, contra Artaxerxẽ miſſus. Suid.

callias Methymneus grammaticus, quem Strabo dicit Alpheũ Sapphóque poetas enarraſſe.

callias, Arcadiæ oppidum. Pauſan. & fontis nomen apud Suidam.

callica, Bithyniæ mediterranea vrbs, Ptol.

callicaris, Indiæ intra Gangem vrbs. Ptol.

callichorus, Paphlagoniæ fluuius. Ammian. & Plin. Item puteus in Attica. Pauſan.

callicles, Statuarius nobilis, cui meminit. Pl. li. 34. c. 8. Alterius Calliclis meminit Quint. l. 1. c. 16.

callicolona, Homero locus Troadis, circa Simoenta fluuium, quem Strabo dicit diſtare ab Ilio 40. ſtadiis.

callicrates artifex, ex ebore formicas, & alia tam parua fecit animalia, vt partes earum cerni non poſſent. Plin.

callicratides, Methymnam vi cepit: ad Arginuſas Peloponneſes victi, fuſi, fugatique ſunt, cecidit Callacratides. Xeno. lib. 1.

callidromus, mons iuxta Thermopylas. Plin.

callifæ, vrbs in Samio. Liu.

calliga, Indiæ intra Gangem oppidum. Ptol.

calligeris, Indiæ intra Gangem vrbs. caſtaldus eam *Cananor* appellat.

callimachus, Poeta Cyrenenſis, Elegiographorum inter Græcos princeps. Scripſit opus inſigne de origine & cauſis ſacrorum, quæ αἴτια inſcripſit argumento non diſſimile ab eo, quod in Faſtis Ouid tractauit. Martialis ad Mamurram, Epig. lib. 10.

Si non vis, Mamurra tuos cognoſcere mores,
Nec te ſcire legas Ætia Callimachi.

Callimachus hiſtoricus Ægyptius, filius Barci & Meſatimæ, diſcipulus Hermocratis Iaſci grammatici, vixit apud Ptolemæum Philadelphum vſque ad Euergetem bibliothecæ regiæ præfectum, omne poematis genus attigit. Conſcripſit in aduerſarium poëma acerbiſſimum, quem ficto nomine Ibin appellat Ouidius. Edidit elegias & epigrammata, & hymnos aliáque complura. Suidas. Horum omnium nihil extat præter elegiam vnam in lauacrum Palladis, & quoſdam hymnos in deos. Lampadem Palladi dicauit, in qua oleum nullo pacto abſumebatur.

Callimachus, alter ſculptor, τηξίτεχνον nominari ſtuduit, quaſi artis interpellatorem, & qui eam in tenuiorem exquiſitiorémque diſciplinam reduxit: τήκειν enim liquefacere conflaréque ſignificat. Nam ipſe primus lapidem perforauit minutatímque tractauit. Pauſ.

Callimachus, Athenienſis dux præſtantiſſimus, prælio cum hoſtibus Perſis cōmiſſo, quámplurimis haſtilibus cùm transfoſſus eſſet, & animam efflaſſet, ſtetit rectus. Plut. in Paral.

Callimedes, Athenienſium Imperator. Diodorus Siculus.

Callinicum, Perſarum oppidum in Euphratis ripa. Procop. & Oſrhœnæ regionis. li. Notit. Meſopotamiæ item. Marcel.

Callinicus, Sophiſta Syrius, vel Arabs, profitebatur Athenis: ſcripſit de cacozelia, de Rhetorica ad Cleopatram, de rebus geſtis Alexandri, & alia quædam, Suidas.

Callinicus, ſacrum genus Herculi dicatum. Cœl. li. 5. cap. 4.

Callinous, fuit primus orator & inuentor Elegiaci carminis, teſte Terentiano.

Callinuſa, promontorium Cypri. Ptol.

Calliope, vna Muſarum, Orphei mater, quæ heroico carmini præeſſe exiſtimatur, à vocis ſuauitate nomen habens καλλὸν enim bonum eſt ὤψ, vox. Virg. in Epigram.

Carmina Calliope libris heroica mandat.

Effertur & Calliopea, quemadmodum Penelope & Penelopea, Virg. 4. Ecloga.

Orphei Calliopea, Lino formoſus Apollo.

Ouid. 5. Faſt.

Calliope, vrbs Parthorum. Steph.

Callipatira, Mulier quædam fuit, quæ quum capitale eſſe fœminis ſciret Olympicorum tempore Alpheum amnem tranſiſſe, mutatis veſtibus gymnaſtico fefellit habitu. Sed quum id poſtea reſcitum eſſet, ignotum quidem eſt Callipatiræ, quòd patrem & fratres habuiſſet Olympionicos. Lata verò in reliquum lex eſt, vt in certamen nulli prodirent gymnaſtæ. Pauſanias. Cœli. li. 14. cap. 5.

Callipia, fons eſt Epheſiorum. Plinius lib. 1. cap. 19.

Callipidæ, Scythiæ Europææ populi ad Hypanim fluuium, Solinus Callipodas vocat; Pomponius Mela Callipidas. Eoſdem Herodotus Græcoſcythas nominat, quòd ex Græcis Scythę facti ſint.

Callipides, Græcus fuit Tragœdorum hiſtrio, qui in ea re ſibi placebat plurimùm: vnde quum Ageſilao regi occurriſſet, arrogantius eum ſalutauit, ſubinde ille ſe oſtentans, & inter aſtantes ſeſe intrudens arbitratus fore vt à rege comiter exciperetur, at is quum grauioribus intenderet, ac ne Callipidem reſpectaret, Non admodum, inquit, noſſe me videris, ô Rex, nec qui ſim, inaudiuiſſe. Reſpondens Ageſilaus, An non, inquit, es Callipides mimus?

Callipius, conſul, collega Ardarubrii, anno ab vrbe 1200.

Callipos philoſophus qui honeſtati voluptatem adiunxit, ſicut & Dinomachus.

Callipolis, vrbs Thraciæ in extremo Helleſponti, à caligula ædificata, à quo nomen ſumpſit, hoc eſt caligulæ polis.

Callipolis, Stephano oppidum eſt Lampſaci, trans cherſoneſum in littore ſitum. Item Tripolis Siciliæ, & Tetrapolis Cariæ. Steph. Vide Strongile.

Callipolis, inſula maris Ægei, vna Cycladum, quę notiore nomine Naxus appellatur. Plin. lib. 4. c. 12.

Callipolis, vrbs Apuliæ, ſita in extremo promontorio longè in mare procurrenti, ſed arctiſſimo Iſthmo, adeò vt in aliqua parte vix curribus peruius ſit. Munita eſt & rupibus ſepta. à continenti vnicus eſt aditus, in quo caſtellum eſt munitiſſimum. A. Galateus.

Callippus, Athenienſis, Platonis auditor, interfectus à Syracuſanis, quòd tyrannidem poſt Dionyſium aggrederetur, & Dionem patriæ liberatorem per proditionem interfeciſſet. Plutarchus in Dione.

Callippus, oppidi nomen ad pontum Euxinum in Europa. Iornand.

Callipygos, Venus dicta eſt à pulchris clunibus: nam cùm duæ quædam viſendæ pulchritudinis puellæ, de natium præſtantia contendiſſent, tandémque placuiſſet rem adoleſcentis cuiuſdam arbitrio permitti, & ille vtraque diligenter inſpecta, natu maiori palmam indixiſſet, cámque coniugio ſibi copulaſſet: occaſionem Syracuſanis præbuerunt, vt ab hac natium altercatione Veneri Callipygæ templum conſtruerent. Palæp. lib. 2.

Callirrhoe, fons in agro Attico nouem habens fiſtulas: vnde & ἐννεάκρουνος dictus eſt. Poetæ alterum ex nomine adiiciunt, Statius 12. Theb.

Et quos Callirrhoë nouis errantibus vndis
Implicat.

Martianus, Fontes, inquit, multi Atticæ, inter quos Callirrhoe prædicatur.

Callirrhoe, fons in Palæſtina calidus, ac mor-

bis ſanandis ſaluberrimus, in quo Herodes morbo horribili ac prorſus deſperato, & cœlitùs immiſſo laborans, perperam ſe ipſum lauit, propter tot ac tanta in homines ſcelerata inhumaniter perpetrata, itémque prope hunc fontem ſita eſt huius nominis ciuitas, quæ quondam Lece vocabatur. Ioſeph. 17. lib. c. 8. Antiq. Iud.

Callirrhoe, filia Lyci, hominis ſanguinarij, & hoſpites immolantis, à Diomede relicta, quem Troia redeuntem benignè ſuſceperat, & paternis liberauerat inſidiis. Plut. li. 3.

callirrhoe, Phoci Bœotii filia, quæ corporis forma, & pudicitiæ gloria inter æquales ſuas & ſocias facilè ſibi primas vendicauit. Hanc triginta numero ex vniuerſa Bœotia, genere & opibus primarii iuuenes ſummo quiſque ſtudio in vxorem expetiſſe dicuntur. Cæterùm pater alias ſemper ex aliis moras complicans & connectens, ac diem de die trahens, illorum vota procraſtinando conſultò fruſtrare videbatur: quamobrem proci, conſpiratione cõflata, Phocum interfecerunt. Hac re palàm facta, callirrhoe clàm aufugiens, tam diu delituiſſe fertur, quoad celebre per vniuerſam Bœotiã adueniſſet feſtum, quod παμβοιώτιον illi vocant. Hãc illa celebritatis occaſionem nacta, obſeruato tẽpore, ſupplex in Palladis conſediſſe dicitur ara, palámque de procis conqueſta ſuis, illorum ſcelus, nefandamque ſui parentis cædem indicauit, nominaque ſingulorum maximo recenſuit eiulatu. Bœotii autem, quotquot ad celebre ſpectaculum aderant, rei ipſius dignitate permoti, cædis patratores, & conſcios, vt ab illis meritas exigerent pœnas, diligentiùs inquirere cœperunt. Hac illi re percepta, ocyùs omnes dilapſi, ad Hippotas, quod oppidum medio Thebarum, coronææque interſtitio erat, celeri fuga perueniſſe dicuntur Expoſtulantibus autem illos poſteà Bœotiis & vt ſibi dederentur, ſummo contendentibus ſtudio, cùm oppidani obaudirent, eóſque reddere nollent, comparato ex ſingulis ciuitatibus delectorum exercitu illorum fines hoſtiliter ſunt ingreſſi, oppidúmque vi captum funditus euerterunt. Procos quidem illos, in poteſtatem redactos, maxima extructa pyra, ſimul omnes in ignem coniectos, combuſſerunt. Fertur quinetiam nocte, quæ illum, in quo hæc geſta ſunt, præceſſit diem, crebras ex vicino Helicohis iugo auditas has fuiſſe voces cuiuſdam, Adſum, Adſum, fortiter inclamantis: procóſque illos tali oſtento perterritos, voces eas interfecti à ſe Phoci eſſe ſibi benè cognitas conſtanter affirmaſſe. Leonic. Tom. li. 2. c. 9. ex Plutarcho.

Callirrhoe, palus Meſopotamiæ ad Antiochiam vrbem. Steph.

callista, inſula maris Ægei, vna Sporadum alio nomine Thera appellata. Plinius li. 4. cap. 12.

callisthe, Vide Thera.

Calliſthenes, philoſophus, Olynthius, Alexandro Magno familiaris ex condiſciplinatu, accitúſque ab ipſo rege, ad prodenda memoriæ geſta eius Aſiatica. Huic nocuit immodica libertas, grauitáſque inuiſa regi: nunquam enim aſſentantium accommodatus ingenio erat. Cùm enim Alexander Magnus ex Perſico bello, ſuperbiæ regiæ more adorari vellet, acerrimus inter recuſantes Calliſthenes fuit, palàm dictitans, Alexandrum non adorandum eſſe: quæ res & illi & multis principibus Macedonum exitio fuit. Nam illum Alexander propter adorationis Perſicæ interpellatum morem, coniurationis conſcium eſſe criminatus, cùm truncatis membris abſciſſiſque auribus ac naſo labiiſque deformatum, cum cane in cauea clauſum circunferri iuſſit, diúque tortum tandem necauit. Is hiſtoriam Philoſophorum, ſecundus à Xenophonte, ſcripſit. Senec. Trogus libro vigeſimo quarto, Plutarchus in Alexandro.

calliſto, vide caliſto.

calliſtratia, Galatiæ oppidum. Ptolem. hodie caſtellas.

calliſtratus vir doctiſſimus, Alexandri à conſiliis.

calliſtratus, nomen ſtatuarii cuiuſdam, Pli. li. 34. cap. 8.

calliſtus, II Pontifex 193. regnauit annis v. menſibus x. anno 1119.

calliſtus III. Pontifex 211. regnauit annis III. menſibus III. anno 1455.

calliſtus xv. Romanorum epiſcopus, regnauit annis v. anno 219.

calliſtus, vnus inter comites Iuliani principis, expeditionis heroico verſu eius hiſtoriam conſcripſit. Volater.

calliteræ, Macedoniæ oppidum in Diſaltia regione. Ptol.

Callixenus ſtatuarius nobilis fuit, qui Olympiade centeſima quinquageſima quinta, quo tempore illorum arx reuixit, quum anteà aliquando ceſſaſſet, floruit. Plin. 34. cap. 8.

callo Ioannes, Conſtantinopolitanus imperator, imperauit annis xxv.

callocerus in cypro res nouas molitus eſt, & oppreſſus.

callona, Lesbi inſulæ vrbs opulentiſſima. Laonic. lib. 10.

calyrias, Tyrantis filius, in agris primus ſacerdotio functus eſt. Euſeb.

calœnum, vide calenthum & caleni.

calon, ſtatuarius, Quint. cap. 10. li. 12. & Pli. lib. 34. cap. 8.

calonis, Ant. vbi legio IX. Ducatus Geldriæ vrbs primaria hodie *Gelre*, Siml.

caloslimis, id eſt bonus, portus Scythiæ Europææ. Portus eſt in Euxino ſuper Tauricos, Pomponius lib. 2.

calones, Militũ ſerui, dicti quia ligneas clauas,

gerebant, quæ Græci καλὰ vocant. Feſtus. At Seruio Calones dicitur, qui militibus ligna portant & impedimēta. Σκευοφόροι Horat. Hunc per vinxerunt Calones atque Caballi, Liu. 3. belli Punici impedimenta ſubſequi iuſſit, Calones, lixâſque & inualidos milites vallum ferre. Quidam tamen Calones à calando deriuant, quòd ad miniſterium aduocarentur: alij à Calendis quòd Calendarum die cibaria pro toto menſe caperent.

Calor, Italię fluuius prope Beneuentum, teſte Liuio & Vibio Sequeſtri, hodie vſque Pugna dicitur, inquit P. Diaconus. Alorlego apud Appianum in Annibalicis. Item lib. 2. Ciuilium.

Culpas, portas a Plinio nominatur in Bithynia. Eius etiam meminit Xenophon, Calpen portum nominans, ſitum inter Byzantium & Heracleam, medio itinere. Ptolemæus & Strabo hoc tractu Calpam fluuium habent. Portus Zagari interpretatur à Pineto in ſuo Plinio Gallico: fluuius Mengrelienſibus Carrathaſſam vocari ſcribit Theuet. vide Bithynia.

Caloſtomum. Plin. commemoratur inter Danubij fluuii oſtia. Vide Brocoſtoma.

Calpe, mons in extremis Hiſpaniæ finibus ad fretū Gaditanū Gibraltar, Cluſio & Aretio. Gebel Tarif (i. mons Tarif) Arabis, vt Beuterus tradit, ambitu quidem non magnus, ſed altitudine ingens, è regione oppoſitam habens Abilam, extremum Mauritaniæ montem, forma & magnitudine non diſſimilē: qui duo mōtes procul aſpicientibus columnarum ſpeciem præbent. Sub hoc nomine ſita fuit Tarteſſus, vrbs vetuſtiſſima, alio nomine Carteia dicta: vnde & Tarteſſia Calpe à poetis appellatur. Auſonius,

Condiderat iam Solis equos Tarteſſia Calpe.

Calpe, Europæ mons. Plin. Vide Abila.

Calpe, Hiſpaniæ oppidum, ad fretum Gaditanum: antiquitus Heraclea dictum, vt author eſt Timoſthenes apud Strabonem.

Galpétus, Syluius IX. Latinorum rex.

Calphi, nomen viri 1. Mach. 11.

Calphurnia, mulier fuit importuniſſima, quæ ſexus ſui verecundiæ oblita, per ſeipſam cauſas egit, adeòque ſe moleſtam iudicibus præbuit, vt occaſionem dederit edicto, quo cautum eſt, ne mulieri in poſterum cauſas agere liceret.

Calphurnia, quónam pacto pro patriæ ſalute à Mario patre ſuo victima diis immolata fuerit, vide dictionem Marius.

Calphurnius Piſo, conſul, collega Ruſtici Bolanii anno ab vrbe 863.

Calphurnius Piſo, conſul, collega. Ruſtici Bolani, anno ab vrbe 863.

Calphurnius Beſtia, nobilis fuit Rom. qui pecunia corruptus, rem aduerſus Iugurtham malè geſſit: huic à M. Cæcilio accuſatore obiectum eſt, quòd vxores ſuas dormientes interemiſſet, Plin. lib. 27. cap. 2.

Calphurnius craſſus, patricio genere ortus, in expeditionem Reguli ſocius in Maſſylos, vt munitiſſimum caſtellum nomine Goræțium diriperet, miſſus eſt: vbi in hoſtium poteſtatem redactus, Saturnio immolandus deſtinatur. Byſaltia, regis filia, iuuenem adamatum, patris à ſe proditi victorem fecit: Calphurnio autem retrò ab eunte, puella ſibi ferro iugulum tranſuerberauit. Plut. in Paral.

Calpurniana, Turdulorū in Bętica vrbs. Ptol.

Caltiorîſſa, Armeniæ minoris vrbs. Ptolem.

Calucones, Rhetiæ populi Ptolem.

Caluba, i. Caninus, aut caniſtrum meum, ſiue totus ipſe in me; filius Eſron filij Phares 1. Para. 2. qui ibidem dicitur Caleb, vt in aliis locis.

Calucula, oppidum Hiſpaniæ Bæticæ ex ſtipendiariis. Plin. li. 3. cap. 1. vulgò *Cabra.*

Caluiſiana, Siciliæ vrbs. Anton.

Caluiſius Tullus, conſul, collega Palmæ, an. ab vrbe 861. quo tempore Plin. 2. Nouocomenſis orator clarus floruit: & tres Galatiæ ciuitates terræ motu erutæ ſunt.

Calumacuma, Africæ propriæ pagus ad Syrtin magnam. Ptolem.

Calupena, Armeniæ maioris regio. Strabo.

Calus, Colchidis fluuius. Arrian. in Periplo.

Caluſium, Tyrrheniæ oppidum. Diod. li. 14.

Caluus, antiquus quidam poeta, cuius meminit Horat. 1. ſerm. 10. Saty.

Nil præter Caluum & doctus cantare Catullum.

Is erat & æqualis Catulli & amicus: nam ad eum 14. epigrammate,

Ni te plus oculis meis amarem.

Iucundiſſime Calue.

Calybe, Thraciæ vrbs. Strab lib. 17. Eam Philippus Amyntæ filius collectis de exercitu ignauiſſimis habitandam conſtituit.

Calycadnus, Ciliciæ fluuius, ad quem Seleuciai ciuitas ſita eſt, iuxta Sarpedonum promontorium. Strab. lib. 14. Item fluuius Iſauriæ. Steph. & fons in Calabria. Pauſan.

Calydium, Italię oppidum in Appia via, Brunduſium ducens. Strab. lib. 5.

Calydna, inſula, quam quidam vnam eſſe cum Calymna putant. Alij Calydnas duas, Leron & Calymnem, quæ ſunt circa Rhodum. Strabo alias ab his Calydnas prope Tenedum conſtituit, alij prope Ceum.

Calydna, Cariæ oppidum, Plin. libro 5. capite, 17.

Calydna, inſula vna è Sporadibus. Plin. lib. 4. cap. 12. Steph.

Calydna, inſula & vrbs Thebæ, à Calydno filio Cæli. Dicitur etiam Calydnus. Stephan. Vide. Calydna & Tenedus.

Calydon, Ætolorum ciuitas, regia Oenei patris Meleagri, diſtās à mari ſeptem millium quingentorum paſſuum ſpatio, Eueno fluuio interfluente diuiſa. Ouid lib. 8. Metamorph.

Et Meleagream maculatus ſanguine Neſſi

Euenos Calydona ſecat.

calydonia, Græciæ regio, quæ olim Æolis dicebatur. Thucyd. lib. 3.

calydonia, ſylua à calydone vrbe illi vicina ſic dicta, in qua Meleager miræ magnitudinis aprum interfecit, quem & ipſi poetæ calidonium aprum vocant.

calydonia, ſylua in Britannia, à qua ſæui leones emittebantur Luc. l. 26.

Tradidit Aonio pauidam Calydonia Neſſo.

Stephano Ætoliæ oppidum eſt, calydone Endymionis aut Ptol. filio Martial.

Nuda Calydonioſic viſcera præbuit vrſo.

Idem,

Quinte Caly'onios Ouidi viſure Britannos.

Siluius lib. 3.

Inque Calydonios primus trahet agmina lucos.

Hinc Calydonius, a, um, & Calydonis, dis. Ouidius,

Plangunt ſe matres Calydonidas.

calydonis, idos, mulier è Calydone. Ouid. in Epiſtolis.

calymna, Steph. inſula quam Scepſius in plurali Calymnas vocat, alij Calymniam: vnde calymniantes. Vide calynda.

calynda, cariæ vrbs. Stephan. circa quem tractum calyndici montes. Herod.

calypſo, Nympha Oceani & Thetydos filia: vel, vt aliquibus placet, Atlantis. Regnauit in Ogygia inſula, & Vlyſſem naufragum hoſpitaliter ſuſcepit. Ouid.

Ah, quoties illum doluit properare Calypſo!

De ea Homer. in Odyſſ. Hæc de ſui nomine inſulam in Ionico mari cognominatam tenuit, propinquam promontorio Lacino: vel, vt aliis placet, in mari Africo. Plin. lib. 3. cap. 10 Ad hanc peruenit Vlyſſes naufragus, vbi vii. annis detentus eſt: licet Ouid. lib. 4. de Ponto ſex tantùm dicat.

An graue ſex annis pulchram vouiſſe Calypſo,
Æquoreamque fuit; &c.

calypſonis inſulam iuxta Puteolos deſcribit Philoſtratus, lib. 8. de vita Apollonii.

calypſus, inſula maris Ionij, ante ora Lacinij promontorij. Ab Homero creditur Ogygia appellata, vt Plinius tradit. Calypſon inſulam habent Bethicus & Oroſius contra Syrtim maiorem.

calytis, vrbs Syriæ. Steph.

camacæ, aliàs Camæ, populi inter Scythicas gentes. Plin l. 6. c 17.

camane, Indiæ intra Gangem vrbs. Ptolem. *Chaul* nonnullis.

camani, Germaniæ populi, Ptol.

camantium, vna ex ſeptem vrbibus Aſiæ minoris, quas Cyrus familiari ſuo Pytarcho largitus eſt. Athenæus.

camalodunum, Britanniæ vrbs. Plinius libro 2. cap. 75.

camara, Indiæ intra Gangem emporium, ſupra promontorium cory. Arrian. in Periplo.

camâra, vrbs cretæ inſulæ. Ptol. Lato prius dicta. Steph.

camaracum, vide Cameracum.

camarata, Mauritaniæ Cæſarienſis oppidum. Anton.

camari, inſula Arabiæ fœlicis. Plin. Camareni, inſulæ. Steph.

camaria, vrbs Italica ab Albanis condita. Vide Camerinum.

camarica, Ptolemæo, Cantabrorum vrbs Hiſpaniæ, alio nomine Victoria dicta.

camarina, Italiæ ciuitas. Strab. lib. 6.

camarina, ſiue Camerina, palus eſt Siciliæ, iuxta oppidum eiuſdem nominis: cuius aquæ cùm fœtore ſuo peſtem generarent, conſuluerunt Apollinem, expediretne ipſis Camarinam exſiccari: quibus ab Apolline reſpõſum eſt, Camarinam non eſſe mouendam. Neglecto tamen oraculo ſiccauerũt paludem, per quam mox ingreſſis hoſtibus, contempti oraculi pœnas dederunt. Hinc manauit Prouerbium, Camarinam mouere, pro eo quod eſt, Sibi malum accerſere. Vide Seruium in illud Virg. 3. Æn.

-- Et fatis nunquam conceſſa moueri
Apparet Camarina procul, campiq; Geloi.

camarinum, vrbs Vmbrorum, Ptol. hodie Camerinum. Vide Camerinum & Camaria.

camatullici, Galliæ Narbonenſis populi. Plinio.

cambádes, vnum ex cognominibus Tauri montis.

cambala, Cambalorum Aſiæ locus eſt in cyſpitetide regione, vbi auri metalla effodiuntur. Strab. lib. 11.

cambalidus, Perſidis mons, Coucaſi ramus in Suſianis. Plin. l. 6. c. 27.

cambate, Galliæ Belgicæ locus, circa Burgundiæ comitatum. Anton.

cambei, gens Illyrica, Appian.

camberichum, vnum oſtiorum Gangis fluminis. Ptol.

cambetis, ab Antonino poſt Auguſtam Rauracorũ proximo loco ponitur. Germanis *Caemps* nominatur, B. Rhenano teſte.

cambetum, Lubenorum ciuitas in Hiſpania Tarraconenſi Ptol.

cambiſtholi, Indiæ populi, circa Indum fluuium, vbi Hidraotes fluuius cum Gange aquas ſuas confundit. Arrian in Indicis.

cambodonum, Vindeliciæ vrbs, Ptolem. hodie Monachum, vulgò *Munchen.*

cambiſena, Armeniæ regio. Strabo libro decimo ſecundo.

cambles, rex Lydorum tantæ voracitatis, vt nocte quadam vxorem quoque abſumpſerit: cùmq; ſummo manè illius manum in ore comperiſſet, ſemet iugulauit. Xanthus apud Cæl. author eſt.

cambolecti, populi Galliæ Narbonenſis. Plin.

lib. 3. cap. 4. & li. 4. cap. 6.

cambloricum, Angliæ vrbem habet Antoninus, quam Cambridg eſſe putat Talbocus.

cambra, Antenoris vxor, Priami mater.

cambræ, cuius Iuuenalis meminit, vicũ Campaniæ eſſe in Italia ad montis Cauri radicem, eúmque hodie Campana vulgò dici docet Ioãnes Scoppa in ſuis collectaneis. Iuuen. Sat. 7.

Occidit miſeros Cambre repetita magiſtros.

Etſi nonnulli Cambre legunt hoc loco: ſed Ponticus Virunius putat Britanniæ inſulæ regionem, eſſe quæ vulgò Zambre adhuc nominatur. Vide Britannicæ.

cambria, ſiue Vvallia, Britanniæ tertia pars eſt, quæ à Lhœgria (ſeu Anglia) Sabrina & Dea fluminibus ſeparatur: omnia alia parte ex Oceano Verginio ſiue hybernico cingitur. Nomen habet à Cambro tertio Bruti filio. Hanc incolæ Cimbri, Angli verò Vvalliam, ſiue Vvalles vocant. Hæc ſola pars Britannicæ inſulæ ſuis antiquiſſimis incolis gaudet, vt qui veri & gneſij Britanni ſunt, auitáque Britannica lingua vtuntur, & Anglici ſermonis (ex Saxonica aliiſque linguis conflati) prorſus ignari. Hanc Cambriam hodie in tres regiones diuidunt: in Venedotiam nempe, Pouiſiam & Debenharthiam, ſub Venedotia etiam Mona inſula, à veteribus celebrata, & pro antiqua Druidum ſede cognita comprehenditur. Incolæ Anglos victu & veſtitu imitantur, & quum ſint laboris impatientes, atque nimium de nobilitatis genere gloriantes, Regis & nobilium famulitio potiùs, quàm manuarijs artibus ſeipſos dedunt. Nuper tamen vrbes habitare, litteris, præcipuè Iuri ciuili operam dare, artes liberales & mechanicas diſcere, mercaturam exercere, terram optimè colere, reliquáque munia publica obire non ſecus ac Angli ſolent. Cambria ab Anglis vi occupata, Anglyſei dici cœpit, id eſt, Anglorum inſula. Cedit hæc, ex veteri inſtituto, filio primogenito regis Angliæ, ei ſcilicet qui regi in imperio ſucceſſurus eſt: dicitúrque à primo natiuitatis die, princeps Vvalliæ.

cambrinus, vir ferocis animi, regnauit apud Thuyſcones.

cambofis, Æthiopiæ vrbs. Plin. li. 6. c. 29.

cambunij, montes in Macedonia ſunt Liuio, quos ab incolis Voluſtana appellari ſcribit. Vide Canaluuij.

cambus, fluuius, cuius Eginarthus meminit; Lazio Auſtriæ fluuius eſt, in Danubium ſe exonerans, Camb dictus vulgò.

cambyſes, Perſarum & Medorum rex, Cyri filius, qui patriis regnis AEgyptum adiecit. Sed offenſus illorum ſuperſtitionibus Apidis cæterorúmque deorum ædes dirui iuſſit. Ad Ammonis quoque templum expugnandum exercitum miſit, qui in Libya deſerta arenis obrutus vniuerſus interiit. Ipſe quoque cùm ſuo ſeſe gladio imprudens læſiſſet, leuiſſimo ex vulnere

mortem oppetiit. Herod. l. 1. Trogus Pompeius Senec. li. 7. Luc. l. 7.

cambyſes, fluuius in Caucaſis montibus ortus ſupra Armeniam maiorem, Septentrionem verſus, per Iberos & Albanos defluens. Plin. lib. 6. capite 13.

cambyſes, nomen fluuij in Hyrcania, qui non procul à mari cum Cyro flumine iunctus, in Hyrcanium ſinum effluit. Mela libro tertio, capite quinto.

cambyſes & Xerxes, regiones Perſicæ, Stephanus.

cambyſſeni, populi. Steph. in Cyropoli.

cambiſu, oppidum fuit inter Nelos & Marchadas, deductis eò ægris exercitus regis Perſarum Cambyſis. Plin. l. 5. c. 29.

camechia, Albaniæ oppidum. Ptol.

Cameia, Manichæorum Metropolis. Cedren.

camelani, Italiæ populi in ſexta regione, Narnienſibus & Nucerinis vicini. Plinius libro tertio, cap. 14.

camelidæ inſulæ duæ in ora Ioniæ regionis, Plin. l. 5. c. 31.

camelitæ, populi in Meſopotamiæ finibus, non procul ab Euphrate, Scenitis proximi, qui diuerſoria habent partim ciſternarum, partim aquæ ductuum aquis abundantia. Strabo lib. Geograph. 16.

camelobofci, Carmaniæ populi Ptol.

camelocomi, populi Arabiæ. Steph.

camenta, Cypri promontorium ſpectans ſolem occiduum.

cameracum, vrbs Belgicæ Galliæ, ad Picardiæ fines, vulgò *Cambray*.

camerinus, conſul, collega Nigri, anno ab vrbe 890.

camerina, nomen vrbis.

camerinum, Piceni vrbs præclara, à curuitate ſitus appellata. Ab ea Camertes dicti, quos Liuius ſcribit P. Scipioni in armanda claſſe, quam in Aphricam duxit, cohortem vnam ſexcentorum militum armatorum præbuiſſe. Vide Camerte.

camerinum, ciuitas eſt ſita in Sicilia: quæ & Camerina & Cameria. Vide Cameria & Camaria.

camerinus, poeta, cuius meminit Ouid. li. 4. de Ponto, eleg. 16.

camérium, Italiæ oppidum, iuxta Collatiam, Plin. li. 3. c. 5.

cameropis, ciuitas Indiæ Strab.

camerte, oppidum Vmbriæ, in Picentinis mõtibus: à quo Camertes, eiuſdem incolæ.

camertes, Volſcentis filius, partium Turni fautor in æneam ditiſſimus fuit. Virgil. l. 10.

camertes, Italiæ populi, in regione ſexta Amerinis vicini. Strab. l. 5. & Plin. l. 3. c. 14.

cameſene, Straboni regio in qua regnauit Cameſis.

cameſes, vel Cameſis, Italiæ indigena, conſors

Iani

Iani quicum illo bonam Italiæ partem Tyberi vicinam poſſedit, potentia ita participata, vt regio Cameſene, oppidum Ianiculum vocaretur. Perottus.

cameſus, Thraciæ vrbs. Phauor. Lexicon.

camicus, vrbs Siciliæ, in qua Cocal⁹ Dædali filius imperauit. Charax hanc vrbem Inycem vocat. Steph. Fluuius itē, Agrigētinos diuidens.

Camigara, Indiæ intra Gangem vrbs. Ptolē.

camileræ, populi iuxta Scenas vrbem, vltra Euphratem. Strabo.

Camilla, Volſcorum regina, Metabi Volſcorum regis & Camillæ filia, quam pater inuidia ſuorum regno pulſus, Dianæ famulam vouit. Quare ab ineunte ætate venationibus eam, & omni amorum genere exercuit: quibus in rebus breui tantopere profecit, vt ſummam ſibi ex re militari laudem pepererit. Tandem cùm Turno aduerſus AEneam ſuppetias ferret, ab Arunte quodam ex inſidiis eſt interfecta: vt latiùs deſcribit. Virg.11. AEneidos,

Pulſus ob inuidiam regno, viréſque ſuperbas
Priuerno antiqua Metabus cum excederet vrbe,
Infantem fugiens media inter prælia belli
Suſtulit exilio comitem, matriſque vocauit,
Nomine Caſmilæ mutilata parte Camillam.

Camillus, puer ingenuus, qui flamini Diali ad ſacrificia miniſtrabat. Antiqui enim Camillos & Camillas vocabant miniſtros & miniſtras impuberes in ſacris. Vnde Mercutius Hetruſ. lingua, Camillus dicitur, quaſi deorum miniſter. Plutarchus in Num. refert Græcos ſcriptores Mercurium ab obſequio Camillum appellaſſe, ſicut puer qui in Iouis templo miniſtrabat.

Camillus, qui & alter Romulus dictus eſt: Romanorum ſuæ ætatis clariſſimus fuit, qui Veios toto decennio obſeſſos per cuniculos cepit. Nec multò poſt, cùm crimini illi daretur, quod albis equis triumphaſſet & prædam iniquè diuiſiſſet, die dicta ab Apuleio Saturnino Tribuno plebis damnatus Ardéam conceſſit. Mox cùm Gallis Senones vrbem diripuiſſent, ipſúmque Capitolium arctiſſima premerent obſidione, abſens Dictator factus collectis ex fuga Romanorum reliquis, Gallos pendendo auro intentos incautos oppreſſit, patriamque in libertatem vindicauit. Poſt hæc Pop. Romanum Veios migrare volentem, & elegātiſſima illa, quæ apud Liuium Legitur, concione retinuit: in qua omnes vrbis dotes laudéſque licet agnoſcere. Tertiùm deinde Dictator creatus, Satricum ſociam Pop. Romani vrbē, ab impetu Latinorum tutatus eſt. Quartùm Dictator ad ſedandam populi ſeditionem factus, valetudinē excuſauit: aliúmque ſibi ſubrogandum curauit. Quintùm Dictator Gallos iterum Romam petentes, & ad flumen Auienem caſtrametatos, ſuperauit. Poſtremò Romæ octogenarius peſtilentia interiit. Virgil.6. Æneid.

Aſpice Torquatum & referentem ſigna Camillum.

Camina, inſula maris Ægæi. Plin.

Caminos, Cyrenaicæ regionis locus. Anton.

Camirus, vrbs in Rhodo, ita dicta à Camiro Herculis filio, quem ex Iole Euryti regis filia ſuſceperat, Homerus in Catalogo nauium. Ab hac inſula Camiræus dictus eſt Iupiter: quòd in ea templū haberet extructum in vertice montis Achabyri, vnde tota Creta conſpici poterat. Paleph. lib.1. Strab. Steph. Vide HIERAPYTNA.

camiſena, Parthiæ regio Strabo lib.11. Eidē, lib.12. eſt Armeniæ minoris regio, & in ea vrbs Camiſa.

Camma, nobilis quædam fœmina è Galatia oriunda, viri ſui mortem à Sinorige illatam ægerrimè ferens, quum apud Galatas in more eſſet, vt qui ineunt ſponſalia, vir ſcilicet & vxor, de eodē poculo bibant, diſſimulato dolore, ſponſalia cum eo in re finxit, venenatúmque poculum illi propinauit: quo hauſto Sinorix & ipſa, læta quòd virum vlta eſſet, mortem obiuere. Alexan. ab Alexand. lib 2. cap.5. ex Plutarcho, de matronis illuſtrib.

Cammania, pars Theſprotiæ (quæ Ceſtrinea poſtea dicta, ex qua Cadmus fluuius Ceſtrinus condita à Ceſtrino Heleni Priamide filio. Steph.

Camœnæ, eædem quæ Muſæ, Iouis, & Memoriæ filiæ, à cantus amœnitate (vt quidam volunt) ita appellatæ. Varro tamen author eſt, ab antiquis Carmœnas & Caſmœnas dictas fuiſſe quæ poſtea abiecto r vel ſ Camœnæ ſunt appellatæ. Virg.3. Ecloga,

Alternis dicetis, amant alterna Camœnæ:

Legitur & Camœna ſing. num. Perſius. Sat. 5.

Tibi nunc hortante Camœna,
Excutienda damus præcordia.

Camolodunum, vide Camulodunum. Eſt Antonino Angliæ vrbs, eadem eſt cum Camudolano, quā Ptolemæus in Trinobantibus ponit. Dion eam Camulodunum & Cinobellini regiam vocat. Camulodunum, Colonia apud Tacitum eſt. Sed Camalodunum per a in ſecūda legit Lipſius, fretus antiqua inſcriptione, in qua hæc eadem quoque Victricenſis colonia appellatur, hanc hodie Colcheſte nuncupari ex Humfredo aliiſque perſuadet. Camulodunum aliud habet Ptolem. apud Briguntes. hoc Plinius Camalodunum dicit, additque à Mena Britanniæ inſula abeſſe circiter ducentis millibus.

Camon, nomen loci Iudicum 10.

Campania, regio Italiæ fertiliſſima, in qua ſummum eſt Liberi patris) vt venuſtè à Plinio dictum eſt) & Cereris certamen: ſic dicta, quòd campeſtris ſit hodie *Terra di Lauaro.* Iuuenalis

Prouida Pompeio dederat Campania febres

Vrbes præcipuas olim habuit Capuam, Neapolim, Cumas, Puteolos, Nolam, aliaſque cõplures. Hinc Campanus. Virg.10. Æneid.

Et Capys, hinc nomen Campanæ dicitur vrbi.
Horatius 1. Serm.

Campanam ob morbum in faciem permulta iocatus.

Campæ, Ciliciæ præfecturæ in Cappadociã oppidum. Ptolem.

Campaſpe, Alexandri magni ex concubinis præcipuè dilecta, quam quum nudam pingi ob admirationem formæ ab Apelle iuſſiſſet, cùmque tum pari captum amore ſenſiſſet, illi eam „dono dedit. Magnus animo, maior imperio „ſui, nec minor hoc facto, quàm victoria ali„qua. Quippe ſe vicit nec totũ tantùm ſuũ, ſed „etiã affectum donauit artifici. Pli. lib.35.c.10.

Campidona, vrbs Germaniæ in Alogia, vulgò *Kampten*.

Campóni, populi inter Aquitanicas gentes. Plin.l.4.c.9.

Campus lapideus, Galliæ Narbonenſis campus eſt, centenum ferè ſtadiorum diametrum habens, lapidibus qui ſinguli manum impleãt, pleniſſimus, ſub quibus gramen exoritur, à quo pecoribus pabuli ſuppeditatur vbertas. In medio ſalſæ ſcatent aquæ, ſaliſque vis magna. Iſte Cãpus Saxoſus Plin. dicitur; Strabo ipſum inter Maſſiliam, & Rhodani conſtituit oſtium. Campum Lapidarium habent Solinus & Marcian, ſed eum in Liguria ponunt. Littus Lapideum à Mela dicitur Liguriæ fines olim Maſſiliã vſque extenſos fuiſſe, ex Trogo Pomp. liquet, vbi ſcribit Maſſiliam inter Ligures & Gallos conditam. Maſſilienſes etiam in Liguria Sempron. locat, húncque Campon Lamonem à Lamone Herculis filio vocat: hodie *La Cran* & Melamboriũ vocari ſcribit Marius Niger: ſed ventum pio Campo accipiunt. Vniuerſa circumadiacens ora, ventis expoſita eſt. Validiſſimè autem Melamborij venti procellis infeſtatur: quo ſaxa ipſa volui traduntur, hominéſque ex curribus excuti, & vi ventorum armis veſtibúſque nudari. Huius rei originem ad huiuſmodi referunt fabulam: Herculem cum Alcione & Bergione Neptuni filiis pugnantem, cùm deficientibus telis in vitæ diſcrimen veniſſet, Iouem patrem oraſſe, vt ſibi tela miniſtraret, ſtatímque imbrem lapideum ea in loca decidiſſe, quo gigantes fuerunt interempti, Strab.l.4.

Campi Diomedis, in Apulia ſiti: eſt & regio quæ Diomedi ceſſit in Apuliæ diuiſione.

Campi, Italiæ oppidum, propè Rauennam, vbi quo annis forum conficitur. Strab.lib.5.

Campi Macri: Lõbardiæ Ciſpadanæ locus, vbi ſolennis conuentus habebatur. *Valle di Montirone* Leandro.

Campi Tiberiani, inter Romã & Tibur. Frõtin.

Campona, Pannoniæ inferioris vrbs, Anton.

Camponi, populi inter Aquitanicas gentes. Plin lib.4.cap.9.

Campſa, vrbs circa Pallenem. Herodot.

Campſari, Africæ propriæ populi. Ptolem.

Campſeonyſis, flumen in Themiſcyræna regione: prope Heniochos populos Plin. lib.6. cap.4.

Campſiani, Germaniæ populi, indigentia laborantes. Strab.lib.7.

Campus piorũ, locus celebris in Sicilia iuxta Catanam, quòd ibi duo iuuenes ſublatos parentes euexerant inter Ætnæ flammas, intacti ab igne. Solin. Pauſan. in Achaie.

Camuniſarbũ, Ponti Cappadocici vrbs. Ptol.

Camus, Syriæ Cœles ciuitas. Polyb.

Cana, turiferæ regionis portus in Arabia felici. Plin.lib.6.c.23: vicus item Arabia, Ioſeph. belli Iud.lib.1.cap.4. item locus in Cœleſyria. Ioſeph.lib.15. Antiq. cap.6.

Camuel, i. ſurrexit Deus, vel ſuſcitauit, aut confirmauit eum Deus: filius Nachor ex Melcha, pater Syrorum. Gen.22.1.Par.27. Filius itẽ Steph. Num.34.

Camulodunum, Angliæ oppidum, ſeu colonia, apud Tacitum. Hanc hodie *Colceſtre* appellari ſcribit Humfredus.

Cana, Strab lib.13. promontorium quod contra lectum conſurgens, Adramyttenum ſinum efficit, cuius pars eſt Eleiticus.

Cana, vrbs Lycaoniæ.

Cana maior, ciuitas in tribu Aſer. Ioſ.14. Lat. zelus vel æmulatio, ſiue poſſeſſio, aut lamentatio; vel nidus, aut arundo. Eſt etiam Cana minor in tribu Zabulon, vbi Ieſus Chriſtus primum ſignum edidit, aquam in vinum commutans, Ioannis 1. & 4.

Cananæus, ſic vocabatur Simon, qui fuit vnus ex duodecim Apoſtolis, & interpretatur Zelotes, aut æmulator, vt habetur Luc.6. Non enim erat ex Canan, ſed ex Cana vico Galilææ, qui in zelũ vel æmulationẽ conuertitur.

Canaan, nomen filij Cam, filij Noah: à quo Cananæus, & mulieres Cananææ.

Canaan, Palæſtinæ gens, quam Suidas Chethæos vocat. vide Palæſtina.

Canaca, Turdetanorũ in Hiſpania vrbs. Ptol.

Canace, Æoli filia, quæ cum Macareo fratre cõcũbens, ex eo concepit, peperitq; filium quẽ cùm per nutricẽ exponi curaret, infœlix ſe ſuo vagitu auo prodidit, qui ob execrandũ filiorum amorẽ inceſtus, infantẽ canib. lacerandũ proiici iuſſit, miſitq; per ſatellitem filiæ gladium, vt eo pro meritis vteretur: verũ quid illa fecerit, non ſatis liquet: Macareus autẽ fugiens factus eſt Apollini Delphici ſacerdos. Ouid. in Epiſtolis.

Canache, Ouid.3. Metamorph. numeratur inter canes Actæonis, quod nomẽ ἀπὸ τῆς καναχῆς, hoc eſt, à clamore & ſtrepitu impoſitũ videtur.

Canæ, Straboni, Locrorum oppidum ſitum in agro Canæo.

canæ, oppidum Eubœæ vel Locridis, iuxta promontoria Leſbi.

canæ, vrbs Tigridis fluuij, vnde cinæus Iupiter nominatus non ſolùm à Cinæ, ſed etiam à canæ. Steph.

canæ, oppidũ Æolidis regionis. Pli. l. 5. c. 10.

canagora, Indiæ intra Gangem vrbs. Ptolo. *Canaga* Caſtaldo, *Cangigu*, Mercatori.

canaius, amnis Æolidis. Plin. 5. cap. 30.

canam, dicta eſt Arabia à Cam, qui in ea cōſedit, à qua Cananæi. Hæc fuit prima gens quæ Deum ignorauit: quia princeps eius & conditor cultum à patre non accepit, maledictus ab eo: itaque ignorantiam diuinitatis minorib. reliquit.

cananæa, Syriæ regio, à Cananæo filio Cam, qui eam regionem, quæ nunc Iudæa nuncupatur inhabitans, à ſe canaam nuncupauit.

c ananitis, itidis, regio.

c-anar, promontorium in Mauritania Tingitana. Anton.

canária, inſula in mari Atlantico Fortunatis propinqua: ſic dicta à magnorum canum multitudine ingenti: Pli. lib. 6. cap. 32. Hodie omnes illæ inſulæ quas veteres Fortunatas dixerunt, vno nomine Canariæ dicuntur, quarum nobiliſſima eſt Palma, (vel Madera) præſtantiſſimo ſaccharo, quod Maderanũ vocatur inſignis

canarii, populi circa Atlantem Africæ montem habitantes, quòd victus canis his promiſcuus ſit. Plin. lib. 5. cap. 1.

canas, oppidum Lyciæ regionis Aſiaticæ. Pli. lib. 5. cap. 27.

canaſida, Carmeniæ vrbs littoris, Arrian. in Indicis.

canaluuii montes in Macedonia ſunt, Ptole. Cambunij à Liuio dicuntur, additque eoſdem ab incolis Voluſtana appellari. Candauiæ mõtes ſunt apud Pliniũ & Strab. habet & Cæſar Candauiam regionem.

canaſtræum, Macedoniæ promontorium, in Thermaico ſinu, Plin. lib. 4. c. 10.

canaſtrum, promontorium proximum Pallenæ vel Thraciæ. Steph.

canath, i. emptio, ſiue poſſeſſio, aut lamentatio, nomẽ vrbis in tribu Manaſſæ, quæ & Nobe dicitur. Num. 32.

cánatha, oppidum in Decapolitana regione quæ Syriæ iungitur. Plin. li. 5. c. 18. Mediæ vrbs. Ptol. & alia vrbs ad noſtram Arabiæ ſita Steph.

canathra, inſula ante Taprobanam. Ptolem.

canathus, fons iuxta Naupliam, in quo quotannis Iuno, vt virginitatem recuperaret, lauabatur: quod mulieres Argiuæ credentes, id factitabant. Pauſ. in Corinth.

canátius, mons eſt excelſus citerioris Hiſpaniæ, in cuius vertice (vt aiunt) eſt lacus profunditatis inperſcrutabilis, colore niger, in cuius fundum ſi quis lapidem aut durum aliquid iecerit, confeſtim tempeſtatem oriri ſcribunt hiſtoriæ, eiuſque in abdito ſpecu palatium eſſe dæmonibus. Bocat.

canauna, regio Arabiæ felicis. Plin.

cancer, poëtæ tragici nomen.

cancer, cri, vnum eſt ex duodecim Zodiaci ſignis, à quadam Cancri piſcis ſimilitudine ita dictum: eò quòd Sol menſe Iunio ſignum hoc perambulans, paulatim incipit à nobis recedere, & curſu retrogrado ferri in modum cancri. Refert Hyginus hunc fuiſſe cancrum, qui à Iunone in Herculem, cum Hydra Lernæa pugnantem, immiſſus fuit: qui cùm pedem eius momordiſſet, ab Hercule occiſus & à Iunone inter ſydera collocatus eſt. Virgilius Ecloga 1.

Aethiopum verſemus oues ſub ſidere Cancri.

canclei, Arabiæ populi Plin. lib. 5. cap. 10.

candace, Heb. & Syr. poſſeſſio munda vel puriſſima, nomen commune omnibus reginis Æthiopum. Act. 8.

candace, Æthiopum regina tempore Augusti maximi animi mulier, tantique in ſuos meriti, vt omnes deinceps Æthiopum reginæ, eius nomine fuerint appellatæ. Plin. lib. 6. c. 29.

candace, alio nomine Iudith, Caxumæ metropolis totius æthiopiæ nata, primùm crucifixi, Dei veri filij, fidem in Æthiopia diſſeminauit, primámque ibi ædificauit eccleſiam, quæ etiam hodie ſtat, nomine Sanctæ Mariæ Syon.

candacia, promontorium in Coo inſula. Strabo libro 14.

candali, Indiæ intra Gangem populi. Ptole.

candania, mons eſt Epiri à Dyrrachio diſtãs 88. mil. paſſuum.

candanum, Iazigum Metanaſtarum vrbs. Ptolem.

candára, vrbs Paphlagoniæ tribus ſchœnis à Gangris diſtans, & Thariba vico, vbi Iunonis Candrenæ templum eſt. Steph.

candaria promontorium eſt in Coo inſula Strabo lib. 14.

candaſa, Caſtellum Cariæ. Steph.

candauia, mons Epiri, Illyriam à Macedonia diuidens. Lucan. lib. 6.

Deuia qua vaſtos aperit Candauia ſaltus, &c.

candauia, mons in Macedonia. Pli. lib. 4. cap. Candauia, mons Illyrici. Macedoniam, Illyricúmque diſterminans Strab. libro 7.

candaules, III. Lydorum rex, anno ab vrbe trigeſimo nono, occiſus à Gyge iuſſu reginæ, eò quòd nudam inſpiciendam ſe Gygi conceſſiſſet, & ſic vxore & regno potitus eſt, anno ab vrbe 69. Herodotus libro primo Iuſt. libro 1.

candax, cis, nomen reginæ Æthiopum. Iuuenalis, *Candacis Æthiopum dicant arcana.*

candebœa, palus in radicibus Carmeli montis, ex qua naſcitur belus amnis. Plin. liber. 36. ca 36.

candei, Arabici ſinus populi, quos Ophiophagos ob id vocant, quod ſerpentibus veſci ſint ſoliti. Plinius libro 6. cap. 29. & Pompo. Mela lib. 3.

candia, olim Creta, inſula maris mediterrannei, maior eſt Cypro, minor autem Sicilia & Sardinia: quibus ſolis in toto mari mediterraneo cedit, interim nobilitate & fertilitate par omnibus. Olim centum vrbibus claram fuiſſe priſci ſcriptores tradunt: earum circiter quadraginta Plinij ætas nouit: hodie verò, Bellonio authore, tres tantùm alicuius nominis habet, quæ ſunt, Candia Venetorum colonia, vide Inſulæ nomen, Canea, & Rhetimo. Ambitus inſulæ quingentorum viginti millium paſſuum eſt. Vbique montoſa, ôbque id incolæ admodum venationibus addicti. Nullus inibi nauigabilis fluuius. Sed neque noxium animal gignit. Maluaticum vinum, quod inde per omnes ferè orbis partes aduehitur, hanc inſulam nobilem reddit. Cupreſſorum arborum ad naues fabricandas hic maxima copia, hodie Venetis paret. Ioui olim conſecrata eſt, quòd eum hîc natum, alitúmque credidit antiquitas. Strabo. Dom. Niger, Vadianus Zieglerus, Bordonius & Bellonius eam deſcripſerunt.

candidum Zeugitanæ regionis, quæ propriè Africa dicitur, promontorium Pli. lib. 5. c. 4. vbi Africæ minoris tria promõtoria facit, quæ procurrentia in altum, duos grandes ſinus efficiũt. Pompo. Mela lib. 1. Vadianus.

candidus, conſul, collega Vuidij Quadrati, anno ab vrbe 837.

candiope, Oenopionis filia & Orionis, ſoror Theodotini, quam cùm frater in venatione in antrum traxiſſet, vim illi intulit, & ex ea Hippolagum ſuſcepit, quod cùm Oenopion reſciuiſſet indignatus, filium exulatum abire iuſſit: qui oraculo edoctus, verſus orientem in Thraciam cum Candiope & paruo filio delatus eſt, ibique ob inſignes virtutes in magno pretio fuit. Aliter Ouidius, vt infrà de Orione.

candiperna, Indiæ intra Gangem oppidum. Ptolem.

Candollica, vrbs Germaniæ in Noticis, hodie *S. Veit* Simlero, cui eadem eſt cum Candalicæ Antonini, & Canabica lib. Notit.

candoum, Germaniæ oppidum, Ptolem.

candrogari, Æthiopiæ ſub Ægypto oppidum in Nili ripa. Plin.

candyba, Lyciæ regionis ciuitas vbi laudatur Oenium nemus. Plinius libro 5. cap. 72. Steph. à Candido Deucalionis filio dictum ſcribit.

candya, Mediæ regionis vrbs. Ptolem.

cane, mons & ciuitas, & ſtagnum, cane promontorium Æolidis, olim Ægeates, Stephan.

canéa, Cretæ inſulæ oppidũ, à Genuẽſibus captum, ſpoliatum atque dirutum. Blond.

canelate, Corſicæ inſulæ vrbs. Ptolem. *Scala di Canelio*, Leandro.

caneſtrinum, locus in Palæſtina. Tyrius libr. 14. cap. 7.

caneganorum, promontoriũ Albionis inſulæ, verſus occidentem. Ptolem. *Lheyn* Camdeno. *Goarth* hodie Humfr. Lhuydo.

canethum, Eubœæ inſulæ locus, poſtea intra muros Chalcidis receptus. Strab. Mons item in Bœotia. Apollon.

canebium, vrbs Cariæ, Cyon pôſt appellata Steph.

canentelum, Ptol. eſt Galliæ Aquitanicæ fluuius Carantonus Auſonii videtur, fortè hodie Charente.

caneus, Nympha Pici Laurentum regis vxor, quæ cùm virum à Circe in auem mutatum ſupra modum lugeret, extabuit, & loco cuidam ad ripam Tiberis, vbi hæc contigerunt, nomen ſuum reliquit, Ouid. 14. Metamorph.

Fama tamen ſignata loco eſt, quem ritè Canentem
Nomine de Nymphæ veteres dixere coloni.

Canidia, vnguentaria fuit Neapolitana, in quam tanquam in veneficam, ſæpè inuehitur Horatius. Vide.

canindana, Iſauriæ vicus. Steph.

caninius, eodem die quo adeptus eſt conſulatum, obiit. Cic. ſeptem enim horarum conſul fuit, in quem iactatum eſt illud ſcomma. Cic. Mira fuit Caninii conſulis vigilantia, qui toto ſuo conſulatu ſomnum non vidit.

C. Caninius, alter eques Rom. quum in Siciliam otiandi cauſa veniſſet, hortóſque à Pithio argentario dolo emiſſet, inſtructos piſcibus & piſcatoribus de induſtria poſitis, poſtera die quum ad eoſdem ipſe amicos inuitaſſet, nullos ibi piſces neque piſcatores reperit Cic. libro 3. Offic.

canis, ſydus eſt cœleſte, oriens XVIII. Cal. Auguſt. occidens autem, ſed non totum, poſt dies quadraginta: quod dierum ſpatium Dies Caniculares appellamus: quo tempore ſydus hoc in medio cœli centro cum Sole coniunctum æſtum conduplicat. Vnde & nomen inuenit, quòd nimio calore mordere quodammodo videatur. Vnde Æſtiferum canem appellat Virgilius 3. Georg. Poetæ fabulantur, canem hunc Europæ cuſtodem fuiſſe, à Ioue illi appoſitum, fideliſque miniſterii gratia in cœlum tranſlatum. Alii Orionis canem fuiſſe volunt, vnà cum hero inter ſydera collocatum. Hyginus de ſignis cœleſtibus.

Canicula, ſtella eſt lucida in ore canis, quæ quòd Canem diem vnum, noctémque vnam anteuertat, à Græcis Procyon, à Cicerone etiam Antecanis appellatur. Hinc caniculares dies dicti ſunt, quibus hæc ſtella in medio cœli centro ſita, & cum ſole coniuncta, æſtum duplicat. Fabulantur poetæ canem hunc fuiſſe Erigones, quæ cùm & Icariam à paſtoribus occiſum, & filiam herilem laqueo vitam finiuiſſe videret, dolore contabuit: ob quam pietatem, Iupiter eam vnà cum Erigone in cœlum tranſtulit.

Caniſtius, curſor Lacedæmonius fuit, qui vno die M. CC. cucurrit. Plin.

Caninefates, populi Batauis finitimi, & eandem inſulam incolentes, qui origine & virtute linguę pares batauis numero ſuperantur. corn. Tacitus *Le pays de Gorchum en Hollande.*

Canini campi Rhætorum ſunt apud Marcell. *Graupundtner* Germanicè, *Griſons* Italicè vocantur, teſte Schudo, voces tres idem ſignificantes. Vide RHAETI.

Canipſa, Arabiæ felicis vrbs. Ptolem.

Canis, Arabiæ felicis fluuius. Ptol.

Canius, vel canis, poeta fuit temporibus Martialis, eíque familiaris, natura ita hilaris, vt ſemper rideret, Martialis lib. 1. Epigramm. ad Maximum.

Canna, Æolidis oppidum, Mela. Liconiæ in cappadocia ciuitas, Ptolem. vrbs inter Cyrrhum & Edeſſam, Antonius. cæne, promontorium vocat Ptolem. canæ Plin. & Strabo qui hoc tractu ſic quoque promontorium ſiue montem appellat, qui & Æga vocatur, à quo mare Ægæum nomen habet, vide Strabon. lib. 13.

Canaba, cyrrheſticæ regionis in Syria vrbs Anton.

Cannaba, Gotthorum dux, à Valeriano trans Danubium interemptus. Oroſ. lib. 7. Eutrop. lib. 9.

Cannæ, vicus Apuliæ, non procul ab Aufidio fluuio, circa quem Annibal Paulum Æmilium & Terentium Varronem conſules ingenti clade ſuperauit, cæſis quadraginta Romanorum millibus, tantóque equitum numero vt tres annulorum modios in ſignum victoriæ carthaginenſem tranſmiſerit. Luc. lib. 7.

--Non illum Pœnus humator
Conſulis & Libycæ ſucceſa lampade cannæ,
Compellunt hominum ritus vt ſeruet in hoſtes.

Canenſes, Italiæ populi, corinenſibus & Collatinis vicini, Romana clade inſignes. Plin. lib. 3. cap. 11.

Cãnemiſares, populi ſunt inſulani, Batauis finitimi Plin. lib. 4. cap. 5.

Canogiza, Indiæ extra Gangem vrbs. Ptol.

Canonium, Angliæ oppidum. Anton. *Canonden* in Eſſexia, camdeno.

Canobus, nauium Menelai gubernator, quo tempore Menelaus ipſe in Ægyptum perrexit, Vide CANOPVS.

Canobus, & canobita, Quintiliano li. 1. Nos verò canopus & canopita. Tacit. lib. 2. Hiſtor. Vide canopus.

canonor, vrbs Indiæ, pulcherrimarum rerum præſtantia celeberrima. Ibi Luſitaniæ rex munitiſſimam habet arcem. Vrbis rex idola colit cum ſubditis, qui Solem, Lunam vaccaſque adorant. Portum vrbs habet vbi conuehuntur equi Perſæ: ſed immania ſunt horum vectigalia. Ager rex aromatum, maximè verò gingiberis feraciſſimus. Oſorius. hiſt. Indic.

canôpicum Zeugitanæ regionis quæ propriè Africa & minor Africa dicitur, oppidum eſt Plin. lib. 6. cap. 4.

canôpicum, Nili fluminis oſtium. Strab. lib. vltim. Plin. l. 3. c. 10. Ammianus lib. 22. Pomponius lib. 1. Vide CANOPITANVM.

canôpus, ciuitas Ægypti, diſtans ab Alexandria c. xx. ſtad. ex qua ortum ferunt claudianum poetam: dicta quaſi canobus à canobo Amyclæo, Menelai nauis gubernatore ibi ſepulto. Nam deuicta Troia in Ægyptum vi ventorum delatus cum Helena, gubernatorem ictu ſerpentis, quem Hæmorrhoida vocant, amiſit, in eiúſque memoriam vrbem condidit, relictis ab iis, qui ad nauigandum inutiles erant: Iuuenalis Satyra 15.

Sed luxuria quã tum ipſe notaui,
Barbara famoſo non cedit turba Canopo.

Item Virg. 4. Geo g.

Nam qua Pellæi gens fortunata Canopi
Accolit effuſo ſtagnantem flumine Nilum,

canopus item, Deus fuit Ægyptiorum, de quo his verbis ſcripſit Ruf. lib. 11. c. 26. Hiſt. eccleſ. Iam verò (inquit) canopi quis enumerare ſuperſtitioſa flagitia poſſet? Vbi prætextu ſacerdotaliũ literarũ (ita enim appellabant antiquas Ægyptiorum literas) magicæ artis erat penè publica ſchola: quem locum, velut fontem quendam, atque originem dæmonum in tantum venerabantur pagani, vt multò ibi maior celebritas, quàm apud Alexandriam haberetur. Sed de huius quoque monſtri errore, cuiuſmodi originem tradant, abſurdum non erit, paucis exponere. Ferunt aliquando chaldæos ignem, Deum ſuum, circunferentes, cum omnium prouinciarum diis habuiſſe conflictum, quo ſcilicet qui viciſſet, hic eſſe deus ab omnibus crederetur. Reliquarum prouinciarum dii, æris, aut auri, argentique, aut ligni, vel lapidis, vel ex quacunque materia conſtabant, quæ per ignem proculdubio corrumperetur. Ex quo fiebat, vt ignis locis omnibus obtineret. Hæc cùm audiſſet canopi ſacerdos, callidum quiddam excogitauit. Hydriæ fieri ſolent in Ægypto fictiles, vndique crebris & minutis admodum foraminibus patulæ, quibus aqua turbida deſudans, defæcatior ac-

purior redditur. Horum ille vnam cera foraminibus obturatis, deſuper etiam variis coloribus pictam, aqua repletam ſtatuit in Deum. Et exciſum veteris ſimulacri, quod Menelai gubernatoris ferebatur, caput deſuperpoſitum, diligenter aptauit. Adſunt poſt hæc Chaldæi: itur in conflictum: circa hydriam ignis accenditur: cera, qua formina fuerant obturata, reſoluitur: ſudante hydria ignis extinguitur. Sacerdotis fraude Canopus Ægyptiorum victor oſtenditur. Vnde ipſum Canopi ſimulachrum pedibus perexiguis, attracto collo, & quaſi ſugillato, ventre tumido: in modum hydriæ cum dorſo æqualiter tereti formaturi. Ex hac perſuaſione velut deus victor omnium celebratur. Nunc verò aduentante ſacerdote Dei Theophilo, nullus profuit ſudòr, nec ceris fraus obtrecta ſubuenit: vaſtata ſunt omnia atque ad ſolum deducta. Hæc Rufinus.

canôpus, ſideris nomen. Plin. li. 6. c. 22. in deſcriptione Taprobanæ inſulæ. Canopo proximum eſt extremum Nili oſtium Aphricam dirimens ab Ægypto, quod ab vrbis huius nomine Canopicum appellatur, de quo ſuprà.

canopus item parua inſula eſt mediterranei maris, Nili oſtio, quod Canopicum vocant, obuia, Menelai gubernator. Canobus ibi fortè moriens nomen inſulæ, illa oſtio dedit. Pomponius Mela. Proinde quum à Canobo dicta ſit, ideò b littera ſcriptum aliquando vocabulum, teſte Quintiliano lib. 1. c. 9. Canopi porrò his verbis meminit Tacitus lib. 2. hiſtoriarum, Condidere (inquit id Spartani, ob ſepultum illic rectorem nauis Canobum, qua tempeſtate Menelaus Græciam petens, diuerſum ad mare terrámque Lybiam delatus eſt.

canopium, oppidum ciuium Romanorum, in Africa Propria, Plin.

canopitanum, oppidum liberum Zeugitanæ regionis, ſiue Africæ minoris, Plin. lib. 5. cap. 4. Vide CANOPICVM.

canouaci, Scotiæ olim populi, qui hodie Leunoſiam, Argadiam & Lornam habitant, Humf. Lhuydus. vereor ne pro Canouaci, Carnouacæ legendum ſit. horum enim Ptol. in hoc tractu meminit.

cantaitæ, Arabiæ populi. Arrian. in Periplo.

canta, vrbs Hiſpaniæ in cantabris. Iſid.

cantabra, fluuius in Indum erumpens, cum tribus aliis quos ſecum trahit fluuiis. Plin. lib. 6. cap. 20.

cantabri, Hiſpaniæ Tarraconenſis populi, Aſturibus finitimi, omnium olim Hiſpanorum efferaciſſimi, nullámque ſine armis vitam eſſe exiſtimantes: quorum regio cantabria, & proximus Oceanus cantabricus appellatur. Sil. Ital. 2.

Cantaber ante omneis hyemiſque, eſtuſque famiſque
Inuictus. Ex mox:

Nec vitam ſine Marte pati: quippè omnis in armis
Lucis cauſa ſita eſt, damnatum viuere paci.

Steph. Strab. lib. 3. Plin. lib. 25. cap. 8. ab Auguſto victi. Horat. 2. Car.

Cantabrum indoctum iuga ferre noſtra.

Hodie Gaſcones, item Vaſcones appellantur, Aliis *Guipuſcoa*, aliis *Biſcaia*.

cantabriæ, lacus, in quo fulmẽ decidit, repertæque fuere duodecim ſecures. Suet. in Galba

cantanus, vrbs cretæ. Steph.

cantanus poëta comicus Athenienſis, cuius fabulas nonnullas commemorat Suidas.

cantharolethros, locus paruus in Thracia, in quo ſcarabei omnes intereunt, ὄλεϑρος enim pernicies, Cantharus autem, ſcarabeus. Plutarch.

cantharium, promontorium à Samo inſula, ſtadiis octoginta a Dracono eiuſdem inſulæ promontorio diſtans, qui traiectus minimus eſt intermediorum, Strabo lib. 14.

cantharus ſignum in cœlo tribus ſtellis conſtans in Aquario. Scribit Laertius deorum colloquia fieri per cantharum & accipitrem.

cantharus, nomen impoſtoris & malefici apud Athenienſes: de quo extat prouerb. Canthara aſtutior.

canthele, vrbs Libophœnicum. Steph.

canthelia, vrbs iuxta Carthaginem Steph.

canthérius, mons eſt in Sabinis. Varro.

canthi, ſinus ad oſtia Indi fluminis. Ptol.

canthus, Abanthis filius inter Argonautas ab Apollonio ponitur, itémque ab Orpheo. Apollonius dicit eum in Libya periiſſe, Flaccus autem in Aea.

cantia, regio Britanniæ inſulæ, vbi ciuitas eſt cantuaria.

cantiani, populi, qui aduerſus Angliæ regem ſeditionem mouerunt.

cantiœbis, vrbs Germaniæ Ptol. hodie Amberga vulgò *Amberg*.

cantium, Britanniæ inſulæ promontorium Orientale, Straboni & Ἀκάντιον Ptolemæo. Hodie Kent vocatur totus illius promontorij tractus, ipſum autem promontorium puto hodie Northforland appellari. Maritima eius pars verſus Orientem Littus Saxonicum poſtea dicta fuit in lib. Notitiarum.

cantium, eſt regio in Anglia ad mare in angulo imi minoríſque lateris ex tribus eius inſulæ lateribus contra Galliam, quò ferè omnes Galliæ naues appellunt, & ad orientem ſolem ſpectat. Ex omnibus autem Anglicis longè ſunt humaniſſimi qui Cantium incolunt, quæ regio eſt maritima omnis, neque multum à Gallica differunt conſuetudine. Huic maritimæ regioni quatuor reges olim præerant, quibus Cæſar quicquid in annos ſingulos vectigalis populo Roman. Anglia penderet, conſtituit. Nunc regnum Angliæ ex voto Henrici

rici Regis, vectigalis Roman. Pontifici fact. eſt. Quæſtórque à Roman. Pontifice in Angliam mittitur, qui cenſum annuum exigat non diſſentiente rege. In Cātio ciuitas eſt metropolis nomen idem retinens: ferè habet omnes Epiſcopos Angliæ ſibi ſuffraganeos: eius Archiepiſcopus Legatus natus eſt: ſimiliter & Eboracenſes, cui in Anglia (quæ eas duas metropoles ſolùm habebat duo tantùm ſubſunt ſuffraganei, quòd omnes epiſcopi Scotiæ, quæ nullum habet Archiepiſcopum, illi ſubiicerentur.

canturiani, populi in Mauritania. Ammia. Marcell.

canizacium, vrbs in Perſamenia. Cedren.

canuccis, Mauritaniæ Cæſarienſis oppidum. Ptolem.

canuchia, fluuius eſt nauigabilis, in Gangem influens. Plin. lib. 6. cap. 18.

c. Canuleius, Romæ Trib. pleb. rogationes duas tulit, vt connubia plebis cum patribus eſſent communia, & alter conſul de plebe crearetur. Liu. lib. 4.

canuſium, Apulorum Dauniorum oppidum, Ptolemæo ad Aufidum fluuium, Plinio & Pomponio teſtibus. Idem eſſe cum Cannarum vico Romanorum clade nobili, aſſerit Leander: cui quo minùs aſſentiar, faciunt Liuius, Strabo, Plinius, qui vtriuſque meminere. Procopius item ſcribit Canuſium diſtare à Cannarum vico viginti quinque ſtadiis, Canuſium etiam rutilæ lanæ ferax erat, quæ ab eo Canuſina dicitur: ex qua qui veſtes geſtabant Canuſinati dicebantur, Martial. lib. 9.

Vt Canuſinatus noſter Syrus aſſere ſudet.

Plinius lib. 3. cap. 11. Strabo lib. 6.

canutius, Dacorum rex, profugis Anglis auxilium tulit.

canútius, II. Aglorū rex XVII. regnauit ann. II.

canutus Dacus XVI. anno ſalutis 1017. imperium totius inſulæ acquiſiuit, regnauit annis XV. Polydor. Olanum Noruegiæ regem, qui Daciam depopulatus erat, vicit, Noruegiam recepit.

canuſium, Steph. maxima vrbium Italicarum. Gentile, Canuſius, Canuſites, Canuſinus.

canytis, vrbs Syriæ. Stephan.

capæ, vrbs Helleſponti. Stephan.

capæus, fluuius in ſuperficie frigidus, infrà calidus. Antigonus in Mirabilib.

capaneus, nobilis Argiuus, maritus Euadnes, qui vnà cum Polynice ad bellum Thebanum profectus, cùm ſcalas muris admouere vellet, à Thebanis lapidibus fuit obrutus. Hinc factus eſt locus fabulæ, Capaneum cùm deorum contemptor eſſet, à Ioue fulmine eſſe percuſſum, Æſchylus in Septem-thebana, & Statius in Thebaide. Vegetius lib. 4. de re militari. Qui

ſcalis (inquit) in obſidione vrbium vtuntur, frequenter periculū ſuſtinent, exemplo Capanei, à quo primùm ſcalarum oppugnatio perhibetur inuenta: qui tanta mole lapidum fuit obrutus à Thebanis, vt fulminibus dicatur extinctus. Ouid. lib. 4. Triſtium,

Cum cecidit Capaneus ſubito temerarius ictu.

capara, Ptolemæo, alio nomine Capera, Luſitaniæ vrbs.

caparcelis, Armeniæ minoris oppidum in præfectura Lauinianenſi. Ptol.

caparatæa, Samariæ vicus, Iuſtino & Euſebio, vnde Menandrum quendam Simonis Magi diſcipulum oriundum tradunt.

caparnaum, fons iuxta Gennaſar lacum, quē nonnulli Nili fluminis venam opinantur. Ioſeph. belli Iud. lib. 3. cap. 12.

caparorſa, Iudææ vrbs, Ptol.

capaſtite, Aſiæ præfectura, quæ alio nomine vocatur nomos. Plin. lib. 5. cap. 9.

cape, Ptolemæo Africæ Propriæ vrbs ad Syrtim minorem ſita. Caps vocat Caſtaldus, Tacape habent hoc loco Lat. Ptol. exmpl. & Plin. l. 18. c. 22.

Capedunū, Scordiſcorum oppidum. Strabo libro ſeptimo *Cappaſtein & Captenberg*. Lazio.

capellatium, Alemaniæ regionis nomen. Amm. Marcel. hodie *Paltz* vel *Pfält ſgraefſchaf* vulgò. Lat. Palatinatus. B. Rhenan. Munſtero tractus, quà itur Francfurto Heidelbergam vulgò *Bergſtraß*.

capēna oppidum vicinum Romæ iuxta fontem Ægeriæ. Hinc Capenates, Italiæ populi, Cluſinis vicini, Plin. lib 3. cap. 5.

Capena, porta Romæ, à Capena vrbe, quam Italus rex ædificauit. Hæc porta & Apia dicta eſt, per quam Capuam itur. Frontinus libro de aquæ-ductu. Iuuen.

Subſtitit ad veteres arcus, madidámque Capenam.

Dicta etiam eſt Triumphalis, quòd triumphantes per eam portam in vrbem inuehi ſolent: hodie portam S. Sebaſtiani vocant.

Caper, fluuius, Laodiceam clariſſimam Cariæ vrbem cum Lyco & Aſopo amnibus alluens. Strabo lib. 12. Plin. capus vocatur, qui etiam eſt Aſiæ minoris fluuius.

Cāper, nomen proprium Grammatici.

Caper vel Caprus, Aſſyriæ fluuius Ptolem.

Caperſana locus circa Zeugma Syriæ. Am. Marcell.

Capertini agri, circa Maſſiliam. Iuſtin.

Caperturi, Comagenæ in Syria vrbs. Anton.

Capeti: arx circa Arzen. Curopalates.

Capetrum, caſtellum circa radices montium circa Theodoſiopolim. Cedren.

Capeus, felicis Arabiæ ſinus, Plin.

Cepetus, Albæ rex Capios filius & Tiberini pa-

ter. Ouid.lib.14.Metamorph.

capha, vrbs Pontica à Turcis expugnata. Egnat.lib.3. Vide THEODOSIA.

caphara, nomen ciuitatis in tribu Beniamin. Ioſue 18. Vide eadem quæ & Caphira dicitur.

caphareus, mons altiſſimus Eubœæ Helleſpontum verſus, impetuoſus & formidoloſus, propter ſcopulorum frequentiam, & crebros vndarum vortices. Hic Nauplius, Eubœæ rex, mortem filij Palamedis Vlyſſis dolo interfecti vltus eſt. Nam cùm Græci Troia diruta redirent, Nauplius facem in montis vertice poſuit, vt locus fidem portus haberet, quò cùm veniſſent, multi naufragium fecerunt. Virgil lib.11.

Sydus & Euboicæ cautes, vltorque Caphareus.

Vnde & Caphareum mare dictum eſt.

caphareum, Eubœæ promontorium. Sunt autem Eubœæ promontoria tria. Plinius lib.4. cap.12.

capharnaum (Caperniaum) iuxta ſtagnũ Genezareth etiam hodie oppidulum in Galilæa gentiũ ſitũ in finibus Zabulõ & Nephtali, Matth.4. Luc.4. in quo CHRISTVS centurionis filium ſanum fecit, Matth.8. in hac CHRISTVS verſatus eſt multum, & plurima miracula edidit, vnde & eius ciuitas appellata eſt. Matth.9. & 11. Egeſippo 3.cap.26. eſt fons in regione Genezaris, Capernaum nomine.

capharſalama, vrbs quæ Antipatrida, 1. Machab.8.

caphartobas, Idumææ vicus. Ioſeph. belli Iudi.3.cap.4. Cahas, Libyæ interioris mons. Ptol.

caphereus, Euboicæ inſulæ promontorium. Ptolem.

caphereus. Vide CAPHAREVS.

capheris, inter deſertas inſulas, quæ inter Cherſoneſum & Samothracen ſunt, numeratur Plin.lib.4.cap.12.

capheretha, muri Hieroſolymitani pars, 1. Machab. duodecimo.

caphita, ciuitas Gabaonitarum. Ioſ.9. Eadem videtur eſſe quæ & Caphaia dicitur.

caphrena, oppidum. Pli li.6.ca.26. Dicta eſt in Zeugmate, Apamia, ex qua Orientem petentes excipit oppidũ Caphrena munitum, &c.

caphthorim, i. ſphæra, ſiue poma, aut vola, vel palma, turturum vel exploratorum, populi qui Cappadoces dicuntur, Geneſ.10.

caphya, vrbs Arcadiæ, à Capy, patre Anchiſæ vel à Cepheo Steph.

capidaua, Myſiæ inferioris vrbs, ad Danubium. Anton.

capillati, populi inter Alpinas gentes. Plin.li.3. cap.20.

capina, Arabiæ felicis inſula in Indico mari. Plinius.

capionis turris, in Hiſpania eſt ad Bœtim fluuium ſita in petra, quã circumcirca pelagus alluit. Ea ſicut Pharus mirum in modum ad nauigantium ſalutem ædificata eſt. Nam quum eiectus ab amne limus vadum reddat profundum, & latentibus ſub aqua ſaxis, locus ipſe promineat, conſpicuo aliquo opus habebat ſigno. Strabo lib. 3.

capis, Colonia Italica. Frontin.

capiſa, Paropaniſi oppidum. Ptolem.

capiſſenæ, Aſiæ populi Capiſſam vrbem habent, quam diruit Cyrus, Plin. lib. 6. c. 33.

capitalia, mons Indicorum altiſſimus. Plin lib. 6. cap.20.

Capitina, Siciliæ vrbs. Cic. in Verrem.

capito, VIII. Hieruſalem epiſcopus, anno ſalutis 165.

capito, Lycius, compoſuit hiſtoriam Iſauricã libris VIII. Epitomas Liuii & Eutropii in Græcum vertit ſermonem. Scripſit res Lyciæ & Pãphiliæ. Volater. lib. 14

capitolias, cauæ Syriæ vrbs, Ptolem.

capitolinus, cognomen M. Manlij, qui ob tyrannidem affectatam de ſaxo Tarpeio deiectus eſt. Item, alterius, qui de Cæſaribus ſcripſit.

capitolinus, conſul, collega Aureliani Augusti, anno ab vrbe 1026.

capitolium, prægrandis arx Romæ, in monte Saturnio ex præda Apiolarum, Latinorũ vrbis à Tarquinio Superbo extructa. Plin. lib. 3. ca.5. Sic dictum à capite hominis ibi reperto, dum fundamenta foderent: antea mons Tarpeius vocabatur, à Tarpeia Virgine Veſtali, quam ibidem Sabini ſcutis ſuis obrutam necarunt. Virg. lib. 9.

Iſte triumphata Capitolia ad alta Corintho: &c.

capitolinus, Iouis cognomen, quòd templum in monte Capitolino extructum haberet, votum quidem primum à Tarquinio Demorathi filio extructum: deinde à Tarq. Superbo, Cæterùm non erat idem Capitolinus hic Iupiter, & Capitolinus tonans: nam illum Tarquinius Superbus, hunc D. Auguſtus, quòd liberatus fuiſſet periculo, cùm in expeditione Cantabrica per nocturnum iter lecticam eius fulgur perſtrinxiſſet, ſeruúmque aurigam exanimaſſet. Sueton. in Auguſto.

capiton, latro, qui cùm aliquandiu latrociniis vacaſſet, pertæſus vitæ, in ſolitudinem ſe contulit, vbi annos 50. durauit in quodã ſpecu.

capitulum, Italiæ vrbs propter Bouillas & Carlatias.

capituria, Thraciæ opidum. Procop.

capnobatæ, populi qui Myſi dicuntur. Strab. li.7. Scribit autem Poſidonius Myſos religioni indulgentes, ab animantibus abſtinere, & eam ob cauſam pecus omne vitare, melle verò & lacte & caſeo veſci. Quúmque tranquillam exagitent vitam, ob deorum culturam deicolæ &

& Capnobatę, i. fumi conſcenſores, nominãtur. Vide notas Iſa. Caſauboni: & Fed. Morelli ad Strab. VII.

caportes, Marmaricæ locus. Anton.

capotana, Ariæ vrbs. Ptolem.

capote, Aſiæ mons, ex quo Euphratẽ oririLicinus Mutianus antiquiſſimus rerum ſcriptor credidit Plin. 5. cap. 24.

cappadocia, Aſiæ regio, quam Ptolemæus tabula Aſiæ prima deſcribit, & Plinius libro 6. ca. 2. & 3. Hodie Almaſia eſt Iacobo Caſtaldo, quę & aliis Leucoſyria dicitur. Strabo tradit Cappadociam in duas Satrapias à Perſis diuiſam, in eam quam propriè Cappadociam, & Cappadociam ad Taurum, item Magnam cognominarunt, & alteram quam Pontum & Cappadocia Ponticam dixere. Hæc Pontica eodem auctore ſub Archelao rege, in quinque præfecturas diſtincta fuit, in Lauinaſenam nẽpe, Sarguſenã, Sarauenã, Cãmanenã, & Morimenã. In totidem quoq; Strabo diuidit eã quã Magnã dixit, ſcilicet in Melitenam, Cataoniam, Ciliciam, Tyanitim, & Iſauritim. Cappadociæ regionibus iungit Plinius lib. 6. cap. 3. Gazazenam & colopenã: liber Notitiarum habet Honoriadem Cappadociæ regiunculam: huius mentio etiam fit in nouellis Iuſtiniani. Appianus de bellis Syriacis nominat quoque Cappadociam Seleucidem à Seleuco rege ſic cognominatam.

cappadocia, Pontica regio, Solino, quę læuo latere vtraſque Armenias, Comagenẽmq; tangens, dextro multis Aſiæ populis circumfuſa, ad Tauri iuga & ſolis ortus attollitur: Euphrates eam ab Armenia maiore diuidit. Appianus, minoris Armeniæ partem, Ptolemæus verò minorem Armeniam eſſe ſcribit. Dicta Cappadocia, à Cappadoce amne, antè Leucoſyria vocata.

cappadócia, Stephano regio Ciciliæ, Sinope vſque ad Euarchum fluuium, qui Cappadociam & Paphlagoniam diſterminat. Herodotus à Cappadoco quodam conditam ſcribit. Diuidebatur olim non in primam & ſecundam, vt nunc (inquit Stephanus) ſed in maiorem & minorem. Extrema pars Tauri Cataonia dicta, à Strabone Cappadocia vocatur. Stepha.

cappadox, amnis in Cappadocia. Plin.

cappagum, Hiſpaniæ Bæticæ oppidum, Gaditani conuentus, Plin. lib. 5 cap. 1.

cappareæ, locus Syriæ in Cyrrheſtica regione. Anton.

capellianus, Mauritaniæ procurator, exercitum aduerſus Gordianum duxit, eum vicit, cecidit Gordiani filius. Hero. lib. 7.

capra, ſignum cæleſte. Hæc, vt poetis placet, Amaltheæ capra fuit: cuius acte educatus eſt Iupiter, quare poſtea rerum potitus, inter aſtra eam collocauit. Cæl. lib. 11. ca. 2. Decimo Calen. Ianuar. ſi Capra occidit manè, tempeſtatem ſignificat.

Capra, meretrix quædam apud Suidam, quæ facetè Capra dicta eſt, quòd Thalli cuiuſdam cauponam facientis bona deglutiſſet, tanquam germina hœdis in paſtum obiici ſolita, quæ thallos Græci vocant. Cæl. lib. 8.

capraria, inſula in mari Tuſco ſeu Liguſtico capris abundans, quam Græci AEilon dicunt: Solinus cap. 9 & Plin. lib. 3. cap. 6.

Capraria Plinio vna ex fortunatis inſulis, quã Niger putat Caſperiam κασπερία Ptolemæi eſſe, & eadem *Forte ventura* interpretatur: vide Pullariæ.

caprarienſes, populi & montes Mauritaniæ Am. Marcell.

Capras, locus in Tuſcia, vbi Totilas interemptus eſt. Procop. libro 3. hodie *Capreſe* vocari ſcribit Leander.

Capraſæ, Calabriæ oppidum Anton. hodie *Tarthaſia* G. Barrio.

capraſia, Padi fluminis oſtium, Plinius libro 3. cap. 16.

capræ, inſula proxima Neapoli, Tiberii principis arce nobilis. Plinius libro 3. c. 6. Suet. in Tiberio.

capreæ, inſula vltra Surrentum Campaniæ vrbem, circiter octo millia paſſuum, nobilis coturnicum multitudine, quæ ex Italia volantes, illic principio Autumni capiuntur. Vide CAPRIENE.

Capreæ palus, ad quã Romulus euanuit. Plutarchus & Cicero.

capretæ, Aſiæ populi, inter Ciliciam, Cappadociam, Cataoniam & Armeniam, vbi fuit poſtea condita Apamia à Seleuco rege. Plinius l. 5. cap. 30.

capria, lacus in deſcriptione Pamphyliæ. Strab. libro 14.

caprianus, mons Siciliæ circa Heracleam. Diodor. in fragmentis.

capricornus, decimum eſt Zodiaci ſignum, quod ſol ingrediens, ſolſtitium facit hybernum. Hunc Pana fuiſſe nonnulli exiſtimant, qui in Ægypto repentino aduentu Typhonis gigantis perterritus, poſteriorem ſui partem in piſcis caudam, priorem in formam hirci commutauit: cuius ingenium admiratus Iupiter, figuram hanc in cœlum dicitur tranſtuliſſe. Hyginus in tractatu de Signis cæleſt. Stellam habet in naſo vnam, in pectore duas, in pede duas, inter ſcapulas ſeptem, in ventre ſex, in cauda duas Cicero 2. De nat. Deor. *Tum gelidum valido de pectore frigus anhelans.*

Corpore ſemifero magno Capricornus in orbe.

caprificialis dies Vulcano ſacer fuit, quo Attici æſtiui mellis vindemias auſpicabantur. Plinius lib. 11 c. 15.

caprilia appellatur ager qui vulgò ad Capræ paludes dici ſolet, Feſto auctore. Meminit eius Liuius lib. 1. & Ouid. Faſt. 2. iuxta vrbem erat.

caprima, Cariæ regionis oppidũ. Diodor. li 19.

capri⁹, vir cui⁹ meminit Horat. 1. Serm. 4. Sat.

capronia, virgo Veſtalis, quæ in ſtupro cõpet-

ta ſuſpendio affecta eſt: oportebat enim eas in virginitate perſiſtere, quæ miniſterio Veſtæ addicebantur.

capros, Aſiæ fluuius, latera vrbis Laodicæ alluens, Plin.lib.5.cap.26.

caprotinam Iunonem, & Nonas Iulias caprotinas veteres dixerunt, quòd Romæ Nonis caprotinis ſub caprifico ſacra fierent. Nam poſt vrbem captam quum ſedatus eſſet Gallicus tumultus, exhauſta rep. finitimi opportunitatem inuadendi Romani imperij nacti, præfecerunt ſibi Poſt liminium Liuium Fidenatum Dictatorem, qui fœciali ad ſe notum miſſo poſtulauit, vt, ſi vellent reliquias ſuæ vrbis non deleri, matres familias & virgines omnes ſibi dederentur. Et cùm Patrum hac de re eſſet anceps deliberatio: ancilla nomine Phyloris aſſumptis cæteris omnibus ancillis, matrumfamilias, virginúmque habitu aſſumpto, nomine dominarũ ad hoſtes tranſijt, perſequentibus cæteris ad rei fidem. Quæ cùm à Liuio in caſtris diſtributæ eſſent, hoſtes plurimo vino prouocarunt, diem feſtum apud ſe eſſe ſimulantes: quibus ſomno obrutis ex caprifico dato ſigno hoſtes trucidati ſunt. Itaque memor. Pop. Roma accepti ab ancillis beneficij omnes iuſſit manumitti, dotemque eis ex publico aſſignauit, diémque ipſum Nonas caprotinas appellauit: ac ſacta annua Iunoni caprotinæ ſub caprifico inſtituit, adhibito lacte ad rei memoriam.

caprullum portus prope montem Ato. Pomponius lib.1.

caprus, portus in Cherſoneſo, Ati montis, & eiuſdem nominis inſula. Strab. epitome.

capſa, Libyæ interioris vrbs, & alia Africæ Propriæ Ptolemæo & Straboni, qui ſcribit deletam in bello quod Cæſar cum Scipione geſſit. Ab Hercule Phœnice conditam, atque à Mario captam tradit Oroſius, lib.5.cap.15.

capſa, vrbs Calcidicæ regionis iuxta Pallantem, Thermæo ſinui vicina. Steph.

capſitani, populi Zeugitanæ regionis, quæ Africa minor dicitur. Plin.lib.5.cap.4.

capſum, oppidum à Marſete per deditionem captum anno ſalutis 561. Agath.lib.2.

caphorim, vide Cappadocia.

capton, Lycius hiſtoricus, qui hiſtoriam Iſauricam ſcripſit.

capua, totius olim Campaniæ vrbs præſtantiſſima, quam Vulturnus amnis interfluit: à cãporum latitudine in quibus ſita eſt, ita dicta. Diodorus eam M. Genutio Agrippa, & Curtio Chilone coss. conditam tradidit: Liuius à Capi Samnitium duce dictam exiſtimat. Alij à Falcone, ſub cuius augurio condita eſt: cui priſca Tuſcorum lingua Capys dicebatur, Virg. à Capy, Æneæ commilitone, qui eam condidit, dictam mauult, ſic ſcribens libro 10. *Et Capys, hinc nomen Capuanæ ducitur vrbis.* Cuius ſententiæ ſubſcribit & Suetonius in Cæſare Dictatore, vrbis huius originem, & nomenclaturam, ad Capyn conditorem referens: in cuius ſepulchro æneam tabulam inuentam tradit, quæ Cæſari necem denuntiabat. Strabo inde dictam exiſtimat, quòd eſſet duodecim campaniæ vrbium caput, hoc eſt, quòd ipſa duodecima reliquis vndecim præeſſet. Hoc certè conſtat, Campaniæ vrbium potentiſſimam fuiſſe, & Punici belli tempore Romanæ vrbis æmulam, agri autem bonitate nulli terrarum poſthabendam: vnde & diuitem Capuam vocat Virg. 2. Georg.

Talem diues arat Capua. Plin. libro 3. capite 5. Caput (inquit) ab vndecimo campo dicta quomodo intelligendum ſit, inibi Hermolaus adnotauit M. Cicero luxus infamia. Capuam notans luxuriæ & ſuperbiæ domicilium eſſe ait in oratione de lege Agraria contra Rullum, &c. item in oratione poſt reditum in ſenatu. De laudibus vrbis Capuæ multa apud eundem Ciceronem in ea Oratione, Sidon,

-- non ſic Bacchæus optimam

Annibal ad Capuam perijt, &c.

Hanc Oſcã priùs vocatã tradit Sẽpronius. Iulia Capua fælix colonia dicitur apud Frontinum Onuphrio teſte. Quæ hodie Capua eſt, diſtat: à veteri duobus millibus p. vt ſcribunt Leander & Carrafa. In veteribus autem ruinis hodie tantùm extare templum D. Mariæ Gratiarum idem narrant.

capudabda, locus maritimus in Byzantio Africæ. Procop.

caput cillanum, Mauritaniæ Cæſarienſis locus. Anton.

Caput Etruriæ, locus maritimus Etruriæ, in confinio Liguriæ. Anton.

caput Padi, Ptol. hodie *Cedrea* dici ait Leander.

caput Tyrſi, Sardiniæ locus. Anton. fortè fons Tyrſi fluminis.

capys, filius Aſſarici, & pater Anchiſæ. Ouid.

Tros eſt generatus ab illo,

Aſſaracum creat hic, Aſſaracúſque Capyn.

capys, qui cum Ænea in Italiam venit, Capuã condidit. Virg. lib. 10.

Et Capys, hinc nomen Capuanæ ducitur vrbis.

Huius meminerunt Dictys Cretenſis, & Dares Phrygius.

capys Syluius, rex Albanorum, & Capeti pater.

capytium, Siciliæ vrbs. Ptol.

carabi, Scythiæ flumen. Plin. lib. 6. cap. 17.

carabia, Myhdonidis in Macedonia oppidum. Ptol.

carabes, Hiſpaniæ vrbs. Appian.

caracates, Germaniæ populi Vangionibus, Tribociiſque finitimi. Tacit.

caracca, Hiſpaniæ Tarraconenſis oppidum in Carpetanis. Ptol. Oppidano, Plutarch. in

Sertorio Characinatos appellat.

caraceni, Italiæ populi. Ptolem.

caracotinum, Galliæ Lugdunenſis locus. Anton.

caræi, Arabiæ felicis populi. Plin.

caraga, Africæ propriæ oppidum. Ptolem.

carallis, & carallia, Iſauricæ vrbs. Steph. caralitis palus in Iſauria. Liu. item vrbs Libyæ. Ste.

caracalla, agnomen Antonini cæſaris ab indumenti genere ad talos vſque demiſſo & Caralla dicta: quod ille populo Romano dedit Sext. Aurel.

Caralitanum, ſiue Calaritani, promontorium Sardiniæ.

caralitani, vel Calaritani, Sardiniæ populi. Vide CALARIS.

Carallia, vel Caralis, Iſauricæ ciuitas Steph.

Carabi, promontorium magnum ad Septentrionem porrectum, Arietinæ frontis habens formam, quo longo ſpatio pelago incumbens, Scythicæ obiectis peninſulæ, Euxinum pontum bimarem videtur efficere, *Capo piſcello.*

Carambis, Paphlagoniæ promontorium, in mediis ipſius regionis littoribus. Plin. lib.4 c.12. & lib.6. cap.2. Valer. Flac. lib.4.

Quid tibi nubifera ſurgentem nube Carambim?

Carambuci, Scythiæ fluuius ad montes Riphæos. Plin lib.6. cap.13.

Carambice Stephano, gens Hyperboreorum à carambico fluuio. Vide CARAMBICAS.

Carana, Ponti oppidum, à quo caranenſis regio. Strabo li 12. Steph. vrbs Galatiæ à Romanis condita.

Caranitis præfectura Armeniæ maioris. Plin. lib.5. cap.14.

caranna, vrbs Galatiæ, Steph.

carannicum, Hiſpaniæ oppidum inter Bracaram & Aſturicam. Anton.

caranus, qui Cramus, primus Macedonum rex, regnauit ann. XXVIII. cum Græcorum multitudine caprarum ſequens gregem, Ediſſam, quam Ægeum vocauit, expulſo Mida, cepit, regniq; Macedonum fundamenta iecit. Iuſt.l. 7. Huius hiſtoriam quandam recenſet Cæl. lib. 22. cap.10.

Caranus, Arabiorum portus in Phœnicia prope Palentum vrbem. Strabo lib. 16.

carepe, Armeniæ minoris vrbs. Ptolem.

caratos, Armeniæ Propriæ oppidum. Ptolem.

caras, vir qui caribus imperauit, illíſque primus ex auribus auſpicium dedit. Alex. ab Alexan. lib.5. cap. 13.

caraſa, Aquitaniæ ciuitas in Pyrenæis. Anton.

caraſeni, populi Tauricæ regionis. Plin. lib.4. c.12.

caraſtaſci, populi circa Mæotim. Plin. lib.6. c.71.

caraſyram, Thraciæ oppidum. Procop.

caratacus, Syluarum imperator, à P. Oſtorio in Britannia victus. Cornel. Tacit. lib. 12.

caratæ, Sacarum gens apud Ptolemæum. In Norico quoque populi, vt vult Lazius.

carania, Hiſpaniæ vrbs circa Cæſar auguſtam. Anton.

caraxus, frater Sapphûs, & amaſius Pyramidis meretricis, quam Sappho Doricam nominat, alij Rhodopen. Perot.

carba Vide CARBAS.

carbarca, Paropaniſi vrbs, Ptolem.

carbam, Armeniæ oppidum. Cedren.

carbana, vrbs Lyciæ. Steph.

carbania, Pomponio lib.2. commemoratur inter paruas inſulas Italiæ adiacentes, Stephano nominatur, nec explicatur.

carbanis, loci nomen apud Steph. & Cedrenum.

carbantorigum, Selgouarum in Albione inſula oppidum Ptolem. *Glencar* Camdeno.

carbas, vel carba, ventus Africus dicitur à Vitruuio, nautæ carbinum nominant, Narbonicè, *Garbin.*

carbi, Arabiæ fœlicis populi. Diodor. lib. 3.

carbia, Sardiniæ vrbs. Anton.

carbileſi, Thraciæ populi. Plin. 4. cap. 11.

carbilius, primus Romanorum, vxorẽ repudiauit ob ſterilitatẽ: præſtito iuramento antè, ſe vxorem liberorum cauſâ quærere. Author Cel.

Sp. carbilius, eius libertus, primus ludum grammaticæ Romæ aperuit, mercede docens. Plut. in Problematis.

carbina, Iapygum vrbs. Athen. lib. 12. cap.7.

carbo, viri Romani cognomen.

carbo, orator Romæ, de quo multa Cicero in Bruto ſcribit.

carbo, eloquentiſſimi viri carbonis filius orator non ſatis acutus, ſed tamen orator numeratus: erat in verbis grauitas, & facilè dicebat, & authoritatem quandam naturalem habebat oratio. Cicer. Hunc poſtremò ab exercitu ſuo interfectum fuiſſe, quem bellis ciuilibus collapſum adſtringere, & ad diſciplinam reducere cupiebat, autor eſt Valerius.

cn. carbo, huius frater, ſumma fuit auctoritate in republica, partes Marianas ſecutus. In tertio conſulatu ſuo in Sicilia, iuſſu Pompeij, dum ventrem apud latrinam exoneraret, trucidatus eſt. Valerius.

carbonaria, vnum ex oſtiis Pedi fluuij commemoratur à Plin. lib.3. cap.15.

carbonarius ſaltus, vel carbonaria ſylua apud Trithemium Greg. Turon. & Sigibertum, à veteribus Hercynia ſylua dicitur. Gall. *La foreſt noire.*

carbones, Sarmatiæ Europææ populi. Ptole.

carbruſa, inſula deſerta iuxta Thraciæ cherſoneſum. Plin.

carbulo, oppidum Hiſpaniæ Bæticæ prope cordubam. Plin. lib.3. cap.3.

carca, Baſtitanorum in Hiſpania vrbs, Ptol.

carcaa, vrbs in tribu Iuda. Io.15. Lat. pauimẽtum ſiue frigiditatem diſſoluens.

carcantia, Italiæ vrbs circa Inſubriam. Ant.

carcarum, locus circa Mediam, curopalat.

carcaſſum, Narbonenſis Galliæ vrbs. Plin. li. 3. c. 4. hodie carcaſſonam vocant, apud Cæſ. dicitur carcaſſo, ſiue carcaſſio. Gal. Carcaſſonne.

carcathio certa Armeniȩ maioris vrbs Tigri proxima. Plin. lib. 6. cap. 11.

carcathrocerta, Sophenes regia. Strab. Maioris Armeniæ eſt ad Tigrim, Plinio.

carca, Aſſyriȩ vrbs, haud procul Niniue Maſi⁹.

carchabeſa, vrbs ad Euphratem. Ioſeph.

carchedon, Græcè Carthago dicitur: vnde à Plauto dictum eſt, Carchedonia: vocatur hæc comœdia Latinè Penulus, Et carbunculos Plinius archedonios vocat, propter opulentiam carthaginis magnæ. Auſonius de ord. clar. vrb. conſtantinop. *-Aſſurgit Carthago priori,*
Non toto ceſſura gradu.
Dicta carchedon à carchedone conditore, cuius meminit Appianus. Sed vulgatior fama eſt, conditam fuiſſe à Didone. Euſtathius in Dionyſio. Stephan. metropolis eſt Lybiæ à Carchedone Phœnice dicta. Vocabatur aliàs καινὴ πόλις, id eſt, noua ciuitas & cadmea & Oenuſſa & cacabe, quod incolarum lingua equi caput ſignificat. Alia eſt Hiſpaniæ, quæ Noua ciuitas ſimiliter dicebatur, alia item Armeniæ

carchega inſula, vna cycladum, aliàs Amorgus. Steph.

carcæi, Mediæ gens. Polyb. lib. 5.

carcicium, vrbs circa Armeniam. Curopalat. corcinion habet cedren.

carcina, ciuitas eſt mediterranea, à qua ſinus carcinites.

carcinites, ſinus Scythiæ Europææ, Plin. lib. 4. c. 12. & Pomponius lib. 2. In eodem ſinu vrbs eſt nomine carcine. Eſt. & carcinites (aliàs carcitus) fluuius oppidum præterfluens, Ptolemæo Stephano vrbs eſt Scythica.

carcinum magnæ Græciæ promontorium, Italiæ longiſſimum. Plin. eſt etiam vrbs circa Pelticam. Pomp.

carcinus, dux quidam magni roboris ac bellicoſus, cuius auxilium conduxit Lerubos in Herculẽ dimicãs, quẽ tamen Hercules deuicit.

carcinus Agrigẽtinus, poeta tragicus, floruit paulò ante Philippum Macedonem: docuit fabulas 98. de hoc extat prouer. Carcini poemata: de his qui obſcurè & inſtar enigmatũ ſcribunt.

carcinus, ſignum cæleſte, quod Latini cancrum appellant, Lucan 9.

Par Geminis chiron, & idem quod Carcinus ardens.

Humidus Aegoceros. Vide CANCER.

carcome, Mauritaniæ cæſarienſis vrbs. Ptol.

carcuuium, vrbs Hiſpaniæ inter Emeritam & cæſarauguſtam. Anton.

cardabianca, Valeriæ Ripenſis, in finibus Pannoniæ oppidum. lib. Notit.

cardaces, Aſiæ minoris populi. Polybius & Arrian.

cardalena, Arabiæ fœlicis regio. Plin.

cardamine, inſula ſinus Arabici. Plin.

Cardamyla, vrbs in Argo, propinqua Pylo, & ſub dominio Agamemnonis. Ho. li. 9. Iliad. Herodotus Laconicam eſſe ſcribit. Videtur & alia eſſe prope Chium. Steph.

cardamyléſſus, vicus quidam, Steph.

cardaua, Arabiæ felicis vrbs. Plin.

cardea, ſiue cardinea, dea apud Romanos, quȩ cardinibus præerat, quaſi cardina. Vide Carna.

cardeſus, vrbs Scythiæ. Steph.

cardia, vrbs in Thracia Cherſoneſo, à cordis ſimilitudine vocata. Solin. Cardia, quòd in cordis facie ſita ſit. dicitur Plinius. li. 4. cap. 11. cuius ſæpe meminit Demoſthenes in orat. contra Ariſtocratem. Steph.

cardiceas, IIII. Medorum rex, regnauit annis XIII. anno à diluuio 15·9.

cardidum, promontorium Africæ Sardiniæ aduerſum.

cardenui, ſunt montes Armeniæ maioris, in quibus arcam Noe reſediſſe, ceſſante diluuio, à nonnullis traditum eſt.

cardinea dea. Vide Carna & Cardea.

cardines, dicuntur duȩ cœli partes immobiles ſibi mutuò oppoſitæ, quarum altera eſt ad Septentrionem, altera ad Auſtrum: Græci πόλους vocant: Virg. 1. Ge. vertices dicit.

Hic vertex nobis ſemper ſublimis: at illum
ſub pedibus, Styx atra videt manſque profundi.
Vnde etiam ſtella Boreali polo proxima, quæ eſt in cauſa minoris vrſæ, Polaris ſtella vocatur non quòd ſit polus ipſe, ſed quòd ſua circumuolutione circulum minimum efficiat, cuius polus eſt centrum. Linea autem illa recta, quam Aſtronomi ab vno cardine ad alterum imaginantur, propriè Axis appellatur. Sæpe tamen Coſmographi Cardinum nomine quatuor præcipuas cœli regiones intelligunt. Ortum Occaſum, Septentrionem & Meridiem.

cardúchi, populi Mediæ bellicoſi, & regi non obedientes. Steph. Strabo. li. 16.

carditenſes, Syriæ in Cyrrheſtica regione populi. Plin.

cardinus, mons circa Niſibim, ad Tigrim fluuium. Xiphilin.

cardytus, Syrorum magna vrbs. Steph.

care, Hiſpani oppidum, inter Liminum & Cęſarauguſtam. Anton.

carea, Tartarorum vrbs circa Boſphorum Cimmerium. Laonic.

carecardama, Indiæ vrbs intra Gangem. Pto.

caree, i. caluus ſiue glacies, pater Iohanam, 4. Reg. 25.

cerehim, i. calui, ſiue glacies, n. p. nomen loci 1. Paral. 11.

Carei, vrbs Indiæ intra Gangem.
Carene, Myſiæ oppidum. Steph.
Caroni, Albionis inſulæ populi. Ptol. & circa Perſidem. Procop. atque inter Euphratem & Cyrum fluuios. Steph.
Carénſes, Hiſpaniæ populi, Complutenſibus proximi. Plin. lib. 3. cap. 3.
Carentani, Italiæ populi. Ferentanis vicini in quarta Italiæ regione. Plin. lib. 3. cap. 12.
Carentani, Germaniæ populi, Boiariis vicini. Luitprando, Sigeberto, & aliis eius ſeculi ſcriptorib.
Careon, Hiſpaniæ ciuitas. Appian.
Careotæ, Sarmatiæ Europææ gens. Ptol.
Carepula, Mauritaniæ Cæſarienſis vrbs, Pto. Hanc Neoterici Geographi variis nominib. appellant, ſcilicet Battalio à noſtris, Giraflumar à Pœnis dicitur Iouio teſte: Caſtaldus Muſtagani vocat.
Cares, filium habuit Cyraſſum, qui Cari vrbi nomen dedit. Steph.
Cares, ſtatuarius nobilis, Lyſippi diſcipulus.
Cares, plurali numero, populi à Caria Aſiæ circa Tanaim proximi Clazomeniis & Mæonibus. Plin. lib. 6. cap. 7.
Cares, ſub Minoe fuerunt, & tunc Leleges dicebantur, & inſulas habitabant, ſed ſua ditione parum contenti, magnam maritimæ oræ & mediterraneæ partem occuparũt, eam prioribus habitatoribus adimentes, qui & ipſi magna ex parte Leleges & Pelaſgi erant: ſed Iones & Dores, vt allatã iniuriam vlciſcerentur, eos rurſus, quãuis belli ſtudioſiſſimos, ſuis finibus expulerunt.
Careſa, inſula Ægæi maris ex aduerſo Atticæ. Plin.
Caréſus, ſiue Caréſius, fluuius Troadis. Hom. 12. Iliad. celebratus, cuius Plinius ait nulla ſua ætate extitiſſe veſtigia, lib. 5. cap. 30.
Careſſus, Chiæ inſulæ vrbs. Ptol.
Caretha, inſula in mari Lycio, quæ poſtea Dionyſia dicta eſt. Plin. lib. 5. cap. 30.
Cargani, populi Tranſrhenani, in Galliam Celticam circa fines Sequanorum ac Heduorũ ab Ariouiſto Germanorum rege tranſportati, quos non abs re opinari poſſumus eoſdem fuiſſe cum Harudibus ab ipſo rege ſimiliter tranſlatis.
Câria, regio minoris Aſiæ inter Lyciam & Ioniam. Minorem autem Aſiam, Plin. lib. 5. cap. 27. ab ortu Lycaonia & Phrygia, illa quæ Galatiam & Piſidias attingit, ab occaſu toto Ægæi maris excurſu, à meridie Ægyptio Pelago, Septentrione Paphlagonia terminat. Strabo Cariam à Borea Mæandria flumine clauſit, ab occidente Icario & Myrtoo pelago, à meridie Rhodienſi, ab ortu Lyciis, & aliis gentibus, magnamque Tauri montis partem in Caria concluſit, omnem oram Rhodiam ei attribuens, quæ meridionalis eſt. Huius metropolis eſt Halicarnaſſus; in qua regnauit rex Mauſolus, cui ibidem Artemiſia coniunx Mauſoleum illud celebratiſſimum extruxit. Dicta Caria à Car rege, qui primus auguria auium dicitur inueniſſe. Paphroditus totam Cariam Chryſaoridem vocat; alii vrbem quandam Cariæ tãtum ſic nominant. Stephanus Cariam à Car côditore dictam ſcribit. Eſt & Caricus gentile, & Carius, quo nomine Iupiter apud Mylaſenſes colitur. Herodotus Caricam gentẽ celeberrimam fuiſſe ſcribit. Vocabatur etiam Caria magna quædam arx, à Care filio Phoronei: alioqui fœmininum eſt à Cario, gentile, vt & Cariâtis & Κάειρα, Cos, inſula etiam Καρὶς dicebatur. Eſt & Phrygiæ vrbs. In Caria extitit olim amnis, qui fuerat antè dulcis, poſtea in ſalem mutatus. Plin. lib. 2. cap. 5.
carianda, inſula cũ oppido Icarii maris, circa Cariam. Plin. lib. 2. cap. 5.
carta, Parthiæ promontorium Ptol.
cariata, vrbs fuit in Bactriana, quam Alexander ſubuertit, vbi Calliſthenes comprehenſus eſt, & in vincula coniectus. Strab. lib. 11.
cariath, i. ciuitas, vel vocatio, ſiue lectio, aut occurſus, nomen ciuitatis in tribu Beniamin, Ioſ. 18.
cariath-aim, idem quod cariatæ. n. p. vrbs Moabitarũ in tribu Ruben. Ioſ. 13. Num. 32. Ier. 48. Ezech. 25. vbi olim Emin gigãtes habitarũt, Gen. 14. Inter vrbes Nephthali Leuitis conceſſa cenſetur, 1. Par. 6. Hieronymus in Ecloga ſcribit eam eſſe iuxta Medabam vrbem Arabiæ, & appellari coriatha.
cariath-arbe, i. ciuitas quatuor, ciuitas in tribu Iuda, ſic dicta ab Arbea conditore, non autẽ à quatuor patriarcharum, Adam, Abraham, Iſaac & Iacob, qui ibi ſepulti ſunt, ſepulchris vt quidam interpretantur, Ioſ. 15. quæ & Hebron dicitur Ioſue 20.
cariath-iarim, i. ciuitas ciuitatum, aut ciuitas vigilantium, nomen viri 1. Eſd. 2
cariath-baal, i. ciuitas idoli, vel imperantis, aut poſſidentis nomen ciuitatis in tribu Iuda, quæ & cariath-iarim dicitur, Ioſ. & 15. Iere. 39. Dicitur & Baala.
cariath-iarim, i. ciuitas Syluarum, ciuitas Heuæorum in tribu Iuda Ioſue 15. 18. Vno tantùm milliario ab Æmilia quà pergimus Dioſpolim, diſtat.
cariath-ſepher, i. ciuitas litterarum, nomen ciuitatis in tribu Iuda, quæ & Dabir dicitur. Ioſue 15. & cariath-ſenna Ioſue 15.
caria, domicilia dicuntur quæ in edito ſita ſunt, & naturali tuta munimento, Cæl. lib. 17. cap. 25.
caricunticus, Libyca vrbs, ad ſiniſtram columnarum Herculis. Steph.
caricum (inquit Stephanus) locus ſolitarius in Memphide, vbi Cares affinitate cum Mem-

phite contracta, caromemphitæ dicti ſunt.

caricus murus, vrbs Libyæ, ad ſiniſtram columnarum Herculis. Gentile, caricotichites.

caridemium, Promontorium in Hiſpania: nunc dicitur *Capo de Carbonero.* Oliuarius in Melam.lib.2 cap. 16. Idem tamen Oliuarius dicit ibidem, caridemum promontorium vocari. *Caput de Gata.*

carides, Phrygiæ vrbs Steph.

carietes, Hiſpaniæ populi in conuentu Cluniensi. Plin.

cariga, Drangianæ vrbs. Marcell.

carige, Indiæ intra Gangem vrbs, Ptolem.

carigini, Samariæ mons eſt altiſſimus, ciuitati Sicyoniorum ſupereminens.

carilla, oppidum Picentum, quod Annibal deleuit, quum nimia pertinacia Romanorum amicitiam coleret. Sil. lib. 8.

--Et exhauſtæ mox Pœno morte Carillæ:

carima, Galatiæ oppidum. Ptol.

carina, mons cretæ inſulæ, nouem millia paſſuum ſuo ambitu continens, in quo nullæ muſcæ viſuntur. Plin.

carinæ, Romæ dicebantur ædificia, facta in modum carinarum, quæ erant intra templum Telluris. Alii addunt vicum fuiſſe Romæ, vbi domus fuit Pompeii. Virg. lib. 8.

paſſimque armenta videbant,
Romanóque foro, & lautis mugire Carinis.

Varro carinas dici putat ab eo, quòd hinc orietur caput ſacræ viæ: caput enim à Græcis *κάρα* appellatur.

corine, nomen loci. Steph.

carine, Mediæ vrbs circa caycum fluuium in Aſia minori. Herodot. & circa Galatiam. Plin.

carin, mulieres dicebantur, quæ cantu flebili mortuos naturæ in funeribus affectabantur. Vide Cæl. Rhod. lib. 18. cap. 3.

Carioth, nomen ciuitatis in tribu Iuda. Ioſue 15. Ierem. 48. idem ſignificat quod cariathaim.

carini, Germaniæ populi. Plin. libro quarto cap. 14.

carini, Illyrici populi. Appian.

carinſij, Sardiniæ populi. Ptol.

carinthia, ciuitas ab Huldenrico Corinthiorum principe Othocato Bohemorum regi vendita, Æneas Syluius cap. 27.

carinthiæ, ſeu carnithiæ ducatus habet ab Ortu & Septentrione Stiriam: ab occaſu & meridie Alpes & forum Iulij contingit. Huius pars eſt carniola. Multæ in hac regione valles colléſque tritici feraces: multi lacus & omnes quorum præcipuus eſt Drauus. Huius tractus vrbes ſunt, Santo vitus Villacum, Clangenfurtum, & aliæ quædam obſcuriores. Olim hunc tractum lapides inhabitaſſe putantur. Regionis imperium tenent duces Auſtriaci. Munſter. Sabellicus.

carinus, imperator quidam Romanus.

cariobarzanes, mons eſt inter Maſſagetas Parthóſque.

carioſuelites, Galliæ Lugdunenſis populi, ſunt apud Plin. lib. 2. cap. 18.

caripeta, Arabiæ felicis oppidum. Plin.

caris, olim vocabatur Cos inſula. Steph.

caris, Galliæ fluuius, in Ligerim ſe exonerans vulgò *le Cher.*

cariſa, cognomine Aurelia, ciuitas Hiſpaniæ ad Bætim fluuium in Gaditano conuentu. Plin. lib. 3. cap. 1.

cariſiacum, Galliæ Belgicæ oppidulum. Ant. vulgò *Creſſi.*

cariſſa, Paphlagoniæ oppidum, Plin.

cariſſimum, caſtellum quoddam in Italia Plin. lib. 2. c. 57. iuxta quod T. Annius Milo occiſus eſt.

cariſti Hiſpaniæ Tarraconenſis gens. Ptolemæus.

cariſtum, Liguriæ oppidum, Liu.

carith, i. conciſio, vel confoſſio, aut exterminatio: torrens qui in Iordanem influit. 3. Reg. 17.

caritini, Germaniæ populi. Ptolem.

carium, locus in cypro, vbi Apollinis Sylua. Iſac. in Licophr.

carius, filius Iouis & Torthebiæ, qui circa Torrhebiam lacum oberrans, Nympharum cantum dicitur audiuiſſe, & ab eis Muſicam didiciſſe, eámque apud Lydos propagaſſe. Quapropter diuinos honores apud ſuos meruit templo illi magnificè extructo in monte, qui & ipſe carius à nomine eius appellatus eſt. Stephan. Vide Thorrebus.

Carlomannus, à Zacharia Papa ſacris initiatus, monaſticam ſuſcepit vitam, anno ſalutis 746.

Carlomânnus, Alemâniam deuaſtauit, Saxones ſubegit, Theodoricum Saxonum pacis obſidem accepit, anno ab vrbe 1493.

Carlomânnus, Ludouici Balbi Francorum regis ex virgine nobili, non tamen legitimo matrimonio filius, Franciæ rex.

Carmacæ, Aſiæ populi circa Mæotim. Plin. libro 6. cap. 4.

Carmalus, Aſiæ minoris, in Sargauſona regione amnis, qui in Cilicium mare effluit. Strab.

Carmana, inſula Steph. vrbs item primaria Carmaniæ Ptol.

Carmania, regio minoris Aſiæ, cuius metropolis eſt Carmania, & populi Carmanii. Hanc Ptolemæus duplicem facit, quarum alteram Deſertam cognominat: hæc Dulcinde & Giraua dicitur: Narſinga à Iouio, Cherman à Nigro. Illa verò Giraua Turqueſtana vocatur: & Herachan à Ioanne Barro Rhagma Hebræis eſt.

carmania, regio minoris Aſiæ, inter Perſidem

& Indiam ſitã quam duplicem eſſe Ptolemæus tradit cultam alteram, alteram deſertam. Huius regionis incolæ Carmani dicũtur, Ichthyophagi cognominati, quòd ſolis piſcibus veſcantur, quorum etiam coriis veſtiuntur. Põp. lib 3. Carmoni ſine veſte & fruge, ſine pecore ac ſedibus, piſcium cute ſe velant, carne veſcuntur, præter capita toto corpore hirſuti. Lucan.lib.3. *Carmanúſque duces quorum deflexus in Auſtrum*

carmania, Stephano & Straboni, regio Indiæ

carmanis, Perſiæ emporium apud Euſtath.

carmara, Indiæ intra Gangem vrbs. Ptolem.

carme, filia Iouis, quæ quũ curſu delectaretur & venatione, Dianæ grata fuit: quam cùm caprinus amaret nimis, inſequeretúrq; illa fugiẽs in retia capiendis demiſſa piſcibus, ſe præcipitem dedit, Vide Cæl. Rhod. lib.16.cap.26.

carmelis, Hiſpaniæ vrbs, vbi Seruilius Galba hyemauit. Appian.

carmẽlum, vel Carmélus, promontorium Phœnices, & oppidum in monte ſitum. Plin. li.5.c.1 ...

carmẽlus, mons Tyriorum, Ptolemaidi ad mare imminet. Inde cognomen Carmelus mare accepit, verſus ortum extẽſus tãtùm, vt campum magnum, quem Eſdrelon vocant vb vno latere claudat. Ideóque á Ioſepho tribui Iſſachar aſcriptus, finiſq; Zabulonitarum ad mare Galilææ, ſicut Aſſeritarum ad mare magnum traditur. Ferax eſt admodum vini. Ioſ.19. In hoc Elias viuens frequenter verſabatur, 3. Reg. 18. In hoc etiã Nabal habitauit, 1. Reg.25. Huius plurima fit mentio ſparſim in prophetis, 1. Reg.15. Iſaiæ 33. Ierem.36. Amos 1. & 9. Michææ 7. Nat.1. Cantic.7. Ioſeph. lib.1. c.2. de bello Iudaico. Lat. cognitio circuncíſionis, vel agnus circumciſus, aut teneritudo ſegetum, aut coccinus.

carmẽlus, alius in Iudæa, qua itur Ægyptum ad meridionalem plagam, de quo Iſaiæ 29. & Ioſ.15. in quo ciuitas, eiuſdem nominis extructa videtur. Quibus duobus locis poſterioribus legitur Charmel.

carmẽnta, & Carmẽtis, vates Arcadica Euãdri mater, à carminibus, quibus dabat reſponſa cùm propriè Nicoſtrata vocaretur. Hinc carmentalis porta, Virgilius.

Et Carmentalem Romano nomine portam.

Poſtea verò Scelerata dicta eſt, quod per eam ſex & treceni Fabii cum clientum quinque millibus egreſſi, aduerſus Hetruſcos ad amnem Cremeram omnes interfecti ſunt. Ouidius,

Carmentis portæ eſt dextro via proxima Iano:
Ire per hanc noli, quiſquis es: omen habet.
Illam fama refert Fabios exiſſe trecenos:
Porta vacat culpa, ſed tamen omen habet.

De hac Strab.lib.5. multis verbis, & Solinus in deſcriptione Romæ.

carmentalia erant feſta, quæ annis ſingulis in honorem Carmentæ à matribus familias XVIII. Cal. Feb. fiebant: in quibus aliquod ſcorteum, aut ſua morte peremptum attuliſſe erat piaculum. Ouidius libro 1. Faſtor. & Alex.lib. 16.cap.8.

carmides, vir Græcus, qui tanta valuit memoria, vt quæ quis exegiſſet volumina in bibliothecis, legentis more repræſentaret. Plin.

carmina inſula Indiæ: inſulares, Carmini & Carminæi. Steph.

carminna, Carmaniæ inſula Ptol.

carminius hiſtoricus, qui libros aliquot de Italia ſcripſit, in quorum ſecundo ait Tuſcos æneo vomere in condendis vrbibus vſos. Cælius lib.19.c.11.

carmon locus in Meſſenio, & templum Apollinis in Laconia, & in Achaia flumen, & mons in Peloponneſo. Eſt & Hiſpaniæ Bæticæ vrbs Straboni, Charmonia apud Ptol. legitur. Carmo habẽt numiſmata. Carmonia fortè hodie.

carmyleſus, locus in Anticrago, monte Lyciæ in conualle iacens Strab.lib.14.

carna, ſiue Cardinea, dea quæ vitalib. humanis præeſſe exiſtimabatur: ab eadémque petebatur, vt iecinora & corda & cætera quæ ſunt intrinſecus viſcera, ſalua conſeruaret. Huic pulte fabaria & larido ſacrificabatur. Inde Ouidius libro ſexto Faſtorum,

Prima dies tibi, Carna datur, dea Cardinis hæc eſt:
Numine clauſa aperit, claudit aperta ſuo.

Hæc ſtriges nocturnas puerorum, vt dicebant cunas infeſtantes, à limine ſubmouebat. Cælius lib.9.

carna, Arabiæ felicis vrbs. Ptol. Strabo.

carnabas, vir quidam crudelis, qui parentẽ Triopam Perrhæborum regem interfecit. Cel. lib.11.c.17.

carnaim, i. cornua, populi ciuitatis Aſtaroth: Geneſ.14. Eſt nomen ciuitatis.1 Mach.5.

carnana, vrbs Minæorum & populi iuxta

carnapæ, populi ſunt circa Mæotim. Pli. lib. 6 cap 7.

carnaſa, Indiæ intra Gangem vrbs. Ptol

carnaſius ſaltus Peloponneſi vicus in Meſſenia. Pauſan.

carnæ, Phœniciæ oppidum, ad montẽ Libanum, Plin.lib.5.cap.20. Eſt item vrbs Steph. à Carno phœnicis filio dicta: Gentile Carnites. Eſt & alia Æolidis: Gentile, Carnæus. Artemidoro χάρνος, ciuitas eſt (eadem Carne Phœniciæ vt videtur) quam proxima Paltus ſequitur, deinde Gabala.

carneades, Cyrenæus nouæ Academiæ princeps, Chryſippi maximè ſtudioſus, de quo Gellius, itemque Plinius ait, ſcripturũ aduerſus Zenonis Stoici libros ſuperiora capitis helleboro candido purgaſſe, ne quid ex corruptis in

ſtomacho humoribus, ad domicilium vſque animi redundaret, & conſtantiam vigoréſque mentis labefactaret, tanta cura, tantóque apparatu, vt ingenio præſtans, ad confutanda ea quæ ſcripſiſſet Zeno aggreſſus eſt. Hunc præterea memoriæ arte vſum fuiſſe, Cicer. de Orat. ſcribit. Gellius verò libro 16. & Quintilianus, miſſum Romam legatum ab Atheniēſib⁹, vnà cùm Diogene Stoico & Critolao peripatetico ſuſpectam feciſſe Romanis legationem, dicente M. Catone in ſenatu, ab hoc viro cauendum eſſe, qui ob eloquentiam & diſſerendi facultatem facilè, quæcunque vellet, impetrare poſſet.

carnéades, alius philoſophus Athenienſis, Anaxagoræ diſcipulus. Suidas.

carneates, pars montis Cœloſſæ, in Pelopóneſo Argiæ regionis. Strabo.

carneus, citharœdus fuit qui Terpandum viciſſe legitur.

carneus, Apollo dictus eſt à Carne vate, quē quidam Ales nomine interfecit.

carnea, ſiue Carnia, feſta Apollinis apud Spartanos, in quibus Terpander primus vicit.

carni populi ſupra quos Apenninus mons incumbit, Galliam togatam inhabitantes. Venetis vicini, quorum regio hodie Carniola vocatur, lacum habens in amnem Iſaram confluentem, qui rapto ſecum Attage fluuio altero, effertur in Adriaticum ſinum. Plinio ponuntur in decima regione Italiæ. Noti nomine adhuc durante. Hodie tractum à ſe cognominatum inhabitant Carinthiam, & in meridiem ſupra Tergeſtum regionem, quæ vulgò *Carniola* dicitur. Ptolemæus quoque ſupra Forum Iulij & Concordiam, Carinthiam locat. Hæc regio hodie paret principibus Auſtriæ. Vadianus.

cárnia, vrbs Ioniæ. Steph.

carnicum Iulium, Ptolem. Nonci oppidum, hodie *Villach* dictum, inter Alpes ſitum, in Carinthia regione. Leandro *Goritia*, & Simlero *Zaglio* dicitur.

carniola, ciuitas ab Huldenrico Carinthiorum principe, Othocaro Bohemorum regi vēdita. Aeneas Siluius, cap.27.

carniolenſes, populi Foroiulienſibus contigui, qui circa Sauum habitant. Annal. Franc.

carniō, nomē præſidij.2. Mach.12.itē Laconiæ oppidum. Polyb. Arcadiæ item fluuius Pau:

carnithia vide Carinthia.

carnitus menſis, apud Athenienſes Maius dicebatur.

carnodunum, oppidum eſt Vindeliciæ ad Danubium. Ptolem. lib.2. cap.13.

carmon, Arabiæ felicis vrbs. Plin.

Carmones, Albionis inſulæ gens. Ptolem.

carnus, inſula Acarnaniæ, Stephanus. Vide CARNS,

carnus, nomen vatis, à quo Apollo Carneus dictus eſt. Pauſan.

carnutes, populi inter Celtas, Andegauenſibus Turonibúſq; finitimi ac Oceano proximi. Horum meminit Cæſar in ſuis Commentariis. vulgò *Chartre*.

carnúti, Germaniæ populi inter Danubium, & Hercynium ſaltum. Plinius libro quarto capite 12.

carnútum, oppidum quod Germaniæ finis eſt. Plin. lib. vltimo. A beſt centum millibus paſſuum à Carnuntio, littore Pannoniæ, quo à Germania ſuccinum importatur.

carodunum, Ptol. Germaniæ vrbs, hodie Cracronia, Poloniæ regio.

carolo Bergomum, vrbs Bauariæ. vulgò *Kariſperg*.

caroloſtadium, Franconiæ oppidum, vulgò *Karlſtatt*.

carœa, Sarmatiæ Europææ vicus. Ptolem.

carolus cognomine Magnus, Pipini Francorum regis filius, primò Francorum rex, poſtea etiam Romanorum imperator, Hunnos, Saxones, Longobardos, Bauaros, multis præliis fregit. Britāniam, Aquitaniámque ſubegit, Vaſcones perdomuit, Pannoniam vaſtauit: multa in Hiſpania prælia commiſit. Saxones in Galliam tranſtulit, quinque cōncilia coegit: ſcholam Pariſienſem inſtituit, multaſque in Italia, ſanctorum hominum res geſtas literis prodendas curauit: ventis, & mēſibus nomina impoſuit: ędes ſacras plurimas extruxit: denique omnium qui vnquam fuerunt principum belli paciſque artibus longè clariſſimus fuit.

carolus Caluus, Franciæ rex, poſt multas cū fratribus de regni iure controuerſias, tandem etiam imperator factus, ex Italia rediens veneno periit.

carolus III. cognomento Groſſus, VII. Romanorum imperator, Ludouici Germaniæ regis filius: Lotaringiæ, Alemaniæque rex: anno ſalutis 881.

carolus Simplex, Francorum rex, anno ſalutis. 909.

carolus Flandriæ Comes, in templo à ſuis occiſus, anno ſalutis 1124.

carolus Valeſius, Siculorum rex, à Pontifice deſignatus, anno ſalutis.1283. Æmil. li.7.

carolus, Vngariæ rex, anno ſalutis.1311.

carolus Pulcher, Philippi Longi frater, primùm Comes Marchiæ, poſt Franciæ rex anno ſalutis. 1322.

carolus, Roberti filius, Florentinorum dux, anno ſalutis 1328.

carolus IIII. Cæſar, cognomine Lucelburgenſis, Bohemorum rex, anno ſalutis. 1317.

carolus Ioannes, Conſtantinopolitanus imperator pulſo armis Cantacuzeno qui regnum affectabat in patriam rediit; opera Frāciſci Gatelluſij Genuenſis, cui ob eam rē Lesbum inſulam

Iam dono dedit. Blond. anno ſalutis 1554.

Carolus, Andreæ filius, Neapolitano exercitui præfectus, qui poſt mortem Andegaui Ducis, regnum Neapolitanum acquiſiuit, ann. ſalutis 1379. Rit. Æmyl.

carolus v. cognomine Sapiens, Francorum rex, Ioannis regis filius, Caroli vi. pater, temporum ſuorum turbulentiſſimum ſtatum ſua prudentia emendauit: pacis artibus etiam bellicas res fœliciter adminiſtrare doctus, ita vt quæ pater ſuus armatus amiſerat, inermis in cubiculo ſedens recuperauerit.

carolus vi. v. filius, vii. pater, Fráciæ rex, per initia imperii ſatis fœlix, nobili etiam de Flandris victoria inſignis in morbum incidit: cuius occaſione à ſuis contemptus, multis ſeditionibus agitatus, tandem inter Anglorum manus moriens regnum eis reliquit, coactus filium exheredare: quæ res innumeras calamitates vtrique populo attulit.

carolus vii. Caroli vi. filius, rex Franciæ, homo egregiè exercitatus, primùm enim ab Anglis omni penè regno excluſus, vt etiam per iocum rex Biturigum diceretur, eos poſtea tanta fœlicitate perſequutus eſt: vt nullus eis locus in Francia relinqueretur, vbi in ſuo pedem ponerent.

carolus Dux Burgundiæ potentiſſimus, Philippi filius, primùm Carolenſis Comes appellatus, varia fortuna cũ Ludouico vndecimo Francorum rege, Eburonibus, Heluetiis, bellum, & pacẽ exercuit: tandẽ verò à Renato Lotharingiæ duce pugna ſuperatus & interfectus eſt.

carolus viii. Gallorum rex an. ſalutis, 1484. Neapolitana expeditione illuſtris.

carolus v. Hiſpaniæ rex, Romanorum imperator, anno ſalutis 1519.

caromemphitæ. Vide Casicam.

caronium, Hiſpaniæ Tarraconenſis vrbs. Ptolem.

carópolis, vrbs Cariæ. Steph.

carops, xiiii. Athenienſium princeps, anno vrbis Romæ conditę primo. Euſeb.

caroſcepi, i. horti, parua regio Cariæ. Steph.

carōthus, Cyrenaicę regionis vrbs, Anton. *Carcora*, Mercatori.

carpanetum, locus in Attica regione, vt exponunt interpretes in Senecam in Hippolyto.

carpaſium, oppidum Cypri inſulæ. Plin. lib. 5. cap. 31.

carpaſia Stephano, vrbs Cypri, quam Pygmalion condidit. Eſt & inſula Ciliciç, Carpaſia iuxta Agragantium Sarpedoniam, quam Xenagoras Carpathum vocat, & Demetrius Salaminius Carbaſiam, quod ad ventum, καρβᾶν dictum, ſita videatur.

carpathus, inſula in mari mediterraneo, contra Ægyptum, media inter Rhodum & Cretam ducentorum ſtadiorum circuitu, inſignis quatuor vrbibus: à qua vicinum mare ad Ægyptum vergens, Carpatium dicitur. Homerus, Κάρπαθον αὖ ἐπὶ τῆσι ποτὶ ζόφον. Plin. lib. 4. cap. 12. Steph. non procul à Coo ſitam ſcribit.

carpates, mons Sarmatiæ in Europa. Ptol. Pro varietate locorum & idiomatum varia nomina ſortitus eſt.

carpathus, inſula Aſiæ, hodie *Scarpanto.*

carpe Carcenia, Hiſpaniæ Bœticæ locus. Anton.

carpella, Carmaniæ promontorium.

carpentoracte, Galliæ Narbonenſis ciuitas, Plin. lib. 3. cap. 4. vulgò *Carpentras.*

carpéſii, gens Iberica intra Iberum fluuium, Stephanus.

carpetani, Hiſpaniæ populi iuxta Vaccæos ad Tagum fluuium. Plin. lib. 3. cap. 3.

carpi, populi Zeugmatæ regionis, quæ propriè Africa dicitur. Plin. 1. lib. 5.

carpia, vrbis nomen. Steph.

carpiæ dicebantur ciuitates in præcipuis fluminum à Roma ad Barbarorum impetum conditæ, Cæl. lib. 4.

carpinni, Sarmatiæ Europææ gens. Ptol.

carpineitis, ſinus eſt non procul à promontorio quod Tamyracem appellant, magnitudinis non modicæ, tendens in Aquilonem, ſtadia circiter mille. Efficit etiam peninſulam, ſiue Cherſoneſum, quam Tauricam, ſiue Scythicam, dicunt Iſthus ccc. & lx. ſtad. dicitur Strab. lib. 7.

carpis, Pannoniæ inferioris vrbs. Ptol. *Carpen* Lazio.

carpitanis. Vide Carpetani.

carpis, fluuius Scytharum. Herod. lib. 5. in oſtio Bœtis fluuii, quod Pauſanias tradit antiquitus Tarteſſum vocatum fuiſſe: huius meminit etiam Strabo lib. 3. Sic dictus & alter Alpis: nominatus ad ventum Aquilonem: in Iſtrum exeunt.

carpócrates hæreticus, qui negabat mundum à Deo factum. Hiſt. Eccleſ.

carpóphorus, adoleſcens magna apud Domitianum Cæſarem gratia. Martialis in Amphitheatro ipſius Cæſaris.

carpori, populi in Romanorum ſolum tranſlati, anno ab vrbe 1044.

carpudæmum, Thraciæ mediterranea vrbs Ptolem.

carpus Epiſcopus, apud Bergamum martyrio coronatus ſub Aurelio Commodo, an. D. 170

carpus, nomen viri, 2. Timoth. 4.

carpus Græcè, internodium Latinè dicitur: pars corporis inter manum & lacertum interiecta. *Le poignet.* Fed. Morell.

carræi dicti ſunt populi. Plin. Carræis latiſſimos & fertiliſſimos agros ab oppido Arabiæ, quod Carra dicitur.

carræ, ciuitas Meſopotamiæ trans Edeſſam, craſſi & Romani exercitus cruore nobilis, Lucanus.

Aſſyrias Latio maculauit ſanguine Carras.
Plin. lib. 5. cap. 14. & Caracallæ imperatoris etiam nece. Hic enim, vt Rufus conſularis ſcribit, intra Euphratem, apud ciuitatem Edeſſam periiſſe fertur, cùm leuandæ veſicæ gratia ex equo deſcendiſſet. Ibi muros domóſq; ex maſſis ſatis faciunt, aqua ferruminantes, Plin. lib. 31. cap. 70.

carra, Syriæ fluuius, Steph.

carræ, ciuitas iuxta rubrum mare. Steph.

carraca, Italiæ vrbs ſub Venetia, Ptol.

carrea, Thuſciæ vrbs mediterranea, hodie *Carrara* Leandro. Plin.

carrei, Arabiæ fœlicis populi. Plin.

carrhæ, Arabiæ vrbs, ad mare rubrum. Plin. Steph. Eſt etiam Meſopotamiæ vrbs, Ptolem.& aliis, ad Chaboram fluuium, Craſſi nobilitata clade. Heren. nunc nominari ſcribit Niger. Hanc Æthicus & Liber Notitiarum Charta vocant, vt obſeruauit Simlerus, Abraham habitatio. Vnde errare conſtat Alexandrum, qui hanc cum Geta Ptolemæi, quæ eſt in Arabia fœlici ad ſinum Perſicum confundit, additque hodie Berou vocari. Scio etiam Carras eſſe in Arabia fœlici apud Pomponium & Steph. ſed eæ ad ſinum Arabicum ſunt.

carrinenſis ager Hiſpaniæ, in quo duo ſcaturiunt fontes, alter omnia reſpuens, alter abſorbens. Plin. lib. 2. cap. 104.

carrodunum, Ptolem. Germaniæ oppidum, quod Petr. Appian. *Krakovv*, Poloniæ regiam interpretatur, Craccopolin appellat Bonfinius.

carrodunum alterum in Vindelicis ponit Ptolem. Hoc *Kraiburg*, iuxta VVaſſerburgum, ad Oenum fluuium eſt, Pyrchaymero auctore. Tertium, Pannoniæ ſuperioris eſt. Quartum, ſuper Tyram flumen, in Sarmatia Europæa collocat.

carruca, Hiſpaniæ oppidum Hirtius.

carſa, maris Ægei inſula. Anton.

carſe, Perſamenicæ vrbs. Cedren.

carſeæ, Aſiæ minoris gens. Polyb.

carſeolani, populi, in quarta regione Italiæ. Plin. lib. 3. cap. 12.

carſeoli, oppidum in via Valeria, non longè à Pelignis. Strab. lib 5. Pli. li. 3. c. 12. Ouid. 4. Faſtorum,

Frigida Carſeolis, nec oliuis apta ferendis
Terra, ſed ad ſegetes ingenioſus ager.

carſis, portus Narbonenſis Galliæ, Anton.

carſidana, Daciæ vrbs, Ptolem. quæ *Kuryma* hodie, teſte Lazio.

carſitani, Italiæ populi iuxta agrum Præneſtinum. Macrobius.

carſuli, Vmbriæ in Italia populi. Strab. *Carſula* Leandro.

carſum, Myſiæ inferioris oppidum, Ptolem.

carta, Hircaniæ vrbs, Strab. & portus circa Thraciam Zonar.

carta, vnus ex Darij principibus.

cartadulorum regio in ſubſolanis Indorum montibus, in qua Satyri reperiuntur perniciosiſſimum animal, tum quadrupedes, tum rectè currentes humana effigie propter velocitatem, niſi ſenes aut ægri non capiuntur. Plin. lib. 7. c. 2.

cartalias, Hiſpaniæ vrbs circa Zacynthũ Stra.

cartalo, viri proprium. Sil. lib. 14.

- cedit obuius acri
Cartalo Vaſidio Lybicæ regnator arenæ.

cartandus, mons eſt inter Perſas, Medóſque poſitus.

cartare, Hiſpanica inſula Sex. Auien.

cartaſyna, Indiæ intra Gangem vrbs. Ptolem.

cartia, oppidum Hiſpaniæ Carteſios à Græcis dicitur. Vnde Carteſius, vt littus Carteſium, in quo freti anguſtiæ ſunt. Alio nomine Tarteſſus ſiue Tartaſeus dicitur.

cartenaga, Indiæ intra Gangẽ oppidum, Ptol.

cartennæ Mauritaniæ Cæſarienſis vrbs. Pomp. Mela.

cartenua, Auguſti colonia in Tingitana prouincia. Plin. lib. 5. cap. 2.

cartenus, Mauritaniæ Cæſarienſis flumen. Ptol.

carteria, ante Smirnam inſula. Ptol.

carterum murus, locus in Sarmatia Aſiatica Ptol.

cartha, i. ciuitas, ſiue vocatio, aut lectio vel occurſus, ciuitas Leuitarum in Zabulonia tribu; Ioſ. 21.

carthea, vrbs in Cæa inſula. Plin. lib. 4. c. 12. Hinc Carthæius, Ouid. lib. 2. Metam.

Tranſit & antiquæ Carthæia mœnia Cea.

Item, Carthæus: Idem 10. Metamor.

Namque ſacer nymphis Carthæa tenentibus arua Ingens ſeruus erat.

Carthago, Græcis Carchedon, vrbs Aphricæ totius celeberrima, Romaniq; imperii aliquandiu æmula, à Didone condita, ſeptuageſimo poſt Romam conditam anno. Euſebius. Eò autem potentiæ vrbs hæc à tenuiſſimis primordiis paulatim excreuit, vt non modò Lybiæ vniuerſæ, verum etiam inſularum & bonæ Hiſpaniæ partis tenuerit imperium. Tria cum Romanis grauiſſima geſſit bella, quorum primo ſuperati nauali prælio Pœni, æquas propemodum pacis conditiones à victoribus acceperunt, inſulis tantùm quibuſdam abſtinere iuſſit. Huic ſucceſſit bellum Punicum ſecundũ, Annibalis ductu geſtum, qui expugnata in Hiſpania Sagunto, victorem exercitũ in Italiam tranſportauit, eámque totos octodecim annos ferro flammáque crudeliſſimè vaſtauit. Victo deinde à P. Scipione apud Zamam Annibale, eò anguſtiæ res Carthaginenſium redactæ sũt, vt ſalutem ſuam mœnibus tueri, duriſſimáſque pacis conditiones pro arbitrio victoris accipere ſint coacti. Verùm cùm ne ſic quidem quietè agitare poſſent, tertióque bellum in-

ſtaurarent, Senatus Catonis authoritatem ſequutus, carthaginem delendam cenſuit, & Scipionem Æmilianum in Africam miſit, qui victis Pœnis vrbem obſidione cinxit, captámque ſolo æquauit. Virg. Æneid 1.

Vrbs antiqua fuit (Tyrii tenuere coloni)
Carthago: Italiam contra, Tyberináque longè
Oſtia diues opum, ſtudiíſque aſperrima belli.

Tanta eius potẽtia fuit, vt authore Polybio & Strabone, tota Africa cultiore potiretur: in Hiſpania verò ab Herculis columnis aduſq; Pyrenæos montes maximis ciuitatibus imperauit. Variante tandem fortuna adeò defecit, vt ea diruta, finitimi agri Maſiniſſæ, qui ob virtutem & amicitiam plurimum Romanis curæ fuerunt concederentur. Adrianus autem imperator eam reſtitutam Adrianopolim appellauit, & ridiculè Cõmodus, Alexãdriam Commodianam togatã. à Charta oppido haud procul à Tyro quibuſdam dicta, Cic. verò libro ſecundo de Nat. Deo. à Carthagine Herculis filia, cùm Byrſa priùs diceretur. Auſon. in ord. nob. vrb. *Tu Punica Byrſa fuiſti*. Hadrianũ imp eã Hadrianopolim nominaſſe Spartianus litteris mãdauit, priùs Carthad vocatã dicit Solinus, poſtea Iunoniã. Tarſis in ſacris Bibliis dicitur. Megara etiã in ea erat locus mœnibus circũſeptus. Appian. incolas huius vrbis Pœnos, & regionẽ Punicã vocant auctores. hanc *Tarſin* Carthaginem à Didone extructam non fuiſſe ſcribit Budæus lib. 4 de Aſſe probátq; id ex Ioſepho, qui tradit eã à Tyriis conditam centum & quinquaginta annis poſt Salomonem. Stepha. quoque Carthaginem in Armenia habet.

carthãgo noua, vrbs quam dux Pœnorum Haſdrubal condidit in Hiſpania Bætica. Pomponius li. 2. A Scipione expugnata eſt, Hannone non ſine ſuorum clade, ſe dedente. Li. 6. Deca. 3. Conteſtanorum maritima vrbs Ptolemæo & aliis. Hanc auctores vt Plin. & Appianus Spartariam cognominant: idem Appianus putat prius Saguntum appellatam, ſed poſtea ab Annibale exciſam, & Carthaginenſium coloniam factam, Carthaginem Spartagenam nuncupatam. Sed hanc Carthaginem & Saguntũ duo & diuerſa oppida eſſe, lippis & tonſoribus, vt dicitur, notum eſt: at hoc condonandum eſt homini græco & peregrino, & cui Hiſpania minus cognita fuerit, veluti qui ſcribat Iberum fluuium in ſeptentrionalem Oceanum euolui, cùm in Mediterraneum exeat: hanc Carthaginem quoque Cænopolim vt Lybicam, appellari ſcribit Steph. idem Polybius lib. 2. hodie Carthagena nominatur.

carthago vetus, Ptol. Elarcaonum vrbs eſt in Hiſpania Tarraconenſi. Pœnorum cognominat Plin. Huius quoque meminit Cicero de lege Agraria. *Villafranca* hodie, vel vt alii volunt, *Cantauilla*. carthago alia Stephano in Arm.

Carthara, Meſopotamię ad Tigrim vrbs. Ptol.

carthæa, parua inſula circa Delon, clara ingeniis viriſque: ſiquidẽ ex ea Simonides Poeta, qui ſcripſit multa præclarè, & Bacchylides, deinde Eraſiſtratus, medendi arte clarus, atq. Ariſtobionis æmulus, ex Peripatetica diſciplina, duxere originem. Alex. Genial. dier. lib. 6. cap. 5.

cartii, populi Perſiæ, Strabo libro Geogra. 11.

cartris, cimbrorũ peninſula, Plin. lib. 4. ca. 13. Promontorium cimbrorum excurrens in maria longè peninſulam efficit, quæ Cartis dicitur.

caruancas, & caruſadium, Norici mons. Ptolem. *Prenner* Pyramio.

caruanis, vrbs Ponti Polemoniaci in Cappadocia. Ptolem.

caruantana, vrbs ab Æquis capta, quam rurſus pulſis hoſtibus Valerius conſul recuperauit, anno ab vrbe 346.

caruentus, vrbs Latinorum. Steph.

caruillius Spur. victis Samnitibus ſacra lege pugnantibus, è pectoralibus eorum, ocreiſque & galeis, Iouem qui eſt in Capitolio, fecit amplitudine tãta, vt conſpiciatur à Latiario Ioue, Plinius li. 34. c. 7.

caruilius alter eques Romanus, tricliniis quibuſdam argentum addidiſſe primus traditur, non vt operiret, aut vt Deliaca ſpecie faceret, ſed Punica.

carula, Hiſpaniæ Bæticæ vrbs inter Hiſpalim & Iliam. Anton.

caruonis, oppidum ad Moſam in Geldriæ ducatu. Anton *Craue*, Simlero.

carura, regia cerobothri, Indiæ intra Gangem. Ptolem. pagus item circa Meandrum fluuium. Limes Phrygiæ & Cariæ Strabo.

carus, XXXVI Romanorum imperator, imperauit annis II. cum filio Numeriano cæſare, doctiſſimo iuuene, bellũ Perſicũ quod Probus parabat, aggreſſus, Meſopotamia capta, Cteſiphõtem vſque peruenit, & in tempeſtate maxima morbo periit, anno ab vrbe 1035.

carias, ciuitas Peloponneſi, quæ cum Perſis hoſtibus contra Græciam conſenſit, poſteaque à Græcis deleta eſt. Vitruuius li. 1.

caruilius Maximus, prænomine Spu. conſul Rom. cum collega L. Papyrio Curſore, an. vrbis cond. 482.

carus Manlius Aurelianus, prænomine M. Imperator Rom. anno ab vrbe cond 1033.

caruſii, populi Troglodytis finitimi pariter & Æthiopibus, in finibus Africæ, ad latus meridiem ſpectans, inhabitantes. Sipontin.

carya, regio Arcadiæ Xenoph. Pauſan. curia item Tegeatarum. Pauſ. & vrbs Laconiæ. Luc.

carya, Steph. parua regio Laconicæ incolæ Cariates. fœm. caryatis & Carœcus & Carœatis meliſſa, id eſt, Laconica apis. Carœa enim illius loci nomen eſt. CARYVM,

caryanda, lacus & inſula eodẽ nomine Cariæ regionis. Strabo Geographiæ lib. 14. Stephan.

vrbs & ſtagnum non procul à Myndo, & Coo.

Carynia, Achaiæ vrbs. Plin.

Caryones, Sarmatiæ Europææ gens. Ptolem.

Caryotæ palmæ, in Æthiopiæ finibus non raritate magis quam ſuauitate notabiles. Plin: lib.13 cap. Ex his præcipua vina orienti iniqua capiti, vnde pomo nomē inter miſſilia fuiſſe Martial. docet l.10. ad Cæcil. Et notat Caryotidas theatris. & Statius Syl. vlt. lib. 1. vide Fed. Morelli notat.

Caryſa, Statio malè fida nauibus in Galatia. Arrian. in Periplo.

Caryſis, Cryeorum inſula, circa Lyciam. Ste.

Caryſte, es, & Caryſtos, ſti, inſula, vna ex Cycladibus ſita in Euboico mari, varij marmoris ferax. Excidebantur enim ibi colūnæ marmoreæ, quæ à loco etiam Caryſtiæ appellabantur Seneca, *Ferax varii lapidis Caryſtos*. Hinc Caryſteus. Ouid. lib. 3. Faſtorum,

Quaque Cariſtæis frangitur vnda vadis.

Caryſte, viri nomen.

Caryſtos, ſiue Caryſte, Ptol. lib. 4. Eubœæ inſulæ ciuitas, in qua (inquit Strabo lib. 1.) Caryſtiarum columnarum λατόμιον, id eſt, lapidum inciſio eſt: ibi Apollinis marmorini templum. Caryſtij marmoris meminit Pli. li. 4. c. 12. & l. 36. c. 6. Item Lucanus li. 5. de inſula Eubœa loquēs,

Qua maris anguſtas fauces ſaxoſa Caryſtos.

In hac (teſte Solino) Titanes regnauerunt. Briareo enim (inquit) Caryſtii rem diuinam faciunt, ſicut Ægæodi Chalcidenſes. Nam omnis ferè Eubœa Titanum fuit regnum. Stephanus eam ait ſitam ſub Ocha ciuitate Eubœa, à Caryſto, Chironis filio dictam. Theodoridas Chironiam vocat. Sita eſt ad pelagus Myrtoū, ſub Ocha monte. Vocabatur etiam Ægæa ab Ægone princ. à quo mare Ægeum.

caryſtus, locus τῆς Αἴλγυος, iuxta Arcadiam, vbi columnæ Caryſtiæ ex Latomiis, & vinum Caryſtium celebrantur. Steph.

caryum, Laconiæ oppidum, quo Diana Caryatis, quòd ibi coleretur. Vitruuius Caryam vocat: vnde ſunt Caryatides columnæ in antiquis ſubſtructionibus celebratæ.

caſæ Ciliciæ aſperæ, in Pamphilia vrbs. Ptol.

caſæ calbeſti, Mauritaniæ Cæſar. locus Ant.

caſæ Nigræ, Africæ ciuitas D. Auguſtin.

caſæ, villa Aniciorū in Africa propria. Anto.

caſaia, pater Ethan. 1. Par. 15. lat. durities, aut grauitas, aut ſcandalum eius.

caſaloth, nomen ciuitatis, Ioſ. 19. lat. temeritates, ſiue fiduciæ, aut ilia.

caſandra, inſula cōtra Perſidem. Pli. li. 6 ca. 25.

caſalus ſinus ad Corſicam inſulam, Ptol. *Golfe di S. Florentino*, aliis, *Capo di porto.*

caſama, Palmyrenæ vrbs Ptol.

caſaman, Armeniæ oppidum Cedren.

Caſamarri, Æthiopiæ ſub Ægypto populi Plin.

caſſandria, vrbs Macedoniæ, iuxta Thraciā,

quæ olim Potidæa vocabatur, à Caſſandro Antipatri filio, Steph.

casbon, nomen ciuitatis 1. Machab. 5.

caſcandrus, Plin. lib. 6. cap. 25. inſula deſerta in Oceano Indiam verſus.

caſcantenſes, Hiſpaniæ populi Pli. li. 3.

caſed. i. quaſi dæmon, vel quaſi deprædator, aut quaſi mãmilla, ſiue quaſi ager, filius Nachor ex Melcha. Gen. 22. à quo caſdim, Chaldæi.

caſéera, Rhodope reg. Thra. vrbs, Procop.

caſellius Vindex, optimus habitus conſultusiuris, de cuius erroribus dicitur ſcripſiſſe Terētius Scaurus Adriani temporibus. Hæc Ianus Parrhaſius in illud Horatij de Arte poetica,

--neſcit quantùm Caſellius Aulus,

Sed tamen in pretio eſt.

caſerotæ, Ariæ gens. Ptolem.

caſia, Scythiæ extra Imaum regio. Ptolem.

caſilini, populi qui incluſi à Pœnis, famem nucibus ſuſtentarunt: vel quòd in eorum regione plurima nux minuta naſcitur. Feſtus.

caſilinum, Italiæ oppidum in campania. Pli. li. 3. c. 5. In campano agro, inquit, Stabiæ oppidum fuerat, intercidit ibi & Taurania: ſunt morientis Caſilini reliquiæ.

caſina, Plauti fabula, dicta à Caſina ancilla, quam Stalino ſenex, eiúſque filius certatim deperibant.

caſina, Cāpaniæ oppidū in Italia Plin. li. 3. ca. 5.

caſinum, Campaniæ vrbs in Italia. Plin. libro 3. cap. 5.

caſinus, mons Campàniæ, vbi dudum Apollo colebatur, cuius templum euerſum eſt à viro quodam ſanctiſſimo. Bocat.

caſſiope, vrbs Chaoniæ regionis in Epiro Caſopo, Steph. *Sancti quaranta*, Nigro.

caſiris, Indorum populi Antropophagi. Pli.

caſiotis, pars Syrię, Phœniciæ proxima.

caſis, i. conciſio aut finis, nomen vallis, Ioſ. 18.

caſis, mons apud Euphratem, vbi Traianus dicauit crateras argenteos in templo Iouis Caſij cum epigrammate. Suidas. Sunt tamen & alij huius nominis montes.

caſius, mons trans Peluſium, extremum Nili oſtium, in ea Arabiæ petreæ parte, quæ ab hoc monte Caſiotis Ptolemæo appellatur: in quo erat Magni Pompeij tumulus ab Adriano inſtauratus, vt in vita eius teſtatur Capitolinus. In hoc mōte tēplū inſigne habebat Iupiter, qui inde Caſſius cognominabatur. Lucanus lib. 8.

--manéſque tuos placare licebit,

Et Caſio præferre Ioui.

Noſtri Sinai montem eſſe aſſerunt, ob illic à Deo datas per Moyſen populo Iſraelitico Decalogi tabulas, nobilem. Plin. lib. 5. cap. 11. Arabiam hanc ſterilem, & præter Caſium montem nihil inſigne habentem indicat.

Caſius, mons in Syria Antiochena ſupra Seleuciam, cognomine Pieriam. Pli. li. 5. ca. 22. cuius altitudo in directum eſt quatuor millium

paſſuum. Cuius (inquit) excelſa altitudo quarta vigilia orientem per tenebras ſolem aſpicit, breui circumactu corporis, diem noctémque pariter oſtendens. Ptolem. præterea lib.5.c.18. Caſium quendam montem collocat in Meſopotamia, non procul à Singra altero eiuſdem regionis monte. Suid.

Caſmir, celebris eſt vrbs inter Indor. reg. in Geogr. Nubienſi, octaua parte clim.1.pu.65. edit. Pariſien. Fed. Morel.

caſius, Iupiter dictus à monte Caſio. Paleph.l.1.

Caſilinum, Campan. in Ital. oppidum, quam Vulturnus fluuius diuidit qui Caſilinus etiam vocatur ab Agathia Sc.l.11. & à Conſtant. Porphyrog. lib..11. de Themat. Ex edit. & verſ. Fed. Morel.

Caſietum, oppidũ Galliæ Belgicæ. Æmil.li.8.

Caſleu, x. menſis Hebræis, noſtro Decembri quandoque reſpondens. Zach.7. Lat. ſpes, aut temeritas eius, vel thronus ſiue calix illius, aut ira eius

Caſmare, Mauritaniæ Cæſarienſis oppidum. Ptolem.

Caſmene, vrbs Siciliæ, Steph. hodie *Comiſo.*

Caſmenates, Liguriæ populi. Plin. li 3.c.5.

Caſmilius, cognomẽ Mercurij, adi Camillũ.2

Caſninium, oppidum vnum ex illis in quibus & ius dicebatur, & nundinæ agebantur; & erat quædam Reſp. neque tamen magiſtratus ſuos habebant: in quam legibus præfecti mittebantur quotannis qui ius dicerent. Feſtus.

caſope. Vide CASSOPE.

caſos, inſula iuxta mare Carphatium ambitu 80. ſtadiorum, in qua eſt oppidum eiuſdem nominis, à Caſo Cleomachi patre dicta: coloniis eò deductis. Ab hac & Caſius mons in Syria. Sunt autem multæ Caſorum inſulæ per ambitum, à quibus veſtimenti nomen Caſiaca, quod & nunc quoq; durat, vulgare Græcis militibus. Euſtathius Caſianam appellat à monte Caſio.

caſos, Perſidis inſula & ciuitas. Stephan.

caſpapyrus, vrbs Gandarica, Scytharum verò ἀκτὴ, id eſt littus. Steph.

caſpaſium, flumen apud Scythias Aſiaticos. Pli.

caſperia, Indiæ intra Gangem regio. Ptole.

caſperia, Rhœti Marruciorum regis vxor, quę cum Anchemolo priuigno corpus commiſcuit, vt annotauit Seruius in illud Virgilij. 7. Æneid.

Hinc Sthelenum petit, & Rhætide gente vetuſta
Anchemolum, thalamos auſum inceſtare nouercæ.

caſperia, oppidum in Sabinis, idem fortaſſe cum eo, quod Silius Caſperulam vocat. Virgil. 7. Æneid.

Qui tetricæ horrentes rupes, montémque Seuerum,
Caſperiámque colunt.

Caſperula oppidum Sabinorum, quod Silius Italicus à Caſpiis portis quæ in oriente ſunt, vbi Bactriana eſt regio, accepiſſe nomen fingit libro 8.

Hunc Amiterna cohors & Bactris nomina ducens,
Caſperula.

caſpin, nomen ciuitatis, 2. Machab.12.

caſphor, nomen ciuitatis. 2. Mach.5.

caſpiæ portæ, variè dicuntur. Quidam Amazones, portis Caſpiis egreſſas, ad Alexandrum veniſſe in Hyrcaniam, prodidere: ſed ille Caucaſiæ fuerunt, per quas tranſitus eſt ex Hiberia in Scythiam, Neronis quoque principis comminatio ad Caſpias portas (vt inquit Plinius) ad eum tranſitum reſpiciebat. Verùm mons Taurus tribus in locis interruptus, quaſi portis quibuſdam pertranſitur in Armeniam, in Ciliciam, & in Mediam. Sed illæ tantùm Caſpiæ portæ appellantur, quæ apud Medos ſunt. Ptolem. Plinius & Strabo. Per has tranſitus eſt ex Babylone & Perſide ad mare Caſpium. Et hinc fortaſſe Caſpiæ dictæ ſunt, quòd aliquæ gentes vicinis inſident montibus appellatę Caſpiæ. Iuga verò Caſpia procul hinc abſunt, & ad Armenios, vlterioréſque populos pertinent. Portæ autem Caſpiæ panduntur itinere manufacto millibus octo paſſuum longo: nam latitudo vix eſt plauſtro permeabilis. Hæ alibi Armeniæ, alibi Caſpiæ, aliis Ciliciæ vocantur. Pli.

caſpiana, Armeniæ maioris regio. Strabo.

caſpii, populi Scythici generis, Hyrcanis finitimi, eiúſque maris accolæ, quod ab ipſis Caſpium appellatur. Horum regio à Strabone Caſpiana appellatur. Virg.5. Æneid. περιφραστικῶς Caſpia regna nominat:

Huius in aduentu iam nunc & Caſpia regna
Reſponſis horrent diuûm.

Hi parentes decrepitos, & ſeptuageſimum ætatis annum attingentes, anguſto loco includere dicuntur, & fame enecare. Strabo libro vndecimo. Sunt etiam Aſiæ populi, quorum regio Strama vocatur.

caſpii, montes, iuxta mare Caſpium, Armeniam & Hyrcaniam verſus & Septentrionem, vbi etiam ſunt Caſpiæ portæ.

caſpin, Syriæ vrbs 1. Machab.12.

caſpirus, vrbs Parthorum, finitimi Indiæ: cuius incolæ omnium velociſſimi curſu. Stephanus.

Caſpium mare, inter Caſpios & Hyrcanos montes eſt, à quibus nomen accepit, & immenſum occupat ſpatium: de quo tamen inter ſcriptores parum conuenit. Vadianus apud Pomponium, hodie variis nominib. celebre, mare Hyrcanum Latini, Rutheni, *Chualenzka* Mor:, Mauri *Bohar Corſun* (vocabulo cum ſinu Arabico, communi) quod mare clauſum ſignificat, indigitant. Ab aliis aliter appellatur: vt *mare de Bachu, Gunzar, Giorgiam, Terbeſtan, Coraſum*, à regionibus nempe & locis vicinis; denominatum. Lacus totius orbis maximus eſt, & falſus, piſcibus abundans. Ad Occidentem & Septentrionem Turcas, Moſcos, & Lithuanos,

reſpicit, ad meridiem Medos habet, Orientem verſus Perſiæ regno clauditur.

Caſpius, dictus eſt Taurus mons à dextra. Sipontinus.

Caſſandene filia Pharnaſpis, & mater Cambyſæ generi Aſtyagis. Herod hiſt. lib 1.

Caſſander, xxv. Macedonum rex, regnauit annis xix. Pictuam obſedit, Olympiadem interfici iuſſit. Iuſt. lib. 14.

Caſſandra Priami & Hecubæ filia, quæ cùm ob formæ venuſtatem ab Apolline amaretur, iuſſa quamcunque vellet concubitus mercedem petere, vaticinandi peritiam ſibi dari poſtulauit: quam cùm credulus amator ei conceſſiſſet, neque illa promiſſis ſtaret, indignatus Deus, quoniam munus iam datum eripere non poterat, effecit vt vaticiniis eius fides nulla haberetur. Quare cùm equi Troiani inſidias detexiſſet, eúmque mœnibus minimè recipiendum clamaret, neminem tamen inuenit, qui verbis eius fidem adhibendam putaret. Hanc Virg. poſtremis Troiani belli temporibus chorœbo iuueni deſponſatam fuiſſe tradit, qui cùm extrema illa nocte, qua Ilium cecidit, ſponſam captiuam abduci videret, eíque ſuppetias ferre conaretur, à Penelco quodam confoditur, virgóque ipſa ab Aiace Oileo in Mineruæ templo vitiatur. Hæc poſtea in prędæ diuiſione Agamemnoni ceſſit: qui cùm identidem ab illa admoneretur, vt Clytemneſtræ vxoris ſuæ inſidias caueret, nihilo tamen minus eius monita, velut Veſanæ mulierculæ deliramenta, contempſit. Cuius poſtea ſecuritatis pœnas dedit vnà cum Caſſandra, vxoris Ægiſthíque inſidiis in conuiuio obtruncatus. Virg. 2. Æneid.

Ecce, trahebatur paſſis Priameia virgo
Crinibus à templo Caſſandra, adytiſque Mineruæ.

Idem,

Sola mihi tales caſus Caſſandra canebat.

Caſſandra, Iobatis filia, quæ Bellerophonti nupſit. Homerus.

Caſſandra oppidum: & Caſſandria colonia, de quibus in POTIDAEA. Aliis Caſſandrea, vt Pli. Ptol. ſimplicis ſcribit, vrbs maritima Macedoniæ eſt. Pauſanias & Fed Morel. Liuius li. 45. in 11. Macedoniæ, inter celeberrimas vrbes numerat Theſſalonicem vt Caſſandriam. Steph. ſcribunt olim Potidæam dictam.

caſſanitæ, populi maritimi ad mare rubrum. Steph. Arabiæ fœlicis. Ptol.

caſſanorus, vrbs AEgyptia. Steph.

caſſera, Macedoniæ oppidum. Plin. li. 4. c. 10.

Caſſi, Britanniæ inſulæ populi apud Cæſarem quos Caſſirer Glar. Caſhowv Camdenus appel.

caſſia via à Caſſio ſtrata. Feſtus.

caſſianus, Antiochiæ rex ab Armenis interfectus, anno ſalutis 899. Flond. lib. 4. Decad. 2.

caſſianus, Hieroſolymitanus Epiſcopus xi. ex gentibus, anno ſalutis 14?.

Caſſianus, martyr apud forum Cornelij, vbi & iacet, & quò venerat peregrinationis gratia è Brixia vrbe Germaniæ, cuius erat ciuis & pręſul: cùmq; apud forum Cornelij doceret iuſſu Iuliani Imperatoris, qui prohibuerat Chriſtianos docere, ſtylis diſcipulorum confoſſus eſt.

Caſſianus Alexandrinus ſub Iouiano in Italiam veniens, apud Ortanum templum conſtruxit, cuius & præſul electus, inde peregrinãdo Auguſtodunum venit. Epiſcopo Simplicio viro ſancto ſucceſſit.

caſſianus monachus, Honorij tempore, à Hieroſolymitana Eccleſia ab hæreticis eiectus, Maſſiliam venit, vbi duo condidit cœnobia, ſcripſit & de monachorum inſtitutis. Volat.

D. Caſſianus, quintus Auguſtoduni Galliæ ciuitatis, vulgò *Autun*. Epiſcopus fuit: ad cuius tumulum pleraque ac miranda eduntur miracula. Greg. Turon. cap. 75. de glor. matyr.

caſſida, Indiæ intra Gangem oppidum Ptol.

caſſi montes Scythiæ, extra Imaum. Ptol.

caſſiliacum, Rhetiæ primæ oppidum. lib. Not. *Romaneſſel*, Rhenano.

Caſſi, populi Angliæ mari proximi & Cænimagnis, Trinobantibus, Segontiacis, Ancalitibus & Bibrocis.

caſſilium, vulgò *Caſſel*. Vide Stereontium.

caſſinicius, fluuius, Thracię, cuius aqua equos potos efficit.

caſſinum, oppidum dictum, quòd ſit vetus, & Caſſinum forum vetus appellant Caſſini. Vide Hoſtiones.

caſſiodorus, Rauennas, præceptor Theodorici Gotthorum regis, primùm Senator, deinde monachus factus, extant eius ad Theodoricum epiſtolæ. Volat. lib. 13.

caſſiope, ſiue Caſſiopea, Cephei regis Æthiopum vxor, & Andromedes mater, quæ quod gloriaretur Nereidibus ſeſe corporis pulchritudine præſtare, illarum indignationem incurrit. Nymphæ enim iactantia eius irritatæ, incredibilis magnitudinis cetum immiſerunt, filiámque eius vnicam, nomine Andromedem ſaxo alligarunt, cetóque deuorandam obiecerunt, quæ tamen Perſei virtute liberata, ei nupſit. Caſſiope verò tandem generi meritis in cœlum tranſlata traditur, & in ſiliquaſtro ſedẽs vertente ſeſe cœlo, reſupinato capite ferri, pedibus ipſius in ipſa Arctici circuli circumductione poſitis. Æſtiuum circulum capite & dextera manu tangit, & prope Medeam circulo lacteo diuiditur, non procul à Cephei ſigno. Occidit cum Scorpione, exoritur cum Sagittario. In capite eius ſtella oſtenditur vna, in vtroque humero ſingulæ, in mamilla dextra clara vna, in lumbis vna, in ſiniſtro femore duæ, in genu vna, in pede ipſius dextro vna: in quadrato, quo ſignum eius circunſcribitur vna; vtriſq; angulis ſingulæ, cæteris clariùs lucentes. Hyginus de Signis cæleſt. Iope (inquit Steph. quã Græci

non rectè κηφειόπεια vocant (Æoli filia vxor Cephei, Iopæ Phœniciæ ciuitati ab eius marito conditæ nomen dedit. Mantuanus,

Solis equos ſupra fulgentem Caſsiopæam.

caſſiope, oppidum Epiri, à quo caſſiopæi Pli. li.4. Ptolem. Straboni promontorium eſt, quod & Phalacrum vocat.

caſſiope, oppidum in Corcyra inſula. Plin.li. 4.c.12. Ptolem: Caſſiopolis dicitur.

caſſios, flumen Scythiæ, quod per Albaniam in mare decurrit Plin.lib.6.c.13.

caſſiterides, inſulæ decem in Indico Oceano, vnde plumbum candidum effoditur. Plin.lib.4. c.16 aliàs li.5.c.32. Ex aduerſo Celtiberiæ complures ſunt inſulæ, Caſſiterides dictæ Græcis, à fertilitate plumbi. Vide infrà in dictione Cattiterides. Heſperides quoque appellantur à Dionyſio Alexandrino qui eas contra omnes Geographos ad ſacrum promontorium deſcribit; alij omnes namque & circa Nerium Promontorium ponunt, & ſtanni fertiles eſſe dicunt.

caſſitira, inſula in Oceano, Indiæ vicina. Ste.

caſſius, vnus ex C. Iulii Cæſaris percuſſoribus vnà cum M. Bruto apud Philippos à tyrannis M. Antonio & C. Octauio victus, mortem ſibi conſciuit, vir omni laude dignus, & animo in Rempubl. ſingulari: hoc tamen minus fœlix, quòd ſublato tyranno, tyrannidem tollere non potuit. Plutarch in Bruto.

caſſius Brutus, patriæ proditor, à patre inedia conſumptus eſt. Nam bellum aduerſus Latinos Romanis erat. In eo ducem P.Decium creant quidam patricij. Cæterùm, inops adoleſcens hic Caſſius Brutus, ducta mercede, portas aperire cùm deprehenſus eſſet, ad auxiliare Palladis templum confugit. Cuius pater Caſſius ſignifer, occluſis foribus, necatum fame iuuenem, inſepultum eiecit. Plut.in Para.

caſſius Dion conſul, collega Iun. Tiberiani, anno ab vrbe 1043.

caſſius Apronianus conſul, collega Pætini, anno ab vrbe 871. Athenienſibus iura ex Draconis & Solonis, reliquorúmque libris conſcripſit Caſſiodorus,

caſſius. Cos. à Tigurinis, pago Heluetiorum, qui à ciuitate ſeceſſerant, in finibus Allobrogum cum exercitu cæſus milites qui ex ea clade ſupererant, vt obſidibus datis & dimidia omnium rerum parte, incolumes dimitterentur, cum hoſtibus pacti ſunt, tempore quo Iugurtha pulſus eſt à Mario. Liu. lib. 25.

caſſius Poſthumus Labienus in Gallis regnauit annos 7. ſub Gallieno maiore imperatore.

Caſſius Tribunus plebis, C. Mario, L. Flacco conſulibus, plures leges ad diminuendam nobilitatis potentiam tulit: in quibus ſanxit, vt quem Populus Romanus damnaſſet, cuiveimperium abrogaſſet, id ratum eſſet. Fuit & inter competitores Ciceronis in conſulatu, Pædianus,

caſſius, dux Pompeianus, cum decem nauibus ardente bello ciuili tranſiit ad Cæſarem.

caſſius Longinus, Iuris cõſultus, quòd C. Caſſij percuſſoris Cæſaris nomen & ſtẽmata haberet, iuſſus eſt à Nerone mori: pronepos fuit Seruij Sulpitij ac eques Romanus. Tranquillus.

caſſius Seuerus, orator, de quo Quintil. ſic ſcribit, caſſius Seuerus, qui ſi cæteris virtutibus colorem & grauitatem orationis adiecisſet, ponendus inter præcipuos foret. Nam & ingenij plurimum eſt in eo, & acerbitas mira, & vrbanitas, & vis ſumma, ſed plus ſtomacho quàm conſilio dedit. Hæc ille. Huius Caſſii ſcripta ex ſenatus-conſulto abolita ſunt. Tranquillus.

M. Auidius Caſſius, præfectus exercitus Antonini principis in Oriente, dũ Imperator ipſe res in Germania gerit contra Marcomannos, defecit ab eo, itaque relicto bello imperatore cum exercitu eum petit & ſuperat.

caſſius, præſul Narnienſis, tẽpore Totilæ regis Gotthorum, cui occurrens animũ eius placauit, ne ciuitati noceret. Greg.3. Dialogorum.

Sp. Caſſius Becillinus, regni affectati crimine damnatus, cui plus ſuſpicio concupitæ dominationis nocuit, quàm tres magnifici conſulatus, ac duo ſpecioſiſſimi triumphi profuerunt. Senatus enim, populúſque Romanus, non contentus capitali eum ſupplicio afficere, interempto domum ſuperiecit. In ſolo autem ædem Telluris fecit. Vale. lib.6.c.3.

Caſſius, poëta Parmenſis fuit, cuius ingenium in ſcribendo carmine mirè concitatum & prõptum prædicat Horat.1.Serm. Saty.10.

--at ſi quis pedibus quid claudere ſenis:
Hoc tantum contentus amet ſcripſiſſe ducentos
Ante cibum verſus, totidem cœnatus Hetruſci,
Quale fuit Caſsi rapido feruentibus amni
Ingenium, capſis quem fama eſt eſſe, librîſque
Ambuſtum propriis.

Hic eſt qui in partibus Caſſii & Bruti Tribunus militum militauit, quibus victis Athenas ſe contulit. Quintilius Varus ab Auguſto miſſus, vt eum interficeret, ſtudentem reperit & perempto eo ſcrinium cum libris tulit, vnde multi crediderunt Thyeſtem Caſſii Parmenſis fuiſſe: ſcripſerat enim multas tragœdias. Acron in illud Horat.1. epiſt. 41.

Scribere quid Caſsi Parmenſis opuſcula vincas?

caſſius Heminachi rugus apud Romanos, cui ob peritiam ius Quiritum datum eſt taberna in compito Acilio empta. Plin. cap. 7. lib. 25. & cap.3. libro 30.

caſſius, Hiſpaniæ mons. Sex. Auienus.

caſſopa, vrbs in Moloſſo, vnde regio Caſſopia, Gentilia, Caſſopus, Caſſopius, Herodian. Stephanus.

caſſotis, fons apud Delphos, à Nympha Parnaſia ſic dictus.

caſtabala, Ciliciæ & Phœniciæ ciuitas, quæ & Peraſia dicebatur: Stephan. Strabo lib.12.

Eſt etiam Caſtabala in Phœnicia.

caſtabalenſes propter bella cohortes canum habuere. Plin. In Caſtabalis Dianæ Paraſiæ tẽplum extitit, quod ſacræ mulieres ingreſſuræ, ſuper prunas nudis incedebant pedibus. Pius 2. pontifex. Max. Aſiæ, c. 46.

caſtalia, Acheloi filia.

caſtalia, vrbs Ciciliæ. Steph. alia circa Phocidem. Herodot.

caſtálius, ſons Caballinus & Libethris dicitur. Eſt in radicibus Parnaſſi Muſis ſacer à virgine Caſtalia, quæ Apollinem fugiens, præcipitata. & in fontem verſa eſt, cuius aquam dicuntur bibere poëtæ. Hunc fontem dicit Acron fuiſſe in Læcia, vbi armenta Apollo fertur pauiſſe, Virg. lib. 3. Georgicorum,

iuuat ire iugis, qua nul.a priorum
Caſtaliam molli diuertitur orbita cliuo, &c.

Caſtalo, maxima ciuitas Britanniæ: Gentile, Caſtalonites. Steph.

Caſtanea, vrbs circa Peneum fluuium, Strabo. & Magneſiæ. Plin.

Caſtania, vrbs iuxta Tarentum. Steph.

caſtaon, locus in Hiſpania, in quo plumbum effodi ſolet, haud procul à noua Carthagine, cui argenti pars parua immixta eſt, non adeò vt eius vtilis ſit expurgatio. Strab. lib. 3. Eſt etiã Hiſpaniæ vrbs Straboni, non procul à fontibus Bœtis fluminis, *Villa-Neuua d'Alcaraz*, Car. Cluſio.

caſtax, vrbs Iberiæ, Gentile, Caſtacæus. Step.

caſtanea, Eudoxus Perthea ſcribit. Gentile, Caſtanæus. Steph.

caſtánia, vrbs prope Tarentum, Gentile, Caſtanites. Hi hodie Catalanes videntur Floriano.

caſtellani, Hiſpaniæ Tarracõnẽſis populi. Pto.

caſtellum, Menapiorum in Gallia Belgica oppidum, Ptol. hodie *Keſſel*. Item oppidum in Occidentaliori Flandriæ ſeu Morinorum tractu. Anton. Leodius & Pet. Diuæus, oppidum etiam eſt ad Moſam, vbi illud quoque Ammianus deſcribit. lib. 17. in regione quæ vulgò Cuyck dicitur. Caſtellum Morinorum ex itinerario Antonini citat Diuæus. Caſtellum Aquarum, vocant Rhenanus & Althamerus Baden, vrbem Badenſis Marchionatus primariam, idque colligit ex Taciti Annalium lib. 17. vbi ſcribit à Cæcina Caſtellum (quod Heluetij ſuis militibus & ſtipendiis tuebantur,) in modum municipij ſtructum eſſe, additque locum eſſe amœnum & ſalubrium aquarum frequentem.

caſtellum, locus inter Fauentiam & Florentiam. Anton. & in Mauritania Cæſarienſi.

caltenes, Thraciæ ſinus iuxta Byzantium. Plin. libro 4.

caſtianita, mulier genere Thraſſa ex Æſimo vrbe, quæ Priamo Gorgythionem peperit. Homerus 8. Iliad.

caſtimenſis Venus cognominata eſt, ſub quo nomine à Theſſalis culta, apud eoſdem fanum habuit. & aliud in Syda Pamphyliæ, & in Aſpendo Argiuorum, & Argis in Feſto quod Hyſteria dicitur: in quibus præter inſtituta moreſque aliorum, ſues mactare licet, quum in cæteris nullo modo fas ſit. Alexand. Genial. lib. 6. cap. 12.

caſtinus, conſul. collega Victoris, anno ab vrbe 1177. Diaco. libro 14. Pomp. Blond. libro 2. decad. 1.

caſtinium, mons in Aſpendo Pamphyliæ; Gentile, Caſtinius, Caſtinetes. Stephan.

caſtoli, campus apud Dorienſes. Nam Lydi Dorienſes vocant Caſtolos.

caſtólogi, Plin. lib. 4. enumerantur inter populos Galliæ Belgicæ.

caſtolus, vrbs in Lydia, Steph. hinc Caſtoli campus ad Xenoph.

caſtor & Pollux, fratres gemini, Iouis ex Leda ſub cygni forma compreſſa filii, qui & Tyndaridæ paſſim à poetis appellantur, quemadmodum & Helena ſoror ipſorum, Tyndaris. Hi, vbi primùm adoleuerunt, mare piratis liberauerunt, & ob id dii maris habiti ſunt, quos in tempeſtate nautæ ſolent implorare. Poſt hæc in Colchos cum Argonautis profecti: qua in expeditione Pollux Amycum Bebryciorum regem inſidias ſibi ſtruentem, interfecit. Deinde domum reuerſi, Helenam ſororem à Theſeo raptam, receperunt, Aphidna vrbe, Theſeo abſente, expugnata. Tandem cùm Caſtor diem ſuum obiiſſet, ferunt Pollucem (qui eodem cum Helena ouo natus, immortalis erat) fratris deſiderio à Ioue petiiſſe, vt immortalitatem ſuam cum fratre poſſet partiri: qua re impetrata, alterni mori traduntur & reuiuiſcere, Virg. 6. Æneidos,

Si fratrem Pollux alterna morte redemit,
Itq; reditque viam toties.

caſtorum lucus ad duodecimum lapidem à Cremona diſtans, vt Tacitus habet lib. Annal. 18. Caſtoris Lucus vocatur Oroſio. lib. 6. cap. 8. ſed an hoc variæ lectioni, an potiùs ſynonymiæ tribuendum ſit, affirmare non auſim. Cuiquidẽ fabulæ occaſionem dedit geminorum illorum natura, quorum altero oriente, alter occidit. & è conuerſo. A Græcis Διόσκουροι, hoc eſt, Iouis filij appellati ſunt, & inter deos Apotropæos, hoc eſt, malorum depulſores annumerati.

caſtor, medicus antiquiſſimus, docuit piperitim herbam, quam alio nomine ſiliquaſtrum nominant, bibi contra morbos comitiales. Plin. libro 20. cap. 17.

caſtor, hiſtoricus, qui de Argiuorum regno ſcripſit: vixitque anno mundi 3360.

caſtor, curſor velociſſimus. Pauſ.

caſtra, Indię intra Gangem oppidum, Ptol. Norici vrbs, Ant. Macedonię eid. inter Lychdnidum & Heracliam.

Caſtra alata, Caſtra Alexãdri, locus vel regis

Ægypti

gypti circa Peluſium, Q. Curtius, lib.4.caſtra Annibalis, magnæ Græciæ portus. Plin. *Le Caſtelle*, Leandro.

caſtra cæcilia, Hiſpaniæ vrbs. Plin. hodie *Caceres* vel *S. Maria de Guadalepe*. caſtra celica, Hiſpaniæ locus inter Emeritam & Salmanticam. Anton.

caſtra cornelia, ſeu corneliana, ſeu cornelij, Africæ propriæ vrbs. Pomp. Plin.

caſtra cōſtantia, vulgò *Conſtance*, ciuitas Galliæ Celticæ in Neuſtriæ ſeu Normaniæ prouincia, ſic vocata, quòd ibi Caij Iulij Cæſaris milites conſtanter, ob Armoricorum incurſiones, caſtrametabantur. Am. Marcel. lib. 15.

caſtra Cyri, regio circa Lyciam, Curtius lib 3.

caſtra Dei. vide Manaim.

caſtra Exploratorū, Aton. *Burgeupon Lands*, Camdeno locus in Anglia.

Caſtra Flauiana. vide Ala Flauiana.

caſtra Gemina Hiſpalenſis conuentus oppidum. Plinio, caſtra Germanorum, Mauritaniæ Cæſarienſis oppidum, hodie *Brexar* & *Berſac*.

caſtra Iudæorum, vide Bubaſtus.

caſtra Iulia, Hiſpaniæ oppidum. Pli. *Trugillo* hodie.

caſtra Iulia, Plinio Hiſpaniæ vrbs.

caſtra Lælia, Africæ minoris vrbs. Mela. Caſtra Lapidariorum, vrbs Ægypti, lib. Notit. Caſtra Larda Thraciæ vrbs. Anto. caſtra Legionum Germaniæ circa Rheni oſtium. Plin.

caſtramonienſes Italiæ populi. Plin. lib. 3. c. 4.

caſtra noua in Mauritania Cæſarienſi. Anto.

caſtra Poſtumiana, Hirtii, ſunt in Hiſpania Bætica, & nunc *Caſtro delrio* dicuntur, vt vult Amb. Moralis.

caſtra Rhegina, in Rhetia. lib. Notit.

caſtra Vlpia, vrbs Anton. quam Simler *Cleue* exiſtimat, Cliuenſis ducatus primariam.

caſtra V.naria, Hiſpaniæ vrbs. Ptolem.

caſtratius, cùm tempore Syllanæ diſſenſionis Placentiæ gereret magiſtratum, & Cn. Carbo conſul Marianarum partium peteret obſides, Placentinos, nec Placentia ad Syllam deficeret, negantique Caſtratio dixiſſet multos ſe habere gladios: At ego annos, reſpondit. Valer.

T. Caſtratius, Rhetoricæ doctor Romæ. Gellius libro 13. cap. habuit Romæ locum principem declamandi & docendi, ſumma vir authoritate, grauitateque, & à D. Adriano ob mores atque literas ſpectatus.

caſtriani, populi ab Aureliano Imperatore, magna parte interempti. Vopiſc.

caſtrocomium, Iberiæ locus. Cedren.

caſtrozarba, Thraciæ oppidum. Procop.

caſtrum altum arx munita Hiſpaniæ citerioris, locus, cæde magni Amilcaris inſignis, vt docet Liuius lib. 24. Sunt qui opinantur hodie *Caſtel Seras* appellari, vt Florianus de campo refert.

Caſtrum Inui Virgilio, Tuſciæ maritimum oppidum eſt. Erythręus vocat cornetto, & dicit à Ptolemæo Caſtrum nouum appellari, idem aſſerit Blondus, qui addit quoque ſic à Plinio & Mela vocari. Sed ante omnes Seruius ſcripſit hoc caſtrum Inui, caſtrum nouum dici.

caſtrum nouum, Italiæ oppidum, non procul ab oſtiis Tyberis. Pomponius libr. 2. Plinius libro 3. cap. 5. & Tuſciæ oppidum.

caſtrum Coruolinum, Gallicè *Corbeil*, oppidum Galliæ ad flumen Sequanam ſitum, quatuordecim Italicis milliaribus ab vrbe Pariſienſi diſſitum.

Caſtrutius, Lucentium & Piſanorum dux, Blondus. Plati.

caſtulonenſes, populi Hiſpaniæ Bæticæ, Plin. li. 3. cap. 3. Ex colonia) inquit) Salarienſe oppidum Latii veteris caſtulonenſes qui Cæſari venales appellantur.

Caſtulo, Oretanorum in Hiſpania Tarraconenſi vrbs, Ptolemæo, caſtalo, Steph. & Polyb. lib. 10 vocant, Florianus dicit hodie *Caſſona la veta* appellari. Caſtulonenſes nominat Plinius, quos Cæſari venales vocari ait.

Caſentilani, Italiæ populi in ſexta regione, Plin. lib. 1. c. 14.

Caſſula præcipuarū Heſſiæ ciuitatum altera, dicta quaſi Caſtellum; olim enim tantùm illic arcem extitiſſe perhibent. A Ptolemæo Stereótium dicta, Fulda, Ana, & Treſula fluminib. irrigua. Agrum fœcundum atque compaſcuum habet, & arua pecoribus nutriendis idonea vulgò *Caſſel*, Irenicus.

caſuentinum, fluuius in ſinu Tarentino. Plin. lib. 3. c. 11. quem Leander Vaſento dici ait, in Calabria ſuperiori eſt Baſentium vocat Diaconus. Barentinus amnis apud Iornandem eſt: ſub cuius alueo Alaricus Gothorum rex ſepultus ſcribitur.

Caſula, Africæ propriæ vrbs. Ptolem.

caſurgis, Ptolem. dicitur Praga, vrbs Bohemiæ totius caput.

caſyriis, Suſianæ mons. Plin.

caſyſtes, portus Ioniæ. Strabo.

catabanes, populi Arabiæ deſertæ. Plinius libro 5. ca. 11. Hos Strabo li. 6. Catabanenſes vocat.

Catabathmus, oppidum in Africa, & vallis repentè conuexa, Plinius. Pomponio Catabath mons, vallis deuexa in Ægyptum, finit Africam, ἀπὸ τοῦ καταβαίνειν. Catabathmon autem non Catabati legendum eſſe, Hermolaus eleganter docet in Plinianis annotationibus, nàmque eſt in Ægyptum id latus deuexum, Quare verè Herodotus editiſſimam Africæ maritimæ regionem Cyrenaicam eſſe in fine lib. 4. ſcribit.

Catabatmus, Steph. locus eſt in Lycia, inter Ammoneum & Paratonium.

Catabolum, Ciliciæ vrbs, Anton.

Cataceti, Aſiæ populi circa Meotim, Plinius

libro 6. cap. 7.

Catacecauméne, regio Epheſiæ, in qua arbor nulla prouenit præter vitem, quæ vinum fert. Latinè ſonat combuſta, quòd ex fulminum ictu ei contigiſſe aliqui coniiciunt. Hæc regio etiam Cayſtro fluuio nomen dedit, vt infrà dicetur. Eſt etiam inſula in mari rubro. Stephan. Inſula item in Arabico ſinu. Ptolem.

cataceti, Aſiæ populi circa Mœotim. Plin. lib. 6. cap. 7.

Catada, Africæ Propriæ fluuius. Ptolemæo.

Catadræ, Æthiopiæ ſub Ægypto oppidum.

catadupa, nomen loci. Cicer. in Somn. Scip. Nec eſt vllus hebetior ſenſus auditu in vobis, ſicut vbi Nillus ad illa, quæ Catadupa nominantur, præcipitat ex altiſſimis montibus.

Catadupi, Plinius libro 5. capite 9. locus Æthiopum: & gens Arabiæ, idem libro 6. capit. 29.

catæa, Perſidis inſula: Atrian.

catæonium, Marmaricæ promontorium. Ptolem.

catamena, Syriæ vrbs, Comagenæ regionis. Ptolem.

catalaunici & Catalaunij, vide Cathelauri.

catalaunum, Gallicè *Chalons*. Duę huius nominis in Gallia ciuitates: vna in Campania ad flumen Matronam ſita, quæ Gallicè profertur *Chalons*, per duplex (aa) altera in Burgundia, & *Chalons* vulgò vocatur per ſimplex (a) Gallicè *Chalons ſur la Saone*. Amm. Marcell. lib. 15.

catana, Siliciæ oppidum, ad radicem Ætnę montis ſitum, patria Charondę, inter Athenienſium legiſlatores in primis celebrati. Catanę ſimulachrum fuit Cereris, teſte Cicerone 7. Verr. quòd à viro non modò tangi, ſed ne aſpici quidem fas erat. Silius libro 13.

Tum Catana ardenti nimium vicina Typhœi:

Diodorus ſcribit hanc ab Hierone cùm eius incolas eieciſſet, Ætnam appellatam fuiſſe. hodie tamen adhuc Catania dici tradit Farellus.

catangius ſinus in littore Aſiatico Boſphori Thracici, Golfo caſtacio nunc, Pet. Gyllius.

Catanita, inſula vel vrbs, è regione Leſbi. Stephanus.

catanni, populi ad mare Caſpium. Steph.

catónia, extrema pars Tauri, quam Strab. Cappadociam vocat: incolæ Cataones, Steph.

cataphrygæ, hæretici qui in Phrygia fuerunt, vt Montanus, Priſcilla & Maximilla. Hi aduentum Spiritus ſancti non in Apoſtolis, ſed in ſe traditum aſſerebant, anno Domini 174.

catara, & Cataritæ vel Catanitæ, Arabiæ felicis populi. Ptolem.

cataracta, Samnitum vrbs à Romanis expugnata. Diodor.

cataractonum, Angliæ oppidum, Anton. vulgò *Catherick*.

catari, Pannoniæ populi. Plinius lib. 4. ca. 25.

catarnia, Aſiæ regio. Plin. lib. 5. c. 2. & 3.

cataractæ duæ Nili, in Ægypti initio verſus meridiem, vbi Nilus inter duos montes coarctatu, immenſo fragore ruit. Ptolem. Strabo Plin.

Catarrhactes, Anienis fluminis Tiburi, vbi ſe ab excelſo loco in conuallem profundam deiicit. Strabo lib. 1 hodie *Caſcada de Tiuoli*.

Catarractes Danubij, à Strabone & Suida deſcriptus, infra Lintzium Auſtriæ vrbem eſt.

Catarrhâctes, fluuius quidam, Strabo. Poſt Olibiam Pamphiliæ Catarrhactes eſt fluuius magno ſtrepitu ex alta rupe deiectus, vnde & nomen ei. Pompo. lib. 1.

catarractus, Cretæ inſulæ amnis, Ptolem. Pamphyliæ fluuius, qui Aſpendum præterfluit. Mela. Item minoris Aſię fluuius. Herodot.

catarrhytum, Græci vocarunt Hipponem Africæ oppidum propter aquarum irrigua. Plin. lib. 5.

Catathræ, inſulę duæ maris rubri. Ptolem.

Catatus, ciuitas Vngarię, à Piſano Venetæ claſſis duce vi capta, diruta & incenſa Blond. lib. 10.

Cataſcopia, Venus dicta eſt à κατασκοπεῖν, id eſt, contemplari, quòd Venus templum haberet intra eam ſtadii partem, in qua Hippolytus ſe exercebat, & vnde Phædra Hippolytum ſpectare conſueuerat.

catelani, populi, à Genuenſibus ſuperati Blond. lib. 10.

catenates, Vindelicorum populi, quorum meminit Plinius lib. 3. cap. 20. in deſcriptione Alpium & Alpiorum populorum.

Cateth, i. tædium, ſiue contentio, terminus Zabulonię tribus. Ioſue 19.

Cath, filius Triſmegiſti. Euſeb.

cathæa, regio India, in qua mirum in modum pulchritudo excoli dicitur, adeò vt Oneſecritus author ſit, in ea regem pulcherrimum eligi. Vide plura de Catheorum moribus apud Strabonem lib. 15. Steph. Cathæna.

cathaluſius Nicanor nominatur apud Stephanum in Mieza.

cathari, Indię populi, apud quos hic mos inualuerat, vt vxores cum maritis defunctis deflagrarent: natum id ex beneficii crimine, quo ſublatus à quapiam dicebatur maritus Cæl. lib. 18. cap. 31.

cathari, dij in agro Pallantino templum habentes in vertice montis Pauſan. lib. 8.

D. Catharina, virgo ſanctiſſima, & martyr glorioſſima, cuius ſacrum corpus Dei Angeli ſepelierunt in monte Sina. Hiſt. Eccleſ.

catharina, Caroli VI. Francorum regis filia, Henrici, Anglorum regis vxor.

cathari, populi ſunt Galliç Straboni, in Alte-

riore ripa Rhodum, vt inquit, habitantes, *Salis* finitimi.

Cathati, Κατηροιθεοί, pueri Dei i, colebantur ab Arcadibus, quorum templum erat in colle Pallantio, ad quorum numen iuſiurandum Arcades habere ſolebant. Horum deorum nomina ſe neſcire fatetur Pauſanias in Arcad.

Cathari, Indiæ gens, quorum vxores cum maritis mortuis comburuntur. Diod. 17 al. Cathæi.

Catharum, Libyæ interioris promontorium. Ptolem.

Cathei, montes Sarmatiæ Aſiaticæ, ex quibus Lagous amnis profluit. Plin.

Cathelauni, Galliæ populi apud Marcellinum, li. 15. quorum vrbs Cathelaunum à Neotericis, & Catalaunum in libello prouinciarum nominatur. Eandem hodie *Chalons en Champagne* nominant. Et Cathelauni campi, vbi Attila cęſus eſt, à pluribus ſumuntur pro ea regione, quam Gallicum vulgus *Campagne* nominat. vbi adhuc *Chaſtillon* ciuitas. Sed hi campi Catalaunici in tam exiguo terrarum ſpatio vix includi poſſe videntur. Et quidam Catalauniam, quaſi Gothalaniam, quaſi Gotthorũ & Alanorum cultam regionẽ vocari putant, alij ſcribunt eos eſſe circa Tholoſam, totámq; vel maximam regionem hos campos deſignare veriſimile eſt ex Iornande, qui eos centum leucas in longitudine & quinquaginta in latitudine patere ait. Idem eos quoque Mauricios Campos nuncupat. Apud Catalaunios Tetricum ab Aureliano Imp. ſuperatum tradit Eutropius.

Cathieremitæ, gens vicina Gabonitis. Ioſeph. antiq. lib. 5. cap. 1.

Cathilci, Germaniæ populi, à Germanico Cæſare deuicti. Strabo.

Cathippi, Aſiæ vrbis nomen circa Mediam aut Parthiam. Oroſ.

Cathon, inſula à Pomponio inter Cycladas annumerata.

Cati, pluralis numeri, populi Germaniæ, *Sicambris*, vt inquit Strabo, finitimi.

Caticardamna, Indiæ intra Gangem vrbs. Ptol. *Chiromandel*, Petr. Appiano.

P. Catienus Philotim patronum adeò dilexit, vt hæres omnibus bonis inſtitutus, in rogum eius ſe iecerit. Plin. lib ſeptimo, capite 36.

Cati fons dicebatur, ex quo aqua Petronia in Tiberim fluebat, quia in agro erat cuiuſdam Cati. Feſtus.

Cotile, Alpium incolæ inter Polam & Sergeſtum. Plin.

Catilina, ciuis Romanus, coniuratione contra patriam inita, notiſſimus, cuius impii conatus Ciceronis prudentiâ oppreſſi ſunt, Lucanus lib. 7. *-- cuius*

Pacificus ſæuus tremuit Catilina ſecures

Virg. 8. Æneid.

-- & te Catilina minaci

Pendentem ſcopulo, Furiarúmque ora trementem.

catilius Seuerus, vir omnium doctiſſimus, diſcipulus Papiniani, anno ab vrbe 976. Lamprid. in Alexand.

catilius, *Seuerus*, conſul, collega T. Aurelij Fuluii Antonii, anno ab vrbe 872.

catilli, populi circa Anienem fluuium. *Silius*. li. 4. *Anienicolæque Catilli.*

catillus, filius Amphiarai, qui cum fratribus Cora & Tyburto in Italiam venit, ibíque reliquis adiuuantibus, Tybur condidit, & à nomine fratris nomen impoſuit. Virgil. 7. Æneid.

Catillúſque acérque Coras Argiua iuuentus.

Siluius lib. 8.

Et Tibur Catille tuum.

catillus, mons prope Tyburim ciuitatem Romæ vicinam à Catillo fratre Tyburti conditoris, Tyburi dictus.

catina, vrbs Siciliæ. Vide CATANA.

Catina, Arcadiæ oppidum. Plin. lib. 4. cap. 6.

catyei, Pygmæorum gens à barbaris dicuntur, quos credunt à gruibus fugatos. Plin. libro 4. ca. 11. Stephano κάθιζα & ὀακύλη eorum regio vocatur, incolæ Tuſylli.

catius, Deus Ethnicorum, qui catos, i. acutos homines faceret, meminit Auguſtinus in 4. de C. D. Sunt qui libentius Catunin legant, quòd ſcilicet cautos homines faceret.

cato primus Porciæ gentis, tres ſummas res præſtitiſſe exiſtimatus eſt: optimus orator, optimus imperator, optimus ſenator fuit: ac præterea quadrigies cauſam dixit, non quiſquam ſæpius poſtulatus fuit, & ſemper abſolutus. Plin. lib. 7. cap. 27.

cato Portius, cui poſtea à Cenſuræ dignitate cenſorij cognomen inditum eſt, ex Tuſculano municipio ortum traxit, indéque perſuaſione atque amicitia. Valerii Flacci adductus primus ex ea familia ſe Romam contulit: vbi propter ſingularem virtutem honores omnes ſine repulſa eſt adeptus. Primùm enim Tribunus militum in Sicilia fuit: deinde Prętor Sardiniam ſubegit, vbi ab Ennio fuit Græcis literis inſtitutus, cùm iam natu grandior eſſet. Poſtremò Conſul cum eodem Flacco creatus, citeriorem Hiſpaniam ſortitus eſt, vbi rebus fœliciter geſtis, vrbium omnium muros, quæ intra Bætim erant, vno die ſolo æquari iuſſit. Hunc ob morum grauitatem, ſingularémque iuſtitiam Virg. lib. 8. Æneidos inferorum iudicem facit:

Secretóſque patres, & dantem his iura Catonem.

Gellius li. 2. cap. 14.

cato iſte Cenſorius dicere erat ſolitus, trium potiſſimum rerum ſe pœnitentiam egiſſe: primùm eò perrexiſſe nauigio, quo pede proficiſci potuiſſet: ſecundò, ignauum præteriſſe diem: tertiò, ſecretum vxori reuelaſſe. Plutarch.

catones duo fuerunt ſuperioris filii, quorum

alter in bello contra Perſeum ſub Æmilio Paulo magna cum laude militauit. Alter Solinus ex matre cognominatus, patre ſuperſtite ac prætore deſignato, extinctus eſt, & egregios in iuris diſciplina libros compoſuit. Gel. lib. 2. cap. 14.

M. Cato Vticenſis M. Porcii pronepos fuit, quem & vitæ, Stoicæque diſciplinæ ſeueritate referebat. Hic nudis interdum pedibus, breuíque tota in publicum prodibat, ſeſe adſuefaciens non niſi turpibus rebus erubeſcere. Conſulatum fruſtrà petiit, quod virtuti ſuæ fidens, populo non nimium ſubmiſſè voluerit ſupplicare. Martiam coniugem roganti Hortenſio amico liberorum cauſa conceſſit, eandémque poſt Hortenſij mortem recepit: quod Cæſar auaritiæ cauſa ab eo factum calumniatus eſt. Dimiſit, inquit, inopem, vt locupletem reciperet. Poſt Pharſalicam cladem, reliquias Pompeiani exercitus contraxit, & terreſtri itinere per deſerta Libyæ ad Iubam regem perduxit. Poſtremo victo à Cæſare Scipione, Vticæ, quam tutandam ſumpſerat, necem ſibi conſciuit, perlecto antè Platonis Dialogo de animæ immortalitate, qui Phædon inſcribitur. De hoc Lucanus lib. 1.

Victrix cauſa deis placuit, ſed victa Catoni.

Valerius Cato, Grammaticus Romæ, qui multos & nobiles docuit, tempore Syllæ, cuius famam hi verſus indicant,

Cato grammaticus Latina Siren,

Qui ſolus legit & facit poetas, Tranquillus.

catobrica, Hiſpaniæ vrbs, inter Cordubam & Emeritam. Anton.

Catoluca, Galliæ Narbonenſis oppidum. Anton.

Catoni, Plin. libro 6. cap. 7. populi Scythiæ circa Mæotim degentes.

Catoprerium, locus excelſus ſupra Anemoriam Phocidis vrbem, ſiue Parnaſſi præcipitium, Strabo.

Catraleucos, Celticorum in Luſitania vrbs. Ptolem.

catre, ciuitas: Gentile, Catreus. Steph.

catrea, Cretæ vrbs. Pauſan.

catria. Vide ÆGVSSA.

cattabania, regio fœlicis Arabiæ Stephanus.

catti, populi Germaniæ (hodie Haſſia) à Druſo Liuio perdomiti, anno ab vrbe 731. Vide CHATI.

Catti Meliboci, Germaniæ tractus, qui Catzenelebogen dicitur Beato Rhenano, in Haſſia eſt.

Cattigara, Sinarium ſtatio. Ptol. *Canton*, Caſtaldo.

cattiterides, Ptolem lib. 3. cap. 6. decem ſunt inſulæ in occidentali Occeano; Caſſiterides cæteri vocant à plumbi ſtannique copia, quod κασσίτερος dicitur. Herodotus libr. 3. Ne Caſſiteridas quidem noui inſulas, hoc eſt ſtannarias, vnde ad nos venit ſtannum. Vide CASSITERIDES.

cattuza. Vide CATIZI.

cattuaci, populi inter Belgas, Neruis Caletibus, Veromanduis ac Condruſis proximi, quos fortè Duaci oppidi incolas diœceſis Atrebatenſis opinari licet, Cæſ. lib. 2.

Catti, populi Germaniæ trans Rhenum flumen, Ligiis Hungariæ populis, Cheruſcis, Hercinæque ſyluæ proximi, ac Hermunduris, cum quibus pro flumine finitimo ſale fœcundo pugnabant, & in æternum diſcordabant. Tacitus.

Cattularia, porta Romæ dicta eſt, quia non longè ab ea, vbi ad placandum Caniculæ ſidus, frugibus inimicum, ruſæ canes immolabantur, vt fruges flaueſcentes ad maturitatem perducerentur.

Catulinus, conſul collega Apri, anno ab vrbe 892.

Q. Luctatius Catullus primo bello Punico, ccc. nauibus aduerſus Pœnos profectus, ſexcentas eorum naues commeatibus impeditas, duce Amilcare apud Ægeades inſulas inter Siciliam & Africam depreſſit, finémque bello impoſuit: pacem petentibus hac conditione cōceſſit, vt Sicilia, Sardinia, cæteriſque inſulis inter Italiam, Aphricamque cederent, & Hiſpania circa Iberum abſtinerent. Liuius.

Catulus orator, conſul cum C. Marcio, quarto eius cōſulatu, Cimbros fudit: ab eodem poſtea, vrbe occupata per diſſenſionem, mori iuſſus eſt, fruſtra precantibus pro eo ciuibus. Itaque in cubiculo incluſus, candentium carbonum vapore ſuffocatus eſt Valerius, cuius manes vltus eſt poſtea Sylla, interfecto Mario iuniore. Lucanus,

-- quid ſanguine manes

Placatos referam Catuli?

De hoc Cicero in Oratore.

Catulus ſororius Catilinæ, vir eques Romanus, partium nullarum, tantúmque quieti ſtudens, à Catilina iuſſu Syllæ interfectus. Pædianus.

Catulus, alius huius ſuperioris filius, qui Lepidum poſt Syllæ mortem bellum ciuile reparantem oppreſſit: hic nimirum fuit Ciceronis temporibus, & Capitolium incenſum reſtituit, vir non minoris integritatis, quàm grauitatis, & apud ſuos ciues authoritatis.

Catullus, poeta Veronenſis, Epigrammatum ſcriptor, anno vno ante Saluſtium natus, quo tempore Romanorum imperium Marij & Syllæ pactionibus concutiebatur. Latinæ puritatis cuſtos fuit religioſiſſimus, vnde & docti cognomen promeruit, alioqui laſciuus in primis & ſupra modum mordax, vtpote qui ne Cæſari quidem, iam rerum potito, pepercerit. Scripſit de paſſere ſuæ Leſbiæ: celebrauit nuptias Mallij: amauit Ipſithillam & Clo-

diam, quam ficto nomine Lesbiam vocat. Ouidius 2. Triſt.

Sic ſua laſciuo cantata eſt ſæpe Catullo
Fœmina, cui falſum Lesbia nomen erat.

Caturactonium, Britanniæ Albionis ve inſulæ oppidum, Ptol. vulgò *Cardelia.*
Caerlu Villanouano.

Caturica locus circa Alpes Cottias inter Brigantionem, & montem Seleucum. Anton.

caturiga, Galliæ Belgicæ vrbs inter Burocotorum & Nafium. Anton.

Catuaſicum, Galliæ Belgicæ vrbs. Anton.

Caturiges, Italiæ Tranſpadanæ populi, in regione vndecima. Plinius libro tertio, capite decimo ſexto, finitimi Centronibus ac Garocelis, quà iter erat ab Alpibus Graiis ad oppidum Geneuam, lacum Lemanum, & Rhodanum fluuium, quos veriſimile eſt fuiſſe prouinciam Tarantaſiæ, extra Belgas, Celtas & Aquitanos, cæſar. lib. I.

caturiges, Plinio, cæſari & Straboni, Alpium incolæ. Nomen vetus, aliqua inflexione retinent, inquit Simlerus. *Chorges* enim oppidum eorum Galli vocant, vt docet Vigenereus, prope Embrun eſt.

catyeuchlani, Albionis inſulæ populi, Ptole. hodie vt Lelandus & Lhuydus referunt, ſunt Buchingamienſes & Herfordienſes.

cauates, Narbonenſis Galliæ populi, in quorum agro Auenio ciuitas ſita eſt, Pompon. libro 2. cauates autem Strabo cataros nominat. Ptolemæus cauaros, iuxta Druentium & Iſaram amnes ſitos ait.

cauana. Arabiæ fœlicis vrbs. Ptolem.

cauaræ, Galliæ Narbonenſis populi, Melacauares, Plinio cauari, Ptolemæo cuari, Straboni.

cauarus, Gallorum rex, anno à diluuio 2085.

cauca, vrbs Hiſpaniæ, alio nomine conca, vulgò *Quonca.*

caucadæ gentes, ſunt ad Lagoum amnem, quò in illum influit Opharus circa Mœotim à Plin. li. 6 cap. 7. collocati.

caucana, Siliciæ portus, prope Syracuſas. Ptolemæo.

caucaſus, mons editiſſimus in Septentrionali Aſiæ tractu, Indiam diuidens à Scythia, cacumina habens prærupta, perpetuiſque niuibus tecta. Virg. 4. Æneid.

--ſed duris genuit te cautibus horrens
Caucaſus.

Hic fertur tantæ altitudinis eſſe, vt ab eo aſtra maiora viſantur, & eorum ortus, occaſuſque diligenter perſpiciantur, quo fit, vt Scythiæ, eius montis accolæ, rei Aſtronomicæ peritiſſimi ſint habiti. In radicibus vero, arboribus, herbis veneficis, & vulturibus abundat. Aſiæ mons ſupra Iberiam ac Albaniam in Septentrione, Ptolemæo. Eſtque pars Tauri montis, & totus Taurus caucaſi nomine intelligi poteſt, vt perſæpe partis vocabulum toti figuratè tribuimus. Philoſtratus lib. ſecundo, Caucaſus (inquit) Mediam atque Indiam terminãs, in mare rubrum altero cubito deſcendit. Caucaſi mõtes etiam multitudinis numero dicuntur. Pomponius lib. primo. A Caucaſo fit Caucaſius, ſia, ſium. Virg. 6. Ecloga,

Caucaſiáſque refert volucres.

Caucaſum, id eſt, niue candidum, à Scythis vocari, auctor eſt Plin. Caucaſiæ rupes, Ptolemæo. Caſpium ab accolis dici, ſcribit apud Strabonem Eratoſthenes. Inferiores Caucaſi partes Coliea, & inde Colice regio, & Coli populi dici refert Stephan. Ea pars Caucaſi, quà poetæ Prometheum à Ioue alligatũ fabulantur. Strobilus ab Arriano Ponti Euxini Periplo dicitur. Eadem Marpeſia Cautes à Iornande, à Marpeſia Amazonum regina, quam ibidem certum tempus demoratam eſſe ſcribit. Caucaſum eundem eſſe cum Coraxico & Heniochis montibus, quos Plin. in Tauro deſcribendo nominat, ex eo videtur, quòd Cyrum fluuium, quẽ Ptole. ex Caucaſo ducit, ex Heniochis mõtibus, quos ait ab aliis vocari Coarxicum, manare ſcribit. Garamas à Vibio dicitur. Nam Phaſim fluuium ex eo deſcendere facit, videtur Caucaſus ex Haithono Cocas, aut ex Aſiæ tabulis Cochias recenti vocabulo nominari. Theuetus eam Arad & Adazar vocat, Niger eum Albſor nomen habere ait. Caucaſum prius Niphas dictum, & poſtea Boreæ thorus, tradit auctor de fluminibus, rationéſque fabuloſas addit.

Caucaſiæ portæ vel pylæ, vrbs in cuius rupe Cũmania caſtellũ eſt, & quæ magno errore Caſpiæ à multis dictæ fuere, vt Plin. tradit: nunc ibi vrbs eſt quæ *Derbent* (quod anguſtias ſignificat) vocatur ab exteris Amircapi: Tenircapi, & Thamircapi, ſunt qui legunt. Mirali eſt apud Haithonum, corruptè. Ingens naturæ opus montibus interruptis repentè, vbi fores obditæ, ferratis trabibus, ſubter medias amne Dyriodori fluente, citráque in rupe caſtello (quod vocant Camania) communito, ad arcendas tranſitu gentes innumeras Ferrea porta (cuius & Egeſippus meminit libro quinto, cap. quinquageſimo) ab incolis appellari videtur auguſtus his locus: non quòd ex ferreo conſtet, ſed quòd locus adeò munitus, vt quemuis hoſtilem impetum facilè ſuſtineat. Oppidum enim ibi ſitum eſt, nomine *Derbent* intra fauces Caſpij, vel (vt alii vocant) Caucaſi montis & Hyrcani maris: vbi tranſitus dũtaxat patet 300. paſſuum. Hinc munitiſſima totius Orientis vrbs cenſetur. Ex variorum relationib. Ortelius.

Caucaſii mõtes, qui propriè ſic dicuntur, ſũt Ptolemæo circa Oxi fluminis & Indi fontes.

Caucaſus pars Tauri montis inter Pontum Euxinum & Mare Caſpium. Caucaſum, id eſt,

niue candidum, à Scythis vocari, auctor eſt Plinius. *Cocas*, Haithoni, & Geographis neothericis *Cochias* dictus. Caucaſus eſt etiam locus circa Chium inſulam Herodot.

caucenſes, Hiſpaniæ citerioris populi, in conuentu Clunienſi. Plin. lib. 3. cap. 3.

caucabeni, Arabiæ deſertæ gens. Ptol.

cauchæ, campi quos Tigris fluuius, Septentrionem verſus, flexus ſecat. Plinius libro ſex cap. 27.

cauci, Septentrionales populi, qui altos habitant tumulos & caſas nauigiis ſimiles, à quibus, cum recedit mare, fugientes cum aquis piſces circa tuguria venantur. Ptolem.

caucon, fluuius. Vide DYNE & CAVCONEA.

cauconea, regio à Caucone rege aut fluuio dicta. Stephanus.

caucones, populi Bithyniæ, circa Parthenij fluminis oſtia: item populi Meſſeniæ, Ptolem. Strabo.

caudis, vel Gaudium, Samnitum oppidum in Italia prope Beneuentum. Vnde Furcæ Caudinæ, & Fauces Caudinæ, Romanorum ignominia & clade nobilitatæ. Ibi enim Romanorum copiæ, duce Sp. Poſthumo conſule, in anguſtias adductæ, & ab hoſtibus circumquaque obſeſſæ, cùm alia euadendi ſpes non eſſet, poſitis armis ſub iugum miſſæ ſunt. Lucanus. lib. 2.

Vltra Caudinas ſperauit vulnera furcas:

caudo, inſula vicina Cretæ, vbi maximi onagri naſcuntur. Suidas.

caue, magnus vicus in Bithinia Xenoph. lib. 4. hiſtor. Græc.

cauiculum, Bæticæ vrbs, circà Menobam. Anton.

cauii, Illyrici populi. Liu.

caulici, Germaniæ populi ad Oceanum. Strabo.

caulici, Apollonio Cauliaci populi iuxta Ionium ſinum, à monte ſic dicti. Steph.

caulinum vinum, ad quartum lapidem à Neapoli diſtans, ab agro ita nominatum.

caulon, ſiue Caulum, qui & Aulon, oppidum in prima Italiæ fronte apud Locros. Plin. libro tertio, capitulo decimo. Virg. tertio Æneid.

Caulonóſque arces, & naufragium Scylaceum. Quandam ibi poeta non tam de oppido quam de promontorio loqui videtur. Hanc vrbem Strabo libro ſexto, Pomponius libro ſecundo, & Stephanus de vrbibus, Cauloniam appellant boni vini abundantem. Horatius.

Et amicus Caulon fertilis Baccho.

caum, Hiſpaniæ oppidum inter Aſturicam & Tarraconem. Anton.

caumana, alueus Indi fluminis, circa eius oſtia, Arrian. in Indicis.

caumas, vnus è Centauris, Ixionis filius. Bocat. lib. 9.

caunus, Cariæ oppidum ad Calbin fluuium, cuius meminit Strab. 14. & adiuncti oppidi Cauni æſtate & autumno, vt ipſe ait, ad inhabitandum grauis, ob calorem & pomorum copiam. Ob id Cauni peſtilenti cœlo eſſe dicuntur. Hos cùm intuitus eſſet Stratonicus Citharœdus, homo ſalibus plenus, illum ex 6. Iliad. verſiculum in eos protulit,

Οἵηπερ φύλλων γενεή, τοίη δὲ καὶ ἀνδρῶν, id eſt, Tale quidem genus eſt hominum, quale eſt foliorum. Colorem videlicet, quos omnes pallebant, ſuggillans. Caunii verò cùm hominem inceſſiſſent acriùs, quòd vrbem vt morbidam carperet: Ego (inquit) morbidam dicere auſim, vbi mortui ambulant? vrbaniùs multò acriúſque quàm priùs illudens. Hæc ex Strabone libr. 14. Ab hac ciuitate vehebantur fici Cauneæ dictæ. Cicero libr. 2. de Diuinatio. Cùm M. Craſſus exercitum Brunduſii imponeret quidam in portu Caricas, Cauno aduectas vēdens, Cauneas clamitabat, ac ſi dixiſſet, (præſagiens futuram cladem, in qua Craſſus occubuit) Caue, ne eas. Stephan. Caunum in Caria nominatam ſcribit è Cauno, quem Biblis ſoror refugientem amabat, vnde prouerbium, Caunius amor. Eſt etiam Caunus Doridis Aſiæ minoris regionis oppidum Ptolemæo, Magri dicitur Oliuario, *la Roſa* Sophiano.

caunus, Cretæ vrbs: Gentile Caunius & Cauneus. Item Hiſpaniȩ mons in Celtiberis, *Moncayo* hodie, aliquando quoque Caci mons dictus. Liu. Item Æolica vrbs. Athen.

caunus, filius Mileti & Cyanes: qui cùm à Biblide ſorore perditè amaretur, ſponte patriam reliquit, & in Cariæ littore è regione Rhodi vrbem condidit, quam de nomine ſuo Caunum appellauit. Ouidius lib. nono Metamorphoſeon.

cauphiaca, Perſidis vrbs. Ptolem.

caurarani, Arabiæ fœlicis populi. Plin.

caurafiȩ, gens Bætica. Plin.

caurium, Luſitaniæ oppidum. Ptolemæo aliâ nomine caura, vulgò *Corra*.

caurita Coria C. Cluſio, Hiſpaniæ vrbs circà Placentiam ciuitatem, neſcio quis Cauritæ ex veteribus meminerit.

cauros, inſula cum oppido, quæ priùs Andros, deinde etiam Antandros dicta eſt. Plin. lib. 4. cap. 12.

caurus, ventus ab occaſu ſolſtitiali flans, qui & corus dicitur, & Euronothus, Virgil. tertio Georg.

Semper hyems ſemper ſpirantes frigora Cauri.

caus, untis, vrbs Telphuſiæ terræ in Arabia, vbi Cauſius Æſculapius colebatur, Steph. item Arcadiæ vicus Eidem.

Cauſennis, vrbs Angliæ, Anton. Ea eſt in comitatu Lincolnenſi, vulgò *Cayſenen*.

cauſia, fuit regnum ab Alexandro inſigne, Plut. in Paral.

Cauſiani, populi, qui naſcentes lugent, mortuos autem beatos reputant. Strab. in encomio mortis. Idem Thracibus in more fuiſſe ſcribit Herodotus lib. 5. & dial. Axiochi auctor, & Val. Max. lib. 1. cap. 6.

cauſini. Mauritaniæ Tingitanæ populi. Ptol.

cauti, populi ſunt in Scotia, qui hodie Morauiam & Ruſſiam inhabitant.

Caycus, Celeni filius. Pauſ.

Caryethus, Mynutis conditor.

caycus, fluuius Phrygiæ, labens per Myſiam & Pergamum, per campum qui Caycus appellatur.

Cayſter, fluuius Lydiæ, Sardibus proximus, qui multos amnes ſecum deferens, Aſiam paludem præterlabitur, Epheſúmque abluit: cygnis præterea abundat. Dicitur ἀπὸ τοῦ καίεσθαι hoc eſt, amburi: quoniam propinquus ſit catacecaumenæ, quæ pars eſt Epheſiæ præterrida & deuſta, fertilis nulla præter vitem arbore, ſed vino præſtantiſſimo. Vitruuius & Plin. Catacecaumenitem ex hac origine denominant. Hinc Cayſtranus campus. Stephanus. Strabo. Virgil.

atque Aſia circum
Dulcibus in ſtagnis rimantur prata Cayſtri.

Gentile, Cayſtrinus & Cayſtrius, Stephano: vt Ales Cayſterius, id eſt, Cygnus, Ouid. de Triſt. lib. 5. Eleg.

cayſtri campi, qui continui ſunt, & camporum omnium optimi, ſubiacent Sardi vrbs. Stra. lib. 13.

cayſtros, Ioniæ amnis celebratiſſimus iuxta vrbem Epheſum. Pomp. Mela. lib. 1.

cayſtrus, Aſię minoris flumē Ptolemæo, Chias ex tabulis ego nominarem. Caſtaldus illud Chaici vocat.

cazeca, vicus in littore Tauricæ Cherſoneſi. Arrian. in Periplo.

cazymirus, Brandemburgenſis Marchio, ductor exercitus Ferdinandi in expeditione contra Vngaros.

C E

Cæa, ſiue Ceos (vtrumque enim ſcribitur, Pl. lib. 4. cap. 12.) inſula eſt iuxta Eubœam, à Cæo Titani filio ſic dicta Ouid.

Tranſit & antiquæ Catheia mœnia Ceæ.

A qua Cææ veſtes, quæ in hac inſula ex bombyce tenuiſſima texebantur in vſum fœminarum. Propertius.

Et tenues Cæa veſte mouere ſinus.

Quo in loco parum doctè Coa pro Cæa legi Hermolaus in Plin. tradit. Ab hac Cæus Heraſiſtratus, clarus medicus dictus: fuit eadem & Simonidis & Bachylidæ clariſſimorum poetarum alumna. Ciam Ptolemæus nominat vt

hodie quoque vulgus nautarum. Author Hermolaus. Vide infra COS & CHIOS. Scribitur frequentius per dipthongum æ: à nonnullis per œ, Cæus, adiectiuum. Horat. 2. carm. 1. Ode.

Sed ne relictis Muſa procax iocis.
Ceæ retractes munera næniæ Virg. 1. Georg.
--cui pinguia Ceæ,
Tercentum niuei tondent dumeta iuuenci.

Ceadus, vir Thrax ex his qui Troianis auxilia miſerunt. Homer. lib. 2.

cebares, equiſo fuit, cuius aſtu Darius regnum Perſarum adeptus eſt: nam cùm magi inter ſe pacto conueniſſent, vt is cuius equus primus hinniret, regno potiretur, Cebares, manum vuluæ equinæ prius admotam, naribus equi olfaciendam præbuit: quo odore irritatus equus primus dedit hinnitum. Herod.

cebes, Thebanus Philoſophus, ſcripſit dialogos tres, qui inſcribuntur, Pinax, Septima. Phrynicus. Diog. Laertius lib. 2.

cebrénia, regiuncula eſt Troiadis cum oppido eiuſdem nominis, non procul à Scepſi. Plin. lib. 5. cap. 30. Dicta Cebrenia vel ab amne Cebrene, vt ex ſententia Herodiani refert Stephanus, vel (vt alij malunt) à Cebrione Priami notho, quanquam Straboni magis placet, Cebrionem potiùs à Cebrenia regione, aut certè à Cebrene vrbe nomen accepiſſe. Hinc cebrenis, huius Cebrenidis, fœm. patronymicum, Ouid. vndecimo Metamor.

Aſpicit Heſperien patria Cebrenida ripa.

Statius in Syl.

--vidua Cebrenidos arida luctu
Flumina.

cebrénus & Cebrenius, Gentile. Auſonius.

Sic qui venalis tam longa aetate Cebrenus
Non habet emptorem, ſit tibi pro pretio.

Sunt & Cebrenij in Thracia. Strabo. Eſt fluuius quidam Ariſbris in Thracia, prope quem Cebrenij Thraces habitāt. Multa enim apud Troes & Thraces iiſdem nominibus appellantur, &c.

cébrica, Cherſoneſus nominatur apud Stephanum in mentione Saxonum: fortè Cimbrica legendum.

cebriones, Priami nothus, à Patroclo ſaxo ictus interiit. Iliad.

Κεβριόνην νόθον υἱὸν Ἀγακλῆος Πριάμοιο. id eſt,

Cebrionem propria haud Priamo de coniuge natum.

cecia, hodie Zeiſſelmaur. Auſtriæ vrbs, Lazio auctore.

cecila, Syriæ vrbs ad Euphratem fluuium Pto.

cecilia Mellinum, Luſitaniæ vrbs. Ptolem.

cecilio, locus Hiſpaniæ inter Emeritam & Salmanticam. Anton.

Gecarphus. Vide CERCAPHVS.

cecipa, fluuius ad Volaterras authore Pomponio lib. 2. & Plin. lib. 3. cap. 5.

A. cecinna, Volaterr. equeſtris ordinis, qua-

drigariorum magiſter, Pompeianarũ partium tempore belli ciuilis, hirundines paruas è nidis Romæ comprehẽſas nutriebat amicis, vt Plinius refert. Scripſit librum contra Cæſarem. Fuit Ciceroni familiaris, & cliens defenſus ab eo in quadam hæreditatis cauſa. Extant & inter eos Epiſtolæ conſcriptæ. Scripſit & librum de procurandis fulguribus, quem Seneca ſe fatetur imitari, dicitque eum virum facundum, niſi à Ciceronis rebus primò receſſiſſet.

cecinna alius Octauii Cæſaris ſcriba legitur in Epiſtolis ad Atticum.

cecinna alius, vir conſularis, ob coniurationis ſuſpicionem à Tito imperatore ad cœnam vocatus, ac per proditionem interfectus. Tranquil. in Tito.

cecinna, dux Vitellianus cum exercitu è Gallia profectus ad Bebriacũ cum Othonianis congreſſus fœliciter dimicauit. Tacit. lib. 8.

cecrena, vrbs Troadis, Phauorin.

cecropia, Atticæ vrbs. Strabo.

cecropidæ, pars tribus Leontidis.

cecropis, regio Thraciæ, & Theſſalonica gẽs, Steph.

cecrops, primus Athenienſium rex, qui annis quinquaginta regnauit. Hic Athenas inſtaurauit, Euſebius in Chronicis. Biformem prodidit quia primus marem & fœminam matrimonio iunxit. Iuſtinus lib. 2. Euſeb. in præfatione Chronicorum. Iſte eſt Cecrops Diphyes indigena, ſub quo primùm in arce oliua orta eſt, & Athenienſium vrbs ex Mineruæ appellatione ſortita nomen. Hic primus omnium Iouem appellauit, ſimulacra reperit (ſcilicet in Græcia) aram ſtatuit, victimas immolauit, nequaquam einſmodi rebus vſquam antea viſis, apud Græcos. Dicebatur autem Cecrops Diphyes, id eſt, duabus naturis, ſiue ob longitudinem corporis, ſiue idcirco quòd cùm eſſet Ægyptius, vtramque linguam ſciebat Græcam & Ægyptiam, Quem, Græcas literas Cecropem eundem Ægyptium, vel Prometheum, aut Orphæum, ſiue Danæum, Phœnicem Actilis cuſtodem, reperiſſe memorant.

cecrops II. Athenienſium rex VII. regnauit annis XI.

cecropia, oppidum à Cecrope conditũ nunc arx Athenis, Plin. lib. 7. cap. 56.

cecropius, a, um, poſſeſſiuum. Virgil. lib. 4. Georg.

Cecropias innatus apes amor vrget habendi.

apud Stephanum Cecropia regio & Cecropia tribus à Cecrope denominantur: item Cecropius, Cecropites.

cecropis, regio Thraciæ, & vicus Theſſalonicæ. Steph.

cécropis, idis, patronymicum fœmininum.

cecrópidæ, Athenienſes dicti. Ouid. 7. Meta.

Phœbus in interius ſpatium, pulchróſque receſſus cecropidas duxit.

cecryphalea, promontorium, ſeu inſula Peloponneſi, vbi Athenienſes ab Æginetis prælio ſuperati fuerunt. Steph.

cecyliſtrium, oppidum Galliæ Narbonenſis. Sex. Auien.

cecyrina, Achaiæ in Peloponneſo vrbs. Pauſ.

cæſar, i. nigredo, aut triſtitia, filius Iſmaelis, Gen. 25.

cedar, Arabiæ regio Hieronymo, in Agarennorum, id eſt Saracenorum ſolitudine, à Cedar filio ſecundo Iſmaelis. 1. Par. 1. Gen. 25. ita cognominata.

cedar, quibuſdam ciuitas, quæ Ioſepho Gamala vocatur.

cedrem, i. Oriens, filius Iſmaelis, frater Cedar. Ierem. 49.

cedes, vrbs in tribu Iuda, Ioſ. decimoquinto. lat. Sanctitas.

cedes, vrbs Galilææ in montanis Nephthali Ioſ. decimo. deputata fugitiuis, qui neſcii homicidium perpetrauerant, Ioſ. vigeſimo Leuitis quoque attributa, Ioſ. decimo primo. Paralipom 6.

cedias vicus prope, Sinueſſam. Plin. item Africæ oppidum. D. Auguſt.

cedimoth, i. antiquiores, vel priores aut orientales, ſiue incendium vel incuruatio mortis: oppidum in poſſeſſione tribu Ruben. Ioſ. 13. quod ſolitudo cademeth in Deuter. ſecundo, dicitur.

ceditiæ tabernæ, non à cædendo dictæ, ſed à domini nomine, qui cedicius vocabatur.

cedma, filius Iſmaelis. Gen. 25. Lat. antiquus vel prior, aut orientalis.

cedmiel, i. antiquitatis aut orientis Deus. nomen viri, 2. Eſd. 3.

cedmonei populi, Gen. 1. Lat. Antiquiores, vel priores, aut orientales.

cedranitæ, Arabiæ felicis gens, Steph.

cedroſii, populi ſunt feri, inhoſpitales, qui vngues tota enutriant vita, ferarum exuuiis amicti: cete in cibos abhibent, quorum ſpinis trabalibus tecta contignant, quamuis tegularum vice ſubeuntibus. Cæl. lib. 18. cap. trigeſimo primo.

cedras, oppidum cariæ, à quo ceditiatæ & cedrei.

cedreatis Diana ab Orchomeniis ideò ſic vocata fuit, quòd eius ſimulacrum in ingenti eſſet cedro erectum Pauſ.

cedreæ vrbs cariæ. Hinc cedræus, cedreates, cedreaticus, Steph.

cedrei, Arabiæ Petreæ gens. Plin.

cedreis, Sardiniæ fluuius. Ptolem.

cédron, i. torrens obſcuritatis vallis & fluuius inter Hieroſolymam & montem oliuarum. 4. 23. 2. Reg. 15. Ioan. 18.

Cedrópolis, oppidum in Caria.

Cedros, inſula eſt in Germaniæ littoribus.

Cedri

cedri genere ſylūoſa : inde electrum in petras defluere dicitur. Perottus.

cedróſſi, populi prope mare rubrum. Steph.

ceelatha, locus ad quem venerunt filij Iſrael profecti de Rheſſa. Num. 33. Lat. cœtus, ſiue cō-gregatio, vel Eccleſia.

ceila, ciuitas tribu Iuda. Ioſ. 15. 1. Reg. 22. 1. Paral. 42. Eſd. 3. Lat. diſſoluens eam, ſiue diuidens aut ſcindens eam, vel fixio eius.

ceionius Baſſus, cos. collega Valerij Aureliani Auguſt. Sueuos & Sarmatas vicit.

ceiónius Iulianus Camœnius, cos. collega. Amyci Paulini.

cefala Africæ inſula, anno 1500. primùm eſt inuenta, cuius longitudo trium eſt milliarium, latitudo verò vnius. Pagos habet duos, in quibus domus non paucæ, & arx. Regi ciuitatis Quiloa quondam parebat : cæterum ab eo deficiens, peculiarem regem poſtea habuit. Anno 1505. arcem, quam Luſitani tenebant, vehementi obſidione incolæ oppugnarunt, adeò quidem vt pertenuis euadendi ſpes Luſitanis appareret : qui noctu, præter Afrorum opinionem erumpentes, Regem, multóſque proceres in cœnaculo ſuo opprimunt, eiúſque caput haſtæ infixum per arcis feneſtram exponunt, eáque ratione ingens euadunt periculum, & tandem alium, regis Portugalliæ nomine, præfectum conſtituunt, Theatr. vrbium orbis.

celadiónus Alexandrinus Epiſc. an. ſalutis 157.

céladron, vnus ex iis, qui vnà cum Phineo in aula Cephei regis Æthiopum, Perſeo vim inferre conati, ab eo ſunt occiſi. Ouid. 5. Metamorph.

Occidit & Celadon, Mendeius occidit Aſtreus.

celadon, amnis in Alpheum influens: apud Strabonem lib. Geographiæ 8.

celadone, vrbs Locridis. Gētile, Celadonæus. Steph.

cela, erat nomen ciuitatis, quæ antea Cila vocabatur, in qua repertus fuit Abacuc. At Berathſatia locus eſt circiter decem ſtadiis ab ea ciuitate diſtans; in quo Michææ ſepulchrum erat, quod monumentum Fidele πισὸν, vocant indigenæ, & lingua patria Nephoamemana. Hæc Socrates in ſua Eccleſiaſtica hiſtoria.

celadus, Arcadiæ fluuius. Pauſ.

celaduſe Adriatici maris inſula apud Pomponium, Laguſta nonnullis interpretatur, inquit Hermolaus.

celadûſa, inſula parua maris Adriatici proxima Ortygiæ, quam alij Artemicam vocant. Pomponius Mela, lib. 2. & lib. 4. capite 26.

celæ, inſula ante Troadem. Plin.

celæmona, Hyanci filia. Pauſ.

celæna, locus Campaniæ Iunoni ſacer. Virg. libro 7.

Quique rufas Batulique tenent, atque arua

Celænæ.

Aliàs Celennæ legitur apud Virgilium per duplex nn. Hanc Stephanus Apameam poſtea dictam ſcribit: Gentile, Celenæus, a, um.

celenderis, Ptolemæo & Tacito, Ciliciæ oppidum. Cēlederitis eius regio appellatur apud Plin. Vrbs vocatur nouo nomine Palopoli, vt Niger perhibet, ſed vt Mercatori placet, Crionero.

celænæ, inquit Liuius lib. 1. belli Macedonici vrbs, caput quondam Phrygiæ in colle ſita. Lucanus.

Lugent damnatæ Phœbo victore Celænæ.

celænæ, Straboni tumulus eſt Aſiæ propriè dictæ Apamiæ imminens, oppidum habens eiuſdem nominis, ex quo Antiochus Soter incolas in Apamiam tranſtulit. Hoc in loco Marſyam cum Apolline tibiarum cantu certaſſe fabulantur, victúmque temeritatis ſuæ pœnas dediſſe, & in fluuium ſui nominis fuiſſe commutatum. Cui fabulæ occaſionem creditur præbuiſſe ſubiectus Celæni lacus, calamos ferens tibiarum linguis aptiſſimos. Meminit huius collis Ouidius 4. Faſtorum,

Inter, ait, viridem Cybelen, altáſque Celænas
Amnis it, inſana nomine Gallus aqua.

celæno, vna ex Pleiadibus, Atlantis & Pleiones Nymphæ filia, cum qua Iupiter concubuit, Ouidius,

Et te formoſa Celæno, Maiam & Electram,
Taygetámque Ioui concubuiſſe ferunt.

Vide infra de Pleiadibus.

celæno, vna Harpyiarum Neptuni & Terræ filia, ſoror Ocypetes & Æilûs, quarum formā, & vbi habitent, deſcribit Virgil. lib. 3. Æneidos,

--Strophades ſtant nomine dictæ
Inſulæ Ionio in magno, quas dira Celæno
Harpyiæque colunt aliæ, &c.

Ab obſcuritate nomen habet. Nam κέλαινος Græcis niger eſt. Vide infrà de Harpya.

celænus, mons Galatiæ. Ptolem. Vide Taurus.

Celæthi, Theſprotica gens Steph.

celæthra, vrbs Bœotiæ prope Arnen, à Celætho quondam Steph.

celai, i. leuis, aut torrefactus, ſiue vox mea: nomen viri, Nehem. 12.

celáia, i. vox domini, aut torrefactio, aut alleuatio Domini, nomen viri, Eſd. 10.

celama, Mauritaniæ Cæſarienſis oppidum. Ptolem.

cedebothras, Rex Muſitis, quod primum eſt Indiæ emporium. Plin. 6. cap. 23.

Celeas, Peloponneſi vrbs in Sicyonia. Pauſan.

Celegeri, Mœſiæ, quæ Pannoniæ iungitur, populi. Plin. lib. 4 cap. 26. in deſcriptione Mœſiæ,

celeia, Noricorum oppidum. Plin. libro. 4. capite vigeſimo quarto in Noricorum deſcriptione. Vulgò *Cilia.*

celelates, cerdiceates, Liguriæ populi. Liu.

celemantia, Germaniæ oppidum. Ptol.

celena, locus Campaniæ, Iunoni ſacer.

celendræ, ſiue Celendris, aut celenderis, Samiorum colonia in Cilicia. Pompon. lib. 1. portum habens eiuſdem nominis, ad Selinuntis fluuij oſtium, Luc. lib 8.

--ſequitur pars magna Senatus,
Ad profugum collecta ducem, paruiſque Celendris.
Quo portu mittitq; rates recapitq; Selinus.

Eſt item portus Peloponneſi. Pauſan.

celer, conſul, collega Venantij iunioris, anno ab vrbe. 1162.

celerini, populi citerioris Hiſpaniæ ſupra Braccaras & Gronios, Plin. lib. 3. Quorum agrũ Ano fluuius abluit, vt indicat Ptolem.

celeſtinus XLI. Romanorum Epiſcopus, annis IX. anno ſalutis 426.

celeſtinus II. 166. pontifex, menſibus V. diebus XIIII. anno ſalutis 1143.

celeſtinus III. Romanorum Epiſcopus 179. annis vt menſibus VIII. anno ſalutis 1191.

celeſtinus IIII. pontifex 180. diebus 18. anno ſalutis 1241.

celeſtinus V. pontifex 193. meſibus VI pontificatu hic ſe abdicauit, anno ſalutis 1294.

Celeſtinus hæreticus, quo adiutore Pelagius dogma ſuum contra CHRISTI gratiam effudit, anno ſalutis 414. D. Auguſt.

celethi, populi Theſprotiæ, vicini Theſſaliæ. Steph.

celetrum, Macedoniæ vrbs. Liuius.

celeus, rex erat Eleuſinæ, pater Triptolemi, cui Ceres, quòd eſſet ab illo excepta hoſpitio, commonſtrauit omnem agriculturæ rationem. Eius vilis & ruſticana ſupellex, abiit in prouerb. Celei ſupellex, de qua Virgilius primo Georgicorum,

Virgea præterea Celei viliſq; ſupellex.

Et Ouidius 5. Faſtorum.

celezenæ, Armeniorum regio prope Melitenem. Suidas. etiam Celzene vocatur.

celia, Norici oppidum. Plin Ptol. vrbs item Apuliæ Peuceriæ, Ptol. & Campaniæ, Diodor.

celida, Pentapoleos regionis in Africa oppidum. Ptolem.

celita, i. refugium, vel contractio, aut vocis declinatio nomen viri. 2. Eſd. 8.

celium, vt legit apud Anton. Varrerius, vrbs Hiſpaniæ, quam aliquibus fretus coniecturis, putat Ceice eſſe prope Tamar vrbem.

celius, Tuſcorum imperator, anno ante vrbem conditam 1397.

Celius, mons eſt à Celio, nobiliſſimo Tuſcorum duce dictus, Bocat.

Celmis, vnus fuit ex Idæis dactylis, qui cùm matrem deorum Rheam ſtupro violaſſet, deinde à reliquis fratribus reiectus eſt: ab hoc ferrum ſolidiſſimum cudi ſolebat, de quo extat prouerbium, Celmis in ferro. Author eſt Zenodotus.

celinus nutritius fuit Iouis, quem & paruulus adhuc Iupiter plurimum amauit. Cæterum quum aliquando mortalem eſſe Iouem dixiſſet, Iupiter iniuriæ memor, quum expulſo Saturno rerum iam potiretur, in adamantem lapidem commutauit illum. Ouid. quarto Metamorph.

cellæ, locus Macedoniæ inter Heracleam & Ediſſam. Anton.

cellæ, pincentinæ, Africæ proprius locus. Anton.

cellas vicus Tripolitanæ regionis in Africa Antonino.

Cellonæenſes, Scythica gens. Phauorin.

celnius, Albionis inſulæ fluuius. Ptol. *Killian* nunc Camdeno.

celonæ, Aſiæ oppidum in Meſopotamia, Diodor. lib. 7.

celſa, Ilergetum in Hiſpania vrbs. Ptolem: alia item ad Iberum fluuium ſita Strabo.

celſenſes, populi citerioris Hiſpaniæ. Plin. li. 3. c. 3.

celſitani, Sardiniæ populi. Ptolem.

celſus, plagiarius, carmine Horatii notiſſimus,

Quod mihi Celſus agit monitus, multumq; monendus
Priuatas vt quærat opes, & tangere vitet
Scripta Palatinus quæcunque recepit Apollo?

celſus, vir doctiſſimus Alexandri Aug. à conſiliis, anno ſalutis 225.

Cornelius celſus, cuius de medicina libros habemus. Huius meminit Quintilianus.

Celtæ, populi Galliæ comatæ inter Garumnam & Sequanam fluuios, ita dicti à Celto Poliphemi filio. Appian. Horum regio celtica dicitur. Plin lib. 4. cap. 17. Gallia (inquit) comata vno nomine appellata, in tria populorum genera diuiditur, amnibus maximè diſtincta. A Scalde ad Sequanam, Belgica: ab eo ad Garumnam, celtica, eademque Lugdunenſis: inde ad Pyrenæi montis excurſum Aquitania, Aremorica, antè dicta. A celtis etiam celtiberi Hiſpaniæ populi originem traxiſſe creduntur, qui quum veniſſent ad Iberum Hiſpaniæ fluuium, ibique conſediſſent, aſſumpto ad nomen ſuum fluuii nomine, iuxta quem conſederant, celtiberi dicti ſunt, & regio eorum celtiberia, vulgò *Aragon.* Lucan. lib. 5.

---profugiq; à gente vetuſta
Gallorum celtæ miſcentes nomen Iberi.

celte, Galliæ celticæ rex, Oſiridis Ægypti regis tempore, à quo nomen habuerunt montes maximi, à conflagratione ſyluarum, qui di-

uidunt Celtas & Celtiberos. Beroſus lib. 5.

celtiaca, oppidum Hiſpaniæ conuentus Hiſpalenſis, vt ſcribit Plin. lib. 3. cap. 1.

celtiberi, Hiſpaniæ populi ad Iberum fluuium. Strabo libr. 3. Plin. libr. cap. 3. & lib. 4. cap. 17.

celtiberia, ea eſt Hiſpaniæ regio, quam incolunt Celtiberi. Plin. lib. 4. cap. 22.

celtica quæ & Gallia olim à Romanis dicebatur Veſontinam, Senonenſem, Bituricenſem, Lugdunenſem ciuitates metropolitanas, earúmque ſuffraganeas omnes inter Garumnam, Matronam, Sequanam & Rhodanum flumina ſitas complectitur. In hac ſunt Ducatus Bituricenſis, Burgundiæ, Borbonii, Aruerniæ, Aurelianenſis, Valeſii, à quo recentiores Francorum reges, à Philippo ſcilicet Valeſio cognominantur & Normaniæ, quoad citra Sequanam ſe extendit, Comitatus etiam Burgundiæ, Niuernenſis, Altiſſiodorenſis, montis Belicardi, Ferretenſis, Carolotenſis, Matiſconenſis, Bleſenſis & multi alij, Celtarum clariſſimi ſunt Ædui. Horum vrbs olim ampliſſima Auguſtodunum, vt refert Pomp. Mela. cui Gallica lingua alludit *Autum* appellando. Celticæ terminos, quoad Rom. imperium in Gallia viguit, Rhodanus fluuius præfiniebat, vt nonnulli ſcripſerũt. De Celtis plura apud Cæſarem. lib. 1. comment.

celtici, Hiſpaniæ populi à Celtis oriundi. Sil.

celticum, Hiſpaniæ promontorium, quod. Finem terræ hodie vulgus peregrinorum cognominat. Vadianus Pomponii interpres. Eſt etiam Celticus adiectiuum: vt Viciæ Celticæ Plinius.

celtoſcythiæ, gens Septemtrionalis. Strabo li. 10.

celtorii, Galliæ populi, prope Senones ſunt. Plutarch. in Camillo.

celtum, vrbs Hiſpaniæ, inter Hiſpalim & Auguſtam Emeritam. Anton.

cema, Narbonenſis prouinciæ fluuius in Alpium monte Cemeno profuſus. Plin. li. 3. c. 5.

cemandri, populi in parte Illyrici, ad caſtrum Martena. Iornand.

cembani, Arabiæ fœlicis populi, Plin.

cemeneleũ, ciuitas in Alpibus littoreis, Ptol.

cemenos, Græci eos montes vocant, quos noſtri Gebennas, longè ab Alpibus ſummotos, vbi à Cemeno Alpium monte, Varus amnis in Narbonenſem verſus delabitur. Auſonius in Toloſa *Confinia propter Pyrenes, & pinea Cebennarum.* F. M. P. R. vulgò *les Cenenes* Villanouano *Montagnes d'Auuergne.*

cemelleo, oppidum Liguriæ in Alpibus ſitum. Dicitur & Cemelio, quod Ptolemæus Cemelion vocat, quaſi à Cemeno monte videri poſſet, appellatum.

cemeneus. Vide Cemenos.

cempſi, populi ſub pede Pyrenæi montis degentes. Dionyſ.

cena, Siciliæ locus Anton.

cenæi, Paleſtinæ gens. Geneſ. 15. Item 1. Reg. 15. inter Amalecitas habitare videntur.

cenæum, Eubœæ inſulæ promontorium. Strabo. Ptol. Plin. Cæuæum.

cenchreæ, Peloponneſi oppidum prope Corinthum in Iſthmo ipſo iuxta fanum, quem Strabo ob id Iſthmum appellat. Steph. κέγχρειαι Pompon. lib. 1. & Plin. lib. 4. cap. 4. & 5. Idem locus aliàs Cenchris. Hieronymus, Corintho vicinus, imò portus ipſius Corinthi. Plinius lib. 4. Lecheæ hinc, Cenchreæ illinc, anguſtiarum termini.

cenchreæ, Steph. vrbs Troiadis, in qua commoratus eſt Homerus, vt de rebus Troianis certior fieret. Secunda, vrbs & nauale eſt Corinthi. Tertia, Italiæ. Gentile, Cenchreates.

cenchreis, portus Corinthiorum, ab vrbe ſtadia ad LXX. remotus. Strab. lib. 8. Rom. 16.

cenchrius, Ioniæ amnis, ad Epheſum Cayſtro proximus per lucum Ortygiam fluens, in quo Latonam fabulantur ab Ortygia nutrice lotam ex partu: accolæ aditum olim quo peperiſſet, ipſamque oliuam, ſub qua partu liberata quieuiſſet, monſtrare ſoliti fuerunt. Tacitus libro tertio, vbi de horum legationibus ad Senatum miſſis: Primùm (inquit) omnium Epheſii adière memorantes, non vt vulgus crederet, Dianam atque Apollinem Delos genitos eſſe apud ſe, Cenchreum amnem, lucum Ortygiam, vbi Latonam partu grauidam, & oleæ, quæ tum etiam adeſſet, adniſam, edidiſſe numina, deorũmque monitu ſacratum nemus, Cenchreenſes à D. Paulo Chriſtianiſſimo initiati, ibique caput, vt ipſe vouerat, totondit. Act. cap. 18.

cenchreus, Pirenæ filius. Pauſ.

cenchres, Ægypti rex, victus Hebræorum magia, periit in mari rubro Beroſ. lib. 5.

cendebæus, nomen ducis. 1. Mach. 15.

cendeuia, palus in Phœnice, intra mõtis carmeli radices, ex qua creditur naſci Belus amnis V. M. paſſ. ſpatio in mare perfluens, iuxta Ptolemaidem Coloniam. Plinius libro 36. capit. 26.

ceneda, Venetæ regionis oppidum inter Liquentiam & Anaſſum flumina. Agath. lib. 2.

ceneia, dicta eſt Atalanta, Cenei filia. Vide Ceneus & Cenæus.

cenereth, i. cithara, vel quaſi lucerna, vrbs in tribu Nephthali Ioſ. 19. Eſt ad orientem Iudææ mare, Num. 34. Deut. 3. Ioſ. 13. Aliàs mare Tyberiadis, & lacus Genezarethicus, ſeu Galilææ dicitur, XL. ſtadiis in latitudine diffunditur, centũmque in longitudine extenditur Ioſeph. lib. 3. belli Iudaici, cap. 18. Per hunc mediũ Iordanis Iudææ amnis profluit. Porrò Ptol. cur ex hoc duos faciat, non video.

cenerium, Peloponneſium oppidum, Eli-

dis regionis. Strabo.

ceneroth ,] idem ſignificat quod Cenereth. vrbs iuxta lacum Genezareth, Ioſ.11. 11. quam Herodes magnificis ornauit ædificiis, atque in honorem Tiberij Cæſaris Tiberiadem nominauit: à qua & lacus & regio circumiacens nomen inuenerunt. Ioſephus libr. 18. cap.4. Antiquitatum. Bec-adad Syriæ rex hanc capit.3. Reg.15.

ceneſiritis. lacus iuxta Tiberiadem Steph.

ceneſpolis, vrbis nomen in Hiſpania. Polyb.

ceneſtam, Corſicæ inſulæ vrbs Ptolem.

ceneum promontorium Eubœæ à quo Iupiter Cenæus appellatus eſt, quòd ibi præcipuè coleretur. Hercules enim ab Oethaliæ expugnatione rediens, in eodem loco aram parenti conſtruxit. Ouid.

Victor ab Oechalia Cenæo ſacra parabat
Vota Ioui, &c.

ceneus, Theſſaleus, Lapitha, cùm multis interfuiſſet præliis, nunquam tamen lædi potuit. Hinc natum prouerbium, Inuulnerabilis vt Ceneus, Neſtor apud Ouid.lib.12.

--veſtro fuit vnicus æuo
contemptor ferri, nulóque forabilis ictu
cycnus, at ipſe olim patientem vulnera mille
corpore non læſo Perrhæbum Cenea vidi,
cenea Perrhæbum, qui factis inclytus Othryn
Incoluit.

Fuerat hic ex fœmina mutatus in virum, vt idẽ refert Ouidius eodem loco.

cenez, i. nidus iſte, aut lamentatio hæc, ſiue poſſeſſio aut emptio hæc, filius Eliphas, filii Eſau ex Ada vxore, Geneſ. 36. ciuitas principum Idumæorum. Geneſ.36.

cenezei, populi. Geneſ.15.

ceni, regio Philiſtinorum.1. Reg.27.30.

cenicenſes, Galliæ Narbonenſis populi. Pli.

cenimagni, populi in Anglia mari proximi, & Trinobantibus, Segontiatis, Ancalitibus, Bribrocis ac Caſiis, Cæſar. lib.5. Cæſari ſunt Albionis inſulæ. Glareanus eos Kunman appellat.

cenina, vrbs vicina Romæ, à Cenite conditore. Feſtus Pompon. lib.3. Ceninenſes ſunt eiuſdem inhabitatores.

cenionis fluuii oſtia habet Ptol. in latere meridionali Albionis inſulæ.

cenites, viri proprium, qui ceninam vrbem condidit. Feſtus.

cennaba, mons in Mauritania Cæſarienſi. Ptolem.

cenni, Germaniæ populi, cum quibus Caracalla bellum geſſit. Xiphilin.

cenomani Galliæ Celticæ ſiue Lugdunenſis populi, vulgo notiſſimi. *Manceaux*. Plinius li.4. capite 18. Fuerunt & Cenomani, Italiæ populi in quorum agro Cremona fuit & Brixia, Plinius libr.3. capite 19. Cenomania à Cydno Lyguris filio, appellati ſunt. Ann. comment. lib.5. Beroſi. Vide Senomani.

cenon, Italiæ oppidum, Antiatum Imperii à Virginio captum. Liu.

cenſum, Eubœæ promontorium in Septentrionem directum.

centa, Mauritaniæ Tingitanæ vrbs Mediterranea. hodie *Bembuhalul*.

centauretus Galata quidam fuit, qui Antiocho rege occiſo, equo eius potitus, eum ouans conſcendit. Quod ille indignè ferens præceps in abrupta deſiliit, vnáque cum feſſore eſt exanimatus, vt ex Plutarch. ſententia refert Plin. lib. 8. cap.27.

centauri, Theſſaliæ populi, ſecus Pelion mõtem habitantes, qui primi equos domare, & ex iis pugnare cœperunt: quo factum eſt, vt à vicinis populis primùm conſpecti, membra partim humana, partim equina habuiſſe crederentur. De horum origine ſic fabulantur poetæ. Ixionem à Ioue deorum immortalium menſæ abhibitum, Iunonis amore captum fuiſſe, eamque de ſtrupro interpellaſſe. Quod cùm illa viro ſuo indicaſſet, Iouem Ixioni nubem ſubieciſſe in vxoris imagine transformatam, eamque Ixionem pro Iunone compreſſiſſe, & ex ea Centauratos generaſſe: qui inde Nubigenæ dicti ſunt. Cui fabulæ anſam præbuiſſe videtur caſtellum nomine νεφέλη, Centaurorum ſedes: νεφέλη enim Latinè nubem ſonat. Hi cùm in nuptiis Pyrithoi vino madentes ſponſam rapere conarentur, à Theſeo & Lapithis partim cæſi, partim in fugam acti ſunt: Iidem & Hippocentauri dicti ſunt, quòd equis inſidentes, boues œſtris agitatas, ſtimulis ad tecta reuocarent: eſt enim κεντεῖν, ſtimulare & pungere. Centaurorum, qui à poetis maximè celebrantur, nomina ſunt hæc. Chiron, Eurytus, Amycus, Gryneus, Rhœtus, Arneus, Lycidas, Medon, Piſenor, Caumas, Mermeros, Pholus, qui ſuſcepiſſe Herculem hoſpitio dicitur. Lucan. *Hoſpes & Alcidæ magni Phole.*
Virg. 2. Georg.-- *-ille furentes*
Centauros letho domuit. Eos ab Hercule victos interfectóſque oſtendit Diodorus.

Centaurus fluuius, qui priùs Euenus dicebatur, poſt Neſſi Centauri mortem ab Hercule interfecti, à poetis centaurus vocitatus eſt.

Centaurus, nauis nomen apud Virgilium 5. Æneid. inde impoſitum, quòd Cẽtauri habuerit inſigne: *Centauro* (inquit) *inuehitur magna*.

centena. Vide Merula.

centinum, vrbs Vmbrorum in Italia, Ptole. hodie Sentinum.

centobrica, Celtiberorum vrbs in Hiſpania Val. Max. lib. 5. cap.1.

centon, Thraciæ caſtellum in Myſia inferiori. Procop.

centodemũ, Thraciæ locus in eadẽ Myſia, Proc.

centaures, Scythiæ populi. Val.Flaccus li.6.

centrites, fluuius qui Armeniam à Carduchis diuidit. Xenoph. inter Mediam & Armeniam confluere, ſcribit Diodorus.

Centrónes, populi inter Alpes Graias, quæ hodie dicuntur, & montem Cinerum, & vrbem Geneuam, lacúmque Lemanum & Rhodanum fluuium, videntur nunc eſſe Tarentheſij, extra Celtas, Belgas & Aquitanos, in Sabaudia, vulgò *Le pays de Tarăraiſe*. Sed hos nonnulli Centrones apud Cæſarem debere vocari autumant. Apud Plinium legitur Actiauynes. S. Truoden oppidum Brabantiæ diœceſis Leodienſis eſſe putat H.Leodius.

centrones, Belgarum populi, qui ſub imperio Neruiorum, nunc Tornacenſum, erant proximi Grudiis; Lenacis, Pleumoſiis & Gondonis, fortè ſunt nunc Cortracenſes in Flandria Tornacenſis diœceſis, *Centon au pays du Liege*.

Centumcellæ, Tuſciæ vrbs, Anton. *Ciuita Vecchia* hodie.

Centumcolles, Hungariæ oppidum, vulgò *Zashalon*.

centumperánea, inſula in agro Sentinarum, Nicolai Perotti patria.

centurinum, vrbs in Corſica inſula, Ptol *Centuri* Pineto.

Centuriones, vrbs Hiſpaniæ verſus Narbonenſem Galliam. Anton.

centuripe, ager Siciliæ à quo Centuripinum crocum, hodie *Centorui*, Fazello.

centuripini, Siciliæ populi, Latinæ conditionis. Plin.lib.3.capite 8 Et Centuripinum, eorum oppidum. Pompon. lib.2.

cenus, extremum Italiæ promontorium verſus Pelorum Siciliæ.

Ceon, vna ex Cycladibus inſulis, Helenæ propinquiſſima. Strabo lib.10.

Cephalas, altum & ſyluoſum promontorium maioris Syrtis initium Strab.lib. vltim.

cephaledion, Straboni, Cephaledis. Pli. oppidum Siciliæ, non procul ab Himera fluuio, Pli. lib.3.cap.8.& Strabo lib.6.

Cephalátomi, Colchidæ regionis populi, Pli. lib.6.cap.5.

Cephalene, Cephalenia, inſula Ionij maris à Cephale Amphitryonis ſocio: vel à Cephalo Deionei filio dicta. Pompon lib.2. Plin. tradit eam quondam dictam fuiſſe Molænam libr.4. cap.12 De hac Strabo lib. 10. Non dubitauere plerique Cephaleniam eandem & Dulychium appellare, & Taphium. Alii Taſios & Cephalenios eoſdem dixêre Teleboas, & aduerſus illos Amphytrionem exercitum ductaſſe, aſſumpto ſocio Deione filio, Cephalo ex Athenis profugo. Inſula deinde Amphitryonem potitum eam Cephalo tradidiſſe, ab eoque nomen habuiſſe inſulam, Hinc populi Cephalenes, qui Vlyſſem ad bellum Troianum ſequuti ſunt, vt eſt videre apud Homerum in catalogo nauium,

Αὐτὰρ Ὀδυσσεὺς ἦγε κεφαλλῆνας μεγαθύμους,

Silius lib.16.

Saxa Cephalenum & ſcopuloſis Neriton aruis.

Stephanus in Cranio, quatuor Cephalenæ vrbes eſſe ſcribit, à Cephali filiis nominatas, quarum vna ſit Cranium.

cephalenia, inſula dicta à Cephalo Flonis filio, quæ priùs Telebeas appellabatur. Pauſ. libro 1.

cephalem, Citharœdus nobilis apud Pauſ.

cephalœdis, Siciliæ fluuius. Plin li.3.cap.8. & vrbs hodie *Cefalu*, à Leandro appellatur.

cephalonneſus, Carſinitis ſinus inſula. Plin. vrbs item. Ptol. & Ammian.

cephalotomi, populi ad Pontum Euxinum circa Caucaſum.

céphalus, Eonis filius, qui Procrin Erechthei vel Hyphili, Athenienſum regis filiam vxorem duxit. Huius amore capta Aura cùm iuuenem vxoris amantiſſimum nulla ratione ad ſui amorem poſſet inflectere, vi eum dicitur rapuiſſe. Verùm cùm ne ſic quidem conſtantiam eius poſſet labefactare ad vxorē eum remiſit, in negotiatoris ſimilitudinem transformatum, cuius erga ſe fidem cùm explorare vellet, ingentibus muneribus pudicitiam eius ſolicitauit, cùmque illa pretii magnitudine iam ſuccumberet, Cephalus recepta priſtina forma perfidiam ei exprobrauit. Quod Procris cùm inficias ire non poſſet, pudore impulſo, relicto viro in ſyluam ſeſe locàque deſerta contulit. Tandem tamen viro reconciliata, iaculum ei ineuitabile & canem Lælapa nomen dedit, quem à Minoe dono acceperat Iis itaque muneribus inſtructus Cephalus, ſyluis ſeſe aſſiduè oblectabat, relictóque ante lucem vxoris thalamo, venatione ſeſe exercebat. Quamobrem vetita Procris) vt eſt res plena ſuſpicionis amor) ne Nymphæ cuiuſpiam amore teneretur, clā eū in ſyluas eſt ſubſecuta, & vt in furto virum deprehenderet, inter fruteta ſeſe occultauit: cū itaq; Cephalus, æſtu laboréque fatigatus, ad virgulta ſe recepiſſet, & ſub arbore quadā recumbens, Auram, vt ſe reficeret, ex more inuocaret, Procris ſuſpicata iam pellicem affuturam, quò rem omnem melius cognoſceret, ſeſe erigēs virgulta commouit. Qua re animaduerſa Cephalus feram nactus, iaculum ſuum emiſit, vxorémque chariſſimam ineuitabili ictu interfecit. Oui.li. 7.Metam. ſed paulò aliter Hyginus Fabul.poëti.c.189. Neque tamen deſunt, qui à Ioue in lapidem conuerſum tradant.

Céphalus, Athenienſis orator, qui primus proœmia & epilogos induxit. Suid. Huius Cephali Æſchines & Demoſthenes in orationibus aduerſariis meminerunt. Hic gloriabatur, quòd cùm plura decreta quàm quis ſui tēporis

orator ſcripſiſſet, nunquam fuiſſet accuſatus quòd contra leges decreuiſſet. Cæl.li. 9.c.14.

cephalus, quidam Amphitryonis ſocius. Vide Cephalene.

Cephas, ſic dictus fuit Simon Petrus, frater Andreæ, Petrus à Petra, Syrum eſt. Ioſ.15.1. Corinth.15.

Cephénes, Aſiæ maioris populi, qui poſtea à Perſeo Iouis, & Danaes filio Perſeæ ſunt appellati. Herod.lib.7. Ouid.5.Metam.

Dumque ea Cephena medio Danaeius heros
Agmine commemorat.

cephesis. Vide Telphuſa.

cepheus, Æthiopum rex, Andromedæ pater, quam Perſeus periculo liberatam, vxorem duxit. Ouid.5.Metamor.

Auxiliumque domus, ſeruatoremque fatentur
Caßiope, Cepheuſque pater.

Hic poſtea generis meritis cum vxore & filia in cœlum tranſlatus eſt, & à tergo Minoris Vrſæ conſtitutus, circulóque Arctico ita incluſus, vt præter caput & humeros eius nihil occidere videatur. Hinc Cepheus, a, um. Ouid.4.Metamorph.

Æthiopum populos Cephæaque conſpicit arua.

cephira, i leuncula, aut propitiatio, ſiue lenitio aut villa, vel oppidum, ſiue glacies, aut Syriacè, negatio: nomen viri. 1. Eſd.7. Eſt & nomen vrbis. 2. Eſd.8. Eadem & Caphara & Caphira dicitur. Item nomen vrbis. Ioſ.18.

cephis, ſtatuarius nobilis Pli.li.34.c.8.

cephesiæ, Attica regio: nam Cecrops, Athenarum conditor, omnem eius regionis multitudinem in XII. vrbes diſgeſſit. Sed Theſeus poſtea has omnem in vnam Athenienſium ciuitatem congregauit. Dicta Cephiſia à Cephiſo amne.

cephiſia, Atticæ regionis fons. Plinius lib.6. cap.7.

cepſiodôrus, ſtatuarius, Praxitelis filius.

cephiſiodôrus, inſignis pictor. Plin. libro 35. cap.6.

cephiſis, lacus iuxta Atlanticum mare, quem Mauri Electrum vocant, quòd ſole calefactum, electrum è limo dare videatur. Plin.lib.37.capite 2.

cephiſidorus, Athenienſis Tragicus, antiquæ tragœdiæ ſcriptor. Suid.

cephiſodorus, ſtatuarius. lib.34.

cephiſodorus, Athenienſium dux, qui rei malè geſtæ damnatus, in obſidione Alopeconneſi, quinque talentis mulctatus eſt. Suidas.

cephiſſus, fluuius Bœotiæ, qui in Trinemiis naſcens, & præter Larymnam in Atticum agrum influens, tandem per crura murorum in Piræum perductus, in Phalericum ſinum ſe exonerat. Strabo libro nono, Lucan. libro 3.

Bœoti coiere duces, quos impiger amnis,
Fatidica Cephiſus aqua, &c.

Vbi Cephiſſi aquas fatidicas dicit propter Themidis oraculum, fluuio huic vicinum, à quo Deucalioni & Pyrrhæ ratio oſtenſa eſt, qua genus humanum poſſet reparari. Plinius libro quarto, capite 3. Cephiſidæ vndæ, & Cephiſia ora. Ouid.

cepi, κῆποι i. horti, loci maritimi nomẽ, vbi Mæander fluuius in mare illabitur. Cedren.

cepiana, Celticorum in Luſitania vrbs. Ptolemæus.

cepio, Romanus ciuis, qui cum Druſo inimicitias exercuit, vnde origo ſocialis belli & exitia rerum Valerius Max

cepio Seruilius, cõſul Romanus, Hiſpaniam duce Viriato rebellantem pacauit: Proconſul, capta Tholoſa in terra Galliæ, è templo aurum ſuſtulit. Vnde & ipſe, & quicunque ex ea direptione aurum attigiſſet, miſero cruciabilíque exitu perierunt. Nam poſtea conſul cum Cn. Manlio contra Cimbros in Italiam ruentes, miſſus apud Rhodanum victus profligatúſque eſt. Iuſſu populi Romani eius bona publicata, eíque imperium primò poſt Tarquinium abrogatum, ipſe in publicis vinculis extinctus, inde tractus diſcerptúſque ad ſcalas Gemonias, Liuius libro 67. Alij hunc in exilio periiſſe dicunt, is antea de Cilicibus triumpharat, Valer. Max.

cepœ, oppidum Boſphori Cimmerici. Plin. lib. 6. cap.6.

cepus, vrbs ad Pontum Euxinum in Corocondamna peninſula. Strabo. Diodor.

ceraca, Macedoniæ vrbs, circa Lychnidem paludem. Polyb. lib 5.

ceracates, Germaniæ Tranſrhenani populi Vangionibus ac Tribocis proximi. Tacitus.

cerambycas, fluuius, & inſulani Cerambycæ. Vide Helixœna.

ceramicus, Cariæ ſinus non longè ab Halicarnaſſo nobiliſſima vrbe. Pomp.lib.1. & Plin. lib.5. cap. 29.

ceramici, inquit Suidas, Athenis loci duo erant, vnus in ciuitate, alter extra ciuitatem: in quo qui in bello cecidiſſent, publico ſumptu ſepeliebantur, funebrique oratione ornabantur. Superior fuit locus, & certa conſtitutáque ſedes meretricibus. Fuit præterea Ceramicus, Atticæ regionis locus præaltus (Suid. Eraſm. in Prouer. Lampadem tibi curſu trado) Latinè tegularius, aut figularius dicitur.

ceramentes, populi qui de conuentu Carum, quem Chryſaoreum vocant, participant, licet carici generis non ſint. Strab. lib.14.

ceramis, municipium tribus Acamantiæ, Suid.

ceramorum forum, Aſiæ minoris vrbis in finibus Myſiæ. Xenoph.

ceramus, Aſiæ minoris oppidum in Mæonia, & in Arconneſo inſula, iuxta Cariam. Plin.

Doridis, item oppidum littorale. Ptolem.

ceramium, locus Romæ, in quo Cicero & Milo domum habebant. Cicer. ad Atticum, libro 4.

ceramyntes, à Græcis Hercules cognominatus, quaſi fata reiiciens, vt idem ſit fermè cum Alexicaco. Cæl.libr. 6.cap.7.

cerange, Indiæ intra Gangem vrbs. Ptolem.

ceraſon Chryſeon, promontorium Propontidis, in quo Byzantium oppidum, cui poſtea Conſtantinopolis nomen fuit impoſitum.

ceraſte, inſulæ in latere Arabiæ prope Syenem, quæ in fine eſt Æthiopiæ. Plin.libr.5. cap.9.

ceraſtis, dicta eſt Cyprus, quoniam homines ceraſtas, cornibus inſignes, olim eam tenuiſſe quidam ſcribunt. Alii quòd procurrentibus promontoriis velut infeſtis cornibus aſſurgat: Plin.lib.5.c.30.c.1.

ceraſus, ſuntis, & ceraſunta, ſeu coraſuntia, vrbs in Ponto. Hieronymus ad Marcellam: Accepimus & caniſtrum ceraſis refertum talibus, & tam virginali verecundia rubentibus, vt ea nunc à Lucullo delata exiſtimarem: ſiquidem hoc genus pomi, Ponto Armenia ſubiugatis, de Ceraſunte primus Romam pertulit. Vnde è patria arbor nomen accepit. Pomponius, Raræ vrbes, Ceraſunta & Trapezus maximè illuſtres, Alij dicunt Themiſcyræ regionis in Cappadocia vrbem eſſe. Memini. Plin. lib.16. & Ammianus.

cerata, locus in Megaridis confinio. Plut.in Par. Item fluuij nomen ex Oceano.

ceratæ, Straboni eſt vrbs Italiæ in Latio, quã Leander putat nunc Cereto vocari.

ceratus, fluuius Cretæ, Gnoſſum vrbem prælerlabens, quæ ab illo aliquando Ceratus vocata fuit. Strab.l.10. Hinc Ceratæus,a, um, Virg. in Cyri.

Carpathium fugiens, & flumina Ceratæa.

ceraunia, Achaiæ in Peloponneſo vrbs. Polib.libr.2.

ceraunia, vt Gerardus Mercator habet, Cypri inſulę oppidum, quod hodie Cerimes vocari ait, ſed Græcus Ptolemæi codex habet Ceronia, v. Corcyra.

ceraunia, ſiue Ceraunii montes in finibus Epiri, in mare vſque extenſi, vbi Ionium mare ab Adriatico ſeparatur: ita dicti à fluminibus, quibus ſæpè impetuntur. Ouid.11. de Ponto. Eleg.6.

Cum poteram recto tranſire Ceraunia velo:
Vt fera vitarem ſaxa, monendus eram:

Lucan.lib.5.

---oráque malignos
Ambraciæ portus ſcopuloſa Ceraunia nautæ
Summa timent.

Pro iiſdem etiam Acroceraunia, vel Acroceraunios montes dicimus. Horat. lib.1. Carmin. Ode 3.

Qui vidit mare turgidum, &
Infames ſcopulos Acroceraunia.

Plin. in procemio libro 4. *Tertius Europæ ſinus Acrauceraunijs incipit montibus.*

ceraunij montes in Aſia, in Caſpium pelagus obuerſi. Pompon. lib. 1. Quin & Taurus mons in vniuerſum Ceraunius appellatus fuit. Plin.li. 5.cap.27.

ceraunus, amnis clarus Cappadociæ. Plin. libro ſexto.

ceraunus, cognomen cuiuſdam Ptolemæi. quo nomine etiam ſignificatur fulmen. cæl.lib. 24.cap.6.

ceraunias, Iupiter dictus, quòd fulgur emittat.

cerauſius, Arcadiæ mons. Pauſan.

cerbalus, Apuliæ amnis. Pli. libro tertio, capite 11. *Ceruaria* Nigro.

cerbani, Arabiæ felicis populi. Plin.

cerberium, locus in Apulia. Procop.

cerberion, oppidum in vltimo oſtio Boſphori, quod poſtea Cimmerium eſt appellatum. libro 6.c.6.

cerberus, à poetis fingitur canis triceps, inferorum cuſtos, quem ab Hercule catena ab inferis tractum eſſe iidem fabulantur. Virg. 6. Æneid.

Cerberus hæc ingens latratu regna trifauci
Perſonat aduerſo recubans immanis in antro.

Mythologici terram interpretantur: dictúmq; volunt Cerberum, quaſi κρεωβόρον, hoc eſt, carniuorum, Terræ enim proprium eſt, cadauera conſumere, & ad primam ſuam originem reuocare, hoc eſt, in humum conuertere. Alii ſerpentem fuiſſe volunt in Tænaro Laconiæ promontorio, cuius veneno mortales extinguebantur. Et quoniam in Tænaro ad inferos dicitur eſſe aditus, Ditis canem dixerunt: quem quum Hercules trucidaſſet, nata eſt fabula, Canem tricipitem interemiſſe, quamquam hoc alii ad virtutem eius & animi magnitudinem malint referre, qua omnes cupiditates, & cuncta vitia terrena contempſit ac domuit. cerberus etiam dictus eſt canis Alexandri cum Epirotæ leonibus congrediens.

cerbica, Africæ propriæ oppidum Ptolem.

cercaphus, colophonis mons, vbi vipera reperitur, Nicander Iſac. in Lycophr.

cércaphus, filius Poleacæ. Steph. in camiro: à quo Rhodiæ mulieres cercaphides. Meminit eius etiam in Lindo.

cercaſorum, oppidum in Ægypto, iuxta quod ſcinditur Nilus in Peluſium fluens & canobum, Herod.lib.2.

cerceis, Nympha marina, Oceani & Tethyos filia. Heſiod. in Theogonia: ita dicta à texendo: cercis enim radium textorium ſignificat.

cercena, Atlantidum vrbs in Æthiopia, verſus Oceanum Occidentalem, Diodor. lib. 1.

aut 3. auctor eſt: hanc ab Amazonibus expugnatam & euerſam, ac poſtea eius loco aliam, nomine Myrina, ab eorum regina ſic dicta, conditam addit.

cercetæ, populi minoris Armeniæ, Pli. Pomp. vocantur Cerceti lib. 1. Cercetæ, apud Nicolaum de moribus gentium.

cerce, i, montes Theſſaliæ. Plinius lib. quarto, cap. 8.

cercetius, is eſt mons Liuio, quem Xenophō in libello de venatione Cirtum vocat, vt tradit Reineccius. Cercetos, multitudinis numero deſcribit Plinius in Theſſalia.

cercetus, regio adiacens Caucaſo, prope Euxinum. Incolæ Cercetij Dionyſ.

cerriæ, inſulæ circa Ioniam. Plin.

cercii, Italiæ populi. Diodor. lib. 14.

cercidas, optimus legiſlator Megalopolites fuit. Hic cùm morti eſſet proximus, ad ſuos cōuerſus, inde ſe à vita migrare pronuntiauit, quòd animo concepiſſet, mox paulò ex ſapientibus quidem eum Pythagora ſe congreſſurum, ex hiſtoricis cum Hecatæo, ex muſicis cum Olympo, ex poetis cum Homero. Step. & Cæl. lib. 21. c. 44.

cercidas, poeta iambicus. Cæl. lib. 4.

cercina, inſula maris mediterranei, cum vrbe eiuſdem nominis, ex aduerſo Africæ ad promontorium minoris Syrtis ſita. Pompon. & Pli. lib 5. c. 7.

cercinitis, perparuula inſula, cercinæ ſuperiori Carthaginem verſus ponte iungitur. Pli. lib. 5. in deſcriptione inſularum, quæ ſunt ex aduerſo Africę.

cercinum, Macedonię oppidum. Liu.

cercion, rex Theſſaliæ, qui filiam habuit Alopem, à qua ciuitatem cognominauit.

cercitam, Pauſ. grammaticus ait, vocari temonis genus, à populis inuentoribus, qui cercitę appellabantur in terra Indica.

cercopes, populi Pithecuſæ inſulæ, qui cùm nullo flagitii genere abſtinerent, à Ioue in ſimias mutati ſunt. Ouid. 14. Metamorph.

Quippe deûm genitor fraudem & periuria quondam
Cercopum exoſus, gentiſque admiſſa doloſæ,
In deforme viros animal mutauit, vt iidem
Diſsimiles homini poſſent, ſimileſque videri.

cercopes item fratres duo fuerunt. Paſſalus & Achemon.

cercopia, magnæ Phrygię oppidum. Ptolemæus.

cercus Bithiniæ collis. Cedren.

cercuſium, oppidum à Diocletiano ampliatum mœnibus & turribus inexpugnabilibus munitum. Pompon. Lætus.

Cercyon, latro inſignis apud Eleuſinem Atticę ciuitatem, tanto corporis robore, vt validiſſimas arbores incuruare poſſet, quibus viatores alligatos diſcerpebat. Filiam habuit nomine Alopen, quæ à Neptuno vitiata, Hippoochum peperit. Quod cùm nutricis indicio reſciuiſſet Cercyon tam ægrè id tulit, vt puerum quidem in ſyluis feris deuorandum obiecerit, filiam verò carceri incluſam fame enecarit. Interfectus eſt tandem à Theſeo eodem ſupplicii genere, quo ipſe in viatores conſueuerat ſæuire. Ouid. 7. Metamorph.

cercyra, Inſula maris Ionii, quæ à Latinis litera vna immutata, Corcyra dicitur. Vulgò *Corphou*.

Cercyrei populi, qui quoniam crebris ſeditionibus agitabantur, conſueuerant geſtare flagra ingentia anſis eburneis exornata.

cerdanitæ, populi fœlicis Arabiæ. Steph.

cerdous, dictus eſt Apollo & Mercurius, à κέρδος, id eſt, lucrum: hic quidem quia negotiis præſit ac lucro, qua ratione illi marſupium aſſignatur: ille verò, quia oraculis editis ad lucrum conferre inſigniter crederetur. Cœlius lib. 16. cap. 19.

cerdon, III. Alexandrinæ Eccleſiæ Epiſcopus, anno ſalutis 97.

cerdo, ſiue Cerdon, hæreticus, qui duos deos poſuit, alterum bonum, alterum ſæuum, Chriſtum verum hominem, & verè paſſum negauit. Euſeb. lib. 4. cap. 11. Tertull. & Auguſt. de hæreticis.

cerdónia, Italiæ vrbs ſita in via, quæ Roma in Græciam ducit. Strab. lib. 6.

cerdias, ciuitas à Lyſandro vi capta ac diruta. Xenoph lib. 2. anno ab vrbe 345.

cerdylium, Argiliorum locus, non procul diſtans ab Amphipoli. Thucyd. lib. 5.

cere, oppidum Tuſciæ non longè à Tarquiniis. Vide Cærete.

careália, orum, ſacra, Cereris à Triptolemo inſtitutа, quæ Pl. lib. 21. Theſmophoria vocat, à Cerere Theſmophora, hoc eſt, legum latrice. Plutarc. quoque Adonia vocat. Hæc autem feſta tanta religione celebrabantur, vt feriæ pollutæ crederentur, ſi quis eo tempore cum vxore concubuiſſet. Præterea in ſacrificiis Cereris vinum non adhibebatur. Plaut. in Aulul. Magadorum Cereri nuptias eſſe facturum ait, quòd nihil vini ad nuptias eſſet allatum.

Cereâlis, quæ alio nomine Ebura dicitur, Hiſpaniæ vrbs. Plin. lib. 3. cap. 1.

cerealis, conſul, collega Commodi, anno ab vrbe 858.

cerealis, conſul, collega Læti, anno ab vrbe 967. Thermas Romæ miri ædificii ædificauit. Nouercam Iuliam vxorem duxit. Caſſi. Spart. Oro. Eutrop.

Ceres Saturni & Opis filia, frugum inuentrix, & cultus terræ, vnde Virg. 1. Georg.

Prima Ceres ferro mortales vertere terram
Inſtituit, cùm iam glandes, atque arbuta ſacræ
Deficerent

Deficerent ſylvæ & victum Dodona negaret.
Ex qua Iupiter Proſerpinam ſuſcepit: quam cùm poſtea Pluto rapuiſſet, Ceres accenſis in Ætna monte tædis, filiam toto orbe, maximo labore perquiſiuit. Qua in peregrinatione cum ad Eleuſium regem perueniſſet, filium eius Triptolemum alendum ſuſcepit: cùmque alumnum immortalem reddere vellet, interdiu diuino eum lacte alebat, noctu verò igne obruebat. Verùm cùm Eleuſius inſolitum filij incrementum admiraretur, nutricem ſibi obſeruandam putauit, clàm ſe abſcondens ea in parte domus, vbi illa puerum ad ignem fouere ſolebat. Cùm itaque illam intueretur puerum in ignem mittentem, ſubitò expaueſcens, clamore ſe ſuo prodidit. Quam rem ægrè ferens Ceres, nimiam hominis curioſitatem morte puniit. Puerum autem ferendarum frugum rationem docuit: eundémque in alatorum draconum vehiculum impoſuit, vt orbem peragrans, frugum vſum mortalibus communicaret. Poſtea Arethuſæ Nymphæ iudicio certior facta Proſerpinam apud inferos eſſe, Iouem adit, fratríſque iniurias cum eo expoſtulat: tandémque filiæ reditum ea conditione impetrat, ſi nihil illa apud inferos guſtaſſet. Verùm cùm Aſcalaphi indicio palam factum eſſet, eam in Plutonis pomario fortè obambulantem, malum Punicum decerpſiſſe, aliquótque inde grana deguſtaſſe, reditus ei in perpetuum fuit intercluſus. Quam rem ægerrimè ferens Ceres, Aſcalaphum in bubonem commutauit. Tandem tamen Iupiter, vt ſororis dolorem mitigaret, Proſerpinæ permiſit, vt dimidia anni parte apud inferos cum viro, reliqua apud ſuperos eſſe poſſet. Poëtæ aliquando Cererem accipiunt pro Luna, ſicut Liberum pro Sole. Virg. 1. Georg.
—vos ô clariſſima mundi
Lumina, labentem cœlo quæ ducitis annum,
Liber, & Alma Ceres.
Alij Cereris appellatione terram intelligi volunt: vnde & à Græcis γημήτηρ dicitur, quaſi γῆς μήτηρ. Eſt enim terra frugum omnium genitrix & altrix. Eadem & Theſmophoros dicta eſt, hoc eſt, legum latrix, quia antequàm illa agriculturæ vſum docuiſſet, homines nulla lege viuebant: poſtea verò Cereris beneficio monſtrato vſu frugum, cœptum eſt de agrorum finibus (qui anteà nulli erāt) diſceptari: quam primam volunt fuiſſe iuris & legum originem. Dicitur autem Ceres à creando: & Alma ab alendo, quia nos alit. Vel (vt Cicero de Natura deorum ſcribit) tanquàm Ceres, à gerendis frugibus, caſus prima litera immutata. Ponitur interdum Ceres pro ipſo pane, ſicut Liber pro vino. Terentius,
Sine Cerere & Libero friget Venus.

Cereſſus, Theſpienſium caſtellum in Bœotia. Pauſ.

Ceretani, populi Hiſpaniæ, Plin. & Strabo, apud quos generoſa vina naſcebantur, quæ Ceretana dicebantur. Martialis,
Ceretana nepos ponat, Setina potabis.

Ceretani, populi ex Cereto Vmbriæ inter Spoletanum & Nurſiam oppido, qui totum orbem vano quodam ac turpi ſuperſtitionis genere ludificant. Vnde quidam de illis inquit: Nam illa videntur prodigaliter noſtris in Ceretanis accidiſſe, vt aliqua viris apud te excederet vuarum numerum duorum millium. Vide CAERETVM.

Ceretæ, Cretę inſulæ populi. Polyb.

Cerete, oppidum in Italia, quo ab Romanis ſolo æquato, inopes inde Ceretani per Italiam diſiecti, vt ſibi vitæ neceſſaria corraderent, multarum rerum ſcientiam commenti, ac pleraque conſarcinantes, quibus apud inſcitam plebem ſibi fidem facerent, omnibus qui eadem graſſarentur via, celebre ad poſteros dedere nomen, iique ſunt quos Ceretanos nuncupamus, vulgo *Charlatans ou Charatains*.

Cereth, i. conciſio, ſiue transfoſſio vel exterminatio, populi qui & Phyliſtim, vt Lyra ait in libro Differentiarum, ſiue nomen legionum aut bellatorum, Dauid. 1. Reg. 30. 2. Reg. 8. 15. 20. 1. Paral. 18.

Cerethi, milites, ſiue curſores, aut arietes Hebr. Cari. 4. Reg. 11. 19.

Cerêtum. Vide CAEREMVM.

Ceriada, vicus Atticæ regionis in Hippochoontide tribu. Steph.

Cerentibus, oppidum in Eubœa inſula. Pli. lib. 4. cap. 12.

Cerfennia, locus inter Tiburtum & Corſinium. Anton.

Cerillum, Lucaniæ locus in Italia, Strabo.

Cerinthus, Græciæ vrbs maritima. Homer. Iliad. 2. Item Eubœæ inſulæ oppidum. Ptol.

Cerinthus hæreticus, cuius meminit Dionyſius cùm de Ioannis reuelatione diſſereret: Cerinthus (inquit) affirmabat futurum regnum CHRISTI voluptarium, mores ſuos faſſus, quòd gulæ luxuriæque deditus eſſet. Irenæus etiam ſecretiora ipſius in primo ſui operis manifeſtat. Euſeb. lib. 3.

Ceriſſus, caſtellum in agro Theſpienſium. Pauſan. libro 9.

Cerites, populi, quos quum viciſſent Romani, ſtatuerunt, vt nunquam leges conderent, vel haberent. Acron in illud Horatii primo Epiſt. 6. *Cerite cera digni*: prouerbialis ſententia, id eſt, ſigne lege & ſuffragio, inquit Bud.

Cermalus, locus in vrbe Roma ſic nominatus. Feſtus.

Cérmatæ, gens, quæ Agarenis hoſtis eſt, Cedren.

chamani, Germaniæ inferioris populi pridem Phryſiæ pars, Oceanum mare, Rhenanum fluuium & lacus attingens, paludibus ac ſaltibus vberrima incolentes, quam mox Tubantes populi, pòſt Vſipij Germanica itidem gens inhabitarunt, Corn. Tacitus.

Chamæpus ſponſa nuncupatur, quæ non curru, ſed pedibus mariti domum petit. Cæl. lib. 28.

Chamaui, Tacito & Marcellino ſunt Germaniæ populi, quos Ptolem. Camanos vocat, vt cenſet Villanouanus. Sunt qui eos Camino Pomeraniæ oppido nomen reliquiſſe ſuſpicentur, inquit Althamerus.

Chamos, i, quaſi palpans, aut quaſi recedens, vel quaſi auferens, nomen idoli Moabitarum. Num. 21.3. Reg. 11.4 Reg. 23. Ierem. 48.

Chanaan, i. mercator, vel negotiator, ſiue contritus, vel confractus, aut rectè reſpondens, vel rectè affligens, filius Cham. Gen. 10.

Chanaana, i. mercatrix, vel negotiatrix, ſiue contrita, vel confracta aut rectè reſpondens, vel rectè affligens, pater Sedeciæ Prophetæ. 3. Reg. 21. filius Balam, filii Iahiel, filii Beniamin, 1. Para. 7.

Chananæa, idem ſignificat quod Chanaana terra ſancta, cuius limites ſunt: Ad Orientem Iordanis fluuius & magnus Euphrates: Ad occidentem Ægyptius & mare magnum, quod mediterraneum dicitur: Ad meridiem deſertum Arabiæ: Ad Aquilonem mons Libanus.

Chananæi, n. p. idem quod Chanaan ſignificat, populi qui omnes gentes Palæſtinæ complectuntur, quæ inter Iordnē ſunt & mare Syriæ, Syriámque & Arabiam Petræam, Geneſ. 15.

Chanani, nomen viri. 2. Eſd. 9. Lat. præparatio, vel baſis mea.

Chandanace, vrbs Perſica: Gentile, Chandanacenus. Stepha.

Clandéne vrbs Apuliæ. Steph.

chanes, fluuius eſt inter Albaniam & Armeniam, à Cyro flumine exceptus, mox quum eſt factus nauigabilis, in mare Caſpium erumpens, Strabo lib. 11.

Chania, comagenæ vrbs in Syria, & Epiri regio. Ptolem.

Chantus, vrbs in Aſia, condita anno ab vrbe 99.

Chaones, populi Epiri, à quibus Chaonia regio dicta. Plin. lib. 4. chaoniam autem Helenus Priami filius, à chaone fratre, quem in venatu per ignorantiam dicitur occidiſſe, nominauit, quaſi ad ſolatium fratris extincti. Seruius enarrans illum Virgilij locum, libro Æneid. 3.

Protinus aerias Phæacum, &c.

Et rurſus in eodem libro, Epirus in vniuerſum appellata, Acroceraunijs incipit montibus: in ea primi chaones, è quibus chaonia, comagenæ vrbs in Syria. Ptolem.

chaonia, pars montana Epiri, licet quandoque ſumatur pro toto Epiro. Virg.

Chaoniámque omnem Troiano à Chaone dixit.

Steph. chaonia eſt in media Epiro. hinc chaonius, chaonites, chaonicus, chaoneus & fœmininum chaonis.

chaonitis, Aſſyriæ regiuncula, Strabo.

chaos, rudis inordinatæque materiæ confuſa congeries. Poetæ aiunt chaos in principio fuiſſe, id eſt, confuſionem rerum atque elementorum. Poſtea verò Deum diremiſſe illam cōgeriem omnem ſingulíſque rebus ex confuſo aceruo ſeparatis, in ordinémque deſcriptis, inſtruxiſſe mundum, pariter & ordinaſſe. Ouid. primo Metamorphoſeos. Virgilius 4. Georg.

Atque Chao denſos diuum narrabat amores.

Ex Heſiodo 1. dictū πάντων μετὰ πρώτιστα χάος. Dictum autem putatur chaos, à verbo Greco χέω, quod eſt fundo. Nihil enim aliud hoc nomine intelligi volunt, quàm rudem, informémque elementorum omnium confuſionem. Adi Io. Tzetzen Carm. de Allegor. à Fed. Mor. ed.

Charabe, Galilææ Superioris vicus Ioſeph.

Characa, Næſaidis regionis locus in Phrygia. Strabo.

Characena, Suſianæ regio. Ptolem.

Caracina ciliciæ regiuncula. Ptol.

Characu, nomen loci, 2. Mach. 12.

Characeni, Tauricæ regionis populi, ab oppido charace ſic dicti, quòd inter huius regionis vrbes commemorat Ptolemæus, Plin. lib. 4. cap. 12.

Characmoba, vel Mobucharax, vrbs Palæſtinæ. Inde charamobenus, & Mobucharacenus. Stephanus.

Characometes, fluuius Aſiæ. Athen.

Charadnæ, carmaniæ gens. Ptol.

Chárada, vrbs Phocidis, non procul à Lilæa, Gentile, charadeus Step.

cháradrus, ciliciæ fluuius, à quo & lacus & ſtatio propinqua nomē ſumpſerunt, cuius aqua maſculos generandi habet facultatem. Papinius lib. 4. Thebaidos,

Quæque pauet longa ſpumantem valle Charadros Neris.

Charan, i. quaſi cantans, aut quaſi clamans, ſiue agnus: vel cognitio eorum, filius Diſan filii Seir Horræ. Gen. 36.

Charan, i. ira, ſiue iraſcens: vel Syriacè libertas. Latinis carræ. Iob. 11. Iudith. 5. Act. 7. Meſopotamiæ ciuitas, in quam Abraham ſe recepit, vbi & Thare pater eius mortuus eſt, Gen. 11. Act. 7. à charra Syriæ fluuio nomen inuenit Steph. Ibi & Romanus cæſus eſt exercitus, & Craſſus dux interfectus. Lucanus,

Aſſyrias Latio maculauit ſanguine Carras.

Charandæi, populi iuxta Pontum. Orpheus in Argonaut.

Celthim, i. conterentes, ſiue contritio maris, aut diadema, ſiue aurum, vel tinctura, aut coaceruatio maris: filius Iauan, Geneſ. 10. Ab hoc, Beroſus dicit Italos eſſe appellatos. Interpres noſter Dan. 11. tranſtulit Romanos. Vide Italia & Romani. Sunt & Græcorum inſulani Macedones. Iſa. 23. Cyprus quæ & Citim dicitur.

Cethlis, nomen ciuitatis in tribu Iuda, Ioſ. 15. paries eſt aut caterua Leænæ, vel quaſi euulſus.

cethura, altera vxor Abrahæ, quæ copulata interpretatur. Volunt autem Hebræi hanc fuiſſe Agar, priùs concubinam, quæ, mortua Sara, in vxorem, id eſt, de non copulata in copulatam tranſiit, ne nouis nuptiis ipſe iam ſenex, argueretur laſciuiſſe. Ioſeph. in Ant. Iud. Cuius quidem Cethuræ filii ex nomine Saræ, vxoris liberæ, Saraceni appellari voluere. Quippe qui has obtinuerunt regiones, Traconitidē, Phœniciam, & Arabiam vſque ad maris rubri littora. Comeſt. in cap. 25. Gen. Lat. aromatizans, vel fumigans, ſiue ligata.

ceticus, magus fuit, cuius augurio Bocrechiſta rex Getarum Romanos vicit.

cetii, populi inter Cilices & Pelaſgos. Strab. libr. 13. Homerus in Odyſſæa, ſic dictos putat, à Cetio fluuiolo quodam in eorum agro, cuius etiam meminit. Plin. 5. c. 20.

cetirizis, Promontorium in littore Apolloniæ regionis, locus minutiſſimè validus, quo aliquando Lyſimachus, opum ſuarum theſauro penario vſus eſt. Strab. 7.

ceris, Ciliciæ regio. Ptolem.

cetium, Norici oppidum. Anton.

cetius, mons inter Noricum & Pannoniam. hodie *Kalemberg* vulgò dicitur.

cetobrica. Anton.

cetobrix, Ptol. Luſitaniæ vrbs. *Setuual*, Varrerio.

cetriboni, Indiæ populi. Plin.

cetuniæ, Æthiopiæ ſub Ægypto oppidum. Plin.

ceuci, Hiſpaniæ populi, conuentus Lucenſis. Plin.

ceus, inſula eſt, in qua lex olim lata, vt (quæ etiam Menandri ſuffragio comprobatur) qui rectè viuere nequeant, turpiter ne viuunto. Significabatur autem ſexagenario maiores aconito vitam finire oportere, ne reliqui cibariis deficerentur. Cælius Rhodiginus lib. 28. cap. 16.

ceus, ſiue Cæus, vt quibuſdam placet, Titanis & Terræ filius, qui ob Latonam filiam à Ioue ſtupratam, aduerſus eum arma mouit, ſed iure ab iniuria victo periit. Virg. 4. Æneid.

Extremam (vt perhibent) Cæo, Enceladóque ſororem Progenuit.

ceus, vrbs. Vide Brilivm.

ceyla, Palæſtinæ locus. Ioſ. 15.

Ceyx. Vide Cayx.

C H

Chaa, inquit Stra. li. 8. Peloponneſi vrbs, Lepræo vicina, vbi Ephaſius campus iacet. Huius chaæ cauſa bellum inter Arcades & Pylios conflatum pleríque aiunt.

Chaula, vicus Ægypti. Strab. lib. 16.

Chabaca, Sidenæ Cappadociæ regionis vrbs. Strabo.

Chabareni, populi circa Chalyben habitantes, qui peregrinarum, quibus potiti fuerint, mammillas crudas edunt, & pueros deuorant. Steph. ex Eudoxo.

Chaberis, Indiæ intra Gangē vrbs & fluuius. Ptolem.

Chabinus, Arabiæ felicis mons. Diodor.

Chablaſii, Arabiæ populi Nabathæis proximi. Dionyſ.

Chaboras, Aſſyriæ mons eſt apud Ptolem. qui fortè hodie *Capuſco* vocatur.

Chabri, nomen ciuitatis. Iudith. 8.

Chabria, vicus Ægypti prope Arabiam. Strabo lib. 17.

Chabrias, Athenienſis philoſophus & imperator inclytus. Hic dicere ſolebat, Terribiliorem eſſe exercitum ceruorum duce leone, quàm leonum duce ceruo. Eius Demoſthenes cùm ſępe in orationibus meminit, tū in oratione apud Leptinē pluribus res geſtas perſequitur, & in eius laudes digreditur. Cæl. Rhodi. li. 9. c. 11.

Chabrius, Macedoniæ fluuius. Ptol.

Chabul, nomen ciuitatum earum quas Salomon dedit Hiram regi Tyri in terra Galilęæ. 3. Reg. 9. Lat. compeditus, vel quaſi germinans aut quaſi defluens, vel quaſi veteraſcens.

Chabuata, Arabiæ felicis vrbs. Ptolem.

Chadaca, Albanię oppidum. Ptolem.

Chadæi, Arabiæ felicis populi. Plin.

Chadei, Scandię inſulæ populi occidentaliores. Ptolem. Noruegiam, vel Firmachiam quidam putant.

Chadiſia, vrbs Leucoſyrorum. Temiſcyræ (inquit Hecatenus) campus eſt à Chadiſia ad Thermodoontem vſque, Menippus in Periplo duorum Pontorum, Chadiſium vicum & fluuium nominat, ſtadiis centum quinquaginta à Lycaſto diſtantes: item ab Iri fluuio centum.

ciues Chadiſii. Steph.

chadramotitæ, populi iuxta Indicum, Perionis fluuii accolæ. Steph.

chæanitæ, populi ad Caucaſi montis radices, ſeptentrionem verſus, poſt Troglodytas. Strabo lib. 11.

chemę, Germanię populi. Ptolem.

chænides, Sarmatiæ Aſiaticæ gens. Ptolem.

chærecla, Pentapolis in Africa regionis vrbs. Ptolem. Ammian.

chæreas, nomen viri 2. Mach. 10.

chæremon, poeta Comicus, & alter qui Hieroglyphica ſcripſit. Ouid.

chærephon, Athenienſis philoſophus: Socratis auditor: huius nihil traditur ſcriptum. Ab hoc natum prouerbium, Nihil à Chærephonte differs: in macilentos & pallentes, apud Ariſtophanem in Nubibus. Erat enim Chærephon pallidus, vt qui magno ſtudio philoſophiæ operam daret, & in litteras incumberet. Suidas.

Chæris, Citharœdus ineptus. Ariſtophan. in Comœdia quæ inſcribitur Acharnes. Suid.

chæron, poeta Comicus.

chærónea, Bœotiæ vicus, Plutarchi patria, clade Athenienſium memorabilis, Plin. lib. 4. cap. 7. Stephano vrbs eſt in confinio Phocidis, à Chærone conditore dicta, Apollinis & Thetis filio. Halianicus ſcribit, Athenienſes poſt Orchomenios, Chæroneam quoque Orchomeniorum vrbem cepiſſe. Olim enim Arne vocabatur, quo nomine Homerus vtitur. Hinc Chæroneus, & fœmininum Chæronis, poſſeſſiuum Chæronicus. Steph.

chætæ, Paraxiæ regionis in Macedonia vrbs, Ptolemæo, Scytharum gens quoque apud eundem.

Chairus, Arabum Babylonem ſignificat. Cæl. libro 8.

chalak, mons ſine arboribus. Ioſue 11. 17. & 12. 7. Hebr. Halak.

chalæon, Bœotiæ portus, à quo vii. M. paſſuum introrſus liberum oppidum Delphi ſub monte Parnaſſo, clariſſimi in terris oraculi Apollinis. Plin. lib. 4. c. 3.

chalæon, vrbs Locrorum. Gentile, Chalæus. Thucydides lib. 3. Steph.

chalal, i. conſummatio, vel totalitas, aut quaſi nox, vel Syriacè, corona. nomen. viri. 1. Esd. 10.

chalambrii, qui à loco Libyæ ſic appellantur. Heſychius.

chalame, ciuitas Perſidis, qui nunc appellatur Æthiſiphon.

chalanie, i. omnes nos, ſiue omnia hæc, aut conſummatio noſtra, vel ſicut manens, aut quaſi murmurans, ciuitas in qua regnauit Nemrod, Geneſ. 10. quæ nunc Seleucia à Seleuco rege, ſiue Cteſiphon dicitur. Amos 6.

chalapetis, Suſianæ regio Ptolem.

chalaſtra, vrbs Macedoniæ ad Thermeum ſinum. Strab. libro 7. à Chalaſtra, proximo portu dicta: hinc Chalaſtricus, ca, cum, adiectiuum: vt Chalaſtricum vitrum. Plin. lib. 31. cap. 10. Hecatæo vrbs eſt Thraciæ. Ciuis, Chalaſtræus. Lycophron.

chalcæa, Cariæ vrbs. Strabo.

chalce, vrbs Libyę, aliàs Phœnicum, aliàs Lariſſæ. Thucydides lib. 6. Soluit in Calcē, vnde in Ammon. Theophraſtus eam Chalcion nominat, Theopompus Chalcas pluraliter, Gentile, Chalcæus vel Chalcites. Steph.

chalcæ, inſula cum oppido, circa Rhodum. Plin. lib. 5. c. 31.

chalca feſta, alto nomine Athenæa dicta, Vulcano dicata, quę à cerdonibus tantùm aut operariis & fabris præſertim celebrabātur. Cæl. lib. 29. cap. 9.

chalcea, Libyæ vrbs Polyhiſtori, quem valdè reprehendit Polybius, non ciuitatem eſſe ſeribens, ſed ærarias officinas. Chalcæa verò in Caria eſt. Gentile, Chalceates. Steph.

chalcedonia, ſiue Chalcedon, vrbs in Aſia iuxta Boſphorum Thracium, è regione Byzantii. Hanc Megarenſes condidere, Cæci appellati, qui non potiùs oppoſitum littus elegêre, in quo ſita eſt Conſtantinopolis optimo loco. Hic olim magna ſynodus celebrata eſt, quæ inter octo numeratur, quibus Romana Eccleſia præcipuum impertitur honorem, nominata à Chalcido vicino fluuio.

chaldenteros, cognomen Didymi grammatici ob indefatigabile ſtudium. Cęl. libr. 29. cap. 9.

chalcedon, vrbs Thracię, non procul à Byzantio. Palep. lib. 2. Europam, inquit, ab Aſia ſtadiis quinque diſterminat Thracius Boſphorus, ipſis in faucibus oppidum: in ore templum eſt oppidi nomen Chalcedon: author Argias Megarenſium princeps, templi numen Iupiter, conditore Iaſone: de hac Strabo lib. 12.

chalcēdon. Vide IDALIVM. Liberam vrbem, Plinius vocat: cui etiam antea Proceraſtis, dein Compuſa, poſtea Cęcorum vrbs (quod locum eligere neſciſſent) dicta fuit. Hodie adhuc Chalcidona vocari ſcribit Sophianus. Caltitiu Turcis dici mihi Carolus Rimius author eſt, qui Conſtantinopoli oratorem agit nomine Maxim. Romanorum Imp. Mar. Niger tradit interius reędificatam, & à lumoribus Cacelina nuncupari. Scutari ex ea facit hodie Alphon. Adrian. Petrus Gyllius prodit hodie exiguum vicum eſſe, ſine mœnium veſtigiis idem addit, idque ex Steph.

chalcedon, fluuiolus eſt, qui in Propontidem effluit, vnde vrbs nomen ſumpſit, eúmque hodie proprio nomine carere, adeò vt accolæ Potamion duntaxat nominent. Theuetus ſcribit eum adhuc hodie Chalcedoni nominari.

chalceritis, inſula in Ponto, alio nomine Aria appellata, Marti ſacra Plin. lib. 6. cap. 12.

chalcētis, idis, inſula quædam, cuius meminit Menippus. Steph.

chalcetôrion, vrbs Cretæ: ſiue Chalcetoreus, vel Chalcetor. Steph.

Chalcia, inſula quam inter Cycladas Plin. enumerat. lib. 4. c. 12.

chalcidene, fertiliſſima regio. Plin. lib. 5.

chalcidia, vrbs, author Feſtus.

chalcidica, regio Macedoniæ, Ptolem. *Iamboli* Caſtaldo. Eſt & Syriæ regio, in qua Chalcis vrbs, eidem Ptolem. Thraciæ quoque Steph. in qua Tinda oppidum & Milcorus. Chalcidenſium in Thracia meminit quoque Thucyd.lib.2.

chalcidica, Minerua dicta eſt ab vrbe chalcidia.

chalcidius,a,um, nomen gentile, etiam nomen Philoſophi.

chalcidicus, Siciliæ mons. Steph.

chalcio, inſula maris Ægei, quam inter Sporadas Plinius numerat libro quarto, capite decimotertio.

chalciœcus Minerua dicta eſt, vel quia domum haberet æneã, vel quia ex Eubœa Chalcidenſes fanum conſtruxerunt. Cæl. lib 19.c.8. fuit & Minerua Chalcidica in vrbe Roma, in noua regione, ſi vera P. Victor tradit. Meminit, ni fallor, & Dion, in hiſtor. lib. 51.

chalciope, Æetæ regis Colchorum filia, ſoror Medeæ, & vxor Phryxi. Flaccus lib. 9. Argonaut. Ouid in Epiſt. Helenæ ad Paridem.

Non erat Æetes, ad quem deſpecta rediret,
Non Ipſæa parens, Chalciopéque ſoror.

chalcis, idis, Eubœæ vrbs præcipua, ab Aulide, Bœotiæ portu, exiguo Euripo diuiſa, vetus Athenienſium colonia ita dicta (ſi Stephano credimus) à Chalcide filia Aſopi, aut certè, quòd ærariæ fabricæ ibi primùm fuerint repertæ, Lucanus lib. 5.

Chalcides Euboicæ vana ſpe capta parabas.

Olim etiam Stymphalus vocabatur, & Hypochalcis, quod ſub Chalcide monte ſita, nunc Halicarna. Inde Chalcideus, & mulier Chalcis vt ipſa vrbs. Poſſeſſiuum chalcidicus. Vocantur etiam chalcides in vico quodam Siciliæ, qui ex Eubœa migrauerunt.

chalcis cognomen Heroinæ cuiuſdam nomine Combe, quæ nupta viro centum pueros enixa eſt, vnde natum prouer. Tanquam Chalcidica nobis peperit vxor.

chalcis, vrbs corinthi, & Thraciæ.

chalcis, vrbs Ætoliæ, à qua fluit Achelous.

chalcis vrbs Syriæ, à Monico Arabe condita: vnde chalcidenus.

chalcis, vrbs Scythiæ: vnde chalcita, & regio chalcitis, item vrbs Arabiæ fœlicis. Plin.

chalcis, in Meſapia, Italiæ vrbs.

chalcis, inſula cum vrbe eiuſdem nominis iuxta Lesbum: vnde chalcideis. Olim iuncta continenti, item Bœotiæ oppidum.

chalcis, locus profundus & cauus ad montem Atho. Steph. Vide HYPOCALCIS,

chalcis, inſula iuxta Euripum, quæ alio nomine caryſto (aliàs caryſtos) appellatur, vnde chalcidius,a,um. Virgil.lib.6.Æneid.

Inſuetum per iter gelidas enauit ad Arctos,
Chalcidicáque leuis tandem ſuperaſtitit arce.

chalcitæ, ciues chalcidis vrbis Scythiæ, quorum regio quoque chalcitis nominatur. Stephanus etiam in chalcedone Menippum ſcribit chalcidis inſulæ meminiſſe. Legendum videtur, chalcitidis: aut licet aliter legatur, eandem tamen eſſe apparet.

chalcitis, inſula è regione chalcedonis, ærifodinam habens. Ab Acrita (inquit Artemidorus) ſtadiis centum & decem diſtat. Hyris promontorium, cui adiacet inſula Pityodes, & chalcitis & Prora. Inde verò ad chalcitem vrbem ſtadia ſunt quadraginta. Gentile, chalcites. Stephanus.

chalcitis, Meſopotamiæ regiuncula. Ptolem. & Indiæ intra Gangem regio: item chalcitidis regionis promontorium.

chalcitis, inſula contra fauces Rhyndaci fluuii in Aſia. Plin.lib.7.cap.vlt.

chalcodónius, mons ſupra Pheras eſt.

chalcol,i. nutriens, ſiue conſummans omnia, aut ſuſtinens omnia. Filius Maol.3. Reg.4. Filius item Zaræ filii Iudæ.1. Par.2.

chaldæa, modò *Aracaldar*, Aſiæ maioris regio, Arabiæ contermina, plana, fontium indiga, in qua Babylon ciuitas magna, chaldæos Arphaxat inſtituit, & à ſe Arphaxateos nominauit, vt inquit Ioſeph. chaldæi Aſſyriorum magi ex gentis vocabulo dicuntur, qui diuturna obſeruatione ſiderum ſcientiam putantur effeciſſe, qua prædici poſſet quid cuique euenturum, & ex quo quiſque fato natus eſſet: chaldæorum Aſtronomicorum multa ſunt genera. Nam quidam Orcheni dicuntur, quidam Borſipeni, & alii complures, qui perfecti ſunt. Hi Genethliaci quoque appellantur, & Mathematici, Azamia hac tempeſtate vocari ſcribit Bollonius. Stephano chalybdica regio dicitur, & eius incolæ cephenes. Chaldæi ſunt Straboni quoque in Aſia minori populi ſupra Trapezuntem quos antiquitus Chalybes, & ab Homero Alizonas appellatos teſtatur.

chaldæi,i, quaſi dæmones, aut quaſi deprædatores, vel quaſi mammillæ, aut quaſi agri.

chaldæi (inquit Stephanus) cephenes prius dicti ſunt, à cephore patre Andromedæ. Hellanicus ſcribit hanc gentem mortuo iam cepheo, relicta ea regione, aliò in militiam abiiſſe: proinde regionem non amplius cephaniam dictam, nec incolas cephaones, ſed chaldæos: regionem verò chaldaicam, à chaldæo rege qui (Dicæarcho teſte) quartus decimus à Nino fuit: & Babylone iuxta Euphratem condito, omnes chaldæos in eam colligit. Alij probabilius dicunt chaldæos circa Babylonem habitare, & oraculum apud ſe habere, vt Delph. apud Græcos. chaldæi Babyloniorum antiquiſſimi fuerunt, qui eum locum in ſua republica obtinuerunt, quem ſacerdotes in Ægypto (ad cultum Dei deputati) per om-

nem vitæ curſum philoſophantur, habitúque Aſtrologiæ peritiſſimi. Non enim, quemadmodum Græci omnium rerum doctrinam ſuſcipiunt: ſed pueri à patribus Philoſophiam diſcunt, cura rerum aliarum poſthabita: vnde quàm doctiſſimi euadunt. Diodo. Sicul. libr. 3.

chaldæi, item populi ſunt prope colchiden. Stephan.

chaldaici Lacus, in quo Tigris fluuius ſe fundit, inquit Plin.

chaldia, regio Armeniæ Steph. item Cedreno auth. tractus circa Syriam aut Iberiam. eidem etiam eſt Calabriæ locus.

chaldone, Arabiæ fœlicis promontorium. Plinius.

chale, ciuitas, quam ædificauit Aſſur. Ge. 10. Lat. opportunitas, vel quaſi viriditas, vel quaſi humiditas, aut quaſi tabula.

chaleios, Achaiæ regionis vrbs ad Sinum corinthiacum. Ptolem.

chaleſtra, vrbs Theſſaliæ, littoralis, iuxta quã Axius fluuius in mare Ægeum deſcendit.

chali, ciuitas quæ terminus Aſer eſt. Ioſue 19. Latinè infirmitas, ſiue deprecatio, aut expectatio, vel principium, aut gemma, vel monile.

chali, Germaniæ gens. Ptolem.

chalia, vrbs Bœotiæ, vicina Syriæ. Gentile, Chalius. Step.

chalinitis Minerua dicta eſt ἀπὸ τοῦ χαλινοῦ, i. à fræno, quòd Bellerophonti Pegaſum equum præbuerit eúmque frænauerit, Palæph. lib. 2.

chaliſia, vrbs Libyæ, & alia iuxta Pontum, vna Amazonum (forte ſic dicta ab Amazone aliqua) cuius ciues Chaliſij. Steph.

chaleos Ptolem. Achaiæ regionis vrbs ad Sinum Corinthiacum, Aſpro Spiti hodie eſt Sophiano.

chalus fluuius Syriæ, in quo viſuntur piſces magnitudine inſignes, ac miti manſuetóque ingenio. Eos, inquit Xenophon, deos arbitrabantur Syri, nec iniuria affici patiebantur, ſicut neque columbas. Cæl. Rhod. libro. 18. cap. 34.

chaluſus, Germaniæ fluuius, Ptolem. *Drauena* nonnullis, circa Lubecam vrbem, qui quidem in mare Balticum ſe exonerat. Pirchaimerus Eyder interpretatur: hic Ditmerſiam ab Holſatia ſeparat.

chalybes. Plinio, populi Põto vicini, ad Thermodoontem fluuium, Homero Alizones appellati. Strab. lib. 12. Paphlagoniæ proximi, Straboni ſuis temporibus Chaldæi dicti ſunt. Antè autem Halizonas dictos, vel Homero teſte in Catalogo, multis coniectura eſt. Quod quidem fieri potuiſſe, Barbarorum nominum inconſtantia, idem Strabo docet: maximè etenim variantur. Diuites hi ſunt, victúmque ex argenti venis & ferri metallis, quærunt. Flaccus lib. Argonau. 4. Olim Alybes dicti videntur Straboni.

Non ita ſit metuenda tibi ſanctiſsima quanquam
Gens Calybum, duris patiens cui cultus in aruis,
Et tonat adflicta ſemper domus ignea maſſa.

Hecatæus etiam Chalybes vocat. Dicitur etiam Chalybdicus cum d, & regio Chalybdica. Steph. Hi optimo ferri genere olim celebrabantur, quod nudi effodiebant. Virgil. 1. Georg.

Ind a mittit ebur, molles ſua thura Sabæi:
At Calybes nudi ferrum, &c.

chalybonitis, Syriæ regio. Ptolem.

chalybs, fluuius in Hiſpania, in quo ferrum optimè temperatur, iuxta quem & chalybas populos collocat Iuſtinus lib. vlt. de quibus grammaticorum nonnulli putant intelligendũ locum Virgilij antè citatum.

chalybs, fluuius ex radicibus Tauri montis ſcaturiens, qui Syros & Paphlagonas interluit, & in Euxinum mare euoluitur.

cham, humani generis corruptor, Saturnus Ægyptius, Chameſeunus, ob morum corruptionem cognominatur. Beroſ. li. 5. Comeros. Italos nitebatur corrumpere.

cham, i. calidus, vel calor, vel niger, filius Noe, Ge. 5. Ab hoc ſæpe in ſacris literis Ægyptus terra Cham dicitur, vt Pſal. 105. Hieronymus in quæſtionibus Hebraicis.

cham, ſiue Chem, quòd magicæ & veneficæ ſemper ſtuderet, Zoroaſt. nomen eſt adeptus. Is patrem odio habuit, quia ab eo deſpiceretur, Potiſſimumque verò idem ob vitia, quibus quàm plurimis, ac nefandiſſimis ſcatebat, pater infenſus fuit, itaque opportunitatem nactus, cùm Noe pater iaceret madidus, illius virilia comprehendens; tacitéque ſubmurmurans magico carmine illuſit patri, ſimul & illum ſterilem & effœtum perinde atque caſtratum effecit, quamobrem deinceps Noe mulierem vllam fœcundare non potuit. At verò cùm is publicè mortale genus corrumperet, aſſerens, ac reipſa exequens, congrediendum eſſe, vt ante inundationem, cum matribus, ſororibus, maſculis, brutis & quouis alio genere, à Iano piiſſimo, & caſtimonia atque pudicitia præſtantiſſimo eiectus, ſortitus eſt cognomentum Chem Eſenua, id eſt, Chem infamis, impudicus, incubus, & propagator, quem Ægypii Saturnum appellarunt, eúmque inter cæteros deos adoleſcentiorem fecerunt, illique ciuitatem poſuerunt, quam Chem Myn nominarunt, à qua ad hanc vſque ætatem eiuſdem ciues Chemitæ dicti ſunt. Beroſ. lib. 3.

chamaam, i. ſicut illi, aut ſimiles eis, vel quaſi turbatio, vrbs iuxta Beth-lehem, Iere. 41. Proprium item nomen viri 2. Reg. 19.

Cermorum, oppidum Macedoniæ. Plinius lib. 4. cap. 10.

Cerna, vel cerne, inſula Æthiopici maris. Pli. lib. 6. cap. 31. Ptolemæi Menuthias eſt, quæ hodie ab Hiſpanis inſula S. Laurentij dicitur, ab incolis *Malagaſcar.*

cerne, Atlantici maris inſula, contra Atlantem montem. Ptol. Hanc nonnulli Maderam, alii inſulam cognomine Graciosam eſſe putant: eſt etiam Cerne Lycophroni inſula Oceani verſus Auroram: quam eius commentator Iſacius Tzetza olim Amphimetrium dictam ſubdit.

cernetani, qui Mariani cognominãtur, Italiæ populi prope Caſinum & Bouillas. Plin. lib. 3. cap. 5.

cernetum, oppidum Italiæ. Plin.

cerone eſt fons in Heſtiæotide, cuius aqua bibentes oues facit nigras. Plin.

cerophæi, Africæ propriæ gens. Ptol.

ceros, nomen viri. 1. Eſd. Lat. vncinus aut incuruatio.

cerosſus, iuxta Ionium pelagus, locus aut inſula videtur inter Meliten, & Macedoniam. Apollonius 4.

cerreſtis. Vide Cyrrus.

cerretani, Hiſpaniæ populi, Plin. lib. 3.

cerſopleptes, Thracum rex, anno ab vrbe 410.

cerſunum Corſicæ inſulæ mediterranea vrbs apud Ptolem. Nebbio Pinetus appellat.

certa, vrbs ſupra Armenios. Heſych.

certerę, gens circa Pontum Euxinum. Strabo.

certima, celtiberorum vrbs in Hiſpania. Liu.

certiſſa, Pannoniæ inferioris oppidum. Ptol.

certonium, oppidum Aſiæ minoris. Xenoph.

ceruária, locus ad templum Veneris Galliæ Aquitanicæ finis. Pomp. li. 2. Oretanorum item vrbs in Hiſpania. Ptol.

ceruleanus lacus, Mantianus aliter dictus, in Armenia eſt. Is poſt Mæotim maximus, vt ferunt, aquæ ſalſæ, progreditur vſque in Atropatiam, & ſalis fontes habet. Strab. lib. 11.

cerycius, Bœotiæ, & Epheſi mons. Pauſ. Heſych.

ceryx, Mercurii filius Pandroſiæ cecropis filiæ.

ceryces apud Græcos dicebantur caduceatores, à ceryce Mercurii filio, quos nefas fuerat violare, quòd eorum genus diuinum putaretur: proinde in Odyſſæa Vlyſſes exploratoribus comitem adiecit cærica. Achilles verò cericas Iouis nuncupat nuncios & hominum, quoniam ſacrificiorum quoque miniſterio adeſſent. cæl. lib. 21. cap. 16.

cerynia, vrbs Achaiæ in Peloponneſo, & mõs in Arcadia, ex quo cerynites amnis profluit, qui vrbem hanc præterlabitur. Pauſ.

ceſata, vel ceſada, Hiſpaniæ vrbs, inter Emeritam & Cæſarauguſtam, Ptol. Anton.

ceſecus, Ciliciæ vrbs Plin.

ceſeleth-habor, Palæſtinæ locus. Ioſ. 19.

ceſena, oppidum in octaua regione Italiæ. Pli. l. 2. c. 15. Vide caesenna.

ceſenius Pætus, à Parthis in Armenia obſeſſus, legionibus ſub iugum miſſis, Armeniam turpiter reliquit. Oroſ. l. 7. c. 7.

ceſennius Priſcus, Syriæ prætor, anno ſalutis 47.

ceſil, id eſt, Arcturus, nomen ſtellæ, ſiue ſtultitia, aut Ilia, ciuitas in tribu Iuda. Ioſ. 15.

ceſion, ciuitas Leuitarum in tribu Iſſachar, Ioſue 19. Lat. durities, ſtipula, cucumerarium.

ceſonius Pętus, conſul, collega Petronii, anno ab vrbe 813.

ceſpéria, ſiue caſperia, vrbs Sabinorum, ex qua Turnum auxilia habuiſſe contra Æneam, Maro autor eſt li. 7.

ceſpius, mons eſt regione Exquilia.

ceſſéro, Narbonenſis Galliæ oppidum ad Carpentoracte. Plin. lib. 3. ca. 4. Arauria dicitur etiam Antonino, ab Araurię flumine adlabente, hodie *Caſtres.*

Ceſtica, gens Mediæ, in confinio Perſidis. Pli.

Geſtius Florus, Iudææ procurator, anno ſalutis 64.

ceſtius, pons vrbis Romæ, quam hodie S. Bartholomæo nominant. Marlianus.

ceſtria, Epiri oppidum. Pli. lib. 4. c. 1. & ceſtrini, ceſtriæ incolæ.

Ceſtrina terra, & ceſtrinus Heleni filius, Pauſan. libro 1.

ceſtrus, fluuius Pamphiliæ regionis. Strab.

cetæum, Taprobanæ promontorium. Ptolem.

cetes, Ægyptiorum rex, à Græcis Protheus nominatus.

cethegus, conſul Cicerone teſte, cum P. Tuditano, bello Punico ſecundo: de quo ſic ſcribit ipſe in Bruto: M. cornelius cethegus: cuius eloquentiæ eſt author, & idoneus quidem mea ſententia, Q. Ennius, præſertim cùm & ipſe eum audierit, & ſcribat de mortuo: ex quo nulla ſuſpicio eſt, amicitiæ cauſa eſſe mentitum. Eſt igitur ſic apud illum in nouo (vt opinor) annali,

Additur orator Cornelius ſuaui loquente
Ore Cethegus.

cetaria, Siciliæ vrbs. Ptolem.

cethégus, qui in catilinæ coniuratione primas tulit: cuius etiam ſæpe Cicero meminit Oratione in catilinam tertia. Atque interea (inquit) ſtatim admonitu Allobrogum C. Sulpitium fortem virum miſi, qui ex edibus cethegi, ſi quid telorum eſſet, efferret, ex quibus ille maximum ſicarium numerum, & gladiorum extulit Iuuen.

Clodius accuſat mœchos, Catilina Cethegum.

Charandra, ſinus maris Arabici, ad Arſincen vrbem. Plin.

Charauni, Scythiæ extra Imaum gens, & oppidum. Ptol.

Charandes Tyrius, apud Athenienſes legiſlator, qui legem tulit, ne quis armatus veniret in concionem.

Charax, Armeniæ minoris oppidum & Parthiæ quoque, Ptolem. Item, Cretæ promontorium, Curopalat. & Suſianæ vrbs ad ſinum Arabicum, inter Tigrim & Eulæum. Ptolemæus. Primùm Alexandria, ab Alexandro eius conditore: dein Antiochia ab eius reſtauratore: & tandem Paſines, Spaſine legit Pinthianus ex Steph. dicta fuit, auctore Plinio, Paſine habet hoc loco Arriani Periplus. Topaſini legitur apud Xiphilinum, fortaſsè malè iuncto articulo Græco. Carmon vocat Pinetus in ſuo Plinio Gallico. Hermolaus in ſuis Plinianis caſtigationibus citat Indicam quandam incerti auctoris hiſtoriam, in qua legitur Diridotim quandoque dictam. Sed hoc ita non eſſe ex Arriano compertum eſt, qui Dridotim pagum Babyloniorum ad oſtium Euphratis fluminis deſcribit vbi Teredon Ptolemæi eſt, eiuſdem ſoni & paucis literis mutatis oppidum.

charax, locus Alexandriæ iuxta celænas Phrygiæ, vbi Alexander Magnus caſtrametatus eſt. Gentile, Characenus. Nicetas.

charax, Cariæ vrbs, quæ nunc Trallis. Steph.

charax, maximum emporium prope Nicomediam in eius ſinu. Eſt & alius locus Ponticæ regionis. Steph.

charax, Tauricæ Cherſoneſi vrbs Ptolemæo, Giracunda Nigro eſt, Cacagioni autem Mercatori.

charaxes, ſiue Charaxus, Herodoto lib. 2. vir Mitylenæus, frater Sapphûs poetriæ, qui captus Rhodopes meretricis amore, eius cauſa opes ſuas omnes dilapidauit, & ad ſummam redactus inopiam, pyraticam exercuit. Ouid. in Epiſt. Sapphus.

Centena inculcant recitantem Cantica fratrum,
Perſonat innumeris nocte dieq; tobis.
Adſit inops frater, victus meretricis amore:
Miſtáque cum turpi damna pudore tulit,
Factus inops, agili peragit freta cærula remo:
Quáſque malè amiſit, nunc malè quærit, opes.

Charbanus, Medorum mons. Plin.

charcamus, i. agnus quaſi ablatus, aut agnus quaſi palpans, vel ciuitas ablata, ciuitas iuxta fluuium Euphratem. Iſa. 10.

charchas, i. agni cooperimentum, aut agni thronus, vel calix, vel quaſi tortuoſum, non planum, nomen Eunuchi. Eſth. 1.

charento, pagus ponte & Matrona flumine celebris, à ciuitate Pariſienſi, Francorum metropoli, duobus ferè milliaribus diſtans, iuxta quē eſt Echo, quæ duodecies eandem hominum vocem, ſatis articulatam repetebat. Gall. *Charenton.* Vbi nunc ædes ſacra eſt Monaſterij relig. Carmelitarum diſcalceatorum, de qua pia loci metamorphoſ. extat hoc Fed. Morel. Pr. R. Ep.

Voce vna audita, biſſena vocabula reddens
Echo perſtiterat dicta Charentonias.
Nunc poſtquam Aſcetis ſedes ædéſq. parata eſt
Battiri ſumptu Præſidis eximii:

chares, Athenienſium dux, ad promittendum facilis & promptus. Vnde prouerbium natum, Charetis pollicitationes. Suidas. Fuit & Chares Lydius ſtatuarius Lyſippi diſcipulus, qui Rhodi Solis coloſſum fecit, Pli. li. 34. c. 7. Fuit & Chares teſte Plutarcho in vita Artaxerxis, qui in bello Cyrum vulnerauit, ſuccisa vena poplitis, tandémque inſania correptus eſt, nimia ilati Cyro vulneris faſtu.

charetes, Peloponneſi fluuius, circa Argiam Plutarch. in Arato.

chariati, oppidum Charreorum in Arabia felici. Plin. Chariatha Ptolemæo.

charidemi promontorium, Ptolem. Hiſpaniæ eſt ad mare mediterraneum, *Cabo de Gates* Cluſio, & *Canobo de Agatas*, Floriano, ab Achate lapide precioſo, qui in hoc promontorio effoditur. charidemi quoque portus huic promontorio ſequitur apud Florianum: qui eum hodie Porto Carbonero appellari ait.

charidêmus, dux Cherſobleptæ Thraciæ regis militum. Demoſthenes contra Timocratem. Fuit quidā etiā Romanus feris obiectus. Martial.

Charien, fluuius Themiſcyrenæ, in Suriū, vrbi cuidam cognomine fluuiū influens. Pli. li. 6. c. 4.

charilaus Lacedæmonius nobilis comæ nutriendæ ſtudioſus, qui interrogatus, cur comam nutriret, reſpondit, Quia ex omni ornatu hic foret pulchrior venuſtiorque ac ſumptus minimi. Idem interrogatus, cur admodum paucas leges ſanxiſſet Lycurgus. Quia, inquit, pauca dicentibus, paucitas legum ſufficit. Cælius lib. 18. cap 4. ex Plutarcho.

charilus, dux Lacedæmoniorum, Tegeatas ſuperauit. Pauſ.

charimatæ, populi iuxta Pontum. Steph.

charinda, Meliæ fluuius. Ptolem.

cariphron, vnum oſtiorum Indi fluminis. Ptolem.

charis, Vulcani Lemnij vxor.

chariſia, vrbs Arcadiæ, à Charibo Lycaonis filio. Steph.

chariſius, Atticus, Axor. Cicero in Bruto.

chariiſpa, Bactrianæ vrbs. Ptolem.

chariſtia, feſta erant apud Rom. in quibus cognati & conſanguinei conuenire ſolebant, & inuicem mutua dona dare. Ouid. in Faſt. Hæc autem fiebant xi. Cal. Mart. vide Val. Max. libro 1.

chariſtus, Colchidis fluuius. Ptolem. *Tamaſa* M. Nigro dicitur, Straboni Charus.

Charites, ſeu Gratias, quidam ex Venere & Ioue genitas ſcripſerunt, alij ex Venere & Li-

& Libero: Cicero ex Erebo & nocte ortas exiſtimat. Lactantius in primum Thebaidos, Iouis & Autonoes filias putat. Heſiodus Iouis & Eurynomes Oceani filias ſcribit. Tres ſunt, Aglaia (quæ alio nomine Paſithea dicitur) Thalia, Euphroſynæ. Tot autem ideò eſſe prodiderunt, quia & benefici eſſe in alios debemus, & aliorum beneficia ſuſcipere, & iis qui in nos fuerunt liberales retribuere, quæ tres actiones ſunt ſeparatæ. Alii ideò dicunt tres Gratias eſſe, quia acceptum beneficium cum fœnore reddi debet. Quapropter ſolebant veteres ita Gratias pingere, vt vna earum auerſam faciem teneret quaſi à nobis profecta: duæ verò nos aſpicerent, vt duplex nobis beneficium rependi debere oſtenderent. Nudæ etiam pingebantur, quia beneficia fuco debent carere, & nullo velamine obtegi: iuuenes, ne beneficii memoria ſeneſcat: ridentes, quòd hilariter dandum ſit. Item connexæ: quia inſolubiles eſſe Gratias decet: & beneficium, aliud ſemper beneficium parere, perpetuúmque amicitiæ fœdus. Qui Veneris & Liberi filias arbitrantur (è quibus eſt Seruius) hac mouentur ratione, quòd horum præcipuè deorum muneribus, gratiæ concilientur. Tradunt etiam eas in Alcidalio fonte, qui eſt in Orchomeno Bœotiæ vrbe, lauari, quoniam pura eſſe beneficia oportet, non ſordida. Mantuanus.

charites, Athenienſium imperator, anno ab vrbe 281.

charmandæ, vrbs trans Euphratem iuxta portas Babylonias. Inde Charmandenus. Steph.

charmatæ, gens Indica. Plin.

charmæi, oppidum Minoeiorum in Arabia, qui à rege Cretæ Minoe originem trahere exiſtimantur. Plin.li.6.cap.28.

charmel, i. cognitio circumciſionis, vel agnus circumciſus, aut teneritudo ſegetum: vel Coccinus. Ciuitas tribus Iudæ, Ioſ. 15. Item locus in Moab in deſerto, ad ſextum lapidem.

chebonis ab Orientali plaga. Iſa.29.

charmidas, vir quidam extitit in Græcia, qui tantæ fuit memoriæ, vt quæ quis in bibliothecis exegerit volumina, legentis modo repræſentarit. Pli.li.7.ca.24.

charmides. pugil nobilis apud Pauſ.

charmi .i. vinea, ſiue cognitio aquarum, vel agnus aquarum, aut quaſi celſitudo, filius Ruben. Geneſ.461. Paralip. Filius item Iuda.1. Paral.4. qui Geneſ.46. dicitur Her. Filius præterea Zabdi filii Zareæ, filij Iuda, pater Achar ſiue Achan, Ioſue 7. Item nomen ciuitatis, Iudith. octauo cap.

charmides, Maſſilienſis ſcriptor, qui Luſciniã non modò muſicæ ſtudioſam, ſed & gloriam ambitioſius captantem ſcripſit.

charmione, Cleopatræ ancilla, ſpontaneam dominæ mortem imitata. Plut. in Antonio.

charmis, vrbs in Sardinia, à Chartaginenſibus condita, Gentile, Charmites. Steph.

charmis, Maſſilienſis medicus, qui conſueuerat balneis frigidis etiam hyeme frigidiſſima lauare ægrotos. Plin.

charmónia, Hiſpaniæ vrbs Ptolemæo, Carmo Straboni dicta.

charmothas, portus in Arabia, centum ferè ſtadiorum ambitu, in greſſu anguſto, & omni ſcaphæ periculoſo. Strab.lib.16.

charmus, Syracuſus quidam poeta, qui, teſte Athenæo, in ſingula quæ apponerentur, verſiculos ac paroemias promebat, vti eſt illud de piſcib⁹, ἥκω, λιπὼν Αἰγαῖον, ἁλμυρὸν βάθος, id eſt, *Adſum relicto littore Ægei ſali.* vt Fed. Mor. vertit: vnde videtur Martialis argumenta deſumpſiſſe.

charon, Lampſacenus hiſtoricus, qui tempore primi Darij floruit, ſcripſit Æthiopica libris duobus, Cretenſia, Græcania, & alia:

charon, Carthaginenſis hiſtoricus, ſcripſit tyrannorum quotquot in Aſia atque Europa fuêre clarorum virorum vitas libris quatuor, & mulierum totidem.

charon, Naucratius hiſtoricus, deſcripſit ſacerdotes Ægypti & reges, qui fuêre ab initio in qualibet gente, & alia.

charon, Erebi & Noctis filius, inferorum portitor, quem poetæ fabulantur defunctorum animas futili cymba per Stygiam paludem tranſuehere, Virg.6. Æneid. ex Hom. Odyſ.

Portitor has horrendus aquas, & flumina ſeruat.
Terribili ſquallore Charon: cui plurima mento
Canities inculta iacet: ſtant lumina flamma
Sordidus ex humeris nodo dependet amictus.
Ipſe ratem conto ſubigit, velisq; miniſtrat,
Et ferruginea ſubuectat corpora cymba,
Iam ſenior, ſed cruda deo viridiſq; ſenectus.

Ariſtophan. in Ranis ſen. Trag. in Med.

charundas, Thurius (à Caratana ciuitate, vnde originem habuit, Cataneus appellatus) legẽ tulit, ne quis armatus in cõcionem veniret. Cúmque poſtea ipſe rure rediens imprudens vt erat gladio accinctus, in concionem veniret, admonitus legis, ab eo qui proximè ſedebat, eodẽ gladio incubuit, cùm liceret culpam diſſimulare vel defendere. Val.lib.6. capite 5. Meminit eius Cicero libro 3. de legibus.

charonea, orum, regio eſt Aſiæ ad Mæandrum fluuium, vicina Hierapol., Characi, Magneſiæ, & Myunti, terram habet cauernoſam, putridam, & incendiis obnoxiam. Strab.lib.12.

charonea porta, appellabatur vna ex portis Athenienſis nomophylacij, per quam damnati ad ſupplicium ducebantur.

charonium eſt, antrum inter Tralleis & Niſam, vbi ægroti ſolemnibus quibuſdam ſuperſtitionibus à morbis liberari credebantur. Strabo libro 14.

charops, Æſchili filius, princeps Athenienſium XIIII. Alcmæone Archonte perpetuo

mortuo placuit Athenienſibus vt Archontes in decennium tantùm imperium obtinerent: primuſque hic Charops creatus eſt. Anno primo principatus Charopis incidente in annum primum Olympiadis ſeptimæ, Roma à Romulo condita eſt. Sigonius.

charops, ſiue chirobes, vir Troianus, Hippaſi filius, & Soci frater, quos ambos vno die Vlyſſes interemit. Homer. 11. Iliad.

charops, inter Epirotas primarius, qui Tito Quintio Flaminio, conſuli Romano, contra Philippum bellum gerenti, fauit, Plutarchus in vita Flaminij.

charſena, i. agnus anniculus, ſiue agnus dormiens, nomen viri. Eſth. 1.

chaſlium, filius Meſraim. Gen. 10. Heb. Chaſluhim, populi nomen, qui & Philiſtini, ſiue corruptè Palæſtini latinè, tegumentum tabularum, vel ſedes tabularum, aut ſepes vel temeritas vitæ.

charixena, poetria quædam, cuius meminit Ariſtophanes Comicus.

caſpia, nomen regionis, quæ à Caſpio mari vocabulum ſumpſit, vt quidam putant. Nicol. Lyra, in Babylonis regione locum eſſe putat, vbi plures Leuitarum poſt captiuitatem manſerunt. 1. Eſd. 8. lat. argentaria, ſiue cupiditas, aut Syriacè, verecundia.

charta, vrbs Tyri, ex qua & Dido dicta fertur, & ab ſe conditam vrbem Carthaginem appellaſſe.

chartaia, vrbs Hyrcaniæ verſus Orientem, Laonic.

chartani, Marmaricæ nomi gens Ptole.

cartheia, oppidum inſulæ Ceæ, quam Ceon alij nominant. Plin. li. 12.

charybdis, gurges verticoſus in freto Siculo, iuxta litus Taurominitanum, Scyllæ oppoſitus, contrariis fluctuum concurſibus in miram altitudinem aſſurgens, ſtatiſque temporum vicibus obuia quæque abſorbens, iterúmque euomens. Virg. 3. Æneid.

Dextrum Scylla latus, læuum implacata Charybdis
Obſidet: atque imo barathri ter gurgite vaſtos
Sorbet in abruptum fluctus: rurſúſque ſub auras
Erigit alternos, & ſydera verberat vnda.

Poetæ fabulantur charybdim mulierem fuiſſe rapaciſſimam, à Ioue cùm Herculis boues ſurripuiſſet fulminatam, & in voraginem hanc conuerſam. Seneca ad Lucillum, Charybdis ,, an reſpondeat fabulis, perſcribi mihi deſidero. Fac nos certiores, vtrùm vno tantùm vento agatur in vortices, an omnis tempeſtas mare illud contorqueat, & an verum ſit, quicquid illo freti turbine arreptum eſt, per multa millia trahi. Thucydides lib. 4. ſcribit eſſe fretum inter Rhegium & Meſſanam, quo breui ſpatio Sicilia à continenti diſtat. Cicer. in Antonium. Quæ Charybdis tam vorax, &c. Plinius

lib. 3. cap. 8. hodie *Calofaro.*

chaſelon, i. fiducia, vel temeritas eius, ſiue ilia eius, aut manſionis thronus, vel calix aut tegumentum manſionis. pater Eliad principis tribus Beniamin. Num. 34.

chaſira, Armeniæ Minoris oppidum. Ptolem.

chaſphon, i. Mach. 5. Palæſtinæ oppidum Ioſepho quoque. 12. Antiq.

chaſuari, Germaniæ populi. Duringos æſtimat Althamerus.

chaſzanenica, Ponti vrbs. lib. Notit.

chat, Mercurij Triſmegiſti filius, floruit anno ante conditam vrbem 757. Euſeb.

chateni, Arabiæ fœlicis populi, ad ſinum Capſum. Plin.

chatracharta, Bactrianæ, & Aſſyriç vrbs. Ptolemæus.

chatenia. Vide Chartenia.

chatræi, Indiæ intra Gangem populi. Ptole.

chatramoties, regio iuxta mare rubrū. Strab. lib. 15. Ciues Chatramotitæ. Vranius Chatramotas vocat. Steph.

chatriſacha, Ariæ vrbs, Ptolem.

chattenia: nam in Libro apud Steph. per duplex t, ſcribitur: ſuo autem loco aliquoties per ſimplex t. quamuis ordo literarum duplex poſtularet: (ſed hic ſæpe ab ipſo negligitur) regio eſt Gerrhæorum, aſpera alioqui, ſed vicis & turribus inſtructa, prope mare rubrum. Ciues Chatteni.

chatti. Vide Cati.

chattuarij, Germaniæ populi. Strabo.

chaubi, Germaniæ populi ad Oceanum ſpectantes. Strab. lib. 7.

chauci, Pli. & Tacito, Cauchi, vel Cauci, Ptol. & Straboni Germaniæ populi. In Maiores & Minores diuiduntur, Minores ſunt, Friſii, Groeningenſes. Maiores, Luneburgenſes, Bremenſes, ad Henburgum vſque. Hos Chaycos poeticè appellauit Claudianus ad Stiliconem eo verſu,

Vt iam trans fluuium non indignante Chayco.

chauteni, populi Theſprotiæ, Stephan.

chaum, Argiæ mons. Pauſan & Caſtellum in Taurica Cherſoneſo. Strabo.

chaunaria, extrema Libyæ interioris vrbs. Ptolem. *Cabodenon*, Caſtaldo. Promontorium eſt ad mare Atlanticum.

chauon, Chauonis, regio Mediæ: inde Chauones. Steph.

chaurana, Scythiæ extra Imaum vrbs. Ptolemæus.

chaurina, Ariæ vrbs. Ptolem.

chazéne, Satrapia iuxta Euphratem Meſopotamiæ. Steph.

chebbon, i. extinguēs vel extinctus, aut quaſi intelligens, vel quaſi ædificans, ciuitas in tribu Iuda. Ioſ. 15.

chebron Ægypti rex, regnauit annis XIII.

chelæ, locus inter Apolloniam inſulam &

Sargarium fluuium. Arrian. Eſt & locus circa Byzantium. Dionyſ. item duo Africæ promontoria, circa Carthaginem.

cheleab, ſecundus filius Dauid de Abigail, vxore Nabal Carmeli. Reg. 2. 3. Lat. thorus, vel omnis pater, ſiue conſummatio, vel prohibitio patris.

cheliau, nomen viri. 1. Eſdr. 10. Lat omnis vel totus ipſe aut conſummatio eius, ſiue prohibens eum.

chelidoniæ, inſulæ contra Tauri promontorium peſtiferæ nauigantibus, duæ ſunt: quarum vna Corydela, altera Menalipea dicitur. Steph. Dionyſius trium meminit, & Strabo lib. 14.

chelidonia vocatur Fauonius ventus, à die 6. ante Februarias Idus, vſque ad 7. Calend. Martias, eo quòd his dieb. hirundines primùm conſpici incipiant.

chelidonii, populi Illyriæ. Steph.

chelidonium, Tauri montis promontorium. Plin. lib. 5. cap. 27. Taurus mons (inquit) ab Eois veniens littoribus, Chelidonio promontorio diſterminatur.

chelion, i. conſummatus, ſiue perfectus, aut totus columbinus, filius Elimelech Beth-lehemitæ. Ruth. 1.

chelippus, mons in Chio inſula. Ger. Cæſar. in Aratum.

chellon, nomen terræ. Iudith. 2.

chelmad, i. quaſi docens, aut totus menſuras, ſiue omne indumentum, vel conſummatio, vel exſiatio menſuræ, vel indumenti. Nomen vrbis. Ezech. 27.

chelinon, nomen loci inter Belma & Bethuliam. Iudith. 7.

chelonates, promontorium Achaiæ, quod Ptol. Chelonita dicitur.

chelone, promontorium Coi, Pauſan.

chelonides, palus Libyæ interioris. Ptolem.

chelonites, inſula in rubro mari. Gentile, ſimiliter. Steph. promontorium Elidi. Ptolem.

chelonopagi, Plin. lib. 6. ca. 25. in Carmaniæ angulo ſunt teſtudinum ſuperficie caſas tegentes, carne veſcentes. Nam χελώνη Græcè, teſtudinem ſignificat. Hæc (inquit idem Plin. lib. 9) adeò in Indico mari magnæ ſunt, vt ſingularum ſuperficies habitabiles caſas integant. Strabo lib. 16. adeò magna alio in loco reperiri ſcribit, vt Chelonophagi in eis nauigent.

chelub. i. caniſtrum, vel caninus, nomen viri. 1. Paral. 27.

chelydoreus, mons in Bœotia. Pauſ.

chembis. Vide Chemnis.

chemnis, vrbs magna Ægypti in præfectura Thebaica, prope Neapolim. Idem Chemnin inſulam in ea eſſe ſcribit. Cæterum Hecatæus in deſcriptione Ægypti, Chembis, inquit, inſula eſt in Buris, iuxta templum Latonæ, Apollini ſacra, innatans aquæ, & huc illuc mobilis. Inſulanibus, Chemmites & Chemmius, Steph. Pomp. Mela li. 1. De hac Herodot. libro 2. ſcribit, quam Echimmin nominat: vel Chemnin, vt aliquorum habent exemplaria.

chemmiſia, vrbs Miſniæ.

chen, vrbs Laconicæ: ciuis Chenicus, cuius fuit Myſon, aliàs Cheneus.

cheneres, Ægypti rex, regnauit annis XVI.

chenoboſcia, vrbs Ægypti, è regione Dioſpolis, quaſi ab anſerum paſcuis dicta, quæ tamen nulli illic apparent. Circa Crocodilos autem occupantur Chenoboſciatæ, Steph.

chenne, i. baſis aut rectitudo, ſiue præparatio. nomen vrbis, Ezech. 27.

chennis, leges Chemnis.

cheops, Ægypti rex. Herodot. li. 2. Vide Cheoſpes.

cheopes, Ægypti rex, qui celeberrimam illam Pyramidem ſtruxit, in qua tam multa hominũ millia, opus tot annis fecerunt, vt pro apio, cæpa, allio, expenſa fuerint mille & ſexaginta talenta.

Chephrem, Cheopis frater, Ægypti & ipſe rex poſt fratrem, Herod. lib. 1.

chepta, Aſiæ fluuius, inter Orthoſpanam Drāgianæ regionis vrbem & Peucolaitem, Plin.

cheræus, Ægypti locus circa Canobum. Procop.

chereos, Caſtelli nomen, in Aſia minori circa Iſauriam, Suidas.

cheremocrates, inſignis quidam artifex fuit: cuius opus Epheſiæ Dianæ tēplum Strabo fuiſſe ait, pollicitúmque Alexandro ſeſe montem Atho in eius formam fabricaturum, vt tanquam ex gutta quadam aqua in phialam effunderetur. Hæc ille, lib. Georg. 14.

cherias, Athleta quidam, quem Hercules Cõdylo interfecit.

cherias, medicus fuit Athenienſis, qui apud Plinium teſtis eſt radicem Cardui ex aqua decocta potatoribus ſitim facere, ſtomachum ſedare, corrobare, & vuluis aliquid conferre.

cherilus, malus poeta temporibus Alexandri magni. Horat. 2. Epiſt. 1.

chærophon, Tragœdiographus fuit, qui nocturnis lucubrationibus ſeſe adeò extenuabat, vt per iocum Noctua diceretur: vnde natum prouerbium, Nihil differs à Chærophonte.

chærophon, Athenienſis philoſophus, cuius incredibilis iracundia abiit in prouerbium: In Palladis veſtigiis nihil Chærophontis gubernabis.

cherinthus, hæreticus quidam, Chriſti regnum terrenum futurum poſt reſurrectionem, & homines in carne iterum concupiſcentiis & vitiis ſubiectam conuerſationem habituros dicebat. Euſeb. lib. 3. cap. 28.

cherintus, puer admodum inſignis facie & candore, qui ſeipſum proſtituit. Hor. ſer. ſa. 2.

chermula, Palæſtinæ vrbs. lib. Notit.

cherogyſis, Thraciæ fluuius circa Cherroneſum. Niceph. Gregoras.

cherreidæ portus circa Teium, Ioniæ vrbem, Septentrioni obuerſus. Strabo lib. 14.

cherres, Ægypti rex, regnauit annis xv. anno à fluuio 804.

cherroneſus, Libyæ vrbs, & Lyciæ, atq; Cnidi. Step. itē apud Rhegium, è regione Siciliæ. Plutarch. in Craſſo. in Sardinia oppidum: Ptolem. & in Æthiopia ſub Ægypto atque ad ſinum Arabicum. Ptolem. Sunt præterea ejuſdem nominis vrbes in Æthiopia, Hiſpania, & Bithynia, Ptol. Strabo Plin. Diodor.

cherroneſus, ſeu Cherſoneſus], ἀπὸ τῆς χέρσου, καὶ νήσου, terra eſt, in inſulæ modum mari cincta, vno tantùm, eóque anguſto ſpatio continenti adiuncta: Latini Peninſulā vocāt. Quinque autem inſigniores commemorantur Cherroneſi: quarum celeberrima, Achaiæ adhærens, Peloponneſus appellatur. Secunda quæ à vicina continente Thracia dicitur, cuius Iſthmus ab occaſu Melane ſinu, ab ortu Propontide abluitur. Tertia, quæ Saxoniæ adhærens, à Cimbris qui eam tenuerunt, Cimbrica appellata eſt: hodie Dania dicta eſt. Quarta, inter Pontum Euxinum, & Mæotidem paludem ſita, à Tauris Scythiæ Europææ populis Taurica appellata. Quinta, quam Auream cognominant, in India ſita ſupra Gangem, Ortum verſus iuxta ſinum, quem Magnum appellat Ptolemæus.

cherroneſus, Syriæ ciuitas, quæ aliàs Apamea. Steph.

cherroneſus, vrbs in Cherſoneſo iuxta Cnidum: ciuis Cherroneſus.

cherroneſus, vrbs Thraciæ, in Iſthmo Cherroneſi: inde Cherroneſius.

Cherroneſus, vrbs Tauricæ, Aſpera cognominata. Herod. lib. 4. Gentile, Cherroneſites. Alia Cherroneſus Cretæ, cum oppidulo eiuſdem eſt nominis.

cherroneſus, vrbs Libyæ, Cherrura dicta: inde Cherrurius.

cherroneſus promontorium in Lycia.

cherroneſus, vrbs iuxta Corrhonitin vrbem. Steph.

cherrura, vrbs Libyæ. Steph. Vide CHERRONESVS.

cherſeus, Phœniciæ fluuius. Ptol.

cherſidamas, vir Troianus, quem Vlyſſes in bello interemit. Homer. lib. Iliad. 11.

cherſiphō, Architectus quidem fuit eximius, qui Dianæ Epheſinæ templum mirè extruxit, poſtea aliud fecit maius illo. Strabo lib. 14.

cherſius, nomen proprium viri.

cherſis, Africæ vicus. Ptol.

cherſo, Ponti, maritima vrbs, ad Mæotidem paludem. Procop. Cedren.

Cherſoneſus, Siciliæ promontorium. Ptol. Itē Eubœæ, Perſidis, Peloponneſi, Ægypti, quæ promontoria variis cognominibus à Geographis recentioribus deſignantur.

cherſoneſus, inſula maris Africi. Ptol. Idem author tres alias Cherſoneſos, in Marmarica videlicet, in ſinu Arabico & Perſico conſtituit. Videtur ab Halicarnaſſeo & Stephano Pallene dici. Deſcribit enim ſub hoc nomine Thraciæ peninſulam è regione Helleſponti ſitam, additque eam à Cruſæis barbaris habitatam.

Cherſoneſus, Cretæ inſulæ exortiui lateris promontorium Ptolemæo. *Punta de Setia*, Pinceto eſt, χεῤῥόνησος Stephanó dicitur.

Chertobatus, Pannoniæ ſuperioris ciuitas. Ptolem. Alii Chertobalus, *Charlburgin*, Auſtria cenſetur à Lazio, additque: eandem ante annos ducentos *Cherſulenburg* vocatam, eandem idem Cherolata nominat, Gerolatæ eo tractu Anto. & lib. Notitiarum meminere.

cherub, nomen viri 1. Eſd. 2. In 2. Reg. 22. debet legi Cherub, non Cherubim. lat. quaſi puer, vel quaſi multiplicās, aut quaſi pugnans, vel cognitionis, aut ſcientiæ multitudo.

cherubim, generis neutri, & pluralis numeri, pro illo Angelorum choro. Cherub verò, ſeu Cherubim per m., tam maſculini quàm neutri generis eſt.

Cheruſci, populi Germaniæ, circa Albin. Plin. lib. 4. cap. 14.

cheruſci, Germaniæ populi Tranſrhenani, quos Bacenis ſylua Germaniæ ingens à Sueuis pro natiuo muro diuidit. Tacit.

cheſeleth-thabor, ciuitas in tribu Zabulon. Ioſ. 19. Lat. temeritates, ſeu fiduciæ, aut ilia electionis ſeu puritatis.

cheſion, oppidum Ioniæ: vnde Cheſicus ortus in maſcul. gener. vſurpans: non ciuitatem, ſed locum eſſe dicit. Steph.

cheſium, Ioniæ oppidum. Steph.

cheſius, fluuius in Samo inſula. Plin.

cheſſius, Sarmatiæ Europæ fluuius. Ptolemæus.

Cheſſon, i. fiducia, aut temeritas eius, ſiue ilia eius, aut thronus manſionis, vel calix, ſeu tegumentum manſionis. nomen villæ in Ieroſolymæ finibus Ioſue 1.

chetima, pro Italia & regionibus attingentibus habetur à M. Beroaldo, vide Cyprus.

chettæa, Marmaricæ in Africa vicus. Ptolemæus.

cheiaca, Armeniæ vrbs. Anton. & Pont in lib. Not.

chidnæi, Orpheio in Argonauticis, populi iuxta Pontum.

chidon, i. iaculum vel infortunium, ſiue quaſi iudicans, nomen loci, 1. Paral. 13.

chidorus, ſiue Chilorus, fluuius Macedoniæ

qui per Mygdoniam fluens, in Axium Migdoniç fluuium intrat. Herodot.lib.7.

childaſus, mons eſt Hiberniæ.

chij, populi ſunt, qui quum mero calentes Spartam veniſſent, acceſſiſſéntque ad curiam Ephororum, in curulibus magiſtratuum ſellis ventris onera per ſummam fœditatem deiecerunt. Hinc natum prouerb. Chius omnia percacans.

Childebertus, Pariſiorum princeps, anno ſalutis 516. hic in Armarichum Gotthorum regem ſororis ſuæ Clotildis maritum bellum mouit, ac victor victum obtruncauit, quòd Clotildem ipſam virgis & verberibus ob cultum orthodoxæ fidei quotidie inceſſeret. Sui etiam fratris Clodomiri filios pupillos & clientes ſuos ad ſe venire iuſſos interfecit, vt eorum patrimonio potiretur. Volat.

Childebertus, Clodouei frater, Franciç rex, anno ſalutis 700. præclarum nihil geſſit, nec quicquam de eo ſcriptum legimus. Robertus Gaguinus lib.1. Æmil.lib.1.

Childebertus, Francorum rex, regnauit annis IX. anno ſalutis 741.

Childericus, Sueſſionum rex, an. ſalutis 566.

Childericus, Francorum rex, Merouei ſucceſſor, propter nobilium matronarum ſtuprum, in Thuringiam, Vidomaro regni cura commiſſa, fugit. Franci Ægidium in regem elegerunt, qui octo annos imperauit, quem Childericus reuocatus fudit, vicítque, recuperato regno. Paulus Æmil.lib.1.

Childericus, Clodouei regis Francorum trium filiorum medius, Auſtraſianis rex datus eſt. Æmil. Qui poſtea Francorum rex electus crudelis in ſuos, nobilem, in quodam palo alligatum fuſtibus cædi iuſſit. Indignè hoc facinus ferentes Franci, coniurationem aduerſus regem inierunt: qua facta, cùm rex à venatione rediiſſet, à ſuis cum vxore prægnāte eſt interfectus, anno regni ſui XII. Paulus Æmil. lib.1.

Ciliaſtæ, hæretici quidam, quos Milenarios Auguſtinus interpretatur, propter illud ex ſacra pagina, *Vna dies apud Dominum vt mille anni, & mille anni vt vna dies.* Cæl.lib.1.

chiliocomus, Mediæ tractus, prope Corduenam. Ammian.

Chilmanenſe, oppidum in Africa propria. Plin.

chilum, Palæſtinæ locus. Ioſue 15.

chilo, philoſophus Lacedæmonius, vnus ex ſeptem ſapientibus Græciæ. Eius tria dicta fuerunt Delphis in templo Apollinis conſecrata, ſcilicet: Noſce teipſum, Nihil nimis, Comes æris alieni atque litis eſt miſeria. Quin & funus eius, quum victore Olympiæ filio, gaudio expiraſſet, tota Græcia proſecuta eſt. Plin. lib.7.cap.12.

Chiſo, Caronis ſeruus grammaticus.

Chilpericus, nouus Francorum rex, naturæ monſtrum, tres duxerat vxores, quarum primam repudiauit, ac velatam in cœnobio cōcluſit, alteram noctu ſtrangulauit, ad hoc per Fredegundam concitatus, quam poſtea duxit vxorem, omnibus ſubditis ob facinora horrenda, obſcœnáſque libidines, quòd ſingulorū thoros fœdaret, ac turpiter conſpurcaret, exoſus: quem denique Fredegunda, eius vxor impudica ex venatione redeuntem ſub veſperum occidi curauit. Cuius corpus in templo S. Germani de pratis, Pariſienſi ſuburbio iacet. Cuiúſque vita hoc triſticho continetur.

Campanos vaſtauit agros, crudelis, & atrox,
Vxorem primam iugulat, Fredegunda ſecunda
Quam iugulat: mors hæc crudeli digna marito.

anno ſalutis 713. Annales Franciæ.

chilpericus, in Francorum regem electus, prius Daniel ſacerdos vocatus, regnauit an. III. ann. ſalutis 718.

chimæra, mons Lyciæ igniuomus, in cuius cacumine leones habitant: in medio autem, vbi paſcuis abundat, capræ: in radicibus autē, ſerpentes. Hinc factus eſt locus fabulæ, Chimæra monſtrum eſſe, quòd flammas euomat, caput & leonis habens, ventrem autem capræ, & caudam draconis. Lucretius.

Prima leo, poſtrema draco, media ipſa Chimæra.

Horatius triformem cognominat. Ouidius 6. Metamorph.

Quique Chimæra iugo mediis in partibus hircum:
Pectus & ora leæ, caudam ſerpentis habebat.

Et quoniam Bellerophon Glauci filius montem hunc habitabilē reddidit, Chimærā fingitur occidiſſe. Hæc ferè Seruius in illud Virg. 6. Æneid.

--flammíſque armata Chimæra.

Ignem eius accendi aqua, extingui verò terrā aut fęno, Gnidius Cteſias tradit. Plinius lib.2. cap. 106. Finxerunt filiam fuiſſe Typhonis & Cheldriæ. Heſiodus tamen ex Hydria natam affirmat.

chimæra, vrbs Siciliæ. Xenoph. lib.1. rerum Græcanicarum. Gentile, Chimeræus. Steph.

chimerus, Argiæ regionis torrens. Pauſ.

chimerij, populi Aſiæ Amazonibus proximi. Dicuntur etiam Chimærij, quicunque occupatas frigoribus incolunt terras.

chimerium, Phthiotidis mons in Theſſalia. Plin.l.4.c.7. Steph. promontorium eſt Theſprotiæ. Gentile, Chimericus.

chimo, Ægypti vicus, ad mare mediterraneum.

chimaphal, Mauritaniæ Cæſarienſis flumen hodie Celef.

chinna, Dalmatiæ vrbs. Ptol.

chiomara, cùm à Romanis hoſtibus capta eſſet, cuidam Tribuno, qui ſuæ pudicitiæ vim intulerat, caput cautè obtruncauit, quod propriis veſtibus inuoluens, vnà cum ſuis domū remeauit, vtque in viri conſpectum peruenit, laxato

ſinu, caput, quod geſtabat, ante illius pedes effudit, Plut. lib. de clar. mulier.

Chione, nobile ſcortum fuit, dictum à candore: χιὼν enim Græcè niuem ſignificat. In hanc extat illud feſtiuum. Martial. lib. 5.

Digna tuo curſis indignáque nomine, dicam:
Frigida es & nigra es: non es & es Chione.

Chione, filia Dedalionis, cuius nuptias cùm ob formæ elegantiam multi ambirent proci, tandem Pæonio Epidaurienſi nupſit. Redeunte autem Mercurio a Cyllene monte, & Phœbo, Delphis ab vtroque conſpecta eſt: qui ſtatim amore eius capti, ſeparatim eam de ſtupro interpellant. Cúmque Apollo concubitum in noctem diſtuliſſet, Mercurius moræ impatiens, caduceo eam tangens, altiſſimo ſopore oppreſſit, dormientéque vitiauit. Sub noctem deinde Apollo, accepta anus forma, ad eam ingreſſus, voti ſui compos factus. Ex vtroque itaque grauida effecta, Mercurio Autolycum peperit, Apollini verò Philemona, qui carmine & lyra plurimum valuit. Poſtea, quòd diis placuiſſet, ſuperbia elata, non verita eſt ſe Dianæ pulchritudine præferre: qua iniuria commota Diana, ſagittis eam interemit. Ouid. 11. Metam. Item Iuuenalis,

Et dubitas alta Chionem deducere ſella?

Chionitæ gens Perſis vicina. Amm. Marcel.

Chios, inſula maris Ægei, nongentorum circiter ſtadiorum ambitu, Ioniæ adiacens, inter Samum & Lesbum, in qua laudatiſſima naſcitur maſtice. Hanc Ephorus priſco nomine Æthaliam, Cleobulus Chiam appellauit, à Chione Nympha, ſiue à niue: alii & Macrim & Pithyuſam, Plin. lib. 5. cap. 31. montem habet Pellenæum, & marmor Chium: item tẽplum Apollinis, qui inde Chirus appellatur: & promontorium Aruiſium, à quo Aruiſia vina. Lucan. li. 8.

Quas Aſine cautes, & quas Chio aſperat vndas.

Vnde adiectiuum Chius Tibul. lib. 2.

Nec mihi fumoſo veteris proferre Falernos
Conſulis, aut Chio ſoluite vincla cado.

Sunt qui quadrigeminam Chium eſſe putant, vt prima ſit Chios inſula ſecunda Cariæ vrbs, ſub monte Pellenæo, tertia in Eubœa, quarta in Cherroneſo Rhodiorum iuxta Triopium. Stephan.

Chios vrbs, poſtea Bernice dicta, Steph. hæc inſula protulit memorabiles viros, Iouem tragicum, Theopompum hiſtoricum, & Theocritum ſophiſtam.

Chios, Stephano, clariſſima inſula eſt Ionum prope Eryſthias cum vrbe eiuſdem nominis, à Chio, Oceani filia, vel à niue in ea abundante.

Chios, Ægei, pelagi inſula & vrbis, inter Samũ & Lesbũ. Hæc Æthalia ab Ephoro, priſco nomine & Chia à Metrodoro, & Cleobulo nominatur. Itẽ Macris & Pityuſa Plinio teſte. Æta... quoque apud Suidam & Stephanum, apud Liuium lib. 37. Sunt Macris, Chios & Æthalia, tres inſulæ diuerſæ, hoc eodem nihilominus tractu: hæc ſola Chios maſticen profert, vocatúrque hodie Scio, vt Sophianus, vel Chio, vt Bordonius refert, eadem eſt pronunciatio. Turcæ Sacnes appellant, Beniamin eam Hicha nominat, vt ex maſticis hiſtoria, quã deſcribit, colligere licet.

Chirocrates, nomen architecti celebris, qui ab aliquibus Dinocrates dici ſolet. Plinius libro 34.

Chirogylium, inſula. Plin lib. 5. cap. 3.

Chiron, Centaurus, Saturni & Phillyre, vel, vt Lactantius inquit, Pelopeæ filius. Saturnus enim cùm amaret Phillyram, Oceani filiam eius concubitu vſus eſt: ſed interueniente Ope coniuge, confeſtim ſe vertit in equum, ne agnoſci poſſet. Phillyra autem concepit, pepéritque animal, cuius ſuperior pars hominis, inferior verò equi formam referebat. Porrò cùm exercuiſſet, in ſyluas abiit, ibique herbarum naturam ac potentiam edoctus, in præſtantiſſimum medicum euaſit, à quo etiam Centauria herba nomen accepit, & Chironium, viſcus, quod maximè fit in pedibus & cruribus, habens duas oras calentes, tumentéſq; dolore modico: ſic dictũ, quòd Chironis operã deſideret. Poſtea à genero Peleo & Thetide filia accerſitus, propter peritiam, probitatem & iuſtitiam, quibus cæteris longè excellebat, Achillis pædagogus conſtitutus eſt, qui ab eo inter alia maximus citharœdus effectus eſt. Docuit præterea Æſculapium medicinam, & Herculẽ aſtrologiam. Poſtremò cùm grauiter vulneratus eſſet, Herculis ſagitta Lernæo veneno perlita caſu decidente in eius pedem, optauit mori: ſed cùm immortalis à parentibus natus eſſet, vt Ocyrrhoes vaticinium impleretur, quod prædixerat eum optaturum eſſe mortem graui vexatus morbo mori cupiens, orauit ſuperos vt mori ſibi liceret: quo conceſſo, ab eiſdem in cœlum tranſlatus eſt, & in zodiaco locatus, & Sagittarius appellatus, Bocatius. Plin. lib. 7. c. 56. & Virg. de XII. cœleſtibus ſignis,

Armatúſque arcu Chiron. & corniger hircus.

Chiſiotoſagi, populi Scythiæ in montibus Emodis, quorum promontorium Imaus dicitur, degentes. Plin. lib. 6. c. 17.

Chitis, Arabiæ inſula, in qua Troglodytæ prædones, cum diutiùs fame & tempeſtate preſſi, herbas, radicéſque effoderant, eruerunt topazion gemmam, vt ex Archelai ſententia refert Plin. l. 37. c. 8.

Chitone, vel Chitonia, apud Epicharmũ Diana eſt. Scribit enim in Spinge: ἢ τὸ τῆς χιτωνίης ἐνλίσατω τὶς μοιμέλο, Steph.

Chituæ, Mauritaniæ Cæſarienſis gens. Ptolemæus.

Chitus, Thraciæ pagus. cedren.

chius. Vide Chios.

chlamydia, inſula inter cycladas, Plin. lib. 4, cap. 12. Stephanus Delum, olim χλαμυδίαν dictam ſcribit.

chloe familia Corinthiorum 1 cor. 1.

chloe, cereris cognomen apud Pauſaniam.

chlœlia, Virgo. Vide Clœlia.

chloris, florum dea eadem cum ea, quæ à Romanis Flora dicta eſt: quæ cùm Zephyro nupſiſſet, à marito muneris loco impetrauit, vt florum omnium haberet poteſtatem. Ouid. 4. Faſtorum,

Chloris eram, quæ Flora vocor.

chloris, quædam Amphionis & Niobes filia, quæ Neleo nupſit, eique Neſtorem, alióſque complures filios peperit, Hæc poſtea, ob matris ſuperbiam, quæ ſe Latonæ præferre non verebatur, vnà cum fratribus & ſororibus, Apollinis & Dianæ telis fuit interfecta, Ouid. lib. 6. Metamorph.

chlorus, fluuius Ciliciæ prouinciæ. Plin. lib. 5. c. 27.

chna, Phœnicè dicebatur: Gentile, chnuanus.

chnumis, Ægypti vrbs Ptol.

choana, Mediæ ciuitas, item Parthiæ & Bactrianæ. Ptol.

choani, Arabiæ gens Ptol.

choar, xvi. Sicyoniorum rex, regnauit an. 30. Oileum.

choarina, regio, ex omnibus quæ ſub Parthis ſunt, Indiæ proxima, quam Craterus omnem permeauit, ſubigens eos qui parare recuſabant, vt cum Alexandro iungeretur. Strabo lib. 15.

choaraxes, limes inter colchidem & Armeniam. Strabo.

choaſpa, Arachoſiæ vrbs Ptol.

choaſpes, alius à choaſpi, Indiæ fluuius. curtius & Strabo.

choaſcus, Aſiæ fluuius. Pauſan. fortè legendum choaſpes.

choaſpis, Medorum fluuius, ad fines Perſidis in Tigrim defluens: cuius aquæ tam ſunt ſuaues, vt finitimi reges non alia aqua ad potum vtantur. Tibullus lib. 4.

Nec quà vel Nilus vel regia lympha Choaſpis,
Profluit

choatræ. Vide Coarræ

choatras, Plinio mons Aſiæ, cabuſco hodie caſtaldo, v. Taurus.

chobar, i. fortitudo, aut quaſi filius, ſiue quaſi puritas, vel quaſi frumentum: flumen in terra chaldæorum, de quo Ptolemæus & Strabo, apud quos Ezechiel viſionem vidit. Ezech. 1. Quo quia graue fuit, & præualuit, omnia magna & grauiſſima flumina, quæ in terra chaldæorum ſunt, ſignificantur.

chobat Mauritaniæ Cæſarienſis vrbs. Ptol.

chobata, Albaniæ vrbs. Ptol.

chobus, colchidis regionis fluuius, Arrian. in Periplo.

choche, vicus iuxta Tigridem fluuium Arianus l. 10. Gentile, cochenus, cochæus. Steph.

cholda, carmaniæ vrbs. Ptol.

chodor-lahomor, i. quaſi generatio ſeruitutis, aut quaſi habitatio ſeruitutis, ſiue ſpærula, vel rotunditas manipuli, rex Ælamitarum Gen. 14.

choe, Aſiæ populi prope Bechyros Steph.

choes, feſtum apud Athenienſes, quod duodecimo die Decembris celebrabatur in Lernæi Dionyſii honorem. Cæl. l. 39.

chœrades, vrbs Moſynæcorum. Gentile, chœradeus. Steph.

chœreas, Herodoto in Eubœa locus. vide chœreate, tribus Sicyoniæ apud eundem.

chœrades & Pharaon, inſulas in alexandria Ægypti appellatas, ſciunt omnes, ſcribit Hermolaus in Plinium. Chœrades inſulæ ſunt Italicæ, Thucydidi lib. 7. in mari Ionio iuxta Iapygium promontorium. Chœrodes apud Heſychium, Fauorinum & cætera Lexica, ſunt inſulæ, ſiue Petræ Ponti Euxini iuxta Helleſpontum; eædem cum Cyaneis. Chœradas nominari ab Apollonio, Baleares, annotauit Gerbelius: ſic vocari quoque legitur apud Dyctẽ Cretenſem. l. 6. Sunt & Chœrades ſcopuli ante Eubœam inſulam iuxta Capharæum montem, apud quos Caſſandra virgine violata Aiacem naufragium feciſſe narrant fabulæ. Hos apud Homerum & Lycophronem & Philoſtratum in imaginibus, Gyras Petras appellari clarum eſt. Chœrades etiam ad Herculeas columnas à Cocciano ſtatuuntur, vt refert Lycophron. Apparet non longè hinc etiamnum in ſinu nempe Gaditano, extare quoſdam ſcopulos, qui nomen retinent: ab accolis enim *Los Puercos* hodie nominantur. Chœrades Stephano Moſynœcorum vrbs eſt.

chœrilus, poeta Samius, ſeruili conditione natus, qui cùm ex Samo Athenas profugiſſet, ab Herodoto hiſtorico exceptus eſt & inſtitutus. Scripſit Athenienſium victoriam contra Xerxem: cuius carminis nomine in ſingulos verſus ſingulos accepit aureos ſtateres. Scripſit & geſta Lyſandri Lacedæmoniorum ducis (cuius in expeditione comes erat) vt in vita illius tradit Plutarchus. Horatius author eſt, etiam Alexandri magni geſta ſcripſiſſe Chœrilum, & pro ſingulis verſibus, ſingulis Phillip. fuiſſe donatum. Sic enim ſcribit. libro 2. Epiſt.

Gratus Alexando Magno quondam fuit ille
Chœrilus, incultis qui verſibus & male natis,
Retulit acceptos, regale nomiſma, Philippos.

Sunt qui tradunt Alexandrum hac lege cum chœrilo pepigiſſe, vt pro ſingulis bonis verſibus ſingulos acciperet Philippeos: pro ſingulis autem malis ſingulos colaphos: opere autem perfecto vix ſeptem fuiſſe inuentos, qui poſſent probari. Is autem ad extremum ine-

dia periit apud Alexandrum captiuus. Ouid.

Incluſuſque necem cauea patiaris, vt ille,
Non profecturæ conditor hiſtoriæ. Suid.

chœrilus, Athenienſis fuit tragœdiographus, qui docuit Tragœdias 160. vicit 13.

cholargus, vel Cholargi, vicus in Acamantide tribu: tribulis Cholargeus Steph.

cholbeſina, Sogdianę oppidum. Ptol.

cholhoza, pater Sellum. 2. Eſd. 3. & 11. Lat. omne pectus.

cholidæ, vicus in Leontide tribu: tribulis Cholides, apud Laertium Chollieus. Steph.

cholimma, Armeniæ maioris vrbs. Ptolem.

cholle, Palmyrenæ oppidum. Ptol.

cholmadara, Syrię ad Euphratem vrbs. Ptol.

cholobetene, pars Armeniæ, cui præfectus fuit Tigranes: Gentile, Cholobetenus. Steph.

choloe, Ponti Galatici oppidum in Cappadocia. Ptolem.

choloniticos, vrbs Cariæ: Gentile, Cholonitichites. Steph.

cholua, Armeniæ maioris vrbes duæ. Ptole. Idem Choluata habet in eadem regione.

cholummurus, Cariæ vrbs. Steph.

choma, Lyciæ vrbs. Ptol.

chomari, populi circa Margianam vel Bactrianam. Plin. Ptol.

chompſo inſula Nili, inter Æthiopiam & Ægyptum. Herod. l. 2. Gentile, Chompſotes. Ste.

chon, Hercules Ægyptiorum lingua nuncupatus, qui cum Oſiride Italiam liberauit à tyrannide, & ab hoc Chone Hercule Ægyptio Italiam antiquitus vocatam prodidit Antiochus, & Chones Italiæ populos, & Chonem vrbem, cuius meminerunt Strabo & Stephanus.

chone, vrbs Oenotrorum. Strab. lib. 7. regionē appellat Chonem: incolæ, Chones & Chonij, ita dicti ab Hercule, in Italiam aduentante, quem Ægyptij Chonem vocant. Cæl. lib. 24. cap. 6.

chonia, ciuitas Lycophroni, Chonis Straboni dicitur. Calabriæ vrbem facit Barrius, quam hodie Belicaſtro nominant. v. Italia.

chonema, frater Semei. 2. Paral. 31. Lat. pręparatio, aut firmitas, vel rectitudo Domini.

chonodomarius, Alemanorum rex, anno à Chriſto nato 18. Amm. Marcel. lib. 16.

chonnabarara, Indiæ intra Gangem oppidum. Ptolem.

chophe, Fluuii nomen & oppidi in Archoſia regione, quod Semiramis condidiſſe fertur. Plin. lib. 6. c. 23.

choragi apud Athenienſes dicebantur qui in Dionyſiis & Panathenæis chorum duxerunt, quoniam verò varii erant chori, ſic choragi etiam diuerſi extiterunt, quorum alii Pyrrichiſtis, alii choro virili, alii choro puerili, alii choro cyclio choragi fuerunt. Hos autem choros ita duxerunt, vt victum eis ſuppeditarent, & quidem delicatiorem muſicis artificibus ſuppeditabant. Neque victum ſolum præbebant, ſed coronas etiam aureas, veſtéſque chori ipſius, ornamenta atque inſignia compararunt: inque ea re tantum ſtudii, tantúmque induſtriæ ponebant, vt magiſtros & tibicines præſtantiores coram Archonte ſortiti ſint, ludúmque habuerint, in quo per magiſtrum, quem χοροδιδάσκαλον appellabant, chorum ipſum erudiendum & exercendum curarint. Huic autem rei propterea tanto ſtudio ſeruierunt, quia inter ipſos de laude victoriáque illuſtre certamen intercedebat, ita vt in Dionyſiis, qui in hymnis canendis alterum ſuperaſſet, is tripodem præmium ferret, eúmque cum magna cerimonia dedicaret. Quia verò pueris Choragi fuerunt, ii ludorum literariorum quò pueri ingenui ventitarent, curam habuerunt, ſi modò annos nati amplius quadraginta eſſent. Demoſth. & Æſch. in orationibus.

choramnęi, ſylueſtres populi Perſidis, tanta velocitate, vt ceruos comprehendant. Stephan.

choraſmi, vrbs Parthorum verſus orientem: incolæ, Choraſmii. Herod. libro 3. Steph. Aliàs choraſmine ſcribitur, quod probo.

choraſmuſini, populi ex Maſſagetarum & Scytharum gente, ad quos Spitamenes, vnus ex Perſis, qui ab Alexandro aufugerunt, ex Bactrianis ac Sogdianis ſeceſſit. Strabo libro vndecimo.

chorax, xv. Sicyoniorum rex, annis xxx. regnauit.

chordiraza, Meſopotamiæ vrs. Straboni.

choreus, fuit ſacerdos Cybeles diuinandi peritus. Vir. lib. 11.

Aureus ex humeris ſonat arcus, & aurea vati Caſsida.

chorienſis petra, Indiæ, in Paratacarum regione, Arriano. Hanc Curtis Dorinim vocat:

chorineus, peritus iaculator apud Virgilium lib. 9.

Emathiona Liger, *Chorineum ſternit Aſylas:*
Hic iaculo bonus, hic longè fallente ſagitta.

choroanæ, Parthiæ regiuncula. Ptol.

chordua, Perſidis vrbs. Ptolem.

chorœbus Athenienſis, qui figulinam primus inuenit. Plin. l. 7. c. 6. hic primus curreni di certamine victor. Cæl.

chorœbus, adoleſcens, apud Virgilium 2. AEneidos. De quo Seruius. Hunc Chorœbum (inquit) ſtultum inducit Euphorion, quem & Virgilius ſequitur, dum ait,

—dolus an virtus; quis in hoſte requirat?
Cùm ſit turpis quæſita dolo victoria?

Vide Corœlus.

choromandæ, populi qui ſunt ſine voce, horrendi ſtridoris, hirtis corporibus, oculis glaucis, dentibus caninis. Plin.

Chorræi,

chorræi, qui & Horæi. Deut. 2. dicuntur populi gigantes, expulſi à filiis Edom ex monte Seir. Gen. 14. Lat furores 5. libertates, 5. foram.

chorſa, Armeniæ maioris vrbs. Ptolem.

chorſeus, Palæſtinæ fluuius. Ptolem.

chorſia, oppidum Bœotorum. Pauſ. li. 9. Poſt Cyrtones ſuperato monte, oppidum eſt Chorſia. Gentile, Chorſieus. Step

chortacana, Aſiæ vrbs ab Alexandro expugnata. Diod. li. 17.

Chortaſo, vrbs Ægypti, ſic dicta, quòd Cleopatræ exercitus annona deſtitutus, illic ſatiatus ſit, χορτάζειν enim eſt ſatiare.

chorzena, Armeniæ maioris regio. Strabo.

chorziani, Aſiæ popu. circa Perſidem Procop.

choſroes Perſarum rex, literarum ſtudioſiſſimus, ad ſummum Græcæ philoſophiæ peruenit, Græcorum libris vſus à quodam in linguam Perſicam conuerſis. Atque ideo dicitur Ariſtotelem ipſum exactiùs tenuiſſe, quàm Demoſthenes Thucydidem. Platonis etiam ſcriptis animum expleuit, atque excoluit. Suid.

chozala, Mauritaniȩ Cȩſarienſis vrbs. Ptole.

chrabaſſa, Africæ Propriæ vrbs. Ptolem.

chranae, inſula adiacens Sunio Atticæ promontorio.

chremetes, Libyæ fluuius maximus, in Oceanum influens. Ariſtot. in meteoris.

chrendi, Hyrcaniæ gens. Ptolem.

chreſtus, Byzantius inter ſophiſtas extitit, auditor Heroidis Attici, Hadriani tempore, qui vino deditus cæteris in rebus continenter vixit, ac in primis vigilanter. Nam cùm ad galli cantum ſæpe bibere ſolitus eſſet, non priùs tamen ſomno ſe, quàm ſtudio dabat. Philoſtratus.

chreſtus, Athenienſis autor probatiſſi. Colum.

chretina, Luſitaniæ vrbs. Ptolem.

chriſtina virgo, regnante Iuliano ſagittis confoſſa eſt.

chriſtodorus, è Copto Ægypti vrbe, poeta Anaſtaſii Cæſ. tempore, ſcripſit Iſaurica. Suid.

chriſtodorus, Thebanus ſcriptor, haud ignobilis, qui de Coſma & Damiano ſcripſit. Suid.

chriſtóforus, CXVIII. Pontifex Romanorum, menſibus VII. Pontificatu priuatus, monaſticam vixit vitam, anno ſalutis 904.

chrobatæ, vel chorobatæ, populi circa Dalmatiam, Cedren. Curopalat.

chiromos, filius Nelei & Chloridos, qui in ea pugna, quam Pylii & Meſſenii aduerſum Herculem geſſerunt, cum fratribus, cæſus eſt.

CHRISTVS, vox Græca χριστός. Lat. vnctus, Hebr. Meſſias, pro Rege oleo ſacro vncto. Paſſim in eloquijs ſacris & ἁγιογράφοις. Propriè verò & per excellentiam CHRISTVS vnigena filius Dei: *Deuſq; nobis atque pro nobis homo.* Pont. Paul. Epiſt. 1. Lyrica ad Auſon. ab hoc ſalutis auctore nomen cum pace Chriſtianis omnibus datur. Io. 14. Optatus li. 1. Sidonius Car. XVI. Fed. Morel.

chrómios, Priami filius, in bello Troiano à Diomede interfectus.

chromis, Herculis filius. Lactantius. conſtat chromin. Herculis fuiſſe filium, & equos habuiſſe Thraces, quos Hercules occiſo Diomede abduxerat, humanis carnibus veſci conſuetos. Sta.

It Chromis, Hippodamuſque alter ſatus Hercule Magno.

Et paulò infrà.

Mox Chromis Hippodamum metæ interioris ad orbē,
Viribus Herculeis & toto robore patris, &c.

chrómius, quidam Argiuus, qui in ea pugna quæ ob Tyreorum agrum inter trecentos Lacedæmonios, totidémque Argiuos commiſſa eſt, ſolus ex ſuis cum Alcenore, incolumis euaſit. Herod, lib. 1.

chronea, inſula, Step.

chronum, vrbs ab Archidamo capta, anno ab vrbe 307.

chronus, Sarmatiæ Europææ fluuius. Ptolem. in Lithuania eum hodie ponunt Pirchcimerus & Cromerus: cúmque Germanis Memel, & Slauis Niemen vocari dicunt, in ſinum Veneticum affluit. Stellæ verò & Rithaymero fluuius eſt Pruſſiæ, Pergel dictus, in eundem ſinum ſe exonerans. Fidlerus (qui flumina Germaniæ elegiaco carmine deſcripſit) cum Cromero ſentit.

chróthopus, VIII. Argiuorum rex: regnauit annis XXI.

chrunno, Bulgarorum rex, anno ſalutis 810.

chryſa, æ, ſiue chryſe, es: oppidũ Ciliciæ, in ditione Mynetis, non procul à Thebis ciliciis, Apollinis Sminthei delubro inſigne. Strab. li. 13. Ouid. 13. Metam.

--Chryséмque, Cilian, & Apollinis vrbes.

Stephanus item chryſen quandam collocat circa Lemnum, & ipſam Apollini ſacram. Vide chryſe.

chryſa, fluuius agri Syracuſani.

chryſantas, dux exercitus cyri, qui hoſtem interfectus iam elatum gladium in cædem reuocauit. Cæl. lib 11. cap 18. ex Xenophonte.

chryſantus, Alexandrinus Romæ, quò iuuenis venerat, factus Chriſtianus, ſub Numeriano imperatore in foſſam demiſſus, ac terra ſaxiſque obrutus fuit. Hic in coniugio manſit virgo vnà cum Daïra vxore. Volater.

chryſaor, pater Mylaſi, filius Glauci, &c. Ste. in Mylaſa.

chryſaor, Deduſæ filius ex Neptuno, qui ex callirrhoe Geryonem ſuſcepit, vt placet Hygino Fabul. Poet. cap. 151. Heſiodus in Theogonia chryſaorem ſine patre natum vult quemadmodum & Pegaſum ex ſolo Meduſæ ſanguine, cui Perſeus Iouis & Danaes filius caput abſtulerat.

chryſaorus fluit per medium Maſſauræ vrbis Libyæ. Steph.

chryſaoreus Iupiter cognominatus, vt Strabo notat in 4. lib. ſuæ Geographiæ.

Te

chryſaoris, vrbs Cariæ, Adrias poſtea dicta. Gentile, chryſaoreus Epaphroditus verò totam cariam chryſaoridem vocat. Steph.

chryſas, fluuius Siciliæ, qui per Aſſorinoros agros fluit: & apud illos habetur Deus, religionéque maxima colitur. Fanum eius fuit in agro propter ipſam viam, qua Aſſoro itur Ennam. Cice. 6. Verr.

chryſe, inſula extra oſtia Indi. Plin. lib. 6. ca. 21. Extra oſtium Indi (inquit) chryſe & Argyro fertiles metallis, vt credo. Nam quod aliqui tradidere, aureum, argenteúmque iis ſolum eſſe, haud facilè crediderim. Alia eſt Indiæ cherſoneſus extra Gangem. Cæterum Chryſe, vrbs eſt Apollinis prope Lemnum. Sunt & aliæ multæ chryſæ ciuitates, & loca multa circa Scyrum Eſt enim chryſa, locus Leſbyæ, & Panæpheſtiæ Lemni promontorium verſus Tenedũ, & Bithyniæ, & iuxta Cholcedonum, & Cariæ: & Dorius campus in Halicarnaſide: vrbs in Helleſponto inter Ophrynium & Abydum: ciuis Chryſeus. Stephanus.

chryſei, Indiæ gens. Ptolem.

chryſę Sinus Plin. Maris Eoi, qui Ptolemæo Magnus ſinus eſt, vt inſignis Gerardus Mercator oſtendit in ſua vniuerſali tabula, qui eundem hodie Mare Cin dici ait, Giraua Mardel Zur, indigitat. Idẽ Mercator vocat Chryſe huius ſinus inſulam, quam nunc Luſitani Iapan appellant: eadem eſt, ni fallor quæ à Paulo Veneto Zipangri, & nonnullis Ciampagu nominatur. Hæc fortè etiam Dionyſij Alexandrani Chryſe, id eſt, Inſula aurea, Steph. quo que habet Oceani inſulam Chryſem, quam ὠκεανίτης nuncupat.

chryſeis, filia chryſæ Apollinis Sminthei ſacerdoris, quæ in expugnatione Thebarum Ciliciarum à Græcis capta, Agamemnoni extra ſortem decreta eſt. Homerus libro primo Iliad. chryſeis autem dicta eſt à chryſe patre, cùm verò nomine Aſtymone diceretur. Vide chryſes.

chryſes, æ, Apollinis ſacerdos, pater Aſtynomes quæ à nomine eius chryſeis cognominata fuit: quam cùm Græci expugnatis Thebis ciliciis, vrbe Aetionis abduxiſſent, & Agamemnoni in prædæ diuiſione tradidiſſent, chryſes Apollinis inſignibus exornatus, apud Græcorum caſtra acceſſit, filiámque ſibi petiit reſtitui. Quod cùm impetrare non potuiſſet, Apollinis auxilium implorauit, qui tam grauem Græcis peſtilentiam immiſit, vt Agamemnon patri puellam reſtituere fuerit coactus, cuius loco Achilli Briſeidem eripuit. Homerus 1. Iliad

chryſippa, vrbs Cilicię, à Cryſippo conditore. Gentile, Chryſippanus, vel Chryſippeus. Stephanus.

chryſippe, Iri filia, quæ ex Pththio Helleneu peperit. Stephan.

chryſippus, Philoſophus Aſianus, Stoicorum princeps, Zenonis diſcipulus, acutus ſanè, vt qui multis præceptoribus repugnauerit, ſtatuam habuit Atheni Ceramico poſitam. In Dialectica clariſſimus fuit, ita vt non illepidè dicerent quidam. Si apud Deos Dialectica haberetur, non aliam eſſe futuram, quam Chryſippi. Scripſit volumina ſupra quinque & ſeptuaginta. Ferunt carneadem philoſophum Cyreneum, perlectis Chryſippi libris, ita dixiſſe, Niſi Chryſipus eſſet, ego non eſſem. Apollonidæ filium fuiſſe ferunt, Solenſem, vel Tartenſem Philoſophum diſcipulum cleanthis, Stoicæ ſcholæ principem poſt Cleanthem. Laertius.

chryſippus, filius Pelopis, quem cùm pater valde amaret, nouerca eius Hippodamia id indignè ferens, liberos ſuos Atreum & Thyeſtem impulit, vt illum interficerent: ob quam rem à Pelope pulſi, in exilio vitam egerunt, donec pater è viuis excederet.

chryſippus Eraſiſtrati fuit præceptor medicus, qui Hipp. Æſculapij & prodici medicorum placita inſigni garrulitate mutaſſe dicitur.

chryſites, Liuio locus eſt in Macedonia, qui hodie *Siderocapſa* dicitur, vt refert Bellonius. Dicitur à Sambuco Vngariæ fluuius.

chryſius, Daciæ fluuius. Iornand. Germanis *Kralſ.*

chryſaoria Indiæ extra Gangem vrbs. Ptol.

chryſobulium, locus circa Tharſum. Cedren:

chryſocera, promontorium Thraciæ ad Boſphorum ſitum. Plin. li. 4. cap. 11.

chryſoceras, Latinè Auricornu, oppidum apud Byzantium Europæ, à latere Chalcedoniæ, Strab.

chryſoceras, promontorium, antea Lyges dictum, in quo oppidum Byzantium liberæ conditionis. Plin. lib. 4. c. 11.

chryſogonus, nomen viri proprium. Iuuenalis, *Sunt, quæ Chryſogonum cantare vetant.*

chryſogonus, Syllæ libertus ſectator Roſcij Amerini. Cic. in Oratione pro Roſcio Amerino.

chryſogonus, martyr, nobili genere ortus Romæ, qui quando nec conſulatus, nec vllius honoris pollicitatione per Diocletianum à fide auerti potuit, iugulatus eſt ad ſcalas Gemonias. Volater.

chryſondum, Daretidis regionis, in Macedonia oppidum Polyb.

chryſopolis, Bithyniæ vrbs. Pl. l. 5. ca. vltimo.

chryſopolis Stephano vrbe prope chalcedonem in Bithynia, per Boſphorum nauganti ad dextram: dicta, quòd Perſa illic colligerent aurum ex tributo aliarum ciuitatum, vel à Chryſo chryſeidis & Agamemnonis fiio

chryſopolis, Ciliciæ vrbs: Gentile, chryſopolites. Step.

chryſópolis Ptolemæo, Xenoph. Suidæ, & Step. Bos Polybio: Damalis Arriano, promon-

torium eſt Aſiæ poſitum è regione promontorij Byzantiũ continentis, vt illud ex Georgio Cedreno deſcribit P. Gyllius, cui Scutari hac tempeſtate appellatur. Polybio tamen lib. 4. Bos & Damalis duo diuerſa ſunt loca.

Chryſorrhoæ populi dicti, quòd apud eos, vt inquit Strabo, auriferi torrentes ſint. Vnde fabulis occaſio de vellere apud Cholchos aureo.

chryſorrhoas, Aſiæ fluuius, ad Oceanum Eoum, iuxta Samariæ promontorium Oroſio: Golchis item fluuius, apud Plinium.

chryſorrhos, fluuius Lydiæ, alias Syriæ, in Decapolitana regione, Damaſcum vrbem præterfluens. Plin. lib. 5. cap. 18. Ita dictus ab aureis, quas voluit arenis: cùm anteà Pactolus diceretur. Ferunt enim Midam Lybiæ regem, cùm Liberum patrem hoſpitio excepiſſet, iuſſúſque eſſet petere quod vellet, optaſſe, vt quicquid tangeret, in aurum verteretur. Verùm cùm ipſum etiam cibum in aurum videret commutari, & iam fame propemodum enecaretur, tandem intellecta ſtultitia ſua, à Libero petiiſſe, vt donum ſuum quantumuis ſpecioſum, ſibi auferret. Iuſſiſſe itaque Liberũ, vt in Pactolo fluuio ſe ablueret: cui cùm morem geſſiſſet Midas, ipſum quidem priſtino ſtatui reſtitutum: cæterùm Pactoli aquas auream inde colorem contraxiſſe, aureáſque tunc primùm arenas voluere cœpiſſe: Vnde factum, vt pro Pactolo Chryſotrhoas diceretur. Hyginus, Fab. Poetic. 191. Bellonius eum Adegele nuncupat. Stephanus fluuium quendam per Damaſcum vrbem fluentem Bardinin vocat, quem D. Hieronymus Farfar appellat. Sed an hic idem ſit cum Chryſorrhoa, an alius, dubium eſt: poſſunt enim plura flumina eandem vrbem alluere aut præterire. Pharfatis Damaſcum præterfluens, meminit etiam Beniamin: idem habet Amma fluuium, qui in ipſam vrbem influit.

chryſoſtomus, ſcriptor Eccleſiaſticus præſtantiſſimus, nomine Ioannes, Epiſcopus Conſtantinopolitanus, qui hoc nomen, ob eloquij venuſtatem & ſermonis præſtantiam accepit. Theodoret.

chryſothemis, filia Agamemnonis & Clitemneſtræ, ſoror autem Oreſtis, Electræ, & Laodicea, & Iphianaſſe, Hom. 9. Iliad.

chryſum, vnum oſtiorum Indi fluminis. Ptolem.

chryſus, Hiſpaniæ Bæticæ fluuius. Sex. Auienus.

chryxus, dux Bæiorum, nepos Brenni, quo duce olim Galli Romam ceperunt. Sil. lib. 4.

chthonia, inſula eadem quæ Crota, Steph.

chthono-phyle, quæ Baccho Phliuntem peperit. Steph.

chthonia, Ceres dicta eſt, ideſt, terreſtris ſeu terrena, quamquam Pauſanias author eſt eam cognomen hoc ſortitam à Chthonia quadam puella Argiua, quòd poſt ambuſtum patrem à dea in Hermionem oppidum ducta, ibi templum ei conſecrauit, Chthoniámque à ſuo nomine appellauit.

chthonium, feſtum erat, quod in honorem Cereris ab Hermionenſibus eximia veneratione celebrabatur, in quo boues viſendæ magnitudinis & ferociæ, deæ ſacerdotem infirmam & vetulam vltro ſe offerentes immolationi. Palæph. lib. 2.

chub, i. extinguens, nomẽ gentis, Ezech. 30.

chubda, Aſiæ vrbs. Calliſt. lib. 18. cap. 30.

chubduca, Babyloniæ vrbs. Ptol.

chullabi, Africæ propriæ vrbs D. Auguſt.

chun, i. præparatio, ſiue placenta, aut Syriace, feneſtra, nomen vrbis 1. Paralip. 18.

chuni, Sarmatiæ Europeæ populi. Ptol.

chuonradus, Germaniæ rex, regnauit an. VIII. anno ſalutis 911.

chuonradus, Romanorum imperator XVI. anno ſalutis 1025.

chuonradus, Lotharingiæ dux, anno ſalutis 1075.

chuonradus, Romanorum imperator XXV. imperauit annis XV. anno ſalutis 1138.

chuonradus, Marchio Montisferrati, Tyrum defenſandam ſuſcepit. Blond. lib. 6. Æmi. lib. 5 anno ſalutis. 1186.

chuonradus, Apuliæ rex, veneno poto Manfredi opera, diem clauſit extremum, anno ſal. 1251.

Churitæ, Libyæ inferioris gens Ptol.

chus, i. Æthiops, aut niger, filius Cham, Geneſis 10. à quo Æthiopes prognati.

chuſai, i. ſenſus, aut feſtinans, vel ſilens, amicus Dauid, 2. Reg. 5. 17. & 1. Paralip. 27.

chuſan-raſathaim, i. Æthiops, vel nigredo iniquitatum, rex Meſopotamiæ Iudic. 3.

chuſaris, Libyæ interioris fluuius. Ptol.

chuſi, i. Æthiops, aut niger, pater Selemię, patris Nathaniæ, patris Iudi, filius Gemini. 2. Reg. 18. Ierem. 36.

chuta, regio Perſica, vnde rex Salmanaſar gentes traduxit ad Palęſtinam inhabitandam, 4. Reg. 17. Sic dicta à chuto fluuio Perſico, vnde chutæi populi, teſte Ioſepho, lib. 9. Antiq. ad finem: quos item eodem nomine appellat, Samariam incolentes, lib. 11. & ſupra montem Garizim collectos, cap. 2. lib. 1. de bello Iudaico Quippe qui ex hac Salmanaſſaris colonia eſſent oriundi.

Chuzis, Africæ propriæ vrbs, Ptol.

Chyda, Siciliæ fluuius. Ptol.

Chyda, Lyciæ maritimum oppidum, apud Ptolemæum, vt Sophiano placet ex Latinis fortaſſe mendoſis exemplaribus, nam Græca Lydię hoc loco habent. Giua hodie eidem Sophiano.

chydorus, fluuius eſt in Bœotia, qui à tot

millibus Perſarum, quot Xerxes Græciam inuaſit, epotus, non ſuffecit, vt tradit Alexan. Genial. lib. 6. cap. 25.

chylemath, Mauritaniæ Cæſarienſis fluuius. Ptolem.

chyretiæ, Macedoniæ vrbs, Ptolem.

chyton, regiuncula Epiri, in qua habitauere quidam ex Clazomenis profecti: Gentile, Chytites.

chytos, Cyzici portus. Apollon. ſcholiaſtes.

chytri, ciuitas Cypri, dicta à Chytro filio Alexandri, filij Acamantis.

chytri feſtum fuit apud Athenienſes percelebre, in quo omne ſeminum genus in olla coquere ſolebant, Dionyſio & Mercurio operantes, vt Theoph. ſcribit.

chytrium, Ioniæ locus, vbi quondam ſitæ fuerunt Clazomenæ. Strabo.

chytropolis, regiuncula Thraciæ, ciuis, Chytropolites.

chytus, Cyzici portus.

C I

Cia, vulgò *Zea*, inſula eſt ſub Eubœa, non procul ab Attica, quæ à Plinio & Strabone Ceos & Cea appellatur. Tres habet præcipuas ciuitates, Iulidem, Carthæam & Careſſum. Plin.

ciambrus, Daciæ fluuius, Ptol. vt Mercator habet, qui eum Morauа interpretatur Hungariæ fluuium, in Danubium influens. Aliquando ſine r κίαμβος legitur, & aliquando ſine m, eundem Ciabrum putat Peucerus. Cius ab Herodoto dici.

ciacis, Armeniæ minoris vrbs, in Melitena regione. Ptol.

ciæna, Galatiæ vrbs Ptol.

ciageſi, Daciæ gens. Ptol.

cianica, Armeniæ oppidum. Ptol.

ciaſa, Babyloniæ oppidum. Ptol.

cibiani montes Thraciæ ſunt, in quibus Caſter fluuius oritur.

cibalis, Pannoniæ inferioris vrbs. Ptol.

cibaritis, Aſiæ regio, circa Mæandrum. Strabo.

cybelus, mons Phrygiæ, in quo Cybeles deorum mater colebatur.

cibinium, Daciæ vrbs mediterranea, quæ Hermanſtadt vulgo dicitur.

cibotus, mons olim fuit, & in eo oppidum nomine Cantare, qui terræ motu abſorptus eſt vna cum oppido.

cibarci, Hiſpaniæ populi. Plin. lib. 4.

cibilitani, ſtipendiarij Bæticæ populi. Plin. lib. 4. cap. penul.

cibitius, Tuſcorum rex anno ab vrbe 63.

cibotus, ciuitas Aſiæ eadem quæ Apamia. Plin. lib. 5. cap. 29.

cibſaim, i. congregationes, ciuitas ex tribu Ephraim data Leuitis, Ioſ. 21.

cibera. Vide Steph. in CABALIS.

cibyra, Aſię minoris ciuitas. Ptol. Strabo.

cibyras, vir. Vide TABE.

M. Cicero, oratorum omnium Romanorum celeberrimus, idémque Philoſophus egregius cuius libri extant plurimi Orationum, Epiſtolarum, & Philoſophiæ, omnium qui vnquam Latinè ſcripti ſunt, tum doctrina, tum ſermonis elegantia primi, equitis Rom. filius per omnium honorum gradus, cùm ad Conſulatum etiam perueniſſet, in eo leges ſaluberrimas tulit, legem Agrariam fregit, Catilinæ coniurationem coercuit. Pòſt à P. Clodio Tribuno pleb. per inuidiam vrbe pulſus, omnium populi Romani ordinum ſummo conſenſu reuocatus eſt. Senex tandem à M. Antonio & C. Octauio tyrannis, quòd nimium amans Reip. eſſet, proſcriptus, vnà cum patriæ libertate periit, quam vſque ad extremum ſpiritum conſtantiſſimè defenderat. Eius vitam vide apud Plutarchum. Mirum quidem de M. Tul. Cicerone Plu. in eius vita ſcripſit. ſic enim ait: In lucem editum, eum commemorant nullo puerperij dolore, nulliſque vteri materni anguſtiis, tertio Cal. Ian. qua die nunc primores vrbis pro ſalute ſui principis, hiſtoriarum litatione publica vota ſuſcipiunt, &c.

Ciceronis caſtra, Cæſar in comment. *Veliſicx* hodie. Pagus nunc, à Gandano plus minus tribus milliaribus diſtans, vbi multa antiquitatis monumenta eruuntur. Gorop.

Ciceronis fontes calidi. Plin. lib. 31. vulgò *Calneo Ciceroniano.*

ciceronis villa, in littore lacus Auerni. Plin. hodie *Ciceroniano*

Q. Cicero, ſuperioris frater, C. Cæſaris legatus in Gallia fuit: poſt Proconſulatum Aſiæ ſecunda fama adminiſtrauit: eundem cum fratre vitæ exitum ſortitus eóque miſerabiliorem, quòd cum filio proſcriptus, rogauit percuſſores, vt prius, quàm filius feriretur: eo viciſſim rogante, vt ſibi ante patrem mori liceret: ambo igitur ſimul ſunt interfecti. Appianus.

M. Cicero, M. Ciceronis oratoris filius, Bicõgius dictus, ob temulentiam, nihil patre dignũ geſſit, niſi quòd interfectoribus Cæſaris pertinaciſſimè fauit, antea cum patre proſcriptus, pòſt tamen ab Octauiano reſtitutus: & prætor factus. Plutarch.

cichéſus, fluuius ponitur ab Homero in hymno Apollinis.

cichyrus, Theſprotiorum in Epiro oppidum Strabo.

cicianthi Scythiæ Aſiaticæ populi. Plin.

ciciliana, Hiſpaniæ vrbs inter Emeritam & Cordubam. Anton.

Cicimeni, populi circa Mæotim. Plinius lib. 6. cap. 7.

cicones, populi Thraciæ, iuxta Hebrũ, quos Vlyſſes poſt dirutam Troiam ventis eò adactus debellauit, eorúmque vrbem Iſmarum

diripuit, paucis ex ſociis amiſſis. Ouid.

Flumen habent Cicones, quod potum ſaxea reddit
Viſcera, quod tactis inducit marmora rebus.

Homerus Cicones, Iſmari habitatores vocat. Stephanus in Cyzico, apud eos Orpheus, obſcœni concubitus inuentor, à Bacchis dicitur laceratus. Virg. 4. Georg.

Spretæ Ciconum quo munere matres
Diſcerptum latè iuuenem ſparsère per agros.

ciconium, Aſiaticorum promontorium iuxta Boſphorum: Petro Gellio, qui hodie Cernio hoc appellari ait.

ciconius, nomen eius qui Brixiam condidit.

cicuta, nomen proprium fœneratoris cuiuſdam maximè auari. Horat. ſecundo ſermo. Satyr. tertia,

-adde Cicutæ
Nodoſi tabulas centum, mille adde catenas.

cicinethus, Macedoniæ inſula. Plin. hodie *Pontico*, vt refert Sophianus.

cidænis. vide Elæa.

cirium, vrbs Bœotiæ, aliàs Arne dicta. Steph.

cilbianus campus, continuus Cayſtriano, magnus eſt & bene habitatus. Strabo lib. 13.

cilbiceni, Hiſpaniæ populi, circa oſtia Bæti fluminis. Auienus.

cilbus Hiſpaniæ Bæticæ fluuius. Idem.

cileni, Hiſpaniæ Tarraconenſis populi, Plin. cilini, Ptol.

cilicene, Pannoniæ inferioris vrbs. Anton.

cilicia, modò Caramania, regio minoris Aſiæ, ad Ortum Amano monte, & portis Ciliciis à Syria diſcreta, à Septentrione Tauri iugis, ab Occidente Pamphiliæ proxima, Cilicio mari, & ſinu Iſſico ad Meridiem abluta. Huius incolę dicti ſunt Cilices, quos piraticam exercentes Pompeius deuicit, victóſque in deditionem accepit, eorúmque poſtea fideli opera vſus eſt in bellis naualibus aduerſus Cæſarem. Lucanus lib. 3.

Itque Cilix iuſta, non iam pirata, Carina.

A cilicia ciliciæ portæ. Plin. lib. 5. c. 27. Pomp. lib. 1. ſcribit Ciliciam locum eſſe magni aliquãdo diſcriminis fuſorum ab Alexandro Perſarum, fugientiſque Darii ſpectatorem, ac teſtẽ. Synonima Ciliciæ, Ioſepho & Stephano, Tarſus: Chalah tamen Hebræis nominari, auctor eſt Arias Montanus. Hodie vocatur *Tureomania*, & *Finichia*, à vico quodam magno, vt refert Marius Niger. Incolas priùs Achæos appellatos ſcribit ex Herodoto Steph. Idem Stephanus tradit eos etiam Trachiotas vocari. Mare quod inter Ciliciam & Cyprum eſt, Ptolemæo anguſtiæ Ciliciæ ſunt, Otoſio Cilicinus ſinus. Vide Cappadocia & Pamphilia. Strabo autem lib. 14. Ciliciam diuidit in Campeſtrem, & Thraceam, id eſt Aſperam. Fuit olim opulentiſſima populi Romani prouincia, & Cicerone proconſule memorabilis. Solinus author eſt, adeò olim potentem fuiſſe, vt ad Peluſium vſque procurrerit, Lydis, Medis, Armenis, Pamphilia, & Cappadócia ſub imperio conſtitutis: tandem ſubactam ab Aſſyriis, in breuiorem formam redactam eſſe.

ciliciæ Pylæ, Xiphilin. in Seuero.

cilicum, inſula à promontorio Iaſonio. xx. ſtadiis diſtans, ad mare Euxinum in Ponto Polemoniaco. Arrian. in Periplo.

ciliciæ anguſtiæ, Ptol. pro mari quod inter cyprum & Ciliciam eſt.

cilimbeſii, corſicæ inſulæ populi. Ptol.

ciliſſa, Phrygiæ aut vicinæ regionibus vrbs. Xenoph.

cilium, Africæ propriæ vrbs. Anton.

cilix, filius Phœnicis, à quo dicta eſt Cilicia.

cilix, gentile eſt, ſignificans eum qui è Cilicia eſt.

cilla, Africæ propriæ vrbs, Appian. & Æolidis oppidum. Herodot. Item Troadis vrbs Apollini ſacra. Plin.

cilla, oppidum Ciliciæ, non procul à Thebis. Ætiones, Apollinis Cillæi templo inſigne. Stra. lib. 13. Ouid. 3. Metam.

-Chryſénque, & Cillan Apollinis vrbes

cillaba, Africæ vrbs, circa Syrtim maiorem. Plin.

cillæ, Thraciæ vrbs. Anton.

cillenus, mons eſt Arcadiæ, celebris natiuitate Mercurii.

cilleum, locus in Lesbo: item mons inter Antandrum & Gargaram.

cillus, pelopis auriga, quem cùm pelops ad Oenomaum proficiſcens, amiſiſſet in itinere, iuſta ei ſplendidè perſoluit: & vt memoriam eius ad poſteritatem propagaret, eodem quo mortuus eſt loco vrbem condidit, quam Cillam de nomine eius appellauit Strabo lib. decimotertio.

cilino, Africæ propriæ vrbs. ptol.

cilmana, circa Gaditanum ſinum vrbs. Anton.

cilurnum, Britanniæ inſulæ vrbs libro Notit. *Colleton* in Northumbria, Camdeno.

cimæus, Aſiæ mons, circa Troadem. Ptolem.

cimara, Indiæ extra Gangem vrbs. Ptolem.

cimbina, Mediæ vrbs. Ptol.

cimas, inſula inter Iſtri oſtia, quæ, vt Pomponius ſcribit, vrbem habet, quam quia Bithyni colunt, Bithynidem appellant

cimbri, ſunt Dani, & Holſatii, horum regio à Septentrione ad mare aquilonem ſpectans includebat Dacos & Zelandos, communi nomine Cimbros vocatos. Hi anno ab vrbe 640. parato maximo exercitu Romam contenderunt. Sed Marius eos fugauit, caſtriſque exuit. Erant homines ingenti corpore, hor-

rendis oculis. Feruntur Val. Maxim. Cimbri & Celtiberi in acie gaudio exultare conſueuiſſe, tanquam glorioſè & fœliciter vita exceſſuri : lamentari verò in morbo, quaſi turpiter perituri. Inde Cimbricus, ca, cum, hodie Dani appellantur, & qui ipſum peninſulæ. Iſthmum inhabitant, Holſatii. vulgò *Iuytlant*, *Holſtein*, *Sle, vvyck*.

cimbrii & Cimmerii iidem ſunt Strabo. & Becano in Chronica, qui ipſos etiam Cerberios vocatos addit.

cimbria cherſoneſus, Ptolemęo : Cartris eſt Plinio. Extima Germaniæ pars verſus ſeptentrionem : videtur hodie comprehendere Iuytlant, Hoſtein, & Slesvvyck.

cimmerii, populi in Italia ad Baianum & Auernum ſitum, qui in ſubterraneis domiciliis habitantes, & per cuniculos commeare ſoliti, toto in illis die delireſcebant, noctu tantùm ad latrocinia egreſſi, cùm victum ex metallorum alioqui effoſſione, diuinationum mercede, & prouentibus à Rege deſignatis quærerent, vt ex Ephoro ſcribit Strabo. Penes hos ingens quondam ſuperſtitio increbuit, loci natura erroribus ſuffragante, ibi ſacra nemora venerata, fluminibus etiam & fontibus ſuus horror fuit. Specus præterea famoſi, & ad inferos crediti aditus, quos intrare fas non erat, niſi diis manibus priùs, quo auſpicatior deſcẽſus foret, ſacrificio placatis. Vnde Homero ſuæ fabulæ νεκυίας Oeconomia, quem Odyſſ. lib. 2. comminiſcitur, deſumpta eſt, & Virgil. libro. ſexto.

cimmerii Boſphorani, quos Herodotus lib. 4. interiora Aſiæ aliquando tenuiſſe ſcribit. Verùm à Scythis pulſos magis occidua tandem petiiſſe. Ab his Boſphorus Cimmerius dictus, cuius longitudo eſt ducentorum & viginti ſtadiorum, & Cimmerii montes ſupra Albaniam, apud Ptolemæum tabula Aſiæ ſecunda. Plin. li. 6. c. 6. Hinc Cimmeriæ tenebræ prouerbio celebrantur, pro denſiſſima caligine, apud Cimmerios Ouidius ſomni ſedem collocat, ſic ſcribens 11. Metamorph.

Eſt prope Cimmerios longo ſpelunca receſſu
Mons cauus ignaui domus, & penetralia Somni.

cimmerii, Francorum progenitores. Diod. libr. 6. c. 9.

cimmeris, Troadis vrbs, Edonis priùs vocata, Plin. li. 5. c. 30. Rurſus in littore, inquit, Antandros, Edonis priùs vocata, deinde Cimmeris & Aſſos, eadem Apollonia.

cimmerium, oppidũ Aſiæ ad Boſphorum Cimmerium ſiue Mæoticum, quod antea cerberium vocatum fuiſſe ſcribit Plinius. Cimbricum appellat Strabo.

cimolis, vrbs Paphlagoniæ, Pompo. lib. 2 & Pli. libro 6. c. 2. Cimolis item vrbs Galatiæ, Ptolem.

cimolis, Cretici maris inſula apud Ptolemæum : quam Plinius Cimolum vocat, & Echinuſſam dictam innuit. Niger tradit *Potino* à Nautis dici. *S. andro* nominat Caſtald.

cimolus, inſula in mari Cretico, è regione Zephyri promontorii : ex qua optimum aduehebatur cretæ genus abluendis veſtium maculis imprimis vtile. Ouid. 7. Metamorph.

Hinc humilem Myconem, cretoſque rura Cimoli.

cimon, Athenienſis, patre Miltiade, matre Egeſiphile, liberalitate, munificentiáque domi magis, quàm militiæ clarus: quapropter Lucullo ex noſtris comparatur. Nam cùm hoſtium ſpoliis locuples eſſet, ea ciuibus ſuis diſtribuit. Deinde amotis vndique agrorum ſuorum ſeptis, vulgo poma, frugeſque ſumendas impunè dabat. Parabat quotidie ingens domi conuiuium, quo vndique confluentes pauperes veſcebantur. Plutar. Is primus inſtituit ſcholas Athenis, vt Pythagoras in Italia.

cimon, pictor. Plin.

cimborum, promontorium ſub Septentrione, & in Oceanum aquilonarem protenditur.

ciniata, caſtellum eſt munitiſſimum in Ciniſtena regione, Olgaſi monti ſubiectum, quo Mithridates, qui eius conditor dicitur, receptaculo vſus, Ponti imperium adeptus eſt, & qui ab eo profecti ſunt vſque ad Eupatorem ſucceſſionem ſeruauére. Strabo libro decimo ſecundo.

cimmius lacus, Italiæ apud Volſinios, vt Strabo ſcribit.

ciminus mons Virgilio, illo verſu : *Cimini cum monte lacus.* prope Viterbum eſt, & Monte Viterbo nominant, vt Leander perhibet

Cin. i. poſſeſſio, vel emptio, ſiue nidus aut lamentatio, nomen viri, à quo Cinæi. Num. 24.

cina, nomen ciuitatis in tribu Iuda, Ioſue decimo quinto. idem ſignif. quod Cin.

cinædo, Colpitarum mons, in Arabia felice deſcribitur à Ptolemæo.

cinædopolis, inſula Doridis regionis, in ſinu Ceramico. Plin. lib. 5. cap. 21.

cinæi, nomen populi. Gen. 15. idem n. p.

cinæus Iupiter. Vide canæ.

cinambri, Illyria gens Appian.

cinara, rex Cypri, Ciliciæ filius, Belei filii, qui cum Myrrha filia ſua nutricis aſtutia ignarus concũbens, Adonin ſuſcepit, Cintyras ſcribit Strab. li. 16. eúmque regnaſſe in Phœnicia. Vide cynaras.

cincenſes, Hiſpaniæ Tarraconenſis populi. Plin.

cincius, prætor, Siciliam ſecundi belli Punici tempore adminiſtrauit, Liuius.

cincius, Senator Romanus, ſcribit de re militari Idem in ſuaſione legis Fanniæ, obiecit ſeculo ſuo, quòd porcum Troianum menſis inferrent, quem illi ſic vocabant, quaſi aliis incluſis animalibus grauidum, vt ille Troianus

equus grauidus armatus fuit. Macrob. libro.5. cap.13.

Cincomagus, ad Alpes vicus. Plin.

Cindapſus, filium habuit Maſonardum, qui Carræ ciuitatis nomen dedit. Steph.

Cindaſuindus, Gotthorum rex, anno ſalutis 640. Rithui lib.2.

Cindia, Indiæ intra Gangem oppidum. Ptol.

Cindra, gens Thraciæ. Vide Condræ.

Cineas, vir Theſſalus, Pyrrhi regis amiciſſimus, Plutarchus in vita Pyrrhi. Hic legatus Romam miſſus, vt de pace ageret, obſiſtente ſibi Appio Claud. Cæco, re infecta ad Pyrrhum reuerſus eſt. Interrogatus deinde de ſtatu vrbis & „ ſenatus, dixit, ſenatum deorum conſeſſum ſibi „ viſum eſſe, populi autem tantam eſſe turbam, „ vt vereretur: ne regi cum Hydra quadam Ler- „ nea res eſſet. Huic tam ciuilis fertur fuiſſe memoria, vt poſtridiæ, quàm Romam aduentaſſet, ſine vlla nomenclatoris ope ſenatui equeſtrique ordini ſua nomina ediderit. Plin. libr. 7. cap.24.

Cinedo colpitæ, fœlicis Arabiæ populi, quorum regina Zadrane dicitur, Steph.

Cineſias, Thebanus Dithyramborũ ſcriptor, compoſuit Pyrrhichiam, vt eſt in prouerbio, *πυῤῥίχην ἔμαθε κινησίου*, id eſt, Pyrrhichiam didicit cineſiæ: vel quòd in choris multo motu vteretur, contra comicos agens, qui in hac parte deficiunt. Erat autem cineſias corpore pigro & fracto crure, vulgóque malè audiebat impietatis & improbitatis nomine: Suidas.

Cinga, fluuius Hiſpaniæ citerioris, ex Pyrenæis montibus in Iberum influens, vbi & nomen amittit. Lucanus lib.4.

compóſque coercet
Cinga rapax vetitus fluctus & littore curſu
Oceanũ pepuliſſe ſuo, nam gurgite miſto,
Qui præſtat terris aufer tibi nomen Iberus.

cingulum, ciuitas eſt inter Picentes. hinc cingulani populi, Plin.lib.3.cap.13.

cinithena, Galatiæ regio. Strabo.

cinium, Balearidis Maioris oppidum. Plin.

cina, Italiæ vrbs, quam Romani Samnitibus eripuerunt. Diodor. Macedoniæ oppidum, Anton. Lacetanorum vrbs in Hiſpania Tarraconenſi, Ptolem. Eſt & Perſidis oppidum, apud eundem.

cinna, ciuitas ciſtellanorum in Hiſpania. Plin.

cinna, ciuitas Theſſaliæ à cinno gigante, Cœi fratre dicta.

cinna, nomen Romani viri, qui ſumma crudelitate Remp. vaſtauit, primo conſulatu ſeruis ad pileum vocatis, aduerſarios vicit, Octauium collegam interfecit: Ianiculum occupauit. Iterum & tertiò ſe conſulem fecit. Quarto conſulatu, cùm bellum contra Syllam pararet, Anconæ ob nimiam crudelitatem lapidibus ab exercitu occiſus eſt.

cinna, poeta doctiſſimus, Virgilij æqualis: cuius meminit Ecloga.9.

Nam neque adhuc varie videor, neque dicere Cinna
Digna, ſed argutos interſtrepere anſer olores.

cinna, tribunus plebis, qui quum leges pernicioſas de reuocandis exulibus ferret, pulſus à Cn. Octauio collega, magiſtratu exutus ex vrbe profugit, & bellum vrbi intulit, accerſito C. Mario aliiſque exulibus ex Africa: in quo bello duo fratres, alter ex Cinnæ exercitu, alter ex Pomp. ignorantes concurrerunt. Et quum victor mortuum ſpoliaret, cognito fratre, ingenti edita lamentatione, ac rogo extructo ſe inſuper cremauit. Tandem cinna & Marius in vrbem recepti, cædibus omnia compleuere, inter quos cn. Octauium conſ. Mar. Antonium oratorem & L. Cæſarem iugularunt, eorumq; capita pro roſtris poſuerunt. Ex Liuio & Plutarcho.

Cinna, alius per errorem necatus à populo Romano, fuit, foro medio in funere C. Cæſaris, cùm vnus ex interfectoribus fuiſſe creditur.

L. cinna, Octauij temporibus ab eo, contra quem coniurauerat, vita donatus eſt, res nouas affectans. Seneca de clementia.

Cinnamomifera, regio in Æthiopia ſub Ægypto. Ptol. Strabo.

cinniana, Hiſpaniæ vrbs ad radices Pyrenæi montis, verſus mare mediterraneum. Anton. Eſt & Luſitaniæ vrbs, ciuium ſuorum fortitudine celebris. Val. Max. lib.6. cap.4.

Cinnarus, fuit quidam Sonuliſius, qui arte lenonia, ad ſummas opes peruenit. Is quoad viuebat, pollicebatur ſe omnes facultates, Veneri conſecraturum: cæterum moriens populo diripiendas expoſuit: vnde natum prouerb. Rapina rerum cinnati.

Cinothus, Dondis vrbs, ad Bubeſſum ſinum, Ptolem.

cinthius, mons eſt inſignis Deli inſulæ Apollinis patriæ, cuius tanta fertur magnitudo, vt vmbra ſua Ægei maris ambitum tegat.

Cinſternæ, Africæ propriæ vrbs, Ptolem.

Cinnia, quòd nuptiis præ eſſet, Iuno dicebatur. Inito enim coniugio, ſolutio cinguli fiebat, quo noua nupta erat præcincta. Feſtus.

Cinuphus, Africæ propriæ fluuius. Ptolem.

Cinyra, vir quidam ditiſſimus, cuius opes abierunt in prouerb. cinyræ opes.

Cinyps, nyphis, fluuius in extremis Africæ prope Garamantas, apud quem magni ſunt, hirci. Claudianus,

Quos vagus humectat Cinyps, &c.

Cinypius, a, um, adiect. Virgil. lib.3. Geor.

Cinyphij tondens hirci, &c.

Cinyphis dicitur ea Africæ regio, & cinyphes populi, Vide Cyniphis.

Cinyras. Vide Cinara,

Cinyria, cypri aliquando oppidum. Nunc

pagus *Gendinar*, vt Luſignanus refert.

cinyrus, mons in Piceno. Vib. ſeq.

cios, emporium Phrygiæ, à Cio Herculis comite, & iuxta fluuium eiuſdem nominis. Palæmon ex Dio. *Qua Cius egregius decurrens murmurat.* vnde Plin. lib. 5. cap. 32. Cios (inquit) cum oppido eiuſdem nominis, quod fuit emporium non procul accolentis Phrygiæ, à Mileſiis quódam conditum.

cios, Bithyniæ ciuitas, Pruſias poſtea vocata, vt infrà dicetur.

cippus, nobilis Romanus, vt fabulatur Ouid. 5. Metam. qui fuſis hoſtibus ad vrbem rediens, cùm cornua ſubitò enata animaduertiſſet, reſponſúmque accepiſſet ab haruſpicibus, fore vt Romæ regnaret, ſi vrbis mœnia ingrederetur, ſenatum, populúmque extra vrbem conuocauit: quos cùm rem omnem edocuiſſet, ſponte ſe exilio mulctauit, vnico terræ iugero contentus, in quo reliquam vitæ partem peregit.

cyrãnus, vir fuit Lycius, & Sarpedonis comes, quem, teſte Homero in Iliad, Vlyſſem in bello Troiano interfecit.

cirana: Lesbi inſulæ vrbs. Mela.

circæum, promontorium Latinorum in Italia. Ptol. Hodie *monte Circello*, Leandro.

circe, Solis & Perſes Nymphæ filia, & Æte Colchorum regis ſoror, veneficiorum peritiſſima, quæ Sarmatarum rege, cui nupſerat, veneno ſublato, regnóque per ſcelus parto, cùm crudeliùs imperaret, ab incolis pulſa, in Italiam profugit, & in Circæo monte (qui antiqui olim Latij terminus erat, & efficaciſſimis herbis abundabat) ſedem ſibi delegit, vbi cùm Glaucum maritimũ deum adamaret, Scyllam puellam, quam ille deperiebat, infectis fontibus in monſtrum maritimum commutauit. Vlyſſem item vi tempeſtatis ad ſe delatum hoſpitio ſuſcepit, ſociósque eius, quos in porcos commutauerat, ei reſtituit: cui & Thelegonum filiũ peperit: vnde Virg. in Damone, *Carminibus Circe ſocios mutauit Vlyßis.* Poſtremò & Picum Latinorum regem, quòd vxorem ſuam, nomine carmentam, ſibi præferret, in auem ſui nominis commutauit. A Circe fit circæus, cæa, cæum. Virg. 4. Æneid.

Proxima Circeæ raddantur littora terræ,
Diues inacceſſos vbi Solis filia lucos
Aßiduo reſonat cantu.

Vide Homerum lib. 10. Odyſſ.

circenſes ludi, certaminis curulis genus erat in honorem Conſi, conſiliorum Dei inſtitutum: ita dictum, quòd in circo perageretur. Liu. circenſium ludorum ſeptem erant curricula ſolennia. Gel. lib. 3. c. 10.

cirees domus, oppidum campaniæ, Põp. Strabo circeum vocat, Cicero circoos. Plin. tradit circeos inſulam aliquando fuiſſe immenſo mari circumdatam, mox continenti adnexam,

circeij, Ciceroni circienſes dicti lib. 3. de Natura Deorum.

circeſſum, vrbs imminens Euphrati, vbi Gordiani Imp. tumulus eſt. Eutrop. Oſthoenæ regionis oppidum. lib. Notit.

circidius, corſicæ inſulæ fluuius. Ptol. *Pianello* & *Bauaro* hodie, Leander.

circius, ventus Galliæ Narbonenſis peculiaris, reliquis cœli partibus ignotus, inter Corum & Aparctiam ſpirans, nulli ventorum violentia inferior: quippe qui & onuſta percellat paluſtria, & ædium tecta ſecum rapiat. Circius autem à vertigine dictus putatur, eò quòd in vrbem circumagatur. Lucan. lib. 1.

-Solus ſua littora turbat
Circius, & fida prohibet ſtatione Monaci.

& Pli. lib. c. 47. Vulgò *Cers.*

circius, Tauri montis pars. Plin.

circumcelliones, hæretici, errones & deploratæ audaciæ, qui vt ſibi famam pararent, ſibi ipſi manus violentas attulerunt. Ecc. hiſt.

circius, inſula in Myſia quingentorum ferè ſtadiorum ambitu, admodum ferax, & duobus pontibus iuncta continenti, quorum iuxta alterum eiuſdem nominis vrbem habuit, & portus, duos clauſos & naualia.

circneum promontorium in Aſia minori haud longè à monte Mina.

cirna, Africæ propriæ mons. Ptolem.

cirni, populi qui Corſicam incolunt, viuúntque annis centenis quadragenis.

ciriada, vicus Atticæ. Vide ceriada.

cir-hareſeth, i. murus lateris, vrbs Moab, præclaris cincta muris. Iſai. 56.

ciris, dicitur Scylla, Niſi regis filia, mutata in auem Cirim, id eſt, Alaudam. Vide cylla.

cirphis, vrbs Phocidis. Strabo.

cirpi, manſio in Pannonia, Antonius. Cirpis Valeriæ Ripenſis vrbs. li. Notitiarum.

cirrha, oppidum Phocidis, ad radicem Parnaſſi montis, in quo Apollo religioſiſſimè colebatur. Lucan. li. 3.

Phocidias Amphiſſa manus ſcopuloſaque Cirrha,

Martialis, ad Silium poetam,

Quid tibi cum Cirrha? quid cum Permeßidos vnda?
Romanum melius, diuitiuſque forum eſt.

Hinc Apollinem Cirrhæum cognominat Seneca in Hercule Oetæo.

cirrhadia, Indiæ extra Gangem regio. Ptolem.

cirrhæi, gentes olim prope Athenas habitantes: vnde adhuc Cirrhæus campus nominatur. Æſchines in oratione contra Cteſiphontem.

cirta, Numidiæ vrbs, Saluſt. Stra. libro vltimo munitiſſimam fuiſſe ait, & optimè ſtructam, Micipſæ potiſſimum opera, qui Græcos in eam habitatum deduxit, & tantum effecit, vt decem equitum millia, & peditum viginti emitteret.

ſeret. *Conſtantina* hodie.
cirtiſcus, fluuius memorandus in Scythia. Herodotus.
cis, filius Abiel, pater Saul regis. 1. Reg. 9. 1. Paral. 23. Filius item Abigabaon, filius Abdai Leuitæ, 2. Paral. 29. Lat. durus, aut ſtipula, vel cucumerarium.
ciſalpina Gallia, quæ & Citerior Gallia, & Gallia Togata dicitur, fluuio Rubicone finitur, cuius baſim Alpes efficiunt Cicero pro lege Manil. *Inde cum ſe in Italiam recepiſſet duabus Hiſpanis & Gallia Ciſalpina præſidiis ac nauibus confirmata*, &c.
ciſamus, vrbs Cretæ. Ptol.
ciſapennina, Italia à Catone in Augu. dicitur, quæ reſpectu Romanorum cis Apenninũ montem eſt, ſicut Tranſapennina, quæ trans Apenninum eſt.
ciſeruſſa, Inſula non longè à Gnido diſtans, cuius meminit Plinius libro primo, capite trigeſimoprimo, in deſcriptione inſularum ante Aſiam.
ciſia, mater Memnonis, à quo Suſorum ciues ciſii dicti. Steph.
ciſianthi, populi Scythis Cimmerii vicini, ad oram Oceani Scythici. Plinius libro 13. c. ſexto.
ciſii, vide ciſia.
ciſipades, Africæ propriæ populi. Plin.
ciſon, torrens Galilææ iuxta montem Thabor. Hic è monte Tabirio in mare cadit. Iudic. 4.3.18. Pſal. 82. Lat. durus, aut ſtipula, vel cucumerarium.
ciſoti, populi. lib. 6. cap. 30.
ciſpii, Æthiopiæ populi. Plin.
ciſpius, mons Romæ, Exquilina in regione: de nomine ciſpi hominis dictus. Feſt. Varro li. 1. De ling. Latin. Exquilinus eſt ciſpus mons ſexticeps apud ædem Iunonis Lucinæ.
ciſſa, fluuius Pompi Cappadocis. Ptol. vulgò *Quiſa*. item inſula iuxta Iſtrorum agrum. Plinius.
ciſſa, inſula in regione Mœſiæ. Plinius. lib. 3 cap. vlt. & vrbs in Thraciæ Cherſoneſo.
ciſſanus Cous, fuit gregibus pecuariis ſupra modum diues, de quo extat prouerb. Ciſſanus Cous.
ciſſe, Mauritaniæ Cæſarienſis vrbs. Ptol.
ciſſene, Thraciæ mons. Suid.
ciſſeus, rex Thraciæ, pater Hecubæ. Hinc Hecuba ipſa Ciſſeis appellatur à Virg. 7. Æneid.

--nec face tantum
Ciſſeis prægnans igneis enixa iugales.

ciſſi, populi circa Trapezuntem Cappadociæ. Ptolem. alii Ciſſii. vide Suſæ.
ciſſus mons Macedoniæ, & vrbs Thraciæ. Lycophr. Heſych.
ciſſuſa, fons in quo obſtetri ces Bchum in antem lauerunt. Plut. in Lyſandro.
ciſtena, vrbs Æolidis, inter Ilaricum & Idæũ

ſinũm. Pompon. lib. 1. Pli. lib. 5. cap. 30. Ciſthene ſcribitur. Inſula item & oppidum Lyciæ, Strabo.
ciſtoboci, Daciæ populi. Ptol.
citamum, Armeniæ maioris oppidum. Ptolemæus.
citanos, inſula olim Cycladum clariſſima.
citarii, populi Siciliæ. Plin. lib. tertio, cap. octauo.
citariſta, vel citariſtes, promontorium Narbonenſis prouinciæ, non procul à Maſſilia. Pli. lib. c. 4. Pomp. l. 2.
citariæ, Macedoniæ mons. Ptolem.
cithæron, mons Bœotiæ, Straboni, cuius radicem Aſophus amnis alluit. Seruius credidit alterum eſſe ex iugis Parnaſſi: quod omnium Geographorũ iudicio, ſecus ſe habet. Eſt enim Cithæron mons à Parnaſſo diſcretus, & ab eo plus quàm triginta paſſuũ millibus diſſitus. Hic mons Libero patri ſacer erat: vnde etiam ibi eius Orgia celebrabant. Ouidius. 3. Metamorphoſeos.

Vadit, vbi feſtus facienda ad ſacra Cithæron,
Cantibus, & clara Bacchantum voce ſonabat.

cithariſta, ſiue cithariſtes, promontoriũ Galliæ Narbonenſis, teſtibus Ptolemæo lib. 2. cap. 10. & Antonino, qui in ſuo Itinerario ab hoc promontorio Maſſiliam vſque nauigio triginta millia paſſuum facit.
citium, Cypri inſulæ oppidum. Pli. lib. 5. c. 31. vnde Citicus Zeno.
citorus, mons qui abundat buxis: inde pectẽ Citoriacus, quaſi buxeus dicitur, à Citorio mõte. Ouid. lib. 4. Metamorph.
Sæpe Citoriaco deducit pectine crines. vide Cytorus.
citroe, i. aromatizans, vel fumigans aut colligatio, vel vinculum, ſiue attediatiſcanticum. aut Syriacè, nodus, ciuitas in tribu zabulon, Iud. 1.
cituorum, inſula in Danubio. Ptol.
ciuaron, oppidum proximum Iſariæ flumini Vocontii s populis, montique Cineſio & Allobrogibus in Sabaudia, teſte Planco inter epiſt. familiares Tullii, in illa quæ incipit, Nunquam mehercule, Quibuſdam *Chambery en Sauoye*.
ciuica Pompeianus, conſul, collega L. celoni Commodi anno ab vrbe 888.
ciuilius, ſiue cliuius, Volſcorum imperator à Ceganio victus, anno ab vrbe 312.
ciuilius Tullus, Tribunus militum, anno ab vrbe 548.
ciũs vide Brylium.
cius, fluuius Thraciæ ex pæonibus & Rhodope monte profluens. Eſt & vrbis nomen, quam, vt teſtatur Strab. lib. 12 Demetrius cepit, deditque Pruſiæ zelæ, qui hanc euertit, & Myrleam Pruſiæ vicinam. Is à ruina eas excitans, cium à ſe Pruſidam: Myrleam verò ab vxore Apamiam nominauit.

cizata, caſtellum erat munitiſſimũ, iacui nomine Stiphana, in Phazemonetica regione adiacens, quod nunc deſertum eſt, vt Strab. docet lib. 12.

cixicus. vide Cyzicus.

cizia, Thraciæ vrbs, Sozom. lib. 6 cap. 15.

C L

cladeus, Ælidis fluuius, Pauſan.

clæon, fons in Phrygia Plin. li 31. c. 2. dictus eſt à fletu, vt fons alter illi vicinus Gelon à ridẽdo.

clamouenta, Angliæ oppidum. Anton.

clagefurtium, carinthiæ ſeu potius carnithiæ, regionis Sclauonicæ vrbs, cuius ciues (vt quidã dixêre) furibus ſunt inexorabiles. Leuis enim ſuſpitio grauiſſimè nocet huic, qui rem furto parare putatur: nam inauditus rapitur ad crucis ſupplicium, nec defenſioni aut purgationi locus datur. Poſt diem tertium ſupplicij de mortuo iudicant: quem ſi inſontem fuiſſe cognouerint, ſplendidè ſepeliunt: ſi verò ſontem & reum, pendere ſinunt.

clampetiæ, locus Italiæ, in Brutiis, Plin. lib. 3. cap. 5.

clanes, fluuius à Vindelicis ortum habens à quibus per valles excurrit & in Iſtri alueum intrat. Huius meminit Strab. lib. 4. Lazio *Glan.*

clanius, qui & clanis, fluuius campaniæ prope Neapolim iuxta Acerras vrbem, à κλάνιν quod eſt viola, qua illius ripæ abundare dicũtur: vel vt Macrobius exiſtimat, à clanio gigante. Ab eo piſcis clanius, qui & Silurus vocatur. Virg. lib. 2. Georg.

Et vacuis Clanius non æquus Acerris.

clanius, vel clanis, Etruriæ fluuius. Plin. hodie *Chiana.*

clanos, maris Ægei inſula. Mela.

clanum, vrbs inter Agedicum & Auguſtobonam. Anton.

clariæ, populi Thraciæ. Plin. lib. 4.

clarium, Plin. lib. 2. Vide claros

clarius, cypri fluuius, Plutarch. in Solone.

clarius, eſt mons colophoniæ, in quo colitur Apollo, & ab eo clarius appellatur.

claros, ſiue clarium, Ioniæ ciuitas, Apollinis oraculo nobilis, iuxta Colophonem. Hanc manto Tireſiæ filia condidit fugiens Thebanorum victores Epigonos. Quæ cùm patriæ cladem lugeret, & ſuam, manantibus vbertim lacrymis, fontem fecit: vnde claros ἀπὸ τοῦ κλαίειν locus appellatus. Nearchus verò author eſt, inde vrbi huic nomen factum quod Apollini ſorte obtigit. Nam ſortem κλῆρον Græci nominant. Hinc Apollo Clarius dictus eſt, qui illic & fanum habuit in quo reſponſa epota aqua, edebãtur, breuiore tamen vita bibentium. Ouid. de Arte.

clarus, inſula in mari Myrtoo, & ipſa Apollini ſacra: de qua nonnulli intelligunt illud Ouidij 1. Metamorph.

--mihi Delphica tellus

Et Claros & Tenedos, Pataræaq; regia ſeruit.

claſience oppidum, à Smaragdo captum, anno ab vrbe 13·.

claſſis oppidi meminit, prope Rauennam, Æl. Spartian. in Didii Iuliani vita hodie eius nihil extare præter monaſterium D. Apollinari dicatum, Hieron, Rubeus, & Leander auctores ſunt.

claſſitæ, Aſſyriæ populi circa Lycum fluuium, Ptol.

claſſius, Galliæ Narbonenſis amnis. Sext. Auienus.

claſtidium, oppidum eſt Italiæ, ſupra Placentiam ad cothitæ confiniũ, cuius meminit. Strab. lib. 5. hodie *Chieſtegio*, Leandro.

claterna, Ptolemæo, Plinio & Straboni. Italię vrbs in Gallia Togata. Quaderna nominat Leander. Glacerima & Glacerina habet hoc loco Antoninus, vt placet Simlero.

claterna, Pomponio oppidum eſt in Dauniis. Hoc fortè Cliternum Ptolemæi eſt.

clatérna, oppidum in Piceni littore. Pomponius lib. 2.

clatos, vrbs Cretæ mediterranea. Plin.

clauda, inſula ſpectans Cretam inter meridiẽ & occidentem. Act. 27.

claudi, Numidiæ locus. Anton.

claudia, Noricorum oppidum. Plinius libro 4. cap. 14. Ptolem. Claudinium vocat.

claudia, virgo Veſtalis, quæ cùm in ſuſpicionem ſtupri veniſſet, & ſimulachrum matris Ideæ in vado Tyberis hæreret, ad comprobandã pudicitiam ſuam, fertur cingulo duxiſſe nauẽ, quam multa hominum millia trahere nequiuerant. Valer. Plutarch.

claudiæ aquæ, fontes duo ſunt in vrbe, quorũ alter Cæruleus, alter Curtius & Albudinus dicitur. Sueton. in Claudio.

claudia gens Romæ patricia à Sabinis venit, cognomina ſibi Neronis & Druſi vſurpauit, quòd Nero lingua Sabina, vir ſtrenuus & fortis dicatur: Druſi verò, à Claudio Druſo qui hoſtiũ ducẽ Gallorum Druſo cominus trucidato, ſibi ac poſteris, nomen indidit, Tranquillus. Fuit & altera plebeia.

claudianus, poëta inſignis, Theodoſii & Honorii temporibus floruit, patriâ Alexandrinus. Quidam Florentinum faciunt, ſed falsò: ingenio excellenti fuit, maximéque apto ad carmen componendum. Nam & adſurgit fœliciter, variiſque figuris ac ſententiis mirificè delectat, huius meminit Suidas.

claudianus Cæſar, qui interfecto Caligula ſucceſſit imperio: vir inauditæ crudelitatis, vt ſcribit Suet. in Claudio.

claudiana tonitrua dicebantur, quæ Claudius Pulcher inſtituit, vt ludis factis poſt ſcenam coniectus lapidum ita fieret in circumactum pyleum, vt veri tonitrui ſpeciem repræſentaret.

Claudias, Lauinianenſis præfecturæ vrbs in Aſia minori. Ptol.

Claudiomerium, Artabrorum vrbs in Hiſpania, Ptol.

claudiópolis, Cappadociæ vrbs. Plin. lib. 5. cap. 24.

claudiopolis. Sambuco eſt, Daciæ vrbs. hodie incolis Coloſuuar, & Germanis Clauſuburg dicta.

claudiuium, vide Claudia

claudium, vrbs Italiæ: Gentile, Claudinus. Steph.

claudius, mons Pannoniæ. Plinius.

Ap. Claudianus Regilianus, decemuir, legibus ſcribendis ſumma inter collegas authoritate: poſtremò ob Virginiæ iudicium in carcerem coniectus, ſibi manus attulit. Liu.

Ap. Claudius cęcus, extrema ſenectute in curiam delatus, ſenatum iam inclinatum, à Pyrrhi pace reuocauit. Ab hoc Appia via dicta eſt, quam Brunduſium vſque lapidibus ſtrauit. Liu. lib. 9. & aquam Appiam in vrbem duxit, Pyrrhúmque in vrbem non eſſe recipiendum ſua ſententia obtinuit.

claudius Nero, & Claudius Pulcher, fratres, cæci filij, Tranquillus & Liuius libro decimonono.

claudius Sulpitius Longus, conſul, collega Q. Ælij Cæritani, anno ab vrbe 431.

claudius Pontius, Samnitum imperator, Romanos apud Claudium ſub iugum miſit. Liu. li. 8. Decad. 1.

claudius Fabius, dictator, anno ab vrb. cond. 439.

Claudius Petilius dictator, anno ab vrbe cond. 442.

Claudius, cognomento Caudex, à nauium caudicibus ſic dictus. Is Carthaginenſes Meſſana expulit, Hieronem prælio victum ad Syracuſas in deditionem accepit.

claudius Centianus, quem nonnulli centimalum, alij centimanum minus rectè ſcribunt. Is librum in iure ciuili tertium à P. Papyrio ſcripſit, & r literam introduxit, priùs quàm Fuſij, qui deinde Furii dicerentur: Valerius.

claudius, qui antè Clauſus dictus. Vide Clauſus.

claudius Nero conſul, Liuii Salinatoris collega, qui aduenientem ex Hiſpania cum auxilio Aſdrubalem interfecit. Liu.

App. Claudius, orator. Cic in Bruto.

claudius Nero, Tiberii principis pater, Quęſtor C. Cæſaris in bello Alexandrino, & deinde Pontifex Maxim. in P. Scipionis locum ſuffectus.

claudius Tiberius Nero Cæſar III. Romanorum Imperator, Octauii Cęſaris priuignus, gener, & adoptione filius Suet.

Claudius, Roman. Imperator, Britanniam inſulam in deditionem accepit, & Orchades inſulas Romano adiecit imperio. Poſtmodum ab Agrippina vxore veneno ſublatus eſt, vt Nero filius imperio potiri poſſet.

claudius Domitius Nero, Romanorum Imperatorum nequiſſimus. Vide Nero.

claudius Romanorum Imperator, qui Gothos Illyricum vaſtantes bello adortus, incredibili clade ſuperauit. Sed cum duobus ferè annis imperaſſet, apud Smyrnam morbo interiit.

Claudius Pompeianus, conſul collega Seueri, anno ab vrbe 625.

claudius Venatus, vel Renatus vir doctiſſimus Alexandrià conſiliis anno ab vrbe 976.

Claudus, Ptolemæo Cretici maris inſula, Gozo, Germ. Mercatori eſt, cui etiam Gaudos Melæ eſt: hoc in tractu Plinio quoque Gaudos inſula eſt, cuius ſitus cum Ptolemæi (etſi Villanouanus in ſuo Ptolemæo, & Q. Heduus in ſua Melita, eandem faciant) nonnihil differre videtur. Plinius enim Gaudos contra Hierapytnam. Ptolemæus Claudum contra Criumetopon deſcribit Καύγω etiam Suidæ, inſula eſt vicina Cretæ, vbi maximi Onagri naſcuntur.

Caluena, Heluetiæ oppidum ad Larium lacum. Anton. *Cleuen*, incolis: *Chiauenna* Italis dicitur.

Clauetinatii, Vindeliciæ ſunt populi apud Strabonem. Eoſdem eſſe cum Catenatibus Plinii ſcribit Simlerus, eſſéque eos qui vtrimque ad Ænum habitant, ſupra eum lacum, vbi Danubium ingreditur.

clauſentum, Angliæ oppidum. Anton. Nunc *Southanton*, camdeno.

clauſus, rex Sabinorum, Turno aduerſus Æneam ſuppetias tulit Ab hoc Appius ille claudius originem traxit, qui paucis poſt exactos reges annis cum quinque millibus Clientum ſe Romam contulit, vrbíſque partem habitandam accepit, claudiámque familiam propagauit. Virg. 7. Æneid.

Ecce Sabinorum priſco de ſanguine magnum
Agmen agens Clauſus, magniſque ipſe agminis inſtar
Claudiana nunc à quo diffunditur, & tribus, & gens,

Clazómenæ, vrbs Ioniæ Aſiaticæ, quam condidit Paralus, patria Anaxagorę. Hæc priùs Gryna nominabatur vicina Colophoni: vnde & Apollo Grynæus dictus eſt apud Virgilium, quoniam ibi eſſet eius oraculum.

clazomenia ínſula, quæ Marathuſa dicitur, à qua clazomenii, quos in Mœonia ſitos eſſe conſtat: hinc adiectiuum, clazomenius, nia, nium, vt clazomenia vina, quæ olim apud Romanos in pretio fuerunt. Vide Marathuſa.

cleandria, Troadis locus, vnde Rhodius amnis fluit. Strabo.

Cleander, nomen eſt vatis Arcadici apud Herodotum.

Cleanis, fluuius Italiæ eſt, poſtea Eris vocatus: labitúrque ſupernè de Apenninis collibus, & agro Veſtiua. Strab. lib. 5. Iſacius in Lycoph.

Cleanthes, philoſophus Stoicus, Cratetis primùm diſcipulus, Zenonis Citienſis ſucceſſor. Hic Phaniæ ſij filius, egregius pugil, cum Athenas veniſſet, Zenoni adhærens generosè philoſophatus eſt, & in iiſdem permanſit dogmatibus: ea fuit in tolerandis laboribus & perferendis alacritate, vt alter Hercules dictus ſit. Nam quum non haberet vnde ſe alere poſſet, noctu quidem in horas aquam hauriebat, per diem verò in ſermonibus excitabatur, vnde Phreantes appellatus eſt quaſi puteo hauriens. Tradunt illum, quæ a Zenone audierat, oſſibus boum & teſtis fictilibus perſcribere ſolitū, cùm pecunia non ſuppeteret ad chartas emendas.

Cleanthis, mulieris nomen. Suidas.

Clearchus, Solenſis ſenior, ſcripſit de varia hiſtor.

Clearchus iunior, Pōticus, Athenas profectus, vt operam daret Platoni, in ſomniis admonitus, à ſtadiis literarum receſſit. Suidas,

Clearchus, dux Lacedæmoniorum, dictitabat. Imperatorem plus quam hoſtem metui oportere: ſignificans eos qui in prælio mortē expaueſcerent, certum ſibi, ſi deſeruiſſent, expectare debere ſupplicium. Fronti. lib. 4.

Clearchus, conſul, collega Richomeri, anno ab vrbe 1137.

Clearthus, Marmaricæ paſus. Ptol.

Cleempus, medicus fuit, cui Pythagoræ liber de magicis herbis à nonnullis adſcribitur.

Clemens hiſtoricus, ſcripſit de regibus & imperatoribus Romanis, ad Hieronymum de figuris Iſocratis. Suidas.

Clemens, Alexandrinus, præſul, Pantheni diſcipulus, Origenis præceptor, floruit ſub Seuero & Antonino principibus. Scripſit opera erudiſſima Pædagogū ſtromata, ſeu Centones Theol. Hieronymus & Euſebius, lib. 6

Clemens, Romanorum tertius epiſcopus, auditor diui Petri, D. Dionyſium Areopagitam miſit Pariſios. Nich. lib. 2. cap. 20.

Clemens II. Pontifex 150. anno ſalutis 1048.

Clemens III. Pontifex 175. anno Salutis 1118

Clemens IIII. Pontifex 184. anno ſalutis 1264.

Clemens V. Pontifex 196. anno ſalutis 1306.

Clemens VI Pontifex 198 anno ſalutis 1342.

Clemens VII. Pontifex 220. anno Salutis 1523.

Clemens, conſul, collega Tertulij, anno ab vrbe 947.

Clementinus, conſul, collega Agricolæ, anno ab vrbe 982.

Clementinus, conſul, collega Probi, anno ab vrbe 1267.

Cleobis, Argiæ ſacerdotis filius, de quo ſic Cicero in Tuſcul. quæſtionibus: Primum, inquit, Argiæ ſacerdotis Cleobis & Biton filij prædicantur. Nota fabula eſt. Cum enim illā ad ſolenne ſtatutum ſacrificium curru vehi Dea iuſſiſſet ſatis longe ab oppido ad fanum, morarentúrq; iumenta: tunc iuuenes ij quos modò nominaui, veſte poſita, corpora oleo perunxerūt, & ad iugum acceſſerunt. Ita ſacerdos aduecta in fanum, quum currus eſſet ductus a filiis, precata à Dea dicitur, vt illis præmium daret pro pietate, quod maximum homini dari poſſit a Deo. Pòſt epulatos cum matre adoleſcentes ſomno ſe dediſſe, mane inuentos mortuos. Hæc Cic.

Cleobulus, Euagoræ filius, Lindius, vnus e ſeptem Græciæ ſapientibus, robore & pulchritudine corporis eximius, è Lindo Ægyptum philoſophandi gratia, petiiſſe fertur, extat eius ad Solonem epiſtola.

Cleobulina, Cleobuli filia, hexametris ænigmata quædam perſcripſit: quorum vnum de anno, ſic Latinè redditum eſt.

Eſt vnus genitor, nati bona pignora bis ſex,
Triginta cuius natæ, ſed diſpare forma.
Hæ niueæ aſpectu, nigræque coloribus illæ:
Atque immortales omnes moriuntur ad vnam

Diogenes, Laertius, & Suidas.

Cleocritus, apud comicos taxatur, vt mulieroſus & cinœdus & obſcurus, Cybeles filius. Nā in myſteriis Rheæ molles tantum interſunt. Suidas. vide Eraſ. in adagiis.

Cleódamas, Thaſius, philoſophus, Platonis tempore in Geometria floruit.

Cleódamas, Achenus (Ache autem ciuitas eſt Theſſaliæ) ſcripſit de cura equorum. Stephanus.

Cleodora, Nymphæ nomen, matris Parnaſſi, à quo Parnaſſus mons nomen accepit. Cæl. libro 26. cap. 19. quæ duos habuit patres. Pauſ. libro 10.

Cleogenes, Sileni filius, eques inſignis. Pauſanias.

Cleomachus, Magneſius pugil, qui cinedi cuiuſdam & ancillæ amore captus, quæ à cinedo alebatur, cinædorum & orationes & mores eſt imitatus, Strab.

Cleombrotus, Pauſaniæ filius, Lacedæmoniorum dux, qui timens ne videretur cum Epaminunda hoſte ſentire, temerè cum eo pugnauit, ſéque & patriam in præceps dedit: nam ex vulnere occubuit, & exercitus deletus eſt.

Cleombrotus, adoleſcens Ambraciota, qui, quū ei nihil accidiſſet aduerſi, è muro ſe in mare abiecit, lecto Platonis lib. de animorum immortalitate. Cic. in Tuſ. Gre. Naz. in Iābis de virt.

Cleomedes, Aſtypalæenſis, de quo portentoſa quædam memorantur. Hic robore ac magnitudine eximia, quum circum Epidaurium pugil interfeciſſet, victoriæ præmii fraudatus præ dolore in furorem incidit, atque ex Olympia Aſtypalæam reuerſus, cum ibi multa te

merè ac violenter feciſſet, poſtremò ludum puerorum ingreſſus, apprehenſam manu columnam quę tectum ſuſtentabat, concutiens mediam fregiſſe, ac tectum deieciſſe dicitur. Interfectis autem pueris, quum quęreretur ad ſuppliciū, in ſepulchrum magnum ſe conieciſſe, & clauſus intus iniectum operculum tanta vi tenuiſſe, vt ne à multis quidem ſimul adnitentibus, vllo modo euelli poſſet. Conciſo igitur circa loco, neque viuum hominem, neque mortuum eſſe compertum ferunt. Qua re miſſis Delphos legatis reſpondiſſe Pythium, Vltimus heroum Cleomedes Aſtypalæus. Suidas & Plutarchus.

Cleomedes, Gręcus author qui ſcripſit de circulis cœleſtibus, quod opus Græce & Lat. Burdegalis pridem editum eſt ex interpretatione C. V. Rob. Balforii, à quo ſecunda editio adornatur cū luculentioribus cōmentariis & Pediaſimi Græci Mathemat. accurata explanatione ex Fed. Morel. Prof. R. Bibliotheca, & verſione Rom. elegans admodum adhuc extat. Suidas.

cleomenes, Lacedæmoniorum dux ab Antigone rege prælio victus, ad Ptolemæum ſe recepit, benignéque primùm exceptus mox Nicagoræ cuiuſdam calumnia apud regē ſuſpectus, cuſtodiæ cum aliis quibuſdam traditus, cum illis mutuis vulneribus petiit. Pòſt mortuus à Ptolemæo pelle nudatus, crucíque adfixus eſt. Plutar.

cleomenes Siculus, c. Verris nequitiæ adminiſter. cicero 7. Verr.

cleon, dux Athenienſium, in reipublicæ adminiſtratione aduerſari ſolitus Niciæ Nicerati filio, miſſus denique in Thraciam cum exercitu, multas vrbes cepit. Eum inſectatur Ariſtophanes in comœdia, quæ inſcribitur, Equites.

cleon, Meſſeniorum dux. Pauſ. li. 4.

cleon, ſtatuarius nobilis. Pauſan.

cleon, Thetidis ſacerdos. Pauſan.

cleō poeta Argonautica ſcripſit, à quo argumentum Apollonius Rhodius mutuatus eſt, vt eius enarrator ſcribit.

cleon Halicarnaſſeus, orator, Lyſandro Lacedæmonio orationem compoſuit. Suidas Plut.

cleone, vrbs Athi montis. Thucyd. lib. 4. Stra. Plin. Herodot. Inter Athon & Pallenem Pomp. Melæ. Eſt etiam Achaiæ in Peloponneſo oppidum. Plin. Locus item iuxta Nemeam, vbi verſabatur leo, quem Hercules ſuſtulit. Suidas. Et Arcadiæ. Plinius.

cleonæ, oppidum mediocre in via, quæ ab Argis Corinthū ducit: Argis quidem, ſtadiis 120. à Corintho verò 80 diſtans. Ouid. 6. Metam.

-- Humileſq; Cleonæ.

Inter Cleonas & Philuntem Nemæa ſylua conſurgit, in qua Hercules miræ magnitudinis leonem interfecit, qui à loco dictus eſt Cleoneus. Luc. lib. 5.

Hic Cleonæi proiecit terga leonis.

Cleonidas, vir Thebanus.

cleonymus, id eſt, deſertor ordinis, & qui abiecto clypeo fugit, dictus eſt. Vide prouerbium, *Cleonymo timidior.* Hunc inſectatur vt timidum & fugacem, Ariſtophanes in Nubibus.

cleonymus, vnus ex imperatoribus externis, quos ſibi accerſierunt Tarentini. Strab. lib. 6.

cleopatra, Ægypti regina, Ptolemæi Auletæ filia, ſoror & vxor Ptolemæi vltimi, mulier impudiciſſima, à Iul. Cæſare primùm adamata, cui filium Cæſarionem peperit, deinde ab Antonio iuſtæ vxoris loco habita. Quod cùm ægrè ferret Auguſtus, cuius ſororem Antonius vxorem duxerat, bellóque inter eos exorto, Antonium ſuperatum inſecutus, ad necem ſpontaneam compulit: eius exemplum imitata Cleopatra, ne viua in hoſtis poteſtatem veniret, & per ludibrium in triumpho circunduceretur, aſpidibus corpori admotis, extremum vitæ diem clauſit. Statius lib. 3. Syluarum,

Actias Auſonias fugit Cleopatra catenas.

Cleopatris, oppidum eſt in Ægypto, antiquæ Nili foſſæ proximum, iuxta quod Gallus Cæſaris legatus pergens in Arabiam octoginta biremes ædificauit, & triremes & phaſelos. Strab. li. 16.

cleopatrus, præfecti nomen apud Corinthios. Plutarchus in Arato.

cleophanes, orator ex Myrlea. Stra. li. 12.

cleophantus, Themiſtoclis filius, quem pater in equeſtri facultate tā ſtrenuū effecit, vt equis rectus inſiſteret, rectúſque ex equo iacularetur. Plato in Memnone, & Cæl. lib. 4. ca. 13.

cleophantus, medicus. Pli li. 24 cap. 16.

cleophantus, pictor Corinthius. Plin. lib. 35. cap. 3. hic apud Plinium vini rationem illuſtrauit, primúſque ſemen paſtinacæ erraticæ dyſentericis prodeſſe expertus eſt.

cleophas, Chriſti diſcipulus, qui proficiſcens in Emaunta, Chriſtum alloquebatur in itinere. Luc. 24. & Ioan. 19.

cleophon, poëta tragicus Athenienſis. Suid.

cleophylatius, epiſcopus, cum Stephano ab Adriano Rom. Pontifice ad Carolū miſſus Gernorum Francorumq; epiſcoporum ſynodū cōgregauit. In qua hæreſin Felicis & Synodum de imaginibus deponendis, quam Græci vij. dicebāt, damnauerunt. Blond. li. 1. decad. 2.

cleopompus Athenienſis, Thronium cepit, Locros vicit, Æginetas ſuis è ſedib. eiecit. Thucyd. plutarch. in Peri.

cleoſtratus, Ephebus ille fuit cui ſors obtigit, vt draconi apud Theſpienſes ſæuienti immolaretur: cui⁹ vicē dolens Meneſtratus, thoracena̅eo indutus, in draconē dimicaturus prodiit in medium, ac belluam interfecit: ſicque & cleoſtratum & ciuitatem liberauit.

cleops, Ægypti rex, qui templa omnia obſerauit, ne populus diis ſacrificaret Herod.

cleoſtratus, antiquiſſimus philoſophus, primus ſcripſit de ſignis cæleſtibus, atque in primis de ſignis Arietis & Sagittarij Pli. li. 2. ca. 8.

cleoxenus & Democritus hiſtoriam de reb.

Perſicis ſcribere aggreſſi, quam inchoatā ſe in hiſtoriis fatetur abſoluiſſe Polybius Megalopolitanus. Suidas.

clephis, Longobardorum rex, truculentiſſimus. Imolam ædificauit, à ſuis interfectus eſt. Blon. Pompon.

clepidiana, Sarmatiæ Europææ vrbs. Ptol.

clepſydra, nomen fontis in arce Meſſaniorum, in Arſionem alterum fontem influens.

Clepſydra, fons etiam Athenis, in arce, ita dictus, quod flare incipientibus Eteſiis, abundet, iis denique deſinentibus, exareſcat. Vide Cæl. Rhodig. lib. 18. cap. 39

cleri, Atticæ populi, Diodor. lib. 13.

cleſides, pictor nobilis, qui reginæ Stratonices iniuriā à qua nullo honore fuerat exceptus, depinxit, voluptatémque eius cum piſcatore quem amare credebatur,

Cleta, Chionæ regionis Italiæ locus. Lycophron. *Petramala* hodie Gab. Barrio.

clethabeni, Arabię felicis populi. Dionyſ.

clethatro, Arabiæ Petreæ oppidum. Ptol.

clethus, vxorem habuit Pallenem Sithonis filiam, quæ Thraciæ vrbi nomen dedit. Steph.

Clevm, Angliæ vrbs, Anton. *Gloucceſter*, Camdeno.

Clezus, locus, mons & fluuius Lydiæ, Nicandro.

Clibanus, mons eſt in extremis Italiæ finibus non procul à Lacinio promontorio. Plin. lib. 3. cap. 10

Clibanus oppidum Iſauricæ quod eſt Aſiæ, regio inter Pamphyliam & Ciliciam ſita, Plin. lib. 5. cap. 27.

clidemus, ſcriptor antiquiſſimus fuit, cuius opus de Plantis ſæpe citatur à Theophraſto. Scripſit & Protogoniam quæ citatur ab Athenæo.

clides, quatuor Inſulæ ſunt ante Aſiam ex aduerſo Syriæ, non procul ab Eleuſa inſula ſitæ, quarum meminit Pli. li. 5. cap. 31. Ptol.

clidichus, Æſimedæ filius, XVI. Athenienſium princeps annis 10. Sigon.

climactus Thurius, ante alios ſcripſit de decem elementis & pronunciatis [ſic κατηγορικὰ ἀξιώματα à Græcis dicuntur] cæteriſque eiuſmodi

climax, Straboni lib. 14. mons Pamphilio pelago adiacens: is tranſitum arctum in littore relinquit, qui mari tranquillo nudatur, adeò vt iter facientibus peruius ſit, pelago autem affluente, vndis contegatur. Tranſitus per montem tum arduus eſt, tum etiam prolixus: quapropter in tranquillitatibus littore vtuntur.

Climax, Galatiæ vicus maritimus, & Arabiæ felicis mons. Ptol. Item mons circa Byblum in Phœnicia, Strabo. lib. 16. E[illegible] qui Ægypto inferiori à meridie eſt. Oroſ. [illegible] Ptolemæum: eſt etiam Libyæ nomi vicus.

Clunbertum, Galliæ vrbs inter Aginum &

Lugdunum. Anton.

Clinias muſicus, & philoſophus ſectæ Pithagoreæ, ſi quando ad iram prouocaretur, ſumpta ſtatim cythara, motus animi leniebat. Ælyanus de varia hiſt.

Chio, vna Muſarum ex nouem, apud Heſiodum Theog. ἀπὸ τοῦ κλέους, id eſt, à gloria, quòd poetis gloria ex carmine naſcatur. Alii ἀπὸ τοῦ κλέειν, hoc eſt, à celebrando dictam putant, propterea, quòd hiſtoriæ inuentrix eſſe putetur, cuius proprium eſt virorum fortium laudes celebrare, eorúmq; geſta ad poſteritatem tranſmittere. Virg. de Nouem Muſis,

Clio geſta canens tranſactis tempora reddit.

Clipea, vrbs Africæ minoris, aliis dicta Cluper & Clypea. Ptolem.

Cliſthenes ciuis Athenienſis, cum Iſagora de principatu contendere cœpit anno primo 66. Olympiadis. Cliſthenes populo in decem tribus diuiſo, & conſtituta repub. Iſagoram vrbe expulit. Ab eodem Demarchi, Pylarchi, Apodectæ, & Oſtraciſmus eſt inſtitutus, primúſque eo exilii genere (vt quidam volunt) mulctatus Iſagoras: inde à Cleomene Spartæ rege reducitur, Cliſthene & reliquis ſociis vrbe eiectis. Poſt autem Cleomene ex arce, quam cum Iſagora occuparat, ab Athenienſibus deiecto, Cliſthenes reſtituitur. Plutarch.

Clitárchus hiſtoricus, & Alexandri comes fuit in expeditionibus, & eius res geſtas ſcripſit: cuius in hiſtoria ingenium probatur, fides infamatur, vt ſcribit Quintil. Huius meminit & Plin. lib. 4 cap 5.

clitæ, Bithyniæ vrbs mediterranea, Ptolemæo. Cilicum natio, Tacit. Annal. lib. 12. Et locus circa Atho montem. Liu.

cliterum, Arcadiæ vrbs. Phauorin.

Clitéria, Italiæ oppidum ad montem Garganum, Pompo. lib. 2. Ptolem. Cliternum: vulgò *Celano*.

Clitermini, Italiæ populi in ora Æquiculanorum, Plin. l 3. ca. 12. in deſcriptione regionis quartæ Italiæ.

Clitis, fluuius Galliæ, Sidonio. Clenus à Greg. Turonenſi dictus. Eſt in Pictauis, & vulgò, L. *Clain* dicitur.

clitus. Vide CLETVS.

Clitomachus, carthaginenſis philoſophus Athenas conceſſit ad capiendum ingenii cultum, quadraginta natus annos, audiuitque carneadem: breui quoque tempore adeò profecit, vt quadraginta volumina ſcripſerit, ſucceſſeritque carneadis ſcholæ. Suidas.

clitomachus athleta, Pancratiaſtes nobilis, Sui. pudicitia tanta fuiſſe dicitur, vt canes ſi fortè coeuntes vidiſſet, ſtatim vultum auerteret: in conuiuio ſi quis ſermo laſciuus incideret, ſtatim ſurgens abiret: Ælianus de varia hiſtoria.

cliton, Arcadiæ fluuius. Heſych.

clitor, oris, oppidum Mediterraneū Arcadiæ

a quo vicinus fons clitorius appellatur, ei qui guſtauerit, vini faſtidium inducens. Ouid. 15. Metam.

Clitorio quicumque ſitim de fonte leuauit,
Vina fugit, gaudetque meris abſtemius vndis.

Clitumnus, agri Faliſci fluuius, cuius aquę potæ candidos faciunt boues. Plin. lib. 2. cap. 3. Virgil. 2. Georg.

Hinc albi Clitumne greges, & maxima taurus
Victima.

Silius lib. 11.

Et lauat ingentem perfundens flumine ſacro
Clitumnus taurum.

Clitus, Mantij filius, ab Europa raptus, nunquam poſtea apparuit.

Clitus, inter præcipuos Alex. Maced. familiares eidémque clariſſimus, tum quod filius eſſet nutricis ipſius, tum quod ab illo in vitæ diſcrimine fuiſſet ſeruatus. Hunc tamen in conuiuio quodam liberiùs in Perſicos mores inuectum, rex iam tumulentus ſpiculo traiecit. Cuius facti cum poſtride tanta cepit pœnitentia, diſcuſſa iam ebrietate, vt totum triduum cibo abſtinuerit, decreueritque omnino inedia ſibi necem conſciſcere, ac amicum optimè de ſe meritum ad inferos perſequi. Tandem ægrè admiſſa amicorum conſolatióne, ſumptuoſiſſimo eum funere ſepeliuit. Plut. in vita Alex.

Cliuia, vrbs & Metropolis Germaniæ inferioris: eius regionis quæ ab ea nomen accepit: vulgò *Cleue* dici putant.

Cliuilius. Vide ciuilius.

Cloacina, Dea quæ cloacis præerat: eam in cloaca repertam conſecrarat Tatius.

Cloanthus, vir Troianus, Æneæ comes.

Clodia, Romana, copioſa & locuples fœmina, de qua Cicero ad Att. li. 13.

Clodia foſſa, Venetorum hodie ditionis oppidum, in Hadriatici maris littore, quod *Chioggia* Blondo & Leandro dicitur.

Clodia via, inter Lucam & Romam. Anton.

Clodiana, Macedoniæ oppidum, circa Dyrrachium inter Apolloniam & Scampin. Anton.

Clodianus, Hiſpaniæ Tarraconenſis fluuius. Ptol. & Mela. *Fluuian* hodie Varrerio.

Clodii forum; Italiæ oppidum in octaua regione. Pli. lib. 3. ca. 15.

Clodiorum familia, à Clodio Aeneæ ſocio dicta. Feſtus: verius tamen eſt clodios, qui & claudii dicuntur, à Sabinis ortum traxiſſe, nomíniſque originem cepiſſe ab Appio illo clauſo, qui primus ex ea familia cum quinq; clientum millibus ſe Romam contulit.

P. Clodius, inimicus Ciceronis, quem vt pellere vrbe poſſet, plebeio ſe homini adoptandum dedit: mœchus fuit notiſſimus, deprehenſus in ſacris Bonæ deæ muliebri veſte veſtitus. Cicero ad Atticum lib. 1 poſtea à Milone interfectus.

Clodius Pulcher, orator Romæ, inter patronos ſimul cum Cicerone in cauſa Scauri. Pædianus.

Clodii cuiuſdam meminit Plutarchus in Numa, qui temporum argumentum ſcribit.

Sextus Clodius, rhetor è Sicilia, Latinæ Græcæque eloquentiæ profeſſor, malè oculatus, familiaris, ac præceptor Marci Antonii Triumuiri, cuius meminit Cicero in Philippic. & Tranquillus.

Clodius Quirinalis, Arelatenſis, rhetor Romæ docuit circa Neronis tempora.

Clodius Albinus, dux exercitus in Gallia, poſt mortem Pertinacis principis ab exercitu imperator ſalutatus, perditæ gulæ fuiſſe traditur. Herodian.

Clodius, Francorum rex, anno ſalutis 402.

Clodius Albinus, conſul, collega Aemiliani, anno ab vrbe 957.

Clodomir, clodouei filius, Aurelianenſis princeps, anno 516.

Clodomirus, Baſami filius, Sicambrorum rex.

Clodomirus, Clodouei primi filius, Sigiſmũdum filium Gundebaldi regis Burgundiæ, bello captum vnà cum liberis & vxore in puteum iecit.

Clodoueus, Francorum rex, anno ſalutis 487 Hic Alaricum Viſigotthorum regem, qui apud Pictauos regnabat, & Apollinarem Aruernorũ præfectum vicit, cæcidítque. Æmil. Voto facto Alemanos ſubegit, parta victoria, an. xxv. regni à Remigio Rhemenſi epiſcopo cum Francis omnibus baptizatus eſt. Blond. Æmil lib. 1.

Clodoueus, alter Francorum rex, anno ſalutis 654.

Clodouêus, Theodorici filius, Frãcorum rex, anno ſalutis 957.

Clœlia gens, Patricia, à clœlia Æneæ comite ſic dicta. Author Feſtus & Dionyſius li. 2. fuit cum magiſtratibus annis plus minus LXIII.

Clœlia, nobilis virgo Romana, quæ cum aliis virginibus Porſenæ Hetruſcorũ regi obſes data, deceptis cuſtodibus, incolumis ad ſuos per Tyberim tranauit. Quamobrem Romani nouã in fœmina virtutem nouo honoris genere ornandam rati, ſtatuam ei equeſtrem in ſumma Sacra via poſuerunt. Liuius lib. 1. & 2. primæ decadis ab vrbe cond.

Clógio, vel cliodio, Franci filius, Francorum rex, anno ſalutis 451.

Clónas, Elegicus poeta fuit, & epicus, qui tibicinas & concentus conſtituiſſe memoratur primus, ſicuti Terpander citharœdicas leges primus omnium peruestigaſſe narratur. cæl. antiq. lect. lib. 9. cap. 3.

Clónia, Libyæ interioris lacus. Ptol.

Clonius, vnus è quinque ducibus Bœotorum, qui cum 50. nauibus ad Troiam nauigauerunt. Hom. lib. Iliad. 2.

Cloſter, fuſos in lanificio reperit. Vide in dictione Arachne.

clota, æſtuarium Britannici maris apud Ptol. Glota Tacito ſcribitur.

clotárius, Clodouei filius, primò Sueſſionum princeps, poſtea ſolus Francorum rex, anno ſalutis 564.

clotarius II. Gallorum rex, anno ſalutis 597.

clotarius III Clodouei filius, Gallorum rex anno ſalutis 66.9.

clotarius IIII. Francorum rex, regnauit annis XI. anno ſalutis 721.

clotho, vna Parcarum, quas Heſido. in Theogonia Iouis & Themidos filias facit, humanæ vitæ ſtamina diſpenſantes. Dicta Clotho, ἀπὸ τοῦ κλώθειν, quod voluere, ſeu nere ſignificat. Fingunt enim poetæ hanc colum geſtare, & nendo humanæ vitæ terminum præſcribere.

cluaca, Mediæ vrbs. Ptol.

cluana, vrbs in ora Piceni. Plin.

cluéntius, ciuis Rom. ex municipio Latino, accuſatus, opibus matris Saſſiæ, quòd Oppianicum vitricum interfeciſſet, defenſus fuit à Cicerone, cuius adhuc extat longè optima oratio pro Cluentio.

cluacina, Venus dicta eſt, à cluendo, id eſt, pugnando, cuius ſimulachrum poſitum fuit in eo loco, vbi pax inter Sabinos & Romanos, cùm propter raptas pugnarent, facta eſt.

clunia, oppidum Hiſpaniæ, celtiberiæ finis. Plin. lib. 3. cap. 3 Cluſio *- ornna*, alii *Cruna*.

cluníenſis, Hiſpaniæ conuentus: ſunt enim ſeptem [inquit Plin. lib. 3.] Carthaginenſis, Tarraconenſis, Cæſar Auguſtanus, Clunienſis, Aſturum, Lucenſis Braccarum.

clunium, Corcicæ vrbs. Ptolem.

clupea, ſiue clypea, ciuitas Africæ propriæ dictæ, in promontorio Mercurii ſita: ita dicta à clypei figura. Lucan. lib. 4.

Et Clupeæ tenuit ſtationis littora notæ.

Hanc Solinus Græco nomine Aſpidem vocatam tradit. Quod & ipſum non obſcurè affirmat Silius Italicus lib. 3.

In clypei ſpeciem curuatis turribus Aſpis.

Ptolemæus verò duas vrbes propinquas collocat in Hermeo promontorio, quarum vnâ Clypeam, altera Aſpidem vocat.

cluſia, Tuſci regis filia pudiciſſima quam cùm Valerius Torquatus, imperator Romanus vidiſſet, vxorem à Tuſco petiit: eamque minimè conſequutus, eius oppidum dituit. Cluſia verò ſeſe è turri deiiciens, tumefactis vento veſtibus ſoſpes ad terram delata eſt. Plutarchus in Parall.

cluſini fontes, Horatio ad Cluſium vrbem *Bagni de S. Caſſiano* ſunt Aud. Baccio.

cluſini, noui & veteres populi Hetruriæ. Plin. lib. 5 cap. 5.

cluſinus, dictus eſt Ianus, quia in pace templi eius portæ claudi ſolebant. Virgil. 5. Æneid. & Ouid. 1. Faſt.

cluſiolum, oppidum Vmbriæ, quod interiit Plin. lib. 5. cap. 14.

cluſium, oppidum eſt Mediterraneũ in Tuſcia, ſub quo ſepultus eſt Porſenna. Plin. lib. 39. cap. 13. *Chiuſi*. Leandro.

cluſius, fluuius Galliæ ciſalpinæ. Polyb. libro 2.

cluuia, locus in Samnio. Liu.

clylipenus, maris Germanici ſinus. Plin. qui venedicus à Ptolemæo cognominatur. Hodie *Pantzervvich*, Ortelio.

clymene Oceani & Tethyos filia, Iapeti vxor, Heſiodo in Theogonia. Virg. 4. Georg.

Inter quas Clymene curam & narrabat inanem
Vulcani, Martiſque dolos, & dulcia furta.

Clymene, quæ Apollini Phaetontem peperit: eiúſque ſorores Heliadas. Ouidius libro 1. & 2. Metamorph.

clymene, miniſtra Helenes, particeps conſiliorum dominæ, furtorúmque eius internuntia, quæ etiam Troiam illam eſt ſecuta. Hom. lib. 3. Iliad. Ouidius in Epiſtola Helenæ ad Paridem,

Cætera per ſocias Clymenẽ Aethramque loquemur,
Quæ mihi ſunt, comites, conſiliumque duæ.

clymenes inferni cognomem à poetis vſurpatum, ἀπὸ τοῦ κλύειν, i. ſonando, quòd ſonus ex inris edatur, Palæph. lib. 1.

clypea, vide clypæa.

clyſma, præſidium in Ægypto, ad ſinum Arabicum. Ptol.

clyſtrus, ciliciæ oppidum. ptole.

clytæ, Macedoniæ populi plin.

clytemneſtra, filia Tyndari & Ledæ, vxor Agamemnonis, quæ belli Troiani tempore mutuo Ægyſti amore capta, turpiſſimis cum eo voluptatibus ſeſe implicuit, virúmque, capta iam Troia, in patriam redeuntem, ab adultero adiuta, per inſidias interfecit: idem Oreſti filio facturа, niſi eum Electra ſoror certiſſimæ neci eripuiſſet, & ad Strophium regem clam miſiſſet educandum, qui poſtea adultus Argos rediit: vbi vna cum hoſpitibus phocenſibus (quos Strophius ad Ægyſthum miſerat, tanquam Oreſtis mortem nunciaturos) ad clytemneſtram intromiſſus, vna cum adúltero ea intermit, Hom. lib. 11. Odyſſ Seneca in Agam. Euripides in Oreſte. Sophocles in Elect.

clytia, æ, ſiue clytie, es, vna ex Oceani Nymphis, aliquandiu ab Apolline adamata, donec illa Apollinis cum Leucothoe concubitum Orchamo patri eius indicauit Quare iratus Apollo, grauiſſimo odio eam proſecutus eſt Illa verò amoris impatientia, cibo & potu abſtinens, Solem quaçunque iter faciebat, oculis ſequebatur: tandem fame & dolore conſumpta, mutata eſt in heliotropium. Ouid. 4. Metam.

clytius, filius Laomedontis, & frater Priami. Homer. 10. Iliad.

clytiuis, iuuenis quidam a Cydone adamatus, Virg. Æneid. 10.

Tu quoque flauentem prima lanugine malas

Dum

Dum ſequeris Clytum, infœlix noua gaudia Cydon.

C N

cnacadium, mons in Laconica regione. Pauſ.

cnacaloum, mons Arcadiæ. Pauſ.

cnágia Diana dicta eſt à cnagio Spartano, qui in bello à caſtore & Polluce in Aphidnam geſto captus, & à cretenſibus venditus, cum deæ ſimulachro in patriam aufugit.

Cnacalyſia Diana eſt à cnalo monte, iuxta quem ſacra ei faciebant caphyatæ. Palæph.

Cneceus, Laconicæ fluuius, Lycoph.

Cnemides, in Thracia ſecundum Daphnuntē, locus munitiſſimus, in quem ex Eubœa cæneum è regione conſiſtit promontorium, in Occidētem ſpectans, ſinúmque Maliacum, &c. Vide tabulam decimam Europæ apud Ptolemæum & Strabo. li. 9. Plin. lib. 4. cap. 7.

Cnemis, Bœotiæ mons, à quo Locri Epicnemidij, Strabo, vrbs item Plin.

Cneus, cognomen apud Romanos: quod quidam à nęuo deducunt, pręposita c. litera. Quum autem id proferebant antiqui, inquit Priſcianus, G, pro c, efferebant.

Cn. Aufidius Oreſtes, collega P. cornelij Lentuli, anno ab vrbe 683.

Cn. Bœbius Pamphilius, conſul, cum L. Æmilio Paulo, anno ab vrbe 572.

Cn. calphurnius Piſo, conſul, cum M. Popilio Lænate, anno ab vrbe 615.

Cn. calphúrnius Piſo, conſul, cum c. cæſare Octauiano, anno ab vrbe 731. cl. Tiberio Nerone, anno ab vrbe 747.

Cn. cinna Magnus, conſul, cum L. Valerio Meſſala, anno ab vrbe 757. Vide cinna & cornelius.

Cn. cornelius Aſina, conſul, cum c. Genutio clepſina, anno ab vrbe 483.

Cn. cornelius Blæſus, conſul, cum M. Attilio Regulo Serrano, anno ab vrbe 496.

Cn. cornelius cethegus, conſul, cum cl. Minutio Rufo, anno ab vrbe 557. Vide cethegus.

Cn. cornelius coſſus, Tribunus militum, anno ab vrbe 341.

Cn. cornelius coſſus, conſul, cum L. Furio Medullino, anno ab vrbe 347.

Cn. cornelius Dolabella, conſul, cum M. Tullio Decola, anno ab vrbe 673.

Cn. cornelius Gallus, poeta, Virg. amiciſſimus, qui in eius honorem ſcripſit decimam Bucolicorum Eclogam, quæ & Gallus inſcribitur: de cuius etiam laudibus finis libri primi Georgicorum totus contextus erat, quem poſtea ab Octauio coactus immutauit. Gallus enim antea Octauio ita familiaris fuerat, vt ab eo Ægypto proficeretur, à quo tamen poſtea per ſummam crudelitatem eſt interfectus.

Cn cornelius Lentulus clodianus, conſul, cum P. Licinio craſſo, anno ab vrbe 657.

Cn. cornelius Lentulus, conſul, cum P. Ælio Pæto, anno ab vrbe 553.

Cn. cornelius Lentulus, conſul, cum P. cornelio Lentulo, anno ab vrbe 736.

Cn. cornelius Scipio Aſina, conſul, cum c. Duillio, anno ab vrbe 493

Cn. cornelius Scipio caluus, conſul, cum M. claudio Marcello, anno ab vrbe 532.

Cn. cornelius Scipio Hiſpalus, conſul, cum Q. Petilio Spurino, anno ab vrbe 578.

Cn. Domitius Ænobarbus, conſul, cum L. Quinto Flaminio, anno ab vrbe 561.

Cn. Domitius Ænobarbus, conſul, cum c. Fannio, anno ab vrbe 932. & cum c. caſſio Longino anno ab vrbe 658.

Cn Domitius Ænobarbus, conſul, cum c. Soſſio, anno ab vrbe 722.

Cn. Domitius Ænobarbus, conſul, cum Fur. camillo Aruncino Scriboniano, anno ab vrbe 784.

Cn. Domitius caluinus, conſul, cum L. Cornelio Scipione, anno ab vrbe 423.

Cn. Domitius caluinus, conſul, cum M. Valerio Meſſala, anno ab vrbe 701. & cū C. Aſinio Pollione, anno 714.

Cn. Domitius caluus, conſul, cum P. cornelio Dolabella Maximo, anno ab vrbe 470.

Cn. Fabius Vibulanus, conſul, cum L. Quinto capitolino, anno ab vrbe 335.

Cn. Genútius Panſa Tribunus militum, anno ab vrbe 357.

Cn. Fuluius centimalus, conſul, cum P. Sulpitio Galba, anno ab vrbe 543.

Cn. Fuluius centimalus, conſul, cum L cornelio Scipione, anno ab vrbe 455.

Cn Fuluius centimalus, conſul, cū L. Poſthumio Albino, anno ab vrbe 525.

Cn. Iulius Mento, conſul, cum Quinto cincinnato Pæno, anno ab vrbe 325.

Cn. Lentulus Augur, conſul, cum M. Licinio craſſo, anno ab vrbe 740.

Cn. Lentulus Getulicus, conſul, cum c. caluiſio Sabino, anno ab vrbe 778.

Cn. Lentulus Marcellinus, conſul, cum L. Mario Philippo, anno ab vrbe 698

Cn. Manlius capitolinus imperioſus, conſul, cum M. Popilio Lænate, anno ab vrbe 397. & cū c. Mario Rutilio, anno ab vrbe 399.

Cn. Manlius cincinnatus, conſul, cum M. Fazio Vibulano, anno ab vrbe 274.

Cn Manlius Volſo, conſul, cum M. Fuluio Nobiliore, anno ab vrbe 565.

Cn. Octauius, conſul, cū Tito Manlio Torquato, anno ab vrbe 589.

Cn. Octauius, conſul, cum Tito Annio Ruffo, anno ab vrbe 626.

Cn. Octauius, conſul, cum L. cornelio cinna, anno ab vrbe 667. & cum c. Scribonio curione, anno ab vrbe 678.

Cn. Papyrius carbo, conſul, cū L. cornelio cinna, anno ab vrbe 669, 11. conſul cum eodem,

anno ab vrbe 770.III. conſul, cum C. Mario C. filio, anno ab vrbe 971.

Cn. Pompeius Magnus. Vide Pompeius.

Cn. Pompeius Strabo, conſul, cum L. Portio Catone, anno ab vrbe 665 Picentes Marſóſque in poteſtatem redegit. Vide Pompeius.

Cn. Pompeius Strabo, conſul, cum C. Sempronio Blæſo, anno ab vrbe 560.

C Seruilius Cæpio, conſul, cum Cn. Seruilio Gemino, anno ab vrbe 551.

C. Seruilius Cæpio, conſul, cum C Pompeio Nepote, anno ab vrbe 61[illegible].

Cn: Seruilius Fidenas, Tribunus milit. anno ab vrbe 370.

Cn. Seruilius Geminus, cum C. Quintio Flaminio, anno ab vrbe 537.

Cn. Seruilius Geminius, conſul, cum C. Seruilio Cæpione, anno ab vrbe 551.

Cn Vetúſius Geminius, conſul, cum T. Ebutio Helua, anno ab vrbe 2[illegible]5.

Cnidus, inſula oppoſita Aſiæ I. Mach. 15. Act. 27. inſula Rhod. Heſy & fluminis nomen. Ariſtid.

Cnidus, ſiue Cnidos, vrbs inſignis in extremo cornu peninſulæ cariæ adhærens, Praxitelis Venere imprimis nobilis. Hor. I. car. Ode 30.

O Venus regina Cnidi Pathíque.

hodie *Cabuerio*, quibuſdam. Moletius *Chio* appellat.

Cniſæa, nauale Megarorum iuxta Peloponneſum. Steph.

Cnopúpolis, vrbs Ionum, à cnompo quodam, Erythra aliàs dicta Steph.

Cnoſus. Vide Gnoſus.

C O

Co, Ægypti vrbs. Ptolem.

Coca, oppidum in Arabia fælici. Ptol.

Coaſpis. Vide Coaſpis.

Coamani, Aſiæ populi, Pomp. Mela.

Coanca, Indiæ intra gangem vrbs Ptol.

Cobandi, Germaniæ gens Ptol.

Coboris, ſinus Arabici inſula. Plin.

Coatræ, ſiue Coaſtræ, ſiue Choatræ, ciuitas ad Perſidem, iuxta quam ſunt arbores inauditæ magnitudinis. Plin: lib. 6. cap. 7. Pop. Scythici: Alii populi Indiæ, Luc. lib. 3.

Æthera tangentes ſyluas liquere Coatræ, &c.

Cobares natione Medus, magicæ artis profeſſione celebris habitus eſt, quo tempore Alexander bellum mouebat in Bactrianos, Author Curtius lib. 6.

Cobe, Æthiopiæ emporium, in Analite ſinu. Ptolem.

Cobilius vicus, in Libyæ nomo. Ptolem.

Corbus, Colchidis fluuius, è Caucaſo monte erumpens, & aureis arenis abundans: vnde velleris aurei fabula à poetis tantoperè celebrata originem duxit; ad quod conquirendum Iaſon in Colchidem multis erroribus, & vitæ periculis, vnà cum ſuis ipſius ſociis nauigauit, Apoll. Rhod.

Cobres, vrbs Thraciæ: Gentile, Cobrites, Steph.

Cobuela, Mauritaniæ Tingintanæ locus. Steph

Cobum, fluuius Colchidis è Caucaſo fluens per Suanos. Plin.

Cocaba, Beſanitidis regionis vicus circa Palæſtinam. Epiphan.

Cocala, Indiæ extra Gangem vrbs Ptol.

Cocala, locus Carmaniæ regionis, in littore maris. Arrian.

Cocalia, Ponti Cappadocici vrbs. Ptol.

Cócalus, Siciliæ rex, qui Dædalum Minois iram fugientem hoſpitio ſuſcepit: quem cùm Minos illuc vſque perſequeretur, à Cocali filiabus fuit interfectus. Ouid 8. Metamorp. Steph. Cócalum Dædali filium in camico imperaſſe ſcribit.

Cocanicus, Siciliæ lacus, ex quo ſalem cocanicum nominamus. Plin. lib. 31. cap. 7.

Cocceius, Nerua, imp. Rom. Vide Nerua,

Coccitum, Angliæ vrbs Anton. *Cockley*. camdeno.

Cocconagæ, Indiæ intra Gangem populi. Ptolem.

Cocconagara, vrbs Sinarum. *Clanganor* Mercatori. Item vrbs Indiæ extra Gangem. Ptol.

Coccygius, mons Peloponneſi, ad Inachum fluuium antea Dyceius dictus. Plut. de fluminibus.

coccyx, à Panſan. dicitur: vnde coccygius Iupiter.

coccynum, promontorium circa Siciliam, Appian.

Coche, Arabiæ deſertæ oppidum. Ptolem

cochlearia, Sardiniæ locus Anton.

cochlûſa, inſula iuxta Liciam, à cochleis quæ ibi inueniuntur. Steph.

cochrymna, Thraciæ fluuius ad chalcidicam. Hunc, ab ouibus potum, nigros facere fœtus ſcribit Antigon. in mirabilib.

cocillum, Myſiæ Aſiaticæ oppidum. Plin.

cocles, vir Romanus qui Porſenna rege, per Sublicium pontem tranſire conanti, ſolus hoſtium impetum ſuſtinuit, donec à tergo pons à ſociis frangeretur: quo facto, ſe cum armis præcipitauit in Tyberim. Et licet vulnus acceperit in coxa, Tyberim tamen tranando ad ſuos peruenit. Vnde eſt illud ab eo dictum, cùm ei in comitiis coxæ vitium obiiceretur: Per ſingulos gradus admoneor triumphi mei. Valerius Max. lib. 3. cap. 2. Liu. lib. 2. Virgil. quoque Æneid. 8.

Illam indignanti ſimilem, ſimilemque minanti
Aſpiceres: pontem auderét quòd vellere Cocles.

Vide Horatium.

cocoſates, populi in Aquitania proximi Si-

burzatibus, Vocatibus, Taruſatibus, Hontibus, Garumnis, ac Hiſpaniæ citeriori & Garumnæ fluuio, in Francorum regno ſiti.

cocoſſij, Mauritaniæ Tingitanę gens. Ptol.

coctiæ, ſiue cottiæ, dictæ ſunt Alpes a coctio rege Gallorum domitore, qui in amicitiam Octauij receptus eſt. Incipiunt à Seguſia oppido & Tacita coctianæ appellantur. In eo tractu ſunt, quos vulgò *Monte none & Montcenys* vocamus.

cocundæ, Indiæ populi Plin.

coctaria, Vide Cotthoria.

cocynthum, Italiæ promontorium, quod meridianam plagam ſpectans, Ionium & Siculum mare diſcriminat. Polib. 2.

cocytus, fluuius Epiri, ad cichyrũ vrbẽ. Pauſa.

cocytus, Inferorum fluuius, à Styge profluens, nomen habens, ἀπὸ τοῦ κωκύειν, quod eſt gemere ac lamentari. Virg. 6. Æneid.

Cocyti ſtagna alta vides, Stygiamque paludem:

Claud. de raptu Proſerpinæ lib. 2.

-Preſſo lacrymarum fonte reſedit

Cocytus, tacitis Acheron obmutuit vndis.

Hinc cocytia dicta ſunt ſacra, quæ fiebant in honorem Proſerpinæ, quam Pluto rapuit, à cocyto inferorum fluuio nominata, authore Porphyrio in illud Horatij in Ephod.

Inultus vt tu Riſeris Cocytia.

cocytia ſacra erant, quæ fiebant Proſerpinæ, quam Pluto rapuit. Paleph.

codane, Gedroſiæ inſula. Ptol.

codanonia, inſula vna ex Hemodibus in Germania in codano ſinu, Mela libro 3. *Scelandi* hodie.

codanus, ſuper Albim fluuium ingens ſinus magnis paruiſque inſulis refertus in Germania. Plin. lib. 4. cap. 13.

coddura, Indiæ intra Gangem vrbs, Ptolem. *Gandauari*, Caſtaldo.

cõdeta, appellatur ager trãs Tyberim, quòd in eo virgulta naſcantur ad caudarum equinarum ſimilitudinem. Feſtus.

codrana, Indiæ intra Gangem vrbs. Ptolem.

crodropilis Illyriæ oppidum. Appian.

codrus, rex Athenienſiũ qui pro patriæ ſalute, certiſſimæ ſe morti obiectauit. Reſponſum enim acceperant Peloponnenſes, ita demum ſe imperaturos, ſi hoſtium regem non occidiſſent. Fefellit ergo habitu mendici, cõſque in ſuam necem per iurgia prouocando, à nullo cognitus, fecit fidem oraculo: vnde Virgil. 5. Ecloga.

Si quis aut Phyllidis ignes,

Aut Alconis habes laudes, aut iurgia Codri.

Huius tanta fuit nobilitas, vt abierit in prouerbium, *Codro nobilior*, de eo dictum cuius maxima eſt generis nobilitas. Ab eo poſteri codridæ dicti ſunt.

codrus, poeta quidam pauperrimus: cuius paupertas prouerbio locum fecit, vt dicamus, *Codro pauperior*. Iuuenal. Saty. 3.

Tota domus Codri rheda componitur vna.

codutæ, populi in India extra Gangem. Ptolem.

coduzalbala, Armeniæ minoris vrbs. Ant.

cæcila, Turdulorum vrbs in Bætica. Ptol.

cœcinum, oppidum in ſinu Syllaceo. Mela. libro 2.

cæculus, cognomento Saturnus Iunior, regnauit apud Aborigines, anno ante conditam vrbem 807.

Cædamuſii, Mauritaniæ cæſarienſis gens. Ptolem.

Cæla, eſt Atticæ regiuncula, Miltiadæ & Thucydidis ſepulchris nobilitata. Marcel. in vita Thucyd.

Cœla, eſt ſinus Euboicus. Liuius. Atticæ etiã locus circa Athenas, vbi Thucydides ſepultus eſt.

Cœla Eubœæ, locus in Eubœa. Ptol.

Cœlaletæ, Thraciæ populi. Tacit.

Cœlorini, Hiſpaniæ Tarraconenſis populi, Ptolem.

Cœle, Syriæ pars, Mela libro primo. Hinc etiam Cœleſiria dicta eſt. Strabo lib. 16. Nomen ſortita eſt à concauitate. Nam & κοῖλος, locus cauus dicitur. Pomp. Mela. libro primo, Syria, latè tenet littora, terraſque etiam latius introrſus aliis aliiſque nuncupatas nominibus: nam & Cœle dicitur, & Meſopotamia, & Damaſcene, Adiabene, & Babylonia, &c. Vrbes 14. ei adſcribit Suidas. vide Syria.

Cœleſyria, Aſię regio Ptol. & aliis. Hanc putat Poſtellus hodie Boca & Bocalbalbec appellari, à Balbec vrbe quæ olim fuit Heliopolis.

Cœlimontana porta vrbis Romæ. Iunioribus Aſinaria vocatur. Hodie S. Ioannis nonnullis dicitur. Merlianus in ſua Roma.

Cœlius, mons vnus è ſeptem vrbis Romæ, quẽ Tiberius Imp. (vt ſcribit in eius vita Suetonius) Auguſtum appellari iuſſit. Tacitus addit eum prius Querquetulanũ vocatũ: Eundem Tuſcum vicum poſtea dictum ex eodem intelligit Varro 4. de ling. lat. Maſtarna olim appellatũ à Tuſcis ex quadã vetuſta inſcriptione.

Cœles, Vibenna, Hetruſcæ gentis dux, qui ſuppetias tulit Tarquinio Superbo.

Cœlis, gens Attica. Heſych.

Cœloeſſ, locus in chio inſula. Herod. 6.

Cœlos, Thraciæ portus, Athenienſibus & Lacedæmoniis [inquit Mela. lib. 2.] nauali acie decernentibus Laconicæ claſſis ſignatus excidio. Ad hunc quoq; portum, Miltiadis, & Thucydidis hiſtorici monſtrari tumulos Ammianus ſcribit.

Cœloſſa, mons, non procul à Phliunte oppido Phliaſiorum, & cuius parte quadam, quam carneatem vocari Strabo ſcribit, Aſopus fluuius oritur. Vide eundem libro 8.

Cœlius, mons Romæ vicinus, denominatus à

cœle Vibenna Hetruſcorum duce.

Cœlemba, Ptolemæo, Gedroſiæ vrbs, hodie cambaia, regni caput.

Cœnonum, Germaniȩ vrbs in climate Septẽtrionali. Ptol. vulgò L*aubembourg*.

Cœneum, promontorium Eubœæ. Mela lib. 2. in deſcriptione inſularum maris mediterranei: Eubœa ad meridiem promontorium Hereſton, & caphraneum, ad Septentrionem Cœneum extrudit, & nuſquam lata.

Cœnóſius portus. Strab. lib. 7.

Cœnus II. Macedonum rex, regnauit annis XII. anno ante conditam vrbem 1385.

Cœos. Vide Cea.

Cœquoſa, Aquitaniæ vrbs, XVI. M. paſſ. ab aquis Terbellanis.

Cœranus, fluuii nomen. Steph.

Cœraânus, naufragus à delphino ſeruatus: vide hiſtoriã apud Plutarchum circa finẽ libelli, Vtrum terreſtria an aquatilia plus ſapiant.

Cœſtoboci, Sarmatiæ Europæȩ gens. Ptol.

Cœti, Aſiæ populi, ad Põtum Euxinum, circa Tibarenos. Xenoph.

Cœus, Meſſeniæ fluuius præterfluit Electram vrbem. Pauſan.

Cœus gigas, Titani (aliàs cœli) & Terræ filius. Virg. l. Georg. 1.

Cœumque, Iapetumque creat ſæuumque Typhœa.

Hinc Cœa, inſula in Ægæo.

Cóganus, Lidyæ fluuius, Plin. lib. 5. cap. 29.

Cogedus, Hiſpaniæ fluuius, circa Bilbilim. Mart.

Cognabanda, Indiæ intra Gangem vrbs. Ptol. Cognabara item.

Cogni, Germaniæ populi. Ptol.

Corinthia, nobilis mulier ſub Decio apud Alexandriam martyrio coronata, an. ſalutis 251.

Colaca, Æthiopiæ promontorium ad ſinum Arabicum, Mela.

Coláia nomen viri. 1. Eſdr 1. Lat: vox aut allevatio Domini.

Coláicum, Taprobanæ inſulæ promontorium. Plin. 6. cap. 22.

Cólala, Indiæ intra Gangem vrbs. Ptol.

Colana, Armeniæ maioris oppidum. Ptol.

Colancorum, Germaniæ vrbs Ptolem. *Fridvualdt*, Villanouano.

Colania, Albionis inſulæ vrbs, in Dauniis. Ptol. *Cordingham*, Camdeno.

Colapiani, Pannoniæ populi. Plin. lib. 4. c. 25. iuxta quos Colapis fluuius in Saum influit: vnde & nomen acceperunt. Plin. 3. cap 39.

Colobárſus Vide Colobraſus.

Colarni, Luſitaniæ populi. Plin.

Colaſſis, Liſippi diſcipulus, qui Coloſſum Rhod. fecit, ſeptuaginta cubitorum altitudinis.

Colaxes, Iouis & Oræ filius. Valerius Flaccus lib. 6. Argon.

Colbi, Æthiopiæ ſub Ægypto gens. Ptol.

Colchi, careorum emporium in India intra Gangem, Ptol.

Colchis, idis, regio Aſiæ iuxta Pontum, regnum Aetæ regis, & Medæ patria, Corace monte, [qui eſt Tauri pars] à Septentrione, ab Ortu Iberia, à Meridie Phaſide, ab Occidente Euxino Ponto clauſa. Huc ferunt Iaſonem cum Argonautis nauigaſſe, Medeæque artibus adiutum, aureum vellus inde retuliſſe. Eſt autem hæc regio venenorum feraciſſima: quæ res videtur locum feciſſe fabulæ, quâ de Medeæ veneficiis comminiſcuntur poetæ. Hor. 2. carminum.

Ille & venena Colchica,
Et quicquid vſquam concipitur nefas,
Tractauit.

Colchinum, oppidum Dalmatiæ, à colchis conditum, quod poſtea Olchinium dictum eſt. Plin. lib. 1. cap. 12.

Colchis, gentile fœmininum, quo poetæ vtũtur pro Medea, Aetæ colchorum regis filia. Mart. lib. 4.

Igni pedes poſſet ſine Colchide vincere tauros.

Coduli, Germaniæ populi, ex quibus nonnulli intra Syluam Herciniam habitãt: alii extra. Strabo. lib. 7.

Colenda, Hiſpaniæ vrbs, circa conuenas in celtiberis. Appian.

Colenis, Diana denominata eſt, à coleno qui ante cecropem regnauit.

Colentium, Illyrici inſula, à qua colentini populi, qui in Salonam coloniam iura petunt. Plin. 3. c. 21. 22.

Coletiani, Pannoniæ gens. Ptol.

Coli, populi iuxta caucaſum. Inferiores autem caucaſi partes, colici montes vocantur: regio, cólica, Steph.

Coli Phryges, populi quidam Bœotiæ. Ste.

Colia, pater Achab Ier. 19.

Coiia, promontorium vel littus Atticæ, in vico Phalereo, vbi & Venus colias. Eſt autem locus ibi ſimilis cruri humano. Gentile, colius, & colias, fœm. gen. & colius, a, um. Steph. & cæl. lib. 4 cap. 12.

Colias, Atticæ promontorium, circa Phaletum, Steph.

Colicaria, locus inter Bononiam & Veronam Anton.

Cólidos, inſula in Oceano Indico, Veneri ſacra, quæ tantæ altitudinis eſſe perhibetur, vt illuc aues non aduolent.

Collippe, Luſitaniæ oppidum. Plin.

Collatia, oppidum in prima Italiæ regione, ab Albanis (vt creditur) conditum, à Tarquinio Superbo inſtauratum, collata eum in vſum à Po. Ro. pecunia: vnde & nomen putatur accepiſſe, vt refert Seruius enarrãs illud Virg. 6. Aen.

Hi tibi Nomentum, & Gabios, vrbemque Fidenam,
In Collatinas imponent montibus arces.

nus Leucretiæ maritus, qui primus poſt exactos reges cum Iunio Bruto factus conſul, paulò poſt non aliam ob cauſam, quàm quòd ex gente Tarquiniorum eſſet, magiſtratu ſe abdicare coactus eſt, & vitæ reliquum in exilio tranſigere. Liu. lib. 2. ab vrbe cond.

Collatina, porta Romæ, à collatio oppido dicta. Feſtus.

collatina dea, quæ collibus præſidebat.

collatinus, viri proprium, Lucretiæ maritus. Vide collatia.

collatinus, vnus ex ſeptem Romæ collibus.

collega, conſul cũ Priſcino, anno ab vrbe 845.

Collina porta Romæ in colle Quirinali ſita (vnde & nomen accepit) non procul à Veneris Ericinæ templo, Ouid. 4. Faſtorum.

Templa frequentari Collinæ proxima porta
Nunc decet: à Siculo nomina roga tenent.

Eadem & Salaria vocatur: propterea quòd per eam ſalem ferebant Sabini. Corn. Tacit. Annal. lib. 5.

Collidis, inſula eſt Sardiniæ adiacens, de qua Plin lib. 5. cap. 7.

colmaria, vrbs Alſatiæ: vulgò *Colmar*.

coloa Ptolem. Æthiopiæ vrbs ibidem palus.

colobon lucus, AEthiopiæ promontorium ſub AEgypto. Ptol.

colobona, Hiſpalenſis conuentus in Bœtica vrbs. Plin.

colobroſſus, Ciciliæ aſperæ in Pamphilia oppidum. Ptol.

coloea, Africæ promontorium ad Arabicum ſinum. Mela.

colocraſitis, inſula in Azanio mari. Plin.

colocaſiæ, Mineruæ templum fuit in Sicyone. Cæl. lib. 9. cap. 12.

colocaurum Germaniæ vrbs. Prol.

coloe, AEthiopiæ palus. Pto. Barcena. Mercatori.

coloe, lacus Lydiæ, prope Sardim. Strab. li. 13.

coloe huius nominis tres vrbes in AEthiopia. Ptol & Arrian. enumerant.

colonæ, vrbs in Phocide, in Erythea, in Theſſalia, in Meſſenia, teſte Strabone & Ptolemæo.

colomanus, rex Vngariæ, fratrem ac nepotem occæcauit, vt regiæ dignitatis redderet impotes: itémque nepoti, cùm adhuc infans eſſet, teſtes exeri mandauit, ne qua hinc proueniret propago: ſed diuina non defuit vltio. Nam Colomanus morbo repentino correptus eſt, adhibitoque cataplaſmate eius temporibus, eductum eſt cerebrum, tertium lethi ſignum Munſt. lib. 4. Coſm.

colonæ, Troadis locus eſt non procul à Lampſaco, Mileſiorum Colonia, ſunt & aliæ Colonæ ad exteriorem patrem Helleſponti, ſtadiis CLX. ab Ilio diſtantes. Strabo lib. 13.

colone, Scopulus Aſiæ ad Boſphori Thraci littus, à regione Cyanearũ, teſte Apollonio Argonaut. hunc corruptè vulgo, vt tradit Gyllius, Cromnium vocant. Colone Maſſeniæ in Peloponneſo vrbs, Ptol. Griſo vel Griſi, Nigro & Sophiano.

colonia, oppidum, in quo Romani magiſtratus ex vrbe ciues traduxêre, vel quod ſine traductione coloniarum iure donatũ erat. Coloniarũ autem huiuſmodi ratio erat: Quũ in vrbe Roma multos ex veterib. nouiſq. incolis paupertate premi intellectum erat, adeò vt cenſui ſoluendo nõ ſufficerent, Triũviri à Senatu creabãtur, qui locis primùm conſideratis, in quibus Reip. expediret propugnaculum cõſtitui, noua edicta proponebant danda eſſe nomina ab illis qui nouam coloniã deduci vellent: ſícque vrbs pauperibus exonerabatur, & rei familiaris pondere grauari, ad nouas, quibus indigerent diuitias gratis datas cũ familia accedebãt. Accipiebant enim duo, quatuor, ſex, aut ſeptẽ agri iugera, & quãdoque plura. Duo itẽ genera coloniarum fuere, Romanæ & Latinæ. Omnes cõſtabant à ciuib. Romanis, in colonias exeuntibus. Romanæ dicebantur eæ, quæ iura ciuitatis Romanæ poſſiderent Itaque ciues Romani ſupererant, & ferendi ſuffragij habebant poteſtatem, cuius generis erant coloniæ multæ in Gallia Togata. Cic. 1. Epiſt. ad Att. Videtur in ſuffragiis multum poſſe Gallia. Latinæ coloniæ dicebantur eæ, quæ ius Latij haberent, quod infra ius Romanę ciuitatis erat. Plura de coloniis apud Hyginum, lib. de limitibus.

Colonia, vocatur vrbs quædam Anglię apud Antoninũ, quę etſi ex diſtãtia videatur eſſe Sudburye, nomen tamen Colne illi magis conuenire ſcribit Talbotus.

colonia, Agrippinenſis, Vibiorum ciuitas præſtantiſſima, cis Rhenum fluuium ſita, ita dicta ab Agrippina Neronis matre, quæ vt ſociis quoque nationibus potentiam ſuam oſtentaret, in hoc oppidum, vbi genita erat, coloniam ex veteranis militibus deduci imperauit. Tacit. lib. 4. c. 1. Ann. Vulgò, *Cologne ſur le Rhin*.

Colonis, inſula eſt in ſinu Argolico, contra Hermicũ agrum. Pl. li. 4. c. 1. & Cæl. lib. 11. c. 2.

Colonos, ager, ſiue locus editus, nõ procul ab Athenis in quem OEdipus Thebis exultans dicitur commigraſſe: vnde Sophocles tragœdiam de OEdipi calamitatibus conſcriptam, OEdipum Coloneum appellauit. Erat autem hic locus Neptuno ſacer, vbi etiam equeſtris eius ſtatua fuit, quemadmodum & Theſei Pyrithoi, Ardaſti, OEdipodis. In hoc aggere fuit & Timonis turris, qui à ſolitudine, hominúmque odio, μυσάνθρωπος cognominatus eſt. pauſanias in Atticis. Pollux verò li. 7. author eſt duo huius nominis loca in Attica fuiſſe: alterũ ἵππιον appellatum, in quem confugit Oedipus: alterum in foro iuxta Euryſacium, ἀγοραῖον cognominatum. Cæl. Rhod. libro 21. cap 21. cicero de finibus.

colopena, cappadocię pars eſt. Plin. li. 6. 3. c.

eſt etiam vrbs Æolidis in Aſia minori Ptol. Altoboſco Alexand. Zardo.

Colophon, vrbs Ioniæ, nobilis oraculo Apollinis.

Colophonii nauales opes ſatis amplas habuere, & in equeſtribus certaminibus tantùm excelluere, vt victoriam ſibi certam polliceren tur, quibus Colophonius acceſſiſſet equitatus, Hinc factus eſt locus prouerbio, *Colophonem addere*, cùm ſumma operi manus imponitur. Ex hac vrbe nonnulli Homerum ortum volunt: vnde & Colophoniacus cognominatus à Virgil. in Citi.

Quæ Colophoniaco Scillæ dicuntur Homero.

Colophone, in Apollinis Clarij ſpecu lacuna eſt, cuius potu mira redduntur oracula, bibentium breuiore vita. Plin. lib. 2. c. 103.

colopiani, Pannoniæ populi. Plin. lib. 25. c. 4.

colops magnus, Ptol. Zeugitaniæ prouinciæ vrbs, hodie Giger, regia ciuitas.

colorbaſus, hæreticus, qui vitam omnium hominum in ſeptem ſyderibus conſiſtere affirmabat. Euſeb. Tertul.

colorina, Arabiæ deſertæ vrbs Ptol.

coloſſe, ſiue Coloſſis Strabo lib. 12. oppidum Phrygiæ prope Laodiceam, quod teſte Oroſio, temporibus Neronis cum Laodicea & Hierapoli, vrbibus Aſiæ, terræ motu cecidit.

coloſſenſes, eiúſdem incolæ

colotes, vir Teius, pictor. Quint. li. 2.

colotes, Epicleri diſcipulus primarius, cuius dogmata. Plut. libro edito ſolidè refutat.

colotes, ſculptor fuit eximius cuius opus Æſculapij ſimulachrum ex ebore factum, aſpectu ſanè mirandum in quodam Bœotiæ vico aſſeruari tradit. Strab. lib. 8.

Colôus, lacus Lydiæ, quadraginta ſtadiis à Sardibus diſtans, qui & Gygeus a Poëtis nominatur: iuxta quem & Dianæ templum fuit cognomento Coloenæ, vbi ſimiæ ſolennibus diebus ſaltare dicebantur. Strab. lib. 13.

colpe, ciuitas Ioniæ regionis. Plin. li. 5. c. 29.

colpedi, Thracum vel Arabum populi. regio Colpidea. Steph.

Colpites. vide Phœnice.

Colſa, Armeniæ maioris vrbs. Ptol.

Colta, Carmaniæ locus ad rubrum mare. Arrian.

colthena, Armeniæ maioris vrbs. Ptol.

Colubæ, Plinio, populi inter gentes Indicas numerantur, lib. 6. c. 19.

Colubraria, maris Mediterranei inſula, ſerpentibus ſcatens. Pomp. Mela. lib. 2. Plin. l. 3. c. 5. Græci Ophiuſam dixere. vulgò *Dragoners.*

columbaria, inſula in mari Tuſco.

columella, cuius inſcriptio prænominis L. Moderatus Columella, Gaditanus genere, ſcripſit abſolutioribus libros De re ruſtica, temporibus Claudii principis.

columna regia, ciuitas in Brutio Mela. lib. 2. Hunc locum Græci στυλίδα vocant, id eſt Columellam. Ea turriculæ modo erecta, ex aduerſo turrem in Peloro ſitam reſpicit, hodie à multis appellatur Stylarion.

columnæ paruæ inſulæ rubri maris. Plin. li. 6. cap. 31.

Columnæ Herculis, duæ eſſe perhibentur in Occidente: quia ex Oceano mare noſtrum intrantibus duo montes occurrunt, quorum alterum in Africa Abylam vocant, alterum in Europa Calpen. Hos quondam inuectos perpetuo iugo fuiſſe finxerunt, ſed ab Hercule diremptos. Aliqui tamen hos montes procul ſpectātibus geminas columnas videri dicunt. Alii dicunt columnas Herculis in Gaditana inſula fuiſſe ex ære octo cubitorum, ad quas proficiſci ſolebant, qui nauigationem abſoluiſſent, tanquam Herculi ſacra facientes.

colura, Iberiæ ciuitatis. Steph.

coluri, duo ſunt circuli in ſphæra, ſeſe mutuò ad angulos rectos ſphærales ſecantes ad polos mundi, & Zodiacum ita tranſeuntes, vt alter per principia Arietis & Libyæ feratur: alter per principia Cancri & Capricorni: ita dicti ab imperfecta ſui conuerſione: à κολοβός videlicet, quod eſt mutilum, mancum, imperfectum, & οὐρὰ cauda: quòd imperfectis omnibus qui ſub æquinoctiali non ſunt, & tanquam cauda præciſa appareant. Boet. de Arith. lib. 2. Macro.

Colytus, viri nomen, de quo vide in Diomia.

Comagena, pars Syriæ ſupra Ciliciam in Citum ſita, trans Amanum montem, excurrens vſque in Meſopotamiam, à qua Euphrate fluuio dirimitur. Huius regionis incolæ Comageni dicti ſunt, haruſpicinæ olim peritia præ cæteris nobilitati. Iuuenalis Sat. 6.

Spondet amatorem tenerum vel diuitis orbi,
Teſtamentum ingens, calidæ pulmone columbæ
Tractato, Armenius vel Comagenus aruſpex.

Colicantii, Aſiæ propriæ gens, quæ interiit. Plin.

Colymbarium, Sardiniæ promontorium, Ptolem.

Comana, orum, ciuitas eſt in conuallibus Antitauri montis, inſigni Bellonæ fano celebris. Inde Comani dicuntur ſacri ſerui Bellonæ, quorum Strabo ſua ætate ſupra ſex millia fuiſſe tradit, qui omnes ſacerdotis imperio parebant, & ſtatis quibuſdam Bellonæ feſtis ſeſe mutuis laniabant vulneribus. Fuerunt & Comana pontica eidem deæ conſecrata; fani etiam exemplo à Comanis Cappadociæ ſumpto, in quo etiam ritu ſimili, Bellonæ ſacra fiebant Strabo lib. 12.

Comana, ciuitas in Armenia minori, ad Sarum fluuium Ciliciæ Procop.

Comana, Taprobanæ inſulæ oppidum. Ptol. Alia item in Phrygia, & in Piſidia, eidem.

Comania, Aſiæ regio, circa Hyrcaniam. Xenoph.

comani populi, à Ladiſlao Vngariæ rege apud lacum Hood victi, anno ſalutis 1276.

comari, Aſiæ populi ſuper Scytharum deſerta, ad caſpium ſinum. Mela lib. 1.

comarus, portus eſt ad ſinum Ambracianum iuxta Nicopolim, Iſthmum ſtadiorum ſexaginta efficiens. Strabo. lib. 17.

comata, paſtoris nomen apud Theocritum.

comata omnis Gallia vno nomine eſt dicta, inquit Plinius. Regnum Fraciæ vulgò, *Royaume de France*, hodie vno quoque nomine indigitatur. Vide Galliæ.

comazon, conſul, cum Antonino Auguſto, anno ab vrbe 982.

combana, Carmaniæ vrbs. Ptol.

combe, Aſopi filia fuit, quæ prima æneam armaturam dicitur inueniſſe; vnde & Chalcis eſt cognominata: à qua etiam Chalcidi vrbi nomẽ factum putatur. De hac nonnulli intelligũt hoc Ouid. lib. 7. Metam.

Adiacet his Pleuron, in qua trepidantibus alis
Ophias effugit natorum vulnera Combe.

combrea, vrbs circa Pallenem. Herodot.

combretonium, Angliæ vrbs, Anton. Brettenham in Suffolcia Camdeno.

combuſta, vrbs Galliæ Narbonenſis circa Pyrenæos montes. Anton.

comedæ, Sacarum gens Ptol.

comenij, Illyridis populi. Ptol.

comenſes, à Como oppido Galliæ dicti. In agro Comenſi, iuxta Larium lacum, fons eſt largus, qui horis ſingulis ſemper intumeſcit, ac reſidet Plin. lib. 2. c. 103.

comerus Gallus, duxit colonias in Italiam: nomen regionis à ſuo nomine impoſuit, legem ac iuſtitiam docuit. Beroſ. lib 5.

comerus, Scytha: more Scythico, vnde venerat, docuit Italos vrbem curribus componere: hinc Leij appellati ſunt, vocabulo Sago, quo Veias Plauſtrum appellant, anno ante conditam vrbem 1:63.

cometes, pater Aſterionis, vnus ex Argonautis Valerius Flaccus lib. 1.

comfloenta, Arenacarum vrbs in Hiſpania. Ptolem.

comi, Bactrianæ populi. Ptol.

comidaua oppidum. Ptolem.

comini, populi ex Æquicolis qui interiere. Plin.

cominium, Samnium vrbs. Liu.

cominſena, Parthiæ regio, apud Ptolemæum.

cominſena, Armeniæ maioris prouincia.

commenij montes, vulgò *les montagnes d'Auuergne.*

comias, Archon ſiue princeps annuus Athenienſium, 1. anno Olympiadis 7. quo Piſiſtratus tyrannidem occupauit.

comitia, orum, plurali numero conuentus populi ad creandos magiſtratus, leges ferendas, & alia cum populo agenda: à comeundo appellata: ita enim veteres loquebantur, vel à coeũdo. Leguntur autem comitia conſularia, Prætoria, Quæſtoria, Tribunitia, Ædilitia: quibus ſcilicet conſules, Prætores, Quæſtores, Tribuni, Ædiles, creabantur. Tria fuerunt comitiorum genera, curiata, centuriata, tributa: nam quæ calata comitia legimus, ea ſunt vel curiata vel centuriata: ex eo quòd primis temporibus calandi verbum pro vocandi viſitatum erat: curiata comitia erant, quum curiatim: κατὰ φυλὰς, populus Romanus ſuffragia ferebat: centuriata, quum per centurias, ſiue centuriatim. Tributa, quum tributim, ſiue per tribus. Dionyſ. lib. 7. hiſtor. ſcribit in comitiis curiatis omnem poteſtatem creandi magiſtratus fuiſſe penes populum, in centuriatis penes diuites. Inde comitium, i. locus comitiorum. De comitiis plura vide apud Manutium lib. de legibus Romanis.

Commani, populi circa Margianam. Plin.

Commenaſſe, Indiæ fluuius in Indum effluens. Arrian.

Commodus, conſul, cum Priſco anno ab vrbe 831. Oroſ. lib. 7. c. 9.

Commodus, conſul cum cereali, anno ab vrbe 858.

Commodus, M Antonini filius fuit, patri diſſimillimus, cui etiam in imperio ſucceſſit. Vitam eius vide apud Herodianum libro 1. De hoc ſic ſcribit Auſonius.

Commodus inſequitur, pugnis maculoſus arenæ,
Threcidicis princeps bella mouens gladiis.
Eliſo tandem perſoluens guttare pœnas,
Criminibus faſſus, matris adulterium.

Commone, inſula adiacens Epheſo vrbi. Pli. libro 15.

Commoni, Galliæ Narbonenſis populi. Ptol.

Comoe, cognomine chalcis, filia Aſopi. Steph. Vide Chalcis.

Comon, ciuitas Galliæ ciſalpinæ iuxta Larium lacum: hæc mediocris erat colonia trãs Padum, ſed Pompeius poſt Scipionem, & poſtmodum c. cæſar eam auxerunt. Hinc Conenſes dicti ſunt eius incolæ. Plin. lib 3 cap. 7.

Commoſicus, Getarum rex & pontifex, anno ab vrbe 719.

Comopolis, Aſſyriæ oppidum. Ptolem.

Compaſum, Ægypti vrbs. Anton.

Compendium vulgò *Compiegne*, vrbs Galliæ Belgicæ, in Picardiæ prouincia, alias carolopolis, quaſi caroli ciuitas, quòd ipſum carolus, cognomine caluus, Francorum rex, repararit, auxerit, præſidiiſque munierit. Annales Franciæ.

Compitalia, feſta quæ in cõpitis peragebantur, & compitalitius dies, in quo compita celebrabantur. Perottus. A. Gellius lib. 10. c. 24.

Complutenſes, Hiſpaniæ populi à Compluto vrbe, Plin. lib. 3. cap. 3.

cóplutica, callaicorum oppidum in Hiſpania Tarraconenſi. Ptol. *Compludo* etiamnum hodie vocari ſcribit Moral.

complutum Carpetanorum vrbs & nobilis Academia in Hiſpania Tarraconenſi. vulgò *Arcala de Henares*.

compoſtélla, vrbs Hiſpaniæ.

compoſita, Hirpinorum vrbs, vel Lucanorum. Vel. Paterc. & Ptolem.

compſatus, fluuius eſt Thraciæ, non procul ab Abdetia in Biſtonidem lacum influens. Herodot. lib. 7.

compſani, Hirpinorum populi in Italia. Pli. li. 3. cap. 11.

cópuſa, Bithyniæ oppidum, ad Thracij Boſphori anguſtias ſitum, non procul à Chalcedone. Pli. lib. 5. vlt. 1.

conybuſa, Bithyniæ oppidũ ad Thracij Boſphori anguſtias ſitum, non procul à Chalcedone. Plin. lib. 5. cap. vlt. 1.

comum, Ptol. ciuitas Gall. Ciſalpinæ iuxta Larium lacum. Hæc primùm mediocris erat, Colonia trans Padum à L. Scipione deducta, deinde à Pompon. inſtaurata: poſtremò à Iulio Cæſare multis partibus aucta, miſſis eò 5000. colonis: quo tempore etiam pro Como Nouum comum cœpit appellari, & incolæ Nouocomenſes, qui antea Comenſes dicebantur. Meminit huius oppidi Plinius in noua regione Italiæ: lib. 3. c. 17.

comus, Deus apud Ethnicos habitus comeſſationum, nocturnarúmque ſaltationum præſes. in cuius militia authorabantur iuuenes, qui coronati noctu cum facibus, muſicíſque inſtrumentis ad amicarum fores ſaltandi canendique gratia concurrebant, procacitérque laſciuiebant, vt fores nonnunquam effringerent: quod optimè deſcribit Philoſtrat. περὶ εἰκόνων, Imagine tertia. Hinc Crepelocomus, vinolentorum hymnus, Apud Ariſtophanem in Ranis.

conadipſas, Scythiæ intra Imaum regio. Ptol.

conapſeni, Sarmatiæ Aſiaticæ gens. Ptol.

conarus, Scotorum rex 20. & omnium primus, qui à Scotis tributum & vectigal exegit: ob id in carcerem truſus, miſerrimè vitam cum morte commutauit. Hiſt. Scotiæ.

concana, Hiſpaniæ vrbs in Aſturia. Ptol.

concangium, Britanniæ inſulæ oppidum. li. Notit. *Baroni of Kendal*, Camdeno.

concordia colonia, fori Iulij quondam vrbs, cuius hodie nihil extat, præter pauciſſima tuguria. Sabellic.

concordia, Germaniæ vrbs inter Argentoratum & Bingium. Anton. *Rohersberg*, Rhenano & Simlero.

concordia, Venetiæ oppidum non procul ab Altino & flumine Liquentia. Plin. libr. tertio cap. 8.

concordia, Italiæ vrbs Carnorum, Plin. lib. 3. cap. 1. & item Melę & Ptol. nomen adhuc durat.

concordia, Hiſpaniæ ciuitas. Ptol. & Concordienſes, Bæticę populi, Plin. lib. 4. capite 21. & lib. 3 cap. 1.

concordia, dea apud Rom cui ædem Cn. Flauius conſecrauit in area Vulcani ſumma inuidia nobilium, teſte Liuio lib. 9. ab vrb cond. Cicero pro domo ſua. Si ſedem ipſam ac templum pub. conſilij religione Concordiæ deuinxiſſet. Cella concordię cic. 1. Phil. Quum in hac cella concordiæ (ô dij immortales) in qua me conſule ſalutares ſententiæ dictæ ſunt, &c.

concubienſes, populi Vmbriæ in Italia. Plin. lib. 3. c. 14.

condabora, Celtiberorum in Hiſpania oppidum.

condalus, Mauſoli Carię regis in Lycia præfectus, mirus pecuniæ emungendæ artifex: de quo tradit Ariſt. in Polit. quod quum Lycios maximo comę nutriendæ ſtudio teneri animaduerteret, occaſionem ſibi eam oblatus, qua auri plurimum & ſibi poſſet congerere: & ad regem mittere, litteras ſibi à Mauſolo allatas ſimulauit, quibus illi iuberentur comam tondere, & ad regem mittere: ſi tamen mallent aliquantulæ pecuniæ iacturam facere, ſe daturum operam, vt in Græcia comæ coemerentur, & pro Lyciis ad regem mitterentur. Quam conditionem Lyciis auidè accipientibus, mirum dictu quantam eo commento pecuniæ vim extorſerit.

cõdatæ, Angliæ vrbs, Anton. *Congleton* vulgò.

condatæ, Belgicæ ciuitas. Anton.

condatę. Rhedonum vrbs in Gallia. Ptol. *Rennes en Bretaigne*.

condigramma, Carmaniæ oppidum Plin. lib. 6. cap. 23.

condiuienum. Vide Namnitæ. vulgò *Nantes, ville capitale de Bretaigne*. Ptol. libro ſecundo, cap. 8. tab. 3 Europ. & Cæſ. libro tertio bell. Gal.

condochates, Indiæ flumen in Gãgem erumpens. Arian.

condoúndus, Alemanorum rex, fines Gallorum cum Videmaro vaſtauit. Ammia. libro decimo quarto.

condruſi, Belgarum populi inter Eburones (qui nunc Leodienſes ſunt) Segnos & Treuiros Moſæ fluuio & ſyluæ Arduennæ finitimi: gente, nomine & numero Germani, apud quos eſt ad ripas Moſæ oppidum ab Anton. Pio conditum, & Benefacta apellatum. Cæſar in Comm.

condyba, Lyciæ vrbs. Ptolem.

cone, inſula exigua, non procul ab oſtiis Iſtri fluminis. Lucan. libro. 3.

-Et barbara Cone

Sarmaticas vbi perdit aquas

Condãea,

condylea, Arcadiæ vrbs. Pauſ.

congędus, amnis Celtiberorum erumpens circa Bilbilim, qui per agri planitiem fluens, exiguum lacum efficit, repentibus aquis ſalubrem; Martial. lib.1. *Tepida natalis lene Congedi, vada Molléſque Nympharum lacus.*

confluentia, vrbs ſita in eo loco, vbi Moſella Rheno miſcetur, vulgò *Coblentz*.

conga, Indiæ intra Gangem oppidum. Ptolem.

Cõgauata, vrbs inſulæ Britannicæ lib. Notit.

conguſtus, Galatiæ vrbs Ptole.

coniaci, Hiſpaniæ populi circa catabros.

coniades, ſcriptor Græcus, cuius opus de vini apparatu citat Plin. lib.14. cap.19.

conica, Paphlagoniæ vrbs. Ptol.

conii, Hiſpaniæ populi ad Herculis columnas, Polyb. Cunci, Appiano.

conimbrica, Luſitaniæ oppidum. Plin. lib.4. cap.21.

coniſalus, deus apud Athenienſes qui ſimili ferè ritu colebatur, quo apud Lampſacenos Priapus. Author Strabo lib.3.

coniſci, Hiſpaniæ populi in cantabria. Strabo.

Coniſium, Teutraniæ oppidum non procul à caico fluuio. Plin. lib.5. cap.30.

coniſtorſis, vrbs Hiſpaniæ citerioris in tractu celtico, Strabo. lib.3.

coniſum, Myſiæ Aſiaticæ oppidum. Plin.

conna, Phrygiæ maioris vrbs, Ptolem.

cono, LXXXI. pontifex Rom. imperauit menſibus XI.

Conon, inſignis Mathematicus, patria Samius, qui ſeptem de Aſtrologia libros edidit. De hoc accipiendum eſt illud Virgilii 3. Eclog.

In Medio duo ſigna, Conon: & quis fuit alter
Deſcripſit radio totum qui gentibus orbem?

Propertius.

Me creat Architim ſoboles Babylonius Orops
Oron, & à proauo ducta Conone domus.

conon, Athenienſium dux, quem Reſpub. ſua omnibus inſulis præfecit: pòſt prælio victus à Lyſandro Lacedæmoniorum duce, ſponte abiit in exilium ad Artaxerxẽ Perſarũ regem, cuius auxilio patriam, cui ſeruitutem attulerat, reſtituit in libertatem. Plutarch. in Lyſandro.

Cononienſes, populi prouinciæ Narbonenſis, lib.3. c.4.

cononis aræ in Æthiopia ad ſinũ Arabicũ. St.

conopas, minimæ ſtaturæ nanus fuit duorum pedũ & palmi altitudine, quem Iulia Auguſti neptis in deliciis habuit. Plin. lib.17. cap.16.

Cónope, vrbis nomen, Suidas, Stephano Acarnaniæ vrbs eſt. Gentile, conopæus, conopites, & conópium, locus in Mæotide palude eſt, vbi aiunt lupos (nimirùm piſces) cibo à piſcatoribus accepto capturam eis cuſtodire, ſi quam verò iniuriam ſibi fieri ſuſpicentur, retia & piſces populari. Gentile, conopius, conopæus, Antigonus in mirabilibus.

Conopon, diabaſis inſula eſt iuxta quartum Iſtri oſtium, quod Pſeudoſtoma appellatur. Plin. lib.4. cap.12.

cononium, Angliæ vrbs. Anton.

conradus, imperator Friderici filius, qui veneno à medicis Mãfredi [qui imperio ſucceſſit] à pecunia correptus dato periit.

conradinus imperator, conradi filius fuit cuius tam impudica vita fuit, vt vxorem comitis caſertani deperierit, qua vt potiretur, virum honoris ſpecie ablegauit.

conſabrum, oppidum inter Liminium & Toletum. Anton.

conſaburénſes, populi Hiſpaniæ citerioris. Plin. lib 3. *Conſuegra* Merali.

conſedie, Galliæ Belgicæ oppidum. Anton. cuſſiacum, Simleno.

conſentes, dij dicti ſunt quaſi in eo quod gerendum eſt conſentientes: à cicerone alio nomine dii maiorum gentium qui inter omnes alios principatum obtinentes, ad differentiam illorum qui maiorum gentium dicebantur. Et hi erant duodecim, mares ſex, totidem fœminæ, quos Ennius hoc diſticho eſt complexus.

Iuno, Veſta, Minerua, Cereſque Diana, Venus, Mars.
Mercurius, Iouis, Neptunus, Vulcanus, Apollo.

conſenius, Ianus dictus à conſecrando ſeu propagando genus humanum. Palæp. li.1.

conſentia, ſacra quæ ex multorum conſenſu inſtituta ſunt. Feſtus.

conſentia, calabriæ vrbs, à Roberto Guiſcardo capta anno ſalutis 1068. *Conſenza*, hodie.

conſéntia, Brutiorum ciuitas, Plin. li.3. c.5. vnde conſentini.

conſilinum, Italiæ oppidum, Tarento vicinum. Mela, l.2.

conſoranni, populi Galliæ Aquitanicæ, Pli. l.4.

conſtans, cõſtãtini & cõſtantij frater, collega imperij Magnentij, qui comes ordinum Auguſtæ Germaniæ vrbis erat, inſidiis haud longè ab Hiſpanis in oppido Helenæ occiſus eſt, Caſſ. Pomp. Oroſ. Eutrop. Tripart. hiſt. l.4. c.37.

conſtans, Cæſar ex monacho à patre factus à Gerontio Viennæ occiſus fuit. Pomp. in Theod. Oroſ. l.7. c.40. Diac. li.13. Blond. li.1. decad. 1. anno ab vrbe 1164.

conſtans, Græcorum imperator, pater conſtantini Pogonati, in Sicilia interfectus.

conſtans imper. Conſtantini Magni filius, cũ fratribus Conſtantino & conſtantino imperium tenuit, iiſque mortuis, Magnentium Conſtantis interfectorum duobus ingentibus præliis victor ad necem compulit, cum Perſis infeliciter pugnauit: quos cùm iterum adoriri ſtuderet, in itinere periit.

conſtantia, ciuitas ad Rhenum, Vide Ganno durum.

conſtantia, Cypri vrbs, aliàs Salamis dicta, & a-

lia Britanniæ, Cenſtante nominatam: Gentile, Conſtantiates. Alia item inter Heluecticos ad Rhenum.

Conſtantia, monialis, Nortmanni regis filia, quam Pontifex Henrico VI. Friderici filio, Romanorum imperatori, in monaſterio Panormi agentem vxorem dedit, Blond. lib.6. anno Salutis 1191.

Conſtantia caſtra, Amm. Marcell. *Conſtance en Normandie*; quibuſdam.

Conſtantina, Numidiæ metropolis. Vide Cirta, nomen hoc etiamnum retinet. Eſt quoque Conſtantina, Numidiæ vrbs. Euſebio.

Conſtantina. Vide Nicephorum.

Conſtantinopolis, vrbs à Conſtantino ædificata, vel vt alii, ampliata, in finibus Thraciæ, tã commodo loco, vt nemo, vltro citróque traiectiones Aſiæ, Europæque facere poſſit, inuita Conſtantinopoli, cùm ſit, velut pons ac porta vtriuſque orbis. Hanc Græci hodie *Stimboli*, Turcæ *Stambel*, id eſt, amplam & regiam ciuitatem appellant. Tribus ex partibus alluitur mari. Ab Aquilone, ſinu Cornu nuncupato, quẽ in Europam inſinuat Boſphorus: ab Oriente cingitur Boſphori extremis faucibus: à Meridie, Propontide: ab Occidente, terra Thracia. Forma eius ab omnibus ferè triangula dicitur: quanquam tamen ob laterum curuaturas, quarum duo extrema cornua arcum efficiunt, verius tricornis habetur. Peninſulam occupat, ſeptem colles complectentem. Huius deſcriptionem integram & interiorem ornatum vide apud P. Gyllium, qui rerum Conſtantinopolitanarum libro 54. conſcripſit. Vide etiam Byzãtium. Gentile, Conſtantinopolites. Stephanus Lygos antea dicta ſcribit Plinius. Antoniam à Seuero & eius filio Antonino Impp. & Anthuſam à Magno Conſtantino vocatã tradit Euſtatius. Agios & Æthuſa quoque aliquando nominatam dicit Volaterranus. Noua & Secunda Roma, hiſtoricis etiam ſæpius vocatur. Græcis nunc Stimoboli nuncupatur. Mario Nigro Apoley.

Conſtantinus Magnus, Conſtantii Cæſaris & Helenes filius primus ex Rom. imperatoribus Chriſti cultum ſectatus, aliquot annis cum Licinio imperauit, Chriſtianorum hoſte acerrimo, quem poſtea non vlla magis de cauſa ſæpius victum interfici iuſſit. Multa alia præclara fecit, ſed nihil memorabilius, quàm quòd Romani imperii ſedem Byzantium tranſtulit, quum vrbem à ſuo nomine Conſtantinopolim appellauit. Euſeb.

conſtantinus, II. conſtantini Magni filius, cum fratri collegæ imperii bellum inferret, iuxta Aquileam eſt interfectus. Caſſiod. Eutrop. Oroſ.

conſtantinus III. Romanorum imperator, à Martina nouerca extinctus eſt. Blond.

conſtantinus Pogonatus, Romanorum imperator, fratres pueros, ne ad imperium adſpirarent, naribus mutilauit.

conſtantinus Copronymus, Romanorum imperator, non minus impietate, quàm crudelitate inſignis.

Conſtantinus VI. Romanorum imperator, cum Irene matre imperauit annis IX.

Conſtantinus VII. Imperator Conſtant. imperauit annis XXXIV. Luith.l.3.c 7.

conſtantinus VIII. Græcorum imperator, imperauit annis L.II. cum fratre Baſilio.

conſtantinus, Scotorum rex, anno ſalutis 924.

conſtantinus LXXXVI. Pontifex. Rom. anno ſalutis 706.

conſtantinus Monomachus, Conſtantinop. imperator, anno ſalutis 1044.

conſtantius, imperator Ro. pater Conſtantini Magni, chlorus cognomine, princeps moderatiſſimus in Gallia & Hiſpaniis imperauit, Valerio Maximino Italiam obtinente.

conſtantius, apud Britannias tyrannus, ad Gallias tranſit. Diac. lib.13. Oroſ. li.7 c 4. Pompon. in Theo. anno ab vrbe 1160.

conſuanetes, inter Alpinas gentes, Plinio numerantur lib.3.c.20. conſuantæ, Ptolem.

conſuarani, populi in prouincia Narbonenſi. Plin lib.3.cap.4.

conſul, Tutor annuus erat. Rom. Reipublicę, publici conſilii princeps Summum erat apud Romanos dignitatis faſtigium, poſt exactos reges à Iunio Bruto primùm introductum ducẽteſimo quadrageſimo quarto ab Vrbe condita anno. Dicti autem ſunt conſules à conſulendo, ſiue quòd Reip. conſulerent, ſiue quòd à ciuibus conſulebantur. De eorum officio plura apud Feneſtellam libro de Roman. Magiſtratibus.

conſus, conſiliorum deus putabatur, qui ideo templum ſub tecto circo habebat; vt oſtenderetur tectum eſſe debere conſilium. Hinc conſualia feſta, quæ fiebant in honorem conſi. Liuius li.1. Ludos ex induſtria parat Neptuno equeſtri ſolemne, Conſualia vocant: vide Plutarch. in Romulo.

conſygne, es, Nicomedis Bithyniæ regis vxor, ob laſciuiorem cum viro iocum a cane lacerata. Plin. lib.8. cap.40.

contadeſdus, Thraciæ fluuius, qui Theato auctus influit in Agrianem: Agrianes autem in Hebrum, qui iuxta Ænum oppidum in mare influit. Herod. lib.7.

conteſtania, Hiſpaniæ citerioris regio, in qua ſita eſt Carthago noua. Fortè quæ hodie vulgò *Concentayna*. Plin lib.3.c.3.

continuſa, inſula Hiſpaniæ adiacens freto Gaditano, aliis nominibus Gadita & Tarteſſus dicta. Plin lib.4.22.

contoſolia, Hiſpaniæ vrbs. XII. M. paſſ. ab Emeri Anton.

contributa Iulia, Beturiæ oppidum in tractu Celtico inter Berum & Anam fluuios. Plin. lib. 3. cap. 1.

conuenæ, vulgò *Commingeois*, Aquitaniæ populi, ad Pyrenæum montem vergentes. Plin. lib. 4. cap. 19.

coo, nomē inſulæ 1. Mach. 15. dicitur & Græcè κῶς & κέως quondam, vnde & Pli. admonet dictam fuiſſe Ceam & κόον.

Coon, Antenoris filius, Troiano in bello ab Agamemnone occiſus. Homer. li. 11. Ilia.

Coons, Homero li. Ilia. 11. primogenitus filiorum Antenoris, qui quum Iphidamantis fratris mortem ab Agamemnone illatam vindicare vellet, mediam Agamemnonis manum ſubter cubitum lancea transfixit, atque ab eo interfectus eſt.

Coos, ſiue Cos, ſiue Coum, ſiue Co, inſula in mari Ægeo, ſeu, vt quidam aiunt, Icario, Rhodo proxima, & Cariæ oppoſita, quæ olim magna fuit, & optimè habitata, aſpectúque iucundiſſima eò nauigantibus. Ambitu eis quingentis, & quinquaginta ſtadiis clauditur, tota fertilis & optimo vino abundans. Solent in hac inſula fieri veſtes tenuiſſimæ ex bombyce ad fœminarum ornamentum, quæ Coa vocabantur. Fuit item in ea Æſculapii templum auguſtiſſimum. De Iunonis æde nemo ignorat, adeò clara, vt de eius inſignibus librum ſcripſerit Theodorus, author Vitru. li. 7. Eſt inibi pectunculus piſcis inſigniter ſapidus, Varroni celebratus, vt teſtatur Gellius.

Coos, vrbs in inſula Coo, eiuſdem inſulæ caput, antiquitus Aſtypalæa vocata, dicta à coo, Meropis filia, quæ ibi regnauit. Strabo ſcribit nouem gentes & quinque millia oppidorum eſſe, quorum nullum ſit minus coo Meropide. Cous adiect. vnde Hippocrates medicus diuinus, & Apelles pictor egregius, coi dicti sũt. Sinius medicus, Philetas poeta ac orator: Nicia coorum tyrannus, Ariſton Peripateticus, & Theomneſtus, vir in Reipublicæ adminiſtratione, imprimis clarus, qui contrarias Niciæ in Repub. partes fouit.

copa. Vide Mapeta.

copæ, locus in Græcia apud Orchomenon Bœotiæ, iuxta Cephiſum amnem, qui facit lacum Copaidem, aliàs Leuconidem dictum. Stepha. à Copeo Apatei filio dictum ſcribit. Apataleum autem Oncheſti, hunc Neptuni filium eſſe. Plin. lib. 4. cap. 7.

copais, Bœotiæ lacus & fluuius in Græcia, quē Pauſanias Cephiſſiden appellat. Strabo. item vrbis nomen, in eodem tractu Suidas.

copar, Arabiæ felicis vicus. Ptol.

cophanta, carmaniæ portus. Ptol.

cophantus, mons ſemper ardens apud Bactros Indiæ populos. Pli. lib. 2. cap. 106.

cophen, ciuitas, eadem quæ Arachoſia: inde cophenius, Gentile.

chopes, Aſiæ fluuius in India, in amnem Indum influens, Pomp. lib. 3.

copiæ. Vide Thurini.

copon, ciuitas populoſiſſima iuxta Thebas in Ægypto, à Diocletiano capta, & ſolo æquata, anno ab vrbe 1043.

copónius, rector Iudææ, datus ab Auguſto, regnauit annis 21.

Coppenhagen, vrbs metropolis regni Daniæ, Latinis Haſnia.

copras, monachus, diuinum habuit donum, ſanitatem conferendi, depulſis morbis, & dęmones expellendi. Sozom. lib. 8. c. 1 hiſt. trip.

coprus, oppidum Thebaidis, Plin. lib. 17. c. 5. commune Ægyptiorum & Arabum emporium, vergens ad mare rubrum, vicinas habens cautes, è quibus eruuntur ſmaragdi. Iuuenal. Sat. 15.

Celſa ſuper calidæ referemus mœnia Copti.

Eſt & Armeniæ Zephyricæ vicinum oppidum, cedren.

cora, filia Ardonei & Perſephones. Vide plura de dictione cora apud cæl. lib. 7. c. 15.

cora, ciuitas quam Dardanus ædificauit, à qua corani dicti.

coraca, Arabiæ Petreæ oppidum. Ptolem.

coraceſium, primum ciliciæ caſtellum, in petrâ prærupta, poſitum, quo Diodorus cognomento Tryphon receptaculo vſus eſt, quo tēpore Syriam à regibus deſciſcere fecit, aduerſus quos bellum gerebat, interdum ſecundo euentu, interdum aduerſo. Strab. l. 14.

coraceſius, pars Tauri montis.

coracii, regio in Æthiopia ſub ægypto. Vbi maxima Indicarum arundinum multitudo. Strabo.

coracinſii, Sardiniæ populi. ptol.

coracium, mons iuxta Colophonem in Ionia, Stra. Item locus iuxta Byzantium. Dionyſ.

coracodes, portus corſicæ inſulæ Ptol.

coracium, mons iuxta Colopponem in Ionia. Strabo. Item locus iuxta Byzantiũ, Dionyſ.

coracodes, portus corſicæ inſulæ. Ptolem.

coracos petra, id eſt, corui ſaxum, locus in in Ithaca, Steph.

coraconnéſus, inſula Libyca. Steph.

coralius. Vide Sangaris.

coralius, Phrygiæ fluuius, qui alio nomine Sengarius dicitur. Plin. lib. 6. c. 1.

coralli, populi Pontici, immanitate inſignes. Ouid. lib. 4. de Ponto.

Hic mea qui reticem, flauis niſi ſcripta corallis.

corambis, promontorium paphlagoniæ in Ponto haud longè ab amne parthenio.

corancali, Indiæ extra Gangem populi, Ptolem.

corani, Italiæ populi, à Dardano Troiano orti Plin.

coranitæ, Arabiæ felicis populi. plin.

coras, vide ſuprà Catillus.

coraſceni, populi Aſiatici. Herod. l. 1.

coraſiæ, maris Ægæi inſula. Plin.

coraſius, mons imminens Antiochiæ. Xiphilin. in Traiano.

coraſphi, gentes Scythiæ intra Imæum. Ptol.

corax, antiquiſſimus rhetor Siculus, primus artem dicendi & præcepta conſcripſit. Cicer. in Bruto. Primus etiam extitit, qui artem dicendi mercede profeſſus eſt, Tiſiámque ea lege inſtituendum ſuſcepit, vt mercedis partem præſentem numeraret, reliquam tum demum perſolueret, quum in iudicio cauſa perorata, victoriam reportaſſet. Quum itaque non parum in arte profeciſſet, cauſam tamen nullam reciperet, idq; fraude facere videretur, ne reliquũ mercedis præceptori perſolueret: corax hominem in ius vocat, cauſamque omnem in hoc dilemma confert: Diſce, inquit, ſtultiſſime adoleſcens, vtroque modo futurum quod poſtulo, ſiue viceris, ſiue condemnatus fueris. Nam à victore merces mihi ex pacto debebitur: quum ita inter nos conuenerit, vt quum primam ex iudicio victoriam reportaſſes, reliquum mihi mercedis perſolueretur. Sin ego vicero, nihilominus iudicij laqueis teneberis, vt potè ſententiis iudicum condemnatus. Ad hæc Tiſias: Imò, inquit, tu potiùs diſce, præceptor ſapientiſſime, neutro modo futurum quod poſtulas. Nam ſi tu viceris, ex pacto nulla tibi debebitur merces: quandoquidem ita conueni, vt eam tum demum perſoluerem, quum cauſa perorata victor diceſſiſſem. Sin ego vicero, quid quæſo expectes à victore iudicum calculis abſoluto? Quibus auditis, iudices adoleſcentis ingenium admirati, feruntur acclamaſſe, κακοῦ κόρακος κακὸν ὠὸν, i. mali corui malum ouum, alludentes ad Coracis nomen, quod Latinis coruum ſignificat. Fed. Morel. A. Gellius Noct. Att. li. 5. cap. 10. idem refert de Protagora Sophiſta & Eurathio eius diſcipulo.

corax, montis nomen in Sarmatia Europæ, & vrbs Tauricæ Cherſoneſi. Ptol.

corax, fluuius in caucaſeis montibus oritur.

corax, ſiue corax, qui cum fratre Catyllo Tybur in Italiam conſtituit, teſte Seruio apud Virgilium in illo Æneid. 7.

Tum gemini fratres Tyburtia mœnia linquunt.
Fratres Tyburti dictam cognomine gentem,
Catilluſq; acérq; Coras, Argiua iuuentus.

corax, interfector Archilochi poëtæ in bello quodam. Hi quum fortè ſciſcitatum Apollinis oraculum veniſſet Delphos, ab eo tanquam impius ac ſceleratus reiectus: verùm cum ille multis verbis ſeſe excuſare conatus, culpam omnem in fortunam & varios bellorum euentus reieciſſet, veniamque à Deo imploraſſet, flexit numen: acceptóque ab Apolline reſponſo, iuſſu eius Tænarum profectus, manibus Archilochi parentauit, tanta erat eo tempore vatum & poëtarum maieſtas, Perottus.

corax, oppidum in Volſcis.

coraxi, Colchidis regionis populi. Plin. lib. 6. cap. 5. & Pomponius. lib. 1.

coraxicus mons, Tauri montis pars. Pli. li. 5. c. 27. Mela de multitudinis numero ſcripſit.

coraxis, mons qui à Septentrione Colchidem claudit.

corbana, Perſa à Chriſtianis victus, fugatus, cæſuſque ingenti prælio, in quo perierunt C. M. Barbarorum, Blond. lib. 4. decad. 2. anno ſalutis 1099.

corbaſa, Pamphiliæ vrbs Ptolem.

corbeuntus, Tectoſagum vrbs in Galatia regione.

corbiana, Elymæorum prouincia. Strabo.

corbilium, emporium Galliæ ſuper Ligerim. Strabo.

corbio, in Sueſſetanis oppidũ Hiſpaniæ. Liu.

corbenæ, Mediæ populi, Polyb.

corbio, ciuitas.

córbulo, Syriæ proconſul ſub Nerone Tyridatem Parthum fudit, fugauítque: Artaxata capta, exuſta, & ſole æquata, Tygranem Armeniæ regem deſignauit. Tacit. libro decimo tertio.

corce, Armeniæ minoris vrbs. Ptolem.

corcoba, Taprobanæ vrbs. Ptolem.

corcoras, fluuius Nauponto vicinus, & in Sauum ſe immiſcens. Strabo.

corcyra, inſula maris Ionij, non procul ab Epiro, Vlyſſis naufragio & Alcinoi hortis nobilitata, ita dicta ab eiuſdem nominis Nympha, Aſopi filia, quam Neptunus ibi compreſſit, cùm prius Sceria & Pheacia diceretur. Nunc eſt ſub ditione Venetorum, nomine *Corſou* ante aliquot annos à Turcis magna claſſe diu obſeſſa. Plin. lin. 4. cap. 12. & Luc. lib. 2.

Hinc latè patet omne fretum, ſeu vela ferantur
In portus Corcyra tuos, ſeu læua petatur
Illyris.

Eſt & alia eiuſdem nominis inſula cognominata Melena, id eſt, nigra 20. paſſuum millibus ab iſta diſtans. Plin. lib. 3. cap. vltimo.

corcyra Melæna, i. nigra, Hadriatici maris inſula, Plin.

corcyris, vrbs Ægypti. *Steph.*

corcyropolis, corcyræ inſulæ oppidum, Niger.

Corda, Albionis vrbs Selgouarum. Ptolemæus.

cordes fluuius, qui Daram Perſarum vrbem interfluit. Procop.

cordilio, Philoſophus Stoicus Pergamenus, omnium Principum ac regum amicitias ſpernebat. Hunc Cato Vticenſis, in Macedoniam, cum exercitu miſſus, precibus exoratum in caſtra ſecum duxit, magnam ſe putans adeptus palmam, qui hominem ſeueriſſimum è ſentẽtia dimouiſſet. Volater. lib. 14.

corduba, Bætice Hiſpaniæ vrbs clariſſima, v-

triuſque Senecæ & Lucani patria Author Martialis ad Licianum,

Duóſque Senecas, vnicumque Lucanum,
Facundo loquitur Corduba.

Vide Seca Epigram. *Corduba ſolue comas.* Quanquam Cicero Cordubenſes poetas irridet in oratione pro Archia. A. Corduba, Cordubenſis conuentus dicitur Plin. Cordubenſis agri fertilitas, & diues cultus ſcriptoribus laudatur hodie *Cordoa.* Plinius tradit Coloniam patriciam cognominatam, quod etiam Amb. Moralis, ex eius antiquis marmorum inſcriptionibus oſtendit. Sed & Auguſti imperatoris æreus nummus videtur cum literis, Colonia Patricia.

Cordueni, gens circa Hyrcanum mare. Plinio quondam Carchudi, incolæ dicti. Diod. libr. 14. habet Carduchos montes inter Mediam & Armeniam.

Cordulæ, portus Themiſcyrenæ regionis. Pli. lib. 6. cap. 4.

cordus inter præceptores Alexandri Mammeæ nominatur.

Cordus cremutius, declamator nobilis. Tranquillus in Caligula.

Cordus, populus Hiſpaniæ Tarraconenſis. Sex. Auien.

Cordus hiſtoricus, qui imperatorum vitas cōſcripſit, cui vitio vertitur, quòd eorum, qui obſcuriores eſſent, minima etiam perſequeretur. capitolinus.

Cordylus, vrbs Pamphiliæ. Steph.

Cordyluſa, inſula circa Rhodum. Plin.

core, cereris filia, à κόρη, puella vel à κόρος, id eſt ſaturitas, dicta. Ceres enim producit materiā qua & nutrimur & ſatiamur.

Core, filius Iſaac filij Caath. Exod. 6. ob ſeditionem contra Moſen excitatam, hiatu terræ cum tabernaculo abſorptus eſt. Filius item Hebron ſic vocatur primi Paralib. ſecundo. Sic & filius Eſau ex Olibama vxore. Geneſ. 36. Lat. Caluus, vel canitium, ſiue glacies, vel gelu.

Core, filius Iemma: Paral. 9. & 2. Par. 31. Lat. vocans, vel legens, aut perdux.

Coreb, mons regionis Madian, eſt iuxta ſinū Arabiæ imminens. Bocat.

Cornelius Panſa, conſul cum Aciolo Aciola, anno ab vrbe 874.

Coreſa Helladis, id eſt, Græciæ inſula. Pli. li. 4 cap. 12.

Coreſia Minerua ab Arcadibus nominata. Cic. lib. 3. de Natura Deorum.

Coretas, paſtor fuit, qui omnium princeps ex afflatu eſt vaticinatus. cæl. lib. 8. cap. 16.

Coretus, Mæotidis lacus ſinus, in quem alueo naturali per Nomadas & Hylæos influit Hypanis. Plin. lib. 4. cap. 12.

Coreura, Indiæ intra Gangem vrbs. Ptolem.

Corfinium, Pelignorum metropolis, vulgò *Pontinia ò campidi Santo Pellino.* Strab. lib. 5.

Corfinienſes, Pelignorum populi. Plin. lib. 3. cap. 12.

Coriaólla. Vide Corioli.

coria, Albionis oppidum in Dauniis. Ptol.

coribantus, & Curetes Gnoſſum condiderūt, qui modulatas in armis ſaltiones reperere. Euſeb.

corricæ, inſulæ duæ, ante Peloponneſum, Pli. lib. 4. cap. 12.

coricondame, prope Sinopen eſt: Gentile, coricondamitis: vnde & Palus Coricondamitis. Steph.

corilla. Vide corioli.

corineum, Mimantis montis promontorium in India. Ptolem.

corindius, Indię intra Gangem vrbs. Ptol.

corinea, Maioris Armeniæ regio. Ptolem.

corinium, Ptolemæo, Dalmatiæ vrbs, hodie corninium.

cormium, Britanniæ vrbs, alio nomine claudiani caſtra. Ptolem. hodie, cloceſtria.

corinna, poetria doctiſſima, ab Ouidio Naſone plurimum adamata, eiúſque carminibus ab obliuionis iniuria vindicata.

corinna Thebana, ſiue Tanagręa, Archelodori filia & Myrtidis diſcipula, quæ Pindari ætate floruit: ipſúmque Pindarum canticis vicit: ſcripſit libros quinquaginta & Epigrammata. Suidas & Pauſanias.

corinna Theſpia, veterum & ipſa monumentis plurimùm celebrata. Suid.

corinnus, Ilienſis verſificator ante Homerum, qui primus, vt quidam volunt, ſcripſit Iliada, vigente adhuc bello Troiano. Scripſit autem litteris Græcis inuentis tunc primum à Palamede, cuius fuit diſcipulus: ſcripſit & Dardani contra paphlagonas bellum: ab eo putatur Homerus habuiſſe omnem operis materiam. Suidas.

corinthus, Iouis filius, Pauſ. lib. 2.

corinthus, mons eſt præruptus in corintho vrbs iiſdem mœnibus concluſus, in quo arx fuit nomine Acrocorinthus, & pirene fōs Muſis ſacer.

corinthus, & corinthienſis, adiectiua, quæ id habēt inter ſe diſcriminis, vt corinthii ſint, qui corinthum inhabitant, aut qui Corintho corinthi ſunt: corinthienſes, qui alibi nati ſunt, ſed corinthi negotiantur.

corinthia vaſa dicūtur ex ære corinthio fuſa, quæ olim tanto in pretio habita ſunt, vt ſæpe argenti, interdum auri æſtimationē excederēt, æris autem corinthii non naturalis erat: ſed artificio quæſita nobilitas, auro argentóque permiſto, quæ commiſtio caſu contigit confuſis nimirum ex corinthii incendio metallis. cicer. li. 2. Tuſcul. *Scis igitur ſi quid de corinthiis tuis amiſeris, poſſe habere te reliquam ſupellectilē ſaluam.*

corinthiacus ſinus alio nomine criſſæus, & mare Alcyonium Straboni. Golfo de Patras.

dicitur Sophiano: Ripadoſtria à nautis nominari ſcribit Niger.

Corinthiarius à Suetonio poſitus eſt pro amatore nimio corinthiorum vaſorum, cœl. lib. 21. cap. 25.

corinthus, vrbs Achaiæ, ferè medio Iſthmi Peloponneſiaci ſita (Iſthmos autem Græci vocant anguſtias, quibus à peninſula ad continentem eſt aditus) ab ortu Saronicum, ab occaſu criſſæum ſinum habens, qui & corinthiacus dicitur, duobus inclyta portubus, quorum Lechæum Ionio, Schæus Ægæo imminet mari. Vnde & Bimarem córinthum poëtæ peculiari epitheto appellarunt. Ouid. 4. Faſtorum,

Adriacúmque patens latè, bimarémque Corinthum.

Horat. lib. 1. carm Ode 6.

Laudabunt alij claram Rhodon, aut Mitylenem,
Aut Epheſum, bimariſve Corinthi Mœnia.

Dicta autem putatur corinthus, à Corintho Marathonis, ſiue (vt alij malunt) Pelopis filio, qui illam euerſam inſtaurauit, cùm antea Ephyre diceretur. Hæc Græcarum omnium vrbium clariſſima fuit atque ob ſitus opportunitatem in tantam excreuit potentiam, vt ne Romanæ quidem vrbi cederet: tantúmque in faſtum euaſit, vt Corinthii Pop. Ro. legatos iniurioſiùs appellare, & (ſi Straboni credimus) etiam ſordibus perfundere nõ dubitarint Quare commoti Patres, cùm etiam antea creſcentẽ in dies vrbis potentiam ſuſpectã haberent, bellum illi inferendum cenſuerunt. Miſſus itaque in Græciam L. Mummius corinthum obſedit, tandémque captam incendit, ſolóque æquauit, adeò vt vix vllum tantæ vrbis reliquerit veſtigium. Quo incendio confuſis metallis inuenta eſt miſtura æris pretioſiſſimi, quod ab vrbis huius nomine Corinthium appellarunt. Apollodorus author eſt fuiſſe & alias hoc nomine dictas ciuitates: quarum vna fuit in Theſſalia, altera in Epiro, tertia in Elide. Stephano hæc quõdam nuncupata fuit Epope, Pagos, Ephyra, Heliopolis, & Acrocorinthus: hodie adhuc Corintho vt Sophianus, vel Corantho vt Moletius tradunt, appellatur. Colonia Iulia Corinthus ex numo eſt apud Onuphrium.

Coriolânus, vir illuſtris Rom. quem Cicero multis in locis cum Themiſtocle confert. Siquidem vterque cùm ciuis egregius fuiſſet, populi ingrati pulſus iniuria, ſe ad hoſtes contulit, conatúmque iracundiæ ſuæ morte ſedauit. Coriolani vitam pluribus perſequitur Plutarch.

Corioli, vel Coriolla, oppidũ in Latio: & Coriolani populi Coriolorum incolæ. Plin. lib. 3. cap. 4. Steph.

Corios, circa Carmaniam fluuius. Mela.

Corioualluṁ, oppidum inter Iuliacum & Traiectum inferius. Anton. *Vual. kemburch*, Simlero.

coris, mons eſt Theſſaliæ ſerpentes producens qui dipſades dicuntur.

coriſſia, oppidum & nauale Co inſulæ. Stephanus.

coriſſus, vrbs Epheſiæ. Hinc Coriſſius, Coriſſites. Strabo.

coriſſus, oppidum & nauale Cei inſulæ. Stephanus.

coritanus, Albionis inſulæ populi. Ptole. Lincolnienſes Lhuido.

Coritus, mons in vmbraria. Dion. Halicarnaſſ. *Monte Coruo*, Leandro.

Córium, locus in Creta ἀπὸ κόρης τινὸς, id eſt, à puella quadam dictus, Cuius Coreſius, & Coretium ſtagnum, & Mineruæ Coreſiæ templum, à κόρη deducunt, à κόριον verò κοριεύς.

coritus, mons Hetruriæ, à corito rege Electræ viro: & Dardani patre, vna cum oppido in eo exiſtente denominatus.

cormalos, fluuius Troadis, in conuentu Adramytteno. Plin. lib. 5. c. 30.

Cormanum, Iazygum Metanaſtarum vrbs, Ptolem.

cormaſa, vrbs Pamphiliæ. Liu. Ptolem.

corna, cappadociæ in Lycaonia vrbs. Ptolemæus.

cornabui, Albionis inſulæ populi. Ptolem.

cornacum, Pannoniæ inferioris oppidum, Anton. *Zita*, Simlero *Karoſca*, Lazio *Batha*, Nigro.

cornauij, Albionis inſulæ populi. Ptole. *Cornoval* Anglicè, Lhuido.

corne, collis ſuburbanus agri Tuſculani, qui olim lucum habuit fagineum, antiqua religione Dianę conſecratum, Plinius libro 3. cap. vltimo.

corneates, populi Pannonię. Plinius libro 3. capite 25.

cornelia, matrona nobiliſſima, eadémque eloquentiſſima, Sẽpronii Gracchi vxor, & Tiberii & Caii & Gracchorum mater, & maioris Africani filia: à Valerio Maximo laudatur quòd matronę campanę ornamenta ſua pulcherrima oſtentanti, non aurum, non gemmas, non denique veſtes oppoſuerit, ſed liberos, qui maxima ſunt matronarum ornamenta. Iuuenalis Satyra 6.

Malo venuſinam, quàm te Cornelia, mater
Gracchorum, ſi cum magnis virtutibus affers
Grande ſupercilium, & numeras in dote triumphos.

cornelia, P. Seſtii vxor. Cic. 5. Epiſt. Famil.

cornelianus, conſul, collega Perpetui, anno ab vrbe 989.

cornelius xx. Romanorum epiſcopus, anno ſalutis 251.

cornelius IIII. Antiochenę Eccleſię epiſcopus, anno ſalutis 124.

cornelius Aſina, cùm fundum emiſſet, ſponſorque pretii ab eo expeteretur, poſtero die a-

ſinam ſacculis pecunia plenis onuſtam in forum adduxit pro ſponſore, vnde cognomentum accepit. Macrobius.

cornelius Balbus, genere Gaditanus, c.cæſaris familiaris, & præfectus fabrûm, quem, cùm de ciuitate in periculum vocaretur, cicero & Pompeius defenderunt. Extat pro eo ciceronis oratio.

cornelius centumalus, & Sulpitius Calba, conſules.

cornelius coſſus Tribu.mili.in exercitu Volumnium Lartem Veientem regem occidit, ſecundaque opima ſpolia Ioui Feretrio retulit. coſſos autem eos qui rugoſa ſunt, & aſpera facie, à ſimilitudine vermium qui in ligno nutriũtur, Feſtus dicit vocari.

cornelius Epitadius, L.cornelij Syllæ Dictatoris libertus, librum quem Sylla de ſuis rebus geſtis imperfectum reliquerat, ſuppleuit. Tranquillus.

cornelius Gallus, poëta elegiographus, Foroiulienſis, primùm ſummus Octauij amicus, ſed poſtea ſuſpicione coniurationis, cùm in eius odium impegiſſet, ſibi ipſi mortem conſciuit, anno ætatis XLIII. Ouidius libro tertio Eleg.

Sanguinis atque animæ prodige Galle tuæ.

Euphorionem Græcum tranſtulit in latinum ſermonem, & amorum ſuorum de cytheride conſcripſit libros quatuor. Fuit autem amicus Virgilij, adeò vt quartus Georgic.à medio vſque ad finem eius laudes teneret, quas poſtea iubente Auguſto in Ariſtei fabulam commutauit. Gallus amauit cytheridem meretricem, libertam Volumnij, quæ eo ſpreto Antonium euntem in Gallias eſt ſecuta, propter quod dolorem Galli videtur conſolari, Virgilius in Bucolica Ecloga decima cytheridem quam deperibat, mutato nomine, Lycorin vocauit:

Gallus & Heſperiis, & Gallus notus Eois,
Et ſua cum Gallo nota Lycoris erat.

cornelius Lentulus cethegus, conſul, collega M.Bebij Pamphili, anno ab vrbe.573.

cornelius Merula, conſul, contra Boios in Galliam miſſus duodecim millia hoſtium cæcidit. Liuius de bello Macedonico.lib.5.

cornelius Merula, ſuperioris nepos, flamen Dialis, partium Syllanarum, ingreſſo vrbem Mario in Iouis ęde, venis ſuccisis, ſe necando mortis contumelioſæ damnationem effugit, ſacerdotiſque ſui ſanguine foci vt vetuſtiſſimi maduere. Valerius de Morte.

cornelius Nepos ciceronis tempore, vir diſertus, vitas illuſtrium virorum ſcripſit, quarum tantum Pomponius Atticus extat. Huic Valerius catullus Veronenſis opus ſuum dedicat, vt indicat epigramma apud Crinitum.

cornelius Secularis, 1. conſul, collega Iun. Donati, anno ab vrbe 1012.

cornelius Seuerus, inter poetas Epicos ab antiquis authoribus relatus eſt. Ingenio fuit magno, & in ſcribendis verſibus facili: conſtat eundem fuiſſe verſutum in declamationibus, qua in re ingenium ſuum atque eruditionem maximè probauit. A Fabio Quintiliano ita commendatur, vt verſificator quàm poeta melior habitus ſit. Scripſit inter alia multa de bello Siculo, quod ab eo abſolutum non eſt propter immaturam mortem. Quod ſi abſoluere potuiſſet, meritò ſibi ſecundum locum vendicaſſet, vt idem Quintilianus author eſt. Extat eius carmen illud, quo eleganter defleuit M.ciceronis interitum:

Oraque magnanimum ſpirantia pone virorum,
In roſtris iacuere ſuis, ſed enim abſtulit omnes.
Tanquam ſola foret rapti Ciceronis imago.

Cornelius Tacitus, hiſtoricus eximius, floruit tempore claudij Tiberij Neronis anno ab vrbe 767. vſque ad Flauij Veſpaſiani tempus, anno ab vrbe 822. Fuere multi alij Cornelij: nam hoc commune fuit cognomen Scipionum, Lentulorum, Cethegorum, Syllarum, Bulborum, Cinnarum, &c. quos vide ſuo loco.

Cornelius Centurio Romanus, à D. Petro Apoſt. ſacroſancto lauacro Cæſareæ tinctus fuit, Act. Apoſt. capite 10. & ibi primus Epiſcopus, omniúmque gentium, qui crediderint, meritò extitit primitiæ, quòd primus Spiritu ſancto repletus fuerit. Origenes ſuper Num.

cornenſii, Sardiniæ populi. Pto.

cornetus campus in agro Faliſco, via campana. Vitruu.lib.8.cap.5.

corni, Italiæ in Latio populi. Halicarnaſſ.

corniapſa, Galatiæ vrbs. Anton.

cornicli, montes Italiæ, prope Tibur. Halicarnaſſ.

Cornicularius, vt Sigonius exiſtimat, fuit miniſter tribuni militaris, qui vigilias tribuni loco circumibat, atque eius imperio corniculo ſedebat. Valer Max.cap.de Pudicitia: M. Lætorio tribuno militum Cominius tribunus plebis diem ad populum dixit, quòd Cornicularium ſuum ſtupri cauſa appellaſſet. Frontin. libro tertio: Tanquam tribuni cornicularius vigilias excitauit. Sueton. de viris illuſtribus. M. Scaurus primò in Hiſpania corniculo meruit, &c.

corniculum Latij oppidum. Halicarnaſſ. Liu. plin. corniculus. Steph.

cornificius, iiſdem temporibus in poetica floruit, quibus in ſcribendo hiſtoria Saluſtius, Lucceius, & cornelius Nepos in vrbe præſtiterunt. Fuit ingenio eleganti & lepido, atque in ſcribendis epigrammatis verſatus: ſororem

habuit cornificiam, vt ſcribit Euſebius, cuius carmen in magno pretio habetur. Fuit & cornificius ciceronis paternus amicus & collega, ad quem multæ extant i, ſius ciceronis epiſtolę libr. 12. epiſt.

Cornificia, ſoror cornificij, Romana poëtria, epigrammata varia ſcripſit. cæl. lib. 14. cap. 1.

Cornifius ager, Samnii regionis, lib. Coloniar. ei Samnites vicini.

Cornua duo Italiæ, Plin. 3. c. 5. & Mela. 2. c. 4. eius promontoria ſunt, teſte Saluſt. Brutium & Salentinum.

Corniger, Bacchus dictus eſt, quia ſimulachra Liberi patris cornua adiiciebantur, quod vini inuentor fuerit. Homines enim nimio vini potu truces redduntur, & tunc, vt ait Satyricus, ſumit cornua pauper. Bicornigerum vocat Horat.

Corninium. Vide Corinium.

Corniſcarum diuarum locus trans Tyberim erat cornicibus dicatus, quòd in Iunonis tutela cornices eſſe putabantur.

Cornus, Sardiniæ inſulæ in Mediterraneis vrbs. Ptolem. quæ carnoſa etiam apud Antonium vocantur, vt annotat Simlerus. *Corneto* hodie Ortelio.

Cornu, Byzantiorum Straboni oppidum iuxta Byzantium. Galata antiquis quoque dictum tradit Sophianus. Sed hoc negat Gylius in ſuo Boſporo. At Sycas & Sycodas appellatum ait. Sycas ſuo tempore Iuſtinianas nuncupatas ſcribit Euſtathius & Stephan. Pharos aliquando nominatum ex his Marcellini verbis videtur: *Promontorium Ceras prælucentem nauibus vehens conſtructam celſiùs turrim; quapropter Pharos appellatur, lib. 22.* Peta vocari hodie tradit Sophian. Sic etiam vocat Tzetza & Nicephoras. Galata à Turcis hodie nominari percipitur ex his qui has partes luſtrarunt.

Cornútus, Leptes genere (eſt enim Leptis Africæ ciuitas) emicuit Romæ ſub Nerone: interfectus demum ab eo vnà cum Muſonio philoſopho. Multa eius ſcripta tam in Philoſophia quàm Rhetorica feruntur. Natura magis quàm ſtudio iuuabatur. Erat ſine liberis, humanitate alioqui tanta, vt diſcipulos ex ea cauſa plurimos ad ſe minus quàm doctrina alliceret. Suid.

Cornutus, Prætor vrbanus Romæ, Ciceronis temporibus, de quo ſic ſcribit Epiſt. l. 10. Placuit nobis, inquit, vt ſtatim ad cornutum Præt. vrbis literas deferremus; qui quòd Coss. aberãt, conſulare munus ſuſtinebat more maiorum. Item ad Articulum l. 1. Epiſt. 9. Bonis vtimur Trib. pleb. Cornuto verò pſeudocatone.

corocomane. Vide Coromane.

Corocondama, vrbs in peninſula eiuſdem nominis inter Mæotidem paludem & Pontum Euxinum, ad os Poſphori Plinius, corocondametis lacus eſt ibidem quoque Straboni.

Corocondames, vicus eſt ad Boſphorum cimmerium, oppoſitum habens vicum Panticapenſis agri nomine Arcam, qui ſeptuaginta ſtadiis freto diſiungitur, Strabo. lib. 12.

Coradamum, Arabiæ felicis promontorium. Ptolemæo.

Corœbus, filius Mygdones, qui incenſus amore Caſſandræ, quam Priamus ei deſponderat, poſtremis belli Troiani temporibus ad Troiam venit, ſocero & Phrygibus laturus auxilium, fruſtra ei ſuadente ſpõſa, vt in patriam reuerteretur, certiſſimòque exitio, quod toti vrbi imminebat, ſeſe eriperet, cuius verbis cùm fidem non adhiberet, poſtrema illa nocte, qua Ilium cecidit, à Peneleo quodam Græco fuit interfectus. Virg. lib. 2. Æneid.

iuueniſque Corœbus
Mygdonides, illis qui ad Troiam forte diebus
Venerat, inſano Caſſandræ incenſus amore.

Vide prouerbium, Stultior Corœbo.

corœbus, curſor optimus, Elidenſis, qui à Neoptolemo cæſus eſt in Caſſandræ nuptiis. Pauſanias.

corolamus, Boiorum regulus Marcelli copias fudit, anno ab vrbe 558.

corolia, Arabiæ felicis oppidum, in rubro littore. Plin.

coromane, vrbs ad ſinum Perſicum. Gẽtile, coromanius. Steph.

coromanis, Arabiæ felicis vrbs. Ptol.

corona, ſignum cæleſte ſupra humerum Arctophylacis, eſt nomen conſtitutũ ſtellis in orbẽ diſpoſitis, cum Scorpione exoriens, occidens autẽ exoriente canoro. Fabulantur poetæ hanc Ariadnes, Minoris cretenſium regis filiæ coronam fuiſſe, quam illa in Dia inſula Libero nubens, à Venere dono accepit, cùm Dii omnes in eius nuptiis dona conferrent. Vnde & Cneſſia Corona paſſim à Poetis appellatur. Virg. li. 1. Georg.

Ante tibi Eoæ Atlantides abſcondantur,
Cneßiáque ardentis decedat ſtella coronæ.

Catullus in Carm. de nuptiis Thetidis & Pelei Item Nonnus Panopol. lib XL. Dionyſiacõn, quart. c. Æthiopœiam Fed. Morellus Lat. carmine expreſſit. Vide Ariadna.

corone, hodie vocatur vrbs Tranſyluaniæ: quæ olim Sarmizegetuſa.

corone, vrbs Peloponneſo Meſſeniorum, Pli lib. 4. c 5. oppidum Achaiæ à quo coroneus ſinus. Strab. lib. 8 eam coronam appellat, de qua ſic refert: Corona, vrbs eſt mari vicina, & hanc nonnulli Pedaſum à poeta nominatam eſſe inquiunt. Gentilia eadem ferè, quæ à coronea fiunt.

corone, pars Salaminis in cypro & tertia quædam, à quo coronitæ: item vrbs Bithyniæ, Stephan.

coronæa, vrbs Bœotiæ à Corono Therſandri filio. In hac talpa nulla apparet, cùm alioqui per

per totam Bœotiam talpæ ſiut. Et ſi quis aliunde in Coroneam regionem inferat, viuere non poſſunt. Altera ciuitas eſt Peloponneſi, Sicyonis & Corinthi. Tertia, Phthiotidis. Eſt etiam caſtellum Ambraciæ. Quarta, Cypri ciuitas.

coroneus, ſinus Achaiæ, ſic à Corone eiuſdem regionis oppido dictus. Pli.li.4.c.5. Sinus, Aſinæ ab oppido Aſine, Coronæus à Corone.

coronidis, nidos, alio nomine Arſinoe, Nympha Phlegyæ, vel, vt alii tradunt, Leucippi filia, quæ cùm forma eſſet non ineleganti, Apollini placuit: à quo & vitiata, & grauida facta eſt. Verùm cùm poſtea Iſchidi cuidam Theſſalo, mutuo eius amore capta, ſuî copiã faceret, à Coruo deprehenſa eſt, ex quo cùm Apollo amicæ perfidiam cognouiſſet, telis eam confodit: puerúmque (qui poſtea Æſculapius appellatus eſt) ex vtero eius exemptum, Chironi Centauro tradidit educandum. Homer. in Hymno in Apol.

Quando mœſto animo] combuſti Azantida natam
Cum præſtanti equite Iſchy Elationide. &c.

vt in Metaphraſi Latina vertit Morel. vbi communis interpretis errorem prodidit. & Ai Pinrum Pythionic. Ode 3. Stro. & Antiſtr.2. atque Apolod.li.3. Bibl. Ouid.lib.2. Metam.

Pulchrior in tota, quam Lariſſæa Coronis
Non fuit Aemonia, &c.

Vide latiùs in dictione Æſculapius.

Coronis, Dea eſt, quæ in Sicyonia colitur, cuius tamen ſimulachrum, peculiare templum habeat nullum: ſed quum ſacrificii accedit tempus, id in Palladis transferunt ſacraria, honoréque proſequuntur.

coronta, vrbs Acarnaniæ, Thucyd.li.2.

coronus, filius Lapithæ. Vide Philaida.

coronus, Aſiæ mons. Ptol. *Baſaraſa* à Caſtaldo nominatur.

coronus, Therſauri filius. Pauſ.

coronum, vrbs à Venetis ſubacta. Blõdus.li.6.

coropaſſus, Lycaoniæ pagus in Aſia minori. Strabo.

corope, vrbs Theſſaliæ, vbi Coropæi Apollinis oraculum, cuius meminit Nicander. Sed videtur legendũ Oropæus. Orope enim Eubœæ ciuitas eſt, Apollinis templo clariſſima. Steph.

Corozaim, ait Hieronymus in Ecloga, Galilææ oppidum, nunc deſertum, in ſecundo lapide à Capharnao. Luc.10. Math.11.

corpicenſii, Sardiniæ inſulæ populi. Ptol.

corpilli, populi Thraciæ, Pli.li.4.c.11.

corrha, Armeniæ maioris oppidum. Ptol, & vrbs Perſidis. Eidem.

Corrhagium, Macedoniæ vrbs. Liu.

corſæ, locus Ciliciæ, vnde Corſacus hircus apud Cratinum. Heſychius.

corſeæ, inſula Ioniæ è regione Sami, apud Herodianum Corſia ſcribitur: Gentile, Corſeates. Steph.

Corſi, Sardiniæ populi, ex Corſica oriundi, Pauſ. Corſii. Ptol.

corſia, Bœotiæ oppidum. Pauſan.

corſica (inquit Plin.li.3.cap.6.) inſula in mari Liguſtico, ſed Tuſco propior, à Septentrione in meridiẽ proiecta. Diſtat à Sardinia ſtadiis 60. inter Italiam & Sardiniã ſita. Huius inſulę longitudinem ferunt milliaria 160. latitudinẽ 70. A Cyrno Herculis filio dicta eſt κυρνὸς, vt placet Fabio pictori, cùm antea Therapne nominaretur: à Corſica verò muliere, cuius Taurus ex cõtinenti in eam inſulam tranauerat nomen quod habet retulit. Scribit Strabo captos à Romanis inſulæ huius homines in admiratione fuiſſe, quò diri, hiſpidi, inhumani, ferino aſpectu viderentur. Notiſſima eſt vino præſtante, durante etiam nomine, inter quã & magis meridianã Sardiniã, auguſtũ mare interfluit, Ptol.ca.2.li.3. Cingitur ab occaſu quidem & Septentrionibus mari Liguſtico, ab ortu autẽ Tyrrheno, à meridie pelago, quod inter ipsã & Sardiniam, interiacet. Scribit Strabo Corſicam malignè coli, aſperam & plurimis in partibus inacceſſibilem adeò, vt qui eius montes habitant, ex latrociniis vitam degant immanitatéq; feras ſuperent. Hinc factum eſſe, vt cùm Romani imperatores in eos irruant, magnum ceruorum gregem captum aduehant. Corſicæ forma apud Ptol.6. Europæ tabula depingitur. Athenæus tradit Corſicæ incolas ideò lõgæuos eſſe, quod mellis cibo, quod plurimùm abundat, vtantur aſſiduè. Quod alicui mirum videri poteſt, cùm eius inſulæ mel ob taxi copiam venenatum ſit vt eſt teſtis. Ouid. Eleg 1.

Mella ſub infami Corſica mittit apis.

Præterea Seruius grammaticus Corſicana mella eſſe amara ſcribit, explicans illud Virgilii Georgic. lib.4.

---hinc Cœli tempore certo,
Dulcia mella premes.

corſis, inſula eadem quæ Corſica: Gentile, Corſi. Steph.

corſote, vrbs magna in Armenia à Maſca flumine circundata. Xenoph.

Coſtorpitum, Britanniæ vrbs. Anton. *Morpit*, Camdeno, *Cordbrige* eſt Talboto, ſuper Tinam fluuium.

corſura, inſula in medio ſinus Carthaginenſis Strabo.

corthaca, vel Corgatha, Indiæ extra Gangem vrbs, Ptol. ad ſinum magnum, vt Mercator habet, qui eam *Tartalio* vocat.

corteriacenſes, vel Cortriacenſes, Flandriæ populi & vrbs Corteriacum. li. Notit. Gal. *Ceux de Coutray.*

cortiaca, Hiſpaniæ inſula circa Ariabrum promontorium. Plin. eſt item Turdetanorum in Bœtica, vrbs. Ptolem.

cortyna, ſiue Cottina, inſignis vrbs Cretæ, quã prælabitur Lenæua amnis. Iuxta eam naſcuntur calami, ſagittis aptiſſimi. Hinc Virg.

Spicula torquebat Dyſio Cortynea cornu.

Stephanus & Strabo, Pomp. Mela lib. 2. & Plin. libro 4. cap 12. Silius libro duodecimo.

Esis quamuis certet Cortyna ſagittis.

Et Cortyniam veſtem pro venatoria Claudianus quoque libro ſecundo de raptu Proſerpinæ poſuit;

--vnde Diana

Criſpatur gemino veſtis Cortynia cinctu.

corton, abeſt à Cranone vrbe Theſſaliæ centum ſtadiis. Steph. ex Strabone.

cortonia, ciuitas Tuſciæ, à qua Cortonienſes. Hæc antè Corton dicebatur. Liu. lib. 9. Itaque à Peruſa & Cortone & Aretio, quæ fermè capita Hetruriæ populorum erant, &c.

cortonenſe, Hiſpaniæ Taraconenſis populi. Plin.

cortuoſa, Tuſcorum vrbs. Liu.

cortyta, parua regio Laconica. Steph.

corula, Indiæ intra Gangem vrbs, Ptol *Coloron*, Caſtaldo.

coruncal, Indiæ intra Gangem oppidum. Ptolemæus.

coruncanus, primus de plebe Pontifex Max. factus, teſte Liu. Cic. in Orat pro domo ſua ad pontifices, ſapientiſſimum & peritiſſimum pontificem fuiſſe dicit. Is cùm legatus ad Teucrum Illyricorum reginam miſſus eſſet, in reditu contra ius gentium interfectus eſt.

coruncanus, alter, aduerſus Amilcarem Baccham in Siciliam miſſus eſt. Polyb.

coruorum, inſula Arcadiæ, qua Ladon in Alpheum erumpit. Pauſan.

coruorum antrum, montis nomen in Cilicia. Nicetas.

corus, Arabiæ fluuius magnus, in mare rubrũ effluens. Herodot.

corus, ventus ſpirans ab occaſu ſolſtitiali. Pli. lib. 2. cap. 17. Lucan. lib. 2. Idem & Caurus quandoque appellatur, propter cognationem o literæ cum au dipthongo.

corus, menſuræ genus 45. modios continens, modius verò 29. capit ſextarios.

coruſia, Sarmatiæ Aſiaticæ vrbs. Ptol.

cory, maris Eoi inſula in ſinu Argarico, Ptol, *Niconat*, Mercatori.

corybantes, Cybeles, ſacerdotes qui ſacro correpti furore cymbala pulſabant, capitáque inter ſaltandum iactantes, alios in ſimilem rabiem agebant. Homerus βωτιάρμονας. vocat. Hi primùm Idam Phrygiæ montem tenuiſſe dicuntur: poſtea autem in Cretam nauigaſſe: móntémque quendam incoluiſſe, quem à nomine relictæ ſedis, etiam Idam appellarunt: vbi & Iouem infantem aluerunt, tympana iugiter pulſantes, nec Saturnum (qui cum Titano fratre conuenerat, vt ſobolem omnem maſculam interficeret) puerum vagientem audiret. Sunt qui Curetas, & Corybantas, & Cobaros, & Idæo, Dactylos eoſdem eſſe putent. Diodorus Siculus Corybantum ſcribit Iaſonis & Cybeles filium fuiſſe, ac ſimul cum Dardano ſacra matris Deûm in Phrygiam detuliſſe, eóſque qui in ſacrificia eius deæ incumbere voluerunt, de ſuo nomine Corybantas appellaſſe. Nominatiuus ſingularis eſt Corybas: quo vſus eſt Claudianus de raptu Proſerpinæ, lib. 2.

Non te primigenium Cybelaius ære canoro
Luſtrauit Corybas, &c.

Hinc Corybantius, tia, tium, vt æra Corybantia, pro Magnæ matris cymbalis. Virgilius libro 3 Æneid.

corybiſſa, ciuitas in agro Sepſio, ad fluuium Ceurientem. Strabo libro 10.

corybus, cretæ inſulæ promontorium. Strabo libro 8.

corycæon, Ioniæ promontorium. Plin. lib 5. cap. 29.

corycæi, montis Aſiatici, eu(vt quidam dicunt) promontorij in Creta præternauigatio latronibus plena, qui diſperſi per portus, ad mercatores furtim accedebant, & ſubauſcultabant quid rerum ferrent, & quò nauigarent. Poſteà diſcedentes, adoriebantur eos, ac diripiebant. Ex quo factum eſt, vt omnes, curioſè ſecreta auſcultantes, Corycæi dicerentur, & in prouerbio. Hunc Corycæus auſcultauit, cuius conſilia ſecreta patefacta ſunt.

corycia, nympha fuit, quæ filium habuit Lycorum. Cæl. lib. 16.

corycio, promontorium Cretæ, & portus Æthiopiæ. Steph.

corycides, Nymphæ à ſpecu vocantur ab Ouid. li. 1. Metamorph.

corycus, luctator fuit nobilis, qui cùm neminem reperiret priorem aut parem, cuiuſque viribus ſuccumberet, prouerbio fecit locum, Luctari cum Coryco, de his qui ſupra vires aliquid moliuntur.

corycium, antrum in Phocyde regione, iuxta Parnaſſum montem.

corycus, mons Ciliciæ altiſſimus, cum oppido eiuſdem nominis, optimi ferax croci, quod ab eo Corycium appellatur. Martialis libro vndecimo.

Vltima Corycio quæ cadit ora croco.

Ad montis huius radicem antrum erat Corycium Muſis ſacrum: vnde etiam illæ paſſim à poëtis Corycides Nymphæ appellantur Ouid. 1. Metam.

Corycidas Nymphas & numina montis adorat.

Corycus, cretæ inſulæ promontorium. Ptolem. *Cambrſia*, Nigro. Eſt & Cretæ mons Plinio. Item portus Æthiopiæ, Stephano. Et Lyciæ, littus inter phaſelim & Olympum vrbes, Strabo.

corycus, mons excelſus & rubens prope Teõ Ioniæ, & portus & parua inſula eiuſdem nominis, vbi Corycæi maximè piraticam exercebant.

corydalla, vrbs Rhodiorum. Steph. Pagus etiam circa Athenas. Athen.

corydallus, vicus Atticæ in tribu Hippochoontide. Steph Eſt item Lyciæ oppidum. Ptolem

corydela. Vide chelydoniæ.

corydon, paſtor Theocrito & Virgilio memoratus.

coryla, vel coryleum, Paphlagoniæ inſignis pagus. Xenoph. Steph.

corylon, vrbs Accauorum in Italia. Stephanus.

coryllus Gotthorum rex, anno ab vrbe 778.

corymbifer Bacchus dictus eſt à corymbo, id eſt, hedera, qua Bacchus delectabatur, eáque eius ſacerdotes in Orgiis coronabantur. Ouid. 6. Faſtorum,

-hedera gratiſſima Baccho eſt,
Hoc quoque cur ita ſit dicere nulla mora eſt.
Nyſiades Nymphas puerum quærente nouercæ,
Hanc fraudem cuius oppoſuiſſe ferunt.

Palæph. lib. 5.

coryna, Ioniæ vrbs in peninſula. Mela.

coryne, Elidis Peloponneſi regionis vrbs. Ptolem. Niger *Antibodum* nominat.

coryneta, latro famoſiſſimus. Vulcani filius. cùm iuxta Epidaurum hoſpites claua quadam, quæ Coryna Græ. dicebatur, trucidaret (vnde & hoc nominis ſibi ſumpſit, cùm priùs Periphatus vocaretur) à Theſeo fuit interfectus. Suid. Plutarch.

coryphæum, mons in Epidaurio, vbi colitur Diana Coryphæa. Steph.

coryphantes, pagus in littore Adramitteno. Strabo.

coryphas, Troadis oppidum. Plinius libro 5. cap. 29.

coryphaſium, parua regio Laconica, prope Pylum. Plin. Eſt item Meſſeniæ promontorium. Ptolem. *Cabo Zonchi* à Nigro appellatur.

coryphe, mons Gangi finitimus, Plut. mons item Syriæ inter Antiochiam & Berrhæam. Teodoret.

corythenſes, Tegeatarum curia in Arcadia. Pauſan.

corythus, oppidum Tuſciæ, prope Aretium, in paruo colle eiuſdem nominis ſitum, à Corytho rege ita appellatum. Quidam hoc nomen Corythi in plurali numero ſcribunt cum h, in principio. Virgil. & Silius, libro 4.

cos, inſula eſt in mari Ægæo, vna Cycladum, quam Hercules olim diripuiſſe fertur, & regem Euripilum Neptuni filium vnà cum liberis & vxore Clytica occidiſſe, eò quòd ipſum tempeſtate eò appulſum & impeditum, ab vrbe & hoſpitio prohiberent, poſtquam à vaſtatione Troiæ & Laomedontis rediiſſet. Celebratur ob vini ſuauitatem, quod in ea naſcitur. Vocabatur etiam olim Caria, vel Caris & Meropos à Camerope gigante, hodie *Stancon* nominari ſcribit Bellonius. Alii *Lango* appellabant.

cos, vrbs Coi inſulæ, teſte Ptol. hanc Strabo prius Aſtypalæam nuncupatam literarum monumentis prodidit. v. Ceos & Arne.

cos, vrbs Ægypti: item foſſa Corinthi, in quam fures & fugitiui includebantur, quia cous, & enutriti in ea Coes. Choos enim foſſas & ſpeluncas omnes appellabant. Stephan.

cos. vide Coos.

cos, id eſt, Spina aut æſtas, tædium vel vigilia, aut finis, pater Anob & Sobeba 1. Par. 4.

coſam, pater Abdi, patris Melchi. Luc. 2.

coſamba, Indiæ intra Gangem vrbs. Ptol. *Satigan* Caſtaldo.

coſas, fluuius eſt in Latio, iuxta vrbes Ferentium & Fruſinum præterlabens. Strabo li. 5.

coſcinus, oppidum Apamiæ in conuentu Alabandico. Plin. lib. 5. c. 29.

coſcynthus, fluuii nomen in Italia. Lycoph.

coſentia, ciuitas Italiæ, Brutiorum metropolis. Strabo libro 6.

conſenus Mauritaniæ fluuius. Plin. libro 5. cap. 1.

coſiana, caſtellum Palæſtinæ, in maritima parte Syriæ. Gentile Κοσιανὸς Steph.

coſmanatas, Liguriæ populi. Plinius libro 3. cap. 5.

coſmeta, ornator ſeruus in familia, qui dominæ domini ve exornandi cura incumbit. Iuuen. Satyr. 6.

Ponunt Coſmetæ tunicas tardè veniſſe.

coſmos, Iudææ oppidum. Ptol.

coſmus, nobilis vnguentarius, à quo vnguenta Coſmiana dicta ſunt. Petronius, Affert vobis (inquit) alabaſtrum Coſmiani.

coſoagus, fluuius nauigabilis in Gangem influens. Pli. l. 6. c. 18.

coſroes, Perſarum rex, anno ſalutis 534. Agath. libr. 4. Hic tyrannus nonaginta millia Chriſtianorum interfecit, ac partem Crucis dominicæ ſecum aſportauit Pius 2. Pontif. Aſ. 3. part. cap. 31.

coſſa, vrbs Tuſciæ, in ſublimi colle, poſt Populoniam, Strab.

coſſa, Vmbriæ oppidum. Plin. lib. 3. c. 5. Orbitellum hodie, vulgo *Orbetello*.

coſſa, vrbs Oenotriorum. Steph. *Conſano* eſt hodie Calabriæ regionis, vt docet Barrius.

coſſea, Thraciæ oppidum. Steph.

coſſea, pars Perſidis: incolæ Coſſæi: eſt & Thraciæ oppidulum, Steph.

coſſetania, Hiſpaniæ regio, apud Plinium.

coſſimi, vide Hoſtiones.

coſſinitus, Thraciæ fluuius. Ælian.

coſſiam, Vaſariorum in Aquitania oppidum, Ptolem. & Auſon, *Bazas* Vineto eſt, inter Burdigalam & Aquas Auguſtas.

coſſoanus, Indiæ amnis in Gangem influens. Arrian.

coſſus, Bithyniæ mons. Step.

coſſus cornelius Lentulus conſul, cũ L. Calphurnio Piſone, anno ab vrbe 75;.

coſſus cornelius Lentulus conſul, cum M. Aſinio Agrippa, anno ab vrbe 777.

coſſus cornelius Lentulus, conſul, cum cl. Nerone Cæſare, anno ab vrbe 812.

coſiniorum familia, apud Romanos, ex qua coſſutia vxor Cæſaris. Suetonius. Sic coſſuuij, & coſſuuiani.

coſta, Roderici frater, Hiſpaniæ rex, an. ab vrbe 1452.

coſtaballene, Liguriæ locus. Anton.

coſtoboci, Sarmatiæ Europææ populi. Capitolinus.

coſyri, Indiæ populi Plin.

coſyra, inſula ſterilis in mari Libyco, non procul à Melite, cuius incolæ Coſyrei dicuntur. Ouid. 3. Faſtorum,

Fertilis eſt Melite, ſterili vicina Coſyræ
Inſula, quam Libyci verberat vnda freti.

Vulgò *Goza*, aliis *Pantalarea*.

coſyrus, inſula iuxta Selinuntem, item Siciliæ fluuius, & vrbs eiuſdem nominis Stephanus. Tres ibi hodie ſunt inſulæ, *Trefontane* dictæ.

coſyre, Vmbriæ vrbs, Steph.

cotace Ariæ oppidum.

cotæa, Armeniæ minoris regio. Ptol.

cotæna, Mauritanæ regionis in Armenia minore vrbs, Ptol.

cotamba, Perſiæ oppidum. Ptolem.

contenſii, Daciæ populi. Ptolem.

cothoni, inſula non procul à Cytheris: Gentile, cothonius. Steph. item inſula ante carthaginem in eius portu. Strabo.

cothon, genus poculi fictilis, paruum quidem, ſed militum vſui accommodatiſſimum: vt quod nullo negotio geſtari poſſet, & in pera militari circumferri, Suidas & Athenæus lib. 11.

cotiæ Alpes. Vide Coctiæ Alpes.

cotilia, inſula in curuli lacu. Feſtus.

cotiſo, Dacorũ rex, cuius exercitus, cùm Pãnonias inuaſiſſet, à cornelio Lentulo duce Auguſti Cæſaris victus eſt. Volater.

cotinæ, locus circa Bætim, ex quo æs aurúmque naſcitur. Strabo.

cotomana, Armeniæ maioris oppidum. Ptolemæus.

cotonis inſula circa Echinadas. Plinius.

cotrades, Iſauriæ vrbs. Steph.

cotriguri, Hunnica gens, Agathias.

Cotta orator, qui cum Sulpicio æquali diſſerit apud Ciceronem in dialogis De oratore, legem tulit, vt liceret Trib. pleb. alios recipere magiſtratus, quod lege Syllæ iis erat ademptum. Huius paſſim Cicero meminit in libris de Oratore: & in Bruto, vbi eum propter ſingularem dicendi facultatem ac dexteritatem multis nominibus commendat.

cotta alter, contra Mithridatem infœliciter pugnauit, Syllam Cæſari conciliauit.

cotta legatus Cæſaris in Gallia, inſidiis circumuentus, ab Ambiorigis ducis exercitu interficitur. Pædianus.

cottæ obriga, Vetronum in Luſitania vrbs Ptol.

cottes, Africæ promontorium ad fretũ Herculeum. Ptol. Ampeluſſia, Mela. *Cabo*, *Spartelle* Mercator. & caſtaldo.

cottia, locus Galliæ ciſalpinæ inter Ticinum & Taurinos. Anton.

cottiæ alpes, quarum meminêre Dionyſius caſſius, Eutropius, Ammianus, Aur. Victor & Sueton. qui eas coctias, & Tacitus coctianas appellat, à coctio earum rege. Cotiæ ſunt Ptolemæo. Iouius & Lupanus eas *Mont Genebre* Leander *Mont Cenis* interpretatur. In ſummitate harum cottiarum ponit Ammianus duos vertices, vnum cognomine Martis, alterum Matronæ, cuius vocabulum caſus fœminæ nobilis dedit. Sunt qui has Gothicas, non ſine librariorum errore vocant, vt ſcribit Simlerus, qui ex hoc coctiano regno Pedemontium facit. Cottias Volaterranus eaſdem putat cum Pœninis & Gratiis, de quibus vide ſuo loco. Pro cotiis apud Ptolem. nonnulli Scutios malè legunt.

cottiara, Indiæ intra Gangem vrbs. Ptolem. *Cochin* Caſtaldo. *Calecut* nonnullis.

cottiaris, Sinarum fluuius. Ptol.

cottis, Indiæ intra Gangem oppidum. Ptolemæus.

cottium, Strab. Galliæ Narbonenſis locus, circa Alpes fortè cottias, vbi & cotii regionem habet.

cottobara, Gedroſiæ oppidum, & Indiæ intra Gangem. Ptol.

cotton, vrbs Aſiæ Propriç. Liu.

cottona, portus Æthiopiæ, ad ſinum Arabicum. Solin.

cottona, Indiæ regio, vnde piper monoxylis lintribus Becaren conuehitur. Plin.

cottus, centimanus gigas, de quo Palæph. libro de Fabulis.

cottuta, vrbs circa Ticinum. Strab.

cotuantii, Rhætorum gens. Strabo.

cotus, Bœotiæ vrbs. Steph.

cotyæum, Ptolemæo & Plinio, Galatiæ in Aſia minori oppidum. *Cute*. Bellonio.

cotyæum Phrygiæ Epicteti vrbs. Strab.

cotylæum, Eubœæ mons. Steph.

cotylius, Arcadiæ mons, Phigalie vrbi imminens, Pauſan.

Cotylæus, Æſculapius apud Eurotam Laconiæ fluuium cultus fuit cuius templum ab Hercule poſitum eſt, cùm ex vulnere in cotyle, i. manus concauitate ſanatus eſſet. Pauſan.

Cotylum, eſt collis in Ida monte. 120. millibus paſſuum à Scepſi diſtans. in quo Scamandri & Granici & Æſepi fluminum origo, vnde & nomen cotylo inditum ἀπὸ τῆς κοτύλης, quod conceptaculum & receptaculum ſignificat.

Cotyora, vulgò nunc Cytora, vrbs Græca, Sinopenſium colonia. Suidas Cytorum, Steph. & Ptol. Cotyrum. Plinio, *Caſtelle* nunc vocari, ait Niger. Eſt in Paphlagonia.

Cotlyrga, Siciliæ Mediterranea vrbs. Ptol.

Cotys, Thracum rex, vt eſt ſcriptum apud Cæſarem in commentariis, Pompeianas partes fouit. Sed cùm natura eſſet iracũdior, & aſper eorum, qui in miniſteriis deliquiſſent, caſtigator, vaſa fictilia, tenuia quidem & fragilia, ſed cælaturis quibuſdam & ſculpturis politè elegantérque elaborata, ſibi ab hoſpite allata: cùm hoſpes ipſi dona dediſſet, ſimul omnia confregit, ne in eos qui illa fregiſſent, aſperiùs animaduerteret. Plutarchus in Apoph.

Cotys, Thraciæ rex, qui tẽpore Tiberij Rheſcuporis patrui fraude circumuentus eſt & occiſus. Tacit. lib. 2.

Cotys, Boſphoranorum rex, anno ſalutis trigeſimo.

Cotytto, us, dea impudentiæ, cui Athenis à Baptis (eo nomine vocabantur eius ſacerdotes) nocturna ſacra fiebant, quæ ab illa vocabantur cotyttia. Hanc Probus ſaltatricem fuiſſe exiſtimat: vnde etiam ſacerdotes eius laſciuiis ſaltationibus mores eius referebant. Iuuenal. Satyr. 2.

Cecropiam ſoliti Bapta laſſare Cotytto.

Polit. Miſcel. cap. 10.

Cotzianum, Phrygiæ ciuitas. Iornand.

Cougium Hiſpaniæ Tarraconenſis vrbs, in Vaccæis. Ptolem.

Caumadeni, Corſicæ populi. Ptol.

Cozala, Armeniæ maioris oppidum. Ptol.

Cozbi, mendax, aut ceſſans, ſiue quaſi fluens, aut quaſi fluxus. Madianitis, filia Suri, quæ cùm Zambri deprehenſa, à Phinees filio Eleazari ſacerdotis occiſa eſt. Num. 25.

Coziſtra, Ciliciæ præfecturæ in Cappadocia vrbs. Ptolem.

C R

Crabſis, vrbs Iberorum. Steph.

Cracea, Maga fuit apud Saxones, quæ appoſitas dapes in aliarum rerum formam commutabat, ludificatiſque idiotarum mentibus, diuinitatis faſtigium ſibi arrogabat.

Cracus, deus apud Ægyptios, cui ſalſamentis ſacra fieri ſolitum erat. Cæl. lib. 12.

Cradæ, vrbs Cariæ. Steph.

Cranidæ, vrbs à Thaſiis habitata, quæ poſtea Philippi dicta eſt.

Cragus, mons Ciliciæ, Tauri pars, Pomp. lib. 1. & Plin. lib. 5. cap. 27. ex oppoſito, habens montem Anticragum: ſic dictus à Crago Tremiletis (aliàs Trenedeti) & Praxidicæ Nymphæ filio. Ouid. Metamorph. lib. 9.

Iam Cragon, & Limyræ, Xanthique reliquerat vndas.

Horat. 1. carm.

Syluis aut viridis Cragus &c.

Hîc ferunt eſſe deorum agreſtium antra, & incolas Cragi immortales fieri: Gentile, Cragius Steph.

Crambuza, inſula circa Seleuciam Iſauriæ. Stephanus ex Strabone, lib. 14. item vrbs Lyciæ. Strabo.

Crambûtis, vrbs Ægypti. Steph.

Crana, Helerna, Iani filia, Comeris Italis regina præfecta. Beroſ.

Crane, Arcadiæ vrbs, vbi abietis plurimùm naſcuntur. Theoph.

Cranae, inſula Laconica, quæ nunc Helena ante Gethcum: hinc Craneus, vel Cranaates, à Cranao rege. Steph.

Cranaos, Cariæ oppidum. Plin.

Cranaus, Athenarum rex, qui Cecropi in regno ſucceſſit, à quo inquilini Cranai dicti.

Cranda, Æthiopiæ ſub Ægypto oppidum, Plin.

Crane, teſte Ouid. 6. Faſt. Nympha fuit luſtrandis ſyluis dedita.

Inde ſata eſt Nympha, Cranen dixere priores,
Nequicquam multis ſæpe petita procis.
Rura ſequi, iaculiſq; feras agitare ſolebat,
Nodoſaſque caua tendere valle plagas.

Cranea, parua regio Ambraciarum: hinc Craneates. Stephan.

Craneum, gymnaſium apud Corinthum. Cic.

Craneus, primus Macedonum rex, cuius ſucceſſores vſque ad Alexandrum, annis ferè quingentis regnarunt. Volaterranus lib 13.

Crania, Tarſus Ciliciæ olim vocabatur, à Cranio quodam. Steph.

Cranides, vicus iuxta Pontum: Gentile, Cranitæ. Steph.

Cranion, eſt ciuitas Cephaleniæ, quam Thucid. lib. 5. vocat plurali numero.

Cranonius Cranxidas, eques inſignis, Pauſanias.

Crannus, vrbe. aliàs Ephyre dicta. Stephanus.

Craon, vrbs Theſſaliæ Peluſgiotidis, in cãpis qui Tempe vocantur. Eſt & alia Athaninias a Cranone Theſſalo: In hac duos duntaxat coruos eſſe tradunt, & cùm pullos excluſerint, patribus relictis diſcedere. Abeſt Granon ſtadiis centum à Cortone. Strabo Homerus Cranonios Ephyros vocat. Steph.

Crantor, Solenſis, Academicus philoſophus, Platonis auditor, & condiſcipulus Xenocratis,

Platonis auditor, & condiſcipulus Xenocratis, & Palæmonis, qui nouis opinionibus Academiã Platonicam repleuerunt. Hic ſcripſit librum de conſolatione, quem Cicero æmulatus eſt. Periit aquæ intercutis morbo. Taxauit Stoicorum indolentiam, quę eſſe nullo modo poteſt, niſi planè hominem ſaxeum eſſe velimus, & omni ſenſu carentem.

crantor, Pelei armiger à Demoleonte Centauro interfectus. Ouid. libro duodecimo Metamorph.

crapatus, vide Carpatus.

craſerium, Siciliæ regio, Steph.

craſpedites, Phrygiæ ſinus. Plin. libr. quinto, cap. vltim.

craſſitius, Surentinus, aliàs Tarentinus, ordinis libertini, cognomine Paſides, Romæ ludum grammaticæ aperuit, docuítque inter alios Iulianum Antonium, Antonij Triumuiri filium Tranquil.

P. Craſſus Oratoris frater, iuris peritiſſimus in dominatione L. Cinnæ Marianarum partiũ: ne incideret in manus inimicorum, ſeipſum interemit.

Craſſus, prænomine Marcus, P. Craſſi filius, Romanorum omnium ditiſſimus, negauit quẽpiam diuitem habendum, qui annuo reditu exercitum alere non poſſet. Hic ad bellum miſſus ſeruile, aduerſus Spartacum gladiatorem, qui fugitiuorum ingenti contracta manu Vatinium, Gellium ac Lentulum Roman. imperatores fugauerat, duodecim millibus hoſtium vnà cum eorum duce cæſis, apud Rhegium, iuxta Leucadis paludem victoria eſt potitus: vrbémque ouans ingreſſus eſt, lauro, nouo exemplo coronatus, cùm cæteri ante eum Imperatores ex ſeruili bello non niſi myrteam corõnam accepiſſent. Poſtremò cùm ei Syria fortè obueniſſet, profectus ad bellum Parthicum, ibi cum filio à Surena regis præfecto captus atque interfectus eſt. Et quoniam auri cupiditate expeditionem ſuſcepiſſe credebatur, Barbari mortuo liquefactum aurum in nos infuderunt, iubẽtes, vt ſaltem mortuus ſe auro ſatiaret, cuius famem viuus nunquam ſedare potuiſſet. Lucanus lib. 1.

---poſtquàm crudeli funere Craſſus,
Aſſyrias Latio maculauit ſanguine Carras.

craſſus, Craſſi diuitis auus, numquam riſiſſe fertur: ob id Agelaſtus eſt vocatus. Plin. lib. 7. cap. 19.

craſſus, M. Craſſi diuitis filius, Cæſaris legatus fuit in bello Gallico: in Cæſarianis tandem partibus adoleſcens occubuit: fuit autem diſcipulus Ciceronis. De quo ille in Oratore.

L. Craſſus orator, qui cum Antonio à Cicerone introducitur in libris de Oratore, accuſauit C. Carbonem eloquentiſſimum hominem admodum adoleſcens: ſummam ingenij non laudem modò, ſed etiam admirationem eſt conſecutus. Defendit poſtea Liciniam virginem, cùm annos 27. natus eſſet. In Bruto Ciceronis, eſt elegantiſſima ipſius Craſſi cum Antonio & Scæuola comparatio. Deploratur multis verbis Craſſi mors à Cicerone, in exordio tertij libri de Orat.

Craſſus P. Licinius, ante ætatem Pontif. Max. factus, quod nunquam anteà contingit. Conſul eſt profectus contra Ariſtonicum Eumenis filium, in quo prælio, profligato exercitu, ipſe, ne in manus hoſtium veniret, baculo Barbarum quendam in acie oculo conuerberato, in ſui necem prouocauit. Valer. Max.

Craſſus, v. Argiuorum rex, regnauit annis LIII.

craſtinus, dux Romanorum aduerſus Vandalos miſſus, anno Domini 424.

craſtus, vrbs Sicanorum, in Sicilia, patria Epicharmi comici, & Laidis meretricis: Gentile; Craſtinus Steph. Craſtis Herodoto.

Cratæis, mater Scyllæ, vt quidam volunt.

crater, à vaſis ſimilitudine, in monte Ætna appellatum eſt foramen illud per quod ignis euomitur. Ouidius.

Et pronos currus medio Cratere recepit.

crater, ſinus, Strabo lib. 5.

craterus, Macedo è comitibus Alexandri, qui etiam res eius geſtas ſcripſit. Plut. in Ariſtide. De hoc Perſius.

Et quid opus Cratero magnos promittere montes?

craterus, ſtatuarius nobilis, quem probatiſſimis ſignis Palatinas domos Cæſarum repleuiſſe author eſt Plin. li. 36. cap. 5.

craterus, pictor, qui Comædos Athenis in Pompeio pinxit. Plin. lib. 35. cap. 11.

craterus, medicus inſignis. Cic. lib. 12. ad Atticum. Huius ſeruum ſcribit Porphyrius Tyrius, morbo inuſitato affectum, quum medicamenta non prodeſſent, vipera piſcis in formam figurata, & ab eo deuorata ſanum factum. Huius Crateri meminit etiam Horat. 2. Serm. Satyra 3.

crates, Thebanus philoſophus, Cynicus, Diogenis diſcipulus, qui, vt Suidas, itémq; Diogenes ſunt authores, in pecuniam omnem ſubſtantiam redigens, apud Trapezitam depoſuit, hac lege, vt ſi filij philoſophi eſſent, eam indigentibus ciuibus diſtribueret, nihilo philoſophos indigere exiſtimans. Si autem idiotæ, eis redderet, vt vacuis virtute, ſaltem opes opitularentur. Philoſtratus autem in vita Apollonij, & Diocles ſubſtantiam aiunt in mare proieciſſe, vt liberius philoſopharetur, atque dixiſſe, *Abite peſſum malæ cupiditates: ego vos mergam ne ipſe mergar à vobis.* Neque putauit ſe poſſe & virtutes & diuitias ſimul poſſidere. Emicuit autem Demetrii Poliorcetæ tẽporibus, ad quem Thebas obſidentem miſſus legatus, ſua authoritate, cum ab obſidione patriæ remouit. Plutarch

crates, Athenienſis, poeta comicus antiquæ comœdiæ, auditor Polemonis philoſophi. Suidas.

crates grammaticus, ſub Ptolemęo Philometore, æqualis Ariſtophanis grammatici, cognominabatur criticus, ſiue Homericus, ſcripſit in Iliada & Odyſſ. libro 9. Comment. Author Suidas. Hic (vt ait Tranquillus) ſtudium grammaticæ primùm Romam intulit: miſſus enim ad Senatum ab Attalo rege, ſub ipſam Ennii mortem plurimas acroaſes fecit, aſſiduéque per omne tempus legationis diſſeruit; noſtris quoque exemplum fuit admirandum. Suet.

crathis, nomen paſtoris, qui capræ amore deprehenſus, infantem ſuſtulit, qui cruribus matrem, facie verò patrem referebat, deorum numero aſcitus, ac mox Hylæum nomen Napæumque nominatus. Cæl. libro 25. cap. 32.

Cratenas, Tapſi inuentor apud Plinium & Cælium lib.

crathis, nomen duorum fluuiorum, quorum alter eſt in Achaia proprie dicta, prope Ægas, in ſinum influens Corinthiacum. Strabo libro 8. Alter in magna Græcia, iuxta Sybarim oppidum, cuius aqua barbis, comíſque flauum colorem inducere traditur, Ouidius 15. Metamorph.

Crathus, fluuius & mons.

Cratinas, Africæ fluuius à lacu Sicyone in Oceanum fluens, iuxta quem nonnulli fabulati ſunt electrum naſci. Plin.

Cratianus, poeta comicus, clarus apud Athenienſes, qui primus in Dionyſijs Athenis ſatyricam fabulam induxit. Horatius lib. 1. Serm. Satyra 4.

Eupolis atque Cratinus, Ariſtophaneſque poetæ:

Hic autem fuit ſupra modum gulæ ac omni voluptatum generi deditus, & præcipuè ebrietati: ad quod allúdit Horatius in Epiſt.

Priſco ſi credis Mecœnas docte Cratino,

Nulla placere diu, nec viuere carmina poſſunt,

Quæ ſcribuntur aquæ potoribus.

Cratianus, inſignis luctator. Pauſan.

Cratinus, ſtatuarius omniúmque formoſiſſimus, cui poſtquàm alios in lucta ſuperaſſet, exercendorum puerorum officium cómendatum eſt. Pauſ.

Cratinus ſtatuarius. Pauſ.

Cratippus, Mitylenæus, quem Athenis docentem audiuit Ciceronis filius, vt eſt in procemio librorum de Officiis. Hic Pompeium poſt Pharſalicam pugnam fugientem, apud Mitylenem conueniens vltrò ſolatus eſt verbis philoſophicis, ad ſpémque hortatus, cum quædam de prouidentia diſſeruiſſet, réſque Romanas tandem labi eſſe neceſſe affirmaret. Plutarc. in Pompeio.

Cratis, vide Cratinas.

crátylus, philoſophus, cui Plato librum de ſignificatione nominum inſcripſit.

craualidæ, vel Graugalidæ, Phocydis regio prope Cyrrhum, Suidas.

craugiæ, Peloponneſi inſulæ duæ, Spireo promontorio obiacentes. Plin.

cráuſius, viri proprium, qui Britanniam annis VIII. obtinuit. Pompon. Læt. Eutrop. Oroſ. Inſidiis allecti ſocii ſui occiſus eſt, anno ab vrbe 1046.

crebénia, vide Cebremia:

creſennæ, Scandiæ populi. Iornand. Scritifinni Procopio hodie *Seric finner*, Ortelio.

cretius, Argiæ mons. Scholiaſtes Callimachi.

crema, vrbs Ponti: Gentile, Cremeſius. Steph.

cremera, fluuius Tuſciæ trecentorum Fabiorum clade nobilitatus, qui Veientum inſidiis circumuenti ad fluminis huius ripas ad vnum omnes ſunt trucidati: vnde & dies ille inter atros annumeratus eſt, & porta, qua egreſſi ſunt ſcelerata eſt cognominata. Liuius lib. 2. ab vrbe. Ouid. lib. 2. Faſtorum,

Vt celeri paſſu Cremeram tenuere rapacem,

Turbidus hybernis ille fluebat aquis, &c.

crémmyon, ſiue Crommyon, oppidum non procul à Corintho, iuxta quod Theſeus incredibilis magnitudinis ſuem, quæ agros circumiectos longè latéque deuaſtabat, occidit. Ouid. libro 7.

Quodque ſuem ſecurus arat Cremiona colonus,

Munus, opuſque tuum eſt. Strabo libro octauo locum hunc Cromyonem vocat: vnde & ſuem à Theſeo occiſam Cromyoniam cognominat.

cremnia, vrbs Cretæ, Cortyn poſtea dicta, Steph.

cremna, Lyciæ vrbs videtur apud Strabonem, libr. 12. Piſidiæ Colonia in Pamphilia eſt. Ptol.

cremi, vel Cremmo, emporium paludis Mæotidis, circa Tanaim fluuium. Herodot. Ptol.

cremniſcus, oppidum circa Iſtrum, in Sarmatia. Plin.

cremona, vrbs Galliæ Ciſalpinę; non procul à Mantua, quæ etiam hodie nomen retinet, cuius ciues cùm contra Auguſtum cum Antonio ſenſiſſent, Cæſar victor, veteranis ſuis eorum agros aſſignauit: qui cùm non ſuffeciſſent, adiecit etiam Mantuanorum agros, nullam aliam ob culpam, niſi quòd Cremonenſibus vicini eſſent. Hinc Virg. Ecloga 9.

Mantua, væ miſeræ nimium vicina Cremonæ.

crémion, vide Cremnyon.

cremonis iugum Alpium pars, qua nonnulli putant tranſgreſſum Annibalem. Circa Leſbuos Gallos tractus eſt. Liu.

crenides, vrbs Siciliæ, quam Philippus poſtea Philippos nóminauit: Gentile, Crenitæ Steph.

crenides, Bithyniæ locus, ad Pontũ Euxinũ Arr. in Periplo, & locus circa Heracleam Ponti, Step.

Crenis, Nympha. Ouid. in Metamorph.

creon, onis, mons eſt Lesbi inſulæ. Plin. lib. 5. cap. 31.

creon, ontis, Corinthiorũ rex, prædonis Siſyphi filius, qui Iaſoni poſt Medeam repudiatam, filiam ſuam natu minorem, nomine Creuſam vxorem deſpondit. Quam rem iniquo animo ferens Medea, coronam naphta illitam ſponſæ dono miſit: quæ ſub noctem & luminibus accenſis concepto igne, non modò illam, verùm etiam ſponſum, & ſocerum, cum tota regia cõcremauit. Hyginus cap. 25.

Creon, Thebanorum rex, Menotij filius, & frater Iocaſtæ, qui Laio ab Oedipo filio occiſo regni adminiſtrationem arripuit. Verùm cùm Sphinx Typhonis & Echidnæ filia, Thebanis agrum crudeliſſimè vaſtaret, neque aliud tantæ calamitatis remedium oſtenderetur, quàm ſi quis ænigma ab illo propoſitum diſſoluiſſet, Creon propoſito per vniuerſam Græciam edicto, ſi quis id præſtare poſſet, Iocaſtam Oedipi matrem viduam, illi ſe vxorem daturum pollicitus eſt, regnúmque Thebanorum vltrò illi ceſſurum. Quibus præmijs illecti non pauci, cùm propoſitum ænigma diſſoluere non poſſent, à Sphinge occiſi, temeritatis ſuæ pœnas dederunt, donec ad rei famam Corintho excitus Oedipus, Laij & Iocaſtæ filius, ænigma explanauit. Quam rem tam ægrè tulit fera, vt protinus ſeſe ex prærupto monte dederit præcipitem. Hæc itaque via Thebanorum regnum adeptus Oedipus matrem imprudens vxorem duxit, cùm paulò antè etiam patrem occidiſſet. Quibus flagitijs poſtea cognitis, tantum ex iis animo dolorem concepit, vt lucis pertæſus, vtrunque ſibi eruerit oculum, Antigonéſque filiæ ductu Athenas ſeſe in exilium contulerit, regno Eteocli & Polynici filiis ſuis ea conditione relicto, vt alternis annis imperarent. Verùm cùm Eteocles (cui, quòd maior natu eſſet, priores vices Polynices conceſſerat) exacto iã anno fratrem non reciperet, grauiſſimum ea occaſione inter Argiuos & Thebanos bellum eſt exortum: in quo cùm fratres ambo mutuis vulneribus cecidiſſent Creon denuò regni gubernacula recepit. Verùm cùm præter alia complura inclementiæ ſuæ exempla Antigonam & Argiam interficiendas curaſſet, quòd illa fratres, hæc virum ſupremo ſepulturæ honore eſſent proſequutæ, cũmque occiſorum Thebanorum propinquos funeris officio prohiberet: Theſeus Thebanarum matrũ querelis commotus, Creonti bellum indixit, prælióque victum vita exuit. Statius in Thebaide.

Creon, primus Archoon annuus Athenienſium.

Creontiades, Herculis filius ex Megara, Creontis Thebanorum regis filia, quem pater, cùm Theriomacho fratre ab inferais rediens, & in furorem verſus à Iunone, quòd Lycum interfeciſſet, interemit.

Creophagi, Æthiopiæ ſub Ægypto populi. Strabo.

creophilus, Samius, quem aliquando tradunt ſuſcepto hoſpite Homero, accepiſſe ab eo donum, inſcriptionem poematis, quod Oechaliæ captiuitatem vocant. Sed Callimachus per epigramma quoddam contrarium oſtendit, quòd quanquam Creophilus opus compoſuerit, Homeri tamen dicatur, propter dictum hoſpitium. Quidam hunc Homeri magiſtrum tradunt, quidam non hunc, ſed Ariſteum Proconneſium. Strabo. libro 15. Apuleius in Floridis.

Crephagenetus, Deus Thebæorum in Ægypto, qui immortalis colebatur. Soli enim, teſte Plutarcho, nullum Deum mortalem venerabantur.

Crepi, Luperci dicti ſunt à crepitu pelliculorum, quem verberantes faciunt. Mos enim erat Romanis nudos diſcurrere in Lupercalibus, & obuias quaſque fœminas flagris ex pellibus confectis ferire. Feſtus.

creſa, Doridis regionis in Aſia minori vrbs. Ptolem. Creſſa, Plinio *Porto Malfeten*, Sophiano.

creſpa, Ptolemæo Liburniæ vrbs, Crexa dicta. Plinio.

cres, primus Cretenſium rex.

creſcens, patricius Romanus, qui cùm Romæ principatum ſibi vindicaret, ab Othone tertio eſt interfectus. Euſeb.

creſcentius, Philoſophus Cynicus, Iuſtino martyrij infenſus. Tatianus contra gentes.

creſcentius Numentanus, conſulem titulo ſe Romanum præferens, vrbis dominium cepit.

creſcis, Nymphæ marinæ nomen à fontibus dictæ: κρήνη enim fons dicitur. Perottus.

Creſium, vrbs Cypri, Steph.

Creſius, collinis in Arcadia. Pauſan.

Creſpontes, Maſſeniorum rex, qui populari ſeditione eſt interfectus.

Creſſa, Cariæ portus contra Rhodum inſulam. Plin. lib. 5. cap. 28. Steph. vrbs Paphlagoniæ, quam Meriones poſt Troiam condidit. Occupauit eam Zelias Nicomedis filius: Gentile, Creſſeus. Steph.

Creſſea, Herodot. lib. 7. regio Pallenæ vicina, ac Thermeo ſinui contermina.

creſton, oppidum. Herod. l. 1. quod Steph. vrbs. eſt Thraciæ, Lycophron.

Ὀρχωμεῖσι τοῖσι ὀρησαίης θεόν Ciues Creſtoneos vocant, aut Creſtonios, aut Creſtonas. Poſſeſſiuum, Chreſtonicus. Steph.

Creſton, nomen regis Bithyniæ, Iuſtinianus lib. 38.

creſtones, populi ſunt qui ſingulli plures habent vxores: cùm autem vir aliquis moritur tunc oritur magna diſceptatio inter fœminas, quæ

quænam illum carius adamaret viuentem. Id ibi compertum eſt, quæ beneuolentiæ, & amoris palmam meruit, ad mortui tumulum ducitur exornata, ibíque à propinquis mactatur, & humatur cum viro.

cretæ, tæ, & Crete, tes, vulgò *Candie*, inſula in medio Ponto, centum vrbium fama clara: vnde à Græcis ἑκατόμπολις appellatur, quæ (vt ſcribit Strabo) ad Septentrionem Ægæo alluitur, ſimul & Cretico pelago, ad Auſtrum Afro, aliis Libyco: ad Occidentem Ægilam & Cytheram ſpectat, ad Orientem Carphatum. Habet in longitudine 279. millia paſſuum, in latitudine quinquaginta millia. Circuitus eius 1589. millia paſſuum complectitur. Inſignes in ea vrbes ſunt. Gortyn, Cidonia, Gnoſſus Minois regia, & Straboris Coſmographi patria. Nullum in Creta animal noxium viuit, optimique vini fertiliſſima eſt: de qua Virgilius 3. Æneid.

Creta Iouis magni medio iacet inſula Ponto,
Mons Idæus vbi & gentis cunabula noſtræ
Centum vrbes habitant magnas, vberrima regna.

Dicta eſt Cureta ab habitantibus Curetibus, & per ſyncopen Creta. Alii dicunt Cretam dictam à Crete quodam Iouis filio Curetum rege. Alii à Crete Nympha Heſperidis filia. Arrianus non à Creta, ſed ab homine, cui Cres nomen erat, nominatam dicit, eo, qui Iouem abſcondit in monte Lycæo. Vnde Creſſa, tantum fœminini generis, id eſt, Cretenſis. Similiter Creſſeus, & Creſſius, plura apud Stephanum, qui hanc inſulam aliàs Æriam & Chthoniam & Iberiam dici prodidit. Cretenſes in ſubterraneis ædibus degunt, natura inuidi, fœdifragi, & ventres pigri, eſte Epimenide Cretenſi.

creta, lucus eſt. Pauſ.

creta, oppidum Scythiæ, Valerius Flaccus libro 1.

--quoties paucos ad littoris ictus
Deficiam, Scythicum metuens, Pontumque, Cretamque.

cretea, regio Arcadiæ circa Lycæum montem: in qua incolæ Iouem educatum ferunt, non autem in Creta inſula. Pauſan.

cretæus, poeta quidam apud Propertium.

creteæ, inſulæ quædam appellantur in Meſia contra Liburnos populos Plin. lib. 4. capite vltimo.

cretenia, locus Rhodi, vbi Althemenes habitabat, qui cum ex oraculo patrem ſe occiſurum accepiſſet, dum fugit ne hoc perpetraret, noctu in nauigium incidit, in quo piratas eſſe ratus patrem occidit. Supra Creteniam Atabirii montes ſunt. Steph.

cretheus, filius Æoli, Iouis filii, qui ex Tyro Salmonei fratris filia Æſonem genuit, Alcimedontem & Amythaonem. Hom. lib. Odyſſeæ 11. inde Cretheius denominatiuum, vt Virgo Cretheia, apud Flaccum lib. 1. dicitur,

Hellei Crethei neptis.

crethon, filius Dioclis, qui cum fratre Orſilocho ad bellum Troianum profectus eſt, Græcis auxilium laturus. Verùm cùm duo hi fratres nimium ſuis viribus freti, cum Ænea congredi non dubitarent, ab eodem interfecti temeritatis ſuæ pœnas dederunt, vixq; eorum cadauera à Menelao & Antilocho ex hoſtium manibus eripi potuerunt Homer. lib. 5. Iliad.

cretineorum regio eſt circa Epheſiam. Parth. & in Erot. cap. 5.

cretopolis, Pamphyliæ vrbs. Polyb. Diodor. lib. 18.

creticus, Oratoris nomen, cuius meminit Iuuenalis. Sat. 2.

Acer & indomitus, libertatiſque magiſter
Cretice pelluces.

creuga, pugil inſignis. Pauſ.

cretinus Magneſius, bello Mithridatico aduerſus ipſum Mithridatem delegit imperatorem Hermiam, quo cum tamen priuatas gerebat inimicitias, profeſſus interim ſe iturum in exilium, ne quis tumultus ob illam factionem duorum ſuboriretur. Quòd ſi patria mallet Cretinum imperatorem quàm Hermiam, orauit vt interim exularet Hermias. Aduerſarii modeſtia permotus Hermias, ſponte exulauit.

creuſa, Creontis Corinthiorum regis filia, quam Iaſon repudiata Medea, vxorem accepit. quamobrem Medea indignata, carminibus ſuis ignem inextinguibilem ſcriniolo incluſum per filios ſuos miſit: filios verò præmonuit, vt ſtatim oblato munere diſcederent. Creuſa igitur videndi cupida, nihilque mali ſuſpicans, ſcriniolum aperuit, & continuò euolauit ignis, Creuſamque, & totam Creontis regiam exuſſit. Ouid. lib. 1. de Arte,

Cui non defleta eſt Ephyræa nata Creuſa?

creuſa, Priami, & Hecubæ filia, Æneæ coniunx, cui Aſcanium filium peperit. Hanc in excidio Ilij, ab Ænea, qui fugiens patrem humeris geſtabat, filiumque manu ducebat, perditam fuiſſe in itinere, dum vias notas exceſſiſſet, tradit Maro lib. 2. Æneidos: ſed nonnulli eam ab ipſo Ænea ex pactione cum Græcis facta occiſam volunt, ne quis ex ſemine Priami ſupereſſet. Alii rurſus non occiſam, ſed deſertam tradunt: ídque eo conſilio, ne nouas ſedes, nouáque fœdera (quæ ferè nuptiis ſolent coaleſcere) longinquis in regionibus quæſituro vxor obeſſet: quibus refragatur fabula de Heleno & Caſſandra, liberis Priami, quos Græci captiuos adduxerunt.

creuſa, Bœotiæ oppidum Ptolem. Theſpienſium nauale, vt Strabo ait, Liuadia Nigro vocari legitur.

creuſis, oppidum partim Bœotiæ & Locren-

ſium, partim Ætolorum. Vadianus apud Pomponium lib. 2. Steph. Bœotiæ vrbem eſſe ait, è regione Magaridis ſitam.

crexa, Vide Creoſa.

crimiſa, vrbs Italiæ prope Crotonem & Thurium, à Crimiſa Nympha: Gentile, Crimiſæ. Strab. lib. 7. Steph.

crimiſa, Straboni Lucanorum vrbs eſt: Meminit eius Steph. & Lycophron, apud quem duplici ſſ, κρίμισσα ſcribitur: in Calabria eſt, & hodie Ciro ſiue Cirrha, dicitur *Crab*, Barrio authore. Hanc eandem tradit ab Antonino paternum vocari: Crimiſa huius etiam loci fluuius dictus eſt apud Stephanum. Nunc Flumica eodem Barrio teſte.

crimiſa, fluuij nomen. Steph.

crimiſſa. Vide Criniſus.

crinas, Maſſilienſis medicus, qui ad ſyderum motus ex Ephemeride Mathematica cibos dabat, horáſque obſeruabat, Plin. ſcribit hunc centum ſeſtertia reliquiſſe muris patriæ non minori ſumma extruendis.

crinis, ſacerdos Apollinis, qui cùm ſacra Dei neglexiſſet, atque ob hoc nihil penitus fructuum eo anno collegiſſet, omnibus rebus à muribus corroſis, tanto detrimento commotus, conſueta ſacra Deo peregit. Quo facto Deus illicò mures omnes ſagittis ſuis perdidit, atque ex ea re Smintheus Apollo dictus eſt: nam Cretenſes mures Sminthas vocant. Euſtath. in 1. lib. Ili. Hom.

Criniſus, Siciliæ fluuius, Segeſtæ vrbi vicinus: de quo Seruius huiuſmodi refert fabulam: Cùm Laomedon Neptuno & Apollini mercedem pro ædificatione murorum Ilij denegaret, Neptunus iratus Troiæ cetum immiſit, vt eam vaſtaret. Qua de re conſultus Apollo, hoc vnum tantæ calamitatis remedium forte oſtendit, ſi virgines Troianæ belluæ obiicerentur. Hippotes itaque nobilis Troianus metuens, ne & Hegeſta filia ſua in eandem calamitatem incideret, naui eam impoſitam ventis fluctibúſque commiſit, tolerabiliùs nimirùm ratus, ſi illa ſe abſente mergeretur, quàm coram à teterrima bellua crudeliſſimè dilaniaretur. Verùm ita dijs viſum eſt, vt illa ſalua in Siciliam deferretur: vbi amore eius captus Criniſus, in canis, ſeu (vt alij malunt) in vrſi effigiem conuerſus, eam compreſſit, ſuſcepítque ex eo concubitu Aceſtem Siciliæ regem. Virgil. quinto Æneid. de Aceſte,

Troia Crimiſo conceptum flumine mater
Quem genuit.

crioa, vicus in tribu Antiochide, Steph.

Crios, Latinè aries dicitur, quo nomine dictus eſt Ægineta quidam luctator cantatiſſimus apud Græcos. Aries autem Crios ob id dicitur, quia cùm in eo fuerit Sol, inter diem ac noctem quodammodo iudicat, quòd κρίνειν nuncupant. Et quòd in eo ſigno inter hyemem poſitus ac æſtatem ipſe rurſus iudicetur. Celſ. libro vigeſimo octauo, capite ſecundo.

crios, Athleta Æginenſis apud Græcos celeberrimus.

Criſa, nomen oppidi, quod Criſus Phoci filius condidit. Hinc Criſæus ſinus: Strab. lib. 9. Sunt & aliæ vrbes hoc nomine appellatæ (aliàs Chriſſa.) Steph.

criſa, vrbs Phocidis, vnde campus Criſæus: & alia Æolidis, quam aliqui eandem Cirrhæ faciunt: Gentile, Criſæus.

criſæ, vrbs Troiadis.

criſpina, Pannoniæ vrbs. Anton.

criſpinus, conſul, collega Iuuentij Celſi, anno ab vrbe 865

criſpinus, conſul cum Æliano, anno ab vrbe 939.

criſpinus, conſul cum Iuliano, anno ab vrbe 976.

criſpecia Daciæ Ripenſis vrbs. lib. Notit.

criſpus Saluſtius, hiſtoricus Latinus, Thucydidi ex Græcis opponitur à Quintiliano, elegantia dicendi, Attica breuitate, ſententiarum crebritate. Taxatur autem à Pollione, vt nimis antiquarius, & ex Catonis Originibus verba mutuatus: Trogo autem, quòd orationibus nimis longis vtatur, ſicuti & Thucydides Ciceronis acerrimus inimicus fuit, vt ex vtriuſque inuectiuis orationibus conſtat. Marcus Varro Criſpum Saluſtium in adulterio deprehenſum ab Annio Milone, loris benè cæſum dicit: & cùm dediſſet pecuniam, dimiſſum. Gellius lib 8.

criſpus, Conſtantini Cæſaris filius, à patre interfectus.

criſpus, Vibius, orator, ore compoſitus & iucundus: priuatis tamen cauſis, quàm publicis melior. Quintil.

criſſa, oppidum maritimum Phocidis, à Criſſo Phoci filio conditum. Hinc Criſſæus ſinus. Strabo lib. 9.

chriſtonei populi vicini Scythis, Stobæo: quos ait vxores cum maritis mortuis comburere.

critalis, Cappodociæ oppidum. Herodot.

critenſi, Aſiæ populi, à Memnonibus, & Dauellis, Dierum viginti interuallo diſcreti. Plin. lib. 6. c. 36.

crithis, vt ex Ephoro refert Plutarchus in vita Homeri, filia Athellis, quam moriens in Mæonis fratris tutela reliquit. Hic autem cùm puellam vitiaſſet, grauidámque feciſſet: atque ob id facti vereretur infamiam, Phemio eam Smyrnæo grammaticæ præceptori in matrimonium dedit. Illa verò non multò poſt Homerum peperit, ob idque Meleſigenes dictus eſt, qui poſtea cæcus factus, Homeri nomen cepit.

Crithoe, vrbs Helleſponti, octoginta ſta-

diis, à Candia diſtans: Gentile, Crithoſius. Eſt & promontorium Acarnaniæ. Steph.

critias, Philoſophus, dixit animam eſſe ſanguinem. vnde illud Virg. Æn. 9. ex Hom.

Purpuream vomit ille animā, & cum ſanguine miſta
Vina refert moriens. Feder. Morel.

critias, vnus è triginta tyrannis Athenienſib. à Lacedæmoniis impoſitis. Cicero 2. de Or.

crito Athenienſis, Socratis familiaris, quem & opibus iuuit, & cum quo vſque ad extremū vitæ eſt philoſophatus. Plato in Critone.

crito, Pieriota (Pieria autem vrbs eſt Macedoniæ) hiſtoricus fuit, ſcripſitque res Perſicas, Siculas, Macedonicas.

crito, Naxius genere, hiſtoricus & ipſe. Suidas.

Critobulus medicus, de quo Plin. libro ſeptimo, capit. trigeſimo ſeptimo: *Magna & Critobulo fama eſt, extracto Philippi regis oculo ſagittta & citra deformitatem oris curata orbitate luminis.*

critolâus, Athenienſis, nobilis Peripateticus, Romam ab Athenienſibus miſſus legatus cum Carneade & Diogene Stoico, vt ſcribit Cicero lib 2. de Oratore. 1. De huius libro ſcribit idem Cicero in Tuſculanis quæſtionibus. Quo „loco, inquit, quæro quam vim habeat libra illa „critolai, qui quum in alteram lancem animi „bona imponat, in alteram corporis & externa, „tantum propendêre illam boni lanceam putet, „vt terram & maria deprimat.

critolâus, Achæorum dux, qui Corinthum conſiliis ſuis euertit. Cicero libro tertio de Natura deorum. Is ſororem interfecit, quòd ſibi è victoria redeunti non gratularetur, quum tamen cæteri omnes ei applauderent. Demaratus apud Plut. in parallelis. Poſtremo à Quinto Cæcilio Metello victus apud Thermopylas, veneno ſibi mortem conſciuit. Liuius.

Κριοῦ μέτωπος, id eſt, arietis frons, Cretæ inſulæ promontorium, ad Occidentem, verſus cyrenas, Rurſus ex Dionyſio, Pompon. Mela l. 2. Plin. lib. 4. c. 11.

crius, municipium Atticæ. Suid. item fluuius Achaię, Pauſan.

crixia, Italię vrbs in Liguria. Anton

croatia. Vide Liburnia.

crobialon, oppidum non longè à Seſamo in Paphlagonia, quod alluit Parchenius amnis Dianæ virgini admodum gratus. Apollonius l. 2. Argonauticωm Valer. li. 1.

crobialus, oppidum iuxta Pontum. Apollonius li. 1. Steph. Vide Cobilus.

crobulus, leno quam omnium ſceleſtiſſimus qui duo ſcorta domi alebat, quorum lenociniis quampluimos adoleſcentes in perniciem alliciebat: nec his contentus, eoſdem illectos furto compilabat, vnde Crobyli iugum abiit in prouerb.

crobilus, poeta comicus.

crobyzi, populi iuxta Iſtrum, quorum terra crobyzicā, Steph. Myſiæ inferioris gens. Ptol. Item, Thracum populi. Herodot.

crocala, inſula arenoſa, circa Indi fluminis oſtia. Plin.

crocca, vrbs Laconiæ, vna ex centum: ciues croceatę. Steph.

crociatonon, Venetorum in Gallia Lugdunenſi vrbs. Ptol.

crocilius, nomen paſtoris, Theocritus.

crocius, Theſſaliæ campus, prope Thebas Phthiotidis, per quem Ambryſus fluit.

crococalana, Angliæ vrbs, Anton. *Ancaſter,* Camdeno.

crocodilo, oppidum, Arſione poſtea dictū: ſimiliter & flumen. Stephano κροκοδείλων πόλις, id eſt, Crocodilorum vrbs, ſita eſt in Mæotide palude Ægypti: ſic dicta, quòd equus cuiuſdam fugientis canes proprios perſequētes, in paludē delapſus, à Crocodilo in vlteriorem ripam delatus ſit: quo in loco vrbe condita, Crocodili conſecrati & pro diis habiti ſunt, eorúmq; cæde omnibus interdictum. Steph. ex Herodo. l. 11

crocodilon, Phœniciæ oppidum, non procul. à Carmello promontorio. Plin. lib. 5 cap. 26.

crocodilus, mons eſt Ciliciæ regionis. Plin. li. 5. cap. 27.

croconus, fluuius eſt Brutorium, in quem ſi quid coniiciatur, lapideo dureſcit cortice.

crocotus, campus iuxta Theſſaliam ad Amphryſum fluuium. Steph.

crocum, venatorem, ac ſagittarium fuiſſe dicunt, precibúſque Muſarum in aſtra relatum, Sagittarij nomen accepiſſe. Sidonius.

crocus, puer formoſiſſimus, qui cùm Smilacem puellam deperiret, amoris impatientia verſus eſt in florem ſui nominis. Ouid. 4. Metamorph.

Atque Crocū in paruos verſum cum Smilace flores.

crocyleum, locus in Ithaca, aliàs δῖνως dictus. Steph.

crocylio, inſula Itacæ. Thucyd. l. 3. Heracleon Glauci fil. Ithacā quadripartitā facit: vt prima pars ad Meridiem, & maritima ſit, altera Neim, tertia κροκύλειον, quarta αἰγιροῦσα Steph.

crocylus, vir Athenienſis. Plutarc.

crœſus, ex Lydorum, Alyattæ filius, omnium quos hominum memoria celebrat, ditiſſimus, vnde etiam hodie, cùm immenſas opes ſignificare volumus, crœſi diuitias dicimus. Hic cùm ſe omnium mortalium fœliciſſimum crederet, monitus eſt à Solone, Neminem ante cineres beatum dicendum, quòd quoad viuimus, periculum ſit, ne inſtabilis huius mundi fœlicitas dolore aliquo contaminetur. Quam Solonis ſententiam veriſſimam eſſe Crœſi calamitas poſtea declarauit. Victus enim à Cyro, pyræque impoſitus, tandem ſalubre Solonis conſilium agnouit, eiúſque nomen ſæpius inclamauit. Vnde admiratus Cyrus

quiſnam eſſet deorum, hominumve, quem ille in extremo periculo ſolum inuocaret, remque tatam edoctus, humanæ viciſſitudinis memor, Crœſum ab incendio liberauit, ſummóque ſemper apud ſe in honore habuit. Ouid. 4. de Ponto.

Diuitiis audita eſt cui non opulentia Crœſi.

Herodot. lib. 1. Plutarch. in Solone. Auſon. in Ludo VII. cap.

crois, Arabum vrbs. Steph.

cromitis, regio in Peloponneſo ſupra Alpheū.

cromna, Paphlagoniæ oppidum, Strab. li. 12. Valerius Flaccus lib. 5.

Mox etiam Crommam, atque iugo pallente Cytoron.

Stephanus Cromnam (inquit) alij Amaſtrim, alij Amaſtridis regiunculam faciunt: Gentile Cromites, Crommæus. Eſt & Peloponneſi vrbs quę in maſculino & fœminino genere, item ſingulari & plurali numero profertur, à Crommo Lycaonis filio.

crommyoneſus, inſula ante Smyrnam. Pli.

crommyon, Cypri inſulæ promontoriū Strabo. Lybiæ vrbs. Steph. Locus in Attica, Xenoph. iuxta Aſcalonem oppidum. Steph.

cromma, Peloponneſi vrbs. Steph. Theſſaliæ oppidum Heſych.

cromum, Arcadiæ oppidum. Pauſan.

cromyura, inſula Iberię. Steph.

cronciades, vnus ex præſtantioribus Herculis filiis ex Megara. Perottus.

cionea, promontorium Caſpio mari vicinum Plin. lib. 4. cap. 5.

cronia, ortum, Saturni feſta erant, quæ celebrabantur Romæ 14. Calendas Ianuarias, ita dictas ἀπὸ τοῦ κρόνε, hoc eſt, à Saturno: vnde & Saturnalia à Latinis appellantur. Horum Macrobius latè meminit, citata etiam antiqui poetæ authoritate, apud quem legerat,

Maxima pars Graium Saturno, & maxima Athenæ
Conficiunt ſacra, quæ Croma appellantur ab illis.

cronium, mons Peloponneſi, Ptolem. Vrbs in Elid. Diodor. lib. 15. Siciliæ oppidum ab Amilcare captum, Polyb.

cronium, nonnullis mare concretum appellatur: teſte plin. l b. cap. 16. Apollonius tamen in Argonauticis Cronium mare pro Adriatico poſuit, ſi interpreti eius credimus, quòd Italiam alluat, & olim Saturnum volunt tenuiſſe.

cronius, vnus ex Centauris.

copia, vicus in tribu Leotidis. Steph.

cros, vrbs Ægypti: ciuis, Croites, & præfectura Croitis, Cros, Arabum ciuitas Steph.

croſſa, vrbs iuxta pontum. Gentile Croſſæus. Steph.

croſſæa, Græciæ regio. Herodot.

crotalus, Fluuius Italiæ cui Magna Græcia cognomen eſt nauigabilis. Pli. li. 3. ca. 10.

crothochildes, Childerici Burgundiorū regis filia, Clodouei Francorum regis vxor. Blond.

croton, ciuitas Italiæ in ſinu Tarentino, Milone athleta memorabilis, qui Pythagoræ diſcipulus fuit. Peritiſſima autem rei bellicæ fuit: nec paruam operam exercendis athletis dedit. In vno enim Olympico certamine victores omnes Crotoniatæ fuerunt. Iure itaque dici vitum eſt, Qui Crotoniatarum poſtremus eſt, is reliquorum Græcorum primus eſt. Vetus quoque prouerbium alterum, Crotone ſalubrius. Quod inde ortum eſſe aiunt: quia locus ipſe ad ſalubritatē, & bonas corporis habitudines propter athletarum multitudinem plurimùm conferat. Plurimas etiam Olympionicas habuit. Ad eius gloriam accedit ingens Pythagoræorum numerus, Strabo libro. 6. Hinc Gentilia nomina, Crotoniata, Crotonius, & Crotonias. Steph. Crotonem vrbem eſſe ſcribit aliam Tuſciæ metropolim, & montem qui Axium flumen effundit, κρότων etiam eſt animalculum canibus infeſtum, Latini Ricinum vocant.

croton, Vmbriæ eſt vrbs Halicarn. l. 1. quæ poſtea Cortonia vocata fuit, vt vertit Gelenius. Sed Cothornia habet codex græcus à Roberto Stephano excuſus. Cortona eſt Liuio.

croton, tonis, nomen viri. Ouid. libro 15. Metamorph.

Inuenit Æſerei fatalia fluminis ora,
Nec procul hinc tumulum ſub quo ſacrata Crotonis
Oſſa tegebat humus, iuſſáque ibi mœnia terra
Condidit, & nomen tumulati traxit in vrbem.

crotopus, rex Argiuorum, pater Pſamathes, quæ ab Apolline compreſſa, Linum peperit: quem cùm inter vepres abſcondiſſet, canes extractum dilacerarunt. Hinc Crotopiades patronymicum maſcul Ouid. in Ibin.

Quique Crotopiadem diripuere Linum.

crotus, ſiue Croton, Euphemes Muſarum nutricis filius.

crumeron Aſaum, Pannoniæ inferioris Antonino, Comorn inſula, vt Simlerus opinatur.

crunos, fons eſt in Attica, vt etiam Latinè.

crunos, Thraciæ portus, Pomponius libro ſecundo Dionyſiopolis, inquit plinius libro 4. capite vndecimo ante Crunos. Portus autem à ſalientibus aquis nomen habet, qui Græcè Cruni appellantur. Hermolaus. Vide Dionyſiopolis.

cruſa, inſula Aſiæ adiacens, in ſinu Ceramico, plin. lib. 5. c. 31. in deſcriptione inſularum ante Aſiam.

crucis, pars Mygdoniæ, à Cruſo Mygdonis filio, vnde Cruſis adiectiuum fœmin. gener. Stephan.

cruſtumerium oppidum in Latio, Albanorum colonia, Plin. lib. 3. cap. 5. Virgil libro 7. Æneidos, Cruſtumeros appellat.

Ardea, Cruſtumerique, & turrigeræ Antemnæ.

cruſtuminum oppidum Thuſciæ, iuxta Veios, à quo incolæ Cruſtumine dicti, & Cruſtumina tribus, & cruſtumina pyra, & cruſtuminum vinum laudatiſſimum.

cruſtumium, fluuius ex Apennino monte ortum trahens, Ariminúmque præterlabens. Lucan.lib.2.

In laumm ſecidere latus, veloxque Metaurus.

Cruſtumiumque rapax, & iunctus ſapis Iſauro. Plin.lib.3.cap.15.

cyra, vrbs Lyciæ. Sunt & aliæ inſulæ Creyorum, nempe Caryſis & Alina, Step.

cryaſſus, vrbs Cariæ, à Cryſſo Caretis filio. Stephano.

crymnas, locus in Troade, author Nicander in Theriacis.

crynis, Bithyniæ fluuius. Plin.

cyron, Aſiæ minoris fluuius, in Hermum defluens. Plin.

crypta Neapolitana, via manu facta eſt, ſub monte Pauſilyppi, qua itur Cuma Neapolim. Mille paſſus in longitudinem protenditur, duodecim pedes lata, & totidem alta eſt, vti eam deſcribit Leander. *Grotta di Napoli* vulgò vocant.

cryptus, Arabiæ fœlicis portus. Ptol.

cryptus, Æginæ inſulæ portus. Pauſan.

cryſſa, Troadis fluuius. Plin.

C T

creatus, pater Amphimachi, vnus ex quatuor ducibus Epeorum, qui quadraginta nauibus ad Troianam expeditionem ſunt profecti. Homerus in catalogo nauium.

ctemene, vrbs Theſſaliæ, à Peleo Phœnici donata, cuius ciues Homerus Dolopes vocat, & Ctemenem Dolopiadem: Gentile, Ctemenius, & Ctemenæus.

Ctenos, Tauricæ Cherſoneſi portus. Strabo.

cteſibus, Athenienſis paraſitus, qui aliquando interrogatus, quid illi ex Philoſophia ſupereſſet, reſpondit ἀσύμβολος δειπνεῖν, id eſt, ſine ſymbolo cœnare: nam cùm iocis ſcateret, ſæpius vocabatur. Cæl.lib.27.c.24.

cteſias, Cteſiochi filius, medicus Cnidus, qui Artaxerxem cognomento Memorem vocauit, & hiſtoriam Perſicam libris triginta conſcripſit. Suidas.

creſibochus, pictor nobilis, qui Iouem Bacchum parturientem & ingemiſcentem muliebriter inter obſtetrices, dearúmque clamorem depinxit.

cteſiphon, Athenienſis decreto perſuaſit Athenienſibus, coronari oportere Demoſthenem aurea corona in theatro, probitatis & virtutis omnis generis ergò. Ob id ab Æſchine Demoſthenis inimico, tanquam pernicioſi decreti author accuſatus, defenditur à Demoſthene præclara illa, atque omnium optima Oratione quæ, περὶ στεφάνου, id eſt, de corona inſcribitur. Cicero de optimo genere oratorum.

cteſiphon, Architectus, qui templum Dianæ Epheſiæ traditur extruxiſſe, opus mirabile, & toto orbe celebratum, quod poſtea ab Heroſtrato incenſum fuit, & hac tantum de cauſa, vt ob aliquod facinus nominaretur.

cteſiphon, locus Parthorum, Strabo li.15. prope Seleuciam vicus maximus eſt, nomine & re Cteſiphon, in quo Parthorum reges hyemabant. Hic vicus ciuitatis potentiam & magnitudinem habebat adeò, vt Parthorum multitudinem & apparatum omnē recipiat, ac venalia, neceſſariaque artificia illis ſuppeditet. Quin & Cteſiphontem Babylonici regni caput fuiſſe, Plin. lib.6. ſcribit ca. 26. Gentile cteſiphontius.

cteſippus, chabriæ filius, quem Phocion, mortuo Chabria amico, diligenter ac perhumanè collegit, quo impuros adoleſcentis mores componeret: eius tamen cum duro, tùm minimè liberali ingenio eſſet nuſquam adduci potuit, vt curam & laborem in illo inſtituendo dimitteret: cuius ineptias non modò pertulit patienter, verum etiam ſtudioſè tegebat. Quanquam ſemel aiunt, Phocionis conſtantiam importunitate leuiſſimi hominis ſuperatam. Nam quum ille imperatorium quoddam munus ſtudio accuratiore obiret, Cteſippus, vt erat futilis delirúſque, grauiſſimum, peritúmque imperatorem cœpit fatuis quibuſdam interrogātium oculis obrundere: atque illum monens, docénſve, importunius perurgere. Tum ſtomachatum Phocionem dixiſſe fama eſt: O Chabria, Chabria: cumulatam tibi pro amore noſtro gratiam nunc perſoluo, qui nati tui deliramenta ſuſtineo. Plut. in vita Phoc.

cteſius, Iupiter dictus eſt apud Athenienſes, in cuius dedicatione Ambroſia ferebantur, id eſt: omnis generis fruges cum oleo & latice. Cæl.lib.18.c.15.

cthonia: inſula eadem quæ Creta Steph.

cthonophile, ex Baccho Phliuntem peperit. Steph.

ctymene. Vide Ctemene.

ctylindrine, Indiæ intra Gangem locus Ptolemæus.

ctypanſa, caſtellum. Strab.lib.8.

C V

cuarius, fluuius, prope coronæam, quem Alcæus, Coralium vocat.

cuba, dea apud antiquos quæ præerat cubantibus. B. Reg.l. de C. D.

cuba, inſula noui orbis Occidentalis.

cuba, Indiæ intra Gangem, Ptol.

cubi, Galliæ Celticæ populi, qui Bituriges vocantur: vulgò *ceux de Berry*. Plinius libro 4. cap.19.

Cubulterini, Italiæ populi. Plin.

cubus Vide Cybus.

Cucadma, Sarmatiæ Aſiaticæ oppidum. Ptol.

Cucasbiri, Thraciæ vrbs. Procop.

Cucci, Pannoniæ inferioris vrbs. Anton.

Cuculum, Straboni Marſorum in Italia vrbs. hodie ibi Scutula Caſtellum ponit Leander.

Cuculum, Latinorum oppidum, in via Valeria, cuius meminit, Strabo lib.5.

Cuculus Iupiter dictus eſt, quòd Iunonis deſiderio in hanc auem fuerit transformatus.

Culcua, Colonia Numidiæ nouæ in Africa. Ptolem.

Cuna, vrbs in Locrenſi agro, qui eſt Ioniç Aſiæ minoris. Fuit autem hæc Æolicarum vrbiū maxima, ferè metropolis cæterarum ciuitatum, quæ numero erant circiter triginta. Ab ea nominata eſt Cumæa Sibylla, quam aliqui à vicinitate loci Erythræam appellarunt, quæ profecta in Italiam, multa de Romanis vaticinata eſt. Item patria fuit Ephori, viri doctrina clari, Iſocratis diſcipuli. Sed & ante ipſum Heſiodus quoque poeta Cumæus fuit, qui patrem ſuum, relicta Æolica Cuma, in Bœotiam migraſſe dicitur. Plut. de eo in Sympoſiis, multa Suid. & Steph.

Cumanus Apollo dictus eſt, quòd Cumæ coleretur, quem quatuor diebus fleuiſſe memorant, cùm aduerſus Achæos, regemque Ariſtonitum à Romanis pugnaretur.

Cuma Æolica, ante Lesbum ſita, nomen habet à Cyme Amazone: quare & Amazonium dicta eſt. Hæc & Lesbus ſtoliditatis notantur. Eſt & alia Phryconitis dicta. Quarta Elidis. Quinta Eubœæ & Pamphiliæ. Item inſula prope Siciliam. Steph. huius incolæ Cumæi dicti ſunt, qui ſtupiditatis nomine malè audierunt: olim enim vulgatum erat in tota Aſia prouerbium, Cumæos ſerò ſapere. Vide Eraſm.

Cumæ, marum, ciuitas Campaniæ ad mare, iuxta Puteolos, à Cumęis Aſiæ populis, & Chalcidenſibus communiter condita. Seruius in illud Virg.3. Aeneid.

Huc vbi delatus Cumæam acceſſeris vrbem.

Eubœa, inquit, inſula eſt, ex cuius ciuitate Chalcide coloni profecti ſunt ad nouas ſedes quærendas, & haud longè à Baiis (qui locus à ſocio Vlyſſis Baio illic ſepulto nomen accepit) inuenerunt vacuum littus: vbi viſa muliere grauida (quod illi fœcunditatis augurium interpretabantur) ciuitatem condiderunt, quam cumas appellauerunt, ſiue ἀπὸ τῆς κύοντος, hoc eſt, à prægnante, ſiue ab vndis, quas Græci κύματα appellant. Hæc ille. Strabo verò lib.5. Cumas appellatas mauult à Cuma Æolica vrbe, ex qua profectus eſt Hippocles, qui Megaſtheni Chalcidenſi in hac vrbe condenda ſeſe præbuit adiutorem: traditque ita conueniſſe inter duos hoſce duces, vt ius quidem coloniæ penes Chalcidenſes, nominis autem imponendi poteſtas penes Cumæos eſſet.

cumanus, Iudææ procurator, anno ſalutis 51.

cumæ, ſic ferè Latinis, ſed Cyma Liuio, vt & Ptolem. Æolidis maritima vrbs eſt, quæ Fora noua Nigro, ſed Caſtri Sophiano dicitur. Cume Straboni etiam Lariſſa vocatur, Amazonium quoque & Phriconitis, Stephano teſte, appellatur: eadem dicitur Ægyptia à Xenophonte.

cumelus poëta, floruit anno ab vrbe 420.

cumerum, Piceni promontorium eſt, Plinio: *Monte d'Ancona* hodie, Leandro teſte, aliquibus etiam *Monte Santo* dici ſcribit Non. Marcellus in ſua Ægialogia propter frequentes Eremitarum habitationes.

cumi, Æthiopiæ ſub Ægypto oppidum in Nili ripa. Plin.

cumillum Magnum, Italiæ vrbs, inter Parmam & Dertonam. Anton. hodie *Sigomol* iuxta Verſam fluuium, Simlero. Camillomagum coniunctim legit Sigonius.

cumæus ager, Luſitaniæ promontorium. Strabo lib. 3. caput hodie Sancti Vincentii nominant. Idipſum Ptolemæus ſacrum eſſe credidit, vt facilè in locis non adeò diſtantibus error committitur.

cune, Hiſpaniæ populi, quorum vrbs ampla Cuniſtorgis dicitur. Appian.

cuneus, ſiue Sphen, Straboni regio eſt. Plin. promontorium vocat: Mela agrum. Locus Hiſpaniæ Luſitaniæ eſt inter ſacrum promontorium & Anam fluuium. *El. Faro* hodie dici Cluſio videtur, qui in Algarbiæ regno eſt.

cuni, Gedroſiæ oppidum. Ptolem.

Cunici, vrbs Balearidis maioris. Plin.

cuniculariæ inſulæ paruę, Corſicæ inſulæ vicinæ, inter Corſicam & Sardiniam. Plin. lib.3. cap.6.

cunina dea, quam priſci coluerunt, quæ cunis, infantium præſidere putabatur. Cælius Rhod. lib 21.

cuniou Charion, id eſt, Lætus portus, Sardiniæ inſulæ promontorium eſt Ptol. *Cabo Ferrato* Mar. Nigro eſt.

cunipertus, Longobardorum rex, patri Grimoaldo in regno ſucceſſit, anno ab vrbe 1433.

cunuſitani, Sardiniæ populi. Ptol.

cuphe, Libyæ interioris vrbs. Plin.

cupido, amoris deus, quem Heſiodus natum vult ex Chao & Terra: Simonides & Cicero ex Marte & Venere: Arceſilaus ex nocte & Æthere: Alcæus ex Lite & Zephyro: Sappho ex Venere & Cælo; Seneca ex Venere & Vulca-

no. Quidam ex ſola Venere prognatum tradunt, citantes illud Virgilij lib. 1. Æneid.

Nate meæ vires, mea magna potentia ſolus.

Duplex autem eſt. Ouid.

Alma fame, dixi geminorum mater Amorum.

honeſtus videlicet, & turpis: illumque ex Venere & Ioue patre natum volunt: hunc autem Erebi & Noctis filium eſſe: quod & ipſum refert Cicero lib. 3. de Natura deorum. Fingitur à poetis armatus flammis, & duobus diuerſiſſimæ naturæ ſpiculis, altero videlicet aureo, altero plumbeo, quorum illud vim habet amorem conciliandi, hoc pellendi fugandíque. Ouid. lib. Metamor. in fabula Apollinis & Daphnes.

Cupra, Piceni ciuitas non procul ab Aſculo, Plin. lib. 3. c. 13.

Cupræ vel Cypræ, duæ ſunt vrbes apud Ptol. vtræque in Piceno ſiue in littore Apulo; alteram Maritimam, alteram Montanam cognominat. Maritimam putat Leander hodie occupare Gritto caſtellum. Montanam verò, Templum D. Virgini dicatum, quod Coreto dicitur. Hæc fortè erit Cupræ, id eſt, Iunonis fanum, quod Strabo lib. 9, hoc loco deſcribit. Pintianus ex Cupra maritima duas facit apud Ptole. Cupram nempe, & maritimam, Huius maritimæ mentionem putat fieri apud Pompo. lib. 2. vbi cæteri legunt Senogallia Maritima, &c. quo iure iudicent alii.

Cuqueni, vel Cucueni, Aquitaniæ Galliæ populi Ptolem. Biernenſes vocantur à Villanouano.

Curaporina, Indiæ intra Gangem oppidum. Ptol.

Curcum, Liburniæ oppidum. Ptolem.

Curcura, inſula in mari Adriatico, non longè à Melitine: aliàs dicitur Meleta.

Curena, Mediæ vrbs. Ptol.

Curenſes, populi in quarta regione Italiæ à Plinio collocati lib. 3. c. 13.

Cures, pluralis numeri, Sabinorum oppidum, cui imperabat T. Tatius, cuius ciues Quirites dicebantur. Conuenerúntque Romulus & Tatius in hanc ſententiam, vt à duobus populis vnus efficeretur, & Sabini Romam migrarent, Romæque nomen retineret: ſed Romani & Sabini Quirites appellarentur. Liuius libro primo. Hinc etiam populi Cures. Virgilius libro 9.

Tatioque ſeni Curibuſque ſeueris.

Fuit quondam vrbs illuſtris teſte Strabone, caput gentis vocat Halicarnaſſeus. Plinius Curenſes, κύρης Stephano eſt, hodie Turre dici ſcribit Leander.

Curetes, populi Cretæ inſulæ, qui& Corybantes & Dactyli Idæi appellati ſunt: ex Ida Phrygiæ monte (vt quidam volunt) oriundi: à cuius etiam nomine, Cretæ montem, quem primùm inſedere, Idam appellarunt, Dicti κούρητες Straboni lib. 10. ἀπὸ τῆς κουρᾶς, hoc eſt, a tonſura. Anteriorem enim capitis partem detonſam geſtabant, ne hoſtes eos cæſarie apprehenderent, Alij Curetas dictos ἀπὸ τῆς κουροτροφίας, eò quòd Iouem aluiſſe dicantur. Idem Strabo loco iam citato, Curetas in Græciam quoque traieciſſe, tandémque conſediſſe trans Acheolum fluuium, ibíque cùm intonſa ſeruarent capita, Acarnanas vocari cæpiſſe. Hos Ouid. ex imbri natos fabulatur, lib. 4. Metamorphoſ.

- Largoque ſatos Curetas ab imbri.

Hinc deriuata. Cureus, Curiſſa Curiris.

curetes, id eſt, Sacerdotes Cybeles in Creta, græcè κούρητες, cabiros, Telchinas, coribantes & Idæos Dactylos, ſunt qui eoſdem fuiſſe credant, inquit Strabo lib. 10. Idem eodem in loco tradit eorum quoſdam qui trans Acheloum habitabant, Acarnanas dictos fuiſſe.

curia, Rhetiæ locus inter Mediolanum & Brigantiam. *chur* hodie, Schudo.

curia, vel coria, Otedanorum vrbs, Albionis inſulæ. *coredbrige*, camdeno.

curiandra, Bactrianæ oppidum. Ptolem.

curianum, Galliæ Aquitanicæ promontoriū, Ptolem.

curias, cypri promontorium, Ptole. oppidum, Plin.

curica, vrbs inter Bætim fluuium & Emeritam, Anton.

curicta, inſula Illyricæ obiacens Plinio & Ptolem. *Vega* fortè hodie dicitur, inquit Hermolaus. cerycticа eſt Straboni.

curictæ, populi Illyrici, cōuentus Scardonitani, quos ius Italicum habere Plin. dicit libro 3. c. 21.

curifugia, nomē villæ Nicolai Peroti inditum quā in agro Sentinati habebat, inter duo fluenta, Sentinum & Neuolam, vbi eſt ſaluberrima cœli temperies.

curionia ſacra, quæ curionibus in curiis fiebant.

Q. curio pater, orator egregius, ſed nulla memoria fuit. Hic in quadam oratione Cæſarem omnium mulierum virum, & omnium virorum mulierem vocauit.

C. curio filius, tribu. pleb. cæſarianas partes ſequutus eſt, vir luxu & audacia ſingularis: ſexcenties enim H S. debebat, vt Valerius de luxuria ſcribit. Is vt ſe ære alieno liberaret, atque emergeret, Cæſarem ad bellum ciuile impulit. Cicero in Epiſt. ad Q. Tyronem, & 2. Epiſt. ad curionem.

curiones, Germaniæ populi. Ptol.

curioſolitæ, populi inter celtas ex maritimis ciuitatibus Oceanum attingentibus, qui Armoricæ appellantur, proximi Andegauenſibus. Hos coriſopitenſes eſſe pleriſque pla-

cet: quæ ciuitas eſt Epiſcopalis in prouincia Turonenſi Britanniæ ducatu, regnóque Francorum ſita. *Cornoüaille*.

Curtis, oppidum à terra eſt abſorptum. Plin. lib.2.c.16.

Curium, vrbs Cypri, à Cureo Cinyræ filio, Gentile, Curias, Curias, fœm. & ipſa regio. Eſt etiam vrbs Ætoliç. Steph.

Curius, Roman. ciuis, exactiſſimæ frugalitatis, & perſpectæ fortitudinis. Hic cùm in ſcamno ſedens, rapas in foco torreret, & Samnitum legati magnum auri pondus publicè miſſum attuliſſent, inuitarêntque, vt eo vti vellet: reſpondit, M. Curium malle imperare locupletibus, quam locupletem fieri: & qui acie vinci non potuiſſet, eum pecunia corrumpi non poſſe. Hunc omnium primum de Sabinis triumphaſſe, author eſt Liuius. Idem etiam Pyrrhum Epirotarum regem acie victum, Italia expulit, populóq; viritim quaterna agri iugera diuiſit, ſibique nihilo plus ſeruauit, dicens, Neminem eſſe debere ducem, cui non tantum eſſet, quantum militi ſufficeret. Cæcilius. Reuerſus in concione ait: Tantum agrorum cepi, vt ſolitudo fuerit futura, niſi tantum hominum cepiſſem: tantum hominum porrò cepi, vt fame eſſent perituri, niſi tantum agri cepiſſent. Poſtremò de Lucanis ouans vrbem intrauit.

Curius, Alexandriæ, presbyter ſub Diocletiano, tantæ doctrinæ fama, vt Origenes, iunior appellaretur, Hieron.

Curopolis, vrbs Cariæ. Steph.

Curta, Pannoniæ inferioris vrbs, hodie, *Oſen*, ad Danubium.

Curti, Aſiæ populi. Cedren.

Curtius, prænomine Marcus, adoleſcens Romanus nobilis, qui ſe pro ſalute patriæ Diis manibus deuouit. Nam cum terra in medio foro ingenti hiatu deſediſſet, reſponſúmque eſſet, non coituram labem, niſi quiſquam, ex primæ ſpei adoleſcentibus ſeſe in hiatum deieciſſet. Curtius acceptam à patria vitam, eidem impendere non dubitauit: conſcenſóque equo, ſine mora ſe in ſpecum præcipitauit. Vnde etiam Curtius lacus nomen creditur ſeruaſſe. Ariſtides apud Plutarch. in Parallel. Liu. libro ſexto.

Q. Curtius, nobilis hiſtoricus, de rebus geſtis Alexandri magni ſcripſit hiſtoriam.

Curtius, fons inſigni aquæ ductu memorabilis, vt qui à quadrageſimo lapide in vrbem fuerit perductus opere arcuato tantæ altitudinis, vt in omnes vrbis montes facilè diſtribueretur. Plin. lib.36.cap.15.

Cuſa, Mauritaniæ Tingitanæ fluuius. Ptolem. *Omirabi* vel *Vmarabea* hodie.

Cuſco metropolis, & præcipua ciuitas in ea noui orbis parte, quæ meridiem magis reſpicit, quam Hiſpani terram firmam appellant, & quæ Braſiliam Peruuiamque comprehendit. Hæc ciuitas, cum pulcherrimis Galliæ & Hiſpaniæ vrbibus, amplitudine, inuicta arcis munitione, & hominum potiſſimum nobilium frequentia, ædificiorum ſerie & diſpoſitione, ſituſque amœnitate contendit. Delectantur incolæ rebus depictis: panno, plumbi, ſtannique fodinis abundant. Argenti apud eos vis magna, auri non item. Vide noui orbis deſcriptores.

Cuſculis, vrbs in Thracia. Procop.

Cuſi, i. durus, ſiue ſtipula, aut cucumerarium filius Abdi filij Maloch. 1. Par. 6.

Cuſi, Pannoniæ inferioris vrbs. Anton.

Cuſus, fluuius cuius meminit Tacit. lib. 2. Hunc Lazius Kheres vocat, Hungariç fluuium aut Tranſſyluaniæ potius, vt Rhenanus ſcribit, qui etiam, dubitat num ſit melius Cruſus ſcribendum, apud Tacit.

Cuſuetani, Italiæ populi. Plin.

Cuteletos, inſula eſt circa Syrtim maiorem. Meda.

Cutha, regio Perſidis, à flumine Cutha, ſicuti Ioſephus lib.9.ca.15. Anti. Iud. ſcriptum reliquit, vocata. Inde Cuthæi, de quibus idem 11. cap. 2. Antiq. in hunc modū ſcribit: Salmanaſar etenim tranſmigrans Iſraelitas, in eorum regione conſtituit Cuthæorum gentem, quæprius in interiore parte Perſidis & Mediæ morabatur. 4. Reg.17. Lat. combuſtio, ſiue contuſio.

Cutilanę, aquę in Vadimonis lacu, in quibus eſt opaca ſylua, quæ nunquam diu ac noctu. eodem loco viſitur. Plinius libro ſecundo, capite 95.

Cutilia, agri Reatini lacus eſt in quo ſyluoſa inſula innatat, quæ nūquam die & nocte eodem loco permanet. Plin. lib.2. cap. 95. & lib. tertio capite 32.

Cutilium, Liuio lib.26. Vmbriæ eſt oppidū Hodie *Contigliano* dici ſcribit Leander, (ſi benè Clutilium habet, Cutylia Halicarnaſſeo eſt ad Cutilium lacum.

C Y

Cyalus. vrbs Lydiæ à Ioue cōdita: Gētile, Cyalius. Steph.

Cyamon, Cretæ inſulæ promontorium. Ptolem.

Cyamoſorus, Siciliæ fluuius circa Centauripam vrbem. Polyb.

Cyana, virgo Syracuſana, violatam ab ebrio patre pudicitiam ægrè ferens, apprehenſum capillis ſtupratorem ad aram traxit, mactauítque, ac ſe ſuper eum necandam iniecit, ad ſedandū peſtem, qua propter facinus laborabant. Plutar. in Parallel. Vide Cyanippus.

Cyane, Nympha Sicula, quæ cùm Proſerpinæ

pinæ aduerſus Plutonem opem ferre conaretur, ab illo dicitur commutata in fontem ſui nominis, qui in agro Syracuſano oſtenditur, vbi Anapomiſtus, non procul ab Ortygia inſula illabitur in mare. Ouid. 3. de Ponto.

Quæque ſuis Cyanem miſcet Anapus aquis.

Cyane, oppidum Lyciæ. Plin. lib. 5. cap. vigeſimo ſeptimo.

Cyaneæ inſulæ, ſeu potius ſcopuli ſub Thracio Boſphoro modico ſpatio inter ſe diſtantes. Vnde factus eſt locus poetarum fabulis, qui Cyanes inter ſe concurrere tradiderunt quod ex aduerſo intrantibus geminæ cernebantur, naue verò paululum in alterum latus deflexa, vna tantum videbatur. Valerius Flaccus libro 4. Argon. à quo modo Cyaneæ, modò etiam Symplegades appellantur.

Cyane, Mæandri Phrygij fluminis filia fuiſſe fertur, quæ à Mileto compreſſa, Caunum & Byblida genuit. Ouid. lib. 9. Metam.

Cyanippus, Syracuſanus, qui cùm Bacchi Orgia contemneret, ab irato deo tanta perfuſus eſt ebrietate, vt filiæ Cyanæ in tenebris, quamuis reluctanti, vitium intulerit. Filia verò, cognito ex annulo, quē violatori detraxerat, parente, tunc quidem, vt potuit, dolorem diſſimulauit: poſtea autem ingenti exorta peſtilentia, cùm ab Apolline remedium promitteretur, ſi ab authore flagitij pœnas ſumerent: admirantibus omnibus, quodnam eſſet tantum ſcelus, quod etiam ſuperis curæ eſſet authoris morte expiari, conſcia rerum Cyanæ, arreptum capillis patrem ad aram pertraxit, eòque primum mactato, ſibi quoque manus intulit Plutarch. in Parallelis.

Cyanippus, vir natione Theſſalus, cùm frequentiſſimè venatum ire conſueuiſſet, noua eius ſponſa ob magnam viri in ſyluis conſuetudinem, alterius mulieris concubitum ſuſpicata, euntem Cyanippum pedetentim ſubſequuta eſt. Cúmque inter denſa delituiſſet arbuſta, rerum præſtolatur euentum. At ramis fortè commotis, feram adeſſe canes ſuſpicantes, impetu facto, amantiſſimam viri puellam, vt brutum animal, dilaniarunt. Id verò inſperatum adeò facinus cùm Cyanippus inſpexit, mortem ſibi conſciuit. Plut. in Paral.

Cyanus, fluuius eſt Colchidis, qui iuxta Acā oppidum in Phaſim influit. Plinius libro 6. capit. 4.

Cyaraxes, alij Cyaxares, Phraortis regis Perſarum & Medorum filius, Aſtyagis pater, primus Aſiæ populos in prouincias diſtinxit, primus in ſuum quoſque ordinem diſtribuit, haſtatos, ſagittarios, equites, quum priùs omnia promiſcua eſſent atque implicita. Hic & cum Lydis prælium fecit: quod cùm fieret, dies nox effecta & omnem trans Halym flumen Aſiam ſibi ſubiecit. Herodot. lib. 1.

cyarda, vrbs Cariæ, à Cyardo rege Carum Bargaſi filio. Steph.

Cyathus, flumen ad Arſinoem in Ætolia, Cælius Antiquarum lectionum lib. 15.

Cybale, ancilla pauperis cuiuſdam Symili, cuius paupertatem deſcribit Virg. in Moreto.

cybaſſus, vrbs cariæ, vt carbaſſus, Steph.

cybele, Cæli & Terræ filia, & vxor Saturni, alijs nominibus Ops, Rhea, Veſta, Magna mater, Dindymene, & Berecinthia appellata. Cybele autem dicta putatur à Cybelo Phrygiæ monte, vbi eius ſacra primò creduntur inſtituta, quanquam Feſtus τοῦ κυβιστᾶν ἀπὸ τὴν κεφαλὴν dictam malit quod Græcis ſignificat, in caput ſaltare: quo genere ſaltationis Galli, deæ huius ſacerdotes peculiariter in ſacris vtebantur.

Cybeléa, vrbs Ioniæ, Herodianus Phœniciæ ciuitatem eſſe ſcribit. eſt & cybella Phrygiæ: & Cybellum templum, à quo Rhea Cybele dicitur, Stephano.

cybélus, mons Phrygiæ.

cybernesia, feſta ſunt, Theſeo ex Creta redeunte inſtituta, Nauſithoi gubernatoris honori, & proretæ Phæacis. Rhodig. libr. 18. cap. 17.

cybioni, maioris Phrygiæ ſunt colles, ex quibus cayſter fluuius profluit, Plin. lib. 5. capite vigeſimo nono.

cybiotites, rex Ægypti. Cæl. lib. 16.

cybiratici tauri, à cybiris dicti. Sueton. in Gordiano.

cybira, oppidum Lycaoniæ non procul à Meandro fluuio, cuius incolæ Cybirates. Cic. 6. in Verrem. Hoſce opinor cibyræ quam in ſuſpicionem veniſſent ciuibus, fanum expilaſſe Apollinis.

cybiſtra, Armeniæ minoris vrbs Ptol.

cybotus, mons altiſſimus, à terra denotatus, vna cum oppido curite, Plin. lib. 2. cap. 91.

cybraſa, cariæ vrbs. Steph.

cybus, vrbs Ionum in Libya Phœnicum: inde cybites, vel Cybæte. Steph.

cyceſium, Peloponneſi vrbs, circa Piſam. Strabo.

cychrêus, crei, Neptuni & Salaminis filius, qui ob morum aſperitatem ὄφις, hoc eſt, ſerpens cognominatus. Hunc Eurylochus, cùm inſulam Salamina vaſtaret, expulit: ſuſcepit autem eum ceres in eleuſine, ſuúmque fecit ſacerdotem. Ab huius etiam nomine Salamis inſula aliquamdiu Cychrea appellata eſt. Stephan.

cyeri, Thraciæ populi, apud quos aquas eſſe lethales & necantes ex Theopompo refert Plin. lib. 31. cap. 2.

cyclades, inſulæ maris Ægæi circa Delum in orbem ſitæ: vnde & nomen acceperunt. Stra. li. 10. Alij dicunt vocari cyclades, non quia in rotunditatem ſitæ ſint, ſed quòd longo ordine eas circuire neceſſe ſit propter promon-

toria. Vnde & Virgil 3. Æneid.

-Sparſáſque per æquor Cycladas.

Sunt autem numero quinquaginta tres. *Iſole del Archip lago* à caſtaldo vocantur.

cyclaminus, ſinus Aſiaticus Boſphori Tracici. *Golfo de Soltama.* Gillius.

cycli, quaſi circuli, loca erant Athenis, vbi mancipia vænicbant, tractum nomen à circulari circumſiſtentia vendendorum. Cyclus enim rotundum ſignificat.

cyclobôrus, fluuius quidam Atticæ, ingenti ſtrepitu defluens. Vide prouerbium, cyclobori vxor.

cyclopes, Neptuni & Amphitrides filii fuerunt, miniſtri autem Vulcani, Ioui ſua fulmina fabricantes. Cyclopes dicti ab eo, quòd vnicum haberent oculum, eúmque orbicularem media in fronte ſitum. Ex his tres potiſſimùm à poëtis celebrantur. Brontes, Steropes & Pyracmon, quem Ouid. 4. Faſtorum Acmonidẽ vocat. Virg. 8. Æneid.

Ferrum exercebant vaſto Cyclopes in antro,
Brontéſque, Steropéſque, & nudus membra Pyracmon.

cyclopis donum, pro munere inutili, & cyclopea vita, pro impia & iniuſta in prouerbium abierunt.

cyclops. Vide POLYPHEMVS.

cyclopum ſcopuli tres ſunt prope Siciliam, auctore Plin. clau. Aretius & Thomas Fazellus eos Faraglioni appellant: videntur etiam Planctæ ab Apollonio dici.

cycnitis, regio in qua cycnus imperauit. St.

cycnus, Martis filius quem Hercules equeſtri prælio ſuperatum occidit, eoque adiutus Arione, quem Neptunus in equum conuerſus ex Erinni genuerat. Huius necem tam iniquo animo Martem tuliſſe ferunt, vt eius vlciſcendæ cauſa aduerſus Herculem arma ſumeret. Verùm antequàm ad manus venirent, Iupiter iaculato fulmine eos diremit, vt refert Hyginus, Fab. poet. cap. 31.

cycnus Neptuni filius, omni ex parte inuulnerabili: ex quo Achilles. Troiani belli tempore congreſſus, cum fruſtra eum iaculis appetiſſet, tandem re intellecta, humi eum proſtrauit, genibúſque collo innixus, animam eripuit: cúmque cadauer ſpoliare vellet, arma vacua inuenit, cycnúmque in auem ſui nominis vidit commutatum. Ouid. duodecimo Metamorph.

cycnus, Ligurum rex, qui cùm Phaetontis propinqui ſui necem inſolabiliter defleret, in auem ſui nominis eſt commutatus. Ouid. lib. 2. Metamorph.

ciconæ Aſiæ populi in India Aquilonari. Plin.

cyda, vir cretenſis, quem Antonius Romæ inter iudices legit, cùm eſſet vir perditiſſimus, cic. Philipp. 5.

cydanum, oppidum crenicæ, è regione Sabratæ. Plin. lib. 5. cap. 5.

cydantide, vicus in Ægeride vel Ptolemaide tribu. Steph.

cydaræ, carmaniæ fluuius, ad Septentrionem Indicamque, Plin. lib. 7. cap. 22.

cydatheneum, vicus in Pandionyde tribu, patria Demochari comici. Steph.

cyddeſes, Bithyniæ populi. Ptol.

cydias, pictor, Argonautas pinxit: quã tabulam CLXIIII. talentis Hortenſius orator mercatus eſt, eique ædem in Tuſculano ſuo fecit, emicuit Olympiade CX.III. Plinius.

cydippe, puella generis nobilitate & formæ præſtantia inſignis, cuius amore captus Acontius adoleſcens, cùm repulſam metueret, quòd neque genere, neque opibus illi par eſſet, ad dolum confugit, pomúmque ad pedes eius deuoluit, verſibus hiſce inſcriptum,

Iuro tibi ſanctæ per myſtica ſacra Dianæ,
Me tibi venturam comit, ſponſamq; futuram.

Hoc itaque pomum cùm puella incauta ſuſtuliſſet, verſúſque in eo deſcriptos legiſſet, fidem ſuam amanti imprudens obſtrinxit Quo factum eſt, vt quoties alteri nubere conaretur, toties in grauem incideret morbum, ab irata Diana (vt Acontius credi volebat) immiſſum, Tandem re omni à puellæ parentibus intellecta, ne Dianæ numen grauius irritarent, puellam Acontio deſpondent. Hinc illud Ouid. ex Ponto,

Nec haberet Acontius in quo
Scriberet hic Dominæ verba legenda ſuæ Vide ACONTIVS.

cydna, vrbs Macedoniæ, corrupto vocabulo Pydna dicta: Gentile, Pydnæus, Steph.

cydnus, ciliciæ fluuius, non ſpatio aquarum, ſed liquore memorabilis: quippe leni tractu fontibus labens, puro ſolo excipitur, nec torrentes incurrunt. Iuſtin. lib. 11. Tibullus lib. 1.

Ad te Cydna canam, tacitis qui leniter vndis
Cæruleus placidis per vada ſerpis aquis.

Solinus ſcribit amnem à candore, Syrorum lingua nomẽ ſortitũ. Vitruuius. 8. c. 3. Cydni aquas podagra laborantibus apprimè ſalubres eſſe, cruribus in eis merſis, de cuius rei experiẽtia caſſij Parmẽſis poetæ ad M. Anton. epiſt. extitit, vt l. 13. adnotauit Plin. & cæl. lib. 27.

cydon, fluuius Peloponn. Strab:

cydõ, Pli. vrbs inſignis cretæ inſulæ, cuius incolæ cydones dicũtur, & poma cydonia. Virg. Æn. 12.

Parthus, ſiue Cydon telum immedicabile torſit

cydon, viri proprium apud eundẽ 10. Æneid.

Dũ ſequeris Clitium infelix noua gaudia Cydon.

cydonia, inſula ante Lesbon. Plin. l. 2. c. 103. cretæ inſulæ vrbs. Ptol.

cydonia Ciliciæ vrbs Steph. & Libyæ Eidem.

cydones, vrbs, cydiniæ incolæ.

cydræ, vrbs Byrſarũ (in Theſſalia, vt videtur)

aliàs Cydiæ. Strabo lib.7.Steph.

cydarra, ciuitas iuxta montes Phrygiæ. Steph. ex Herodoti lib.7.

Cydrene, vrbs Armeniæ, non Cydrus, vt alii ſcribunt. Steph.

cygnus. Vide Cyngnus.

cylabare erat gymnaſium, apud Argon, ex Stheneli filio ſic nuncupatū, vbi viſebatur Palladis ſimulachrum, Cæl.li.6.ca.12.

Cylbiani montes, maioris Phrygiæ colles ſunt, ex quibus cayſter fluuius profluit. Pli. li.5.ca.28.

cylandus, vrbs Cariæ Stephan.

cytleno, filia, Atlantis, mater Nyctei, Boca.l.x.

cylices, populi inter Illyrios, apud quos cadmi, Harmoniæque monumentum conſpicitur.

cyliſtarnus, fluuius apud Lycophrontem *Racanello* hodie nominari, & in Cophano agro Calabriæ fluere, ſcribit G. Barrius.

Cyllabarus, Stheneli filius, cum quo Seruius Ægialen Diomedis coniugem vigente bello Troiano concubuiſſe tradit.

cyllarus vnus ex centauris, qui amantem habuit Hylionomen centauram, ambo forma præſtantes eadem hora perierunt. Ouid.12. Meta.

Cyllarus equus Pollucis. Virgil.lib.3. Georg.

Talis Amyclæi domitus Pollucis habenis Cyllarus.

Quem tamen locum explicans Seruius, cyllarū non Pollucis, ſed Caſtoris equum fuiſſe tradit, Statius 3.Syl. in Equo.

Et pauet aſpiciens Ledeus ab vrbe propinqua Cyllarus, poetamque fratrem pro fratre poſuiſſe.

cyllene, Elidis religionis in Peloponeſo vrbs & nauale. Ptol. Thucyd. Steph.

cyllene, mons Arcadiæ, in quo Maia à Ioue cōpreſſa, Mercurium peperit. Virgil.lib.8. Æneid.

Vobis Mercurius pater eſt, quem candida Maia
Cyllenes gelido conceptum vertice fudit.

cyllenius, peculiare Mercurii cognomen, inde impoſitum, quod omnem rem ſermone, ſine manibus cōficiat: quibus partibus corporis qui carent, κυλλοὶ vocatur: ſiue quòd in cyllenia vrb. aut certè cyllene Nympha fuerit educatus, ſiue quòd in cyllene Arcadiæ monte fuerit genitus, quam opinionem ipſe etiam Virgilius ſequitur lib.8. Æneid cuius verba citauimus paulò antè in dictione Cyllene. Lucanus lib.1.

Motuque celer Cyllenius hæres.

cylon, fuit Olympionices Athenienſis, affectatæ tyrannidis compertus: ſed ab Athenienſibus in arce obſeſſus, tandem ad Mineruæ aram ſupplex confugit, vbi à Megacle Alcmeonide & collegis Archontibus interfectus eſt. Pli. Plut.

cyme, vrbs Æolidis, Pompon.li.1. cymen nominauit, pulſis qui habitarent: dux Amazonum.

cyme. Vide Cuma.

cymes, cumæa Sibylla. Silius lib.13.

At grauida arcanis Cymes anus attigit ore.

Cymeum antrum, Silius lib.13.

Cymæo populi vox noſtra ſonabat in antro.

Cymenes, Theſſaliæ oppidum. Liu.

Cyminus, Hetruriæ lacus ad ſex milliapaſſuum ab vrbe Viterbio, Cymino monte ſeparatus. Appianus de huius lacus origine alia refert. Seruius, aliquando Herculem ad hos populos veniſſe, & quum à ſingulis prouocaretur ad virium oſtentationem, vectem ferreum, quo exercebatur, humi defixiſſe, quem, cùm nemo illorum poſſet euellere, Herculē tandem eruiſſe, vt cyminum effecit lacum. Virg. Æneid.7.

Et Soractis habent arces, Flaminiaque arua
Et Cymini cum monte lacum, lucóſque Capenos.

Cymodoce, ſiue cimodocee, Nympha marina, Nerei & Doridis filia, à placādis fluctibus ita dicta, cymodoceam enumerat inter eas, quæ ex nauibus Æneæ in Nymphas marinas commutatæ fuerunt. Virg.lib.10. Æneid.

Quarum quæ fandi doctiſſima Cymodocea.

cymodoce, Nympha, Oceani & Tethyos filia, Virg.lib 4.Georg.

Cymothoe, fons eſt Achaiæ, authore Plin.

Cymothoe, Nympha marina, Nerei & Doridis filia, Heſiodo in Theogon. ita dicta, quòd per fluctus diſcurrat. Virg 1.Æneid.

Cymothoe ſimul & Triton adnexus acuto
Detrudunt naues ſcopulo.

Cynæthion, Dionyſio libro Antiquit. ciuitas eſt in Arcadia, ab Æneæ ſocio vita ibi functo ſepultóque. Hinc cynæthenſes populi, quos tamen alii à Cynetho Lycaonis filio putant appellatos. Steph Strabo. Plin.

Cynætha, vrbs Thraciæ ſub Neriſo monte Stephan.

cynethus, poeta illuſtris Chius patria, qui Siracuſis omnium primus Homeri carmen concinuit, illic de ſuo inſertis pleriſque. Æl.li.7.

Cynægirus, Eupherionis filius Athenienſis, bello Perſico magna pertinacia in inſectandis hoſtibus vſus eſt. Nam & nauem onuſtam dextera manu tenuit, qua amputata, ſiniſtram iniecit. Quam & ipſam cum amiſiſſet nauem mordicus arripuit, morſūque retinuit furenti ſimilis. Trogus & Herodot. Valerius & Tranquillus in Cæſare. Ptolemo Soph. in Declam. Græcè edita ab H. Steph. cuius Lat. verſionem propediem edere cogitat Fed. Mor. eamq; numiſmatis Attici ænei peruetuſti ſigura exornare, in cuius parte potiore Cynegrius ipſe galeatus, aquilino naſo, barba criſpata exprimitur, inſculpto hinc nomine ſic. ΚΥΝΗΓΕΡΟΣ inde Epiheto ΑΝΚΙΜΟΣ quod *Strenuus* reſpōdet. In altera nummi parte roſtrum nauis, & manus vtraque com. putata conſpicitur.

Cynamolgi, Æthiopiæ populi, monſtroſi. Solin. Plin. Strabo.

Cynapes, fluuius, in Euxinum mare ſe exonerans. Ouid. de Ponto.

Cynara, Ægæi maris inſula, Plin.

Cynaras, i Aſſyriorum rex.

Cyndippe, ſi rectè ſcribitur apud Stephanum in comico, ex Poleade cercaphum peperit.

Cyndon, fluuius in Helleſponto, & in Cherſoneſo. Heſych.

Cyne, vrbs Libyæ: Gentile, Cynei, vel Cinij Stephan.

Cyneas Theſſalus, Pyrrhi regis legatus, longè diſertiſſimus eſt habitus: vt qui Demoſthenis auditor fuerit, adeò vt plures Pyrrho ciuitates facunda oratione ſubegerit, quàm ille armis expugnauerit. Eidem expeditionem in Italiam magnopere diſſuaſit. Præterea miſſus ad Romanos legatus de pace, vno die omnium ſenatorum nomina edidicit, quorum conceſſum totidem regnum ſibi videri Pyrrho retulit. Plutar. in Pyrrho. Huius memoriam commendat Cicero in Tuſc quæſt.1.

cynegius, conſul cum Theodoſio Auguſt anno ab vrbe 1141.

cyneſij. Vide Cinticum.

cynetæ, populi omnium ferè Europæ vltimi, verſus Occaſum. Herodot. Steph. horum meminit in voce γλῆτις.

cynethon, Lacedæmonius poeta, Telegoniam ſcripſit.

Cynethium, ciuitas in Arcadia ab Æneæ ſocio ibi vita functo ſepultóque. Hinc cynethenſes populi, quos tamen à Cynetho Lycaonis filio putant appellatos. Dionyſius lib.1. Antiquitatum.

cynethoſa, maris Ægæi inſula. Plin.

cynetia, vrbs Argolica. Steph.

cynia, lacus eſt ad Oeniadas pertinens: Melita lacu alio, longitudine & latitudine duplo maior, qui mare ingreditur. Strabo li.10.

cynici philoſophi quidam ſectatores Antiſthenis, qui primus nouum philoſophiæ genus introduxit: ita dicti, ſiue à cynoſarge gymnaſio, in quo Antiſthenes profitebatur, ſiue à canina mordacitate, quia in hominum vitas nullo diſcrimine inuehebantur: aut (vt alii volunt) ab eo quòd canum more in propatulo coire non dubitarent: quemadmodum de cratere & Hipparchia tradit Laertius.

cynips, ſiue cyniphis, ſiue cyniphos, fluuius Africæ: inter duas Syrtes, in colle Gratiarũ, naſcẽs, teſte Herodot. & per Macas in mare Libycũ ſe exonerans. Iuxta hunc fluuium proceriſſimi naſcebantur hirci, qui inde cyniphii à poetis peculiari epitheto nuncupantur. Vir.li.3. Geor.

Nec minus interea barbas incanaque menta
Cyniphij tondent hirci.

cynna, oppidulum prope Heracleam, ab vna Amazonum, vel à cyano fratre cæci: Gentile, cynnæus. Steph.

cynocephalæ, montes Theſſaliæ. Steph. vrbs Locridis Mela. Thebanorum caſtellum, Xenoph.

cynophali, Plin. lib. 7. cap 2. homines in montibus terræ Indiæ caninis capitibus, qui ferarum pellibus velantur: & qui latratum pro voce edunt, vnguibúſque armata, venatu, & aucupio veſcantur, Gellius l.9. cap. 4.

Cynocephalus, deus apud Ægyptios, alio nomine Ambis dictus. Plutarch.

Cynnoneſus, id eſt, canum inſula, Libyca eſt: Gentile, Cynopolites. Steph.

Cynopolis, conum ciuitas in Ægypto, cynópolis Steph. Gentile, Cynopolites, in qua Anubis colitur, & honor, & ſacer quidam cibus eſt canibus conſtitutus. Ab hac cynopolitana præfectura appellata eſt: qui in ea habitant, Canarij dicuntur. Perottus.

Cynos, ciuitas in Locride. Liuius 8. tertiæ Decadis, Cynum Locridos emporium. Ptolemæus in Locride Cynos & Calliaros. Stephanus Cynon, Opuntis nauale vel ciuitatem eſſe ſcribit: Gentile, Cynij, vt à cyne, cynos fluuius, Plin. lib. 6. cap. 10.

cynos, Theſſaliæ ciuitas Deucalionis ſedes, vbi Pyrrha eius vxor ſepulta fuit. Strabo libr. 9.

cynos cephale, collis Theſſaliæ, & parua regio Thebarum, Pindari patria. Step.

cynoſarges gymnaſium in Attica & vicus, ſic dictus à cane albo, qui ſacrificãte Diomo (à quo tribus Diomea dicitur) & Herculi paratam victimam oſtendente, rapta femora, in hunc locum detulit. Stephanus de Diomo. Vide Praſ. in prouerb. Ad cynoſarces.

cynosbatos rubeus canis, de quo hiſtoria apud Plutar. 15. Quæſt. Rom.

Cynoſſema, maris, locus Troadis, ad Helleſpontum, Hecubæ ſepulchro nobilitatus. Latinè canis tumulum interpretari poſſumus. Fabulantur enim poetæ Hecubam cum in Græciã adduceretur captiua, poſt exitium patriæ, ac ſuorum, ibi doloris impatientia in canem eſſe conuerſam, & deinde ſepultam. Oui.li.1. Metam.

Cynoſura, ſuræ, ſidus Septentrionale, ex ſeptem conſtans ſtellis, quod & Vrſam minorem appellamus. Hanc poetæ fabulantur Nymphã fuiſſe Idæam vnam ex Iouis nutricibus, poſtea ab Ioue rerum potito in hoc ſidus tranſlatam, vt ex Aglaoſthenis ſententia refert Hyginus in Aſtr. poet. Alio nomine etiam Phœnice appellatur teſte eodem Higino, eò quòd à Phœnicibus inter nauigandum potiſſimum ſoleat obſeruari, quemadmodum & Helice, hoc eſt, Vrſa maior à Græcis nautis. Ouid. d Triſtibus,

Eſſe duas Arctos quarum Cynoſura petatur
Sidoniis, Helicen graia carina notet.

Cynoſura, Stephano promontorium Arcadiæ cynoſuro Mercurij filio: Gentile, cinoſureis, & Cynoſuris, fœm. gen. promontorium item Achaiæ Ptol. & Marathonis verſus Eubœam, Heſych. & Arcadiæ oppidum Lactant.

Cynoſurci, tribus vna Megarenſium. Alexan. lib. Genia. cap. 17.

Cynthia Diana dicta, à Cyntho monte in Delo inſula, in quo nata cum Phœbo eſt: vnde & Apollo Cynthius, & à quo ipſa inſula Delos

Cynthia, qui mons tantæ celſitudinis fertur, vt vmbra ſua totius inſulæ ambitum tegat. Vide CINTHVS.

Cynthia, nomen formoſiſſimæ cuiuſdam fœminæ, cuius formam cõmendat Propertius.

cynthia, locus Romæ, vbi Cinthorum monumentum fuit. Et à Diana Propertius amicam ſuam Cynthiam ob pulchritudinem vocauit, quæ prius Hoſtilia vocabatur.

cynthus, mons in Delo inſula, tantæ altitudinis, vt totam inſulam dicatur inumbrare. Virgil.lib.2. Æneid.

Qualis in Eurotæ ripis, aut per iuga Cynthi Exercet Diana choros.

In hoc monte Latona Apollinem & Dianam dicitur peperiſſe, vnde ille Cynthius, hæc Cynthia paſſim à poetis appellantur. Idem lib. 3. Georgicorum,

---Et Troiis Cynthius author.

Lucan.lib.1.

Tertia iam grauido pluuialis Cynthia cornu.

cynthicum, locus Iberi prope Oceanum: incolæ, Cyneres, & Cyneſij. Steph.

Cynura, vrbs in Agro vel Argolica, à Cynuro filio Perſei: inde Cynurius, Cynurius, & Cyris, fœm.gen. Steph.

cynuræi, Arcadiæ populi. Pauſan.

cynurus, Locrorum Epicnemediorum oppidum, ſiue vt quibuſdam placet, nauale, cuius meminit Plin.lib.4.ca.7.& Liu.lib.8. decad.

cynus, Locridis emporium, & Opuntiorum natale. Strabo. Ptolem. Plin.

cynus, Arabiæ felicis fluuius, ad ſinum Perſicum, in latere Septentrionali.

cyoneſus, Nili fluuii eſt inſula non procul à maiori Delta, è regione oppidi quod cynopolis dicitur, Ptol.lib.4.cap.5.

cyon, vrbs Cariæ, Canebium antè dicta. Gẽtile, cytes. Steph.

cypera, Theſſaliæ vrbs. Ptolem.

cypetha, vrbs Libyæ. Steph.

cypariſſa, vrbs Achaiæ, & cypariſſius ſinus. Sic enim Plinius ſcribit lib.4. Ad meridiem autem cypariſſius ſinus, cum vrbe cypariſſa.

cypariſſæa, vrbs Tryphiliæ, quæ vocabatur Eranna: inde Minerua cypariſſea. Stephan. Qui Cypariſſum quoque Phocidis vrbem, alias Eranum dictam commemorat.

cypariſſi, Meſſeniæ regionis maritima vrbs, Ptol. vocatur. Stephan. hodie Arcadia dicitur apud Sophianum.

cypariſſeis, vrbs Meſſeniæ: Gentile, cypariſſentius, Homerus.

cypariſſium, Meſſeniæ, Peloponneſi regionis promontorium. Ptolem.

cypariſſus, Telephi filius, puer formoſiſſimus, ex Cea inſula ab Apolline in delitiis habitus: qui cùm ſeruum manſuetum, ſibique in primis charum imprudẽs occidiſſet, doloris impatientia contabuit, deique amatoris miſeratione in cupreſſum arborem eſt commutatus. Oui. lib.10. Metamorph. Seruius tamen author eſt Cypariſſum puerum à Syluano potius, quàm ab Apolline fuiſſe adamatum: id quod & Virgilius videtur indicare lib.1. Geor.

Et teneram ab radice ferens Syluane cupreſſum.

Cypariſſus, ciuitas circa Delphos, ab eius arboris frequentia, Pomponius lib.2 Stephanus Phocidis ciuitatem eſſe ſcribit, quæ poſtea Apollonia dicta ſit: & aliam in Parnaſſo iuxta Delphos, quæ Eranus olim vocata ſit, & à quibuſdam Apollonias, à cypariſſo Minyæ filio, vel harum arborum multitudine. Nonnullis cypariſſus, ſantis.

cypaſis, vrbs circa Helleſpontum. Steph.

cype, caſtellum Siciliæ: Gentile, cypeus. Stephan.

cyphanta, portus eſt in ſinu Argolico Achaiæ. Plin.lib.4.cap.5. Item Laconicæ in Peloponneſo vrbs. Ptol.

cyphara, caſtellum imminens Dolopiæ in Theſſalia. Liu.

cyphus, vrbs Perrhæbiæ, à cypho Perrhæbi filio: Homer. Alia eſt Theſſaliæ. Ciues, cyphæi. Eſt & fluuius cyphus. Steph.

cypra, Vide CYPRAE.

cypriæ, tres ſteriles inſulæ ſunt Plinio, iuxta cyprum.

cyprianus, Carthaginenſis epiſcopus, martyrio affectus, anno ſalutis 250.

cyprium. Sabini bonum appellant, vnde cyprius vicus Romæ appellatus eſt, quo Sabini ciues additi confœderunt: ſic enim à bono omine vocitandum cenſuere.

cyprogenia, dicuntur quæ ſunt in cypro genita, etiam Venus, vt Homerus in Hymnis.

cyprus, inſula maris Mediterranei notiſſima, in ſinu Iſſico inter ciliciam, & Syriam fertilitatis tam eximiæ, vt Macaria olim, hoc eſt Beata dicta ſit, Plinio tamen olim eſt Acamantis, Ceraſtis, Aſpelia, Amathuſa, Macaria, Cryptus, & Colinia. Item Spheria, vt Euſtathius docet ex Lycophrone. Feſtus Pompeius ſcribit eam ab antiquis Æroſam, quòd in ea plurimùm æris naſcatur, appellatam. Eandem Citicam etiam vocatam, ex Cyrillo notauit Hermolaus, Paphum à Ciuitate eiuſdem nominis nuncupatam tradit Honorius. Hebræis Chitim dici Zieglerus ſcribit: Chetima eſt apud Ioſephum lib. antiqu.I.cap.7.hodie Cypri nomen adhuc retinet: luxurię autem tantoperè dedita, vt ob id Veneri ſacra credita ſit. Hor.lib.1. Carm.

Sic te Diua potens Cypri, &c.

In ea Venus potiſſimùm colebatur: vnde & Cypria, Cypris, & Cyprigene dicta eſt: cui Cypriæ puellæ ſuam ipſarum pudicitiam dicabant.) Omnes Cypri aquę ſunt optimæ & ſaluberrimæ. Quondam nomen erat regnorum

ſedes. Vrbes illius præclaræ, cythera, à qua Venus cytherea, Paphos, Palæpaphos, & Salamis. Hæc inter maiores noſtri maris inſulas locum ſibi vendicat, cuius ſeptentrionales partes Ciliciæ oppoſitæ ſunt, ibíque continenti proxima eſt, orientales Iſſico ſinui, occidentales Pamphilicum alluunt pelagus, auſtrales Ægyptum. Ambitus inſulæ eſt trium millium quadringentorum ac viginti ſtadiorum, ſeu 427. M. paſſuum in circuitu. 200. m. in longitudine, Bordonio teſte. Veneti eam iure hereditario diu poſſederunt, & per prætorem adminiſtrarūt. Sed ante aliquot annos in Turcarū poteſtatem redacta eſt, Venetis tota inſula expulſis. Huius Merropolis Nicoſia. Eſt & Famaguſta, vrbs nobiliſſima, & totius inſulæ emporium, portu & vectigalibus diues. A cypro deriuatus Cyprius, a, um, Cypreus, & Cyprites, quanquam & Libyca cyprus eſt, cuius ſimiliter Gentile, cyprites. Steph. Idem hanc inſulam in carpathio mari ſitam ſcribit, à Cypro filia, cinyræ indito nomine, vel illic naſcente Cypro flore. Aſtynomus Cyprum nominatam vult, διὰ τὸ κρύπτεσθαι, id eſt, quod occultaretur ſæpe fluctibus maris. Vocabatur etiam ceraſtios, & ceraſtias à multis promontoriis: & Amathuſia, & Meionis, & Sphecea, & Acamanthis, Steph. Tres paruæ inſulæ huic propinquæ Cypriæ nominantur. De Cypro, Strab. lib. 14.

cypſella oppidum Thraciæ. Plin. libro 4. cap. 11. Strab. lib. 7. Cypſelum nominat. Stepha. vrbs Thraciæ prope Hebrū fluuium. Item caſtellum in Arcadia à Mantinenſibus muris cinctum: Gentile, cypſelinus, aut cypſalenus.

cypſella, Tarraconenſis Hiſpaniæ vrbs. quōdam. Sex. Auienus.

cypſelus, tyrannus apud corinthum, à ciſtula nomen accepit, quam Græci cypſelon vocant, in qua delituit occultatus a matre, cùm ad mortem quæreretur. cicer. in Tuſcul. quæſtionum lib. 5. & li. de Fato.

cyptaſia, Galatiæ vrbs. Ptol. vulgò. *Caroſa.*

cyra, ſinus, Perſici inſula. Steph. mons item cyranes in Africa. Trogus.

cyræ, fons in cyrenaica. Steph.

cyrſaunis, inſula iuxta Gyzantes (ſic enim lego apud Stephanum) Africæ populos.

cyrba, vrbs cretæ. Vide Hierapetra.

cyrbæ, vrbs Pamphiliæ: Gentile, cyrbæus. Stephan.

cyrbaſa, vrbs cariæ. Steph.

cyrbiana, Elymæorum prouincia eſt, quibus finitimi ſunt Sacapeni & Silaceni, parui ſanè principatus. Strabo lib. 16.

cyre, pro cerere; cnidis. cæl.

cyre, inſula in mari perſico: Inſularis, cyræus. Steph.

cyrechata. Vide cyropolis.

cyrene, Penei fluminis filia, cuius amore flagrans Apollo, in Pelio Theſſaliæ monte eam rapuit, & in eam Africæ partem tranſtulit, quæ ab ea poſtea dicta fuit cyrenaica: vbi & Ariſteū ex ea ſuſcepit. Virg. 4. Georg.

cyrene, ſiue cyrenæ, arum, inſigne Libyæ oppidum inter Syrtim maiorem & Marcotidem ſirum, vnum ex iis, quæ Pentapolim efficiunt: a Batto Tertio, quem Callimachus progenitorem ſuum fuiſſe tradit) conditum, & a cyrene Penei amnis filia, quam Apollo amore eius raptus, in eam Libyæ partem tranſtulit, ita nominatum. Lucan. lib. 9.

Proximus in muros, & mœnia Cyrenarum, &c.

Ab hac cyrene tota Libya cyrenea dicta eſt. Eſt & cyrenæ, nomen vrbis in cypro inſula, quam cyrus condidit, ex qua natum putant Simonem patrem Alex. cuius mentio fit in hiſtoria Euangelica.

cyrænus, qui natus eſt ex cyrene: cyrenenſis ſimiliter.

cyrenaica, regio Africæ eſt. Eam Strabo. lib. vlt à Thereis Græcis conditam ſcribit, qui ex Laconia profecti Theram inſulam priùs incoluerint: hinc in continente cyrenen ædificauerint. Ex horum numero fuit Battus quidam, qui cyrenes condendæ fuit author, quod alibi idem Strab. indicat.

cyrenaici, philoſophi, ab Ariſtippo, omne bonum in voluptate poſuerunt, virtutémque cenſuerunt ob eam rem eſſe laudandam, quòd efficiens eſſet voluptatis. Docet Diogenes Laertius lib. 2. in Ariſtippi vita.

cyres, eris, vrbs: Gentile, cyreſius. Stephan.

cyrenius, totius Syriæ præſes ab Auguſto cæſare conſtitutus, per quem cenſum, vniuerſamque deſcriptionem cæſar fieri iuſſit. Luc. cap. 2.

cyrillus, præſul Dalmatiæ.

cyrillus, Alexandrinus præſul, edidit variarū hypotheſeωn tractatus, commentaria in varios veteris & noui Teſtamenti libros; Homilias plurimas quibus vtuntur Græci; præterea aduerſus Neſtorium Epiſtolas, quibus omnia occulta eius venena refellit. Is vixit temporibus Iuliani principis.

cyrillus, Diaconus Heliopolitanus (eſt autem Heliopolis hæc ciuitas inſignis ad Libanum montem ſita) imperante Conſtantino plurima Ethnicorum idola cōtriuit. Cuius rei illic memores ſub Iuliano principe, viuo ventrem excauerunt, iecúrque inde exemptum deguſtauerunt. Suidas.

cyrillus, Hieroſolymitanus præſul, ſæpe pulſus ab Eccleſia, & receptus ad extremum ſub Theodoſio principe octo annos in ſua ſede perſeuerauit: Sarraceni eum martyrio affecerunt: extant eius catecheſes auctiores & emendatiores editæ Lutetiæ à F. Morello.

cyrinus, Romanus, cum Baſilide & Nabore ſub Diocletiano paſſus, ac ſepultus tertio ab vrbe lapide, Volater.

Cyrini caſtra, Cappadociæ locus. Straboni.

cyris, metropolis Sabinorum: Gentile, cyrites. Inde Cyteria. Steph. Vide CVRES & CYRIS.

cyrizoborca, oppidum Indiæ. Plinius lib.6. cap.19.

cyrmianæ, Thraciæ gentes. Herodot.

cymnaba. Scythiæ fluuius, non procul à chryſe ſinu, Plin.lib.6.cap.17.

cornij, populi corſicæ inſulæ, qui longiſſimo æuo vtuntur, propter mellis vſum, quod apud eos copioſum naſcitur.

cyrnus, Herculis filius, à quo Corſica dicta eſt.

Cyrnus, inſula in mari Liguſtico. Vide CORSICA. Dicta Cyrnus à Cyrno rege, cùm antea Therapne diceretur. Hinc Cyrnæus, næa, næũ. Virg. Ecloga 9.

Sic tua Cyrnæas fugiant examina taxos.

cymnus etiam corſis dicitur à Stephano. Therapne ab Ouidio, vt refert Villanouan. Maris Mediterranei inſula eſt Genuenſibus hodie parens. Cyrnum inſulam Iapygiæ verſus Boream habet etiam Steph. Vide Cyrthus.

cyropolis, ciuitas in Aſia, quæ etiam Cyrechata vocatur, ad finem perſidis. ciues cyropolitæ & cyrecatheni. Steph.

cyrphis, rupes quædam Parnaſſi montis.

cyrrha. Vide CIRRHA.

Cyrrhea, vrbs in Helicone, iuxta Nyſam.

cyrreſtica regio, à Cyrro dicta, vbi Cyrreſtis dea colebatur, quam Mineruam interpretantur Plin. & Ptol. Vide CIRRVS.

cyrrha, oppidum in Phocide, iuxta quod & cyrchei campi ad Phocidem attinent.

cyrrhadæ Indiæ intra Gangem gentes agreſtes, Arrian. in Periplo.

cyrrhus, Mediæ fluuius, Ptolem. in Hircanum mare ſe exonerans. Ser vocatur Theueto.

cyrrhus, Ptol. eſt Albaniæ regionis Aſiaticæ fluuius. Corus olim vocabatur, Strab. teſte, *Cicech* Pineto eſt. *Cort* Caſtaldo. *Cur* Nigro & *Bleur* Ramuſio. videtur eum Matth. Michouienſis *TercK* appellare. Theuetus ſcribit eum ab incolis *Ludi* vocari. Plutarch. in vita Pompeij. & Dion eum Cyrnum κύρνον appellat.

cyrrhus Cyriſticæ regionis in Syria vrbs apud Ptolem. Cyrro Antonini eſſe ſcribit Simlerus, ſed ille Cabros apud Ptolem. legit, ex Latinis exemplaribus malè.

cyrus, vrbs Syriæ cum arce Sindaro: cuius Cyrreſtes, licet Demetrio Cerreſtis ſcribatur: & regio Cyrreſtica. Sunt etiam Cyrreſtæ, Macedoniæ populi, non procul à Pella Alxandri patria, quorum meminit Plinius libro quarto, cap.10.

cyrrhus, nomen duorum fluuiorum, quorum vnus Armeniæ & Iberiæ fines interluit, & per

Albaniam labitur. Oritur in monte Caucaſo, Alius eſt in Medis.

cyrſilius, Athenienſis, lapidibus obrutus, quòd inhoneſta ſuaderet. Cicero lib.3. de Officiis. Athenienſes quum Perſarum impetum nullo modo poſſent ſuſtinere, ſtatueréntque vt vrbe relicta, coniugibus & liberis Trœzene depoſitis, naues conſcenderent, libertatémque Græciæ claſſe defenderent, Cyrſilum quendam ſuadentem, vt in vrbe manerent, Xerxemque reciperent, lapidibus obruerunt.

Cyrta, Syphacis ſedes in Africa, longius à pelago.

cyrteus, vrbs in rubro mari, in quam Artaxerxes Megabyzum relegauit: Gentile, Cyrtæanus, vel Cyrtæenus. Steph.

cyrteſij, Africæ propriæ populi. Ptol.

cyrtones, vrbs Bœotiæ. Pauſa. Eſt etiam vrbs Italiæ: Gentile, cyrtonimus. Steph.

cyrtus, vrbs Ægypti, in mediterraneis: patria Dionyſii medici. Steph.

cyrus, cambyſis filius, ex Mandane Aſtyagis regis filia, & Perſarum Medorumque rex, qui primus (vt Iuſtinus lib. 1. ſcripſit) deuicto Aſtyage vltimo Medorum rege, Medorum imperium tranſtulit in Perſas, & ſubacta Aſia, totum Orientem in poteſtatem redegit. Dei ſeruus apud Eſaiam Prophetam vocatus. Poſtremò cùm bellum Scythis intuliſſet, eóſque clade magna affeciſſet, Tomyris eo tempore Scytharum regina, compoſitis inſidiis, ducenta millia Perſarum cum ipſo rege trucidauit, ita vt ne nuntius quidem tantæ cladis ſuperfuerit. Caput cyri amputatum, in vtrem humano ſanguine plenum coniectum fuit, cum hac exprobratione: *Satia te ſanguine, quem ſitiſti.* Lucanus l. 3.

Non cum Mæoniis deducens agmina regnis
Cyrus & effuſis numerato milite telis
Deſcendit Xerxes.

cyrus minor, Artaxerxis frater: apud quem cùm falsò delatus eſſet, ægréque matris precibus ſeruatus, bellum aduerſus eundem ſuſcepit: in quo cùm iam Græcorum opera penè victor euaſiſſet, fortiter quidem, ſed incautè dimicans, eſt interemptus. Xenoph.

cyrus, Panopolita, fuit poeta, ob cuius ingenium nobile beneficio Theodoſij Imperatoris ad epiſcopatum euectus eſt. Suidas apud Volaterranum.

cyrus, Perſiç fluuius Straboni, qui antea (eodem teſte) Agradatus dictus eſt, in ſinum Perſicum erumpens.

cyrus, fluuius Scythiæ in Coraxico monte oriens, longéque per Hircanos & Iberos fluẽs, non procul à mari in eodem lacu cum Cambyſe flumine iunctus, fretum Hircanum influit. Vide CIRVS.

cyrus, Syriæ ciuitas à Iudæis extracta, in memoriam Cyri, qui eos ex capitiuitate dimi-

ferat, Procop. Chalcidenſium item vrbs in Eubœa, Polyæn.3. Eſt & Mediæ fluuius. Ptolem.

cyſa, Carmaniæ pagus. Arrian.

cyſenis, filia Diomedis Thraciæ regis, viuos homines diſſecabat medios, & parentibus comedendos apponebat liberos. Volat.

cyſten, Æthiopiæ ſub Ægypto oppidum. Pli.

cyta, tæ, vrbs Colchidis, Mediæ patria, Stephan. herbis veneficis imprimis famoſa. Hinc fit adiectiuum Cytæus,a,um. Vnde virgo Cytæa appellatur Medea à Valerio Flacco libro 6. Item Cytæis, dis. Proper.lib.2.

Non hic herba valet, non hic nocturna Citais.

cytæum, Cretæ inſulæ vrbs. Ptolem. & Taurici Cherſoneſi, eidem.

cytais, Carmaniæ regio. Arrian.

cyteorum. Ptol. Cotyorum. Plin. Cappadociæ oppidum. hodie *Cecino*.

cyterium, vrbs Oenotrorum mediterranea: Gentile, Cyterioris, vel Cyterinus, Steph.

cythêra, eorum, inſula contra Cretam (vt ſcribit Strabo) quinq; millibus à Maleæ promontorio diſtans, Veneris numini dedicata. Virg.l.10.Æneid.

Et Paphos, Idaliumque mihi ſunt, alta Cythera,

eſt etiam Cythera Peloponneſi inſula, Ptol.in ſinu Laconico. Eadem olim Porphyrii vt Plin. placet, & porphyruſa vt Euſtathius vult, dicta fuit, Schotheram quoq; vocatam dicit Bordonius in ſuo inſulari opere. Cerigo hodie ab eodem nominatur, cui fauent Sophian.& Fauolius.

cytherea, peculiare Veneris cognomentum, à Cytheris inſula impoſitum, in quam illa primùm concha marina dicitur aduecta Vir. Æn.

Parce metu Cytherea, manent immota tuorum Fata tibi.

cytheriades, Muſæ dicuntur, à ſaltu cui Cytheron nomen eſt. Vide cythæron: ſic enim ſcribendum.

cytherius Philoxenus poeta. Celſus libr. 3. c. 15.

cythéron, mons Bœotiæ, non longè à Thebis Apollini & Muſis ſacer, à quo Cythereides dicuntur. In eo quoque Bacchi ſacra celebrabant. Virg.

Nocturnúſque vocat clamore Cytheron.

cytheron, homo ſordidus, auarus, omniúmque maximè parcus, qui patrem pauperrimum cùm neci dediſſet, ſeipſum de monte præcipitauit, fratrem Heliconem, quòd patrem aleret, ſecum trahens: vnde montes hi, Citheron & Helicon ſunt nomina ſortiti. Heſiodi interp.

cytheris, ridis, nobiliſſima meretrix, libert. Volumnij cuiuſdam. Hanc Cornelius Gallus poeta ſupra modum adamauit, cámque Lycoridem vocat: quo tamen ſpreto Antonium in Gallum ſecuta eſt. Hanc Virgilius 10. Ecloga Gallum conſolans, commutato nomine, Lycoridem vocat. Seruius.

cytherus, Elidis fluuius. Heracleam alluens. Pauſan.

cytherus, Atticæ vrbs, Strabo.

cytherus vicus in Pandionide tribu, inde Cytherius. Steph.

cythina, vrbs Theſſaliæ: ciuis, Cythinæus. Stephanus.

cythnos, inſula vna ex cycladibus. à cythno primo habitatore ſic appellata. Alio nomine Ophiuſa ac Dropis. Hinc cythnius, nia, nium, poſſeſſiuum. Stephan. Iuxta Diapodem vnam cycladum ſitam ſcribibit & ipſam quoque ſic nominatam fuiſſe Pomponius lib. 2. Ouid. 7. Metamorph.

Florentémque Syron, Cythnon planamque Seriphon.

cytinium. vna eſt ex tribus Noricis ciuitatibus: Gentile, cytiniates Steph.

cytinos, cretæ vrbs Mediterranea. Plin.

cytis inſula Arabiæ, vbi Topaſius lapis inuenitur. Plin l.b.6.cap 29.

cymi, Pannonica gens. Ptolem.

Cytonium vrbs inter Myſiam & Lydiam. Steph.

cytorum, vrbs Paphlagoniæ ad pontum Euxinum Ptolem. Caſtelle nunc locus vocatur, inquit Niger. Plinio mons eſt. Catullus buxiferum cognominat.

cytorus, mons Galatiæ, in quo buxus plurima naſcebatur, vnde & buxifer à Catullo dicitur. Virgil.lib.2.Georg.

Et iuuat vndantem buxo ſpectare Cytorum.

Ab hoc, quæ buxea ſunt, cytoriaca dicuntur: Ouid.lib.4.Metam.

Sæpe Cytoriaco deducit pectine crines.

cytri, feſtum fuit apud Athenienſes percelebre, in quo omne ſeminum genus in olla coquere ſolebant. Suid.

cyzienius, Athenienſis philoſophus in mathematica & in cæteris ſcientis excellentiſſimus.

cyzicenus, gentile eſt à Cyzio. Steph.

cyzicus, ciuitas in Aſia minore.

cyzicus, ſiue Cyzicum inſula in Propontide, duobus pontibus iuncta cōtinenti, habens vrbem eiuſdem nominis, mœnibus, arce, & turribus marmoreis, cui nomen indidit cyzicus rex, quem Iaſon per imprudentiam interemit. Fuit hæc ciuitas & magnitudine & pulchritudine cum primis Aſiæ vrbibus comparanda, paci & bello apta, tribus armamentariis inclyta, quorum aliud armorum, aliud inſtrumentorum, aliud frumenti erat receptaculum. Huius habitatores Cyziceni appellantur.

cyzicum, Bithyniæ nobilis ciuitas, dicta à Cyzico acie cæſa à Minyis imprudentibus: de Cyzico Valerius lib. tertio Argonaut. & Hermo. ſuper cap.32.lib.5.Plin.

Dax

DAæ, populi Scythiæ, ex genere Nomadum, Seruius in illud Virgilij Æneid. 8.

Indomitique Daæ, & pontem indignatus Araxes.

Aliàs Daſæ dicuntur. Steph.

Dabanegoris, regio Arabię. Plin. lib. cap. 28.

Dabæi. Vide Nuræ. Niſi legendum eſt Nabei.

Dabereth, ciuitas quæ de tribu Iſſachar data fuit Leuitis. Ioſ. 19. & 21. Lat. verbum, ſiue res aut apes, vel ſubiectio, aut Syriacè, ductrix.

Dabir, rex Eglon, Ioſue 10. Nomen vrbis in tribu Iuda & Simeonis, Ioſ. 11. & 21. quæ & Cariath-ſepher dicitur, Ioſ. 15. Iudic. 1. & Cariath-ſenna. Ioſue 5. in quam confugiebant qui homicidium perpetrarant, 1. Paral. 6. Eſt & altera in tribu Gad. Ioſ. 13. Lat. Oratorium, ſiue verbũ, &c. aut Syriacè, ductor.

Dabir, vrbs in tribu Iuda: Ioſue c. 15. & 21. prius Cariathſepher dicta.

Dachiarêni, dicti populi Arabiæ, à Nabaro Nabaræi. Steph.

Dachinabades, Indiæ regio, quæ poſt Indi fluminis oſtia maximè in Auſtrum vergit. Arria: in Periplo maris rubri. *indoſtan* hodie videtur.

Daci populi erant Tranſrhenani, Danubio fluuio & Anartibus, ſyluæque Hercyniæ finitimi, quos olim Hũgariæ partem habitaſſe plerique tradunt, & poſt in maritima loca Noruegiæ proxima ceſſiſſe. Lucan. lib. 1.

Dacia, regio Scythiæ Europeæ, quæ ad Septentrionem Carpato monte à Sarmatia diuiditur: ad Occaſum autem Tibiſco fluuio: ab Iazigibus Metanaſtis: ad Meridiem verò & Ortum vſque ad Danubium extenditur. Cuius populi Daci & Dacæ dicuntur, qui olim Straboni Daui appellati ſunt. Ex quo apud Athenienſes Dauorum nomina ſeruilia plurimùm abundabant. Hinc factum eſt, vt in comœdiis ſerui introducantur Daui nominati, qui alio nomine Getæ dicti ſunt. Dacia hodie diuiſa eſt in Tranſyluaniã, Zypſerlandiã, Raſciã, Seruiã, Septẽ caſtra, & Bulgatiã. Hinc gentile, Dacus. Item Dacicus, denominatiuum, quod cognomẽ trophæi loco vſurparunt Romanorum aliquot imperatores: victoria aliqua de Dacis reportata. Iuu. Sat. 5.

---tum lance beata
Dacicus, & ſcripto radiat Germanicus auro.

Dactyli Idei, iidem qui Curetes & Corybantes, quos Iouem nutriuiſſe ferunt, & ne vagitu infans proderetur, nouo luſus genere excogitato, clypeolis æneis inter ſe concurſantes, æris tinnitu, & numeroſi pedis compoſitione (qui inde Dactylus dictus eſt) Saturnum fefelliſſe, patriſque crudelitati, qui filios ſuos deuorare ſolebat, puerum eripuiſſe. Hi Phryges origine fuiſſe putantur, relictáque patria in Cretam veniſſe, montémque, in quo primùm conſederũt, à Phrygii montis nomine Idem appellaſſe. Dactyli autem modulos crepitu ac tinnitu æris deprehenſos in verſificum ordinem tranſtulerunt, vt ait Solin. In creta quoque ferrum primùm adinuenerunt, Herodot. lib. 7. vide corybantes.

Dactylis, ſculptoris inſignis nomen, laudata opera in hortis Seruilianis haberi refert Plin lib. 36. cap. 5.

Dadai, ſunt montes Indiæ, olim cliopedis regiæ propinqui.

Dadan, i. mamilla vel dilectio, aut patruus, vel iudicans, filius Regma, Gen. 10. filius Iecſan, Gen. 25. Gens Æthiopiæ in occidente.

Dadas. Vide Themiſſas.

Daſtana, Bithyniæ vrbs. Ptol.

Dadés, cypri promontorium. Ptol.

Dadicæ populi Scytharum, ex parte Aſię. Herodot. lib. 4. Stephano populi Perſicę, ex ſeptimo lib. Herodoti.

Dadocérta, caſtellũ magnũ Armeniæ. Stepha.

Daduchus, maximus erat ſacerdos apud Athenienſes Herculis, Stephanophorus Palladis. Eteobutades à Bure propagati: ex qua familia tempore ſacerdotio præfuere. Vide Alexan. ab Alex. lib. Genial. 2. cap. 8.

Dædalus, faber Athenienſis, Micionis filius, artificum omnium ſuæ ętatis ingenioſiſſimus, vt qui primus ſerram, aſciam, perpendiculum terebram, glutinum & lithocollam dicatur inueniſſe, primúſque omnium vela & antennas naui impoſuiſſe: vnde fortè fabula alarum Dædali, nam & Virg. Æn. 3. *velorum* (inquit) *pandimus alas.* Statuis quoque immobilibus oculos induxit, & abditis quibuſdam neruis effecit, vt huc atque illuc mouerentur, adeò ſcitè, vt ſpectantibus viuere viderentur. In Creta item Labyrinthum conſtruxit, multiplici & intricata viarum perplexitate irremeabilem, in qua & ipſe vnà cum Icaro filio à Minoe fuit incluſus, eò quòd vaccam ligneam feciſſet, cui incluſa Paſiphae taurus ſe commiſcuerat. Quare cùm terra maríque effugium ſibi negatum videret, fugam ſibi per aerem tentãdam duxit. Aſſimulans itaque ſe munus conficere velle, quo regis animum placare poſſet, pennas & ceram popoſcit: quibus impetratis, ſibi & Icaro filio alas cõfecit, atque ita ex Creta in Sardiniam euolauit. Deinde & Cumas delatus eſt, vbi Apollini templum erexit: Icarus verò cùm patris conſilium ſpernit, iuſtóque altiùs euolat, cera radiis Solis liquefacta in mare decidit, quod deinde à nomine eius Icarium eſt appellatum. Horat. 111. Carm.

Ille ceratis ope Dædalea
Nititur pennis, vitreo daturus
Nomina ponto

Ouid lib. 8 Metamorph. Lucian. in libro de Aſtrologia ſcribit Dædalum fuiſſe mathematicum, & filium Icarum docuiſſe Aſtrologiã, ſed cum iuuenili ardore & perſuaſu doctrinę elatum aberraſſe à vero, & decidiſſe in mare rerum immenſę profunditatis.

Dædala, neutri generis, vrbs Lyciæ, à monte

Lyciæ, ſeu à Dædalo ibi ſepulto, cùm eum colu-ber aquaticus ex amne Nilo (aliàs Nino) in pa-ludem, in quam Dædalus commeabat, egreſſus momordiſſet. Plinius lib. 5. cap. 27. Dædala etiã Rhodi ciuitas eſt, ſiue regio: item alia Indiæ, & alia Cretæ. Ptolem. Steph.

Dædalia, vrbs Italiæ à Dædalo condita, quæ nunc Iulia vocatur. Steph.

Dædalidæ, tribus Cecropidis. Steph.

Dæmogorgon, Latinè dicitur Deus terræ (nã dæmon, deus, vt ait Lactantius, gorgon, terra) ſeu potiùs ſapientia terræ, cùm ſæpe dæmon ſciens, vel ſapiens exponatur. Vide Georgon.

Dæmonum inſula, in Arabico ſinu apud Ptolemæum.

Dæta, Thyeſtis ſoror, cũ qua cõgreſſus Thyeſtes Enorchum dæmonem ſuſtulit. Cæl. l. 7. c. 13.

dæmon, deus ſiue ſapiens. Aug. lib. 9. de ciuit. Dei dæmones dicuntur, quoniam Græcum vocabulum eſt, ob ſcientiam nominati: noſtræ religionis homines appellant ſpiritus in cœlo à Deo creatos, qui de cœlo deiecti partim in terræ infimẽ, partim in hoc aere damnati ſunt. Hinc Eudæmon & Cacodæmon, pro bono & malo dæmone: dæmon etiam animus humanus in corpore ſitus vocatur. Cæl. lib. 2.

Dæmonium, idem quod dæmon.

dæthaletæ, gens Thraciæ. Steph.

dætor, vir Troianus apud Homerum.

dagalaiphus, Conſul cum Seuerino, anno ab vrbe 1114.

dagalaſſus, Armeniæ minoris vrbs. Anton.

Daganzachar (quod & ferreum) Miſianorum præſidium dicitur, oppidum à Romanis expugnatum anno ab vrbe 1311.

dagaſira, locus in Carmania, ad mare, Arrian.

dagobertus, Francorum rex, anno ſalutis 635.

dagobertus, II. Francorum rex. ſub tutela Plectrudis Pipini vxoris: & Theodoaldi præfecti Palatij, regnauit annis III. anno ſal. 71.

dagon, i. frumentum, vel piſcis, nomen idoli Philiſtinorum, Iudic. 16. 1. Mach. 10.

Dagona, Armeniæ minoris oppidum. Ptolemæus.

dagræ, Tyanitidis regiõnis in Cappadocia oppidum. Ptolem.

daipnus, ſtatuarius nobilis, cuius opera enumerat. Plin. lib. 34. cap. 8.

Dai, Perſarum populi, omnes paſtores. Herodot. lib. 2.

dalanda, Armeniæ minoris vrbs iuxta Euphratem. Ptol.

Dalaſarba, Thraciæ oppidum, Procop.

Dalaſis, Ciliciæ regio, Ptol

Dalcariza, vrbs Ponti lib. Notit.

Daldis, Libyæ vrbs, Suidas.

Dale, oppidum in Tethrama regione, quam Myſi antiquitus tenuere. Plinius libro 5. cap 30.

Dalion, fluuius prope Polyon, de quo Strab. lib. 8. Duo quoque prope fluunt amnes, Palcion

& Acheron Alpheum intrantes.

daicles Meſſenius, vixit regnante Athenis Carope. Solinus cap. 1.

dalaia, i. pauper nomine, ſiue exhauſtio aut ramus Domini vel macilentus, filius Elionai filij Naariæ, 1. Paralip. 3. Filius Semeiæ, Ierem. 36.

dalia, i. paupertas, vel ſitula eius, aut ramus eius, ſiue exhauriens, aut macilenta, nomẽ mulieris, quam amauit Sanſon, cuiúſque viperea opera periit, Iudic. 6.

daliſanda. Vide Laliſanda.

dalluntum, Dalmatiæ oppidum. Anton.

dalmana, in extima Dalmatiæ vrbs. Caſſiod.

dalmanutha, id eſt, ſitula præparata, vel exhauſtio numerata, ſiue macies, vel ramus præparatus vel numeratus, nomen regionis Marc. 1.

dalmatia, Illyrici pars, contermina Liburniæ verſus Occaſum, cuius incolæ Dalmatę appellantur, Auguſti olim auſpiciis Romano imperio ſubiecti. In ea Iadera ciuitas inſignis rerum abundantia, & Epidaurus, hodie Ragusij dictum.

dalmatium, vrbs Dalmatiæ inter Illyriam & Italiam.

dalomena, Aſſyriæ regio. Strabo.

dalyterni, Galliæ Narbonẽſis populi ad Rhodanum fluuium. Sex. Auienus.

dama, Arabiæ fœlicis vicus. Ptol

damo, fuit Pythagoræ filia, & ipſa philoſophiæ ſectatrix, quæ ingenium & doctrinam in ponendis paternis ſententiarum inuolucris exercuit. Cæl. li. 4. cap. 1.

Damæi, populi iuxta Ichthyophagos. Stepha:

Damæthus, Cariæ rex: Vide Sirna.

Damnania, Hedetan. in Hiſpania vrbs. Ptol.

damaris, mulier quę ad prædicationem Pauli. Chriſto credidit. Act. 17.

damaſcenæ, Syriæ pars, quæ & Cœle dicitur, circa Libanum: ſic dicta à Damaſco, clariſſima ciuitatum. Pomp. Mela lib. 1.

damaſcius Sigęus, hiſtoricus Herodoti tempore ante bellum Peloponneſiacum, ſcripſit de rebus in Græcia geſtis: præterea de maioribus eorum, qui ad Troiam profecti ſunt, & de poetis & Sophiſtis, aliaque plura. Suid.

damaſcius, Stoicus Philoſophus, Simplicij & Elamitæ familiaris, qui ſub Iuſtiniano principe viguit. Scripſit Comment. in Platonem & alia quædam quæ enumerantur à Suida.

damaſcus, Syriæ vrbs antiquiſſima, palmularum fertiliſſima, & prunorum, quæ inde Damaſcena vocantur: Et ficuum, quarum laudes deprædicat Iulianus Parabates epiſt. petelegãti, quam Fed. Morellus Pr. R. Gallico ſermone reddidit edíditq; Pariſ. Lucan. lib. 3.

Et fœlix (ſic fama) Ninos venteſa Damaſcus.

Hanc veram Iouis vrbem, totiúſque Orientis oculum vocat Iulianus in Epiſtolis. Sic autem

dicta eſt ab Aſco quodam gigante, qui Dionyſium vinctũ illuc cum Lycurgo in fluuium iniecit: vel quòd Damaſcus Mercurii & Heliemedæ filius ex Arcadia in Syriam profectus, vrbem ſui nominis condiderit : vel quòd Dionyſium ibi perſecutus ſit, & excoriauerit Damaſcum quendam, qui vineta ſecuri exciderat. Vel potiùs à voce Hebræa Dameſeck, quæ Latinis eſt, Similitudo incendii, aut oſculi, vel poculi, ſiue Sacci, aut ſimilis femori, vel tacitum oſculum aut poculum Damaſci Adam, eiectus de paradiſo, degit ibidem, Cain fratrem occidit: & Zacharias. D. Ioannes B. pater, ſepultus. Barthem. libro primo, capite octauo, & Belonius libro ſecundo, cap. nonageſimo ſecundo. Vocatur autem Damaſcenæ tum vrbs, tum regio. Steph.

Damaſcus, filius procuratoris domus Abraham. Geneſ. 15. Hebr. Dameſex.

damaſias, Athenis annuum magiſtratum geſſit. Dionyſius l. 3.

damaſippus, vir ignobilis apud Rom. qui nobiliſſimos ciues (qui partibus Syllanis fauerant) inter victimas tanquam belluas enecauit: necnon Aruinæ tribuni plebis truncum in ſublimi elatum per ora vulgi deferri iuſſit, tandem à victore Sylla obtruncatus.

damaſus, poeta Hiſpanus, qui floruit temporibus Eutropii & Oroſii: hic creatus pontifex Romanus complures hymnos ſcripſit.

damaſithynus, vnus è ducibus Xerxis Perſarum regis, Herod. li. 7.

damaſus xxxv. Romanorum epiſcopus, anno ſalutis 368.

damaſus II. Bauarus, pontifex 151. anno ſalutis 1048.

Damatris. Vide Damia.

Dameas, nobilis ſtatuarius. Plinius li. 34. ca. 8.

damia, cognomen Cybeles, & Damatris eius ſacerdos.

Damianus Epheſius, ſophiſta nobilis, circa M. Antonini principis tempora, diuitiis ac potentia inter ſuos præditus, viros doctos liberalitate proſequutus eſt, eloquentiæ quoque genus ſecundùm naturam imitatus. Philoſtratus in Sophiſtis.

D. Dammianus, frater D. Coſmi medici, & ipſe medicus,

Damium, ſacrificium quod minimè erat publicum Damiæ deæ.

Damna, ciuitas in terra Zabulon data Leuitis Ioſ. 21.

Damnæ, Serica gens, & damna apud eoſdem vrbs. Ptolem.

damnanitani, Hiſpaniæ Tarraconenſis populi. Plin.

damnia, Arabiæ fœlicis regio. Plin.

damnij, Albionis inſulæ populi, verſus Boream. Ptolem.

Damocles, vnus ex aſſentatoribus Dionyſij Siciliæ tyranni, Cicero,

damocrita, matrona fuit Romanã, Alcippi ciuis clariſſimi vxor, quæ quum virum ab iis qui contrarias in Republ. partes fouebant, in exilium actum ſequi prohiberetur, filiæque iam viro maturæ edicto publico nubere prohiberentur, ne ex iis quiſpiam Alcippi vltor naſceretur; concepit animo facinus ſuprà omnem muliebrẽ audaciam. Nam quum ex more fœminæ primariæ noctu in Andronem quendam ſacrorum cauſa conueniſſent, Damocrita à filiabus adiuta, magnam vim lignorum quæ ad ſacrificia parata erant, ad fores congeſſit, ignémque iniecit, vt intus omnes excureret. Accurrentibus deinde auxilio viris, illa filia primùm, deinde ſeipſam interfecit. Plut. in Para.

Damœtas, nomen paſtoris, de quo Virgilius in Bucol.

Dic mihi Damœta, &c.

Damon & Pythias, Pythagorei, hoc animo (inquit Cicer.) inter ſe fuerunt, vt cùm eorum alteri Dionyſius tyrannus diem necis deſtinauiſſet, & is qui morti addictus eſſet, paucos ſibi dies commendandorum ſuorum cauſa poſtulauiſſet, fas factus ſit alter ſiſtendi eius, vt ſi ille non reuertiſſet, moriendum non eſſet ipſi: qui quum ad diem ſe recepiſſet, admiratus eorum fidem tyrannus, petiuit vt ſe ad amicitiam tertium adſcriberent. Hæc Cic. lib. 3. offic. Valerius de Amic.

Damon, Athenienſis Pſaltes, qui remiſſam harmoniam repetit Cæl. li. 9. ca. 3.

damophila, Græca mulier, vxor Pamphili, ſocia Sapphûs poetriæ, poemata multa conſcripſit partim amatoria, partim in Dianæ laudes. Philoſtratus in vita Apollonii.

damophilus, ſophiſta quem nutriuit Iulianus conſul, ſub M. Antonio principe ſcripſit ad Lollium Maximum de vita priſcorum, & quædam alia. Suidas.

damophilus, Plaſtes & pictor, Plin. lib. 35. c. 12.

damoſtratus, philoſophus, ſcripſit de piſcibus libros 20. Suid.

Damoxenus, Athenienſis comicus, cuius fabulæ nonnullæ memorantur ab Athenæo in Dionoſophiſtis.

dampetia, Brutiorum vrbs, Liu. *Toranon*. G. Barrio.

dampolis, Thraciæ caſtellum. Cedren.

damyndas, vir Macedo, Plutarch.

damyrias, Siciliæ fluuius Plut. in Timoleóte.

dan, i. iudicans, ſiue iudicium, nomen loci, Gen. 14. Filius item quintus Iacob ex Bala, ancilla Rachel, vxoris ſuæ, Gen. 30.

Dan, ciuitas ſita in valle Bethrohol procul à Ptolemaide M. P. XIIII. contra Boreales partes, non procul ab vrbibus Galgalis & Maſoleth. Regionis quidem Aſer tribus, poſſeſſionis autem Dan, vnde & nomen impoſitum: ante hæc Leſem appellata, Ioſue 19. & Lais, Iudic 8 ſiue Laiſa, Iſaiæ 10. Ipſa fuit terminus terræ Iſ-

raelab Aquilone. 2 Reg. 3. Reg. Ezec. 27. in qua Ieroboam rex Iſrael vitulum adorandum erexit, 3. Reg. 12. Amos 8. Hieronym. in Hebr. traditionibus Paneas vocatum putat, quæ alias Cæſarea Philippi. Dan, præterea eſt vnus ex Iordanis fluminis fontibus, à quo oppidum Dan dictum eſt, quod nunc Paneas nuncupatur: alter verò fons eſt, qui nomine Ior appellatur: quibus in vnum confœderatis, Iordanis nomen accepit. Comeſt. in cap. 14. Geneſ.

Dana, Taprobanæ oppidum, Lunæ ſacrum, Ptol. frequens item vrbs in Cappadocia. Xeno.

Danaba, Palmyrenæ vrbs. Ptol: Phæniciæ adſcribit li. Notit. vt alias plures.

Danabe, Perſarum oppidum. Zoſim.

Danae, filia Acriſii regis Argiuorum, qui cùm oraculo monitus eſſet, fore vt a nepote occideretur, filiam munitiſſimæ incluſit turri: cuius amore captus Iupiter, qui in imbrem aureum ſe conuertit, & per tegulas in puellę gremium ſeſe dimiſit. Quo ex coitu illa grauida effecta Perſeum peperit. Quamobrem indignatus Acriſius, filiam vnà cum recens nato nepotulo arce includi iuſſit, atque in mare proiici, futurum ratus, vt ventis vndique obruerentur. Verùm id longè aliter cecidit. Nam arca ad Dauniæ littus delata, à piſcatore reperta eſt: in qua cùm Danaen cum filio reperiſſet, vtrumq; Pilumno regi obtulit: qui cùm genus & patriam eius didiciſſet, Danaen quidem vxorem duxit: Perſeum verò Polydectæ Seriphi inſulæ regi educandum tradidit: qui poſtea adultus cùm Argos veniſſet, Acriſium auum oſtenſo Meduſæ capite, in ſaxū conuertit, Vide ACRISIVS, & PERSEVS. Fabulam explicat Terentianus Chæreas in Eun. Act. 3. Sc. 5. virgo in conclaui ſedet ſuſpectans tabulam quandam pictā, vbi inerat pictura hæc, Iouem quo pacto, Danaæ miſiſſe aiunt quodam in gremium imbrē aureum. Egomet quoq; id ſpectare cœpi. & quia conſimilem luſerat, iam olim ille ludum impendio magis animi gaudebat mihi. Deum ſeſe in hominem conuertiſſe, atq; per alienas tegulas, Fucum factum mulieri veniſſe per impluuium clanculum. Horatius li. 3. Carminum, *Incluſam Danaen turris ahenea, Robuſtæq; fores, & Vigilum canum Triſtes excubiæ munierāt ſatis Nocturnis ab adulteris: Si non Acriſiū virginis abditæ cuſtodem pauidum Iupiter, & Venus Riſiſſent, fore enim tutum iter & patens, Conuerſo in precium Deo Aurum per medios ire ſatellites, Et perrumpere amat Saxa, potentius Ictu fulmineo.* Lepidum extat etiam epigramma Pauli Silentiarii,

Χρύσεος ἀψαύστοιο διέτμαγεν ἅμμα κορείης
Ζεὺς διαδὺς Δανάης χαλκελάτους θαλάμους.
Φημὶ λέγειν τὸν μῦθον ἐγὼ τάδε. χάλκεα νικᾷ
Δάπεδα καὶ δεσμοὺς χρυσὸς ὁ πανδαμάτωρ.
Χρυσὸς ὅλους ῥυτῆρας, ὅλας κληῖδας ἐλέγχει.
Χρυσὸς ἐπιγνάμπτει τὰς σοβαρὰς ὀφρύας
Καὶ Δανάας ἐλύγωσε φρένα. μή τις ἐρῶν τις
Λισσέσθω Παφίην ἀργυρέην παλάμην. Id eſt,

Aureus in cæcas penetrauit denique rimas,
Et Danaes duros Iuppiter in thalamos.
Fabula ſit, inquit, me iudice: ferrea clauſtra
Aurum perrumpit, duráque vincla domat.
Aurum omnes veſtes infregit, & arguit item
Claues, & inflexit torua ſupercilia.
Sic Danae deuicta fuit, non vllus amator
Aurum cui fuerit ſupplicet hic Veneri.

Danala, vnum ex tribus caſtellis Troginorum. Strab. lib. 12.

danaus, Ægypti frater, Argiuorū rex qui Stenelo rege expulſo Argos tenuit, ibíq; quinquaginta ānos regnauit. Ab eo poſtea Achaia dicta eſt Danaa, & ipſi Græci Danai. Genuit quinquaginta filias, quæ ab aui nomine Belides, a patris autē nomine Danaides dictæ ſunt. Hæ vna nocte viros ſuos, Ægypti filios, interfecerunt, prętęr vnā Hypemneſtram, quæ Lynceū maritum ſeruauit. Ob quam impietatem tali ſuſpicio apud inferos plectūntur, vt aſſiduè doliū pertuſum aqua cogantur implere, è quo tantundē effluat, quantū infundatur. Vnde natū prouerb. Dolium Danaidū, in auaros quib. nihil eſt ſatis, aut in prodigos.

danaus, vt Cecrops Ægyptius, vel Promethus, vt ſuis locis notatum, literas Græcas reperit.

dandace, Tauricæ Cherſoneſi vrbs. Ptolem.

dadacena, Cappadociæ oppidum Anton.

dandagula Indiæ oppidum, inter Gangis & Indi oſtia. Plin.

dandagula, oppidum. Pli. li. 6. c. 20.

dandani, populi circa Caucaſum. Step.

dandaxina Armeniæ minoris vrbs. Anto.

danduti, Germaniæ populi. Ptolem.

dandon, quidam Illyricus, qui quingentos vixit annos. Plin. li. 7. ca. 48.

daneō, portus ad ſinū Arabicū ex quo nauigabilē aluéū perducere ad Nilū, qua parte ad Delta dictum decurrit, Seſoſtris rex cogitauit. Plin.

dangulæ, populi circa Arachoſiam Plin.

dani, populi Germaniæ, Daci dicti, Cimbri aut Holſacii. Vide DACIA.

dania, Septentrionalis Oceani peninſula eſt, maritimæ Saxoniæ lateri adhærens: quam olim Cimbri habitarunt, quos poſtea Marius deleuit in Italiam irrūpere conantes. Hanc Saxo grāmaticus ſic deſcripſit. Dania mediis pelagi fluctibus interciſa, paucas ſolidi. continuíq; tractus partes habet, quas tamen vndarū interruptio pro varia freti reflexione obliquitate diſcriminat. Ex his IVTIA granditatis inchoamentiq; ratione Danici regni principium tenet, quæ ſicut propoſitione prior, ita ſitu porrectior, Theutoniæ finib⁹ admouetur. A cuius cōplexu fluminis Eydori interriuatione diſcreta, cū aliquanto altitudinis excremento, Septētrionē verſus in Norici freti litt⁹ excurrit. In hac ſinus, qui Lymicus appellatur, ita piſcibus frequēs exiſtit, vt nō minus alimentum indigenis, quàm ager omnis exſoluere videatur. Huic etiam IRES minor adiacet quæ à Iutiæ prominentia ſubſidentium camporum

ac agremij deuexioris inclinata receſſu maximos frugum prouentus beneficio Oceani inundantis aſſequitur. Cuius reflexionis vis, plus vtilitatis an periculi incolis afferat, ambiguum extat. Siquidem tempeſtatis magnitudine perruptis æſtuariis, quibus apud eos maritimi fluctus intercipi ſolent, tanta aruis vndarum moles incidere conſueuit, vt interdum non ſolùm agrorum culta, verùm etiam homines cum penatibus obruat. Poſt Iutiam. Inſula ad Orientem verſus Fionia reperitur, quam à continenti anguſti admodum æquoris interiectus abrumpit. Hæc ſicut ab Occaſu Iutiam, ita ab Ortu Sialandiam proſpectat, conſpicua neceſſariarum rerum vbertate laudandam: quæ amœnitate cunctas regionis prouincias antecedens, medium Daniæ locum obtinere putatur, ab extimæ remotionis limite pari ſpatiorum intercapedine diſparata. Ab huius Ortiuo latere, occaſiuum Scaniæ media pelagi diſcindit interruptio, optimam prædæ magnitudinem quotannis piſcantium retibus adigere ſoliti, &c. Cæterùm Mallandia ac Blekingia ab integritate Scaniæ, ceu rami duplices ex vnius arboris ſtipite promeantes, Gothiæ, Noruegiæ quæ longæ declinationis ſpatiis, diuerſiſque receſſuum interſtitiis, adnectuntur.

Danica ſylua. Albionis inſulæ nemus, *Andresuualt* Anglicè, *Coad Andres* Britannicè vulgò dici ſcribit Huymf Lhuyd. Quis auctorem veterum huius nemoris meminerit penitus ignorare nos fatemur.

Daniel, nomen Prophetæ, quem præpoſitus Eunuchorum Nabuchodonoſor vocauit Baltaſar, Danielis 1. Filius autem ſecundus Dauid ex Abigail Carmelitide, 1. Paral. 3. Lat. Iudicium Dei.

Daniel, ſacerdos in regem Francorum eſt electus, mutatóque nomine Childericus vocatus regnauit annis III. anno à condita vrbe 1469.

Damna, i. Iudicium, vel iudicans, ciuitas in tribu Iuda. Ioſ. 15.

Dantes, poëta Florentius, regũ & principum amicitia clarus, cuius vitam ſcribit Volaterranus lib. 12. Cæl. lib. 15.

dantheletica, Thraciæ præfectura apud Ptol. Huius populos vocat Plin. Denſelatas, vt ſcribit Villanouanus

Dantiſcum, Poloniæ oppidum, ad Viſtulam fluuium, aduectis mercibus clarum & opulentum. Vadianus vulgò *Dantzick*.

danubium, vrbs circa Romám: Gentile, Danubinus, aut Danubienſis. Steph. Vide Lanubium ſic enim legendum videtur, quod erat Latii oppidum in via Appia.

danubius, maximus Europæ fluuius, qui ortus in iugis Abnobæ montis Germaniæ (vt Plinius exiſtimauit) ex aduerſo Rauraci Galliæ oppidi multis vltra Alpes millibus, ac per innumeras lapſus gentes Danubii nomine, immenſo aquarum auctu, vbi primùm Illyricũ alluit, Iſter appellatus, ſexaginta amnibus receptis, dimidia fermè parte eorum nauigabili in pontum vaſtis ſex fluminibus euoluitur. Hæc Plin. lib 4. c 12. Hodie tamen compertum eſt, Danubiũ plano in loco naſci, in agri Fruſtembelgenſis vico, qui à fonte eius nomen accepit.

danum, Angliæ oppidum, lib. Notit. & Anto. *Dancaſter* Camdeno.

daona, Indiæ extra Gangem vrbs, & Daones populi. Steph.

daonium, Thraciæ vrbs maritima. Nicet.

Daorizi, Liburniæ populi, in conuentu Natonæ coloniæ. Plin. li 1. cap. 2.

Dapha, Arabiæ deſertæ vrbs. Ptolem.

Daphiſſa, Pthiotidis mons. Plin.

Daphitas, grãmaticus quidã fuit, qui Thorace monte cruci affixus eſt, quòd reges maledicis carminibus inceſſeret.

daphea, vel Hebr. daphca, i. pulſatio, ſiue impulſio, nomen loci, in quem venerunt filii Iſrael à deſerto Sin. Num. 3.

Daphne, Penei, ſiue, vt alii habent, Ladonis fluuij filia, quæ cùm Apollinis vim effugere non poſſet, implorato paterni numinis auxilio, in laurum arborem eſt commutata. Ouid. 1. Met.

Daphne laurum ſignificat, ac fingitur filia Penei fluminis eo quòd ripæ eius abundent lauro: tum amata ab Apolline, quia hæc arbor præbet medicinæ magnum vſum: eſtque ſpectatiſſima (vt ſcribit Plinius) apud Delphos, vbi Apollo colebatur. Ipſius verò Daphnes in arborem ſemper virentem mutatio, docet immortalem gloriam eſſe paratam virginibus pudicitiam conſeruantibus.

Daphnidis, inſula apud Trogloditas. Plin. li. 6. cap. 29.

Daphnis, iuuenis Siculus, Mercurii filius, Bucolici carminis inuentor. Hic cùm formoſiſſimus eſſet, cum Nympha quadam, quæ mutuo eius amore tenebatur, ita pepigit, vt qui prior fidem violaſſet, vtroque lumine orbaretur. Cuius ſpontionis immemor Daphnis, cùm nouis ſeſe amoribus implicuiſſet, irati dii, quos ſtipulationis ſuæ teſtes illi adhibuerant, Daphnin excæcarunt.

Daphnis & Idæus, filii Paridis ex Oenone Nympha Idæa, ſeu Pegaſæa,

Daphnis, Antiochiæ ſuburbanum nemus, quod octoginta ſtadiorum ambitu claudebatur, vt ait Strabo. Libanius Rhetor in Monodia de Apollinis Daphæi incendio Græc & Lat. edita cum votis à Fed. Mor. Pr. R. & in legatione ad Theodoſium Imper. patre Antiocheno ex eiuſdem Morelli editione bilingui in 8. vide Epidaphne. Lyciæ præterea regio fuit. Alia etiã prope Peluſium, à copia laurorum illic naſcentium: & ſuburbanum in ora Ponti ad ſiniſtram, quod Sergium vocant: & in ipſis Ponti faucibus

ad dextram nauigantibus portus Steph.

Daphnis ad oſtium Nili Peluſiacum, tradit Herodotus.

daphnites, dicitur Apollo. Ammonius,

daphnus, vrbs Phocica. Steph.

daphnus, fluuius. Steph.

daphnus, tribus vicina Co, Steph.

daphnuſi, populi prope Olympum Bithynum. Steph.

Daphnudium, prope Rhegium eſt, Thracibus vicinum. Eſt & Ægypti vicus. Steph.

dapſa, genus erat ſacrificij, quod fiebat hyeme ſæuiente.

dapſolibyes, populi Steph.

dara, filius Zaræ, filij Iudæ. 1. Par. 2.

dara, ciuitas ab Arſace condita. Iuſt lib. quadrageſimo primo.

data, Carmaniæ fluuius. Ptol.

daraba, ciuitas eſt Indiæ, non procul à Sabæis. Stra. li. 16.

daradus, fluuius Libyæ, Ptol, hodie *Darat*.

daræ, munitiſſimum caſtellum Anaſtaſii ciuitatis, cuius ciues Dareni: aliàs Darrhæ.

darandus, Vide Tarantus.

daraniſſæ, Armeniæ maioris oppidum. Ptol.

darapſa, vrbs in Bactria. Steph.

darcon, nomē viri. 1. Eſd. 2. Lat. generationis, vel habitationis poſſeſſio, vel emptio: aut Syriacè Draco.

dardæ, Indici populi, qui ſub Deriade contra Dionyſium pugnaretur. Steph.

Dardania, vetus nomen Samothraciæ, Step. Europæ regio quæ hodie Boſſina, Illyriæ pars Seruia & Raſcia Cuſpiniano & Sophiano.

dardania, oppidum Troadis. Plin.

dardanum, promontorium Indiæ. Stra.

dardanus, Apuliæ vrbs, Lycophron.

dardanus, Iouis filius ex Electra Atlantis filia, qui cùm Iaſium fratrem interemiſſet, inde fugiens in Samothraciam primùm, deinde in Aſiam venit, locáque tenuit Helleſponto proxima, vrbémque ibi Dardanum condidit, regionémque totam Dardaniam nominauit: quam poſtea Tros Erichthonii filius, Troiam appellauit. Ab hoc Dardano originem duxit Priamus Virg. lib. 3 Æneid. 1.

Dardanus Iliacæ primus pater vrbis. & author.

Vnde Dardaniæ artes, i. magicæ. Colum.

At ſi nulla valet medicina repellere peſtem,

Dardaniæ veniant artes, &c.

Dardanarii, qui omnia præemunt, vt deinde cariùs vendant, dicti à Dardano quodam contaminatiſſimo & profligatiſſimo mago, à quo etiam Dardaniæ artes à Columella vocantur magicæ, vti modò probatum eſt. Hic libros de magia ſcripſit, quos in ſepulchris fertur conſtituiſſe: eos democritus editis commentariis illuſtrauit, diſciplinamque ex illis reconditam accepit

dardanium, genus ornamenti, quod lacertis adhibebatur. Plin. lib. 3. c. 3. Cuius ſceleris, nos arguimus illum primum, qui auro dignitatem per annulos fecit, vt habeant in lacertis iam quiddam & vitri, quod è Dardanis venit: itaque & Dardanium vocabatur.

dardarii, gens apud Mæotidem paludem. Plu.

dardi, Apuliæ Dauniæ populi, a Diomede ibidem deleti. Plin.

daremæ, Troglodytica gens in Æthiopia. Pli.

daſius, medici nomē, cuius meminit Mart. li. 6.

Oſtendunt digitum, ſed impudicum,

Alconi, Daſioque Symmachoque.

Dares, Phrygius hiſtoricus, ſcripſit bellum Troianum Græcè: in quo ipſe militauit, vt ait Iſidorus, primus ferè hiſtoricorum: qui tandem capto Ilio, cum Antenoris factione remanſit: opus eius Cornelii Nepotis nomine in Latinum ſermonem conuerſum eſt, & fictè præfixa epiſt. Saluſtio dicatum.

dares, alter apud Virg. eſt pugil ignauus quidem, ſed tamen oſtentator maximus. Æneid. 5. inducitur.

daretis, regio in Macedonia Polyb. & in Media, Ptolem

dargidus, Bactrianæ fluuius. Ptol.

darmeſius, fluuius Meduallorum, ſeſe per cōfragoſa loca in Rhodanum præcipitans.

daria, ciuitas Meſopotamiæ fuit 98. ſtadiis à Niſibi diſtans, vt ſcribit Procopius lib. 1. de bello Perſico, qui eam tradit ab Anaſtaſio imp. inexpugnabilem conſtructam, & de ſuo nomine Anaſtapam dictam. Græcum exemplar δῶρα habere dicit Adamæus.

daridæus, nomē regis Perſarum, tempore Tiberii, Caii, & Claudii Imperatorem, vt ſcribit Philoſtratus in vita Apollonii Tyanæi.

daridna, vrbs Paphlagoniæ. Steph.

dariorigum. Galliæ vrbs. Ptolemæo *Vannes* Cænali & Villanouano eſt.

dariſtane, vrbs Perſica. Steph.

daritæ, populi Perſiæ. Herodot.

darium, Phrygiæ oppidum. Steph.

darius, Satrapes inter Perſas nobiliſſimus, qui poſt mortem Cambiſæ, à nobilibus aliquot Perſis adiutus, occiſo Pſeudoſmerdi Perſarum regnum, è Magorum manibus vindicauit: equiq; ſui hinnitu rex declaratus, poſtquam 36. annos regnaſſet Xerxem filium regni ſucceſſorem reliquit. Herodotus lib. 4.

darius, vltimus Perſarum rex, qui Alexandri adoleſcentiam deſpectui habens, bello eum aggreſſus eſt, ab eóque quãuis exiguis copiis tribus ingentibus prœliis victus, cùm ſe fuga victori eripere conaretur, à ſuis comprehenſus eſt & trucidatus. Claudianus in epiſt. ad Adrianum. Is templum Hieroſolymitanum Iudæis edicto reſtaurari permiſit ſumptibus propriis. Eſd. lib. 1 cap. 6.

Darmaſcus, videtur eadem ciuitas quæ Damaſcus. 1. Para. 18. 2. Paral. 16. 24. 28.

darna, Aſſyriç vrbs Ptol.

darnii, Hiberniæ populi. Ptolem.

daroacana, Paropamiſi vrbs. ptol.

daron, oppidum in Arabico latere Ægyptiorum, qui Pſammeticum fugerunt. Plin lib. 6. cap. 30.

darrhæ, populi iuxta rubrum mare. Stephanus.

darſania, vrbs Indica, vbi vno die mulieres veſtem contexunt. Steph.

darſii, populi Thraciæ. Steph.

Daruentius, fluuius per confragoſa loca, ſeſe in Rhodanum præcipitans. Strabo lib. 4.

Dauernum. Ptol. Britanniæ inſulæ portus, vnde in Galliam traiicitur.

Darus, aliis Drauus, Pannoniæ inferioris fluuius, Ptolem id eſt, Vngariæ, vulgò *Mora*.

Daſæ, vide Daab.

Daſcon, Siciliæ regio. Steph.

Daſcyleum, vt Ptol. & Strab. Daſcylos, vt Plin. Ponti & Bithyniæ vrbs eſt ad Propôtidem. hodie Diaſquillo, vt Villan. ſiue Diaſchilo, vt Nig. ſcribit, nomen habet. Idem Ptolem. iiſdem longitudinis & latitudinis numeris.

daſcylium, vrbs Cariæ in finibus Epheſiæ à Daſcylo filio Periandri. Eſt & alia poſt bellum Troianum condita. Tertia, Ioniæ, quæ μέγα nominatur: vtpotè maior aliis. Quarta circa Bithyniam, Quinta, Æolidis & Phrygiæ. Eſt & Daſcylitis, ſiue Daſcylia palus. Steph.

daſcylos Bithyniç oppidum Plinio & Pomponio lib. 1. Ptolem. & Strabo Daſcylium nominant, iuxta lacum Daſcyliticum, hodie *D. aſnillo*

daſcæ, Arcadiæ vrbs. Steph.

daſibari, Indiæ inferioris fluuius à Corn. Baldo ſubactus. Plinius.

daſis, vnus è ducibus Darii, qui bello apud Marathonem victus eſt. Herod. lib. 6.

daſſaretæ, Thraciæ populi, quos à tergo Epiro iunctos Plinius ſcribit: de his Mela libro 2.

daſſárias, populos habet Steph. in Illyrico, quos quoque Daſſarenos & Daſſaritios vocari ait: ſunt Ptol. & Plinio, Daſſaretæ pere, in penultima, ſed in Macedonia ab eiſdem vocantur.

daſſarites, lacus qui Lychnedus nominatur, inquit Niceph. Caliſt. qui eum in Illyrico videtur ponere; is dicit Drinum fluuium inde euolui. Lligniſtus Sequeſtro eſt & puto Lychnidum vrbem Ptolomæi eſſe, eodémque eum hodie, *Lago de Lo. hrida* dici.

daſtyſus, Gygis regis pater. Herodot. libro hiſtor. 1.

daſtracus, mons Armeniæ minoris, ad quem Pompeius caſtra Mithridatis obſidione concluſit. Oroſ. lib. 6. cap 4.

datha, Aſſyriæ vrbs. Ptolem.

dathan, i. ritus aut lux, filius Eliab. Numer. 16. Deuter. 11. qui quum inſurrexiſſet in Moſen & Aaronem, excitaſſetque populum, vt huic ſacerdotium, illi principatum tolleret, protinus (vt ſcribitur Num. cap. 16.) terra dehiſcens dirupta eſt ſub pedibus, à qua viuus abſorptus eſt.

Dathema, nomen vrbis, i. Mach 5.

datichæ, Indiæ intra Gangem gens. Ptol.

Datii, Galliæ Aquitanicæ populi. Ptol.

Datis, erat quiſpiam Perſarum Satrapes, excellens in rei bellicæ gloria: qui hoc ſemper habebat in ore ἥδομαι καὶ εὐφραίνομαι, καὶ χαίρομαι id eſt, delector, gaudeo, lætor, vnde natum prouerb. Datis cantilena. Ariſtophan.

Datinorum nauale, Antiſara eſt. Steph.

Dattha, Mediæ oppidum. Ptol.

Datus, Thraciç vrbs, quæ aurifodinas habet, Suidas.

Datylepti, populi Thraciæ. Steph.

Datylus, vir Athinienſis, qui ad ſummos honores euectus eſt: vndè natum prouerbium, Datyli dies.

Dauares, Mauritaniæ populi. Amm.

Dauchis, Æthiopiæ interioris mons. Ptol.

Dauchitæ, Libyæ interioris. Ptol.

Daucìones, Scandiç inſulæ populi. Ptol.

Daudianía, Armeniæ maioris oppidum. Ptolemæus.

Daue, vrbs Arabiæ, Steph. Gentilia Dauæus, Dauenus, Dauites.

Dauelli, Æthiopiæ ſub Ægypto populi. Plin.

Dauid, filius Iſai, rex Iudææ potentiſſimus: idémque Pſalmographus Propheta 1. Reg. 17. 1. Par. Lat. dilectus.

Dauid, Scotiç rex, anno ſalutis 1132.

Daulis, Nympha, à qua Daulidi vrbi nomen. Steph.

Daulia, vel Daulis oppidum Phocidis, olim ſub ditione Therei regis Thracum. Vnde Philomela ab Ouid. Daulias dicitur, quòd in Daulide vrbe in auem ſui nominis fuerat conuerſa:

Deflet Threicium Daulias ales Itim.

Daulide nec nidificant nec habitant in tota circum regione hirundines. Pauſ.

Daulotes, fons Arabiæ fœlicis. Plin.

Dauni, Italiæ populi, à Dauno duce Diomedis ſocero victi. Horum oppidum eſt Salapia, Annibalis meretrico amore inclytum. Plin. lib. 3. cap. 11.

Daunia Apulia, à Dauno Illyricæ gentis claro viro, qui eam condidit.

Daunia, Apuliæ ſylua, à Daunio patre Turni dicta.

Daunium, vrbs Italiæ. Eſt & Daunium, murus Thraciæ. Steph.

Daunus filius Pilunni & Danaes; & auus Turni, qui in Apulia regnauit, à quo etiam regio illa Daunia dicta eſt.

Danus (prioris filius) ex Venilía ſorore Amatæ, Latini regis vxoris, Turnum ſuſcepit, Virg lib. 12.

Daunus, fluuius in Apulia. Horat. lib. 3. Carminum, Ode 33.

Et qua pauper aquæ Daunus agreſtium
Regnator populorum, &c.

daunotychiæ, Septi'. Steph.

daurifer, ſiue Daurifes, Herod circa finē li. 6. vnus ex Darij ducibus fortiſſimus, qui ex inſidiis à Cariis cæſus eſt.

dauſara, vrbs circa Edeſſam. Steph.

Dauſdaua, Myſię inferioris oppidum. Ptol.

dautona, Pannonię vrbs. Anton.

Daxareni, Arabiæ gens. Steph.

Daxata, Serica vrbs.

D E

Dea Vocontiorum, Galliæ Narbonenſis locus. Anton.

Deabolis, Macedoniæ caſtellum. Cedren.

Deabus, tyrãnus apud Celtiberos, hoc cognomentum promeruit, à fodinis auri & diuitiis, quas primus ibi cepit & inuenit, opprimẽs colonias. Beroſ. hic aliàs Gerion dictus eſt.

Deba, Comagenæ in Syria vrbs, apud Ptolemæum. In Meſopotamia quoque. Eidem.

Debæ, Arabiæ fœlicis populi, apud quos fluuius aureæ arenæ. Diodor.

Debbaſeth, i. melliflua aut infamiam apponens, ciuitas, terminus Zabuloniæ tribus. Ioſ. 19.

Debelaim, i. maſſæ ficuum ſiccarum, aut caricæ, nomen viri, Oſee 1.

Debera, nomen loci. Ioſ 15. idem quod Dabir ſignificat.

Deblata, idem ſignificat quod Debelaim ciuitas apud Ezechielem.

Deblathaim, ciuitas in terra Moab. Ierem. 48. Eadem videtur quæ & Helimon-deblothaim.

Deboma, Eordetarũ vrbs in Macedonia. Ptolemæus.

Debora, idem quod Debera & Dabir ſignificat, nutrix Rebeccæ Gen. 35. Vxor item Lapidoth Prophetæ, quæ populo Iudæorum aliquot annos præfuit. Iudic. 4.

Deborus, Macedoniæ in Pęonia regione vrbs Ptolem.

Decamnichus, Archelai aulicus, qui aliquando Euripidi fœtorem oris vitio dedit, ac ab eodem, id permittente Archelao, plagis multis percuſſus eſt: quòd indignè ferens, in Archelaum, graſſantibus ducem ſe præbuit, ac necis illius cauſa extitit grauiſſima. Cælius libro 24 cap. 10.

Decantæ, Albionis inſulæ gens. Ptol.

Decapolis, ſiue decapolitana regio Syriæ, Iudææ propinqua, ſic dicta à numero oppidorum. Plin. lib. 5. cap. 18. Hanc multi Cæſaream eſſe dixerunt.

Decaſtidium, Antonino, Calabriæ vrbs, quæ hodie *Anna* vocatur, teſte G. Barrio.

Decatara, Dalmatiæ vrbs, Cedren.

Deceates, Ligurum populi. Clariſſimos Ligurum fuiſſe Salios, Deceates & Oxybios, ſatis ex Strab. Plin. & Floro conſtat.

decelia, vna ex duodecim vrbibus, quas Cecrops digeſſit. Strabo.

decelia, pars tribus Hippothoontidis, ſic dicta à quodam, qui Dioſcuris dux fuit Aphidras. Steph.

decempagi, Anton. Germaniæ vrbs inter Argentoratum & Diuedurum. Hodie *Dieuſe* in Lotharingia, Simlero.

Decentij, Pannoniæ populi, à Decentio Magni filio, Magnentij fratre. Steph.

Decentius Cæſar, Magnentio fratre fractus, anno ab vrbe 1105. Apud Senonas laqueo vitam finiuit. Pomp.

decetia, Galliæ Lugdunenſis oppidum, Anton. Cæſar lib. 7. Quibuſdam *Deſiſe*.

deciana, Endigetorum in Hiſpania Tarraconenſi vrbs. Ptol.

deciani, Calabriæ populi. Plin.

decianus, viri proprium, ex Emerita Hiſpanię oppido

deciatium, regio in Gallia Narbonenſi. Plin.

Decii ara appellatus eſt locus paludinoſus, Mœſiæ prope Abrittum vrbem, vbi Decii Impp. ſe deuouêre, vt ſcribit ex Iornande Pompon. Lętus in vitis eorum. Hunc locum videtur Caſſiodorus lib. 2. variarum Decennonias paludes & ſtagna vocare.

Decietum, vrbs Italiæ. Steph.

decii, Romani fortiſſimi, tanta patriam charitate complexi, vt pro eius ſalute ſe diis Manibus deuouere non dubitarint: pater quidem bello Latino, filius bello Hetruſco, nepos verò eo bello quod Pyrrhus pro Tarentinis geſſit: dicti Decii à decem, vt Quintius à quinque.

decius, Conſul cum Longino, anno ab vrbe 1259.

decius, conſul ſolus, anno ab vrbe milleſimo ducenteſimo octuageſimo.

Decius Auſonius Gallus, Conſul cum Olybrio, anno ab vrbe 1132.

decius Brutus Iulianus, Conſul cum M. Æmilio Mamerco, anno ab vrbe 677.

decius, Romanorum imperator, anno ab vrbe 1005.

D. Haterius Agrippa, Conſul cum C. Sulpitio Galba, anno ab vrbe 774.

d. Iunius Bubulcus, magiſter equitum, Samnites vicit, anno ab vrbe 445.

d. Iunius Brutus, Conſul cum. P. Scipione Naſica Serapione, anno ab vrbe 616. Luſitaniam perdomuit.

d. Iunius Brutus Scæua, Conſul cum L. Furio Camillo, anno ab vrbe 430.

d. Iunius Brutus Sæua Conſul cum Q. Fabio Maximo, anno ab vrbe 461.

d. Iunius Pera, Conſul cum M. Fabio Pictore anno ab vrbe 487.

D.Iunius Syllanus, Conſul cum L. Murena, anno ab vrbe 692.

D.Iunius Syllanus, Conſul cum Q. Haterio Antonino, anno ab vrbe 805.

D.Lælius Balbus, Conſul cum C.Antiſtio Vetere, anno ab vrbe 748.

Decius Auſonius Gallus, poëta qui Gratianũ Cæſarem literis & diſciplinis erudiit, cuius beneficio ad conſularem dignitatem eſt euectus. P.Crinitus.

Decia, i.comminutio eius, vel Syriacè, palma arbor, filius Iectan. Gen.10.

Decoontes, Herculis filius fuit ex Megara Creontis Thebanorum tyranni filia. Homer.in Odyſſ.

Deculani, populi in ſecunda regione Italiæ. Plin.lib.3.cap.11.

Decuma, Hiſpaniæ oppidum, conuentu Cordubenſi. Plin.lib.3.cap.1.

Decumani, Galliæ populi, in quibus Martius Narbo. Plin. Mela.

Decumates, agri in Germania ſunt Tacito, vbi hodie Vuittẽbergẽſis Ducatus eſt, Vvillichio teſte. Iidem Caritini ſunt Ptolemæo, vt Melanchthon, & Peucerus exiſtimant. Quidam agros eſſe cenſent, qui decimas ſoluunt.

Decimi, Liburniæ populi, qui in Salonam coloniam iura petierunt. Plin. lib.3.cap.21.

Decumi, Dalmatiæ populi. Plin.

Dedan, vrbis nomẽ. Ierem.25. idem ſignificat quod Dadan.

Dedanim, filii Dedan. Iſa.21.

Dedmaſa, vrbs Cariæ. Steph.

Deera, Campus Suſianæ regionis. Ptolem.

Dees, Arabiæ felicis oppidum. Ptolem.

Degia, Aſſyriæ vrbs. Ptolem.

Deianira, filia Oenei, Ætoliæ regis, primùm Acheloo, mox Herculis deſponſata. Qua de cauſa exorto inter riuales diſſidio Achelous ſingulari certamine ſuperatus, Herculi concedere eſt coactus. Porrò cùm Hercules tranſituꝛus eſſet Euenũ, Ætoliæ fluuium, qui tum temporis maximè excreuerat, Neſſus Cẽtaurus ſeipſum vltrò obtulit ad tranſuehendam Deianiram: quam cum illi commiſiſſet, ipſe primus intrepidè tranauit fluuium. Sed cùm Neſſus, qui in altera remanſerat ripa, nouæ nuptæ vim inferre pararet, ægrè id ferens Hercules, ſagitta hydræ ſanguine infecta Centaurum transfixit: qui ſe moriturum ſentiens, vt hoſtem vlciſceretur, Deianiræ veſtem proprio ſuo ſanguine perfuſam dono dedit, aſſerens ei vim amatoriam ineſſe, & ſi hac maritus indueretur, ipſam ab aliarum mulierum amore auocatum iri. Mulier itaque nimis credula, munus accepit, & cùm audiiſſet maritum ſuum in Eubœa amore Ioles, Euryti filiæ, detineri, veſtẽ Neſſi ſanguine imbutam Lychæ famulo tradidit domino perferendam. Hercules igitur nihil mali ſuſpicans, cùm ſacrificaturus eam induiſſet, tantis cruciatibus affectus eſt, vt in furorem verſus, Lycham è Cenæo monte in Euboicum mare deiecerit, qui in ſcopulum mutatus eſt. Ipſe autem Hercules arcu & ſagittis Philoctetæ commiſſis, ſe in ardentem pyram in Oeta monte conſtructam coniecit. Quod Deianira audiens, dolore percita, Herculis claua ſe interfecit, ex cuius ſanguine poſtea nata eſt herba, quæ Nymphæa, & Heracleon dicitur. Ouid. libro nono Metamorph. vide Apoll.li.2.Bibliot.

Deicoóntes, Herculis filius ex Megara filia Creatis Thebani. Hom.in Odyſſea.

Deidamia, filia Lycomedis, regis Scyri inſulæ, quam Achilles, cùm inter regis huius filios ſub muliebri habitu lateret, grauidam fecit, & ex ea Pyrrhum genuit: Propert.lib.2.

Syria nec vidua Deidamia viro.

Deióces, alij Diocles, v. Medorum rex, regnauit annis LIIII. anno ab vrbe 39.

Dcione, nes, mater Mileti ex Apollinis concubitu. Vnde Miletum Deionidem vocat Ouid. li.9. Metamorph.

Deióneus, pater Cephali, à quo Cephalene dicta exiſtimatur.

Deiopeia, ſiue Deiope, vna ex Nymphis Iunonis, quam illa apud Virg.1.Æneí. Æolo vxorem pollicetur:

Sunt mihi bis ſeptem præſtanti corpore Nymphæ,
Quarum quæ forma pulcherrima, Deiopeiam
Connubio iungam ſtabili propriámq; dicabo.

Deiôratus, Gallogræciæ tetrarches, anno ab vrbe 680.

Deiôtares, Galatiæ rex à Senatu, iuuãte Pompeio, factus in bello ciuili, eius poſtea partes ſequutus, poſt pugnam Pharſalicam domum ſe recepit. Deinde ad Cæſaris clementiam confugiens, bella gerenti ſubſidia miniſtrauit. Quare ab ipſo rex dimiſſus, verùm parte regni tantùm mulctatus fuit. Tandem accuſatus à Philippo quodam, quòd Cæſari apud ſe diuertenti inſidias ſtruxiſſet, à Cicerone defenditur luculenta illa pro Deiotaro rege oratione. Pædianus.

Deiotarus alter Adramytenus, ludi literarii magiſter apud Gargara Troadis. Steph.

Deiphobe, Sibylla Cumana, Glauci filia quæ Æneam ad inferos duxit. Virgil libro ſexto Æneid.

--Phœbi, Triuiæque ſacerdos,
Deiphobe Glauci.

Deiphobus, filius Priami ex Hecuba, qui interempto Paride Helenam duxit vxorem, cuius tamen dolo, & proditione interfectus eſt à Græcis, quos illa in cubiculum dormientis intromiſit. Virgil.li.6.

Deiphyle, Adraſti filia, Tydei vxor, ex quo Diomedem ſuſcepit, qui in bello Troiano in virtute primus, poſt Aiacem & Achillem ab Homero ſcribitur. Hygin.in fabula 96. & Diodor. lib.5.cap.6.

Deiphylus, Stheleni filius, Capanei in bello Troiano amicus fidiſſimus Hom. lib. 5. Iliad.

deipites, vir Troianus, quem Vlyſſes in bello interemit. Hom.

depinias, Theſſaliæ vicus, apud Lariſſam. Stephanus.

deipyrus, vnus ex principibus iuuẽtutis Græcorum. Homer. lib. 8. Iliad.

deitades, tribus Leontidis vicus. Steph.

deire, Athenienſium vrbs. Steph. item promontorium & vrbs Æthiopiæ.

deitania, Hiſpaniæ citerioris regio circa Carthaginem nouam Plin.

dela, Arabiæ felicis vrbs. Ptolem.

delthama, Hiſpaniæ citerioris regio. Plin. lib. 3. cap 3.

deldon, Myſorum ac Baſternarum rex fuit, ques quum M. Craſſus præliis frequentibus edomuiſſet illorum tandem regem Deldona, ſua manu interemiſſe fertur. Dion. in hiſtor. & Cæl. Rhodig. lib. 18. cap. 23.

delas, & Tygris minor fluuii, Apameam Meſenorum ciuitatem circundans. Steph.

delbea. Vide Derbe.

delbicæ. Vide Derbies.

delbon, rex Thraciæ, quem M. Craſſus Auguſti auſpiciis debellauit.

deleam, ciuitas in tribu Iuda. Ioſ. 15.

deleſſa, maris Ægæi inſula. Anton.

delgouitia Angliæ vrbs. Anton. *Godmundham* in ditione Eboracenſi, Camdeno.

delia vrbs Cariæ. Steph.

delioli, horti ſunt prope Neapolim, Pozzo Reale dicti, Fabricio in ſuis itinerariis.

delium, oppidulum Bœotiæ in Tanagra, Step. & templum Apollinis. Strab.

delius, qui eſt ex Delo inſula, vt Apollo Delius & Delia Diana, ferunt enim Latonam ex Ioue grauidam, quum partui vicina eſſet metu Pythonis ſerpentis qui eam Iunonis iuſſu perſequebatur, in inſulam Delum fugiſſe.

Delli, lacus breuiores, non longè à Datana miræ profunditatis, quos incolæ Crateras vocant. Hos poetæ fingunt fuiſſe Palicos Iouis & Thaliæ filios Nam quum Thalia ſe videret ex Ioue grauidam, metuens iram Iunonis, optarit vt ſibi terra dehiſceret. Inſtante autem partus tempore, recluſa terra in ea parte vbi nunc Delli illi lacus ſunt, duo pueri emerſerunt, quos Palicos fratres vocarunt ἀπὸ τοῦ πάλιν ἵκεσθαι, quòd priùs in terram demerſi denuò reuerſi ſunt. Hos lacus accolæ fratribus Palicis ſacros putant, quòd per eos credantur in lucem eſſe reuerſi, & lacus ipſos Dellos vocant: qui tanta olim in veneratione habiti ſunt, vt circa eos iuramentum exigi ſoleret, ſi quis in furti ſuſpicionem veniſſet, priùs tamen accepto fidei iuſſore, qui ſi iuranti quid accidiſſet, præſtaret quod exitus oſtenderet..

Dalmatia, Italiæ regio: incolæ Dalmatæ & Dalmatenſes. Steph. Vide Dalmatia.

Delminium, Ptolemæo vrbs Dalmatiæ, hodie Demna. Vide Dalmium.

delos, inſula maris Ægæi, Cycladum omnium clariſſima, in qua Latona Apollinem & Dianam dicitur enixa. Qua ex opinione nominum illa inſula eorum deorum ſacra putata eſt, tantúmque ei religionis ſemper fuit, vt ne Perſæ quidem, quum bellum toti Græciæ, diis, hominibúſque indixiſſent, & mille numero nauium claſſem ob Delum appuliſſent, quicquam conarentur aut violare, aut attingere. Cic. 3. in Verrem. Dicta autem putatur Delos ἀπὸ τοῦ δήλου, quòd, cùm antea mari tecta eſſet, Latonæ locum ad pariendum quærenti, repentè ſe oſtenderit. Antea Ortygia dicebatur, Aſteria, Cynthia, Lagia, Chamidia, Cynethus, & Pyrpile, ab igne ibi primùm reperto. Virgil lib 3. Geor.

Cui non dictus Hylas puer: & Latonia Delos?

Hęc autem inſula olim per mare vagabatur, in qua canem nullum alere, nullúmque cadauer ſepelire licebat. Thucyd. lib. 3. de bell. Pelop. in qua fons eſt, Inopus nomine qui eodem, quo Nilus, modo, ac pariter cum eo creſcit, vnaque decreſcit. Plin. lib. 2. cap. 103.

Deliacus, ca, cum qui eſt ex Delo. Vnde Deliaca vaſa dicta ſunt ex ære pretioſo, ab inſula Delo, vbi fuit prima nobilitas ęris Plin. lib. 34. c. 2. Antiquiſſimi æris gloria Deliaco fuit, mercatus in Delo, concelebrante toto orbe. Cicer. pro Roſc. Domus Chryſogoni referta vaſis Corinthiis & Deliacis. Ex ære Deliaco fiebant pedes tricliniorum fulcraque.

Delphacia, Propontidis inſula Plin.

Delphi, Phocidis vrbs. Ptol *Caſtri* vocat Sophianus, *Salona* locum hodie appellari, magnã. que vim frumenti inde adhuc exportari ſcribit Niger. Vmbilicus terræ hæc ciuitas a Græcis exiſtimata eſt, referente Plutarcho, cuius cauſam vel potius fabulam poeticam Strabo narrat lib. 4. & Claudia. in pręfatione de conſulatu Manlii Theodoreti.

Delphi, ciuitas in Bœotia iuxta Parnaſſũ, dicta à Delpho Neptuni filio, magis rupibus & loci natura, quàm humana arte munita, vbi clariſſimum templum habuit Apollo, reddebatque oracula, vnde & Delphicus vocatus eſt. Nomen autem accepit à Delpho Deucalionis filio, ex Melancho eiuſdem filia ſuſcepto. In hac ciuitate, nato Chriſto, obmutuit oraculum.

Delphicus, dictus eſt Apollo, teſte Macrobio, à priſca Græcorum voce Δελφὸς, quę Solum ſignificat, eò quòd interdiu ſtellis omnibus obſcuratis, ſolus luceat: qua ratione etiam Sol à Latinis eſt appellatus.

Delphinia, portus Ligurię apud Plin. Leandro Porto Fino eſt. Nonnulli volunt eundem eſſe cum Ericis portu Ptolemæi. Sed is in Latinis tantùm Codicibus inuenitur.

Delphina, Diana dicta, quod Delphis coleretur.

Delphinium, qui & Sacer portus, in Bœotia eſt è regione Eubœæ inſulæ Straboni.

delphinius, Apollo dictus, nõ quòd in Delphina transformatus claſſi ducem ſe præſtitiſſet: ſed quòd Delphinem emiſerit, quem conſecuti Cretenſes Cirrham ſunt delati. Cæl. libro 8. cap. 6. ex Homeri hymno in Apolline, quem Fed. Morellus Heroico Carmine fideliùs expreſſit, quàm proſaicus interpres, cuius lapſus Morelliana editio prodit.

Delphinion, oppidum in Bœotia à Lacedæmoniis captum, anno ab vrbe 343.

delphinium; locus Athenis ab Ageo rege Apollini Delphinio & Dianæ Delphiniæ, teſte Polluce, conſecratus, in qua cauſam dicebant, qui cædem ſe feciſſe, ſed iure feciſſe faterentur, Itaque Theſeum narrat Pauſanias, cùm Pallanta, eiuſque filios res nouas aduerſus ſe molientes interemiſſet, ibi eſſe abſolutum: cùm ante Theſeum interfector exilii cauſa ſolum verteret, aut talionis pœnam ſubiret.

Delphinum, caſtellum Chiorum.

delphinus, ſyderis nomen. Var. 2. de re Ruſt. cap. 5. Maximè idoneum tempus ad concipiendum à Delphini exortu, vſque ad dies quadraginta, & paulò plus.

Delphon, i. ſtillicidium, aut pauperem ſiue exhauſtum vel macilentum reſpiciens, filius Aman, filii Amadatha Eſth. 9.

Delphúſa fons in Delphis. Steph.

delphuſia, vrbs Arcadiæ. Steph.

Delta, vrbs iuxta Syriam, & inſula Ægypti, ſecundum Ægyptios Primyris dicta: Gentile ab inſula, Deltites, ab vrbe, Deltenus. Steph. Eſt & Ægypti locus, ferè regionum illarum nobiliſſimus, non longè ab Alexandria: quod nomen à ſimilitudine literæ cepit. Nam pars quædam fluminis Nili deriuata inter ſe duobus itineribus, paulatim medium inter ſe ſpatium relinquens, diuerſiſſimo ad littus interuallo à marę adiungitur. Hircus lib 4. bell. ciui. Aliis Delcõ, oppidum eſt, à Byzantio diſtans iter pedeſtre vnius diei. Dercon vocatur hodie Pet. Gyll.

Delta, apud Arrianum eſt inſula in Indi fluminis oſtio, vbi ſe Indus bifariam diuidit. hæc ab incolis Patala dicitur, Ptol. & Plinio teſtibus. hic hodie *Diu* eſt Luſitanorum propugnaculum. vide Patalis

Delthanii, Peloponneſi vrbs inter Lacedæmonios & Meſſenios. Steph.

deltorum ſydus, à figura triquetra litera Δ. Cicero in Arat. Phæn.

delus, vide Delos.

demas, nomen viri. Col. 4. 2. Tim. 4.

demades, orator Athenienſis, plurimùm potentia & opibus valuit, quòd nihil præter Macedonum & Antipatri gratiam in Rep. quæreret: ingentes diuitias per luxum, ac libidinem perdidit. Cúmque eſſet ætate confectus, & luxu ſimul & auaritia perditus, in eum ſolebat Antipater cauillari, nihil ei, ſicuti & cæſis victimis, præter linguam & ventrem ſupereſſe. Ciceroro hunc nihil ſcripſiſſe author eſt. Plutar. in vita Demoſthenis, & Suid.

demænetus, Æſculapius cognominatus eſt à Demæneto eius templi conditore.

demagoras, adulatoris nomen apud Athenienſes, quem decem talentis mulctarunt, quòd Alexandrum Deum appellaſſet.

demarathus, Lacedæmoniorum dux, cùm exularet apud Athenienſes, bellique contra patriam cerneret apparatum, plus ſe debere patriæ, quàm Athenienſibus exiſtimans, clàm Lacedæmonios certiores fecit. Hunc vixiſſe temporibus Philippi Macedonis ait Plut. in vita Alex.

demarathus, Liuio, Corinthus negotiator diues, qui ob ſeditiones domo profugus tyrannidem Gypſelli fugiens, vt ſcribit Cic. Tuſcul. quæſt. lib. 5. in Hetruriam commigrauit, cõparatis opibus luculentis, à Tarquinienſibus Heturię populis exceptus, Tarquinium Priſcum regem populi Romanorum, ex illuſtri Hetruſca vxore genuit. Iſte Hetruſcis, ad quos confugerat, literas dediſſe fertur.

demarchus, princeps populi, aut tribunus plebis dicitur. Spartianus in vita Adriani, fuit Demarchus in patria ſua Athenis Archon.

demarchus, athleta nobilis Parrhaſius, quem ferunt guſtatis pueri, qui immolabatur, extis in lupum commutatum, decimo pòſt anno formæ priſtinæ reſtitutum.

demetæ, Albionis inſulæ populi, Ptol. *VVeſt-vales*, Anglicè. *Dyfed* Britannicè vocatut eorum regio, Lhuydo teſte.

demeter, dicta eſt Ceres, quaſi γημήτηρ, id eſt, terræ mater è vetuſta Gręc. cãtilena ob glãdẽ repertã γᾶ μήτηρ, γᾶ καρπὸν ἔδω. *Tellus pariens fruges dedit.* F. M. Hinc apud Galenum l. 1. De alimentis legimus Demetria ſigna, id eſt, Cerealia & frumentaria.

Demetrianus Antiochiæ. Epiſcop9, an ſal. 254.

demetrias, Theſſaliæ oppidum, quod priùs Pegaſa dicebatur. Stephan a Demetrio dictum ſcribit, qui in eo regnauit, & vrbes ſub Pelio ſitas euertit. Ad Pagaſericum ſinum iacet, inte Eubœam, & Phocidem. Secundum eſt Macedoniæ, tertiũ Perſidis iuxta Arbelũ Steph. Demetrias itẽ, eadẽ eſt quæ Paros, vna Cycladum. Steph.

demetrium locus iuxta Theſſaliam circa cãpum Crocotum, & Amphryſum fluuium. Eſt etiam Æolidis ciuitas, Steph.

demetrius, Antigoni Macedoniæ regis filius, cognomento Polircetes. Hic poſt Alexandrum præter alios Macedonas nomine ac virtute clarus, tranſmiſſo Euphrate, Babyloniam occupauit: Athenas, Caſſandri, Ptolemęique imperio liberauit: Cyprum victo Ptolemæo, bello nauali recepit, Pyrrhum ab oppugnatione Theſſaliæ repreſſit. Poſtremò cùm bellum aduerſus Antiochum ſuſcepiſſet: infœliciter pu-

gnans, in eius poteſtatem venit: Cherſoneſique ab eo cuſtodia traditus eſt, perinitſo tamen ei regio ſumptu, molliquè victu, venationibus, omnibúſque voluptatibus, quibus ille vſus, minimùm de ſalute anxius, in morbum ob incontinentiam incidit, ex quo periit. Cum M. Antonio comparatur à Plutarcho in Parallelis. Philam vrbem in Macedonia iuxta Peneum à matris nomine condidit. Steph.

Demetrius Phalereus, Theophraſti auditor, qui ob eximias virtutes Athenienſibus præfuit annis decem, trecentíſque ſexaginta ſtatuis æreis honoratus eſt. Hic (vt Plutarch. inquit) monebat Ptolemæum regem, vt de regno imperióque libros ſibi compararet, atque perlegeret. Quæ enim amici non audent monere reges, hæc in libris ſcripta eſſe. Cicero in Bruto. Hic Demetrius (vt quidam exiſtimant, nonnulli alium Demetrium eſſe dicunt) Ptolemæo Lago perſuaſit, vt ſacra Biblia ex Hebræo in Græcam ſermonem conuerterentur. Ioſeph. lib. 12. ca. 2. Antiq. cognominatus fuit Phalereus à Phalero Atticæ portu: cuius ſcripta lege in Biblioth. Geſner, ac de eius vita, fortuna, & obitu, vide apud Suidam & Volaterranum.

Demetrius Cyrus, Ciceronis in arte dicendi præceptor, vt ſcripſit ipſe in Bruto.

Demetrius, Seleuci filius, 1. Macha. 7. Nomẽ etiam argentarij cuiuſdam, Actor. 19.

Demetrius, XXVII. Macedonum rex, Philippum & Alexandrum per inſidias morti tradidit. Iuſt. lib. 6.

Demetrius, XXXV. Macedonum rex, an. ab vrbe 572.

Demetrius, qui & Nicanor, XII. Syriæ rex, anno ab vrbe 607.

demetrius, XVI. Syriæ rex, anno ab vrbe 607. Iuſt. lib. 29.

demetrius Soter, X. Syriæ rex, Antiochum & Lyſiam interfecit. Ioſeph lib. 12. c. 15. Iuſt. lib. 34.

demetrius, Illyricorum rex, anno ab vrbe 533.

demetrius, Ruſſorum rex, à fratre regno pulſus eſt, anno ſalutis 1073.

demetrius, Alexandrinæ Eccleſiæ epiſcopus, adminiſtrato Epiſcopatu an. LXVIII. obiit, anno ſalutis 233

deminſii, Myſiæ inferioris populi. Ptol.

demiurgus, ſummus erat magiſtratus in quibuſdam Græciæ ciuitatibus, Liu.

democedes, Crotoniata, medicus illuſtris, qui cùm inter Darii captiuos eſſet, & Darius ipſe ob inuerſum pedem grauiter ægrotaret, ita vt iam ſeptem dies totidemq; noctes inſomnes exegiſſet, nec à medicis ſuis iuuaretur, imo torqueretur, ductus in medium, vt erat vinctus, Darium penitus liberauit, & deinde maximo in honore apud regem & Perſas omnes habitus eſt. Herodot. lib. 3.

demochares, orator Athenienſis, Demoſthenis ex ſorore nepos, miſſus cum aliis ad Philippum regem legatus, expoſitis mandatis per enti regi quid gratum Athenienſibus facere poſſet, reſpondit: Suſpende te. Indignantibus ob eam rem cæteris, rex dimiſit incolumem, Vos (inquiens) rogate ab Athenienſibus, quos cenſeant ſuperiores, qui talia dicunt, an qui audiũt patienter. Seneca lib. 5. de Ira. Hic etiam hiſtoriam earum rerum quę geſtæ erant ſua ætate Athenis, non tam hiſtorico, quàm oratorio genere ſcripſit. Cicero in Bruto.

democtides, medicus, qui Polycratem, Samiorum tyrannum curauit talentis duobus, ſcripſitque librum de medicina. Suid.

democles, adulator quidam, Dioniſii tyranni fœlicitatem admirabatur. Tyrannus autem vt beatitudinẽ ſuam illi oſtenderet, induit cum habitu regio, & menſam copioſè paratam ei appoſuit, ſed ſuper caput eius appendit tenui filo gladium diſtrictum. Tunc Democles tyrannicam vitam miſeram eſſe intellexit. Valerius. Cic. Tuſcul. Quæſt.

democles, puer quidam ingenuus ac formoſiſſimus, qui quum à Demetrio Poliorcete ad ſtuprum traheretur, neq. vim tyranni poſſet effugere, famæ pudicitiæque ſtudioſus, in proximũ aquæ feruentis lebetem ſeipſum coniecit, atque ibidem interiit Plutarch in Demetrio.

democoon, nothus Priami, qui velociſſimos patris equos apud Abylum cuſtodiebat. Hunc Vlyſſes in bello interemit. Hom. lib. Iliad. 4.

democrates, architectus Alex. qui Alexandriam metatus eſt.

democrates athleta, facto in faſtigio circulo conſiſtens à nullo demoueri poterat Ælianus de varia hiſtoria

democrates, medicus, Plinius lib. 25. Primus inuenit herbam, quam appellamus hyberidam.

democritus, Philoſophus Abderites, qui accepta à fratribus natu maioribus paternæ hæreditatis portione, cognoſcendarum rerum cupiditate accenſus, bonam orbis partem peragrauit. Poſtea in patriam reuerſus cum ſumma inopia, in hortulo iuxta ſuæ vrbis muros ſe ad ſolas rerum naturas contemplandas contulit, à quibus ne externis obiectis auocaretur, æneæ peluis fulgore ſeipſum obcæcauit. De hoc memoriæ proditum eſt, quod quocunque fortunæ caſu, & mutabilium rerum auditu, in riſum ſoluebatur (ſicut Heraclitus in fletum) vnde Gelaſinus nominatus eſt. Agebat autem centum & nouem annos cùm mortuus eſt. Hic dixit omnia ex atomis fieri, ac plures eſſe mundos & corruptibiles. Fertur Theologiam ac Aſtrologiã didiciſſe à Magis & Chaldęis: cum Gymnoſophiſtis quoq; cõgreſſus eſt. In Philoſophia adeò profecit, vt pẽtathlos, id eſt, quinque certaminũ athleta dici poſſet. Nãq; naturalia, moralia, mathematica, liberales diſciplinas, artiũque omniũ peritiã callebat. Hunc Plinius virũ ſagacẽ, & vitæ vtiliſſimum fuiſſe refert, ſed

vrbs in Edom, in qua regnauit Æla Geneſ.36.

denda, municipium ciuium Romanorũ in ora nimio iuuandi mortales ſtudio prolapſum. Conſtat hunc diuitiis opulentum fuiſſe vſque adeo, vt pater eius, Xerxis exercitui epulum aliquando dederit. Laer.1.

Demodocus, cytharœdus, quem Homerus libro Odyſſ.8. inducit in conuiuio Alcinoi regis Phæacum citharam pulſantem, & ſimul accinentem.

Demogorgon, magus tam excellẽs, vt præeſſe laruis diceretur, & illas pro nutu cogere, & ſi errarent, acerrimè plectere. Vide Gorgon.

Demolchis, Syracuſanus comicus, Epicarmi medici filius, docuit fabulas XIIII, lingua Dorica. Suid.

demonax, Adriani tẽporibus Philoſophus, qui non vt pleriq́ue ſolitudinem ſectabatur, ſed nihil potius habuit, aut putauit inter homines amicitia: omnémque hominem ſibi familiarem exiſtimabat. Nullum ſibi vnquã viaticum præparauit, ſed quum eſuriret, quàm proximam domum apertam videbat, in eam ingrediebatur, & victum ibi quæritabat. Centenarius deceſſit, elatus publico ſumptu. Lucian.

Demoneſos Stephano, Plin. inſula Propontidis cõtra Nicomediam: Gyllius in ſuo Boſporo docet eandem eſſe cum Chalcitide Stephani: quæ dicitur hodie Chalcis eodem Gyllio teſte; ſed idem tradit eam non in ſinu Nicomedico conſpici, vt Plin. habet, vbi nulla eſt inſula, ſed contra Chalcedonem.

Demoneſus inſula circa Chalcedonem, à Demoneſo quodam dicta. Naſcitur in ea Cyaneus lapis, chryſocolla, & aurum pretioſum. Steph.

demonica, mulier quæ auri auiditate vrbem Epheſum Brenno duci prodidit. Plutarch. in Parallelis.

Demonidas, Pædotriba claudicans, qui cùm crepidas amiſiſſet, imprecabatur furi vt pedibus conuenirent. Erant verò hæ non rectæ, nec accomodatæ illi, tamen pro pedũ deprauatorum ratione imprimis aptæ. Cæl. lib. 7. cap.3.

Demophilius Sophiſta fuit, qui ſcripſit ad Lollium Maximum de vita priſcorum.

demophoon, phoontis, vel Demophõ, Theſei ex Phædra, filius, rex Athenarũ, qui ab expeditione Troiana rediens, aduerſis ventis pulſus eſt in Thraciam, ibíque à Phyllide, Lycurgi regis filia, hoſpitio & lecto ſuſceptus eſt: apud quam cùm aliquandiu delituiſſet, Athenas abiit, ibique mortuo patre imperium ſuſcepit, oblitus Phyllidis, cui intra paucos menſes ſe rediturum iurauerat. Quapropter illa videns ſe derelictam, amoris impatientia amygdalo ſe ſuſpendit. Adi Epiſt. illius ad Deimophoont. in Heroidib. Ouid. Vide Phyllis.

demophoon, vatis nomen, qui periculã Alexandro imminens prædixit. Curtius.

demopolis & Neocles, Themiſtoclis filij, quum apud Athenienſes mentionẽ feciſſent legũ, quæ aduerſus exules latæ erãt, à paternis inimicis lapidibus obruti ſunt. Cæl.l.8.c 12.

Demos, locus in Ithaca, Steph. quem quoque Crocyleium vocat. Huius mentio eſt apud Homerum in nauium catalogo, & Thucydid. ad finem lib.3.

demoſthenes, ciuis Athenienſis, Græcorum omnium oratorum clariſſimus, patre cultellario natus, qui relictus puer in hæreditate locupleti, tutorum à quibus ex iure manu conſertum rem repetiit, fraude & negligentia direptis bonis, vix habuit, vnde præceptoribus mercedem ſolueret. Verùm cùm multo ſtudio & labore in clariſſimum oratorem euaſiſſet, acerrimus extitit libertatis Græciæ defenſor, grauibus concionibus Philippum, vt publicæ libertatis inſidiatorem identidem inſectãs, Poſt cuius mortem patria pulſus, tandẽ reuocatus eſt. Sed iam mortuo Alexandro, & Antipatro rebus Græciæ præpoſito, cùm certam ſibi necẽ imminentem videret, relictis Athenis, in Calauriam inſulam (vt ſcribit Suidas) vbi aſylum erat, Neptuno ſocrũ conceſſit. Quò cùm veniſſet Archias mimus tragœdus, qui ab Antipatro miſſus erat, vt Demoſthenem comprehenderet, primùm ei perſuadere conatus eſt, vt vnà ſecum ad Antipatrum ſe cõferret, nihil moleſtiæ ab eo perpeſſurus. Cuius fraude intellecta, Demoſthe. Nihil eſt, inquit, Archia, quod coneris: Neque enim in ſcena mihi vnquam placuiſti mimus, neq; nunc perſuadebis legatus. Cùm autem Archias ſe per vim eum detracturum minaretur: Tandem, inquit, Macedonica oracula aperuiſti: nam priùs quidem tanquam hiſtrio ſimulabas. Verùm age, parumper expecta, dũ pauca domeſticis ſcribo. Hæc loquutus, ſumptis codicillis tanquã ſcripturus, calamũ ori admouit, hauſtóque quod eũ in vſum aſſeruabat, veneno, necem ſibi conſciuit Plut. Hic cùm ab ætatis initio eſſet balbus, neque literã r pronuntiare poſſet, quibuſdã calculis in os coniectis prope maris littus declamãs, naturę vitium emẽdauit, vt poſtea eloquentiſſimus euaſerit. Orare cœpit annos natus 27. Iuuen. 5.10.

Exitus eripuit, quem mirabantur Athenæ
----ſæuus ad illum
Torrentem & pleni moderantem fræna Theatri.

demoſthenes, dux Athenienſium in bello Peloponneſiaco apud Thucydidem.

demoſthenes, genere, Thrax, grãmaticus, Iliada Homeri, & Heſiodi Theogoniam in proſam orationem conuertit. Suidas.

demoſtratus ſcriptor. Plin. li.37. ca.6.

denaba, i. iudiciũ eius in ea, aut iudiciũ præbẽs,

Derrhæ, Steph. populi Thraciæ. Herodot. Derſæos vocat Arabiæ felicis gens. Ptolem.

Derrhima, Chalibonitidis regionis in Syria vrbs. Ptolemæo.

Derrhis, Marmaricæ Africæ regionis promontorium. Ptol. *Deras* Mercatori.

Derſæi, ſiue Derſes, Herod. lib. 7. populi, in littoribus Thraciæ, per quos Xerxes iter fecit.

Derſes. Vide derſæi.

Derton, vrbs Ligurum, Artemidorum dertunam vocat. Steph.

Dertona. Taurinorum in Italia vrbs. Ptol. *Tortona*, Leandro.

Dertoſa, in Hiſpaniæ Tarraconenſis regione oppidum. hodie *Tortoſa*.

Deruentio, Angliæ fluuius. Anton. vulgò *Dervvent*.

Derbi, ciuitatem præterfluit, vt credit Talbotus.

Deruſiei, oratores Perſici. Herodot. libro 6. Steph. populi ſunt Perſici, ex primo libro Herodoti.

Deſarena, Indiæ intra Gangem regio. Arr. in Periplo.

Deſiderius, vltimus Longobardorum rex.

Deſili, populi Thraciæ. Steph.

Deſitiates, Liburniæ populi in conuentu Naronenſi. Plin. lib. 3. cap. 22.

Deſſuu, nomen Caſtelli. 2. Machab. cap. 14.

Deſſobrica, vrbs inter Aſturicam & Tarraconem. An.

Deſticos, inſula exigua Thraciæ adiacens, non procul à Cherſoneſo. Plin. libro quarto, c. 12.

Deſudaba, Medicæ regionis vrbs. Liu.

Deſuuiatij, Galliæ Narbonenſis populi. Plin.

Detunda, Turdulorum in Bœtica oppidum, Ptolem.

Deuadæ, inſula Arabiæ felicis, in Indico mari. Plin.

Deuana, Ptolemæo, vrbs Britanniæ inſulæ: alio nomine duana caſtra. Lhuydus *Ceſtre* vocat.

Deucalion, filius Promethei, cui adulto Epimetheus patruus Pyrrham filiam coniugio iunxit. Porrò cùm hic apud Theſſalos regnaret, ingens diluuium vniuerſum terrarum orbem inundauit, genúſque humanum ad internecionem deleuit, deucalione tantùm & pyrrha ſeruatis: qui in Parnaſſum montem nauicula delati, vbi primùm aquæ deſediſſent, Themidis oraculum cõſuluerunt, quanam ratione genus humanum poſſet reparari, acceptóque reſponſo, vt magnæ matris oſſa poſt terga proiicerent, lectos humi lapides (eos enim magnæ matris, hoc eſt terræ oſſa interpretabantur) poſt terga iactabant: qui protinus naturali poſita duritie, in vtriuſque ſexus homines ſunt commutati: ij quidem qui à deucalione iaciebantur, in mares: qui verò à Pyrrha, in fœminas. Ouid. lib. 1. Metamorph. & Virg. *Quo tempore primùm, Deucalio vacuum lapides iactauit in orbem Vnde homines nati, durum genus.* Inde Deucalioneus, nea, neum: vt Deucalionei imbres pro maximis & copioſiſſimis imbribus ponuntur a poëtis, ſiue pro vniuerſo totius orbis cataclyſmo quem illius volunt Poetæ contigiſſe temporibus, Lucan. lib. 1.

Deucalioneos fudiſſet Aquarius imbres.

Porrò, reparatio hominum aſcribitur Deucalioni filio Promethei, eadem ratione quæ creatio hominis à poetis, maximè ab Ouidio, ipſi Prometheo tribuitur: nempe quod Gentes ab eo edoctæ retinuerint memoriam diluuij. At hæc fabula poetica, ſub verborum & nominum inuolucris verá vniuerſalis diluuii à Moſe Dei ſeruo deſcriptam hiſtoriam propoſuit: & artibus Satanæ factum eſt, vt quæcunque in ſacra hiſtoria occurrerent, ethnicorum figmentis in fabellas verterentur. Apud Lucianum in libello de Syria Dea extat locus, ex quo manifeſtum eſt per diluuium Deucalionis intelligi non inundationem illam, qua olim Græcia & Italia vaſtata atque Atlantis inſula ab ſorpta eſt, ſed diluuium vniuerſale, quod fuit Noæ temporibus. Quinetiam Plutarchus, li. de animalium induſtria ſcribit columbã ex arca Deucalionis emiſſam attuliſſe indicium recedentis diluuii.

Deuelton, Ptolemæo oppidum Thraciæ mediterraneum, lacum habens eiuſdem nominis Plin. lib. 4. cap. 11.

Deuerra, dea ab antiquis putata eſt, quam venerabantur, vt ſcopis domum verrere poſſent.

Deunana, Albionis inſulæ vrbs in Cornauiis. Pto. vulgò *Doncaſtre* dici ſcribit Villanouanus.

Deuona, Ptolemæo, Germaniæ vrbs eſt, quæ *Neumarch*, P. Appiano.

Deuriopus, Pæoniæ regio, iuxta Erigonum fluuium. Liu. Strab.

Deuſdedit, LXVI. Romanorum Pontifex, an. ſalutis 616.

Deutorix, Bœtorotis filius, magni apud Cheruſcos nominis, ductus inter cæteros captiuos Germanico iuniori clariſſimum præbuit triumphum. Strab. lib. Geogr. 7.

Dexamene, pars Ambraciæ, à Dexameno Meſoli filio, & Ambraſia filia Phorbantis, qui Soli filius perhibetur. Stephan.

Dexaméne, vna ex Nymphis marinis à recipiendo dicta. δέχομαι, enim, recipio dicitur.

Déxari, populi Chaſonum, Encheleis propinqui. Steph.

Deximontani, Germaniæ populi, dexteram ripam Granii amnis accolentes. Plinius lib. 6. cap. 27.

Dexicreontis Venus dicta eſt, à Dexicreonte circulatore, qui Samias mulieres luxu petulãtiaque perditas, ſacris quibuſdam piacularibus ex-

Macedoniæ collocatum à Plinio libro 3. cap.23.

Denizes, Sarracenorum rex, anno ſalutis 777.

Denna, Æthiopiæ ſub Ægypto oppidum. Plin.

Denatus, M. Curii cogromen fuit, propterea quod cum dentibus natus eſt. Plin.li.3.

Deo, Ceres à Græcis appellatur, παρὰ τοῦ δήω τὶ εὑρίσκω, eò quòd frugum fuerit inuentrix. Hinc Deus patronymicum filia Deus, quæ eſt Proſerpina. Ouid.6. Metam.

Addidit, vt Satyri celatus imagine pulchram
Iuppiter impleret gemino Nycteida fœtu,
Mnemoſinem paſtor varius Deoida ſerpens,

Dicitur & Deolis.

Deobriga, in Luſitania Vettonum vrbs, & alia Autrigonum. Ptolem.

Deobrigula, Murbugorum oppidum in Tarraconenſi Hiſpania. Ptolem.

deogratias, Carthaginenſis Epiſcopus, ſanctimonia ac pietate clarus & inſignis fuit: qui vrgente ſumma neceſſitate, ingruentéque perſecutione, vt Deo placens & charus, ſategit vniuerſa ſacri miniſterii vaſa aurea & argentea diſtrahere, in captiuorum redemptionem, ac nec nocturnis quidem horis ab hoc opere miſericordiæ feriabatur: verùm per ſingulos lectos excurrens pergebat, ſciſcitans qualiter quiſque ſe haberet: ita ſe tradiderat omnino labori, vt nec defeſſis membris, nec carioſæ iam ſenectuti parceret. Quo liuore Ariani ſuccenſi, dolis eum quamplurimis ſæpiùs enecare voluerunt. Quod præuidens Dominus, citò paſſerem ſuum de manibus accipitrum liberare voluit. Victor de perſecut. Vandal.

Deopale, Indiæ intra Gangem vrbs. Ptolem.

Deorum currus, Libyæ interioris mons. Pli. Mela, Ptol. hodie *Sierra Laorna*, vbi regis Luſitanici auri fodinæ ſunt.

Deorum, inſulæ in Occiduo Oceano prope Hiſpaniam, circa Baionam. Ptolem.

Deorum portus, Mauritaniæ Tingitanæ, apud Ptolemæum hodie *Mazzagren*.

Dera, Δηρά, Iberiæ regio, per quã Sicanus fluit. Steph. incolæ Derani. Quamquam ciuitáſne an regio ſit, in Græco non additur.

Deradiotes, Apollo cognominatus fuit, à loco, vt ait Pauſanias, cuius vaticinium etiam ſua tempeſtate durare aſſeruit, cóque ritu fieri, vt à viro mulier ſecubaret, & ſingulis menſibus noctu, vnde agno rem ſacram faceret, cuius agni ſanguine epoto, numinis Apollinei inſtinctu reſponſa daret.

Deradræ, Indiæ intra Gangem populi. Prole.

derangæ, populi, Indum fluuium accolentes, Plin.lib.6.cap.20.

deranobilia, Carmaniæ oppidum. Ptolem.

deraſidæ, inſulæ iuxta Magneſiam, Mæandri cognomine inſignem. Plin. lib.5.cap.29.

Derbe, vrbs minoris Aſiæ.

derbe, ciuitas Lycaoniç, ſiue Iſauriç. Act.14

Derbenſes, populi ex quorum numero fuit, Timotheus, Apoſtoli Pauli diſcipulus.

derbices, populi iuxta Caucaſum montem. Hi ſupra Stoicam ſeueritatem minimũ quodq; delictum pœna capitis puniunt, terram venerantur, fœmininum animal neque edunt neque ſacrificant: qui LXX. annos exceſſerunt, iugulant: cognatorum carnes vorant, anus ſtrangulant: deinde ſepeliunt circa ſeptuageſimum annum, obeuntes non edunt, ſed humant. Strab.lib.2. dicuntur & Derbies.

Dérbies, ſeu Dérbiæ, & Dérbii, populi Hyrcanis propinqui. Vide Derbices. Hos Cteſia Derbios ſiue Thebiſſos vocat apud Steph.

Dérce, Veneris filia, de qua plura lege apud Cęl.lib.23.cap.5.

Derce fons frigidiſſimus æſtate: inter Biblim & Segobrigam, in ripa ferè Salonis amnis: Martialis hunc fontem Dircennam vocat, non Dercen. Sic enim ſcribit libro primo ad Lucianum:

Tepidi natabis lene Congedi vadum, Molléſque Nympharum lacus, Quibus remiſſum corpus aſtringes breui Salone, qui ferrum gelat.

Dircenna placabit ſitim auida m rigens,
Et Nemæa quæ vincit niues.

Dercéto, ſiue dercêtus, nomen fabuloſæ deæ, quæ apud Iopen, authore Plinio, aut, vt Diodoro lib 1. placet, iuxta Aſcalonem colebatur, humana facie, reliquo corpore piſcis: hanc Syri Atargatim vocant. Aſcalonitis autem & cæteris Philiſteis fuit celebre illud idolum, nomine dagon, quod D. Hier. interpretatur, Piſcẽ mœroris. Fabulã narrat Diodo. Ouid. Metamor.l.4. Filiam habuit Semiramidem, quam à columbis educatam ferunt. Ob id Syrorum genti aues eas ſacras eſſe oſtendit. Tibullus lib.4.

Alba Palæſtino ſancta columba Syro.

Cæl.lib.23.cap.5.

dercilus, XXX. Aſſyriorum rex.

dercyllidas, Thimbroni Lacedæmo. ſucceſſit: Lariſſã, Amaxitõ & Colonas cepit, Kebrinos puer in deditionẽ recepit, Scepſcis libertatẽ reſtituit, Gergitẽ ſubegit, vndecim Iſtmi ciuitates muro cinxit, Atarneam occupauit. Xenoph.l.3.

dercylius, vnus à præfectis Pyrthi. Plutarchus.

dere, ciuitas in promontorio Æthiopiæ, ad ſinus Arabici freti anguſtias. Ptol.

derea, vrbs Arcadię. Steph.

deremiſtæ, Liburniæ populi, Plin. Driuaſtæ, Hermolao.

deremma, Meſopotamiæ oppidum. Ptol.

deretini, dalmatiæ populi. Plin.

deriades, Vide darde.

dermones, Libyæ interioris gens. Ptol.

derra, locus Laconicæ. Gentile derrheus, vel derheatus, vnde derheatidis Dianæ templum, Steph. vrbs Macedoniæ. Plin.

piauit, vel potiùs à Dexicreonte nauclero, qui quũ Veneris iuſſu aquam tantam in nauim impoſuiſſet, vt ea mercatoribus nautiſq. ſitientibus, diſtracta diues factus eſſet, Veneri ſtatuam grati animi indicem poſuit, quam à ſuo nomine Dexicreontem appellauit. Palæph. libro 2.

Deximontani, Carmaniæ populi dextram ripam Granij amnis accolentes. Plin. lib. 6. c. 23

Dexiphanes, pater Soſtrati architecti. Stephanus,

Dexippus, Herennius appellatus, orator Athenienſis ſub Valeriano vſque ad Aurelianum.

Dexippus, Cous medicus, Diſcipulus Hippocratis, ſcripſit de medicina librum vnum, & de prognoſticis. Suid.

Dexter, conſul, collega Fuſci, anno ab vrbe 977.

Dexter, Barſinonenſis hiſtoricus, qui omnimodam hiſtoriam ſcripſit.

D I

Dia, inſula maris Ægæi, vna Cycladũ diſtans à Delo XVII. M. paſſuum. Aliis nominibus Naxos dicta, & Sicilia minor, & Dionyſias, à vini fertilitate. Pli. l. 4. c. 12. In hac Liber pater Ariadnẽ à Theſeo deſtitutã vxorẽ duxit: qua de cauſa etiam Baccho ſacram eſſe volunt. Ouid. in Triſtibus: *Qua breuis æquoreis Dia feritur aquis.*

Dia, vrbs Theſſaliæ ab Æaco condita: ſecũda Thraciæ iuxta montem Athõ: tertia Eubœæ, quarta inſula & ciuitas Peloponneſi circa Scyllæum: quinta, Luſitaniæ ad Oceanum: ſexta, Italiæ iuxta Alpes: ſeptima, Scythiæ circa Phaſin: octaua, Cariæ: nona, Bithyniæ iuxta Pontum. Sunt & quatuor inſulæ Diæ nominatæ, quarum prima Naxus dicitur: ſecunda, prope Miletum eſt: tertia, vicina Sarmoſſo: quarta, prope Cnoſſum Cretæ. Steph. Theocriti interpres: Diam inſulam eſſe prodit circa Melum, & aliam circa Amorgum & Cherſoneſum in Co, & in Peloponneſo ſimiliter nominari.

Diabate inſula iuxta Sardiniam. Ptol.

Diabatiria, erant ſacrificia, quæ apud Græcos in tranſitu aliquo fiebant, de quibus Plutarch. in Lucullo.

Dia, deæ nomen, quæ apud Sicyonios & Phliaſios colebatur, quæ eadem fuiſſe creditur cũ Hebe iuuentutis dea.

Diabete, inſula circa Symen. Steph.

Diabete, inſula Occidentalior quàm Sardinia Corſica. Steph.

Diablintres, populi inter Celtas, Lexobiis, Nannetibus, Ambiliatibus, Vnellis, Curioſolitis, Venetis & Seſuuiis proximi, ex maritimis ciuitatibus Oceanum attingentibus: oppoſiti Angliæ in prouincia Turonenſi & regno Francorum ſiti. De his Cæſar l. 3. Comment.

Diacopene, regio Cappadociæ ad Halim fluuium. Strabo. libro 12.

Diacrea, tribus Atticę, Pallantis ſedes. Steph.

Diactor, ſiue Diactorus, quaſi internuntius, Mercurij cognomen. Cæl. lib. 19. cap. 14.

Diacuiſta, inſignis vrbs inter Placentiam & Genuam. Strabo.

Diacum, Myſiæ inferioris oppidum. Ptol.

Diadæ, Athenæ à Cecrope conditore ſic nominatæ. hæc vrbs Euboici Orchomenus dicta.

Diades nomen dedit Diadi vrbi in Lycia, quã condidit. Steph.

Diadochum, vrbs in Perſia non procul à Cteſiphonte. Steph.

Diadumenus, quaſi vittatus diadematúſq; quo nomine dictus eſt iuuenis ſpecioſus, filius Macrini Imperatoris, qui patre ab Heliogabalo victo, vnà cum eo eſt interfectus. Plin. lib. 3. ca. 8.

Diagoras, philoſophus Athenienſis, qui ἄθεος cognominatus eſt, i. negans deos: poeta Melicus poſt Pindarum & Bacchylidem, quem Democritus ob phyſiognomiam, cùm ſeruus eſſet, emit mille drachmis, vt diſciplinis erudiret. Sic myſteria contempſit, vt etiam ea ſectantes auerteret. quare ab Athenienſibus pulſus eſt, qui talentum illi polliciti ſunt qui eum interfeciſſet, Suid Cic. libro 1. de Natur. deor.

Diagoras Rhodius, gaudio exanimatus. Gell. l. 3. c. 15. Is tres filios adoleſcentes habuit, vnũ pugilẽ, alterum pancratiaſten, tertium luctatorem, eóſq; omnes vidit vincere, coronarique eodem Olympiæ die, & cùm ibi eum tres adoleſcentes amplexi, coronis ſuis in caput patris poſitis ſuauiarentur, cúmque populus gratulabundus flores vndique in eam iaceret, ibi in ſtadio inſpectante populo, in oculis atque in manibus filiorum animam efflauit. Cic. Tuſc 1.

Diagum, Peloponneſi fluuius, à Meridie in Alpheum influens, & Piſam, ab Arcadia terminans. Pauſ.

Dialis, le, quod Iouis eſt. Vnde flamen Dialis, Iouis miniſterio aſſignatus à Numa Pompilio, vt docet Liu. lib. 1. ab vrbe cond.

Diamiſtigoſis, ſacri genus apud Lacedæmonios, in quo ante aram nobiles adoleſcentes ſeſe mutuis verberibus afficiebãt aſtantibus propinquis. Philoſtratus in vita Thyanei Apollonii,

Diamuna, Indiæ fluuius, in Gangem aquas ſuas euoluens. Ptol.

Diana, Iouis filia ex Latona, eodem cum Apolline partu edita, quæ & Luna dicitur, ſiue quòd noctu vna, hoc eſt ſola, & ſine fratre luceat, ſiue quòd lumen à Sole accipiat, quaſi luce lucẽs aliena. Præterea & Nocticula dicta eſt, ſub quo nomine etiã templum in Palatio dedicatũ habuit. Hanc parturientes Iunonis Lucinæ nomine inuocabant. Iunonem quidẽ appellantes à iuuando: Lucinam verò, quòd partum in lucem proferre putaretur. Virg. 4. Eclog.

Caſta

Caſta fave Lu[illegible] regnat Apollo.

Et Catullus, *Montium Dom[illegible] vt fores.*
S[illegible]arumque virentium,
Saltnúmque reconditorum,
Amniúmque ſonantium.
Tu Lucina dolentibus
Iuno dicta puerperis,
Tu potens Trivia & nothoes
Dicta lumine Luna.

Græci εἰλείθυιαν vocant. Alii Lucinam dictam putãt, quòd oculis & luci præſit: alii à luco, quem Romæ in Exquiliis habebat. Eadem & Proſerpina dicta eſt, & Dictynna: quarum appellationum rationem vide ſuo loco. Apud inferos Hecate dicitur, vel quòd centum victimis placetur, vel quòd centum annos errare faciat inſepultos. Dicta eſt & Pergæa, à Perga Pamphiliæ oppido, in quo templum habuit inſigne. Plures tamen Dianas fuiſſe Cicer. lib. vltim. de Nat. deor. ſcribit, ſed illa notiſſima eſt, quæ eodem partu cum Apolline ex Ioue & Latona nata eſt. Hæc ob virginitattis amorem fertur hominum conſortia fugiſſe, & vt à ſe libidinis pruritum amoueret, venando ſylυas incoluiſſe, paucarum virginum comitatu contenta. Arcum ferebat, & pharetram, ſuccincta ſemper incedens, & cothurno induta. Ob hanc cauſam ſylυarum & nemorum dea putabatur. Dicta eſt Faſcelis, à faſce lignorum vbi eius ſimulachrum abditum erat, quo occiſo Thoante, Tauricæ regionis rege, ab Iphigenia Agamemnonis filia in Italiam delatum eſt. Laudatiſſimum templum habuit apud Epheſios: aliud itẽ in Taurica regione, vbi carne tantum humana litabatur. Lucan. libro.1.

Et taure Scythicæ non mitior ara Dianæ.

Dianam autem dictam putant, quaſi Iouianam ἀπὸ τοῦ διός, Triuiam, quòd viis præeſſe crederetur.

Diana, fluuius Hiſpaniæ Tarraconenſis. Ptol. Pomp. Mela lib.3.

Dianæ fanum, Ptolemæo, Bithyniæ promontorium, iuxta os Ponti Euxini. *Scutari* appellat Sophianus.

Dianæ fons, Solin. in Sicilia, ad Camerinam vrbem.

Dianæ Ætolicæ lucus, apud Venetos eſt. Strabo.

Dianæ oraculum in Arabia felici. Ptol.

Dianæ portus, in Sardinia. Ptol.

Dianæ templũ, in Sicilia, Eubœa, Achaia, Arcadia, Troade, & alibi. Ptol. Strab. Polyb.

Dianei, populi Galatiæ Steph.

Dianenſes, Hiſpaniæ citerioris populi in conuentu Carthaginenſi. Plin. lib.3. cap. item 3.

Dianius, locus Dianæ ſacratus. Feſtus.

Dianium, oppidum eſt Hiſpaniæ Tarraconẽſis, in ora maris Balearici. Ptol. inter Idetanorum oppida enumerat.

Dianium, Plin. iuxta Corſicam, inſula eſt, quam Artemiſiam vocant, vt ipſe addit. Leander dicit hodie Monte de Chriſto appellari.

Diaphanes, eſt [illegible] Ciliciæ, ea in parte quæ Syriç contermina eſt: ita dictus ab aquæ perſpicuitate. Plin lib.5.cap.27.

diaphenum, Arabiæ vrbs, lib. Notit.

diapolitus, Ægyptiorum rex, cui & nomen erat Amaſis, ſub quo fuit fames magna, Oroſ. lib.1.cap.31.

Diareuſa, inſula Chio finitima, cuius meminit Plinius in deſcriptione Inſularum ante Aſiam. lib.5.cap.31.

Diarrhœa, Cyrenaicæ regionis portus. Ptol. *Zanara*, Marmolio.

dias, vrbs Lyciæ, quam Diades condidit. *Stephanus.*

dias, Sophiſta Epheſius, Philippi Macedonis tempore. Philoſtrat.

diaſia, Milichii Iouis feſta apud Athenienſes fuerunt, vt Suidas & Lucianus in Charidemo docent: meminit & Ariſtoph. Agebantur autem, vt Heſychius ſcribit cum peculiari quadam triſtitia.

Diaula, vna ex quatuor porticibus Romæ, quæ ad Meridianas regiones ſpectabat.

Dibon. i. abundans filius, aut abundantia intelligentiæ, vel ædificationis: aut Syriacè, *fluxus*, nomen loci Moabitarum, vbi colebantur idola, Iſa.15. Num.21. Ier.48. Eſt & vrbs Moabitarum primò, & poſtea Sehon regis Amorrheorum, in tribu Ruben vltra Iordanem ad Orientem poſita. Ioſ.13.

Dibon gad, nomen loci, in quo filii Iſrael fixere tentoria profecti de Oboth. Nume.33. Lat. abundantia filii felicis, aut abundantia intellectus, vel ædificationis felicis, ſiue abundantia filii accincti.

Dibutades, Sicyonius, primus figulus Corinthi, qui ex creta docuit pingere, primúſque perſonas tegularum extremis imbricibus impoſuit. Plin. lib.17.

Dicæa, vrbs Thraciæ, à Dicæo Neptuni filio, aliàs Dicea, in Tyrrhenico ſinu, Ionum colonia dicæarchia & Puteoli. Steph.

dicæarchia, quæ nunc Puteoli, quòd ea ciuitas quondam iuſtiſſimè regebatur. Nã Græci δίκην iuſtitiam vocant, ἀρχὴν principatum. Quidam ſcribunt dicarchæa. Sidonius Apollin.

Namque Dicarchææ tranſlatus puluis arenæ.

dicæarchus, philoſophus Miſenius, Cicero l. Tuſc. Hic opinatus eſt hominum exordium nullum extitiſſe, tanquam ſemper fuerit humanum genus. Compoſuit tres libros in quibus ſcribit, animam nil aliud eſſe, quàm vim quandam atque potentiam æquabiliter fuſam, tam in corporibus brutorum quàm hominum, quæ à corpore foret inſeparabilis, vt à morte nullus ſenſus ſupereſſet, ſed omnia cum anima morerentur.

Dicæarchus, Siculus è Meſſana, Ariſtoclis auditor, philoſophus, orator & geometra, ſcripſit de republica Spartiatarum, quem librum quot annis prælegere in loco publico cautum eſt, iuuenéſque auditum conuenire.

dicæarchus, Lacedæmonius grammaticus, Ariſtarchi auditor Suid.

diedica, Africæ Propriæ vrbs, Anton.

dicelictæ, apud Spartanos dicebantur qui luſus comicos leues & tenues obibant. Cæl. lib. 6. cap. 17.

dicæogenes poeta, ſcripſit Tragœdias & dithyrambos. Suid.

dicæa, Thraciæ oppidum in Biſtonum gente. Plin. lib. 4. cap 11.

dicæus, Appollo dictus eſt, id eſt iuſtus, quicũ Thebæ ab Alexandro caperentur, aurum à fugiente ſinu eius conditum, cælatum diu & ſeruatum ſit. Cæl lib. 23. cap. 19.

dice, dea & præſes iudiciorum apud antiquos credebatur, cuius miniſtri dicebantur Dicaſtæ, quaſi litium diremptores. Hæc Iouis filia & virgo eſſe dicebatur, virgo, quia iudices puri integríque eſſe debent. Iouis verò filia, quia Iupiter eſt nomothetes princeps ac imperator vniuerſorum. Heſiod. 1. op. & eius Scholiaſt. Cæl. lib. 23. cap. 16.

diceneus Boruiſta, vir doctiſſimus, Gotthorum conſiliarius, omnem eos docuit Philoſophiam & Theologiam, ſacella fieri iuſſit, ſacerdotes iuſtituit. Iornand.

dictamnum, Cretæ inſulæ oppidum. Ptolem.

dicte, mons Cretæ à Nympha eiuſdem nominis quæ in eo colebatur, ita appellatus. Hinc dictæus, a, um, quod pro Cretenſi poetæ vſurpant. Virg. Ecloga 6.

Dictææ Nymphæ nemorum iam claudite ſaltus.

dictidium, Græciæ oppidum. Thucyd. lib. 5.

dictis, Galatiæ vrbs. Ptolem.

dictum, Britanniæ inſulæ oppidum lib. Notit. *Digauvey*. Camdeno.

dictynna, Nympha Cretenſis, quæ canes venatorios prima creditur inueniſſe: vnde & Dictynna eſt appellata, cùm antea Britomartis vocaretur. Ferunt autem hanc in Creta Dianæ conſuetudine familiariſſimè vſam fuiſſe, quæ ipſa ob id à poetis nonnunquam dictynna appellatur. Gratius poëta in Carm. Cynegetico. Sunt qui dictynnam à Minoe Cretenſium rege adamatam ferunt, eiúſque vim cùm alioqui effugere non poſſet, ex edita rupe ſe in mare præcipitaſſe, retibúſque piſcatoris exceptam fuiſſe, indéque nomen accepiſſe.

dictynna, Cretæ inſulæ vrbs, à qua mons dictynnæus dictus. Strabo.

dictynnæum, promontorium in Creta ſimiliter & delubrum. Strabo. Vide Britomartis.

dictys, vnus ex Centauris, Pyrithoi manu in Hippodamiæ nuptiis interfectus, Ouid. lib. 12. Metamor.

dictys, Cretenſis hiſtoricus, qui cum Idomeneo Troiam profectus, totum illud bellum Phœnicum literis conſcripſit, Suidas hiſtoriam Ephemerida compoſuit.

dictys, piſcator quidam, qui Perſeum educauit, Statius lib. 2.

Fluctiuagus volucrem com dit Perſea Dictys.

dida, Pæoniç præfectus, demetrium Philippi filium veneno necauit. Liu. lib. 10.

dida, pugil nobilis. Pauſan.

didaſcæ, Æthiopiç ſub Ægypto populi, Ptolemæus.

didatrium, Sequanorum vrbs in Belgica. Ptol. *Talemberg*. Lazio.

didaucana, Bithyniæ oppidum. Ptol.

didia lex, à didio lata poſt Fanniam legem duo deuiginti annos ſecuta eſt, cuius ferendæ duplex ratio fuit. Prima, vt non ſolùm vrbs Romana, ſed vniuerſa Italia lege ſumptuaria teneretur. Secunda, vt non modò qui conuiuia maiore ſumptu feciſſet, ſed etiam qui ad eam vocati eſſent, atque omninò interfuiſſent, pœna legis tenerentur. Macrobius lib. 3. cap. 17.

didius Iulianus, xx. Romanorum imperator, an. ab vrbe 645. Hic vſque adeò parcus erat, vt porcellum atque lepuſculum ad ſe dono miſſum in triduanas partiretur cœnas: prandebatque interim paucis oleribus & herbulis contentus: cuius hic fuit vitæ exitus, vt à Septimio Seuero ſucceſſore ſuo in abditas palatij balneas ductus extenta damnatorum more ceruice vltimum diem obierit. Author. Sex. Aurel.

Dido, ſiue Eliza, filia Beli Tyriorum regis, quæ primis nuptiis Sichæo Herculis ſacerdoti iuncta fuit: quem cùm Pygmalion, Elizæ frater, theſauris eius inhians, ante aram obtruncaſſet, illa in ſomnis monita, cum iis, quibus Pygmalionem inuiſum eſſe ſciebat, effoſſis clã theſauris, nauem conſcendit, & in eam Africæ partem, quæ Zeugitana appellata eſt, delata, tantùm ſibi ſoli emit, quantum taurino corio poſſet circundare. Quo in loco cum corium in tenuiſſimas partes diſſecuiſſet, locúmque ſatis amplum complexa eſſet, vrbem condidit, quam Carthaginem appellauit, arcémque in medio vrbis, quam à corio bubulo Byrſam vocauit. Deinde cùm Iarbas Getuliæ rex, nuptias eius ambiret, recuſantemque vi, armíſque cogere, ſibi ipſi manus intulit, præferens nimirum honeſta morte occumbere, quàm prioris lecti iura ſecundis nuptiis polluere. Virg. lib. 1. & 4. Æneid. fabulatur Æneam, capta Troia, à patria profugum, vi tempeſtatis Carthaginem fuiſſe delatum, Eliſamque amore eius captam, cùm præter ſpem deſereretur, mortem ſibi conſciuiſſe. Quæ tamen res grauiſſimorum hiſtoricorum fide facilè refellitur, qui Carthaginem tradunt ſeptuageſimo demum anno poſt Romam conditam, ab Eliſa condi cœpiſſe Ab Æneæ verò in Italiam aduentu vſque ad

vrbem conditam numerantur anni amplius quàm trecenti, quibus Albæ regnatum eſt. Hac de re extat elegantia apud Auſonium Epigrammata.

Didugna, Babyloniæ vrbs. Ptolem.

Diduri populi in confinio Albaniæ, prope Labienos, quorum meminit Plinius lib. 6. cap. 10.

Didyma, locus Thebaidis in Ægypto. Ant.

Didyma locus & oraculum Mileti, Ioui & Apollini ſacrum. Sunt etiam fontes Theſſaliæ. Item duæ paruæ inſulæ iuxta Syrum. Et montes prope Laodiceam. Steph.

Didymæ, arum, inſulæ Africæ, quæ Ægypto adiacent. Ptolem. Ciliciæ vicus, Steph.

Didymæ, inſula, Siculi maris inter eas, quas Æolidas vocant. Pomp. lib. 2. Eſt & vrbs Libyæ, Steph. Siciliæ item oppidum, Ouid.

Didyme, Ptol. vna eſt ex Æoliis inſulis, inter Italiam & Siciliam. Saline, Fazello, Panare, Leãdro, Fazellus ait Panaria eſſe. Iceſiam, Ptolemæo: quam eandem cum Thermiſſa, Strabo dicit.

Didymeon, ſiue Didymaon, armorum artifex eximius, de quo Virg. 5. Æneid.

Et clypeum efferri iuſſit Didymaonis artes,
Neptuni ſacro Danais de poſte refixum.

Didymeus Apollo dictus eſt, quòd geminam ſpeciem ſui nominis præferat, illuminando, formandóque lunam. Ex vno enim fonte lucis, gemino ſidere, ſpatia diei & noctis illuſtrat, Macrob.

Didymeum templum, Apollini dicatum apud Miletum, quo prius oraculum Branchidarum, Plinio appellatum eſt. Strabo lib. 4. Poſt Poſſidium, inquit, Mileſium eſt oraculum, Apollini Didymeo ſacrum apud Branchidas: ad XVII. ſtadia aſcendenti. Id à Xerxe incenſum eſt, quẽadmodum cætera templa omnia, Epheſio excepto. Poſtea Mileſij templum conſtruxerunt omnium maximum, quod propter magnitudinem remanſit ſine tecto, variis antiquarum artium donis ſumptuoſiſſimè ornatum.

Didymi, mons Aſiæ minoris apud Ptolem. Strabo Dindymum vocat.

Didymoticos, Thraciæ oppidulum in promõtorio ſitum, ſub quo Lapidicinæ, Gregoras. Itẽ Cariæ locus, Suid. & in Aſia minori circa Æoliam, Polyb.

Didymus, Argiæ vicus. Pauſan.

Didymus, ſic dicebatur Thomas Apoſtolus Ioan. 11. & 20.

Didymus, vir Alexandrinus, qui licet à parua ætate oculis captus foret, diuinas tamen literas optimè callebat, & inter Eccleſiaſticos ſcriptores illuſtris fuit. Hieronymus. Quod cùm propter cæcitatem etiam elementorum ignarus eſſet, tantum miraculum ſui omnibus præbuit, vt Geometriam, quæ vel maximè viſu indiget, perfectè didicerit.

Didymus Alexandrinus alius, ſalſamentarij filius, quo nemo (vt Quintilianus inquit) plura ſcripſit: grammaticus fuit, & ad Auguſti tempora peruenit, qui ob aſſiduam circa libros moram, χαλκέντερος eſt appellatus: nam ad tria millia librorum & quingentos ſcripſiſſe dicitur.

Didymus monachus, maximus contemplationum doctor cognominatus. Hanc ſententiam crebris ſermonibus vſurpare & prædicare erat ſolitus: De prouidentia atque iudicio apud temetipſum ſemper exercere, ſermones, ac ſtudiorum materiam memoria retine. Penè enim omnes in his peccamus, rationémque iudicii in corporum differentia, in qua etiam eſt mundus, inuenies: prouidentiæ verò, in modis, quibus à malitia vel ignorantia, ad virtutes, atque ſcientiæ culmen euehitur. Socrat. lib. 8. cap. 1. hiſt. trip.

Didymus, poeta, Georgica ſcripſit.

Didymus, philoſophus Academicus.

Dienſes, populi Macedoniæ, Plin. lib. 4. c. 10.

Dierna, Daciæ vrbs, Ptol. *Cheio*, M. Nigro.

Dieſpiter Iupiter, quaſi dies, hoc eſt, lucis pater, vt in Saturn. interpretatur Macrobius. Horat. lib. 1. Carm.

-- namque Dieſpiter
Igni coruſco nubila diuidens.

Diethuſa, inſula Thraciæ adiacens, non procul à Cherroneſo. Plin. lib. 4. cap. 12.

Dieuches, Medici nomen, Plin. lib. 20. cap. 5.

Digena, Arabiæ felicis vrbs. Ptolem.

Digentia, fluuius Italiæ cuius meminit Horatius, lib. 1. epiſt. ad Lollium. *Rino del ſole.* Leandro.

Digeri, populi Thraciæ. Steph.

Diglito, appellatur Tigris fluuius, vbi tardior fluit, hoc eſt vſque ad Medorum fines.

Dij, Thraciæ populi, Rhodopen incolentes. Thucyd. lib. 2.

Diiouis, Iupiter appellatus eſt, quaſi diem iuuans.

Diipotens, Nili epitheton, Euſtat. in Homerum.

Diajau, i. pauper domini, ſiue ex hauſtio, vel ramus domus domini, aut macilentus. Nomen viri 1. Paral. 24.

Dilæ, Galliæ Narbonenſis portus, XII. M. paſſ. à foſſis Marianis. Anton.

Dimales, Illyrij ciuitas, ab Æmilio vi capta, anno ab vrbe 535.

Dimas, curſor nobilis, de quo Stat. lib. ſexto. Theb.

Et bis in Iſthmiaca victor clamatus arena
Phædimus, alipedumque fugam pregreſſus equorum Ante Dimas.

Dimaſtus, inſula circa Rhodum. Plin.

Dimaſtus, mons in inſula Miconæ, quæ eſt Cycladum prima: cuius quidem montis incolę omnes caluefcunt. in hoc verò Hercules interemit Gigantes, Plin.

Dimona, i. ſterquilinium, ſiue coaceruatio, aut abundans numerus vel murus, ciuitas in tribu Iude Ioſuæ 15.

Dimum, Mœſiæ inferioris vrbs. Anton.

Dimuri, Indiæ populi circa Indum fluuium. Plin.

Dina, i. iudicium, vel iudicans, filia Iacob ex Lea vxore. Geneſis cap. 30

Dinæi, i. iudices, ſiue iudicia populi, 1. Eſd. 4.

Dianemene, Nympha marina, Nerei & Doridos filia, ita dicta ab eo quòd in mari plurimùm polleat. Heſiod. in Theogon.

Dinarchus Corinthius, iuſſu Polypercontis iugulatus. Plutarch.

Dinaretum, promontorium Cypri, maximè Orientale. Plin.

Dindari, Dalmatiæ populi. Plin.

Dindryme, vrbs Macedoniæ. Steph.

Dindyma, Stephano montes ſunt Troadis, à quibus Dindymene, Rhea. Steph.

Dindymene, & Dindyme, dicitur Cybele, quòd in Dindymo, Phrygiæ monte, eius ſacra fierent. Sipont.

Dindymus, dymi, ſeu Dindyma, morum, mons celſiſſimus Phrygiæ, ſiue (vt quidam volunt) Idæ iugum, in quo Cybeles ſacra à Galiis, miris ſuperſtitionibus ſolita ſunt celebrari. Proper. lib. 3.

Dindymus & ſacra fabricata iuuenta Cybele.

Vide dindymene.

Dine, locus Arcadiæ eſt, aquæ dulcis, iuxta mare. Pauſan.

Dinia, Galliæ Narbonenſis vrbs. Plinius hodie *Digne*.

Diniæ, Phrygiæ locus. Liu.

Dinócrates Meſſenius, Romæ in conuiuio temulentus muliebri ſaltauit habitu: poſtera die quum ab Achæorum imperio Meſſanum ad defectionem ſollicitare vellet, peterétque propterea præſidium à Tito Flaminio, de his reſpondit Flaminius, Videbimus: te verò miror tractare & ſaltare, & fœminam mentiri poſſe, quum res eiuſmodi moliri audeas. Plutarchus.

Dinocratus, Alexandri magni architectus, Alexandriam oppidum Ægypti ædificauit. Vitruuius præf. l. 11. Plut. in vita Alexandri.

Dinogetia, Mœſiæ inferioris vrbs, Ptol. hanc Niger *Dimago* vocat.

Dinolochus, curſor velociſſimus. Pauſan. libro ſexto.

Dinomenes, Syracuſanorum tyrannus. Pauſan.

Dinomenes, ſtatuarius nobilis. Pauſan.

Dinus, portus & locus in Lycia. Plin. libro 32. cap. 2.

Dinus Florentinus medicus præſtantiſſimus. Euſeb. Chron. continuator.

Dinus Mugellanus, Iuriſconſultus, Bononiæ ius ciuile profeſſus eſt, circiter annum 1300. Cómentarios in eam diſciplinam complures ſcripſit, in quibus doctrinæ puritatem cum primis ſecutus traditur. Hotomanus.

Dio, Conſul Romanus. Euſeb.

Dinoſthenes, ſtatuarius nobilis. Pauſan.

Dinoſycles, nobilis ſtatuarius.

Diobeſi, Thraciæ populi, quos Nectus amnis præterfluit. Plinius libro quarto, capite vndecimo.

Diobulium, oppidum prope Pontum. Stephanus.

Diocæſarea, Cappadociæ vrbs. Plin. & Phrygiæ. Ptolem.

Diochices, vicus Ægypti, in quo ſepultus eſt Oſiris. Steph.

Diocles, primus rex Medorum. Euſeb.

Diocles Athenienſis, comicus poëta antiquus, cuius fabulas nonnullas commemorat Athenæus.

Diocles, medicus Cariſtius, Darii Hiſtaſpis tempore, reliquit & ipſe commentarios. Suidas.

Diocletianopolis, vrbs Theſſaliæ, inter Ediſſam & Theſſalonicam. Polyb. Anton.

Diocletianus Iouis XXXVIII. Romanorum imperator, cùm XXII. annis, quibus in imperio fuit, res magnas geſſiſſet, depoſito imperio ruri vitæ reliquum egit, non minori libertate, quàm rei familiaris tenuitate.

Diócleus, Orſilochi filius. Homer.

Diochares, Cæſaris libertus. Meminit Cic. 11. ad Attic.

Diodorii, inſula Æthiopiæ iuxta fretum ſinus Arabici. Arian. in Periplo. *Babelmandel*; Ramuſio.

Diodórus, philoſophus Socraticus. Hieronymus quinque filias dialecticas inſignis pudicitiæ habuiſſe narratur, de quibus & Philo, Carneadis magiſter, pleniſſimam ſcribit hiſtoriam.

Diodórus, cognomento Chronus, Dialecticus ex Iaſſo Aſiæ ciuitate fuit, Platonis tempore Euclidémque audiuit. Dictus Chronus ab Apollonio Chrono eius præceptore, cuius vt famam obſcurauit, ita & cognomen vſurpauit. Dialecticus etiam appellatur, quod (vt ait Laertius) primus inuolutum diſſerendi genus inuenerit. Hic apud Ptolemæum Soterem commorans, cùm inter epulas à Stilbone ſermones quoſdam dialecticos propoſitos extemplò nequiuiſſet exſoluere, ob id à rege per iurgium Chronus appellatus, conuiuium deſeruit, ac edito per otium ſuper ea propoſitione libro, ex animi mœrore extinctus eſt. Diogenes Laertius, Plinius libro ſeptimo, capite 53.

Diodórus Stoicus, Ciceronis præceptor in dialecticis, vt in Bruto ſcribit ipſe: Eram

(inquit) cum Stoico Diodoro: qui cùm habitauiſſet apud me, mecúmque vixiſſet, nuper eſt domi meæ mortuus: quò cùm in aliis rebus, tum ſtudioſiſſimè in dialectica exercebat.

diodorus, comicus poeta, cuius comœdias enumerat Athenæus.

diodôrus Alexandrinus filius Pollionis philoſophi, eius qui compoſuit dictionarium Atticum, floruit Adriani temporibus. Suidas.

diodôros præterea duos è Lydia Tiberij tempore Strabo commemorat ambos oratores.

diodôrus Siculus, ſcripſit hiſtoriam, quam Bibliothecam inſcripſit: continet autem res Romanas & varias in libris XL. vt Suidas teſtatur, qui dicit eum floruiſſe ſub Auguſto.

diodôrus Tarſenſis, præſul, Hieronymus.

diodorus, qui & Triphon, XIIII. Syriæ rex. Flo. Liu. li. 55.

diodorus, epiſcopus ſapientiſſimus, velut quidam fluuius perſpicuus, atque torrens, oues quidem proprias irrigabat: luporum verò blaſphemias penitus abluebat: ac generis ſui nobilitatem ſpernens, libenter ſuſtinebat quamlibet pro fide calamitatem. Sozom. lib. 8. cap. 3. hiſt. trip.

Diógenes, philoſophus Cynicus celeberrimus, Antiſthenis diſcipulus, ἡμερόβιος, hoc eſt, in diem viuens, vulgò appellatus, quòd omni abiecta ſollicitudine, cibum ſuum in ſingulos dies emendicaret. Habitauit in portarum veſtibulis, & porticibus ciuitatum: cúmque ſe contorqueret in dolio, volubilem ſe habere domum iocabatur, & ſe cum temporibus immutantem. Hyeme enim os dolij vertebat in Meridiem, æſtate ad Septentrionem, & vbicunque Sol ſe inclinaret, Diogenis prætorium vertebatur. Obiit fermè nonagenarius, mortiq; vicinus iuſſit cadauer ſuum inhumatum abiici: quærentibúſque amicis, volucribúſne & feris corpus ſuum dilaniandum vellet relinqui? Minimè, inquit, ſed bacillum apud me, quo illas abigam, ponitote: irridens nimirùm amicorum præpoſteram curam, qui tantoperè de humatione cadaueris, omnis ſenſus expertis erãt ſolliciti: quaſi magnum quiddam intereſſet, à feriſne, an à vermibus abſumeretur. Cùm in patria adhuc eſſet, Pythiam conſuluit, quonam modo poſſet excellere, reſpondit, Si nummos adulteraret. Quo ille facto patria pulſus, Athenas venit, iam ſenex à Scytalo pirata captus, venundatúſque Xeniali Corinthio fuit, qui eum manumiſit, eique liberos ſuos ad erudiendum tradidit, apud quem Diogenes viuere voluit, quum poſſet ab amicis redimi. De eo ſcribitur, quod cùm Antiſthenes nullum diſcipulorum reciperet, & perſeuerantē Diogenem remouere non poſſet, nouiſſimè claua minatus eſt, niſi abiret. Cui ille ſubieciſſe dicitur caput, atque dixiſſe, Nullus tam durus baculus erit, qui me a te aliquid boni dicente poſſit arcere. Vtebatur Diogenes palliolo dupli-ci propter frigus, peram pro cellario habuit, ſecúmque portauit clauam ob corpuſculi fragilitatem, qua iam ſenex membra ſuſtentare ſolitus erat. Ferunt accidentem Alexandrum rogaſſe, ne ſibi apricanti a ſole obſtaret. Pluta. in Apophthegm.

diogenes tragicus poeta, Cæl. lib. 9. capite 5.

Diogenes Apolloniates, Anaximenis auditor temporibus Anaxagoræ.

Diogenes Sicyonius, qui Peloponneſiaca ſcripſit.

diogenes Tarſenſis, quæſtionum poeticarum ſcriptor.

diogenes Babylonius, Stoicus philoſophus præceptor Antipatri. Cicero in Officiis.

diogenes Laertius, hiſtoricus, ſcripſit de vita & moribus philoſophorum.

diogenêtus, ſiue Dioginêtus. VII. Athenienſium iudex.

diogenêtus, ſiue Dioginitus, vnus itinerum Alexandri regis menſor, quem Plin. lib. 6. ſe ſequi teſtatur.

diogenêtus, ætate Cæſaris Antonini philoſophi pictor egregius. Iulinus Capitolinus.

diogenêtus, Clitomachi pater illius Pœni, qui ſucceſſit Carneadi, vocatus antè Haſdrubal.

diogenianus, ex Heraclea grammaticus, ſub Adriano principe, ſcripſit Dictionarium per ordinem litterarum, multaque alia in arte grammatica. Suidas.

diogenis, Æthiopiæ promontorium ad ſinum Arabicum. Ptolem.

diognetus, Athenienſium imperator, anno ab vrbe 261.

diognetus fuit pictor ſub Antonino.

diomeda, Hom. Ilia. ι. Phorbantis filia, quam è Lesbo abduxerat Achilles: & cum qua poſt raptam Briſeida dormire conſueuerat.

diomedea, vrbs Dauniorum, à Diomede condita, & inſula in qua Ardeæ cicures aduolitant, & ſinum ſubeunt, in qua Diomedes ſocios mutatos aiunt. Eſt & Diomedea prope Argyrippam. Steph.

diomedeæ inſulæ duæ, è Regione Gargani, quarum altera habitatores habet, altera deſerta eſt, vbi diſparuiſſe aiunt Diomedem, & ſocios eius ob dolorem in aues conuerſos, quæ ob id Diomedeæ vocitatæ ſunt. Has aues Iuba Cataractas appellat. Dentes eis eſſe dicuntur, oculi igneo colore, cætero corpore candidæ ſunt, quæ in ſola Diomedea inſula viſuntur.

Diomedei campi, vocati ſunt in Apulia, qui in diuiſione regni, quam cum Dauno feciſſe dicitur, Diomedi ceſſerunt.

diomedes, rex Ætoliæ, Tydei & Deiphiles filius, qui cum reliquis Græcis ad Troiam profectus adeò ſtrenuè ſe geſſit, vt poſt Achillem & Aiacem Telamonium fortiſſimus haberetur,

Nam præter occiſos à ſe reges, & ſingulares pugnas aduerſus Hectorem & Æneam, alióſque inſignes Troianorum principes, & captos Rhœſi equos, Palladiúmque Troianis ſubtractum, Martem quoque in eo bello vulnerauit, Veneremque dextra manu, dum Æneam protegere vellet. Quamobrem dea indignata, Ægialem vxorem eius tanta libidinum turpitudine inuoluit, vt eius cauſa patriam exoſus Diomedes domum reuerti noluerit, ſed in Apuliam profectus, regni partem à Dauno acceperit, ibíque Atpos condiderit. Quidam ferunt Diomedem ab Ænea dolo occiſum, eiuſque doloris impatientia in aues Diomedeas eſſe commutatos.

Diomedes, rex Thraciæ, qui cùm equos ſuos humana carne aleret, ab Hercule victus, equis ſuis in pabulum eſt obiectus. Ouid. in Ibin,

Vt qui Threycio quondam præſepia rege
Fecerunt dapibus ſanguinolenta ſuis.

Idem 9. Metamorph.

Qui cum Thracis equos humano ſanguine pingues, &c,

Diomedes, grammaticus, multi ingenii vir.

Diomedis promontorium. vide Hylis.

Diomia, pars tribus Ægæidis, quòd Hercules illic Colyti hoſpitio ſuſceptus, Diomum eius filium amauerit. Stephan. Vide Cynoſarges.

Dion, vrbs in Eubœa ad Cynnæum. Cæl. li. 15. cap. 24.

Dion, Cretæ inſulæ promontorium, Ptolem. Vrbs ibidem, ſed interius in mediterraneis, Plin. Epiri vrbs, Strabo Theſſaliæ oppidum, Stephan. Item Italiæ, Piſidiæ, Thraciæ, & Cœleſyriæ.

Dion Alexandrinus, philoſophus præſtantiſſimus, cuius frater Ioſius luctator erat. Is cùm à quodam probris ac conuitiis grauiſſimè fuiſſet laceſſitus, ne verbo quidem maledictis reſpondit, videlicet philoſophiæ dogmatum memor, ſed hoc tantùm conuitiatori reſpondit, Negry quidem: vnde natum prouerbium, Dionis gry.

Dion Syracuſanus, apud ſuos ciues potentia & facultatibus præditus, Platonem primò Syracuſis audiuit, dum illic apud Dionyſium ageret, apud quem ipſe quoque in honore fuit. Sed poſtea (quòd eſſet ei propinquus & familiaris, cùm eum ſæpe ad liberandas Syracuſas, tum per ſe, tum per Platonem hortaretur, in ſuſpicionem tyranno venit, quare in exilium actus, Athenas nauigauit: quo tempore Platoni ludorum præfecto, impenſas de ſuo ſuppeditauit. Tandem à Platone (vt creditur) inductus, patriam tyrannidem liberauit, exacto Dionyſio. Plutarch.

Dion Caſſius, patria Nicæus, hiſtoricus, vir conſularis, ſcripſit Roma. hiſtor. lib. LXXX. præterea res geſtas Traiani principis, vitam Arianı Philoſophi. Suid.

Dion Pruſieus, ſophiſta & Philoſophus, cognomento Chryſoſt. prodibat in publicum amictus pelle leonis. Apud Traianum plerumque vixit adeò familiaris, vt eodem curru vectus ſit. Scripſit pro Homero contra Platonem libros quatuor. De virtutibus Alexandri Magni decem. Præterea an mundus eſſet interiturus. De Comæ laudibus. De laudibus Herculis varias item orationes editas, Suid. Dictus eſt autem χρυσόστομος, ex eius orationis aureo flumine eius opera Græcè & Latinè recenſuit, emendauit, notiſque illuſtrauit edidit que typis reg. Lutetiæ Fed. Mor. Prof. Reg.

Dione, vna Nymphis Oceani & Tethyos filia, Veneris autem mater, ex Ioue. Vnde & Venerem ipſam Dionæam cognominat. Virg. 3. Æneidos,

Sacra Dionææ mâtri diuiſque ferebam
Auſpicibus exptorum ope um, &c.

Dionia, vrbs Cypri Steph.

Dionyſia, ludi in honorem Bacchi, vbi maxima bibendi licentia permittebatur. His intererant populus & athleæ paſſim coronati.

Dionyſia, ſub Decio martyrio apud Alexandriam coronata, anno ſalutis 21.

Dionyſia, vrbs Italiæ, Steph. & Ægypti, Ptolemæus.

Dionyſiades, inſulæ duæ circa Cretam. Diodorus.

Dionyſiana, Africę vrbs, apud D. Auguſtinum. Eandem in Carthaginenſi concilio *Ioſiniana* nominari cenſeo, & *Dionyſiana* apud Vict. Vticenſem.

Dionyſius, inſula, quam aliter Naxum vocant, à vinearum fertilitate ſic dicta. Eſt & gemma miſſis nigro rubentibus maculis, quę in aqua trita ſaporem vini facit. Plinius libro 36. cap. 10.

Dionyſides, Poeta tragicus ex Tarſo ciuitate. Strab. li. 14.

Dionyſiodorus, geometra nobilis, in cuius mortui ſepulchro affines reperiſſe dicuntur epiſtolam eius nomine ad ſuperos ſcriptam, peruenìſſe eum à ſepulchro ad infimam terram, eſſéque eò ſtadiorum XLIII. millia. Author Plin. in fine lib. ſecundi.

Dionyſiodorus, tibicen nobilis apud Plin.

Dionyſiopolis, ciuitas in Ponto, Cruni priùs dicta, ab aquarũ defluxu: cùm verò poſtea Dionyſii ſimulachrum è mari ad locum appuliſſet, nomen inde recepit. Plin. Steph.

Dionyſiopolis, vel Dionyſopolis, vrbs Thraciæ. Plin. & Pomp. Mela. lib. 2. quam Crunos antè dictam tradit. Pli. & Stephan. Varna Iouius, & Chaliacra Niger vocat.

Dionyſiopolis, quæ & Nagara Ptolem. Indiæ intra Gangem vrbs. Nerg. dicitur Caſtaldo Nyſſam eſſe, cuius Iuſtinus, Plin. & alii meminere, putat Glareanus.

Dionyſiopolitæ, populi Dionyſiopolim habi-

tantes. Cice.1.ad Q. frat.

Dionyſius, vini inuentor, Iouis ex Semele Thebana filius, quem & Bacchum & Liberum patrem nominamus. Vnde & Dionyſia dicta ſunt feſta in honorem eius inſtituta. Vide Bacchus & N. Comitem mythol.lib.5.c.13.

Dionyſius hic, qui & Bacchus dicitur, vites, & vini vſum, atque cæterarum arborum fructus inueniſſe fertur: cùm nimirùm ipſe orbem cum exercitu perambularet, vitem plantare, & ex racemis vinum torculari, ex quo ipſe Lenæus appellatus eſt, educere monſtrauit. Virg. in Geor. Prætereà, cùm ipſe tempore Moſis in Ægypto degeret, eamque tot ac tantis plagis afflictam cerneret, ac perituram exiſtimaret, Græciam petit, Græcóſque agriculturam, ac vſum vini docuit Comeſt. in c. 10. Exod.

Dionyſius, Siciliæ tyrannus, Iuſtin.ex Trogo.

Dionyſius, è Sicilia Chartaginenſibus pulſis, occupatóque totius inſulæ imperio, copias in Italiam traiecit aduerſus Græcos, qui proxima Italiæ littora tenebant. Itaque Locros priùs expugnat, deinde Crotoniatas aggreditur, qui Locris auxilium tulerant. Is deinde Dionyſius, quem paulo antè non Italia, non Sicilia capiebat, aſſiduis belli certaminibus, à Carthaginenſibus victus, inſidiis ſuorum interficitur. Iuſtinus ex Trogo.

Dionyſius, ſuperioris filius, natu maximus inter fratres, patri, militum fauore, ſucceſſit, qui initio tyrannidis populum ſibi libertate concilians, tria millia captiuorum è vinculis exire permittit. Tributa inſuper populo per triennium remittit, ſublatíſque fratribus ac propinquis, quos metuebat, paulatim in cæteros graſſatur. Itaque ob crudelitatem inuiſus Syracuſanis, bello expugnari cœptus, in arcem ſe recepit. Legatos etiam Syracuſanos de pace, contra ius gentium retinuit. Tandem vi pulſus ex arce profugus clàm Italiam Locros conceſſit, qui ſub eius erant poteſtate. A Locrenſibus verò ignaris quòd exul eſſet, exceptus, ſoliram quoque in eos exercuit ſæuitiam ſex annis, rapinis, ſtupríſque omnia complendo: deinde Locrenſium conſpiratione ciuitate eiectus, in Siciliam rediit, ibi Syracuſas, ſecuris omnibus, poſt longum pacis interuallum per proditionem recepit. Cùmque grauior eſſet, iterata conſpiratione, duce Dione Syracuſano, cùm Corinthiorum auxilio obſideretur, depoſito imperio, arcem Syracuſanis tradidit, atque in exilium Corinthum profectus eſt, ibique ludimagiſtrum agens, pueros in triuiis docebat. Trogus. Erat enim eruditus, vtpote Platonis auditor olim. Interrogatus iam exul, quid ei philoſophia profuiſſet: reſpondit, Vt æquo animo ferrem talem fortunæ mutabilitatem. Regnauit hic annis triginta octo. Plutarchus regiam Dionyſii puluerulentã fuiſſe ait, propter eorũ multitudinem, qui geometricas in puluere figuras deſcribebant. Huius Dionyſii cùm omnes Syracuſani interitum optarent, quædam anus ſola quotidie Deos orabat, vt ipſe diu incolumis ac ſuperſtes eſſet, quod quidem audiens tyrannus admirabatur, & cauſam quærit. Ait illa, Cùm puella eſſem, & grauem tyrannum haberemus, carere eo cupiebam: ac ſucceſſit illi grauior: & cùm illo item carere cupiebam, tertium te importuniorem excipimus: timens ergo deteriorem ſuccedere tibi, caput meum pro tua ſalute deuoueo. Tam facetam mulieris audaciam tyrannus erubuit. Hic Dionyſius accepta tragœdiarum victoria, indéque nimio gaudio perfuſus, expirauit. Plin. lib. 6. cap.53.

Dionyſius, Philoſophus Heracleotes, Zenonis Stoici auditor, qui cùm renum morbo laboraret, cruciaretúrque dolore intolerabili, ſuccumbens dolore clamabat, falſa eſſe quæ è Zenone didicerat. Zeno enim & Stoici omnes hoc habent dogma, dolorem ſcilicet non eſſe malum, ſed indifferens.

Dionyſius dialecticus, è Bithynia commemoratur. Strabo. lib.11.

Dionyſius Corinthus, vt Suidas ſcribit, aliis Afer, ex Byſante ciuitate, temporibus Augusti, ſcripſit Geographiam verſibus hexametris.

Dionyſius Alexandrinus grammaticus, peruenit ad Traiani tempora, cuius Bibliothecæ & epiſtolis præfuit. Suid.

Dionyſius Mileſius hiſtoricus, ſcripſit res Perſicas, & quæ poſt Darium ſecuta ſunt. Suidas. Philoſtrat. hunc ſcripſit, Adriano principi, ob ingenium acceptum fuiſſe, à quo Satrapes factus ſit, adſcriptúſque inter equites.

Dionyſius Halicarnaſſeus, Auguſti temporibus Romanam ſcripſit hiſtoriam. Suidas. Scripſit etiam de characteribus antiquorum oratorum. Præterea de compoſitione orationis, & elocutione, quomodo fiunt genethliaci ſeu natalitii ſermones, Epithalamici vel Nuptiales, Panegyrici ſiue ſolennes vel funebres ἐπικήδειοι λόγοι, quę ſcripta Theodorus Gaza in Latinam orationem conuertit.

Dionyſius, Heracleonis filius, tyrannus, apud Heracleam & Antiochiam regnauit, Strab.l.16.

Dionyſius Areopagita, prǽſul Athenienſis, Pauli diſcipulus, vt ſcribitur in Actis Apoſtolorum: ſolus Paulo concionanti à Philoſophis qui aderant, credidit. Hic cùm eſſet Ægypto, quò ſe diſciplinæ cauſa contulerat, viderétque Eclipſim miracularem, cùm CHRISTVS paſſus eſt, vnà cum Apollophane ſophiſta præceptore ſuo, dixit: *Aut Deus naturæ patitur, aut mundi machina diſſoluitur.* Scripſit (vt quidam exiſtimant, alii recentiores dicunt) ad Timotheum præſulem Epheſi de diuinis nominibus libros XII. de Hierarchia cœleſti, de cœleſtibus ordinibus: præterea alia complura

opera quæ editæ ſunt emendatiſſimè Græcè & Latinè, [illegible] forma typiſq. regiis, apud Fed. Morel. Typogr. Reg.

dionyſius, Corinthiorum præſul ſub Marco & L. Antoninis, doctrina & ſanctitate clarus, ſcripſit epiſtolas quaſdam valde laudatas à B. Hieronymo, vixit anno domini 166.

dionyſius, præſul Alexandrinus: Origenis diſcipulus, cuius operum meminit Hieronymus.

dionyſius Papa, circiter annum à natali Saluatoris ducenteſimum ſexageſimum octauum tam preſbyteris vrbis Romæ, quàm aliarum gentium templa, cœmeteria, ac parochias diuiſit. Præterea epiſcopis diœceſes diſtribuit, mandauitque, vt vnuſquiſque ſuis finibus, limitibúſque contentus eſſet. Platina.

dionyſius Gorgiyenſis, in Gorgiya loco Sami colitur. Steph.

dionyſius, Apoſtolorum diſcipulus, ſextus Viennenſis epiſcopus, vir pius, & eruditiſſimus. Adon. Arch. Vienn.

dionyſius, Hammonis regis Libyæ & Amaltheæ filius. Beroſus.

dionyſius, Phocenſium dux, anno ab vrbe 251.

dionyſius, XXIII. Romanorum Pontifex, annis X. anno ſalutis 267.

dionyſius, conſul, collega Florentii, anno ab vrbe 1182.

dionyſopolis, Indiæ intra Gangem vrbs. Ptol. Et Phrygiæ. Plin. Item in Libya. Steph.

diope, vrbs Arcadiæ. Steph.

diopœnus, nobilis Cretenſis ſculptor. Plin.

diophanes, Mitylenæus rhetor, Gracchi præceptor. Cicero in Bruto.

diophanes, vir Bithynicus, Vticenſem, totum Dionyſium, Pœni Magonis librorum de agricultura interpretem, per multa diffuſum volumina, ſex epitomis circumſcripſit. Columel. & Varro.

diopolis, ciuitas emporienſibus vicina, quam murus diuidit, quoſdam ex Indigetis inquilinos prope ſe habens, qui etſi per ſe ſuam agerent rempublicam, communia tamen habere mœnia cum Græcis tutelæ gratia, voluerunt. Strab lib. 12.

diopolis, Armeniæ minoris vrbs à Pompeio Magno ſic nominata, cùm priùs Cabira vocaretur eàdemque poſtea Auguſtam σεβαστὴν appellauit Strabo. lib. 12.

diores, Dux quem Turnus interemit, Virgilius libro 12.

diorduli, Taprobanæ inſulæ populi. Ptolemæus.

dioryctus, locus eſt Acarnaniç trium ſtadiorum longitudine, vbi Leucadia inſula olim opere accolarum à continenti fuit abſciſſa, eidémque reddita, ventorum flatu congeriem arenæ accumulantium. Plinius libro quarto, ca. primo

Dios hieron, id eſt, Iouis templum, oppidulum Ioniæ, inter Lebedum & Colophonem. Steph.

Dioſcorides Anazarbeus, Medicus, M. Antonii & Cleopatræ familiaris, ſcripſit libros VIII. de Materia Medica.

Dioſcorus, Miræus, grammaticus, præfectus prætorii Leonis imperatoris, ac præceptor filiorum eius. Suid.

Dioſcorum, inſula in finibus Indiæ, è regione Lacinii promontorii. Plin.

dioſcorus Alexandrinus à ſynodo Chalcedonenſi DC. epiſcoporum damnatus anno ſalutis 3.

dióſcorus conſul, collega Eudoxii, anno ab vrbe 1195.

dióſcorus, ſub Decio martyrio apud Alexandriam coronatus, anno ſalutis 251.

dióſcorus, nomen menſis. 3. Mach. 11.

dióſcorum, vicus in Libya, vbi dioſcuri Paridem perſecuti, Helenam rapuerunt. Steph.

dióſcuri, à Græcis dicuntur Caſtor & Pollux, quaſi Iouis filii. Antiquitas credidit, hos ſalutares eſſe nauigantibus, ſi gemini apparerent (apparent autem ignis ſpecie, antennæ aut malo inſidentes) cõtrà triſtes, ſi ſinguli Dioſcuri, apud Græcos (inquit Cicero lib. 3. de Natura Deorum) multis modis nominantur. Primi tres qui appellantur Anaces, Athenis ex rege Ioue antiquiſſimo & Proſerpina nati: Tritopatreus, Ebuleus, Dionyſius. Secũdi Ioue tertio nati ex Leda, Caſtor & Pollux. Tertii, dicuntur à nonnullis Alco, Melampus & Emolus, Atrei filii, qui Pelope natus fuit.

dioſcurias, Italiæ promontorium. Diodor.

dioſcurias, quæ & Sebaſtopolis, Ptolem. & Arriano Colchidis, ad Pontum vrbs quondam Æa dicta, Stephano auctore. Plinio hæ tamen diuerſæ ſunt: habet & Stephan. quoque eodem tractu Æam aliam à Dioſcuriade. Dioſcuriadem Caſtaldus hodie Senatopoli vocat. Ioſephus Barbarus Seuaſtopoli.

dioſcuriades, vel potius Dioſcurias, vrbs in Colchide, nunc deſerta, quondam adeò clara vt nonnulli prodiderint ex ea trecentas nationes quæ diſſimilibus linguis vterentur deſcendiſſe, & poſtea à Romanis centum triginta interpretibus negotia ibi geſta fuiſſe Stephanus. Dioſcurias vna eſt ex Leucis inſulis in Africa, item alia iuxta Pontum, quæ Sebaſtopolis vocatur, & priùs Æa dicebatur. Eſt etiam inſula Dioſcoridis in mari rubro. Steph.

dioſpage, Meſopotamiæ oppidum in campeſtribus ſitum. Plinius libro ſexto, cap. vigeſimo ſexto.

dioſpolis, Ægypti ciuitas, quæ Hecatompylos quandoque dicta fuit. Sunt & aliæ locis aliis hoc nomine in Ægypto quatuor præter hãc puſillæ

puſillæ ciuitates: item in Lydia, in Palæſtina Apud Stephanum etiam Arabię ciuitas eſt, Berythus poſtea vocata quæ terræ motu non ſemel concuſſa eſt. Multa ad eius hiſtoriam traduntur à Steph.

Item, dioſpolis, Bithyniæ vrbs Ptolemæo ad Pontum *Chio* Nigro dicitur. *Port de Haſſio* Thaueto. Vide Berytus, Laodicea & Thebæ.

dioſtecnoſia, fons in Andro inſula, qui quotannis nonis Ianuariis, vini ſapore fluit. Plin.li. 2.cap.103.

Diotima, nomen eſt mulieris philoſophiæ ſectatricis, cuius lectionibus intereſſe non erubeſcebat Socrates, Plato in Sympoſio.

Diotimus, Athenienſis viri nomen, qui cognominabatur Chorias, Cæl.lib.29.cap.1.

diotrephes, vir peſſimus, vt teſtatur Ioannes in tertia ſua epiſtola.

dixippus, nobilis Athleta. Plin.

dioxippus, poëta comicus, cuius fabulas commemorat Suidas.

Dioxippus, miles Alexandri Magni, mira fortitudine prouocatus à Cortago (quem Horratum vocat Curtius) milite item Macedone, claua eũ cæcidit. Ælianus & Curtius lib.8.

Dipæa, vrbs Arcadiæ. Steph.

diphilus, Athenienſis imperator, anno ab vrbe 311.

Diphilus, fuit architectus in perducendis ad finem operibus tardiſſimus: adeò vt locum feceritin prouerbio, Diphilo tardior. Cic.ad Q. fratrem lib.3.

Diphri, vrbs Phœnicum. Steph.

Diphnias, vrbs Theſſaliæ circa Lariſſam vbi aiunt Apollinem primùm eſſe pranſum, cùm ex Tempe purgatum rediit. Steph.

dipœna, Arcadiæ oppidum, Pauſan.

dipœnus è Scyllis, qui marmore ſculpendo primi omnium inclaruerunt. Ii Sicyonem ſe contulere, quæ diu fuit officinarum omnium metallorum patria. Plin.lib.36.cap.4.

Dipolis, Lemnus vocatur: habet enim ſe Hephæſtriam & Myrinam.

dippo, Hiſpaniæ vrbs inter Cordubam & Emeritam. Anton.

dipſa, nomen lænæ quam Ouidius ſuis carminibus inſectatur, quòd puellam ſuam meretricia arte inſtrueret.

dipſon, locus in Arabia, montibus aſper, & aquarum inops. Vnde hoc nomen traxit. Plin.li. 9.cap.29.

dipſum, vel Dipſas, fluuius Ciliciæ, ex Tauro profluens. Lucan. lib.8.

dirades, pars tribus Leontidis, à Derade quondam dicta. Steph.

diradiotes Apollo dictus eſt, à Dira loco vbi vaticinabatur. Dabat ibi mulier oraculum, ſed priùs eam viri concubitu abſtinere oportebat. Singulis autem menſibus agnum noctu immolabat, cuius ſanguinem cùm epotarat, repenti dei numine afflari credebatur. Palæph.li. 1 de deorum cogn. Pauſan.

diræ, quaſi deorum iræ, Acherontis & Noctis filiæ, animorum ſibi malè conſciorum exagitatrices. Seruius in illud Virgilii 12. Æneidos,

Dicuntur geminæ peſtes cognomine Diræ,
Quas & Tartaream Nox intempeſta Megæram
Vno eodémque tulit partu, paribuſque reuinxit
Serpentum ſpiris, &c.

Diras eaſdem facit cum Furiis, & in cœlo quidem Diras vocari ait, in terris Furias & Eumenides, apud inferos autem Stygias canes

Dirbe, locus Scythię, in quo Theos ciuitas eſt, ſi rectè legitur apud Stephanum.

Dircæus, inſignis poeta fuit, qui primus omnium tubam æneam comperiſſe dicitur, ac tubæ modulos dediſſe. Nam cùm Lacedæmonii bellum aduerſus Meſſenios gererent, diúque traherent dubium Martis euentum, reſponſum acceperunt ab Apolline, vt, ſi vellent vincere, Athenienſi vterentur duce, à quibus rogati Athenienſes, in contumeliam ipſis Dircęũ quendam claudum, luſcum, omnique ex parte corporis deformem dederunt. Vſi ſunt eius auxilio Lacedæmonii, quibus ille cantum tubarum monſtrauit, quarũ ſono & clangore territi Meſſenii, fugam fecerunt, adeptíque ſunt ipſi victoriam Lacones. Iuſtin. lib. 3. at in codice Iuſtini ſcriptum legitur, Dirtæus.

dirce, Lyci Thebarum regis vxor, quam ille repudiatã Antiopam vxorem duxerat, quæ cùm Antiopam grauidam eſſe animaduerteret (nam poſt repudium à Ioue compreſſa fuerat) ſuſpicata virum ſuum clàm cum illa conſueſcere, in vincula eam coniecit. Verùm inſtante iam partus tempore, Iouis miſeratione vinculis ſoluta, in Cithæronem montem confugit, vbi Amphionem & Zetum gemellos peperit, qui poſtea Lycum interfecerunt. Dircem verò caudæ indomiti equi alligarunt: quæ diu ita per terram raptata, tandem deorum commiſeratione in ſui nominis fontem conuerſa eſt, non procul à Thebis. Propertius lib.3. Lucan.lib.3. Ab hoc fonte Thebani dicti ſunt Dircæi. Virg. 2. Ecloga.

Amphion Dyrcæus in Actæo Aracyntho.

dirce Babylonia, quę ſua forma tumens, cùm Palladi conuitiaretur, inter lauandũ in piſcem conuerſa eſt. Ouid.lib.4.Meta.

Dirce quam verſam ſquammis velantibus artus
Stagna Palæſtini credunt coluiſſe figura.

dircenna, fons eſt gelidiſſimus in Hiſpania Tarraconenſi, non procul à Bilbili. Mart.lib.1.

Auidam rigens Dircenna placabit ſitim.

dire, promontorium & vrbs eiuſdem nominis iuxta Æthiopiam. Steph.

dire, ciuitas Athenienſium ſocia. Steph.

Dirca, Æthiopiæ ſub Ægypto vrbs in Nili ripa. Plin.

dirini, populi in ſecunda regione Italiæ à Plinio collocati, li.3.ca.11.

diris, mons Mauritaniæ, quem propter altitudinem, cœli columnam vocauerũt. Ex euentu ab Atlante rege in eum mutato, nunc Atlas vocatur.

dirphys, mons Eubœę, vbi Dirphya Iuno colitur. Steph.

dis, Iouis & Neptuni frater, inferorũm Deus quem & Plutonem appellamus: vtroque nomine a diuitiis deducto, quæ ab inferis, hoc eſt, ex intimis terræ viſceribus eruuntur.

dis, qui & Sarnothes dictus fuit, Noæ filius, primus omnium Celticus colonias fundauit.

diſan, filius Seir Horræi, Gen.36. Filius item Anæ filii Sebeon, ibidem. Lat. Trituratio, ſiue pinguedo, vel cinis, aut dens, vel ebur abundans.

diſcera, natio in Cyrene, quã Cornelius Balbus cum pleriſque aliis duxit in triumpho. Plinius lib.5.ca.5.

diſoræ, populi Thraciæ. Steph.

diſta, Ariæ regionis oppidum. Ptol.

dithyrambici poetę a dithyrãbo Baccho dictis, quorum peculiare fuit verbis vti compoſitis, nodoſis, implicitiſque, ſed & tumentibus. Vnde Dithyrambicus intellectus de obſcuro dicitur, nec cuiuis peruio. Dicti ſunt & Amphianactes, quòd frequentiſſimè ita exordirentur, Ἀμφίμοι ἄναξ. Cæl.lib.7.ca.5.

dithyrambus, nomen quo Bacchus vocitatus eſt, quòd iterum ſatus fuerit, ἀπὸ τῶ δὶς εἰς θύραι ἀναβαίνειν, quòd per duas veluti portas in vnam aſcenderet, Bis enim natus creditur ex vtero matris Semele & femore Iouis vel Bacchus dictus eſt Dityrambus, quaſi Lithyrambus, vt eſt apud Pindarum, quòd Iuppiter illum aſſuiſſet femori, ac mox eo in lucem prodituro inclamaſſet, λῦθι ῥάμμα, λῦθι ῥάμμα i. ſolue ſuturam. Lactantius.

Dithyrambus, vir Thebanus, à quo creditur genus illud verſuum fuiſſe cognominatum, in honorem Bacchi factum. Horat.lib.4. Carm.

ditiones, Dalmatiæ populi. Plin.

dittani, populi Hiſpaniæ, ab Auſtro Celtiberis proximi. Strabo.lib.3.

diua, Albionis inſulæ fluuius. Ptolem.

diudurum, vrbs xv. M. paſ. à Lutetia diſtans Anton.

diuio, vrbs celeberrima, & metropolis Burgundiæ Ducatus, quaſi Diuiopolis, i. diuorum, ſeu deorum ciuitas. Hanc olim Hedui, ſeu Sequani populi occupabant: vulgò Dijon. Munſt. lib.1. Coſm.

diuitiaticus, Heduus, hoſpes & laudator Ciceronis & Cottæ, naturæ rationem ſibi notam eſſe profitebatur, & partim auguriis, partim coniectura quæ eſſent futura dicebat. Meminit Cic. 1 de Diuinat.

Diuodurum, vrbs quondam Auſtraſiæ, modò Lotharingiæ metropolis, alio nomine Metis vulgo, *Mets en Lorraine*. Ptol.lib.2 cap.9 tab.3. Eutrop. Aliis Theonis villam vulgo *Theonville* eſſe putant.

diur, Mauritanię Tingitanæ fluuius. Ptolemæus.

dius, xxvii. Hieruſalem epiſcopus anno ſalutis 205.

dizerus, vrbs Illyriæ dicta, nimirum ἀπὸ τῶ δίζεσθαι τὴν μήδειαν, quòd illic quæſita ſit Medea. Steph.

dizoatra Armeniæ minoris oppidum. Ptolemæus.

D O

Doanes, Indiæ fluuius extra Gangem. Ptol.

doanæ, populi, ibidem.

doberæ, Thraciæ populi. Herodot.

dodabyca, Illyrici vrbs munitiſſima. Laonic.

dóberus, vrbs Pæoniæ. Steph.

dochi, Æthiopiæ ſub Ægypto populi. Plinius.

doeimeum, vrbs Phrygiæ. Steph.

dociraua, Daciæ ciuitas. Ptolem.

dorcea, Liburniæ vrbs, Ptolemæo, hodie Antibaris, hujus incolæ dicti ſunt Docleatæ, quorum meminit Plinius libro tertio, cap. vigeſimo ſecundo.

donan, i. dilectio aut mammilla eius, vel patruus eius, nomen viri. 2. Paral. 10

dodanim, i. Dilecti vel patruelis ſomnus, aut mammilla dormientis, filius Iauan. Geneſ.10 à quo Rhodii.

dodôna, ciuitas Chaoniæ regionis Epiri, iuxta quam propinquum erat nemus Iouis ſacrum quernеum totum, vbi Iouis Dodonei templum fuiſſe dicitur, & in eo oraculum omnium quæ apud Græcos fuerunt, vetuſtiſſimum. In quo duas columbas conſulentibus reſponſa dediſſe quidam fabulantur, quarum altera Delphos, altera verò in Ammonis Iouis templum volauit. Alij arbores ipſas vocales fuiſſe volunt, & conſulentibus oracula edere ſolitas. Hinc Dodonæus Iupiter, qui in Dodonæo nemore colebatur. Item Dodonæum æs, tintinnabuli quoddam genus, die noctúque continuò crepitans: vnde & ad homines iuſto loquaciores prouerbiali metaphora transferri ſolet. Auſonius. Vide Epirus.

Nec Dodonæi ceſſat tinnitus aheni.

Dictam autem volunt Dodoniã à Nympha quadam marina eius nominis: aut, vt aliis placet, à Dodone quodam Iouis & Europæ filio. Steph. vel potius à Dodanim, filio Iauan, quorum poſteri ſuis ſuperſtitionibus veri Dei cultum à Noa ſincerè traditum fœdarunt.

Dôdone, Iouis & Europæ filia, quæ Dodon dicitur.

dodone, locus quē Deucalion ex oraculo condidit, collectis his qui ſuperfuerant diluuio, Dodonémque appellauit ab Oceani filia Dodone. Vnde Dodonius, nia, nium.

Dodona item fons eſt, qui cùm ſit gelidus, immerſas faces extinguit: ſi extinctæ admoueātur, accendit. Idem meridie ſemper deficit: qua de cauſa Anapauomenon eum vocant: mox increſcens ad medium noctis exuberat, ab eo ſenſim deficit. Plin. lib. 2.

Dodonides, Nymphæ fuerūt (vt Pherecides ait) Liberi patris nutrices, ita dictæ à Dodona Epiri ciuitate. Hæ & Atlantides vocantur, quarum nomina ſunt, Ambroſia, Eudora, Paſithoe, Coronis, Plexaura, Pitho, Tythe.

dœantes, campus & vrbs Phrygiæ. Acimonem enim & Dœantem fratres fuiſſe aiunt, à quibus Dœantium & Acmonium nemora dicta ſunt. Steph.

doge, i. ſolicitus, ſiue piſcator, vnus ex paſtoribus Saul. 1. Reg. 21.

doii, Arabiæ felicis gens, in Panchæa inſula. Diodor.

dolabella, cognomen ciuis Romani.

doraſes, Vmbriæ populi, qui Salentini cognominantur. Plin.

dolba, vrbs Adiabenæ. Steph.

dolicę inſulæ Arabiæ felicis, in Indico mari. Plin.

doliche, Ptol. Pelaſgiotarum in Macedonia oppidū. Alchria hodiè Villanouan. ſed Techala Mercatori dicitur: hanc Dolicheno cum Pithio & Azoro, tria in orbem ſita oppida Ptole. Plin. lib 42. Tripolim vocari ſcribit.

doliche, inſula, quæ priùs Icaros dicebatur, nonnulli nomen mari inditum eſſe perhibent ex hoc nomine, & non ex Icaro Dædali filio. Stephan.

dolichéne, vrbs Comagenæ. Steph.

dolichiſte, inſula è regione Chimeræ Lycii montis. Plin. lib. 5. cap. 31.

doliónes, incolæ Cyzici, aliàs Dolici, vel Dolionii. Steph.

doliénus, x. Hieroſolymorum epiſcopus, anno ſalutis 174.

Doliolum, vrbis Romæ tumulus in regione Auentina. P. Victor.

doliona regio, circa Cizicum, Meletpolim verſus, à qua Doliones populi dicti. Strabo libr. 12. & 14.

dolomena, Aſſyriæ regio. Strab. lib. 16.

dolon, Eumedis fil. vir Troianus, egregia pedū pernicitate præditus, qui cùm in caſtra Græcorū ſpeculator miſſus eſſet, à Diomede & Vlyſſe deprehenſus, conſilia Troianorum ſpe conſeruandæ vitæ illis aperuit: quem tamen vt proditorem falſa ſpe deluſum occiderunt. Ex Hom. Ili. x. vbi Δολωνοφονία. Virg. lib. 2. Æneid.

Dolonci. populi Thraciæ à dolonico fratre Bythini. Steph.

dólopes, populi Theſſaliæ, in extremis finibus Phthiotidis, quibus Peleus (cuius imperio parebant) Troiani belli tempore Phœnicem præpoſuit, vt ex Homeri ſententia refert Strabo libro 9. Hinc Dolopeius. Val. Flaccus. 2. Argonaut.

---vidiſſe putant Dolopeia buſta.

Plin. Ætoliæ adnumerat Dolopes. Steph. Theſſaliæ proximos facit à Dolope quodam dictos, & regionem Dolopiam vel Dolopeidam vocari ſcribit.

dolus, author Mendeſi. Columella.

domacia, Theſſaliæ vrbs Laonic.

Domada, oppidum Hemnatarum, Arabiæ populorum, cuius meminit Plin. lib. 6 c. 18.

domana, Armeniæ minoris vrbs, Anton & Arabiæ felicis, Ptol.

Domanetica, Ponticæ prouinciæ regio ſatis ferax, per quam Amnias flumen illabitur. Strabo lib. 12.

domazanes, Arabiæ populi, Plin. in deſcriptione ſinus maris Rubri Troglodytici, &c. libro 6. cap. 29.

dometiopolis, Iſauriæ vrbs Steph.

Domiduca, Iuno dicta eſt, quia veteri ritu ſponſas ad ſponſos ducere prima nocte conſueuerant, nuptiis autem Iuno præeſſe credebatur.

Dominica, vxor Valentis imperatoris, quæ Gotthos ad euertendam Conſtantin, irruentes pacauit.

Dominicus Malateſta, Italus vir clarus, nullis liberis relictis obiit.

Dominicus, Maurocenus, Venetorum dux, Polam, Rubinum, Parentinum, Hemoniam & Humagum reip. ſubiecit, anno ſalutis 1149.

Dominicus Mickael, Venetorum dux, claſſe inſtructa in Aſiam nauigauit, ad Iopem Barbaros fudit, fugauit, multos cepit, Tyrum occupauit. Quam victoriam Emanuel, Gręcorum imperator, ægrè tulit, claſſem Venetam reuocauit. Indignatus Dominicus, redeundo, Rhodum & Chium inſulas ſpoliauit. Samum quoque Mytilenas & Andrum, Spalatum & Traguriā vrbes Vngarorum vi cepit. Blond. lib 5. decad. 2.

Domitii plures fuerunt apud Romanos: Cn. Domitius, L. Domitius Nero, Domitius Ænobarbus. Plin. Liu. & Plutarch.

domitianus, grammatici nomen apud Romanos, ita dictus, quòd eſſet intractabilis & valdè moroſus.

Domitian. Imperator, Trāquillo authore, Flauium Clementē patruelē ſuum (cuius filios etiā paruulos ſucceſſores palàm deſtinauerat interfecit: diſcipulū Pātomimi puberē occidit, nullā aliā ob cauſam quā quòd magiſtro forma ſimilis eſſet. Metiū Pompoſianuū, quòd habere imperatoriā geneſim ferebatur, & alias quaſdā ob cauſas leuiculas necauit. Philo. Chriſtianos crudeliter paſſim eſt perſecutus, ac Dauidis cōſan-

guineos:& in exilium D. Ioan. Euangel. pepulit: ac Deus Dominus vocari voluit.

domitius Vlpianus, Iuriſperitus, Alexandriâ conſiliis, anno ab vrbe 976.

domitius Maſus poeta, ſcriptor Epigrammatum. Idem compoſuit bellum Herculis contra Amazones.

Domitius Nero, imperator Romanus. Vide Nero.

domitius Apher, Nemauſenſis, Clarus Orator Neronis temporibus, qui ex cibi copia in quadam cœna, mox ſpiritum effudit.

domitii ciuitas, in Iſauria eſt, Steph.

dommim, i. ſanguinei, aut ſilentes: vel ſimiles, vel Syriacè, pecuniæ regio.1.Reg.7.

Dominus, Philoſophus apud Cæl. lib.14.c.2.

domnus, Demetriani epiſcopi filius, damnato, eiecto, & excommunicato Paulo Samoſateno, Antioch. eccleſiæ præfectus eſt. Euſeb. lib. 7. cap.26.

don, fluuius, à quo Dodonam aliqui dictam putant. Steph.

donaceſa, Phthiotidis mons, Plin.

donátus, grammaticus doctiſ. D. Hieronymi præceptor.

Donatus, epiſcopus in Berœa, multa edidit miracula, inter quæ iſtud quod ſequitur huiuſmodi fuit. Draco enim circa pontem in via publica iacēs, cibum habebat oues, capras, equos, boues: & homines abripiens, deuorabat. Ad quā beſtiam Donatus, ſine gladio, ſine aliquo iaculo, veniens, cùm illa leuaſſet caput, quaſi voratura virum, tunc ille vexillum crucis ante faciem eius, digito deſignans in aere, in os eius expuit. Beſtia verò ſputum mox ore ſuo ſuſcipiens, expirauit, quam octo paria boum in vicinum campum traxerūt: vbi igne miſſo combuſta eſt, ne aerem fœt ore corrumperet. Euſeb. li 9. cap.46. hiſt. eccleſ.

donatus hæreticus, natione Afer, qui dicebat Filium eſſe minorem Patre, & Spiritum ſanctum Filio.

donéttini, gens Moloſſiæ. Steph.

donus, Moloſſidis fluuius. Steph.

donus, LXVI. Romanorum epiſcopus, anno ſalutis 334.

donus, II. Romanorum Pontifex XXXIIII anno ſalutis 634

donúſia, inſula parua Rhodi, in quā Dionyſius Ariadnem ex Naxo tranſtulit, cùm Minos pater eam perſequeretur. Vnde corruptum vocabulum videtur pro Dionyſia. Steph.

donuſſa, Achaiæ caſtellum inter Aegiram & Pallenem, Pauſan.

donyſa, inſula in mari Ægæo, vna ex Cycladibus, in qua viride marmor naſcitur. Virg. lib. 3. Æneid.

Baccatamq; iugis Naxon, viridemque Donyſam. Vide Dionyſia.

dor, i. generatio vel habitatio, ciuitas maritima in tribu Manaſſe, Ioſ.11. & 17. Iudic.1. Paralipom. 7. 1. Machabæorum decimo quinto. Quidam falsò Stratonis Cæſaream appellatam exiſtimant.

dota, inſula in ſinu Perſico. Steph. Phœniciæ item maritimæ ciuitas. Ptol.

dora, Fons inclytus Arabiæ, non procul à Daulote alio quoque fonte, Plin. lib.6. cap.28.

doracte, inſula in ſinu Perſico, cui Mazena quidā præfuit, à quo Mithropaſtes Satrapa Darium fugiens, hoſpitio acceptus eſt, nauigationis ducem poſtea ſeſe illi præbens, quò in patriam, quod quærebat, remearet. Strab. lib.16.

dorana, Galatiæ vrbs. Anton.

dorath, Mauritaniæ Tingitanæ oppidum. Ptolem.

dorcádes, inſulæ. Plin.

dorcas, i. caprea, vel damula: nomen mulieris quæ & Tabitha Syriacè dicebatur, à D. Petro Apoſtolo à mortuis excitata, in Iope ciuitate. Act.9.

dorceus, cei, ab Ouidio 3. Metamorph. numeratur inter canes Actæonis.

dorda, id eſt, habitaculum ſcientiæ vel generatio ſcientiæ, filius Maol. 3. Reg. 4.

dores, Herod. lib.1. populi in Aſia, quos Crœſus ſubegit.

dores, populi Doricæ, iuxta Ætoliam.

doria, & Dorica, nomina patris Achaiæ, quæ propinqua eſt Athenis dicente Platone libro 3. Legum. Dori pro Achiuis, mutato nomine appellati, propter Doricum, à quo exules reſtituti fuerunt. Seruius verò ſecundo Æneidos, Dorica (inquit) à Doro Neptuni filio dicitur.

dorias, Indiæ extra Gangem fluuius. Ptol.

dorienſes, Cretæ inſulæ, & Cyrenaicæ regionis populi, Homer. Callimach.

dorieum, Phrygiæ ciuitas. Steph.

dorion, oppidum Peloponneſi, in tractu Meſſeniaco, iuxta quod Thamyras citharœdus Muſas ad cantus certamen prouocauit. Pli. li.4.c.5.

doris, Nympha maris, Oceani & Thetyos filia, quæ Nereo fratri nupta immēſam vim marinarum Nympharum peperit, quæ è nomine patris, Nereides appellatæ ſunt. Ponitur nonnunquam pro ipſo mari. Virg. in Gallo.

Sic tibi cùm fluctus ſubterlabere Sicanos,
Doris amara ſuam non intermiſceat vndam.

doris, Græciæ regio, iuxta ſinum Maleacum, à tergo habens Oetam montem: ita dicta à Doro Neptuni & Alopes filio, ex qua regione qui originem traxerunt, quacunque terrarum in parte concederint, Dores appellati ſunt. Hinc Doricus, ca, cum, quod pro Græcanico poëtæ nonnunquam vſurpant. Virg. 2. Æneid.

- - iuuat ire & Dorica caſtra,
Deſertoſque videre locos.

doris, vrbs Doricæ regionis.

doriſci, gens circa fontes Indi fluminis. Plin.

dorii, & Dorienſes, ſiue Dories, populi ſic di-

ctia regione Doride, iuxta Maliacū ſinū, cuius à tergo mons eſt Oeta. Sunt & eiuſdem nominis populi in Aſia, Curibus vicini, ad Carpathium mare, è ſuperioribus oriundi, quorum frequens eſt mentio apud Herodot.lib.1.

doriſcus, vrbs littoralis Thraciæ, ferè ex oppoſito ad Samothraciam, à Dori Nympha nominatur. Iuxta hanc Herod. cāpus eſt magnus eiuſdem nominis, per quem Hebræus amnis defluit. Plin. Doriſcus (inquit) cxx. mille hominum capax: ita Xerxes ibi denumerauit exercitū. Fuit igitur tabulato cuipiam adſimilis, quo conferto, quantum militum eſſet, dignoſci potuit. Alia enim ratio tantā multitudinem numerandi non ſuppetebat. Id pluribus lib.7. Herod.

doriſtus, v. Lacedæmoniorum rex.

dorium, in Peloponneſo, Eubœa, & Thracia oppidum. Strabo Meſſeniæ vrbs. Pauſan.& mōs circa Cnidum. Pylii etiam oppidum, Heſych.

dorius, Luſitaniæ fluuius, ad quem ſ ortus eſt ciuitas. Ptolem.

dorius, Indiæ fluuius extra Gangem. Ptol.

dorobiza, Illyrij fluuius & vrbs. Laonic.

dorocóttorus, vrbs Galatarum Aquilonariū, Steph.

doron, Ciciliæ vrbs. Plin.

doros, Phœniciæ & Cariæ vrbs. Steph.

dorothea, puella Alexandrina, nobili orta familia, ingentibus diuitiis, & propinquis nobilibus pollens: ſed in ea ingenii atque induſtriæ bonorum, cæterarúmque honeſtarum artium ſtudia magis, quàm hæc vigebant: formæ verò, ac decoris gloria tanta ei fuit, vt mirum ac ſpeciale in ea Dei figmentum crederetur. Sed illa, quæ religione animi, & honeſtate vitæ pulchrior quàm vultu corporis eſſe ſtuderet: æquiſſimo mentis iudicio, quod pulchrum ac decorū inter homines videbatur, id potiùs Deo conſecrare, quàm vſui humano ſtatuit indulgere, vt virgo Deo ſacra perſiſteret. At tyrannus ad contemerandam virginem ac polluendam eius caſtitatem animum intendit. Comperto verò quòd Chriſtiana eſſet, quæ ſecundùm ſua edicta pœnæ magis, quàm libidini ſubiicienda videretur, in ambiguo poſitus, æſtuare cœpit, & in quam ſe partem verteret, ignorare. Sed vbi dubios animos libido, quæ ei latiùs dominabatur, obtinuit, & expectātem virginem pro martyrio ad ſupplicium rapi, per occultos nuntios de ſtupro interpellauit: illa æquè nefas ſibi eſſe reſpondit templum ſui corporis, quod ſemel Deo conſecrauerat, idolorum cultu, ac libidinis contagione polluere. Proinde ſe quidem ad mortem paratam eſſe. Ad quæ reſponſa tyrannus libidine accenſus, cùm acriùs incaleſceret, & niſi verbis acquieuiſſet, vt agere decreuerat, omnibus virgo pudiciſſima facultatibus ſuis, domóque, ac familia derelicta, noctu clàm, cum paucis fideliſſimis famulis, & cum amiciſſima comite caſtitate diſceſſit, atque illuſum tyrannum reliquit. Euſeb. libro octauo, cap.17. hiſt. Eccleſ.

dorotheus, Armeniæ prætor, anno ſalutis 29.

dorricum, Ptol. lib.3. ca.7. Myſiæ ſuperioris ciuitas iuxta Danubium amnem.

dortium, nomen fœminæ, diminutionis ſeu adulationis cauſa ſic prolatum, quaſi dulce & amabile nomen.

dorſenus Fabius, Poeta comicus, cuius teſtimonio & verſibus vtitur Pli.li.14 cap.13.

dorus, filius Epaphi, filium habuit Pygmæū, à quo Pygmæi dicti. Steph.

dorus, Neptuni filius, regnauit in parte Græciæ à quo Dori dicti. Seruius apud Vir.Æn.2.

dorus, vrbs Phœniciæ, incolæ, Doritæ, à Pauſania Dorienſes vocantur. Eſt etiam Cariæ vrbs, Steph.

dory, oppidum Ponti.

doryclus, filius Priami nothus, ab Aiace in bello Troiano interfectus. Hom.li.11. Iliad.

Doryclus, frater Phinei regis Thraciæ. Virg. lib.5.Æneid.

Fit Beroe Iſmarii coniux longæua Dorycli.

Et paulò pòſt,

Non hæc Rhœteia matres,

Eſt Dorycli coniux &c.

doryclus, primus Cæſti victor in Olympiis. Cæl. Dorylæum. Ptol.lib.5. cap.2. magna Phrygiæ ciuitas. Plin. lib.5. cap. 29. Dorylaum vocat, iuxta quam oritur Hermus amnis, apud Steph. δορυλάειον & δορύλαιον nominatur.

dorycteta, Aſiæ minoris regio ad Ægeum pelagus. Diodor.

doryclas, nomen Naſamonis cuiuſdam potētiſſimi, vnus ex iis, qui Perſeo in aula Cephei vim inferre conati ab illo ſunt interfecti, Ouid. 5. Metam.

Et Naſamoniaci Dorylas ditiſſimus agri,
Diues agri Dorylas: quo non poſſederat alter
Latius, aut totidem tollebat farris aceruos.

dórylas, Centaurus. Ouid.12. Metamorph.

dorylaus, fluuius in Phrygia.

dorylæum, Ptolemæo ca.2.li.5.magna Phrygiæ ciuitas. Plin.lib. 5. cap.29. Dorylum vocat, quam oritur Hermus amnis.

dorylaus, rei militaris peritiſſimus, magna familiaritate Mithridati Euergetæ deuinctus, Strab.lib.10.

Dorylius, legatus Deiotari Regis ad Cæſarem.

dorylæum, Phrygiæ oppidum, non procul ab Hermi auriferi fluminis fonte. Steph. Plinius.

Doſa, Aſſyriæ vrbs Ptolem.

doſa, Indiæ intra Gangem oppidum. Ptolem.

doſareni Arabiæ felicis gens. Ptol.

doſaran, Indiæ intra Gangem fluuius. Ptol.

doſci, Aſiæ ad pontum Euxinū populi. Strab.

doſo, cognomen populare Antigoni Demetrii nepotis, inde tractum, quòd benignè omnibus promitteret, nec promiſſa præſtaret: ille

enim quiduis potentibus reſpondere ſolebat, δώσω, id eſt, Dabo, vnde natum prouerbium, Doſones.

doſitheus, nomen ducis, 2. Mach. 12.

dothaim, ſiue Dothan, i ritus, aut lex, locus in Iudæa, vbi Ioſeph reperit fratres ſuos pecora paſcentes. Gen c. 37. qui etiam temporibus Hieronymi ſupererat in duodecimo à Sebaſte miliario contra aquilonis plagam. 4. Reg. 6.

dótium, vrbs Theſſaliæ, in quam Gnidii migrarunt, quorum r gio Gnidia vocatur, à Dotia Elari filia ſic dicta, vel à Dotide vel Doto. Stephan,

douerina, Cadurcorum in Gallia vrbs. Prol. C.*hors*, Vineto. *Donne* pagus, Lipſio in Amphitheatro.

D R

drabéſcus, Thraciæ regiuncula. Steph.

dracæ, Aſiæ populi circa Caucaſum, Trogus.

drachiæ, Ariæ gens. Ptol.

draconus, Auſonio fluuius eſt, in Moſeliam erumpens, hodie D*raun*, Drahonus legit Scaliger.

draco, antiquiſſimus Athenienſium legislator ante Solonem, cuius leges Solon ipſe prærerquàm quæ de cæde erant conſtitutæ, abrogandas curauit, propter ſeueritatem. Nam vna omnibus pœna conſtituta erat, vt etiam qui deſidiæ damnati eſſent, aut qui olera ſurripuiſſent capite plecterentur. Ob quam cauſam Demades dicere ſolebat, Draconē non atramento, ſed ſanguine leges ſcripſiſſe. Gel. li. 52. cap. 18. Cuius rei cauſam cùm ab eo quidem quæſiſſet reſpondiſſe fertur, paruas quidem ſe culpas ea pœna dignas exiſtimaſſe: magnis verò quam maiorem conſtitueret, non habuiſſe Plutarch.

draco, homo quidem ſceleratiſſimus. Vide Pythia.

draco, Aſiæ minoris mons, in Tmolo deſinēs. Plin.

dracon, fluuius ad radices Veſuuij montis Procop.

draconigena, à poetis dicebatur vrbs Bœotiæ, à Cadmo, cum quinque viris ex Dracone ab ipſo interfecto natis, conſtructo. Dicitur & Thebæ.

draconis, inſula in Libya. Step.

draconum, mons & ciuitas in Icari inſula. Steph.

dracuntius, Africæ Propriæ adiacens inſula. Dracuntus Srephano eſt, Chelbi Nigro dicitur.

dracus Achæorum dux, à L. Mumio Romanorum duce victus, Liu. lib. 52.

dragimus, vrbs Cretæ. Steph.

dragogī, Aſię populi, quos Arrian. li. 3. de geſt. Alexandri cum Drangis numerat.

drances, vnus ex Latini regis proceribus, eloquens quidem, ſed imbellis, Turno Rutulorum regi infenſiſſimus Virgil. lib. 11.

drangæ, populi Perſici, vnde fœmininā Draugeis, & regio Drangiana. Steph.

drangiana, prouincia in Aſia maiore, quam Ptol. ab occaſu & ſeptentrione Aria & Bagoa monte terminari ait, ab oriente Arachoſia.

danſi, Thraciæ populi. Herod. lib. 5. ad natalē puerorum ſedētes plorant, & quaſcunq; neceſſe ſit illi, qui vitam ingreſſus eſt, perpeti humanas calamitates, recenſent: Fato functos magna lætitia ſepeliunt. Plato in Axiocho.

dranus. Vide Darus.

drapſaca, Bactrianæ aut Viciniæ vrbs, apud Arrian. 3. lib. Alex.

Draſoca, Paropaniſi & Indiæ intra Gangem oppidum. Ptol.

dratygena, Aſiæ regio. Polyb.

drauca, Cretæ ciuitas. Iſac. in Lycophr.

draudacum, Caſtellum Preneſtinæ regionis. Liuius.

drauus, Pannoniæ fluuius, quem Danubius excipit Darus Prol. D a, vulgò, vt teſtatur Lazius.

draxum, Heſych Sicilię locus ſacer, vbi agricolæ dona offerebant.

drecanum, locus Coæ inſulæ, verſus Occidentem, & pagus. Strab.

drepan, vrbs Lyciæ. Et Drepana, in plurali numero, vrbs Siciliæ. Steph.

drepan, ſeu Drepanum, promontoriū & vrbs Siciliæ, trans Lilybæ promontoriū, non procul ab Eryce monte: ita dicta, quòd δρεπανοειδὴς ſit, hoc eſt, in modium falcis incuruata, vel ab eo quòd Saturnus, amputatis virilibus paternis, illuc falcem proiecit. Ouid. li. 3. Faſt.

Quique locus curuæ nomina falcis habet.

drépane, in Phæacia. Eſt etiam Drepane in Bithynia iuxta Aſtacenum ſinum. item mons Æthiopiæ Bithyni ſic dictam aiunt à falce Saturni: Steph.

drepane, olim vocata eſt Scheria.

drépanum, Cyrenaicę regionis in Africa promōtorium ad Syrtim maiorem. Ptol. Item promontorium Ægypti ad ſinum Arabicum, & Siciliæ & Icariæ. Straboni, & Cypri inſula & Cretæ inſulæ. Quæ varia apud recentiores Geographos nomina ſortita ſunt.

drepanum, Bithyniæ ſeu Libyæ vrbs ad Nicomediæ ſinum, vt eam deſcribit Niceph. Caliſtus, qui eam à Conſtantino Magno Imp. Helenopolim cognominatam ſcribit.

dreſpa, Ptol. Sogdianæ regionis metropolis: Panda Plinii eſt, Daraſpa Strabonis eſſe vult: Villanouanus à Strabone tamen hæc Bactrianæ attribuitur.

dreſd, Miſniæ in ſuperiori Saxonia oppidum ſitu aſpectúq; amœniſſimum, valido murorum circuitu, foſſis, propugnaculis probè munitum, publicorum priuatorúmque ædificiorum nitore, cum præcipuis Miſniæ vrbibus decertat. Ab

Albi fluuio irrigatur, cuius margines pons, ſtupenda ob longitudinem ſerie, ex ſaxo duriſſimo fornicatus, coniungit, habens in citeriore latere Dreſam antiquam, frequenti habitatione celebrem. Duces Electores Saxoniæ hic ſedem & Armamētarium poſuerunt. Vulgò *Dreſden.*

dréſia, vrbs Phrygiæ. Steph.

drillæ, Xenophonti & Arriano in Periplo, Ponti Euxini, ſunt populi ad pontum Euxinum finitimi Colchidi regioni: ſed Stukio Sanni videntur.

dricca, Scythiæ fluuius. Iornand.

drion, Ptol. li. 2. ca 17. Dalmatiæ fluuius, qui à Scardo monte profluit, iuxta medium ſuperioris Myſiæ, aliàs Drylon.

drilophilitæ, Indiæ intra Gangem populi. Ptol.

drimça, Græciæ regio iuxta Parnaſſum montem, Plinio Daulis appellata: in ea Daulis vrbs eſt apud Ptol.

drimati, populi Arabiæ fœlicis. Plin.

drinius, Dalmatiæ fluuius Plin.

drios, Arcadiæ mons. Diodor.

drobeta, Daciæ Ripenſis vrbs, li. Notit.

drilonius, vrbs magna vltima Celticarum. Steph.

drogo, Apuliæ comes.

drometus, paraſitus quidam, à quo cùm quęſitum eſſet, an apud Chalcidem lautum pararetur conuiuium: reſpondit, iucundius ſibi videri Chalcidenſis pœnæ præmium oſtreorum numero & varietate.

dromiſcos, Inſula Mileto nunc iuncta. Pli. li. 2. cap. 89.

dromchetis, Getarum rex, qui Lyſimachum hoſtem, bello captum mira clementia illæſum dimiſit.

dromos, Achillis inſula, quia illuc vſque Iphigeniam à Diana raptam, ne immolaretur, eſt amanter ſequutus. Cæl. l. 14 cap. 4.

Drongilium, regiuncula Theſſalia. Steph.

dropici, Perſici populi Herodot.

Droſace, Serica vrbs. Ptol.

droſica, Thraciæ præfectura. Ptol.

drentia, fluuius, qui Rhodanum ingreditur. Vide Iſara. Vulgò *La Durance.*

Drugéri, Thraciæ populi, Hebrum accolentes, vt vult Plin. lib. 4. cap. 11.

Druidæ ſiue Druides, aut vt alii ſcribunt, Dryidæ, Magi ſeu ſacerdotes fuerunt Gallorum, maximo apud eos in honore habiti: ita dicti, quòd in ſyluis inter arbores degerent. δρῦς enim, quamuis peculiariter quercum ſignificet, olim tamen pro quauis arbore accipiebatur. Hi ſolebant ſacrificia publica & priuata procurare, religiones interpretari, adoleſcentes diſciplinis inſtituere, rerum naturalium cauſas ſcrutari: de cæde, de finibus, exteriſque controuerſiis cognoſcere; ſi quis decreto non ſtetiſſet, eidem ſacrificiis, hominum ſermone & congreſſu interdicere. Cæſ. Comment. libro 6. Immortales animas, & mundum non genitū aſſerebant: in primis autē hoc nitebantur perſuadere, non interire animas, ſed ab aliis poſt mortem tranſire ad alios: atque hoc maximē homines ad virtutem excitari putabant, metu mortis neglecto. Hanc religionem (inquit Suetonius) ſub Auguſto interdictam, Claudius imperator quintus penitus aboleuit. De his etiam. Cic. lib. 1. de diuinat.

Druinna, Fluuius ex Alpibus erūpens, qui tribus à Valentia leucis Rhodanum ingreditur, & hodie *Drenia* vocatur, vt Scaliger ſcribit.

druphegis, Daciæ vrbs. Ptolem.

Druſias, Iudææ vrbs. Ptol.

Druſilla, vxor Felicis præſidis Iudææ. Act. 14. Sic etiam dicta eſt Leuia vxor Auguſti.

Druſillanus, nomine Rotundus, ſeruus Claudii Imperatoris, diſpenſatórque Hiſpaniæ citerioris. Plin. lib. 33 cap. 11.

druſipara, Thraciæ vrbs, Ptolem.

druſomagus, Ptol. vrbs. Rhœtiæ, hodie Campidonæ: alii *Kemptem*, alii *Memmingen* eſſe hodie dicunt.

druſus, vir Romanus, genere & eloquentia magnus: ſed ambitioſus & ſuperbus, Catonis auus. Cic lib. 4. de Fin. Interfectus is eſt domi ſuæ, Cic. pro Milone.

M. Liuius druſus, cognomento Salinator, vnà cum Cl. Nerone, collega ſuo in conſulatu Aſdrubalem vicit. Virg. libro ſexto Æneid.

druſus, Liuiæ Auguſtæ filius, in Germania periit: de cuius morte extat Ouidii carmen cōſolatorium ad Liuiam matrem.

Iul. druſus Publicola. haud immeritò claruit. quòd domus eius pluribus partibus vicinis cōſpicua cùm pateret, & quinque eam talentorum omnino ſumptu faber quidam euertēdam atque commodiùs dirigendam ſuſcipere vellet. Decem (inquit) dabo, ſi totam ita expones conſpicuam, vt vniuerſi ciues, nedum vicini, perſpicere queant, qua domi meæ ratione viuatur: nēpe vir erat modeſtus, ac frugi, nec ei fortè eiuſmodi domus perſpicuitate opus erat, qui virtutis egregiæ ſpecimē & præclaræ vitæ documēta erudititiſſima quotidie foris dabat, Plutarch.

druzon, Phrygiæ maioris oppidum, Ptolem.

dryades, Nymphæ ſyluarum præſides, ita dictæ a Græco nomine δρῦς. Virg. 1. Georg.

Ferte ſimul Faunique pedem. Dryadeſq; puellæ.

dryana, vrbs Ciliciæ à dryeno condita, Chryſopolis poſtea nominata Steph.

dryantides, dictus Lycurgus, Thraciæ rex.

dryantis, filius, qui cùm vites excindere vellet, ne Baccho in poſterum libaretur, tibias ſibi ſuccidit. Ouidius in Ibin,

Vtq; Dryantiadæ Rhodophia regna tenenti, &c.

dryas, filius Hippolochi & pater Lycurgi, qui in bello Thebano Eteoclis partes ſequutus, ca-

in pugna Parthenopæum lethali ictu vulneraſſet, à Diana ſagittis occiſus eſt. Statius li. 8. Thebaid.

dryas, Fauni filia aſpectũ virorum vſque adeò exoſa, vt in publicum prodire nuſquam viſa ſit. Quo factum eſt, vt ſit vetitum, ne eius ſacris intereſſent mares. Author Plutar.

drybactæ, Sogdianæ gens. Ptolem.

dryitæ, Mauritaniæ Cæſarienſis populi. Ptolemæus.

dryle, vicus non procul à Pontica Trapezonte. Steph.

drylon, vide Drilon.

dryme, vrbs Libyæ. Steph.

drymæa vrbs Phocidis. Steph.

drymodus, priùs dicebatur, quæ nunc Arcadia, ſed deinde Pelaſgus.

drymus, vrbs inter Atticam & Bœotiam. Suidas. Alia Eubœæ inſulæ, Strabo.

drymûſa, inſula Ioniæ. Steph.

drytiæ metum, Galatiæ locus, Strabo.

dryope, vrbs circa Hermionem. Steph.

dryope, nomen cuiuſdam, qui Hylam Nympham rapuit.

dryope, Oechaliæ virgo ab Apolline cõpreſſa, poſt Andræmonis vxor, tandem in lotum arborem conuerſa eſt. Ouid. Metam. lib. 9. Nomen à quercu & voce ſeu facie factum eſt: fingitur autem in lotum mutata, hanc fortè ob cauſam, quòd inter quercum & lotum aliqua ſit cõueniẽtia: voluitque Ouidius varias naturæ rerũmque vices eleganti admodum veteris philoſophiæ penicillo adumbrare, vt iucundior rerum ex elementis creatarum compoſito & conſideratio lectoribus appareret

dryopes, populi Epirotici, Strab. lib. 8 & 13 Pli. in præfatione li. 4. Sunt & Dryopes, Seruio, populi iuxta Parnaſſum.

dryópes, populi circa Oetam, à Dryope Euripyli filia dicti. Steph.

dryopia, regio Dryopum circa Trachynem, Steph.

drys, vrbs Thraciæ, Epiri, & alia Oenotrorũ: item Liciæ circa fluuium. Steph.

dryſus, vir Troianus. Homer. in Iliad.

dryûſa, Samos olim dicta eſt. Steph.

D V

duatus, ſinus Arabiæ felicis. Plin.

dubis, Ptolemæo, Galliæ fluuius: vulgò, *Le Doux*. Aliis dictus Aldnaduſius, aliis Alduabis, aliis Alduaſdalis: hinc Veſontionem Sequanorum oppidũ penè totũ cingit. Cæſ. bell. Gal. l 1.

dubitapes, fictor egregius, vaſa ex rubra creta primus effinxit.

dubium, Perſidis regio, tum cæteris, tum cœli & aquarum ſalubritate præſtans. Procop.

ducæ, Mauritaniæ Cæſarienſis populi, Ptol.

ducóna, Ptolem. Cadurcorum in Gallia vrbs: vulgò, *Cahors en Quercy*.

dubia, i. dilectus aut patruus meus, nomen viri. Parali. 27

dudini, quos Callimachus peucetias vocat: Illyriæ populi ſunt Plin. hos Pinetus putat in loco eſſe hodie Nadin dicto.

dudua, Galatiæ vrbs. Ptol.

dudum, Libyæ interioris oppidum. Ptolem.

duel, pater Eliaſaph, principis tribus Gad. Num. 1. Lat. agnoſcite Deum, aut ſcientia Dei.

duellonam, Bellonam antiqui appellabant. Varro lib. 4. de lingua Latina.

duillius, Romanus, qui primus Romæ ex nauali victoria triumphauit. Is iam ſenex & trementi corpore in quodam iurgio audiuit exprobrari ſibi os fœtidum, triſtiſque ſe domum contulit, Quumque apud vxorem queſtus eſſet quare nunquam ſe monuiſſet, vt huic vitio mederetur: Feciſſem, inquit illa, niſi putaſſem omnibus viris ſic os olere. Idem de Hieronis vxore narrat Plutarch.

duiona, vrbs Cadurcorum, in Gallia Aquitanica. Ptol. li. 2. cap. 8.

Dulgibini, Germaniæ populi ſunt Tacito, quos Althamerus Dulgumnios. Ptolem. putat & hodie Gottingen incolere & VVeſtphaliæ partem.

dulichium, hodie *Vald du compere*, inſula in mari Ionio, non procul ab Ithaca, vna ex iis quibus Vlyſſes imperabat. Virg. 3. Æneid. Hinc Dulichius, a, um.

dulopis, id eſt, ſeruorum ciuitas, in Libya eſt. Alia Hierodulorum eſt, in qua vnicus liber eſt. Aiunt & in Creta Dulopolim fuiſſe mille virorum: eſt etiam Dulopolis, Aſiæ minoris oppidum prope Rhodum inſulam. Plin. eſt etiam parua regio in Ægypto huius nominis. Stephanus.

duma, Hebræis dicitur Idumæa.

duma, ciuitas in tribu Iuda, Ioſue 15. vbi interpres ſcripſit Ruma, ſequutus LXX. qui ῥῦμα ſcripſerunt. Lat. ſilentium, vel ſimilitudo.

duma, filius Iſmaelis, à quo Dumea regio dicta. Geneſ. 25.

dumana Aſiæ oppidum à Syene & Arabiæ latere. Plin. li. 6. cap. 29.

dumna, inſula in Britannia, Scandiæ proxima Plin.

dumatha, vrbs Arabiæ. Steph.

dumonij, Albionis inſulæ populi. Prol. *Deuonia* hodie Lælando horum regio.

dunax, Thraciæ mons. Strabo Donuca, Liuio.

dunga Indiæ intra Gangem oppidum *Debul*, Caſtaldo.

dunium, Ptol. vrbs inſulæ Britanniæ: alio nomine Dorlinga,

dunum, Hiberniæ oppidum. Ptolem. *Downe* Camdeno. Galliæ multa oppida hodie hãc vocẽ retinent, vt Caſtrodunum, Nouiodunum, Vxellodunum, &c.

dur, fluuius Hiberniæ. Ptol.

dura, id eſt, generatio, vel habitatio, aut pyra ignis, vallis prouinciæ Babylonis. Daniel 3.

dura, vrbs Meſopotamiæ: Gentile, Durenus, Steph.

durana, Babyloniæ vrbs. Ptol.

duram, quidam putant eſſe fluuium, iuxta quē gigantes turrim Babel fecerunt. Alii volunt eſſe campum: vnde eſt apud Danielem, In cam-
„po Duram ſtatuit Nabuchodonoſor ſtatuam.

duranius, Auſon. Galliæ Aquitanicæ fluuius, qui in Garumnam exoneratur, & vulgò *la Dordogne* appellatur, Scaligero & Vineto.

durbeta, vrbs Meſopotamiæ iuxta Tigrim. Ptolem.

durdum, Mauritaniæ mons. Ptol.

durga, Africæ propriæ vrbs. Ptol.

duria, fluuius per Salaſſos, in Ciſalpinam delapſus Galliam, Pado miſcetur. Strab.

duria, ſiue durias, Straboni fluuius Edenatorum in tractu Tarraconenſis Hiſpaniæ, Valentiam præterfluens, & in ſinum Succronenſem ſe exonerās. Saluſtius Turiam vocat: quam ſcripturæ rationem in Claudiano quoque obſeruauimus, qui ſic habet:

Floribus, & roſcis formoſus Turia ripis.

Ptolemæus hac in parte Turulim vocat amnē. Eſt in Luſitania quoque Curius, quem Strabo Duriam, multi Doram appellant. Silius libro primo,

Hinc certant Pactole tibi, Duriuſque, Taguſq;

Plinius hodie *Guadalajar*.

durine, Suſianæ oppidum. Plin.

duriopus, vrbs & regio Macedoniæ. Steph.

durio, Straboni vrbs, vbi Rhodanus & Iſara miſcentur. *Doyro*, exiguus vicus hodie, vt tradit I. Poldo.

durius, Hiſpaniæ maximus fluuius, in Polendonibus ortus, Aſturiam à Vettonibus, & Luſitaniam à Gallecis diſterminat. *Duero* hodie.

durnomagum, Germaniæ inferioris vrbs, vbi legio VII. Anton. *Doermagen* hodie eſt, infra Coloniam.

duroa, mons in Mauritania Tingitana. Ptol.

duto briuas, Angliæ vrbs, Anton. *Caſter* Camdeno.

durocaſis, Galliæ Lugdunenſis oppidum. Antonius.

durocotalaunum, Belgicæ vrbs. Anton. cui legio XII. tribuitur.

durocornouium, Angliæ oppidum. Anton.

durocottorum, Galliæ vrbs in Belgica. Ptol. Gallicè, *Rheims en Champaigne*. Cæſ. lib. 6. bell. Gall.

durolcuum, durolitum, Angliæ oppida. Antonius.

durolipons, Anton. Angliæ vrbs eſt; fortè Hūtingron, inquit Talbotus: Nam illic Dour & pons locum eſſe declarant, per quem fluuius ponte iunctus decurrit.

durólorum Rhemorum in Gallia vrbs. Ant.

duronis, Samnitum oppidum. Liu.

duronum, Galliæ Belgicæ vrbs Anton.

duroſtolum, Myſiæ inferioris vrbs. Ptol.

durotriges, Albionis inſulæ populi. Ptol.

duſare, ſcopulus & vertex altiſſimus Arabiæ: ſic dictus à Duſaro deo, qui apud Arabes & Dacharenos colitur. Gentile, Duſareni. Steph.

durouernum vel Dorouernum, vt habet Beda, ſed is etiam Durouernia legit, Angliæ vrbs eſt, in Cantio.

D Y

dyman, tribus Dorenſium. Steph.

dymas, Virg. 2. Æneid.

Diis aliter viſum: pereunt ypaniſque Dymáſque.

dymbrius. Vide Thymlira.

dyme, vrbs Achaiæ vltima ad occaſum, quam Antimachus Cauconidem à Caucone fluuio cognominat. Steph. dicitur etiam Stratus, Palea, Gauconia, Clarenſa.

dyme, Thraciæ vrbs, Ptol. Dime Ant.

dymothus, Siciliæ mediterranea vrbs. Ptol. hodie *Torre del Oliuero*.

Dymus, Sogdianæ fluuius. Ptol.

dynamene, Nympha marina, Nerei & Doridos filia: ita dicta ab eo, quòd in mari plurimùm polleat. Heſiod. in Theogon.

dynamius eos, cum Sifidio, anno ab vrbe 1241.

dyt daſura, vrbs Cariæ. Steph.

dyndima, & Dyndimene, Ceres dea dicta eſt à Dyndimis Phrygiæ montibus, vbi colebatur.

dyos, Mauritaniæ Tingitanæ fluuius. Ptol.

dyras, Trachiniæ fluuius. Strabo.

dyraſpis Scythię fluuius. Ouid.

dyrbæi, populi ad Bactros & Indiam pertinentes. Steph.

dynodoris, amnis ad Caucaſias portas. Plin.

dytrachium, vrbs in ea parte Macedoniæ, quæ mari Adriatico incumbit, diſtans à Brunduſio. CCXX. M. paſſuum traiectu. Dictum autem volunt Dyrrachium à nomine eius, qui vrbi portum adiecit: nam ante Epidamnus vocabatur. Plin. l. 3. cap. 23. vulgò *Durazzo*. Hanc vrbem Cicero exilii ſui tempore amiciſſimam expertus eſt, & officioſiſſimam: in qua & commoratus eſt, donec a Senatuſconſulto reuocaretur.

dyrrachium, Laconiæ vrbs Stephano, vna ex centum.

dyrſela, Pamphiliæ oppidum. Ptolem.

dyrta, Aſſacanarum vrbs in India. Arrian.

dyſis, locus in Piceno, non procul ab Ancona, Procop.

dyſorum, Thraciæ mons in Pæonia regione Herodot.

dyſpontium, vrbs Piſeæ à Diſpantio Pelopis filio. Steph.

Dyſrachia, Illyrię regio, cuius incolę Dyſrachij & Dyrracheni, vrbs eadem eſt & Dyrrachium, vt author eſt Euſtat. in Dionyſ.

Dyſtus, vrbs Eubœæ. Steph. 18.

E A

EAdimundus, rex Anglorum, cuius caput amputatum, lupus alioqui ſęuiſſimus, intactum ſeruauit & illæſum. Hiſt. Angl.

Eanes, quem Patroclum interemiſſe ferunt, ob idque domo profugum ad Peleum in Theſſalia venitaſſe, à quo & ſacellum Eanium, & Eanidē fontem oſtendunt nominatum. Strab. li. 9.

Eantes, hiſtoricus Cyzicenus, ætate qua Pygmalion in Oriente regnabat.

Eanus, ab antiquis Ianus dictus eſt, qui ſæpe e, pro i, vſurpant, vt docet Quintili. li. 5. cap. 6.

Eares, populi Indiæ, qui cum Deriade contra Dionyſium pugnarunt. Steph.

Earinus, nomen Græcum formoſi pueri apud Mart. & Statium ἀπὸ τοῦ ἔαρος. à vere dictum, quaſi *Vernus*, ἔαρινος.

Eaſis, Gedroſiæ metropolis. Ptolem.

Eaſium, Achaiæ in Peloponneſo vrbs. Pauſ.

Eaſo, ciuitas Hiſpaniæ Tarraconenſis; Ptol. vulgò S. *Sebaſtian.*

E B

Eba, Tuſcorum vrbs, Ptol.

Ebal, filius Sobal filij Seir. Geneſ. 36. Lat. acernus vetuſtatis, aut aceruus defluens.

Ebibas filius Afri, ſeu Orphri, Abraham filii ex Ketura, Ioſeph. li. 1. ca. 1. Antiq. Iud.

Ebellanum, Hiſpaniæ oppidum. Anto.

Ebionitæ, hæretici purum hominem ex communi natiuitate, è viro & muliere Chriſtum natum aſſerentes, legémq; Moſaicam neceſſariò obſeruandam. Euſeb. li. 3. anno ſal. 88.

Ebiſma, Arabiæ fœlicis vrbs. Ptolem.

Eblæa, Albaniæ vrbs. Ptolem.

Eblana, Ptolem. Hiberniæ oppidum. *Dublen* hodie.

Eblitei montes, in Arabia fœlici. Plin.

Ebode, Plin. Helmodênum, oppidum in Arabia fœlici: & Arabiæ Petreæ vrbs. Ptolem.

Ebodurum, Rhætiæ vrbs. Ptolem.

Ebora, Luſitanię vrbs. Anton. Plin Mela, hodie *Euora.*

Ebora, Bæticæ vrbs, ad ſinum Gaditanum, circa Bætim fluuium, in maris littore. Strabo, Stephanus.

Ebora, Turdulorum vrbs in eadem Bætica, ſed interiùs verſus mediterranea. Ptolem.

Ebora, in Hedetanis oppidum. Ptolem.

Ebora, Luſitaniæ oppidum. Ptolem.

Ebora. Vide Ebura.

Eboracum, Britanniæ ciuitas. Ptolem vulgò *York.*

Eboſus. Vide Ebuſus,

Ebrimirus, Theodati gener, ad Beliſarium defecit, anno ab vrbe 1289.

Ebroduntii, Alpulii populi, à Galba Imperatore Narbonenſi prouinciæ adiuncti. Plin. lib. 3. ca. 3. hodie, *Le pays d'autour d'Ambrum.*

Ebrodunum, Simlero, Heluetiæ oppidum, ad lacum Neocomenſem vulgò *Iuerdun.*

Ebroe, vrbs in Chananæa Iudææ. Gentile, Ebroinus. Steph.

Ebroinus, vir quondam apud Galliæ reges potentiſſimus, idémque nequiſſimus. Annal. Franciæ.

Ebron, mons Palęſtinorum, haud longè à Gaza Syriæ ciuitate.

Ebron, ciuitas in terra Chanaan, quæ & Chariatharbe dicitur, & Quatuor interpretatur, id eſt, quatuor patriarcharum, Adam ſcilicet, Abraham, Iſaac, & Iacob, qui ibi ſepulti ſunt. Franciſc. Ximen fuit quondam Philiſtinorum metropolis: & in qua ſæpius Iſraëlitarum reges vngebantur, ibique Dauid in regem coronatus eſt.

Ebrus, Thraciæ fluuius, ex Rhodope monte fluens, in cuius arena inueniuntur ramenta auri. Strabo.

Ebudæ, vel Ebudes, inſulæ ſunt quinque numero, in Oceano Britannico, anguſto freto diuiſæ: cuius incolæ Solino, lacte ſolùm & piſcibus veſcuntur. Pli. Hębudes ſcribit. Aliis Hebrides & Ebonię, vt ſcribit in ſua Britanniæ tabula Ger. Mercator. Scotiæ regni ſunt inſulæ à parte Occidentali. Beda Meuanias vocat.

Eburacum, Ptolem. Albionis inſulæ vrbs, quã Anton. Legionem VI. Victricem cognominat *Caſtrefrox.*

Eburobritium, Hiſpaniæ vrbs eſt, quæ hodie *Euora de alcobaca* dicitur.

Eubra, Luſitanię vrbs, Ptol. hodie Ebora. Step. αὔβουρα, alibi ἔβορα, vrbs iuxta Oceanum poſt Gades ſita.

Eborini, Lucaniæ populi. Pli. li. 3. ca. 11.

Eburones, populi inter Belgas, gente nomine, & numero Germani appellati, Condruſis, Menapiis, Aduaticis, Trauiris, quorum clientes erant, & ſyluæ Arduennæ finitimi, nunc Leodienſes dicti, apud Gallos, *Liege.* Horum maxima pars inter Rhenum & Moſam, qui ſcilicet Moſa fluuius eos alluit. His Sicambri (qui Geſdrenſes erant Trãſrhenani) ſunt proximi. Tempore Cæſaris, Eburonum ciuitas ignobilis atque humilis fuit: proximi Oceano & ſyluis, continentéſque paludes habebant, & per fraudem multos ex Cæſaris exercitu trucidarunt. His duo reges præerant, quo magis conſtat eos fines quàm latiſſimos extitiſſe, quibus coniectura eſt ducatum Luxemburgenſem, & Lotha-

ringenſem, ac Iuliacenſis partem, & Nimur cẽſem comitatum, vrbémq; Aquiſgranum, incluſos extitiſſe, ac quantum diœceſis ipſa Leodenſis vſquequaque ſe extendit, reges illos poſſediſſe. Apud Eburones autem ſtirpem Caroli Magni in vico, Lupilia nomine, Leodienſi ciuitati proximo, ortũ habuiſſe tradunt, Pipinóſque & Carlomanos Belgas, ſimúlque Germanos fuiſſe: ſicque in Germanos Ciſrhenanos, qui Belgæ ſunt, à Græcis, non in Tranſrhenanos eſt tranſlatum imperium. Ciuitas nunc eſt Epiſcopalis Prouinciæ Colonienſis. Hanc ciuitatem Carolus dux Burgundiæ vltimus, ſolo æquauit, omnéſq; puberes & ſacerdotes interfecit, quòd Epiſcopo Ducis conſanguineo, infeſtiores aliquanto fuiſſent. De Eburonibus nulla apud Cæſarem in Comment. de bello Gallico.

Eburonicæ, inter Celtas populi, Aulercis, Lexouiis, Vnellis & Curioſolis proximi, ex maritimis ciuitatibus Oceanum attingentes. Martianus in Cæſarem: vulgo *Ceux d'Eureux en Normandie*. Cenal.

Eburum, Ptolemæo, vrbs Germaniæ, vulgò *Olmuez*, Morauiæ metropolis, Olmuez Pyramio, Lazio verò eſt oppidum Bohemiæ, Borouoa nomine.

Ebuſus, inſula in mari Balearico, altera Pithyuſarum, nullum animal noxium gignens. Plin. lib. 3. cap. 5. Ebuſi terra fugat ſerpentes, Colubrarias parit: ideo infeſta omnibus, niſi Ebuſitanam terram inferentibus. Habet hæc inſula oppidum eiuſdem nominis, à Phœnicibus, vt putatur, conditum, aut certè à Pœnis, quià Phœnicibus originem duxerunt. Statius in Saturn. 1. Sylu. *Et quas præcoquit Ebuſita cannas*. Adi Fed. Morell. & Geuartii Notas, quibus hic verſ. enucleatur in editione Pariſ. Silius lib. 3.

Iámque Ebuſus Phœnoſſa mouet, iámque Arcabus arma.

Liuio Pitiuſa dicitur. De ea autem hæc Plin. li 3. cap. 15. Inſulæ per hæc maria primæ omnium Pityuſæ à Græcis dictæ à frutice Pineo, nunc Ebuſus vocatur. Vtraq; ciuitate fœderata anguſto freto interfluente patent XLII. mil. paſſ.

Ebutius Holuius, magiſter equitum, anno ab vrbe 310.

Ebutius veterator quidam Romæ, aduerſus quem Cicero pro Cæcinna perorauit.

E C

Ecalidus, ſcribunt Annius & Leander, fluuiũ Thuſciæ ab antiquis vocatũ, quem hodie vulgò *Ga'dano* appellant.

Ecameda, magnanimi Arſinoi filia, formà deabus æquanda, quam à cęteris Græcis electam Neſtor, quòd conſilio reliquos antecelleret, ſibi donatam è Tenedo ad Græcorum caſtra deportauit, cui illa decore & iucundè miniſtrabat. Homer. Iliad. 11.

Ecbaſus. Vide in Farraſia.

Ecbatana, numero plurali, metropolis Mediæ, vel, vt quidam exiſtimant, regio quędam magna condita à Diocle rege Med. Strab. li. 11.

Ecbátana, vrbs in Syria, quæ Epiphania quandoque vocata eſt: ac per g etiam ſcribi poſſe, quidam teſtantur, Egbatana. Alii Ecbaram appellant, quam Plinius à Seleuco rege conditam ſcribit à Caſpiis portis, per viginti millia paſſuum diſtantem. Carmelus etiam dicta fortè à monte Carmelo, in quo ſita eſt. Plin.

eccetan, nomen viri. 1. Eſdræ 8. Lat. paruus.

ecdamna, Galatiæ vrbs, Ptolem.

ecnippa, vrbs in Phœnice, olim Ace vocata. Plin. lib. 5. cap. 19.

ecebolius, ſophiſta Conſtantinopol. propter frequentem apoſtaſiam à fide orthodoxa infamis. Eccl. hiſt. De eius pœnitentia conſule Iac. Cuiacii I. C. aureolam Concionem de confeſſione editam Lutetiæ à Fed. Morello, qui illam Biturigis exceperat ab ore magni illius I. C.

ecelesta, inquit Cluſ. eſt in inſcriptionibus marmoreis antiquis, vbi hodie Medina Celi vrbs eſt. Hanc Medinam Mediolum Celtiberorum Ptolemæi eſſe nonnulli putant.

ecelinus, Pontificis exercitum cepit: ei Brixiani ſeſe commiſerunt. Blond. lib. 8. decad. 2.

ecelinus, tyrãnus fuit, qui poſt infinita prope flagitia & crudelitatis exempla, tãdem in bello (quod contra Martinum Turianum Mediolanę principem ſuſceperat) vulneratus, more frendẽtis belluæ vulnus diſcerpſit, eóque miſeram euomuit vitam. Hic dum viueret, circa Tarniſũ exercebat tyrannidem, pueros caſtrabat, ſtuprabat virgines, matronis adimebat mammas, prægnantum ſecabat vteros, partus exectos in ignẽ mittebat. Volaterr.

eceſtenſes, Siciliæ populi, inter ſtipendiarios à Plinio commemorati, lib. 3. cap. 8.

echaia, nomen viri 1. Eſd. 10. Lat. frater Domini.

echedæ, Atticæ vicus Steph.

echedamia, Phocidis vrbs. Pauſan. Locus eſt in Attica, non procul ab Athenis, qui poſtea Academia vocatus fuit, Plutarcho in vita Theſei teſte.

echedorus, Macedoniæ fluuius, prope Theſſalonicam in mare Ægæum influens. Ptol. Huius aqua non ſuffecit Xerxis exercitui. Herod.

echelidæ, vicus in Attica ab echelo heroe: cui hoc nomen fecit ἔχως, locus inter Piræum & Tetracomum Heracleum, vbi Gymnici ludi in Panatheneis fiebant, Stephan.

echémus. Vide chennis.

echémon, Priami filius, à Diomede occiſus. Homerus Iliados. 5.

echeneus, omnium Phæacum generoſiſſimus: de quo Homerus lib. 7. Odyſſeæ.

echétia, vrbs Italiæ. Steph.

echétia, vrbs Siciliæ. Stephan.

echetra, vrbs Italię Steph.

Echenetenſes, Tegeatarum municipium in Arcadia. pauſan.

Echi, filius Beniamin, Geneſ. 46. qui 1. Par. 8. Rapha dicitur. Lat. frater meus.

Echidne, Scytharum regina, ex qua Hercules tres ſuſcepit filios, vno partu editos: quos cùm eſſet enixa, ex Hercule quæſiuit, quid de iis fieri vellet: qui reſpondens ait, Cùm primùm ad id ætatis, quâ arma ferre poſſent, perueniſſet, is, qui arcum, quem ei reliquiſſet, tendere poſſet, in regnum Scythiæ poſt eam ſuccederet: quorum liberorum vnus nomine Scythia, ſolus arcum intendere potuit, qui regnum hac ſorte conſecutus Scythiæ nomen dedit. Herod. lib. 4.

Echinades, exiguæ inſulæ, Acarnaniæ adiacentes, ex aduerſo oſtii Acheloi fluminis, natæ ex arena & limo, impetu Acheloi conuecto. Plin. lib. 2. cap. 85. Statius lib. 2. Theb.

Turbidus obiectas Achelous Echinadas exit.

Lucanus.

Craßis oblimat Echinades vndis.

Seneca in Troade declinat Echina, næ.

Quolibet vento facilis Echinæ.

Ouid. metam. lib. 8. fingit Naiades nymphas ab Acheloo & Neptuno in inſulas Echinades fuiſſe mutatas. Quia via aquarum vel interrumpente vel aggerente terram inſulæ naſcuntur. Emergunt etiam in mari inſulæ, quando aut aqua recedit, aut ſpiritus terræ incluſus potens atque acris ipſam terram ſibi luctanti reſiſtentem attollit, & magno impetu protrudit. Hoc igitur modo Ouidius fabuloſo penicillo Naturæ pingit opus. Aliis ſunt maris Ionii inſulæ prope Peloponneſum. Hodie victoria nauali celebres, quam Ianus Auſtriacus à Turcis maxima eorum clade reportauit anno 1571. Non. Octob. Echinæ dicuntur Steph. Eæ nunc Strophades appellantur, inquit Apollod lib. 1. noſtra tempeſtate *Gozzulari* vocari ſcribunt Sophianus, & alii.

Echinon, Thraciæ vrbs ad Pegaſeum ſinum. Pomponius Mela lib. 2.

Echinus, ni, vel Echinuntis, ciuitas vel inſula in Ægæo. Cic in Arato.

Dicitur excelſis errans collibus amens,

Quos tenet Ægæo defixa in gurgite Echinus.

Echinus, Acarnaniæ oppidum Plin. Phthiotidis vrbs. Strabo In Pentapoli Africæ regione ciuitas Ptolem.

Echinuſſa, inſula Eubœæ vicina, quæ poſtea Cimolus dicta eſt. Plin. 5. cap. 12.

Echion, curſor nobilis, de quo Ouid. li. 8. Metamorph.

Impiger Euriſton, curſuſque inuictus Echion.

Echion, vnus illorum, quorum opera adiutus Cadmus, Thebas ædificauit: vnde & Thebani ipſi Echionidæ dicti ſunt, & Thebæ ipſe Echioniæ.

Echyreus, xv. Sicyoniorum rex, ann. 55. rexit.

Echo, Nympha, Cephiſſi amnis accola, quæ Narciſſi amore capta, cùm ab illo ſperneretur, doloris impatientiâ contabuit, & corpore in ſaxum conuerſo, nihil præter vocem retinuit. Ouid. lib. 3. Metamor.

Echo allegoricè ſignificat iactantiam, hæc ſpreta mutatur in ſonum; hoc eſt, in rem inanem. Narciſſus verò ſignificat hominem ſibi mirè placentem, ac ſupra modum ſui amantem: quod ex ipſius verbis intelligitur. Sic enim de ſeipſo apud Ouid.

Iſte ego ſum, ſenſi, nec me mea fallit imago,

Vror amore mei:

Rectè igitur Echo amat Narciſſum, i. iactantiam, φιλαυτίαν. Vide Narciſſus.

Echo, Nympha, nullo oculo viſa, & à Pane, paſtorum deo, mirum in modum adamata: quæ quidem phyſicè cœli harmoniam ſignificare dicitur, Solis amicam, tanquam domini & moderatoris omnium corporum cœleſtium, ex quibus ipſa componitur atque temperatur, Seru. in Virg. Buc. Vna eſt Echo apud Olympum in porticu, quæ ſepties repetit voces, acproinde Heptaphonos porticus illa eſt cognominata. Plutarc. lib. de garrul. Plin. lib. 36. c. 15. Deniq; mira erat Echo apud Delphos, vbi edebantur oracula, quæ diuina penitus eſſe credebatur. Iuxta verò Charentonem pagum prope Pariſios, vna audita eſt Echo, quæ duodecies eandem iterabat vocem. De cuius transformatione, vide ſupra pag. 640. vbi verſ. 4. Epigrammatis Morellii legendum.

BALLIVI *Sumptu Præſidis eximii.*

Et clauſula addenda quæ à ſtupidis operis typogr. prætermiſſa fuit; eiuſmodi autem eſt.

Diuina inculcans recitantum Cantica, Patrum.

Perſonat innumeris nocte diéque ſonis.

Ecnomus & Phalarium, duo propugnacula in verticibus Siciliæ in agro Gelæ vrbis, vt Dio. lib. 15. teſtatur.

Ecobrogis, Galatiæ vrbs. Anton.

Econia, ciuitas in Græcia. Plinius libro 4. c. 7

Ecphantus Syracuſius, philoſophiam profeſſus, Deum mentem & animum eſſe exiſtimauit, vt Origenes ſcribit.

Ectenæ, ſiue Ecteni, Græciæ populi, qui primũ Thebas incoluere in Bæotia. Pauſan. Lyco.

Ectini, Alpini populi, ab Aug. deuicti. Plin.

Ecur, Indiæ intra Gangem oppidum. Ptolem.

E D

Eda, Meſſeniæ fluuius. Suidas.

Eddana, vrbs iuxta Euphratem, quam Phœnices habitant, ab Eddano duce dicta. Gentile, Edebeſſeus & Edebeſſius. Steph.

Eddara, Arabiæ deſertæ vrbs. Ptol.

Eddo, nomen viri. 1. Eſd. 8. Lat. vapor, vel nubes, aut interitus eius.

Edebeſſeus. Vide Eddana.

Edema, ciuitas in tribu Nephthali. Ioſue 19.

Lat. terra, aut refuſa, ſiue ſanguinea.

Eden, Orientalis regio, Iſa. 37. 4. Reg. 19. Eſt & nomen proprium viri. 2. Par. 29. Lat. voluptas, ſiue deliciæ.

Eder, filius Muſi, filii Merari, 1. Par. 23. Lat. grex, ſiue defectio, vel priuatio.

Eder, vrbs in tribu Iuda, Ioſue 15. & 19.

Eder, turris vbi filii Iacob tabernaculum fixerunt. Gen. 35. vbi legitur, Fixit tabernaculum trans turrem gregis, Hebraicè turrem, Eder. Itē Michææ 4. Et tu turris gregis: Hebraicè, Et tu turris Eder.

Edeſſa, Arabiæ ciuitas, antea Antiochia dicta, Pli. libro 5. cap. 64. Hinc Edeſſenſes populi. Strab. Polyb. lib. 6. Trans Euphratem eſt Bambyce, quam Edeſſam & Hierapolim vocant, in qua Atergatim Syriam deam colunt.

Edetania, Hiſpaniæ Tarraconenſis regio. Plinius.

Edgarus, XII. Anglorum rex.

Edgarus, Scotiæ rex.

Edi, populi Scythiæ. Steph.

Edilbertus, primus Anglorum rex Chriſtianus.

Edimburgum, Scotiæ vrbium prima eſt, & regia ſedes, vbi caſtellum eſt, puellarum cognominatum: multoties authorum teſtimoniis celebratum. Hiſtor. Scot. vulgò *Edimbourg*.

Ediſſa, i. myrtus, aut Syriacè, lætitia, nomen mulieris, quæ & Eſther. Eſther ſecundo.

Edmundus, IX. Angliæ rex.

Edmundus, XV. Angliæ rex, mortuo patre, à Londinenſibus rex ſalutatur. Pars Canutum regem elegerunt: quem ſæpius victum victoremque, demum ſingulari certamine Edmundus proſtratum, conſortem imperii fecit.

Edna, ſiue Ednas, i. voluptas, aut Syriacè tempus. nomen viri, 1. Eſd. 10.

Edna, princeps militum in Manaſſe. 1. Par. 12. Lat. æterna requies, ſiue teſtimonium quietis.

Edom, ſic cognominatus fuit Eſau ob coctionem rufæ lentis, cuius edulio primogenita perdidit: Hebræis namque, vt Ioſephus ſcribit lib. 1. Lat. rufus, ſiue terrenus, aut ſanguineus.

Edoia, Arabiæ felicis vrbs. Diodor.

Edom, rubeum dicunt. Geneſ. 25. & 36.

Edom, regio, quæ & Idumæa, 3. Regum. Iſa. 34. Hæc in Syria ad meridiem Iudææ ſita, habet Arabiam ab Auſtro, Phœniciam à Borea. Aliàs porrò Gabalene, item & Amalechitis & Amalech vocitatur, vt Ioſephus libro ſecundo, capite primo indicat. Veruntamen idem Ioſephus libro quinto, capite tertio, Antiquit. duplicem Idumæam ponit, Superiorem & Inferiorem. Superiorem elegit tribus Iudæ, quæ in longum quidem extenditur vſque ad Ieroſolymam: latitudine verò vſque ad paludem Sodomæ conſtituta eſt. In hac autem ſorte ciuitates erant Aſcalon & Gaza: iſtam Palæſtinam aliàs dicunt. Inferior Idumæa ſorte ceſſit Simeonis tribui. Hæc circa Ægyptum eſt & Arabiæ montem. Hæc ille.

Edom, Heb. Adam, i. homo ſiue rufus, aut terrenus, vel ſanguineus, vrbs. Ioſue 3.

Edomus, mons prope Pangæum in finibus Theſſaliæ.

Edon, Seruio, mons eſt Thraciæ, aut certè in ea parte Macedoniæ, quæ Thraciæ proxima eſt, quia à Plinio lib. 4. c. 1. appellatur Edonus. Ab hoc monte vicini populi dicti ſunt Edonii, vel Edoni. Hinc etiam fiunt adiectiua, Edonius & Edonus, quæ idem ſignificant qvod Thracius, & Statius Edonas hyemes dixit pro frigore acerrimo, quale eſt in finibus Thraciæ.

Edonides, mulieres bacchantes, quæ furore agitatæ, myſteria Bacchi celebrabant. Variis autem nominibus appellabantur, Euantes, Thades, Mimallonides, Mænades & Baſſarides. Ouid.

Edônis, ciuitas Phrygiæ, Cimmeriorum olim ſedes, Antandrus poſtea dicta. Steph.

Edônus. Vide Edon.

Edoſa, vrbs in ſinu maris Troglodytici, ex Africæ latere. Plin. lib. 6. cap. 29.

Edrái, i. fortitudinis vel magnitudinis aceruus, aut nubes, ſiue interitus iniqui aut ſocii, vel paſtoris ſiue confractionis, vrbs regis Og, in regione Amorrhæorum, vbi ipſe contra Iſraël pugnauit, & cæſus eſt. Deut. 1. & 3. Num. 21. Ioſ. 12. Eſt & alia in tribu Nephthali. Ioſue 19.

Edri, Ptolemæo inſula iuxta Orientalem plagam Hyberniæ, Andros Plinio dicta.

Edron, portus ad Padum fluuium. Plin. libro 3. cap. 16.

Eduardus I. Angliæ rex, leges correxit, nouas & ſalutares dedit. Polyd. lib. 17.

Eduardus II. rex Anglorum XIII. ab Alfreda nouerca occiſus venenato poculo. Volebat enim ſcelerata mulier Ecelderum filium ſuum ſeptennem principem eligi.

Eduardus III. Anglorum rex, regnauit annis L. hic vxorem quam dilexerat, nunquam attigit.

Eduardus IIII. Anglorum rex, in vinculis à cuſtodibus necatus.

Eduardus VII. Anglorum rex, Dacos vicit, Orientalium Anglorum ditionem ſuæ armis adiecit: Ericio rege à ſuis interfecto, Mertiam recepit. Polyd. lib. 6.

Eduardus, Anglorum regis filius, Vualliæ & Aquitaniæ dux.

Eduardus XIX. Anglorum rex, pius, ſanctus, etiam in vita miraculis claruit.

Eduardus, Henrici Anglorum regis filius, quē pater Vualliæ principem fecit, Aquitaniæ & Hyberniæ præfecit. Hinc conſuetudo introducta, vt rex filium natu maiorem Principem Vualliæ dicat.

Eduinus, Edmundi filius, XI. Anglorum rex, regnauit annis IIII.

Edulius, Hiſpaniæ Tarraconenſis mons. Ptolemæus

Edumæi, populi Arabici. Steph.

Edúſam, ab edendo dixerunt veteres deam, quæ eſui præerat, quemadmodum Potinam, quæ potui.

Edya, Nympha, Oceani & Tethyos filia, Heſiodo in Theogonia.

Edyme vrbs Cariæ. Steph.

E E

Eétion, onis, pater Andromaches, & ſocer Hectoris, qui apud Thebas Ciliciæ imperabat, Homero libro 21. Iliad. Hinc deducitur adiectiuum Eetioneus. Ouidius decimotertio Metamorph.

Eetioneas impleuit ſanguine Thebas.

Eetionea, alterum Pirei promontorium ab Eetione. Steph.

E F

Eferem, vel Efren, XIII. Hieroſolymæ epiſcopus, anno ſalutis 126.

Efflui, Germaniæ Septentrionalis populi, *Litflandt*

E G

Egebertus, primus Anglorum rex, Vuallos domuit, Bertulphum Merciorum, Ethenolſum, Cantianum, Suthredum. Orientalium Saxonũ reges, & Northumbros vicit, regna ſuo imperio adiecit. Primus omnium nomen Angliæ inſulæ impoſuit. Polyd.lib.4.

Egelaſte, oppidum in Hiſpania citeriore: vnde ſunt Egelaſtani, Plin. Eſt Straboni, hodie Yniesta, Caſtellæ regni oppidum, Cluſ.

Egelidus, Tuſciæ amnem eſſe, & hodie Fredáno dici fabulatur Leander ex Annoio. Hunc Egelidum enim vterque citat ex Virgilii verſu Æneid.lib.8.

Vt procul Egelido ſecretum flumine vidit.

Egemnon, IX. Corinthiorum rex.

Egemon vel Hegemon poëta fuit qui ſcripſit bellum Leuctricum Thebanorum & Laced.

Egeria, Nympha, cui ſacrificabant prægnantes, quod eam putabant facilè fœtum aluo egerere. Feſtus. Numa Pompilius, referente Plutarcho, quo maiore in veneratione eſſet apud populum, ſimulabat ſibi eſſe nocturnos congreſſus cum Egeria nympha, velut cum coniuge. Hinc fingit Ouid, Metam.lib.15. Egeriam luctu ob Numæ diſceſſum conuerſam eſſe in fontem. Erat autem Egeriæ fons Romæ extra portam Capenam in luco Camœnarum.

Egeſinus, philoſophus, Euandri auditor. Cicero Acad. quæſt lib.4.

Egeſippus, hiſtoricus, ſcripſit de bello Iud. v. Hegeſ.

Egeſtha, filia Hippotis Troiani, quam ne marinæ belluæ ob periuria Laomedontis ſecundum Apollinis reſponſa traderetur, pater impoſitam nauiculæ miſit, quò ſors tuliſſet: quæ tandem ad Siciliam delatá, à Crinifo fluuio in canem conuerſo compreſſa, Aceſtem edidit. Vide Crinifus.

Egeſta, ciuitas in Sicilia, quam Æneas condidit, & ab Aceſtis matre Egeſtam nominauit, quæ poſtea Segeſta nominata eſt. Steph. ab Egeſto Troe ſic nominatam ſcribit, & calidas aquas ibi ſcaturire. Vide Egeſta, & Epidamnus. Diod.li.20. ſcribit hanc ab Agatocle exciſam, & transfugis ad habitandum conceſſam: ac Dicæopolim ab eo appellatam.

Egeus, i. meditatio, ſiue loquela, vel gemitus, aut ablatio, eunuchus Perſarum regis. Eſther. 2.

Egidius Athenienſis, ſolitudinis ſtudio, genus, patriam, & opes reliquit.

Egidius, Hiſpanus Cardinalis, vir acerrimus circa annum ſalutis 1457.

D. Egidius, natione Lemouicus, religionis, ac pietatis fulgor, Nouiodunenſis epiſcopus, Flãdros & Picardos ad Chriſti fidem conuertit, martyrúmque ſanctorum plurima conſtruxit monumenta. Rhen. lib.1.

Egica, rex Hiſpaniæ fuit, qui Faſillam ducem Tudenſem (vt eius vxore potiretur) necauit.

Egion, vrbs inter Ætolos & Peloponneſum. Pomp.

Egipſa, Hiſpaniæ rex, anno ab vrbe 1436.

Egirtius, fluuius Aquitaniæ in Garumnam influens, Gers Vineto.

Egla, i. vitula, aut currus, ſiue rotunda, vxor Dauid, 2. Reg. 3. 1. Par. 3.

Eglon, i. vitulus, aut currus, ſiue rotũdus, nomen vrbis in tribu Iudæ, cuius rex fuit Dabir, Ioſue 10 & 15. Nomen regis Moab. Iudicum 3.

Egnatia, Ptolem. Apulorum vrbs in Ionio pelago hodie Iuuenantium.

Egnatia, Plin. Peucetiæ in Italia oppidum eſt, hodie collapſum quidem, ſed eius buſtum Naxo vocari teſtatur Niger.

Egra, vrbs à fluuio, cui adiacet, dicta: olim imperio Romano, hodie Bohemiæ regno ſubiecta. Ptolem. *Monoſgada* vocatur.

Egra, vrbs Arabiæ iuxta ſinum Ailanitem. Stephanus.

Eguri, Hiſpaniæ Tarraconenſis populi. Ptol.

E H

Ehud, v. Hebræorum dux, qui & Aod filius Gera, filius Iemini, liberauit Iſraelem à tyrannide Eglonis regis Moabitarum. Iudic. 3. Ioſeph. lib. 5. cap. 5.

E I

Eidetes, Iberica gens.

Eidomene, Macedoniæ vrbs. Steph.

Eilenia, vrbis nomen & epithcton Mineruæ. Phauor.

eileſium, nomen loci apud Steph.ex Homer.

eilotæ, Hiſpaniæ populi. Polyb.

eiminatium, Dalmatiæ vrbs. Ptol.

einatus, Cretæ vrbs alij fluuium & montem eſſe dicunt, inquit Steph.

eion, emporium ad oſtia Strymonis fluuij. Thucyd. Cherſoneſi etiam vrbs, & circa Pieriam. Steph.

eione, Corocondamæ promontorium, inter Pontum & Mæotim excurrens Plin.

eiones, Argiæ pagus fuit, poſtea nauale Mycenarum. Strabo.

eionius, vnus è Græcorum principibus qui ad Troiam profecti ſunt, ab Hectore interfectus. Homerus, Iliad.8.

eionius, Thrax pater Rhœſi regis, qui noctu à Diomede & Vlyſſe interfectus eſt. Hom.libr. Iliad.10.

eitas, mons in Meſſenia, in quo ſe Meſſenii vndecim annis contra Lacedæmonios defenderunt. Pauſan.

eireſidæ, tribus Acamantidis vicus. Stephanus.

eiſcadia, Luſitaniæ vrbs ſub Viriati imperio, à Seruiliano capta. Appian.

eizelos, Siciliæ Caſtellum. Steph.

E L

ela, i. lex, vel quercus, ſiue fortitudo, aut maledictio, vel iuramentum ſcilicet imprecationis: aut Syriacè, Deus, ciuitas Idumæorum, Geneſ.36.

ela, pater Oſeæ prophetæ, 4.Reg.15.

ela, filius Caleb, filii Iephone.1.Par.4.

ela, pater Semei præfecti in Beniamin.3.Regum.4.

ela, filius Ozi.1.Par.9.

ela, filius Baaſa regis Iſrael.3.Reg.16.

ela IV. rex Iſrael.

ela, Aſiæ regio. Steph.

elabacare, locus Indiæ intra Gangem ad maris littus. Arrian. in Periplo.

elabotas, fluuius per Antiochiæ campum, qui pagris ſubiacet, fluens. Strabo lib.16.

elacatæum mons Theſſaliæ, in quo Iouis Elacatæi templum. Steph.

elad, i. Dei æternitas aut teſtimonium vel præda, filius Suthalæ filii zabad.1.Par,7.

eloda, i. Dei cœtus vel congregatio, aut Dei æternitas ſiue teſtimonium, vel Dei præda, filius Tahat filii Bared, filii Suthalæ, filii ephraim. Par.7.

elæa, Steph vrbs Aſiæ in Æolica, Pergamenorum nauale, quę Cidenis nominabatur, à Meneſtheo condita: inſula item Propontidis. Plin.

elæa, Phœniciæ vrbs inter Tyrum & Sydonem. Stephan.

elæa, vrbs prope Myſiam, nauale Bithyniæ.

elæa, vrbs & portus Æthiopiæ, & inſulæ tres. inde Gentile, elaitæ. Strabo.

elææ, Thraciæ europææ vrbs. Procop.

elæas, epiri portus. Ptolem.

elæcus, vicus in tribu Hippothoontide, cuius incolæ eleuſi. Steph.

elæiticus. Lyciæ oppidum. Steph.

elæus, Thraciæ Cherſoneſi oppidum. Ptol.

elæus, vibs in Doridis ſinu. Plin. Epiri item. Ptolem.& Calydoniæ. Polyb.

elæus, vrbs in Helleſponto, & alia in Argo: incolæ, Eleuſii. Steph.

eleûſa, inſula Ciliciæ poſt Epirum, quæ nũc Sebaſte, iuxta Cyzicum. Sunt & aliæ inſulę ſeptem. Gentile, eleuſius, Steph. Marcianus Heracl. in poem. de ſitu orbis. ver.716. ex editione Græco Lat. Fed. Morel.

elaira. Vide Leucippides.

elais, vna ex tribus filiabus Anii, Apollinis & Rhodio filii quæ quicquid tangebat, in triticum, vinum ac oleum ſtatim vertebatur. Cæl. antiq. lect. lib.7. cap.15.

elaites, nemus Ægypti ad dextram foſſæ Canopicæ Strabo.

elaus, mons circa Phigaleam. Pauſan.

elamitæ, Arabiæ populi Plin. cap.28.l.6. Luc. Actor.c.2.

elamitæ, Perſarum principes, ab elam filio Sem. Ioſeph.

elana, Arabiæ Petreæ vrbs, ad ſinum Arabicũ. Ptol. *Aila*, Nigro.

elancorum, emporiũ Indiæ intra Gangẽ. Ptol.

elaphebolia, feſta apud Gręcos quæ fiebant menſe Februario in quibus cerui Dianę elaphebolię ſacrificabantur, vnde & menſis illis elaphebolion dictus eſt.

elaphięa, Diana dicta eſt, ab elaphia nutrice. Palæph.

elaphites, inſula Adriatici maris, XII. paſſ. à Melita. Plin.

elaphoneſus, vna Sporadum inſularum, cum vrbe eiuſdem nominis. Steph.

elaphus, mons Aſiæ & Arcadiæ. Pauſan.

elaphuſa, inſula in Adriatico mari Plin.

elaſa, filius Rapha, Baana.1.Par.8.& Lat. Dei factura.

elaſa filius Saphan. Iere.29.1.Eſd,10.

elatas, Bithynię fluuius in Pontũ decurrẽs. Ptolem.

elatea, vrbs maxima Phocidis ab elato quodã: & alia Theſſaliæ, & alia Theſprotiæ, quam etiam vocant elatriam Steph.

elath, ciuitas regni Edom, ad quam profecti ſunt filii Iſrael de Heſiongeber Deut.2. Lat. ceruia, ſiue fortitudo, aut ilex, vel quercus.

elatus, Perrhæbus quidam, pater Cinei, qui inde elaterus cognominatur ab Ouid. li 12 Metam.

elauer, Galliæ fluu. apud Cæſarẽ. *Aliter* Martiã.

elauia, caſtellum Siciliæ. Steph.

Elbeſtij, populi Libyæ Steph.
Elbo, inſula quædam. Steph.
Elbonthis, vrbs inter Ægyptum & Cyrenem, Steph.
Elbora. Vide Libora.
Elcana, filius Core, filij Iſaar, filij Caath. Exo. 6. Lat. Deus Zelotes aut Dei profeſſio, vel Dei calamus, ſiue Deus nidus eius.
Elcana, filius Ieroam. 1. Reg. 1. Par. 11.
Elcana, filius Aſir. 1. Par. 6. & 18.
Elcebus, Galliæ Belgicæ vrbs in Tribocois, Ptol. *Schleſtat* Villan. eſt.
Elceſæus, vinculus in Galilæa, vnde Nahū propheta Nahum 1. Lat. Dei durities, vel ſerotinus.
Elcethrum, Siciliæ vrbs. Ptolem.
Elceboris, Luſitaniæ oppidum. Ptol.
Eldaa, filius Madian, filij Abrahæ. Gen. 25. Lat. Dei ſcientia, aut cognitio.
Eldad, nomen viri, ſuper quem requieuit ſpiritus Domini in caſtris. Num. 11. Lat. Dei dilectio aut dilectus.
Eldamarii, Arabes, circa Meſopotamiam. Plinius.
Eldana Ptolemæo, Hiſpaniæ vrbs, Donia alio nomine. Indiæ item vrbs, intra Gangem. Duennas hodie, Goropio in ſua Hiſpania.
Eldimæi, Suſianæ regionis populi. Ptolem. Elymais prouincia eſt in ſacris literis.
Eldredus x. Anglorum rex, anno ſalutis 940. Polydor. lib. 6.
Elea, ciuitas Lucaniæ quam quidam Helam à fonte nominauerunt. Alii à palude dictam opinatur, quæ Græcè τὸ ἕλος dicitur. Stephanus Lucaniæ vrbem eſſe ſcribit, olim Bylen dictam, deinde ab amne vicino Eleam, & ſuo tempore Βιλίαν. Hæc Latinè Velia dicebatur.
Elia, Æolidis vrbs. Pomp. libro ſecundo. In ea natus eſt Zeno philoſophus, qui Eleates dicitur: & eius philoſophia, Eleatica. Ariſtoteles.
Eleale, i. Dei aſcenſio, ſiue Dei holocauſtum, ciuitas Amorrhæorum in Galaatide regione, tribui Iudæ aſcripta. Iſa. 15. quem ædificauerūt filii Ruben, Num. 32.
Eleazar, i. Dei adiutorium, ſiue Dei atrium, filius Aaron, filii Amram, filii Caath, filii Leui. Exod. 16. Par 1.
Eleazar Dinæi, princeps ſeditionis inter Iudæos & Samaritas, ex qua latrocinia oborta ſunt. Quadratus ſeditionis principes cruci affixit. Ioſephus libro 20. cap. 11. & 12. Tacitus lib. duodecimo.
Eleazarus, filius Mathatiæ, filii Ioannis. 1. Machab. 2. pater Phinees, filius Moſollanie 1. Paralip. 9.
Eleazarus, Annæ filius pontifex conſtitutus, anno ſalutis 20.
Eleazarus, quidam de gente Iudea, quonam pacto Romanorū exercitu præſente, dæmones fugabat, vide in dictione SALOMON.
Electa, mulier ad quam ſcribit Ioannes, ſecundo Ioan.
Electra, Meſſeniæ oppidum & fluuius. Pauſanias.
Electra, Heſiodo, Nympha, Oceani & Tethios filia, vxorque Atlantis: cuius filia etiam Electra dicta fuit, quæ Ioui Dardanum peperit, Virg lib. 8.
Electra, Oreſtis ſoror, filia Agamemnonis, quæ cœlibem ad multum ætatis vitam egit: vnde etiam ab Helena apud Euripidem πολυχρόνιος παρθένος, hoc eſt, annoſa virgo, per contumeliam appellatur. Inde aliqui Electram dictam volunt, quaſi ἄλεκτρον, hoc eſt, ſine thalamo: quanquam aliis magis placet a flauo colore, electrúmq; referente, ita fuiſſe appellatum.
Electrides, inſulæ, in quib. Dædali & Icari ſtatuæ ſunt. Aiunt has inſulas iuxta Eridani oſtia eſſe. Eſt etiam ſtagnum prope fluuium, aquæ calidæ, vnde tam grauis odor redditur, vt nullum animal inde bibat, & aues ſuperuolitantes mortuæ decidant. Ambitus eſt ſtadiorum ducentorum. Fabulantur autem, Phaetontem fulminatum ibi decidiſſe, & plurimas ibidem populos prouenire, ex quibus electrum manat, gummi ſimile, lapidis inſtar dureſcens. Incolæ loci, Electritæ, vel Electrini. Steph. Dicuntur etiam Glesſariæ, Plinio teſte, inſulæ quæ ex aduerſo Britanniæ & Hyberniæ in Germanico mari ſparſæ ſunt, quæ nunc fortaſſe *Hetlant*, *Setlant*, & *Fare* dicuntur. Meminit & Mela Electridum inſularum in Adriatico mari, prope Abſyrtidis inſulas.
Electrion, Amphitryonis pater, filius Alcæi. Heſiodus in Aſpide.
Elees, Italiæ fluuius, prope Eleam, in Lucania, Strab. *Lueli*, Nigro.
Elegarda, Armeniæ maioris vrbs. Ptol.
Elégea, regiuncula trans Euphratem.
Elgia, Armeniæ ciuitas, quam præterfluit Euphrates, occurrente illi apud eam Tauro monte, nec reſiſtente. Plin. lib. . cap. 24.
Elehanan, nomen viri. 2. Reg. 23. 1. Par 11. Lat. Dei gratia, ſiue Dei miſericordia, aut Dei donum.
Elei, populi in Peloponneſo, clariſſimi propter delubrum Iouis Olympii, ludóſque Olympiacos, quorum præfecturam Elei habuerunt: vnde Elei equi, & Eleus cancer ſæpè leguntur, Lucanus.
Quantum clamore iuuatur Eleus ſonipes.
Eleleus, vnum ex Bacchi cognominibus, ab ἐλελίζω, verbo Græco, quod ſignificat vociferari, quemadmodum prælio congreſſuri conſueuerunt. Ouidius libro 4. Metamorphoſ. Hinc Bacchæ ipſæ dictæ ſunt Eleides. Ouid. 4. Epiſt.
Nunc feror, vt Bacchi furiis Eleides actæ.
Eleleus, dictus eſt ſol: ἀπὸ τοῦ ἐλίττεσθαι περὶ τὴν γῆν

γῆν, hoc eſt, quòd æterno circa terram meatu volui videatur.

Eleph, vrbs in tribu Beniamin, in Ioſ. 18. lat. mille, ſiue doctrina, aut bos, vel dux.

Elephantina, vrbs quæ diſtat à Thebis Ægyptiis viginti & octingentis ſtadiis. Herod. Nili item inſula. Ptolem.

Elephantini, vel Elephantiæ, populi Apuliæ.

Elephantis, Nili inſula, Plin. li. 5. infra nouiſſimam cataractem, nauigationis Ægyptiæ finis. Ibi Æthiopicæ conueniunt naues: namque eas plicatiles humeris transferunt, quoties ad cataractas ventum eſt.

Elephantis, poëtriæ nomen, quæ libellos ſcripſit, quibus varia genera concubitus, varióſque coeundi modos complexa eſt. Martialis,

Nec molles Elephantidis libelli.

Elephantophagi, Æthiopes ſub Ægypto Strabo,

Elephas, ad Aualiten ſinum mons, in Æthiopia ſub Ægypto, Ptolem. Eſt & locus ad Gaditanum fretum. Strabo.

Elere, Cœle-Syriæ vrbs Ptolem.

Eleus, Bacchi cognomẽ, dictus quaſi pius pater, quòd libertatem hominibus præſtet. Græci enim ἔλεος miſericordiam vocant. Ouidius.

Nyctiléuſque Eléuſque parens, &c.

Eleus, Eleuntis, Thraciæ vrbs, Thucydides lib. 8. Herod. lib. 7. Ab ea Eleuntii dicti, Thucydidi ibidem.

Eleus, fluuius, qui Mediæ magnam partem irrigat.

Eleuſa, Plin. Ciliciæ mediterraneum oppidum eſt. Niger inſulam facit, & dicit hodie *Curcu* appellari ab oppido ſic dicto illi adiacente.

Eleuſa, inſula ex oppoſito Cypri.

Eleuſin, Theræ inſulæ vrbs eſt. Ptolem.

Eleuſina, pagus Ægypti eſt, Strabo. Atticæ item vrbs Ptolem. ille Alexandrinæ & Nicopoli proximus in Canopica foſſa ſitus eſt. Leuſinem eum vocat Liuius, lib. 45. quatuórque millia ab Alexandria diſtare addit.

Eleuſine, Achaiæ vrbs. Ptolem. Lepſina dicitur Sophiano, Atticam eam cognominat Ptol. Saline Nigro vocatur.

Eleuſina, vrbs ab Ogyge condita. Oroſ. libro 1. cap. 7.

Eleuſis, & Eleuſin, modò Lepſine vocatur, ciuitatis Atticæ vicina, non longè ab Athenis, in qua regnauit Eleuſius, qui Cererem filiam quærentem liberaliſſimè hoſpitio ſuſcepit. Ob cuius memoriam Eleuſini Cereri ſolennia ſacra inſtituerunt, quæ Theſmophoria dicebantur. Ouid. 7. Metamorph.

Cercyonis lethum vidit Cerealis Eleuſis.

Quin & Ceres ipſa ab huius oppidi nomine Eleuſina cognominatur. Virg. 1. Georg.

Tardáque Eleuſinæ matris voluentia plauſtra.

Eleuſius, nomen viri, quem Ceres docuit agriculturam, à quo Eleuſis ciuitas nominata eſt.

Eleuſius, Cynicæ epiſcopus, à fide catholica ad Macedoniam hæreſim deſciuit: qui tamen poſtquam reſipuiſſet, & epiſcopatu ſeipſum abdicaſſet, reliquo vitæ curſu vitam ſolitariam egit. Niceph. lib. 11. cap. 5.

Eleuthera, ciuitas Cretæ, ab Eleuthere vno Curetum, Saorus, aliàs dicta. Steph. 2; millibus paſſuum à Carthagine Spartaria diſtans. Cluſ. de ea.

Eleuthera Cilicia, id eſt, libera Cilicia, cuius partes diuerſis in locis recenſentur: Gentile Eleuthero Cilices. Stephan.

Eleutheraclini, ciuitas Cretæ, poſtea Apollonia dicta. Steph.

Eleutheræ, vrbs Bœotiæ ab Eleuthere Apollinis filio, & alia Cretæ, ab Eleuthere vno Curetum, quæ etiam Saorus vocabatur, à Saora Nympha. Eſt & alia iuxta Iſtrum fluuium in Ponto, ſic dicta, quòd Iaſon Ætam fugiens, timore illic liberatus ſit. Eſt etiam Lyciæ vrbs à Nympha quadam. Steph.

Eleutheris, vrbs Bœotiæ Oropi, prope Cothũ & Encleum. Steph.

Eleutheriſcus, vrbs Macedoniæ. Steph.

Eleutherius, oppidulum Myſiæ. Steph.

Eleutherius, Iupiter dictus eſt, quaſi liberator, quòd apud Aſopum Platæarum amnem Græcorum copiæ Mardonium cùm trecentis Perſarum millibus ad internecionem deleuiſſent.

Eleutherius, conſul cum Euagrio (aliàs Euchario) anno ab vrbe 1134.

Eleutherius, Exarchus, Italiæ regem ſe dixit, quem militiæ duces apud oppidum Luceolûm interfecerunt: caput tyranni Conſtantinopolim miſerunt. Blond. libro nono, decad. 1.

Eleutherius, Dionyſii Areopagitæ & vitæ, & mortis ſocius.

Eleutheria feſta pluraliter, quaſi liberatoria, id eſt libertatis ſolennia. Plautus in Perſa, Baſilicè agito eleutheria. In his certamen armatorum currentium quinto quoque anno celebrabatur: quæ feſta nomen acceperunt à Ioue Eleutherio, qui templum habebat ad Platæas Bœotię ciuitatem.

Eleutherna, vrbs Cretæ, ab vno Curetum dicta, Stephan. Vide Eleutheræ, & Sacra.

Eleutherocilices, Aſiæ populi. Cicer. 5. ad Atticum, Eleutherocilites populi in Amano, ne regibus quidem vnquam paruerant.

Eleutheropolis, Suidæ, prima Palæſtinæ vrbs, quæ Antonino eſt inter Aſcalonem & Neapolim.

Eleutherus, flumen eſt iuxta Orthoſiam

vrbem, quæ eſt in radice Libani montis. Plinius libro 9.

Eleutherus, XII. Rom. epiſcopus Euſeb. libro 5. cap. 1.

Eleutherus, Ptolem & Pli. Syriæ fluuius. Vallania Pinetus, Velana Poſtellus vocat.

Eleutherus, Siciliæ fluuius, Ptole. Ponterotto indigitatur à Leandro.

Eleuthii populi, Apuliæ gens, quam Parthenius Elephantidem vocat.

Eleutho Dea parturientibus aſſiſtere ſolita, vt ex Pindaro placet in Olymp. vbi eam & Parcas Apollo iubet adeſſe Euadne parturienti.

Elgos, oppidum Lydiæ. Steph.

Elia, filius Ieroam, 1. Par. 8. 1. Eſd. 10. Lat. Deus dominus, aut fortis dominus.

Eliab, filius Phallu filii Ruben, Num. 26. Primogenitus filiorum Iſai patris Dauid, 1. Reg. 17. 1. Paral. 2. Filius etiam Helon, princeps tribus ſuæ Zabulon. Num. 1. Lat. Deus meus pater, ſiue Deus patris.

Eliacim, filius Helciæ Iſa. 22. 4. Reg. 18. præpoſitus domus regis Ezechiæ. Filius item Ioſuæ regis, à Pharaone Nechao Ioacim appellatus, 4 Reg. 23. Pater Iona. Luc. 2. Lat. Dei reſurrectio, aut affirmatio, ſiue Deus reſurrectionis vel firmitatis aut Deus vindicans.

Eliada, pater Razon. Reg. 11. Filius Dauid, 2. Reg. 23. Par. Dei ſcientia vel cognitio.

Eliam, filius Achitophel. 2. Reg. 23. Lat. Dei populus.

elias, propheta ſanctiſſimus & celebratiſſimus, 3. Reg. 17. Lat. Deus aut fortis Dominus.

Elias monachus, non procul ab ab Antinoo ciuitate, degebat in eremo, agens annum ætatis circiter centeſimum decimum, antea tamen penè ſeptuaginta annis ſolus vixerat in ſolitudine: & ad hanc ætatem ieiunando & viriliter conuerſando peruenit. Sozom. li. 8. ca. 1.

Eliaſaph, i. Deus augens, vel Deus augmentationis, aut Deus finiens, filius Duel, princeps tribus ſuæ Gad. Num. 1.

Eliaſib, i. Deus conuerſionis, aut Dei ſeſſio, vel habitatio, ſiue Dei inſufflatio, filius Elioenai filii Naatiæ, 1. Para. 3. 24. 2. Eſdr. 19.

Eliatha, nomen viri, 1. Par. 25 Lat. Deus meus tu, aut Deus meus venit.

Eliberri, Meiæ eſt Galliæ Narbonenſis vicus magnæ quondam vrbis & magnarum opum (vt ipſe inquit) tenue veſtigium. Ptolem. hanc Ilibetim vocat, vt etiam Liuius & Plin.

Elibyrge, vrbs Tarteſſi Steph.

Elica, nomen viri, 2. Reg. 23. Lat. Dei pelicanus aut fortis vomitus

Elice, ſtella maris, vel ſydus iuxta polum Arcticum, de qua Aratus in Phœnomenis. Vide Helice.

Elicius Iouis cognomentum, qui in Auentino colebatur, ab eliciendis, hoc eſt, euocandis fulminibus impoſitum. Ouidius 3. Faſtorum.

Eliciunt cælo te Iuppiter: vnde minores
Nunc quoque te celebrant, Eliciumq; vocant.

Vide Palæph. lib. 1. cap. 3. de deorum cognominibus.

Elidad, filius Chaſelon, princeps tribus Beniamin. Num. 34. Lat. Dei dilectus, vel Dei dilectio.

Eliel, filius Trohu, 1. Par 6. & 8. Mahumetes, 1. Par. 11. 2. Par. 31. Lat. Deus meus, vel Dei fortitudo, ſiue Dei potentia.

elidicus, XVI. Athenienſium princeps, anno ab vrbe 21.

elieſer, Iſmaelis frater vterinus, & alter Abrahæ ex Agar Ægyptia filius. Comeſt. in ca. 16. Geneſ.

eliezer, filius procuratoris domus Abrahã. Geneſ. 15. Lat. Dei adiutorium, ſiue Dei atrium.

Elieſer filius Moſis Exod. 18. 1. Par. 23.

eliezer, filius Bechor filii Beniamin, filii Iacob. 1. Par. 7.

eliezer, filius Ioram. Luc. 3.

Eligius, Nouiomenſis epiſcopus, qui cum antè aurifex eſſet, quicquid ea arte lucri conſequebatur, dabat pauperibus.

Elihoreph, i. Dei hyems, aut Deus iuuentutis, ſiue forte opprobrium, aut Deus acuminis, filius Siſa, princeps exercitus Salomonis, tertio Reg. 4.

Eli, populi ſunt circa Aſtaboram & Aſtapam fluuios, incolentes, qui etiam Rhizophagi dicuntur, propterea quòd ex adiacente palude euulſis radicibus maſſulas conficiunt, iiſque ad ſolem coctis veſcuntur. Strab. lib 16.

Elicoci, Galliæ Narbonenſis populi. Ptolem.

Elichranum, Illyridis vrbs. Polyb.

elim, i. arietes, aut fortes, vel cerui, ſiue valles, ciuitas Moabitarum non procul à limite: ad quam peruenerunt filii Iſrael profecti de Mara, Exod. 16. Num. 33. Eſt & nomen putei, Iſa. 15. aut nomen ciuitatis, & debet legi Beerelim.

elimelech, i. Deus meus rex, aut Dei conſilium, nomen Beth-lehemitæ cuiuſdam, mariтus Noemi, Ruth. 1.

elimia, vrbs Macedoniæ & Elimiotæ populi, ab Elimo heroe, vel Helieno, vel ab Elima Tuſcorum rege. Steph.

Elini, Theſprotica gens, item Elinia regio eſt Siciliæ vrbs. Steph,

Eliocrotæ, vrbs Hiſpaniæ. Anto. *Lorca*, hodie, 25. millibus paſſuum à Carthagine Spartaria diſtantis. Cluſ de ea.

Elioena, i. ad ipſum oculi mei, ſiue ad ipſum fontes mei, aut ad ipſum afflictio vel paupertas, filius Naariæ filii Semaræ filii Sechoniæ, 1. Par. 3 & 4. Filius item Bechor, filii Beniamin filii Iacob 1. Par. 7. & 8.

eliones, Africæ propriæ gens. Ptolem.

elionora, Angliæ regis filia, Alphõſi cognomine Boni, Hiſpaniæ regis vxor, anno ſalutis 830.

Eliphal,i. Dei miraculum, vel Dei iudicium, filius Vr,1.Par.11.

Eliphales,i.Deus liberationis, ſiue Deus expellens, filius Dauid. 2. Reg.5.qui 1.Paral.3.& 14. dicitur Eliphelet. Eſt & filius Eſec. 1. Par.8.

eliphali, i.Deus mirabilis, ſiue Deus iudicij, nomen Sacerdotis, 1.Par.15.

eliphaz,i.Dei niſus vel conatus, aut Dei obrizon Eſau, ex Ada vxore. Gen.36.

eliphelet,i.Deus liberationis, ſiue Deus meus expellens: filius Asbai, 2. Reg. 23 filius item Dauid. 1. Paral.3.qui 2. Reg.3. dicitur Eliphalet.

elis, oppidum in Occidentali tractu Peloponneſi, non procul ab Olympia: à qua & circumiecta regio elis appellatur, Alphæo fluuio irrigata. Virg.3.Georg.& 6.Hinc eleus, lea leũ.Itẽ elias, eliadis: vt equæ eliades, quæ apud elidem certamine curuli palmas merentur, vt annotauit Seruius in illud Virgilij.1 Georg.

Eliadum palmas Epirus equarum. Thriphylia quoque dicitur Steph. Molpidis Petram à Lycophrone appellari ſcribit

elis ſiue Helis, vbi Moyſes duodecim reperit fontes, hodie Belba & vulgò Belbes appellari putat Poſtell.

elis, Stephano, ciuitas apud Olympiam Ægyptiã ab eleo Tantali filio. Eſt & alia Arcadiæ, & tertia Hiſpaniæ. Ciuis elideus, elieus, & eleus. Poſſeſſiuum, eliacus: Patronymicum, eliadæ, Homerus epeos vocat.

eliſa,i.Deus eſt, aut Dei agnus, ſiue Deus cõmodans, filius Iauan. Gene.10. Ab hoc Moles ſiue inſulæ Ionij maris. ezech.27.

eliſari, Arabiæ felicis gens. Ptolem.

eliſphaſij, Peloponneſi populi. Polyb.

eliſſus, Arcadiæ vrbs, Pauſan.item Sicyoniæ & elidis fluuius. Strabo. Pauſan.

elyxoia, inſula Hyperboreorum minor, quàm Siciliæ, iuxta flumen Cerambycum. Step.

Elixus fluuius Cei inſulæ. Strabo.

Eliza, Beli Phœnicũ regis filia, Dido cognominata, quòd plurima ſupra animi muliebris fortitudinem geſſerit. Nam & fratris inſidias fugiẽs, Carthaginem condidit: cúmque à ſuis ciuibus cogeretur Iarbæ, nouæ vrbi bellum inferenti, nubere, morte ſpontanea ſe à ſecundis nuptiis liberauit. Virg.4.Æneid. necem eius ad Æneæ repulſam retulit. Vide Dido.

Elizabeth,i. Deus iuramenti, vel ſaturitatis ſiue Dei ſeptenarium, aut Celſa domus, vxor Aarõ, filia Aminadab Exod.6. Vxor item Zachariæ, mater Ioannis Baptiſtæ. Luc.1. Fuit etiam Vngariæ regina, mulier ſanctiſſima inter diuos relata.

Elizaphan, filius Oziel filii Caad filii Leui, Exod.6. Filius item Pharnac, Num.34 Lat.Deus Aquilonis, ſiue Deus abſconditus, aut Deus ſpeculator.

Eliſama, filius Ammiud, princeps tribus ſuæ Ephraim. Num.1. 1. Par.7. Filius item Dauid.1. Par.3. & 14.qui 2.Reg 5.dicitur Eliſua. Pater Nathaniæ, 4. Reg.2. Sic nominabatur filius Inia filii Sellum, filii Siſamoni, 1. Paralip. ſecundo. Lat. Deus exauditionis, ſiue Dei exauditio.

elizeus, propheta, Eliæ diſcipulus, filii Saphat.3.Reg.19. & 4. Reg.3. Luc 4. Lat. Dei ſalus, vel Deus ſaluans.

eliſua, filius Dauid. 2. Re.5. qui Eliſama 1. Par. 3. dicitur, idem quod Elizeus ſignificat.

Eliſur, filius Sedur, Princeps tribus Ruben. Nume.1. Lat Dei fortitudo, ſiue Dei petra, aut Dei plaſmatio, vel colligatio.

eliu, filius Ierobam patris Elcana, 1. Reg. 1. Nomen principis militiæ 1. Paralip. 12. & 26. & 27. Deus meus ipſe, aut fortitudo ipſius.

eliud, filius Achim filii Sadoch. Matth.1. Lat. Deus laudis ſiue confeſſionis, aut Dei laus vel confeſſio.

ellel, pater Abdon iudicis Iſrael, Iudic.12. Lat. laudans, ſiue lucifer, aut ſtultitia.

elli, Vide ellopia, & Selli.

ellopia, regio Eubœæ, & ipſa inſula, ab Ellobe Iouis filio. Sic etiam dicebatur regio iuxta Dodonam, cuius incolæ elli & Selli. Eſt etiam vrbs circa Dolopiam, & regio circa Theſpias, Steph.

ellopium, vrbs Ætoliæ. Steph.

ellus, v. conſul & ſolus, anno ab vrbe 1131.

ellus, fluuius omnium maximus, qui in Hermum ſe exonerat. Herodot.

elmautica, vrbs Iberiæ, intra Iberum fluuium Stephanus. Vide an ſit Salmantica Ptolemæo dicta.

elmelechi,i. Dei regnum vel conſilium, ciuitas in tribu Aſer, Ioſ. 19.

elmodad filius Iectam. Gen.10. Lat. Dei menſura aut artium dilecti.

Elnaem, pater Ioſaia & Ieribai, 1. Par.11. Lat. Dei pulchritudo, ſiue Deus monens eos.

Elnatham, filius Achobor, Ier.26. Pater Noeſta matris Ioachim filii Ioachim. 4. Reg.14 Lat. Deus dedit, ſiue Dei donum.

Elon, filius Zabulon, Geneſ.46. Iudex Iſraelitici populi, Iudic.12. Nomen ciuitatis in tribu Nephthali, Ioſ.19. 3. Reg.4. Cale fuit nomen patris Baſemath & Ada vxoris Eſau. Geneſ.26.& 36. Lat. Ilex, vel quercus, aut fortis.

Elone, vrbs Perrhæbiæ, quæ & Limone dicitur, Steph.

Elops, Centauri proprium.

élorini, populi Siciliæ, vt author eſt. Ci.5. Ver.

Eloronenſium ciuitatem habet Libellus prouinciarum in Nouem populana prouincia Aquitaniæ Iloro Antonini eſt & Oloronenſis ciuitas Sidonio, & Olorino hodie dicitur, teſte Scalig.

Elorum, Siciliæ flumẽ eſt Plin. authore Hunc

Fazellus Abyſo vocari, vbi in mare illabitur, ſed antea in mediterraneis, Atelari nomen habere tradit.

Elorus, fluuius Siciliæ, qui adiacentibus campis ſuperfuſus, Nili more eos fœcundat: & non procul à Pachyno promontorio in mare euoluitur. In eo fluuio piſces manſueti cibum è manu capiunt. Plin. lib. 32.

Elorus, vrbs Siciliæ ab Eloro fluuio. Alia eſt Macedoniæ, Thucydides etiam Elorinæ vix meminit. Stephan.

Elos, ancilla fuit Athamantis, à cuius nomine dicta eſt vrbs Achaiæ, Elos. Vide Helos.

Elotæ, ſeu Elotia, ſua publica appellant mancipia Lacedæmonii, id eſt, miniſtros publicos, vt ſunt apparitores, lictores, qui apud Theſſalos dicuntur Peneſtæ.

Elpenor, vnus ex comitibus Vlyſſis, qui à Circe cum aliis ſociis in porcum conuerſus fuit: & deinde priſtinæ formæ reſtitutus: delapſus de ſcalis ceruicem fregit. Homerus decimo Odyſſeæ.

Elpes, Boëtii vxor.

Elphaal, filius Mehuſim, 1. Para. 8. Lat. Dei opus, vel Dei operatio.

Elpia, vrbs in Dauniis, à Rhodiis condita, Stephano.

Elpidius Cappadox, ſolitudinis amator, qui annis 25. in ſpelunca quadam vixit, ibíque bis tantùm in hebdomade veſcebatur.

Elpis, nomen proprium Boëtij vxoris, de qua hoc extat epitaphium,

Elpis dicta fuit, Siculæ regionis alumna,
Quam procul à patria coniugis egit amor
Quo ſine mæſta dies, nox anxia, flebilis hora:
Cúmque viro ſolùm ſpiritus vnus erat.
Lux mea non clauſa eſt tali remanente marito:
Maioríſque animæ parte ſuperſtes ero.
Porticibúſque ſacris iam nunc peregrina quieſco,
Iudicis æterni teſtificata thronum:
Neve manus buſtum violet, ne fortè iugalis
Hæc iterum cupiat iungere membra cinis.

Elthece, i. Dei thecæ, vel capſa, ciuitas in tribu Dan. Ioſ. 19 quæ Ioſ. 21. Eltheco dicitur.

Eltheron, i. Dei correctio, ſiue Dei præparatio, ciuitas in tribu Iuda. Ioſ. 15.

Eltholad, ciuitas in tribu Iuda, Ioſ. 15. in tribu Simeon, Ioſ. 19. Lat. Dei generatio.

Elui, populi Aquitaniæ inter Garumnam & Ligerim adiacentes. Strab. lib. 4.

Eluia, Paphlagoniæ vrbs. Ptolem.

Eluidius, Auxentii diſcipulus, fatebatur virginem peperiſſe, ſed poſtea cum viro congreſſam alios ſuſcepiſſe liberos fratres Domini Infanam eius opinionem confutat Hieronymus.

Eluina, dicta eſt Ceres ab Eluio oppido, vel ab Eluidę fluuio, in quo colebatur.

Eluli, i. vlulatus, ſiue pernoctatio, nomen ſextæ lunationis, partim Auguſto, partim Septembri reſpondentis 1. Mach. 14.

Eluſij, Mauritaniæ Cæſarienſis gens, apud Ptolemæum.

Eluri, populi Scythici, Steph.

Eluſa, Narbonenſis Galliæ vrbs, Claudiano & Ammiano.

Eluſa, vrbs nunc quidem Paleſtinæ tertiæ, olim verò Arabiæ. Steph.

Eluſaberis, ciuitas eſt præcipua Auſcorũ, apud Melam, lib. 3. cap. 2. vulgò dicitur *Aux*.

Eluſates, Aquitaniæ populi, Plin. lib. 4. c. 19

Elut, ſiue Elus, cuius in ſacris memoria eſt. Eluſa à Ptol. vocari docet Goropius. Idumææ vrbs eſt.

Eluzai, nomen viri, 1. Para. 12. Lat. Dei fortitudo.

Elydna, Indiæ extra Gangem vrbs. Ptol.

Elyma, Macedoniæ vrbs, Ptolemæo, Siciliæ item: Thucyd. illa Cannina hodie à Sophiano nuncupatur, iſta ab Ænea condita, vt Halicarnaſſeus tradit, hodie Alymite vel Palymite vocatur, Fazell.

Elymæ, regio Aſſyriorum iuxta Perſidem prope Suſidem Steph.

Elymaida, ciuitas, in Perſide, 1. Mach. 6.

Elymotę, Macedonię populi. Pto. Placani hodie eorum regio vocatur, vt Caſtaldus vult.

Elymnium, inſula Eubœæ, cum ciuitate, Stephanus.

Elymus, heros, Elymiæ ciuitati Macedoniæ, nomen dediſſe putatur, Steph.

Elyrus, vrbs Cretæ. Steph.

Elyſium, locus vbi piorũ animæ habitant, ἀπὸ τῆς λύσεως, à ſolutione, vel potius ἀπὸ τοῦ λύσιν μὴ ἔχειν, vt ſcribitur in vet Lex. Muſc. Fed. Mor. quod remeare gradũ ἀπὸ τοῦ ἠλυσίου πεδίου opus & labor ſit. Nã animę poſt ſolutionem vinculi corporei deueniunt ad Elyſios campos. Hunc locum alii inferorum fœlicitatibus plenum, alii fortunatas inſulas, alii circa lunarem circulum eſſe dicunt, vbi iam aer purior eſt.

Elyſii, Germanię populi Tacit.

Elyſii campi in Bœotia, in campo Thebano, Lycophron Plutarchus celebrat in inſulis Britannicis ad Oceanũ, cui aſtipulatur Homerus. in Arcadia etiã & in Hiſpania. Vide Atlanticę inſulę

Elzabad, nomen principis, 1. Paralip. 26. Lat. Dei dotatio.

E M

Emalchuel, i. rex Deus, aut regnum Dei, vel nuncius Dei, nomen viri, 1 Mach. 11.

Eman, filius Zaræ filij Iuda. 1. Paral. 2. Lat. tumultus, aut tumultuans, vel Syriacè fidelis.

Emanuel, Conſtantinopolitanus imperator, anno ſalutis 1142. Blond. lib. 5. decad. 2.

Emanuel Chryſoloras Byzãtius, Græcas litteras,

in Italiam reduxit, anno ſalutis 1378. Plato.

Emath, ciuitas quæ nunc Antiochia nominatur: & duæ ſunt (vt inquit Hieronymus) magna ſcilicet, & minor. Magna, Antiochia: minor appellatur Epiphania. Vnde etiam nunc pergentibus in Meſopotamiam prima manſio Emas, corrupto quidem vocabulo, ſed priſtini nominis veſtigia retinente.

emath, Nehem. 12. Heb. Meab, nomen turris. Lat. interpretatur centum.

emathia, nobilis Europæ regio, Thraciæ finitima, poſtea Macedonia appellata: ita dicta (vt quidam exiſtimant) ab Emathione rege, fratre Memnonis, Titanis & Auroræ filii. Plin. lib. 4. ca. 10. Poetæ Emathiam aliquando vſurpant pro Theſſalia ſuo quodam iure vicinorum locorum appellationes confundentes. Virg. 1. Georgic.

Non fuit indignum ſuperis, bis ſanguine noſtro
Emathiam, & latos Hæmi pingueſcere campos.

Lucan. lib. 1.

Bella per Emathios pluſquam ciuilia campos.

hoc eſt per campos Pharſalicos, qui in Theſſalia ſunt, teſte Plinio lib. 4. c. 8.

emathius, Noæ nepos, Emathiam tenuit, ac de ſuo nomine vocauit. Beroſ. lib. 4.

embarus inſanus & delirus vir in Piræo inſula, qui ſolus in eadem regione repertus eſt, qui filiam ad numen placandum ob famem ibi graſſantem ſacrificaret: vnde natum prouerbium, Embarus ſum: dictum de inſano deliroque, Eraſ. Chil. 3. centuria 10. Prou. 81.

Embatum, locus Erythrææ, id eſt maris rubri. Steph.

emer, i. dicens, vel loquens, ſiue exaltatio, aut Syriacè agens, nomen loci, 1. Eſd. 2.

Emericus, Vngariæ rex, anno ſalutis 1191.

Emerita, Lucii Anglorum regis ſoror, quæ pro Chriſtiana pietate flammis extincta eſt.

Emerita Auguſta, vrbs Hiſpaniæ ad Luſitaniã ſpectans, Strab. Eſt hæc vrbs cocco celebris, quod eſt rubrum granum, cuius ſucco vellera tinguntur, Tyrio ſplendori neutiquam cedentia. Pl. l. 9. c. 41. Auſonius, de claris vrbib. Epig. 8.

Emerita, æquoreus quam præterlabitur amnis.

Emoum, locus Æthiopiæ ſub Ægypto. Plin.

Emiſa, vrbs Phœniciæ Libanuſiæ: Gentile, Emiſæus, vel Emiſenus, Steph.

Emmaus, Ptolem. Iudææ vrbs, eidem alio nomine Nicopolis, vbi cognitus Chriſtus in fractione panis. Luc. 24.

Emmer, pater Phashur ſacerdotis. Ier. 20. 1. Eſd. 2. Pater item Moſollamith, 1. Paralip. 6. & 34. idem ſignificat quod Emer.

Emmi, Taprobanæ gens. Ptol.

Emodus, mons qui circa finem Indiæ in duos ramos diuiditur. Alteri Ortorocoras nomẽ eſt, alteri Semantinus Moghali, Caſtaldo.

Emonia, Mercatori Scotiæ orientalis inſula, quam Maid vocat.

Empelathra, vrbs Indiæ intra Gangem. Ptol.

Emplaocia, feſta apud Athenienſes, in quibus mulieres plexis capillis ſolebant procedere, Heſychius.

Empanda, veterum dea erat, quæ rebus patentibus præeſſet.

empedocles philoſophus, & poeta Agrigentinus, qui de rerum natura verſibus ſcripſit, vt apud Romanos Lucretius. Hic (vt author eſt Hieronymus) omne quod viuit & mouetur, nõ putauit edendum, ſicut & Pythagoras, & ex lite, amicitiáque inter ſe diſſentientibus, cuncta conſtare dixit. Animam non in capite, nec in pectore, ſed in ſanguine diſſeminatam eſſe: ac illis partibus homines magis ſentire, quibus plus mentis ineſt, aſſeruit. Ferunt hunc, cum lacum Ætnæ montis inueſtigare contenderet, decidiſſe in foueam igneam, & incendio conſumptum. Vel, vt alii, noctu à ſociis clam diſcedentem in ardentem caminum montis Ætnæ ſe demiſiſſe, vt deus immortalis haberetur: ſed ferreas eius crepidas, ex camino per flammam reiectas, rem patefeciſſe. Horat. de arte 1.

Empedocles, creditus eſt ab Ariſtotele, Rhetoricam dominam rerũ primum nouiſſe: quod etiã aliis ab aliis adſcribitur, vt Parmenidi, vel Dadmo Mileſio, Pherecidi, Syto, & Hecatæo, qui primi ſoluta oratione vſi ſunt.

Emporia Punica, loca Syrtibus propinqua, Polyb. Liu.

Emporiæ, vrbs Hiſpaniæ Tarraconenſis. Ptolemæo.

Emporium, vrbs Celtica à Maſſilienſibus cõdita: altera eſt Macedoniæ, tertia Siciliæ: quarta Campaniæ. Steph. item caſtellum. Liu. prope Placentiam, magno opere munitum.

Emporium, oppidum quod aliàs Tanais, iuxta Tanais fluuii oſtia in Mæotim. Steph.

Empuſa, genus laruæ & terriculamenti, dicatũ Hecatæ, vno pede incedens, vnde & nomen. Ariſtoph. in Ranis. Euſtath. Vnde prouerbium, Empuſa mutabilior.

Enac, gigantes, Num. 13. quos expulerant Chananæi Deut. 1. Lat. gigas, aut torques, vel monile, ſiue oneratus.

En-agallim, nomen vici in principio maris mortui. Ezech. 47. Lat. fons, ſiue oculus vitulorum vel curruum, aut rotunditatum.

Enagora, in Aſia. Plin. lib. 5. cap. 31.

Enaim, villa in tribu Iuda, Ioſ. 15. Hodieq; villa eſt Bethemin circa Terebinthũ, Hier. in locis Hebraic. Hebr. Enam. Lat. fons vel oculus eorũ.

Enalus à delphino ſeruatus. Vide hiſtoriam apud Plutarchum circa finem libelli, Vtra animalia plus ſapiant, & in conuiuio ſeptem ſapientum.

Enam, nomen villæ ſiue vinculi, Num. 34. Ezech. 48. Pater item Achira principis tribus Nephthali. Num 1. Lat. nubes, vel augurium, ſiue fons, aut oculus earum.

Encænia, ſeſta erant dedicationis apud Græcos & Hebr. de quib: Philo Iud. lib. de Septenario & Feſtis, ex editione & ex interpret. Fed. Morel.

enceladus, Titanis & Terrę filius, gigantum omnium, qui aduerſus Iouem coniurauit, longè maximus, quem Iupiter fulmine ictum Ætnæ monti ſuppoſuit Virg. 3. Æneid.

Fama eſt Enceladi, ſemiuſtum fulmine corpus
Vrgenti mole hac, ingéntemque inſuper Ætnam
Impoſitum.

Ventorum naturam & effectus his fabulis Poetæ expreſſerunt.

encheleæ, oppidum Illyridis, iuxta quod Cadmus & Harmonia eius vxor in ſerpentes verſi dicuntur. Lucan. lib, 3.

encleus. Bœotiæ vrbs. Steph.

encratitæ, Hæretici quidam apud Hieronym. ſic dicti à carnis abſtinentia. Cæl. Rhod. libro 9. cap. 7.

endeta, Æthiopiæ ſub Ægypto locus. Strab. lib. 16.

enderum, Illyrici oppidum Ptol.

endideium, Rhetiæ vrbs. Anton.

endigeti, Tarraconēſis Hiſpaniæ populi. Pto.

endor, vrbs tribus Manaſſe in Iſrael iuxta Naim vrbem ſita. Ioſ. 17. 1. Reg 28. pſalm. 82. Lat fons, ſiue oculis generationis, vel habitationis.

endymion, paſtor quidam, Athlii filius, quem Iupiter in cælum aſſumptum, cùm Iunonem amaret, atque etiam cum nube pro Iunone concumberet, iratus rurſum deiecit, & perpetuo ſomno damnauit, huius poſtea amore Luna quoque capta, cum in Latini Cariæ montis ſpecu occultauit, atque ibidem cum eo conuerſata eſt. Vide prouerbium, Endymionis ſomnum dormire. Hic primus lunæ curſum inuenit, & Aſtronomiæ ſtudioſus eleganter à poetis fingitur Lunæ Amaſius. Apollon. lib. Argonaut. Plin. lib. 2. cap. 9.

enechus, comes Bigoræ, à quo Nauarræ regnū initium ſumpſit. Hic è montibus Pyrenæis in vicinam Nauarræ planitiem cum exercitu deſcendens, omnem eam regionem à Sarracenis liberauit: pro quibus meritis, rex in eo loco primus appellatus eſt, circa annum ſalut. 961. Volat. Ritius.

eneti, habitabant olim iuxta Paphlagoniam, inde Homerus ſylueſtres mulos educi ſcribit. Dicuntur & equæ Enetiles. Enetus, etiam poſſeſſiuum eſt: & ciuitas Myrmecis dialectici patriæ. Steph.

engaddi. i. fons ſiue oculus hœdi, vel felicitatis. Hieronym. vicus prægrandis Iudæorum, iuxta mare mortuum: vnde opobalſamum venit, quas vineas Engaddi Salomon in Canticis nominat. Idem alibi, engaddum ager eſt terræ Iudææ, non tam vineis quam balſamis florens.

Εγγάδα, vicus magnus, prope Sodomā Arabiæ in fœminino aut neutro gen. Gentile, Engadenus.

Engalim, Palæſtinæ locus, Ezechiæ 47.

En-gannim, locus tribus Iudæ. Ioſue 15. Hieronymus in locis Hebraicis, locus iuxta Bethel. Alia ciuitas ſacerdotum in tribu Iſſachar. Ioſue 19. Lat. fons hortorum, ſiue oculus protectionū.

Engelanes, populi Illyriæ, iidem qui Encheleæ. Stephan.

Engoliſma. Vide Iculiſma.

Engonaſis, ſignum in cęlo, quod Latinè Ingeniculus vocatur: & eſt Hercules qui dextro genu nixus, ſiniſtro pede capitis Draconis dextram partem opprimere conatur, ἐγγόνασιν.

Engyum, vrbs Siciliæ. Steph.

En-hadda ciuitas in tribu Iſſachar. Ioſ. 19. La. oculus acutus vel lætus, aut fons acuminis vel lætitiæ.

En-haſor, ciuitas tribus Nephthali. Ioſ. 19. La. fons, ſiue oculus atrii vel veſtibuli, aut fontis, fœnum vel herba.

enhippus, rex fuit Argiuorum miræ fœlicitatis, cuius clypeum, qui apud Græcos rem præclarè geſſiſſent, per vrbem incedentes ferebant honeſtamenti cauſa:

enienſes, Gręciæ populi. Herodot.

eningia, regio Europæ, Septentrionalior. Pli. *Enland*, Zieglero.

Eniochidas, ſiue Eniochida, Athenienſium imperator, anno ab vrbe 142.

Eniochi, vel Heniochi, ſed melius aſpiratur ſecundum Græcos, Ptolemæo cap. 9. li. 5. populi Sarmatiæ iuxta Pontum, non longè ab Achæis. Pli. cap. 5. lib. 6. Strab. verò lib. 11. tradunt Laconas habitaſſe Heniochiam, quorum duces Rheces & Amphiſtratus fuerunt, Caſtoris & Pollucis aurigæ, vnde ἡνίοχοι, vt par eſt, ex iis quidem ſunt nominati. Ex lembis itaque claſſem comparantes, & interdum ad naues onerarias, interdum ad regionem vel vrbem aliquam nauigantes, mari dominabantur. Boſphorani eos nonnunquam in ſtationibus accipiunt, & commeatus & vendendæ prædæ copiam ſuppeditant. Hi quum domum repetunt, & vltra nauigare non poſſunt, lembos humeris impoſitos in ſyluas referunt, in quibus habitantes tenue ſolum arant. Rurſum quum nauigandi tempus adeſt, eos in mare deferunt.

Eniopeus, Hectoris auriga, à Diomede lancea confixus Homer. 8. Iliad.

enipeus, fluuius Theſſaliæ, campos Pharſalicos irrigans, iuxta quem Cæſar vicit Pompeiū, lentus primò, ſed Apidano mixtus, velociſſimus eſt. Lucan.

enifis, Sicilię fluuius eſt Fazello, quem hodie *Niſi* appellari ſcribit.

enipeus, fluuius in Elide, in Alpheum illabens, qui recentiore nomine *Bernichius* dicitur. Strab. lib. 8.

Eniſpe, vrbs Arcadiæ, quam Hom. ventis expoſitam ait, non amplius extat, quidam Cletoriæ, alii Phocidi eam adnumerant. Sent. Eniſpæus.

Enna, ciuitas inſignis in ipſo Siciliæ vmbilico, auguſtiſſimo Cereris templo olim nobilitata, nemoréq; ſacro, ex quo Proſerpinam raptam fuiſſe incolæ aſſerunt. Hinc Proſerpina ipſa Ennæa cognominatur: & Ceres Ennæa vel Ennenſis. Cic. 7. actione in Verrem. Vide Ænna.

Ennêa ceres dicta eſt, quæ auguſtiſſimo in templo apud Enneam colebatur: cuius ſimulachrum tanto erat effectum artificio, vt qui illud intuerentur, aut ipſam videre Cererem, aut effigiem Cereris non humana manu factam, ſed cœlo delapſam arbitrarentur. Cic. in Verr.

Enneacrunos, fons apud Athenas à Piſiſtrato conditus, à numero Salientum dictus, quos Græci κρουνοὺς appellant, hoc eſt, fiſtulas, aquæductúſve: noſtri verò Salientes. Athenienſium etiam vrbs, tradit Pauſan. Hic etiam Callirhoe à Papinio vocari videtur hoc verſu, 12. Theb.

Et quos Callirhoe nouies errantibus vndis,

vt annotauit Hermolaus. Sed omnino eundem eſſe ex Thucydide luce clarius eſt: vbi ſcribit Callirhoen quondam, ſed poſtea à tyrannis reparatam, Eneacrunon dictam, id eſt, fiſtulæ vel ſalientes nouem.

Ἐννέα ὁδοί, id eſt, nouẽ viæ, ciuitas Macedoniæ, eadem quæ Amphipolis. Steph.

Ennius, poeta antiquiſſimus, Rudiis Calabriæ, oppido natus. Q. Valerio & C. Manlio Coſſ. à Catone Quæſtore in vrbem adductus, in Auentino habitauit, ancillæ vnius miniſterio contentus. Scripſit Annalium libros, Satyras, Comœdias, & Tragœdias, ex quibus ad nos nihil peruenit, exceptis aliquot verſibus, à ſcriptoribus paſſim citatis. Scipionem Africanum maximè coluit, itaque viciſſim ab eo eſt adamatus, vt alter ab altero, ne ſepultura quidem diuelli voluerit. Periit morbo articulari, quem immodico vini vſu contraxerat. Vnde & Horatius li. 1. Epiſtol. obiter eum tangit: tanquam vino plus ſatis deditum,

Ennius ipſe pater nunquam, niſi potus ad arma
Proſiluit dicenda.

Ennius grammaticus, duos libros de literis ac ſyllabis & metris conſcripſit. Tranquil.

Ennon, nomen viri. Ier. 7. Lat. ecce illi, ſiue diuitiæ eorum, vel decipiẽs, aut contriſtans eos.

Ennoſigæus, Neptuni cognomen, ab eo quòd terram concutiat, impoſitum: vnde etiam Enoſichthon dicitur.

Enoch, filius Cain, Gen. 4. Prima item mundi ciuitas ab ipſo Cain ædificata, & nomine filii appellata. Fuit & alius vir iuſtiſſimus, qui cum Deo ſublatus euanuit. Hic quaſdam inuenit literas, quoſdámque ſcripſit libros, ſub quo Adam mortuus eſt. Comeſt. ca. 5. Geneſ.

Enochillus, princeps annuus Athenienſium, ac anno Olympiad. 43. qua Athenienſes de Sygæo & Achilleo oppido cum Mitylenẽſibus bellum geſſerunt, a Periandro Corinthi tyranno ſopitum.

Enodia, Hecate quòd in via inuenta ſi ab Inacho. Steph.

Enon, terminus Damaſci. Eze. 47. Eſt & Enon iuxta Salim oppidum, haud longè à Iordane, vbi baptizabat Ioannes, Ioan. 3. Lat. nubes vel obnubilatio, ſiue fons, aut oculus eius, vel augurium.

Enona, Ptolemæo, vrbs Dalmatiæ.

Enope, vrbs Peloponneſi, in tractu Meſſeniaco, iuxta Pylum, ſub ditione Agamemnonis. Homer. lib. 9 Iliad.

Enoſis, inſula iuxta Sardiniam, Plin. lib. 3. c. 7. quæ ineto S. *Pierro* dicitur.

Enos, i. homo vel vir, ſiue oblitus, aut deſperatus, filius Seth, Gen. 4 Luc. 3. & ſeptimus ab Adã tranſlatus fuit, ne malitia cor immutaret eius, vt ſcribitur Sap. cap. 14. Igitur eum propter vitam piam ac iuſtam Deus citò tranſtulit, ne cum aliis iuſtis, iam ad impietatem inclinatis, conſentiret: Ioan. Anno con. in lib 1. Beroſ.

Enotocœtæ, populi ſunt, qui aures ad talos vſque dependentes habent, vt ſuper eis indormiant, adeò fortes, vt arbores euellant, & neruum frangant. Author Strab. li. 15.

En-ſemes, nomen loci: Ioſ. 18. Lat. fons ſiue oculus Solis.

Entella, vrbs Siciliæ, quam Campani genere habitabant, ſocii Carthaginenſibus. Steph.

Entella, Liguriæ fluuius. Ptol. *Lauagna* Leandro.

Entellini, Siciliæ populi & Latinæ conditionis. Plin. lib. 3. ca. 8.

Entius, Friderici Imperatoris filius, Sardiniæ rex, cui pater Italiæ & Longobardiæ adminiſtrationem commiſit. Blond. li. 7. decad. 2.

Entribæ, populi Thraciæ, Steph.

Enyalius, Bellonæ filius, quaſi ἐννοοῦς υἱός, & pro Marte & bello capitur.

Enydra, Caſſioditis in Syria vrbs. Strabo.

Enyo, ſoror Martis, quam Latini Bellonã vocant: quanquam à poetis non rarò pro ipſo bello ſiue prælio accipiatur. Mart. lib. 1.

Necte decipiat ratibus naualis Enyo.

Hoc eſt nauale prælium.

E O

Eoa, Ptolem. Africæ propriæ vrbs, Mela habet Oea.

Eodanda, inſula Arabiæ felicis. Pli.

Eordeę, duæ regiones Mygdoniæ: itẽ aliæ duę, vna Iberiæ, altera Thraciæ ab Eordo quodam. Gentilia, Eordæus. Eordus, Eordiſta: Step.

Eordi, populi Theſſaliæ. Stephan. in Amyro.

Eboricæ , Atachoſiæ gens. Ptolem.

Eos, à Græcis dicitur,quam nos Auroram vocamus. Mons item Ægypti. Pli.

Eous , vnus equorum Solis. Ouid.2. Metam.

E P

Epacria, vrbs Atticæ, quam cum aliis duodecim ſic digeſſit. Cecrop . Steph.

Epea, ciuitas Græciæ : Epæi, ciues, contra quos Neſtor bella geſſit.

Epænetus , amicus Pauli. Rom.16.

Epagris , inſula vna ex Cycladibus. Ab Ariſtotele , propter aquarum abundantiam , Hydruſſa appellata.

Epamanduodurum , Galliæ Belgicæ oppidum. Anton.

Epaminondas Thebanus, honeſto genere natus , Muſicam & Philoſophiam doctus , modeſtus, prudens, grauis : peritus belli, fortis manu; animo maximo , adeò veritatem diligens, vt ne ioco quidem mentiretur. Hic cùm apud Leuctra Lacedæmonios plaga peſtifera adeò afflixiſſet, vt ex eo tempore Lacedæmoniorum opes corruerint , & principatum Græciæ amiſſum vltrà reparare nequiuerint , dicere ſolebat, Orbum ſe, non tamen ſine liberis , & ex ſe natam relinquere pugnam Leutrictam. Hic poſt ingentia facinora edita , extremo tempore apud Mantineam , cum acie inſtructa & ducis optimi & militis fortiſſimi officio fungitur, ſparo percuſſus , relatúſque in caſtra ſemianimis , requiſiuit à circunſtantibus, ſaluúſne eſſet clypeus: cùm ſaluum eſſe flentes ſui reſpondiſſent , allatum , veluti ſocium laborum gloriæque oſculatus eſt. Iterum quæſiuit , eſſent ne fuſi hoſtes : cum id quoque , vt cupiebat , audiuiſſet, euelli tum denique ſpiculum iuſſit : ita multo ſanguine profuſo in lætitia & victoria mortuus eſt. Cuius morte Thebanorum vires hebetatæ ſunt, vt non tam illum amiſiſſe, quàm cum illo interiiſſe omnes viderentur. Nam ante Epaminondam Thebani alieno imperio paruerunt: poſt interitum eiuſdem in ſeruitutem priſtinam reuoluti ſunt : vt manifeſtum ſit gloriam Thebanam cum illo natam , & extinctam fuiſſe. Trogus libro ſexto. Steſimbrotum filium ſuum,quòd contra mandatum cum Lacedæmoniis conflixiſſet , tametſi victor feliciter euaſiſſet , interfecit. Plutarch. Paral. Huic Thebani ſtatuam ferream dicarunt, ne erga tantum principem viderentur ingrati.

Epanterii , Italiæ populi , cum quibus bellum geſſiſſe Ligures ſcribit. Liu.

Epaphus , Iouis filius & Iûs , qui Memphim in Ægypto condidit. Ouid.1. Metam.

Epaphras , viri nomen Coloſſ 4.

Epaphroditus , à libellis Neroni imperatori Domitiano imperatore capitis damnatus, quòd Neronem in conſciſcenda ſibi nece ſua manu adiuuiſſet.

Epaphroditus,grammaticus fuit, patria Chęronæus , Archiæ grammatici alumnus , quem Modeſtus Ægypti præſes ſibi coemit , & filium ſuum Hiteſinum eidem in diſciplinam tradidit, quem ille Romæ inſtituit:ſub Nerone mortuus eſt hydropiſi. Suid. Is triginta millia optimorum librorum habuiſſe perhibetur. Leonicus Thom.lib.3.cap.34.

Epardus , fluuius qui per Mardorum regionẽ fluit. Arrian. in Alexandro.

Eparitæ , populi Arcadiæ. Steph.

Epebrodunum. Vide Ebroduntii.

Epetium , Illyridis oppidum. Ptolem. *Spezze* Sophiano.

Epeus , Endymionis filius , & Pæonis frater, qui primus in muralibus machinis equum reperit , qui & Aries dicitur. Plin. lib.6.c.56. quæ res locum fecit fabulæ , Epeum fabricatorem fuiſſe equiligne i , quo Troia prodita eſt. Virgil.lib.2. Æneid.

Et ipſe doli fabricator Epeus.

Epeus , vir quidam timidiſſimus , de quo natum eſt prouerb. Epeo timidior. Datum eſt hoc cognomen Cratino comico , per alluſionem fortaſſis , quòd cum Oenoidis tribus princeps eſſet , in eo munere timidius ſe gereret, Eraſ. in Chil.

Epei , populi in occidentali ora Peloponneſi , alio nomine Elei dicti , Plin.lib.4. cap.1. Cuius ſententiæ etiam Stephanus ſubſcribit , Homerus tamen in Catalogo nauium , Epeorum vrbem diuerſam facit ab Elide , quam videtur, Epeorum iuri ſubiicere. Vide Strab.li.9.

Epetini , Liburniæ populi , qui in Salonem coloniam iura petunt , vt refert Plinius libr. 3. cap. 2.

Epha , i. Laſſus aut volans , vel Syriacè , platus vel complicatus , filius Madian , filii Abrahæ. Gen.25. Ab eo Arabia Fœlix , Deſerta ſiue Petrea dicta eſt Epha. Iſa. 60. Fuit & nomen concubinæ Caleb. 1. Par.2. Filius Ial adda, 1. Par.2.

Ephet , puluis , ſiue hinnulus , aut plumbum, filius Madian filii Abrahæ. Geneſ. 25.1. Par.1. filius Ezra,1. Par.4. & 5.

Epheſtrades , inſulæ , quæ & Latinis Vulcaniæ & Æoliæ , quòd Æolus Iliacis temporibus illic regnauerit.

Epheſtria, Thebis feſta fuerunt ob Tireſiam inſtituta , in quibus ipſius ſimulachrum virilibus veſtimentis exuebatur , & muliebribus induebatur , móxque illis ademptis , iterum virilia imponebantur, alludentes ad ipſius Tiriſiæ fabulam.

Epheſus, vrbs Ioniæ , emporium totius citerioris Aſiæ celeberrimum , Amazonum opus, Dianæ templo in primis nobilitatum. Hæc ci-

uitasloco cauo olim habitata, diluuium paſſa eſt, quo cùm plurimi extincti eſſent, Lyſimachus ciuitatem in eum locum, vbi nunc eſt, tranſtulit, & ab vxoris nomine Atſionem vocauit: eo mortuo, priſtinum nomen receptum eſt.

Epher, terra circa Syriam eſt, 3. Reg. ὄφιρ habent 70. Interpr.

Epheſus, inſula Nili, vt etiam Cnius & Leſbus. Steph.

Epheſiæ literæ, erant notulæ quædam & voces magicæ, quibus vtentes in omni negotio victores euadebant: vnde natum prouer. Epheſiæ literæ, dictum de iis qui mira fœlicitate tanquã diuina virgula, quicquid optant, aſſequuntur. Vide plura apud Eraſ. Chilia. 2. centuria 8.

Ephetæ magiſtratus apud Athenienſes. Hi à Demophoonte rege inſtituti, quinquaginta ex Athenienſibus, totidémq; ex Argiuis, vt in Palladio foro de incenſulta cęde cognoſcerent, maiore deinde auctoritate, iuréque ampliore à Dracone inſtructi ſunt. Sic enim inſtituit, vt vnus & quinquaginta ex optimis eligerentur qui in foris de capitalibus iudicarent. Non niſi forte quinquaginta annos nati, moribúſque probatiſſimis eligebantur. Pollux. Suid.

Ephippus Cumæus, auditor Iſocratis, qui ſcripſit hiſtoriam ab excidio Troiæ vſque ad ſua tempora, libris xxx.

Ephialtes, Neptuni filius, Gigas incredibili corporis robore, qui cùm ſingulis mēſibus nouē digitos creſceret, in tantam altitudinem euaſit, vt ſtatura ſua fretus, vnà cum fratre Otho ſuperis bellum inferret: quapropter à Ioue fulmine ictus, ad inferos eſt detruſus. Hom. Ili. 11.

Ephialetum, Carpathi Inſulæ promontorium. Ptolem.

Ephod, pater Hamiel, Num. 34. Lat. ſuper humerale, aut ornamentum.

Ephori, apud Lacedæmonios tales erant magiſtratus, quales apud Ro. Tribuni plebis, qui à Theopompo ſic oppoſiti ſunt Regibus, vt apud Rom. Conſulibus Tribuni: vt enim à Conſulibus apud Tribunos, ita à Regibus ad ephoros prouocare quiſque poterat. Olim pro miniſtris regum fuerunt, tandem eò potentiæ peruenerunt, vt ſenſum à rege proprium magiſtratum conſtituerent, nomine Ephoriam, ephori dicti ἀπὸ τοῦ ἐφορᾷν, quod eſt intueri, quòd ad ciuitatis ſalutem intentos haberent oculos.

Ephorus, hiſtoricus Cumanus. Iſocratis auditor, & cõndiſcipulus, Theopompi, Suidas in eius vita.

Ephara, i, puluerulenta, ſiue plumbea, aut damula, ciuitas Gedeonis, Iudi. 6. & 8. 1. Reg. 13.

Ephraim, filius ſecundus Ioſeph. Ge. 41. 1. Paral. 6. ab hoc tribus Ephraim nomenclaturam habet, quæ à Iordane flumine, vſque ad Gazer longitudinem habuit: latitudinem verò, quæcunque à Bethel vſque ad campũ maximũ terminatur. Ioſeph. lib. 5. ca. 3. Iud. antiq. Lat. frugiferant creſcens.

Ephraim, mons qui inter Ierichontem & Ieroſolyma extenditur, & ab hoc fine aſcendit contra Septentriones per tractum maris vſque Gazeram vrbem, quē poſſederunt filii Ioſephi, Ioſ. 13. & 17. Dictæ ſunt quoque decem tribus Iſrael, ſiue regnum Iſrael, Ephraim: vt Iſa. 7. & 7. Oſe 5. legitur & Pſal. 59. Ephraim *Fortitudo capitis me*. Et Pſalm. 78. Tribuni Ephraim non elegit. Similiter Pſalm.

Ephara, i. vbertas, ſiue frugifera, vel creſcens aut incinerata, vxor Caleb, filii Heſron, 1. Par. 2. ab hac Ephrata vrbs nomenclaturam accepit, quæ eſt in tribu Iudæ. Gen. 31. Aliàs Beth-leem dicta, Geneſ. 48. 1. Paral. 1. & 4. Videtur eadem eſſe quæ Caleb Ephrata appellatur, 1. Par. 2. vbi mortuus eſt Heſron. Hieronymus in traditionibus Hebraicis.

Ephreœ, i. cooperimētum iniqui, vel ſocii, aut confracti, ſiue portus iniqui, vel ſocii, aut confracti, rex Ægypti. Ierem. 44. Heb. Hephree.

Ephrem, ciuitas Pſ. 77. Ioan. 11. Heb. Ephraim, Lat. frugifer aut creſcens.

Ephron, filius Seor, Geneſ. 23. à quo ciuitas in tribu Iuda, 2. Para. 13. 1. Macha. 5. Lat. puluis, ſiue hinnulus, aut plumbeus.

Ephyra, phyræ, vrbs Peloponneſi in ipſo ſita, Iſthmo, quæ alio nomine Corinthus dicta eſt, vulgò, *Coranto* hodie dicitur. Ephyræ autem nomen accepiſſe volunt, ab Ephyra Nympha, Oceani & Tethyos filia: cuius meminit Virg. lib. 4. Geotg. Hinc Ephyræius, hoc eſt, Corinthius. Virg. 2. Geor. Ephyræius per quinque ſyllabas extulit,

Illuſas auro veſtes, Ephyreiaq; æra.

Sunt autem multæ Ephyræ in Theſſalia, Epiro, Arcadia, Campania, Theſprotis, Ætolis (à quibus Ephyrij populi vocãtur.) Item alia Crannus alioqui dicta alia in Oenoe, & inſula non procul à Melo. Vide Ste. Homerus Cranonios, Epyros vocat, Phlegyas, Gortynæos, Step.

Ephyri, Ætolorum populi Athamanes, Tymphæi. Plin. li. 4 c. 2.

Ephyris, vrbs Laconiæ. Herod.

Epiacum, Albionis inſulæ oppidum, Ptol.

Epiæ, numero plurali tãtùm oppidũ Achaię, inde Epij populi, quibuſcũ bellũ geſſit Neſtor adhuc iuuenis, poſtea Heij dicti ſunt: malim Elei.

Epibaterios, Apollinis cognomentum, cui tēplum in Troezene dicauit Diomedes, quòd in reditu ab Ilio ſeuaſiſſet tēpeſtatem, qua Græcorum afflictæ ſunt opes, Cæl. Rhod. li. 11. c. 24.

Epicarra, Dalmatiæ vrbs. Ptol.

Epicephesia, vicus in tribu Oenoide. Ste.

Epicharmus, Tityri (vt Suidas ſcribit) vel Chrymarij filius, Siculus, poeta comicus & Philoſophus, cui nonnulli inuentum comœdiæ tribuunt: Pythagoræ auditor, ſcripſit de natura rerum & medicina commentarios. Epicharmi ſententiam de morte refert Cic. lib. 1. Tuſcul.

quæſt. Emori nolim, me mortuum eſſe nihili facio, ἀπὸ μου θανεῖν.

Epici, Italiæ populi. Steph.

Epicles, citharœdus nobilis Athenienſis.

Epichemedii, pars Locrorum, Vide Ozolæ.

Epicerides, Cyrenenſis, ob ſingularem ſuam erga Athenienſes liberalitatẽ, ampliſſ. viciſſim ab illis honoribus eſt affectus. Dem. ad Lepti.

Epictetus, Philoſophus Stoicus, ex Hieropoli Phrygiæ vrbe, Romæ Epaphrodito cuidã Neronis familiari ſeruiuit, atque ad Marci vſq; Antonini tempora peruenit. Domitiano autem imperante eius dominatu offenſus, Roma Hieropolim migrauit, ratus verum eſſe, quod eſt, apud tragicum, *Patriam eſſe cuiuſque, vbi quis recte ageret.* Tanta verò apud omnes homines eius vitæ admiratio extitit, vt Lucianus Cyrus Epicteti lucernam fictilẽ tribus drachmarũ millibus, ob eius authoritatem veniſſe tradat. Hic Enchiridion ſcripſit Græcè, opus vtile, quod Ang. Politianus Latinum fecit.

Epicurus, eius ſectæ author, quæ ab ea Epicurea dicta eſt. Summum bonum in voluptate ponebat, non tamen in voluptate corporis, quẽadmodum Ariſtippus, ſed in voluptate animi, hoc eſt, in abſentia omnium dolorum. Dialecticam damnabat, quòd philoſophiam ſimplicibus verbis affirmaret poſſe comprehendi. Deorum prouidentiam è rebus humanis tollebat. Huic Lucretius tantum tribuit, vt non dubitet affirmare, Epicurum reliquorum omnium philoſophorum lumen obſcuraſſe, quemadmodum Sol ſuo ſplendore aliorum cœleſtium corporum claritatem obtinebat. Traditur fuiſſe continentiſſimæ vitæ: nomen tamen illud voluptatis, in qua ſummum bonum ponebat, effecit, vt ab eo homines voluptarii Epicurei dicantur.

Epidamnus, ſiue Epidamnum, (vulgò *Durazzo*) oppidum in ea parte Macedoniæ, quæ Adriatico mari incumbit, tritiſſimo è Græcis in Italiam traiectu nulli non cognitum. Epidamnum dictum ab Epidamno rege Barbarorum. Sed Romani eò coloniam deducentes (inquit Plinius li. 4.ca.27.) Dyrrachium dicere maluerunt, propter in auſpicatum nomen Epidamni, tanquam à damno dicatur Epidamnũ. Ad quod alluſit Plautus in Menechmis, cùm ait, *Ne mihi damnum in Epidamno duas*, tanquam nomen inditum ſit Epidamno, quòd illuc nemo ſine damno diuertat. Vide Dyrrachium.

Epidaphne, vrbs in Seleucide Syræ, quæ & Antiochia dicta, à Daphne vicino ſuburbano, quod locum habebat amœniſſimum 89. ſtadiorum & fanum Apollinis cum Dianæ delubro. Libanius orator Antioch. in orat. ad Theodoſ. Imp. περὶ ἀνδριάντων, & de Daphnei Apollinis incendio, & in Antiochia, ex interpr. & edit. Fe. Mor. Prof. R. Adi etiam Iuli. Capit.

Epidaurus, ciuitas Peloponneſi Æſculapii templo celeberrima. Vnde etiã Romani, cum graui peſtilentia laborarent, conſultóq; oraculo iuberentur Æſculapium Romam aduehere, triremem cum legatis ea de cauſa Epidaurũ miſerunt. Verum cum Epidaurij deum opiferũ à ſe inuiti dimitterent, ferunt illic cunctantibus, ingentẽ anguem ad Romanorum triremẽ adnauigaſſe, ſeſeq; in puppi in gyrum complicuiſſe: quem illi Æſculapiũ arbitrati, magna cum veneratione Romã aduexerunt. Hoc etiã nomine dicta fuit vrbs Dalmatiæ, ad Illyricũ mare ſita, Lucanus lib. 2. *Illyris Ionias vrgens Epidaurus in vndas.* Pauſaniæ & Strab. Lymira cognominata, quòd ſit portuoſa, diruta à Gotthis, è cuius ruinis Raguſia iuxta ædificata. Raph. Volater. Tertia Epidaurus in Peloponneſo, in Argia regione. Ptol. *Cheroneſi*, Soph. Eſt quoq; Epidaurus prima vrbs in Dalmatia, Pto. hæc Epidaurũ Colonia, à Plinio dicitur. Eſtq; hæc hodie Emporio & repub. nobi.

Epidelius, Apollo dictus eſt ab Epidelia vico, qui eſt iuxta Maleam Laconiæ promontorium vbi tẽplum habebat. Na poſt Delũ euerſam, cum barbarus quidam Apollinis ſimulachrũ per contumeliam in mare proieciſſet, poſteàque ad Peloponneſi littora perueniſſet, à Laconibus magna veneratione ſuſceptum eſt, vocatúſq; Apollo Epidelius, quaſi ex Delo aduectus. Palæph. l. 2.

Epidium, Ptol. Albionis inſulæ promontoriũ.

Epigenes, Philoſophus Byzãtinus. Item poeta quidã ſcenicus, cuius fabulas recenſet Suidas.

Epigoni, dicti sũt authores ſecundi belli Thebani, quaſi fœtus illorum qui primũ confecerãt bellum, Græcè enim γονὴ, fœtus appellatur, & qui pòſt gignitur ἐπίγονος, Eurip. tragicus tragœdiam hoc argumento compoſitam, Epigonos inſcripſit Sunt qui exiſtimant Epigonos apud Strabonem eſſe populos à quibus fabulæ nomẽ inditum ſit: cùm Epigoni dicti ſint generali vocabulo omnes illi, qui ex diuerſis populis conflati, ſecundum bellum Thebanũ duce Alcmæone confecerunt. Nã ex Statij lectione conſtat bellum Thebanũ, & nomina ducũ, qui in eo loco occubuerũt: quorũ filij, vti mortẽ parentũ vlciſcerentur, communi conſilio contra Thebanos iterum arma mouerunt, qui acceperunt reſponſum ab Apolline, eã ſe ciuitatẽ expugnaturos, ſi Alemæonem Amphiarai filium imperatorẽ feciſſent. Igitur Alcmæõ exercitu ex Græcis collecto, contra Thebas duxit copias, acerriméque commiſſa pugna, potitus eſt victoria, & Thebæ captæ ac dirutæ ſunt. Epigoni etiã dicti ſunt ſucceſſores Macedonum veteranorum, qui ſub Alexandro Magno ex Aſiaticis fœminis ſobolem ſuſceperunt, quæ ſoboles (vt hiſtorici memorant) nomen habuit Epigoni, qui in caſtris nati, in armis educati, à paruula ætate periculis exercitati, laboribus durati, prorſus inuicti fuerunt.

Epigranea, fons in Bœotia, nõ procul à Dirce

altero quoque fonte. Plin.lib.4.c 7.

Epij, Ætoliæ & Elidis populi, Plin. Halicarn.

Epiicidæ, vicus in tribu Cecropide. Steph.

Epileucadij, vrbs poſt Acarnaniam. Steph.

Epimachus, ſub Decio apud Alexandriã martyrio coronatus eſt, anno ſalutis 251.

Epimaranitæ, Arabiæ fœlicis populi. Plin.

Epimenides, Poeta Epicus, patria Cretenſis, Apul. libro 2. Florid. qui à patre Agiaſarcho in agrum ad cuſtodiendum pecus miſſus in quodam antro obdormiuit anno LXXV. Vnde emanauit prouerbium, Epimenidis ſomnum dormire. Tandem ſomno excitatus, cùm videret omnia mutata, domum reuerſus, à fratre omnia didicit. Quamobrem pro Deo eſt habitus. Idem Athenienſibus peſtilentia laborantibus dixit, Ciuitatem purgari, expiariq́ue oportere. Itaq; cùm rogatus eò veniſſet, iuſſit oues albas atque nigras apud Areopagum immolari. Rediens deinde domum, oblatam ab eis pecuniam renuit: Plato in primo & tertio de Legibus. Suidas de ipſius ſomno mentionem facit, indéque manaſſe prouerbium.

Epimenides, Gnoſius quidam, cuius anima ex ore effigie corui, viſa eſt euolare. Plin. lib.7. cap.52.

Epimetheus, Iapeti filius, frater Promethei, quòd cùm ingenio plurimum valeret, hominis ſtatuam primus ex luto finxit. Quamobrem indignatus Iupiter, eum vertit in ſimiam, atque in inſulas Pithecuſas relegauit.

Epimethis, Pyrrha filia Epimethei, & vxor Deucalionis.

Epiphania, vrbs Syriæ iuxta Raphaneas, in confinio Aradi, vbi natus eſt Euphrates Stoicus: altera Ciliciæ: tertia Bithyniæ: quarta, iuxta Tigrim. Steph.

Epiphanes, cognomẽ Antiochi regis, qui Antiochiam denominauit. Hic Syriæ vrbem condidit, quæ etiam ab eius nomine Epiphania cognominata eſt. Dictus Epiphanes, quaſi illuſtris à rerum geſtarum claritate.

Epiphanius, qui poſtea Cypri fuit Epiſcopus, inter eremitas habebatur maximus. Sozom. li. 8. cap.1. hiſt. trip.

Epiphanius Petreus ſophiſta fuit, qui ſcripſit puer exercitationes & declamationes in genere demonſtratiuo.

Epizephyrii, Locrenſes populi, apud quos ſi quis ſalutis cauſa vinum hauſiſſet largiùs, medico non imperante, morte expiabatur libera illa compotatio, perinde ac grande aliquod ſcelus.

Epipolæ, regiuncula prærupta, iuxta Syracuſas. Step. 6.

Epira, quæ nunc Corinthus dicitur, à Siſypho condita fuit, Comeſt. c.5. Iudic.

Epirus, regio Græciæ finitima, ad ortum Acheloo fluuio ab Achaia diſcreta: ad Occaſum Acroceraunijs montibus, quà mari Adriatico incumbunt: ad Septentrionem Macedoniæ parte terminata: ad Meridiem Ionio mari abluta. Hæc primùm Moloſſia dicta eſt, & à Chaone Heleni fratre, Chaonia: nunc verò Albania vocatur. Quondam vrbibus populiſque fuit frequentiſſima, ſed à Romanis ſubacta, cùm ſæpius deficeret, penè in ſolitudinem redacta eſt. Alit hæc regio equas præſtantiſſimas, quæ ab ea Epiroticæ appellantur. Virg. I. Georgic. Vulgo appellatur Albania.

Epirota, aliquis ex Epiro, & Epiroticus.

Epiſtropus, Phocidis rex, vnus ex Græcorum ducibus qui venerunt ad Troiam. Homer. 2. li. Iliad.

Epitalium, vrbs Triphaliæ. Steph.

Epitaurus. Vide Epidaurus.

Epitauſa, Indiæ intra Gangem vrbs. Ptolem.

Epireon, Nelei filius, vt eſt in Græcis commentariis Apollonii.

Epitheria, ciuitas in ſinu Arabico, aliàs Arſinoe dicta.

Epithymbia, Venus dicta eſt, quòd & principium ac finem vitæ inferre crederetur: ad cuius ſtatuam quæ Delphis erat, in parentationibus & libationibus manes elicere ac euocare moris erat. Palæp. lib.2.

Epitragia, Venus dicta eſt, quòd in formã capræ ſeipſam commutauerit: nam cùm Theſeus in Cretam ad Minotaurum interficiendum nauigaturus, Veneri ac Apollini Delphico pro ſua ſuorúmque ſalute ſacra faceret: reſponſum à deo accepit, vt Venerem ſibi itineris ducem aſſumeret: tum autem apparuit Venus in capram mutata. Palæph. lib.2.

Epium, Arcadiæ vrbs. Plin.

Epoiſſius, vicus, Anton. Epuſum in lib. Notitiarum eſt.

Epona, puella formoſiſſima, ex homine & equa concepta, hoc modo, Fuluius Stellus, genus muliebre peroſus, cuidam ſe immiſcuit equæ, quæ ſuo deinde tempore formoſam admodum peperit puellam, quam tempeſtiuè quidam Eponam appellarunt. Plut. Paral.

Epope, dicebatur Acrocorinthus, quòd Siſyphus illic Æginam à Ioue rapi viderit. Stephanus.

Epopeus, XVII. Sicyoniorum rex.

Eporedia, Solaſſorum vrbs. Ptol. hodie Hi-aurea: hęc olim ex Sibyllinorum librorum oraculo à Romanis condita, & ab Eporedicis, quos eo nomine Galli præſtantes equorum domitores ſua lingua appellabant, nominata, vt non obſcurè innuit Plin. lib. cap. 17 *Iurea*, Leandro & omnibus.

Epnia, vrbs quæ nunc Ambracia dicitur, potius Pralia. Steph.

Epulo, Virg. 12. Æneid.

Archetium Mnestheus, Epulonem obtruncat Achates.

Epy, Vide Æpi.

Epylus Ouid. 4. Faſtor.

Proprius eſt titulus Epylus alba tui.

E Q

Equabona, Hiſpaniæ vrbs. Anton. *Coruna* hodie.

eques Tuſcus, Hetruriæ rex, anno ab vrbe 318.

equeſtria, Venus dicta eſt à filio Ænea, qui longa diuturnáque nauigatione feſſus, tandem equum conſcendit, matrémque huiuſmodi effigie coluit. Paleph. lib. 2.

equeſtris, Ptole. Sequanorum ciuitas in Gallia: vulgò, *Neufchatel*, multæ aliæ circa montem Iuriam ciuitates, vt Geneua, Lauſanna & aliæ, eodem nomine apud veteres ſcriptores appellantur. Ægydius Schudus, in deſcriptione Rhetiæ, equeſtres colonias vocat totum illum tractum, qui hodie dicitur *Le pays de Cablais*. q.d. Cabellorum, ſeu Equitum habitatio, & extenditur à capite lacus Lemani vſque ad eius anguſtias ad Orientem. Harum limes eſt Geneua antiquiſſima ciuitas, quæ Equeſtris etiam dicta eſt Plinio, & aliarum caput fuiſſe videtur.

equi, populi. Vide Æqui.

equicolus. Virgilius 9. Æneid.

Continuo Quercus, & pulcher Equicolus armis.

equilium, Venetorum inſula ad oſtia Plaui. fluminis.

equirria, equitum erant feſta, in quibus equorum curſu certabatur, de quibus Varro & Oui. Faſt. 3. & 4. qui ait bis in anno celebrari, 13. Idus Martii, & 18. Aprilis.

equitius, cognomen familiæ Romanæ, ab equo deductum.

equitius cos. cum Gratiano Augu. anno ab vrbe [illegible].

E R

eræa, ciuitas Græciæ, quam ſuo iam tempore concidiſſe, aut vix vllum ipſius apparuiſſe veſtigium ſcribit Strabo, lib. 3.

eranuſa, Inſula in Locris, Italiæ frente, de qua Plin. lib. 3. cap. 10.

eraphiotes, Bacchus dictus eſt, ab inducenda contentione, quoniam vinum, iram atque certamen inducit. ἔρις enim contentio, ἀφιέναι, immittere.

eraſia, filia Phinei regis Pæoniæ.

eraſinades, dux quidam fuit, qui infeliciter pugnauit, tum ſe, tum aliis omnibus ad internecionẽ extinctis: hinc factus eſt prouerbio locus, *Militauit cum Eraſinade*, de eo cuius res vnde quaque malè procederet.

eraſinii, Thraciæ populi. Stephan.

eraſinus, fluuius ex Stymphalide Arcadiæ lacu profluens, qui deinde terra occultatus in agro Argiuo denuò erumpit, & in ſinum Argolicum illabitur. Ouid. lib. 15

eraſinus, fluuius, iuxta Buræ ruinas in ſinum Corinthium illabens. Item alius in Eubœa inſula, iuxta Erietriam vrbem. Rurſus alius in Attica, iuxta Babronem. Strabo libro octauo

Eraſiſtratus, medicus eximius ex Ariſtotelis familia, cuius multis in locis meminit Plin.

Eraſmus, Campanus Epiſcopus, qui Diocletiano imperante floruit: huic inter vaſtas nemorum ſolitudines coruus paſtum attulit.

eraſtus, miniſter Pauli. Act. 19. Ro. 16. 2. Tim. 4.

eratæ, vrbs Gorytanorum.

erate, tes, Nympha Oceani & Tethyos filia.

erato, vna Muſarum, ab amore nomen ſortita, quòd (vt nonnulli putant) præſit his qui heroum inclyta geſta, aut amores canunt. Virgil. Æneid. 7. *Nunc age, cui reges Erato*, &c.

Eratoſthenes Cyreneus, Ariſtonis Chii & Callimachi poetæ diſcipulus, Plato minor à quibuſdam ob doctrinam vocitatus, præfuit bibliothecæ regiæ, coſmographus inſignis. primus, vniuerſum totius orbis circulum ducentorum quinquaginta duorum millium ſtadiorum eſſe prodidit: vnde & orbis terrarum menſor appellatus eſt. Scripſit præter philoſophiam poemata, hiſtorias, aſtronomica, de ſectis dialogos, Suidas. Hic vixit annis octoginta & vno, qui annus octogeſimus primus maximus climacter, & humanæ vitæ periculoſiſſimus à veteribus eſt creditus. Eſt enim numerus quadratus conſtans ex nouem nouenariis. Eodem ætatis anno deceſſit Plato, Diogenes Cynicus, & Xenocrates Platonicus. Hic philologi nomen primus ſumpſit, varia & mulplici diſciplina præditus. Strabo paſſim in Geogr.

erbeſſus, vrbs Siciliæ Steph.

erbita. Vide Herbita.

erchia, municipium Atticæ tribus. Suidas. Huiuſmodi municipia plurima in vna Attica fuere, nempe 170. quidam quatuor addunt, Strabone teſte, Græci δημοὺς vocant, Latini municipiũ, curia, vicus, &c. interpretatur, quod ſemel dicere placuit, quia ſæpius horum in hoc opere, fit mentio.

ercinia. Vide Hercynia.

erdonia, Ptolem. Apuliæ Dauniæ vrbs.

ercius, Iupiter dicebatur ab arcendo, qui intra conceptum cuiuſque domus colebatur, quẽ etiam Penetralem appellabant.

erchuxi, populi, 1. Eſdr. 4. Lat. longi, aut ſanãtes, ſiue maledictio combuſtionis.

erdfodia, memorabilis & maxima Germaniæ vrbs, Thuringiæ metropolis. Eam Gera fluuius illabitur, & mediam fermè præterfluit, cuius commoditate tota purgatur. Agrum optimum, & feraciſſimum habet, pecorúmque paſcuis abundat. Academia etiam celebris exiſtit, Munſter.

Erebidæ pars Lothophagorum. Steph.

erebinthus, Bacchus dictus eſt ab erebintho, id eſt, Cicere, nã Bacchus nõ modò vini, ſed & fructuum propè omnium inuentor creditur

erebus inferorum deus, & pater Noctis ex Chao & Caligine progenitus, vt refert Hyginus, Fab. poet. cap 1. Cicer tamen de Nat. deor. Noctem erebi vxorem facit, id quicquid eſt poetæ frequenter Erebum, pro ipſa inferorum ſede collocant. Virgil. 4. Æneidos.

Pallentes vmbras Erebi, noctemque profundam.

Ouid. lib. 5. Metamor. Proſerpinam erebi reginam appellat.

erebus, fluuius inferorum. Virgilius.

Erebi tranantmus amnes.

Vide Tartarus.

erechtheus, rex Athenienſis: cuius filiæ virgines mortem pro patria contempſiſſe dicuntur. Cicero pro Seſtio.

erechthia, vicus Atticæ in Ægeid. tribu, ab erechtheo, qui Cererem hoſpitio ſuſcepit.

erembi populi Arabiæ, qui & Ichthyophagi & Troglodytæ vocantur, prærupta ſaxa & ſpecus montium inhabitant ſine opibus.

ereme, inſula, Steph. eremus Heluetiorum, Germaniæ tractus, Ptolemæo & Tacito. *Klechgovv* à Schudo vocatur.

eremus, inſulæ nomen, circa Lemnum, vbi Philoctetis ara, cum æneo ſerpente. Steph. itẽ regionis nomen in Æthiopia, ad lacum Arthucam. Ælian.

erene, inſula ante Taprobanam. Ptolem.

erenia, Megarenſium vicus. Pauſan.

ereſichthon, Theſſalus, qui Cererem ſpernẽs, & eius lucum ſuccidens, tam famelicus factus eſt, vt propria membra præ fame comedere coactus ſit. Ouid. lib. 8. Metam. Fabula eſt, otioſorum, luxurioſorum & helluonum miſeriam depingens.

ereſii, populi in Æolide, Rhyndaco amni finitimi, vt ſcribit Plin. lib. 5. cap. 30.

eraſſa, Pomp. 1. c. 18. Æolidis vrbs.

ereſſus, vrbs in Lesbo, Theophraſti ereſii patria, ab ereſo Macaris filio dicta. Steph.

erethienſes, ſiue eretrienſes, populi euboeæ capti: & abducti à Dario, in Anderica regione ſunt collocati, anno ab vrbe 258.

eretria, euboeæ inſulæ vrbs clariſſima. Pomponius Mela. lib. 2. Homerus lib. 2. in Catalogo nauium. Stephan. ab eretrieo Phaetontis filio dicta, quem ex Titanum numero fuiſſe tradunt. Vocabatur etiam Melaneis à Melaneo euriti parte. eſt & eretria Theſſaliæ. Steph.

eretum, oppidum Sabinorum non procul à Tyberi in colle ſitum, quem etiam veteres Montem eretum vocauerunt: hodie autem Italorum vulgus corrupto vocabulo Montem rotundum nominat. Virg. lib. 7. Æneid.

Ereti manus omnis: oliuiferaque Mutuſcæ,

hodie, *Monterotondo.*

ereuatis, vrbs Lyciæ, à Reuaſte & eleuthera. Steph.

ereuthalion, vir quem Neſtor interemit, cùm miraculo corporis, tum excellentia armorũ præcipuus in bello Pyliorum & Arcadum.

erga, Ilergetum in Hiſpania oppidum. Ptole.

ergane, fluuius, cuius aqua inebriat homines, ac ſi vinum bibiſſent. Athen.

erganes, Rex fuit Æthiopiæ, qui quum in Meroe Iouis ſacerdotes adeò ſuperſtitione impleuiſſent animos, vt nonnunquam miſſo nuntio necem regi Æthiopiæ demandarent, nullo detractante, aut mandatum iuſſionémve abnegante, reaudita & nuntio, ſacerdotes omnes occidit & ſacerdotium ſuſtulit. Alex. ab Alex. lib. 1. cap. 8.

erganica, Ptolem. Hiſpaniæ vrbs. erganicum hodie.

ergaſteria, vicus inſignis inter Pergamum & Cyzicum, quadringentis & quadraginta ſtadiis à Pergamo diſtans, metallorum fodinis nobilis, à quibus & nomen accepit. Celebratur hic vicus à Gal. lib. 9. ſimpl.

ergaſyllus, viri proprium, Tortellio.

ergauica, oppidum Hiſpaniæ Tarraconenſis in tractu Vaſconum, teſte Ptolem. lib. 2. cap. 6. Plin. quoque lib. 3. cap. 3. Ergauiſcenſes populos enumerat in eodem Hiſpaniæ tractu. *Santauer*, Morali. *Ignolada.* Marineo Siculo.

ergetini, populi ſub ergeto oppido. Silius

Hadrianum Ergetumque ſimul.

ergetium, vrbs Siciliæ. Steph.

erginus, rex Orchomeni, quẽ Hercules ex Minyis Orchomeno vrbe extruſus interfecit, eò quòd tributa quotannis à Thebis exigeret, ipſamque vrbem incenſa regia euertit.

erginus, Thraciæ fluuius. Plinius & Pompo. Mela lib. 2.

eriboea, dicta eſt ab Homero Iuno, quaſi buculæ moleſtia, quò Io in bouem verſam multis affecit moleſtiis Nam ἔρις, contentionem, & βοῦς, bouem ſignificat.

eriboea, Macedoniæ vrbs. Ptol. vulgò *Preſſa.*

eribotes, Thebonis fuit filius, medicinæ peritiſſimus, vt qui Oilei vulnus à Stymphalidibus illatum ſanauerit. Teſtis Orpheus in Argonauticis.

ericates, viri cuiuſdam, Lycaonii nomẽ à Meſſapo Æneę comite interfecti. Virgilius 10. æneidos.

ericea, vicus Athenis in tribu ægide. Steph.

erichtheus, rex Athenarum quem Minerua è rure, vbi natus erat, ſuſcepit, educauit, & Athonienſi populo pro rege tradidit. Ab eo Athenæ Erichtheæ ſunt. Virg. in Ciri.

Qualis Erichtheis olim portatur Athenis.

erichthonius, qui etiã erichtheus dictus eſt, 4. Athenienſium rex, ex ſemine vulcani in terram proiecto editus. Vnde & nomen habet,

ἀπὸ τῆς ἔριδος καὶ χθονὸς, id eſt, ex certamine atque humo. Nam cùm Vulcanus diis arma feciſſet, eíque Iupiter opinionem dediſſet præmij, quod vellet poſtulandi, iuraſsétque per infernam paludem ſe nihil negaturum: tum ille Mineruæ nuptias poſtulauit: quas cùm Iupiter iuramento aſtrictus, ei negare non poſſet, Mineruam tamen monuit, vt repugnaret, pudicitiamque defenderet. Tum in illa colluctatione Vulcanum in terram profudiſſe aiunt ſemen, atque inde editum eſſe puerum draconum pedibus, nomine Erichthonium: qui cùm adoleuiſſet, vt pedum deformitatem tegeret, primus currus vſum adinuenit. Seruius in illud Virgil. l. 3. Georg.

Primus Erichthonius currus, & quattuor auſus,
Iungere equos, rapidiſque rotis inſiſtere victor.

Idem fuit argenti inuentor, ſecundum Plinium. Alius fuit Dardani filius, ex Candauia coniuge, vt quibuſdam placet. Huius fabulæ explicationem vide apud N. Comitem lib. 4. cap., & lib. 9. cap. 12.

erichtho, mulier Theſſala, Luca. li. 6. multitudine veneficiorum famoſa. Quo nomine etiam vſus eſt. Ouid. in epiſt. Sapphus, pro Furiæ cuiuſdam infernalis nomine.

Ericinum, Sardiniæ oppidum. Ptolem. Macedoniæ vrbs. Liu

ericis portus. Ptol. Liguriæ oppidum. Plin. Delphini portus, v. Delphinius.

ericuſa, vna inſularum Æolidum: Gentile, Liparæus, ex ericuſſa. Communiter enim omnes in hiſce inſulis Liparæi vocantur. Copioſus in ea naſcitur Erice frutex. Stephan. *Paxo* hodie.

eridanus, Italiæ fluuius, in Veſulo monte naſſens, & per agrum Gallicum in mare Adriaticum influens. Hodie notiore nomine Padus appellatur. Eridanum autem dictum volunt ab eridano Apollinis & Clymenes filio, qui à luce illius incendii, quo bonam terrarum partem exuſſit, Phaeton cognominatus eſt. Hunc poetæ fubulantur, cùm paternum currum regendum ſuſcepiſſet, aurigandiq; imperitia orbem terrarum in diſcrimen adduceret, à Ioue fulmine ictum, in Padum fluuium decidiſſe, eíque eridano nomen feciſſe, Virgilius, quòd Italicorum omnium maximus ſit, Regem fluuiorum appellat. vulgò *le Po.* Eridanus alius eſt in Attica regione teſte Pauſania, item Ouidio eo verſu,

Eridanuſque ſenex leniſque Amphryſus & Æas.

eridanus, cœleſte ſignum Arieti proximum. Cicero ex Arato.

erigone, Icarii filia, Hygino, quæ ex dolore paternæ necis, quem ruſtici temulenti occiderant, ſeipſam ſuſpendit, deorúmque miſeratione in cœlum tranſlata, Virginis nomen obtinuit. Virg. 1. Georg.

Quà locus Erigonem inter, Chelaſque ſequentes
Panditur.

Inde Erigoneius, adiectiuum: vt Canis erigoneius, Ouid. lib. 5. Faſt.

erigon, fluuius Thraciæ, qui in Axiam irrumpit. Strabo. lib. 7. *Viſtriçi*, Sophiano.

erigonus, Pictor fuit inſignis, de quo Plin. libro 35. cap. 11.

erigryppus, vnus ex Centauris.

erimantus, qui lites diſſeminando diuinat. ἔρις lis, μάντις diuinus. Iuuenal.

Aut Dyſphilus, *aut Erimantus*

erimanthus, Indiæ fluuius. Curt. lib. 8.

erimum, vrbs Oenotrorum in mediterraneis. Steph. *Regina*. G. Barrio.

erinæi, Sarmatiæ Aſiaticæ gens Ptolem.

erindes, fluuius in Aſia, circa Parthiam. Tacit.

erineos, locus aſper fuit ſub Ilii montibus, à caprificorum (quos Græci appellant ἐρινεὸς) multitudine dictus: meminit huius loci Andromache apud Hom. lib. 6 Iliad.

erineſes, Indiæ fluuius cum Gange ſe iungens. Arrian.

erineus, vrbs in Doride è caprifico dicta, Str. eſt & alia Italiæ, & alia Achaiæ. Steph.

erineus, Siciliæ fluuius. Thucyd. hodie, *Noti*, & eius oſtium *Miranda* Fazello & Aretio.

Eringius, Theofrido Reciſuindi filio pulſo, regnum Hiſpaniæ annis 7. occupauit, anno ab vrbe 1429.

erimictes, Megaridis vicus. Steph.

erinna, poetria, ex Teno vrbe Laconica, Olympiade 107. mortua eſt xix. annos nata.

erinnys, Ceres dicta eſt, cuius cognominis hæc eſt ratio, Neptunus in equum conuerſus ſtuprauit Cererem, quod primum iniquiſſimo tulit animo: deinde ita paululum remiſſa in Ladone fluuio corpus lauit: vnde duobus cognominibus à Thalpuſiis Arcadibus eſt nuncupata Erinnys, ab illa indignatione animi: nam apud Arcades, ἐριννύειν, indignari ſignificat, & λοῦσαι à corporis ablutione, Palæphatus lib 1.

erinnys, vna furiarum infernalium: ita dicta ἀπὸ τοῦ ἐρέειν τὸν νοῦν, hoc eſt, à corrumpenda mente. Virg. 2. Æneid.

-quò triſtis Erinnys,
Quò fremitus vocat.

vel erinnys dicitur, quaſi ἐρευνήτειρα, id eſt, indagatrix eorum hominum qui grauiſſima flagitia patrarunt. Cicero in Orat. pro Roſcio Amerino, furias ait eſſe malas cogitationes fraudes & atrocia impiorum ſcelera, quæ noctes diéſque pœnas præteritorum peccatorum à conſceleratiſſimis hominibus repetunt: vide N. Comitem. lib. 3. mythologiæ, cap. 10.

erioch, rex Elicorum. Iudith. 1.

erionia, regio circa Sardeis, quæ & Aſiæ. Stephanus.

eriphia, venefica fuit & faſcinatrix: quæ ſi

quód animal aſpexiſſet, illi ptotinus aliquid mali accidebat. Eraſmus in prouerbiis.

Eriphyles Thalaonis, vel, vt alii volunt, Iphios filia, vxor Amphiarai, & ſoror Adraſti, quę accepto à Polynice aureo monili, maritum latentem, ne ad bellum Thebanum, vbi ſe moriturũ ſciebat, proficiſci cogeretur, Adraſto prodidit. Quam vxoris perfidiam agrè ferens, Amphiaraus, filio Alemæoni in mandatis reliquit, vt accepto primo mortis ſuæ nuntio, matrem interficeret: quod & ille in patris vltionem adimpleuit. Iuuenalis Sat. 6.

Occurrent permulta ibi Belides atque Eriphylæ.

Eriphyſa, inſula, vna ex Æoliis.

Eris, fluuius. Strab. lib. 5.

Eryſthenes, à matre Media interfectus eſt, quòd malè in bello pugnaſſet.

Eriſitos Vide Ereſichthon.

Erithini, duo ſunt ſcopuli, qui tunc Erythri vocãtur, à colore ſic nominati, quorum meminit Homerus in Catalogo nauium. Strabo li. 1. *Farnaſia* appellat Bordonius.

Erithrus, apud Celtiberos regnauit.

Erizeli, Phrygiæ gens. Ptolem.

Ermæa, inſula prope Sardiniam. Ptolem.

Ermanaricus, Oſtrogothorum rex, ex vulnere mortem obiit. Iornand. anno ab vrbe 1127.

Ermione, vrbs ad Argolicum ſinum, Ptolem. *Caſtri*, Sophiano.

Ernodurum, Galliæ Lugdunenſis oppidũ. Ant.

Ero, puella formoſiſſima, ex Seſto Thracię vrbe ad Helleſpontum ſita, Veneris ſacerdos, cuius mutuo amore correptus Leander Abydenus adoleſcens, noctu eius cauſa Helleſpontum volebat traiicere Verum cum aliquando nimio amatæ deſiderio, mari tempeſtatibus agitato ſe commiſiſſet, viribus deſtitutus, ſubmerſus eſt. Cuius cadauer cùm fluctuum impulſu Seſtum eſſet delatum, Ero doloris impatientia, ex editiſſima ſeſe ſpecula in mare præcipitauit. Muſæus. Vide Hero.

Erœadę, vicus in tribu Hippothoontide. Ste.

Erochus, vrbs Phocidis. Pauſan.

Eroeadæ, Hippothoontidis tribus pars. Steph.

Ero, mons terræ motu ſciſſus. Ioſephus libr. 9 cap. 11.

Eropæi, Africę propriæ gens. Ptolem.

Erópia, inſula vna ex Cycladibus, aliter Acis, & poſtea, Syhnus appellata.

Eropoliſtides, nomen apud Plaut. quo ſignificatur ob amorem vendita.

Eros, ſeruus Antonii fuit, à quo quum Ant. ab Auguſto ſuperatus, rerum deſperatione gladium petiiſſet ad inferendam ſibi mortem, ille quidem gladium accepit quaſi dominũ percuſſurus, at conuerſo gladio ſeipſum confodit. Plutarch.

Eros comœdus quidam, cuius meminit Cicero in oratione pro Roſcio Comœdo.

Eroſtratus, nebulo quidã fuit ſcelera tiſſimus, qui quũ nomẽ ſuũ poſteritati conſecrare omnibus modis cuperet, atq; hoc virtute conſequi nõ poſſet, templum Dianæ Epheſiæ manu propria incẽdit, ratus propter hoc ſaltem facinus nomẽ ſuum ab hiſtoricis propagatum iri.

Erpis, Mauritaniæ Tingitanæ vrbs. Ptolem.

Eranoboba, Indiæ fluuius in Gãgẽ deficiẽs. P.

Erruca, Volſcorum in Italia vrbs. Diodor.

Erſenius nobilis gladiator.

Ertha, vrbs Parthiæ ad Euphratem Steph.

Ertzica, Armeniorum regia. Laonic.

Erubrus, Auſonio fluuius, ſe cum Moſe conmiſcens.

Erupta, Arabiæ deſertæ vrbs.

Erutius Clarus, conſul cũ Cethego, anno ab vrbe 922.

Eryannos, Troiadis fluuius, ex Ida monte manans. Plinius.

Eribium, Dorienſiũ vrbs ſub Parnaſſo monte, Diodor.

Eryce, vrbs Siciliæ. Steph Vide Eryx.

Erycina, næ, Veneris cognomentũ, ab Eryce Siciliæ mõnte, in quo religioſiſſimè colebatur Erycia ridens. Horat. Cicero in vert. Catullus in Epithal. Pel ci. *Spinoſas Erycina ferens in pectore curas.*

Erymanthus, mons Arcadiæ, in quo aprum agrorum vaſtatorem Hercules domuit, viuúmque in humeris ad Euryſtheum retulit, quo cõſpecto, Euryſteus in æreo ſe vaſe abſcondit. Eſt & ſylua & fluuius hoc nomine in Alpheum defluens. Plin lib 4. Item vrbs, Pauſan.

Erymanthis, thidis, poſſeſſiuum fœmininum. Ouid. 2. Metam.

Cuſtos Erymanthidos Vrſæ Arctophylax.

Erymna, vrbs Libyæ, Trallis poſtea dicta, Ste. Theſſaliæ item oppidum. Strabo

Erymnæ, vrbs Lyciæ. Steph. Magneſiæ itẽ. Plin.

Eryſiche, vrbs Acarnaniæ quæ poſtea Oeneade nominata eſt. Aliqui totam Oeniadarum regionem Eryſichen nominarunt, ab Eryſiche Acheloi filia. Gentile, Eryſichæus. Steph.

Eryſthea, vrbs Cypri, in qua Apollo Hylates colitur. Steph.

Erythea, inſula, Geryonis regio, in mari Gaditano. In ea tanti aeris benignitas fertur, vt homines pariat penè immortales Hæc poſtea, inquit Steph. Aphrodiſis dicta eſt, inter Iberiam & Gades ſita: hanc Oceani inſulam nominatã ſcribit ab Erythea Geryonis & Mercurii filia. Dicitur etiam Erythe.

Erytheus, rex Athenarum, Orithyæ pater, quã Boreas rapuit, & in Thraciam deduxit.

Erythia, Plin. libro 4. cap 22. inſula in mari Gaditano quam ſic cognominatam dicit, quoniam Tyrii ab origine eorum orti, ab Erythræo mari ferebantur. In hac Geryones habitaſſe à

qui buſdam exiſtimamur, quorum arméta Herc ules abduxerit. Sunt qui aliam eſſe eam & cótra Luſitaniam arbitrentur, eodémque nomine quondam ibi appellatam. Vide Brythea.

Erythibius, Apollo dictus eſt à rubigine. Palæph. lib. 1.

Erythini, vrbs Paphlagoniæ. Steph.

Erythra vrbs Ionum, quæ & Cnopupolis, à Cnopo vocabatur. Alia & Libyæ, & alia Locridis, alia Bœotiæ, & alia Cypri, quæ nunc Papæus. Steph.

Erythra aera, promontorium Libyæ, quaſi dicas glebam rubram. Steph.

Erythræ, ciuitas Aſiæ, non longè à Chio, ex qua Sibylla fuit, quam à patria Erythream nominauerunt: antiqua ſanè mulier, & diuinatrix tempore Alexandri. Vide Seruium in 6. Æneid. *Deiphobe Glauci*, &c.

Erythræ, Ioniæ oppidum maritimum, vt Ptolem. docet.

Erythræa, regio ex qua Hercules armenta boum abduxit in Italiam. Propertius libro 4. eleg. 10.

Erythræum mare, pars Oceani, Arabiam à Meridie alluens, ad Occidentem Arabico, ad Ortum Perſico ſinu terminata. Ratio nominis variè traditur à ſcriptoribus. Proximè tamen ad veritatem videntur acceſſiſſe, qui ab Erythra rege, Perſei & Andromedes filio dictum putant: cui etiam opinioni ſubſcribit Arrianus Geſtorum Alexandri lib. 8. Reliquas opiniones hìc breuitatis cauſa omiſimus, quas lector poterit videre, apud Strab. libro 16. A Latinis autem per errorem videtur appellatum Mare rubrum. Nam cùm audirent à Græcis Erythræum vocari, exiſtimantes à rubedine aquarum ita dictum, ipſi quoque mare rubrum dixerunt.

Erythræum, promontorium Cretæ inſulæ. Ptolem. *Cabo Roſſo* Pineto.

Erythras rex, abs ſe ratibus inuentis in mari rubro, inter inſulas, artem inuenit nauigandi. Plin. lib. 2.

Erythreus, ſeu Eurythras, filius Perſei & Andromedæ, qui in confinio rubri maris regnum habuit: vnde etiam Erythræum mare nominatũ affirmant.

Erythris, Aleos amnis, pilos gignit in corporibus. Plin. lib. 31. cap. 2.

Erythron, Cyrenaicorum locus in Pentapoleos regione Africæ, Ptol. teſte.

Eryx, Siciliæ vrbs, in ſublimi tumulo, Veneris fanum habens, Strabo, hodie, *Monte S. Iuliano*.

Eryx, Butæ & Veneris filius, qui cùm viribus plurimùm polleret, hoſpites ad cæſtuum certamen ſolebat prouocare: qua ratione cùm non paucos trucidaſſet, ab Hercule, ex Hiſpania redeunte ſuperatus occubuit: atque in monte, in quo Veneri matri templum condiderat, ſepultus eſt: vnde mons ipſe Eryx, & Venus Erycina appellatur.

Eryxias, xx. Athenienſium princeps, regnauit annis 10. Olympiade 13. qua vixiſſe Homerum poetam plerique contendunt.

E S

Eſaan, innixus, ſiue ignis afflictionis vel reſponſionis, ciuitas in tribu Iuda. Ioſ. 15.

Eſacus, Priami filius, qui quòd cauſa fuiſſet necis Heſperiæ Nymphæ quam deperibat, ſeſe aquis obruit.

Eſaias, i. Salus Domini. Vide Iſaias.

Eſar, Ægyptiorum oppidum, in Æthiopia quod Bion *Sapen* vocat. Plin. lib. 6. cap. 30.

Eſau, filius Iſaac, Gen. 25. qui & Edom, Gen. 36. dicitur, Lat. faciens, vel operans, aut tinea eius.

Eſbaal, filius Saul. 1. Par. 8. & 9. Lat. ignis idoli.

Eſbon, i. feſtinans intelligere ſeu ædificare, filius Bale filii Beniamin. 1. Par. 7.

Eſbonitæ, Arabiæ Petreæ gens Plin.

Eſbus, Iudææ vrbs. Ptolem.

Eſcamus, Mœſiæ fluuius, ex Rhodope oriẽs. Pli.

Eſclepiades, Antiochenæ eccleſiæ epiſcopus, anno ſalutis 213.

Eſchol, frater Mambre, Gen. 14. eſt & vallis & torrens terræ Chanaan in vicinia Hebronis, Lat. botrus, ſiue orbatio, aut ignis omnis.

Eſdras, nomen ſacerdotis. 1. Eſdr. 7. De quo ſic D. Hieronymus, in Præfatione in libr. Reg. Certúmque eſt, inquit, Eſdram ſcribam, legiſque doctorem, poſt captam Hieroſolymam, & inſtaurationem templi ſub Zorobabel, alias reperiſſe literas, quibus nunc vtimur, cùm ad illud vſq; tempus, idem Samaritanorum & Hebræorum characteres fuerint, &c. Totam ipſe Bibliothecam, à Babyloniis combuſtam, reparauit: Moſis totum opus ab ipſo vlla ſine librorum diſtinctione ſcriptum, in quinque partitus eſt libros, qui Pentateuchus dicti ſunt, Comeſt. in .c. 1. Leuit. Lat adiutor, ſiue atrium.

Eſdrelon, ciuitas in campo magno eſdrelon ſub Dothan. Iudith 1.

Eſdrin, nomen viri, 2. Mach. 12.

Eſeban, i. ignis filii, vel ædificantis, aut intelligentis, filius Diſon. Gen 36.

Eſebon, feſtinatio filii aut intelligentis, vel ædificantis, filius Gad, filii Iacob, Gen. 46. filius item Bala filii Beniamin filii Iacob. 1. Par. 7.

Eſec frater Aſer filii Elaſa. Par. 8. Lat violentia, ſeu calumnia.

Eſelias, pater Sophan. 2. Par. 24. qui 4. Reg. 22. Aſalias dicitur. Lat. liberans Dominus.

Eſem, i. os, ſiue fortitudo aut lignum eorum, conſilium eorum, aut clauſura oculorum, ciuitas in tribu Iuda. Ioſ. 15.

Eſer, filius Seir Horræi. Gen. 36. Lat. cellarium, ſiue

ſiue theſaurus, aut anguſtians.

eſernia. Vide Æſernia.

eſernius, gladiator nobilis, cui æqualis, & par alter gladiator extitit, nomine Pacidianus, de quibus natũ prouerbiũ, Eſernius cũ Pacidiano. Cicero in libro de optimo oratorum genere: A me autẽ, inquit, quò maximis minima conferã, gladiatorum par nobiliſſimum inducitur, Æſchines tamquam Eſernius, vt ait Lucilius, N *n ſpurcus homo, ſed doctus & acer, cum Pacidiano hoc componitur, optimus longe poſt homines natos.*

eſia, vel potiùs Æſia, Galliæ fluuius in Sequanam fluens, Vibius. Is eſt, quem hodie Iſaram vocant. Gall. *Oiſe.*

eſimiphæus, Homecitarum rex, anno ab vrbe 1281.

Eſionenſes, vel Eſioneæ, populi Aſiæ, quorum meminit Strabo.

Eſis, Italiæ fluuius, non procul à Rauenna. Pli. li.3. cap.13.

eſna, nomen ciuitatis. Ioſ. 5. Lat. mutatio, vel dormitatio, aut iteratio vel ſecundatio.

Eſopis, ciuitas in Locris in quodam montis ſupercilio ſita. Strabo li. 6.

eſphata, congregatio, aut conſummans, vel finiens, filius Aman filii Amadatha. Eſth.9.

eſquilina, porta vrbis Romæ, quam Procopius Præneſtinam vocat, vt ſcribit Marlianus, qui eam hodie S. *Lorenzo* dici ait.

eſras. Vide Eſdras.

eſtiel, filius Galaad filii Machir, Ioſ.17.1. Par. 7. qui Numer.26. dicitur Aſriel. Lat. beatitudo Dei, aut intuitus fortis, vel greſſus Dei.

Eſron, filius Ruben. Gen.47. filius item Iuda, 1. Para.4. qui Geneſ.46. Zara dicitur. Filius item Phares filij Iuda, Geneſ.46. Nomen præterea loci. Ioſ.15. Heb. Heſron. Lat. Sagitta exultationis, ſiue diuiſio cantici, aut atrium vel fœnum.

eſſæi, ſiue Eſſeni, Iudæi: nam tria Iudæorum dogmata, vt ſcribit Ioſeph. extitere, Phariſæi, Sadducæi, & Eſſæi, & quidam Eſſæi ab vxoribus & vino & carnibus abſtinuerunt ſemper, & quotidianum ieiunium verterunt in naturam. Apud eos proprium nemo aliquid poſſidet, omnibus in medio poſitis communiter vtuntur, habitant ſimul & conueniunt quaſi ſodales. Cùm à laboribus mercedem ceperunt, apud quæſtorem deponunt: is omnis diligenter procurat quibus egent: nullas ciuitates colunt neq; ſeruos habẽt, quandoquidem omnes velut mater eadem genuit natura, Triplici regula vitam tranſigunt, amore in Deum ardentiſſimo, virtutum cultu diligentiſſimo, charitate in proximum feruentiſſima. Ioſeph. Antiq. li.13. cap.8 & Iud. li.2. cap.7.

eſſedones, in Aſia populi: hi Scythiam vtramque incolunt, ſuper Mæotim habitantes, non procul à Riphæis montibus. Plinius libro quarto, capite duodecimo. Quibus (Herod. lib.4. hiſt.) (mos eſt parentum funera cantu proſequi, & congregatis proximis cadauera ipſa, pecudum admiſtis carnibus comedere, qui oſſa capitum ſuorum parentum auro cincta in poculorũ tradere miniſterium aſſeruntur. Step. populi Scythiæ.

eſſui, Celtarum populi, Cæſar in comment. quos Marlianus *Retolois* vocat: alii *la Comté d'Eu*, alii *Tierache*, quaſi dicas, Terram Eſſuorum eſſe putant. Bouillus eos in Belgica ponit.

eſſus, vrbs Locridis, Step.

eſthaol, vrbs tribus Iudæ, ſiue Dan inter Azotum & Aſcalonem in Palæſtina, Ioſ.15, 9. vbi filii Iſrael poſuerant caſtra cõtra Philiſthiim. Iud. 13. iuxta quã ſepultus erat Samſon. Iud.16. Hieronym. villula Aſco dicta. Lat. poſtulans, aut mulier fortis vel ſtulta, ſiue ignis laboris.

eſthamo, ciuitas, 1. Reg.30. 1 Paralip.4. quæ (vt videtur) dicitur Eſthemo, & Eſthomoa, Lat. exauditio, vel muliebris vterus.

eſthemo, ciuitas quæ Aaronis nepotibus è tribu Iudæ eſt aſſignata. Ioſ.21.1. Par.6. eadem quæ & Eſthamo, & eiuſdem ſignificationis.

Eſther, i. occulta, ſiue abſcõdita, vel demoliẽs: aut ex Syro & Hebræo, medicinæ exploratio. vel contemplatio, aut medicina turturis, nomen mulieris, quæ Ediſſa filia Abigail dicta eſt. Eſther.2.

Eſthon, i. vxor eius, aut ignis dolum, filius Mehir 1. Par 4.

eſtiæa. Vide Iſtiæa.

eſtiæotis, Theſſaliæ pars, continens occiduas regiones, & quæ intra Pindum, Macedoniamq; ſuperiorem ſunt. Strab. lib. Geograph. 9.

eſtiana. Vide Noitia.

eſtiones, li.4. in fine apud Strabon. Sunt Heluetiæ populi, quos Scudus *Emerberger* vocat.

eſubiani, populi inter Alpinos à Romanis ſuperatos, numerantur à Plinio li.3. c.20.

eſubopes, Rex Colchorum fuit, qui terram virginem nactus, plurimum auri & argenti eruiſſe dicitur, in gente Samnorum, & alioqui velleribus aureis inclyto regno. Plinius lib. 33. cap 3.

Eſuris, Hiſpaniæ oppidum. Anton.

Eſus, Rhodi fons. Vibius.

E T

Etacis, Laconica vrbs. Step.

Etan, vrbs Laconica. Steph.

Etalus, Corinthiorum rex, regnauit annis xxx.

Etam, i. auis eorum, ſiue inuolutio vel calamus eorum, nomen viri, 1. Par.4.

Etam, petra munita, quæ in tribu Iuda erat, vbi Samſon aliquando habitauerat iuxta torrentem, Iud.15. Ioſ. li 5. Antiq ca.12. Eſt quoque

ciuitas Iudæ à Roboam ædificiis munita, 1. Par.4. & 2. Par.11.

etaxalos, inſula Arabiæ felicis, verſus Orientem Plin.

etburga, filia Eduardi ſenioris regis Angliæ, quæ relicta paterna domo ſeſe in ſolitudinem contulit, in qua reliquum vitæ peregit.

Etearchus Oaxi ciuitas Creticæ rex, qui amiſſa vxore, filiæ ſuæ Phronimæ nouercam ſuperinduxit, quæ domum ingreſſa vt erat, ita re ipſa ſe nouercam præſtitit, cùm lædendo atq; omne iniuriarum genus excogitando, tum ad extremam impudentiam impingendo. Etearchus criminationibus vxoris fidẽ habens Themiſonem quendam Thereũ iureiurando aſtrinxit, vt acceptam Phronimam in mari demergeret. Qui cum neque Etearchi crudelitatis miniſtrum ſe præbere vellet, neque rurſum iuſiurandam violare, reuinctam funibus puellam dimiſit in pelagus, eáque ſubitò retracta, Therã peruenit: vbi Polymneſtus vir inter Thereos ſpectatus, in concubinatũ Phronimam accepit, qui ex ea Battum genuit, Cyrenarum in Africa conditorem. Herod. lib.4.

etelestra, Capitanorum in Hiſpan. vrbs. Pto.

eteocla, Andreidis tribus in Bœotia. Pauſ.

eteocles Oedippi Thebanorum regis filius, ex nefando Iocaſtæ matris concubitu editus, cum fratre Polynice ita conuenerat, vt alternis annis regnarent. Exacto deinde primo anno, cùm Eteocles, qui, quòd maior natu eſſet, primo anno regnaret, renueret fratri regna cedere, Polynices adiutus à Tydeo & Adraſto ſocero, fratri bellum intulit, in quo ambo mutuis vulneribus ceciderunt. Impoſitis deinde cadaueribus eidem rogo, flammã ſe diuiſiſſe traditur tanquam odium illud, quod inter viuos fuerat, vt ne morte quidem finiri potuerit. Stat. in Theba. Virg. in Culice.

eteocreatæ, inſulæ Cretæ, populi antiquiſſimi Diodor.

eteones, vrbs Eubœa, ab Eteoneo quodam, nunc Scarphe vocatur, in colle ſita. Steph.

Eteſiæ, venti quotannis ſtatis temporibus flãtes, biduo incipientes poſt Caniculæ exortũ, & ad dies ferè quadraginta continuantes. Plin. lib.2.cap.47. Hinc Eteſiæ dicti ſunt quaſi annui, quod ex ventis omnibus hi maximè ſtati ſint, & quotannis eodem tempore recurrant.

Eteta, Mœſiæ ſuperioris vrbs. Ptol. *Romana*, Nigro.

etgarus, Angliæ rex, qui ſingula erexit monaſteria ſingulis quibus regnauit annis.

Ethaguri, Sericæ regionis populi. Ptole.

Ethai, nomẽ viri, 2.Reg.15 qui & Ithai, 2.Reg. 23. Filius Róboam ex Maacha, 2.Par.11.

Ethalia, inſula in Liguſtico mari, Populoniæ vbi oppoſita, ab Ethalio qui ei præfuit, ſic dicta.

ethalion, vnus ex Tyrrhenis nautis, quos in delphinas mutatos dicit. Ouid 2. Metamorp.

Etham, nomen loci, ad quem venerunt filii Iſrael profecti de Socoth. Exo.13. Num.33.

Ethan, vir quidam ſapiens, filius Maol.3.Reg. 4. Filius Zaræ, filii Iuda.1. Par.2. Filius Gazaræ,1. Par.15. Filius Zamma filii Semei,1. Par.6. Filius Cuſi filii Abdi,1. Par.6. Lat. fortitudo eorum, aut vomer vel aduentus, vel ſignum eorum.

ethan, ciuitas erat deſerta, in capite ſolitudinis tempore Moſis: quæ à Ioſepho vocatur Lycus vbi Babylonem poſtea factam ait, dum Cambyſes Ægyptum vaſtaret, non illam famoſam Babylonem Nabuchodonozoris, ſed alteram, quæ etiam tunc inhabitabatur. Comeſt.in c.13.Exod.

Ethanim nomen menſis ſeptimi, qui noſtro Septembri reſpondet.3.Reg. 8. Lat. robuſti, vel fortes, aut munera, ſiue fortitudo mortis.

Ethbaal, nomen regis Sidoniorum.3. Reg.16.

Ethecuſa, inſula eſt in ora Cariæ, non procul ab Argiis inſulis. Pli.li.5. ca 31.

Etheel, nomen viri, 1. Eſdr.11. Lat mecũ Deus, ſiue ſignum, aut aduentus, vel vomer Dei.

ethebaldus, II. Anglorum rex.

ethelberdus, IIII. Anglorum rex.

etheltredus, V. Anglorum rex.

etheltredus, XIII. Anglorum rex. Huius temporibus Anglia Dacis tributaria facta eſt, Polyb. lib.7.

etheluoſus, II. Anglorum rex.

Ethuolfus, Cantinus rex, anno ab vrbe 1510.

ethei, filius filiæ Seſan ex ſeruo Ægyptio 1. Par. 2. Lat. hora mea, vel tempus meum.

ethemon, nomen viri. Vir.li.10 Æneid.

Clarus & Ethemon, Lycia comitatur ab alta.

Vbi alii Cod. habent, *& Elarus atq; Hæmon Lyc, comitantur.*

Ether, ciuitas in tribu Iuda Ioſ.15. Lat. oratio ſiue deprecatio.

ethi, i. hora, tempus meum, nomen viri, 1. Par.12.

ethini, Africæ populi. Plin.

ethlegh, Mœſiæ oppidum. Anton.

ethnan, i. donum aut merces, vel ſignum filii, aut aduentus filii, filius Athur, ex vxore Halaa, 1. Par.4.

ethneſtæ, populi Theſſaliæ, ab Ethneſto Neoptolemi filio. Ste.

ethopia, Athamaniæ vrbs Liu.

ethruria, Vide Hetruria.

ethia, vicus Laconiæ, aut Cretæ ciuitas.

etini, Siciliæ populi. Plin.

etion, quidam fuit gigas, cuius corpus in Creta, terræ motu, rupto monte, ſtans inuentum eſt 45. cubitorum, quod alii Orionis fuiſſe tradunt. Pli.li.7.ca.16.

etocetum, Angliæ oppidum. Anton.

E V

Eua, i. viua ſeu viuens, omnium mulierum,

prima, quam Deus ex Adæ protoplaſti coſta formauit: quam intuitus Adam, ait, *Hoc nunc eſt os ex oſſibus meis, & caro de carne mea*: Hæc vocabitur virago, quoniam de viro ſumpta eſt. Geneſ. cap. 2.

Eua, vrbs Arcadiæ: Gentile Euæus. Steph.

Euadne, Martis filia ex Thebe vxore Aſopi, & coniux Capanei, quem incredibili amore dilexit. Itaque cùm audiuiſſet illum apud Thebas fulmine periiſſe, ferè in ſtuporem diriguit: deinde cùm celebraretur funus, ſe in rogum proiecit. Virg. 6. Æneid.

Euæi populi habitantes ad Meridiem, quos expulerũt Cappadoces. Deut. 2. Ioſ. 13. 4. Reg. 14.

Euæmon, pater Euripyli, qui cum Græcis ad Troiam profectus cum 40. nauibus, præfuit Orchomenis. Hom. in Catalog. nauium.

Euæmon, Steph. vrbs Orchomeniorum.

Euanetus, rex Lacedæmoniorum, qui ad cuſtodiendum introitum Theſſaliæ contra Xerxem, vnà cum Themiſtocle Athenienſium duce à Græcis conſtitutus fuit.

Euagoras, rex Cypriorum, ad quem Iſocrates ſcripſit exhortationem.

Euagrius presbyter, annis XIIII. manſit in ſolitudine, contentus pane & oleo. Si quando venereis titillaretur illecebris, demergebat ſe in puteum, vt aquæ frigiditas libidinis feruorem compeſceret.

Euagrius, monachus apud Ægyptios doctiſſimus, anno ſalutis 399. Sozomenus lib. 8. cap. 1. hiſt. trip.

Euagrius, aliàs Eucharius, cos. cum Eleutherio, anno ab vrbe 1134.

Eualeni, populi, Glaucus lib. 2. de Arabia. Stephanus.

Euan, vnum eſt ex Bacchi cognominibus, ab Euantium mulierum clamore impoſitum. Oui. 4. Meta. Euantes dicuntur mulieres eiuſdem ſacra celebrantes.

Euander, Carmentis filius, Arcadiæ rex, ob eloquentiam, Mercurii filius ex Nicoſtrata habitus eſt. Hic dimiſſa Arcadia, cùm patrem caſu interfeciſſet, auito regno pulſus, ſuadente matre, quæ vates erat, conſcenſa naui in Italiam venit: & pulſis Aboriginibus tenuit illa loca, vbi poſtea Roma condita eſt, paruúmque oppidum in Palatino monte extruxit, Pallanteum, à Pallante proauo dictum. Virg. 8. Æneid. Hinc Euandrius, a, um. Idem 10. Æneid.

At tibi Tymbre caput Euandrius abſtulit enſis

Euandria, Luſitaniæ oppidum. Ptol. Euandriana. Anton.

Euangelorum portus, ad ſinum Arabicum in Æthiopia. Ptol.

Euante, Gratiarum mater, vt placet quibuſdam.

Euangelus, hiſtoriographus, qui de re militari ſcripſit. Plutarch.

Euantia, Vide Trallis.

Euarchus, fluuius qui Cappadociam & Paphlagoniam diſterminat. Steph. Scythiæ fluuium vocat Flaccus.

-Niueumque ferax Euarchus Olorum.

Euariſtus, IIII. Roman. Epiſcop. an. ſalut. 192.

Euarix, rex Gotthorum, qui templorum aditus ſpinis obſerabat & ſepiebat, vt introeundi raritas obliuionem religionis induceret, clericos verò carceribus includebat: nullum omittebat tormenti genus, in quo ſuam feritatem non exerceret.

Euax, rex Indiæ, qui de virtutibus gemmarum ſcripſit ad Neronem.

Euazæ, Sarmatarum populi, à Medis orti, & Tanaim fluuium incolentes. Plin. lib. 6. cap. 7.

Eubius, Scriptor quidam fuit, cuius meminit Ouid. 2. Triſtium.

Euboea, Ptolemæo maxima, Ægæi maris inſula, inter Sunium Atticæ promõtorium & Theſſaliam in longitudine extenſa, & à Bœotia Euripo admodum anguſto dirempta: ita dicta ab Eubœa Heroicæ indolis Matrona, cùm antea & Macris & Macra, Abantis & Abantias, Chalcis & Chalcodontis, & Aſopis nuncuparetur, vt Plinius tradit. Strabo eam etiam Oche & Ellopia nominatam dicit. Ælianus lib. 12. cap. 35. de animalibus, prodit eam à poetis Archiborum appellari. Hodie Europæis Negrophonte dicitur: multis etiam Egriponte, vt Porcacchius tradit. Turcis *Egribos* vocatur, ni fallor; Incolæ eius, vt idem Strabo docet, vbique Abantes, & nuſquam Eubœenſes nominantur ab Homero, hinc tamen Euboicus, Vir. li. 9. Æneid.

Qualis in Euboico Baiarum littore quondam
Saxea pila cadit, &c.

Item lib. 9. vide Chalcis & Napitia. Euboicum mare à Plauto Perſicum portum vocari teſtatur Feſtus, quòd in eo claſſis Perſarum ſtetiſſe dicitur. Euboicum ſinum appellat Liuius: & addit eum etiam Cœla dici. Idem Oroſius lib. 6. cap. 15. & Val. Max. lib. 1. cap. 8. à Ptolemæo Oceteus ſinus, nominatur hodie *Golfo de Negreponte*.

Eubœa, Siciliæ vrbs Strabo.

Eubœa, vrbis nomen in eadem inſula maris Ægæi, ſed à mari abſorptæ. Strabo.

Eubœa, montis nomen in Argia. Pauſan. locus item in Corcyra & Lemno inſulis. Stra.

Euboicum mare, hodie *Colfo de Negreponte* appellatur.

Eubule, filia fuit cuiuſdam, Orphei filii, quam cum Paſithea & Theope ſororibus, ciuitati immolandas exibuit, vt ingens annonæ caritas quæ Atticã vehementer premebat, finẽ ſecundũ oracula caperet. Cœl. Rhod. li. 13. ca. 7.

Eubulus, Athenienſis ciuis, Demoſtheni ſæpè aduerſatus, vt ex ipſius in Midiam oratione notum eſt.

Eubulus, mediæ Comœdiæ poëta. Suid.

Eubulus, hiſtoricus, qui hiſtoriã Mitræ multis voluminibus explicuit.

Euburiates, Liguſtici populi, à Fluuio expugnati. Plin.

encarpia, Ste. vicus eſt minoris Phrygiæ, in qua Metrophante teſte, racemus tantus prouenit, vt currus medius præponere aliquando rumpatur. Hanc regionem Barbari Iouem Cereri & Baccho fœcundatis gratia donaſſe, fabulantur. Eſt etiam Eucarpia, caſtellum Siciliæ inter Timæos.

euthania, vrbs circa Conſtantinopolim eſt, oſtea Theodoropolis dicta fuit, Cedreno teſte,

eutherius, ordinis ſenatorii dignitate conſpicuus, ſpeluncam dumis horridam & tutam nigro lacu habitauit in agro Lugdunenſi.

euchion, Bacchum cognominant Poetæ, ἀπὸ τῆς εὐχῆς id eſt, à voto, vt notant grammatici, inter quos Sipontinus. Vide Euhyùs.

euclides, geometra inſignis, tempore primi Ptolemæi: poſterior aliquando his qui Platonis temporibus vixerunt, antiquior verò Archimede & Eratoſthene. Multa ſcripſit quæ ad Geometriam & Muſicam pertinent.

euclides Megarenſis, Socraticus, belli inter Athenienſes & Megarenſes tempore, muliebri veſte noctu ad Socratem venire ſolitus. Ab hoc philoſophi Megarici dicti, qui id bonum ſolum eſſe dicebant, quòd eſſet bonum & ſimile, & ſemper idem. Suidas & Diogenes Laert.

eucrates, fuit verſutus quiſpiam, qui aliquo prætextu ſuffugiebat ſemper, ſi quando fides eſſet præſtanda. Hinc natum prouerb. Vias nouit quibus effugit eucrates.

eucratida, vrbs Bactrorum. Stephan. ex Strabone.

euctreſii, populi Peloponneſiaci. Xenop.

eudæ, Palæſtina gens. Ioſeph.1. Antiq.7.

eudæmon Arabia, felix Arabia dicitur apud Pomponium lib.2.

Eudæmonidas, nomen viri proprium, Tortellio.

Eudamidas, Archidami filius, & frater Alcidis, aliàs Agidis. Plutarch.

eudemia, maris Ægæi inſula. Plin.

Eudémus, orator Megalopolitanus, Philopœmenis ducis præceptor. Plut. in Philopœmene.

Eudêmus, VII. Corinthiorum rex.

Eudiphus, Ponti Ptolemoniaci in Cappadocia vrbs. Ptolem.

Eudipne, inſula Libyæ Phœnicum. Steph.

Eudixata Armeniæ maioris oppidum. Ptol.

Eudo, amnis Cariæ. Plin.

Eudo, Roberti Andegauenſis ducis filius, Frãcorũ rex, regnauit annis x. Hic Caroli Simplicis tutor fuit, anno ſalutis 89.

Eudo, Vaſconiæ dux, pacis fœdere rupto, quod cum Carolo iceret, in ſubiectas illi regiones multa tentauit. Blond. 10. decad.1.

Eudociã, cum filiis Græcis imperauit menſibus VII. anno ſalutis 1070.

Eudócia, Theodoſii filia, Valentiniani vxor, Tripart. hiſt. lib.11. cap.13.

Eudóra, Nympha marina, Oceani & Tethyos filia, Heſiodo in Theogonia. Item vna ex Atlantidibus, quæ ſeptẽ numero eſſe perhibentur.

Eudórus, Mercurii filius ex Polymela Philantis filia, qui Achilem ad bellum Troianum ſequutus eſt, Homer. 8. Iliad.

Eudoſes, Germaniæ populi, apud Tacitum, Miſnienſes, hodie Altamero.

Eudoxi, ſpecula in Ægypto. Strabo.

Eudóxius, cos. cum Dioſcoro, an. ab vrbe 1195.

Eudôxus, Æſchinis filius, patria Cnidius, geometra & Aſtrologus, ſummus medicus, Socratis & Platonis auditor, primus annum compoſuit. Scripſit leges, & de Geometria atque Aſtrologia libros edidit: Cicero ſecundo de Diuinatione.

Fuit alius eudoxus Rhodius hiſtoricus, alius Siculus poëta comicus.

eudoxus, præſul Conſtantinopolit. qui Arrianam ſectam eſt imitatus Valentis Cæſaris ſeculo.

eudrapa, Meſopotamiæ oppidum. Ptol.

euelgia, vrbs quædam. Steph.

eumenes, Cardianus, magnæ virtutis, qui ad amicitiam Philippi Macedonis acceſſit, & breui tempore in intimam familiaritatem eius peruenit, quam cum Alexandro continuauit, De hoe multa in Græcorum hiſtoriis. Plutarc. in eumene.

eumerus, hiſtoricus antiquus è ciuitate Meſſana, res geſtas Iouis, & cæterorum qui dii putantur, collegit, hiſtoriámque contexuit & titulis & inſcriptionibus ſacris, quæ in antiquiſſimis templis habebantur. Hanc hiſtoriam interpretatus eſt enniùs, & ſequutus Lactantius.

euenum, Troadis fluuius. Plin.

euenetus, Vide euænetus.

euenus, Martis & Steropæ filius, qui cùm ſtupratorem filiæ Marpeſſæ Apharetum nomine comprehendere non poſſet ad ſupplicium, ſe coniecit in Lycormam fluuium animi dolore. Plut.

euenus, fluuius Ætoliæ in Calidromo monte naſcens, & iuxta Calydonem in mare Ioniũ influens: ita dictus ab Euena Martis filio, & Marpeſſæ patre, qui ſe in hunc fluuium præcipitauit, Ouid. lib. 9. Metam.

Namque noua repetens patrios cum coniuge muros,
Venerat Eueni rapidas Ioue natus, ad vndas.

Lucanus.

Et Meleagream maculatus ſanguine Neſſi:
Euenus Calydona ſecat, &c.

euenus, philoſophus, qui ignem optimum ciborum condimentum eſſe dicere ſolebat. Plut.

Fuerunt item Eueni duo Parii, Elegiarum ſcriptores, quorum meminit Suidas

Energetes, cognomen Ptolemæi, Ægyptiorum regis qui Philadelpho ſucceſſit, à maximis eius in Græcas ciuitates meritis impoſitum.

Euergetæ, populi Scythici, qui & Arimaſpi quòd benefici fuerint in Argaunautas, tempeſtate maris ad terram ipſorum appulſos. Stephanus.

Euehardus, Francorum dux anno ſalutis 913.

Eueſperis, vel Eueſperides, vel Heſperis, vrbs Libyæ, Steph.

Euexippe, & Theano, filiæ Scedaſi fuerunt qui fortuna pauper, lectra (qui vicus erat prope Theſpias in Bœotia) habitabat. Hæc quum à iuuenibus quibuſdam Spartanis conſtupratæ eſſent, móxque interemptæ, in puteum quendam deiectæ ſunt. Qua re per patrem intellecta, quum Lacedæmone, quò ſe contulerat, conatu, iudicatúque excidiſſet, Furiis aduocatis, ad filiarum tumulos ſeipſum coniecit. Cæl. Rhodig. lib. 5. cap. 8. ex Plutarch.

Euganei, populi ad intimum maris Adriatici ſinum, Alpes verſus, qui deinde à Troianis & Henetis qui Antenore duce in eam Italiæ partem venerunt, ſedibus ſuis pulſi, Alpes Graias tenuerunt. Liuius lib. 1. ab vrbe. Dicti autem ſunt Euganei ἀπὸ τῆς εὐγενείας hoc eſt, à generis nobilitate. Plin. libr. 3. cap. 20. hodie eorum regio *Marca Treuiſanna*, & vrbs *Treuiſo* vocatur. Heneti etiam dicti ſunt, & poſtea Veneti, Italiæ ſunt populi, Venetorum hodie imperii. Taruiſinum appellat Caſſiodorus eorum regionem lib. 10. variarum ad Honorium. Sunt etiam Euganei Colles, in hoc tractu, vbi fortè hodie Vallis Sugana.

Eugannion, Cyrenæus, Theogoniam ſcripſit anno ab vrbe 186.

Eugenia, filia cuiuſdam inter Ro. potentiſſimi, quæ virum mentita eſt in cœnobio quo ſe incluſit, vt Chriſto ſeruiret commodiùs.

Eugenium, Illyriorum vrbs. Liu.

Eugenius, ab Arbogaſte imperator factus, anno ab vrbe 1145. Tripart. hiſt. lib. 9. cap. 45.

Eugenius, LXXIII. Romanorum Pontifex, anno ſalutis 318.

Eugenius II. XCVII. Romanorum epiſcopus, anno ſalutis 824.

Eugenius IIII. Romanorum Pontifex CLXVIII. anno ſalutis 1144.

Eugenius III. Romanorum Pontifex CCVIII. bellum geſſit Romæ aduerſus Columnenſes anno ſalutis 1431.

Eugia, regiuncula Arcadiæ, Steph.

Eugoa, Æthiopiæ ſub Ægypto oppidum. Pli.

Euhyus, ſiue, Euius, vnum ex Bacchi cognominibus: à Ioue illi inditum eo in bello, quod Gigantes cum diis geſſerunt. Fabulantur enim poetæ, cæteris dis perterritis, Liberum patrem ſe in leonem conuertiſſe, vnúmque ex Gigantibus interfeciſſe: & ob tē tam ſtrenuè geſtam, Euhyon, hoc eſt bonum filium à Ioue fuiſſe ſalutatum. Inde fit fœmininum Euhyas, quod Bacchi ſacerdotem ſignificat.

Euhydra, Phœniciæ vrbs. Plin.

Euhydrum, Theſſaliæ vrbs Liu.

Euia, Daſſaretiorum ciuitas in Macedonia. Ptolem.

Eui, rex Madianitarum, Num. 31.

Euii, populi Liguriæ. Steph.

Eulia, regio ad Orientem vergens, quam circuit de Paradiſo Phyſon egrediens, quem noſtri mutato nomine Gangem vocant. In ea aurum pretioſum. & gemmæ pretioſiſſimæ, carbũculus, ſmaragdúſque naſcuntur. Geneſ. 2.

Euilmerodach, rex Babylonis 4. Reg. 25. Lat. ſtultus, amarè contritus.

Euippe, vicus Cariæ. Steph.

Eulæus. Ptolem. & Plinio Suſianæ regionis fluuius, *Vlai* dicitur apud Danielem, c. 8.

Eulepa, Cappadociæ vrbs. Anton.

Eulogius, presbyter, fertur præſcientiam habuiſſe cogitationum quarum libet ad ſe venientium, eorúmque delicta redarguere: & quæcũque latenter cogitaſſent, ſibi reuelata manifeſtare. Cùm verò aliquid mali geſſiſſent, vel prauum conſilium habuiſſent, ab altari ſuſpendebat, manifeſtans eis peccatum, quod egerant: ac diligentèr purgatos, rurſus ſuſcipiebat. Sozomen. li. 8. cap. 1. hiſt. trip.

Eumæus, ſubulcus Vlyſſis, qui dominum poſt longos errores domum redeuntem quamuis incognitum hoſpitio excepit, & in vrbem deduxit, eique in vlciſcendis vxoris procis fidelem operam nauauit. Hom. li. 22. Odyſſ.

Eumelis, augur nobilis. Stat. 4. Syl.

Eumelus, Admeti regis Theſſaliæ filius ex Alceſta vxore. Bocat. lib. 5. c. 43.

Eumenes, Bithyniæ rex, Aſiam inuaſit, anno ab vrbe 516.

Eumenes, VI. Alexandriæ epiſcopus, anno ſalutis 134. Euſeb. li. 4. c. 5.

Eumeni, lucus ad ſinum Arabicum, in Æthiopia ſub Ægypto. Stra.

Eumenia, vrbs Phrygiæ, quam Attalus ab Eumene Philadelpho ſic vocauit: aut Hillas, quòd bene in ea manſiſſet, ſic enim appellauit. Alia eſt Thraciæ, circa Mœſiam inferiorem, Plin. alia item Cariæ: tertia in Hircania.

Eumenides, furiæ infernales, κατ' ἀντίφρασιν ἢ εὐφήμισμοι cùm minimè εὐμενεῖς, hoc eſt, beneuolæ ſint. Has autem tres ferunt fuiſſe Acherontis & Noctis filias, vno partu editas, & apud inferos Canes Stygias vocari. Apud mortales autem Furias, ab effectu. Cic. 2. de Legib. Agitant & inſectantur impios Furiæ non ardentibus tædis, ſicut & in fabulis, ſed angore conſcientiæ & fraudis cruciatu. Apud ſuperos verò Diras. Virg. lib. 12. Æneid.

Eumulus, vnus ex Græcis ducibus, qui ad Tro-

janum bellum profecti ſunt.

Eumolphidæ, dicti ſunt ſacerdotes, ſeu ma-giſtratus Athenis, in memoriam & honorem Eumolphi regis, quem Ægyptij generis fuiſſe Diodorus refert.

Eumolpus, Athenienſis, quem Suidas Muſæi poetæ filium fuiſſe ſcribit, verſificator ante Homerum fuiſſe traditur. Ab hoc Eumolpidas, ſacrorum quorundam præſides dictos volūt. Æſchines in oratione contra Cteſiphontem. Fuit & Pythionices, hoc eſt, victor in Pythiis ludis Græciæ: hic vitium, aliarúmque arborum culturas docuiſſe fertur, teſte Plinio li.2.

Eumonides, nomen proprium viri Thebani, Plut.

Eunæ, vrbs Cariæ, in qua fluuius eſt Eunæus. eſt etiam Eunæ, vrbs Argus, quam habitabant Cyrenei. Step.

Euneus, Iaſonis filius ex Hyſipyle, filia Thoantis regis Lemni, Homerus li.7. Iliad.

Eunica, Nympha, vna ex his quæ Hylan Herculis puerum rapuerunt.

Eunicæ, mater Timothei.2. Tim 1.

Eunicus, ſtatuarius fuit Pli.li.34.ca.8.

Eunoenſum regionis Græciæ meminit Pauſ. in Achaicis.

Eunoſti, portus Ægypti circa Pharum. Stra.

Eunicus, ſtatuarius fuit. Pli li.34.ca.8.

Eunomiani, hæretici, qui & Ætiani ab Ætio dicti ſunt, anno ſalutis 318. & Tripart. hiſt. li.5.ca.13.

Eunoſtus, Tanagræorum Deus, cuius templū adeò mulieribus, interdictum fuit, vt ſi quo infortunio aut vaſtitate Tanagræi opprimerentur, diligenter inquirerent, ne qua mulier conſultò aut caſu templo appropinquaſſet. ex Alex. Genial. dier.li.6.ca.2.

Euonymir, Cariæ vrbs, & Athenienſium vicus, tribus Erechtheidis. Step.

Euonymitæ, Ægypti gens iuxta Æthiopiam, Stephan.

Euonymiton, regio prima Æthiopiæ ſub Ægypto. Plin.

Euonymos, inſula parua ex Æolis. Plin. li.3.c. 19. ita dicta, quòd è Lipara in Siciliam nauigantibus ſiniſtra offeratur: nam ἐνώνυμα Græci κατ' ἐυφημισμὸν vocant ſiniſtra, author Strab. lib.6. Eſt etiam Euonymus Theoph. arbor infœlix, malo punicæ ſimilis, in Lesbo inſula potiſſimum prouenięs, pecori guſtatu lethalis. Pli.li.13.c 22.

Eunus, ſub Decio martyrio apud Alexandriā coronatus eſt, anno ſalutis 251.

Euodia, mulieris nomen. Phil.4.

Euódius, Conſul, cum Honorio anno ab vrbe 1139.

Euódius, primus poſt diuum Petrum Antiochenæ Eccleſiæ epiſcopus, anno ſalutis 68.

Euonium, caſtellum firmiſſimum in littore Scotiæ Occidentalis, auctore Hectore Boetio, qui dicit hodie Dounſtphage appellari.

Euora, Laconicæ ſaltus. Pauſan.

Eupagium, Peloponneſi oppidum. Diodor.

Eupales, XXXII. Aſſyriorum rex.

Eupalias, vrbs in Docride. Steph. Alii Eupaion, alii Eupolion vocant.

Eupator, alius Antiochi.1. Macha 6.

Eupatoria, Ponti, vrbs iuncta Amiſo oppido, quam Pompeius à ſe Magnopolim appellauit, Appian. Strabo.

Eupatria, vrbs Lydorum. Steph.

Euphema mulieris nomen, nutricis Muſarum & Croti matris.

Euphorbeni, Phrygię maioris populi. Plin.

Euphorbus nobilis Troianus, Iliaco in bello à Menelao occiſus. Cuius animum Pythagoras in ſe immigraſſe affirmabat. Oui.li.15. Metam. his verſibus,

Ipſe ego (nam memini) Troiani tempore belli,
Pantoides Euphorbus eram, cui pectore quondam,
Hæſit in aduerſo grauis haſta minoris Atridæ.
Cognoui clypeum n ſtræ geſtamina læuæ. &c.

Euphorion, poeta Chalcidenſis, quem tranſtulit Gallus. Habebat hic quoſdam ita deditos ſibi amatores, vt eum præferrent Ennio, & reliquis poetis, eiúſque poemata ſtudioſè cantarent, poſthabitis aliorum poematibus.

Euphranor ſtatuarius laudatiſſimus Iſthmius, qui de ſymmetria & coloribus aliquot volumina conſcripſit. Floruit centeſima quarta Olympiade, plurimáq. ſigna nobiliſſima ex ære confecit, quæ enumerantur à Plinio lib.34.c.8. idem & pictor & marmorarius fuit, in vno quoque genere excellens, ſibique æqualis.

Euphranta, vrbs Libyca. Steph.

Euphratis, regio eadē quæ Syria, à vicino fluuio Euphrate, qui cum Araxe fratre ex monte Armeniæ profluit Steph.

Euphrates, Philoſophus grauiſſimus, temporibus Adriani principis, voluntaria morte exceſſit è vita, veniam ei dante Adriano, vt citra ignominiam & infamiam, cùm propter ſenectutem, tum etiam propter grauem morbum cicutam bibere poſſet. Dion.

Euphrates, Heb. Perath, i. frugifer, aut creſcēs, ſiue fructificans, fluuius Meſopotamiæ, quem Strabo ſcribit ex Niphate monte Armeniæ, magnū, profundum, & celerē naſci: influere autē in mare rubrū, prius tamen Babyloniam per medium diuidere, & Tygrī coniunctum Meſopotamiam facere. Dictus autem putatur Euphrates (quod Baſil. & Ambr. annotarūt ἀπὸ τοῦ εὐφραίνειν, hoc eſt à lætificando: propterea quòd circumiacentem agrum ſtagnationibus ſuis adeò lætum fœcundúmque reddat, vt ſequente anno ſponte creſcat & proueniat ſeges. Initio Pyxiratus, deinde per Taurum derumpens Omira nominatur Plin. auctore, Plutarchus in libello de fluminibus & montibus tradit eum quondam Medum & zarandam appellatum.

Euphrateſiæ vrbs ſiue regio quædam. Steph.

Euphrone, vna ex tribus Gratiis.

Euphrone, nox dicitur à Poetis, id eſt, ſapiens ſeu prudens, quòd in ea multũ ſapimus, vt teſtatur Epicarmus inquiens: Si quid docti inquiris, fac noctu eius inueſtigationi vaces: nam omnia præclara noctu quam die cogitando melius reperiuntur.

Euphroſina, næ, & Euphroſyne, nes, vna Gratiarũ, ſoror Aglaiæ & Thaliæ, ab animi hilaritate (id enim Græcis ſonat ἐυφροσύνη) ita appellata.

Eulacus, lacus Ciſalpinæ Galliæ, in quem progreditur Lambrus, in Padum defluens, *Lago di pusſiano*, Leandro.

Euplæa, inſula Tyrrheni maris circa Neapolim, Statio lib. 3. Syluarum.

Eupolis, priſcæ comœdiæ ſcriptor, qui vitia populi magna cum libertate reprehẽdit. Horatius Satyra 4. Scripſit comœdias ſeptẽdecim, ex quibus nouẽ victoriã meruerũt. Periit in prælio nauali inter Lacedæmonios & Athenieſes iuxta Helleſpontũ cõmiſſo, cuius mors vſq; adeò luctuoſa ciuitati fuit, vt poſtea edicto publico cautũ fuerit, ne poëtæ in poſterum militare liceret.

Eupómpus, Macedo Arithmeticæ & Geometriæ peritiſſimus, ſine quibus negabat artẽ poſſe perfici. Eſt & Pli. l. 35. c. 10. præclarus pictor, qui docuit Pamphilum Apellis præceptorem.

Eupória, vrbs Macedoniæ ab Alexandro victore condita, & à fertilitate ſic dicta. Steph.

Euporus, ſeruus G. Gracchi, qui dominum ex Auentino fugientem, qua potuit ratione tutatus eſt, ac ſuper occiſum, animam euulſis proprio vulnere viſceribus effudit. Macrob.

Euproſopon, promontorium Phoeniciæ ad Babylonem vrbem. Nomen habet ab inſigni aſpectu. Vadianus.

Eupyridæ, vicus de tribu Leontide, &c. Steph.

Euranium, Cariæ oppidum. Plin.

Euryanaſſa, inſula finitima Chio. Plin.

Euric9, Niſigothiotũ rex, anno ab vrbe 1120.

Euripides, inſignis poëta tragicus, natus eo die quo numeroſus ille Xerxis exercitus ab Athenienſibus fuſus eſt. Floruit tempore Archelai Macedonũ regis, à quo etiam ſummo in honore eſt habitus Scripſit fabulas LXXV. ex quibus quinque tantum victoriam meruerunt. Caſtitate autem vitæ tanta fuit, vt vulgò μυσογύνης, hoc eſt mulierum oſor, fuerit cognominatus. Periit noctu ab Archelai canibus, vt fertur, diſcerptus. Oſſa eius regis iuſſu Pellam ſunt tranſlata, repulſis Athenienſium precibus, qui ſæpe per legatos tentauerant, vt cuius ſui reliquias ſibi in patriam referre liceret.

Euripa, Diana dicta eſt apud Phœbeatas, cui templum Vlyſſes conſtruxit, quòd amiſſos equos ibi inueniſſet.

Euripidius, numerus in talis quadragenarius, ab Euripide inuentus eo tempore quo exactis triginta tyrannis quadraginta principes Athenienſium Remq. adminiſtrabat. Legitur & Euripides in eadem ſignificatione. Vide Cæl. Rhod lib. 20. cap. 27.

Eurypylus, inter Græcorũ veteranos, qui ad Ilium depugnabãt, fortiſſimus. Homer. 11. Iliad.

Euripus, fretum auguſtum inter Aulidẽ Bœotiæ portum & Eubœam inſulam, quod vnius diei & noctis ſpatio ſepties recurrit eo impetu, vt nauigia repugnantibus ventis ſecum rapiat, Mela, lib. 2. Sunt & Euripi, canales, ſeu ductus aquarum aliunde deductarum in ſublime ſalientium, ſi paulò minutiores ſint, quos intra domos Romani per pratum ducebant, ſi autem maſculini ſint, Nili ducuntur, Cicer. 1 de Legibus: Ductus, aquarum, quos iſti Nilos Euripoſque vocant, quis quum viderit, non irriſerit? Eupiri quoque ſunt, foſſæ in ludis circumdatæ pro ſeptis, quorum loca temporaria priùs cloſtra fuerunt, authore Plinio.

Euryſthenes, Lacedæmoniorum rex, regnauit annis XLII.

Euriſteus, I. Mycenarum rex,

Euromus, vrbs Cariæ ab Euromo Care Idriei filio. Steph.

Euronotus, alio nomine Vulturnus, ventus ab Oriente hyberno ſpirans, quòd inter Notum & Eurum ſit.

Európa, filia Agenoris regis Phœnicum, quam Iupiter in bouis ſpeciem transformatus rapuit, & per mare in Cretam tranſuexit. Ouid. lib. 2. Metamorph. Ab hac tertia orbis terarum pars nomen accepiſſe creditur, ab Aſia Tanaide fluuio, ab Africa mari mediterraneo diſcreta. Europam regionem ab Europa Tyria nomen accepiſſe inquit. Herodot. libro 4. Hanc Plinius victoris omnium gentium populi altricem terrarũmq; pulcherrimam nominat. Aſiæ & Africæ aliquando non magnitudine, ſed virtute comparatam. Huius latus Septentrionale, & Occidentale Oceano alluitur: Meridionale, mari Mediterraneo ab Africa ſeiungitur. Deinde Orientem verſus mari Ægæo (nunc *Archipelago* (Ponto Euxino, hodie *mare maggiore*) palude Mæotide) hodie *Mareſdelle Zabache*) Tanai fluuio) vulgò *Don* & Iſthmo, qui eſt ab eius fontibus, rectà ad Septentrionem ab Aſia dirimitur, Glareano teſte. Habétque hoc modo peninſulæ effigiem. Continet Europa præter Romanum imperium, vltra viginti octo) ſi 14. quæ in ſola Hiſpania numerantur, adiunxeris) in vniuerſum regna. Regio vltra modum fertilis, nãturalem temperiem, cælũmque ſatis clemens habens. Frugem omnigenũm, vini & arborum copia nulli poſthabenda; ſed optimis partibus orbis comparanda eſt: adeò amæna cultiſſimiſque vrbibus, pãgis & vicis exornata, vt populorum, gentiũmque virtute: alis terræ partibus, & ſi forma minor, tamen præſtantior habetur, atque ſemper habita fuit ab omnibus

priſcis ſcriptoribus, tum ob Macedonum imperium, tum ob Romanorum potentiam maximè celebrata. Eius laudes apud Strabonem videre licet, qui eam libro 3. & ſeptem ſequentibus elegantiſſimè deſcribit. Poſt veteres alios Geographos, ex recentioribus de ea ſcripſerunt Volaterranus Műſterus, Dominicus Niger, Rithaymerus, Æneas Syluius, & nonnulli alij. Initio Pyxiratus, deinde per Taurum erumpens Omira nominatur, Plin. auctore, Plutarchus in libello de fluminibus & montibus tradit eum quondam Medum & Zarandam appellatum.

Eurûpa, Nympha marina, Oceani & Tethyos filia. Heſiodus in Theogonia.

Euplęa, inſula Tyrrheni maris circa Neapolim, Statio lib. 3. Syluarum.

Europs, II. Sicyoniorum rex, regnauit annis XLII.

Europs, VII. Macedonum rex, an. ab vrbe 146.

Eurouum, Syrię vrbs, olim Thapaſcũ, poſtea Amphipolis appellata. Plin. lib. quino, cap. 24.

Europum, oppidum apud Parthos, cognomento Nomadas. Plin. li. 8. cap. 15.

Europus, ciuitas Meſopotamiæ.

Európus, vrbs Macedoniæ, ab Europe filio Macedonis & Orythiæ filiæ Cecropis. Eſt & alia Syriæ & alia Cariæ, quam Idriadem ab Idrio Chryſaoris filio nominant. Steph.

Eurótas, fluuius Laconiæ Spartam præter labens. Liu. bel. Maced. libro 4. ripáſque habens frequentes lauris conſitas, item fluuius Pelaſgiæ. Strabo. hodie *Bauſopotumo.*

Eurotos, Theſſaliæ fluuius, quem Peneus accipit, nec recipit, ſed olei modo ſupernatantem breui ſpatio portatum abdicat. Plin. libro 4. cap. 8.

Eurus, ventus ſpirans ab ortu brumali, quem Latini Vulturnum appellant. Plin. libro 2. cap. 47. Ouid 1. Metamorph. Cæl. lib. 5. cap. 5.

Euryale, regis Minois filia, quæ Neptuno Orionem peperit. Alia fuit Proeti Argiuorum regis filia. Tertia ex Gorgonibus vna, quæ tres fuerunt in extrema Africa, circa Atlantem montem, quæ omnes vnum oculum habebant, quo inuicem vtentes, quoſcunque aſpiciebant, conuertebant in ſaxa. Harum nomina fuerunt Meduſa, Sthenyo, & Euryale. Seruius, extima, paríq pulchritudine virgines fuiſſe tradit, quarum ſolo aſpectu adoleſcentes obſtupeſcebant: quam rem fabulæ occaſionem ſubminiſtrare exiſtimat, vt dicerentur quocũque aſpexiſſent, in ſaxa tranſmutare. Hæc ille, enarrans illud Virg. libro 6. Æneid.

Gorgones, Harpyiæque & forma tricorporis umbræ.

Euryalus, vnus ex principibus Peloponneſiacis, qui Argos, & propinquas vrbes incolebant, & ad Troiam cum octo ginta nauibus venerũt, Homer. in Catalog. Fuit etiam hoc nomine Troianus quidam arctiſſimo amicitiæ vinculo cum Niſo coniunctus: qui noctu Rutulorum caſtra vnà ingreſſi, magnam hoſtium ſtragem ediderunt. Verùm cùm inſtante iam die ſeſe recipere conarentur, in hoſtium equitatum inciderunt: a quo circumuentum Euryalum cum Niſus eripere non poſſet, certiſſimæ ſeſe morti maluit obiicere, quam amicum deſerere. Virg. lib. 9. Æneid ait.

Euryalus, cum fratre Hyberbio primus lateritias domos Athenis conſtituit. Eſt etiam hiſtrionis cuiuſdam nomen, de quo Iuuenalis,

Nobilis Euryalum aut Mirmillonem exprimat infans.

Euryalus, Liuio locus eſt Siciliæ prope Syracuſas, Steph. eam quoque Macropolim vocari hodie ſcribit.

Euryampus, vrbs Magneſiæ. Steph.

Euryanaſſa, inſula eſt maris Ægæi, è regione Ioniæ, non procul ab Arginuſſa. Plin. lib. 5. cap. 31.

Eurybates, præco Ithacenſis ex Vlyſſis comitatu, ab Agamemnone miſſus, vt ab Achille ferret Briſeidem. Ouidius Epiſtol. 6. Homer. Iliad.

Eurybatus, latro aſtutia ſingulari, quem deprehenſum cum cuſtodes vellent cogere, vt oſtenderet quibuſnã modis conſueuiſſet domos conſcendere: ille aptatis ſpongiis, & ſtimulis ferreiſque retinaculis irrepſit in parietem, & ſpectantibus illis, artificiique nouitatem mirantibus, prehenſo laqueari, per tegulas effugit, eóque modo periculum euaſit. Homer. lib. 19. Odyſſ.

Eurybia, Nympha, quæ Stellas & Luciferum genuit. Heſiod. in Theogon.

Eurybiades, Herodoto libro 7. vnus ex ducibus Xerxis.

Eurybiades, Lacedæmonius quidam nobilis fuit Euryclidæ filius, vniuerſæ Græcorum claſſis dux, à Lacedæmoniis conſtitutus aduerſus Xerxem, Herod. lib. 8.

Euryclea, Opos Piſenomidæ filia pulcherrima, quam Laertes in prima exiſtens pubertate, viginti boum pretio emit, nec minore quam vxorem honore domi habuit, Vlyſſemque nutriendum ei dedit, quem & prima in patriam redeuntem agnouit. Homerus Odyſſ. libro decimonono.

Eurycles, vates, qui de ſe ſuiſque incommodis aliquid ſemper diuinabat. Hic per adſiſtentem dæmonem vaticinabatur. Propterea Euryclidæ dicuntur omnes diuinaculi. Cæl. li. 5 cap. 10.

Euryclea. Vide Ereclea.

Eurycratidas, vir Lacedæmonius. Plutarch.

Eurycyon, faber argentarius. Virgil. lib. 10.

Quæ bonus Eurycyon multo cælauerat auro.

Eurydamas, vir Troianus, Latinè dicitur, latè domans. Ouid. Per Eurydamanta intelligunt Hectorem, qui virtute cuncta domabat.

Eurydamas, Pyctes, i. pugil fuit nobilis, patria Cyrenæus, cui quum inter certandum fortè

aduerſarius

aduerſarius quem validum nactus fuerat, plagarum vi & frequentia dentes excuſſiſſet, ne tali ſpectaculo illi animum adderet, proindéq; inſuperabilis cooriretur, omnes deuorabat. Cęl. Rhod. lib. 21. cap. 41.

eurydame, Dictatoris filia, & Menii ſoror, quā Leutychides Spartiatarum rex duxit in vxorem, Herod. lib. 6.

eurydice, vxor Orphei vatis, cuius amore captus Ariſtæus, cùm vim illi inferre pararet, illa per auia fugiens, incidit in colubrum in herba deliteſcentem, cuius morſu interiit. Orpheus autem vxoris mortem ægerrimè ferens, accepta cithara inferos adiit, vbi Plutonē Proſerpinámque tam ſuaui carmine demulſit, vt ei vxorem ab inferis reducere permitterent, ea tamen conditione, ne priùs eam, quàm ad ſuperos rediiſſet, intueretur. Quam legem cùm ille amoris impatientia eſſet præuaricatus, Eurydice denuò ad inferos eſt retracta. Virgil. 4. Georgic.

Eurydice, Clymeni filia, vxor Neſtoris, ex qua ſeptem filios & vnam filiam ſuſcepit. Homer. Odyſſ. lib, 3.

Eurydone, Nympha marina. Perhibent hanc matrem Gratiarum fuiſſe, quam alii Eurymeduſam vocant.

Euryélus, metropolis Epipolorum. Eſt autem oppidum Syracuſarum in loco prærupto. Steph.

Eurylion, Latinorum rex, qui alio nomine dictus fuit Aſcanius. Dionyſ. Halic. 1. de Antiq. Roman.

Eurylochus, vnus ſociorum Vlyſſis, qui ſolus Circes pocula non guſtauit, neque in ſui figuram eſt transmutatus. Ouidius. 14. Metamorphoſ.

Eurylochus, Phlegiarum rex, qui Pherecydi ſtruxit Thebas, antequàm Cadmus adueniret, qui eas poſtea reædificauit.

Eurymachus, fuit Thebanorum potētiſſimus, qui quum Platæas noctu per proditionem cepiſſet, rebellantibus deinde omnibus, viuus in hoſtium poteſtatem peruenit, vnáq; cū ſuis omnibus ſupplicio affectus eſt. Thucyd. lib. primo.

Eurymedon, pater Peribœæ, ex qua Neptunus Nauſithoum ſuſcepit regem Phæacum & Alcinoi patrem, Homer. Odyſſ lib. 7.

Eurymedon, filius Fauni. Stat. in Thebaide,

Proximus Eurymedon cui paſtor alia Fauni
Arma patris, &c.

Eurymedon, Athenienſium dux cum Demoſthene.

Eurymedon, Pamphiliæ fluuius, qui ex Tauri iugis ortus mediā Pamphiliā tranat. Mela lib 1. & Steph. qui etiam locū iuxta Tharſum ſic nominatum ſcribit.

Eurymeduſa, Gratiarum mater.

Eurymene, vrbs Theſſaliæ. Stephan.

Euryminus, vir quidam, qui cùm per calumniam conaretur Caſtorē & Pollucem fidiſſimos amicos inter ſeſe committere, alterum apud alterum inſimulans, pòſt deprehenſus vtrique dedit grauiſſimas pœnas. inde abiit in prouerbium Euryminus, de iis qui per calumniam conantur fidos amicos inter ſeſe committere.

Eurynome Nympha, Oceani & Tethyos filia, mater Leucothoes.

Eurynome, Apollinis filia, quæ Adraſtum Argiuorum regem & Euriphylen Amphiarai coniugem peperit.

Euryon, Aymintæ Macedonum regis filia, quæ patrem à matris inſidiis liberauit.

Euripylus Telephi filius, Gotthorum rex, bello Troiano, cui propter Caſſandræ amorem intererat, extinctus aſt. Iornand.

Euripylus, Herculis filius, regnauit in Co inſula, & omnium Græcorum augur peritiſſimus eſt habitus, non tamen ſimilis eſt Calchanti Troiano: hic cum aliis Græcorum ducibus ad Troiam profectus eſt. Virg 2. Æneid.

Suſpenſi Eurypylum, ſcitatum oracula Phœbi Mittimus, &c.

Euryſtheus, primus Lacedæmoniorum rex.

Euryſtheus, Steneiei filius, Mycenarum rex, qui Iunonis odia obſequens, Herculem ad difficillima quæque pericula obeunda adegit, ſperans futurum, vt ponderis magnitudine opprimeretur. Qua in re mirum in modum opinione falſus eſt. Nam ille rebus ex ſententia confectis ſemper victor rediit, clariorque ex periculis & maior emerſit. Hom. Ili T 19.

Eurytanei, populi Italiæ. Steph.

Eurythi⁹, xvi. Italiæ exarchus, an. ab vrbe 1479.

Eurytus, vide euritus.

Eurytion, vide euricion.

eurythus, Oechaliæ rex, pater Ioles, qui cùm ab Hercule victus, pactam ei certaminis lege filiam ab eo irato tradere recuſaret, iratus Hercules Eurytum occidit, & Iolen abduxit. Hinc

Eurytis, idis, patronymicum fœmininum: quo poetæ vtuntur pro Iole Euryti filia.

Eurytus, vnus ex Centauris, qui cùm Theſeo Hippodamiam vi eripere vellet, ab eo eſt occiſus.

euſebia, ciuitas Cappadociæ, Cæſarea pòſt dicta.

Euſebius, Laodicenus epiſcopus, anno ſalutis 274.

Euſebius, xxxviii Rom. epiſc an. ſalutis 308.

euſebius, Coſ. cum Rufino anno ab vb. 110. cum Hypatio, anno 1212.

euſebius Cronio, Coſ. cum Probino, anno ab vrbe 1242.

euſemara, Armeniæ minoris vrbs, in Melitena. Ptol.

Euſtathius, conſul cum Agricola, anno ab vrbe 1174.

Euſtathius, martyr inter aulicos Traiani principis, Placidius antea. Volat. lib 15.

Euſtathius, Antiochi epiſcopus, an. ſalutis 312.

Euſtathius, Antiochiæ epiſcopus, quo in exilium ob fidem truſo, Ariani eccleſiam occupauerunt, anno ſalutis 331.

Euſtathius Epiphanæus, ſcripſit temporum epitomen ab Ænea Troiano vſque ad Anaſtaſiũ principem ſub quo fuit: Tomos etiam ſeptem & alia quædam Suid.

Euſtathius, gener Pamphilus, præſul Antiochenus, aduerſus Arianorum dogma multa cõpoſuit ſub Conſtantino principe: pulſus demũ eſt in exiliũ Triapolim, Thraciæ ciuitatem, vbi & ſepultus eſt. Sunt quoque ipſius volumina de anima, epiſtolæque plurimæ Hieronym.

Euſtathius præſul, is qui in Homerũ & Dionyſium poëtas commentarios edidit, patria Conſtantinop.

Euſtephius, Aphrodiſieus ſophiſta, ſcripſit declamationes. Suid.

Euſtochius, Cappadox ſophiſta; ſcripſit ad Conſtantem principem de Cappadociæ aliarúmque gentium antiquitate. Volat. 15.

Euſtochium, Paulæ mulieris Romanæ filia, Latinarum, Græcarum & Hebraicarum literarum perita, vnde & ſuo tempore nouum orbis prodigium vocata eſt: ingenium ſacris literis deuouit maximè: atque adeò, vt pſalmos legeret curſim & mira celeritate. Qua in re amorem B. Hieronymi ſibi maximè conciliauit.

Euſtratius Philoſophus, qui in Ethica Ariſtotelis ſcripſit. In Bethleem ciuitate ſepultus eſt.

Eutæa, vrbs Arcadiæ, Steph.

Eutane, Cariæ oppidum. Plin. lib. 5. cap. 29.

Eutaſum, Arcadiæ vrbs. Pauſan.

Euterpe, vna Muſarum, quæ mathemata, vel, vt aliis placet, tibias inuenit, à concentus ſuauitate vel cõcinna delectatione nomẽ trahẽs: eſt enim εὖ bene, & τέρπειν delectare. Virg.

Dulciloquis calamos Euterpe flatibus implet.

Euthenæ, vrbs Aſiæ. Steph.

Euthericus, conſul cum Bæthio, anno ab vrbe 1264.

Euthericus Cilicia, conſul cum Iuſtino Aug. anno ab vrbe 1272.

Eutiches, fuit poëta comicus.

Eutichianus, cõſul cum Honorio Auguſt. anno ab vrbe 1151.

Eutichius, propter fidem à Genſerico Gottho martyrio coronatus eſt, anno ſalutis 439.

Euthycrates, Lyſippi filius & diſcipulus, ante omnes ætatis ſuæ laudatos in pictura artifices, excelluit. Plin. lib. 34. cap. 8.

Euthrydamus Rhetor & Orator, qui quum ingentes opes à maioribus ſuis accepiſſet, ipſe & dicendi facultatem & gloriam addidit, & non ſolùm in patria magnus fuit, ſed etiam in Aſia primos honores adeptus eſt. Strab. lib. 14.

Euthydemus, Suidæ, Maſſilieſis Philoſophus præceptor Apollonij Tyanei.

Euthymedon, nomen cuiuſdam philoſophi.

Euthymus, pugil, in Locris Italiæ, qui Epizephyrij cognominantur, ortus eſt Aſtycleo patre: vel (vt indigenis perſuaſum eſt) Cæcinio amne genitus, qui Locros à Rheginis diuidit. Hunc ſemel à Thaſio Theagene victum tradit Pauſanias, non iuſto quidem illum certamine, ſed circumuentum dolo, vnde nec Theageni decretus honor, inſuper damnatus, vt mulctæ nomine talentum Euthymo repræſentaret. Ælianus variæ hiſt. lib. 8. Euthymus Locrus ex Italia, pugil inclytus & robore inſigni fuit, lapidem geſtabat ingenti magnitudine, qui Locris oſtenditur: & Temeſſæum heroa, quod cuique per vim abſtulerat, reddere coëgit, etiam cum fœnore: vt inde natum ſit adagium iis, qui ſordidos & iniuſtos quæſtus faciunt, affore Temeſſæum genium. Hic ad amnem Cæcinum, oculis hominum apparere deſiit. Plinius lib. 7. cap. 47.

Eutocus, Eocatio l. 5. Apollinis & Cyrenes filius. Hunc dicũt, deſcendẽtibus fratribus ex Africa & in Græciam venientibus, Cyrenis remanſiſſe & imperaſſe, qui vnà ſecum ibidem remanſère.

Eutrapelus, homo quidam callidiſſimus. Horat. 1. Epiſt.

---Eutrapelus cuicunque nocere volebat,
Veſtimenta dabat pretioſa.

Eutreſis, pagus inter Theſpias & Platæas ſitus, quem Zetus & Amphiſus muris cinxerunt: dictus quòd multis viis, ſeu vicis priùs vſus & quaſi perforatus fuerit. Hinc Eutreſites Apollo, cuius templum ibi & oraculum celeberrimum fuit. Steph.

Eutreſium, vrbs Arcadiæ. Steph.

Eutropius, de geſtis Romanorum ſcripſit hiſtoriam.

Eutropius, conſul cum Valentiniano Auguſt. anno ab vrbe 1140. Et cum Theodoro, anno 1152.

Eutychia eſt inſula Theſſaliæ adiacens, ante ſinum Pagaſicum. Plin. lib. 4 cap. 12.

Eutyche, mulier Tralliana, triginta partus enixa, & à viginti liberis rogo illata. Plin. libro 7. cap. 5.

Eutyches, Conſtantinopolitanus abbas, tertius poſt Manetem & Apollinarem, alium adfirmabat eſſe Chriſtum, aliud Verbum Dei: negabátque Chriſti carnem noſtræ ſimilem: nec in Patre duas in eodem ſuppoſito naturas eſſe: ſed de cœlo corpus deſcendiſſe dictitabat, ac in Virginis vtero tanquam ſolis radios penetraſſe, vt viſum ſit ſanè ex muliere generatum, quamuis verè generatum non ſit. Suidas. in hũc celebrata eſt quarta Synodus. Volater

Eutychia, inſula eſt Theſſaliæ adiacens, ante ſinum Pegaſicum. Plin. lib. 4. cap 12.

Euthychianus, xxv. Romanorum epiſcopus, menſibus x. anno ſalutis 282.

Eutychides, Plinio lib.34.c.8. ſtatuarius, centeſima viceſima Olympiade floruit. Hic, vt idem author eſt, fecit Eurotam, in quo artem ipſo amne liquidiorem plurimi dixêre.

Eutychus, nomen adoleſcentis, quem ſuſcitauit Paulus. Act.20.

Euxenidas, Pictor ſua ætate celeberrimus, Ariſtidis præclari artificis præceptor. Plin. lib.35. cap.11.

Euxinus pontus, ſinus maris latiſſimus, Thracio & Cimmerio Boſphoris interceptus, Axenus dictus, hoc eſt, inhoſpitalis, propter immanitatem eorum, qui eius maris littora incolebant. Illi enim hoſpites immolare ſolebãt. Strabo lib.7. & carnibus pereſis, ex caluis eorum ſibi pocula conficere. Poſtea verò, cùm in locis maritimis Iones aliquot oppida condidiſſent, cohibito: Scytharum aſſueto latrocinio receptóque Græcorum hominum commercio, pro Axeno, Euxinus, hoc eſt, hoſpitalis appellatus eſt. Ouid. de Ponto,

Frigida me cohibent Euxini littora Ponti.
Dictus ab antiquis Axenus ille fuit.

Euxynthus, fluuius in Lebena ortum trahens, cuius meminit Stra.li.10.

E X

Exagonus, legatus Ophiogenum, qui ſunt populi in Cypro. Is quum Romam veniſſet, ibique de herbarum viribus multa diſſereret, volens coniectus eſt à conſulibus in dolium plenum ſerpentibus, experimenti cauſa, vbi ſerpentes ipſi non ſolùm eum non mordebant, ſed etiam linguis demulcebant. Plin.li.28.

Exãpeus, Scythiæ fõs inter Boryſthenẽ & Hypanim flumina. Hero.li.4. inter Boryſthenẽ (inquit) & Hypanim flumina, locus eſt nomine Exãpus, ex quo hic amarus fons ortũ habet & nomẽ.

Ex certa, dicta eſt Hydra, quòd vno cæſo capite, tria excreſcebant. Scribit Diodorus, Herculem debellaſſe Hydram, non ſolùm ferro, ſed etiam flammis, adhibito Iolao, qui inciſam ceruicem ardente face è veſtigio inureret. Conſtat (ſecundum hiſtoricos) Hydram fontem fuiſſe in Lerna Argiuorum palude, aquas euomẽtem, quæ vaſtabant vicinas ciuitates in qua vno meatu clauſo multi erumpebant. Quod Hercules videns, loca ipſa exuſſit: & ſic aquæ meatus clauſit. Nam Hydra, ἀπὸ τοῦ ὕδατος, id eſt, ab aqua nomen accepit. Plato aſſerit in Euthydemo, Hydram fuiſſe callidiſſimum ſophiſtã, cui propter ſapientiam: pro vno ſermonis capite amputato multa repullulabant.

Exciſum, Galliæ Lugdunenſis vrbs. Anto.

Exiliſſa, Pto. Africæ vrbs ad fretũ Herculeũ. Septa hodie. Hiſpani Aceuta vocant.

Exius, vrbs Siciliæ. Step.

Exitani, Hiſpaniæ Bæticæ populi, Straboni. *Salobrena*, Cluſio.

Exiteria, feſta apud Græcos erant, in quibus primitiæ frugum diis offerebantur, vt tradunt Grammatici, ἐξιτήρια, Att.

Exobygitæ, Sarmatiæ Europææ gens. Pto.

Exopolis, Sarmatiæ Aſiaticæ vrbs, ad Tanaim fluuium. Ptol.

Exquiliæ, liarum, mons Romæ, dictus ab excubiis regis Tulli Hoſtilij, qui hunc collem vrbi adiecit (teſte Liuio lib.1. ab vrbe) & in eum, vt frequentiùs habitaretur, domicilium ſuum tranſtulit. Sunt qui ab excolendo Exquilias dictas volunt, quòd ea pars vrbis, cùm antea neglecta iacuiſſet, Tullo rege fuerit exculta.

Extricatus, conſul cum Præſente, anno ab vrbe 969.

E Z

Ezechias, i, fortitudo Domini, ſiue apprehenſio Domini, rex Iuda, filius Achas. 4. Reg 18.

Ezechiel, idem ſignif. Nomen Prophetæ. 1. Para.24. Ezech.1.

Ezechiel, 1. Eſdr.8. videns Deum. Nomen viri. Heb. Iahaziel.

Ezel, ambulatio, ſiue viuificatio, aut ſtillatio, nomen lapidis viatorij in agro vrbis Saul, ſub quo latuit Dauid, in ſupremo digreſſus à Ionatha. 1 Reg.20.

Ezer, adiutorium ſiue atrium, filius Hur, primogeniti Ephrata, 1. Paral.4. filius item Suthalæ filij Zadab, 1. Par.7.

Eziel, fortitudo Dei, ſiue hircus Dei. Filius Haraia. 2. Eſd.3.

Ezra, adiutorium, ſiue atrium, nomen viri. 1. Par.4.

Ezrel, i. adiutorium, ſiue atrium Dei. nomen viri, 1. Eſd.10.

Ezri, nomen viri. Iud.6. 1. Par.27. Lat. atrium ſiue adiutorium meum.

Ezricam, dux domus Achaz 2. Para.28. Filius Naariæ filii Semeiæ, 1. Paral.3. Filius Hæſel, filii Elaſa, 1. Para.8 Lat. auxilium vel atrium reſurgentis ſiue vendicantis.

Ezriel, pater Saraiæ. Ierem 36. 1. Paral.5. Lat. auxilium ſiue atrium Dei.

F A

Fabária, inſula Plin.li.4.c.14. à frugis ſimilitudine ſpõte prouenientis, aliàs Suchara dicta.

Fabaris, fluuius Sabinorum, alio nomine Farfarus appellatus.

Fabia Vide Fabia.

Fabia, mulier Rom. quæ Fabium Fabricianum interfecit, vt liberiùs poſſet laſciuire cũ Petronio Valentiano liberali forma adoleſcentulo, quo cũ adulterii conſuetudinem habebat, Plut. in Paral. ex Doſitheo.

Fabianus Papyrius naturæ rerum peritiſſimus fuit, Plin. libro 36. capit.15. Hius quoque meminit Seneca in epiſtolis.

Fabianus, xxx. Romanorum Epiſcopus, Euſe. lib.6. cap.21. martyrio coronatus eſt, anno ſalutis 251.

Fabianus, na, num, à Fabius fit, vnde dicitur arcus Fabianus, qui constructus eſt iuxta regiã in Via ſacra.

Fabius, à faba, cognomen eius, qui fabam optimè ſerebat: ſic Cicerones, Lentuli, Piſones, & huiuſmodi.

Fabii, Romani nobiliſſimi, ſimul ac potentiſſimi, qui bellum aduerſus Veientes ſoli cum ſuis clientibus & ſeruis in ſe receperunt, eúmque ex leuibus aliquot prœliis ſæpius victoriam reportaſſent, tandem ad Cremetam fluuium inſidiis circumuenti, ad vnum omnes cæſi ſunt. Ouidius libro 2. Faſt. ex tanta Fabiorum clade vnus tantùm ſuperfuit: qui nondum armis per ætatem idoneus, in vrbe relictus erat: ex cuius ſanguine per longam nepotum ſeriem natus fuit Fabius ille Maximus, qui Dictator aduerſus Annibalem creatus, cunctabunda quadam prudentia rem Romanam aliorum imperatorum temeritate labefactam, primus reſtituit, adeò vt veriſſimè de eo Ennius dixiſſe videatur,

Vnus humo nobis cunctando reſtituit rem

Sed qui primus Fabius, dictus eſt Allobrox, quòd apud flumen Iſaram Allobrogum regem cæcidiſſet.

Fabiola fuit Romana mulier, quæ quum magno ſtudio ſacras litteras amplecteretur, Prophetas, Euangelia & Pſalmos frequentiſſimè reuoluebat, vt iterata plerumque lectio amorem diuinæ religionis (qua deflagrabat) augeret magis: vnde & D. Hieronymus librum de veſte ſacerdotali eidem nuncupauit.

Fabius Maximus, Conſul cum C. Iulio Cæſare, anno ab vrbe 709. hic in Hiſpania Pompeianos vicit, Hiſpanias per deditionem accepit.

Fabij Maximi vitam & res geſtas, eleganter ſcripſit Plutarch.

Fabius Maximus, Romani exercitus imperator aduerſus Pœnos creatus, collatis manibus, cunctos ad vnum amiſit commilitones, ac ipſe mortifero accepto vulnere, in Annibalem curſu vehementi concitatus, ablato ei diademate, iuxta cum oppetiit. Pluta. Paral.

Fabius Africanus, conſul cum Iulio Antonio, anno ab vrbe 744.

Fabius Chilo, conſul cum Libone, anno ab vrbe 956.

Fabius Fabricianus, capto Tuſcio (ea eſt primaria inter Samnites ciuitates) victorioſam Venerem, quæ in ſummo apud illos habebatur, honores Romam miſit. Huius vxor cum adoleſcentulo ſpecioſo, adulterium committebat: quocirca redeuntem virum doloſè obtruncauit ipſa. Fabia verò Fabricianum fratrem adhuc infantem ex vrgenti liberatum periculo, clàm emiſit alendum: at ille cum ad ætatis vigorem perueniſſet, matrem & adulterũ peremit. Senatus autem, ne res illa Fabriciano eſſet fraudi decreuit. Plut. Paral.

Fabius Traianus, alias Duitianus, Conſul cum Neratio Cereali, anno ab vrbe 111.

Fabius pictor, homo nobiliſſimus, iuris & literarum antiquitatis bene peritus. Cic. in Bruto,

Fabienſes, Italię populi, quorum meminit Plin. lib.3.c.5.

Fabrateria, oppidum Campaniæ, à quo fit Fabraternus. Iuuenal. Sat.3. & Silius li.8. huius inſulæ meminerunt.

Fabraterni noui & Fabraterni veteres, populi ſunt in Italia, ex Falerno agro cognominati, vt docet Plin. li.3. ca.5.

Fabricius, Rom. ciuis frugaliſſimus, qui in tenuiſſimo cenſu Samnitum munera forti animo ſpreuit. Hic norma paupertatis & exemplum apud Romanos, qui patellam & ſalinum ex argento tantum colendorum Deorum cauſa domi habuit, ita tamen vt patella corneo pediculo ſuſtineretur. Cuius filiæ ob paupertatem, de publico dotibus donatæ, ad maritos ierant, portantes gloriam domeſticam, pecuniam publicam. Hunc Pyrrhus Epirota nullo auro, nullis pollicitationibus expugnare potuit, vt ſecũ eſſe vellet, ac proximum à ſe locum obtineret, Itaque dixit Pyrrho, *Non hoc illi conducibile eſſe, nam ſi Epirotæ* (inquit) *ambo nos norint, à me regi quàm abs te ma int.* Virg. Æneid. li.6.

--paruoq; potentem Fabricium, &c. Cic. li.3. Offic.

Fabricius pons, Horatio & alio notus: inſulam Vrbi connectit. Hodie *Ponto di quarto.* Cabi vulgò dici ſcribit Barthol. Marlian.

Fabricianus, matrem Fabiam interfecit, quòd illa Fabrum Fabricianum maritum ſuum occidiſſet, vt liberiùs adulterium cum Petronio adoleſcente committeret. Doſitheus apud Plut.

Fabulinus, putabatur Deus, qui pueris primo fari incipientibus præeſſet. Huic Rom. ſacrificabant, quùm primùm eorum liberi fari incipiebant. Varro de liberis educ.

Facundus, Coſ. Nepotiani collega, anno ab vrbe 1088.

Falco, Coſ. Clari collega, anno ab vrbe 1945.

Fadius, Pompeianus miles, Aſinus Pollio libro Epiſtolarum decimo.

Falacriũ, promõtoriũ Siciliæ, Pt hodie, *Melazo.*

Falerii, orum, fuit oppidum Faliſcorum in Tuſciæ mediterraneis. Ptole. li.4. cap.1.

Falerina, tribus Romana, Liu. li.9. decad. 1.

Falernus, regio Campaniæ, optimi vini feraciſſima. Pro vini verò tam maſculini, quàm neutri generis eſt, Martialis,

Reſina bibit Falernæ. Tibullus li.2.ca.?.

Nunc mihi fumoſos veteris proferte Falernos.

Conſulis quondam Amineum appellatum, vt vides apud Maronem.

Faliſci, ſiue Phaliſci, populi quondam Hetruriæ vberrima incolentes paſcua: vnde gramen Faliſcum à ſcriptoribus paſſim celebratur. Hi cùm à Camillo obſiderentur, magiſter ludi cum nobilioribus diſcipulis deambulandi prætextu vrbe egreſſus, ad hoſtem eos deduxit. Quã perfidiam deteſtatus Camillus, hominem nudari iuſſit, & à pueris cæſum in vrbem remitti. Qua exre id conſequutus eſt Camillus, vt quos armis ſubigere non potuerat, iuſtitiæ adminiſtratione ad deditionem compulerit. Apud Faliſcos farciminis præſtantiſſimi genus fiebat, lucanicis non diſſimile, dictum ventrem Faliſcum Martial.li.1.

Et lucanica, ventre cum Faliſco.

In Faliſco amnis eſt, cuius aqua potata boues candidos efficit. Plin.li.2.ca.103.

Famagusta, Cypri ciuitas, turribus & propugnaculis bene munita, quæ anno 1570. obſeſſa & vi expugnata, cum tota Cypri inſula in truculentiſſimi regni Turcici poteſtatem deuenit.

Faneſij, populi in Oceano Septentrionali, qui, vt refert Plin. lib. 4. tam grandes aures habent, vt eorum nuda corpora tegant.

Faneſtris, colonia Pomponio eſt, quam Plinius Fanum Fortunæ appellat lib. 3. c. 14. & item Ptolem. l. 3. Porrò ea colonia ſita eſt non procul a flumine Metauro. Plinius li. 13. ca. 14.

Faneus, fluuius iuxta Beneuentum, qui & Siris dicitur, Vib. Sequeſtro meminit & Plinius hoc tractu Siris fluminis.

Fannia lex, lata eſt anno poſt vrbem conditam quingenteſimo octauo, quæ ludis Rom. itẽ ludis plebeiis, Saturnalibus, & aliis quibuſdam diebus in ſingulos dies centenos æris inſumi conceſſit, decẽmq; aliis diebus, in ſingulis menſibus tricenos, cæteris autem omnibus diebus donos. Gell. li 2. ca. 24.

Fannij, oratores erãt duo, quorũ C. Franius, qui Cos. cũ Domitio fuit, vnã orationẽ de ſociis & nomine Latino contra Gracchũ reliquit. Alter autem C. Fannius N. F. C. L. lij gener, & moribus, & ipſo dicendi genere durior, Cicero in Bruto.

Fannius Cepio, deprehenſus in coniurationẽ. aduerſus Auguſtum, ſe interemit. Mart. li. 2.

Hoſtem quum peteret ſe Fannius ipſe peremit,
Hic, rogo, non furor eſt, ne moriare mori?

Verum in te qui nomen CHRISTO ſeruatori dediſti, Martyrum exemplo,

Non furor, at pietas, ne moriare mori eſt. F. M.

Fanum, vrbes Piceni ſeu Vmbriæ, amœniſſima in Adriatico littore inter Piſaurum & Senogalliam ſita, haud longè à Metauro amne ſic dicta, quòd in ea pulcherrimum Fortunæ fanum, id eſt, templum fuerit. Hinc Fanenſes ſeu Faneſtres eius incolæ. φάνα, ἡ, Steph. vrbs eſt Italiæ.

fanus, deus, qui eũtibus præ erat, vel deus anni. Cuius imaginem cùm Phœnices vellent exprimere, draconem finxerunt in orbem redactum, caudámque ſuam deuorantem, vt appareat mundum in ſe reſolui. Macrob.

fana, virgo Gallica clariſſimis orta parentibus, Heraclio imperante, quæ cùm ad nuptias cogeretur, in tantas prorupit lacrymas, vt inde cæcitatẽ contraxerit.

fani Martis in Belgio, & Fani Cariſi in Sardinia, oppidorum meminit Anton.

fanum Mineruæ, Galliæ vrbs, XIIII M. P. à Durocortoro. Anto.

faramundus, primus Francorum rex, anno ſalutis 421.

faran. Vide Pharan.

fárſarus, ſicut Farfar, Syriæ fluuius in radicib. Libani montis emittitur, & per Antiochia fluẽs, in Syriaco miſcetur mari. Hic tantus fertur, vt tranſiri vado non poſſit. Farſarus etiam dictus eſt fluuius qui per Sabinos tranſit. Vide Fabaris.

farnus, Medorum rex. Diod.

faſcelis, Dianæ cognomentum, quæ apud Ariciam colebatur, à falce lignorum impoſitum, in quo Oreſtes & Iphigenia eius ſimulachrum abſconderunt, cùm ex Taurica regione in Italiam illud adferrent.

faſcinus, Deus apud veteres. Plinius lib. 28. cap. 4.

fatua. Vide Fauna.

fatuelus, quidam deus, cuius vxor Fatua eſt dicta. Seruius.

fatugal, fuit Romæ ſacellum Iouis, in quo erat Fagus arbor, quæ Ioui ſacra habebatur.

faucia, tribus vna Romanorum, quam pluribus cladibus inſignem fuiſſe conſtat, vt author eſt Alexander ab Alex. li. 1. ca. 7.

faucula Clunia, fuit meretrix, alioqui tamen clementiſſima, quæ Annibale Capuam tenente alimenta captiuis egentibus furtim ſuppeditauit. Liu. li. 26.

fauentia, Hiſpaniæ oppidum. Plinius libro 3. cap. 1.

fauentia, ciuitas in Italiæ octaua regione: quam hodie Itali ſua lingua vocant *Faenza*: eius incolæ vocantur Fauentini, Fidentinis finitimi. Plinius lib. 3. ca. XV.

faueria, Iſtriæ vrbs. Liu.

faula, Herculis ſcortum. Verrius apud Lactantium.

fauiani, Iuuenes qui ex Romuli, Remique inſtituto, nudi, pellibus tantum incincti, per ludum & laſciuiam currebant, quum Fauno ſacra facerent. Alexand. libro quarto Genial. dier. capite 12.

fauii, populi ſic dicti, quòd princeps eius gẽtis ex ea natus ſit, cum qua Hercules in fouea concubuit. Quamuis alii putant ita vocitatum,

quòd primùs oſtenderit, quemadmodum vrſi & lupi foueis caperentur.

Fauna, deæ cuiuſdam nomen erat, cui à Romanis matronis in operto ſacra fiebant nocturno tempore: viri autem tanta cura ab eius ſacris arcebantur, vt vel in ædem eius inſpexiſſe, capitale haberetur. Rationem huius affert Macrobius lib. 1. Saturnal cap 12. Faunam dum inter homines ageret, Fauni vxorem fuiſſe tanta pudicitia, vt perpetuo gynæcio, hoc eſt, mulierum conclaui inſula, nullum vnquam virum præter maritum aſpexit. Varro eandem eſſe exiſtimat, quæ & Telluris & Terræ nomine à Romanis colebatur. Eadem & Fatua dicebatur: quod nomen à fando deductum volunt, quòd infantes non priùs vocem edant, quàm terram attigerint: eadem & Bona dea vocata eſt, quòd omnia quæ ad victum pertinent, bona ſuppeditet.

Faunalia, feriæ nonis Decemb. in honorem Fauni celebrabantur, quarum meminit Horat. in Odis, & Alex. ab Alexandro li. 3. ca. 18.

Faunus, antiquiſſimus Aboriginum rex, filius Pici, pater Latini, à quo ruſtica ea numina genita putatur, quos Faunos, ſeu Syluanos poetæ appellant, cornutis capitibus & caprinis pedibus inſignes. De Fauno & Faunis, vide N. Comitem, mythologiæ li. 5. ca. 9.

Fauni, agrorum & ſyluarum putati ſunt dii, qui poſt longum tẽpus moriuntur, quòd è terra geniti ſint: hinc Fana dicta exiſtimabat Probus. Hos quidem incubos vocant. Fauni apud Latinos ij ſunt, qui apud Græcos σάτυροι, filii Saturni. Scribit & Hieronymus Satyrum à Diuo Antonino inuentum, ipſique locutum fuiſſe. Virg. 1. Georg. li. 1.

Et vos, agreſtum præſentia numina Fauni.

Faunus, Pici filius, Latini pater, qui regnauit in Latio, à fando dictus, quòd oracula ſua voce redderet.

Faunus iunior, apud Aborigines regnauit. Dionyſius Halicarn. li. 1.

Faunus, rex quondam Italiæ, qui cùm Herculem, Geryonis boues ducentem, hoſpitio ſuſcepiſſet, & Mercurio patris hoſpites immolare conſpectus fuiſſet, ab eo interemptus eſt. Plut. Paral.

Fauonius, ventus ab occaſu æquinoctiali ſpirans, contra Subſolanum, Plin. lib 2. ca. 47 à fouendo dictus, quòd cuncta foueat. Eſt enim genitalis ſpiritus mũdi, quo plãtæ, hyberno frigore enectæ reuiuiſcunt. Vnde etiam à Græcis Zephyrus dictur, quaſi ζωὴν φέρων, hoc eſt, vitam afferens.

Fauo, nobilis hiſtrio Rom., qui in funere Veſpaſiani imperatoris perſonam eius tulit, virique vt moris erat, dicta & geſta imitatus eſt.

Fauorinus, philoſophus, Arelate oriundus. Dionis auditor, præterea eunuchus, & Adriano principi infenſus. Ideò tria de ſe mira narrare ſolebat, ſe Gallum græciſſare, eunuchum mœchum putari, & inimicum imperatori viuere. Ob quam cauſam ſtatua eius diſiecta Athenis, vbi viuebat. Hunc Herodes Atticus patrem ſolebat appellare, hæreſque librorum ab eo factus eſt. Philoſtratus, Gellius huius ſæpe meminit. Ælianus de varia hiſtoria, dicit hunc quandoq; in diſputatione quadam Adriano ceſſiſſe, admirantibúſque proximis, Nonne cedam (inquit) ei qui xx habeat legiones?

Fauſta, Conſtantini vxor, ab eodem interfecta, anno ab vrbe 1081.

Fauſtianum vinum dicitur, quod in mediis collibus Falerni montis gignitur.

Fauſtinæ, puellæ alimentariæ ab Antonino Cæſare in honorem Fauſtinæ matris ſuæ inſtitutæ.

Fauſtiniapolis, Cappadociæ vrbs, in Ciliciæ confinibus. Anton

Fauſtinus, Cos. cum Gallieno Auguſto, anno ab vrbe 1014.

Fauſtinus, Cos. cũ Rufino, anno ab vrbe 961.

Fauſtulus, paſtor qui Romulum & Remum ad Tyberim expoſitos inuenit, Laurentiæque vxori ſuæ educandos tradidit. Liu. libro 1. ab vrbe.

Fauſtus, Sylla, Cos. Syluij Othonis collega, anno ab vrbe 804. Hic Fauſtus cognominatus eſt, quòd ſibi perpetuam in rebus gerendis felicitatem arrogauerit. Vide Sylla.

Fauſtus, Cos. cum Theodoſio Auguſto anno ab vrbe 1191

Fauſtus Syllæ dictatoris filius.

Fauſtus Quintilianus, ſenator tempore Iuliani principis

Fauſtus Afer, hæreticus Manichæus, qui ſcripſit libros in orthodoxam fidem, quibus abundè reſpondit Auguſtinus.

F E

Febris, Dea culta eſt à veteribus, ne noceret. Val. Max.

Februa, dea apud antiquos, quæ mulierum mẽſtruis præerat: dicta à Februaria, id eſt, purgationibus, quòd fœminas poſt partum ſecundis exeuntibus purgare putaretur. Palæph. li. 1.

Februa, ſacra erant, quæ diis Manibus placandis fiebant menſe Februario. Ouid. 1. Faſt.

Februata Iuno, quæ & Februalis & Februa, ſeu Februla nuncupatur, dicta eſt, quòd illi menſe Februario ſacra fiant, cuius feriæ Lupercalia ſunt. Alexander ab Alex. lib. 4. cap. 12.

Februus, inferorum deus, quem & Plutonem & Ditem appellarunt: vnde & Februarius menſis dictus eſt, quòd tunc potiſſimum à Romanis deo huic ſacra fierent. Macrob. lib. 1. Saturn.

Fellenius, deus fuit Aquileienſium tutelaris ac præſes.

Felſina, vrbs Italiæ, poſtea Bononia appellata Plin. lib. 3. cap. 15. Intus (inquit) Colonia, Bononia, Felſina vocitata, cùm princeps Hetruriæ eſſet.

Felſinus, Tuſcorum rex, regnauit annis 33

Fenni, Germaniæ ſunt populi, quorum mira erat feritas, & fœda paupertas: non arma, non equi, non penates: victus herba, veſtitus pellis, cubile humus, ſola in ſagittis ſpes, quas inopia ferri oſſibus aſperabant. Idem venatus viros pariter ac fœminas alebant, viuebant in ſyluis, quòd beatiùs arbitrabantur quàm ingemere agris, illaborare domibus. Author Cornelius Tacitus.

Federicus, II. Imperator Rom. qui filium ſuum Henricum peremit in carcere, quòd ſuſpicaretur eum fauere Gregorio Pontifici, quocum bellum ipſe ſuſceperat.

Felicitas, Romana mulier, quæ filios pro religione Chriſtiana ſub Antonino emori læta conſpexit.

Fedicula, virgo ingenua, quæ quum nullis tormentis aut pollicitationibus à Chriſtiana religione diuerti poſſet, iuſſu Flacci Comitis in latrinas detruſa eſt, & ibidem mori coacta.

Feliginates, Vmbriæ populi. Plin.

Felſina, Galliæ Togatæ vrbs, quæ nunc *Bologna* dicitur, & nobili Academia celebris eſt. Plin.

Felerina, Rhœtiæ vrbs. Anton.

Felix, Ruſſatus, auri nobilis apud Plin. li. 7.

Femella Amatriciana, mulier conſtantiſſima, quum intellexiſſet filium demiſſo minus animo ad ſupplicium trahi, eidem occurrens iuſſit, vt exuto periculi metu, cœlum & ſolem ſuſpiceret: quod quum feciſſet, *An*, inquit, *ignoras fili, te confeſtim in arces illas emigraturum?*

Feneſtella, Hiſtoricus, ſæpe à Plinio citatur teſtis. Mortuus eſt Cumis Auguſti tempore, vt tradit Euſebius.

Feralia, orum, feriæ extant apud Romanos, diis Manibus ſacratæ, ita dictæ à ferendis ad tumulum epulis Ouid. 2. Faſtor. & Varro.

Ferdinandus II. Hiſpaniæ rex, anno ſalutis 1159.

Ferdinandus II. Hiſpaniæ rex Alphonſi VIII. filius, Hiſpaniam fermè omnem Saracenis eripuit: fœliciſſimus regum omnium fuit, anno ſalutis 1245.

Ferdinandus V. Hiſpaniæ rex, anno ſalutis 1475.

Ferdinandus IIII. Caſtellæ rex, anno ſalutis 1295.

Ferdinandus, Arragonum rex, Saracenis Maiorica inſula, & Valentia vrbe pulſis, eas ad fidem Chriſti reduxit. Blond. li. 7. decad. 2.

Ferdinandus nothus Alphonſi filius, Apuliæ rex, anno ſalutis 1458.

Ferdinandus, Sanctii Maioris, Caſtellæ Comitis filius, Hiſpaniæ rex anno ſalutis 1011. Volat. Hic ſanctiam Alphonſi regis Legionis filiã, Veremundi ſororem vxorem habuit, cui ceſſit Legionis regnum iure hæreditario.

Ferdinandus II. Roman. Imp. S. A. Germa Vngar. Boh. Dal. Rex Archid. Auſt. Dux. Burg. Comes Tirol. A. S. 1619.

Ferentium, oppidum eſt Theano Apulo propinquum, à quo Ferentiani dicti ſunt populi, qui Sagro amne a Pelignis ſeparantur. Strab li. 5.

Ferentina Dea fuit, ſic dicta, ab oppido Latii Fereto, cuius T. Liuius meminit in 1. Decad.

Ferentia, Tuſcorum vrbs, Ptolemæo, hodie Ferentium.

Ferentium, oppidum quod Plinius collocat in prima Italiæ regione, in qua Roma eſt, à quo Ferentinates dicti ſunt. Eſt & Ferentinum in Tuſcia.

Ferentinum, oppidum Sabinorum, ſeu Samnitum, à quo Ferentani dicuntur. Dion. Hal. 17.

Feretrius, dictus eſt Iupiter, non à pace ferenda (vt quibuſdam viſum eſt) ſed à ferendis ſpoliis Nam Romulus, deuictis Ceninenſibus hoſtium ſpolia ferculo ad id facto, in Capitoliũ detulit, ibique ex quercu ſuſpenſa, Ioui conſecrauit: eodémque in loco Ioui Feretrio templũ condidit: authórque fuit poſteris, vt eò capta ex hoſtibus ſpolia deferrent. Liuius libro primo ab vrbe. Inde exercitu victore reducto, ipſe cùm facti vir magnificus, tum faſtorum oſtentator haud minor, ſpolia ducis hoſtium cæſi ſuſpenſa, fabricato ad id aptè ferculo ferens, in Capitolium aſcendit: ibique ea, cùm ad quercum paſtoribus ſacram depoſuiſſet, ſimul cum dono deſignauit Iouis templo fines, cognoménque addidit deo: Iupiter Feretri, inquit, hæc tibi victor Romulus rex regia arma fero, templúmque iis regionibus, quas modò animo metatus ſum, dedico, ſedem opimis ſpoliis, quæ regibus ducibúſque hoſtium cæſis, me authorem ſequẽtes poſteri ferent. Hæc templi eſt origo, quod primum omnium Romæ ſacratum eſt. Ita deinde diis viſum, nec irritam conditoris vocem eſſe, qua laturos eò ſpolia poſteros nuncupauit, nec multitudine compotum eius doni vulgarem laudem. Bina poſtea inter tot annos, tot bella, opima parta ſunt ſpolia: adeò rara eius fortuna decoris fuit. Propertius lib. 4.

Nunc Iouis incipiam cauſas aperire Feretri.

Feretrum, oppidum à Deſiderio Longobardorum rege captum, anno ab vrbe 1523.

Feretrus mons, à quo Familia Feretria dicta, à qua Vrbini dux originem habet.

Feronia, nemorum dea à ferendis arboribus dicta. Hæc lucum habuiſſe fertur ſub monte Soracte, qui cùm fortuitò aliquando arſiſſet incendio, & ob id transferre inde ſimulachrum accolæ vellent, ſubitò aiunt nemus reuiruiſſe. Vnde Virg. Æneid. 7.

Et viridis gaudens Feronia luco.
Strabo lib. v. author eſt, eos qui Feroniæ numine afflabantur, nudis pedibus ardẽtes prunas ſine vlla læſione perambulaſſe. Nihil autem aliud eſſe Feroniam quàm arcanam illam vim arboribus à Deo inſitam, quæ illas & ſeruaret & pullulare faceret, plerique crediderunt, quia & virgent, & florent, & fructus ad maturitatem perducunt. Nã cùm viderent Ethnici nihil ſine omnipotenti quadam prouidentia poſſe conſiſtere, neque tamen veri Dei cognitionem haberent, vires inde profectas in naturalibus corporibus inſitas pro diis coluerunt.

Feronia, ciuitas in radicibus Soractis montis Hirpinorum in Faliſcis, in cuius vertice templum erat deæ eiuſdem nominis, quam finitimi mira religione colebant. Strab.

Farraria, Hiſpaniæ promontorium in Sucronenſi ſinu Carthaginem verſus, ſic ab accolis cognominatum, quòd ferrarias effoſſiones admodum feraces habeat. Mela. li. 2.

Feſcennina, oppidum Hetruriæ. Plin. li. 3. ca. 5. Virg. 7. Æneid.
Hi Feſcenninas acies, æquoſque Faliſcos,
Hi Soractis habent arces
In hoc oppido carminis quoddam genus, omni obſcœnitate opprobrioque plenum, inuentum putatur, quod à loco dictum eſt Feſcenninum. *Citta Caſtellana.* Leandro.

Freſcennium, oppidum Campaniæ: cuius populi originem ducunt ab Athenienſibus. Seruius.

Feſtus, Domitiani amicus, qui dum mentagra vſque ad deſperationem laboraret, gladio ſe traiecit; priùs tamen amicos conſolatus. Eius mortem Mart. li. 1. deſcribit.

Feſtus, conſul, collega Theodoſij Auguſt. anno ab vrbe 1192.

Feſtus, conſul, Martiani Collega, anno ab vrbe 1225.

Freſulę, vrbs olim Hetruriæ, non procul à Florentia. Nunc vicus modicus, licet epiſcopalem ſedem retineat: conditam autem volunt ab Atlante Mauritaniæ rege. hodie *Frieſoli* dici, ſcribit Leander.

F I

Fiaraſum, Cappadociæ vrbs. Anto.

Ficana, Latii vrbs. Pli. Liu.

Ficaria, inſula eſt iuxta Sardiniam. Ptol. Plin. *Serpentaria* Leandro vocatur.

Ficelia, quæ & Voſauia priſcis, nomen vrbis ad Rhenum, Orben VVſel vocatam, vt ſcribũt Althamerus & Pircheymerus, qui addũt ibi Mãmæam Alex. Seueri Imp. matrem ſepultam.

Fichola, vicus Palæſtinæ. Ioſeph. 12. Antiq. 2.

Ficolenſes, Italiæ populi circa Samnitium. Plin.

Ficulnea, vetus Latii vrbs. Liu.

Ficus, Mauritaniæ Cæſarienſis oppidum. Ant.

Fidena, næ, & Fidenæ, narum, vrbs Latinorum mediterranea. Hinc Fidenates, Fidenarum incolæ. Plin. li. 3. cap. 5.

Fidenates, populi Sabinorum in Italia, authore Plinio li. 3. ca. 5.

Fidentia oppidum eſt in octaua regione Italiæ, à qua incolæ, Fidentini, Pli. li. 5. c. 15.

Fidentia, Hiſpaniæ Bæticæ vrbs, inter Bætim amnem & Oceanum ſita. alio nomine, Iulia appellata. Plin. li. 3. ca. 1.

Fidentiola, vicus inter Placentiam & Parmã Italiæ vrbes. Anton. hodie *Fricenzola.*

Fides, Dea à Romanis culta, teſtibus Cicerone, & Catul. in Alpheum. *Si tu oblitus es, at Dii meminerunt, meminit Fides, Quæ te vt pœniteat poſtmodo factifaciet tui.* vide Lactant & Auguſtinũ.

Fidiculæ, Italiæ locus. Val. Max. lib. 7 c. 6.

Fidiculanus Falcula, Senator Romanus, vir leuiſſimus & ſordidiſſimus. Cicer. pro. Cecinna & pro Cluentio.

Fidius deus, Iouis filius, à fide dictus, cui præeſt, vt nonnullis placet, Plautus, *Per deum Fidium credis iurato mihi.* Fuit apud veteres Romanos in honore maximo, adeò vt templa cum ſacrificiis meruerit. Cultus eſt à veteribus in Quirinali iugo Iunii. Ouid. 9. Faſt.

Fidon, Argiuus, menſuras & pondera reperit, cùm apud Hebræos Azaris in Iudæa & Hieruſalem regnaret. Eutrop. li. 1.

Filæ, Thebaidis in Ægypto locus. Anto.

Fimbria Romanus, homo lõgè audaciſſimus. Cicero pro Roſcio Amerino. Is diem Scæuolæ dixit, quòd non totum telum corpore accepiſſet.

Firmilianus, Cappadocum gentis, vrbis Cæſareæ epiſcopus, annõ ſalutis 252.

Firmius, Ægypti præſes, anno ab vrbe 1025.

Firmium caſtellum, Pomponio & Strab.

Firmius, Ptolemæo. Pli. Firmanorum caſtellum, vrbes Italiæ in Piceno, *Fermo*, hodie.

Firmus, Imperator (quẽ Aurelius latronẽ Ægyptium vocabat) ſtatura fuit ingenti, oculis prominẽtibus criſpo capillo, fronte caperata, fuſco vultu, piloſo corpore & hiſpido, ita vt Cyclops vulgò diceretur. Robore autẽ adeò inſignis, vt Triariũ vinceret. Nã & incudem pectori ſuperpoſitam tundentibus fabris conſtanter perferebat, quũ reſupinus & in manus curuatus pẽdere magis videretur, quàm iacere. Crinitus.

Fiſcellus, mons vnde Nar fluuius oritur. Plin.

Fiſera, Corſicæ inſulæ vrbs. Ptol.

Fiſida, vicus Africæ, circa Tripolitanam regionem. Anton.

Fiſſenia, oppidum ad regium amnem, circa Babyloniam.

Fiſon. Vide Philon.

Flaccus

F L

Flaccus, conſul cum Gallo, an. ab vrbe 926.

Flamen, ſacerdotem ſignificat. Tres autem erant Flamines apud Ro. qui cognomina ab eo deo cui ſacra faciebant, ſumebant: Dialis, à Ioue: Quirinalis, à Quirino: Martialis, à Marte. Dicti quaſi Filamines, à filo, quo cingebant caput, cùm per æſtum pileum ferre non poſſent.

Flamingi, populi Galliæ Belgicæ, qui à Saxonibus originem duxerunt. Æmil. lib. 3.

Flaminia, Italiæ regio, quæ poſtea Romania dicta fuit: Hodie *Romagna* appellatur Leandro.

Flaminij prata, nunc Circum Flaminium appellant, locus vrbis Romæ eſt, Liu. lib. 3.

Flaminius, ciuis Romanus, à quo via Flaminia, arcus Flaminius, & forum Flaminium, conſul cum Annibale pugnans, ad Thraſimenum interfectus eſt: eius cadauer inter mortuos ab Annibale quæſitum, nec inuentum, Liu. lib. 22.

Flaminius, prænomine Q. ſuperioris filius, qui Philipp. Maced. regem vicit, filiúſque Demetrium obſidem dare coëgit. Plutarch. in eius vita.

L. Flaminius, huius pater fuit, quem Cato Cẽſorius ignominiosè à Senatu expulit, quòd Gallum quendam in gratiam pueri quem deperiſſet, tum quum Galliæ præerat, interfeciſſet. Liuius.

Flamonienſes, Iſtriæ populi. Plin.

Flamonienſes, cognomine Vaniẽſes & Culici circa Venetos populi, apud Plin.

Flanaticus Sinus, maris Hadriatici inter Iſtriam & Illyridem. Pli. *Carnero* hodie dicitur, quaſi Carniuorus, ob frequentia in eo naufragia Flanates huius accolas vocat Plinius.

Flandrenſes. Vide Flamingi.

Flandria, Galliæ Belgicæ regio, ad littora Oceani Septentrionalis. Tractum Europæ extremum Britãnicæ inſulæ obiectum, inter Galliam, Germaniam & Oceanum, incolæ Germaniam inferiorem appellant: Galli exteríque ferè omnes, vno nomine Flãdriam vocant. Verùm Flandria non tam latè paret Nam quæ hodie Flandria eſt, ea Brabantia Hannonia, Arteſia, & Oceano terminatur. Hanc in tres partes diuidunt: in Teutonicam, Gallicam, & Imperatoriam, quam & Proprietariam (quòd nunquam Superiorem, aut dominum præter Flandriæ principem agnorit) nominant. Teutonica Flandria 18. habet vrbes celebres, quarum præcipuæ ſũt Gandauum, Brugæ, Ypra, &c. Gallica, tres, Inſulas videlicet, Duacum & Orchianum, Imperatoria quatuor, Aloſtum, Teneramundã, Geratdimontiũ & Niniuiam. Flumina eius celebriora ſunt, Scaldis, Liza & Tenera. Regio maximè compaſcua, imprimis Occidentem verſus: boues, equóſque præſtantiſſimos, bellóque aptos gignit. Caſeo, butyróque abundat. Tritici admodũ fœcũda & nobilis. Populus, ferè mercaturam exercet: atque ex lino (cuius hic maxima fertilitas & excellentia eſt) lanáque, pannos lineos, laneóſque magna copia conficit, latiſſiméque diſtrahit. Habet. M. CCLIIII. pagos, præter arcus, caſtella & Nobilium ædes. Lud. Guicciardinus, & Iacobus Marchantius Flandriam deſcripſerunt.

Flauia, Palæſtinæ vrbs, primùm ab Herode cõdita, & in gratiã Tib. Cæſaris, Cæſarea appellata, poſtea deducta eò à Flauio Veſpaſiano Colonia, Flauia appellata eſt. Plin. lib. 5. cap. 3.

Flauia Æduorum, Sequanorum vrbs, hodie *Flauigny*, vt quidam exiſtimant.

Flauia Lambris, in Hiſpania Tarracõcẽſi, Heduorum vrbs. Ptolem.

Flauiana, Scythiæ vrbs. lib. Notit. Mœſiæ primæ, alio in loco eidem.

Flauinium, locus in Italia. Seruius.

Flauii, à flauo deduci dicuntur, ob crinium cãdorem. Erat autem apud Romanos familia ampliſſima ex qua erant Veſpaſianus, & filius eius Titus & Domitianus.

Flauiobriga, oppidum Antrigonum in Hiſpania citeriori, Plin. lib. 4. cap. 20.

Flauionauia, Perſicorum in Hiſpania Tarraconenſi oppidum, quod hodie *Bilbano* appellatur, vt nonnulli ſentiunt.

Flauiopolis, Bithyniæ ciuitas, Ptolemæo, item vrbs mediterranea Ciliciæ, eidem.

Flauiopolis, Thraciæ oppidum eo loco conditum, vbi antea zela fuerat, Plin. lib. 4. cap. 11.

Flauium Brigantium, Ptol. Callaicorum vrbs eſt in Portu magno, hodie *Compoſtella*, à quibuſdam Corunna vocatur.

Flauiũ, Norici oppidũ eſt apud Plin. l. 3. c. 34.

Flauius Auienus, conſul cum Pompeio, anno ſalutis. 1154.

Flauius Antiochianus, conſul cum Lurio Orphito, anno ab vrbe 1022.

Flauius Baſilicus, conſul cum Herminericho, anno ab vrbe 1218.

Flauius Claudius, XXXII. Romanorum imperator, anno ab vrbe 1021. Hic Aureolum vicit, ac imperio exuit. Apud Mœſios, Martinopolim, Byzantios & Theſſalonicam, Gotthos fudit, cæciditque ad trecenta viginti millia.

Flauius Clemens, conſul cum Domitiano Cæſare, anno ab vrbe 847.

Flauius Promotus, conſul cum Flauio Timaſio, anno ab vrbe 1142.

Flauius Stillico, conſul cum Aureliano Cæſare, anno ab vrbe 1152. Vid. Claud.

Flauius Timaſius, Conſul cum fluuio Promoto, anno ab vrbe 1142.

Flauius Val. Valentianus, XLII. Romanorum imperator, cum Valente, an. ab vrbe 1118.

flauius Varro, Conſul cum Tertullo, anno ab vrbe 1163.

flauona, Ptolemæo oppidum eſt Illyrici apud Pli.l.3.c. vigeſimo 1.

flegeton. Vide Phlegeton.

fleui lacus, Ortelio videtur Sinus ille Germanici maris, qui eſt hodie inter Hollandiã & Friſiam, & vulgò *Suyerſee* vocant. Cuius deſcriptio extat apud Melam lib.3.c.2 & Plin. lib. 4. cap.5.

fleuo, Rheni inſula, apud Melam, quæ hodie *Tulie*, vel *Flie*, Ortelio.

fleuum, Caſtellum Tacito, in littore maris, vt videtur ex eius deſcriptione Annal.lib.2. Friſiæ oppidum eſt. Becano videtur *Flodorp*, pagus Friſiæ ad oſtium *Croeningerdiep*, dictum, quo ex vrbe Groeninga in Oceanum nauigatur.

fleuum, Plinio eſt Rheni oſtium, quod Ptolemæo Orientale cognominatur. *Yſſel*, Ortelio. Verrutio autem *Vlie*.

Flexum, Pannoniæ vrbs, Anton. *Vvien* Spiegelio, Lazius autem *Altemburg* aut *Presburg* putat Hungariæ vrbem.

flora, dea quædam à Romanis in honore habita quam floribus præeſſe volebant. Hanc meretricem fuiſſe aiunt: quæ cùm magnas opes corporis quæſtu quæſiuiſſet, populum Romanum ſcripſit hæredem, certamque pecuniam reliquit, cuius ex anno fœnore ſuus natali dies celebraretur editione ludorum, quos appellant floralia, ſiue ludos florales. Quod quia Senatui flagitioſũ tractu temporis videbatur, ab ipſo nomine argumentum ſumi placuit, vt pudendæ rei quædam dignitas adderetur. Deam finxerunt eſſe, quæ floribus præſit, eamque oportere placari, vt fruges cum arboribus & viribus bene proſperéque floreſcerent. Celebrabantur illi ludi omni cum laſciuia conuenientes memoriæ meretricis, nam præter verborum licentiam, nudabantur flagitante populo meretrices, quæ ſpectatores impudicis motibus detinerent.

Hæc à Græcis χλωρὶς à viridi vigore dicitur. Ouid 4. Faſtor.

Chloris eram, quæ Flora vocor.

floralia, florales. Vide flora.

florentia, vrbs in Hetruria hodie clariſſima, aliquando fluentia, quòd ab Arni fluenta extructa ſit dicta: fluentini illic populi, Catoni & Plinio, qui nunc Florentini nomine magis auſpicato vocantur, vt in quadam epiſtola Politianus ſcribit. vulgò, *Fiorenza*. Italis, *Florence*. Vide Leandrum in deſcriptione Italiæ.

florentinus, Conſul cum Anthemio, anno ab vrbe 1270.

florentinus, Iuriſperitus, Alexandri Cæſaris à conſiliis.

florentinus, Conſul cum Dionyſio, anno ab vrbe 1181.

florentinus, Conſul cũ Tauro, an. ab vrbe 1114.

floriana, Pannoniæ oppidum, Anton. S. *Paul*, Lazio.

florianus imperator, qui Tacito ſucceſſit, dolens Probum militiæ peritum à magna exercitus parte eſſe electum, ſibi ipſi venas incidit, effuſoque ſanguine conſumptus eſt. Aurelius.

Flótius, fluuius Hiſpaniæ. Pli.lib.4.cap.20. Ars Moletio.

fluentia & fluentini, Arno fluminí appoſiti apud Plin. Etruriæ vrbs primaria, hodie eſt fiorenza, vt putatur, dicta. Florentiam Ptolem. vocat. & Plin. lib.14 c.5.

flumentana porta Romæ, quam Tyberis vrbem intrans in ſiniſtra ripæ parte relinquit, dicta quòd Tyberis quandoque in eam influxerit. hodie *Porto del populo*.

Fluſtates, galliæ Belgicæ populi, apud Cæſarem, quos Cœnalis in comitatu *De Foix*, apud Aquitanos locat. Vrſi. ex Pli. & Claudiano, legit Eluſates

Fluonia Iuno, quam mulieres colebant, quòd ſanguinis florem, in conceptu retinere putabatur. Bocat. vel quòd menſtrua fœminarum ſingulis menſibus ſiſtere crederetur.

F O

focariæ, promontorium flaminiæ, Blondo ad mare Hadriaticum *Monte di Feſaro*, hodie.

foce, Ægæi maris inſula. Anton.

focunates, populi in Alpibus. Plin. lib. tertio, capite 20. falciniati comitatus, per quem vulgò *le foßigni* vel *Faucigny* vocant, ſub ditione Ducis Sabaudię, Pingonio & aliis eſt hodie.

fœliciana hæreſis, damnata in Synodo francofordiæ, celebrata anno ſalutis 794. Æmilius libro 2.

fœlicianus, Conſul cum Titiano, anno ab vrbe 1689.

fœlicitas, dea quam Romani venerabantur, Auguſt. libro de ciui. Dei.

fœlix, XXIIII. Romanorum epiſcopus, anno ſalutis 277.

fœlix, XLVI. Romanorum epiſcopus, anno ſalutis 484.

fœlix, LII. Romanorum epiſcopus, anno ſalutis 526.

fœlix, Iudææ præfectus, Claudij Cæſaris libertus, vxorem duxit, Ioſeph. lib. 20. cap. 14. Tacit. lib. 21.

fœlix, Conſul cum Lauro, an. ab vrbe 1181.

fœlix, conſul cum Secundino, anno ab vrbe 1265.

folia, mulier Ariminenſis, veneficiis & maſcula libidine infamis, Horat. in Epodis.

fons ſolis in Cyrenaica, ſic dictus, quòd ſolis

per cardines motu, calore & algore variatur. Diodorus, Arianus, Herodotus. Q. Curt. Ouid. lib. 15. Metam.

fontanalia, ſacra erant fontium, quæ fiebant coronatis pueris & fontibus Varro & feſtus.

fontela, Virgo Veſtalis, M. fonteii ſoror. Cic. in oratione pro fonteio.

fontes Aponi, Thermæ ſunt à veteribus celebratæ in agro Patauino, Venetorum ditionis, hodie *Bagni d'Abano*, vt Leander ſcribit.

fontinalis, porta vrbis Romæ, ob propinquitatem ſcaturientium fontium, eadem Capéna vocatur.

forcus tres filias habuit Gorgonas: Stennionem ſcilicet, Euryalem & Meduſam, quæ nimis locupletes fuerunt, ideò & Gorgones dicuntur, id eſt terræ cultrices.

foretani, & foretii, Italiæ Tranſpadani populi, Plin.

foriculus, deus putabatur, qui foribus præerat: ſicut Cardinea dea, quæ cardinibus: & Limantinus deus, qui limini: *& veſta quæ veſtibulo*: ridicula Ethnicorum ſuperſtitione.

formiæ, vrbs Campaniæ maritima, iuxta Caietam, Læſtrygonorum quondam ſedes, à Lamo quodam Lacone, vt creditur, condita. Hora. lib. 3. Carm. Hæ primùm Hormiæ dictæ ſunt ſiue à frequentia bonitatéque τῶν ὅρμων, hoc eſt ſtationum, vt feſto placet: ſiue ἀπὸ τῆς ὁρμῆς, hoc eſt ab impetu Læſtrigonum, qui anthropophagi fuiſſe dicuntur.

formio, Ptol. Iſtriæ fluuius, hodie *Riſano*.

formoſus, CIX. Romanorum epiſcopus, anno ſalutis 862.

fornacalia, feriæ farris torrendi gratia inſtitutæ, quibus ad fornacem in piſtrinis ſacrificiũ fieri ſolebat, Ouid. lib. 2. faſtorum, dicta à fornace dea, in cuius honorem hæc erant inſtituta, & celebrabantur XIII. Kal. Mart.

fornax, dea farris torrendi: de qua Ouid. lib. 2. faſtor.

foroappi, Italiæ populi, ex falerno agro cognominati. Plin. lib. 3. cap 5.

foro auguſtana, Hiſpaniæ citerioris ciuitas, alio nomine, Libiſoſonna dicta: cuius Italiæ datum eſt. Plin. lib. 3. cap. 3.

forobremitani, Vmbriæ populi. Plin.

forodomiti, ſiue forum domiti. Ant. in gallia Narbonenſi eſt.

foroiulienſes, Vmbriæ populi, quos Pli. Concubienſes cognominat.

fortia Caſtra, in Tirolenſi comitatu, habet Lazius, ex lib. Notit. quod *Stertzingen*, interpretatur.

fortuna, dea credita eſt antiquis. Iuuen.

Te facimus Fortuna deam, cæloque locamus.

De fortuna prolixè diſſert N. Comes, mythologiæ lib. 4. cap. 9.

fortunatæ inſulæ, à fructuum vbertate, vel aeris bonitate dictæ, contra Mauritaniç finem ad Occidentem ſitæ ſunt. Quam quidem ad partem & Hiſpaniæ terminus concurrit. Strab. lib. 3. fuerunt autem ſex numero, Plin. lib. 6. quarum prima Ombriõ: ſecunda Iunonia, tertia eodem nomine: quarta Capraria: quinta Niuaria, à perpetua niue nebuloſa, ſexta Canaria. plena canibus ingentibus: nunc omnes Canariæ dictæ. Et recẽtioribus nominibus dicuntur hodie *Lancarota*, *Forteuentura*, *Gran*, *Canaria*, *Tenariffa*, *Gomera*, *fierro*, *Palma*, inuētę ſunt an. 1405. Alias fortunatas inſulas Diodorus, Mela, Solinus nominant circa Rhodum, & in Hiſpania.

fortunatus, praſul Pictauienſis qui geſta ſanctorum partim pedeſtri, partim ſoluta oratione conſcripſit.

foruli, oppidum Sabinorum, ſaxoſo in loco ſitum: vnde Strabo lib. 5. petram vocat ad rebellandum, quàm ad habitandum, aptiorem. Virg. libro 7.

forum Allieni, galliæ Ciſalpinæ vrbs, Tacit.

forum Appii; ab Antonino inter tres tabernas & Tarracinam ponitur. Leander tradit hodie hoſpitum tantùm *Maruti* ductum exſtare.

forum Aurelii, in via Aurelia: inter vrbem & Coſas, Antonin.

forum Bibalorum, Ptol. Hiſpaniæ vrbs.

forum Caſſii, inter Vulſinium & Sutrium, Antonin. Tuſciæ mediterranea vrbs eſt, hodie *Vetralla*, Leandro.

forum Cellæ, inter Pyrganum & Grauiſcas, Antonin. Tuſciæ oppidum ad mare mediterraneum, Leandro *forcolle* dictum.

forum Claudii, Centrorum ciuitas in Alpibus, Ptolem hodie *Tarenteſa*, Ducis Sabaudiæ.

forum Claudii, Tuſcorum vrbs Ptolemæo & Plinio dicitur *Tolfa noua*, Leandro.

forum Cornelii, galliæ Togatæ vrbs Ptol. lib. 3. cap. 1. hodie *Imola*

forum Cornelium, ciuitas in flaminia, quæ & forum Syllæ. forocornelienſis agri meminit Plin. lib 3. cap. 16.

forum Deci, oppidum Sabinorum. Plin.

forum Diuguntorum, vel Iuruntorum, Cenomanorum oppidum, Ptolem. *Crema* Leandro, in Lombardia Tranſpadana ſitum.

forum Eguriorum, Ptol. vrbs Hiſpaniæ Tarraconenſis, hodie *Medina del rio ſeco*.

forum flaminii, in Vmbria eſt, teſte Plinio.

forum fuluii, quod Valentinum quoque dicitur Plinio, Longobardiæ Ciſpadanæ eſt oppidum, cui hodie *Valenza* nomen eſt.

forum gallorum, vicus nullo vallo munitus, cuius Appian. Veget. & Cicero libro 10. epiſt. meminit, in flaminia ſitus eſt, non longè à Perticeto. hodie *Caſtel franco* Leandro & Merulæ.

forum gallorum, Hiſpaniæ vrbs inter Cæſaraugustam & Pyrenæos. Antonin.

Forum Iulium, Carnorum vrbs & Calonia. Ptolem. Fori Iulii regionis vrbs, hodie *Cividal d'Auſtria.*

forum Iulij, Galliæ Narbonenſis vrbs, non longè diſtans à Maſſilia, & Octauianorum colonia. Pomp. Mela.lib.2. forum Iulium. Ptole. dicitur. Gal. *Freius.*

forum-Iulium, regio Italiæ, quæ quondam Iapidia dicebatur, Carnorum colonia. Ptolem. In ea ſunt Aquileia, Vtinum, Ciuidale & Tergeſtum. Nominis originem diuersè prodiderunt ſcriptores. Quidam id à Iulio Cæſare putant fluxiſſe. Blondus ab vrbe Foro Iulio denominari aſſerit: Aquilegienſem ab illius Metropoli vocatam monumenta litterarum produnt, inquit Leander. Ad extremum *Patriam* dictam conſtat Venetis, quod nomen in hunc vſque diem quoque manet. Vulgò etiam *Friuli* appellatur. Situs regionis eſt huiuſmodi: incipit à planitie mari appoſita, moxque paulatim creſcens primum in colles, tandem in montes altiſſimos euehitur, qui propemodum vndique fines adeò claudunt, vt hæc planities montium iugis vallata tanquam muro Theatrum videatur: faucibus autem vnis pateat, per quas, vti portâ, Sontij fluminis traiectu ab Taruiſio aditur. Cæteros terminos Alpes vndique premũt, ideo niſi per maritimos portus, aut conualles montium ſeu ipſos vertices acceſſum præbet. Portus habet in ora quamplurimos. Sunt in hac regione Campi lati & irrigui, maximéque fertiles: abundabat etiam vitibus generoſiſſimi ſucci: quarum vinum Plinius in vinorum cenſura primo loco celebrat, Pucinúmque vocat, à loco. Plura apud Leandrum in deſcriptione Italiæ, Blondum & I. Candidum in Aquilogienſium hiſtoria, huius incolæ Transpadani dicuntur.

foroiulienſes & foro flaminienſes, populi. Plin. lib.3.cap.14.

forum Lacini, Inſubrum oppidum. Plin. *Pieue d'Incino.* Leandro. Niger autẽ *Lignano* appellat.

forum Ligneum, in Pyrenæis montibus oppidum. Antonin.

forum Limicorum, Hiſpaniæ Tarraconenſis vrbs, Ptolem. *Lima*, floriano. Portugalliæ oppidum.

forum Liuii, inter Cæſenã & fauentiam ponitur ab Antonino, *Forli.* Leandro.

forum Liuii, Galliæ Togatæ vrbs. Ptolem.

forum Liuium, ciuitas in Æmilia, nobilis Galli poëtæ ortu.

forum Neronis, galliæ Narbonenſis vrbs Mimenis. Ptolem.

forum nouum, ſeu forum Nouanorum, Sabinorum vrbs. Plin.

forum Popilii. Plin. flaminiæ in Italia vrbs *forlim popoli* Leandro.

forum Seguſianorum, oppidum Galliæ Lugdunenſis. Ptolemæus. *Feurs en Foreſts*, quibuſdam aliis, *Bourg en Breſſe.*

forum Sempronii Vmbrorum ciuitas, Ptole.

forum Tiberii, Heluetiorum ciuitas in Gallia iuxta Rhenum, Ptol. Schudo *Zurzach*, aliis *Zur e'.*

forum Traiani, in Sardinia vrbs. Antonin.

forum Trumtinorum, Plinio, Italiæ vrbs in Gallia Ciſalpina, *Brentmore*, Leandro.

forũ Vibii, Hiſpaniæ Tranſpadanæ vrbs, Pli.

forum Voconii, vel Vocontii, Galliæ Narbonenſis oppidum, Plinio & Antonino, *Chamberi*, Sabaudiæ caput, Pineto. *Freius*, Caſtillioneo. Aliud eſt oppidum Varrerio, inter *Chamberi & Frius*, vt Ortelius refert.

forum Vulcani, Strabo. Campi Phlegræi, Solin. *ora gigantea.* Propert. l. 1. Ep 20. Campi Laborias. Pli in Campania. Leander ſcribit hodie *Solfatari*a vulgò nuncupari.

foſi, Tacito ſunt Germaniæ populi, Cheruſcis contermini: Tractus friſiæ occidentalis, quem Althamerus *Dietmarſiam* eſſe ptat.

foſſa Canopica, qua nauigatur Alexandriâ Canopum. Strabo & Steph.

foſſa Cimbrica, in Phrygia eſt, quam nullam volucrem ſuperuolare poſſe ſcribit Antigonus in Mirabilibus.

foſſa Clœlia, de qua Liuius, lib. 1.

foſſa Corbulonis, ad XXII. M. paſſuum producta, à Rheno ad Moſam, Tacit. hodie *Leck* Hollandiæ fluuius; qui ex Rheno paulò ſupra oppidum *VVitck* deſcendit, exonerátque ſe in Moſam ad pagum *Crimpen*, ſpatio illo, quem Tacitus deſcribit. Ortelius.

foſſæ Druſianæ, à Druſo nouo & immenſo opere factæ trans Rhenum. Sueton. in Claudio hodie de *Yſſel*, Ortelio.

foſſæ, inſulæ inter Sardiniam & Corſicam, Pli.

foſſæ Marianę, Ptol. Galliæ Narbonẽſis vrbs ad alterum ex Rhodani oſtiis ſita, ita dicta à foſſa propinqua, quam Marius ex Rhodano duxit in vicinum lacum Strabo l.4. Gallicè *Aigues mortes.*

foſſæ Neronis, Tacit. & Sueton. quam à lacu Auerno, vel (vt Plinius ait) à Baiano Hoſtiam vſque nauigabilem effodere nixus fuerat, manent veſtigia ſpei irritæ.

foſſæ Papirianæ, Thuſcorum ciuitas. Ptole.

fordicidia, vt inquit Varro, feſta erant apud Roman. dicta à fordis bobus, vel à Fordis cædendis, quæ celebrantur ad XVII. Calend. Mart.

F R

Francfordia, ciuitas in Marchia Brãdeburgenſi, ſitu excellit: ab ortu enim interlabitur Viadrus ſeu Odera fluuius, piſcium copia nobilis:

à tribus cæteris plagis ſunt vineta innumera. Condita eſt anno 1153. Publicum Gymnaſium habet inſtitutum anno 1506. Munſter.

Franci, ſiue Francones, Germaniæ populi qui à meridie Sueuos & Bauaros habent, ob occaſu Rhenum, ab ortu Bohemos. Alluitur regio flumine Megaro, Ptol. Menio vocato. Cicero in epiſtolis ad Atticum lib. 4.

Franci, vnde originem traxerunt, vbi primùm habitarunt, cur ita dicti, cùrque Salici vocati ſunt, vide Munſt. lib. 2. cap. 3 Coſm.

franci, Germanica gens, circa Friſiæ & Hollandiæ paludes quondam habitaſſe apparet ex Procopio, Eutropio, Ammiano & aliis, *Franeker* Friſiæ vrbem, hodie nomen & locum vetuſtum conſeruare putat Ortelius.

francia, regio Germaniæ inter Haſſiam & Sueuiam. Vide Franconia.

francia, Gallia nunc dicitur. Vide Gallia. Francia autem occidentalis regnum eſt, cis citráque Sequanam, & Ligerim fluuios, quæ prouincia prius dicebatur Gaudina: ſed à Carolo Martello, Caroli Magni auo, Francia vel Francigena eſt Latinè appellata, in lingua verò Teutonica, vnde idem Carolus erat oriundus, vocauit eam nomine ſuo, Carlinguam.

franciſcus Accurſius, Iuriſconſultus Florentiæ natus, Ius ciuile Bononiæ, anno à Chriſto nato 1215. cum ingenii atque induſtriæ laude profeſſus eſt. Vide plura de eo apud Hotom.

franciſcus, Gallorum rex, anno ſalutis 1515 Literarum parens iure merito dictus. de eodẽ Fed. Morelli Prof. Reg. diſtichum extat.

FRANCISCO *ſub primo Francica ſceptra vigorem*
Doctrinaque decus Lilia concipiunt.

frãciſcus Petrarcha, poëta nobilis Romæ circa annum ſalutis 1339.

franciſcus Gatelluſius, vir fortiſſimus, cuius opera Carolus Ioannes Conſtantin. imperator in patriam rediit, cuique imperator ipſe Leſbum inſulam dono dedit. Blond.

franciſcus de Vico, vrbis præfectus, Viterbium pontifici pro ditione abſtulit, anno ſalutis 1392. Blond. Plat.

franciſcus, Sfortia, Mediolani regulus, Venetos iuxta Garanizium vicit cepitque, quibus mox reconciliatus eſt.

franconia, Orientalis Germaniæ ſuperioris regio, partim plana, & partim mõtoſa: mõtes ipſi haud difficiles, ager non admodũ pinguis, nam plérunq; arenoſus eſt. Multis in locis conſiti colles vineis, gratũ producunt vinũ, maximè verò apud Herbipolim, vulgò *VVirtzburg*, multæ ſyluæ & multa venatio eſt. Terra in multos partita dominos, quamuis Epiſcopũ Herbipolenſẽ ducẽ Frãconiæ dicãt. Moguntina Eccleſia & Bãbergẽſis plurima obtinẽt loca. Palatinus quoq; comes haud paruã occupat partẽ. Marchiones Orãres in ea ſunt. Multæ præterea ciuitates Imperiales apud Francones florent. vulgò *Frankẽlãt.*

Francofordia ſeu Francfurtum, vnica eſt in Francia Orientali ciuitas, aut potiùs in extremitate eius ad Mœnum fluuium ſita, nobiliſſimum totius Germaniæ emporiũ. Ibi Romanorũ Cæſar, ac Imperii Septemuiris eligitur Quidã Helenopolim vocãt. Huic vrbi lapideo elegãtiq; ponte, haud vulgaris magnificẽtiæ oppidum, Saxenhauſen, id eſt, Saxonũ domus coniungitur, & ipſum propugnaculis, mœnibus, vallo & foſſis ad defenſionem idoneis egregiè circumdatum, vulgò *Francfort.*

Francus, Hectoris filius, Celtis imperauit poſt dirutam Troiam.

Fránita, alias, Fabritius, cos. cum Vincentio, anno ab vrbe 1157.

Fateria vel Fhrateria, Daciæ vrbs, Pto.

Fratuertium, Italiæ oppidum, ab Hydrunte non longè diſtans. Plin. 3. cap. 11.

Fraxinêtum oppidum, à Saracenis occupatũ, anno ſalutis 891. Luith. li. 1. ca. 1.

Fredericus Ænobarbus, imperator, qui ad expeditionem Hieroſolymitanã profectus, quum aliquot Armeniæ oppida iam cepiſſet, in amnis tranſitu periit.

Fregélla, Stephano vrbs Italiæ, quę olim Opicorum erat, deinde Volſcorum facta eſt, olim clariſſima, inter Formias & Sinueſſam ſita non procul à Lyriamne, quem nunc Garilionum vocamus. Cuius etiam hodie non obſcura extant veſtigia, ex quibus facilè poteſt æſtimari, quanta olim fuerit eius vrbis amplitudo. Hæc cùm à Romanis defeciſſet, diruta fuit, & ad vicum iam vſque à Strabonis tempore redacta. Silius lib. 8. Eadem dicitur Fregellæ, multitudinis numero, à qua Fregelani populi, Plinio libro 3 cap. 5. & Fregellana vitis, Com. l. 5. c. 2.

Fregellæ, qui nunc vicus eſt, inquit Strab. olim vrbs nobilis ad Lirinſe. Liu. 26. Fragellani vocantur, in Latio ſunt.

Fregellanus proditor. Cicer. libro 5. de finib. Quis (inquit) fregellanum proditorem, quanquam Reip. noſtræ profuit, non odit?

Fregenæ, Hetruriæ oppidum in tractu Vmbriæ. Plin. lib. 3. cap. 5.

Freginates Italiæ populi. Plin. lib 3. cap. 5.

frentani, Italiæ populi, Daunis & Picentibus vicini. Alii à ferentinis qui in Tuſcia ſunt, & ferentinatibus qui Latium habitarunt, de quibus diſputat Hermolaus lib. 3. cap 5. Plin. illorum regio frentana dicitur.

friburgum, ciuitas apud Nuitones ſita, vulgò *Nuchtland*, à Berctholdo principe Zeringenſe ædificata mirabilem ſitum obtinet: partim enim impoſita eſt monti præcipitibus petris ſuffulto, partim iacet in valle accliuis montibus clauſa, circumfluitque montem in imo per deſidentem ciuitatem amnis quidam mediocris magnitudinis. In perpetuam fœderis Heluetici ſocietatem recepta eſt anno 481. vulgò *friburg* Aliud eſt friburgum Briſ-

goiæ, ſub ditione Archiducis Auſtrii, oppidum, circa Baſileam.

fridericus I. Sueuus, dictus Ænobarbus, Romanorum imperator, circa annum ſalutis 1153.

fridericus II. Romanorum imperator, anno ſalutis 1212.

fridericus III. Auſtriæ dux, Romanorum imperator, anno ſalutis, 1440.

fridericus Arrago, Siciliæ rex, Calabriam ſubegit. Blond. li. 9. Æmil. li. 8.

fridigernus Gotthorum, anno ab vrbe 1128.

fridolinus, dudum quendam mortuum, rediuiuum foro publico, in teſtimonium cuiuſdam litis pendentis, adduxiſſe, ſtatuiſſeque perhibetur Munſt. li. 3. Coſm.

frigidus, fluuius inter Aquileam & Longaticum. Antonin. hodie VV*ipach*.

frigidus, Tuſciæ fluuius, in Agro Aretino, hodie *Freddo*. Tibullus,

Dulcius, vrbe quid eſt? an villa ſit apta puellis,
Atque Aretino frigidus amnis agro?

Friſiabones, Plin. lib. 4. cap. 15 Rhenani populi inter Helium, & Fleuum & eius hoſtia ſtrati. Hollandos Septentrionales quidam, alii Zelandos eſſe putant.

friſii populi protinus vltra Rhenum Oceano oppoſiti, vt Ptol. ait, Chaucis ſucceſſere: idem qui Friſones.

friſii, veteribus fuerunt, qui littora Germaniæ aquilonaria tenent, vna gens, vnis moribus, lõgo licet interuallo diſtans per Germanica littora. Ab Hollandia enim in Occiduũ ſumpto initio Orientẽ verſus, per Gelriam, Iſalã Rheni oſtium, diœceſes Traiectenſem, Monaſterienſẽ & Bremenſem ad Ibim fluuium vſque pertingit. Deinde ex latere Holſatiæ in Italiam quæ & Cimbrica Cherſoneſus, ſeflectit, interciſa aliquando paludibus, (quas immerſos lacus vocat Tacitus) aliquando maris ſinubus. In horum finibus Amiſia iuxta Emdẽ in Oceanum effunditur, Iadera amnis, cuius Ptolemæus meminit, qui Iada vulgò appellatur, Friſios lambit, à quo adiacens ora Budiagen dicitur. At Vidrus inter Buſactores, nunc VVeſtphali dicũtur, & Friſios fluẽs, & in mare inter Rhenum & Amiſiam egrediens Nigra inde dicitur. Hodie non tam latè patet eorum nomen, diuiduntúrque Amiſia fluuio in Occidentales & Orientales. Occidentalis Friſiæ nomen quaſi proprium ſibi antiquiſſimo iure vendicauit, cæteriſque ſemper præſtantior eſt habita: patétque ab Iſalæ ſeu extremo Rheni oſtio ad Amiſiam vſque fluuium, & Oſtergoam. VVeſtergoam, ſeptem ſyluas, Grœningam inclytam vrbem, cum circumiacenti territorio complectens, pecore, paſcuiſque exuberans, pagis ac ædificiis pluſquam vlla alia regio eſt exculta, cui Tranſiſalana cum Drenta Truentaque iungitur. Quæ omnes ſunt ſub dominio hæreditario ducum Burgundiæ Orientalis Friſia, etſi olim Hollandiæ Comite dominos agnouit, hodie tamen proprio Comite gaudet. Plura lege apud Lud. Guicciardinũ in deſcriptione Germaniæ inferioris.

Friſinga, ciuitatis epiſcopalis Bauariæ in colle ſita, quam præterfluit Moſacus amnis, qui haud procul huic Iſaræ fluuio miſcetur.

Fro & Thor ſunt nomina deorum in hiſtoria Saxonis grammatici.

Fronto, Philoſophiæ ſimul & dicendi præceptor M. Antonini principis, adeò ab illo dilectus, vt ille ſtatuam ei à ſenatu ſtatui peteret. Capitol:

Frons Africæ, Pompon. Melæ, promontorium, quod hodie *Cabo de verde*, i. caput viride à nautis appellatur. Frons Hiſpaniæ, Plin. littus eius occidentale. Frons Italiæ, eſt apud Plinium & Solinum, vbi magna Græcia, cui fronti duo cornua addunt, Lacinium nempe & Leucopetram.

Frumentius, in India interiori ſacrũ prædicauit Euangelium, qui ab Athanaſio ob id inſtitutus fuit Epiſcopus. Totam hanc hiſtoriam lege apud Sozomenum lib. 2. ca. 25. & Socratem li. 1. cap. 15. prolixè & eleganter ſcriptam.

Fruſino ciuitas Campaniæ Falerno agro vicina, cuius incolæ Fruſinates dicuntur. Pli. l. 3. ca. 5. Iuuenal. Satyr. 3.

-optima cera
Aut Fabrateriæ, domus aut fruſinone paratur

Frutinal, dictum eſt templum Veneris Frutæ. Spontinus.

Frutinum, Latinorum oppidum. Ptol.

fruxinum, ſcribit olim appellatum B. Rhenanus, illud Bauariæ ducatus oppidum, quod hodie Epiſcopali ſede fulget & frieſingẽ vocatur.

F V

fucinus, lacus Italiæ in Marſorum regione. Niger ſcribit hodie, *Lago di Marſo*, ab oppido illi vicino ſic appellato, vocari.

fugalia, feſta fuerunt Romæ in memoriã exactorum regum liberatę, quæ Reip. inſtituta, alio nomine Regifugia dicta, ſolita celebrari menſe februario poſt Terminalia. Auguſt. lib. de Ciu. Dei.

fulco, Andegauenſium princeps, quintus rex Hieroſolymorum, equo in caput euerſo occubuit. Volater.

fulda, metropolis & primaria ciuitas eius in Germaniæ regionis quam olim Bucconiam, alii Bucchoniæ ſyluam, ſeu ſolitudinem appellarunt: quæ inter Thuringiam, franconiam, Vuederangiam & Haſſiam ſita eſt. A flumine fulda præterlabente nomen accepit, vulgò, *fulden*.

fulginátes, populi Vmbriæ in Italia. Plin. li. 3. cap. 14. hodie *fulgine*, Leandro.

Fulſinates, populi Illyrici. Plinius libro quarto, capite 21.

Fulſinium Catoni, Fulcinium Appian. Fulginia habet Sil. Italicus li. 9. Vmbriæ vrbs eſt, quã Leand. Fuligno vocari tradit.

Fuluius Flaccus, Cenſor, tectum marmoreum Iunonis Laciniæ ſpoliauit vt ædem, quã dedicauerat equeſtri Fortunæ, tegeret. Liuius lib. 42.

Fuluius, cos. cum Aſtratino, anno ab vrbe 841.

Fuluius, ſenator Romanus, Octauij imper. intimus amicus ac familiaris, qui cùm imperatoris arcanum ſuæ aperuiſſet vxori, ac illa cæteris patefeciſſet matronis, imperator eum tam acriter reprehendit, & culpauit, vt ipſe & vxor ſibi violentas attulerint manus. Plutarch.

fundo, quæ & Fundi, oppidũ Italiæ prope Caietam quod intercidit. Hodie ſolum paluſtre ibi, ita tamen vt ædificiorum veſtigia ruinæque cernantur, iuxta quod lacus eſt fundanus, Plin. lib. 5. cap. 5. Inde generoſa vina Fundana ſcriptoribus commendata. hodie, *Lago de fundi*, Leandro.

fundi, in Latio ad viam Appiam, Straboni, Ptol. & Melę, apud Frontinum Colonia Romana eſt *fundi*, Leandro. Fundanos montes, habet Tacitus.

furiæ, Noctis Acherontíſque filiæ fuiſſe memoràtur, Alecto, Tyſiphone & Megæra. Fictũ eſt à poëtis infera loca furias habitare, ſed tormenta ſceleſtæ mentis eſſe veteres voluerunt. Cicer. pro Roſc. Amerino. Tres etiam furiæ ſignificant tres animi affectus, qui homines in omnia facinora præcipites agunt, quorum Ira vltionem deſiderat, Cupiditas Opes, Libido voluptates. Euripides in Oreſte. Eædem Diræ in cœlo, Eumenides, apud inferos, furiæ in terris dicuntur. Cicero l. 3. de Natura deorum.

fur Camil. Aruntius Scribonius, conſul cum Cneo Domitio Ænobarbo, anno ab vrbe 784.

furina, dea furum. Secundum Etruſcos tamen dea ſortium ad dirimendas lites.

furinæ lucus, vbi C. Gracchus interfectus eſt, Cicero, Plutarch.

furnalia, vel furinalia, ſacra furinæ quam deam dicebant, feſt.

furnus, cos. cum Domitiano Aug. anno ab vrbe 837.

fuſcianus, cos, cùm Syllano Aug. anno ab vrbe 940.

fuſcus, cos. cum Dextro, anno ab vrbe 977.

Fuſidius, orator, Cic. in Bruto.

fuſidius, fœnerator. Horat.

Fuſidius vappæ famam timet, &c.

fuſius, orator, Cicer. lib. 1. de Orat. Fuſius) inquit) neruos in dicendo C. Fimbriæ, quos tamen habuit ille, non adſequitur: oris prauitatem, & verborum latitudinem imitatur, &c.

fur, fluuius in Mauritania non longè ab Atlante monte, de quo Plin. li. 5. c. 1. In deſcriptio. Mauritaniæ.

Y

fyrernus, Ptol. Frentanorum fluuius, Typhernus aliis.

G A

GAal, filius Obed. Iudic. 2. Lat. abiectio ſiue abominatio.

Gaana, Cauæ Syrię vrbs, Ptolem. Sinna, Straboni, vt Simlero placet.

Gaas, mons iuxta Thamnathſare, in cuius Septentrionali parte Ioſ. 24. Iud. 2. Lat. tempeſtas, vel commotio.

Gaba, ciuitas quæ & gabau videtur. Iſa. 10. Lat. collis, ſiue calix.

gabaa, ciuitas tribus Iudæ, Ioſ. 15. 1. Reg. 11. quam ædificauit Aſa rex Iuda. 3 Reg. 15. 4. Reg. 23 1. Paral. 2. Par. 16. Eadem eſt ciuitas quæ Gaba.

gabala, Syriæ Cauæ oppidũ. Ptol. l. 5. c. 15. quod gibel à Volaterrano & Margad à Nigro interpretatur: Item Phœniciæ & Arabiæ vrbs. Steph.

gabea, Syriæ vrbs.

gabaath, oppidum in tribu Beniamin. Iſa. 10. Ioſue 18. 2. Reg. 23 Lat. collis, aut calix, ſiue excelſa hora.

gabae, ciuitas tribu Beniamin, Ioſ. 1. quæ gabre dicitur. Ioſ. 1. Lat collis aut calix.

gabalaca, Vardulorum in Hiſpania vrbs. Ptolemæus.

gabale, Modię vrbs Ptol.

gabol, Hebræis, hodie autẽ Volaterrano gibel dicitur, Steph. Gaballa, Phœniciæ aut Syriæ vrbs.

gabales, Aquitanicæ galliæ populi. Pli. lib. 4. cap. 19 apud quos olim fiebat optimus caſeus. *Ledeſue* quibuſdam.

gabalum, oppidum Auernorum in gallia Aquitanica, Narbonenſi terræ proximum. Hinc gabalici, *Giuauldam*, nonnullis.

gabalus, Romanus imperator, qui ſe Solem dici voluit: quare Heliogabalus dictus eſt.

gabaon, Metropolis Heuæorũ, ab Ieroſolymis 21. ſtadiis diſtãs, Ioſ. 18. Ierem. 1. Hæc è tribu Bẽiamin, filiis Aarõ eſt adſcripta, Ioſ. 22. nunc (vt ait Hieronymus) oſtenditur villa eodem nomine in quarto milliario à Bethele cõtra Occidẽtalẽ plagam, iuxta Rama, vbi Salomon oblatis, victimis, diuinum meruit oraculum, Lat. collis vel calix, aut deorſum, vel eleuatio iniquitatis.

gabaonitæ, gabaon habitantes.

gabaonitæ, qua aſtutia cũ Iſraelitis fœd⁹ percuſſerunt, & vt eos vniuerſos prælio commiſſo occiderit Ioſue, ac precibus ad Deũ fuſis, retroage-

æ fecit ſolem & lunam : vnde nec fuit antea, nec erit poſtea tam longa dies: vide cap.9.Ioſ.

Gabbatha , Græcè dicitur λιθόστρωτος,i.lapidibus ſtratus.Erat autem locus editior, vel ſtratum lapideum eminens Ieroſolymis, Iudiciis accommodatum : Ioan.19. 13.

Gabathon,i dorſum ,vel eleuatio eius,aut palpebræ eius, ſiue excelſum donum , ciuitas in tribu Dan Ioſ.21.quæ in 19.dicitur Gebbethon

Gabopaulis , oppidum Galilææ. Steph. Ioſeph. Antiq.lib.6.

Gabba, vrbs Syriæ : cuius Gentile, Gebenus. Steph.

Gebee , ciuitas in tribu Bēiamin,Ioſ.1.8.Paralipomenō ſexto , quæ Gabæ dicitur, Ioſ.22.Lat. collis , aut calix.

gabalus , nomen viri , Tob.1.17.

gabellus , Lōbardiæ Ciſpadanæ fluuius Plin.

gabene, perſiæ regio.Diodor.

gabeni , Syriæ populi.Plin.

gaber,i.vir aut virilis , vel fortis, aut Syriacè gallus gallinaceus,filius Vri.3 Reg.4.

gabienſis ager non procul ab vrbe Roma,iugera fermè ducenta latus , tremuit equitantium curſu.Plin.lib.2.94.

Gabienus,fortiſſimus militum Cæſaris, à Sext. Pompeio captus, eiuſdem iuſſu inciſa ceruice iacuit in littore tota die. Deinde quum aduesperaſſet , petiit vt Pompeius ad ſe veniret,teſtatus ſe ab inferis remiſſum habere quod nunciaret,Plin.lib.7.c.1.

gabij , Volſcorum vrbs, LXX. millibus paſſuū ab vrbe diſtans, à Galacto & Bio fratribus Siculis cōdita , fraude autem Sexti Tarquinij Superbi filij , in Romanorum ditionem redacta.Liu. lib.1. Virg.lib.6. vrbis huius originem ad reges refert Albanorū:quibus enumeratis,ſic ſubdit,

Hi tibi Nomentum ,& Gabiis,vrbémque Fidenam,
Hi Collatinas imponent montibus arces.

Hinc Gabinus , na,num:vt Iuno Gabina, apud Virg.7.Æneid.

gabim,i.ciſternæ , aut locuſtæ ſiue altitudine, ciuitas Iſa.10.

Gabina Iuno , à gabinis culta religioſiſſimè,vt apud Virg.7. Æneid.

-quinque arua Gabinæ
Iunonis, gelidùmque Anienem & roſida riuis.

gabinus , Romanus , vir Conſularis , qui cùm Syriæ præeſſet , Ptol.Ægypti regem in regnum reduxit , quo nomine donatus eſt.

gabinus presbyter , ciuis Rom.iuſſu Diocletiani imp. in carcerem coniectus eſt, ibíque extinctus , quòd Chriſtianam profiteretur religionem. Frater fuit Caii Pontificis , pater Suſannæ virginis & martyris, quæ nuptias filii Diocletiani reſpuit. Volat.

gabrantonicorū,portus ſalutaris , Albionis inſulæ.Ptol.*Suerby* , Camdeno.

gabri , Sarmatiæ Aſiaticæ gens.Plin.

gabriel,id eſt, vir Deus vel Dei , aut fortitudo Dei , vel fortis meus Deus , nomen Angeli, Dan.8.Luc. 1.

gabriel Brixiēſis , Cardinalis preſbyter, qui mirari ſolebat ſe an.XXX. nulli mortaliū ſucceнſuiſſe.

gabris, Mediæ duo oppida diuerſa. Ptolem.

gabrita,germaniæ ſylua.Ptol. hodie *Freiſtelter vvaldt.*

gad, Palæſtinæ vrbem habet Beniamin,quam ſuo tempore Niphas dici ſcribit.

gad , filius Iacob ſeptimus , ex Zelpha ancilla. Liæ vxoris eius , Gen.30.1.Par 5.Nomē itē Prophetæ.1.Reg.22.Lat.felix, vel accinctus.

gadalaiphus, aliàs Degalaiphus, Cos.cū Gratiano,anno ab vrbe 1119.

gadanus , vir auſterus , qui apud Iordanē magna conſenuit abſtinentia, ſub dio degens , & nullo opertus tecto.

gadara,vrbs cauæ Syriæ,quæ & Antiochia & Seleucia vocata eſt.inde Gentilia , Gadareus, & gadaris , de fœmina ac de regione.

gadarenus , vrbs eſt Palæſtinæ : vnde Gentile, Gadarenus, Steph.

gadareus,ſophiſta , qui priùs more mendicorū peregrinabatur, Maximiani beneficio Conſulatum adeptus eſt.

gaddei , nomen viri.1.Eſd.2.Lat.magnus, ſiue magnitudo , aut fimbria.

gadder, ciuitas in tribu Iuda.Ioſ.21.quæ Ioſ.15. dicitur gedera , & à Stephano , Antiochia item & Seleucia. Lat.murus , ſiue maceria vel ſepes.

gaddi , filius Suſi, princeps tribus Ioſeph.Nu. 13.Nomen loci,1.Par.12.qui & Gaddi dici videtur. Lat.hœdus , ſiue fœlix, aut accinctus , vel Syriacè , inciſus.

gaddis , filius Mathatiſi.1.Mach.2.

gadditæ , viri de tribu Gad.Ioſ.1.

gaderes , ciuitas Syriæ,nō longè ab Aſcalone, ex qua Theo Rhetoricæ præceptor,qui Strab. ætate floruit, Gadareus dictus eſt.

gaderoth , vrbs in tribu Iuda.2.Par.28. Lat. muri vel maceriæ,aut ſepes.

gaderothites,idem 1.Par.12.

gades,dium , duę inſulæ.Plin.lib.4.c.22.vltra finem Bæticæ prouinciæ , & in extremo noſtri orbis, verſus Occidentem extra freti anguſtias , quibus Africa ab Europa dirimitur. Harum maior Erithia Pomponio dicitur, à Tyriis ab Erythræo mari oriundis , qui in hac inſula vrbem condiderunt. Vnde Lucanus gades Tyrias appellat. Diſtat à Calphe,Straboni , ſeptingentorum quinquaginta ſtadiorum interuallo , parua quidem inſula , ſed virorum dignitate excellens. In qua equeſtris ordinis gaditanos , quingentos in vno cenſu numeratos aliquando fuiſſe compertum eſt. Inſula

hæc

hæc vbi continenti eſt proxima, interluitur freto D.CC. non amplius pedum. Huic adiacet altera inſula minor, & ipſa Gadis appellata, vnius tantùm ſtadij Euripo interlabente ab altera dirempta, in qua tanta eſt pabuli lætitia, vt pecudum ibi paſcentium lac ſerum non efficiat, neque ex eo caſeus fieri poſſit: niſi multa admiſta aqua. Quin illud etiam traditur, paſcentes in hac inſula pecudes, niſi ſubinde ſanguinem exhaurias, intra triginta dies, pinguedine ſuffocari, quæ res poetis occaſionem videtur miniſtraſſe eorum, quæ de Geryonis armentis fabulati ſunt. Strabo lib.3. Declinatur autem hoc nomen in vtroque numero. Dicimus enim Gadis in numero ſingulari pro alterutra harum inſularum, vel in plurali numero Gades. Plin. li. 4. cap. 22. Gadis longa eſt, XII. M. lata III. M. paſſuum. Inde Gaditanus, vt mare Gaditanum, & Gaditanæ puellæ, quæ agilitatis laſciuiæque nomine olim in pretio fuerunt.

Gades, nunc Calix, Hiſpaniæ Bæticæ, & Gades ſeu Gadiræ inſulæ oppidum, quod Cicero in oratione pro L. Corn. Balbo, quia Herculeo freto vicinum, itinerum ac laborum Herculis terminum vocat, & à L. Marineo Siculo Bæticæ prouinciæ initium ſtatuitur. Vide Strabo. li. 3.

Gadgad, locus in quo aliquando caſtrametati ſunt filij Iſrael. Num. 33. Lat. felicitas felicitatis, aut accinctus exercitus.

Gadira vrbs, quæ prius Cotinuſa dicta fuit. Steph.

gadi, pater Menahem, 4. Reg. 15. Eſt & nomen loci. 2. Reg. 23. qui & Gaddi dici videtur. Lat. hœdus, ſiue fœlix, aut accinctus aut Syriacè inciſus.

gadis, vrbs opulenta in Gadibus, quæ antea Cotinuſa & Tarteſſos dicebatur. Rufus Auienus in deſcriptione orbis. Hermolaus Gadiruta legit apud Plin. li. 4.

Gadira, locus iuxta Hiſpaniam extremam, ad quem profectus Hercules, & pertranſire non valens columnas ab incolis ſumptas infixit.

Gaditanus Oceanus. Plin. hodie *Golfo de las Yeguas*.

Gaditanus portus in Bætica, circa Gades, Anton.

Gaditanus ſinus, hodie *Baia de Caditz*.

Gador, locus 1. Paral. 4. Eidem videtur eſſe vrbs quæ & Gedor. Lat. murus, ſiue materia vel ſepes.

Gaius ſub Zephyrino Romanæ vrbis epiſcopo, & ſub Antonino Seueri filio, diſputationem aduerſus Proculum, Montani ſectatorem habuit, arguens eum temeritatis, ſuper nouam Prophetiam defendendam.

Gæa, ciuitas Arabiæ felicis. Ptol & inſula in Syrti Maiori. Eidem.

Gæon, à Ioſepho dicitur Nilus. Rectius ſcripſeris Gion.

Gæſati, pop. ad Rhodanū habitantes, qui vnà cum Senonibus Romam cæperunt. Plutar. Stra.

Getulia, regio Libyæ inferioris, Garamantibus finitima, cuius incolæ Getuli appellantur.

gagaſmira, Indiæ intra Gangem vrbs.

gagates, fluuius in Sicilia & lapides in eo primùm reperti huius nominis.

Gages, in Lycia oppidum, ab amne Gaga, vbi & Gages lapis inuenitur, Dioſco. Amnis, à quo lapis nomen habet, Gages appellatur.

Gaham, filius Nachor ex Roma concubina, Geneſ. 22. Lat. educens eos, ſiue exitus eorum, aut exitus caloris.

Gather, nomen viri, Eſd. 2. Lat exitus caloris vel iræ.

gainas, Scytha tyrānus, Ariana labe fœdatus. De quo hunc in modum ſcribit Sozomenus lib. 10. c. 6. hiſt. tripart. Cùm Gainas adipiſci deſideraret imperium, qui pridem de ſua fide apud beatam martyrem Euphemiam in Chalcedone imperatori Arcadio promiſiſſet, diuerſa conſilia reuoluebat, & in ſua intentione ſemper inſtabat: cùmque per diem nihil in vrbe Conſtantinopolitana agere potuiſſet, machinatus eſt, vt noctu barbos mitteret, qui palatium concremarent. Tunc verò apertè monſtratum eſt, quomodo Deus cuſtodiat ciuitatem. Miſſis enim ab eo barbaris ad incendium atque prædas, Angelorum turba apparuit armatorum ingentia corpora habentium. Illi verò putantes eſſe milites, abſceſſerunt. Cùmque hoc Gainæ fuiſſet nunciatum, incredibile viſum. Nouerat enim omnem exercitum per ciuitates conſtitutum. Quapropter denuò ſequenti nocte alios deſtinauit. Cùmque idē ei renuntiatum fuiſſet (denuò enim Angeli eandem viſionem barbaris oſtendebāt) nouiſſimè ipſe egreſſus cum multitudine, miraculi ſumpſit experimentum, arbitratus re vera, quod per diem quidem lateret, noctu verò pro eius cuſtodia poneretur. Et ita cùm intra vrbē nihil poſſet implere, egreſſus in Thraciam, apertè hoſtilem monſtrauit intentionem. Hæc Sozomenus. Euſeb. l. 5. c. 31. hiſt. Eccleſ.

Gaius, VI. Hieroſolymorum epiſcopus, anno ſalutis 155.

Gaius, XXVI. Romanorum epiſcopus, anno ſalutis 283.

galaad, filius Machir filii Manaſſe, filii Ioſeph. Num. 26. Pater Iara, patris Hari, 1. Paralip. 5. Lat. aceruus teſtimonij.

galaad, regio Galilææ ad Orientem vltra Iordanem, Geneſ. 31. vbi & dimidia tribus Manaſſes accepit poſſeſſionem cum tribubus Ruben & Gad. Num. 32. Deut. 3. Ioſ. 13. Eſt autem ad tergum Phœnices & Arabiæ collibus Libani copulata: extenditur per deſertum ad regionē Amorrhœorum, vbi Schon regnauit. Pſa. 60. & 108

Galaaditæ, item plur. nu. Num. 26.

galaaditis, idem 1. Mach. 5.

galabrij, Dardanica gens ad Thraciã, Strabo. Philoſtrat. de vita Apoll.

galactophagi, Scythiæ Aſiaticæ populi, à lacte denominati: hos Home. 13. Iliad verſ. 6. Γλακτοφάγων, Ἀβίων τε δικαιοτάτων ἀνθρώπων. vbi eos hominum iuſtiſſimos appellat, quòd tenui victu contenti ab omni iniuria ſeſe continerent, & viatores alerent.

galactopotæ, Nomadum, Abrorumque populi, quòd frumenti expertes lacte, melle & caſeo veſcantur. Strab. de his fusè lib. 7.

galadene, vel galaditis, regio Arabiæ Steph.

galadræ, vrbs Macedoniæ in Pieria. Steph.

galadrus, mons quidam à galadro Emathii filio dictus. Steph.

galapha, Mauritaniæ Tingitanæ vrbs. Ptol.

galal, nomen viri, 1. Par. 9. Lat. rota, ſiue reuolutio, vel marmor.

galalai, idem. 2. Eſdr. 12.

galanthis, Alcmenæ ancilla, quæ, cùm domina ſua partus doloribus laborans, à Iunone ne pareret, impediretur, mira aſtutia, dicitur deã eluſiſſe: veniſſe quippe ad eam riſu ac lætitia geſtientem, & ſolutam iam partu reginam mentiendo confinxiſſe: qua re intellecta admiratione ſimul ac dolore concitam deam ſolutis manibus ſurrexiſſe. Tunc ſubitò Alcmenam ſine vllo cruciatu Herculem enixam: Lucinam verò indignatam, mox galanthidem in animal ſui nominis galen, id eſt, muſtellam mutaſſe hac addita pœna, vt ore quo præcipuè peccauerat, pareret. Ouid. Metam.

galarinæ, vrbs Siciliæ à Morgo Siculo condita. Dicitur & regio galaria, Steph.

galata, inſula non procul à Melita. Mela. lib. 2. Syriæ vrbs. Polyb. Siciliæ inſula, Plin. Phocidis mons. Plutarch.

galatæ, populi qui galatiam habitant. Steph. Hi primo gomoritæ dicti ſunt, à gomer Iapheti filio (Ioſeph. lib. 1.) & fratre Aiacis, qui ad ea loca veniens, ibi ſedes poſuit.

galathea, nympha marina, Nerei & Doridos filia, à Polyphemo adamata: quem cùm illa ſperneret, Acimque ei præferret, indignatus Cyclops, riualem ſaxo de rupe auulſo interfecit: cuius caſum miſerati dij marini, in fluuium ſui nominis eum commutauerunt.

galathea, nomen ruſticæ puellæ. Virg. Bucol.

galathea, cuiuſdã Celtarũ regis, egregio corpore viri, filia, à qua gallia & galli, nomen ſunt ſortiti, ll geminato. Hac de re Diod. Sicul. l 42.

galathes, à quo Samothei, galli dicti, apud Celtas regnauit. Maneth. & Ann. cõment. Bero.

galatia, vulgò *Pera*, regio minoris Aſiæ, Phrygiæ contermina, ita dicta a gallis, qui relicta patria ibi ſedes fixerunt. Huius incolæ galatæ appellantur, & gallogræci, quòd ex gallis ſimul & græcis coaluerunt, eodem ferè tempore

à Bithyniæ rege agrorum præmio ad belli ſocietatem accitis. Ab Oriente Cappadociam & Halym fluuium, ab Occidente Bithyniam & Aſiam, à Merid. Pamphyliam, à Septentrione Pontum Euxinum habet. Plin. l. 5. c. 32. Græcogalliam & Buccellariorum regionem appellat Suid.

galatus, Polyphemi Cyclopis ex galatea filius. N. Comes Mythologiæ l. 9. c. 8.

galaua, Angliæ oppidum, Antonin. *Kellenton* Camdeno.

galaxera, Nympha marina, à lactis candore ſic dicta.

galba quidam à Plinio nominatur inter eos authores, quibus in conſcribendo lib. 36 vſus eſt.

galba Sergius, vir conſularis, temporum ſuorum eloquentiſſimus, quem Tranquillus ſcribit ex prætura Hiſpaniam obtinentem xxx. millibus Luſitanorum perfidia trucidatis, Viriatini belli cauſam extitiſſe. Valerius autem dicit, eum trium Luſitaniæ ciuitatum conuocato populo, tanquam de commodis eius acturum, nouem millia hominum trucidaſſe. Pædianus ait, eum pro direptis Luſitanis accuſatum à Catone, duóſque amplexum filios prætextatos, abſolutum propterea miſericordia fuiſſe. Cic. in Bruto.

galba, Sulpitiorum primus ab exilitate ita vocitatus eſt. Eſt enim galba, vermiculus miræ exilitatis in eſculis naſcens. Alii è contrario quòd præpinguis fuerit, nominatum ſcribunt. Talem enim galli vocant galbam. Alii, quòd oppidum Hiſpaniæ fruſtra diu oppugnatum, illitis demum galbano facibus ſuccenderit. Nonnulli, quòd in diuturna valetudine galbo, hoc eſt, remediis lana inuolutis, vteretur.

galba Imperator, fuit gulæ deditus, qui hyberno tempore cibum ante lucem capiebat: inter cœnam verò cibo adeò abundanti vtebatur, vt congeſtas per manus reliquias circumferri, iuberet, ſpargíque ad pedes ſtantibus.

galbæ Caſtrorum reliquiæ, in Veragris, quorum meminit Cæſar in principio lib. 3. Belli gallici: ſpectantur etiamnum hodie inter S. Mauritii & S. Ioãnis Le vicu cognominata oppidula. locus vulgò *La Motte des Sarraſins* appellatur.

galeagra Liuio libr. 25. Turris eſt prope Trogilorum portum, in Sicilia, quæ hodie vt Aretius tradit, Scala Græca vulgò dicitur.

galeatius Mantuanus vir, qui Papiæ quum hybernaret, puella (quam vnicè amabat) per iocum imperante ſe in fluuium deiecit, Autore Pont.

galeatius hiſtoricus fuit, qui ſcripſit de bello Mediolanenſi, & rebus nuper in Italia geſtis, libros octo.

galenus, medicus excellentiſſimus ex Pergamo, Aſiæ vrbe, floruit temporibus Marci &

Cómodi imperatorũ:emicuit Traiani tẽporibus vſq; ad Antoninũ Piũ; ſcripſit volumina xv. Suid. Scripſit prætereà in opera Hippocrat. dictionarium ex ordine literarũ. Fama eſt hunc centum & quadraginta annos vixiſſe. Multa cõpoſuit in Medicina, Philoſoph. grammat. & Rhetorica.

galeotæ, Attica gens. Steph.

galeotæ, vates quidam in Sicilia & Attica, à galeote Apollinis filio, qui frater Thelmeſſi eius traditur, qui Thelmeſſum vrbem in Caria condiderit, oraculo ex Dodone accepto.

galeotus, Foroliuij princeps, qui Adami Bentiuoli filiam duxit in vxorem, à quo dum ſperneretur puella, ſimulata ægritudine ſicarios ſubornauit medicos, qui eum adorti in cubiculo confoderunt. Volater.

galepſus, vrbs Thraciæ & Pæonum. Stephanus.

galerus, Tuſcorum rex.

galerius, à Narſo victus, ad Diocletianum fugit principi occurrens in itinere, ad quem antea aduerſi belli fama peruenerat, purpura indutus (Cæſar enim erat) M. paſſus ante carpentũ indignati principis, pedes cõcurrit, Poſtea in Armenia maiore Perſas vicit, Cteſiphontẽ expugnauit, totam Aſſiriam cepit Quinque prouincias Tamſtigritinas ſubegit. Pompon. Let. Oroſ. Eutrop.

galeri⁹ imperator cũ chriſtianos omnib⁹ modis cruciaſſet, tandẽ in morbum incidit, cuius impatientia gladio ſibi latus aperuit. Bapt. Egnat.

galeſus, fluuius calabriæ non procul à Tarento leui admodum labens curſu, in agro Tarentino quinque millibus ab vrbe diſtans, vt eum deſcribit Liui. lib. 25. huius meminit Virg. l. 4. Georg. item Horat. eundem Eurotam nonnulli nominant, vt tradit Polybius lib. 8.

Galeſus, ditiſſimus in agro Latino agricola, qui in eo tumultu, qui inter Aſcani comites & Tyrrheni armẽtarij regij liberos exortus eſt, cùm pacis componendæ ſtudio medium ſeſe inter pugnantes inferret, in medio ardore pugnæ eſt interfectus. Virg. 7. Æneidos.

galetes, adoleſcens fuit formoſiſſimus, ob formam regi Ptol. ita gratus, vt ipſe Ptol. quibuſdam, qui ad ſupplicium trahebantur, eiuſdẽ patrocinio pepercerit. Cæl. l. 7. c. 35.

galgal, ſiue galgala, vel Galgalis, quæ reuolutio interpretatur, ſeu ablatio, aut aceruus acerui, vel collis præputiorum, quòd ibi cùm in deſerto degerent Iſraelitæ, paruulos ſuos circunciderunt, ciuitas vltra Iordanem prope Iericho. Oſee 9. Eſdr. 12. Ioſ. 4. 5. & 15. 1. Reg. 10.

galilæa, Hebr. Galil, i. volubilis, ſiue volutabilis, aut rota, Syriæ regio ad Septentrionem Iudææ ſita, quæ ab ſolis occaſu Ptolemaide ciuitate & Carmelo monte diſterminatur. Ab Oriente eam Hippene ſiue Ioppe & gadara ſuis finibus ſeſerant. A meridiano latere Scythopolis & Samaria ſuis vtraque excipiuntur regionibus, nec vltra fluenta Iordanis patiuntur extendi. Septentrionalia eius à dextro latere Tyrus claudit: Egeſippus l. 3. c. 6. de Ieroſolymorum excidio. & Ioſephus libro tertio, capite ſecundo belli Iudaici. Tradunt verò hiſtorici duplicem eſſe galilæam, ſuperiorem ſcilicet, & inferiorem. Superior iuxta Tyrum, Sidonem & Cæſaream Philippi ſita eſt, qua gentes attingit ad Aquilonem. Iſta galilæa gentium Iſaiæ 9. Matth. appellatur: vel quia illic gentes vſq; ad Salomonis tempora habitarint, vel quòd Hiramo regi Tyriorum oblata ſit, 3. Reg. 9. Hæc in tribu Nephthali ſita eſt. Inferior galilæa circa Tiberiadem & ſtagnum genezareth in tribu Zabulon poſita eſt. De qua Matthæi 3. & 4. Chriſtus frequenter verſatus eſt in galilæa. Ioan. 4. Vnde etiam galilæus vocatus eſt, Matthæi 26. aut propter Nazareth & Capernaum, in quibus illi domicilium, Lucæ 2. & 4. Quapropter etiam Iulian⁹ Imperator Chriſtianos ſolebat galilæos nuncupare, Euſeb. li. 10. cap. 15. eccl. hiſt. Anonymus poeta politic. dityrab. in ἐκφράσει, Thematũ Hieroſolym. quæ è Vatica Biblioth. Gr. edidit cum Lat. verſione ſua Fed. Morel. Prof. Reg. verſ. 116. *Huic* Colucero in.) *rectilineus eſt apex, nec acutus; at I...us in parte ad Aquilonem, eſt Galilea: qua tranſeuntes viderant Chriſtum pũ* &c.

gallæci, ſiue gallaici, Hiſpaniæ populi, galliæ finitimi. Martialis. Vide Callaici.

gallecia, citerioris Hiſpaniæ regio. Pli. l. 4. c. 10. à Teucro Telamonis filio condita. Iuſt.

galleri Villa, in Ariminenſi agro, vbi locutũ gallinaceum ſcribit Plin.

gallefium, vrbs Epheſi. Steph.

galindæ, Sarmatiæ Europææ populi ſunt. Ptol. Salinde fortè in Pruſſia hodie.

gallia, maxima Europæ pars: quicquid enim terrarũ à Rheno per Oceanum, Pyrenæos montes, mare Mediterraneum, & Apenninum montem vſque ad Anconam clauditur, communi appellatione gallia Latinis appellatur. Pyrenæis enim iugis ad Occaſum includitur, & ab Hiſpania ſecluditur, ad Septentrionem, gallico Britãnicóque Oceano, ad Orientem, Rhenus illi paribus ſpatiis, & Alpibus in Oceanum, quibus Pyrenæum iugum ex interno mari ad externum procurrit, quà Meridiem ſpectat, Narbonenſe illi protenditur pelagus: A candore autem populi nuncupata eſt gallia. Nam montes & rigor cœli, ab ea parte ſolis ardores excludunt, quò fit vt candida corpora non colorentur. Hinc græci galles galatas vocant propter lacteum gentis colorem: γάλα enim eis eſt, quod nobis lac: à quo nomine Latini gallos deflexerunt. Hanc etymologiam omnes ferè ſcriptores probant: ſunt tamen qui eam derident, atque potius à pluuia, quæ Hebræis *Galazth*, & antiqua Britannorum lingua *Glaw* dicitur, nomen habere putant, quaſi impluuiari vel inundari ab ipſo diluuio (cùm gens anti-

quiſſima ſit (vocentur. Regionem hanc olim in Ciſalpinam & Tranſalpinam diuiſere. Ciſalpinam dixerunt, quam hodie ferè communi vocabulo Lombardiam vocabamus, quæ Italiæ pars eſt. Tranſalpinam, quæ his quinque metis Rheno nempe, oceano, Pyrenæis montibus, Mediterraneo mari & Alpibus finitur. Hanc Tranſalpinam Cæſare in commentariis teſte, triplicem fecere, Belgicam, Celticam & Aquitanicam. Belgicaque Oceano, Rheno, Matrona, & Sequana fluminibus includitur, hodieque maiore ex parte lingua Teutonica vtitur, & Germania inferior (cui Picardia coniuncta eſt) vocatur. Celticam ſiue Lugdunenſem quæ Garumna, Matrona, Sequana & Rhŏdano fluminibus complectitur. Hæc nunc Francia dicitur Celtæ enim à Francis Germaniæ ſubacti, Franci Occidentales cœpere dici, à quibus ipſa prouincia denominatur. Aquitanica, ab obliquis aquis Ligeris dicta. Aremorica antè appellata, à Garumna ad Oceanum & Pyrenæos montes extenditur. A i-cio verò Septẽtrionali vento Occidentem verſus Oceanum habet, qui Aquitanicus ſinus dicitur ab Occaſu, Hiſpaniam, à Septentrione Lugdunenſem prouinciam, à meridie Narbonenſem. Corporibus hominum & lingua à cæteris differt, hodiéque maior eius pars Gaſconia ſeu Vaſconia dicitur. Hic Gallorum antiquus terminus. Sed Gallorum regio, quæ hodie regni nomine gaudet, atque vernaculo vocabulo Franciæ regnũ vocant, non tam latè patet, ſed tantum verſus Septentrionem anguſtior eſt, quantum illi linea ab Argentorato ad Rhenum ſito, Iccium portum (hodie Caletum) vſque deducta adimit: comprehenditque omnem eum terrarum tractum, qui hac linea, Oceano, Pyrenæis, mari Mediterraneo Alpibúſque montibus continetur. Triplex etiam nomen aliud habuit Gallia: Togata enim, Comata & Brachata dicta eſt. Togata Ciſalpina eſt, Comata Tranſalpina excepta Narbonenſi qua prouincia Brachata (id veſtis genus erat villoſum) appellabatur, De ſtatu veteris Galliæ plura extant apud Cæſarem in commentariis, vulgò hodie *La France*, ſeu Francium: Celtogalacia etiam dicitur. Hebræis Tzarphat vocari, Poſtellus ſcribit. Gallia Ciſpadana olim Bianora, poſtea Felſina, tandem Aurelia & Æmilia dicta fuit. Leander Lombardiã *di la & di qua del Po* vocat. Gallia nouempopulana apud Sex. Ruffum dicitur etiam in libro notitiarum, vbi eius vrbs Lapurdum nominatur. Anton. duodecim eius ciuitatis nomine numerat. Hodie fortè *Gaſcoigne*, Galliæ Aquitanicæ pars, vt Cœnalis vertit.

Gallia & Ægyptus minimè terræ motu quatiuntur, quoniam hic æſtatis cauſa, obſtat illis hyems. Plinius libro ſeptimo, capite ſeptuageſimo nono.

gallia Ciſalpina, vide CISALPINA.

gallicanus, na, num, idem quod gallicus: vt gallicanæ res. Cic. pro Quintio.

gallicus, a, um, quod ex Gallia eſt: vt arma gallica, gallica cerebra Columel.

Gallius, a, um, ſicut gallicus, & Gallicanus. Saluſt. li. 4. Hiſtor. Duæ Galliæ mulieres conuentum vitantes, ad menſtrua ſoluenda montem aſcedunt.

Gallus, a, um, quod ex Gallia? vnde Galli dicti ſunt, qui ex Gallia originem habent.

galli, ſacerdotes Cybeles in Phrygia, dicti à gallo flumine, cuius aquis poti ſtatim furere incipiebant, adeò vt ſeipſos caſtrarent: quod aliter citra perniciem facere non poterant, niſi Samia teſta. Hi ſacra facientes furentium more capita rotabant.

galli, hoc nomen ſunt adepti à Gomero Gallo Noæ nepote. Beroſ. libro quinto. Ioſeph. li. 1. capite ſexto Antiquitat. quorum mores lege apud Cæſarem de bell. Gall. & Munſt. libro 2. Coſm.

gallica Flauia, Ptolemæus lib. 2. c. 6. Hiſpaniæ vrbs. Ilergetum. hodie *Fraga*. Varrerius.

gallica palus, intimus maris Hadriatici receſſus, in qua vrbs Veneta ſita eſt Mar. Niger.

gallicanus, COS. cum Attilio Titiano anno ab. vrbe 879. & cum Venuſtio, ann. ab vrbe 902 & cum Symmacho anno ab vrbe 1082.

gallienus, cum Lucinio Valeriano, Romanorum imperatore, anno ab vrbe 1016. apud Mediolanum eſt interfectus. Eutrop. Oroſ. Pomponius.

gallienus, imperator Romanorum, cui tanta fuit in acceptis cladibus patientia, vt in his etiam iocari non dubitauerit. Nam cùm accepiſſet Ægyptum à Rom. imperio deſciuiſſe. Quid enim, inquit, ſine lino Ægyptio eſſe non poſſumus? Perdita Gallia, ridens: Et non eſt, inquit, tuta Reſp. ſine Tarbeatis ſagis? Aſia Alemanorum & Scytharũ incurſationibus vaſtata, Quid, inquit, ſine Aphonitis eſſe nõ poſſumus?

gallini, vicus Accaronis, vnde dicitur fuiſſe Phalti, qui Michol duxerat vxorem poſt fugam Dauid. 1. Reg. 29. Iſa. 19. Ciuitas item non procul à limite Moabitarum. Iſa. 15. Lat. coaceruantes, ſiue tranſmigrantes, vel reuoluentes, aut diſcooperientes,

gallinaria, inſula in mari Tuſco, ſecundùm Italiam, contra montes Liguſticos, vt inquit Varro li. 3. de re Ruſtic. à gallinis ruſticis appellata hodie *Iſola de Arbenga*.

gallinaria ſylua, Cumis vicina. Cicero ad Pætum.

gallinicus, IIII. Italiæ exarchus, anno ſalutis 604. Blond.

gallion, Proconſul Achaiæ. Act. 18.

gallitæ, Alpina gens ab Auguſto deuicta. Pli.

gallitalutæ, Indiæ populi iuxta Indum fluuium. Plin.

gallogræcia, regio Aſiæ, Bithyniæ, Cappadociæ & Pamphiliæ contermina, alio nomine Galatia dicta, quemadmodum & incolæ ipſi indifferenter Gallatæ dicuntur,& gallogræci. Nam cùm Galli multitudine domi abundantes ſedes ſuas reliquiſſent, Italiámque ferro flammaque crudeliſſimè vexaſſent, inde Camilli virtute depulſi, non parua manu in Græciam Macedoniamque irruperunt : indéque Leonorio duce Græcis quibuſdam permiſti, in Aſiam traiecerunt: acceptiſque à Bithyniæ rege agris, ſedes ibi fixerunt. Quo factum eſt, vt conflati ex Gallis Græciſque populi, vno nomine gallogræci dicerentur. Strabo libro duodecimo.

gallonus, vir luxu perditiſſimus, à quo eſt prouerbium ſumptum gallonii. Hinc Lucilius ait, Nunquam benè cœnaſſe, quòd nunquam eſuriens cœnaret; Cicero 2. de finibus.

gallubri, populi qui nunc Romandioli vocantur.

gallus Hoſtilianus, cum Voluſiano filio xxx. Romanorum imperator, anno ab vrbe 1004.

gallus, Cos. cum Flacco, anno ab vrbe 926.

gallus, cos. cum Antio Fauſto, anno ab vrbe 1050.

gallus poeta. Vide CORNELIVS GALLVS.

gallus Vibius, vir eloquentiſſimus, qui dum inſaniam mentiretur, quod aſſimulabat, ad verũ redegit. Cæl. Rhodigin lib. primo ca. 13.

gallus, fluuius Phrygiæ, imò & Bithyniæ, in Modris montibus naſcens, & in Sangarium ſeſe exonerans. Strabo. lib. 12. Huius fluminis tam admiranda eſt natura, vt parcè potus, & cerebrum purget, & inſaniam tollat: contrà largiùs hauſtus lymphaticos reddat. Plin. lib. 31 capite ſecundo. Guid. 4. Faſt.

gallus, adoleſcens Marti dilectus, quum à Marte deduceretur, vt cuſtos eſſet oſtii, quoties Mars ad Venerem, abſente Vulcano, ingrederetur, & aduentantes nuntiaret, obſeruarétque Solem præcipuè, quem maximè omnium Mars metuebat, ne rem Vulcano deferret, propter ſingularem inter illos amicitiam, fertur adoleſcens in ſomnum corruiſſe : quare nemine præſciente Sol rem conſpexit ſuperueniens, Vulcanóque indicauit, illud demum ſupplicii à Marte illatum eſt gallo adoleſcenti, vt in auem nominis ſui verteretur, quare nunc etiam Solis exortum inſigni vociferatione indicat, quaſi Marti ſignificaturus, vt Solem caueat. Ouid. in Metamorph.

Fabula hæc vini planetarum, & Syzygiam ſeu copulam ve Martis & Veneris oſtendit: tum efficaciam Solis: Antiphatiam autem eorundem planetarum, & ſympathiam Galli auis domeſticæ, cum Sole aduentante vt experientia locuples teſtis eſt.

gallus Sulpitius, Romanorum primus, qui ſolis & lunæ defectus deprehendit De eo vide plura in verbo, Sulpicius.

galmodroeſi, Aſiatica gens, vltra Gangem. Plinius.

galopes, Arabiæ felicis populi, ad Cepeum ſinum. Plin.

galorum, Galatiæ vrbs. Ptol.

galſonda, Athanagildi Gotthorum regis filia, quæ à Chilperico marito noctu iugulata eſt, ſuaſu Fredegundæ pellicis. Volaterran.

galyba, Africæ Propriæ vrbs. Ptolem.

gamale, vrbs in Iudæa, Ioſeph, Antiq. 4. Stephan. Syriæ habitatio quædam.

gamaliba, Indiæ intra Gangem vrbs. Ptolem.

gamaliel, filius Phadaſſur. princeps tribus ſuæ Manaſſe, Num. 1. quidam item Phriſæus. 1. Act. 5. præceptor Pauli. Act. 22. Lat. retributio Dei, aut camelus Dei, ſiue ablactatus Dei.

gamarias, filius Helcie. Ierem. 29. Filius item Saphan ſcribæ. Ierem. 36. Lat. Cõſummatio ſiue conſumptio Domini.

gamanodurnum, Norici vrbs. Ptolem.

gamarga Mediæ regiuncula. Diodor.

gambreium, Ioniæ vrbs. Steph.

gabreues, Æthiopiæ ſub Ægypto vrbs. Pli.

gambriuii, Germaniæ populi. Tacit. Hamburgum, Peucero.

gambua, Phrygiæ maioris vrbs. Ptole.

gamelia Iuno, & Gamelius Iupiter, quòd nuptiis præeſſent. Plutarch.

gamelia, feſta nuptiarum apud Græcos in menſe Gamelione, in quo Iuno Gamelia culta eſt. Pronuba à Virg. dicitur, eius ἔκφρασιν ſeu deſcriptionem præclaris à Libanio rhetore Antioch. elaboratam inter alia progymnaſmata Libaniana cum verſione Lat. edidit F.M.P.R.

grammace, Arachoſiæ regionis vrbs. Ptolem.

gamphaſantes, Æthiopiæ populi. Pomp. lib. 1. nudi ſunt, armorúmque omnium ignari : nec vitare ſciunt tela, nec iacere, ideóq; obuios fugiunt neque aliorum quàm quibus idem ingenii eſt, aut congreſſus, aut colloquia amat.

gamul, i. retributio ſiue ablactatio, nomen viri 1. Paral. 24.

gamzo, nomen vrbis, 2. Par. 28. Lat. etiam iſte, aut ſcirpus, vel iuncus iſte.

gandara, gens Indorum, populi Gandarii, dicuntur, & regio Gandarica. Steph.

gandari, populi ſunt inferioris Aſiæ, Pomponio, quos Plinius trans Margianã in ortũ ponit.

gandauum, vulgò *Gand*, Flandriç metropolis, ac totius penè orbis, inter vrbes miraculum, in immenſam magnitudinem ſuis viribus paulatim excreuit. Coluere eam primùm gorduni ſiue conduni, veteres Neraciorum clientes. Deinde Romani: quos Iul. Cæſar hic primum præſidio collocaſſe, conſtanti annalium memoria refertur. His poſtremò acceſſere germani, quorum pars maxima Saxones, quos ad Sexaginta millia Carolus Magnus in hanc Belgicç partem traduxit. Vrbs eſt non amplitudine ſolùm, & dignitate, ſed amœnitate quidem loci, quam flumina, riui, prata, colles, & cœlum denique non alibi ſuauiùs afficit, conſpicua. Tria milliaria Germanica in ambitu continet. Inſulæ habitatæ, quæ fluminibus & aquæ ductibus eminent: ſunt in hac vrbe xx. pontes, quorum multi tribus fulciuntur fornicibus, plurimi duobus, nauéſq; maximas ſubmittunt LXXXXVIII. Molæ ventis agitatæ plures c. Templa parœciarum habet VII. Abbatias V. Canonicorum collegia. Sodalitia II. Monaſteria XXV. Publica pereginorum Xenodochia VII. Noſcomium vnum ampliſſimum & ditiſſimum. genotrophia vtriuſque ſexus X. Pçdotrophia, vbi etiam expoſiti infantes alũtur, II. Furioſorum ergaſtula II. Xenodochiũ leproſorum vnum. Ædium diſtinctarum. V M.XV. continet, quas plures nonnunquam familię incolunt. A Scaldi, Liſa & Liua fluminibus alluitur. Eraſmus in Ep. Guicci.rd. Lut. Carol. V. Imp. à Franciſco I. Francorum Rege Chriſtianiſ. Regifico apparatu exceptus, ſubſtrato ponte aurificum ἀργυραγχοιδῶν & gazis gemmiſq; referto, exclamauit, *Gadauum meum his præſtat omnibus* Quod venuſtius & feſtiuius Gallicè dicitur ob æquiuocam vocem *Gand*, qua vrbs & Chirotheca indigetantur. Fed. Mor.

gandericus, rex Vandalorum, dum, capta Hiſpali, Bæticæ vrbe, templum vellet profanare, mortuus repente concidit. Volaterranus.

gandri, populi interioris Aſiæ, Pomp. quos Plin. trans Margianum in ortum ponit.

gãga, & gangita, Thraciæ amnis. App 4. Oui.

gangama, circa Mœotidem locus, Strab. 7. vbi piſces ex glacie effodiũtur: ad Boſphorum Cimmerium, vt volunt Xylander, & Bonacciolus. Caſaubonus non loci, ſed retis genus eſſe ait.

gangamela. Vide gangemela.

ganganoſum, promont. Hiberniæ. Pto. l. 2. c. 3.

gangara, Albaniæ oppidum. Ptolem.

gãgaridæ, Curtio, populi inter Aſſyrios & Indos iuxta gangem, Virgil. 2. Georg.

gange, vrbs Indiæ regia, *Bengal*, Caſtaldo.

ganges, qui à Moyſe Ialzetam in India ſedem homines firmant. Fuit autem filius Eber pronepotis Sem, Gen. 10. Beroſ. lib. 5.

gãges, gis, & gangetis, Indiæ fluuius maximus, qui vniuerſam ſecat Indiã, ſecũ aureas arenas trahẽs, alio nomine Phyſon à græcis dictus: quẽ ſacræ literæ inter eos annumerãt, qui de Paradiſo profluunt. Fõtes eius, alii incertos eſſe tradũt, vicinaque omnia rigare, quẽadmodum & Nilũ. Alii in Scythicis mõtibus naſci dixerũt, fluereque in eũ triginta amnes. Minima gãgis latitudo per octo millia paſsuũ, maxima per viginti patet. Altitudo vbi vadoſiſſimus eſt, menſuram centũ pedũ implet. Dictũ ganges, à gange Æthiopũ rege, Suidas. Hinc gãgeticus, Luc. li. 7.

Et qua ſe..tit Arabs, & qua Gangetica tellus.

Caniam, Mercatori.

ganges, Taprobanæ inſulæ fluuius. Ptolem.

gãges, filius gomeri filii Iapethi, filii Noæ tãtæ corporis ſtaturæ fuit, vt decẽ haberet altitudinis cubitos: quiq; pulchritudine animi, atque ingenii bonitate, ac morũ integritate cùm prçſtãret, ſimul atq; iuris & æqui amãtiſſimus eſſet, Indorũ rex conſtitutus fuit. Nihilominus tamen à ſubditis iniquiſſimè peremptus eſt, ac nõ multò pòſt impii parricidæ horrendo ſpectro in dies ſingulos vſq; adeò diuexabantur, vt ipſos in terrã viuos oportuerit infodi, vnde tota hæc regio miſerrima clade protinus liberata fuit. Flumini gangi hic nomenclaturã dedit. Beroſ. li. 3. Philoſt. l. 3. c. 6. de gange Lucanus ita ſcribit.

Qua colitur Ganges, toto qui ſolus in orbe
Oſtia naſcenti ſoluit contraria Phœbo.

gangeticus ſinus maris Indici apud Ptolem. *Golfo di Bengala*, Caſtaldo.

gangra, vrbs Paphlagoniæ, alia eſt in Arabia felice. Steph. Alia item Ponti. Nicetas.

ganodorũ Heluetiorum ciuitas ad Rhenum, Pro. li. 2. ca. 9. Vulgò hodie Cõſtantia, *Coſtance*

ganyctor, nomen viri, Tortelio.

ganymedes, Trois filius, puer formoſiſſimus, quem cùm Iupiter deperiret, in Ida monte venantem ab aquila rapi iuſſit, & in cœlum afferri, cúmque auiculis præfici repudiato miniſterio Hebes filiæ Iunonis, quæ ante illius, raptum miſcendo nectari præerat. Hyginus in Aſtro. Poet. tradit ganymedem inter ſydera tranſlatum conficere ſignum illud, quod Aquariam vocamus, quòd eius ſtellæ ſuo ſitu aquam fundentis imaginem videantur referre. Nihil aliud autem per hanc fabulam demonſtrare voluerunt Sapientes Ethnici, teſte Cicerone, l. 1. Tuſculan. quæſt. quàm prudẽtẽ viuũ à Deo amari, & illũ ſolùm proximè accedere ad diuinam mẽtẽ. Eſt enim ganymedes anima hominũ, quam ob eximiam virtutẽ Deus ad ſe rapit, cùm ſtulti neque ſibi, neque cæteris quidẽ ſint vtiles. Illa verò anima pulcherrima eſt, quæ minimũ ſit humanæ ſordibus aut flagitiis corporis contaminata: quam Deus diligens ad ſe rapit. Pocula autem Ioui miniſtrare nihil aliud eſt, quàm Deus mirificè delectari officiis ſapientiæ, quæ ab

anima virorum ſapientum procedunt. Semper bonitas diuina ſitit, hoc eſt, mirum in modum cupit nos eſſe ſapientes: quales cùm fuerimus; proximè ad eius naturam accedemus. Porrò Ganymedi inſignem corporis pulchritudinem tribuerunt, non ſolùm quia vir ſapiens caret ſordibus animi: verùm etiam quia ſapientiæ tanta eſt pulchritudo, vt ſi oculis cerni poſſet, mirificos ſui amores excitaret in animis hominum. Dicitur etiam ab aquila raptus in cœlum fuiſſe, propter perſpicacitatem, atque ab ipſo Ioue in aquilam verſus: quod adiutor ſit Deus ad ſapientiam. Obſcœna autem & turpia quæ ab impuris quibuſdam poëtis & pictoribus de Ganymede ficta ſunt, procul amouenda ab adoleſcentum oculis & auribus boni omnes neceſſarium eſſe iudicant.

garamantes, populi interioris Libyæ, Pſylis finitimi: à Garamante Apollinis filio cognominati, qui ibi Garamentum oppidum ex ſuo nomine condidit, Hi matrimoniorum expertes, paſſim cum fœminis degunt, nullas certas habent ſedes. Sub ciliciis ſemper degunt.

garamas, Libyæ rex, cuius filiam Iupiter Ammon ad Bragadam fluuium compreſſit, & Iarbam ex ea genuit. Seruius in illud Virg. 4. Æneid.

Hic Ammone ſatus rapta Garamantide Nympha.

A Garamas fit garamanticus, adiectiuum, vt Garamantica ſigna. Silius lib. 1.

garamas, Aſiæ mons, ex quo Phaſis oritur, Vibio.

garapha, portus Africæ propriæ. Ptol.

garaphi, montes, Mauritaniæ Cæſarienſis, Ptolem. & Garas mons ibidem.

garates, Peloponneſi amnis, in Arcadia, Pauſan.

gabata, Æthiopiæ ſub Ægypto mons. Ptole.

gorcus, inſula ante Taprobanam. Ptolem.

gardei, Sarmatiæ Aſiaticæ gens. Plin.

gareate, Arcadiæ populi. Pauſan.

gareathyra, Cappadociæ oppidum. Strab.

gareb, nomen collis, Ierem. 3. nomen item viri, ſecundo Reg. vigeſimo tertio, primo Para. vndecimo. Lat. Scabies, aut Syriacè, hydria.

garganus, promontorium Apuliæ, trecentis ſtadiis in mare Adriaticum procurrens. hodie vocatur Mons ſancti Angeli.

gargarenſes, gens mixta Amazonibus.

gargaris Mellicola, apud Hiſpanos regnauit. Iuſtinus.

gargarum, lacus ex quo Scamander & Simois fluuius decurrunt.

gargarum, Lāpſaci oppidulū, & aliud Epiri, & aliud Italiæ, Gargaro Iouis filio, &c. Steph.

gargarus, gari, & in plurali Gargara, rorum, cacumen montis Idæ, Macrobio, in ea parte vbi ad Myſos declinat, tanta frugum vbertate affluens, vt quoties infinitum rei alicuius numerum volumus denotare, à gargarorum frugibus ſumamus ſimilitudinem. Huius autem tantæ vbertatis cauſa eſt fontium abundantia, quibus ſolum irrigatur, adeò vt æſtiuis caloribus fruges non facilè poſſint aduri. Nam quum Ida mons totus ferè plurimis irrigetur montibus (vnde & Homerus πολυπίδακα, vocat) præcipuè tamen ea pars huius montis, quæ ad orientem ſolem Myſiam contingit. Eſt etiam oppidum hoc nomine in radice huius montis ſitum. Macrobius lib. 5. cap. 19.

gargarius, lacus Phrygiæ iuxta Idam montem, ex quo lacu Scamander, & Simois fluuii decurrunt.

garge, vrbs Libyæ. Steph.

gargettius, oppidum & pars de tribu Ægeide. Plut.

gargettius, canis cuiuſdam generoſi nomen, qui Gerionis boues cuſtodiebat, & leonibus inſultabat: quem tunc Hercules interfecit, cùm illius armenta abduxit: fuitque Cerberi Epirotici frater, vt ſcribit Iulius Pollux libro quinto.

gargilianus, cinœdus quidam, de quo Martialis lib. 3.

gargilius hiſtoricus, qui vitam Alexandri principis eſt diligenter perſecutus.

gargilius, venator nobilis, de quo Horat, lib. 1. Epiſtolarum,

---Venemur, vt olim
Gargilius, qui mane plagas, venabula, ſeruos:
Differtum tranſire forum, populúmque iubebat:
Vnus vt è multis populo ſpectante referret
Emptum mulus aprum.

gargus, vnus ex collibus Tauri montis.

gatites, Galliæ Aquitanicæ populi, apud Cæſarem, *Agen.* Orontio.

garizim, i. ſecures, vel ſciſſores, mons Samariæ iuxta Galgal, vltra Iordanem, Sichimorum imminens ciuitati, Iudic 9. Deut. 11. 2. Macha. 9. Ibi ſtabat templum illud Iudæis tantopere exoſum, & inuiſum, ídque meritò.

garmaa, Thraciæ oppidum. Procop.

garne, portus Italiæ. Plin.

garoceli, Alpium populi, Cæſar, *Moncenis*, aut *val de Merienne* hodie.

garodes, inſula Nili. Plin.

garpheti, Arabiæ felicis populi.

garrha, Mauritaniæ Cæſarienſis oppidum. Ptol.

garſia, Nauarræ rex, anno ſalutis, 1015.

garſia, Alphonſi filius, Hiſpaniæ rex, anno ſalutis 8 8

garumna, fluuius galliæ, in Pyrenæis naſcens montibus, Celtáſque diuidens ab Aquitanis, & per Santonum fines in occiduum influens Ocean. Auſonius æquoreū vocat Ep. 14.

gaſpha, i. appropinquatio oris, ſiue accedēs.

ſiue nomen loci, 2. Eſd.11.

gaſtronia, regio Macedoniæ Steph.

gatham, filius Elipha, filii Eſau, ex Ada vxore. Geneſ.36. Lat. tactus, vel rugitus eorum, aut mugitus perfecti vel ſimplicis.

gatheæ, vrbs Arcadiæ. Steph.

gathis, regina Syriæ, quæ edicto cauit, nequis piſcem comederet, quin ipſe adeſſet: at hæc piſcibus data & deuorata dicitur. Volat.

gaudara, vicus Macedoniæ. Steph.

gaugamela, vel Gangamela, locus Perſidis. Steph. Strabo l.6.

Gaulaleus, ſunt Ethiopiæ gentes, antea Auoli dicti. Oroſius.

Gauleon, Solino, ora Libyæ obiacens, in qua ſerpens neque naſcitur, neq. inuectus viuit, puluiſque eius quocunque gentium iactus, angues & ſcorpiones perimit.

gaulon, ciuitas refugii in Baſan. Ioſ. 20.1. Paralip.6. Lat. tranſmigratio vel reſolutio eorum.

gaulus, inſula, prope Carthaginen. Steph.

gaurus, mons Campaniæ, Maſſicis & Surrentinis propinquus, in quo naſcitur vinum præcipuæ bonitatis. Hinc Gauranus, vt Gaurani montes. Plin. lib.3.c.5. Gauranum vinum, quod in ſommis agri Falerni iugis naſcebatur. Nam quod in mediis gignebatur montibus, Fruſtianum: quod in imis, Falernum dicebatur, Plin l. 14. cap.6.

gaza, i. fortis aut capra, inſignis ciuitas Palæſtinæ, quæ olim Iudæ in ſortem cecidit, ſic dicta à regia gaza, id eſt, pecunia, quam illuc cùm Cambyſes Perſarum rex vehi curarat, quondam munitiſſima, vt Alexander bimeſtri obſidione obſeſſam ægrè ceperit. Diodo. lib. 17. Hęc eſt Hebræorum ciuitas in qua habitauere Cappadoces, priſtinis cultoribus interfectis. Apud veteres terminus erat Chananæorum iuxta Ægypt. Vnde Gazæus & Gazeticus, vt vina gazetica.

gazaca, vrbs aut vicus maxim. in Media. Ste.

gazam, nomen viri. 1. Eſd.2. Lat. Æruca, vel vellus eorum aut tranſitus eorum, ſiue tondens eos.

gazar, i. præſciſſio, aut diuiſio, vel ſententia; ciuitas à Salomone ædificata. 3. Regum.9. Ioſ. 10. & 16. quæ ex tribu Ephraim data fuit Leuitis Ioſ. 21.1. Paral.6.7.14. In quarto milliario in Nicopolis.

gazæorũ Nauale, in Palæſtina, viginti ſtadiis à gaza diſtans, Ptol. Maium. dictũ erat, à Conſt. Imp. quòd Chriſtianam religionem acceperat, vrbs facta eſt, & Conſtantia vocata fuit. Huic poſtea Iulian. Imp. Ciuitatis ius ademit; dominæque Conſtantiæ priuauit, & gazæ portum appellauit. Hæc ex Niceph. Caliſt. l. 8.c. 33. & l. 10.c 3. idem Sozomenus.5.c 3.

gazetæ, populi galatiæ aurum gerentes, Stephanus.

gazi, Turcarum rex, à Balduino rege Hieroſolymorum captus, an. ſalutis 1121.

gazorus, vrbs Maced. Steph.

gazus, vrbs Indica longè maxima. Steph.

G E

gea, oppidum prope Petras in Arabia. Steph.

geba, ciuitas de tribu Beniamin, poſteris Aaron data, 2. Eſd.7.11. quæ & gaba & gabaa dicitur. Lat. collis aut calix, ſiue vas.

gebal, ciuitas, Syriæ, Pſal. 82. quæ nunc gibel dicitur, teſte Volater. appellatur & Biblus. Lat. terminus, vel limes.

gebala Arabiæ regio. Stephanus.

gebalena, regio in finibus Eleutheropoleos.

gebbai, nomen viri. 2. Eſd. 11. Lat. dorſum, ſiue eleuatio, aut ciſterna vel locuſta: aut Syriacè exactor.

gebbanitæ, ſiue Galbanitæ, populi maris rubri accolæ, in Arabia deſerta, quorum caput Thona eſt: vnde genus myrrhę gebaniticum.

gebbar, nomen viri, 1. Eſdr.2. Lat. vir aut virilis, ſiue fortis, vel Syriacè, gallus gallinaceus.

gebbethoc, ciuitas Leuitis data in tribu Dan in terra Philiſtinorum, Ioſ.19. quæ in 21. dicitur Gabbathon. 3. Reg.15. lat. dorſum ſiue eleuatio eius, aut palpebræ eius, ſiue excelſum donum.

gebeleizes, dæmon, idem Zamolchidi putatur. Herod. lib 4.

gebenna, alias Cebenna, galliæ oppidum, & mons inter Auernos & Heluios medius: numero multitudinis extulit Lucanus,

--qua montibus ardua ſummis

Gens habitat cana pendentes rupe Gebenas

Et Auſonius in Narbone, *--premunt Aquitanica rura Cebennæ.* Vulgò, *Les Cenenes, & Smmene.*

gebonitæ, populi prope Hieroſolymam, Ste.

gebol. Vide gabula.

gebuſæus, filius Chanaan, à quo gebuſæi dicti ſunt, qui Hieruſalem habitauerunt.

gedanum, germaniæ vrbs in Vlyſſis fluminis oſtio: vulgò *Danzik.*

geddel, nomen viri. 1. Eſdr.2. Lat. magnus, ſiue magnitudo, aut fimbria.

geddiel, filius Sodi. Num.13. Lat. hœdus Dei, ſiue felicitatis Deus.

geeelas, filius Phaſſur. Ier.38. Lat. magnitudo aut fimbria Domini.

gedeon, pater Abidani principis tribus Beniamin, Num.1. filius Ioas, Iudex in Iſrael. Iud 6. qui & Ierobaal dictus eſt, Iudic.6. Lat. conterens, vel confringens, aut ex Syro & Hebræo, abciſſio iniquitatis.

gedora, ciuitas in tribu Iuda. Ioſ. 15. quæ à Steph. Antiochia, item & Seleucia vocatur. Lat. murus ſiue materia, vel ſepes.

gederothiam, vrbs in Iuda, Ioſ 15. idem n. p.

geldeti, nomen viri, 1. Par.25. Lat. magnitudo, aut fimbria.

gebor, ciuitas in tribu Iuda, Ioſ.15.1. Par 4. &

12. Eadem

11. Eadem videtur eſſe vrbs quæ & Gador, cùm Hebræis iiſdem cõſonantibus & punctis ſcribatur. Item vir, filius Phanuel, 1. Par. 4. filius Abigabaon. 1. Par. 8. Lat. idem quod Gedera, ſignificat.

Gedroſia, Aſiæ regio, Ptol. hodie Tarſe, regnũ Haithono & Sabellico: ſunt autem gedroſii, populi Chriſtiani.

Gehenna, i. vallis deceptionis, vel triſtitiæ, ſiue diuitiarum, aut Syriacè, infernus, nomen loci apud Euangeliſtas. Hoc nomen proprium, inquit Hieronymus, à Seruatore noſtro ponitur hac occaſione. Erat idolum Baal iuxta Hieruſalem, ad radicem montis Mora, vnde Siloa fluit. Hæc vallis & parua campi planities irrigua & nemoroſa, plenaque deliciis, & locus in ea idolo conſecratus. In tantam autem populus Iſrael venerat dementiam, vt deſerto templo ibi hoſtias immolaret, filióſque ſuos incenderent, dæmonibus vel initiarent. Appellabatur autem locus ipſe Gethennon, id eſt, vallis Hennon. Hoc regum volumina, Paralipomenon, & Hieremiæ pleniſſimè ſcribunt. Et comminatur Deus ſe locum illum impleturum cadaueribus mortuorum, vt nequaquam Tophet & Baal, ſed vocetur Polyandrini. Futura ergo ſupplicia & pœnæ perpetuæ, quibus impii cruciandi ſunt, huius loci vocabulo denotantur. Duplicem autem eſſe Gehennam, nimii ignis & frigoris, in Iob legitur.

Gehennon, vallis, Ioſ 15. tribui Beniamin data 18. idem ſignificat quod Gehenna.

gehon, i. pectus, ſiue eductio, aut exitus, ſeu vallis gratiæ vel manſionis, fluuius qui è paradiſo terreſtri labitur, Geneſ. 2. Ioſephus Nilum vocat.

geiſa, II. Vngariæ rex, Belæ filius, cùm Germanis in Pannoniam irruentibus, graue bellum geſſit, primò victus, deinde victor, Ludouicum Franciæ regem & Conradum imperatorem, copias ad recuperandam Terram ſanctam ducentes, hoſpitio ſuſcepit, circa annum ſalu. 1143.

geiſai, Vngariæ rex, anno ſalutis 1075.

gela, fluuius Siciliæ, vrbem præterfluens eiuſdem nominis à pruina, quam multam gignit (Siculi enim γέλαν pruinam vocant) deducto nomine. Hinc campi circumiacentes, Geloi appellati ſunt. Vir. 3. Æneid.

Apparet Camarina procul, campique Geloe,
Immaniſque Gela, fluuii cognomine dicta.

Gentile, Gelæus. Suidas.

Gela, vrbs Siciliæ, cuius meminit Plutarchus in vita Timoleontis. Vulgò *Cherza*.

gelanor Argiuus, quidam fuit princeps, qui cum Danao de Argiuorum imperio contendit

gelaſius II. Pontifex Rom. CLXII. anno vno, anno ſalutis 1118.

gelbanitæ. Vide gelbanithæ.

gelbis fluuius, ſe in Moſellam exonerat, teſte Auſonio. Kil hodie dicitur.

gelboe, i. reuolutio inueſtigationis, aut ſcrutationis, vel aceruus tumoris ſiue inflationis, mõs Iudææ in ſexto lapide à Sintopoli 1. Reg. 28.

Geldria, inferioris Germaniæ prouincia & ducatus, antiquorum Sicambrorum (vti ferè omnes ſcriptores conſentiunt) ſedes, habet à Septentrione Friſiam, & ſinum maris Germanici: ab Oriente Cliuiæ ducatum: à Meridie Iuliacum attingit: Brabantia & Hollandia eam ab occidente reſpiciunt. Regio eſt campeſtris montibus omnino carens, ſed paſſim ſyluis ac nemoribus ornata. Omnium rerum eſt fertilis, præcipuè frumenti fœcunda, & ſupra modum paſcendis pecoribus ob pratorum vbique viridantium luxuriem apta, adeò vt ex vltima Dania emacerata armenta hîc ſaginanda mittantur. Tribus celeberrimis fluuiis, Rheno nempe, Moſa & Vahali irrigatur. Nouiomagum in ea metropolis eſt. Habet viginti duas vrbes muris & foſſis munitas, & ſupra trecentos pagos. Anno 1339. Comes Geldriæ Francoforti in publicis Comitiis dux coronatus eſt à Ludouico Imperatore. De etymo Geldriç varia extant apud Henricum Aquilium, F. Irenicum & Lud. Guicciardinum. vulgò *Gueldres*.

gelenor, Argiuorum rex, quem cùm Argiui imperio pepuliſſent, regnum Danao tradiderunt. Euſebius.

gellius, viri cuiuſdam proprium, quem poeta ſatyricus patrui ſui irrumatorem, matriſque & ſororis ſtupratorem arguit.

gello, virgo quædam, quæ puella adhuc vita diſceſſit, cuius ſpectrum oberrare Leſbis creditum eſt, ac pueros impetere: vnde puerorum mortem, qui præmaturo fato perirent, huius Gello imputabant.

gelo. ſiue Gelon, Siculorum tyrannus, Dionyſius lib. 7.

Géloi. Vide Gela.

gelo, puer quidam, qui à lupo fœliciter & fortuito caſu ſeruatus fuit. Hunc enim ferunt, cùm ipſe aliquando in ludi litterali veſtibulo libellum manu retinens, ſederet, accedentem lupum, libellúmque de manibus raptum, auferentem cũ clamore inſecutũ, magnum tumultum excitaſſe, quo ludi magiſtrum, omnéſq; pueros commotos, vt illi ſuppetias ferrent, arma fuſtéſque tumultuariè rapuiſſe: quo ſtrepitu concuſſam domum, latam ruinam dediſſe contignationibus ſolutis: puerόſque omneis cum præceptore eliſiſſe, qui circiter centum fuiſſe dicuntur: eóque modo Gelonem à lupo ſeruatum fuiſſe perhibẽt. Leonic. Thom. li. 3. c. 104.

gelonium, ſtagnum Siciliæ, tetro odore obigit proximantes. Sol.

gelon, Pyrrhum veneno necare eſt aggreſſus, Plutarchus in vita Pyrrhi.

gelon, Æteæ & Hylmmari filius. Steph.

gelones, vel geloni, populi interioris Scy-

thiæ, Agathyrſis proximi, qui faciem depingunt, vt terribiliores in prælio videantur. Patientiſſimi ſunt inediæ, famèque vrgente, equo, quo vehuntur, ſanguinis nonnihil detrahunt, eóque cum lacte commiſto, inediam leuant. dicti à Gelono Herculis filio Agathyrſi fratre, Vir. 2. & 3. georg. *Pictoſque Gelonos.*

Hi nunc Getæ dicuntur, ſiue Tartari corrupto vocabulo, Pomp. Mela lib. 1. & 2. Virgil. lib. 9. Multas ſinguli habebant vxores: contenti viuebant ſuis finibus. Horat. lib. Carm.

gelonum, vrbs Samariæ Europææ, linea in Budinis ſita, maximam gentem complexa. Ibi Tarandus animal inuenitur.

gelos, Cariæ portus Pomp. lib. 1.

Gelôum, ſtagnũ Siciliæ, quod appropinquantes tetro odore abigit: à quo non procul duo fontes ſunt, ex quorum altero ſi ſterilis bibit, concipit, ex altero autem ſi fœcunda, ſterilis fit.

gemagog, gigas cubitis duodecim procerus, de quo Architrenius: *cubitis ter quattuor altum Gemagog Hercul. a ſuſpendit in aëre lucta.*

gemalli, pater Amiel. Num. 13. Lat. retributio, vel merces, aut ablactatus, vel camelus.

gemellus Tribunitius Romanus, qui lupanar domi ſuæ inſtituit, in quo Muriam & Fuluiam fœminas illuſtres, nobilémque puerum Saturninum proſtituit.

gemelli, nomen vallis, 2. Reg. 8 Lat. vallis Salinarum aut nautarum.

genabum. Vide GENEVA. Eſt autem Galliæ oppidum Cæſari ad Ligerim fluuium ſitum, Roberto Cœnali *Orleans* eſt. Parad. & Vigenereo potius Gian videtur oppidum ad eundem fluuiũ ſitum; idque probat ex diſtantia quam Cæſar inter hoc oppidum & Agendicum ponit.

genea, vicus Corinthi, vnde prouerbium, Εὐδαίμων ὁ Κόρινθος, ἐγὼ δ' εἴην γενεάτης hoc eſt Fed. Morell. interprete, *Eſto beata Corinthus, ego fuerim Geneates.* Aliqui tamen incolas eius χενεάδας vocat. Ste.

genebria, mulier Veronenſis peritiſſima tempore Pii ſecundi Pontif. Rom. Hæc doctiſſimas ſcripſit epiſtolas, quas recitabat decoro geſtu, voce virili permixta ſuauitate.

geneſara, Galilææ lacus circunſeptus vrbibus plurimis, & celebris, Solinus cap. 48.

geneſe, vrbs Laconicæ. Steph.

geneſius, mimus nobilis apud Domitianum, qui Chriſtianos turpiſſimis geſtibus irridebat. Tandem & ipſe ſub Imp. paſſus eſt.

genétes, portus & fluuius. Vnde Genetum promontorium, in quo templum fuit hoſpitalis Iouis, quem Xenion appellant. Steph.

genethlius dictus eſt Iupiter, quòd ei incumbat cura gignendorum liberorum.

genéthlius, Palæſtinus doctiſſimus ſophiſta, diſcipulus Minutiani & Agapeti. Scripſit autem multas λαλιὰς ſeu διαλέξεις & μελέτας, & multa alia, vt mirabile ſit dictu tam paucis annis vitæ tanta ſcripiſſe. Suidas.

genetyllis, Venus dicta, vt in Ariſtophanis Nub. Scholiaſtes monet, quòd genituræ præſit, qua ratione & Latinè Genitrix dicta eſt: cui de victimis ſacrificari quidpiam ſolitum erat.

geneua, magni hodie nominis, & ſui iuris (eſt enim vrbs libera & Imperialis,) proxima Heluetiorum finibus. Gal. *Geneue.* Huius Cæſar meminit in comment. lib. 1.

genezar, ſiue geneſareth, ſtagnum Galileæ, iuxta quod CHRISTVS Apoſtolos vocauit, Luc. 5 Idem dicitur mare Tiberiadis, à Tiberiade ciuitate: & mare Galilææ etiam, ab adiacente Galilæa prouincia. Habet hoc ſtagnum centum quadraginta ſtadia longitudinis, quadraginta ſtadia latitudinis.

gênius, dicebatur à priſcis deus naturæ, & qui omnium rerum gignendarum viam haberet, vnde cuiuſque rei dicebatur ſuus Genius: hominique duos Genios aſſignabant, & bonum & malũ. Accipitur pro ipſa natura. Quidam ipſam animã vel deum, vel ſpiritum eſſe volunt: qui mortales ad voluptatem incitet: vnde Geniales ab antiquis appellabantur, qui ad curandam cuticulã erant promptiores. Inde prouerbium, Indulgere genio. Fuerunt qui aquam terram, ignẽ, aërem, item duodecim ſigna, & ſolem & lunam, deos genios facerent.

gennadius, Maſſilienſis ſcriptor; qui de viris illuſtribus Theodoſii tempore ſcripſit.

gennadius Scholarius Patriarcha Conſtantinop. ſcripſit Epiſtolam Atticam, grauem & pereruditam de Prædeſtinatione ad illuſtrem v. Ioſephum Monachum Theſſalonic. qua Baſilii M. Aſſertionem περὶ προορισμοῦ ſerio propugnat: meminítque luculenti ſermonis à ſe antea de prouidentia Dei conſcripti. Apologeticã hanc epiſt. Græce tantum editam Auguſtæ vindel. Latinitate donatam Lutetiæ nuper excudit F. M. P. R.

gennæus, nomen viri. 2. Mach. 12.

genoæi, populi Moloſſiæ, à Genoo duce, Step.

genogalia, vrbs à Deſiderio Longobardorum rege capta, anno ab vrbe 1513.

genſericus, princeps Vandalorũ quum Carthaginem cepiſſet, omnéſq; opes interfectis ciuibus in ius ſuum vertiſſet, animum ad eccleſiarũ ſpoliationem adiecit, quas ſacris vaſis exinanitas, & ſacerdotũ adminiſtr. priuatas, equorum ſuorũ fecit ſtabula. Genta, vrbs Indiæ extra Gangem. Step.

genthon, nomen viri, 2. Eſd. 10. Lat. hortus, vel viridarium aut protectio eius.

gentiânus C. cum Baſſos anno ab vrbe 963.

gentinus, vrbs Troadis, ab vno filiorum Æneæ condita Steph.

géntius, Rex Illyriorum apud Liui. bel. Maced.

génua, Ligurum caput in Italia ad mare noſtrum. Hinc incipit Apenninus mons, diſtátque à Sabatiis ſtadiis ducentis ſexaginta. Dicta Ge-

nua à genu, quia habet tanquam genu recurvum à latere maris. Vel à Genuo Saturni filio, qui fertur eam condidiſſe. Vel (vt quidam aiunt) à Genuino Phaetontis ſocio. Alii etiã à Iano Italorum rege. Hanc Annibal penitus deleuit, ſed Cornelius Seruilius Conſul inſtaurauit, ſicut Liu. refert. Hinc fiunt adiectiua genuenſis, & Genuanus. Quidam ex imperitioribus Ianuam hanc vrbem appellant, quòd à Iano conditam dicunt, vulgò *Gennes*: hæc vrbs aliquando ad Tanaim vſq; imperii ſui fines produxit. Theodoſiam enim (hodie Caffa) ſuæ ditionis effecit Cyprum, Lesbum, Chium inſulas, & Peram Thraciæ vrbem in poteſtatem redegit. Hodie toti Liguriæ & Corſicæ inſulæ imperat. Emporiũ celebre cuius ciues potentiſſimi mercatura & negotiationibus, per omnes ferè orbis partes maximum ſibi nomen atque diuitias compararunt.

genubath, filius Addad Idumæi aduerſarii Salomonis. 3. Reg. 11. Lat. furtiua, vel furtum, aut protectio, vel hortus filiæ.

genûſus, fluuius, quem Dyrrachio euntes in Theſſaliam inueniunt. Lucanus lib. 5.

Quam volucer Genuſus, quam mollior Aſpus
Circumeunt ripis, &c.

geon Vide gion.

georgi, Aſiæ populi, ab agricultura nomen ſortiti, quibus vicinos Corſitas, Phoriſtas & Riphaces Mela facit. Conſtat etiam Tauricam Cherſoneſum georgiam cognominatam, propter memorabilem in ea frumenti copiam. Vadianus.

georgiana, regio Aſiæ à Tartaris ſubacta. Blond. li. .decad. 2. anno ſalutis 1211.

georgius de Podebra, Bohemorum rex, anno ſalutis 1458.

georgius Merula, Angelo Politiano Philippo Beroaldo, Iod. Bodio Aſc. multiſque aliis viris doctis æqualis.

georgius Trapezuntius, nobilis philoſophus, qui in extrema ſenectute omnium literarum, quas antea nouerat, noménque ſuum oblitus eſt.

georgius Cappadox, tribunus militum ſub Diocletiano, qui maximum ſerpentem in Africa peremit liberata puella, quæ eidem in prædã deuota fuerat. Theologi nonnulli exiſtimant fictitium eſſe nomen, ſub quo veteres, Chriſti Eccleſiam à Satanę tyrannide liberantis, imaginem & paſſionis meritum propoſuerunt.

géphyra, vrbs Bœotiæ: eandem & Tanagræo eſſe aiunt. Steph.

gephyræi Phœnices, qui cum Cadmo in græciam venerant, è quorum genere fuere Harmodius & Ariſtogiton, Athenas literas intuliſſe dicuntur.

gephyrote, vrbs Libyæ. Steph.

gergobina, galliæ ciuitas, Boiorum metropolis, vulgò *Moulins en Bourbonois*. Cæſ. lib. 7. bell. gall.

gergouia, oppidum Aruernorum in monte poſitum. Hodie, *Clermont en Auuergne* vocatur.

gera, i. ruminatio, ſiue peregrinatio, aut certatio, vel conflictus filius Beniamin, gen. 46. qui 1. Par. 8. Ahara filius Bela filii Beniamin. Pater item Aod. Iudi. 3. Pater item Semei viri de cognatione domus Saul, 2. Reg. 16.

gera, arx, à Philippo Macedonum rege expugnata.

geræa, Luſitaniæ vrbs. Ptolem.

geræſtus, vicus quidam à geraſto Iouis filio, in quo Neptuni templum erat Steph.

gerânia, vrbs Phrygiæ: item mons inter Megaram & Corinthum, à quo ſe præcipitem dedit Ino, cùm fugeret Athamantem. Steph.

gerauthæ, vrbs Laconicæ. Steph.

gerara i. peregrinatio, vel certatio, vel conflictus, metropolis terræ Palæſtinæ, in quã natus eſt Iſaac, gen. 10. 20. & 26. Ab hac gerariticaregio nomenclaturam ſumpſit. 2. Par. 14. quæ olim terminus Chananæorũ fuit ad auſtralem plagam.

geraræ, Γεραραὶ, vt inquit Pollux, quatuordecim erant mulieres, à rege Athenienſium conſtitutæ, quæ ſacra ſecreta Dionyſio faciebant, quas ſolenni hoc adactas à regina iureiurando ſcribit Demoſt. in orat. contra Neæram. Pia, & pura, & munda ſum à cæteris immundis, & à viri congreſſu, & Theognia & Iobacchea miniſtro Dionyſio ritu patrio, & ſtatis diebus.

geraia, vrbs Cœleſyriæ, illius quæ Teſſareſcę decapolis dicitur. Viros claros inde oriundos Steph. recenſet: inde geraſeni. Mat. 8.

geraſtus, filius Mygdonis, à cuius filiabus Parthenopolis in Macedonia eſt. Steph.

gerea, vrbs Indica. Steph.

geren, vrbs aut vicus Lesbi, à gerene Neptuni filio. Steph.

gerénia. vel gerénus, vrbs Meſſeniæ, vbi Neſtor Pylius educatus eſt. Steph.

gergeſæi populi, gen. 1. Lat. peregrinationi, vel conflictui, vel ruminationi appropinquantes.

Gergeſæus, filius Chanaan. gen. 10.

gergina, Myſiæ vrbs Athenæo, ad Idam montem, quam ſuo tempore *Gergitha*, appellatam addit.

gergis, vel gergithus vrbs Troadis, Stephano. Hinc gergithes, & Apollo gergithius.

gergobia, Cæſari, ſed Straboni, galliæ in Aruernis oppidum ad flumen Elauer. *Gergoie*, gab. Simeonio.

gergobina, Cæſari galliæ in Boiis oppidum *Molins* Paradino. Vigenereus mallet *Monluſon*, vel *Nery*, vbi ſunt thermæ, & multa antiquorum Romanorum veſtigia.

gerion, Vide Deabus.

germania, regio Europæ latiſſima, quæ à Gallis, Rhœtis ac Pānoniis Rheno & Danubio fluminibus, à Sarmatis Dacíſque metu mutuo, ac montibus ſeparatur: cætera ambit Oceanus, altos ſinus, & inſularum immenſa ſpatia complectens, Germaniæ termini ab auctoribus, vt quiſque ſuis temporis rationem ſequutus eſt, adeò variè deſcribūtur, vt triplicem quaſi Germaniam, ſecundùm eius ætatem facere videantur. Veterem nempe, mediam & recētem. Veterem vocant Beroſianam, quam Rheno, Oceano, Tanai, Ponto Euxino, Danubio, eiúſq; accolis circumſcribunt. Media erit, quam Tacitus, Ptolemæus & Plinius coætanei ferè cognouerunt: quæ cùm ex ipſis auctoribus ſatis nota ſit, nō opus videtur hic denuò eam deſcribere. Porrò recens Germania, quę noſtra eſt memoria vſitatior, vltra Rhenum eatenus eſt extenſa, vt omnes fermè Belgas vſque ad Alpes Tridentinas contineat Ita quoque vltra Viſtulam Ortum verſus vſque ad Scythas Alanos, quos hodie Lithuanos appellamus, pertinet. Erit eius lōgitudo ad Iccio portu (vulgò Caletū) vſque ad Lithuaniæ fines, habebitque latitudinem à mari Germanico & Venetico ad Alpes vſque. Huius regionis incolæ Germani dicuntur, cuius nominis rationē ad Romanos authores nonnulli referunt, qui cùm primùm Rhenum deuictis Gallis tranſgreſſi fuiſſent, videntes eos & feritate animorum, & proceritate corporum, colore flauo, forma præterea & moribus & viuēdi ritu Gallis ſimillimos, Germanos eos, tanquā fratres Gallorū appellarunt. Alij inde Germanos dictos putant, quòd peculiari eius regionis ritu, mutuò ſua lingua Germanos, hoc eſt, fratres conſalutarent. Eruditi tamen inter Germanos vocabuli huius etymologiam ex ſua potius lingua petendam exiſtimant. Illi enim *Gur*, ſiue *Ger*, totum dicunt, & *Man*, virum: vt Germanos dictos intelligas, quaſi prorſus viros. Germani ipſi indigenæ exiſtimantur, quoniam non eſt veriſimile, aliquos Aſia, aūt Aphrica, aut Italia relicta Germaniam petiiſſe, informem terris, aſperā cælo, triſtem cultu aſpectúq; niſi patria ſit. Hinc Germanici & Germanicani, quæ inter ſe differunt, ſicut Hiſpanienſes ab Hiſpanis ſeparantur, Sicilienſes à Siculis. Nam Germanicani dicuntur milites Romani in Germania militantes: Germanici, qui ex Germania ſunt.

germania inferior, quam omnes ferè exteri (partem pro toto accipientes) vno nomine Flandriam, incoláſque Flandros indigitant, non modò Comitatum Flandriæ, verum etiam ſexdecim alias ditiones continet, videlicet Ducatum Brabantię, Limburgi, Lutzenburgi, & geldrię: Comitatum Arteſiæ, Hannoniæ, Hollandiæ, Zelandiæ, Namurci, & Zutphaniæ: Marchionatum ſacri Imperij, dominia Friſiæ, Mechliniæ, Vltraiectenſis, Tranſyſalanæ & grœningæ, De quibus ſingulis ſuo loco dictum eſt.

germanica, legio ſeptima. Ptol. Tarraconenſis Hiſpaniæ vrbs.

germanicea, vrbs vel regiuncula Euphrateſiæ, Stephano.

germanicia, Euphrateſiæ vrbs, Steph. iuxta Amanum montem. hæc in vetuſto nūmo, vt dicit Onuphrius, *Colonia Iulia Germanicia, Sacra Augusta Felix* dicitur. Theodoretus 1.c.15. ſcribit germaniciam eſſe in loco, vbi Cilicum, Syrorum & Cappadocum fines terminantur, ſubiectam autem Euphrateſiæ regioni

germaniciana, Africæ Propriæ vrbs apud Antonium. Bigermaniciæ meminit D. Cyprianus, in Concilio Carthaginenſi.

germanicias, vrbs galatiæ, Paul. Diaconus, eámque Miriangulos vocat.

germanicopolis, Aſiæ minoris circa Helleſpontum vrbs, Plin. eius meminit Ammianus 27. ſed dicit eſſe in Cilicia.

germanicum mare nominat Plinius, in quo ſunt Inſulæ gleſſariæ & Thule eſt Ptol. *Germanicus Oceanus*. Plutar. in Cæſare *Atlanticum*, Tacitus & aliis, *Septentrionalem* appellant. Claudianus *Cimbricum*, in quo Rhenus ſe exonerat.

germanicus Cæſar, collega C. Fonteij Capitonis, anno ab vrbe 764.

germani, Perſiæ gens Herodoto, in Clio.

germanion XXVIII. Hieruſalem epiſcopus, anno ſalutis 209.

germanopolis Paphlagonorum vrbs, in galatia, Ptol. germanorum Caſtra, Mauritaniæ Cæſarienſis oppidum, Ptol.

germanus, Capuę Epiſcopus, anno ſalutis 521.

germanus Altiſſiodorenſis epiſcop. à Pelagiano errore Britannos ad veram fidem reuocauit, anno ſalutis 431.

germara, Celtica gens, quæ diem non videt, Steph. ex Ariſtotelis Admirab. circa Celticam gētem eſſe quandam, quæ interdiu nihil, noctu dūtaxat videat, ſcribit Apollonius ex Eudoxo.

gerōtia, inſula ante ſinū Leguſticū. Pl. l. 4. c. 11.

gerrha, nomen trium vrbium, quarum vna eſt in Syria, alia prope Traconitas, alia in felici Arabia, Stephano vrbs eſt Chaldæorum.

gerrheni populi, 2. Mach. 13.

gerrhi Sarmatiæ Aſiaticæ gens apud Ptole. Sunt Arabiæ Felicis populi, Ptol.

gerrhum, Ptol. Getra Straboni, Ægypti vrbs, ad mare mediterraneum, in latere orientali, Maſeli fortè nunc.

gerrhus, fluuius Scythiæ, ſeptimus ab Iſtro memoria dignus. Herodotus lib. 4. Steph. locus eſt & fluuius proximus Boryſtheni.

gerſam, filius Moſis. Exod. 2. Hebr. gerſom. Lat. aduena ibi, ſiue peregrinus nominatus.

gerſom, filius Moſis, 1. Para 6 15. 12. Eſt &

alius Gerſon de filiis Phinees.1 Eſd.8.

gerſon, filius Leui, filij Iacob. Geneſ.46.1. Paralip.6.Lat.exilium eius, vel peregrini mutatio.

gerſynion, vrbs Italiæ, quam Quadratus Gereniam vocat. Steph.

gerunda, Hiſpaniæ vrbs Ptolemæo. vulgò *Girona.*

gerudenſis ager, à Saracenis vaſtatus.Blond.l. 2.decad.2.

gerunium, Stephan Italiæ vrbs eſt, quam quoque Gereniam appellat.

gerenia Polybio eſt Apuliæ vrbs decem ſtadiis ab Aufido flumine diſtans. Geryon apud Liuium vocatur.

geruſa, Sarmatiæ in Aſia ciuitas, Ptolem. hodie S.Georgius.

geryon, ônis, ſiue Geryones, næ, Chryſaoris filius, Heſiodo, trium Hiſpanicarum inſularum rex. Balearidum videlicet duarum, & Ebuſi: quæ res locum fecit poëtarum fabulis, vt Geryonem tricorporeum fuiſſe dicerent. Hunc Hercules interfecit bouéſque eius in Græciam abegit. Sunt qui idcirco Geryonem tricorporeum creditum velint, quòd tres fuerint eodem nomine fratres, tanta inter ſe animi concordia viuentes, vt anima vna regi putarentur. Virg.

gerzi, nomen pagi,1.Reg.27.Lat.ſecuris, ſiue ſciſſor.

geſan,1 appropinquans, aut vallis mutationis, ſiue eboris vel ſomni, filius Iehaddai 1.Par.2.

geſchilitrum, Specus inquit Turnebus, vnde ſpirare Aquilonem Plinius dicit, & Geſchilitrum vocat, duobus diremptum diſtinctúmque vocabulis γῆς κλεῖτρον, id eſt, terræ clauſtrum cenſeo vocandum,

geſodunum, vrbs in Norico, Ptolemæo, vulgò, *Salzburg.*

geſoriacum, Ptol, oppidum Mirinorum nauale. Volunt nonnulli eſſe illud oppidum, vnde breuiſſimus eſt in Angliam traiectus, quod vulgò Caletum vocant.

geſſaces, Trebellio Pollioni mons in vita Gallieni Imp. Lazio Scheuel eſt, in Hungaria.

geſſem, id eſt, appropinquatio regio Ægypti, vbi Iacobus Patriacha cũ ſuis habitauit liberis, quam nonnulli (vt Hieronymus in Hebraicis quæſt.author eſt) Thebaidem vocant.gene.43.

geſſur,1.vallis aſpectus aut vallis bouis, ſiue vallis murus, aut pons, regio Syriæ,2.Reg.3.1. Par.1.& 3.

geſſuri, regio Syriæ, quæ & Geſſur. Deut.3. Ioſue 13.1.Reg 27.

geſſus, Ioniæ fluuius, Plinio & Straboni, qui regionem omnem circa Geſſum Pannoniam nominant.

geta Cæſar, conſul, collega Plautiani, anno ab vrbe 955.

getæ, populi in Scythia Europæa, Appianus Dacos appellat. Strabo verò libro 7. Getas à Dacis ita diſtinguit, vt Getæ ſint, qui ad Pontum in Orientem vergunt: Daci, qui in oppoſitum latus ſpectant verſus Germaniam, & ad Iſtri fontes, quos olim Dauos vocatos nonnulli volunt Ex quo apud Athenienſes Dauorum & getarum ſeruilia nomina in vſu maximè fuerunt. Ælius Spartianus ſcribit Getas dictos fuiſſe, qui poſtea Gotthi appellati ſunt.

geticus,a, um vt Humus Getica.

geth,i torcular, ciuitas Palæſtinæ à Roboam, conſtructa. 2.Par.11 Vnde Ionas Propheta 1. Reg.6.&17.4.Reg.14.Quæ aliàs Anthedon, itẽ & Agrippia, Volaterrano lib.11.dicitur.

getham, torcularia, ciuitas ad quam fugerunt Berothitę interfectores Isboſeth.3.Reg.4.

gethhepher, ciuitas in tribu Zabulon, Ioſ.19. Lat. torcular fodiens, vel explorans ſiue confundens, aut exprobrans.

gethæ, populi, Ioſue 13. 2.Reg. 15. Lat. torcularia.

gether, filius Aram. gene. 10. Ab hoc Acarnanii ſiue Carii (vt refert Hieronym. in quæſt. Heb.) originem traxere. vide Iether.

geth, Philiſtinorum vrbs, patria Goliath, inter Aſcalonem & Gazem. Ybelim hodie dici ſcribit Poſtellus

getheum. Vide CHRANAE.

géth-remmon, nomen ciuitatis. Duæ autem fuerunt, altera data tribui Dan. Ioſue 19. altera tribui Manaſſe. Ambæ autem Leuitis poſtea aſſignatæ. Ioſ. 21. Lat. torcular mali punici, aut torcular excelſum.

gethſemani, nomen vallis quæ eſt ad radices montis Olíueti. Matth.26.Marc.14. Lat. vallis pinguedinum, aut vallis olei.

gethuſſa, vrbs Libyæ. Steph.

getia, regio Getarum in Thracia.

getuli, Africæ populi, & Libyæ, primi omnium ex Punicorum Annalium fide Africam tenuerunt, aſperi incultíque: quibus cibus erat caro ferina, atque humi pabulum vti pecoribus. Hi neque moribus, neque lege aut imperio cuiuſquam regebantur: vagi, palantes, quò nox coëgerat ſedes habebant. Saluſt. in Iugurth. Vide GETVLA.

gezer ciuitas, 2.Regum 5. Eadem quæ & Gazer dicitur. Lat. præſciſſio, ſiue diuiſio, aut ſententia.

gezeron nomen ciuitatis 1.Mach. 1.

gezez, filius Caleb, 1. Para. 2. Lat tondens, aut vellus, ſiue tranſitus.

G I

giah, nomen loci. 2.Reg. 2. in tribu Beniamin: pro quo interpres vertit Vallis.

gibel, vide GABALA.

gibelini & guelphi, duæ quondam fuere per Italiam factiones, anno nimirum Chriſti

1240. quæ odio exitiali inter ſe digladiabantur. Earum autem origo tale dicitur initium habuiſſe. Cùm Fridericus II. Imperat. in Italiã proficiſceretur, excõmunicat⁹ eſt à ſummo Pont. Luſtrans verò ſingulas ciuitates, facilè deprehẽdit, qui propenſum erga ſe haberent animum. Qui igitur ei fauebant, illos vocabat germanico nomine, gibelinos: eos verò, qui aduerſum à ſe habuerunt animum, appellauit guelphos. Horum vocabulorum ratio eſt incerta. Hinc tandem varia & multiplicia ſcelerum genera, in plurima ſubſecuta ſunt ſecula. Hanc hiſtoriam Munſt. lib. 2. ca. 3 fusè latéque ſcripſit.

gibalij, populi ciuitatem gebal in Syria habitantes: de qua Pſal. 82. Ezech. 27. 3. Reg. 5 Giblim, Heb Lat. Termini, vel confinia, aut terminus maris.

gichthis, Ptolem. Africæ Propriæ vrbs, Gita Antonini eſt, indice Simlero. Fortè hodie Galfanacar, vt Moletius dicit.

gideroth, ciuitas in tribu Iuda. Ioſ. 15. Lat. muri ſiue maceriæ, aut ſepes.

gidica, vxor Comminii Laurentii, quæ dum Comminium priuignum maximè deperiret, neque tamen ad concubitum poſſet inducere: ſe ſuſpendit. Doſitheus apud Plut.

gezi, i. vallis viſionis, aut vallis pectoris, famulus Eliſæi. 4. Reg. 4.

giganeum, Colchidis vrbs apud Ptol, Sauaſtopoli Nigro.

gigantes, Telluris filii, excelſiſſimæ ſtaturæ, & dracones, pedibus, in deorum perniciem procreati, vt ſuperis ſcilicet bellum inferrent, Iouémque de cœli poſſeſſione deiicerent. Macrobius lib. 1 Saturn. cap. 20 Gigantes nihil aliud fuiſſe credit, quam hominum quandam impiam gentem, deos negantem, & ideò exiſtimatam deos pellere de cœleſti ſede voluiſſe. Horum pedes in draconum volumina deſinebant: quod ſignificat, nihil eos correctum cogitaſſe, totius vitæ eorum greſſu atque proceſſu in inferna vergẽte. Cæteras morales allegorias Gigantum Philo Iudæus elegantiſſimè explicat in com. in c. IX. Gen. de gig. in cuius clauſula tradit, homines alios ex terra, alios ex cœlo, alios ex Deo natos. Phyſici verò interpretantur Gigantes ſpiritus eſſe terræ incluſos, qui dũ exitũ nõ inueniũt, fractis interdũ altiſſimis mõtibus vi erũpunt, & fruſtra ipſa quaſi in cœlũ eiaculantur. Hos poetæ in cãpis Phlegræis cũ diis cõgreſſos fabulantur: quo ſpectat illud Propert. l. 1. Ep. 20 *Siue gigantêa ſpa habere littoris ora*, ſed partim Iouis fulmine, partim Apollinis & Dianę telis confixos cecidiſſe, alioſq; ſub Ætna monte, alios ſub Mycone & Lybara inſulis ſepultos eſſe: nõnullos etiã in Tartarũ detruſos impietatis ſuæ pœnas luere. Siciliam olim inhabitarunt, poſtea Læſtrygones, deinde Anthropophagi, & tandem Cyclopes dicti fuere, vt ſcribit Fazellus c. 1. decad. 2 rerum Sicularum.

De gigantũ autẽ origine variæ ſunt priſcorum opiniones. Alii namq; illos Titani & Terrę filios fuiſſe ſcribũt, alii ex ſanguine Titanorũ à Ioue interfectorũ e terra eſſe natos aiunt. Heſiodus ex ſanguine cœli, amputatis illius à Saturno viribus, genitos eſſe dixit. Ioſeph. verò in Antiquitatibus Iudaicis, contendit eos ex dæmonum coitu cũ mulieribus fuiſſe procreatos: cui quidem opinioni Lactantius, ex ſacra hiſtoria argumento ſumpto, aſtipulari videtur. Sed D. Auguſt. cæteríque recentiores Theologi rectè iſtam reiiciunt opinionem, quòd dæmones cũ mulieribus verè coire poſſe, prolémque aliquam ſuſcipere, impoſſibile ſit.

gigantum autem vrbs maxima fuit Enos circa Libanum montem, qui vniuerſo dominabantur orbi, ab occaſu ſolis ad ortum. Iſti vaſtitate corporis ac roboris confiſi, inuentis armis omnes opprimebant, libidinique inſeruientes, inuenerunt papiliones, & inſtrumenta Muſica, omnéſque delitias. Manducabant homines & procurabant abortus, in eduliúmque prępara-bant & commiſcebantur matribus, filiabus, ſororibus, & maſculis, atque brutis: ac denique nihil erat ſceleris, quod non admitterent, religionis ac Dei contemptores. Beroſ. libro 1.

gigantum eſſe Libyæ gentem quandam Eudoxus Cnidius refert, qui ex floribus quos plurimos, & odoratiſſimos apud eos ſponte ſua tellus producere ſolet, arte quadam optimum mel conficere dicuntur, adeò vt non multum ab apum melle diſtare videatur Leoni. Thom. lib. 3. cap. 77. Hinc gigantéus, a, um.

gigantis, vetus nomen Arcadiæ. Steph.

gigonus, vrbs Thraciæ iuxta Pallenem, à Gigone Æthiopum rege dicta, quem Dionyſius vicit. Hanc Artemidorus Epheſius gigonipem vocat.

gihon fons in occidentali Dauidicæ ciuitatis parte, 3 Reg 12. Para. 32 Lat. pectus, aut eductio, vel exitus, ſiue vallis gratiæ vel manſionis

gilda vrbs Libyæ, Steph.

gildo, rex Africæ, Maſcezelis fratris ſui filios necauit. Is in Italiam fugiens ab Honorio copias accepit, cum V.M pugnatorum fraternas copias deleuit: ipſiúſque Gildonis, à fuga retracti, velo galeam, quibus mandatum erat, tregêre. Pompon. Oroſ. l. 7. c. 36. Diacon. lib. 13. Blond. lib. 1. dec. 1.

giligambæ, populi Libyæ. Steph.

gilimeres, Vandalorum rex, anno ab vrbe 1287.

gilippus, dux à Lacedæmoniis ad Syracuſanos cum auxiliaribus copiis miſſus.

gillus, exul Tarẽtinus, Herodoto. Hic quũ Perſarũ exploratores à piratis captos pecunia ſua redemiſſet, & ad Darium reduxiſſet iuſſus eo nomine petere quicquid vellet, hoc vnum petiit, vt regis opera in patriam reduceretur.

gilo, nomen ciuitatis in tribu Iuda. Ioſue 15 2. Regum 15. Lat. exultatio, ſiue reuolutio, vel tranſmigratio, aut reuelatio.

gilonitæ, habitatores ciuitatis Gilonis.

gimbrate, Sycioniorum rex, anno ab vrbe 1109.

gimera, vrbs à Q. Fabio occupata, anno ab vrbe 454. Liu. lib. 10.

gindanes, populi Libyæ, qui ſolo Loti arboris fructu victitant, Stephano. Apud hos vxores multis pelliceis fimbriis adornantur. Nam cum ducant pulcherrimum à plurimis adamari, à ſingulis quibus ſui copiam faciunt, fimbriam vnam exorant, eóque argumento oſtendunt quot habuerint amatores. Herod. lib. 4.

gindara, vicus iuxta Antiochiam: incolæ Gindarenſes, vel Gindari Steph.

gindes, fluuius qui per Dardanos fluens, ingreditur Tigrim.

gineth, pater Thebni. 3. Regum 16. Lat. hortus, vel protectio.

Gingra, oppidum Comagenes, non procul ab Euphrate fluuio. Plin. lib. 5. cap. 14.

gingymote, vrbs Phœniciæ. Steph.

gingunum, in Vmbria mons Strab. Cerognone Leandro eſt.

gion, vel Geon, fluuius qui apud Ægyptios Nilus vocatur, in Paradiſo oriens vniuerſam circuit Æthiopiam. Quo nomine etiam vocatus eſt mons in Iudæa, apud quem Salomon in regem vnctus fuit.

gippius, Romanus vir, qui ſimulabat ſe dormire & ſtertere, quò facilius eius vxor mœcharetur: vnde natum adagium videtur Ciceroni in quadam epiſtola ad Fabium Gallum, *Non omnibus dormio.* Author Lucillius apud Beroaldum.

gir, Libyæ fluuius, apud Ptol. quem Mercator Nigir nominat.

girum, mons apud Garamantas, in quo naſci gemmas vetuſtas teſtata eſt.

gilbertus, Lotharingiæ dux, anno ſalutis 91.

giſira, Africæ Propriæ vrbs Ptolemæo, One à Iacobo Caſtaldo indigitatur.

giſſa, Lotharij Lotharingiæ regis filia, Godefridi Northmannorum regis vxor. Æmil. libro 3.

giſſa, Plin. eſt inſula Illyrici Maris, Pago dicitur Volaterrano.

giſulphus, Salerni princeps, anno ſalutis 1048.

Giſulphus, Apuliæ Comes, Beneuentum cepit anno ſalutis 1052.

giſumar, Vandalorum rex an. ab vrbe 1098.

gitta, vrbs Palæſtinæ. Steph.

G L

glabrio, conſul cum Vlp. Traiano anno ab vrbe 845 quo tempore Domitianus imperator Dominum & Deum ſe appellari iuſſit. Caſſi. Eutrop. l. 9. Sueto. in Domitia.

glabrio, Coſ. cum Hamullo, an. ab vrbe 904.

glabrio, Conſul cum Antonino Commodo anno ab vrbe 938.

glabrio, Conſul cum Valerio Maximo, anno ab vrbe 1008.

glafira, Archelai Cappadocum regis filia, Archelai Iudæorum principis vxor, anno ab vrbe 762.

glandomirum, Hiſpaniæ Tarraconenſis vrbs, Ptolemæus, vulgò hodie *Mondauedo:*

glanicus, amnis Italiæ, qui & Lyris appellatur, in cuius ripa templum fuit Maricæ Nymphæ Minturnenſis.

glanis, fluuius Cumæ, à quo Glanis & Glanus, piſcis dicitur. Eſt & Iberiæ fluuius, & tertius Italiæ iuxta Tiberim fluuium. Stephan.

glanum, Saliorum ciuitas in Gallia. Ptolem. vulgò *Gap.*

glaphyræ, vrbs Theſſaliæ, à glayphira conditore, Magnetis filio. Homerus. Eſt & vicus Ciliciæ, à Tarſo verſus occidentem triginta diſtans ſtadiis. Steph.

glaphyrus, notiſſimus adulter Iuuenalis tempore, de quo is Satyra. 6.

Vxorem ducis, de qua citharœdus Echion,
Aut Glaphyrus fiat pater.

Nomen deductum eſt à feſtiuitate & elegantia, quam Græci γλαφυρότητα dicunt.

glarona, Heluetiæ ciuitas, vulgò *Glaris.* altiſſimis cingitur montibus ab Ortu, Vranorum montana, ab occaſu autem Suiætorum montes attingit. A Septentrione olim clauſa fuit muro extenſo per tranſuerſum vallis à monte ad montem. Confœderauit ſe reliquis Heluetiis anno M CCCLII

glauci tribus, in Lycia eſt, à Glauco heroe dicta, Gentile, Glaucodemus.

glaucia, oppidum Ioniæ. Steph.

glaucias, medicus fuit in anatome cadauerum exercitatiſſimus, Cæl. lib. 16. cap. 29.

glaucopis, habens oculos cæſios. Quo nomine dicta eſt Pallas, quæ à Latinis dicitur Cæſia, à colore cæli, quaſi Cælia. Diodorus ſcribit aërem nominatum eſſe Palladia: & ideò dici glaucopin, quoniam aer glauci, hoc eſt viridis, fit aſpectus.

glaucus, Hippolochi filius, qui Troiano bello Priamo ſuppetias tulit: homo tam ſtupidus, vt cum Diomede, armorum permutatione facta, ænea acceperit pro aureis. Vnde etiam hodie Glauci & Diomedis permutatio prouerbio celebratur: quo vtimur, quoties permutatarum rerum in æqualitatem volumus denotare. Martial. libro quinto. Ferunt tamen hunc ab Aiace occiſum; cùm pro corpore interfecti Achillis pugnaret, & poſtea in Lyciam ventis delatum in fluuium mutatum eſſe.

glaucus piſcator, cum piſces captos in ripa explicuiſſet, iiſ ſubitò contacta quadam herba ſe colligentes in fluuium proſilierunt. Admiratus itaque Glaucus herbæ illius vim, cùm & ipſe deguſtaſſet, piſces ſecutus, in aquam inſiluit, mariſque deus factus creditur. Alij aliter referunt hanc fabulam, Glaucum inſignem vrinatorem fuiſſe, qui cùm ſæpius inſpectantibus ſuis municipibus in fluuium ſe deiecisſet, diutiúſq; ſub aqua moratus ſemper emerſiſſet: tandem cùm illis fruſtra expectantibus non rediret, creditus eſt maris deus.

glaucus, ex Potnia Bœotiæ vico, Siſyphi filius, qui cùm equas ſuas à coitu cohiberet, quò eſſet velociores, Venus indignata, furorem eis tantum immiſit, vt dominum dilacerarint. Vir. 3. Georg.

Glaucus, Hippolyti filius, à quo Iones nati ſunt reges, multique hoc nomine ſunt vocati, inter quos fuit Minoris filius, in mellis dolio necatus, qui Æſculapij ope reuixit.

glaucus Cariſtius pugil, ex Eubœa, qui ex aratro in Olympia productus, ſæpe vicit.

glaucus, Antenoris Troiani filius, ab Agamemnone interfectus. Dictus Cretenſis.

glaucus, inter miniſtros Vulcani numeratur, Herodoto.

glaucus, Lemnius ſtatuarius. Steph.

glaucus Chius, primus ferri glutinum inuenit. Eutrop. Euſeb.

glaucus, Libyæ ſinus, & amnis. Plin. Strab.

glautias, Illyrici rex, Pyrrhum regem Epiri educauit. Plutarch.

gleſſaria, inſula in Oceano Germanico, quæ teſte Solino, criſtallum dat & ſuccinum, *Sudau* vulgò appellata, haud longè à Pruſſia. Hanc Plin. Auſtrauiam vocari ſcribit: peninſula Battici maris eſt, in cuius iſthmo vrbs Regiomons, vulgò Conigsberch ſita eſt.

gletes, gens Iberica poſt Cynetas. Steph.

gliſſas, vrbs Bœotiæ a Gliſone aut Gliſante quodam dicta. Steph.

glogauia. Vide Lugdunum.

glotildis, vxor regis Clodouei, quæ relictis opibus & regno, cœnobio ſe incluſit.

glycerium Theſpienſis meretrix, quæ tabulam Cupidinis (quam à Praxitele gratis acceperat) Theſpienſibus dono dedit.

glycera, virgo formoſiſſima apud Horat.

Vrit me Glyceræ nitor ſplendentis Pario marmore purius, Vrit grata proteruitas, & vultus nimium lubricus aſpici.

glycon, vir robuſtiſſimus, & gladiator quadam totius corporis firmitate. Horat.

Nec quia deſperes inuicti membra Glyconis.

glycon, medicus Panſæ Conſulis, qui in carcerem cõiectus eſt ob ſuſpicionem veneni, quod ferebatur indidiſſe vulneri domini ſui. Suetonius in Auguſt. & Cicero in Epiſt. ad Brutum

G N

gnatho, Siculus homo voraciſſimus, qui conuiuiis adhibitus, ſeſe in paropſides emungebat, vt cęteris abſtinentibus ſolus veſceretur.

gnes, gens quæ Rhoſti habitauit: Gentile, gnetes, vel Ignetes.

gneus, prænomen viri. Vide Cneus.

gnidus Vide Cnidus.

gnoſidicus, Nebri clariſſimi Aſclepiadarum in Co inſula filius: Stephan. magni Hippocratis medici proauus.

gnoſippus, ea voracitatis infamia adeò laborauit, vt Athenienſes liberis ſuis interdixerint, ne cum eo veſcerentur.

gnoſus, ſiue Cnoſus, ſiue Cnoſſus, vrbs Cretæ clariſſima, Minois regia, olim Ceratus appellata à vicino eiuſdem nominis fluuio. Hinc gnoſſius, adiectiuum. Item Gnoſſis, ſdis, Gentile, fœmininum quo poëtæ vtuntur pro Ariadne Minois regis filia.

G O

goaréne, regio Arabiæ propè Damaſcum, dicitur etiam Goarea. Steph.

goatha, nomen loci non procul à Ieroſolyma. Ierem. 31. Hunc Lyranus golgotha eſſe putat. Lat. tactus eius, aut mugitus eius.

gob, nomen loci. 2. Reg. 21. Lat. ciſterna, vel locuſta, vel altit. do.

gobæum promontorium, galliæ oppidum: Ptolemæo, vulgò, *Le four.* Volaterranus dicit eſſe *Tombelaine, pres S. Michel.*

gobor Meſopotamiæ quondã præfectus fuit, qui Euphratem fluuiũ opere deduxit, ne præcipiti curſu Babyloniam infeſtaret. Plin. l. 6. ca. 26.

gobazes, Lazonum qui quondam Colchi dicebantur, rex, anno ab vrbe 1307 Agath. lib. 2.

gobuam Ptolem. Galliæ Narbonenſis promontorium. S. *Matthieu* Villan. in ſuo Ptolem. *Le four* Mercatori, in ſua Europa.

gobrias, vir Perſa nobilis, vnus ex his qui cùm Dario aduerſus Magos coniurarunt. Nam erat Darii ſocer, antequam regnum Darius ipſe adipiſceretur. Herod. lib. 7.

godefridus, Danorum rex an. ab vrbe 1543.

godefridus, Northmanorum rex an. ſalu. 884.

godolias, id eſt magnitudo Domini, aut fimbria domini, filius Ahicam filii Iteph. 4. Reg. 25. filius item, Amariæ, Sopho. 1.

gogi nomen gentis, Ezech 8. Apocal. 20. filius Ioel, 1 Paralipom. 5. de gente. vide Diu. Hieronymum, Lat. tectum vel ſolarium, ſiue tegulatum.

gogarene, regio inter Colchos & Iberos Stephan.

golan, ciuitas in Biſan, Deuter. 4. quæ Ioſue 20. dicitur Gaulon: licet Hebraicæ Golãn legatur

gatur ſicut & hic, Lat. tranſmigratio, ſiue reuolutio.

golgi, gorum, locus in Cypro inſula, Veneri & Cupidini ſacer. De quibus Catul. in nuptiis Pelei.

golgotha, i. caluariæ, vbi ſcilicet ſunt caluariæ mortuorum, locus in quo crucifixus fuit Chriſtus Dominus Deuſq; noſter. Iohan. 19.

golgus, ſtatim propemodum à diluuio, Sabeã Arabiam, cognomento Felicem, vnà cum Sabo patre ſuo, tenuit. Beroſ. lib. 4.

goliath, nomen gigantis, quem expugnauit Dauid, 1. Reg. 17 Lat. trãſmigratio, aut accumulatio, ſiue reuolutio vel detectio.

gomer, filius Iaphet, geneſ. 10 à quo gomeritæ, qui nunc galatæ dicuntur. Hoc nomẽ habuit & filia Diblaim, vxor Oſeæ, Oſeæ 1. Lat. conſumens, vel deficiens, aut conſummans.

gomerus gallus, omnium primus ſuas poſuit colonias in regno, quod pòſt Italia dicta eſt. Et regionem ſuam de ſuo nomine cognominauit: illóſque docuit legem & inſtituta, Beroſ. libro tertio.

gomolitæ, populi Idumææ.

gomorrha, ciuitas Pentapoleos, ad Orientalem plagam terræ Iudæ ſita in vicinia Sedom, gen. 19. Ea cum Sodoma, igne cælitùs immiſſo, deflagrauit. Lat. populus rebellis, aut populus timens, ſiue manipulus, aut ſeruitus. Matth. 10. Mar. 6. Rom. 9.

gomphi, vrbs Theſſaliæ, Steph.

gondamiris, Hiſpaniæ rex, anno ab vrbe milleſimo trecenteſimo quinquageſimo quinto.

gondræ, populi Thraciæ, Herod. Cindra & Rhonda legitur. Steph.

gonéis, vrbs Thraciæ, cuius incolas aliqui vocant Adrianopolitas, Steph.

goniades, Nymphæ iuxta Citherium flumen, ſacellum habentes, de quibus opinio eſt, vt earum aquæ ægros ſanitati reſtituant. Strab. lib. 8.

gonni, vrbs Perrhæbiæ, à gunen quondam Cyphi nepote dicta: Regio gonnia. Steph.

gonocondylus, oppidum quod Philippus Olympiadẽ appellauit, inquit Liuius lib. 39. Perrhæbiorum eſt, in Macedonia, fortè idem cum gonno, à Strabone & Ptolem. deſcripto.

gonnus, vrbs in ſuperiori parte Theſſaliæ: vnde ad Theſſaliam introitus comperitur.

gontharis, Africæ tyrannus, anno ſalutis 548. Procop.

gonûſa, vrbs Perrhæbiæ. Steph.

gorâmia, regio Arabum Scenitarum, cuius incolæ gorameni.

gordianus ſenior, audita filii morte, qui pro patria in bello occubuerat, laqueo ſe ſuſpendit iam octogenarius. partim dolore amiſſi filii, partim ne detraheretur captiuus. Marcell. li. 26.

gordianus iunior, cum Maximo Pupieno & Balbino XXVII. Romanorũ imperator, anno ab vrbe 991. Saporem Perſarum regem vicit, Syria expulit, Antiochiam recepit, Carras & Niſibim rurſus ſubegit, Iul. Capito. Oroſ. lib. 7. c. 19. Eutrop. lib. 8. In finibus Perſicis à Philippo interfectus eſt.

gordiani Cæſares tres fuerunt, pater, filius & nepos. Volater. lib. 23. Horum patri adeò literæ placuerũt, vt pluris fecerit librorum quàm auri vel argenti ſibi theſaurũ cõparare: habuit enim in bibliotheca LXII. millia librorum. Iul. Capit.

gordiêum, vrbs magna Phrygiæ iuxta Cappadociam, à Gordio patre Midæ. nunc Serdis vocatur.

gordieus, mons Armeniæ, vbi primùm arca Noæ conſtitit: cuius quidem arcæ aliqua pars adhuc exiſtere dicitur, ex qua homines bitumen tollere ſolent, quo maximè ad expiationes vtũtur, Beroſ. libro primo, & Ioſeph. in Antiquit.

gordii murus, vrbs Midæ, à gordio filio condita. Steph.

gordien, Phrygiæ ciuitas ad Sangarium fluuium, vbi Arrian. & Xenoph. Alexander gordiũ nodum ſoluit.

gorditanum, promontorium Sardiniæ inſulæ, Ptolemæo & Plin. *Cabo Lugudori* Pineto. *Argentar* Nigro.

górdius, XXIX. Hieroſolymorum epiſcopus, anno ſalutis 208.

gordius, rex Phrygiæ, ruſticus alioquin & ignobilis, rex deſignatus, & cõſulatus ab omnibus, quòd ex oraculo Apollinis primus templum ingreſſus fuiſſet, in cuius rei memoriam lora in templo ſuſpendit, in quibus nodus viſebatur propemodum indiſſolubilis: vnde natum prouerb. Nodus gordius.

gordyæa, regio Perſica, à gordiæo Triptolemi filio, Stephan. Vocant etiam gordos & gordochos, hos populos & montes gordyæos.

gorduni, galliæ Belgicæ populi, ſub Neruiorũ imperio, Cæſari in commentariis, *Gendt.* Marano eſt, magnitudine & trium fluuiorum confluentia, ſpectabilis Flandriæ vrbs.

gordynia, vrbs Macedoniæ, Steph.

gorgias, rhetor celeberrimus, qui pulcherrimum librum, de Concordia, græcis tunc inter ſe diſſidentibus, recitauit Olympiæ.

gorgias, philoſophus Leontinus, Siculus rhetor, Empedoclis diſcipulus, Iſocratis autem & aliorum philoſophorum & rhetorum præceptor, Cicer. in Bruto, & lib. de Oratore. Hic arte ſua tantùm pecuniæ corraſit, vt auream ſtatuam primus omnium poneret in templo Apollinis Delphici. Auſus eſt primus in conuentu poſcere, qua de re quiſque vellet audire: ac de omni re, quæcunque in diſceptationem, quæſtionémque vocaretur, ſe copioſiſſimè dicturum eſſe profitebatur. Is inſtituit orationem extemporalem, & declamationes, exercitationis cau-

ſa, teſte Philoſtrato de vita Soph. Plato gorgiæ nomen inſcripſit Dialogo grauiſſ. de orat.

gorgype. Vide Syndicus.

gorgippia, vrbs Indiæ. Steph.

gorgo, nauis eſt, qua Perſeus, vbi Meduſam gorgonem ſuperaſſet, vectus eſt ad ſuos, ita dicta a gorgonis, id eſt, Meduſæ capite, quod in ea repoſitũ fuerit, & vnà cum Perſeo aduectum.

gorgones, Phorci filiæ, Meduſa, Sthenio & Euryale, quæ Dorcadas inſulas, in Oceano Æthiopico ſitas, habitaſſe dicuntur, contra Heſperidum hortos. Nomen habent à truculentia quam Græci γοργότα appellant. Scribit Diodorus, fœminas fuiſſe in Africa bellicoſas, aduerſus quas Perſeus bellum geſſit, & earum reginam Meduſam debellauit ac interfecit. Hinc gorgoneus, adiectiuum.

gorgones, gorgonum, aliquando domus: Inſulæ maris Atlantici, apud Pomponium, quas Gorgades Plinius vocat: & Satyrides à Pauſania in Atticis vocari opinantur nonnulli. Hanno in ſuo Periplo, Gorgones, *Goryllas* vocat.

gorgonius, vir nobilis Diocletiano Imperatore pro Chriſtiana religione vitam ſuſpendio finiit, cuius corpus mortuum famelicis canibus obiectum, quod tamen remanſit intactum.

gorgonia, Pallas dicta eſt, quòd Meduſam vnã ex tribus Gorgonibus, quæ cõcubitu ſuo tẽplũ deæ profanauerat, Perſeus, Mineruæ ſcuto armatus amputato capite occidiſſet, vel ab aſpectu truculẽto, nã γοργὸν truculẽtũ ſonat, fortaſſis quia caput Gorgonis, quod anguibus loco crinium circũdabatur, viſu atrox eſſet. Fabulãtur enim Gorgonis caput tale fuiſſe, vt homines hoc cõſpecto ſtatim in lapides verterẽtur.

Gorgonius, viri proprium malè olentis. Horat. in Sermonibus,

Paſtillos Ruffinus olet, Gorgonius hircum.

gorgopas, nomen viri qui Eunomum apud Zoſtera vicit, naues quatuor cepit, idẽ à Chabria ſuperatus occubuit. Xenoph lib. 3.

gorgophoros, dicta Pallas, quòd in eius clypeo Meduſæ gorgonis caput eſſet inſculptum. Cic. antè quam iret in exilium.

gorgya, locus in Samo. vbi Dionyſius gorgięſis colitur.

gorcum, Hollandiæ ciuitas, eleganti caſtro inſignis, ſitu amœnis, rerũmque omniũ affluentia, nomen, laudẽmque meretur. VVahalim fluuium ex tribus alterum, quibus Rhenus in Oceanum effunditur, præterlabentem habet. Hic ex altiſſima turri, duæ ſupra viginti vrbes muris ſeptæ conſpici poſſunt, cum ruſticorum villis, & non paucis nobilium habitationibus. Lætiſſimis abundat paſcuis, vnde in butiro, lacte, caſeo, ferè tota incolarum negotiatio cõſiſtit, quæ Antuerpiam, & ad alia loca, non ſine maximo emolumento exportant, Lud. guicciard.

goritiæ Palatinatus Archiducum Auſtriacorum nomen habet, ab eius vrbe primaria Goricia dicta Iulium Carnicum Ptolemæus appellat: Drauum fluuium pro limite ad Septentrionem habet, & forum Iulii meridiem verſus.

Gorgythion, Priami filius ex Caſtienira Treiſſe ſuſceptus, qui poſtea in bello Troiano à Teucro Telamonis filio confoſſus occubuit. Homerus Iliad. 8.

gortyn, ſiue gortys, tynis, ſiue gortyna, næ, oppidum mediterraneum Cretæ inſulæ, ad Lethæum fluuium. Plin. lib. 4. cap. 12. Hinc gortynius adiectiuum: vt gortynia ſpicula, hoc eſt, ſagittæ, quibus Cretenſes plurimùm valebant. Virgil. 11. Æneid. Ibi fuit Labyrinthus Minois ille celeberrimus. Item gortynis, nidis, patronymicum fœmininum. Lucan. libro ſexto.

Dictæa procul ecce manu Gortynis arundo
Tenditur in Scenam.

gortynium etiam Æſculapium appellat Pauſan. in Corinthiacis.

gortynius, Arcadiæ fluuius, quem circa fontem Luſium vocant. Pauſan. in Arcadicis.

goſen, id eſt, appropinquatio, vel approximatio, ciuitas in tribu Iuda, Ioſue 10. & 15. qua circumiacens plaga, terra goſen nuncupatur

goſſem, i. pluuia, aut appropinquatio eorum, nomen viri. 2. Eſdr. 2.

goſſen, Ægypti regio, vel ciuitas, quam Beniamin ſuo tẽpore *Bulzzir Zzalbizz* vocatã ſcribit. Vide Auaris.

gotha. vrbs Thuringiæ circa annum Chriſti 923. condita à gothis, percelebri murorum ambitu, propugnaculis, formis planis, & arce decorata. Admirandæ fortitudinis caſtrum habuit grimmenſtein, quod ſolo æquatum eſt, anno 1567 Imperatoris & ordinum imperii mandato, capitali ſupplicio affectis nobilibus quibuſdam illud vi retinentibus.

goth-fredus, Apuliæ Comes, anno ſalútis 1049.

gothfridus, gothfridi Ardenenſis Comitis, filius Othoni in ducatu Lotharingiæ ſucceſſit, anno ſalutis 1005.

gothfridus, gothfrido parenti in regno Lotharingiæ ſucceſſit, anno ſalutis 1070.

gothfridus, gothfridi gibboſi ex ſorore nepos, Lotharingiæ dux, anno ſalutis 1089,

gothfridus Bullonius ab exercitu Chriſt. rex Hieroſolymitanus eſt cõſtitutus, anno ſal. 1100.

gothia, Daniæ inſula, Suetiæ regi paret, ſub epiſcopo Lincopenſi: agrum habet armento, equis, & bobus aptum: multa ibi venatio & piſcatio, pulcherrimo marmore & omnibus rebus humano vſui neceſſariis diues eſt. Plura de hac apud Olaum magnũ & Iacobum Zieglerũ

gothoniel, nomen viri, 1. Par. 17. Lat. hora, vel tempus meum Deus.

gotthi, immanes Scythyæ populi, in tractu Septentrionali Europæ, Danis & Noruegis cōtermini, qui olim armis Italiam ſubegerunt, Romámque ipſam ſolo æquarunt, ſuamque in totum orbem inuexerunt barbariem: quorum geſta & mores lege apud Munſt. l. 3. Coſm.

gothia, regio Europæ, contermina Daciæ & Nouergiæ.

gothini, Tacito ſunt populi germaniæ, qui Morcomanorum terga claudunt, & ferrum effodiunt. Hos hodie eſſe, qui Kuttenberg Bohemiæ vrbem incolunt: vbi argentifodinæ ſunt, vult Lazius in ſua Auſtriæ tabula, quam ſua manu æneis laminis cęlauit.

goxan, i. tonſio, aut vellus, ſiue tranſitus, vel corpus nutriens, aut intus nutriens, fluuius in Meſopotamia. 4. Reg. 19. 1. Paralip. 5. Iſa. 37.

gozilo, Lotharingorum Dux, an. ſalut. 1071.

G R

Gracchus Sempronius, Caij, & Tiberij pater, in Hiſpaniam proconſul miſſus, Celtiberos in deditionem accepit, Illurcimque eorum oppidum ſplendidiùs à ſe reſtitutum, vt geſtarum à ſe rerum memoria ſupereſſet, de ſuo nomine Gracchurim appellauit. Huic vxor fuit Cornelia ex Scipionum familia, inſigni pudicitia & eruditione mulier, ex qua, Tiberium & Caium gracchos ſuſcepit, generoſiſſimæ quidem indolis iuuenes, eloquentiáque in primis admirabiles, cæterùm popularis auræ plus ſatis auidos. Quę res fecit, vt relictis optimatibus ad plebem ſe contulerint, legéſque agrarias perpetuos ſeditionum fomites in lucem reduxerint: neque antea quieuerint, donec Senatum in ſuam necem armarent, Tiberius prior occiſus eſt in concione à publio Naſica: Caius autem biennio poſt, cùm montem Capitolinum occupaſſet, iuſſu Opinij Conſulis eſt interfectus. Iuuenalis Satyra 10.

Quis tulerit Gracchos de ſeditione querentes?

gradiuus, Martis bellorum præſidis, cognomentum, à gradiendo (vt Feſto placet) impoſitum, eò quòd gradatim, & per ordines in bellum eatur, aut certè à vibratione haſtæ, quod Græci vocāt κραδαίνειν. Huius ſedem apud Thracas & Getas poetæ collocarunt, quòd eæ nationes ſint bellicoſiſſimæ, & à pacis otiis alieniſſimę.

græa, vrbs Eretriæ, Steph. per aphæreſin pro Tanagræa. Vide Tanagras & Oropus.

grææ, tres fuerunt ſorores, Phorci filiæ, vnicum tantùm habentes oculum & dentem, quibus viſſim inter ſe tres vtebantur. Harum ope Perſeus ad Gorgonas peruenit. Vide prouerbium, apud Eraſ. Orci galea.

græcia, Hebr. Iauan, i. decipiens, vel contriſtans, ſiue cœnoſa, aut columbina. Europæ regio olim omni diſciplinarum genere excultiſſima, ſemper tamen leuitatis, vanitatiſque nomine malè audiens. Hæc à Ptolemæo Achaia nominatur. Principium ſumit ad meridiem ab Iſthmi Corinthiaci anguſtiis, indéque ad ſeptentrionem in Theſſaliam vſque, & partem Ægæi maris extenditur. Ad occaſum Acheloo fluuio ab Epiro dirimitur. Ab ortu rurſus habet mare Ægæum, qua parte Sunium eo abluitur. Scinditur in multas regiones, quarum præcipuæ ſunt Attica, Bœotia, Phocis, & Locris. Dicta eſt Græcia, à Græco primo eius prouinciæ rege. Plin. li. 4. c. 7. Eſt & græcia altera cognomento Magna, in extrema Italiæ ora, à Locris Italiæ fonte initium ſumens, in tres recedens maris Auſonii ſinus, patens in lōgitudinem LXXXII. paſſuum M. vt ex ſententia Varronis tradit Plin. lib. 3. c. 10. Hanc Græci ſubactam maximis potentiſſimíſq; vrbibus frequentarunt: in quibus numerantur Croton, Arpi, Thurium, Tarentum, aliæq; complures. Eò redacta eſt Græcia olim bonarum diſciplinarum parens, & magnæ partis orbis terrarum domina, vt nihil reliquum relictum ſit, quod non aut Turcarum iugo, aut Venetorum ſeruituti ſubiectum, ac tributarium factum ſit. Turca maiorem partem occupat. Veneti in ea inſulas aliquot duntaxat poſſident. Et vt ii qui Turcis parent illorum mores imitantur, ſic, qui Venetis eorum ritus ſequūtur. Interim omnes in tantis ignorantiæ tenebris verſantur, vt in tota Græcia nulla inueniatur Academia: nec etiam curant pueros litteratos reddere. Omnes indifferenter corruptam ab antiqua linguam retinent. Sed alij aliis elegantiùs loquuntur. Tamen illorum lingua cum veteri Græca meliùs conuenit, quàm Italorum cum antiqua Latina. Venetorum oppidani ſubditi, tam Italicè quàm Græcè, ruſtici Græcè tantùm loquuntur. Qui Turcicas ciuitates incolunt, Turcicè & Græcè: ſed qui pagos, Græcè tantùm loqui ſciunt. Plura apud Bellon. in obſeruationib. lib. 1. Ex veteribus conſule Strab. Pompo. Melam & Pauſan. Inter recentiores, gerbelium & Lazium.

græcoſtaſis, quaſi græcorum ſtatio, locus ante curiam Hoſtiliam & roſtra ſubſtructus, vbi nationum ſubſiſterent legati, qui ad ſenatum eſſent miſſi. Cic. ad Quintum fratrem lib. 2.

Græcus, nomen viri, à quo græcia, regio Europæ dicta eſt. Vnde & græcus adiectiuum.

græces, Æolienſium populi, qui in Pario habitant. Steph.

graiugenæ, Græci dicti ſunt Cicero de Natura deorum: *Graiugena de iſto aperit ipſa creatio.* Ex Pacuuio. Virg. 1. Æneid.

Graiugenúmque domos, ſuſpectáque linquimus arua.

graius, adiectiuum, Græcus.

grammium, vrbs in Creta: Ciues, Grammitæ, grammitij. Sunt & grammitæ, populi iuxta Celticam. Steph.

granata, quam vulgus granatam, Tarapha

Illiberiam, vel Illiberim nominat, regni Granatenſis metropolim, ab Illiberia filia, vel ſorore Hiſpani conſtructa & denominata dicitur. Colles duos altos, & quaſi montes amplectitur: quos Darus amnis per vallem mediam fluens, diuidit Circuitus vrbis circiter duodecim paſſuũ millia habet: totus vndique mœnibus cinctus, & mille triginta propugnaculis tutus. Ædes omnes lateritiæ atque magnificæ. Alterius collis regio Alhambra dicta in eminentiore loco domum habet regiam, magnitudine, opere, formaq; conſpicuam, quæ quidem ciuitas potius, quàm domus eſt appellanda: capite enim intra muros hominũ millia quadraginta, totaque cincta mœnibus & triginta turribus. Plura apud L.Mar. Siculum.

granicus, Bithyniæ fluuius, pugna quæ inter Perſas & Alexandrum fuit nobilis, in qua ſexcenta millia hominum Perſarum cæſa, fugataque ſunt ab Alexandri exercitu non maiori triginta millibus peditum, & equitum millibus quatuor & quingentis. Hunc fluuium aliqui à Græco Theſſali filio dictum putant. Steph. alij in minori Aſia conſtituunt.

Graniacum, promontorium Corſicæ inſulæ. Ptol. Amanza Pinero.

Granionarium, Ptolemæo Germaniæ vrbs eſt. Appianus *Bamberg*, vocat, ad Mœnum fluuium. Graionarium habet Græcus codex.

Granta, Britanniæ inſulæ vrbs: à Beda & Fælice celebrata, vt Lelandus perhibet, qui addit eam à Britannis Cairgrant à fluuio vicino dici, Grantebridge verò ab Anglis ſiue Saxonibus à ponte ibidem conſtructo, nunc corruptè Camebrige.

Grauiſcæ, Ptolem. Tuſciæ populi. Plin. apud eos coralium naſci perhibet. Grauiſcanorum mentio eſt in antiqua inſcriptione. Catoni in Originibus dicuntur Grauiſcæ Latinè Nuetuni. Niger *Monſalio* appellat.

graunone, fons eſt calidus, cuius aqua vino permixta, triduo calorem potionis cuſtodit in vaſis.

graſtilus, vrbs Macedoniæ, aliàs Praſtillus, Steph.

gratiæ, tres ſunt: Aglaia, Thalia, & Euphroſyne, Iouis filiæ, matris tamen dubiæ, Veneris aſſeclæ, Mercurij comites. Vide Charites.

gratianopolis, Gallicè, *Grenoble*, ciuitas Galliæ Narbonenſis in Delphinatu, quam Ptolemæus Acurſium vocat, l.2.c.10.ta.3. Europ. Culatone item olim vocata, nunc autem Gratianopolis, quòd eam Gratianus imperator reſtaurarit, auxerit, propugnaculiſque munierit.

gratidia, nomen mulieris Neapolitanæ vnguenteriæ ac maleficæ, quam Horatius in Epiſtolis Canidiam nominat.

graucaſum, Caucaſum nominauerunt, quòd Scytharum lingua ſignificat niue candidum.

granionarium, Germaniæ vrbs, Ptol. vulgò *Bamberg*.

grauiſce. Ptolemæo caſtellum in Tuſcia, quod hodie Montem altum vocat, ita dictum ab aëris grauitate, vulgò *Montalto*.

gregórius I. Romanorum [epiſcopus. anno ſalutis.595.

gregórius II. Romanorum, epiſcopus LXXVIII. anno ſalutis 731.

gregórius III. Pontifex LXXXIX. anno ſaluti 752. Æmil.

gregórius IIII. XCVIII. Romanorum epiſcopus anno ſalutis 827.

gregorius V. Romanorum Pontifex CXL. à Romanis eius electionem nequaquam approbantibus: minis & maledictis vrbe pulſus anno ſalutis 995. Hic Gregorius ſanctionem fecit de electione imperatoria & electoribus, quæ in hunc vſque diem obſeruatur. Blond. li 3. deca.2.

gregorius VI. Romanorum Pontifex CXLIX. anno ſalutis 1046. ſchiſmatis tempore.

gregorius VII. Romanorum Pontifex CLVIII. Ildebrandus dictus, anno ſalutis 1074

gregorius VIII. Romanorum Pontifex CLXXIIII. anno ſalutis 1187.

gregorius IX. Romanorum Pontifex CLXXIX. anno ſalutis 1226.

gregorius X. Romanorum Pontifex CLXXXV. anno ſalutis 1271.

gregorius XI. Romanorum Pontifex CCI. anno ſalutis 1370.

gregorius XII. Rom. Pontif. CCV. anno ſalutis

gregorius Nazianzenus epiſcopus, an. ſalut. 137. vir ſanctitate & eloquentia clarus, libros multos ſcripſit, qui etiam hodie extant.

gregorius, ortus ex Cæſarea Ponti, Origenis diſcipulus, cuius fama in vniuerſo terrarum orbe viget, qui cùm eſſet adhuc Laicus, plurima edidit ſigna, langores curando, dæmones per epiſtolas expellendo, paganóſque ſermonibus, & operibus ſibi ſubiugando. Fuit ergo Gregorius antiquus iſte diſcipulus Origenis: & alter Nazianzenus, fraterque Baſilij: fuitque alius Gregorius Alexandrinus, Arianus, Sozomen. lib.8. cap.8.hiſt.trip.

Greſinus, vrbs Cherſoneſi. Steph.

greſtónia, regio Thraciæ iuxta Macedoniam Caſtronia quondam dicta.

griffo, Caroli Franci filius. In eũ Pipinus eius frater exercitum d... Æmi.lib.1.

grimoaldus, Pipini filius, Dagobertum Sigiſberti ſecundi fi... fidei ſuæ poſt mortem patris, eius co...ſſum interfecit, vt Auſtraſiæ regnum ... præerat pupillus, ſibi vindicaret. Hic tandem fluxu ſanguinis correptus periit,

grona, ciuitas ab Henrico Germaniæ rege capta. Vuitich.li.1.

Gronia, vrbs Phocidis. Steph.

Gronii, Hiſpaniæ populi ad Durium amnem, Pompon.l.3. Pli.& Silius.

groſſioni, gẽs Arabica, per Aſiâ inſtigante Ba-

bylonico Soldano, Chriſtianos variè affixerunt. Demum ſepulchrum Dominicum ſumma ignominia & vaſtitate defœdarunt. Blond. li. 7. Æmil.li.7.

Grogonia vel Gruninga vrbs inclyta & Friſiæ metropolis à fundatore Gruno, anno ab vrbe 374. ſic appellata. Eum alij Troianum, alij Francum Anthenoris regis Franciæ fratrem fuiſſe exiſtimant, qui domeſtici diſſidij cauſa fratrem relinquens, in occidentalem Friſiam deuenit, & ibidem ciuitatem hanc ſuo nomine inſignem, ædificauit annis 377. ante Chriſti natiuitatem. Nullis tunc muris cincta, ſed propugnaculis ligneis, immiſſis in terram palis, ſiſtucationibus, quaſi conſepta fuit. Mœnibus autem, foſſis ac turribus contra hoſtiles inſultus validè munita eſt anno 1110. Ciuitas nunc eſt opulenti, & frequenti populo inſtructiſſima, multis abundans aquis, arte in ciuitatem per canales deductis. Habet ſtatus, leges, dominium, & iuriſdictionem peculiarem, cum multorum pagorum confœderatione. Pręcelſis templorum turribus & magnificis, priuatorum hominum ædificiis inclareſcit. Sub Dominio hæreditario ducum Burgundiæ.

grudii, Cæſari Neruiorum clientes, Lannois Marliano; Brugge Flandriæ emporium Becano: ſunt qui Louen, Brabantiæ Academiam ex iis faciunt, inquit Diuæus.

grumentum, Liuio, & Ptolem. Lucaniæ oppidum in Italia. Saponara Leandro: Groppoli habet Nardus.

gruno, Dux Friſiæ, Sicambrorum regis frater anno ab vrbe 375.

Gryllus, Xenophontis filius, qui pro patria fortiter pugnans, occubuit. Huius laudes & epitaphia multi ſcripſere. Ariſtoteles.

grynêa, vrbs Troadis. Steph.

grynem, oppidum Dycenorum. Strab. lib. 13. in quo templum Apollinis & locus vaticinandi peruetuſtus, templum autem candido marmore ſumptuoſum erat in quo ipſe Apollo colebatur, vnde & grynæus appellatur.

grynæus, cognomen Apollini inditum à gryneo nemore iuxta Clazomenem Aſiæ ciuitatem, in quo Apollo colebatur. Seruio, grynæum nemus eſt in finibus Æolidis, Apollini conſecratum. Dictum eſt autem hoc nemus à grynio vicino oppidulo. Strab. li. 13.

grynéus, nomen vnius ex Centauris.

grynia, vrbs Ætoliæ in confinibus Ioniæ.

grynus, ſiue grynni, oppidum Mycenæorum. vbi grynæus Apollo colebatur.

G V

gualterus, Athenarum dux appellatus, x. menſibus Florentiæ tyrannidem obtinuit, anno ſalutis 1345. Blond.

guarimatus, Salerni princeps Northmanus, à ſuis interfectus eſt, anno ſalutis 1049.

guel, filius Machi princeps tribus gad, Num. 13. Lat. redemptio Dei, ſiue exaltatio Dei.

guido Luſignanus, Cypri rex, an. ſalutis 1192.

guido Luſignanus. Hieroſolymorum rex, anno ſalutis 1184.

guido Nouellus, Florentinorũ, dux, an. ſal. 1260.

guido Petramala præſul Mediolanenſis, Ludouico Bauaro imperatori ferream coronam impoſuit, anno ſalutis 1327.

guido, Cremenſis, Octauiano defuncto, imperatoris iuſſu in Papatu eſt ſuffectus, ann. ſalutis 1164. Blond. Plat.

guilelmus Rufus, guilelmi filius, XXII. Anglorum rex, anno ſalutis, 1089.

guilelmus, Henrici I Anglorum regis filius, à patre Northmaniæ Dux deſignatus, anno ſalutis 1115. Polyd.

guilelmus, Siciliæ rex, Beneuentana ſuburbia quædam occupauit, quem anathemate Papa percuſſit anno ſalutis 1153.

guilelmus, Scotiæ rex, an. ſalutis 1166.

guilelmus gonzaga, Rhegii vicarius, an. ſalutis 1340.

Guelphorum factio in Italia ſuborta, an. ſalutis 1240. Blond. li. 7.

gumnilda, vxor Aſmundæ regis Danorum, quæ mariti in pugna interfecti mortem adeò ægrè tulit, vt ſibi ipſi manus violentas intulerit. Author Saxo grammat. lib. 1. hiſt. Danicarum.

gunas, locus in Syria, vberis & fęcundi ſoli, vnde nomen. Steph.

gundabundus, Vandalorum rex, Chriſtianorum hoſtis, in Arianam hæreſim fideles pœnis inducere conatus eſt, an. ſalutis 486. Procop. l. 3.

gundicarus, Burgundiorum rex, anno ab vrbe 1187. Diaco. l. 14.

gundiſaluus, Sanctii comes, an. ſalutis 634.

gundobaldus, Burgundiorum rex, Italiam per ſaltum Domuſlulæ intrauit, ex Comenſibus & Taurinis ac Sporedienſibus præda onuſtus domum rediit, anno ab vrbe 1243. Blond. l. 3.

guni, filius Nephthali, Gen. 46. Paral. 6. Lat. hortus, ſiue protegens.

guntia, vrbs Rhætiæ primæ ad Danubium, vt tradit Rhenanus, qui eum guntzburg interpretatur

guntrannus, Clotarii Francorum regis filius, Aurelianenſium rex, an. ab vrbe 1318.

gur, Cliuus montium Ieblaam, 4. Reg. 6. Lat. Catulus ſiue habitatio aut collectio vel timor.

gur-baal, nomen loci, 2. Paral. 16 in quo Arabes habitauerunt. Eadem quę Gerata, Lat. Catulus idoli, vel dominantis.

gurgenes, Iberorum rex, ad Romanos, eo quòd gabaces fidem Chriſti eum abnegare volebat cogere, confugit, anno ſalutis 520. Proc.

gurges, cognomen Q. Fabii Rulliani filii, à deuorato patrimonio illi impoſitum, Macro.

gutæ, Ptolemæo videntur, qui hodie gothiam

vulgò Godtlandt inhabitant [Regis Succorum clientes. Guttones forte Pytheæ, apud Plinium. Vide Sabalingij.

Guttallus, numeratur à Plinio inter Germaniæ flumina, in Oceanum Germanicum exeuntia. Althamaro *Oder* eſt Al facit H. Iunius ex eo, qui Coningsbergam præterlabens, Venedico ſinu infunditur.

G Y

Gyarus, ri, vel Gyara, ræ, inſula maris Ægæi, vna ex Sporadibus, in quam Romani noxios ſuos deportabant. Idem numero plurali, Iuuen. *Aude aliquid breuibus Gyaris & carcere dignum.*

Gyas, vir Troianus, Æneæ comes.

Gyas, magna & bona pars Syracuſani agri, qui fuit Dionyſii tyranni, vt Plut. refert in vita Dionis. Hodie *Caua di Georgia* vocari ſcribit Aretius.

Gygæus, Lydiæ lacus, ſtadiis quadraginta à Sardibus diſtans qui poſtea Colonus dictus eſt. Propert. lib. 3. *Lydia Gygæo tincta puella lacu.* Hom. in fine Catalogi. Plin. lib. 5. cap. 29 Gygæum ſtagnum appellat.

Gyge, ancilla fuit Paryſatis reginæ Perſarum & matris Cyri, Plut.

Gygemorus monticulus non lõgè à Theſſalia.

Gyges, gigas centimanus, Cœli & Terræ filius, & frater Briarei, Ouid. 4. Triſtium.

Centimanúmq; Gygen ſemibouémque virum.

Gyges, fuit quidam Lydus, cui cùm Candaules, Lydiæ rex, vxorem ſuam nudam oſtendiſſet, illa id ægrè ferens, Gygen ad necem eius impulit, ſeſeque cum regno illa tradidit. Herodotus lib. 1. Cic. lib. 3. Offic. *Hinc ille Gyges* (inquit) *inducitur à Platone: qui cùm terra diſceßiſſet magnis quibuſdam imbribus, in illum hiatum deſcendit æneúmque equum) vt ferunt fabulæ) animaduertit, cuius in lateribus fores eſſent, quibus apertis, hominis mortui corpus vidit magnitudine inuſitata, annulúmque aureum in digito: quem vt detraxit, atque ipſe induit (erat autem regius paſtor) tum in concilium paſtorum ſe recepit. Ibi cum palam eius annuli ad palmam conuerterat, à nullo videbatur, ipſe autem omnia videbat, idem rurſus videbatur, cum in locum annulum inuerterat. Itaque hac opportunitate annuli vſus, reginæ ſtuprum intulit, eaque adiutrice regem dominum interemit, ſuſtulit quos obſtare arbitrabatur: nec in his facinoribus eum quiſquam videre potuit. Sic repente annuli beneficio rex exortus eſt. Lydiæ.* Hæc Cic. F. M. Gregorius. Naz. Hymno 11. Anacreonticos pulcherrimè vim huius annuli expreſſit, nec inconcinne fidus interpres ita reddidit: *Sortemne Gygis optas Lydi tibi venire Per annulumque verſum Regno ſtatim potiri Qui tectus hunc tegebat, Patenſque detegebat?*

Gyges, viri nomen apud Virgil. li. 9.

Principio Phalarim & occiſo poplite Gygen
Excipit.

Gyges, formoſi pueri nomen apud Hora, 2. Carm. *Luna mari Cnidiuſve Gyges.*

Gyges Lydius, omnium primus in Ægypto picturam inuenit. Pli. lib. 7.

gyges, Lydiæ fluuius.

gylacea, Illyriæ ciuitas, à gylace Corinthio, aliàs Apollonia.

gylippus, vir Lacedæmonius, bello ſtrenuus, qui Athenienſes multis bellis multiſque cladibus affecit. Tibul. lib. 4.

--non magni potior ſit fama Gylippi.

gylo. Vide Gelo.

gymnéſiæ, duæ inſulæ [non vna, vt quidam volunt] iuxta mare Tyrrenum: aliàs Baleares dictæ, & populi Baleares, quod Græcè ſonat funditores, quoniam fundarum iactibus ſe exercent. Dicti ſunt gymneſis, quòd æſtate nudi degant. Steph. Inuenio & gymnetas pro gymneſiis. Vide Baleares.

gymnetas, vocat Crates Pergamenus gentes, Indos quoſdam, qui centenos annos excedant. Non pauci eos Macrobios appellant, ait Pli. li. 7.

gymnetes, populi Æthiopum, Nigritis & Pharuſis vicini. Plin. lib. 5. cap. 8.

gymnoſophiſtæ, Philoſophi Indorum, ſic dicti, quòd nudi incederent: nam σοφιστὴς, ſapiens dicitur, & γυμνὸς nudus. Plin. lib. 7. cap. 2. ait ab exortu ad occaſum perſtare, contuentes ſolem immobilibus oculis, feruentibus arenis toto die alternis pedibus inſiſtere. Hi frigora niuium & æſtus flammæ citra dolorem perferunt. Fertur Alexandrum Macedonem ad eos acceſſiſſe, dixiſſéque, *Petite quodcunque vultis.* Qui reſponderunt; *Da nobis immortalitatem, quam præ cæteris optamus.* Quibus ille ait, Cùm ego ſim mortalis, immortalitatem nemini pręſtare poſſum. Si ergo (*inquiunt*) mortalem eſſe cognoſcis, cur non contentus patriis ſedibus omnibus infeſtus totum orbem ſubiicere conaris? Cic. Tuſc. q. 1. Auguſt. l. 5. de Ciuit. Dei.

gynæconomi, apud Athenienſes mulierum decentiæ, & modeſtiæ arbitri & inſtitutores. Gynæcoſmi etiam numero viginti, præfecti fuerunt mulieribus, qui in parum modeſtas animaduerterunt, & mulctas earum inſcribẽtes expoſuerunt in platano in Ceramic. Pollux Onom. li. 6. 5.

gynæcopolis, ciuitas Phœnicum, & alia Ægypti. Steph. Plin. lib. 5. cap. 9.

gynæcolimen, id eſt, mulierum portus, circa Phædaliam eſt, inter Anaplum & Leoſthemũ, Ste.

gyndes, Aſſyriorum fluuius maximus ſecundùm Euphrateam. Is cùm Cyri impetum venientis contra Babylonios interciperet, & quidam ex equitibus ſummè dilectus regi, eius molliens tranſitum, rapacitate fluuii abſorptus eſſet, rex iratus, amicum vlciſci ſtatuit, iurans eum, qui tam præclarum equitem vorauiſſet, mox vix tincturum genua mulieris. Nec peragendo ſegnior bellum cum flumine geſſit, & totis copiis per magnas dedudum foſſas XLVI. alueos

diſpertiuit. Seneca libro tertio de Ira.

Gypſei, inſula Æthiopiæ. Steph.

Gyrton, vrbs Theſſaliæ & Perrhæbiæ, quam Gomerus Gyrtonam vocat, à Gyrtone Phlegya fratre, qui eam condidit. Step.

Gyrrheum, oppidum Laconicæ, quod Hercules & Apollo, depoſitis eo loci ſimultatibus, communi opera condiderunt, omnium maritimarum rerum Lacedæmoniis receptaculum. Hinc gyrrheates.

Gythites, inſula iuxta Æthiopiam ſub Ægypto Ptolemæo. Cytis fortè Plinii eſt. Hodie fortaſſe Genamani dicitur, vt ex Tabulis videtur.

Gythium, Laconicæ oppidum Ptolemæo: Paleapoli Niger illud vocat.

Gyzantes, populi Africæ, apud quos etiam Gyxantes reperitur.

Gyzis, Marmaricæ portus, Ptol. *Gofo de gli Arabi*, Caſtaldo.

H A

HABA, filius Gomer, filii Heber. 1. Pa. 7. Lat. abſconſio, vel dilectio, aut Syriacè, peccatum vel abſconſio.

Habacuc, nomen Prophetæ. Habac. 1. Lat. luctator.

Haber, filius Baria, filii Aſer, filii Iacob. 1 Paralip. 7. Iudic. 4. vir Cinæus. Lat. ſocius, aut particeps, ſiue incantator, aut liuor.

Habéſſus, Lyciæ ciuitas, quondam ſic dicta, deinde Antiphellus, Plinius libro quinto, cap. vigeſimo ſeptimo.

habia, nomen viri 1. Eſd. 2. Lat abſconſio Domini, aut dilectio Domini, aut debitum vel obligatio Domini.

habis, Hiſpaniarum rex, qui barbarum populum primitus docuiſſe boues aratro domare fertur: vt ait Trogus.

habor, fluuius. 4. Reg. 17. & 18. 1. Par. 1. Lat. Socius, aut particeps, ſiue incantatio, aut liuor.

habſanias, pater Ieremiæ filii Iezoniæ. Iere. 35. Lat. debitum clypei Domini, ſiue dilectio vel abſconſio clypei Domini.

Habundantius, conſul cum Theodoſio Auguſt. anno ab vrbe 1140.

haceldema, nomen agri pecuniis illis, quibus I. Chriſtum vendiderat Iudas proditor, empti in ſepulturam peregrinorum, qui hodie monſtratur in Ælia ad auſtralem plagam montis Sion. Hieronymus in locis Hebraic. Matth. 27. Act. 1. Lat. ager ſanguinis.

hachamoni, pater Ieſbaan. 1. Par. 11. Pater Iahiel. 1. Paral. 27. Lat. ſapiens vel ſapientiſſ' aut hamus numerationis, vel muneris, ſiue expectatio muneris.

hachelai, Pater Atherſuta, 2. Eſd. 10, Lat. expectans Dominum, ſiue hamus Domini.

hachila, collis in ſorte tribus Iuda ad deſertũ Ziph, in quo latuit Dauid. 1 Reg. 23. & 26. arcem habens natura munitiſſimam, olim ab Herode extructam, Meſida nomine, 1. Reg. 23. & 26. Lat. ſpes in ipſa, aut hamus in ipſa, ſiue palatum, vel dulcedo in ipſa.

Hacoc, ciuitas, 1. Paralip. 6. quæ eadem eſſe videtur, quæ aliàs Hucuca dicitur tribu Nephthali, Ioſue 19. Lat. Sculptor aut ſcriba, aut legiſlator.

hacupha, nomen viri. 1. Eſd. 2. Lat. præceptum, aut ſculptura.

Hacus, nomen viri, 2. Eſdr. 3. Latinè, ſpina, vel æſtas, aut tædium, ſiue vigilia, vel finis.

hadad, filius Iſmaëlis, Gen. 25. 1. Pa. 1. Lat. acutus, vel gaudens.

Hadali, pater Amaſa. 2. Par. 28. Lat. ceſſatio, vel defectus.

Hadaſſa, ciuitas in tribu Iuda, Ioſ. 15. Lat. nouitas aut menſis.

Hadid, ciuitas. 2. Eſdr. 7. & 11. Lat. acutus, ſiue gaudens.

Hadingus, rex Danorum fuit, qui præ dolore quem ex morte Hadingi Suetonum regis conceperat, ſuſpendio propriis manibus inducto vitam finiuit. Author Saxo hiſtoricus.

hadrach, ciuitas, Zach. 9. quidam Syriam fuiſſe putant. Hieronymus in locis Heb. terram Damaſci credidit. Lat. acumen, ſiue gaudium teneritudinis, vel cubiculum tuum.

hadramitani, Siciliæ populi. Plinius libro 3. cap. 8.

Hadria, maſcul. gen. pro ſinu maris, ſeu pro ipſo mari Adriatico. Lucan. lib. 5.

-- *Sonat Ionio vagus Hadria Ponto,*

Hadria, fœ. gen. oppidum ad Ferrariam nunc demerſum, ad xxxv. lapidem, vulgò *Ari*, Ab eo Hadriaticum mare nomen accepit.

Hadria, Romanorum colonia, arduo in colle ſita, ex qua Hadrianus Imperator originem duxit. Sunt qui hoc nomen non aſpirent. Vide Adria & Atria.

hadrianæ, Lyciæ vrbs eſt. Aldo in ſua Orthographia.

Hadrianopolis, vrbs à Mahomete capta, vbi regiam ſedem ſtatuit, anno ſalutis 1042. Egnat.

Hadriel, id eſt, grex Dei, aut ablatio Dei, ſiue priuatio Dei, gener Saulis, Maritus Mereb. 1. Reg. 18

Hadſi, nomen loci, 1. Reg. 24. Lat. nouitas aut menſis, aut vnius munus, vel nouum munus.

Hæbudes, inſulæ quinque inter Caledoniam quæ hodie Scotia dicitur, & Thulen inſulam, Solin. à Caledoniæ promontorio Thulen petentibus bidui nauigatio eſt. Excipiunt Hæbudes inſulæ quinque numero.

Hædui, vide Hedui.

Hæmodes, Lyciæ mons. Pomp lib. 1. Hemodes pere, inſulæ ſunt ſeptem in Oceano Germanico.

Hæmon, vir quidã fuit Rhodopen filiã pro coniuge habuit. Ambo tamẽ diis inceſtũ vindicantibus, in montes ſunt conuerſi. Ouid in Ibin.

Hæmon, iuuenis Thebanus, qui Antigonem Oedipi & Iocaſtæ filiam tanto proſecutus eſt amore, vt cùm eam Creontis iuſſu occiſam intelligeret propter ſepulturæ, honorem, quã fratribus impertiuerat, doloris impatientia ad tumulum eius ſeſe iugularit. Propert. lib. 2. ca. 8.

Quid? non Antigones tumulo Bœotius Hæmon,
Corruit ipſe ſuo ſaucius enſe latus; ex Sophocle in Antigone.

Hæmon, Bœotiæ riuus, iuxta Chæroneam in Cephiſum defluens, quem Thermodonta olim vocatum putat Plutarchus in vita Demoſt.

Hæmonia. Vide Æmonia.

Hæmus, mons eſt Theſſaliam à Thracia diuidens, dictus ab Hemo Boreæ & Orythiæ filio. In huius mõtis vertice erat Martis domicilium, in radicibus verò amœna illa loca quæ Græcis Tempe dicuntur.

Hærennius, nomen viri, ab hærendo dictum.

Hæres, nomen deæ, cui veteres poſt acceptam hæreditatem, rem diuinam faciebant. Feſtus.

Habab, ſiue Agaba, nomen viri. 2. Eſd. 1. Lat. locuſta.

Hages, vnus ex adulatoribus Alexandri, qui primus vnà cum Cleone Siculo viuenti Alexandro diuinos honores tribuit, cúmque noua apotheoſi dignum prædicauit. Cæl. plura.

Haggia, filius Merari. 1. Par. 6. Lat. feſtiuitas vel ſolennitas aut gyrus Domini.

Haginoia, Belgicæ regio, quam Hannoniam vulgus Latinum vocat. Incolis Gallis *Hennault* dicitur: Teutonis *Henegvvn*. Pannoniam olim dictam à Panos cultu, poſtea Saltum Garbonarium, ſcribit Leſſabæus, in ſua Hannoniæ deſcriptione.

Hagiõ, locus Scythiæ, vbi Aeſculap. celebratur.

Hagon, Bœotius celebratus Iulii Cæſ. æuo à gratio poeta in Cynegetico, his verſib.

Hagnon Haſtitides, Hagnon quem plurima ſemper
Gratia per noſtros vnum teſtabitur vſus.

&c. pag. 10. edit. Pariſ. quam recenſuit & notis illuſtrauit Fed Morel. Prof. Reg.

Hai, i. aceruus, vel coaceruatio, ciuitas Amorrhęorum trans Iordanẽ ſupra Iericho ſita, iuxta Bethauen, ad orientalẽ oppidi Bethel, non longè ab eo diſtans, Ioſ. 7. & 12. Cuius regẽ ſuſpenderunt filij Iſrael, Ioſ. 8. Hæc Iſaiæ 10. Aiath appellatur. Hieronymus in locis Hebraicis Agai quoq; appellat, Huius mentio habetur etiã Gen. 12. Iere. 49. Ioſ. 12. 1. Eſdr. 2.

Hala, fluuius 4. Reg. 17. & 18 Lat. Diodor. ſiue infirmitas maxillæ, ſiue principium humilitatis, vel teneritudinis.

Halaa, altera vxor Ashur. 1. Par. 4. Lat. infirmitas ſiue rubigo.

Halak, mons in Syria, cuius nomen aliis diuidentem, aliis verò leuem, i. limpidum ſeu lubricum ſignificat. Ioſue 11. 17.

Halacomén, & Halacomenæ, tã ſingulari quàm plurali numero, ſiue Halcomenium, ciuitas in Bœotia, vnde Minerua Halalcomedina cognominata eſt, quòd in eo loco coli ſolita. Vide Alacomene

Halæ Aexonides, pars tribus Cecropiæ, Step.

Halæ, oppidũ Bœotiæ. Eſt & è regione Maſcetis & Ciliciæ ciuitas. Item Hale, ἁλῆ vicina Argiuis, ἅλικος κτῆμα in Cilicia: & Halice regio, ἅλικος χωρίαι iuxta Auguſta & mons eiuſdem nominis.

Hala Minerua, dicta eſt ab Halæo quodam Tegeatæ, qui Mineruæ templum extruxit, quo conſumpto igni, Tegeatæ ſumptuoſius poſtea conſtruxerunt: quos cùm deuiciſſet Auguſtus imperator prælio Actiaco, dentes apri Calidonii qui in eo templo erant, quiq; vlnæ longitudinem vincebant, Romam tranſtulit. Paul. & Palæph.

Halæus, Apollo dictus à Philoctese, qui cùm finẽ ſuis erroribus vellet ſtatuere, Apollini Halæo templum conſtruxit, Palæph. li. 1.

Halæſus, Agamẽnonis filius ex Briſeide, aut (vt alii malunt) ex Clytemneſtra, quẽ aiunt cum illa ſenſiſſe contra patrem, & poſtea patria pulſum in Italiam veniſſe, atque apud Maſſicũ Campaniæ montem conſediſſe, & tanquã Troiani nominis hoſtem, Turno aduerſus Æneam fauiſſe. Vir. li. 10. Æneid. Ouid. lib. 4. Faſt. author eſt, ab hoc Halæſo Faliſcos originem accepiſſe.

Haloródii, populi circa Pontum. Ste.

Halcath, ciuitas in tribu Aſer, data Leuitis. Ioſ. 19. quæ Helcath dicitur. Ioſ. 21. Lat. portio, ſiue diuiſio, aut leuitas, ſiue lubricatio.

Halcyon, Ceyx (inquit Seruius) filius Luciferi, habuit vxorẽ Halcyonẽ: à qua diſſuadente cùm iſſet ad cõſulendũ Apollinẽ de ſtatu regni naufragio periit Cuius corpus cùm ad vxorẽ delatum fuiſſet, illa ſe præcipitauit in pelagus: poſtea miſeratione Thethydis, conuerſi ſunt ambo in aues marinas, quæ Halcyones vocãtur. Vide Alcyon.

Halcyone. Vide Alcyone.

Halei, maritima vrbs Laconiæ. Step.

Haléius campus, Vide Aleius.

Halẽſina, Siciliæ ciuitas. Cic. act 5. in Verrem.

Haléſius ager in Epiro; vbi ſal copioſus fit. Stephanus.

Haléſius, fluuius & mons non longè ab Ætna, vbi Proſerpina flores legebat in horto cum aliis virginibus. Columella.

Haleſus, Faliſcorũ conditor fuit. Oui. in 4. Fa.

Argiua eſt pompa facies Agamemnone cæſo
Et ſcelus & patrias fugit Haleſus opes,
Iamque pererratus profugus terraque marique,
Mœnia fœlici condidit alta manu.
Ille ſuos docuit Iunonia ſacra Faliſcos.
Hæc mihi ſit populo ſemper amica ſuo.

Halliul,

halhul, ciuitas in tribu Iuda. Ioſ. 15. dolor, ſiue principium doloris vel immunditiei, aut expectatio doloris vel prophanationis, ſiue obſtetricatio doloris.

halia, Nympha marina, Nerei & Doridis filia, ἀπὸ τῆς ἅλος, hoc eſt, à mari dicta.

halia, eadem quæ Theſſalonica.

haliacmon, fluuius Macedoniæ, ad quem ducebant quæ volebant candida naſci. Plin. li. 33, cap. 2. aliàs Haalmoni, aliàs Alyacmon.

haliartus, Straboni lib. 9. vrbs Bœotiæ, ab Haliarto Therſandri filio condita. Steph.

halica, nomen mulieris.

halicarna, vide Chalcis.

halicarnaſſus, Cariæ ciuitas, Argiuorum colonia, in qua Mauſolei quondam nobiliſſimum opus extabat, clara Herodoto, Heraclyto poeta Callimachi ſocio, & Dionyſio hiſtorico, qui res Rom. Strabonis temporibus ſcripſit. Regia olim Regum Cariæ fuit, Iſthmus aliàs dicta. Diodo. lib. 17. Strab. lib. 14.

halyciæ, vrbs Siciliæ. Steph.

halicyrna, vicus Acarnaniæ. Steph.

haliméda Nympha. Vide Damaſcus.

halizon, fluuius.

halizónes, populi Paphlagonum, ſic dicti, quòd vndique mari circundentur. Tortelius. Stephanus hos populos inter Myſiam, Carim & Lydiam habitaſſe ſcribit, ex Ephoro: & ita dictos videri tanquam ἀλαζόνες, quod diuitiis ſuperbirent. Vide Chalibes.

halmyris, lacus ambitu LXIII. paſſ. ex Danub. natus ſupra Iſtropolin, de quo Plin. l. 4. c. 12.

galone, inſula Propontidis ante Cyricum, oppidum habens eiuſdem nominis. Pli. l. 5. c. vlt.

halonéſos, inſula Aegæi maris prope Thraciam, quam aliquando omnibus, qui mares erant, cæſis, tantum fœminæ tenuiſſe dicuntur. Mel. lib. 2. Strab. lib. 14. Ob hanc inſulam Philippus & Athenienſes inter ſe contenderunt. Eſt & alia Ioniæ. Steph.

halſius, campus. Vide Tragaſæ.

halus, ciuitas Achaiæ & Phthiotidis. Parmeniſcus aliam facit Malliacam Achilli ſubditam, aliam Proteſilao. Steph. Incolæ Halei, Haluſii vel Halii dicuntur.

haliætus, proprium viri, qui mutatus fuit in auem ſui nominis. Ouid. 8. Metam.

halyattes, Lydiæ rex, pater Crœſi, qui ab eo Halyatticus cognominatur. Horat. lib. 3. Carm.

halys, fluuius in Tauri montis radicibus naſcens, Cappadociæque, Syriæ ac Paphlagoniæ agros irrigans, & tandem contra Aquilonem in Euxinum mare ſe euoluēs, Crœſo fatalis, ex oraculo Apoll. *Crœſus Halim penetrans magnam peruertet opum vim.* Herod. li. 4. de Ponto.

hama, pugil nobilis apud Saxones qui tamen ſatis infeliciter pugnauit cum Starcathero altero pugile iam ſene, De quibus Saxo lib. 6.

hamadryades. Vide Dryades.

haman. Vide Aman.

hamathæus, filius Chaan, Gen. 10. 1. Par. 1. à quo Hamath vrbs, quam Macedones Epiphaniam nuncupauerunt, alii Antiochiam, vt nonnullis placet. Mihi videtur eſſe vrbs tribus Nephthali, quæ Hemath dicitur: à qua circumiacens regio ſic dicta eſt. Lat. indignatio, ſiuè color, aut murus, ſiue vter, vel lagena.

hamaxa, regio Bithyniæ. Steph.

hamaxa, ſydus, quod nos ſeptentriones dicimus à figura poſituráque ipſa, quia ſimile plauſtri videtur. Gel. l. 2. cap. 21.

hamaxampeus, pars fluminis Hypanis qui cū fonte Xampeo amaro commixtus eſt. Tortel.

hamaxantia, pars tribus Hippothoontidis. Step.

hamaxia, ciuitas Antiochiæ Ciliciæ, Step. ex Strabone.

hamaxitos. Vide Amaxitos.

hamaxobitæ, vel Hamaxobii populi Sarmatiæ in Europa, qui quia pro ſedibus plauſtra habent, ſic dicti ſunt Pompon. lib. 2. Græcis enim ἅμαξα, plauſtrum dicitur. Ptolemæus Hamaxobios nominat. Vadianus Melæ interpres, eos eſſe credit, quos hodie alibi ſitos Poloni Moſcouitas nominant, corrupto vocabulo.

Halyzones, Scythiæ Europææ ſunt populi Herodoto.

hamburga, maxima inferioris Saxoniæ vrbs, nomen habet ab Hammone, qui eam inſtaurauit, vnde Latinè Hammonis burgum, F. Irenico dicitur. Ab Alb. Crantzius ab Hama inſigni pugile, nomen accepiſſe exiſtimat, quià Starcateto Dano gigante hoc loci ante vrbis ædificationem occiſus perhibetur. Aquis eſt inſtructiſſima, & ad mercaturam ſitu admodum opportuno, & Anglorum frequentatione hodie celeberrima, mœnibus, foſſis, vallo, diuitiis & incolis nihil Hamburga cultius, nihil munitius videri poteſt.

hamdan, filius Diſan filii Seir Horræi. Geneſ. 36. qui 1. Paral. 1. dicitur Hamran. Lat. cupiditas aut color iudicii.

hamer, Dotingiorum rex anno ſalutis 669.

hamilcar, vide Amilcar.

hammodara, oppidum inter Ægyptum & Æthiopiam, iuxta ſe habens fontem bituminis. Plin. l. 6. cap. 29.

hammon Tritonis, Noæ nepotis filius, rex fuit Aſiæ, qui Rheam accepit in vxorem, Beroſ. lib. 4.

hammonis, Iouis fons, interdiu frigidus, noctibus feruet. Plinius libro 2. cap. 103. Vide Ammon.

hammon, Iouis cognomen, qui in arena putatur inuentus, quæ Græcè hoc nomine ἄμμος appellatur: cui cornua affiguntur arietis à genere pecoris inter quod inuentus eſt. Feſtus.

hamon, ciuitas, Ioſ. 19. 1. Paralip. 6. in tribu Nephthali. Lat. calor, aut Sol, vel ira eius.

hammoth dor, ciuitas, Ioſ. 21. quæ de tribu Nephthali non ſolùm Leuitis, imò etiam profugis homicidis pro tutiſſimo aſylo eſt aſſignata. Lat. indignatio, vel calor generationis, aut pilæ vel ſpheræ ſiue habitationis.

hamram, filius Diſan filii Seir Horræi, 1. Para. 11. qui Gen. 36. dicitur Hamdan. Lat. Aſinus, vel lutum, aut vinoſus.

hamuel, filius Maſma, 1. Par. 4. Lat. calor, ſiue ira Dei, aut viderunt Deum.

hamul, filius Phares filii Iudæ. Gen. 46. 1. Par. 2. Lat. prius ſiue miſericors.

hamullus, Conſul cum Glabrione, anno ab vrbe 504.

hanan, filius Maacha. 1. Par. 11. Filius Sizac. 1. Paral. 8 Filius Aſel filii Elaſa, 1. Par. 8. & 9. 2. Eſd. 7. & 8. Filius Legedeliæ, Ierem. 35. 15. 1. Paralip. 4. Lat. gratioſus, vel pius, ſiue miſericors, aut donans.

hanameel, filius Sellum patruelis Ieremiæ Prophetę. Ierem. 32. Lat. gratia ex Deo, ſiue miſericordia, vel donum à Deo.

hananeel, nomen turris Ieroſolymæ, 2. Eſd. 3. Ierem. 31. idem quod Hanameel.

hanani, pater Iehu Prophetæ. 3. Reg. 16. 2. Par. 16. Nehe. 12. Lat. gratioſus, aut donans, vel pius, ſiue miſericors.

hanania, ſiue Hananias, pater Selemiæ patris Ietiæ. Ier. 37. Pater item Sedeciæ principis, Ier. 36. Filius Zorobabel filii Phadaia. 1. Paral. 3. & 8. Nomen prophetæ. Iere. 28. Etiam hoc nomine vocabatur ille qui cum Daniele propheta à Nabuchodonozore in captiuitate enutritus fuit, cui præpoſitus eunuchorum, Sidrach nomen impoſuit. Dan. 1. Lat. Gratia aut miſericordia, vel donum Domini.

hanapis, fluuius Scythiæ, Herod.

hanathon, ciuitas in terra Zabulon. Ioſ. 19. Lat. gratiæ vel miſericordiæ donum.

hanes, ciuitas Ægypti Iſai. 30. Lat. gratiæ vexillum, ſiue gratiæ tentatio vel fuga, aut gratiæ miraculum.

haniel, filius Olla, 1. Par. 7. Filius Ephod, princeps tribus Manaſſe. Numer. 34. Lat. gratia ſiue miſericordia aut requies, vel donum Dei.

hanni, nomen viri. 2. Eſd. 12. Lat. afflictus, vel reſpondens, vel pauper.

hannibal. Vide Annibal.

hanno Carthaginenſis, Philippi Macedonis temporibus, qui Carthagine priuatis opibus potens, regnum adfectās, & in filiæ nuptiis principes ciuitatis veneno necare, prodito à miniſtris conſilio fruſtra cogitans, alia adgreſſus via, ſeruitia concitauit, quibus incautam vrbem opprimeret: quo etiam ciuibus prouiſo ac vitato periculo, ipſe demum in caſtellum munitum ſeſe recipiens, Afros, Maurorumque regem armauit: captus poſtremò, ac primùm virgis cæſus, deinde effoſſis oculis, ac manibus cruribúſque fractis, cruci affixus eſt, ac in cognatos omnes etiam animaduerſũ. Trog. l. 12.

hanno Carthaginenſis, Agathocli cum triginta millibus Pœnorum obuius factus, conſerta pugna occiſus eſt. Trog. lib 22.

hanno, factionis Barchinæ, qui cùm optima conſuleret Carthaginenſibus de pace, nequaquam exauditus eſt. Liuius in primo & vltimo de bello Punico.

hanon, filius Naas regis, filiorum Ammon, 2. Reg. 10. Par. 5. Lat. miſericors, vel donans, aut requieſcens.

hanones, Belgicæ populi.

hanum, nomen viri. 2. Eſd. 3. idem quod Hanon ſignificat.

hapham, filius Hit, 1 Par. 7. Lat. thalamus vel littus aut tegmen eorum.

hapharaim, ciuitas in tribu Zabulon. Ioſ. decimo nono. Lat. fodientes, aut explorantes, ſiue confundentes.

haphra, qui & Apries, Ægypti rex, regnauit annis xxxv anno ab vrbe 1, 3

haphſiba, mater Manaſſe, 4. Reg. 21. Lat. volũtas mea in ea.

happhim, filius Machir. 1. Par. 7. Lat. cooperti, aut thalami, aut littus maris.

harad, ſiue Harada, nomen fontis, ſiue loci in quo caſtrametati ſunt filii Iſrael profecti de Sepher. Iudic 7. Num. 33. Lat. ſtupor aut tremor.

haraia, pater Eziel, 2. Eſd. 5. Lat. calor, aut ira Domini.

haraldus, xv. Anglorum rex, Goduini filius Toſto fratri regnum inuidens, Haraldum Noruègiæ regem, ſpe regni prædæque in fratrem commouit claſſe inſtructa Angliam appulit: prælio commiſſo, occubuit ipſe & Toſto, anno ſalutis 1067.

haran, ciuitas Meſopotamiæ à Charra Syriæ fluuio, in qua habitauit Thare, Gen. 11. 12. 27. 28. & 29. De qua & 4. Reg. 19. Iſa. 37. Ezech. 27. Dicitur & Chanaan à Græcis, Act. 7. Eſt & nomen viri. 1. Par. 2. Lat. ira ſiue iraſcens, aut libertas.

harbon, apud Celtas regnauit anno ante conditam vrbem 897.

harbona, nomen eunuchi, Eſther. 1. Lat. deſtructio, ſiue gladius eius nunc, aut ſiccitas eius nunc, ſiue ira ædificantis vel intelligentis.

harealo, veneficus fuit, qui leones impunè attrectabat manibus. Syl. lib. 1.

Harealo non pauidus fœtas mulcere leænas.

hareph, nomen viri 2. Eſd. 7 Nehem. 10. Lat. hiens, ſiue opprobrium, vel adoleſcentia.

hares, nomen montis in quo ſita eſt Aialon. Iudic 1 3. Eſd. 8 Lat. Sol, aut teſta.

hareth, nomen villæ ad occidentem. 1. Reg. 22. Lat. ſculptura aut libertas.

harbur, nomen viri. 1. Eſd. 2. Lat. calefactus aut arefactus, aut ira albedinis, vel foraminis, aut libertatis.

harim, nomẽ ſacerdotis 1.Para.24.1.Eſd.2.10. Lat.deſtructus, aut rete, vel dicatum.

hariph.filius Hur.1.Par.2.idem quod Hareph.

harma, ciuitas in tribu Iuda & Simeon.Ioſ 15. 1.Reg.30.Ioſ.19.Iud.1.dicitur Sephath.Lat. deſtructio, ſiue anathema, aut rete, ſiue dicatum ſcilicet Deo.

harma, vrbs Bœotiæ Tanagticæ: eſt etiam tribus Atticæ pars.Steph.

harmata, vrbs Indica.Steph.

harma, oppidum, ab euẽtu ita vocatum. Cùm duces, qui Polynicem ſecuti ſunt, conuiuium agerent, quædam aquila deſcendens, telũ Amphiarai in ſublime tulit, móxque dimiſi: id autem humi fixum, in laurum verſum eſt. Quo in loco cùm poſtridie dimicarent, Amphiaraus vnà cum curru abſorptus eſt. Ibíque oppidum hac etiam ætate vocatur Harma, id eſt, currus. Plutarch.Parall Qu.vi.ex Thraſimach.

harmatites, ciuitas quædam, Steph.

harmatus, tuntis, ciuitas ſeu promontorium è regione vrbis Methymnæ, à qua Harmatopolitæ dicti ſunt,

harmatopolitæ, populi ſunt Aſiæ in ſinu Elaitico ita dicti ab Harmatunte vicino promõtorio.Plin.lib.5.c.30.Apud Strab.hoc promontorium vocatur Hermatus per e literam in prima ſyllaba.

harmodius & Ariſtogiton Tyrãnicidæ à Leæna inſigni meretrice tam fideliter & vnicè adamati ſunt, vt illa, ne illorum conſpirationem retegeret, torta, linguam dentibus prærosam in tyranni os expuerit. Pli.li.7.c.23.Plut.Demoſth.

harmodotus, poeta, quem ſæpè citat Plutarch.

harmonia, Martis & Veneris filia, Cadmi vxor, cui Vulcanus pulchrum, ſed exitiale, monile dedit, eò quod ex coniugis adulterio fuiſſet prognata Ouid.lib.4.Metam.Vide Cadmus.

harmonia, Gelonis filia, Themiſtii vxor.

harmonides, Troianus, quem teſte Hom.lib. 5.Iliad. præcipuo quodam amore Minerua dilexit, ideóque nihil eũ fugit, quod fabrili arte effici poſſet. Is inter alia quæ fabrefaceret, naues illas Alexãdro ædificauit, quæ fuerunt malorum omniũ, quæ Troianis cõtigerunt, caput: perniciosas quidẽ ac mortiferas, vt cæteris Troianis, ita ipſi ædificatori, quia Deorum *monita non intellexiſſet*.Hom. νῆυς ἀρχικάκους vocat.

harnapher filius Supha, filii Helem.1.Paral.7 Lat.ira tauri, ſiue ira creſcens.

Harodi, ciuitas 2.Reg.23.Lat. ſtupefactus vel iræ aut caloris abundantia.

harom, fili⁹ Iedaia.2.Eſd.3.Lat.anathema oris.

haroſeth, ciuitas quæ iuxta Ioſephum lib.5. Antiq.Iud.ſuper paludem Samachonitidem ſita eſt, Iudic.4.Lat.artificium, vel aratio, vel teſta aut ſilentium, vel ſurditas.

harpagium, oppidum iuxta Pariũ, apud quod Ganymedem puerum Phrygium rapum Cræca fabuloſitas auſa eſt aſſerere.Vadian. Steph. Harpagia numero multitudinis locum eſſe ſcribit circa Cyzicum, vnde raptus ſit Ganymedes.

harpagus, dux Cyri, interiorem Aſiam ſubegit, anno ab vrbe.207.

harpalice, mulier Thrax, Lycurgi filia, venationibus dedita. Hæc cùm patrem ſenem à Getis captum ſenſiſſet, collecta confeſtim multitudine, & celeriùs, quàm de fœmina ſperari potuerit, illum armis & robore liberauit. Virg.lib. 1.Æneid.

hárpalus, nomen prædonis. Cic.lib.3.de Natura deorum. Hic diis illudebat, quòd in tanta fortuna tamdiu viueret.

hárpalus, ab Alexandro fugitiuus, Athenas traiecit. Plutarchus in vita Phocionis.

harpalycea, ciuitas Phrygiæ à Gordiotichitis condita. Steph.

harpalyce, virgo quædam fuit, quæ quum Iphiclum ardentiſſimo amore deperiret, ſpreta, dolore animi confecta, interiit, à qua & canticũ quoddam Harpalyce dicebatur. Turnebus.

hárpaſa oppidum Aſiæ, oppoſitũ fluuio Harpaſo, Pli.li.5.c.29.vbi cautes ſtat horrenda, vna digito mobilis: eadem ſi toto corpore impellatur, reſiſtens, idem Plin.lib.2.cap. 45.

harpaſus, Plin.Liuio & Steph. Cariæ fluuius Daphnus ab Apollonio appellari ſcribit Rhodiginus.

harpe, pes, enſis falcatus, quo Mercurius vſus fertur in occidẽdo Argo illo centoculo, & Perſeus in amputando Meduſæ capite. Harpedophorus Mercurius dictus eſt, quod Harpe, id eſt, hamato gladio vſus eſt in Argo necando.Ouid. 5 Metamorph.

harpis, Ptol.Mœſiæ inferioris vrbs, ad Danubii oſtia: oppidum nunc, inquit Mar.Niger, Lycoſtomum ab oſtii ipſius vocabulo, quas O *lupi* modo dicunt.

harpocrates, ſimulachrum in ſacris Iſidis & Seraphidis erat, quod digito labiis impreſſo, admonere videbatur, vt ſilentium fieret Hunc Ægyptii ſilentii deum eſſe volebant. Reuera autem Græcus philoſophus fuit Harpocrates, cuius eruditio ac præcepta eò maximè tendebant, vt ſilentium præciperet, & omnibus rebus anteponeret. Hinc reddere Harpocratem (vt monet Eraſmus in Adagiis) prouerbialiter dictum eſt, pro ſilentium imponere.

harpyia, vrbs Illyriæ iuxta Eucheleas, Steph.

harpyiæ, Ponti & Terræ filiæ, vt ait Seruius, vnde in inſulis habitant, partem terrarum, partem maris tenentes: dictæ ἀπὸ τοῦ ἁρπάζειν id eſt, à rapiendo. Volatiles, vultu virgineo, manibus vncis. Alii dicunt eas Neptuni filias, qui ferè prodigiorum omnium pater eſt, nec immeritò. Nam ſecundum Mileſium Thaletem, omnia ex humore procreantur: vnde eſt, Oceanúmque patrem rerum. Alii autem dicunt har-

pyias, filias Thaumanthis & Electræ. Has Virgilius tres eſſe dicit, Eëlio, Ocypete, Celeno, quarum poſteriorē Homerus Podargen vocat & ex ea Zephyrum ventum, Achillis equos, Balium videlicet & Xanthum genuiſſe dicit. Heſiodus tantùm duas nominat, Eëlo videlicet & Ocypeten. Vide Calais Zethes, & Phineus. Virgilius lib.3. Æneid.

Harſa, nomen viri. 1. Eſd. 2. Lat. idem ſignificat quod Haroſeth.

Harudes, populi Tanſrhenani ſunt, in Galliam Celticam circa fines Sequanorum ac Heduorum ab Arioviſto Germanorum rege tranſportati: Gall. *Le pays à l'entour de Couſtance.*

Harus, pater Meſſalemeth matris Amon regis Iuda 4. Reg 21. Lat. inciſus, ſiue aureus, aut ſollicitus, ſiue trituratus.

Haſaba, filius Zorobabel filii Phadaiæ. 1. Par. 3. Lat. numeratio, ſiue æſtimatio, vel agitatio Domini ſiue, artificium Domini, aut feſtinatio, vel ſilentium in Domino.

Haſabia, filius Amaſiæ. 1. Par. 6. Princeps Leuitarum. 2. Par. 35. Par. 25. numeratio aut cogitatio, &c. Domini.

Haſadias, filius Zorobabel filij Phadaiæ. 1. Paral. 3. Lat. miſericordia Domini.

Haſael, rex Syriæ. Vide Azael:

Haſar-moth, filius Iectan, Gen. 10 Lat. atrium, vel fœnum mortis.

Haſar-ſuhal, ciuitas 1. Paral. 4. Hæc & Haſer-ſual appellatur. Ioſ. 19. Lat. atrium, vel fœnum vulpis aut ſemitæ.

Haſar-ſuſim, ciuitas, 1 Par. 4. quæ & Haſer-ſuſa. Lat. atrium vel fœnum equorum.

Haſaſon thamar, oppidum, quod & Engaddi dicitur. Gen. 14. 2. Par. 20. Lat. glarea, vel lapillus commutationis, aut diuiſio, ſiue ſagitta palmæ.

Hasbadana, nomen viri. 2. Eſd. 8. Lat. feſtinans aut cogitans iudicium ſuum.

Hasdrubal. Vide Asdrubal.

Haſebia, filius Merai. 1. Par. 9. Lat. numeratio vel agitatio aut æſtimatio ſiue artificium Domini.

Haſebena, nomen viri. 2 Eſd. 10. Lat. numeratio ſiue feſtinatio intelligentis aut ædificantis.

Haſebina, nomen viri. Nehem 9. Lat. numeratio ſiue ſilentium, vel feſtinatio filii Domini.

Haſebonias, nomen viri. 2. Eſd. 3. idem quod Haſebnia.

Haſem, nomen viri. 2. Eſd. 7. Lat. ſilentium vel feſtinatio eorum.

Haſer-gadda, ciuitas in tribu Iuda. Ioſ. 15. lat. atrium hœdi eius, vel fœlicitas eius.

Haſerim, ciuitas in dorſo montis Seir inter Ægyptum & Chananæā in qua Hauim, id eſt, Hæuei gigantes habitarunt, ad Caphthiorim expulſi. Deu. 1. Ioſ. 13. aliis Haſeroth, vt quibuſdam videtur, appellata lat. atria, ſiue veſtibula, aut ſagitta excelſa.

Haſeroth, nomen eremi, per quam tranſierunt Iſraëlitæ, aſcendentes in terram Chanaan ex Ægypto, Deut. 1. Num. 13. & 33. lat. atria ſiue veſtibula.

Haſer-ſual, ciuitas in tribu Iudæ & Simeonis, Ioſ. 19. quæ 1. Par. 4. Haſar-ſual dicitur, lat. atrium vel fœnum vulpis, aut ſemitæ vel pugilli.

Haſer-ſua, ciuitas in tribu Simeonis, Ioſue 19. quæ & Haſar. ſuſim. lat. atrium aut fœnum equi.

Haſim, nomen viri. 1. Paral. 7. lat. tacentes, ſiue feſtinantes, aut ſilentium, vel feſtinatio maris.

Haſom, nomen viri. 1. Eſd. 1. lat. ſilentium vel feſtinatio eorum.

Haſor, ciuitas regni Iabin Chananæorum regis: quæ & Heriom dicitur, quam ſolam Ioſue incendit, Ioſ. 11. Reg. 12. 4. Reg. 15. quæ principatum tenuerat inter omnia regna Amorrhæorum, Ioſ. 11. fuit vna in tribu Iuda, Ioſ. 15. Alia in tribu Nephthali. Ioſ. 19. vbi regnauit Iabin. Iudic 4. 3. Reg. 4 4. Reg. 15. lat. Atrium aut fœnum.

Haſra, pater Theenæ patris Sellum mariti Oldæ prophytidis. 2. Par. 24. qu. 4. Reg. 22. dicuntur Araas. lat defectus ſiue deficiens.

Haſſemon, ciuitas tribus Iudæ. Ioſ. 15. lat. legatio, vel acceleratus numerus, vel feſtinata portio, aut ſilentium numeri vel portionis.

Haſſub, filius Exricam. 1. Par. 9. Lat. æſtimatus vel numeratus, ſiue cogitatio aut artificium.

Haſta, oppidum in extremis Italiæ finibus circa Iapygium promontorium. Plin. libro 3. capite 1.

Haſub, nomen viri 2. Eſd. 11 idē quod Aſub.

Haſum, nomen viri. 1. Eſd. 21. Eſd. 8. lat. ſilentium aut feſtinatio eorum.

Haſupha, nomen viri. 1. Eſd. 2. lat exhauſta, vel nudata.

Hathab, filius Othonel. 1. Par. 4. lat. timor aut contritio.

Haril, nomen viri. 1. Eſdr. 2. lat. peccati viulatio.

Hatiphe, nomen viri. 1. Eſd. 2. lat. Rapina, ſiue peccati coma, aut reliquiæ.

Hatita, nomen viri. 1. Eſd. 2. lat. peccati declinatio.

Hatius, filius Semeiæ filii Sechemiæ. 2. Par. 3. 1 Eſd. 8. Nehem. 19. & 12. Lat. peccatum derelinquet.

Hato, Moguntiæ olim epiſcopus fuit, cuius quidem tempore, maxima graſſabatur in terris fames. Videns igitur ille pauperes inedia & fame premi, conuocauit in horreum plurimos & concremauit eos. Hæc enim crebrò vſurpabat verba: non differunt, inquit, hi à muribus, qui frumentum comedunt, ad nihilum vtiles. At

Deus tantam tyrannidem inultam non dimiſit. Præcepit namque muribus, vt cateruatim iſtum inuaderent; ac die noctúque affligerent, atque viuum deuorare feſtinarent. At ille in turrim ſe recepit, putans ſe tutum fore à morſibus murium, quod tamen ei minimè profuit. Nam venerunt mures innumeri, per Rhenum flumen natantes, executuri iudicium Dei iuſtum, quod miſer agnoſcens, tandem inter mures interiit: cuius quoque nomen parietibus ac tapetis prorſus abraſerunt. Similem, magíſque horrendam hiſtoriam legere poteris infrà in verbo Polonia, vbi & rex & regina atque eorum liberi à muribus conſumpti ſunt. Munſt.li.3. Coſm.

Hauoth-iair, villæ Iair LX. in Hermon monte & Galaad, quas expugnauit Iair, filius Segub, Num.3 .ſiue nomen regionis: quæ & Baſſan dicitur, Deut. 3. Lat. oppida illuminationis, vel annuntiationes luminis.

Hazael, nomen viri.3.Reg.19.2.Par.22. Succeſſor Ben-adad in regnum Syriæ, 4. Reg.8. Amos 1. Lat. videns Deum.

Hazia, nomen viri.2. Eſd.11. Lat. videns Dominum.

Hazir, nomen viri, 2. Eſd.10. Lat. porcus, vel reuerſus.

H E

Hebal, filius Iectan, Gen.10. Eſt & mons vltra Iordanem in terra Chanaam non longè ab Ierichonte, in quo altari conſtructo poſuit Moſes maledictiones. Ioſeph. lib. 4. cap.9. Anti. Iud. Deut.11.& 27. Lat. aceruus vetuſtatis, ſiue aceruus defluens.

Hebe, filia Iunonis, abſque patre, & dea iuuentutis, de cuius ortu huiuſmodi refertur fabula: Apollinem, cùm Iunoni nouercę conuiuium in patris ſui domo paraſſet, inter alia lactucas agreſtes ei appoſuiſſe: quas cùm Iuno auidè comediſſet, cùm antea ſterilis eſſet, prægnans effecta eſt, peperítque Heben, quam poſtea Iupiter ob formæ elegantiam poculis ſuis præfecit. Verùm cùm Ioue, apud Æthiopas cœnante, Hebe pocula illi adminiſtrans, pérque lubricum minus cautè incedens, cecidiſſet, reuolutíſque veſtibus obſcœna ſuperis nudaſſet, ab officio eſt amota, ciúſque loco Ganymedes ſubrogatus. Hæc Seruius. Homerus autem ex Ioue eam conceptam eſſe tradit, neq; omnino officio remotam, ſed cæterorum deorum pincernam fuiſſe, Ganymedem verò ſolius Iouis. Hæc poſtremò Herculi nupſit in deorũ numerum relato, cuius etiã precibus abducta, Iolaum Iphicli filium florenti etati reſtituit. Oui.li.9. Metam.

Hoc illi dederat Iunonia muneris Hebe, &c.

Cicero lib.1. Tuſcul. quæſt. Quo pacto, inquit, Hebe Iunonis filia dicitur? quoniam è feliciſſima aeris temperie omnia herbarum arborúmque genera pullulant & pubeſcunt. Nam quomodo ſiue parente Ioue vel naſci vel Iunonis filia eſſe poterit? nulla eſt aeris temperies quam non efficiat ætheris calor ex motu, cùm omnis inferiorum corporum actio ex agitatione ſuperiorum proueniat. Quî enim poteſt aer aliqui ad ortum euocare, niſi Solis æthereæque regionis calore concitatus iſtud ipſum efficiat? Quippe cùm litigium & amicitia non ſolùm principia ſint ortus & interitus rerum, vt Empedocles credidit, verum etiam omnia nata conſeruent: quibus ſuas vires ęquè impertiuerint Martis ſoror Hebe dicitur, quoniam vbertas rerum omnium, & fertilitas agrorum ex eiuſdem aeris temperamento oriatur, ex quo etiam bella & illorum omnium deuaſtationes. Quod autem eſis lactucis agreſtibus Iuno facta eſt grauida, quid aliud ſignificat, quàm ex ipſa aeris temperie natam fuiſſe Heben? Iuno, vbi eſt conuiuio accepta ab Apolline in domum Iouis, nimio calore Solis exarſit ac ætheris, quare agreſtes lactucas, quæ frigidæ ſunt, comedit, ac fit prægnans. Hæc aeris temperiem ſignificant, qui vbi plus æquo incaluerat, frigus expetit & ſymmetriam ad es generandas. Inde naſcitur Hebe, quæ iuuentuti tam plantarum quàm animalium præeſt. Lapſus Hebe, & muneris priuatio denotat, cum folia deciderunt arboribus, iuuentutem & honorem plantis delabi, quæ, ſi cum priore conditione comparentur, turpes ſunt, & parum decoræ. Eo tempore Ganymedes in eius locum ſubrogatur, qui nihil aliud quam hyemem ſignificat, quę dicta eſt etiam à pluuiis, quare & in Aquarium ſignum denique Ganymedes conuerſus eſt. Quod Hebe Ioui miniſtrans Dea iuuentutis appellatur, immortalis vitæ vigorem lætum ſignificat. Fingitur etiam vxor Herculis, eo quòd pubertas ſeu florens ætas cõiuncta eſt cum robore, quòd per Herculem intelligitur, propter fortia ipſius facta. De Hebe, multa alia quæ Phyſices & Ethices conſiderationem ſpectant, occurrunt apud mythologos.

Heber, filius Briæ, Gen.46.1.Par.4.7.& 8.Nu. 26. Item filius Sale. Geneſ.10.Luc.3. Filius Item Elphaal. filii Mehuſim.1. Paralipomenon octauo, Lat. ſocius, aut particeps, vel adhærens, ſiue incantator, aut liuor.

Hebræi, dicti ſunt Iudæi ab Heber, qui fuit abnepos Lem filii Noe. Et quia in eius familia remanſit lingua, quæ priùs humano generi creditur fuiſſe communis, quum gentes linguarum diuerſitate ſunt diuiſæ, deinceps Hebræa eſt nuncupata. Ab Hebræis fit Hebraicus, ca, cum, vt lingua Hebraica. Lat. tranſeuntes, ſiue irati aut prægnantes

Hebri, idem ſignificat quod Hebræus, id eſt, tranſiens, &c. nomen viri 1. Par.24.

Hebrides. Stoici regni inſulæ, magnitudine & numero primas tenent. Variè nominantur à Boethio & I. Maiore, qui eas deſcripſerunt in hiſtoriis Stoicis. Boethius 43. eſſe ait, quarum prima eſt Aran (quæ & Botha) Helau & Bo-

thesi. Non procul ab his Aliza, auibus Solandis abundans, maiorum anatum genus, id eſt, maxima omnium & nominatiſſima illa eſt, frumenti ferax & metalli diues, mox Cumbra Mulâque. Iuxta hos Iona eſt, regnum ſepulturis inſignis. Deinde Leuiſſ. Omnium autem poſtrema eſt Hirca, polarem habens eleuationem 63. gradus. In his inſulis ſunt anſeres, illis Clakis dicti (Bernacas quidam vocant) quos Boethius ex mari & lignis putrefactis prouenire affirmat, & non ex arboribus naſci, vt vulgus ſcriptorum prodit. Etenim, inquit, ſi lignum in id mare proiicias, temporis tractu primùm in eo vermes excauato ligno naſcuntur, qui ſenſim enatis capite pedibúſque atque alis, plumas poſtremò edunt, demùm anſeribus magnitudine æquales, cùm ad iuſtam peruenerunt quantitatem, cœlum petunt, auium reliquarum more, remigio alarum per aera delati, Hebridum incolæ Hibernica lingua vtuntur.

hebron, ciuitas in terra Chanaan in montanis Iudææ, ciuitas Amorrhæorum, quondã Philiſtinorum metropolis. Hæc dicta eſt & conuallis Mambre Gen. 3. Nu. 13. 1. Par. 3. & Arbre, Gen. 23. & Cariatharbe, Ioſue 15. Filius itẽ Gaath filij Leui, Exod. 6. 1. Par. 2. & 6. Lat. ſocietas, ſiue participatio, vel adhæſio, ſiue incantatio aut liuor.

hebrona, nomen loci in quo caſtrametati ſunt filii Iſrael. Nu 13. Lat. tranſiens, aut iraſcens.

hebrus, fluuius Thraciæ, aureas voluens arenas, in Rhodope monte naſcens, ſupra Philippopolim, & è regione Samothraciæ inſulæ in mare Ægæum ſeſe exonerans. Fabulantur poetæ Orphei caput in hunc fluuium proiectum fuiſſe, cùm à Ciconum mulieribus fuiſſet diſcerptus: vnde & Oeagrius dicitur ab Oeagro Orphei patre. Vir. li. 4. Georg.

Tu quoque marmorea caput à ceruice reuulſum
Gurgite quum medio portans Oeagrius Hebrus
Volueret, &c.

hebrus, hodie Mariza dicitur.

hebrus, adoleſcens Liparæus, quem Neobule amauit. Hor. Carm. li. 3. Ode 12.

hecale, anus paupercula, quæ Theſeum adhuc adoleſcentem hoſpitio ſuſcepit. Huius paupertatem Callimachus iuſto volumine celebrauit. Hinc natum eſt prouerbiũ, *Nunquam Hecale fies*: hoc eſt, nunquam te inopia opprimet.

hecale, Leontidis tribus municipium. Ste.

hecalius, Iupiter dictus eſt ab anicula quadam Hecale nomine, quæ cùm Theſeum quodam tempore comiter excepiſſet, promiſiſſetque ei ſe ſuam ipſius animam Ioui immolaturam, ſi ſaluus ex prælio domum rediret, atque ante reditum Theſei obiiſſet, occaſionem Theſeo dedit, vt in honorem ipſius factum Hecaleſium Ioui inſtitueret, eúmque Hecalium vocaret. Palæph. lib 1.

hecameda, Arſinoi filia: quæ direpta Tenedo Neſtori in prædam ceſſit. Hom. li. 11. Iliad.

hecate, Iouis & Latonæ filia, ſoror Apollinis, quæ & Diana dicitur. Huic triplex nomen attribuitur, vnde etiam a Virgilio Tergemina vocatur. Nã in cœlo creditur eſſe Luna, in terris Diana, & apud inferos Proſerpina. Dicta Hecate, Seruio, quòd centũ victimis placetur, aut quòd centum annos errare faciat inſepultos. Veriſimiliùs tamen videtur Hecates nomen factum eſſe à maſculino ἑκατος, quo nomine Græci vocant Apollinem: ſicut à Cynthio Cynthia, à Delio Delia, à Phœbo Phœbea. Dictus autem Sol eſt Hecatos ab ἑκὰς, longè, quòd eminus radios ſuos ad nos mittat, & quodammodo iaculetur. ἑκατηβελέτης ab Ho. celebratur. Hæc & τρικέφαλος cognominatur: quia (vt inquit Orpheus in Argon.) tria habuit capita, dextrũ equinũ, ſiniſtrum caninũ, medium aprugnum ſuis agreſtis, Oui. li. 9. Meta.

Tuque triceps Hecate.

Vim fati hoc nomine mythologi intelligunt. Vide N. Comitem mythologiæ lib. 3. ca. 15. vbi quæcunque à Græcis & Latinis de Hecate dicuntur, diligenter collegit. Virg. 4. Æneid.

Tergeminamque Hecatem, tria Virginis ora Dianæ

Tibullus,

Sola tenere malas Medæa dicitur artes.
Sola feros Hecate perdomuiſſe canes.

Hecate porrò herbarum veneficiorúmque peritiſſima, quæ in Taurica Cherroneſo regnauit ſub Dionyſio Mileſio. Filia fuit Perſæ, filij Solis, & fratris Aetæ: à quo & Perſeis ſiue Perſeia cognominatur. Ouid. li. 7. Metamo. Val. Flac. li. 6.

hecaterine, ἑκατηρίνη, nomen fem. diminutiuæ formæ, reſpondens Dianulæ, quomodo appellatur & ſcribitur in Horologio & Martyrologio Græc. B. virgo & μεγαλομάρτυς, quam Romani Catarinam perperam κατ᾽ ἀποκοπὴν, pro Hecaterina indigitant ex obſeruatione Fe. Mor. Pr. Re.

hecatæus, hiſtoricus Mileſius, fuit Protagoræ auditor, qui primus ſoluta oratione hiſtoriam condidit: floruit temporibus Darij qui Cambyſi ſucceſſit.

hecatæus, grammaticus quidam Abderita, cuius meminit Suid.

hecates, inſula ante Delum ſita, quæ à quibuſdam Phammite vocatur. Suidas. Eſt etiam circa Leſbum. Heſych.

hecateſia, ſic Idrias vrbs Cariæ nominatur.

hecatis nemus, promontorium in Sarmatia. Europæa. Ptole.

hecatombea. Vide Heræa.

hecatombe, ſacrificii genus, in quo ritus ſic ſeruabantur, vt centenæ ſui generis mactarentur victimæ, vt centum ſues, centum hœdi. Dicta Hecatombe à numero victimarum, vel à numero ſacrificantium: quia centum Peloponneſi vrbes id faciebant.

hecatombæum, locus circa Dymum in Achia. Polyb.

hecatompedum, Epiri vrbs.

hecatompolis, Creta inſ. à centum vrb. Virg. 3 Æ. *Centum vrbes habitant magnas.* Item Laconica regio ſic olim cognominata fuit, quòd cẽtum præcipuis & florentiſſimis ciuitatibus ornata fuerit. Strabo libro 8.

hecatompylos, Thebes Ægyptiacæ epitheton, à portarum numero, quæ centum in hac vrbe fuiſſe dicuntur ab Homero. Iuuenalis.

Atque vetus Thebe centum iacet obruta portis.

Eſt idem eiuſdem nominis vrbs in Parthia, teſte Stephano, & in Hyrcania, Diodor. item in Libya, ab Hercule conſtructa.

hecatonchira, Briarei ſiue Ægeonis epitheton, quaſi Centimanus. Homer. Il. 1. Hic enim centum habuiſſe manus & quinquaginta ventres à poetis fingitur, Plutarch. in eo opuſculo quod περὶ πολυφιλίας, inſcripſit.

hecatonneſi, paruæ inſulæ viginti circa Leſbum, ab Hecato Apolline dictæ, qui in illis locis plurimùm colitur.

hecatontachiria, ciuitas quæ nunc Oreſtiades vocatur. Sic Palæpſatus.

hechelias, pater Nehemiæ 2. Eſd. primo Lat. expectans Dominum, ſiue hamus Domini.

hectodurum, Rhetiæ oppidum. Ptol. *Echtal*, Lozio.

hector, Priami regis ex Hecuba vxore filius, Troianorum omnium fortiſſimus, ab Achille interfectus: dictus (vt ſcripſit Plato) ἀπὸ τοῦ ἔχειν τὴν πόλιν, quòd vrbem contra hoſtium impetum tenuerit, patriámq; ſeruarit. Eo namque ſoſpite Troia nunquam potuit expugnari. Vxorem habuit Andromachen, ex qua Aſtyanacta ſuſcepit, quem Vlyſſes capta Troia è faſtigio turris præcipitauit. Solus græcos, quemadmodum Achilles ſolus Troianos fugabat: ex quibus Proteſilaum & Patroclum, alióſque permultos interfecit. Tandem ab Achille interemptus eſt: à quo etiam bigis alligatus, circum Patrocli ſepulchrum, Troiæque muros tractus eſt. Tandem eius corpus per duodecim dies inſepultum ab Achille ſeruatum, Priamus auro redemit, idque veteri more honorificentiſſimè cremauit. Homer. lib. 23. Iliados. Virgilius 1. Æneidos.

Ter circum Iliados raptauerat Hectora muros,
Exanimumque auro corpus vendebat Achilles.

Hinc Hectoreus. Ouid. in Epiſt.

Nomine in Hectoreo pallida ſemper eram.

hecuba, Priami Troianorum regis vxor, filia Dymanthis, Homero, aut (vt Virgilius, Euripidem ſequutus ſentit) Ciſſei, capta Troia in canem verſa. Ouidius lib. 13. Metamorph. Quam fabulam inde ortam putat Seruius, quòd cum à græcis captiua abduceretur, & filij ſui Polydori corpus in mare abiectum agnouiſſet, quoniam aliter iniuriam vlciſci non poſſet, græcos inanibus laſciuerit conuitiis.

hecubæ ſepulchrum, Thraciæ promontorium.

heddai, nomen viri 2. Reg. 21. qui Hurri. 1. Paral. 11. dicitur, Lat. laudatio, ſiue confeſſio, aut clamor.

heder, filius Beriæ. 1. Par. 8. Lat. grex, ſiue ſelectio aut priuatio.

hedretani, Hiſpaniæ Tarraconenſis populi. Ptol.

hedonacum, Bœotiæ vicus. Pauſan.

hedones, & Hedoni, Thraciæ populi, Steph. & Suidas.

hedrus, Hibernia inſula. Ptol. *Berdſey*, Cãdeno.

hedui, galliæ populi, Aruernis finitimi, poſt Heluetios & Sequanos in occaſum vergentes, iuxta quos ex Alpibus fluit Araris: olim Romanorum fratres dicti, quorum hodie loca Burgundiones tenent. Illorum caput Auguſtodunum erat. Tacit. lib. 3. vulgò *Le pays à l'entour d'Autun en Bourgongne.*

hedylium, eſt mons Bœotiæ. Suidas.

hedymeles, Iuuenalis Satyra 6. *Quæ tenet Hedymeles.*

hedyphon, Babyloniæ regionis fluuius. Strab.

hedypus, Suſianæ fluuius, qui Perſarum Aſylum præterfluens, in Eulæum illabitur, Plin. lib. 6. cap. 27.

hegaleos, mons Atticæ nemoroſus. Stat. lib. vndecimo.

hegemon, Characenus, eſt autẽ Charax (Phrygiæ vrbs) verſificator, ſcripſit libellum Leuctricon, Thebanorum, Lacedæmoniorum, Stepha.

hegeſias, Cyrenaicus philoſophus, qui tanta eloquentia mala vitæ repræſentabat, vt earum miſeranda imagine audientium pectoribus inſerta, multis voluntariæ mortis oppetendæ cupiditatem ingeneraret: ideóque à rege Ptolemæo vlterius de re dicere prohibitus. Cicero in Orat. & l. 1. Tuſcul. quęſt. Alter Magneſius, orator quoque egregius, cuius meminit Strab.

hegeſippus, hiſtoriam ſcripſit Eccleſiaſticam quinque libris, quos habemus, à Chriſto paſſo ad ſua tempora. Suid.

hegeſippus, poeta comicus: inter fabulas ipſius commemorantur φιλαίτεροι: Athenæus.

hegeſipyle, Holori regis Thraciæ filia, quam Miltiades Athenienſium dux accepit. Tortelius.

hegeſiſtratus Epheſius, ob tribulis ſui necem exul, Delphos perueniens, quemnam locum coleret, conſuluit deum: cui Phœbus, Vbi ſaltantes videret ruſticos cum coronis oleagineis. Itaque profectus in Aſiam, ruſticos eo modo cernens, vrbem condidit Elæam, Pytocles Samius apud Plutarch.

hegitmatio, Ptol. li. 2. cap. 11. germaniæ vrbs, Vulgò *Lignits.*

heidelberga, ad Necarum fluuium ſita, Comitum Palatinorum Rheni ſedes. Ptolemæo, vt i putatur, Budotis. Nomen oppido datum exiſtimant, à gentium colonia, quæ ante multos annos hic habitaſſe, multis indiciis conuin-

cuntur. Vocant enim Germani Gentilem hominem, Heidem vel à nigrorum vacciniorum, Teutonicè Heidelberg, multitudine. Olim Vangionum, imperio ſubdita fuit Heidelberga. Solum habet rerum omnium ferax. Eſt & florentiſſ. gymnaſium à Ruperto Palatino multis priuilegiis anno 1346. donatum F. Irenicus vulgò, *Heidelberg*.

hegla, filia Salphaad filii Hepher filij Galaad. Num. 26. Lat. feſtiuitas, aut gyratio eius.

hela, regiuncula Aſiæ, Attali regis emporium, Steph.

helam, ciuitas, 2. Reg. 10. haud procul à Iordane, Lat. exercitus matris vel gentis ſiue ancillæ aut dolor ſeu expectatio matris vel gentis ſiue ancillæ, vel ſomnium.

helba, ciuitas quæ ſorte tribui Aſer euenit. Iudic. 1. Lat. lac, ſiue adeps, aut manſit in ea, ſiue principium, vel dolor in ea.

helcat, ciuitas, quæ de tribu Aſer data fuit Leuitis, Ioſue 21. Hæc etiam Halcath dicitur. Ioſ. 9. Lat. portio ſiue pars, aut leuitas.

helci, nomẽ viri, 2. Eſd. 12. Lat. portio ſiue lenis.

helcia, pater Eliacim. 4. Reg. 38. Iſa. 22. Eſt & nomen ſacerdotis. 4. Reg. 22. Pater item Ieremiæ Prophetæ, Ierem. 1. 1. Par. 6. 2. Eſd. 12. Lat. portio, ſiue lenitas Domini.

helec, filius Galaad filij Machir, filij Manaſſe filij Ioſeph. Num 26. Ioſ. 11. Lat. portio, aut lenitas.

heled, filius Baana, 2. Reg 23. Lat. mundus, i. orbis vel muſtela, aut Syriacè rubigo.

helegeus, inuentor tubæ primus, Palæph. lib. 2. & Pauſan.

helei. Vide ELEI.

helem, nomen viri. Zach. 6. 1. Para. 7. lat. ſomnians, aut ſanans, ſiue expectatio eorum, aut dolor eorum.

helemaida, vrbs, Ioſ. 12. cap 13

helena, æ, ſiue Helene, es, filia Iouis ex Leda, Tyndari Laconiæ regis vxore, quæ à Ioue in Cygni formam tranſmutato compreſſa, duo peperit oua: ex quorum altero Helena & Pollux, ex altero Caſtor & Clytemneſtra excluſi fuerunt. Ex his Helena, cùm cæteris ſuæ ætatis fœminis formæ elegantia præſtaret, à Theſeo rapta eſt adhuc virguncula, non multò tamen pòſt Caſtori & Polluci fratribus eam repetentibus, citra iniuriam reſtituta eſt, & Menelao vxori tradita: cui & Hermionem filiam peperit. Poſt hæc fama pulchritudinis eius illectus Paris, contractis aliquot nauibus, in Græciam ſeſe contulit: vbi à Menelao hoſpitio ſuſceptus, clàm ſe in amorem Helenæ inſinuauit: tandémque abſente hoſpite Helenam rapuit, & in patriam abduxit. Qua tam inſigni iniuria commoti Græcorum principes de bello Troianis inferendo in Aulide Bœotiæ coniurarunt. Nec multo pòſt mille contractis nauibus in Aſiam nauigarunt, multiſque expugnatis oppidis, tandem Ilium obſederunt. Quo in bello cùm Paris oppetiiſſet, Helena Deiphobo fratri eius nupſit. Verùm cùm eò iam res rediiſſet. vt Græci armis diſſidentes ad dolum ſeſe conuerterent, Helena quoque proditionis particeps fuiſſe putatur, & facem (quod ſignum aggrediundi negotii inter ipſam & Græcos conuenerat) ex arce ſuſtulit, captáque iam vrbe Menelaum in Deiphobi cubiculum introduxit: eóque interfecto cum priore viro in gratiam rediit.

helenæ, inſula Atticæ, ad quam appulit helena poſt captam Troiam: quæ & Macris ob longitudinem dicebatur, Eſt etiam fons in Chio, in quo ſe Helena lauit. Steph.

helene, alio nomine Cranae, inſula vna ex Sporadibus, adiacens Sunio promontorio terræ Atticæ: inde dicta, quòd Paris raptæ Helenæ primum in ea ſtuprum intulerit.

helene, inſula Ægei maris, Plinius. Hodie *Macroniſo*. Item, Pyrenæis montibus vicinum oppidum, à parte Galliæ. *Elna* hodie, Vaſco. Eſt vrbs in Bithynia, Procop. & in Palæſtina: Vtraque ab Helena Conſtantini matre ædificata. Vicus etiam Atrebatum, apud Sidonium, quem nonnulli hodie *Heſdin* vocari exiſtimant.

helenes, Deucalionis & Pyrrhæ filius, à quo Græci Helenes nuncupati ſunt,

heleniaregio. Vide HELINI.

helenius, locus iuxta Canopum. Step.

helenopolis, vel Elenopolis olim dicebatur Munſt. Ea Germaniæ vrbs, quam hodie FrancKfur appellant. Eidem vrbs eſt ad Mœnum fluuium eleganter extructa cum ponte lapideo inſigni, cui ab altera fluminis parte annexa eſt vrbecula Saxenhauſem, eidem obediens. Duabus hæc vrbs in anno nundinis & Impp. Cæſarúmque electionibus nobilem ſe reddidit.

helenus, filius Priami ex Hecuba, vaticinio clarus, quem quidam ob id à Græcis ſeruatum dicunt, quòd loco opportuna ad capiendam patriam ipſis indicaſſet. Quinetiam euerſo Ilio Pyrrhum à nauigatione prohibuit, cæteris abeuntibus naufragium prædixit. Quamobrem non ſolum à Pyrrho ſeruatus, verum etiam liberaliter habitus eſt, cúmque ille Oreſti Hermionem eripuiſſet, Andromachen, quam antea iuſtæ vxoris loco habuerat, Heleno conceſſit. adiecta etiam regni parte, quam Helenus de fratris ſui nomine Chaoniam appellauit: in qua & vrbem ad ſimilitudinem Troiæ condidit, in qua & profugum Æneam hoſpitio ſuſcepit. Virg. lib. 3. Æneid.

helenus, Sicamborum rex, anno ab vrbe trecenteſimo nonageſimo ſeptimo.

Helenus

helenus,filius Dioclis, Sicambrorum rex, ob inertiam regno ſe abdicare coactus eſt, anno ſalutis 454.

heleph, ciuitas. Ioſ.19. Terminus Nephthali. Lat. mutatio, ſiue tranſitus, aut perforatio.

heles, nomen viri, 2.Reg.23 Lat. armatus, ſiue liberatus, aut nudatus.

heleutheri, populi inter Celtas, proximi Cadurcis, Cæſar. *Viuarais*, quibuſdam.

Heli, nomen ſacerdotis illius qui Samuelem vnxit in Prophetam. 1. Re. 1. pater item Ioſeph mariti Mariæ virginis. Luc.3. qui Matth. 1. dicitur Iacob. Lat. eleuatio, ſiue oblatio, aut eleuans vel offerens, ſeu pila.

heliades, filiæ Solis & Clymenes, ſorores Phaethontis, quarum nomina ſunt Phaethuſa, Lampetuſa, & Lampetia. Hæ cùm iuxta Padum montem Phaethontis fulmine deiecta inſolabiliter deflerent, in alnos ſiue (vt alii volunt) in populos verſæ ſunt, electrum lachrymantes. Vocantur autem Heliades à patre Sole, qui Græcis ἥλιος dicitur, Ouid. lib. 2. Metamorph. Eædem & Phaethontiades appellantur à fratre Phaethonte. Virg. Ecloga 6.

Heliæa, iudicium Athenienſium omnium maximum, vtpote ex aliis quatuor congregatum, videlicet 500. & 50. & 100. & 100. Iudices Heliaſtæ dicuntur.

helias, Vide Elias.

helice, es, Græco nomine dicitur, quæ à nobis Vrſa maior, ἀπὸ τοῦ ἕλικος hoc eſt, à circumuolutione, quòd diei noctiſque ſpatio circum polum Arcticum voluatur, ſignum cæleſte ad Septentriones,

helice, oppidū Achaiæ propriæ ad ſinū Criſſæū, maris impetu hauſtū. Pli.l.2. c. 92. Vide Eli.

helice, Steph. vrbs Peloponneſi, ab Halica Lycaonis filio, aut Helice & Selinuntis filia. Steph. vrbs item Bœotiæ, & locus ad mare Euxinum, circa Cappadociam. Orph.

helicon, fluuius eſt Dium vrbem Macedoniæ præterfluens, qui ad ſtadia ſeptuaginta defluens in terram ſe abdit: poſt viginti verò ſtadia elapſus, denuò ſe oſtendit, & pro Helicone Baphyras dicitur, vt tradit Pauſan. Pharybus Ptolemei eſt. Baphyrum vocat Liuius li. 44. eſt etiam Siciliæ fluuius apud Ptol. *Oliuerio* appellatur à Fazello, & à Leandro *Veria* eſt quoque Bœotiæ mons, Ptol & ibidem circa Thebas lucus, Zoſi.

helicon, mons phocidis, ſinui Criſſæo incumbens, non procul à parnaſſo, eique æmulus & altitudine & circuitu: qui & ipſe Apollini ſacer eſt & Muſis. Hinc Heliconides, & per epentheſin Heliconiades, Muſæ ſunt appellatæ. Dictus Helicon ab Helicone, qui ibi cum Cithærone fratre ſingulari certamine pugnaſſe fertur.

heliconius, Neptunus dictus eſt, non ab Helicone fonte decãtatiſſimo, ſed ab Helice ciuitate, vbi poſitum ei templum erat, Strabo lib. 8, refert totam Helicem, vnà cum Heliconii Neptuni templo diluuii inſtar miſerè à fluctibus abſorptam, eamque cladem ob iram Neptuni accidiſſe. Nam cùm Iones ex Helice profugi legatis ſæpius miſſis ab Helicenſibus, neque Neptuni ſtatuam, neq; ſacra impetrare potuiſſent, iratum Deum proxima hyeme vrbem ipſam toto cum loco aquis obruiſſe.

heligaſtus, Sicambrorum vates & ſacerdos admirabilis, floruit anno ab vrbe 486. Tritem.

heleni, populi Theſprotiæ, & regia Helenia. Gentile, Helenius. Steph.

helingas, Hiſpaniæ Tarracon. ciuitas. Poly.

heliocopis, nomen Nymphæ.

heliodora, nomen Nymphæ.

heliodorus, nomen clarus Triticæ vrb. Theſ. Antiſtitis, cuius extat hiſtoria Æthiopica amœniſſima & politiſſimè Attico ſtylo ſcripta lib. x. Is etiam eſt ad quem Beatus Hieronymus. ſcripſit.

heliodorus rhetor, Adriani Cæſaris temporibus Imperatori chariſſimus, & ab eodē Magiſter epiſtolarū effectus: in quē extat illud Dionyſii Sophiſtæ ſcomma, Pecuniā & honores dare Cæſar poteſt, rhetorem efficere nequit.

heliodorus Eremita, plurimas inſomnes fertur duxiſſe noctes, ieiunióque ſeptenos continuaſſe dies. Sozom.li 8.ca.1.hiſt.trip.

heliodorus Græc. Georg. & Mathematicus inſignis libros ὑπερορτικῶν elegantes & ſubtiles ſcripſit, quorum indices & fragmenta tantū Itali & Germani ediderūt, ſed integros F.M. interpr. Reg. ſe propediem vtraque lingua ex verſione ſua daturum Deo volente.

heliogabalus Antonini Caracallæ filius, qui & ad imperium aſſumptus fuit matris opera apud Antiochiam. Huius mores impuriſſimos Lampridius deſcribit. Herodian. li. 5.

helionora, ſiue Leonora, Luſitaniæ regis filia, Romæ cum Friderico Auſtriæ duce coronata, anno ſalutis 1451.

heliopolis, Heb, *On*, hodie *Bethſemes* Arabibus, id eſt, vt Græcè ciuitas Solis, ciuitas Ægypti, inter Alexandriā & Coptū, quæ à Græcis, teſte Diodoro Siculo, Thebe dicitur. Altera eſt eiuſdē nominis in Cilicia, patria Chryſippi Stoici. Solinus. Corinthus etiam olim Heliopolis dicta eſt Ste. qui Helopolim in Phœni Thra. Arab. deſcribit.

heliopolis, Ptolem. & Pli. Cœleſyriæ vrbs, quæ hodie Balbec Poſtello, vel Marbech Nigro.

heliotrophium, Theſſaliæ vrbs. Poly.

heliſæus. Vide Eliſeus.

heliſos, fluuius Atticæ, Stat. lib. 4. Thebaid.

heliſyci, populi Ligurum. Steph.

helius Cæſareus Neronis adulatione potentiſſimꝰ fuit, qui Sulpitiū Gamerinū virū primariū, eiuſdēq, filiū è medio ſuſtulit, crimini dans, quòd cùm cognomine hæreditario Pythici dicerentur, in Pythicas Neronis victorias ἐκ τῶν

ὠμῶν μῆτας impij viderentur. Ex Dione Caſſio.

heliu, proprium nomen viri, à ſole, qui Græcè ἥλιος dicitur. Plin. l. 33. cap. 1.

helixæa inſula Hyperboreorum, non minor Sicilia, ſub fluuio Cerambica: Inſulani Cerambicæ dicuntur. Steph.

helixus, Cei inſulæ fluuius, iuxta Coreſ. Strab.

hellicanus, hiſtoriographus clarus, anno ab vrbe 250.

hellas, ladis, latiſſima Europę regio, olim diſciplinarum omnium nutrix, quæ alio nomine Græcia dicitur Vide Græcia. Dicta hellas ab Helle Deucalionis filio, Thucyd. lib. 1. Eſt & flumen Achaiæ.

hellas, vrbs Theſſaliæ, condita ab hellene, nõ quidem Deucalionis, ſed Phthii filio, & Chryſippi Iri filia. Phthius autem Achæi filius erat. Eſt & alia hellas Cœleſyriæ: Gentile, hellanicus, & helladicus. Step.

helle, les, Athamantis regis Thebarum & Nepheles filia, quæ vnà cum Phryxo fratre, nouercales inſidias metuens, cùm accepto à patre ariete aureo Pontum vellet traiicere, magnitudine periculi conterrita, in mare decidit, iique nomen fecit, quod etiam hodie ab eius nomine helleſpontum vocant eruditi. Ouid. 11. Metamorp. & in Faſt.

hellen, Deucalionis filius, à quo Græcos Helenes nonnulli credunt fuiſſe nominatos. Vide Hellas.

hellen, à Paruulo in monaſterio nutritus, & educatus, plurima inſolitè edebat miracula, ita vt etiã ignem in ſinu portaret, & nequaquam eius veſtis arderet, Sozom. li. 8. cap. 1. hiſt. tripart.

hellenes, ipſi Græci. Vide Panellenes.

hellenes, vrbs Callaicorum in Hiſpania Tarraconenſi. Strabo.

hellenicum & Caricum, loci in Memphide, à quibus Hellenomemphitæ, & Caricomemphitæ. Step.

hellenopolis, vrbs Bithyniæ poſt inſtaurationem bithalbes, Step.

Helles. filius Azuriæ filii Iehu filii Obed, 1. Paral. cap. 2. 11. & 27. Lat. armatus, ſiue liberatus, aut nudatus

helleſpontes, fretum anguſtum inter Propontidem & mare Ægæum, Aſiam ab Europa ſeptẽ non amplius ſtadiorũ interuallo diſterminãs: ita dictum ab helle Athamantis filia in eo ſubmerſa hinc helleſpontinus dicitur, & helleſpontia,

helleſpontus, hodie dicitur brachium ſancti Georgii, *Le bras S. George, ou autrement l'eſtroit, ou le deſtroit de Gal. ipoli.*

helleſpontias, regio adiacens ſinui: Incolæ, helleſpontii. Step.

helleſteus, Æthiopum rex, anno ab vrbe 1121.

helleuiones vel, vt quidam legunt, Hilleuiones, apud plin. Helluſii Tacito ſunt: ab Ammianolib. 22. heillos nominari ſcribit Althamerus qui eos in *Bernholm* (inſula Baltiaci ſinus) vulgò *Heil* dictam inhabitant, Hæc Venedicum ſinum facit, non longè à Dantiſco, Pruſſiæ emporio. [helmechildis, Albionum regem, victus Roſimundæ impudiciſſimæ mulieris promiſſis, interfecit]

helmon-deblathaim, duo nomina ſunt. Helmon interpretatur occultatio, ſiue adoleſcentia aut ſeculum, vel contemptus: Deblathaim, maſſæ de ficubus compactæ: nomen loci, in quo caſtrametati ſunt filii Iſrael, profecti de Diabongad, Num. 33.

helon, ciuitas in terra Moab, Num. 2. Ier. 48. Pater Eliab, principis tribus Zabulon. Num. 1. & 10. Eſt & nomen vrbis, 1. Paral. 6. quæ Ioſ. 21. dicitur Holon. Lat. feneſtra, vel profanatio, ſiue dolor, vel infirmitas.

helorus, magnæ Græciæ fluuius inter Cauloniã & Crotonem, teſte Diod. li. 14. vbi Græcos à Dionyſio ſeniori prælio victos deſcribit: eundem hunc fluuium Polybius lib. 1. Elleſpoum vocat.

helorus, Iſtri fluminis filius, qui ab Aiace occiſus eſt in ea pugna, quam Græci cum Telepho rege Myſorum habuerunt.

helos, vrbs Laconica, quæ & Phtheleon & Dorion dicta, quòd in palude ſita ſit: cuius ciues Heloæ & Eleatæ, & regio εἱλωτεία. Eſt etiam helos Ægypti. Steph.

helos, locus Atticæ. Vide Echellidai.

helotæ. Vide helos.

helueconæ, Germaniæ populi, Tacito.

helueteri, populi inter Celtas proximi Auernis, quorum ſub imperio eſſe conſueuerant in prouincia Bituricẽſi & regno Francorũ ſiti. Clar. ſept. Com. Cæſ. in hunc locum Helueteros.

heluetii, Gallorum vel Celtogallorum gens nobiliſſima: horum caput Auenticum erat, qui è finibus ſuis in Germaniam tranſgreſſi, intra Hercyniam ſyluam, Rhenũmque & Mœnum amnes habitauerunt. Eorum tractum hodie à Germanis illuc profecti, tenent: hodie *Eydignoſſen*, hoc eſt, confœderati, & à nonnullis Suiceri nominantur. Cæſ. lib. 1. de bello Gallico, & Ptol. lib. 2. Strab. lib. 4. & Cicer. lib. 1. Epiſt. ad Attic. Heluetiorum termini ſunt Rhenus latiſſimus, atque altiſſimus fluuius, mons Iura altiſſimus, lacus Lemanus, & Alpes. Fines Heluetiorum habent in longitudine CXL. millia paſſuum, ait Cæſar, lib. 1. quod hodie verum eſt. Nam ſunt à medietate lacus Acronii Geneuam vſque milliaria heluetica, vt ipſi computant, XXX. In latitudine autem inter Rhenum vel Iuram, verſus finitima Alpium LXX. millia paſſuum, quæ X. vel XI. milliaria Heluetica conficiunt. Continet autem milliare Heluericum, vt nunc vtuntur, ſpatium duarum horarum equeſtris, duarúmque & dimidiæ vel trium pedeſtris itineris. Computantur ergo octo millia paſſuum Italicorum pro vno, milliari Heluetico. Ipſa verò ſocietas, & fœdus,

Heluetiorum, quod barbaro vocabulo Ligam appellant, tredecim ciuitatibus conſtat, quarum hæc ſeries eſt, Tigurum, Berna, Lucerna, Vria, Suicia, Syluania, Tugium, Glarona, Baſilea, Friburgum, Solodurum, Scaphuſia, Abbatiſcella. His omnibus æqua libertas eſt, nec vllum caput habent, quemadmodum falsò credidit Sabellicus. Bello & rebus geſtis inſignes. Inter Germanos nunc cenſetur, non Gallos, vt olim. Vide Comm. in Melam, Cæſarem & Cornelium Tacitum: vulgò, *Les Suiſſes.*

Heluetum, Antonino *Schleſtadt* in Germania vrbs, Simlero.

heluii, populi inter Celtas monte Gebenna ab Aruernis diuiſi: proximi ſunt Gabalis, Cadurcis, ac Galliæ prouinciæ Romanorum. Ciuitas eſt Epiſcopalis, in prouincia Bituricenſi & regno Francorum ſita: nunc Albienſes dicti. Hinc M. Tullij Ciceronis matrem ortam eſſe Euſebius & alij tradunt: vulgò *Le pays d'Albigeois.*

heluinum, Samnitum fluuius in Italia, Plin. *Piomba*, Leandro.

heluri, à paludibus dicti, Dioxippus libr. 12. Chronicorum. Varinus.

helymus & Panopes, Aceſtæ regis Siciliæ comites, venatores fuerunt. Virgil. libro tertio Æneid.

heman, i. turbatio aut tumultus eorum, filius Lotan filii Horræi, Gen. 36. qui 1. Paral. 1. dicitur Homan.

heman, i. multus, aut tumultuans, vel Syriacè, fidelis, filius Maol, 3. Reg. 4. filius Ioel, 1. Para. 6. 15. & 16.

hemaſeni, Dalmatiæ gens. Plin.

hemath, Vide Amath.

hemeroſcopium, vrbs Celtiberorum, Phocenſium colonia. Steph.

hemichara, Siciliæ Mediterraneæ vrbs, Ptol. Nigro, *Nicoſia* vocatur.

hemicynes, quaſi ſemicanes, populi non procul à Maſſagetis & Hyperboreis, quos Apollonius in Argonautis canum inſtar latrare ſcribit Steph.

hemingus, Danorum rex fœdus cum Carolo Magno imperatore icit, anno ſalutis 812.

hemodes, inſulæ ſeptem in Oceano Germanico. Sunt in Codano ſinu: & hodie vocantur *Seelant, Fuymen, Langlant Muen, Falſter, Loylandt, Femeren.*

henona, i. popularis, ſiue populus noſter, ciuitas in tribu Beniamin. Ioſ. 18.

hemor, pater Sichem. Gen. 33. & 34. Act. 7. Lat. Aſinus, ſiue lutum, aut vinoſus, vel Syriacè, grauis, aut ponderoſus.

hemeroſcopium, vrbs eſt Celtiberorum, Phocenſium colonia. Steph.

hemuaræ, Arabiæ felicis populi. Plin.

Hemus, vel Hæmus, vel Æmus, mons in Thraciæ, ex celſitate conſpicuus, ex cuius vertice vulgata eſt opinio Ponticum ſimul & Adriaticum mare, & Hiſtrum amnem, & Alpes conſpici poſſe: nam eius excelſitas ſex millia paſſuum continet. Dictus Hæmus à nomine regis Hæmi, à cuius ſorore alter quoque mons Rhodope nominatur, in quo transfiguratos eſſe Rhodopem & Hæmum fabulæ canunt. Ouidius lib. 6. Metamorph. Eſt & Hæmeus, nomen Græculi hiſtrionis, cuius meminit Iuuenalis. Eſt & nomen famoſi latronis. Vide Æmus.

hen, i. gratia, ſiue miſericordia, aut manſio, vel requies, nomen viri. Zach. 6.

henadab, nomen viri. 2. Eſd. 3. Lat. gratia, vel miſericordia dilecti.

henetia, olim dicta, quæ nunc vocatur Venetia. Seruius.

heneſiotis, regio in Sarmatia Aſiatica. Ptole.

heneti, Paphlagoniæ populi, qui Antenore duce, cùm in intimum maris Adriatici ſinum veniſſent, permiſti Troianis, omnes vno nomine Veneti appellati ſunt. Liuius lib. 3. ab vrbe.

heniochi montes circa Sogdianam aut Bactrianam, Plinio.

heniochi. Vide Eniochi.

heniochia, regio apud Caucaſum: incolæ heniochi. Steph.

henoch, filius Cain, Gen. 4. Filius præterea Iared, vir iuſtus à Deo viuus ſublatus. Geneſ. 5. Luc. 3. Filius etiam Madian filii Abrahæ. Gen. 25. Filius etiam Ruben. Gene. 36. 1. Par. 5. Ciuitas item quam Cain extruxit, illique filii nomen indidit, Geneſ. 4. Lat. dedicatus, vel diſciplinatus, aut morigeratus.

henoctitonti, genus hominum monſtroſorum, Tzetzæ.

henricus, Foroiulianorum dux, Iringum Auarorum ducem ſuperauit, expoliauit: inæſtimabilem prædæ theſaurum Carolo regi Francorum miſit, anno ab vrbe 1147.

henricus I. Saxo, Germaniæ rex, anno ſalutis 920. Hungaros variis præliis vicit, cæciditque. Sclauos ſubegit. Brannaburgum cepit. hinc Dalmatos, rapta Grona ciuitate, tributarios fecit, vicit & Bohemos. Vuitich. li. I. anno ſalutis 928. Dauos, nauali incurſione Friſones deprædantes, vicit, tributa eis impoſuit, & Nubam eorum regem baptiſmum ſuſcipere coegit. Luith. lib. 3. cap. 3.

henricus II. Romanorum imperator, anno ſalutis 1003. Principes defectores vicit, atque ſubegit, Capuæ Saracenos vicit, & Italia cedere compulit. Bubaganum Conſtantinopolitani Imperatoris ducem, qui Saracenis fauebat, bello acerrimo inſequutus eſt. Troiam in Apuliæ finibus, vbi olim Hannibalis caſtra fuere, à Græcis ædificatam obſedit, & per deditionem accepit. Blondus libro tertio decad. 2. Hunc Henricum cum vxore Kunegunda virginitatem perpetuam obſer-

naſſe quidam ſcribunt, & poſt mortem miraculis claruiſſe.

henricus, Henrici II. Romanorum imperatoris filius, Cæſar Aquiſgrani electus eſt, ann. ſalutis 1025. Blond. l. 3. decad. 2. anno ſalutis 1036

henricus III. Romanorum imperator XVII. an. ſalutis 1040. aduerſus Oldericum Bohemorum Regem infeliciter pugnauit. Tandem Oldericum ſuperauit, Bohemos tributarios fecit, copias exercitúmq; validum Romam duxit: congregata ſynodo tres Pontifices tanquam tria teterrima mōſtra, Benedictum, Syluestrum & Gregorium damnauit: Suitgerum Banbergenſem episcopum, qui Clemens II. dictus eſt, Pontificem in ſynodo fecit, à quo & imperiale diadema accepit, Romanóſque à Pontificum electione prohibuit, an. ſalutis 1054. Blond. lib. 3. decad. 2.

henricus IIII. henrici III. imperatoris filius, Romanorum imperator XVII. regnauit annis L. varia fortuna: nam & Saxones Bauaroſq; & Rodulphum imperii æmulum ſæpius vicit, Pontificem Romanum, à quo per iniuriam è Chriſtianorum numero exemptus fuerat, vrbe expulit, aliúmque Pontificē fecit. Poſtremò à filio, bello petitus, dū ſe comparat morbo periit, an ſal. 1105.

henricus V. Henrici imperatoris filius, Romanorum Cæſar XIX. Romā venit, cepit Pontificem & aliquot Cardinales, ſeruauítq; in vinculis: donec pace facta, Pontifex hactenus obſeruatam authoritatem Cæſari confirmaſſet, nempe beneficiorum & epiſcopatuum par baculum & annulorum inueſtituram, quam decreto abrogauerat Vrbanus II. Blond. l. 4. decad. 2. Æmil. li. 5.

henricus VI. Friderici filius, Romanorum imperator, an. ſalutis 1190. Siciliæ regnum obtinuit: ducibus Archiepiſcopo Moguntino & Othone Saxoniæ duce, ſubſidiarum exercitum in Aſiam miſit. Qui an. ſequenti audita Imperatoris morte, in Germaniam rediere. Blond. Plat. Æmil.

henricus VII. Lucemburgenſis, Romanorū imperator, an. ſalutis 1309. ſingulis Longobardiæ ciuitatibus præſides dedit, Florentiam obſedit. Cum Friderico Siculo rege fœdus icit, exercitum in Calabriam aduerſus Robertum Neapolitanum duxit: apud Boncouentum morbo laborans, non ſine ſuſpicione veneni, diem clauſit extremum Blond. lib. 9. 8. anno ſalutis 1313.

henricus I. Hiſpaniæ rex, ludens cum pueris, gulæ caſu apud Palantiam periit, anno ſalutis. 1241.

henricus. II. Hiſpaniæ rex, anno ſalutis, 1366.

henricus III. Hiſpaniæ rex, anno ſa. 1388.

henricus IIII. Hiſpaniæ rex, anno ſalutis 1463.

henricus, Roberti filius, Francorum rex, anno ſalutis 10[illegible]. & 107. Æmil. l. 3.

henricus, Carinthiæ dux, rex Bohemiæ XX. anno ſalutis 1307.

henricus I. Angliæ rex XXII. anno ſalutis 1101. fratrem Robertum Northmannorum ducem inſtructa acie vicit, & Northmanniam obtinuit. Polyb. lib. 2. Vuallos vicit, cæcidit, & in ſua verba iurare coegit. Imperatori filiam ſponſam cum dote vxorem dedit.

henricus Andegauenſis, Angliæ rex, anno ſalutis 1155. Cumbriam Northambriamque recepit, ac Vuallos ad defectionem declinantes domuit. Thomam Cantuarienſem Archiepiſcopum exilio damnatum, occidendum curauit, Hiberniam ſubegit, ac pontificis Romani conſenſu ſuo adiecit regno.

henricus III. Angliæ rex, anno ſalutis 1156.

henricus IIII. Angliæ rex anno ſalutis 1399. Principes aduerſus hunc Henricum conſpirarunt, manus conſeruerunt, triumphauit Henricus victis hoſtibus, Polyd. lib. 21. Variis ſeditionibus, coniurationibus, inteſtinis bellis laborauit. Idem lib. 21.

henricus V. Angliæ rex, anno ſalutis 1414. Ad Trecas cum Carolo & Philippo Burgundo pactus eſt Franciæ regnum, Catharinam Caroli VI. Francorum regis filiam duxit. Polyd. li. 21.

henricus VI. Angliæ rex, anno ſalutis 1424. regnum Galliæ aliquot annis obtinuit, tandem domeſticis inſidiis regno Angliæ pulſus in carcere trucidatus eſt.

henricus VII. Angliæ rex anno ſalutis 1485.

henricus VIII. Anglorum rex, anno ſalu. 1509.

henricus II. Galliæ rex, vbi annos regnaſſet duodecim, maximo cum ſuorum luctu violento fato è vita ſublatus eſt, eo fermè tempore quo pro pace cum Philippo Hiſpanorum rege inita Lutetiæ ſolennes feriæ celebrabantur, anno Domini 1559. tertio Idus Iulii.

henricus Portug. R. obiit. 31. Ian. A. 1579. cum ſub mediam noctem hora & momento à ſe prædictis in deliquium incidiſſet, atque eod. temp. Luna deliquium pati inciperet: eo Lunæ deliquio deſinente, & ipſe in viuis eſſe deſiit; eadē hora qua ante 68. annos natus eſſet. A Th. l. 79.

heorta, Scordiſcorum oppi. Stra. *Hal. erg.* Lazi.

hephæſtia, vrbs in Lemno, Steph. nunc *Cochino*, planè deſerta & deſtructa. Eſt etiam vicus in tribu Acamantide. vbi Vulcani templum erat: Tribulii Hephæſtiades. Ste. Iuxta hunc vicū collis eſt. Vulcani, vt creditur, caſu nobilitatus. Ferunt enim Vulcanum à Iunone ob inſignē deformitatē è cœlo præcipitatū in collem illum decidiſſe. Cuius fabulæ occaſio inde ſumpta eſt, quòd totus hic collis cōbuſto ſimillimus videatur, neque vlla in eo gignantur. Ex hoc colle effodiebatur terra Lemnia, Dioſcoridis & Galeni ſcriptis maximè celebrata, vrbis huius meminit Ptol. Geogra. li. 3.

hephæſtii montes in Lycia, qui tæda flammante tacti, adeò flagrant, vt lapides in ipſis aquis ardeant: alitúrque ignis ille pluuiis, Baculo ſi quis ex iis accenſo traxerit ſulcos, riuos i-

igniũ ſequi narrant. Plin. lib. 7. c. 105.

Hephæſtium, Lyciæ oppidum. Plin.

hephæſtiades. Vide phæſtiades.

hephæſtion, vnus ex Alex. Magni ducibus, tũ ab eo amatus, quem ille ita cum Cratero conferebat, vt hunc, quidem φιλοβασιλέα, Hephæſtionem verò φιλαλέξανδρον, appellaret. Hunc vita functum tam magnifico funere proſecutus eſt, vt facilè omnes pōpas ſuperaret: in funus enim hoc ſupra duodecim talentorum millia impenſa feruntur. Plutarch. in vita Alexand.

hephæſtos. proprium viri, proprium Vulcani

hephæſtuneſi, id eſt, Vulcani inſulæ, regioni Adiabenæ adnumerantur Steph.

hepher, i. fodiens, aut explorans, ſiue opprobriũ vel confuſio, filius Ashar ex Naara vxore. 1. Paral. 4. Portio regni terræque Chanaan, quam Ioſue expugnauit. Ioſ. 12. 4. Reg. 14.

heſpium, vrbs Triphyliæ. Steph.

heptacometæ, barbari in Cyzico monte habitantes: quorum nonnulli Thyzeres vocabantur. Steph. Byzeres legendũ videtur. Heptacometæ nimirum à ſeptem vicis dicti ſunt. Moſnœci Strab. & Steph & Moſnes à Diodoro cognominantur.

heptagoniæ, nomē loci. Liuius 4. bell. Macedon. Quod roboris in exercitu erat, trifariam diuiſũ: parte vnà Phœbeo, altera à Dictynnæo: tertia ab eo loco quem heptagonias appellant, aggredi iubet. Lat exp. *Septangula*.

heptaneſiæ, Indiæ intra Gangem vrbs. Ptol.

heptaphonos, nomen porticus, quòd in eo ſepties vox reddatur in Olympia. Plin. lib. 46. c. 15.

heptaphorus, nomen viri.

heptapolis, Ægypti regio, Dionyſio teſte, quã eius commentator Euſtathius dicit antea Heptanomon & Heptanomiã à 7. Nomis ſeu paſcuis dictã, & poſtea à rege Arcadio Arcadiam appellatam: eſt etiam nomen oppidi in Ægypto Steph.

heptaporus, Rheſus fluuius Troianus, quia ſeptem locis vadari poteſt eadem via, propter quod & Polypores Straboni appellatus eſt.

heptapylos, Thebarum Bœoticarum epitheton, à ſeptem portarum numero dictum, idque ad diſcrimen Thebarum Ægyptiarum, quæ à numero centũ portarũ ἑκατόμπυλοι dicebantur.

her, i. vigil, aut denudans, vel effundens, ſiue æmulus, vel ciuitas filius Iudæ ex Sue vxore ſua. Gen. 38. 1. Para. 4. Pater Elmadan. Luc. 3.

hera, ἥρα Iunonis nomen apud Græcos: vnde Heræa ipſius feſta, & Heræum templum eius appellant. Siciliæ etiam vrbs Hera dicebatur, quæ alias Hybla minima. Steph. Eſt item Cereris cognomen, apud Pauſ. in Arcadicis.

hera, Æolidis oppidum. Pauſan. Arcadiæ item, eidem quod Meſaten, id eſt, intermediam appellat, quòd ſcilicet è portu Erythræorũ Chió ſoluentibus, propemodum media eſt. Argennũ Ptolemæi videtur.

heracleas & Plutarchus, natura & meritis fratres (ambo enim Origenis diſcipuli, ab eo ad fidem de perfidia conuerſi) non ſolùm perfectæ vitæ inſtituta ſeruarunt, verùm etiam (quæ ſumma eſt beatitudinis) martyrii conſecuti ſunt palmam. Euſeb. lib. cap. 3. hiſt. Eccleſ.

heraclea, Macedoniæ Sinticæ regionis oppidum; quod Sintica vocatur, Pli. l. 4. c. 10. & Ptol.

heraclea, Cariæ vrbs ad Latmum à Ptolemæo cognominata, & Cariaa à Plin. Latmus etiam dicta fuit à monte Latmo, illi imminente, vt Strabo tradit. Stephanus eam quoque Alemaniam & Phſtarchiam appellat, *Haſtioporto* hodie dici vult Bonacciolus.

heraclea, Bithyniæ vrbs clariſſima, ob celeberrimas, quas emiſit colonias, Strab. diù tyrannorum ſæuitiam paſſa: mox libera facta eſt. Iuſtinus libro 15. Heracleam à Bœotiis iterum oraculo monitis, in Herculis honorem conditam eſſe ait.

heraclea, vrbs in Italia ad Crotonem. Mela l. 2.

heraclea, Galliæ Narbonenſis vrbs, ad Rhodani oſtium. Plin. Caccabaria cognominata ab Antonino, *S. Gilles*, I. Poldo. *Negueres* eſt apud Beniamin Tudelenſem. De hac vrbe exiſtimãt, Ottonem Friſingenſem hæc ſcribere, In Galliis iuxta prouinciam Narbonenſem, vir Dei Ægidius metropolim ex nomine ſuo Villam S. Ægidii vocauit, in loco, qui vſque hodie *Palatium Gothorum* vocatur.

heraclea, Ptolemæo Mediæ regionis vrbs mediterranea, quam ab Alexandro conditam, & ab Antiocho reſtitutam, atque Achaida appellatam tradit Plin.

heraclea, Macedoniæ Phthiotidis regionis in Trachinia vrbs Plinio, quadraginta ſtadiis à Thermopolis diſtans. Strabo eam à Spartanis conditam, & priùs Trachin dictam ſcribit.

heraclea, Tauricæ Cherſoneſi oppidum, etiam *Megarice* dictum, ad Mæotidem paludem, teſte Plinio.

heraclea, Syriæ vrbs Straboni, in Cyrreſtica regione eam deſcribit Ptolemæus. Hanc poſtea Gagalicã nuncupatam ſcribunt Nic. Calliſtus & Euagrius Scholaſticus. *Italica* dici hodie putat Bonacciolus.

heraclea, Siciliæ vrbs inter Pachynum & Lilybæum. Mela, lib. 2. & Ptol.

heraclea, vrbs Ponti: hodie Naxioportus.

heraclea, ciuitas Boſphorano in finibus Europæ, quæ antea Perinthus vocabatur. Mãtuanus

—quæ magna Perinthus

A te fuit, priſcum mutauit Heraclea nomen.

Nunc Calpe. In hac fuit amphiteatrum tanta ſtructura, vt inter ſeptem orbis miracula cõnumeratum ſit, à qua Dionyſius philoſophus Zenonis diſcipulus, Heracleotes à Cicerone in Tuſc. Alia eſt in radicib. Oetæ montis, quam Aſaris fluuius abluit. Alia in Ponto iuxta Lycũ

amnem. Alia iuxta Rhodani oſtia. Alia item in Campania, quæ & Herculianum dicitur.

Heraclea, magnæ Græciæ vrbs, quam Appianus in Annibalicis inter Metapontum & Tarentum ſtatuit. Plin. inter Sirin & Acyrin flumina ſitam dicit: & Sirin quoque appellatam refert: cui aſſentitur Diodorus lib, 12. Policum vocatam ſcribit Strabo, qui eam quoque Troiam dictam innuit. Incolæ a finitimis *Metrochitones* vocabantur, vt tradit Athen lib. 12. c. 8.

Heraclea, vt plin. vel Heracleũ vt Ptol. & Strabo, Cretæ inſulę vrbs, & Cnoſſi nauale. Setia vocatur à Nigro. ſed *Mirabelio* à Pineto.

Heraclea, Myſiæ regionis vrbs, Apollodorus, lib. 2. quam Bebrycum antea vrbem fuiſſe ait.

Heraclea, Steph. inſignis vrbs Græcię in Põto: ſecunda Siciliæ, tertia Lidyæ, 4. Lybiæ, 5. Sardiniæ. 6. Italiæ, 7. Celticæ, 8. Theſſaliæ, 9. Cariæ, 10. in Lydio Tauro, 11. inter Scythiam & Indiam. 12. inſula in Carpathio pelago. 13. Syriæ, 14. Phœniciæ, 15. Pieriæ, 16. ciuitas & inſula, 17. Cretæ, 18. piſaica, 19. Cariæ, quæ vocatur Alcmania mediterranea, 20. ciuitas iuxta Cumam Æolidis, 21. Acarnaniæ, 22. inſula in Atlantico, 23. Macedoniæ, ab Amyntha, Philippi fratre, cõdita. Gẽtile, Heracleus & Heracleota. Stephanus. Idem alibi Heracleam Cariæ, aliàs Piſtarchiam nominatam ſcribit. Straboni etiam pagus huius nominis eſt in Aſia minori, ad ſinum Adramittenũ. Eſt & apud eundem Heraclea inſula in Atlantico mari, & alia in Carpathio.

Heraclea, Cariæ fluuius, Apud Strabonem, qui etiam in Atlantico mari inſulam eiuſdem nominis eſſe dicit.

Heracleabucoli, vicus in Ægypto.

Heracleon, grammaticus Ægyptius, ſcripſit commentarios in Homerum & Lyricos. Suid.

heracleoneas, cum Martina matre, 52. Romanorum imperator, anno ab vrbe 1394. Blond.

Heracleopolis, nomen trium ciuitatum. Vna eſt in Ægypto, ex qua Theophanes phyſicus: altera non longè à Peluſio: tertia ſecundùm Nili oſtium, quod Canopicum eſt ex Steph.

Heracleotes Dionyſius Philoſophus, Zenonis diſcipulus. Heracleotes locus à Cic. 1. Tuſc. appellatus eſt, vbi fuit amphitheatrũ vnũ è ſeptem ſpectaculis. Vide & 4. Tuſc. & 5. de Finib.

Heracleotes, inſula inter Italiã & Siciliã. Ant.

Heracleum, Tetragonum. Vide CHELIDE

Heracleum, promontotium iuxta Thermodontis fluuii oſtium. Ptol.

heracleum etiam Marmaricæ, inter Cherſoneſum, & Paliurum, Straboni. Plinio fluuius eſt Sarmatiæ Aſiaticæ, in Colchorum regione, *Cacari* à G. Mercatore dicitur. Eſt promontorium. eiuſdem nominis ibidem. Plin.

Heraclides Lycius, domi vir clarus, ſophiſtica facultate inſignis, Smyrnæ docuit, vbi in honore maximo fuit. Dicunt eum olim apud Seuerum principem ex temporali facultate dicentem, aulicis præſentibus exterritũ, ſermone excidiſſe. Philoſt. p. 608. edit. Morell.

heraclides, è Mopſo, ciuitate Ciliciæ, grammaticus nobilis. Step.

heraclides, pictor nobilis Macedo, qui initio naues pinxit: captóque Perſeo à Paulo Æmilio. Athenas commigrauit eodem tempore quo & Metrodorus philoſophus & pictor. Plin.

Heraclides Ponticus Philoſophus, Athenas conceſſit: Platonem, deinde Ariſtotelẽ audiit. Ex naufragio præclarorũ tanti ingenii monumentorũ relictum . eſt opus amœnum De Allegoriis Homericis ex edit. Aldi. Vir fuit molliotis habitus, vt pro Pontico Põticus vocaretur. Diog. Laert. Cic. Tuſc. quæſt. lib. 5. Scripſit mulierem quandam ſeptẽ diebus exanimem, ad vitam fuiſſe reuocatam. Plin. lib. 7. cap. 52.

heraclius eccleſiaſticus nobilis, an ſa. 196.

heraclitus, philoſophus Epheſius, σκοτινὸ cognominatus, hoc eſt, tenebricoſus, propterea quòd de induſtria adeò obſcuraret ſtylũ, vt eius ſcripta philoſophi ſudantes vix intelligerẽt. De hoc memorię proditũ, quoties domo egrederetur, flere ſolitum, cùm Democritus cõtrà ſoleret ridere, propterea quòd alteri omnia quæ agimus, miſeriæ, alteri ineptiæ viderentur. Vergente in ſenium ætate in hydropem incidiſſe ferunt: cúmq; ſpretis medicis, fimo bubulo ſe obleniſſet, & ad ſolem ſe ſiccaret, dormientẽ à canibus eſſe dilaceratum. Nullũ inuenitur habuiſſe præceptorem, tantùm natura & diligentia ſola profecit: quidam tamen audiſſe Xenocratem & Hippaſum Pythagoricum volunt. Floruit temporibus vltimi Darii: ſcripſit poeticè multa: ab Ariſtotele ſæpe teſtis citatur. Fuerunt alii quatuor Heracliti: primus poeta Lyricus, ſecundus Halicarnaſſeus ſummæ elegantiæ, Lesbius, Macedonũ hiſtoriograph. xv. vir ridiculus.

heraclius fluuius Græciæ circa Bulidem, Phocidis vrbem. pauſan. 94. de quo Georg. Liſides in Carm. de opif. Mun. à ver. 1814. vſq; ad 838. fol. 66. pa. 2. edit. & paraphraſis lat. Fed. Morell. P. cuius hoc diſtichũ δίγλωττον eſt in eund. Imp.

Æthereas ſpectat pius Heraclius in Arces;
Suſpiciens ſummi Numina ſancta Dei.

ΗΡΑΚΛΕΙΟΣ ὁ Καῖσαρ ἀιὸ ἥν πατρίδα δέρκει
Καὶ ζυφόνιν ἐσορᾷ τὴν μεγάλοιο θεοῦ.

heræa, promontorium è regione Chalcedonis, (aliàs Carthaginis.) Deſcriptionem eius ex Demoſthene Bithi Stephanus refert.

Heræa, vrbs Arcadiæ, Sologorgus dicta, iuxta Meſſeniam, Peloponneſum verſus ſita. Steph. Gentile, Heræus, vel Heraeus.

heræa, vrbs quæ & Hecatõba vocatur, quòd Iunoni centum boues illic immolarentur, &c.

heræum, vel murus Hæreus, vrbs Thraciæ, Stephano. Item Sardiniæ oppidum, Ptol.

heræum item Græci vocant templum Iunonis, quam ἥραιον appellant.

heræus, portus ad Boſphorum in Aſia minori. *Molodi* S. *Ioan Calamoli*, hodie.

heraldus, XVII. Angliæ rex, anno ſalutis 1018.

heran, i. vigilia, aut magiſter earum, filius Suihala, filij Ephraim, Num 25.

heras vel heli, id eſt, Iunonis vel Solis inſula, quæ quoque Autolala dicitur. Ptolemæus eam deſcribit in Atlantico Oceano è regione Libyæ. *Madera* poſſet interpretari.

heratia inſula, quæ Onus, in mari Ægæo. Plin. lib. 4. cap. 19.

heratus, X. Sicyoniorum rex.

herbanum, Tuſciæ oppidum. Plinius lib. 3. ca. quinto.

herbeſſus Silio, Erbeſum Polybio, Erbeſſus Ptol. herbeſſenſes habet Plin. Siciliæ mediterraneum oppidum. Niger Bichari vocat. Fazellus Pantalica. ſed idem alibi, Grutta hodie appellari dicit Erbeſum Polybii: duas nempe in Sicilia eius nominis vrbes eſſe innuens.

herbeſus, Solino lacu ſulfureus in Sicilia Endrius à Vibio Sequeſtre appellatur. Gurgo hodie vocari ſcribit Andreas Baccius ex Fazello, vt ipſe addit.

herbipolis, Francorum Orientalium caput, germanicè *Vuitzburch*, à dulci muſto, quod herbipolenſis ager ſuppeditat, nomen obtinere videtur. Vrbs eſt in plano ſita, extrà collibus vitiferis, amœnis hortis & pratis ornata, foſſis, vallis, mœnibus & propugnaculis bene munita, & populoſa. Ad occaſum Mœnus vrbem proximè præterlabitur. Vtramque ripam ingens pons iungit lapideus, fortibus nitens pilis. Vltra Mœnum proximus mons, pulchram, & loci natura munitam arcem, epiſcopi (qui & Dux Francorum eſt appellatus) ſedem continet.

herbita, Siciliæ vrbs apud Ptolemæum, hodie S. *Nicolas*.

herbulenſes, Siciliæ populi. Plin.

hercus, ſiue hercius. Vide Ercius.

hercinij, vide hercynij.

herculaneum, oppidum Campaniæ, Diodorus, Eutropius, Plinius, Cicero, & Mela. Herculeum Straboni, Campaniæ felicis vrbs, ad ſinum Puteolanũ, quam Amb. Leo in ſua Nolana hiſtoria dicit, *Torre di Greco* vocari, Leandro *Torre di Ottauo* dicitur.

herculanus, conſul, collega Aſporatij, an. ab vrbe 1025.

herculanus, nomen poſſeſſiuum. Eſt & Herculanus, nomen proprium ab hercule deriuatum Gellius libro quinto adiectiuum poſuit, *Comprehenſa*, inquit *menſura Herculani pedis*.

herculaneum, Campaniæ felicis ad ſinum Puteolanum vrbis eſt inter Pompeios & Neapolim. Plin.

hercules, Iouis & Alcmenæ filius. ob fortitudinem & gloriam inter deos relatus, Cic. li. 3. De natura deorum, ſex hoc nomine fuiſſe appellatos commemorat: quorum primus fuit, „ qui certauit cum Apolline de tripode. Alter ‘ Nilo natus, Ægyptus, quem aiunt Phrygias ‘ literas inueniſſe. Tertius, ex Idæis Dactylis „ cui inferias offerunt. Quartus, Iouis filius, ex „ Aſteria Latonæ ſorore, qui Tyri colitur, filiamque habuit Carthaginem. Quintus, in India, qui & Belus dicitur. Sextus, Thebanus, ex ‘ Alcmena & Ioue genitus, cui aliorum geſta ‘ aſſignant. Herodotus ſcribit, Herculem vnum eſſe ex duodecim diis Ægyptiorum, Græcóſque ab Ægyptiis hoc nomen mutuatos, indidiſſe filio Amphitryonis. Varro XLIII. Her- ‘ cules nominat: omnes tamen qui robore præ- ‘ ſtiterunt, hoc nomine ab Hercule Alcmenæ ‘ filio appellatos fuiſſe affirmat. Macrob. lib. 1. ‘ Satur. capite 20. aſſerit Herculem eundem eſſe cum Sole. Herculem autem Alcmenes filium maximè nobilitauit implacabile Iunonis odium, quæ, quòd ex pellice natus eſſet, perdere illum cupiens, nouis ſemper monſtris obiecit: quæ res expectationem eius maximè fefellit: Ille enim ſemper victoriam referens, immortale ſibi decus peperit, adeò vt illa priùs iubendo, quàm hic laborando defatigaretur. Quo factum eſt, vt multi fuerint Hercules, qui variis temporibus floruerunt, omnes heroica virtute, rerúmque geſtarum magnitudine inſignes, tamen huic vni reliquorum omnium labores tribuuntur: quorum quando nuſquam non mentio occurrit, viſum eſt celeberrimos aliquot ſubiicere, Primo itaque cùm adhuc in cunabulis iaceret, geminos angues à Iunone immiſſos eliſit. II. Theſpij filias num. quinquaginta adhuc puer, ſed corporis robore præſtans, vna nocte cõpreſſit, ſuſcepitque quinquaginta filios, quos Theſpiades vocauerunt. III. iam adultus hydram colubris & capitibus pullulantem, face & ferro in Lerna palude oppreſſit. IIII Ceruam aëripedem, aureáque habentem cornua, in Mænalo monte curſu comprehendit, atque interfecit. V. in Nemæa ſylua iuxta Cleones inuſitatæ magnitudinis leonem iugulauit, qui neque ferro, neque ligno, neque lapide interfici poſſet, & detractam pellem pro inſigni geſtauit. VI. Diomedem Thraciæ regem, qui equos ſuos hoſpitum carnibus & ſanguine paſcebat, deuicit, victúmque ipſius equis in pabulum dedit. VII. in Erymantho Arcadiæ monte terribilem aprum, & omnia circa illum locum deuaſtantem cepit, eúmque viuum ad Euryſtheum attulit. IIII. Stymphalides aues ſagittis, vt quidam volunt, interfecit: vt alii, ſonitu ahenei crepitaculi vſque ad inſulam Aretiadam fugauit. IX. Taurum, inſulam Cretam ferè totam deuaſtantem, domuit, cúmque vinctum ad

Eryſteum attulit, qui poſtea eum Atticæ regioni immiſit, cui plurimùm damni intulit: ſed à Theſeo interfectus fuit apud Marathonem. Ouidius lib. 7. Metamorphoſeon. x. Acheloum ſuperauit. xi. Buſiridem Ægypti regem hoſpites ſuos mactantem occidit. xii. Antæum gigantem in Libya lucta victum ſuffocauit. xiii. Calpen & Abylam montes antea coniunctos diuiſit. xiv. Aurea mala in Heſperidum hortis, interempto priùs dracone peruigili, qui ea cuſtodiebat, ſuſtulit. xv. Cœlum, iam feſſo & ſuccumbente ponderi Atlante, humeris tulit. xvi. Geryonem Hiſpaniæ regem tricorporem bello ſuperauit, eiuſque armenta abduxit, xvii. Cacum latronem, Vulcani filium, ſemihominem, & flammiuomum oppreſſit. xviii. Lacinum latronem extremam Italiæ oram infeſtantem ſuſtulit, ibique Iunoni templum conſtituit, quod Iunonis Laciniæ appellauit. xix. Albionem & Bergionem iter ipſius impedientes, haud longè ab oſtio Rhodani, à Ioue patre lapidum imbre adiutus, deuicit. xx. Tyrrhenum Eubœæ regem, Bœotiis bellum inferentem profligauit, eúmque pullis equinis alligatum in diuerſas partes diſcerpſit. xxi. Centauros domuit. xxii. Augiæ ſtabulum repurgauit, xxiii. Heſionem Laomedontis filiam monſtro marino expoſitam liberauit, occiſo priùs ceto, ſed cùm Laomedum equos præſtantiſſimos in præmium illi pollicitos denegaret, Hercules indignatus, Troiam euertit, & occiſo rege Heſionem Telamoni, qui primus murum conſcenderat, in prædæ partem conceſſit. xxiiii. Diripuit inſulam Côn, regemque Eurypylum cum vxore & liberis trucidauit. xxv. Amazonas debellauit, earúmque reginam Hyppolyten cepit, cui baltheum abſtulit, Euryſtheoque regi tradidit: captam verò Amazonem Theſeo bellorum ſocio dedit. xxvi. Ad inferos deſcendit, & Cerberum iter prohibentem, triplici catena vinctum ad ſuperos traxit. Sunt, qui dicant, Herculem etiam adiuuiſſe Theſeum in rapienda Proſerpina, alii ſolum Theſeum eam eduxiſſe ad ſuperos, Ditémque vulneraſſe. xxvii. Alceſtem Admeti regis coniugem ab inferis ad virum reduxit. xxviii. Ab inferis reuerſus Lycum Thebarum regem, eo quòd Megaræ coniugi vim voluiſſet inferre, interemit. xxix. Aquilam, quæ Promethei in Caucaſo relegati perpetuò renaſcens iecur exedebat, ſagittis traiecit. xxx. Cygnum Martis filium equeſtri certamine vicit. xxxi. Occidit Theodamantem, quòd ei cibum denegaſſet, illiúſque filium Hylam ſibi chariſſimum, ſecum abduxit. xxxii. Cercopas vicit, dum Omphalæ Lydorum reginæ ſeruiret. xxxiii. Pylum diripuit, eiúſque regem Neleum, cum tota domo præter Neſtorem trucidauit, inſuper Iunonem Neleo opem ferentem telo triſulco vulnerauit. xxxiv. Zeten & Galaïn alatos Boreę ex Orithia filios in Teno quæ inſulæ adiacet peremit, & eorum ſepulchro duas erexit columnas. xxxv. Torridam Zonam & Libyæ æſtuantes arenas incolumis pertranſiuit. Beenia & Syrtes naue amiſſa pedes ſuperauit. xxxvi. Columnas in occidente, quæ de eius nomine Herculeæ dictæ fuerunt, erexit. xxxvii. Eurytum Oechaliæ regem occidit, ipſamque Oechaliam vrbem deleuit, & Iolen Euryti filiam ſibi denegatam (quam tamen parens antea ei deſponderat) vi obtinuit, eáque ſecum in Eubœam abduxit. Quod cum Deianiri coniunx reſciuiſſet, maritum ſuum Ioles amore detineri, per Licham ſeruum veſtem illi miſit, Neſſi Centauri ſanguine infectam, futurum rata, vt ea ratione languentem viri amorem excitaret, eúmque ab aliis auulſum, ad ſe vnam reuocaret, quemadmodum Centaurus ipſi perſuaſerat. Cùm itaque Hercules veſtem ſacrificaturus induiſſet, in tantam rabiem verſus eſt, vt conſtructa pyra ſe ipſum combuſſerit: poſt mortem verò in deorum numerum relatus eſt. Hic rediens ex Hiſpania, creditur literas in Italiam intuliſſe: quam obrem, in templo, etiam cum Muſis colebatur.

herculia Antonino, ſiue ad Herculem, vt liber Notitiarum habet, Pannoniæ vrbs eſt. In veterem Budam incidit, vt Lazius ait.

herculis labores ab Ouidio & Virgilio deſcripti, virtute præditi hominis aduerſus varia vitia, & vitæ incommoda pugnas depingunt. Si phyſicè fabulam explices, pleraque ad Solem referuntur. De Hercule autem & eius geſtis vide Lylium Giraldum, peculiari Syntagmate: & N Comitem, mythologiæ, libro 7. cap. 1.

herculis ara in Aſſyria, vicina Meſopotamiæ. Ptolem.

herculis Arenæ, montes in Pentapoli, Africæ regione. Ptolem.

herculis Caſtra vocant Latini Geldriæ oppidum, quod vulgò Erkelens indigitant.

herculis Columnas apud Friſios nominat Tacitus. Locus eſt inter Groningam & Couordam oppida.

herculis fanum, Etruriæ inter Lunæ portum, & Arni oſtia. Ptol. item Melitæ inſulæ portus.

herculis inſula, Ptolem. Sardiniæ à latere Occidentali adiacens. *Aſinaria* hodie.

herculis lauacra, in Dryopide regione. Ant. Liberali.

herculis petra, apud Plinium, in agro Stabiano.

herculis portus, prope Vibonem deſcribitur à Plin. lib. 3 c. 5. *Formicula*, hodie.

herculis promontorium in Mauritania Tingitana, in Galatia, & in Albionis inſula. Ptolem.

herculis turris, Cyrenaica vrbs ad mare mediterraneum. Ptolem. *Corouera* Caſtaldo.

herculeius, vir Romanus, qui Marianas partes fouit cum Sertorio.

herculeum, promontorium Locrenſe.

herculis portus, Ptolemæo, vrbs Maſſilienſium vulgò dicitur, *Ville franche.*

Eſt & Herculis portus in littore Brutio, non procul à Metauro fluuio. Plinius libro 3. capite 5. item portus inſulæ Sardiniæ.

herculis templum, Ptolemæi Melitæ inſulæ portus eſt, qui Marza Sirocho hodie ab incolis dicitur.

hercyna, Virgo fuit Proſerpinæ comes, à qua & fluuius hercyna nomen conſequutus eſt. In templo conſecratum Virginis illius ſimulachrũ anſerem manibus gerebat. huius meminit Liuius ex Turnebo.

hercynia, maxima Germaniæ ſylua, quæ pro regionum & locorum ratione varia obtinet hodie cognomina, de qua Cæſar Commentariorum 6. Huius, inquit, Hercyniæ ſylua, latitudo nouem dierum ad iter expedita patet, non enim aliter fieri poteſt, neque menſuras itinerum nouerunt. Oritur ab heluetiorum & Nemetum, & Rauracorum finibus, rectaque fluminis Danubii regione pertinet ad fines Dacorum & Anartium. Hinc ſe flectit ſiniſtrorſum, diuerſis à flumine regionibus, multarúmque gentium fines propter magnitudinem attingit, neque quiſquam eſt huius Germaniæ, qui ſe aut audiuiſſe, aut adiſſe ad initium eius ſylue dicat, cùm dierum iter XL. proceſſerit, aut quo ex loco oriatur acceperit. Hactenus Cæſar, apud quem præpoſtero characterum ordine XL. pro LX legi videtur, teſte Vadiano, Stephano ἑρκύνιον mons Italiæ, à quo Hercynia regio: Hercynius, poſſeſſiuum.

hercynius ſaltus & hercynium iugum nominat. Plin. De hac ſylua vide Rhellicannum in ſuis annotationibus in Cæſarem.

hercynii, populi vetus Pelaſgorum colonia.

hercycium, Italiæ mons. Step.

herebus, profunditas inferorum dicitur. Vide Erebus.

hered filius Balæ, filii Beniamin. Nu. 26. Heb. Ared. Lat. imperans, ſiue deſcendens.

hered, ciuitas, Ioſ. 2. Lat. Onager, aut Syriacè, draco.

herem, nomen viri. 1. Eſd. 10. Lat. deſtructio, ſiue anathema, aut rete, vel reticulum, ſiue dedicatum, vel conſecratum, ſcil. Deo.

heren, mons in Mauritania Cæſarienſi. Ptol.

herenatium, Germaniæ inferioris oppidum, Anton.

herennianus, conſul cum Seuero, anno ab vrbe 923.

hereſburg, caſtrum à Carolo, Francorum rege captum, anno ab vrbe 1524.

hereus, mons Siciliæ, ex quo Chryſas fluuius Vibius.

heri, filius Gad filii Iacob. Geneſ. quadrageſimo ſexto.

herius, Galliæ Lugdunenſis fluuius, Ptolem.

herillus, Chalcedonius Philoſoph⁹, Zenonis diſcipulus, qui cùm audiſſet ſcientiam laudatam eſſe ab Ariſtotele & Theophraſto, ſummũ bonum in ea poſuit, Cicero lib. 4. Academic. quæſtionum, & lib 2. de Finibus.

herimerus, Francorum rex. anno ſalutis vigeſimoprimo.

helinus, vnus ex Centauris.

herma, ciuitas Hiſpaniæ, Auieno.

herma, ciuitas in tribu Iuda. Ioſ. 12.

hermæa, Africæ Propriæ oppidum. Cretæ itẽ & Libyæ. Ptolem. Eſt etiam Thraciæ & Sardiniæ promontorium. Ptolem.

hermas, vir quidam. Rom. 16.

hermanduri, ſiue Hermunduri, Germaniæ populi Cheruſſis finitimi eo in tractu quem hodie Miſniam vocant. Plinius libro quarto, capite 14.

hermandus, Arachoſiæ fluuius apud Plin. Erymanthus à Polybio lib. 2. nominatur.

hermannus, Sueuorum dux. Luithprand. lib. 5. cap. 4.

hermaphroditus, Mercurii & Veneris filius vt ex ipſa ſtatim vocis compoſitione apparet. Nam Mercurius ἑρμῆς Venus ἀφροδίτη, à Græcis dicitur. Hic cùm vagabundus in Caria ad limpidiſſimum fontem, quem Salmacis Nympha incolebat, perueniſſet, illa ſubitò eius amore correpta (erat enim adoleſcẽs formoſiſſimus) cùm neq; blanditiis neq; precibus ad cõcubitum flectere eum poſſet, ſimulato receſſu poſt vepres latuit. Is autem Nympham abiiſſe ratus fontem nudus intrauit: quod videns Salmacis ſubitò accurrit, & abiectis veſtibus arctiſſimè eum complexa eſt. Sed cùm ne ſic quidem obſtinatũ iuuenis animum exorare poſſet, à diis petiit, vt ex duobus corporibus in vnum redigerentur. Quibus precibus à ſuperis exauditis, ambo in vnum corpus coaluerunt, ita tamen vt ſexus vterque integer remaneret. Quòd cùm vidiſſet hermaphroditus, à ſuperis petiiſſe dicitur, vt ea fonti natura maneret, vt qui vir eum intraret, ἀνδρόγυνος id eſt, vtrumque ſexum habens, exiret. Hinc factum eſt, vt omnes Androgyni ab huius vnius nomine vocẽtur Hermaphroditi. Ouidius lib. 4 Metamorphoſeon.

hermaphroditum fingunt Mercurii & Veneris filium, eo quòd ſtella Mercurii ob qualitates quibus præeſt, mediæ naturæ putatur. Nam cum aliæ ſtellæ ab Aſtrologis dicantur maſculinæ, propter maius robur quo calorem excitant: aliæ verò propter debiliores vires, & naturam humidi cui dominantur, Mercurii ſtella nunc humidum abundè excitat pro ſitu &

motu ſuo. Porrò Salmacidis nymphæ fabula, non tam ad vitium aquæ, quàm ad inertiam & deſidioſum otium, quo vires hominum eneruantur, referenda eſt. Erant enim Cares, qui in eo loco habitant; homines deſidiæ & luxuriæ pleni, ac fœdis dediti libidinibus: vnde & Hermaphroditi vulgò appellabantur. Nam Hermaphroditus etiam dicitur qui mollis eſt, & vtramque Venerem exercet. In eam ferè ſententiam & Strabo exponit hanc fabulam, li. 14 cui conſentit Ouidius, Salmacidem nympham otio, & libidini deditam deſcribens.

hermæa, Ptolem. vrbs Africæ maioris: Mercurii promontorium, Pomp. Melæ.

hermagoras Æolides, Carion cognominatus, rhetor egregius, ſcripſit artem rhetoricam libris ſex, de diluciditate orationis, de decoro, de elocutione, de figuris. Docuit Romæ Auguſti tempore, deceſſitque ſenex.

hermagoras, Amphipolitanus Philoſophus, diſcipulus Perſei, plures ſcripſit dialogos. Suid.

hermagoras, Philoſophus & orator. Cic. in lib. de claris Oratoribus.

hermatrophi circa Margianam populi. Plin.

hermathena, Mercurii ac Mineruæ ſtatua coniuncta.

hermeas, è Caria dux inclytus Antiochi magni, qui cum eo & Taurum pertranſiit, & res magnas geſſit. Ad extremum ab eo ob ſuſpicionem interfectus vnà cum coniuge & liberis qui erant Apameæ. Polyb.

hermengildus, Leonogildi filius, à patre, quia Arianæ hæreſi contradicebat, perſequutus, acie captus, ac ſecuri percuſſus eſt. Blond. lib. 8, Æmiliuslib. 1.

hermenii, populi Maſcorum prope Colchos. Perottus.

hermenſal, fanum à Carolo Francorum rege deſtructum, anno ab vrbe 1514.

hermes, cognomẽ Mercurii, ἀπὸ τῆς ἑρμηνείας id eſt, ab interpretatione, quòd nuncius & interpres deorum ſit habitus. Vide MERCVRIVS.

hermes Trimegiſtus, Philoſophus Ægyptius, poſt Moſen fuit, cuius tempore in Ægypto ſtudia Philoſophiæ clarere cœperũt, cùm antea tantùm circa Aſtronomiam & huius generis diſciplinas verſarentur, quæ ad exercendum ingenium magis, quàm ad illuſtrandum animum valent. Scripſit lingua patria dialogum, in Græcum & Latinum ſermonem poſtea conuerſum, vbi Aſclepius introducitur, Deum omninò vnum opinatur omnium conditorem, errorémque fatetur parentum ſuorum, qui ſupeſtitiones idolorum inuenerint. Suidas & Aug. de ciuitate Dei. Hic præterea Hermes Trimegiſtus, cùm in Ægypto ſacrum quoddam animal Serapi dicatum, in tota die duodecies vrinam facere pari ſemper temporis interuallo obſeruaſſet, per duodecim horas diem diuidi debere coniecit. Exinde hic horarum numerus longo tempore eſt cuſtoditus: poſtea in 24. horas diuiſus eſt dies. Polyb. Verg. lib. 2. ca 5. de rer. inuent.

hermes, philoſophus Ægyptius, auditor Syriani ſophiſtæ, condiſcipulus Procli ſub Adriano principe, vir non minore iuſtitia, quàm doctrina præditus. Moriens iurauit & immortalem ſe eſſe, & incorruptibilem animum habere. Suidas.

hermias, eunuchus, trapezitæ cuiuſdam famulus, Athenas profectus, Platonem Ariſtotelémque audiuit, & domum reuerſus, cum domino ſuo, Atarnenſes & Aſſenſes aggreſſus, eos ſubegit, & illis ſimul cum domino imperauit.

hermias, puer, quem Delphinus in mare portabat

herminericus, Conſul cum Fl. Bſilico, anno ab vrbe 1218.

herminius mons Cæſari in Luſitania, Dion: hodie *Monte Arminno.*

herminius, Germanorum dux fuit, qui Varũ Auguſti legatum cum tribus legionibus ad internecionem deduxit, Sueton. in vita Auguſti, & Tacitus de rebus Germanicis.

herminius, Rom. quidam, vnus ex his qui vnà cum Coclite hetruſcis in ponte Sublicio reſtiterunt, donec à tergo ſolueretur. Liuius libr. 2. ab vrbe condita.

herminius, Hetruſci nobilis nomen apud Virgilium 1. Æneid.

--Ingentem corpore & armis
Deiicit Herminium.

hermiona, Thuyſconum rex. Beroſ.

hermiona, Græciæ oppidum. Iunonis fano inclytum, vt notat apud Pomponium Vadianus.

hermiona, ciuitas in conſpectu maris Ægæi, Virg. in Ciri.

Hinc ſinus hinc ſtatio, contra patet Hermiona.

hermion, & hermione, ciuitas quæ etiam Laceria vocabatur, Step. Alio in loco dicit Laceriã vnam in Magneſia, alteram in Italia.

hermione, filia Menelai ex Helena, quam Tyndarus auus maternus Oreſti deſpondit indignato patre, qui id temporis pro Helena vxore bellum ad Troiam gerebat. Quo in bello cùm Achilles Paridis fraude occiſus eſſet, Pyrrhúſque filius eius in patris locum ſucceſſiſſet, Menelaus ignarus eorum quæ à ſocero geſta erant, Hermionem Pyrro deſpondit, & in patriam reuerſus vxorem ei tradidit. Quam rem ægrè ferens Oreſtes, Pyrrhum in Apollinis templo trucidauit, ſponſamque ſuam recepit. Virg. lib. 3. Æneid. Extat apud Ouidium Epiſt. Hermiones ad Oreſtem.

hermione, templum in Peloponneſo ſacrum Cereri ac Proſerpinæ, ad quod qui confugerint, tuti ſunt propter loci religionem, vnde

natum prouerbium, Hermionis vice.

hermione, filia Martis & Veneris, vxor Cadmi, cuius Vulcanus pulchrum, ſed pernicioſum monile formauit, tandem cum marito mutatã dicitur in ſerpentem.

hermiones, Germaniæ populi vltimi. Pompon.libro 3. Pomerani nunc vocantur Vadiano. Tacitus.

hermionia, vrbs circa Ripæos montes. Orph. in Argonaut.

hermionicus ſinus circa Hermionem Peloponneſi. Strabo.

hermippus, Athenienſis poeta antiquæ comœdiæ altero captus oculo, frater Myrtili comici ſcripſit fabulas XL.

hermippus Berytius, diſcipulus Philonis Biblii, qui multa compoſuit ſub Adriano principe.

hermocrates Phocenſis, clarus ſophiſtica facultate, Antipatri magiſtri Epiſtolarum Seueri principis filiam haud forma bona inuitus imperatore cogente duxit, quam poſtea repudiauit. Philoſtratus.

hermodorus Siculus, auditor Platonis, cui vitio datum eſt, quòd quæſtu Philoſophiam habuerit, dicta, quæ ſub præceptore audiuerat, colligendo, ac deinde in Sicilia venditando. vnde natum prouerbium, Verba importat Hermodorus.

hermodorus, Philoſophus Epheſius, quem in Italia exulantem, Pomponius Iureconſultus tradit authorem fuiſſe duodecim Tabularum ferendarum Decemuiris. Plin.li.34 cap.5. dicit hunc fuiſſe interpretem legum Decemuiralium, eique ob id ſtatuam publicè dicatam, Strabo lib.14. In Epheſo fuere viri memoratu digni, ex antiquis Heraclitus. Item Hermodorus, de quo hic idem inquit, Dignos eſſe omnes Epheſios ſtrangulari, qui Hermodorum virum inter eos frugi eiecerunt, dicentes, Nemo noſtrum frugi eſto, alioqui cum aliis eiiciatur.

hermodorus Salaminius, qui cum Philone architecto Athenis contendit de armamẽtario faciendo: qua in contentione, vt minus eloquens, victus fuit. Cic. 1. de Orat.

hermodorus poeta, Plut.

hermogenes, Tarſenſis, anno natus XV. ſophiſta adeò probatus eſt, vt fama eius ad auditorium Marcum Antonium principem excitauerit, ab eóque munera egregia tulerit. Deinde tempore procedente, cum facultatis habitum deperdidit, nulla morbi cauſa. Proinde Antiochus ſophiſta dicebat, Hermogenes in pueritia ſenex, & in ſenectute puer. Volat. li. 15. Latinè dicitur Mercurio genitus. Contra hunc cauillatus eſt Cratillus; eum Hermogenem non rectè dici, quia doctrinæ ſcilicet atque eloquentiæ nihil ſaperet.

hermoglyphus, marmorarius & ſtatuarius.

hermolaus, Cõſtantinopolitanus grammaticus ſcripſit ad Iuſtinianum Cæſarem Epitomen in librum Stephani de vrbibus. Suidas. Memoratur, & ante hunc alius qui contra Alexandrum coniurauit.

hermolaus, ſtatuarius inter eos qui ædes principum ſignis nobilibus ornarunt. Pli.l.36.ca.5.

hermon, Pelaſgorum princeps, qui, quia vnà cum ſua gente Pelaſga coactus, nimirũ Darii Athenienſium ducis metu, reliquiſſet Lemnum, quam occupauerat, ſimulabat tamẽ ſe volentem cedere, quò gratum faceret Atheniẽſibus: ideò factus eſt prouerbio locus, Hermonium officium de eo qui vult videri aliquid officii gratia facere, quod alioqui coactus facit. Vide totam hiſt. apud Eraſ. in Chiliadib.

hermon mons, quem Sidonij Sarion, Amorrhæi Sanir vocant. Deut. 3. Ioſue. 33. Pſalm. 88. 1. Par. 5. Aliàs dicitur & Sion. Deut. 4. A nonnullis traditur duos eſſe hoc nomine montes vnum non procul à Galboa iuxta Iordanem: alterum verò multò altiorem altero ſupra Trachontidem regionem. Quod equidem haud obſcurè etiam Dauid Pſalmo 41. innuere videtur, dum inquit, De terra Iordanis & Hermonij à monte modico. Idem ſignificat quod herem.

hermon, piſcatorium in Peloponneſo.

hermonaſſa, inſula parua in Cimmerio Boſphoro, vrbem habẽs Ionum Coloniam. Scymnas ἑρμώνασσαν vocat: Strabo Hermonactis vicum: Menippus regiunculam Trapezuntis. Hecatæus & Theopompus ciuitatem eſſe dicunt. Steph. adiacet Tauricæ. Ptolem. verò duas habet alias Hermonaſſas ambas maritimas ad Põtum Euxinum, alteram in Sarmatia Aſiatica non lõgè à Boſphoro Cimmerio, hæc Matriga a Nigro nominatur alteram Cappadociæ inſulam ponit Steph. in Ponte Polemoniaco.

Hermonia: vrbs circa Ripæos montes. vide Armorica.

hermonthis, vrbs Ægypti Stephano, vbi Iupiter, Apollo, & Iſis coluntur.

hermopolis, Volat. lib. 12. vrbs Ægypti in Sebennitica præfectura, vbi Pan colitur & hircus, vt ait Pindarus. Nomen habet à conditore. Herodianus duas eſſe ſcribit, magnam & paruam, & tertiam in Ægypto & quartam κατὰ ἑρμώνθιν, & quintam in fluuio, & ſextam in Co inſula, ſeptimam in Arcadia. Steph.

hermos, vicus in tribu Acamantide. Steph.

hermotimus, homo quidam Clazomenius, cuius anima, relicto corpore, errare ſolebat: vagáque è longinquo multa annunciabat, quæ niſi à præſenti noſci non poſſent, corpore interim ſemianimi: donec cremato eo, inimici, qui Cantaridæ vocabantur, reme anti animæ veluti vaginam, ademerunt. Pli. lib. 7. c. 52.

hermotymbici, pars bellicoſorum in Ægypto dicuntur, & Labarei, Steph.

hermunduri, populi Germaniæ, Ligiis, Vngariæ populis proximi, Eutrop. lib. 8.

hermupedium, locus apud Cumanas. Steph.

hermus, fluuius minoris Aſiæ, aureas arenas trahens. Oritur iuxta Dorylaum Phrygiæ ciuitatem, actúſque Pactolo, Smyrnæ campos irrigat, tandémque in Phocaicum ſinum illabitur. Plin. lib. 5. cap. 29. Strabo lib. 13. Virg. 2. Georg.

Nec pulcher Ganges, atque auro turbidus Hermus. Eſt item Achaiæ fluuius. Pauſan. & pars Acamantidis tribus, Steph.

hernici populi, Campaniæ loca ſaxoſa incolentes: vnde & nomen acceperunt. Nam Hernias Sabini ſaxa vocant. Hos tamen Hernicos appellatos volunt. Macrobius ab Herno quondam Pelaſgo ipſorum duce. Horum metropolis eſt Anagnia. *Campagna di Roma* Platinæ.

hero, III. Antiochiæ epiſcopus, Ignatio ſucceſſit, anno ſalutis 109. Euſeb. lib. 3. cap. 36.

hero, vrbs Ægyptia, Hæmus etiam dicta, eò quòd Typhon ibi fulminatus ſanguinem ſuum ſuderit. Strab. Heroum ciuitatem vocat. Steph.

heropuella. Vide ERO.

herodes, Antipatri, ex Cypride vxore filius, à patre Galilææ præfectus eſt, anno ab vrbe 710. Iudæorum rex XII. à Senatu Romano deſignatus, primus ex alienigenis; regnauit annis XXXVII. Ananelum ſummum ſacerdotem conſtituit, quem mox ſacerdotio priuauit. Cum Soſio. Hieruſalem cepit. Ioſeph. lib. 14. c. vlti. Hege. lib. 1. anno ab vrbe 717. Ariſtobulum, qui & Ionathas, interfecit, rurſus Ananelum ſacerdotio donauit. Cleopatram in Ægyptum deduxit. Arabes vicit. Mariamnem vxorem & amicos neceſſarios ſuos occidit: Simonem ſummum Sacerdotem, depoſito Ieſu, conſtituit: Simonis filiam vxorem duxit. Illius regno Cæſar adiecit Gadaron, Hippon, Simariam, Gazan, Archedonem, Ioppen & Pyrgon Stratonis, Trachonitidem, Bataniam & Aurantem. Ædificauit ciuitates, Agrippion, quæ priùs Anthedona dicebatur, Cyprum; Facelum & Herodium. Iuxta Paniada Cæſari templum cõſtruxit. Templum poſt captiuitatem Babylonicam à Zorobabel Ieſoſua & Eſta ædificatum, funditus depoſuit: maximis ſumptibus, ſumma magnificentia, aliud ſecundum figuram primi Salomonis conſtruxit. Ariſtobulum & Alexandrum filios ſuos innocentes laqueo necari iuſſit. Phariſæos, quia finem regni ſui adeſſe prædixerant, neci tradidit, omnémque vxoris ſuæ cognationem, anno quo Ieſus ſeruator noſter ex Virgine natus eſt.

herodes, qui & Antipas, tetracha Galileæ, Sephorim muro cinxit, eámque Antocratorida betharanta, iuliam nominauit, anno ſalutis 16.

herodes, Agrippæ frater, Chalcidis rex, à Claudio Cæſare deſignatus, Ioſeph. l. 19. c. 4. Sacerdotum & templi adminiſtrationem à Claudio, impetrauit. Eo mortuo, eius regnum Claudius Agrippæ iuniori tradidit.

herodes Atticus, Cos. cum Torquato anno ab vrbe 86. Hic Græca oratione (inquit Gellius) ferè vniuerſos grauitate atque copia elegantiáque vocum longè præſtitit. Is Athenis natus, nobilitate generis, potentia ſimul & ſophiſtica facultate clarus, genus ex Æacidarum ſanguine ducebat, patre Attico, cui diuitiarum initium ex theſauro fuit prope domum reperto eóque immenſo, Neruę Imp. per Epiſt. inuentori conceſſo: de quo Philoſtratus in Herodis vita p. 546. Edit. & verſionis Morellianæ.

herodes, rex Parthorũ, qui M. Craſſum occidit.

herodianus, Alexandrinus grammaticus, Apollonij etiam grammatici filius & diſcipulus, floruit ſub Marco Anton. imperatore, ſcripſit de arte grammatica: præterea Cæſarum hiſtoriam quæ ad nos peruenit. Suid.

herodias, nomen mulieris, Matth. 14.

herodion, cognatus Pauli. Rom. 6.

herodion, Caſtellum non procul à Ieroſolymis. Zonar. Ioſeph.

herodotus, Megarenſis, corpore breui, ſed valido, & vegeto, homuncio, ac tibicen, tantæ fuiſſe voracitatis traditur, vt ſiliginei quidem panis caniſtros ſex, carnium vero 20. li. pondo ſolus facilè deuoraret, ac vini congios duos ebiberet. Cæterùm tubis ſimul duabus adeò violenter vti ſolitum tradunt, vt quàm latiſſimè illarum exaudiretur ſonus. Feruntque aliquando, cùm Demetrii milites, eius ſcilicet qui vrbium expugnator eſt cognominatus, maximam illius machinam, quam Helopolim vocabant, in Argiuę vrbis oppugnatione, ob immenſam ponderis grauitatem, muris applicare non poſſent, violento, terribilíque huius duarum tubarum ſeno excitatos, ac velut adiutos præter omnem ſpem, machinam illam quam priùs admouere non poterant, vrbi haud magna cum re admouiſſe, illamque vi expugnaſſe. Leonic. Tho. li. 3. cap. 9.

herodotus Halicarnaſſeus, ſcripſit hiſtoriam libris nouem, quorumque quiſq; liber Muſæ nomine inſcribitur: cœpit à Cyro Perſarũ rege. Seceſſit in Samũ, Lygdami tyrannide offenſus, qui tunc in patria regnabat, eo expulſo rediit. Poſtremùm inuidię ciuium obnoxius, ſponte Thurium conceſſit, Athenięſium coloniã vbi extinctus eſt, & ſepultus: licet aliqui Pollæ dicant. Suid. Cicero in lib. de Legib. patrem hiſtoriæ appellat.

heroes dicti ſunt à veteribus viri nobiles & illuſtres, qui mortales quum eſſent, rerum tamen à ſe geſtarum magnitudine, quàm proximè ad deos immortales acceſſerunt, eamque apud vulgus opinionem emeruerunt, vt poſt mortem in Deorum numerum credantur relati, quales fuerunt ſemidii illi de quibus fabulatur antiquitas

quitas, quos altero parente Deo, altero mortali. prognatos credebant. Lucian. 5. dial. mortuorum definit Heroes hunc in modum, ἥρως ἐστὶν ὁ μήτε ἄνθρωπος ἐστὶν, μήτε θεὸς, καὶ συναμφότερος ἐστί. i. Heros, qui neque homo eſt, neque Deus, & ſimul vtrunque eſt. Quidam heroes dictos putant ἀπὸ τοῦ ἥρου τῆς ἀρετῆς ab amore virtutis. Alij ἀπὸ τοῦ ἥρας à Iunone, quod aer Iunoni deputetur, vbi volunt cum Dæmonibus heroas habitare. Plato in Cratylo ἀπὸ τοῦ ἔρωτος heroas vocatos ait, i. ab amore: quòd videlicet heroes vel ex amore eorum erga mulieres humanas, vel amore virorum erga Deas ſunt geniti: vel παρὰ τὸ ἐρεῖν, i. dicere: quod heroes facundi fuerunt, & ad interrogandum, dicendúmque paratiſſimi, &c. Inde aduerb. Heroicus, & verſus heroicus, quòd eo genere carminis Heroum geſta deſcribuntur. Heroides, & Heroinæ fœminæ illuſtriores.

heroldus, cum Reginfrido Danorum rex, anno ſalutis 813.

heron, Athenienſis orator, ſcripſit commentarios in Herodotum, Xenophontem & Thucydidem, Suid.

heron, ſub Decio imperatore, martyrio apud Alexandriam coronatus eſt, anno ſalutis 251.

herona, Dalmatiæ vrbs. Ptolem.

herone, promontorium Indiæ intra Gangem. Arrian.

herophila, fuit nomen proprium Sibyllæ Erythrææ, quæ Tarquinii tempore Romam venit, tréſque ſecum libros attulit heroico carmine conſcriptos: quorum nomine quum magnam pecuniæ ſummam à rege petiiſſet, nec obtinuiſſet; duos exuſſit, vniúſque qui reliquus erat, nomine tantundem obtinuit, quãtum paulò antè pro tribus popoſcerat. Suidas.

heropolis, heroum ciuitas, in Ægypto, ad ſinum Arabicum. Ptol. Heropoliticum, Melæ.

heropolites ægypti nomus. Plinius.

heros, vir ſanctus Arelatenſ. epiſcopus à populo innocens pulſus eſt, & Patroclus ordinatus, eàq; res inter epiſcopos magnarũ diſcordiarum cauſa fuit, anno ſalutis 414.

heroſtratus, Epheſius homo ignauus & ſceleſtus, qui celeberrimum illud Dianæ Epheſiæ templũ ſuis manibus incendit, vt ea re nominis immortalitatem ſibi cõpararet. Epheſii autẽ, ne ſperatum ex ſcelere fructũ conſequeretur, ſeueriſſimis edictis cauerũt, ne quis eum vnquã nominaret: non tamen efficere potuerunt, vt nomen illius ad nos non perueniret. Str. li. 14.

Herba, oppidum in Sargaruſena, Cappadociæ regione. Strabo.

herpeditani, Mauritaniæ Tingitanæ populi, Ptolem.

herphe, Armeniæ vrbs.

hertiei, Sarmatiæ Aſiaticæ populi. Pli.

herſilia, vxor Romuli, Liuio lib. 1. quam rapuerat Sabinus inter alias virgines, cùm i idem ex inuidia filias ſuas Romanis collocare recuſarent. Hæc poſtea in Oram deam mutata eſt. Oui dius, Metamorph. lib. 14. huius mutationis meminit. Porrò mortuis honore Deorum conſecratis nomina immutabantur, ne crederentur mortales fuiſſe. Sic Romulus mutato nomine dictus eſt Quirinus: & Herſilia eius vxor dicta eſt Ora, quæ apud Romanos erat, qualis Hebe apud Græcos, Dea iuuenta: & Horta etiam dicebatur, vt Plutarchus refert in libro Problematum, eò quod iuuenes ad virtutem & res gerendas hortatur. Hanc Romani ſub Quirino, perinde vt vxorem conſecrarunt: ſignificantes imperium non deſidia & otio, ſed virtute & fortitudine parari atque conſeruari: virtutem verò bellicam niti flore iuuentutis.

heruli populi, à Francis ad Parmam cæſi, anno ab vrbe 1312. Dicuntur etiam Longobardi ab inſula Scandimania egreſſi, inquit Aimonius monachus.

herus, v. Antiochenæ eccleſiæ epiſcopus, anno ſalutis 143.

heſænus, mons qui Pannoniam & Mediam diſtinguit, in quo ferã Monopem reperiri aiunt. Ariſtoteles ab initio mirabilium narrationum. Alibi tamen li. 9. hiſt. Meſſapus legitur montis illius nomen.

heſaias. Vide Iſaias.

heſebon, i. numerus, ſiue cogitatio, aut feſtinans intelligere vel ædificare, ciuitas in Galaad Moabitarum, in qua habitauit Segon rex Amorrhæorum, Iſa. 15. Num. 21. quã ædificauerunt filij Ruben. Num. 32. 1. Par. 6.

heſer, ciuitas à Salomone ædificata, 3. Reg. nono, Lat. atrium, aut fœnum.

heſidrum, Indiæ fluuius. Plinius.

heſiodus, poeta natus in Aſcra Bœotiæ vico: vnde & Aſcræus dictus. Hic miſſus à patre ad ouium cuſtodiam, dormiens ſomniauit ſe repentè factum poetam. Scripſit poemata, Theogoniam, Aſpida, heroidum mulierũ comparationes, Opera & dies, quod imitatus eſt Virgilius, & quædam alia. Primus etiam agriculturæ præcepta tradidit. Plin. li. 34. Ouid. li. 6. Faſt. Hinc Heſiodeus, a, um, quod eſt Heſiodi, ſiue quod ab Heſiodo compoſitum eſt. Cic. in Bruto, Illud Heſiodeum laudatur.

heſſi, pater Nahum patris Amos. Luc. 3.

heſione, Laomedontis Troiæ regis filia, quam Hercules Ceto expoſitam liberauit. Verùm cùm Laomedon, accepti beneficii immemor, pactam ei mercedem denegaret, Hercules hominis perfidiam ægrè ferens, Troiam diripuit, Heſionemque Telamoni, qui primus murum conſcenderat, vxorem dedit. Ouid. lib. 11. Mer. Virgil. li. 8.

heſmona, i. feſtinatio numerationis vel muneris aut feſtinatio præparationis, vel legatio, locus in quo caſtrametati ſunt filii Iſrael,

Moſecti de Methca, diuidens Ægyptum & ſortem tribus Iudæ ad mare vſque tendentem. Num.33.

heſpera, inſula valdè magna, olim Amazonũ ſedes, Diodor.lib.3.

heſperia, vrbs eſt Cyrenaicæ apud Pomponium Melam, quam Oliuarius dicit nunc vocari *Bernic*.

heſperia, nomen tam Italiæ, quàm Hiſpaniæ, commune: Italiæ quidem ab Heſpero Atlantis fratre impoſitum, qui à fratre pulſus regionem eam tenuit: Hiſpaniæ verò, ab Heſpero ſtella quæ veſperi ad Occidentem apparet, propterea quòd hæc regio omnium extrema ſit ad Occidentem: vnde & Heſperiam vltimam à poetis ferè videmus appellari, vt eo veluti peculiari epitheto, ab Italia diſtinguatur. Quoties verò Heſperiam ſine adiectione dicimus, Italiam ferè intelligimus.

heſperides, appellatæ ſunt Heſperi fratris Atlantis filiæ, Ægle, Arethuſa, & Heſperethuſa, quas poetæ fabulantur habuiſſe hortos, nemore aurifero pretioſos, à dracone peruigili ſeruatos, quem Hercules dicitur interfeciſſe, pomáque aurea ad vinicum Euriſtheum retuliſſe. Plinius & Solinus interpretantur fuiſſe æſtuarium maris, meatu flexuoſo inſtar draconis, quòd hortos Heſperidum amplectebatur, vbi præter oleaſtrũ, aliud nihil ex narrato illo aurifero nemore extare prodiderunt. Varro per mala aurea, oues ſignificare dicit, quas Hercules ex Africa in Græciam exportauerit. Nam μῆλον apud Græcos ſignificat ouem & pomum. Vide plura de Heſperidibus apud N. Comitem, l.7. mythologiæ c.7.

heſperides Plinio & Melæ, ſunt inſulæ Atlantici maris, quarum ſitus nunc, vt olim, neſcitur, ſed vide Caſſiterides.

heſperidum horti deſcribuntur à Virgilio & Plin. in Mauritania Tingitana prope Lixum vrbem. Item Plinio ad Syrtim magnam, ſed idem eos quoque ponit in Pentapoleos regione, vbi etiam à Ptolemeo ſtatuuntur. Hoc loco à Strabone Heſperidum lacus deſignari videtur,

heſperii æthiopes, Ptolemæo populi in Africa ſunt, quos Ioannes Beroſus Pangelungo, regi Manicongio ſubditos appellat.

heſperion cornu, Ptolem. Plin. & Melæ Africæ aut potius Libyæ promontorium eſt, quod Mercator *Cabo bianco* interpretatur.

heſperis, vrbs, poſtea Berenice vel Beronice dicta. Steph.

heſperitæ, Aſiæ gens, quæ circa Phaſin videtur. In fin. lib. 7. Xenophon. de Cyri exp. quibus Teribazus præerat.

heſperium κερας, Africæ extremum promontorium, vbi ſcilicet veluti in fronte circumagũtur naues in occaſum ac mare Atlanticum. Sonat hæc vox occidentale cornu. Hodie vocant Caput viride, vulgò, *Le cap de verd*. Mercatori eſt *Cabo blanco*.

heſperius, mons in Æthiopia, iuxta quem câpi ſtellarum modo noctu nitent. Plinius libr.2, cap.106.

heſperos, frater Kytim, apud Celtiberos regnauit.

heſperum, promontorium Africæ, nauigatione decem dierum ab Oenorhema monte.

heſperus, filius Iapeti & frater Atlantis, qui à Germano regno pulſus, in Italiam ſeſe contulit, regionémque eam Heſperiã de nomine ſuo appellauit. Diod. Siculus, fabuloſæ hiſtoriæ li.2. ait Heſperium hunc Atlantis montis cacumen aſcendiſſe, vt ex loco eminentiore aſtrorum curſum commodiùs obſeruaret: nunquam autem deinde comparuiſſe. Quo factum eſt, vt vulgus in aſtrum illud lucidiſſimũ verſum putarit, quod manè ſolem præcedens Luciferum veſperi ſubſequens, de nomine eius Heſperũ appellamus. Vide N. Comitem, mythologiæ lib. 4. cap.7.

heſtai, nomen viri, 2. Reg.23. qui Heroſ.3.Par. 11. dicitur Lat. atrium, ſeu fœnum.

Heſron, ciuitas, quæ & Aſor. in tribu Iuda, Ioſ. 15. Filius Ruben Gen.46. Item filius Iuda. id eſt (vt exiſtimo) filius Phares filii Iuda, vt ſequitur 1. Par 4. qui Gen.46. dicitur Zara. Filius item Phares filii Iuda, Gen.46. Lat. Sagitta exultationis, ſiue diuiſio cantici: aut atrium, vel fœnum

heſronitæ, populi. Num.16.

heſſeni, Palæſtinæ populi, apud quos lege columbis parſum olim, & tantam earum copiam factam, vt aduenarum mora cicures perierint: vnde ſunt illa Tibulli verba lib.1. cap.7.

Quid referam, vt volitet crebras intacta per vrbes
Alba Palæſtino ſancta columba Syro?

Xenophon. lib. 1. de expedit. Cyri. Diodor. Sic. Lucianus in Ioue Trag. & de Syriæ dea, Pl. lib.5. c 17. Heſſeni, gens ſola, & in toto orbe præter cæteras mira, ſine vlla fœmina, omni Veneri abdicata, ſine pecunia, ſocia palmarum.

heſtiæa, Theſſaliæ pars. Strab. lib 13. & Ptol. Homero oppidum eſt Eubœæ, Polyſtaphyli epitheto ornatum. Stephano etiam vrbs Eubœæ eſt, dicta ab Heſtiæa iuxta Olympum ſita, item alia Acarnaniæ

heſychius Mileſius hiſtoricus fuit, qui tempore Anaſtaſii principis floruit. Scripſit hiſtoriarum libros ſex de Romanis, aliarúmque gentium principibus. Item Dictionarium, quo ſe vſum fatetur Suidas.

heth, nomen populi, Gen.23. Lat. confractio vel formido aut ſtupor: vel Syriacè, deſcenſus.

hethalon, vrbs, terminus Iudææ ad Septentrionem, Ezech.47. Lat. contritio manſionis, aut formidabilis manſio ſiue inuolutio eius.

hethæus, filius Canaan, Geneſis 10. à quo Hethæi, Lat. confractus, vel formidans, aut ſtu-

pens: vel Syriacè, diuidens.

hethæi, nomen populi Gen.15. 4.Reg.7.Cyprum Hieronymus eſſe dicit, idem ſignif. quod hethæus,n. p.

hethim, nomen loci. Iud.1. idem ſignificat quod Hethæi.

hetriculum, Liuio in Brutiis oppidum, quod noſtræ ætatis vulgus Lataraco vocat, vt teſtatur Gab. Barrius.

hetruria, regio Italiæ Tyrrheno mari incumbens ad primam vſque Tiberis ripam protẽſa, Macra fluuio à Liguria diſcreta: auguriorum olim, & haruſpicinæ peritiſſima, Claudianus in Rufinum. Dicta eſt autem Hetruria, quaſi ἑτερόρεια ἀπὸ τοῦ ἑτέρου κ, ὄρου, eò quòd extendebatur ad alteram ripam Tyberis, qui eſt terminus inter Latium & Hetruriam. Hinc Hetruſci [τυῤῥηνοι] ſunt dicti regionis eius incolæ.

heua, prima mulier creata à Deo, Gen.3. Lat. viua, vel viuens.

heuæi, populi habitantes ad meridiem, quos expulerunt Cappadoces, Deut. 2. Ioſ.13. & 4. Re.17.Lat.iniqui, peruerſi, vel iniquitates, peruerſitates, ſubuerſiones.

hæuæus, filius Chanaã, Gen.10.vita mea.Lat.

heuila, ſiue Heuilath, filius Chus, Gen.10. Filius item Iectan.Gen.10.Nomen item regionis. Geneſ.2.& 25.1. Regum 15.Getuli à Ioſep. dicuntur. Lat. dolens ſiue parturiens, autloquens illi, ſiue annuntians illi.

hexadius. Vide BVRA.

hexagon, Plin.lib.28.cap.3.legatus Ophiogenum [qui populi ſunt in Cypro] à conſulibus Romæ in dolium ſerpentium coniectus, experimenti cauſa, circummulcentibus linguis miraculum præbuit.

hexapylum, locus eminens Syracuſarum, ſic dictus Liuio lib. 24. eundem eſſe cum eo quem Thucydides Labdalum vocat, & in crepidine Epipolarum rectum ſcribit. Ortelius hodie Mõgibelliſio nominari tradit Fazellus. Hexapylum Plutarchus etiam vocat in vita Marcelli.

hezeci, filius Ephaal, 1. Par. 8. Lat. fortis ſiue apprehendens.

heſiongaber, in Sacris Bibliis, portus maris rubri in ſinu Elanitico, quo Hebræi reges vtebantur ad nauigationes: D. Hieronymo teſte, Eſſia dictus, ex Zieglero.

hezion, pater Tabremon patris Ben-adad regis Syriæ, 3. Reg. 15.Lat. viſio vel prophetia.

hezir, nomen viri. 1. Par. 24. Lat. procus, aut Syriacè, reuerſus vel conuerſus.

H I

hiarbas. Vide IARBAS.

hiberius, filius Iubal, Celtiberorum rex, à quo Hiberi nominati fuerunt.

hibernia poſt Britanniam inſularum maxima, collateralem habet Britanniam maiorem ab Oriente, ſolum Oceanum ab Occidente: ab Aquilonari vero parte trium dierum velifico curſu Borealium inſularum maxima Iſlandia iacet. Britannia duplo ferè in quantitate Hiberniam excedit. Inæqualis, aquoſa, paludoſa, & Sylueſtris Hibernia eſt. Gelba præpingui vberique frugum prouentu terra eſt felix. Pecore montes, nemora feris abundant. paſcuis tamen quàm frugibus, gramine quàm grano fœcundior eſt inſula. Melle & lacte diues. Fluminibus egregiis ſcinditur & rigatur, quorum præcipuus tum curſus ſpatio, tum piſcium copia Sinnenus appellatur. Lacus quoque plurimos hæc terra profert, Falcones, Accipitres & Niſos, præ aliis regionibus copioſè producit, cum Aquilarum variarúmque omnigenûm auium numero. Ferarum quoque cunctas ferè ſpecies continet. Venenoſis omnibus caret. Terræ motus hîc nunquam. Vix ſemel in anno tonitru auditur. De moribus incolarum & ſtupendis naturæ in hac inſula operibus nonnulla deſcripſit ex Syl. Gyraldo A. Ortelius in Theatro orbis terrarum.

hibrildes, Athenienſium Imperator, anno ab vrbe 262. Dionyſ.l. 7.

hidruntum, (Hydrus Ptolemæo libro 3. cap. 1.) Calabriæ opidum iuxta Ionium mare. Vulgo, *Otranto*.

hiel, nomen viri illlius qui reædificauit Iericho.3.Reg.16.Lat.viuit Deus, ſeu vita Dei.

hiera, ſeu Hiarba, Numidiæ rex, anno ab vrbe 671.

hiera, inſula inter Siciliam & Liparum, vna ex Æoliis, in qua vetuſtas Vulcani officinam collocauit, propterea quòd noctu cerneretur ignis quamplurimum, interdiu verò fumum copioſiſſimum emitteret. Thucyd. lib.3. Steph. nihil aliud quàm inſulam eſſe tradit: vnde Gentile, Hieronenſites vel Hieronenſius.

hiera, inſula ardet in medio mari, Plin. libro 2.cap.106.

hiera, dicta fuit vxor Telephi regis Myſorum, qui tanta fuit formæ præſtantia, vt ipſam etiam Helenen diceretur ſuperare. Hæc à Nereo interfecta dicitur, cùm viro ab Achille vulnerato opem ferre conaretur. Hyginus tamen Fab.poët. c.101. Telephi vxorẽ non Hieram facit: ſed Laodicem, Priami filiam, Tarſus etiam Ciliciæ vrbs, olim hiera vocabatur. Stephan. Fuit & via ſic dicta, quòd ea irent ſacerdotes ad Eleuſinam Cererem.

hieraça, exigua regio Libyæ in Cyrene. Ste.

hieramæ, vrbs, Steph.

hierane, in mari Cretico eſt, & alia Ægypti, Steph.

hieraphe, inſula Libyæ. Steph.

hierapolis, ciuitas Aſiæ, contra Laodiceam, vbi aquæ calidæ ſcaturiebant, quæ in tophum admodum facilè durabantur. Eſt & os

Pluto nium in paruo quodam montis circumi-ne, ita commenſuratum, vt hominem ſuſcipere poſſit mira profunditate, cui vallum propoſi-tum erat quadratum ambitu ſemiiugero, ne-buloſa & craſſa caligine plenum, vt vix ſo-lum diſcerni poſſet. Exterius tranquillo cæ-lo, aër innoxius, animal ſi quod ingredere-tur, ſtatim moriebatur: & tauri introducti mox cadebant, educebantúrque mortui. Strabo ſe paſſeres immiſiſſe ait, qui ſubitò expiraue-rint. Apud Hierapolim aqua quædam adeò tingendis lanis idonea fuit, vt ex radicibus tincta, cum his decertarent, quæ ex purpura tingebantur. Gentile, Hierapolitæ. Steph.

hiera Pytna, vrbs Cretæ quæ priùs Cyrba, de-inde Pytna nominabatur, poſtea Camyros, po-ſtremò Hiera Pytna, inde Hierapytnius.

hierapolis, Cyrreſticæ regionis vrbs eſt in Phœnicia, Ptol. *Haleppo* Bellonio dicitur.

hieraſſus, Daciæ fluuius, Ptol. hodie *Pruth*.

hieratis, oppidum Perſidis, ad eius ſinum. Ar-rian.

hierax, Mareotis Nomi oppidum. Ptolem.

hierax, adoleſcens, qui quum Io vaccam ra-pere vellet Mercurius, Argum cuſtodem exci-taſſet, à Mercurio in accipitrem, i. in auem ſui nominis mutata eſt.

hieremia. Vide Ieremia.

hieri, populi vltra Sauromatas, calui & ſi-miles à natiuitate omnes, & promiſcuè bar-bam habentes. Qui idem ἱεροί, id eſt, ſacri di-cuntur, qua nihil iniuſtè agunt, nec bella no-runt.

hiera, Lombardiæ fluuius eſt Diacono, vbi Maioranum occiſum ſcribit. Scriuia hodie no-minatur.

hiericho, ciuitas Palæſtinæ in tribu Benia-min, vocatur quoque Ciuitas palmarum in ſa-cris Bibliis.

hiericus, oppidum Iudææ inter Hieroſoly-mam & Iordanem ſitum, palmetis circumqua-que conſitum, & fontibus irriguum. Plin. lib. 5. cap. 14.

herius, conſul, collega Ardaburij, anno ab vrbe 1178.

hiero, Syracuſanus, cùm eſſet ex duce rex fa-ctus, populi Romani perpetuus amicus: ac cùm omnis expers diciplinæ in morbum inci-diſſet, erudiri cœpit, ac ſeſe vltrò ſermonibus Phyſicis accommodare, donec paulatim, dum per valetudinem licuit, poetis Pindaro & Si-monide accerſitis vſus eſt. Ælianus de varia hi-ſtoria. Hic corporis pulchritudine & viribus a-deò præſtitit, vt omnibus penè miraculum eſ-ſet, Iuſti. lib. 23.

hiero, Athenienſis, familiaris Niciæ ducis A-thenienſis, vnáque cum eo diſciplinis eruditus poemata nonnulla conſcripſit, quæ Plutarchus in Nicia ad ætatem ſuam perueniſſe teſtatur.

hierobam. Vide Ieroboam.

hiero Cæſarea, Mæoniæ in Aſia minori vrbs. Ptolem.

hierocepia, inſula in Cypro prope Paphum, qua voce ſignificatur ſacer ortus. Strabo.

hierocomitæ, populi ab Hierocome ciuitate Cariæ, Polybius.

hierodulum, vrbs Libyæ. Steph.

hieromiace, Syriæ fluuius, Plin.

hieron, Hiberniæ promontorium, & aliud in Sarmatia Europæa. Ptolem.

hieron, Syracuſanorum rex.

hieroneros, Cretæ inſulæ maritimum oppi-dum, Ptolem. Item locus Aſiæ minoris ad Pon-tum Euxin. Arrian.

hieronymus, Siciliæ tyrannus, Hieroni patri ſucceſſit admodum puer: cui pater metuens, re-lictis tutoribus XVI. moriens vt fidem erga po-pulum Romanũ annos quinquaginta ab ſe cul-tam, inuiolatam ſeruaret. Hic poſtea abiecta tu-tela, contempta patris diſciplina, ac modera-tione, luxurioſiùs & arrogantiùs agendo, à Ro-manis deſciuit, Annibalique adhæſit. Cumque ſuperbè nimis in ciues ſeſe haberet, ab eis inter-fectus eſt. Liui. lib. 4. ſecundi belli Punici.

hieronymus, hiſtoricus Rhodius, familiaris Demetrii Poliorcetis, relictúſque ab eo præfe-ctus in regione Bœotiæ, ſcripſit res ipſius De-metrij geſtas. Plut. in Demet.

hieroymus, Rhodius Philoſophus, qui finē ſummi boni ponebat in indolentia.

hieronymus ſcriptor eccleſiaſticus, vir doctiſ-ſimus ac eloquentiſſimus: ita dictus quaſi ἱερὸν ὄνομα, id eſt, ſacrum nomen. Bonam vitæ ſuæ partem in Bethleem tranſegit, quò, vt liberiùs orationibus vacaret, Bibliaque Latina faceret ſe receperat: vbi vitam cum morte commuta-uit, annum nonageſimum primum agens, ab humana redemptione 422. imperante Theodo-ſio: cuius quidem D. Hieronymi hodie viſitur cella, in qua vitam agebat monaſticam.

hieropolis, Vide hierapolis.

hieros colpos, id eſt, ſacer ſinus, prope Ara-dem ciuitatem eſt. Steph.

heroſolyma, mę, & Hieroſolyma, morum, & Hieroſolymæ, marum, tantùm plurali, vrbs Iu-dææ, ſeu Paleſtinæ, quæ & Hieruſalem vocaba-tur. Item Solyma & Salem. Euſeb. lib. 9. Euan-gel. præparat. ait Hieroſolyma appellari, quaſi Hieron Solomonis, hoc eſt, ædem Solomonis, à templo, quod Solomon Hieroſolymis pul-cherrimum, magnificentiſſimúmque conſtru-xit. Hinc Hieroſolymita, Hieroſolymitanus, Hieroſolymus, & Hieroſolymites, & Hieroſo-lymarius, à quo nomine dictus eſt Cn. Pom-peius ab Hieroſolymis expugnatis. Cicero 2. lib. ad Atticum. Si verò quæ de me pacta ſunt ea non ſeruantur, in cælo ſum, vt ſciat hic noſter Hieroſolymarius traductor ad ple-bem

„bem, quàm bonã meis puriſſimis orationibus „gratiam retulerit.

hierótheus, nomen viri proprium.

higinius VIII. Romanorum epiſcopus, anno ſalutis 140. Euſeb.lib.4.cap.9.

hilarion, eremita clarus, in Syria pium monachorum inſtitutum adauxit, qui cùm ſignis & miraculis iam clareſceret, in Gaza vrbe tres cuiuſdã matronæ filios, ſimul repentè morbo correptos, inuocato nomine Ieſu, extẽplo curauit: quod poſtquàm auditum eſt, & longè latéque percrebuit, certatim ad eum de Syria, & Ægypto confluebant, ita vt multi crederent in Chriſtum, & ſe monachos profiterentur. Nondũ enim tunc Monaſteria erant in Palæſtina, nec quiſquam monachos ante ſanctum Hylarionem in Syria nouerat. Ille fundator & eruditor huius conuerſationis ac ſtudij in hac prouincia fuit. Habebat enim dominus Ieſus in Ægypto ſenẽ Antonium, habebat in Palæſtina Hylarionem iuniorem. Hæc D. Hieronymus.

D. Hilarius, Pictauienſis ic. Epiſcopus Galliarum doctor, hæreticorúmque flagellum & malleus, rectæ fidei dogmata tam Italis quàm Gallicanis Epiſcopis præſeminauit, ac tãquam diſertus, ſuis libris ſatisfactionem de Trinitatis conſubſtantialitate conſcripſit, &, Arianorum dogma deſtruxit. Sozom.li.6. cap.14. hiſt. trip. B. Hieron. & Fortun. in eius vita.

hilarius Phrygius, quidam vates ſub Iouiniano principe, literarum quidem imperitus: cæterum tanta diuinandi peritia præditus, vt Deus cum illo futurorum cognitionem communicaſſe videretur.

hilarius, ſenator quidam Antiochenus, de quo multa apud Suidam.

Hilarius XLIIII. Romanus epiſcopus, an. ſalutis 464.

hildegardis, virgo monialis, & prophetiſſa, circa annum Chriſti 1150. in oppido Brigio in Germania, quæ rapta frequenter in ſomnis, didicit non ſolùm, quod verbis effunderet, ſed quod ſcribendo Latinè dictaret. Multa fertur prædixiſſe de futuris: ad quam etiam D.Bernardus ſcripſit literas. Munſt.lib.3.Coſm.

himantopodes, populi in Æthiopia loripedes, quibus ſerpẽdo ingredi natura eſt, hoc eſt quod Solinus interpretatur, flexis crurum nexibus ingredi, ἱμάντας enim Græci lorum dicunt. Plin. lib.5.cap.8.

himella, fluuius Italiæ. Virg.lib.7. Æneid.

--qui flumen Himellæ,

Et Tyberim Fabarimque bibunt, &c.

himera, fluuius Siciliæ, in duo ſectus cornua, quorum alterum dulcibus, alterum ſalſis fluit aquis.

hiólocon, oppidum in Theſſalia, quod Thracenſes Æmonii condiderunt.

hippacrites. Vide HIPPVACRA.

hippadis pelagus Ptolem. pars maris Rubri iuxta Æthiopiam poſt Aromata, promontorium Azanium videtur vocari à Plinio hoc mare.

Hipparchus, Nicæus aſtrologus ſcripſit de Arati Phænomenis, de ſtellis fixis, de lunæ motu contra Platonẽ: itémq; de nigro in facie ſeu diſco Lunæ; cuius ſcripti fragmentũ in membranis Græc. ſeruat, & edere cũ ver.lat. parat Fed. Mor. Prof.R. Primus inſtrumenta mathematica inuenit, vnde hæc ſenſibus deprehendi poſſent. Plinio Maximè laudatus.

hipparchus poeta comicus, cuius fabula quædã περὶ γάμων, id eſt, de nuptiis inſcribitur. Suid. Alius propinquus Ariſtotelis, alius Eretriæ tyrannus. Hipparchus quoque filius Piſiſtrati tyrãni, qui ob libidinem in Harmodiũ Ariſtogitonis coniurationẽ in ſe excitauit. Thucyd. Item vt inuidiam tyrannidis ſapientiæ opinione extingueret, literas coluit, viriſq; doctis maximè fauit. Ælianus de varia hiſtoria. Fuit quoque alius propinquus Ariſtotelis: alius Hetruriæ tyrannus,

Hipparis, fluuius in Camarina, cuius aquarum pars dulcis eſt, pars ſalſa. Interpres Pindari.

hippaſos, vnus ex Centauris.

hippaſus Metapontinus, auditor Pythagoræ, vir doctiſſimus, nihil ſcripſit. Omnia ex igne creari dixit. Demetrius, & Laertius.

hippe, Chironis Cẽtauri filia, quæ cùm in mõte Pelio ſe venãdo exerceret, grauida facta eſt: & ob id patris indignationem timens, deorum miſeratione in equam conuerſa eſt, & in cælum tranſlata. Sunt qui Hippẽ mulierẽ fatidicã fuiſſe aſſerant, idcóque in equam eſſe mutatã, quòd deorum arcana mortalibus enuntiaſſet.

hipperides, Athenienſis orator, de quo Volaterranus lib.6. Vide Hypperides.

Hippia Minerua dicta eſt ab Arcadibus, quòd ea vſum quadrigarum inueniſſe crederetur, Palæph lib.2.cap.3.

hippia, vrbs Perrhæbiæ, aliàs Phalãna dicta. Ste.

Hippias, Eleus philoſophus, diſcipulus Hegeſideni, ita ſe comparauit, ne cuiuſquam ope egeret. Summum bonum αὐτάρκειαν poſuit, hoc eſt, eo contentum eſſe, quod ſimplici victui ſat eſſet. Is Olympiacum cùm veniſſet, maxima illa quinquẽnali celebritate ludorum gloriatus eſt, cuncta penè audiente Græcia Nihil eſſe vlla in arte rerum omnium quod ipſe neſciret: nec ſolùm has artes, quibus liberales doctrinæ atque ingenuæ continerentur, Geometriam, Muſicã, literarum cognitionem & poetarum, atque illa quæ de naturis rerum déque hominũ moribus, quæ de rebus publicis dicerentur: ſed etiam annulũ quem haberet, pallium quo amictus, ſoccos quibus indutus eſſet, ſe ſua manu confeciſſe. Cic.lib.3. de Oratore.

Hippias, à Piſiſtrati filius, in Marathonia pugna cecidit, arma contra patriam ferens, &c. Cicero ad Atticum.

hippici montes, Sarmatiæ Aſiaticæ ſunt Ptolemæo. Mazarici dicuntur Ger. Mercatori.

hippon, is fuit quem ferunt edocuiſſe medicinam Æſculapium.

hippion Argos, quod Achaicum dicebatur, Peloponneſi vrbs, & ab equis deduci videtur.

hippo duplex in Africa, Hippo regius: Hic epiſcopatus inſignis eſt diui Auguſtini qui ſe alioqui Tagaſtunum fuiſſe, è Tagaſta Africæ oppido, lib. 2. Confeſſionum ſcribit. Strabo libro vltimo vtramque Hippomenem regiam nominat, niſi codex vitiatus eſt. Alterum autem Diarrhythos Græcis dictum, Plinius ſcribit, quòd paluſtri ſolo madeat. Vtramque Silius libro tertio hoc verſu expreſſit.

Tum vaga, & antiquis dilectus regibus Hippo.

Vagam enim Diarrhythos nominat, quòd paluſtri ſolo ſita ſit: quare terræ motibus frequentiùs infeſtatur. Nec perperam vagam dixit fœminino, cùm ſic æquè vt maſculino proferantur. Plinius libro 6. capite 3, & libro 9. capite 8. Vtramque Hipponem Græcos equites condidiſſe, author eſt Solinus. Eſt & Hippo puellæ Bœotiæ nomen. Plutarchus in Pelopon.

hippoitem oppidum Locrorum in Brutiis.

hippobotos, pratum quoddam ampliſſimum eſt ſub Caſpiis portis, in quo regium armentum quinquaginta millium equorum paſcitur, vnde nomen accepit. Strabo li. 11. Vide MEDIA.

hippocentauri, monſtruoſum hominum genus in Theſſalia, iuxta Pelion montem, anteriore parte (vt poetæ fabulantur) hominum, poſteriore equorum effigiem referentium. Cui fabulæ occaſionem miniſtraſſe videtur, quòd primi equos domare cœperint, iiſque ita aptè inſidere, vt homines cum equis vnum in corpus coaluiſſe viderentur. Iidem antea Centauri dicebantur, παρὰ τὸ κεντεῖν τοὺς ταύρους, hoc eſt, ab eo quòd tauros ſtimulis agitarent. Verùm cùm idem poſtea ex equis præſtarent, iiſque inſidentes ſtimulis tauros præ ſe agerent, Hippocentauri dici cœperunt: qui cùm ad Peneum amnem aquatum veniſſent, conſpecti ab vlterioris ripæ accolis, pro monſtris habiti ſunt: præſertim cùm inclinata, potandi gratia, equorum capita non conſpicerentur.

hippocentaurus quidam D. Antonium eſt alloquutus, ei viam eò quò tenderet, commonſtrans. D. Hieronym. in vita Paul. Eremit.

hippocometæ. Vide HIPPVCOMI.

hippócoon, cum liberis ab Hercule interfectus.

hippócrates, Cous medicus, Heraclidæ fil. cuius auditor fuit & Democrates Abderit, vt quidam volunt, vixit apud Perdiccam Macedoniæ regem. Exceſſit è vita annos natus CIIII. Suſcepit filios Theſſalium & Draconem. Artaxerxes rex Perſarum ad Hyſtanem Helleſponti præfectum de Hippocrate ſic ſcripſit: Rex regum magnus

Artaxerxes, Hyſtani Helleſponti præfecto ſalutem: *Hippocratis medici Coi, Æſculapio prognati ad me artis fama peruenit. Da igitur operam, vt aurum illi tribuas quantum cupit, aliaque item quorum indiget, & eum ad me mitte: erit enim par honore ſummis in Perſide viris.* Vale. Hic vir diuina ſcientia dicebat coitum morbum eſſe comitiali leuiorem, ἐπιληψίαν μικράν. Eius libri, tanquã diuino emanauerint ore, vbiq; celebrantur. In primo enim iuſiurandũ continetur: in ſecundo Prognoſtica; tertio Aphoriſmi, qui humanã ſuperat ſagacitatem: quarto illa admirabilis compoſitio LX. libris omnem ſcientiam medicinæ complectens. Suidas Hippocrates, præter ſuperiorem: idem Suidas quinque commemorat, omneſque eiuſdem artis & familiæ, quorum omnium excellentiſſimus fuit primus, Artem medicam in lucem reuocauit, in qua vſque adeò enituit, vt venientem ab Illyriis peſtilentiam prædixerit, ac diſcipulos ad auxiliandum circa vrbes dimiſerit: cui, ob meritum, honores illos, quos Herculi, tota Græcia decreuit. Pl. l. 7. c. 37. Nam cùm fuiſſet mos, liberatos morbis inſcribere remedia in templo eius Dei, quid auxiliatum eſſet, quorum poſteà ſimilitudo proficeret, exſcripſiſſe ea traditur Hippocrates: & ita ex his hanc artem exercuiſſet, ſic primus medendi præcepta clariſſimè condidit. Plin. li. 29. c. 1. Strab. li. 8. Hippocratem alium, Athenienſium ducem ponit in bello Peloponeſiaco Thucydides.

hippocrates Mathematicus mercaturam exercuit: quia tunc temporis hæc non habebatur vilis, modò tenuis non eſſet, teſte Plutarch.

hippocratia, Ludi qui & Conſuales dicuntur.

hippocrene, fons in Bœotia, non procul ab Helicone monte, quem poetæ fabulantur factum eſſe vngula Pegaſi alati: cui fabulæ occaſionẽ videtur miniſtraſſe Cadmus, qui cùm in Bœotia locum vrbi condendæ quæreret, huc illuc obequitans, hunc fontẽ primus creditur inueniſſe. Et quoniam Cadmus literarum inuentor creditur, factum eſt, vt hic fons Muſis ſacer haberetur. Perſius ad verbum reddens vocem Græcam, Fontem Caballinum appellat. Nam ἵππος nobis equum ſonat, κρήνη fontem.

hippocura, Ptolem. Indiæ intra Gangem vrbes duæ ſunt, huius nominis: altera maritima, altera mediterranea. Maritimam vocat Caſtaldus Onor.

hippodame, es, Ã Hippodamia: filia Oenomai regis Elidis & Piſarum, qui cùm ex oraculo, ſe a genero interemptum iri didiciſſet, & illa tamen à multis procis ob formæ præſtantiam expeteretur, curule certamen procis propoſuit (habebat enim equos velociſſimos, qui ex ventorum flatu creati erant) ea lege, vt qui vinceret, filiam haberet; victus ſubiret mortem. Tredecim igitur victis & occiſis, Pelops Tantali filius viſa puella, eius amore protinus exarſit: cu-

ius nuptias vt aſſequeretur, Myrtillum eius vt aurigam pollicitis corrupit, ſic vt ille axes infirmos & fragiles ſubiunxerit, vel, vt alii volunt, obicem axi non obiecerit: & ſic fracto & diſſoluto curru, Oenomaus excidit, moriénſq; Myrtylli caput deuouit: obteſtans Pelopem, vt vicē ſuam vlciſceretur, quod eſt factum. Cùm enim pactum ſibi perſidiæ præmium à Pelope poſceret, ab eo in mare deiectus eſt; atque hoc modo Pelops puella & regno potitus eſt. Pind. Ode 1. Olympionic. Ouid.

Venit vt in Phrygios Hippodamia ſinus.

Virg. 3. Georg.

Hippodaméque, humeróque Pelops inſignis eburno.

hippodamia, Briſei filia, quam Achilles expugnato Lyrneſſo oppido ſecum abduxit: Hanc poetæ à patris nomine Briſeida appellant.

hippodamia, Anchiſe filia, quæ & Alcathoo Troiani vxor data eſt, quem poſtea Idomeneus Cretenſis in pugna occidit.

hippodamia, Pyrithoi vxor, quam cùm ipſo nuptiarum die Centauri ei præripere conarentur, ab Hercule Theſeo ingenti clade ſunt profligati, Ouid. 12. Metam. Pyræi item forum Hippodamo Mileſio architecto, qui Athenienſibus Piræum extruxit, Suid.

Hippodamus, Mileſius, natura ſtudioſus, primus eorum qui in republica verſati non eſſent, cœpit aliquid dicere de optimo ciuitatis ſtatu. Conſtituit enim ciuitatem ex numero x. millium, diuerſam in partes tres, artifices, agricolas & milites. Regiones in totidem partes, ſacram, publicam & priuatam. Erat ob ambitionem vitæ moroſior, crinium prolixitate, ac ſumptuoſo ornatu. Ariſtoteles lib. 2. Polit.

hippodamus Mileſius architectus, qui Athenienſibus Pyræum portum extruxit, è quo forum Piræi Hippodamiam appellarunt. Suidas.

hippodórus, vnus Codridarum, inuidiā populi vitare cupiens, & optimam ſimul principis famam inter Athenienſes adipiſci, ſeueritate in ſuos vſus, filiam cū mœcho deprehenſam currui iuſſit alligari atq; diſcerpi. Æli. de varia hiſtoria.

hippodiomus, Theſſalus genere, patria Lariſſæus, circa M. Antonini principis tempora, Athenis ſcholæ ſucceſſit, Philoſtratus.

hippola, vrbs vetus Laconica; Gentile, Hippolaites.

hippolochus, filius Bellerophontis, & pater Glauci. Homer. lib. 6. Iliad.

hippolochus, Antimachi Troiani filius, vnà cum Piſandro fratre in bello Troiano interfectus. Homer. libro vndecimo Iliad.

hippolyte, Amazonum regina, quam Hercules prælio ſuperatam Theſeo vxorem dedit, cui & Hippolytum peperit.

hippolytus, Theſei & Hippolytæ Amazonis filius, qui cùm cœlibem ducens vitam venatu ſe exerceret, & conſtanti animo ſperneret mulieres, à Phædra nouerca abſente patre amatus eſt: cuius turpi deſiderio cùm obtemperare noluiſſet, illa filium apud patrem detulit, tanquam de ſtupro eam appellaſſet. Quamobrem cùm videret Hippolytus patrem nouercæ dolo perſuaſum de nece ſua cogitare, cōſcenſo curru fugam arripuit. Sed dum phocæ, quæ tum fortè in littus exierant, equorum & rotarū ſtrepitu perterritæ, magno impetu ſe in mare præcipitarēt, exterriti equi fruſtra obluctante Hippolyto, currum per ſcopulos & ſaxa traxerunt, iuuenémque infœlicem loris implicitum varias in partes diſcerpſerunt, in nemore autem Aricino Dianæ ſacro ſepultus eſt, vnde Ouid. Faſt. lib. 3.

Hic latet Hippolytus, loris diſcerptus equorum,
Vnde nemus nullis illud aditur equis.

Hunc poſtea Æſculapius, à Diana exoratus reuocauit ab inferis, & priſtinæ incolumitati reſtituit. Hippolytus verò relicta Attica, in Italiam ſeſe contulit, & Virbium ſe appellari iuſſit, quòd bis vir fuiſſet: vbi & vxorem Ariciam nomine duxit, vrbémq; condidit non procul à Roma, quā de nomine illius Ariciam appellauit. Horat. 1. Ser. 5. & Ouid. lib. 15. Metam.

hippomachus, tibicen, qui cùm videret à plebe laudari diſcipulum, quem tamen in arte peccare cognoſcebat, baculo tactum deſiſtere iuſſit, dicens maximum erroris argumentum, quòd ab ignara turbā laudaretur. Ælia.

hipomedon, quē vocat Silius 6. The. 31. arduū

hippomenes, Macarei vel Megarei & Meropes, filius; Neptuni pronepos, vt alii, Martis, cùm Atalantam Schœnei filiā adamaret, Veneris beneficio voti ſui factus eſt cōpos. Nam cùm illa virginitatē illibatam cuperet ſeruare procis ſuis curſus certamen ea lege propoſuit, vt illi inermes currerent, ipſa cum telo inſequeretur, & quē curſu aſſequi poſſet, venabulo confoderet. Cùm itaque non paucos ſpe nuptiarum eius illectos, neci tradidiſſet, Hippomenes, qui & ipſe amore eius tenebatur, neque tamen pedibus ſatis fiebat, Veneris opem implorauit: quæ tria illi aurea mala tradidit, & quis vſus eſſet in illis edocuit. Hiſce itaque fretus Hippomenes, curſu cum Atalanta certare non dubitauit, cúmque parum abeſſe videret, quin ille præcurrentē aſſequeretur, mala aurea à Venere accepta quam longiſſimè extra viam diuerſa in latera abiecit; quorum pulchritudine capta Atalanta, dum ea colligit, aurúmque admiratur, Hippomeni victoriam tradidit. Hac itaque ratione voti ſui cōpos effectus, cùm Veneri, cui victoriam debebat, gratias agere neglexiſſet, illa indignata, tam effrænatam illi cupiditatē iniecit, vt in ipſo Martis deûm delubro, nullà habita numinis reuerentia, cū vxore cōcubuerit. Quod flagitiū ægrè ferens Cybele, hippomenem in leonem, Atalantam, in leænam commutauit. Ouidius libro 10. Metamor. & hyginus Fab. poeticarū cap. 185.

hippomenes, XXVII. Athenienſium rex. Is filiam Limonem in adulterio deprehenſam equo feroci vorandam præbuit. Vnde prouerbiũ, Magis impius Hippomene. Ouid in Ibin,

Solaque Limone, pœnam ne ſenſerit illam
Et tua dente ferox viſcera carpat equus.

Hippomolgi, populi ab eqꝫis mulgendi dicti. Stephanus.

hippon, Africæ Propriæ vrbs, cuius D. Auguſtinus Epiſ. fuit *Bona*, Mercatore teſte, dicitur.

hippones duas in Africa ponit Strabo, alteram Vticæ proximam, alteram Trito propinquiorem, ambas Regias vocat. Plinius verò & Ptole. vnã Regiam, alterã Diarrython cognominant.

hippona, dea quam ſtabularij maximè colebant, cuiúſque effigies in ſtabulis locabatur. Apuleius lib. 2. Metamorph.

hippónax, nomen poetæ Epheſij, à quo iambicum Hipponacti, ſeu Hipponacteum carmen, quod & Scazon dictum eſt, nomen ſortitum videtur: vnum ex illo laudatur à Plutar. Διὸς χλαῖναν ἱππώνακτι καταγῦ γιγοῖ *Cõcede amictum Hipponacti qui friget.* Plin. lib. 36. cap. 5. Hic tam deformi & fœda fuit facie, vt eius effigies à pictoribus quibuſdam publicè expoſita fuerit deridenda: quamobrem indignatus Hipponax, tam amarè in illos inuectus eſt, vt aliquot ex illis ad ſuſpendium adegerit. Vnde natum Prou. Hippo
pendium adegerit. Vnde natum Prou. Hippo-
nacteum præconium.

hipponeſis, vrbs Cariæ, & alia Lydiæ. Step.

hipponiates, ſinus Tyrrheni maris in Brutiis eſt Ptolemæo. Napitinus vocatur ab Antiocho apud Strabonem, Terinæus Plin. dicitur, teſte Hermolao: item Thucydidẽ eſſe etiam Vibonenſem ſinum apud Plin. ſcribit Leander & Barrius, qui eundem Lameticum ab Ariſtotele nominari dicit. Plinius tamen plures ſinus eiuſdem nominis deſignare videtur lib. 3. cap. 3. Hodie *Golfo di S. Eufemia* dicitur.

hippònium, vrbs Brutiorum ab Heroe, à Romanis pòſt Annibaluentia dicta: Gentile, Hipponiates, tanquam ab Hippenio. Step.

hipponium, promontorium Lycophroni, hodie Sabronum vocari, in Calabria regione Bar.

hippónicus, Hippiæ filius, Athenienſis, cùm patriæ ſtatuam dedicáre decreuiſſet, nonnullis eam à Polycleto confici ſuadentibus, illi nequaquam viſum eſt, quòd ob operis pulchritudinẽ, ab aſpicientibus, non dedicantis, ſed potius artificis virtus laudaretur. Ælianus.

hippóphagi, Scythiæ in Aſia populi.

hippópodes, populi in Oceano Scythico, qui Solino, humanam vſque ad veſtigium formã tenent, ſed in equinos pedes deſinunt, Pli. li. 4. c. 12.

hipporum, Antonino Calabriæ oppidum, hodie Felum dici ſcribit Barrius.

hippotades, patronymicum maſculinum, ab Hippote deductum: quo poetæ ferè vtuntur pro Æolo ventorum rege, Hippotæ Troiani ex Segeſta filia nepotes, Ouid. 11. Metam.

hippotamadæ, vicus in tribu Oeneide. Steph.

hippotoxotæ dicti ſunt equeſtres ſagittarii, qua voce vtitur Hircius lib. 5. belli Aſiatici.

hippuacra [quaſi dicat, equi promontorium] vrbs Libyæ: Gentile. Hippocrates. Steph.

hippucome, locus Lyciæ, dictus ab equo viatorum quorundam illic mortuo. Gentile, Hippucomitæ, Steph.

hipputis, inſula quædam maris mediterranei.

hippenriſcus. inſula Cariæ Steph. Pompon

hippus, fluuius Moſcorum in Phaſim defluẽs. Strabo lib. 1. Hanc Phaſis partem illabitur ingens flumen, quod ortum ex Armenia ducens, Glaucum in ſe recipit, atque Hippum è viciniis montibus cadentes.

hippus, inſula Eretriæ. Item vrbs Siciliæ, & alia Palæſtinæ. Gentilia, Hyppius, Hyppenus, hyppinus Steph.

hipſa. Vide SELINVS.

hipſeus, filius Aſopi fluminis, qui Eteocli in auxilium venit aduerſus Polynicem.

hypſicratea, vxor Mithridatis fuit, quæ Maxime virum ſuum dilexit. Volater. Mithridates hipſicrateam coniugem in omnibus bellis adiutricem, armatámque habuit, crudelis alioquin in ſuos. Vide hypſicratea.

hir, i. ciuitas, aut vigil, ſiue effundens, aut nudans, vel pullus aſini, filius Caleb, fillij Iephone. 1. Par. 4.

hira, filius Acces. 2. Reg. 23. 1. Par. 11. & 27 idem.

hira, maritima vrbs in agro propinquo Pylo, ſub Agamemnonis dominio. Hom. l. 11. Ilia. ἱρά. Steph vrbs Meſeniæ, & alia Melienſium.

hiram, rex Tyri 2. Reg. 5. qui 2. Par. 24. & 8 dicitur Huram Hebraicè, Lat. vitæ celſitudo.

hiran, Gen. 36. 1. Par. 1. ciuitas Idumæorum

hiras, i. libertas aut ira, nomen viri Odolamitis Gen. 38.

himaſa, locus Lybiæ, in quem Afri Battum tranſtulerunt. Steph.

hircanus, Ioſephi filius, ſibi mortem conſciuit, Ioſeph. lib. 11. cap. 5.

hircanus, qui & Ioannes, dux Iudæorum I'n anno ab vrbe 621. Hebræorum primus peregrinos alere incœpit. Idumæam ſubegit, Iudaicis legibus eis viuere conceſſit. Ioſeph lib. 13. cap. 16. Samariam funditus deleuit. idem lib. 16. c. 17.

hircius, vel hirtius, Conſul fuit Romæ vnà cum Panſam: quo tempore Brutus ab Antonio obſeſſus fuit Mutinæ, ad quem liberandum profectus vna cum collega eſt interfectus.

hirmninium, Plin. Siciliæ fluuius, Mauli & Ragnic dici teſtatur Fazellus.

hitpiæ familiæ, Plin. libro 7 cap. 2. paucæ haud procul ab vrbe Roma in Faliſcorum agro: hæ ſacrificio annuo, quod fit ad mõtem Soractẽ Apollini, ſupra ambuſta ligni ſtrue ambulã-

tes non aduruntur, Hirpi Solino vocantur.

hirpini montes, ex quibus Aufidius Apuliæ fluuius oritur.

hirpinum, Hirpinorum in Italia oppidum. vt Blondus tradit: id hodie Harpaia dictum ſcribit Leander, qui hoc quoque Harpadium antiquis nominatum addit.

hir-ſemes, i. ciuitas ſolis, ciuitas in tribu Dan, Ioſue 19.

hirtius, conſul cum Pauſa collega, in prælio ab Antonio cæſus. Cic. lib. Epiſt 11. Epiſt. 25.

hiſmaelitæ, populi, qui nunc Saraceni dicuntur ab Hiſmaele ſic nominati.

hiſpalis, Bæticæ prouinciæ vrbs clariſſima, Romanorum colonia cognomine Romulenſis: à qua vnus ex quatuor Bæticæ conuentibus, Hiſpalenſis dicitur. Plin.lib.3.cap.1. Hæc hodie Siuilia dicitur.

hiſpali, Herculis filia, nomen atque primordium, Iulio Cæſari reſtaurationem, Raymiro regi, ac longo deinde tempore Ferdinando II. à Mauris liberationem defert. Vrbs ad mare Gaditanum ſita, forma rotunda, ædium pulcherrimarum frequentia nitidiſſimè culta, totiúſque Hiſpaniæ emporium florentiſſimum, quod ex variis mundi partibus, maximè verò ex India Occidentali, quæſtus incredibiles facit. Situ omnes Hiſpaniæ vrbes exceſſit. Agrum habet pinguem ac peramœnum omnis generis frugum, olei oliuarum, dactylorum & citriorum feracem. Eam nobiliſſimus fluuius Bætis præterlabitur. Vaſæus in Chron. Hiſpaniæ.

hiſpalus, Celtiberorum rex ad tyrannos Italiæ conuerſus eſt. Beroſ. lib.5. Diod. Sicul. li.6.

hiſpania, regio latiſſima Europæ, quæ è montibus Pyrenæis incipiens, per columnas Herculis circumiens, vſque in Borealem Oceanum protenditur. Diuiditur autem omnis Hiſpania Plin.lib.3.cap.1.2. & 3. in Citeriorem, & Vlteriorem. Vlterior rurſus ſecatur in duas partes, in Bæticam, quæ hodie Granata dicitur, & Luſitaniam, quam vocant Portugalliam, quæ Ana fluuio à Bætica diſtinguitur. Bætica à Septentrione clauditur Ana fluuio, ab Occaſu habet eam Atlantici Oceani partem, quæ eſt inter oſtium Anæ & fretum Herculeum, à Meridie mare Balearicum, quod eſt inter fretum Herculeum, & Charidami promontorium, quod vulgò appellari dicunt *Cabo de Gata*: Ab Oriente terminatur linea ducta ab hoc promontorio per Caſtulonē ad Anam fluuium. Dicta eſt Bætica à Bæti fluuio memorabili, qui Prouinciam totam interſecat: qui ortus in ſaltu Tygenſi decurrit in Oceanum Atlanticum: atque hodie vocatur *Quadalquibir*, quod ſonat fluuium magnum. Hæc prouincia poſteriùs à Vandalis habitatoribus Vandalica dicta, hodie quoque corrupto vocabulo Andaluſia dicitur. Luſitania habet à Septentrione Durium fluuiū, ab oſtio ipſius, vſque ad pontem qui eſt contra Septimancas: ab Occaſu eam Atlantici Oceani partem, quæ eſt inter oſtia Anæ & Darij fluuij: à Meridie Bæticam: ab Oriente terminatur à Tarraconenſi, linea ducta ab Oretania veteri vſque ad Pontem, qui habet è regione Septimancas. Nomen habet Luſitania à Luſo Liberi patris filio, & Lyſa eiuſdem Liberi ſocio, cum Luſo Bacchante: vnde nunc à Luſo, Luſitania, nunc a Lyſa Lyſitania dicitur. Reliqua autem Hiſpaniæ pars quæ & citerior, pertinet ad Tarraconenſem prouinciam, quæ nomen accepit à Tarracone eius prouinciæ metropoli ciuitate, excipiens ad principum peregrinationes, vt inquit Strabo, egregiè nata: & in qua Imperatores iuriſdictionem agitabant. Complectitur hæc regio Murciæ regnum, & Valentiæ, vt Aragonum cū Cathalonia, Caſtellam veterē, Portugaliam, Interamnem, Galletiæ regnum, Aſturias, totam Cantabriam, & Nauarræ regnum, vt Vaſcus & alij Hiſpaniæ deſcriptores aiunt. Vlterioris Hiſpaniæ conuentus erant quatuor: Gaditanus, Cordubenſis, Aſtigitanus & Hiſpalenſis. Citerior autem, quæ & Tarraconenſis dicebatur, in ſeptem diuidebatur conuentus: Carthaginenſem, Tarraconenſem, Cæſaraguſtanū, Cluniēſem, Aſturū, Lucenſem, & Bracarum. Idem l.3.c.3. Omnis autem Hiſpania ab Ibero fluuio primùm dicta fuit Iberia, poſtea ab Heſpero Atlātis fratre. ſiue (vt alii malunt) ab Heſpero ſtella luciddiſſima, quæ veſpertino tempore in Occidente apparet, ſolem ſubſequens, vocata eſt Heſperia: vltimò verò ab Hiſpali vrbe ad fretum Atlanticum ſita, quam hodie Siuiliam vocant, dicta fuit Hiſpalia, vnáque deinde litera immutata, Hiſpania. Tibul 4. El.1.

-latis audax Hiſpania terris.

Decē millibus ſtadiis (vt Appianus ſcribit) eius latitudo commenſuratur. Longitudo prorſus eadem eſſe videtur. Terra, frumenti, vini, olei, auri, gemmarum, metallorúmq; ferax. Ex qua etiam bellicoſiſſimi viri ac velociſſimi equi procreantur. Claud. ad Serenam Reg. In ea quatuor magna flumina ſunt, Bætis, Minis, Iberus & Tagus, qui in aurum trahit.

hiſpanū mare, ab aliis Ibericū & Balearicum dicitur, Pl.l.3.c.5. pars maris mediterranei eſt. Hiſpaniā alluēs, à parte Orietāli, vbi Baleares inſulæ.

hiſpellum, Plinio Vmbriæ oppidum, quod hodie Spello, Fabricio & Leandro teſtibus.

hiſtiæa, ciuitas in Eubœa Hom. lib. Iliad. 2.

hiſtiæus, Mileſiorū tyrannus, Herod. l. hiſtoriar. 6.

hiſtonium, Italiæ oppidum, non procul à monte Gargano, Pomp.l.2.

hiſtria. Vide ISTRIA: & in appellatiuis Hiſtrion.

H O

hoba, i. dilectio, vel abſconſio, aut Syriacè, obligatio vel peccatū, regio Syriæ ad dexteram Damaſci, id eſt, Euphratem verſus: dicta etiam

Soba & Sophene. Geneſ.14.

hobab, filius Raguel ſoceri Moſi, Num. 10. Iud.4. Lat. dilectus.

hod, filius Supha, filii Helem.1. Par.7. Laus, ſiue confeſſio.

hodes, i. menſis aut nouitas, vxor Saharim, 1. Par.8.

hodius, hom.l 9. Iliad. vnus. vnus ex Græcorum preconibus in bello Troiano.

hodœdocus. Vide Calliarus.

hodomanti, populi Thraciæ. Inde Hodomãticus, & fœm. Hodamantis, Steph. ex Thucydid. lib.2.

hœtychius, hom. lib. Iliad.2. vir fuit Achiuus, longè optimus artis ſtatuariæ opifex.

holeades, populi intra Iberum fluuiũ. Steph. ex 3. Polybii.

holda, vel Holdai, nomen viri, 1. Par.27. & Zachar.6. item prophetis vxor; Sellum filii Thecue. 4. Reg.22. Lat. mundus, vel orbis, vel muſtela, aut Syriacè, rubigo.

holmi, vrbs Siciliæ aſperæ, vbi priùs habitabãt, qui nunc Seleucei. Gentile, holmeis, holmia, Suediæ regni metropolis, vulgò *St. kolm*.

holmium, vrbs Bœotiæ. Gentile, holmieus.

holmones, vicus Bœotiæ ab holmo, Siſyphi filio. Pauſan. lib.9. Gentile, holmoneis.

hola, Hiſpaniæ vrbs. Liu.

holocron, Macedoniæ mons. Plutarchus in Æmilio.

holofernes, princeps militiæ regis Nabuchodonozor, Iudith.2.

halopyxos, Cretæ vrbs.

halon, ciuitas quæ de tribu Iudæ ſeu Simeonis, Leuitis data eſt. Ioſ.15. & 21. q. 1. Par.8. dicitur helon. Lat. feneſtra, ſiue profanatio, aut dolor,

homam filius Lotan, filii Seir. 1. Par.1. qui Geneſ.36. dicitur hemam, Lat. tumultus, ſiue turbatio eorum.

homeritæ populi Æthiopum. Steph item Arabiæ fœlicis populi, Ptolemæo, Plinio: meminit eorum Gregentius in Dial. Gr. Chriſt. cum Iud. ex edit. F. Morel. Pr. R.

homeromaſtix, cognomen Zoili, qui hoc ſolùm nomine innotuit, quòd homerum libris editis inſcitiæ arguere auſus fuerat. Hos libros quum Ptolemæo regi Ægypti obtuliſſet, rex tum quidem diſſimulata indignatione, quam ex hominis impudentia conceperat, poſt aliquot dies pecuniam petenti qua inopiam ſubleuaret, Mirum (inquit) te inopia premi, qui multò Homero es doctior, quàm ille, qui ante annos mille fato functus eſt, etiam hodie tot hominũ millia paſcat. Tandẽ parricidii accuſatus, iuſſu regis in crucem ſublatus eſt. Hoc cognomen omnibus detractoribus accommodatur, qui inſana reprehendendi libidine optima quæque lacerant: quumque Venerem ipſam nõ poſſint, ſcandalum eius reprehendunt.

homerus, nomen poetæ Græci excellentiſſimi, qui floruit ante Romam conditam, annis circiter centum ſexaginta, vt Cornelius Nepos in libris Chronicorum tradit. Hic fuit cæcus, & ob id Homeri nomen ſortitus eſt, quum priùs Meleſigenes diceretur, quod ad Meletem fluuium natus eſſet. Cumæi namque & Iones captos oculis ὁμήρους appellant, quòd ὁμήρεις, id eſt, itineris ducibus egeant. Hinc Cæcutiens Mæonius nuncupatur à Martiano lib.1. de nuptiis Philologiæ. De patria eius nihil certi traditur. Fecit enim nominis eius claritas, vt quem viuum, rebúſque omnibus egentem nemo agnouerit, nunc multæ Græciæ vrbes certatim ſibi vendicent, adeò vt quibus potiſſimùm credere debeamus, non facilè fuerit diſcernere. Quod etiam teſtatur Cicero pro Archia: *Homerum* (inquit) *Colophonii ciuem eſſe dicunt ſuum, Chii ſuum vendicant: Salaminii repetunt: Smyrnii verò ſuum eſſe confirmant: itaque etiã delubrum eius in oppido dedicauerunt, multi alii preterea pugnant inter ſe, atque contendunt*: videbis de ea re diſtichon Græcum & Varronianũ apud Gellium libro tertio, cap.1.

Dion. Halicarnaſſ. ſcribit eundem in Chio inſ. obiiſſe, vbi Ariſtot. natum fuiſſe refert. Iones autem ipſius ſepulchro hoc diſtichũ inſculpſerãt:

Ενθάδε τὴν ἱερὰν κεφαλὴν κατὰ γαῖα καλύπτει
Ανδρῶν ἡρώων κοσμήτορα θεῖον Ὅμηρον.

hoc eſt, interprete Fed. Morello.

Hic caput auguſtum tellus ſacra condit Homeri
Qui fuit Heroum vates & præco Pelaſgum.

Scripſit duo opera, alterum de bello Troiano, quod Ilias dicitur: alterum de erroribus Vlyſſis, quod Odyſſea nominatur, & alia opuſcula. Reliquam eius vitam, breuitatis cauſa hîc prætermittimus: quam qui latiùs noſſe cupit, Herodotum adeat, & Plutarchum. Ab hoc Homeridæ familia apud Chios illuſtris fuit: Hellanicus. Quo quidem Homero nullus ingenio fœlicior extitit vnquam, ſiue operis forma, ſiue materia æſtimetur. Itaque Alexander magnus, inter ſpolia Darii, Perſarum regis, vnguentorum ſcrinio capto, quod erat auro, gemmiſque ac margaritis pretioſum varios vſus eius amicis demonſtrantibus, Immò hercle (inquit) librorum Homeri cuſtodiæ detur, vt pretioſiſſimum humani animi opus quàm maximè diuiti operi ſeruaretur. Plin. libro 7. cap.29. Idémque Plinius libro 30 cap. 2. de Homero hunc in modum ſcripſit, *Adoleſcentibus*, inquit, *nobis viſus Appion Grammaticus prodidit Cynocep. aliam herbam diuinam, que in Ægypto vocatur Oſirites, que habet vim contra omnia venena: ſed ſi ea erueretur, ſtatim eum qui eruiſſet, mori. Seque euocaſſe vmbras ad percontandum Homerum qua patria, quibuſque parentibus genitus eſſet, non tamen auſus eſt profiteri, quid ſibi reſpondiſſet.*

homerus II. Chius, medicina clarus. Archilochus.

homerus III. Chius, magica arte clarus. Archilochus.

homerus IIII. inſtitoria arte, Salminenſis ciuis prædiues. Archilochus.

homerus V. Colophonius pictor & ſtatuarius præclarus habitus. Archiloch.

homerus VI. ciuis Athenienſis, qui nouas Athenienſibus leges dedit. Archiloch.

homerus VII. arte Muſica & Geometria clarus apud Argiuos habitus eſt. Archiloch.

homerus, patria Mœon, certamine Olympico vicit, cui poſtea ius literarum & linguæ Græcæ emendandarum ſoli tributum eſt, cuius quoque emendatione, & literæ & lingua Græca vſq; in hanc diem contenta fuit. Archiloch.

homilæ, Theſſaliæ vrbs. Ptol.

homole, es, mons Theſſaliæ, Centaurorum olim ſedes, quemadmodum & Othrys. Virgil. 7. Æneid.

Ceu duo nubigenæ, cùm vertice montis ab alto
Deſcendunt Centauri, Homolen, Othrymque niualem. *Linquentes.*

Incolæ, Homoleis: & Thebæ iuxta montem ſitę Homoloies, Iupiter item Homoloius in Bœotia colitur, vel ab Homole monte, vel, vt vult Suidas ab Homoloia vate, Enygi filia, quam Delphos fuiſſe miſſam Ariſtoph. in Thebaicorum ſecundo ſcribit, vel quòd apud Æoles ὅμολος concors & pacificum dicatur. Fuit & Homoleia Ceres & Thebis.

homopatoria, feſta erant Athenis, ita dicta, quòd patres liberorum Curiæ ſcribendorum gratia tum conuenirent: de quibus Sacris Suid.

homolea, mons eſt Magneſiæ, ſiue Thraciæ. Strabo lib. 12.

homolium, oppidum Magneſiæ. Plin. lib. 4. ca. 9. ὁμόλιον. Stephano oppidum eſt Macedoniæ & Magneſiæ. Strab. lib. 7. Inde Homolieus, & Homoloius.

homona, oppidum, & Homonades gens in Iſauria. Plin.

homonœa, locus Palæſtinæ. In vita Ioſephi.

hon, i. dolor, aut fortitudo, ſiue iniquitas, filius Pheleth, Num. 16.

honorichus, Vandalorum rex, an. ab vrbe 1231.

honorius, XLVI. Romanorum imperator cum fratre Arcadio, anno ab vrbe 1149.

honorius. LXVIII. Romanorum pontifex, anno ſalutis 625. ſacras ædes nouas ædificauit, veteres inſtaurauit.

honorius II. Rom. Epiſcopus CLXIII. anno ſalutis 1126.

honorius IIII. Rom. pontifex CLXXVII.

honorius V. Rom. pontifex CXCI.

honoria, Valentiani imperatoris ſoror. Diac. Pomp.

honoſca, Hiſpaniæ Tarraconenſis maritima vrbs inter Iberum fluuium & Carthaginem. Liu.

hophilas, fluuius, qui apud vrbem Bœotiæ Haliartum in fluuium Phliarum illabitur: fuit Plutarchi tempore Iſomantus dictus, vt ipſe teſtatur in vita Lyſandri.

hoppha, i. thalamus, ſiue coopertorium, aut littus, vel ripa eius, nomen viri. 1. Para. 24.

hor, nomen montis, Num. 20. & 33. in finibus terræ Idumææ prope Petram ciuitatem. In quo Aaron primus Iſraelitarum ſummus Pontifex, mortuus & ſepultus. Comeſt. ex cap. 10. Num. Lat. mons ſiue concipiens, aut demonſtrans ſiue oſtendens.

hora, deæ cuiuſdam nomen erat apud Romanos, ita dicta, ἀπὸ τῆς ὥρας, hoc eſt, à venuſtate & pulchritudine, cui præeſſe putabatur. Hanc Romani putabant eſſe Herſiliam Romuli vxorē, quæ poſt Romuli apotheoſin in cælum tranſlata Herſilia vocata eſt. Horatius, Ennius

Teq; Quirine pater venator, Horamq; Quirini.

Apud Ouidium tamen in fine lib. 14 Metamorp. legitur Ora ſine aſpirat & priore breui.

horacitæ, populi Illyriis finitimi. Polyb.

horæ, Calabriæ vrbs. Curopal.

horæ, Iouis & Themidis filiæ. Has Homer. in Ili *Cæli cuſtodes*, celebrat αἷς ἐπιτέτραπται μέγας Οὐρανός. Horatio *rapit Hora diem*, quarum nomina deſcribit Hyginus, cap. 183. & decem numerat.

horatiæ, Indiæ populi. Plin.

horam, rex Gazer Ioſ. 10. Lat. mons eorum, ſiue manifeſtans eos, aut concipiens eos.

horatii Flacci villa, in Latio fuit: vbi nunc S. *Ioanne in campo Horatio*, Blondo teſte.

horatius Cocles, nobilis Romanus, qui in eo bello, quod Porſena Hetruriæ rex pro reſtitutione Tarquiniorum cum Romanis geſſit, cùm Ianiculum iam captum videret, hoſteſque inde in vrbem irruere, reliquis omnibus attonitis, & in fugam conuerſis, duobus tantùm comitatus, hoſtium impetum tantiſper remoratus eſt, donec pons à tergo ſolueretur. Quem cùm iam interciſum videret, vt erat armatus, in Tiberim inſiliit, & ſaluus ad ſuos tranauit. Cic. II. de leg. *Contra omnes hoſtium copias in ponte vnus adſtitit.* Virgil. 8. Æneid.

Illum indignanti ſimilem, ſimilemque minanti
Aſpiceret, pontem auderet quod vellere Cocles.

horatius Flaccus, poeta Venuſinus, lyricorū & ſatyrarum ſcriptor, qui anno imperii Auguſti Cæſaris XXXIII. ætatis verò ſuæ LXIII. moriens ſuum reliquit hæredem, maxima pompa apud Mecænatem in Exquiliis ſepultus. Scripſit carminum libros quatuor, Epodon librum vnum, Satyrarum libros duos, qui etiam hodie omnium teruntur manibus.

horbatii, Germaniæ regio, nunc *Crabaten*. Lazio.

horchia, erat dea Hetruriæ vrbis, in qua fanum

habebat. Ab ea vicus Horchianus ſumpſit nomē.

hordienſes, Apuliæ populi. Plin.

horeb, nomen montis in regione Madianitarum. Exod.3. Pſal.105. Sinai alias dicitur, in quo data fuit lex Moſi. Eſt & nomen petræ. Exod. 17. Lat. deſertam, vel ſolitudo, ſiue deſtructio, aut ſiccitas, vel gladius.

Horem, ciuitas in tribu Nephthali. Ioſ. 19. Lat. idem ſignificat quod Herem.

horeſti, Britanniæ populi, Tacit. qui hodie Merniam & Anguſiam Scotiæ regiunculas occupant, vt H Boethius tradit. *Eskedale* Camdeno.

horici, populi Italiæ. Ste.

hori, filius Lotan, filii Seir. Gen. 36. Lat. princeps aut liber, aut ingenuus vel iraſcens.

horma, ciuitas, in tribu Aſa. Ioſ.19. Lat. excelſa, ſiue proiecta, aut vermis.

horma, Albotarum in Macedonia vrbs. Ptol.

horma, ciuitas in tribu tam Iudæ quàm Simeonis inter Haſmonam & Cades-barne. Num. 21. quæ cap.1. Iudicum dicitur Sephar. 1. Para. 4. In Ioſue 15. ſcribitur Harma: in Ioſue verò 19. Bethularma: vbi vnica dictio eſt, cùm ſeparatim legendæ ſint: duæ enim ſunt ciuitates. Lat. idem ſignificat quod Herem.

hormaſdes, apud Chaldæos, bonus erat Dæmon, qui Iupiter putabatur. Sipontinus. Ex Heb. Vr, i. ignis deriuatur, quòd apud Chaldæos & Perſas, ignis pro Deo coleretur.

hormine. vide Hyrmine.

horminius, Ptolemæo Bithyniæ mons: Hippius à Plinio dicitur, fortè quòd Hippius fluuius originem inde habeat: videtur ab Appiano Scorobas vocari in lib. de bellis Mithridaticis.

horodes rex Parthorum, qui M. Craſſum occidit. Alii Orodes ſcribunt.

horontes. vide Orontes.

horrhæi, Gigantes, quos expulerūt filii Edom à monte Seir. Deut.2. qui Gen.14. Chorræi dicuntur. Lat. Principes, vel liberi, aut ingenui, vel iraſcentes.

hortanum, Tuſciæ vrbs. Plin. *Horti* Leandro.

hortenſia, Hortenſii filia eloquentiſſima: quæ cùm matronarum ordo graui tributo à Triumuiris, Octauio, M. Antonio & Lepido premeretur, nec virorum quiſquam ipſi adeſſe auderet, cauſam conſtanter egit, repræſentataque patris facundia impetrauit, vt maior pecuniæ pars ei remitteretur, Appian.

hortenſis Venus, dicta eſt de loco qui dicebatur Horti, vbi colebatur. Pauſan.

hortenſius, Romanus rhetor, qui in foro Romano cauſarum rex ob eloquentiam dictus eſt, licet eius ſcripta infra famam fuerint. De quo Cicero in Bruto ſic refert: *Primum memoria tanta, quantum in viro cognouiſſe me arbitror, vt quæ ſecum commentatus eſſet, ea ſine ſcripto verbis eiſdem redderet, quibus cogitaſſet. De quo etiam fertur, quòd ſedens alea totum diem in auctione, omnes res venales, & pretia, & emptores ordine ſuo recenſuit, argentariis recognoſcentibus, ita vt à nullo falleretur.*

horus, Aſſyriorum rex, Plin. lib.30. cap 15.

horus, Iſidis filius, quem cùm Iſis amiſiſſet, vorita eſt, ne illi obueniret, quod Oſiri patri acciderat: ſed eo inuento, mœrorem in lætitiam cōuertit.

horus, Aſſyriorum rex, Plin. lib. 30. cap. 15.

hoſa, i. confidens, vel protegens, nomen viri, Paral.26. Nomen item cuiuſdam ianitoris, 1. Paral.16. Ciuitas item, quæ tribus Aſer terminus eſt, non procul à mari, inter Tyrum & Axaph. Ioſue 19.

hoſa, Tuſcorum fluuius Ptolemæo: Martha hodie.

hoſa, i. feſtinans, ſiue tacens, aut ſenſualis. Nomen viri. 1. Par. 4.

hoſpitius, vir quidam Nicenſis, qui tam auſteræ vitæ fuiſſe traditur, vt antro inclusus perpetuo cilicio carnem maceraret, corpus catenis ferreis vinctum contineret. Volat.

hoſtanus, vnus ex comitibus Alexandri, in arte magica præſtantiſſimus.

hoſtiſius, Rouennatum princeps fuit, qui à ſuis ciuibus relegatus eſt, quòd in otio & ignauia torpeſceret, publicæque adminiſtrationi eſſet ineptus.

hoſtia, vrbs Italiæ. Vide Oſtia.

hoſtia, puella, quam à ſe amatam, Propertius Cinthiam vocauit.

hoſtiæi, vide Hoſtiones.

hoſticus, nomen poetæ.

hoſtiliæ, meminit Tacitus li.2.& 3. hiſt. item Antoninus, Venetæ regionis oppidum hodie, vt Leander ait, *Hoſtia* dictum. Padum alluere ſcribit. Plin.

hoſtiones, vel Hoſtiæi, populi iuxta Oceanū occidentalem, quos Artemidorus Caſſinos (alias Coſſinos) vocat. Steph.

hoſtius Hoſtilius, vir bello ſtrenuus, qui ob virtutem à Romulo Romanorum rege frondea corona donatus eſt, quòd Fidenam primus irrupiſſet. Dionyſ. lib.3.

hoſtius Lucretius Tricipitinus, conſul cum L. Sergio, anno ab vrbe 327.

hotham, filius heber, filii Bariæ filii Aſer, filii Iacob, 1. Paral.7.& 11 Lat. ſigillum aut ſignaculum, vel clauſura.

hozai, nomen prophetæ. 2. Par.33. Lat. videns.

hoziel, filius Semei, filii Gerſon, 1. par.23. Lat. videns Deum.

H V

hucuca, ciuitas in tribu Nephthali. Ioſ. 18. Lat. Sculptura, vel præceptum, aut legiſlatio.

hucumbra, vicus Marcellino, Zumbra Zoſimi eſt, eúmque inter duo oppida collocat, quorum nomina ſunt Niſbara & Niſchanabe, quas Tigris diuidit.

Hugo,

hugo, cognomine Capetus, ex Pariſienſium Comitum familia; Francorum regnum occupauit, anno ſalutis 988. quo Ludouicus Rex iuuenis obierat.

hugo Luſignaneus, Cypri rex. Blond. l. 10. dec. 2.

hugo, Italiæ rex. Luith. lib. 3. cap 14.

hugones, qui regem Angliæ malis imbuerant moribus, à principibus pulſi ſunt, quos rex ab èxilio reuocauit: conſcripto exercitu principes perſequutus, vicit, fudit, cæcidit, cepit, ac vltimo ſupplicio captos affecit. Hugonibus imperium credidit, regnóque præfecit, anno ſalutis 1321.

hugnitio Fagiolanus, Piſanorum dux, anno ſalutis 1314.

hul, filius Aram, Gen. 10. hic à Ioſepho li. 1. Antiquitatum Iud. traditur Armeniam inſtituiſſe. Quam ego quidem planè arbitror ab eius parte nomen inueniſſe. Lat. dolor, vel infirmitas ſiue præſtolatio, aut obſtetricatio.

hulderi cus, Dux Vuitemburgenſis, ex auito ducatu pulſus eſt, anno ſalutis 1519.

humana, ciuitas. Blond. lib. 10. decad. 1.

humfredus Northmanus, Drogoni fratri in Apuliæ comitatu ſucceſſit, an. ſal. 1042. Blond.

humfredus, Glloceſtiæ dux, vir militia clarus, Angliæ regens, noctu à coniuratis in Burienſi cœnobio, laqueo ſtrangulatus eſt, anno ſalutis 1447.

hungaria (quæ nomen ab Hunnis vel Hungaris populis ex Scythia profectis, qui eam incolunt, habere videtur) Pannonias, & vltra Danubium, Iazygum & Dacorum regionem ferè omnem occupat. A Drauo fluuio ad meridiem ſumit initium, & à Septentrione, Sarmatis, quos Polonos, & Gethis, quos VValachos dicimus, terminatur: ab Occaſu, Auſtriam habet, ſuperioris quondam Pannoniæ caput: ab Oriente Myſiam, quam Rhetianam nunc appellant. Danubius omnium quos Europa habet, fluuiorum maximus mediam interfluit, atq; in partes, nempe in Citeriorem & Vlteriorem ſcindit. Citerior eſt ea, vbi olim Pannoniæ fuerunt. Hæc ab vlteriore Hungaria Danubio, ab Auſtria & Norico, radicibus Cæcii [ſic olim dicti] montis: à Slauonia Drauo, è Boſna & Raſcia Sauo fluminibus terminatur. Huius citerioris Hungariæ caput eſt Buda, regni ſedes. Vltra Danubiana hungaria montibus Carpathiis ſupra Poſonium incipientibus, & longiſſimo flexu ad littus Euxini maris porrectis, à Morauia, Sleſia, Polonia, & à Ruſſia diſtinguitur, vſq; ad eum locum vbi regio eſt, quam Maromaruſiam vocamus, Ibi iam alii montes & ſyluæ ab eo loco Seuericum (vbi pontis olim à Traiano extructi ſuperbia veſtigia etiam nunc apparent) & Orientem verſus tendentes, à Tranſyluania & Valachia Tranſalpina ſeparant hanc vlteriorem Hungariam, bus Maromaruſiis ad Septentrionem ortus Mediam interfluit. Incolæ Scythica lingua vtuntur, ab omnibus finitimis diuerſa. Plura apud Bonfin. in Decadibus rerum Hungaricarum.

hunni, populi, qui quondam in Scythia Europæa ſuper Mæotim paludem incoluère, deinde mutatis ſedibus, ingenti multitudine in Pannoniam irrupere. Hæc gens temporibus Valentiani principis, duce Attila, tota penè Europa peruagata, Galliam, Italiámq; fœdiſſimis cladibus affecit, donec Leonis Pontificis precibus victa, rurſus ſe recepit in Pannoniam. Quare credibile eſt, Hunnos eſſe qui etiã hodie Pannoniam incolunt, paucis immutatis literis Hungari appellati. Saxo ſcribit hos quadam tempeſtate in tantam famem redactos, vt nec canibus pepercerint, quibus ad paſtum vterentur.

hunnum, vrbis Britannicæ nomen. lib. Notit. *Seuenshale*, Camdeno.

hunoldus, Aquitaniæ nobiliſſ. dux. Æmil. libro 2.

huphan, filius Beniamin. Numer. 26. Lat. thalamus eorum, aut operimentum eorum, ſiue littus, vel ripa eorum.

hur, filius Iuda, filii Iacob. 1. Paral. 4. qui Gen. 46. dicitur Ouan filius Caleph ex Ephrata vxore. 1. Paralip. 2. Rex item Madianitarum. Num. 33. Lat. libertas, ſiue albedo, aut foramen.

hurai, nomen viri. 1. Paral. 11. qui 2. Reg. 15. dicitur Heddai: idem quod Hur ſignificat.

huram, filius Bela filii Beniamin. 1. Par. 8. Lat. libertas ſiue albedo, aut foramen eorum.

huri pater Saphat, Numer. 13. Pater Abigail. 1. Paralipom. 5. eiuſdem ſignificationis eſt cum Hur.

hus, i. conſilium aut lignum, vel Syriacè fixus, filius Aram. Gen. 10. Is iuxta Ioſephum atque Hieronymum Trachontidis & Damaſci conditor extitit. Nam principatum tenuit inter Palæſtinam & Cœleſyriam. Huius regio in Iob, à LXX interpretibus αὐσίτιδις, quaſi Auſitidis dicitur, Iob. 1. Primogenitus item Nachor, Gen. 22. Filius etiam Diſon filii Seir, Gen. 36.

huſan, i. feſtinatio eorum, aut ſilentium eorum, vel ſenſualitas eorum, rex tertius, qui regnauit in Edom. Gen. 36.

huſath, i. feſtinans, vel tacens aut ſenſualitas, ciuitas, 2. 21.

huſi, pater Banna 3. Reg. 4. idem quod Huſathi ſignf.

huſim, altera vxor Saharaim. 1. Paralip. 8 Filius Dan, filii Iacob. Geneſ 46. eiuſd. ſignif.

H Y

hyacintha. orum, ſacra nocturna, à Lacedæmoniis inſtituta in honorem Hyacinthi pueri, ab Apolline diſci ictu interfecti. Ouid. lib. 10. Metam.

Vui

hyacinthus, puer Amyclæus, eodem tempore à Zephyro & Apolline adamatus. Verùm cùm in Apollinis amorem propenſior eſſet, ægrè id ferens Zephyrus, amorem in odium conuertit. Cum hyacintho ſuis deliciis diſci iactu, dum ſeſe exerceret, Zephyrus nocendi occaſionem nactus, diſcum ab Apolline emiſſum flatu ſuo in caput hyacinthi conuertit, puerúmque interemit. Cuius mortem cùm ægerrimè ferret Apollo, Tellus in amatoris Dei ſolatium, cruorem eius commutauit in florem ſui nominis, Palæphatus in tractatu de Fabuloſis narrationibus: paulò aliter Ouid. libro decimo Metamorph.

hyacinthus, pagus ſupra Sphendonios, vbi Erechthei filias immolatas eſſe tradit Suidas in dictione Partheni.

hyades, ſtellæ ſeptem in capite Tauri quæ quoties naſcuntur, vel occidunt, pluuias creant: vnde & nomen acceperunt, ἀπὸ τοῦ ὕειν, quod eſt pluere. Ouidius lib. 5. Faſtor. Fabulantur poetæ Hyades Bacchi nutrices fuiſſe, quæ & Dodonides Nymphæ vocatæ ſunt, a Dodona ciuitate Epiri: quæ cùm Iunonis iram vererentur, fugeréntque Lycurgi regis ſæuitiam, à Ioue in cœlum ſunt tranſlatæ Alii tradunt Atlantem ex Æthra vxore hyan filium ſuſcepiſſe, ſeptémque puellas, quarum hæc ſunt nomina: Ambroſia, Eudoxa, Paſithoe, Corone, Plexauris, Pitho, & Tyche, quæ cùm fratrem à leone deuoratum implacabili luctu proſequerentur, doloriſque magnitudine extabeſcerent, Iouis miſeratione in ſeptem ſtellas ſunt conuerſæ, &, vt, perpetuum maneret tantæ pietatis teſtimonium, à fratris nomine Hyades appellatæ. A Latinis Suculæ dicuntur, quòd propter maximas, quas ex ortu ſuo afferunt, pluuias, luto gaudere videantur, quemadmodum & ſues.

hyæa, vrbs Locrorum, Ozolorum: Gentile hyæus. Steph.

hyala, vrbs ad Indi fluminis oſtium. Diodor.

hyale, Nympha vna ex comitibus Dianæ. Ouid 1. Metamorph.

hyamea, vrbs Meſeniæ, vna ex quinque. Ciues, Hyameites. Steph.

hyámion, vrbs Troiana: Gentile, Hyamius, vel Hyameius. Steph

hyampolis, vrbs Phocidis, ad Parnaſſum montem. Ciues, Hyampolites, Steph. & Plin. lib. 4. ca. 7. Strab. lib 8. Eſt & Hyampolis altera in Bœotia non procul ab Orchomeno. Ptolem. l. 4. c. 15.

hyantes, ab antiquis appellabantur Græciæ populi, poſtea Bœoti appellati. Plin. lib. 4. cap. 7. quod nomen ab Hyante rege traxiſſe putantur. Strabo lib. 7. Hinc deducitur adiectiuum Hyadrius, idem ſignificans quod Bœotius: vnde Actæonem Cadmi nepotem hyantium cognominat Ouid. Metamorph.

hyantia, Steph. vrbs Locrorum.

hyapea, vrbs Phocidis, ab hyappo, Ciuis, hyapeus. Steph.

hyarbas. Vide Iarbas.

hyas, Atlantis filius ex Aethra Oceani filia, qui cùm adhuc puer venationibus ſeſe exerceret, à leone deuoratus eſt. Vide Hyades.

Hyas Bœotiæ rex, à quo Bœoti, aliquando hyantes ſunt nominati. Strab. lib. 7.

hyaſis, vrbs Libyæ, quæ & Oſias: vnde hyaſites, vel Oaſites. Steph.

hyba, vel hybadę, vicus in tribu Leont. Stephanus.

hybanda, olim inſula fuit Ioniæ. Poſtea maris receſſu continenti annexa. Plinius libro 2. cap. 89.

hybele, vrbs iuxta Carthaginem: Gentile, hybelites

hyberia, regio Aſiæ cui ad Septentrionem Nomades adſtant, & Caucaſi montis accolæ, ad meridiem Armenia eſt, ad Occidentem Colchis. Tota regio Caucaſiis montibus circundatur. Vide Iberia.

hybernia, inſula non procul ab Anglia, vulgò *Hirlandia*. Cæſ. lib. 5. de bel. Gal. Alterum latus vergit ad Hiſpaniam atque occidentem ſolem, qua ex parte eſt Hybernia dimidio minor (vt exiſtimatur) quàm Britannia, ſed pari ſpatio tranſmiſſus: atque ex Gallia eſt in Britanniam. Huius incolæ longè magis quàm Britanni ſylueſtres ſunt. Strabo lib. 4.

hyberus. Vide Iberus.

hybla, ſiue Hyble, ſiue Hybles, mons Siciliæ thymi copia, ſalicum, & apibus abundans, vnà cum oppido eiuſdem nominis, ab Hyone rege dicto. Strabo à Dorienſibus conditum ſcribit. Hinc Hyblæus, adiectiuum. Hic mons etiam Megara vocatur. Stephanus vrbem ipſam poſtea Megaram dictam ſcribit: Gentile, Hyblæi.

hybla, Italiæ ciuitas, Steph. vrbs item Siciliæ mediterranea, Ptol. Tres hyblæ in Sicilia, Stephano: maior, minor, & parua quæ Thella, Hera, & Galeotæ nominantur. Item Megarenſes: Pauſanias duarum etiam meminit, vnam maiorem, alteram Gereatin nuncupat.

hyblon, Siciliæ regulus, qui Hyblæ ciuitati nomen fecit, quæ poſtea Megara dicta eſt Ste.

hybreas, inſignis orator ex Nylaſis Cariæ vrbe, cui quum pater nihil præter malleum lignarium & mulierem reliquiſſet, illorum opera aliquandiu nutritus, Diotrephi ſophiſtæ operam dedit. Tandem ad reipubl. gubernacula conuerſus, proximam Euthydamo authoritatem obtinuit; quem cùm tyrannidem quidem exercere, ſed tamen patriæ maximè vtilem videret, fertur illi in concione dixiſſe, Euthydame, malum es ciuitati neceſſarium. Nam nec tecum viuere poſſumus, nec ſine te. Hic quum Labienus Parthorum auxiliis inſtructus in Aſiam irrupiſſet, adoleſcentulúmque quendam

iactantem audiret ſe Parthicum imperatorem eſſe. At ego, inquit, Caricus. Quo nomine irritatus Labienus, impetum in vrbem fecit, eaque capta magnificas Hybreæ ædes diruit. Stra. l. 14.

Hybrianes, populi circa Thraciam à Scordiſcis infeſtati. Strabo.

hyccaron, oppidũ Siciliæ: Succaris apud Cic. in Epiſtol. ad Attic. à pereruditο F. Boſio legi probatur, vbi Laidem meretricem natam aiunt. Gentile, Hyccareus: Poſſeſſiuum, Hyccarius. Step. *Vicari* huius meminit etiam Athenæus, qui dicit locum nomen habere, à genere piſciũ qui vocantur Hyccæ. Fazellus ſcribit hodie deſertum eſſe, ſed locum Garbolangi, & partem *Carini* nominari.

hyda, dæ, ſiue Hyde, des, oppidum Lydiæ, ſub Tmolo monte ſitum. Homerus in Catalogo. Sunt qui idem eſſe putent cũ Sardib. Strab. li. 13.

hydara, Armeniæ maioris vrbs. Strab.

hydarcæ, populi Indici, qui contra Bacchum pugnauerunt. Stephan.

hydarnes, ſiue Hydarnus, nobilis Perſa, qui Herodoto lib. 3. cum Dario in Magum coniurauit Strab. lib. 11.

hydaſpes, fluuius indiæ, qui per parthos & Medos fluens, in Indiam vſque extenditur, Niſamque vrbem alluens, Indo flumini miſcetur. Alii non in Indũ, ſed in mare labi tradunt. Lucan. l. 6.

Qua rapidus Ganges, & qua Niſæus Hydaſpes
Accedunt pelago.

Dictus ab Hydaſpe antiquiſſimo Medorũ rege.

hydæ, Lydiæ vrbs, Stephano, Straboni & Homero, circa Tmolum montem.

hydia, Siciliæ oppidum, Ptol. *Fontana murata*, Nigro.

hydiſſus, vrbs Cariæ, ab Hydiſſo filio Bellerophontis, & Aſteriæ filiæ Hydei, ex quibus natus eſt Hydis, à quo ciuitati nomen. Ciuis, Hydiſſeus. Steph.

hydra Lerna, ſerpens erat 50. capita habens: ex quib. vno exciſo duo alia ſtatim repullulabant: inde dicta à poet. *Bellua Centiceps.* Paleph. lib. de fab.

hydra, inſula Lybiæ iuxta Carthaginem: Gentile, Hydrus, vel Hydrates, inſula item Hadriatici maris. Pom. & Æolidis, promontorium Straboni, item Dolopum inſula. Phauor.

hydra, vrbs. Vide Lyſimachia.

hydralis, fluuiolus prope Conſtantinopolim. Nicetas *Belgrado*, hodie.

hydramia, vrbs Cretæ Steph.

hydrax, Africæ oppidum in regione Pentapoleos. Ptolem.

hydrea, inſula iuxta Trœzenem: Gentile, Hydreates. Steph.

hydrela, vrbs in Caria: Gentile, Hydreleus. Stephanus.

hydreuma, nomen ſeptemdecim variorum locorum Æthiopiæ ſub Ægypto, & alibi, Plin.

hydtiacus, Carmaniæ fluuius. Ptolem.

hydrias, Aſiæ minoris regio. Herodot.

hydrochus, ſignum cœleſte, quod Latinè Aquarium dicimus: παρὰ τὸ χεῖν τὸ ὕδωρ, hoc eſt, ab aqua fundenda dictus. Qui Aſtrologiã poëticam ſcripſerunt, putant hunc fuiſſe Ganymedem Troianum puerum, Iouis iuſſu ab aquila raptum, & in menſa deorum miſcendæ nectari aquæ præpoſitum.

hydruntum, oppidum extremum agri Salentini, Plin. lib. 3. c. 11. Ste. Straboni Hydrus appellatur.

hydruntum, totius Apuliæ metropolis: vetuſtate & ciuium fide atque animi magnitudine nobilis. Portum habet ſatis commodum, ſed propter Aquilonem minimè tutum. Olim munitiſſima erat, nunc ferè æquata ſolo. Agrum habet lætũ, fontibus ſcatens, ſemper virens. Ex hoc loco Ceraunii Epiri montes facilè cernuntur. Hic terminus eſt maris Hadriatici & Ionii, Plinio auctore. A. Galateus.

hydrus, mons Apuliæ iuxta quem eſt oppidũ eiuſdem nominis. Eſt & nomen fluuii, qui in Hadriaticum mare effluit.

hydrus, hydruntis, vrbs in littore Adriatici maris, Strab. quæ & hydruntum dicitur in Calabria. Ptol. lib. 3. c. 1. Gentile, hydruntius, hydruſſæus, vel hydruſſius.

hydruſa, vrbs in Attica regione. Strabo. Eſt & hydruſa inſula, alio nomine Andros dicta, vna Cycladum.

hyela, herodoto li. hiſt. 1. ciuitas in agro Oenotriæ, à Phocenſibus, qui Rhegium confugerant, condita. Strab. lib. 6. Alios item flectenti contiguus ſinus offertur, vbi vrbs ab ædificatoribus Phocenſibus hyela nominata eſt: alias hyella, vrbs item Arabiæ felicis. Ptolem.

hyellus, Tuſciæ rex, anno ab vrbe 203.

hyerus, pauper quidam, qui à Ioue, Neptuno & Mercurio hoſpitio ſuſceptus, Oriona filium ſuſcepit. Ouid. Vide hyreus.

hyettus, vicus Bœotiæ, ab hyetto quodam Argiuo ſic nominatus, quòd maximis imbribus complicatur. Gẽtile, hietticus. Aliqui Aſpledonem hyettum vocauêre. Step.

hyettuſa, inſula in Cariæ ora. Plin.

hygaſſus, vrbs Cariæ: Gentile, hygaſſius, ſeus, Stephan.

hygennenſes, Aſiæ minoris populi; herodot.

hygiæa, dicta eſt Minerua, à medendi arte bonáque valetudine, quam præſtare credebatur Palæph.

hygiana, Triphylæ in Peloponneſo vrbs. Poly.

hygris, ciuitas Sarmatiæ. Ptolem. *Sabardi*, Villanouan.

hyi, Suſianæ populi. Plin.

hylami, vrbs Lyciæ: Gentile, Hylamites. Stephan.

Hylactor, nomen vnius ex canibus Actæonis.

ἀπὸ τοῦ ὑλακτεῖν, hoc eſt, à latrando im poſitum. Ouid. 3. Metam.

hilatæ, Syriæ populi. Plin.

hylæ, Phocenſium colonia, poſtea Elea dicta. Suidas.

Hyléa, regio à qua Hylæum mare coalluitur. Hiero. Traiecto Boryſthene, à mari in primis eſt Hylæa regio. Hieron. lib. . Stephano, regio eſt Ponti, alias Abica, id eſt, ὑλαία dicta.

hylæus, Centauri nomen à ſyluis deductum. Virgil. 8. Æneid. Hic Centaurus a Pirithæo inuitatus ad nuptias, viſa puella permotus eſt, dũ violentus ei eſſe conaretur, à Lapithis qui ſimul nuptiis intererant, prohibitus eſt. Hinc in certamen itum eſt, & ferociter dimicatum. Ab Hercule ſunt poſtea occiſi.

hylæus, canis Actæonis. Ouid. 3. Metamorph.

hylas, hiſtrionis nomen, cuius meminit Macrob. lib. 2. Saturnalium.

hylas, filius Theodamantis, quem Hercules rapuit. Cùm enim ex Calydonia, occiſo Oenei pincerna fugeret, veniſſetque cum Deianira & Hyllo filio ad Dryopes, & eſurienti puero, cùm Lychas pædagogus abeſſet, à Theodamante aliquid cibi poſtulaſſet, ille autem denegaſſet: atrepto vnum ex bobus Theodamantis mactauit atq; coxit. Quamobrem Theodamas conuocatis popularibus, arma aduerſus Herculem mouit: & quamuis in ea pugna ferè oppreſſus fuerit Hercules, tamen victoriam obtinuit, & occiſo Theodamãte, Hylam filium eius ſecum abduxit: quem poſtea vnicè dilexit, ſecùmque cum reliquis Argonautis Colchos nauigans, duxit. Verùm cùm inter remigandum Hercules remum ſuum fregiſſet, vnà cũ Hyla naui egreſſus eſt, vt aliũ in Myſiæ ſyluis quæreret. Inualeſcente autẽ æſtu cùm ſiti premeretur, Hylã cum vrna miſit ad Aſcaniũ fluuium, vt inde ſibi aquam afferret. Verùm cùm ripa altior eſſet, quàm vt ſtans haurire poſſet, procumbens in pectus Hylas vrnã è manibus amiſit: quam cùm ſubitò recipere conaretur, põdere eius demerſus eſt. Quæ res poetis occaſionem præbuit fabulandi, Hylam à Nymphis fuiſſe raptũ. Hercules autem, cùm Hylas nuſquã compareret, cauſam eius tam ægrè tulit, vt relictis Argonautis, Myſiam totam oberrans, Hylã quæreret. Poſtea cùm eſſet cognitum eum periiſſe in fonte, ei inſtituta ſunt ſacra quotannis, in quibus mos fuerat, vt eius nomẽ ter clamaretur in fontibus. Strabone perhibente. Theocritus Id. XI. Apollonius lib. I. Argonau. Propert. Eleg. 10. lib. reſtituta à C. V. Iano Rutgerſio, prout à poeta concepta fuerat, edita Lutetiæ à F. M. cum Græca ſua paraſraſi. & Martial li. 7. Ep. 14. Val. Flacc. li. 3. *Cui non dictus Hylas.* Virg. . Georg.

hylatæ, populi Syriæ Cœles. Plin. lib. 5. ca. 23.

hylates, Apollo colitur in Eryſthea vrbe Cypria, Ste.

hylax, lacis. Vide Hylas.

Hyle, vrbs Cypri, vbi Apollo Hylates colitu. Item vrbs Locrorum Ozolorum, vnde Hylæus: dicta ab Hyle Treſpici filia, vel quòd ſyluoſa ſit. Eſt etiam Hyle, regiuncula inter Sabinorum & Romanorum vrbem. Steph.

hyleſſa Paros, vna Cycladum olim vocabatur. Eſt etiam Zacynthi epitheton. Steph.

hyliates, Adiabenorũ Imperat. an. ab vrbe 801.

hyllarima, oppidum Cariæ, ſupra Theoſtrotociam, patris Hyeroclis ex athleta Philoſophi, Ciuis, Hyllarimeus. Steph.

hyllei Dorienſium tribus. Steph. Hylleis, inquit, ab Hyllo filio Herculis, & Melite filiæ Ægei fluminis. Eſt item Hylle, ciuitas: Gentile, Hylleus, fœm. Hylleis & Hyllis. Supra Hylos (inquit Apollodorus) Liburni ſiti ſunt, & quidam Iſtri dicti Thraces, Hyllis maxima Peloponeſi Cherroneſus eſt, quindecim magnas vrbes continens. Eſt item Hyllis, tribus in Argolide, alia in Doride, alia in Trœzenia, tribulis, Hylleus. Steph.

hyllis, peninſula vel promontorium, Plin. Liburniæ ad mare Adriaticum. Alia peninſula Stephano. 15. magnas ciuitates continens. Item Illyrici regio. Steph. Eidem etiam eſt Argiæ, Doridis & Trœzeniorum vicus.

hyllualia, vicus Cariæ, vbi Hyllus interiit cum templo Apollinis: alias Hylluæa.

hyllus, filius Herculis ex Deianira, qui Iolem, patre mortuo, vxorem duxit. Ouid. li. 9. Meta. Hic poſtea cum cæteris fratribus, qui ex Hercule ſuperſtites fuerunt, ab Euriſtheo pulſus Athenas confugit, ibíque Miſericordiæ vel Clementiæ templum condidit, quod & accepti ab Athenienſibus benificij teſtimonium, & miſeris in poſterum aſylum eſſet, & perfugium.

hyllus, filius Herculis ex Melita Ægei fluminis filia, à quo Hyllinenſes populos & hyllicum portum denominatum tradunt.

hyllus, Strab. lib. 13. fluuius eſt, qui nunc Phrygius vocatur.

hylonome, mulier ex genere Centaurorum, Cyllari Centauri vxor, quæ mortuo marito, gladio ſuo incubuit. Ouidius libro 12. Metamorph.

hylicus, Argiæ amnis. Pauſan.

hymani, Lyburnorum populi. Plin.

hymella, fluuius apud Virg. lib. 7. Æneid.

hymenæus, Deus nuptiarũ præſes, qui & Hymen dicitur, & coniunctis dictionibus Hymen Hymenæus. Hic Liberi patris & Veneris, aut (vt alij malunt) Vraniæ filius fuiſſe putatur, & primus certas nuptias inſtituiſſe. Nomen autem accepiſſe creditur ἀπὸ τοῦ ὑμένος, hoc eſt, à mẽbrana, quæ clauſtrum virginitatis eſſe: & primo coitu rumpi putabatur: quanquam inter anatomicæ rei peritos ſatis cõſtat, in virginum diſſectionibus pelliculam eiuſmodi nullam inueniri. Alii volunt Hymeneum, virum Atticum fuiſſe

ruptas à latronibus virgines, parentibus intactas reſtituit: ideòque nuptiis eius nomen inuocari, tanquam defenſoris virginitatis: vocémque hãc nuptialem factam apud Græcos, quemadmodum Romani in nuptiis virginalibus Thalaſſij nomen inuocant. Alii dicunt Hymenæum fuiſſe quendam iuuenem qui die nuptiarum ruina oppreſſus interiit. Vnde poſtea inſtitutum eſt, vt expiationis gratia nominaretur in nuptiis. Non raro quoque Hymenæum poetæ, pro ipſius ponunt nuptiis. Virg. 1. Æneid.

Te gama quum peteres inconciſſosq; Hymenæos.

hymenæus, nomen viri qui à fide Chriſti excidit. 2. Tim. 2.

hymera. Vide Himera.

hymettos Stephano & Suidæ mons Atticæ, apibus & optimi mellis copia abundans, quod ab eo Hymettium vocatur. Martial. lib. 14 Ex hoc monte marmora pulcherrima fodiebantur. Plinius. Lucius Craſſus orator primus peregrini marmonris columnas habuit Hymettias.

hynidos, Aſiæ minoris in Mæonia oppid. Pli.

hyope, vrbs Matienorum [fortè Matianorum] Gentile, Hypopeus, enus, ites, Step.

hyops, vrbs in Iberia Cherroneſi, non procul à Leſyro fluuio. Inde hyopus. Step.

hypacyris, & Gerrhus, Scythiæ flumina ſunt apud herodotum. De quibus etſi nihil ſe affirmare ſciibat Peucerus; tamen ea flumina eſſe ſuſpicatur quæ Deſna, & Sem nominibus, iuxta Czernigo oppidum, in Pontum infuſa, Carcinitem ſinum conſtituunt. Horum Pomponius etiam meminit.

Hyppæa, Maſſilienſium inſula, vna Stœchadum. Plin. lib. cap. 5.

hypelochi, gens Moloſſica. Ste.

hypæpa, Ste. & Straboni, Lydiæ oppidum, Veneri ſacrũ, quod occurrit à Timolo mõte ad Cayſtri cãpeſtria iter facienti: nomen ei eſt [vt inquit Steph.] ab eo quòd ſub Æpomonte ſitum ſit.

Hypæſia, Peloponneſi regio, circa Arenen, Strabo.

hypana, vrbs Triphiliæ: Gentile, Hypaneus, Steph. Eadem cum Hypania.

Hypanis, fluuius Scythiæ, ex magna palude profluens, ſapore dulciſſimo, donec ad quadrageſimum milliare miſceretur ei exiguus fonticulus [Exampæum nominat Herodotus lib. 4.] qui ſua amaritudine totum corrumpit Hypanim. Virgil. 4. Georg. *Saxoſúmque ſonans Hypanis Myſuſque Coryon.* Eſt & alter eiuſdem nominis fluuius in India, cuius meminit Strab. lib. 15. Herodotus & Pto. in Sarmatia Europæa collocant.

Hyparchia, mulier quædam Græca doctiſſima, quæ Philoſophicis diſciplinis valde excelluit. Laertius.

hyparchus. Vide Hypparchus, ſeu Hypobarum.

Hyparinus, Dionis filius, Siciliæ imperator,

duobus annis paternum regnum obtulit.

hypaſis, Indiæ fluuius & terminus Alex. magni. Plin.

hypata, ciuitas Theſſaliæ, & quaſi metropolis eius regionis, à qua Hypatenſis ager. Steph. vrbs eſt Ænianum, & regno prope Sangarum fluuium. Gentile, Hypatæus, vel Hypateus.

hypatia, mulier Alexandrina, Theonis Geometræ filia, vxor Iſidori Philoſophi, vixit imperante Arcadio: ſcripſit in Aſtronomiam: profeſſa eſt Alexandriæ varia diſciplinarum genera, magno & frequenti adiutorio, conuolantibus vndique diſcipulis. Suid. & Socrat. lib. 11. ca. 12. hiſt. trip.

hypatios, Iupiter dictus eſt ab Hypatio monte ſupra Gliſſantem Bœotiæ ciuitatem.

hypatis, Siciliæ fluuius. Silius. libro 14.

hypatius, per ſeditionẽ imperator factus cum cæteris ſeditionis principibus, morte punitus eſt. Procop. lib. 1.

hypatius, Conſul cum Euſebio, anno ab vrbe cond. 1112.

hypatius, Coc. cum Patricio, anno ab vrbe cõd. 1253.

hypatus, Phœniciæ amnis. Plin. & Mela. li. primo.

hypatus, mons Thabenæ regionis, in Bœotia, Pauſan.

hypecauſtria, ſacra quædam Mineruæ, in quibus multa ſacra & myſteria fiebant ad auertenda mala. Plut.

hypenor, princeps quidam Troianus, quem teſte Homero li. 5. Iliad. Diomedes in bello occidit.

hypenus, Athleta, qui primus diaulo vicit. Pauſanias.

hyperaſia, vrbs quædam: Gentile, Hypaſius. Steph.

hyperbolus, quiſpiam erat mirum in modum appetens litium: cuius meminit Ariſtophanes in equitibus, inquiens, hyperbolum fuiſſe hominem modis omnibus improbiſſimum, nec vlla re clarum aut potentem niſi vitio linguæ. Et Cicer. lib. de Claris orator. *Homo ſimillimus Atheniensis Hyperboli, cuius improbitatem veteres Atticorum comœdiæ notarunt.* Ab hoc natum prouerb. Vltra Hyperbolum.

hyperborei, populi Septentrionales, ita dicti, quòd ſuprà Boreæ ſtatum ſiti eſſe crederentur: Feſtus docet Hyperboreos eſſe ſupra Aquilonis flatum habitantes: ita dictos, quoniam humanæ vitæ modum excedant, viuendo vltra centeſimum annum, quaſi ὑπερβαίνοντες ὅρουν humani ſeculi. Ferunt magnam his de cœlo clementiam conceſſam eſſe, auras ſpirare ſalubres, nihil noxii flatus habere, domos eſſe nemora, victum arbores miniſtrare, diſcordiam neſcire, ægritudine non inquietari, ad inno-

centiam omnibus æquale votum eſſe, mortem accerſere & voluntario interitu obeundi tarditatem caſtigare. Diodorus oppoſitam Celtis Oceani accolis eſſe inſulam ſcribit, haud multò Sicilia minorem, valde fertilem & biferam, hoc eſt, bisquotannis fructus ferentem, habitaríque ab iis qui Hyperborei appellãtur, eò quòd vento Boreæ ſint expoſiti.

hyperboreorum, inquit Pompon. Mela, terra auguſta, aprica, per ſe fertilis: cultores iuſtiſſimi, & diutius quàm vlli mortalium, beatiùs viuunt. Plin. lib. 4. cap. 12.

hyperborei & Rhipæi, Scythiæ montes ſunt apud Pomponium. Cantenopias, id eſt, cingulum terræ, eos vocat Mercator in ſua Europa.

hyperdexin, regio Leſbi, vbi Iupiter Hyperdexius & Minerua Hyperdexia coluntur. Stephanus.

hyperea, fons Meſeidis, & vrbs Siciliæ. Steph.

hyperechius Alexandrinus, grammaticus, ſub Martiano principe ſcripſit de nominibus & verbis, & de orthographia. Suid.

Hypereſia, vrbs Achaiæ. Theon malè Hyperea vocat. Nomen ei ab Hyperete Lycaonis filio: Gentile, Hypereſeus, & fœ. Hypereſis. Theopompus Hyperiſeis vocat, ab Hyperea fonte. Steph.

hyperia, Theſſaliæ fons, Strabo. Vrbis nomen, n Theſſalia, Homero, Phæacorum oppidum, heſych. Siciliæ vrbs. Euſtath.

hyperides, Athenienſis, vnus è decem oratoribus clariſſ. æmulus quandoque Demoſthenis, accuſatúſque ab eo ſuper rapina pecuniæ: deinde cum eo damnatus iuſſu Antipatri, aufugit in Æginam, &c. Volat. l. 6. Plut. in Demoſt.

hyperion, aliis ſolis pater, aliis ſol ipſe, quòd errat ſuper terras, dicitur. Poetæ pro ſole ipſo vſurpant. Diodorus ſcribit Hyperiona Saturni fratrem, fuiſſe Cœli filium, qui Solis ac Lunæ aliorúmque aſtrorum motus, horáſque primùm ſumma cura obſeruationéque à ſe percepta, cæteris noſcenda tradidit. Ideò eorum parens nominatur, velut ipſorum naturæ contemplator, Cic. in Prognoſt.

Vt cùm luna means Hyperionys officit orbi.

Frequens eſt ſolis epitheton apud Hom.

hyperis, Perſiæ fluuius. Plin.

hypermneſtra, vna ex quinquaginta Danai filiabus, quæ cùm totidem Ægyſti filiis nupſiſſent, iuſſæque eſſent à patre prima nocte maritos interficere, ſola ex omnibus maritum ſuum Lynceũ nomine ab inſidiis liberauit, qui poſtea Danaum occidit. Extat inter Epiſtolas Ouidii vna Hypermneſtræ ad Lynceum virum ſuum.

hyphæus, Campaniæ mons. Plutar. in Sylla.

hyphormus, Achaiæ portus. Ptol.

hyppius, vrbs & fluuius ſub Põtica Heraclea. Ibidem Hypii montes quorum incolas Myſos eſſe aiunt. Gentile, Hyppianus. Steph.

hypobatus, Indiæ fluuius, iuxta quem arbores electrum producunt. Plin. lib. 38. cap. 2.

Hypochalcis, vrbs Ætoliæ in Europa, ſita ſub Chalcide monte: Gentile, Hypochalcidæus, Steph.

hypodromus, vrbs Æthiopiæ. Ptol.

hypon, dea erat equorum, quam ſtabularii colebant. Eius ſimulachrum locabatur in ſtabulis, Iuuen. Satyr. 8.

Iurat Solem, Hypponam & facies olida ad præſepia pictas, vide Hippon.

Hypothecæ, vocatæ ſunt Porniæ in Bœotia. Alii oppidulum quoddam eſſe aiunt à loci ſitu ita nominatum. Steph.

hippias, Athenienſis tyrannus anno ab vrbe 230. Euſeb.

Hyppius, Bithyniæ fluuius Arriano, inter Sangarium & Lycum.

hypſa, fluuius Siciliæ. Plin. lib. 3. cap. 8. Sil. I 14.

Nec non qui potant Hypſámque Alabinque ſonoros, &c.

Hypſea, mulier quædam infamis notæque cæcitatis, de qua Horat. in Sermonibus.

Nec corporis optima Lynci
Contemplans oculis, Hypſea cæcior, illa
Quæ mala ſunt ſpectes.

hypſelis, vicus Ægypti: vnde Hypſelitæ. Sũt etiam Hypſelitæ in vico quodam Thraciæ. Ste.

Hypſenor, Homer. lib. 5. Iliad. filius magnanimi Dolopionis, qui erat ſacerdos Scamandri, in tanto honore habitus, ac ſi deus quidam eſſet. Illum Eurypylus in bello Troiano interemit.

hypſeus, filiam habuit Cyren, quæ Cyrenæ in Africa nomen dediſſe exiſtimatur. Steph.

hypſicratea, vxor Mithridatis regis, quæ Perſico habitu induta, & in habitum virilem reformata, tonſis capillis victum à Cn. Pompeio Mithridatem per efferas gentes fugientem, animo pariter & corpore indefeſſa ſequuta eſt. Plutarchus in Pompeio. Hanc Mithridates in omnibus bellis adiutricem armatámque habuit, crudelis alioquin in ſuos. Volaterranus.

hypſile, Ptolemæo Aegypti vrbs eſt. Hyſopis, Antoni. eſt, vt Simlerus ſcribit.

hypſiphile, Lemni regina, Thoantis filia, quæ cùm reliquæ mulieres eius inſulæ viros, cognatóſque omnes ex communi ſententia occidiſſent, ſola patrem ſeruauit. Ob quam pietatem è Lemno eiecta, capta fuit à piratis, & Lycurgo Nemeæ regi vendita: à quo liberaliter habita fuit, & nutriendo filio eius præpoſita. Nam paulò ante fugam gemellos pepererat, quos conceperat ex Iaſone, quem in Colchos nauigantem hoſpitio ſimul & lecto exceperat. Poſtea cùm Argiuis ad Thebanam expeditionem proficiſcentibus, Langiam fontem oſtenſura, & Archenorum alumnum humi depoſuiſſet, ea abſente adrepens ſerpens puerum interemit; quo

nomine cùm à Lycurgo ad ſupplicium quæreretur ab Adraſto, cæteriſq; Argiuis ſeruata eſt, Papin.li.4.&5.Thebaidos. Hinc fit denominatiuum Hypſiphilæus, vt Tellus Hypſiphilæa, hoc eſt, Lemnos inſula, Hypſiphiles patria.

hypſizorus, mons circa Pallenem. Pli.

hypſus, untis, Lycaonis filius, condidit Thyræum, Arcadiæ vrbem. Steph. Eſt & Hypſus, Arcadiæ vrbs. Ste.

hyram. Vide Hiram.

hyrcania, regio Aſiatica, variis nominibus hodie denominata, magna ex parte plana, & præclariſſimis vrbibus adornata, quarum celeberrimæ ſunt Talebrota Samaria, Carta & Tabe: adeò autem fertilis & opulenta, vt vitis vini metretam ferat, & ficus ſexaginta modios ficuum, frumentum ex ſemine naſcatur, quod cadit ex culmo, in arboribus mellificetur, profluat mel ex oleis. Dicta Hyrcana, ab Hyrcana ſylua, quæ Scythiæ ſubiacet. Habet ab Oriente mare Caſpium, à Meridie Armeniam, à Septentrione Albaniam, ab Occaſu Iberiam. In ea regione Pantheræ, pardi, & tigres abundant, cùm ſyluis aſpera ſit. Hinc Hyrcanus, adiectiuum. Hyſcanum mare, & Caſpium, idem.

hyrcania, metropolis regionis Hyrcaniæ: à Scythis *Carizath* dici ſcribit Theuetus.

hyrcania, vrbs Thraciæ. Gentile, Hyrcanius vel Hyrcanites.

hyrcanius, vicus Palæſtinæ prope Iudæam, ab Hyrcano præfecto Iudæorum.

hyrcanius, campus Lydiæ. Stephan. Et rurſus: Hyrcani, inquit, vicini Caſpio.

hyrcanum mare, Ptolemæo: quod etiam Caſpium aliis auctoribus vocatur. Priſcis ſcriptoribus habitus eſt pro Sinu, è Boreali, ſiue Scythico Oceano, in interiores regiones irrumpente. Ab initio ſatis anguſtus, [inquit Strabo] intus autem dum progreditur, in latum ſe pandit. Pōponius illud trifariam diuidit, inque tres ſinus diffundi ait. Contra os ipſum in Hyrcanum, ad ſiniſtram, in Scythicū, ad dextram in eum quē propriè, & totius nomine, Caſpium appellant, Poſteritas autem lacum in mediterraneis, & vndique ab Oceano remotum, totiúſque orbis maximum cognouit.

hyreus, ruſticus quidam Bœotius, qui cùm Iouem, Mercurium & Neptunum hoſpitio ſuſcepiſſet, iuſſus petere quicquid vellet, mox voti compos futurus, reſpondit ſe quidem nihil æquè cupere ac filium, vxorem tamen ducere nolle. Quo intellecto, tres dij in bubulum tergus, quod ille iuuenco detraxerat, quem Ioui recens immolauerat, lotium reddidere: ex quo decimo menſe natus eſt puer: quem illi ἀπὸ τοῦ οὔρου, hoc eſt, ab vrina, Vrionem vocauere, qui deinde prima litera immutata, dictus eſt Orion.

Hyrgis, Scythiæ fluuius, in Tanaim influens Herodoto eſt. Mercatori hodie *Sconna* dicitur.

Hyria regio prope Aulidem. Olim etiam oppidulum erat Heſiodus Antiopem in Hyria fuiſſe ſcribit, Euripides autem in Hyſia. Eſt autem in Hyria iuxta Euripum: Hyria verò in Paroſopia, ſub ipſo Cytherone condita Hyrieus ciuis, Hyriates. Hyria quoque eſt iuxta Iſauriam, Seleuciam, quem Calycadnus ſiue Calydnus fluuius alluit. Ad hæc Hyria eſt Apuliæ, à Cretenſibus condita. Herodot lib.7. Gentile, Hyrieus. Steph.

hyrium, Apuliæ vrbs, Ptol. Tyrium alio nomine, vulg. *Ceſina*.

hyria, eadem quæ Paros. Steph. Vide Seleucia.

hyris, promontorium Propontidis circa Chalcedonem. Steph.

hyrmine, vrbs Elidis. Homines verò etiā Aceos vocari Steph. meminit. Strabo lib. 8.

hyrnitium, parua regio in Epidauro, cui nomen dedit hyrnitho filia Temeni. Gentile, hyrnithias. Steph. ex Pauſ. lib.2.

hyrodes, Parthorum rex, anno ab vrbe 697.

hyrtacus, vel hyrtacinus, vrbs Cretæ, Gentile, hyrtacius vel hyrtacinus. Steph.

hyrtacus, à quo hyrtacides. Virgilius lib.9. vir Troianus ex Ida monte, qui filium habuit Niſum Æneæ comitem.

hyſais, inſula parua & magna Æthiopum: Inſulares, hyſaitæ. Steph.

hysbe, vrbs Lydiæ: Gentile, hisbeus, vel hisbites. Steph.

hyſcana, vrbs Illyriæ: Gentile, hyſcaneus. Steph.

hyſia, vrbs Bœotiæ, colonia hyrcorum, Thucydi. lib.3. à Nycteo Antiopes patre condita. Eſt & alia, regia ſedes Parthorum: Gentile, hyſicus: eſt item vicus Argiuus Thucydidi, Characi verò ciuitas: vnde hyſiates, tis. Item Arcadiæ vrbs.

hyſpa, fluuius. Sil. lib.14.

hyſtaſpæ, populi Perſici. Steph.

hyſtaſpes, Darii Perſarum regis filius ex Atoſſa Cyri filia, herod. lib.7. Fuit & ante hunc alter eodem nomine Arſamenis filius, & iam dicti Darii pater, de quo herod. lib.2.

hyſtiæa, vrbs à Perſis capta, anno ab vrbe 274.

hyſtrus, vrbs in Ponto cōdita, anno ab vrbe 99.

hytenna, vrbs Lyciæ. Steph.

hythmitæ, populi iuxta Liburnos & Syopios. Steph.

hyrtenia. Vide Tetrapolis.

hyttena, vrbs Lyciæ. Steph.

I A

IA, nomen minoris filiæ Atlantis, ſoror Maiæ matris Mercurii. hom. li.14. Odyſſ. & Latinè. Vox dicitur.

Iabadei, Oceani Eoi inſula. Ptol. *noua Guinea*, Mercatori.

Iabel, filius Lamech ex Ada vxore. Gen. 4. Lat. defluens, ſiue apportans, vel inueteraſcens, aut germinans, ſiue iubileus aut buccina.

Iabes, pater Sellum. 4 Reg. 15.

Iabes, nomen loci. 1. Par. 2. Eſt & nomen viri, 1. Par. 4. Lat. Siccitas, vel confuſio.

Iabes Galaad, ciuitas, Iudi. 21. 1. Reg. 11. procul VI. M. à Pella pergentibus Gadaram.

Iabin, rex Aſor. Ioſ. 11. Iud. 4. Pſal. 82. Lat. intelligens, ſiue ædificans.

Iabis, bidis, vel Iabiſſus, vrbs Gentile, Iabidiſſes, Iabiſſenus. Steph. ex Ioſepho.

Iabnia, ciuitas 2. Paral. 26. Lat. intelligens, vel ædificans.

Iaboc, nomen vadi in Iordanem profluentis Gen. 32. Ieboc etiam appellatur. Lat. euacuatio, vel diſſipatio, aut lucta.

Iacam, filius Eſer, filii Seir. 1. Par. 1. qui Gen. 36. dicitur Acan, Deut. 10. 1 Par. 5. Lat. tribulatio, vel labor, aut ablatio poſſeſſionis vel nidi.

Iacanam, nomen loci in Carmelo. Ioſue duodecimo cap. Lat. poſſidens populum, vel nidificatio populi.

Iaccetani, Hiſpaniæ Tarraconenſis populi, apud Ptolemæum. Hic hodie Iacca vrbs, vt cenſet Cluſius. Iidem Iacetani apud Cæſarem ſunt, vt exiſtimat Ful. Vrſinus.

Iacchus, vnum ex Bacchi nominibus. ἀπὸ τοῦ ἰάχχειν, hoc eſt, à vociferando impoſitum. Solent enim Bacchæ, Liberi patris Orgia celebrãtes, omnia incõditis clamoribꝰ implere. Et quoniã Bacchus vini præſes eſſe creditur, non rarò Iacchum poetæ pro ipſo vſurpant vino. Virg. 6. Ecloga,

Inflatum heſterno venas vt ſemper Iaccho.

Iachan, nomen viri. 1. Par 5. Lat. conterens, vel comprimens, ſiue ablatio baſis.

Iachin, filius Simeonis, filii Iacob. Ge. 46. Nomen item columnæ in porticu Salomonis. 3. Re. 7. 1. Paral 3. Nomen item ſacerdotis, 2. Par. 9. Lat. confirmet, aut ſtabile reddat.

Iachinitæ, Num. 26. idem, p. n.

Iacim, filius Semei. 1. Par. 8. & 24. Lat. ſurgens aut confirmans.

Iacob, filius Iſaac, Gen. 25. & 27. qui alio nomine Iſrael. Iacob autem dictus eſt Supplantator, vel calcaneus, aut planta, quod ex vtero exiens, fratrem Eſaph planta pedis arreptum teneret, quem poſtea etiam non ſine Dei prouidentia ſupplantauit. Deinde Iſrael dictus eſt, i. Dei princeps, aut dominator, in celebri illa cũ Angelo lucta, quæ à Moſe deſcribitur.

Iacoba, nomẽ principis, 1. Par. 4. Lat ſupplantator.

Iacoba, muliercula quædam apud Rhodiginos: ex cuius ventre immundi ſpiritus acclamanti futura prædicebant. Cœl. Rhod. l. 8. c. 10.

Iacobus, nomen Apoſtoli fratris Ioannis Euãgeliſtæ, quorũ pater Zebedæus dicebatur. Mat. 4. Alius autem fuit Iacobus, qui ab Herode capite cæſus eſt. Euſebius lib. 2 in procemio hiſt. Eccl. & c. 23. quem Ioſeph. lib. 20. cap. 16. Antiq. iuſtum & innocentiſſimum appellat.

Iacobus, Aragonum rex, anno ſalutis 1241.

Iacobus, rex Cypri, ex vxore Veneta, relicto infante diem clauſit extremum Veneti regni adminiſtrationem obtinuere, paulò pòſt defuncto infante, ipſi regnum occuparunt, anno ſalutis 1473.

Iacobus, Siciliæ rex, Blond 9.

Iacobus, Scotiæ rex, anno ſalutis 1421.

Iacobus Appianus, publicus ſcriba Piſanæ ciuitatis, cum filiis occidit Petrum Gambacuram, Piſarum dominum, ipſoque dominatu potitus eſt, anno ſalutis 1392. Blond.

Iacobus Picennius, Senenſibus bellum intulit, anno ſalutis 1455.

Iacobus, III. rex Scotiæ, anno ſalutis 1491.

Iacobus Steuarius, Roberti Scotiæ regis vnicus filius, traiiciens in Galliam, ab Anglica claſſe captus eſt anno ſalutis 1413 Polydo.

Iacobus, Tarraconenſis rex, Baleares inſulas auxilio Ferdinandi Caſtellæ regis cepit, anno ſalutis 1252.

Iada, filius Onã, filii Ierameel, ex Atara vxore, 1. Par. 2. Lat. ſciens, vel cognoſcens.

Iadaia, nomen viri. 1. Eſdr. 2. Lat. ſcientia vel cognitio Domini.

Iadan, nomen prophetæ, Ioſeph. libro octauo, capite 8.

Iado, nomen viri. 1. Paral. 27. Lat. manus aut poteſtas, ſiue confeſſio eius.

Iaddas, ſiue Iadnua, filius Ioannis Iudæ filii, frater Manaſſes, ſummus ſacerdos apud Iudæos.

Iader, fluuius Dalmatiæ, in Adriaticum mare defluens, iuxta quem oppidum eſt Iadera.

Iadera, Illyrici oppidũ, Apolloniæ & Salonę vicinum. Pom. lib. 2 Iaderæ meminit & Plinius in deſcriptione Ligurniæ, hodie Zara Venetis ſubdita.

Iadias, nomen viri. 1. Par. 27. Lat. ſimul vel ſolus Dominus, aut gaudium vel acumẽ Domini.

Iadihel, filius Beniamin. 1. Para. 1. Para. 8. & 13. Gen. 46. dicitur Aſbel. Lat. ſcientia, vel cognitio Dei.

Iadon, nomen viri. 2. Eſd. 3. Lat iudicans, aut litigans, vel manus eius.

Iætia, vrbs Siciliæ. Steph:

Iagath, Ptolem. Mauritaniæ Tingitanæ vrbs, quæ Terga Caſtaldo

Iagur, nomen ciuitatis in tribu Iuda. Ioſue. 15. Lat. colonus, aut aduena, vel timens, ſiue congregans.

Iahaddai, nomen viri. 1. Par. 2. Lat. ſimul vel ſolus ego, acutus vel gaudens.

Iahala, nomen viri. 2. Eſd. idem quod Iahel ſignificat.

Iahat, filius Lobni, filii Gerſom. 1. Par. 6. Filius Raia filii Subal. 1. Paral. 4. & 24. Præpoſitus in ſtauran-

ſtaurantibus templum, de filiis Merari. 2. Para. 34. Lat. confectus, aut formidans, vel ſtupens, aut Syriacè, deſcendens.

iahaziel, nomen ſacerdotis, 2. Para. 16. Filius hebron, 1. Para. 23. Filius Iahath, 1. Para. 24. 1. Par. 20. Lat. videns Deum, vel viſio Dei.

iahel, vxor haber Cinæi Iudic. 4. Lat. aſcendens, aut damula, vel caprea.

iahalel, i. cœpit Deus, vel inchoatio Dei, aut ſpes Dei, vel viuat Deo, filius Zabulon. Gen. 46.

iahel, nomen viri. 1. Par. 15. 16. 23. & 29. 2. Para. 21. 29 31. 35. Lat. viuus Deus.

iair, filius Sebug filij Eſron filij Phareæ filii Iuda, 1. par. 2. Fuit & nomen iudicis in Iſrael. Iud. 10. Nomen item loci, Ioſ. 13. Lat. illuminans vel illuminatus.

iairus, nomen viri. Marc. 5. Luc. 8.

iala, nomen viri. 1. Eſd. 2. idem quod Iahel ſignificat.

iachleuei, populi Libyæ.

ialemus, Calliopes filius, infelix nulliúſque pretii homo, præſertim in cantu ſupra modum frigidus. Vide Prouerb. *Ialemo frigidior*.

ialaleel, nomen viri. 1. Par. 4. Lat. laudans Deum, aut claritas, ſiue illuminatio Dei.

ialemus. Vide ſuprà ACALAPHVS.

ialon, filius Ezra. 1. Para. 4. Lat. manens ſiue murmurans.

ialyſos, Rhodi inſulæ vrbs. Pomponio enim lib. 2. in Rhodo, tres quondam vrbes erant, Lindos, Camiros, Ialyſos. Ialyſos autem hæc ipſa eſt quæ Telchinas olim alluit: his qui in Creta floruere, cognomines, maleficum genus hominum, & præſtigiis infame. Ouid. lib. Meta. 7. Pli. lib. 5. cap 31. Cicero libro tertio, de natura Deorum. Quid Ialyſus fuerit, ſunt qui dubitent. Moſſellanus venatorem fuiſſe ſuſpicatur, à quo nomen vrbs acceperit, eique id iudicio eſſe, quòd cum cane pingatur Ialyſus. Sunt qui putent Satyrum hoc cognomine fuiſſe, alii Bacchum, qui à Rhodiis ita vocaretur, alii vnam è tribus antiquiſſimis Rhodiis ciuitatibus. Nunc Rhodus, inquit Plin. vocatur, ſicque etiam hodie dici creditur, etſi Niger ſcribat vicum eſſe nomine Vxilica.

ialyſus Cercaphi filius, qui vrbem in Rhodo conditam ſuo nomine appellauit. Strabo lib. 14.

ialyſſus Stephano, ἰάλυσσος per duplex σ, vrbs in Rhodo & in Adria: inde Ialyſſius.

iamæ, populi Scythiæ. Steph.

iamblicus Pythagoricus Philoſophus è Chalcide Syriæ, Porphyrii diſcipulus, Conſtantini Magni tempore, adeò profecit, vt ſecundas poſt præceptorem Romæ obtineret, nec ab eo quicquam differre videretur, niſi quòd ille melior facilitate candoréque orationis, hic paulò durior habebatur, ac, vt de Xenocrate Plato dicebat, genere dicendi carebat.

iamboli, inſula. vide *Taprobana*.

iambraſus, Samus à fluuio ſic dicta. Steph.

iameſa, vel Iameſais, Plin. lib. 2. ca 3. æſtuarium Britannici maris, Tamæſus fluuius, Cæſari nunc Thamis dictus.

iami, populi Scythiæ. Steph.

iamin, filius Simeonis filii Iacob. Gen. 46. 1. Par. 4. Filius Ram primogeniti Ierameel, 1. Par. 2 Lat. dextera, aut dexter, aut Auſter vel Auſtralis.

iaminitæ, idem Num. 26. 2. Eſd. 8.

iamna, vrbs Balearis inſulæ minoris, apud Ptolem. *Ciuitadella*. Epiſcopo Gerundinenſi Iamnetorum portus, Ptol.

iamnia, oppidum Phœniciæ, Strabo vicum eſſe ſcribit ab Iamno dictum, quòd Iamnos Græci vocant humidos & floridos locos. Gentile, Imnites, pro Iamnites.

iamno, caſtellum in Balearibus minoribus. Pompo. Mela. lib. 2. Plin. l. 3. cap. 5. Ptol. Iamnam nominat.

iamnor, nomen viri. Iudith 8

iamra, filius Supha filii helem. 1. Par. 7. Lat. rebellis aut amaricans ſiue commutatio.

iamuel, filius Simeonis filii Iacob. Gen. 46. qui 1. Par. 4. dicitur Namuel. Lat. dies eius, Deus aut mare Dei.

iana priùs, deinde Diana, D litteræ appoſitione, ait Nigidius.

ianai, filius Gad. 1. Par. 4. Lat. reſpondens, ſiue affligens, aut depauperans.

ianaſſa, Nympha dicta à ſuauiter regendo ἰαίνω, dulcoro, ἀνάσσω, regno, impero.

ianuſum, Pomp. Mela libr. 2. oppidum Celticæ gentis. vide Flauium Brigantium.

ianicula, vetus Tuſciæ nomen. Leandro,

ianiculenſis pons, vrbis Romæ, *Ponte Xiſto* hodie dici ſcribit Barth Marlianus.

ianiculum, oppidulum in Ianiculo monte trans Tyberim, ita dictum à Iano conditore, vt quidam putauerunt, vel quòd tanquam ianua eſſet Romanis in Hetruriam proficiſcentibus Vir. 8. Æneid.

ianineæ columnæ, à iano patre in Arabia fœlice poſitæ.

ianira, Nymphæ nomen, Oceani & Tethyos filia παρὰ τὸ ἰαίνειν τοὺς ἄνδρας, hoc eſt, à viris demulcendis. Heſiod in Theog.

ianne, pater Melchi patris Leui. Lu. 3. Lat. reſpondens, vel incipiens loqui, aut afflictus, ſiue humiliatus, vel pauper.

iannes, nomen incantatoris ex eorum numero qui Moſi reſtiterunt, cùm ſigna faceret coram Pharaone. 1. Tim. 3.

ianneus, qui Alexander VI. Iudæorum dux, anno ab vrbe 648 propter crudelitatem Trucida dictus eſt, Ioſ. lib 13. cap. 20.

ianoe, nomen ciuitatis in tribu Ephraim, Ioſue 16. 4. Reg. 15. Lat. requieſcens, aut manens, ſiue deducens.

iantha, ſiue Ianthe, puella Cretenſis, ex Phæſto oppido, Teleſtæ filia, vxor iphidis, qui

ipſo nuptiarum die ex fœmina mutatus eſt in marem, Ouid.9. Metamorph.

Ianualis, porta Romæ, à Iano dicta, vbi & depoſitum fuit eius ſignum. Hanc Numa inſtituit, vt eſſet clauſa ſẽper, niſi cùm bellũ foret.

iannarius, conſul collega iuſti, anno ab vrbe 1080.

ianum, ciuitas in tribu Iuda. Ioſue 15. Lat. dormiens.

ianus, antiquiſſimus italiæ rex, qui Saturnum a Ioue filio è Creta fugatum nauique in Latium appulſum, hoſpitio ſuſcepit, agrique colendi rationem ab eo edoctus, in regni portionem eum recepit: ambóque vnanimi conſilio imperantes, duo condiderunt oppida quorum alterum a iani nomine ianiculum: alterum à Saturno Saturnium appellarunt. Monetam quoq; æream primi cuderunt, in cuius altero latere roſtrum nauis, in altero iani imago erat impreſſa. Ianum autem regum omnium ſuæ ætatis prudentiſſimum fuiſſe volunt, & præterita ſcientem, & futura præuidentem: vnde & bifrons fuiſſe fingitur. Mortuus inter deos relatus eſt, templúmque habuit Romæ ad infimum Argiletum à Numa Pompilio poſitum, quód tempore belli patebat, tempore pacis claudebatur: vnde Patulcius & Cluſius cognominabatur. Seruius. Conſtat autem templum hoc ter fuiſſe, clauſum primùm regnante Numa, iterum poſt bellum Punicum ſecundum, tertiò poſt bellum Actiacum. Huius autem claudendi vel aperiendi templi ratio varia eſt. Alii dicunt Romulo contra Sabinos pugnante quũ iam propè vinceretur, calidam aquam ex hoc loco erupiſſe: quæ fugauit exercitum Sabinorum. Hinc ergo tractum morem, vt pugnaturi aperirent templum, quod in eo loco fuerat conſtitutum, quaſi ad ſpem priſtini auxilij. Alij dicunt Tatium & Romulum facto fœdere hoc templum ædificaſſe. Vnde & Ianus ipſe duas facies habet, vt oſtendat duorum regnum coitionem: vel quòd ad bellum ituri debeant de pace cogitare: vel quòd ad prælium exituri locum ſibi apertum debeant relinquere, quò tutò poſſint reuerti. Hunc nonnulli eundem eſſe putauerunt cum Sole: ideóque & Quadrifrontem fecerunt ob quatuor, quos ambit orbis cardines, & ianum Quadrigeminum vocitarunt, & iunonium, quaſi Calendarum principem. Calendæ enim ſunt Iunoni dicatæ.

Ianus idem fuit, qui & Ogyges & Noa: de quo Munſterus lib. 2. Coſ. ita ſcripſit: Conſentiunt, inquit, in hoc veteres ſcriptores, ianum, qui & Ogyges, eo tempore veniſſe in italiam, quando mundus adhuc fuit aureus, & homines iuſti. Ipſe docuit homines plantare vinum & frumentum, ac de eis oblationes facere, atque temperatè inde viuere. Sic item Fabius pictor de eo ſcripſit. Fuit ianus ſacerdos, & vir religioſus, doctus Philoſophus, ac Theologus. Fuit, inquam, pater deorum & hominum: caput & rector tetius primi humani géneris, à quo magni & lati orbis pendebat cuſtodia. Porrò vxorem eius aiunt Veſtam appellatam fuiſſe, vocémq. Iani deriuari ab Hebraica voce Iayn, quæ Latinè vinum ſignificat, quòd primus vſum inuenerit vini. Beroſ. libr. 5. Adhortatus eſt homines principes ad quærendas ſedes nouas, & vrbes ædificandas. Deſignauit itaque illas tres orbis partes, Aſiam, Africam, & Europam, vt ante diluuium viderat. Omnium quoque Macrob. l. 1. ait eum 1. æs ſignaſſe, ex vna quidem parte ſui effigie, ex altera verò figura nauis. Vnde Ouid. l. 1. Faſt.

Multa quidem didici, ſed cur naualis in ære
Altera ſignata eſt, altera forma biceps;
At bona poſteritas puppim formauit in ære,
Hoſpitis aduentum teſtificata Dei.

ianus, locus Romæ, vbi fœneratores conſiſtebant, è regione Baſilicæ, quoniam in eo iani ſimulachra collocata viſebantur.

Ouidius,

Qui puteal, Ianumq; timet, celeréſque Calendas.

Horatius Epiſtola prima.

Virtus poſt nummos: hæc Ianus ſummus ab imo
Perdocet, &c.

ianxuatis, vrbs Libyum: Gentile, Ianxuatites. Steph.

iaolcus. Vide IOLCVS.

iaonitæ, populi Lydiæ, aliàs ibeni dicti. Ste.

iapetus, Cœli ſiue Titanis & Terræ filius [vt inquit Heſiodus] vir quidem potens apud Theſſalos, ſed proterui ingenii, magiſque filiorum quàm ſua virtute clarus. Ferunt hunc Aſiam Nympham vxorem duxiſſe, & ex ea Heſperum, Atlantem, Epimethum & Prometheum ſuſcepiſſe. Hic gigas erat proceriſſimæ ſtaturæ. De quo Virgil. lib. 1. Georgic. & Silius libro 12.

iapher, i. dilatatus, aut pulcher, ſiue perſuadens, filius Noe, Gen. 5. ab hoc Iapetus ille à Græcis nominatus eſt. Hic Aphricam tenuit ſecundùm Beroſum, a quo Gentiles. Hic pater fuit Hellech, à quo Græci originem, & nomen duxerunt: hi enim primùm Hellenes dicti ſunt.

iaphia, filius Dauid, 2. Reg. 5. 1. Para 3. & item 14. Rex Lachis. Ioſ. 10. Lat. illuminatus, ſiue apparens, aut gemens.

iaphiæ, nomen oppidi in tribu Zabulum. Ioſue 19. eiuſdem eſt ſignificationis cum Iaphia.

iapidæ Dalmatæ, Pannonii, in poteſtatem a Cæſare redacti, anno ſalutis 721.

iapis, idis, nobilis Ætolus, qui patria pulſus, cùm ad intimum maris Adriatici ſinum veniſſet, oppidum de ſuo nomine condidit: à quo ea pars Italiæ, quæ Timauo fluuio irrigatur, Iapidia dicta eſt. Quin etiam Timauum ipſum a

huius nomine lapidē cognominat. Vir. 2. Geor.

Caſtella in tumulis, & Iapidis arma Timaui.

ἰαπὶς Stephano vallis eſt, χαράδρα Attica, ad Megara perducens.

Iapidæ, populi victi fuerunt à Sempronio, anno ſalutis 418.

Iapodes, populi Celtici verſus Illyriam. Steph. hodie *Cranar.* Auſtriæ principibus ſubditi, ex Lazii tabulis ſic colligitur.

Iapygia, giæ (ſiue, vt alii volunt, Iapygiū, Salentinorum promontorium) regio in finibus Italiæ, in Cherroneſi formam coacta, cuius Iſthmus Tarento Brunduſium vſque extenditur, alio nomine Meſſapia dicitur Straboni libro ſexto. Seruius, *Iapygia* (inquit) *pars eſt Apuliæ, in qua mons eſt Garganus, qui vſque ad Mare Adriaticum extenditur.* Quod ſi verum eſt, longè maiores ſunt Iapygiæ fines quàm quos modò ex ſententia Strabonis deſcripſimus. Nam Garganus mons multis paſſuū millibus extra iam dictam peninſulam ſitus eſt. Hanc regionem Calabriam & Salentinā multi nominant. Iuncta quidem & Calabriæ & Salentinis. Strabo libro 6. lib. 1. cap. 11.

Iapygium promontorium, vt Ptolem. vel vt Plinius habet, Aeraiapygia. idem à Ptolem. quoque Salentinum dicitur. & Plinius addit hîc Italiam longiſſimè in maria excurrere, Pomp. *Sale* tantùm (niſi locus mutilatus ſit) vocat.

iapygia, Stephano vrbs Italiæ, & alia Illyriæ. Vide Calabria. Dicta autem Iapygia, ab Iapyge Dædali filio. Solinus in Polyhiſtore.

iapys: nomen eſt auguris ac citharœdi apud Virg. lib. 12. vbi ait,

Iamque aderat Phœbo ante alios dilectus Iapys
Iaſides, acri quondam cui captus amore
Ipſe ſuas artes, ſua munera lætus Apollo,
Augurium citharamque dabat, celeréſque ſagittas.

iapyx, huius iapygis, Dædali filius, à quo iapyges populi. Solin. cap. 8.

iapyges feruntur ab initio Cretenſes fuiſſe, quos domo profectos, vt Glaucum Minois filium quærerent, ad ea perueniſſe loca, ibíque ſedes conſtituiſſe planè conſtat. Hos fama eſt, progredientibus poſtmodum ætatibus, ad tantam luxus vitæq; laſciuiam deueniſſe, vt patrii obliti decoris & modeſtiæ, fucata facie, ſuppoſititiis alieniſque ornati comis in medium prodire ſint ſoliti: molliſſimis chlamydibus atque talaribus, floridiſque ſemper amicti ſtolis, quib. reliqua etiam vitæ ratio omnibus reſpondiſſe, & quadraſſe numeris perhibetur. Siquidem priuatos conditiones etiam mediocris homines, magnificè adeò, & ſplendidè ferunt habitaſſe, vt illorum facilè laxas ornataſque adeò ædes, deorum immortalium templis excultiores, pulchrioreſque plerumq; videre contingeret. Ad tantámque demum inter illos principes viri mentis cæcitatem & furorem perueniſſe feruntur, vt deorum neglecto nomine per contumeliam, ac dementiam, regione tota deiicerent illorum ſimulachra, ædéſque ſacras impiè expilarent. Quamobrem ferunt, illos repentinis ignium globis æneis de cœlo miſſis obrutos funditus omnes interiiſſe. Leoni. Thom. lib 3. cap. 99.

iapyx, ventus ex Apuliæ ora proficiſcens, quem eundem Caurum Gellius lib. 2. eſſe iudicat. Eſt enim occidentalis, & vtilis Græciam petentibus ex Italia. Horat. lib. 1. Carm. Ode 3.

Sic te diua potens Cypri, &c.

Virg. 8. Æneidos,

Illam inter cædes pallentem morte futura,
Fecerat ignipotens vndis & Iapyge ferri.

hoc eſt vento, qui de Apulia flans optimè ad Tarentum ducit.

iata, i. adorans, ſiue, ſpirans aut Luna, vel menſis pater Huri. 1. Paral. 5.

iara, filius Ahaz. 1. Paral. 9. qui cap. 8. dicitur ioada. Lat. ſilua, vel fauus, ſiue denudans vel effundens aut euigilans.

iaramoth, nomen ciuitatis in tribu Iſſachar, data Leuitis. Ioſ. 21. Lat. altitudines, ſiue timens mortem, aut proiectio mortis.

iarbas, Iouis & Garamantidis, Nymphæ filius, Getulorum rex, qui cùm Didus ambiret nuptias, ab ea repulſus, naſcenti adhuc Carthagini bellum intulit: quod cùm Pœni propulſare non poſſent, reginam ſuam eò coegerunt, vt nuptiis ſuis pacem redimeret. Quòd cum illa alia ratione effugere non poſſet, ſimulat ſe antè Sichæ (id defuncti mariti nomen erat) Manes placare velle. Eam itaque ad rem impetrato ſpatio, pyram ingentem extruxit, cui ſuper incumbens, ſuis ſibi manibus necem conſciuit: ita enim habet veritas hiſtoriæ, etiamſi Virg. li. 4. Æneid. de iarba rege, & exitu Didus alia quædam comminiſcatur.

iarcas, Indorū philoſophorum princeps. Philoſtratus in vita Apollonii Tyanei: alias iarchas.

iardianus, fluuius Cretæ & Lydiæ Pauſan. Steph.

iare, filius Iectan. Gen. 10. Lat. luna, vel menſis ſiue odorans.

iared, filius Malaleel, Geneſ. 5. Filius item Ezra. 1. Par. 4. Lat. Imperans, vel deſcendens.

iarephel, ciuitas in tribu Manaſſe. Ioſ. 18. Lat. ſanitas, aut medicina Dei, vel relaxans Deus.

iarganum, Phrygiæ magnæ promontorium. Ptol. hodie *Cabo de S. Maria.*

iarib, filius Simeonis filii Iacob, 1. Par. 4. qui Gen. 46. dicitur Ahod. Lat. pugnans, vel obiurgans, ſiue multiplicans.

iarim, pars mōtis. Ioſ. 1 Lat. Saltus, vel Syluæ.

iarſath, Mauritaniæ Cæſarienſis vrbs, Ptolem. *Tedeles* Caſtaldo.

ias, pars Illyriæ dicitur Ionica. Incolæ, Iaræ, Steph.

iaſa, nomē ciuitatis, quæ de tribu Rubē Meta-

ri nepotibus data eſt iuxta Ioſuam, Num.21. Deuter.2.Iud.1.11.Par.6.Eadem Ioſuæ 13. Iaſſa dicitur hebræis iiſdem punctis & conſonantibus ſcribitur. Lat. rixa vel contentio, aut exitus Domini.

iaſer, filius Caleb ex Azuba prima vxore.1.Paral.2.Lat figmentum, ſiue plaſmatio, aut tribulans, vel anguſtians.

Iaſi nomen viri. Eſdr. 17.Lat. faciens, vel factor meus.

iaſiel, filius Nephthali.Gen.46.1. Par.7. hebraicè Iaheſiel.La.diuidens vel dimidians Deus, aut feſtinatio Dei.

Iaſiel, vir de Moſabia.1.Par.11.Lat. opus, vel factura Dei.

Iaſion, onis, quem Diodorus libr.6 etiam Iaſium appellat, Iouis & Electræ filius, adeò à Cerere adamatus, vt in eius gratiam ad nuptias hermiones ſororis ipſius, maximam & frumẽti & panis copiam attulerit. Quin & Plutum ex eo fertur genuiſſe qui cultum vitæ inſtituere, pecuniáſque coaceruare, ac in vſus cuſtodire omnium primus debuit: cùm antea parua congregandæ ſeruandæque pecuniæ fuiſſet cura. Alij addunt fabulæ, eum poſtea à Ioue ex inuidia fulminatum: quãuis non deſint, qui aliam mortis cauſam afferant, nempe quòd ſimulacrum eius contumelia affeciſſet.

Iaſis, dicta eſt Atalantis ab Iaſio patre.

Iagus, filius Abantis Argiuorum regis, frater Dardani. Nam Dardanus, inquit Seruius, & Iaſius fratres fuerunt, Electræ filij: ſed Dardanus è Ioue, Iaſius è Corito procreatus eſt. Hinc Græci Iaſidæ, & Iaſis vocatur Atalanta eiuſdem filia. Fuerunt & alii eiuſdem nominis: vnde Iaſidas Palinurus, apud Vir.5.Æneid.& Iapays Iaſidas, apud eundem lib.12.

iaſon, Pontifex Max.apud Iudæos, primus ex ſacerdotum numero gymnaſium Hieroſolymis inſtituit: in quo iuuentus more Græcorum exerceretur in diſciplinis Ethnicis 2. Mac.4. Porrò Ioſephus huius fratri Oniæ, qui & Menelaus, hoc facinus adſcribit.

iaſon, filius Æſonis ex Alcimede, quem pater moriens Peliæ fratri in tutelam commendauit, tradito etiam regno, ea tamen lege, vt illud adulto Iaſoni reſtitueret. Porrò Alcimedes ſuſpectũ habens Peliam, Iaſonem Chironi alendum dedit. Itaque Iaſon adultus, cùm ad repetendum paternum regnum veniſſet, Pelias iuuenem laudis auidum ad Colchicam expeditionem incitauit, ſperans futurum vt periculi magnitudine ſuccumberet. Fabricata itaque naui, quæ architecti nomine dicta eſt Argo, Iaſon cum Græcæ iuuentutis flore, mari ſe commiſit, primùm ad Lẽnum inſulam appulit, vbi ab Hypſiphyle & hoſpitio & thalamo ſuſceptus eſt. Deinde ad Phineũ regem, à quo muneris loco edoctus eſt, quomodo per Cyaneas petras inter ſe concurrentes Colchos vſque tutò nauigare poſſet. Quò cùm perueniſſet, Medea Colchorum regis filia forma eius capta, a certiſſimo eum eripuit exitio, oſtenſa ratione, qua & aeripedes tauros perdomare, & draconem peruigilem ſopire poſſet. Eius itaque conſilia ſecutus Iaſon, aureum vellus ſuſtulit: & inde clam cũ ſociis & Medea fugam arripiens, ad Iſtri oſtium peruenit, aduerſóque flumine ſubiens, cùm eum tandem in locum perueniſſet, vbi Danubius Liburniæ montibus proximus eſt, nauim, qua vectus erat, ſuis ſociorúmque humeris, ſuperatis montibus, in mare Adriaticum deportauit, tandémque ſoſpes in patriam reuectus, duos ex Medea filios ſuſcepit. Sed cùm poſtea Creuſæ Corinthiorũ regis filiæ amore flagrans, eã vxorem duxiſſet, Medea ægrè ferens diuortiũ, Creuſam cũ regia exuſſit. Sũt qui tradunt Medeæ poſtea reconciliatum Iaſonem, Æten ſocerum à Perſa pulſum, in regnum reſtituiſſe, multaq; alia præclara geſſiſſe, adeò vt diuinos in Aſia honores fuerit promeritus. Apollonius Rhodius, & Valerius Flaccus.

iaſon, nomen viri, 1. Machab.8.& 12. Act.18.& 21. Rom.16.

iaſonium, promontorium iuxta Cappadociam hodie S. *Thomæ*.

iaſonium, magnus mons, ſupra Caſpias portas ad læuam, Strabo. Eſt item Margianæ vrbs. Ptolem. eſt etiam locus. Conſtantinopolim.

iaſſen, nomen viri 2. Reg.23.qui 1. Par.11. dicitur Aſſem, Lat. antiquus, ſiue dormiens.

iaſſii, Pannoniæ populi. Ptolem.

iaſſus. Vide Iaſus.

iaſub, filius Iſaiæ prophetæ. Iſa.7. Filius item Iſſachar, primo Paral.7 qui Ge.46. dicitur Iob. Lat. conuerſio, aut habitatio, vel ſeſſio.

iaſus, inſula Cariæ, qui continenti adiacet cuius incolæ magna ex parte victum ex mari captabant, cùm ſterilem regionem haberent: à quas Iaſius ſinus, cuius municeps Chœrilus fuit. Stephan. inſula Cariæ, cum oppido eiuſdem nominis. Iaſus verò, Argos eſt: incolæ Iaſii. Eſt etiam Cariæ oppidum, Plin.lib.5.cap.29. Dicta eſt etiam ciuitas Peloponneſi, quæ poſtea Argos ab iaſo, cuius filia fuit Io. Steph.

iateba, nomẽ loci, 4. Re.21 Lat. benefaciẽs vel bonitas eius, aut diuertens vel declinans in ea.

iathaneel nomen viri. 1. Paralipomen.26. Lat donum Dei.

iathrippa, vrbs Arabiæ prope Egram. Stephan.

iatii, circa Margianam gens. Plin.

iatina, Balearidis maioris oppidum Plin.

iatinum, Ptolem.lib.2.cap.8. in Gallia Lugdunenſi Meldenſium ciuitas. *Meaux*, Villanouano.

iaua, Hiſpaniæ ciuitas, Ptolemæus. vulgò *Laua*.

iauan, filius Iaphet. Gen.10. à quo iones, ſiue

Græci, Ezech. 27. Lat. decipiens, vel contriſtās, aut cœnoſus, vel columbus.

iaus, nomen viri. 1. Par. 23. Lat. tinea corroſus, aut compreſſus, vel congregatus.

iaxamathæ, populi circa Mæotim, Steph. in impreſſis Stephani codicibus, Iazabathæ legitur, quos Ephorus appellat Sauromatas. De his Ammian. libro 4. *circa hæc ſtagna gentes, ſermonum inſtitutionumque varietate diſpares*, Iaxamathæ Mæotæ, & cum Gelonis Agathyrſi: de quibus Pompon.

Iaxartæ, Scythiæ populi Ptolemæo, horum ſedem Barbaris *Turcheſtan* vocari ait Niger, idem aliis Turciam Veterē dici ſcribit, & hinc quos hodie Turcos vocamus, prodiiſſe exiſtimat: atque hos ipſos eſſe, quos Plin. & Mela Turcas appellant, & ad Mæotidem paludem ponunt.

iaxartes, Scythiæ fluuius in Aſia, amnium ab Oriente in Caſpium influentium vel maximus: nam multos ſecum rapit, & immani vndarum copia extumeſcit: oritur in vltimis Sogdianorum finibus ex montibus, quos Sogdios Ptolemæus vocat. Alexander, militéſque eius Tanaim putauerunt, cùm ſit alius. Trans amnem Apollini Didymæo aras olim ſtatuit nominis gratia Dæmonas [aliàs Demodamas] Seleuci & Antiochi dux: citrà verò Herculis, Bacchi, Cyri, Semiramidis, & Alexandri quondam erectæ aræ. Plin. lib. 6 c. 16. Strab. li. 2. Curtius li. 6.

iaxtes, fluuius quem eodem, cum ſuperiore, tractu quidam locant, cuius meminit Claudianus,

-Sic nobis Scythicus famuletur Iaxtes.

Iazabatæ, populi iuxta Mæotim, quos Ephorus Sauromatas vocat. Steph.

iazer, vrbs Amorrhæorum, ſiue Moab, Iſa. 16. Num. 21. quam conſtruxerunt filii Gad. Num. 32. Ioſuæ 13. Lat. auxiliator, vel adiutor.

iazel, filius Azmoth. 1. Paral. 12. Lat. aſperſio vel diſtillatio Dei.

Iaziel nomen ſacerdotis, 1. Paral. 15. Lat. fortitudo Dei.

iazyges, Maranaſtæ populi in Europa qui Ptol. l. 3. ab Oriente habent Daciam, ab Occaſu & Auſtro Germaniæ partem, à Septentrione Sarmatiam. Vulgò *Tranſſyluanie.*

iazis, nomen proprium viri, 1. Par. 27. Lat. Splendor, aut Syriacè, diſteſſio.

I B

ibæi, qui Ibeni, populi Celticæ. Sunt etiam ibeni Lydiæ, aliàs ioanitæ dicti. Stephanus.

ibellinū præſidium, à Fulcone Andegauenſium Comite, Hieroſolymorum rege, conditum, anno ſalutis 1132.

ibernia. Vide Hybernia.

iberus, fluuius Hiſpaniæ nobiliſſimus, nauigabili commercio diues, ortus in Cantabris haud procul ab oppido iuliobrica, quadraginta millia paſſuum fluens, nauium per ducenta ſexaginta millia, à Varia oppido capax: propter quem vniuerſam Hiſpaniam Græci appellauêre iberiam. Plin. lib. 3. cap. 3. fluit autem inter Pyrenæos & idubedam montes, æquo ab vtroque deſiunctus ſpatio. *Ebro* hodie vocatur: eſt & fluuiolus in Bætica, quem hodie *Rio Tinto* & *Azeche* vocant.

iberi, qui & hodie Georgi nominantur, & Albani, ab Hiſpanis oriundi, & iberi dicti populi Aſiæ iuxta mare Caſpium. Socrates libro 1. cap. 16. hiſt. trip. de quibus hunc in modum ſcribit Ruff. lib. 10. cap. 10. hiſtor. Eccleſ. Per idem tempus, inquit, iberorum gens, quæ ſub axe Pontico iacet, verbi Dei fœdera, & fidē futuri ſuſceperat regni: ſed huius tantū boni præſtitit cauſam mulier quædam captiua quæ apud eos reperta, &c. quibus miraculis eiuſdē ſcilicet mulieris, tota illa gēs ad Chriſtū eſt cōuerſa, ibi. hāc prolixā, piamque ac ſanctam leges hiſtoriā.

iberia primùm appellata fuit Hiſpaniæ regio, ibero fluuio proxima, quam poſtea Celtæ Gallorum populi, relictis ſedibus ſuis habitauere: vnde compoſito ex nomine gētis vtriuſque vocabulo, Celtiberi dicti ſunt. Poſtea tamen vniuerſa Hiſpania dicta eſt iberia, & Hiſpani ipſi iberi. Eſt & regio eiuſdem nominis, iuxta Pontum, inter Colchos & Armeniam, Alazone fluuio ab Alanis diuiſa, cuius incolæ iberes dicuntur. Plin. libro 6. cap. 10. Hanc Ptolem. Caucaſum vocat. Strabo lib. 11. quoque Albanos & iberes, Caucaſios poſſe dici ſcribit, Tzeiza Abaſgos, dicit enim iberes, Abaſgos & Alanos vnum genus eſſe. Steph. videtur eos ilaraugatas appellare. A Plinio & Mela Georgi nominantur: & hodie Georgiani dicuntur. Hanc iberiam quondam Panam, à Pano huic regioni à Dionyſio præfecto, vocatam, poſtea à iunioribus Spaniam dictam ſcribit ex Soſthene, auctor de fluminibus & montibus, Plutarchus: aliqui volunt dicere Hiſpanos, quos ex hac iberia originem habere Claſſicorum ferè omnium ſcriptorum teſtimonio conſtat, ab hac Spania potiùs, quàm ab Hiſpalo, vt quamplurimi affirmant, nomen ſortitos. Neque enim ipſi ſuam regionem Hiſpaniam, ſed Eſpaniam patria lingua vocant, quaſi ſpaniam. Arias Montanus hanc iberiam Aſiaticam in ſacris literis ſub nomine Thubal deſcribi, atque hinc profectos Hiſpanos, qui Europæ vltimā partem verſus occidētem occupant teſtatur: niſi quis cū vno Priſciano velit hos ab Hiſpania in iberiam tranſmigratos ſomniare, atque ab his iberiam Spaniam dictam, non à Pane Paniam affirmare videant hîc diligenter peritiores.

ibi, indiæ gentes, quas creduntab Hercule originem habere, ibidémque ab eo relictas, cùm Aornum petram expugnare fruſtra ten-

taſſet vt refert Diodor. l. 17. *Sybi* Oroſio ſunt l. 3. cap. 16.

ibnalach, Saracenorum rex, Hiſpaniam obtinuit, anno ſalutis 777.

iboreas, dux Longobardorum.

ibycus, Rhegynus poeta, quem maximè omnium amore flagrauiſſe, ex ipſius ſcriptis conſtare ſcribit Cic. Tuſc. q. l. 4. De quo multa apud Plut. de garrul. & apud Eraſ. in Prouerb. *Ibici grues*: à quo etiam genus metri dictū eſt ibycum.

Ibylla, vrbs Tarteſſiæ: ciues Ibyllini, apud quos auri & argenti metalla ſunt. Steph.

ibzan Bethlehemites, iudicauit Iſraelem annis VII. Iud. 12. hunc quidam Hebræorum putant eſſe Boas patrem Iſai, auum Dauidis, Lat. pater ſcuti, aut patris ſcutum vel arma, ſiue pater frigiditatis.

I C

icadius, prædo, de cuius fato ſic ſcribit Cicero in libro de Fato, *Ne hercule Icadij quidem prædonis video fatum vllum: nihil enim ſcribit ei prædictum. Quid mirum igitur ex ſpelunca ſaxum in crura eius incidiſſe?*

icadiſtæ, cognominati ſunt Epicurei philoſophi, quod τὰς εἰκάδας, hoc eſt, vicéſimum quemque lunæ diem (quo natus eſt Epicurus) celebrarent, imagines eius per cubicula circumferentes. Athenæus lib. 7.

icamia, filius Sellum, filij Siſamoi filij Elaſa. 1. Para. 2. Lat. reſurrectio Domini, aut confirmatio Domini, vel vindicans Dominus.

caria, inſula in Icario mari ab Icaro Dædali filio dicta, quæ trecentorum ſtadiorum ambitum habet. Et in ea Dianæ templum, Tauropolion appellatum, eſtque inter Sardum & Siculum mare. Vide ICHTHICVSA. Icaros, Stephano & Ptolemæo dicitur, idem conteſtantur Plinius, Apollodorus & Athenæus. Pergamum vocatam, antequam Icarus in eam præcipitatus eſſet, ſcribit Camerarius in ſuis commentariis Homericis. Maris etiam Ægæi eſt inſula, quæ hodie adhuc Icariæ nomen retinet, vt Sophianus ait.

icaria, Steph. vicus in tribu Ægeide, ab Icaro Erigones patria.

icarium, inſula ſinus Perſici, Euphratis oſtiis obiacens, deſcribitur à Strabone lib. 16. & ab Arriano lib. 7.

icarium mare, pars maris Ægæi. Ptolem. *Mar di Nicaria*, Caſtaldo.

icarius, Atticæ mons. Plin.

icarius, Oebali filius, pater Erigones, qui cùm à Libero patre vtrem vini accepiſſet, vt eius vſum mortalibus communicaret, in Atticum agrum ſeſe contulit, ibíque paſtoribus, qui æſtu Solis ſitim contraxerant, vinum propinauit: qui cùm nouo potus genere delectati, largiùs hauſiſſent, altiſſimóque primùm ſomno, deinde & crapula correpti eſſent, toxicum ſibi datum rati, Icarium interfecerunt, occiſumque in puteum proiecerunt. Aderat fortè Icario canicula nomine Mæra, quæ ad Erigonem reuerſa, veſtem eius mordicus arripuit, illamque ſequentem ad patris cadauer perduxit: quæ tantum ex patris nece dolorem concepit, vt mala multa eius percuſſoribus imprecata, laqueo vitam finierit. Mæram quoque tam heri, quam filiæ herilis deſiderio ferunt contabuiſſe, Iouiſque miſeratione in cælum tranſlatam, in Caniculæ ſtellam conuerſam eſſe, Icariū autem in Booten, Erigonem verò in Zodiaci ſignum, quam Virginem appellamus. Hyginus l. 2.

icarius, patria Lacedæmonius, pater Penelopes. Hinc Penelope ipſa patronymico nomine icaris appellatur.

icaria, Indiæ intra Gangem oppidum. Ptolem.

icatus, Aſiæ fluuius. Solin.

icarus Steph. inſula vna Cycladum, quæ priùs Macris vocabatur, & Doliche, & ichthyoeſſa. Secunda, ciuitas quædam. Tertia, inſula iuxta mare rubrum. Gentile, & ciuis nomen, icarius.

icaruſa Sarmatiæ Aſiaticæ fluuius. Plin.

icelon, deus ſomni, de quo Ouid.

-At alter

Fit fera, fit volucris, fit longo tempore ſerpens.
Hunc Icelon Superi mortales Phobetora vulgus
Nominat.

icarus, Dædali filius, qui vnà cum patre è Creta euolans, dum iuuenili audacia paterna ſpernens monita iuſto altius fertur, liquefacta ſolis calore cera, qua conglutinatæ erant pennæ, aliſque diſſolutis in mare decidit, quod à nomine eius icarium deinde eſt appellatum. Ouid.

Icarus Icariis nomina fecit aquis.

icarus, mons eſt in Attica regione. Plin. lib. 4.

icaralæ, Sarmatiæ Aſiaticæ populi. Plin.

iccius portus, Cæſari, Morinorum populorum in Gallia nauali. Strabo. hodie *Calais*.

icelius, conditor Eraſiſtratiorum ſcholæ apud Smyrnam. Strabo lib. 11.

iceni populi ab Octorio Rom. duce ſubacti, qui fortè Itij portus accolæ fuerunt. Tacit.

iceſia, Ptolemæo eſt inſula iuxta Siciliam, quæ Panaria vocatur Fazello. *Saline* Nigro. vide *Didyme*.

ichabod, filius Phinees filii Heli ſacerdotis, 1. Reg. 4. Lat. vbi gloria, aut væ gloriæ.

ichana, oppidum Siciliæ, obſeſſione Syracuſanorum nobile, Gentile, ichanius Steph.

ichnæ, vrbs Macedoniæ. Eratoſthenes Achanas vocat. Philetas diuerſam ab Achanis facit. Hinc Themis Ichnæa, quam perſequēs Iupiter κατ' ἴχνος, i. ſecūdū veſtigia, apud Ichnæos deprehēdit. Alia eſt ciuitas ichne in Oriente. Steph.

ichnuſa, Steph. dicta eſt inſula Sardinia quòd

ad ſimilitudinē veſtigii facta ſit. Eſt enim Græcis ἴχνος veſtigium. Vide Sardinia.

ichobalus, Aſtartæ ſacerdos, Phelletē peremit, & regnauit apud Tyrum annis XXXII.

ichthyûcuſa, inſula, aliàs Icharos dicta, ſita ab exortu ſolſtitiali, Delo ad quinquaginta millia paſſuum propinqua. Vide Icaria.

ichthyo, eſſa, inſula in mari Icario, vna Cycladum, inter Samnium & Myconum ſita, quæ nominibus Icaros & Icaria dicitur. Plin. li. 3. ca. 12. diſtat à Mycono CCC. ſtad. Anton.

ichthyophagi, qui piſcibus viuunt populi in Æthiopia interiori, qui magnum ſinum occidentalis Oceani tenent Ptol. libro quarto cap. 9. Hieronymus contra Iouinianum. *Super petras ſolis calore feruentes aſſant piſces, & hoc ſolo alimento victitant.* Strabo libro 15. Ichthyophagorum regio magna ex parte arboribus caret Raritas in ea aquarum, & domeſtici cibi maxima eſt. Veſcuntur piſcibus tum ipſi, tum eorum pecora, & aquas fluuias ac foſſiles potant: pecora carnes piſcibus præbent, domicilia ex oſſibus cetorum & oſtreorum conchis magna ex parte faciunt. Nam trabium & fulcrorum vſum coſtæ præſtat, portas maxillæ: è vertebris fiunt mortaria, in quibus piſces ſubiguntur, ad ſolem aſſantur: poſtea ex his panem conficiunt, frumenti paululum admiſcentes. Nam & molas habent, quanquam ferrum non habeant, quod nequaquam mirandū eſt: id enim aliunde afferri non poteſt: concidunt eas, cùm attritæ ſunt lapidibus iis, quibus & ſagittas & miſſilia præuſta exacuunt. piſces partim in cupis panariis aſſant, partim (quod frequenter ſit) crudos edunt. Capiunt eos retribus ex cortice palmarum factis. Locum, in quo alebant piſces, Ichthyotrophium appellabant, qui & piſcina & viuiarium Latinè dicitur.

ichthys, Elidis eſt promontorium in Achaia apud Thucydidem.

irium Ptolem. promōtorium Galliæ Belgicæ è conſpectu Cantij Albionis promontorij. Pto.

iconium, oppidum Ciliciæ, in quo Cicero ſe cōmoratum eſſe ſcribit li. Epiſt. 3. Fortaſſe Piſidiæ, in Actis Apoſtolorum. Eſt etiam oppidum Cappadociæ optimè olim habitatum, fortunatiorem habens regionem. Hodie vocatur, *Cogne.* Alterū eſt in Aſia Pontica regione, apud Trogetem lacum. Strabo.

iconium, celeberrima vrbs Lycaoniæ. De qua Plin. li cap. 27. Strabo lib. 12. Volaterr. lib. 10. Geograph.

icos, inſula vna Cycladum, Eubœæ proxima. Inſularis, Icius, Iciacus. Steph.

Icoſium, Mauritaniæ Cæſarienſis oppidum, ab Herculis comitibus cōditum. Hercule enim illac tranſeunte, viginti, qui à comitatu eius deſciuerant, locum deligunt, iaciunt mœnia: ac ne quis poſito à ſe nomine glorīaretur, de condentium numero, vrbi nomen datum. Solinus.

ictus, Tarentinus, nobilis palæſtrita, toto vitæ tempore Veneris expers fuit, vt arti accommodatior eſſet, tanta illi gloriæ libido. Ælianus de varia hiſtoria, & Volat.

Icus. Vide Icos.

icutiel, ſiue Iecutiel, nomen viri. 1. Par. 4. Lat. Spes Dei, aut congregatio Dei.

I D

Ida, dæ, mōs altiſſimus, qui ad Troadem ſpectat. Latus eius Septētrionale, ex anguſtiis Abydi vſque ad Eſapū & Cizicnū agrū ad Propontidem pertinet: Occidentale ad Helleſpontum reſpicit. Auſtrale promōtorium facit, quod Lectum appellatur. Orientalia Idæ ad Myſos declinant, abundatq; mōs aquis, & multa flumina ex eo deſcendunt, parua quidē, cùm mox à mari abſorbeantur: celeberrima verò propter ea quæ geſta ſunt apud Ilium. In hoc quoque mōte Paris ſentētiam tulit pro Venere, de pomo aureo, aduerſus Palladē & Iunonem. Homerus libro octauo Iliados, ferarum parētem eſſe dixit, in cuius ſummitate locus fuit, Gargarus appellatus: eſt etiam, Ptolemæo teſte, Cretæ inſulæ mons. Idæus mons Plin. dicitur, hodie Petro Belonio *Pſiloriti* vocabatur.

Ida, Dardani Scytharum regis filia. Hinc Idæus, dæa, dæum, nomen ab Ida deductum, Alius eſt in Creta altiſſimus, qui multis vrbibus cingitur.

idaia, i. manus vel confeſſio Domini, pater. Allon patris Sephei. 1. Par. 4.

idai, nomen viri, Nehem. 6. & 11. Zach. 6. Lat. Scientia Domini.

Idæa, eadem quæ Creta, item Troia regio Aſiæ, olim dicta eſt. Steph.

idæi, Dactyli, filii Mineruæ & Solis, vel (vt alii volunt) Saturni & Alciopes, & dicuntur aliàs Corybantes. Ferrum ii primùm adinuenerunt. Herod. lib. 7. Sunt etiam gemmæ quæ ferreo colore humanū pollicem exprimunt. Plin. li. 37. cap. 10.

idæus, Rhodius verſificator ſcripſit Rhodiorū res geſtas verſibus ter mille. Suid.

idæus ſinus, quem alii, teſte Strabone Altramyttenum vocant, pars Maris Ægei eſt inter Myſiam Aſiæ minoris & Lesbum inſulam.

idale, oppidum in Troade. Plinius, & Luc. libro tertio.

idalium. Vide Idalus.

idalus mons Cypri, olim Veneri ſacer, vnde eſt Idalia dicta, ad cuius radices ſitum eſt Idalium, Cypri oppidum, quod ab euentu nomen accepit. Nam cùm oraculum Chalcenori datum eſſet, vt illic vrbem conderet, vbi primùm orientem Solem conſpicaretur, vnus

è comitibus, qui fortè adſtabat, ad eum conuerſus, εἶδον ἥλιον inquit, id eſt *vide Solem*. Quo audito Chalcenor arripuit omen, ciuitatémq; ibi ſtatuit, & ab ea vocauit. Stephan. Hinc Idalius, a, um, ἰδάλιος. In eo Venus præcipuè colebatur.

idanthyrſus, Scytharum rex, bello res magnas geſſit, bonam partem Aſiæ ſubiugauit, vſque in Ægyptum excurrit. Strab. lib. 14.

idas, Apharei filius nomine, re autem ipſa Neptuni, qui acceptis à patre velociſſimis equis, Marpeſſam filiam formoſiſſimam Eueni regis Ætoliæ, Martis filij, in Dianæ luco ſaltantem rapuit. Ob quam rem eius pater (qui nulli procorum filiam ſuam nuptum dare voluerat, niſi certamine curſu fuiſſet victus: à ſe autem victos decollare, corúmque capita in aliorum terrorem de muris ædium ſuarum ſuſpendere ſolebat) dolore cómotus, interemptis, quos habebat, equis, ſe in fluuium Lycormam, qui poſtea ab ipſo Euenus dictus eſt, præcipitauit. Cæterùm fugiēti cum puella Idæ, Apollo in itinere obuius factus eſt, qui cùm Marpeſſam & ipſe præripere Idæ vellet, ventum vtrinque ad certamen eſt. Sed à Ioue miſſus Mercurius, arbitrium Marpeſſæ cōmiſit, vt ipſa vtrum vellet, eligeret: illa autem Idam elegit, verita ne ſeſe ætate prouectam Apollo relinqueret. Homer. lib. 9. Iliad. Vide Marpeſſa.

idaſpes. Vide Hydaſpes.

Ide. Vide Ida. Eſt & nomen viri, quem Troianorum præconem dixit Homer.

ideſſa, vrbs in confinio Colchidis & Iberiæ, quæ olim Phrixium vocabatur, auctore Strabone lib. 17.

idetes, populi Iberici, Steph.

idicus, poſſeſſiuum, ab Ida monte. Plin. lib. 16.

idida, mater Ioſiæ. 4. Reg. 12. Lat. dilecta, vel amabilis, aut poteſtas manus eius.

idithun, pater Galal. 1. Para 9. Pſal. 38. Lat. lex eius, vel legalis, ſiue laudem, vel confeſſionem dans.

idmon, vates inter Argonautas, Apollinis, & Aſteriæ filius: ex Idmone autem & Teſtia, Teſtor: Teſtore Calchas item vates, vt placet Pherecydi. Apollinis autem poeta Idmonem Abantis filium eſſe dicit, & item Herodotus.

idomene, vrbs Macedoniæ. Ptol. Stephanus apud Thucydidem Idomenæ ſcribitur. Gentile, Idomenenſis. Plin.

idomêneus, Deucalionis filius, nepos Minois, rex Cretenſium populos ſuos ad Troiam duxit, & cùm poſt euerſam Troiam reuerteretur, in tempeſtate deuouit diis ſacrificaturum ſe rem, quæ ei primùm occurriſſet. Contigit, vt ei filius primus occurreret: quem cùm, vt alii dicunt, immolaſſet, vel, vt alii, immolare voluiſſet, a ciuibus pulſus regno, Salentinum Calabriæ promontoriū tenuit, iuxta quod condidit ciuitatem. Virg. 3. Æneid.

idotæa, filia Phœti Argiuorum regis, quā vnà cum ſororibus furiis agitatam Melampus ſanitati reſtituit. Hom. 11. Odyſſ.

idrias, vrbs Cariæ, quæ prius Chryſaoris dicebatur, ab Idria filio Caris: gentile, Idrienſis: fœmininum, Idrias. Stephanus. Vide Hecateſiam.

idrieus, filius Euromi Caris. Stephan.

idubeda, Ptolemæo mons Hiſpaniæ eſt: hunc hodie ſaltum Aucēſem ab Auca vrbe antiquiſſima, cuius veſtigia cum nomine adhuc viſuntur, vt ſcribit Nebriſſenſis. Oliuarius dicit eum à Pyrenæis ad Portugaliam promitti.

idumæa, Lat. ruffa, vel terrena, aut ſanguinea: regio Syriæ, ſic dicta ab Edom filio Eſau. Iſa. 11. 2. Reg. octauo. Heb. Edom. Vide Edom.

idumania, Ptol. Albionis inſulæ amnis in tractu orientali. *Herus* nunc dicitur.

idumæi, populi inter idumæum & Arabiam, ad Occaſum Caſio monti proximi, à Nabatheis orti Strab. lib 6. qui orta domi ſeditione, relictis ſedibus ſuis, extrema Iudææ occuparunt. Horū regio Idumæa dicitur, ab idume oppido. Hinc fit idumæus, mea, um.

idya, dicta eſt à Cicer. mater Medeæ, quam Ouidius ipſeam vocat.

iduma, vrbs Cariæ, vbi idumus fluuius eſt. Stephanus.

idurus, vrbs & fluuius Pamphiliæ. Steph.

I E

ieabarim, 38. iſraelitarum manſio in Moabitarum finibus. Nu 21 & 33. Lat. acerui tranſeuntium, aut iraſcentium, vel prægnantium, aut acerui frumenti

iebahar, filius Dauid. 2. Reg. 5. 1. Par. 3 & 14. Lat. electio, ſiue electus Dei.

iebanias, pater Rahuel. 1. par. 9. Lat ædificatio. ſiue filiatio, vel intellectus Domini.

ieblaam, nomen vrbis in tribu Manaſſe ioſ. 17. iud. 14. Reg 9. Lat. inueteratio populi vel defluens populus, aut germinatio populi, ſiue deglutiens eos.

iebnael, nomen ciuitatis, terminus tribus Nepthali, ioſ. 16. Lat. ædificatio vel intellectus Dei

iebneel, ciuitas in tribu iuda ioſ. 15. Dicitur alias iamnetorum portus. Lat. idem quod iebnael.

ieboc, nomen torrentis. Num. 21. Deut. 2. ioſ. 12. Dicitur & Iacob gen. 32. Lat euacuatio, vel diſſipatio auulſa.

iebſem filius Thola filii iſſachar filii iacob 1. Paral 7. Lat. Aromatizatio, vel ſiccitas eorum, aut confuſio vel erubeſcentia eorum.

iebus, ciuitas metropolis, quæ poſtea Salem, tertiò Hieroſolyma dicta eſt, A iebus dicti ſunt iebuſæi, de quibus Hieronym. ad Dardanum. Lat. conculcatio, aut volutatio, vel præſepium

iebuſæus, filius Chanaan. Geneſ.10. Reg.4. à quo primùm Ieruſalem, Iebus, & Ieroſolymitæ, Iebuſæi vocati ſunt. Lat. conculcatus & conculcati, &c.

iecemia, filius Ieoniæ filii Ioachim. 1. Par. 3. Lat. reſurrectio ſiue confirmatio aut vindicta Domini.

iechelia, mater Azariæ regis Iuda 4. Reg. 15. Lat. conſummatio vel poteſtas Domini.

iechonias, filius Ioachim filii Ioſiæ, 1. Pa. 1. Rex iuda, Eſth. 2. qui Ier. 22. & 37. Hebraicè dicitur Chonias, Lat. confirmatio vel firmitas Domini.

iecmaan, ciuitas in tribu Ephraim, 3. Reg. 4. 1. Par. 9. Irē filius Hebron. 1. Pa. 22. Lat. reſurrectio vel confirmatio vel vindicta populi.

iecnam, nomen ciuitatis in tribu Zabulon, Ioſ. 21. quæ Ioſ. 19. dicitur Ieconā Lat. poſſeſſio, ſiue emptio, aut nidificatio populi.

ieconam, eadem ciuitas in tribu Zabulon Ioſ. 19. quæ Ioſ. 21. dicitur Iecnam.

ieclan, filius Abrahæ ex Cetura, Gen. 25. Lat. durities, ſiue ſcandalum, aut Syriacè, colliſio.

iectan, filius Heber, Gen. 10. Lat. paruulus aut tædium ſiue contentio.

iecthel, nomen ciuitatis tribus Iudæ, Ioſ. 15. 4. Regum 14 Lat. congregatio Dei.

iedara, nomen ſacerdotis 1. Par. 9. & 24. Lat. ſcientia, vel cognitio Domini.

iedaia, filius Haromaph. 2. Eſd. Lat. manus ſiue confeſſio Domini

iedala, ciuitas in tribu Zabulon, Ioſ. 19. Lat. manus iuramenti aut maledictionis.

ieddo, filius Buz, 2. Par. 5. Lat. ſolus ipſe, vel vnus ipſe, aut lætitia vel acumen eius.

ieddoa, nomen viri. 2. Eſd. 12. Lat. ſcitus vel cognitus.

ieddu, nomen viri. 1. Eſd. 10. Lat. manus ſiue confeſſio eius.

ieddua, nomen viri. 1. Eſd 10 idē quod Ieddo 2.

iedebos, filius Eram 1. Par. 4. Lat. mellifluus, aut manus confuſionis vel erubeſcentiæ.

Iediel, nomen principis. 1. Para. 5. Lat. vnitas ſiue lætitia aut acumen, vel renouatio Dei.

iedihel, filius Samri. 1. Para. 11. Princeps militum: 1. Par. 12. Lat. ſcientia vel cognitio Dei.

iedlaph, filius Nachor ex Melcha Ge. 22. lat. diſtillatio, vel ſtillicidium, aut manus iuncta.

iegaal, filius Semeiæ filii Secheniæ. 1. Par. 11 Lat. redemptor, vel redemptus, ſiue inquinatus.

ieghaa, ciuitas, Num. 32. quam ædificauerunt filii Gad. Iud. 8. Lat. exultatio ſiue altitudo.

iegedelia, pater Hanan. Ierem. 35. Lat. Magnitudo Domini.

iehedeia, nomen viri. 1. Para. 24. Lat. vnus Dominus, aut lætitia, ſiue acumen vel renouatio Domini.

iehel, nomen viri. 1. Para. 26. Lat. viuit Deus

ieher, nomen viri. 1. Para. 25. Lat. Confractus vel formidans, aut ſtupens, vel Syriacè, deſcendens.

iezechiel, nomen viri. 1. Paral. 12. Lat. videns Deum, vel viſio Dei.

iehias, Sacerdos quidā. Pa. 15. Lat. viuit Domin

iehiel, nomen ſcribæ, 2. Par. 62. nomen cantoris, 1. Par. 9. 11. 15. & 16. 2. Par. 35. 1. Eſd. 8. & 10. nomen principis, 1. Para. 5. Lat. abſtulit Deus, aut coaceruans Deus.

iehieli, nomen viri. 1. Para. 26. lat. viuit Deus.

iehoiachim, xx. rex Iudæorum, menſe tertio ſui regni à Pharaone Nechao captus, ductúſque in Ægyptum. Vide Ioacim.

Ieoachas. Vide Ioachas.

Iehoiada. Vide Ioiada.

Iehoiakin. Vide Ioachin.

Iehoiarib. Vide Ioiarib.

Iehora. Vide Iora.

Iehoram. Vide Ioram.

Iehoſaphat. Vide Ioſaphat.

Iehoſua. Vide Ioſue.

Iehu, x. rex Iſraelitarum, ab Heliſeo vnctus, omnem domum Achab deleuit. Ioram interemit. Iezabel è domo præcipitauit, ſacerdotes Baal occidit, Idoli templum ſuccendit. 4. Reg. 9. Ioſeph. li. 9. cap. 6. Lat. ipſe exiſtens.

iehuel filius Zara. 1. Par. 9. Lat. abſtulit. Deus, aut coaceruans Deus.

iehus, filius Eſau ex Oelibama, Geneſ. 36. Filius Balan filii Iadihel filii Beniamin. 1. Par. 3. Secundus filius Eſec. 1. Par. 8. Lat. Tinea corroſus, aut compreſſus, vel congregatus.

ielius, filius Saharaim, ex Hodes vxore ſua. 1. Par. 8. Lat. conſilians vel ligneus aut fixus.

Ielleia vrbs eſt Straboni, inter Genuam & Placentiam *Stradella* Mario Nigro eſt.

iemai, filius Thola filii Iſſachar filii Iacob. 1. paral, 7. Lat. calefaciens. aut calidus.

iemini, pater Aphia. 1. Reg 9 & 27. 2. Reg. 17. Pater Chuſi, Pſal. 7. Lat dextra. vel dexter

iemla, pater Michææ prophetæ 3. Re. 22. Lat. repletia, aut circumciſio.

iemlech, nomen principis cuiuſdam, 1. Par. 4. Lat. repuguans, aut Syriacè, conſulens.

iemna, filius Aſer filii Iacob. Gen. 49. Pater Core. 1. par. 7. 2. Par. 31. Lat. Dextra, aut numerās, ſiue præparans, vel Syriacè, conſtituens.

iemna, filius Helem. 1. Par. 7. Lat. Prohibitio, aut impedimentum, ſiue mare commotum.

ieniza, Thuringiæ vrbs, ima iacens valle, muris & turribus firma, ponte lapideo vtrámque Salæ ripam coniungens, circum circa apricis montibus atque vinetis cingitur. Schola etiam triuiali inſignis.

ienyſus, oppidum in ora Syriæ tridui itinere à Caſio monte diſtans. Herod. lib. 3.

iephdaia, filius Seſac. 1. Par. 8. lat. redemptio Domini.

iephlat, filius Heber filii Bariæ filiæ Aſer, filii

Iacob.1.Para.7.Lat.liberatus,aut expulſus.

iephleti, terminus filiorum Ioſeph. Ioſ. 6. idem.

iephonte, pater Caleb. Num.13. Lat. aſpiciẽs ſiue intuens.

iephonte, filius Iether.1.par.7.Idem.

iephta, ciuitas quæ in ſortem tribui Iudæ ceſſit.Ioſ.15. Lat.aperiens.

iephtabel, nomen vallis, terminus tribus Zabulonis.Ioſ.19.Lat.aperiens Deus.

iephte, XII dux Hebræorum, vir militaris, filios Iſrael de poteſtate Philiſthæorum liberauit, quib9 annos XVIII.propter idololatriæ peccatum ſeruierant. Iudic.11. Ioſeph.l. 5.c.9.Lat. aperiens.

ieraa, ſeruus Ægyptius Seſan filii ieſi filii Aphaim, 1.Pa.2.Lat.luna, aut mẽſis, ſiue adoratio.

ierabrica, Antonino Hiſpan. vrbs inter Olyſſoponẽ & Scalabi, nonnulli Gerabrica legũt.

ierameel filius Eſron filii Phares, 1. Par. 2. Eſt & regio vltra Iudæam ad Arabiam. 1. Reg. 27. Lat. miſericordia vel dilectio Dei.

iercaam, ciuitas eſt, quæ ſorte miſſa, tribui Dã obtigit ſecundum commentatorem Hebræorum.1. Paral.2. Lat.extenſio eorum, vel viriditas aut ſputum, ſiue euacuatio populi.

iercon, ciuitas in tribu Dan.Ioſ.19.idem.

ieremia, ſiue Ieremias, nomẽ principis, 1. Par. 5. Eſt & nomen prophetæ filii Helchiæ. Iere.1. Lat. celſitudo Domini, aut exaltans Dominum.

ieremiel, filius Amelech, Ier. 31. Lat. miſericordia aut dilectio Dei.

ierias, filius Selemiæ filii Hananiæ, Ier.37. Lat. Timor vel viſio aut proiectio Domini.

ierian, filius Hebron.1.Par.23.idem.

ieribai, filius Elnaem,1. Para. 11. Lat.pugnans, vel obiurgans, ſiue multiplicans.

iericho, ciuitas opulentiſſima in Beniamin tribu, ab Ieroſolymis CL. & ab Iordane LX. diſtans ſtadiis, Num. 22.Ioſue. 2. quam ædificauit Hiel de Bethel.2. Reg.16 Matth, 20. Lucæ 18. & 19. Nobilis p lmetis & balſami viridariis. Vnde etiam Ciuitas palmarum appellatur, Deuter. 34. Gentile, Ierichontinus. Cuius muri tubarum clangore coram Iſraelitis, diuino numine funditus corruerunt, & aſcendit vnuſquiſque per locum, qui contra ſe erat. Ceperúntque ciuitatem, & interfecerunt omnia quæ erant in ea, à viro vſque ad mulierem: ab infante vſque ad ſenem: boues quoque, & oues, & aſinos in ore gladii percuſſerunt. Ioſ. cap. 6. Lat. Luna vel menſis, aut odor eius.

ieriel, filius Thau filii Iſſachar filii Iacob. 1. Paralip.7. Lat. timor aut viſio, vel proiectio Dei.

ierimoth, filius Sela, filii Beniamin, filii Iacob.1 Paral. 7. Filius item Beriæ, 1. Paral, 8. 2. Paral.31. Eſt & nomen ciuitatis in tribu Iuda, cuius rex dicebatur Pharan. Ioſ.10. & 15. in tribu item Iſſachar, datæ Leuitis, quæ Ierāmoth dicitur, Ioſ. 21. Lat. Altitudines, ſiue timens mortem, aut videns mortem, ſiue proiectio mortis.

ierimuth, nomen viri.1.Par.12. idem.

ierioth, filius Caleb ex Azuba vxore, 1. Paral 2. Lat. cortinæ, ſiue linteamina, aut vlulationes ſiue confractiones.

iermai, nomen viri.1.Eſd.10. Lat. altitudo mea, vel proiiciens aquas.

ierna, Hiſpaniæ fluuius, Melæ lib.3. Strabon. libro 3. Iernam his locis commemorat montem: à quo Iernam amnem potuiſſe vocari veriſimile eſt.

ierne, inſula in vltima plaga occidentali: inde Ierneus. Steph.

ierobaal, nomen iudicis in Iſrael, qui & Gedeon dicebatur. Iudic. 9.1. Re.12. Lat. vlciſcatur vel tueatur ſe Baal.

ierobeſeth, nomen viri. 2. Reg. 11. Lat. impugnans confuſionẽ, vel ignominiam, vel idolum.

ieroboã filius, ioas, filii Ioachaz regis Iſrael. 4. Reg. 14. Fuit item alius eiuſdem & nominis & regni rex impius.3. Reg. 11.Lat impugnãs vel obiurgans vel multiplicans populum.

ieroham, filius Eleana filii Caatæ.1. Par. 6 22. 17. Filius Phaſor, 1. Paral.9. Filius Elin, filii Thau 1. Reg. 1. 2. Par. 23. Lat. miſericors aut delectus,

ieron, ciuitas in tribu Nepthali, Ioſ. 19. Lat. timor vel viſio, aut proiiciens dolorem vel fortitudinem.

ieroſolyma. Vide Ieruſalem.

ierſia, filius Ieroham, 1.Paral. 8. Lat. Lectulus vel ſtratum Domini, aut abſtulit paupertatem Dominus.

ierſia, filius Ieroham.1.Par.8.

ieruſa, mater Ioathan filia Sadoc, 2. Para. 29. Lat hæreditas, vel exilium.

ieruſalẽ, Iudææ metropolis à Melchiſedech, teſte Ioſepho, condita: aliis Salem & Solyme, Iebus à Iebuſæo Chananæi filio, Ioſ. 18. poſtremò Ælia [vt Volat.lib.11.ait] ab Ælio Hadriano dicta: is enim imperator patrem eius extruxit: montem Caluariũ, Chriſti ſepulchrum & Golgotha, loca extra mœnia antea ſita, muro cinxit. Porrò hæc olim vrbs bifariam diuiſa eſt, in ſuperiorem ſcilicet & inferiorem. Superior in vertice Sionis, vnà cum templo in eiuſdẽ montis latere ſita erat, quæ à conditore interdum ciuitas Dauid nominabatur. Templo autem adhærebat inferior ciuitatis pars. 1. Pa.3 La. viſio pacis De hac vrbe ſancta & ſanctis locis ædibúſque quæ in ipſa eiúſque territorio ſunt, Epiphanii Monachi Hagiopolitæ Græca narratio & Vatic. biblioth. eruta cum Anonymi poetæ ecfraſi, à Federico Morello Profeſſ. Reg. lucem edita, Latinitatéque donata ſunt Lutetiæ hoc anno. 1620.

ies, Ietis, ciuitas Achaiæ, in promõtorio eiuſdem nominis, iuxta quod Alpheus amnis præ-

terfluens, ſex millibus paſſuum nauigatur. Tortellius.

ieſaar, filius Gaath filii Gerſon. Num.3. Lat. claritas, ſiue oleum, aut meridies.

ieſaia. Vide Iſaias.

ieſamari, filius Elphaalt, Par. 8. Lat. cuſtos, vel cuſtodia.

ieſana, nomen ciuitatis. 2. Par. 13. Lat. dormiens, aut antiqua, ſiue mutatio.

iesba, filius Ezra.1. Par.4.lat. laus, ſiue trãquillitas.

iesbaam, filius Hacamoni.1. Par.11. & 12.Lat. ſedens populus, aut conuerſio ſiue inſufflatio, vel captiuitas populi.

iesbacaſſa, nomen viri.1.Par.25. Lat. eſt requirens vel deprecans, aut ſeſſio dura, vel inſufflatio, ſiue conuerſio dura.

iesbi-benob, Gigas quidam, de quo 2. Reg. 21. Lat. ſedens in prophetia, vel locutione, vel in germinatione, aut conuerſio, ſiue inſufflatio in prophetia vel in locutione, ſiue in germinatione: aut captiuans in prophetia, vel in loquutione, ſiue in germinatione.

ieſbam, nomen principis, 1. Par 27. Lat. conuerſio ſiue ſeſſio aut inſufflatio vel captiuitas populi.

ieſboc, filius Abrahæ ex Centura. Gen.35.Lat. eſt vacuus vel euacuatus, aut Syriacè derelictus vel derelinquens.

ieſcha, filia Aran filii Thare, quæ & Sarai dicebatur. Gen.11. Lat. vngens ſiue cooperiens aut protegens, vel obumbrans, aut Syriacè, ſpeculans.

ieſeias, filius Phaltiæ filii Ananiæ filii Zorobabel.1. Par.3. Lat. Salus Domini.

ieſema, filius Etam.1. Par.4. Lat. appoſitus, vel minatus, aut admiratio, ſiue deſolatio.

ieſer, filius Nephthali. Gen.46.1. Paral.7.Lat. figmentum ſiue plaſmatio, aut tribulatio, vel anguſtians.

ieſeſi, filius ieddo 1 Par.5.Lat. Antiquus, ſiue ſexagenarius, aut exultans, vel eſt munus.

ieſi, filius Appiam filij Nadab filij Semei, filij Onan.1. Para.2.& 4. Pater Phaltiæ. 1. Par. 4. 11.& 23. Lat. ſaltus, aut reſpiciens.

ieſa, filius izrachia filij Ozi filii Thola.1. para. 7.24. Lat. eſt Dominus.

ieſiel, filius Nephtali, Num.29. Lat. diuidens vel dimidians Deus, aut feſtinatio Dei.

ieſimon, nomen loci, 1. Reg.23.Lat. deſolatio, aut ſolitudo.

ieſmachias, nomen viri 3. Paral. 31. Lat. iunctus Domino.

ieſmaias, nomen viri.1. Par.27. Lat. audiens, Dominum, vel obediens Domino.

ieſpha, filius Beriæ.1. Par.8.Lat. Iaſpis, aut eſt hic vel labium, ſiuè conterens.

ieſphan, filius Seſac.1.Par.8 Lat. abſconditus, ſiue confractus, aut cuniculus.

ieſcal, ciuitas tribus Iudæ creditur, nunc zerecin, vt ait Poſtellus.

ieraeli, filius cuiuſdam viri nomine Iethra Iſraelitæ, &c. Lat. præualens, ſiue dominans cum Deo.

ieſſe, pater Dauid.Iſa.11. qui Iſai dicitur. Lat. ens, ſiue exiſtens, aut munus vel oblatio.

ieſſui, filius Aſer, filij Iacob.Gen.46.1.Par.7.filius Saul, 1. Reg.14. Lat. planus ſiue æqualis, aut ponens ſiue poſitus.

ieſua, nomen viri, 1. Par.24. Lat. Seruator.

ieſua, filius Aſer filij Iacob. Gen.46.1. Paralipomen.7. Lat. planities, ſiue æqualis, aut ponens, vel poſitus.

ieſuati, Monachi, qui Senis Italiæ ciuitate initium ſumpſerunt. Colligebantur enim ab initio domeſticatim viri amicti habitu ſimplici, ſibi victum labore & opera quærentes. Hos Vrbanus ſummus Pontifex (quia iam ſuſpecti quòd aliqua ſuperſtitione malefica eſſent imbuti) ad ſe Romam vocatos de ceremoniis & vitæ inſtituto interrogauit, cognouítque totam rem, & probauit, deniq; vt alba vterentur tunica ac tegumento capitis albo, cum lacinia quadrata à ceruice ad humeros deiecta. Cinguntur ad hæc ſcortea zona, nudos alioqui pedes ligneo ſocculo in inferiori parte muniunt. Datum inde eſt, vt canu ſinum pallium tunicæ ſuperiectũ ferrent. Apoſtolici in principio clerici nuncupati ſunt: ſacris non initiantur, tantùm orationi vacãt. Et Ieſuati ab eo dicti ſunt, quòd Ieſu nomen frequens ſit in illorum ore. Fuit huius inſtituti auctor Ioannes Columbinus. Is fuit ciuis Senenſis, viridiota, mercaturæ tantùm & auaritiæ ſtudiis deditus. Filios, & vxorem habuit admodum religioſam: cuius verbis & caſtigatione paulatim & ipſe factus religioſior, caſtitatem cum ea perpetuam vouit, viliore ſumpto habitu: facultates egentibus diſtribuere cœpit. Polyd. Virg.lib.7.ca.4.

ieſue, nomen viri, Hebraicè, Ioſia.1. Eſd.cap. 10. Lat. Seruator.

ieſus, Hebræum nomen, quod apud nos Seruator dicitur, quod conuenit regibus & ducibus, qui ſalutem ſequentibus ſe populis darent. Hoc autem nomen datum eſt Chriſto, qui cunctis ſalutifer venit. Is enim verè σωτὴρ à Græco dicitur, *qui ſalutem dedit*, Cic.in Verr. F.M.

ieſu ſtatim nato Romæ Trãſtyberina regione oleum è terra erupit, pérque integrum diem perpetuo manauit fluuio, vt Euſebius ſcribit. Item Oroſius tradit, Auguſtum Cæſarem eodem die edicto vetuiſſe, ſe dominum appellari, manifeſto præſagio maioris dominatus, qui tum in terris ortus eſſet. Fuit hic annus, in quem ille ſacratiſſimus incidit partus, alter à quadrageſimo Auguſti principis, mundanæ verò originis nonageſimus nonus ſupra centeſimum & quinquies milleſimum: Ieſum autem Saluatorem Ioſephus natione ac religione Iudæus his extollit laudibus. *Fuit ve-*

rò)ait)*iiſdem temporibus Ieſus, vir ſapiens ſi tamen virum eum nominare fas eſt. Erat enim mirabilium effector operum, atque eorum doctor, qui libenter, quæ ventura ſunt, audiunt, & multos quidem Iudæorum, multos etiam ex Gentibus ſibi adiunxit. Chriſtus hic erat.* Hunc accuſatione primorum noſtræ gentis, cùm Pilatus in crucem agendum eſſe decreuiſſet: non deſeruerunt eum, qui ab initio dilexerunt ipſum. Apparuit enim his iterum viuus, ſecundum quod diuinitus inſpirati prophetæ vel hæc, vel alia de eo futura prædixerant. Sed & in hodiernum diem, Chriſtianorum, qui ab ipſo dicti ſunt, & nomen perſeuerat, & genus, & cæt. Baptizatus autem fuit Ieſus die 6. Ianuarij, feſto nimirum Epiphaniæ.

ieſus, ſacerdotis nomen filii ioſedech. Zach. 1.3.& 9. Lat. Dominus Seruator, vel Domini Salus.

ieſus, qui & Iaſon, Oniæ frater ſummus ſacerdos. Huic Antiochus ſacerdotium abſtulit, & conceſſit Oniæ: qui & Menelaus.

ieſus, Sabetis filius ſummus ſacerdos.

ieſus Naue, qui & Ioſue vocatur, Iſraelitarũ poſt Moſem dux ſapientiſſimus. Item Ieſus, Sirach filius, qui Eccleſiaſticum librum ſcripſit. Comeſt. in præfat. libri Ioſue.

ieta, ciuitas, quæ Leuitis è tribu Iuda vel Simeonis eſt data Ioſue 21. Eadem videtur eſſe quæ Iota dicitur, Ioſ. 15. licet plerique diuersè ſentiant, aſſerentes hanc aliàs Ieram dici, illam, Iotta: alias Loche. Lat. declinans, vel deuertens.

Ietan, caſtellum Siciliæ. Gentile, Iethæus. Stephan. Alij Ietas ſcribunt & vrbem eſſe volunt, quam Silius lib. 14. Celſam cognominat: incolæ Ietenſes apud Plin.

ietebatha, nomen loci, in quo caſtrametati ſunt filii Iſrael profecti de Gabdab monte. Num. 33. Lat. Bonitas ſua, ſiue declinans filia eius, aut declinans deſertum.

ieterus, Mœſię fluuius ex Rhodope profluens Plin. 4.c.26.

Ieth, filius Ieſron, filij Leui. 1. Paral. 6. Hebr. Iabat, Lat. confringens, vel formidans aut ſtupẽs vel Syriacè, deſcendens.

Iethela, nomẽ ciuitatis, in tribu Dan. Ioſ. 10.

iether, ciuitas de tribu Iuda, Leuitis data, Ioſue 15.& 21. Primogenitus Gedeonis Iudic. 8. filius Ezra, 1. Par. 4. & 6. Lat. excellens ſiue reſiduus, ſiue remanens, vel explorans, aut funiculus.

iether, nomen ciuitatis, 1. Reg. 3. Nomen item viri. 1. Paral. 7. Filius idem Iada filii Onam filii Ierameel. 1. Paral. 2.

ietheth, ciuitas Idumæorum. Gen. 36. 1. Paral. primo. Lat. Donans.

iethma, vir Moabites. 1. Paral. 11. Lat. Orphanus, ſiue admiratio aut conſummatio, ſiue perfectio.

iethnan, ciuitas tribus Iudæ, Ioſ. 15. Lat merces, ſiue donum: aut Syriacè, ſuffumigans.

iethra, pater Amaſa filii Abigail ſororis Dauid. 2. Reg. 17. & Iſraelites erat. in 1. Para. 2. dicitur Iether Iſmaelites Lat. excellens, ſiue reſiduus, vel remanẽs aut explorans, vel funiculus.

iethraham, filius Dauid ex Egla. 2. Reg. 3. 1. Paral. 3. Lat. excellentia aut reſiduus, aut exploratio, vel funiculus populi.

iethran, filius Supha filii Helem. 1. Para. 1. Filius item Diſon filii Seir, Horræi, Gen. 36. idem ſignificat quod Iethra.

iethræus, filius Sobal filii Hur primogeniti Caleb. 1. Para. 2. & 11. idem ſign. quod Iethra.

iethro, ſocer Moſis, Exodi 3. qui Exodi 2. dicitur Raguel, idem ſignifi. quod Iethra.

iethſon, nomen ciuitatis, Ioſue 2. Hebr. Kedemoth.

iethur, filius Iſmaelis, Gen. 15. 1. Paral. 1 Lat. cuſtodiens aut ſeries.

ieus filius Roboam ex Abihal. 2. Para. 11.

ieſabad, vir Gaderothites, 1. Par. 12 Lat. dotat[9]

iezabel filia regis Sidoniorũ, vxor regis Achab. 3. Reg. 16. Lat. inſula habitaculi, vel ſterquilinii, vel, væ habitaculo, aut ſterquilinio.

iezatha, filius Amã filii Amadatha. Eſther 9.

iezer, filius Galaad filii Machir filii Manaſſe, Num. 26. qui Ioſ. 17. dicitur Abiezer. Lat inſula adiutori vel atrij, aut væ adiutorio ſiue atrio,

iezer, nomen ciuitatis Amorrhæorum, quæ Leuitis & homicidis pro aſylo è tribu Gad eſt attributa. Eadem quæ & iazer dicitur. 1. Paral. 6. Lat. auxiliator ſiue adiutor.

iezia, nomen viri. 1. Eſd. 10. Lat. diſtillatio, vel aſperſio Domini.

iezlia, filius Elphaal. 1. Par. 8. Lat. diſtillatio vel aſperſio laborioſa.

iezonias, filius Maachati 4. Reg. 25. Lat. Auſcultatio, aut ſtatera vel arma domini.

iezra filius Monſollam 1. Paral. 6. Lat. porcinus, aut Syriacè, conuerſus.

iezraia, nomen viri 2. Eſd. 12. Lat: Oriens Domus aut claritas Domini.

iezrahel ciuitas tribus Iudæ. Ioſ. 15. 17. 19. Iudic 6. 1. Reg. 25. Filius item Oſeæ ex Gomer vxore. Oſeæ. 1. Lat. Semen Dei, aut diſtillans contritionem vel malum Deus, ſiue diſtillatio amicitiæ Dei, vel aſperſio paſtoris Dei.

igaal, filius Nethã de de Soba. 2. Reg. 23. Lat. Redemptus ſiue coinquinatus.

igal, filius Ioſeph. Num. 13. idem ſignificat quod igaal.

igædita, Luſitaniæ vrbs olim fuit, vt inquit Vaſæus, qui addit hodie vicum obſcurum eſſe nomine Edania. Varrerius dicit vulgò *Idanhas* dici: & nouo Lat. *Odonia*.

iginium, Pompon. eſt maris Tyrrheni inſula. Ennio igilium dicitur:

Igmanus, Sigmanus habent Græci codices Ptolemæi, Galliæ Aquitanicæ fluuius eſt. *Lera* hodie eſſe putat Nauagierus, inter enim Aturiũ & Garumnam, quo Ptolem. hunc Sigmanum deſcribit.

Ignatius, Antiochenæ eccleſiæ præſes, anno ſalutis 91. Is Romam perductus, ac beſtiis obiectus eſt. Euſeb. lib. 3. cap 35.

ignetes, populi Rhodij.

ignoti Dei aræ, quæ Athenis erat, fit mentio Act. 17. & apud Pauſaniam in Atticis, qui inſcriptionẽ addit plurali numero θεῶν ἀγνώστων, Cauſam & originem eius rei Laertius in Epimenide explicat: Lucianus etiam in Philopatride bis meminit ignoti Dei Athenienſium.

ignini populi Plinio, quorum locus à Ptol. Iſuuium dicitur. Inginiũ fortaſſe Silii eſt. Vmbriæ oppidum eſt, quod Leander *Eugubio* vocat.

I H

Ihelon, filius Eſau ex Oolibama vxore. Gen. 36. Lat. occultus, ſiue adoleſcens, aut capra eorum, vel ſeculum.

I I

Iim, ciuitas tribus Iudæ. Ioſ. 15. Lat, acerui.

I L

Ila, locus Perſicus, ad eius ſinum. Eſt & Albionis fluuius Ptol.

ilapinaſtes, cognomen Iouis apud Cypros inde dictum, quòd magnifico apparatu ſplendidíſque epulis, quas εἰλαπίνας vocant Græci, coléretur.

ilaraugatæ & Ilaraugates, fluuius.

ilaris, vrbs Lyciæ, Steph.

ilatia, vrbs Cretæ. Steph. vulgò dicta *Elbe.*

ilba, vel Ilua, inſula in mari Tuſco, diſtans à continenti decem millibus paſſuum, de qua Plinius capite 14. lib. 34. refert hoc eſſe mirum quòd in aliis regionibus effoſſis metallis terræ ſunt vacuæ: apud Ilbam ſublata renaſcuntur, & rurſum de eiſdem locis effodiuntur. Varro & aliud dicit, naſci quidem illic ferunt, ſed in ſtructuram non poſſe cogi, niſi tranſuectum in Populoniam Tuſciæ ciuitatem. Vide Ilua.

ildericus, Vandalorum rex, anno ſalutis 525.

ildico, Attylæ vxor, an. ab vrbe 1026. Blond.

ildouadus, Gotthorum rex, omnes Tranſpadanos, omnéſq; Venetæ regionis vrbes in poteſtatem recipit, anno ab vrbe 1295. Blond. lib. 5.

ilerda, oppidum citerioris Hiſpaniæ in conuentu Tarraconenſi: non procul è Scycori fluuio, *Leryda & Leyda* vernaculis dicitur. Eſt etiam *Lerda* fluuius ibid.

ilergetes, Hiſpaniæ populi in tractu Tarraconenſi, non procul ab Ibero amne. Plin. lib. 3. c. 3.

ileſium, nomen loci. Hom. Steph.

ilia, quę & Rhea, Numitoris Albanorum regis filia, quam Amulius, pulſo iam Numitore fratre, & interfecto eius filio Lauſa, virginem Veſtalem legit, vt ſub ſpecie honoris ſpem partus ei adimeret. Verùm cùm illa aquam è Tyberi ad obeunda ſacra peteret, in ripa fluminis obdormiuit, in ſomnis ſibi viſa eſt à Marte comprimi, & ſic geminos concepit: quos cùm peperiſſet, exponi iuſſit, matrémque Iliam viuam apud Tyberim fluuium effodi: vnde poetæ eam Tyberi nupſiſſe fingunt, qui ob id quoque Vxorius amnis ab Horatio lib. 1 Carminum dicitur. Quid verò pueris acciderit, vide AMVLIVS, Virg. lib. 1. Æneid.

iliacus. Vide ILIVM.

ilias, Iliadis, Homeri opus clariſſimum, omnium quotquot vnquam extiterunt poetarum ſcriptis circa cõtrouerſiam prælatum. Dicta Ilias ab eo, quòd bellum contineat apud Ilium inter Græcos & Troianos ob raptum Helenæ geſtum. Quoniam verò hoc in opere nullum mali genus non recenſetur, factum eſt, vt Ilias malorum, pro omni genere calamitatis accipiatur. Quam in nuce incluſam, in membrana ſcriptam, tradidit Cicero, Pli. lib. 7. ca. 21. Martial. l. vlt.

iliacum Carmen, ſeu Iliadis breuioris fragmẽtum Anonymi Græci poetæ vetuſti, F. M. P. R. non ita pridem Græcè cum Latina ſua parapraſi Heroica Lutetiæ edidit, ex vnico exemplari Mns. Scholiis Gr. miniatis ornato quod V. C. Iſaac. Caſaubonus ipſi affini ſuo conceſſerat: quo poematio Homerus, Lycophron, Coluthus, Steſichorus, alii que Iliacæ hiſt. ſcriptorei illuſtrantur.

iliberis, ciuitas prouinciæ Narbonenſis, Plin. lib. 3. ca. 4. & Pomp. aliàs Liberia, Hiſpaniæ ciuitas. Meminit & Ptolemæus lib. 2. cap. 4. Hanc quidam eſſe aiunt, quæ nunc Granata dicitur, longè clariſſima vrbium Occidentis, erepta nuper Mauritanis regibus, auſpiciis regum Hiſpaniæ, Dicta Iliberis Straboni à flumine.

ilingæ Ptolem. & Eliſii Taciti, iidem ſunt populi in Germania circa Sileſiam, vt Peucerus annotauit, qui hodie *Eleſier* creduntur.

illienſei, populi Corſicæ inſulæ antiquiſſimi, Pompon. lib. 2. Pauſan.

ilione, inter filias Priami natu maxima, Polymneſtoris Thraciæ regis vxor. Vir. li. 1. Æn.

Præterea ſceptrum Ilione quod geſſerat olim,
Maxima natarum Priami.

Ilioneus, nomen Troiani Phorbantis filius qui deleto Ilio Æneam in Italiam ſequutus eſt: & quoniam eloquentia plurimùm pollebat, legationibus aliquot ab eo præfectus. Seruius in 1. Æneid. Non mirum, inquit, ſi eloquens à Virgil. introducatur Ilioneus, cùm pater eius Phorbas, Homero teſte, ſemper Mercurio Deo eloquentia fauente pugnarit.

ilius, amnis in Attica regione, Muſis ducatus quas ab eo Iliſſidas vocant. Papin. lib. 4. Theb. videtur hunc fluuium Furiis conſecrare ſic.

--anfractu riparum incuruus Iliſſos,
Sæuus honos fluuio, Stygias luſtrare ſeueris

Eumenides perhibetur aqui..

à Stephano vrbs Atticæ.

ilithyia, dea parturientibus propitia, quæ & Iuno Lucina a Latinis appellatur. Ouid. 9. Metam. Vide Inatus.

ilythie, ciuitas in Ægypto. Steph.

ilium, vrbs Phrygiæ minoris, ſiue Troadis M. D. paſſuum à mari diſtans, à Dardano Iouis filio condita, ab Ilo verò rege ampliata, & Ilium nominata. Hæc Aſiæ totius ciuitas fuit florentiſſima, ſub Laomedonte ab Hercule euerſa: denuóq; ſub Priamo ob Helenam à Paride raptã decennali bello obſeſſa, ac demum expugnata. Effertur & Ilios fœminino genere. Hinc Iliacus, id eſt, Troianus. Legitur & Ilius in eadem ſignificatione 9. Æneid. A Troianis Actam vocatum ſcribit Steph. Ilium tẽpore Strabonis non extabat, ſed tamen locus Ilienſium pagus dicebatur. *Troia* hodie appellari tradit Sophian. Iliũ etiam montis nomen eſt, Laconico regionis auctore Pauſania.

ileus, Apollo in Troia. Steph.

ilyberis, Ptol. li. 2. cap. 10. Tectoſagum ciuitas, vulgò *Salſes*, Hiſpanorũ ditionis. Vide Iiber.

illice, vrbs eſt Hiſpaniæ, vulgò vocata *Alacant*, vnde Illicitanus ſinus. De *Alacãt*. Mela lib. 2. c. 6.

illipa, cognomento Magna, ciuitas Turdetanorum in tractu Hiſpaniæ Bæticæ, Ptolem. li. 2. cap. 4. & Plin. 3. cap. 1.

illipula, mons Hiſpaniæ Bæticæ. Ptol. li. 2. ca. eſt etiam in Hiſpania Bætica Turdulorũ vrbs, apud Ptolem. ἰλλήπουλα μεγάλα. Ambroſius Moralis hoc Bæticæ oppidum eo loco ſitum fuiſſe putat, quo nũc non admodum magnum, *Penſ. er* dictum, medio fermè itinere inter Cordubam & Hiſpalim videtur, idem addit ſe nummum peruetuſtum vidiſſe, in quo legebatur. *Mun. Elepla.*

illiturgis, Hiſpaniæ Bæticæ vrbs Plin. cui Forum Iulium cognominatur. Polyb. Ilurgia.

illurcis, Iberiæ vrbs, quæ poſtea à Sempronio Graccho, Gracchuris dicta eſt.

illuro, Hiſpaniæ citerioris oppidum paruum, Pompo. libro. ſecundo. Eſt item Plin. l. 3. capite 3. oppidum ciuium Romanorum in ea parte Hiſpaniæ Bæticæ, quæ Luſitaniæ proxima eſt. Ptolem. libro 2. cap. 5. & Plin. libro tertio, cap. 1.

illyricum, aut, vt aliis placet, Illyris, regio eſt in ora maris Hadriatici, Italiæ oppoſita Huius termini non ab omnibus iiſdem limitibus circumſcribuntur. Plinius enim hanc inter Aſiam & Titium fluuios conſtringit. Ptolemæus verò eam ab Hiſtria ad Macedoniæ vſque confinia ſecundum maris littora producit: mediterranea eius ad Pannones, & Mœſiam ſuperiorem expandit. Multò ampliorem eam deſcribit Pomp. Mela, & Dionyſius Alexandrinus, totam enim maris Hadriatici oram à Tergeſto ad Ceraunios vſque montes Illyriis adſcribit, eóque vltra Danubium fluuium habitare docet. Danubium namque inter eius amnes Mela numerat. Strabo libro 7. Geographiæ, eos Macedonibus & Thracibus propinquos eſſe ait. Sed omnium latiſſimè illyrici fines extendit Appianus Alexandrinus: Illyrios [inquit] Græci eos æſtimant, qui ſupra Macedoniam & Thraciam à Chaonibus & Theſprotis ad fluuium Iſtrum ſedes habent. Hæc enim prouinciæ totius longitudo eſt. Amplitudo eius ex Macedoniæ & Thraciæ montibus ad Pæones vſque & Ionium mare, Alpiúmque obiecta protenditur, quæ dierum quinque iter continet. Longitudo triplo productior eſt, &c. Idem poſtea, Romani verò non hos duntaxat, ſed Pœones vltra eos, necnon Rhetios, Noricos & Myſios qui Europam incolunt, quoſcunque alios his finitimos, qui Iſtrum à dextra nauigantibus ſeſe offerunt, viciſſim vt Heldros à Græcis diſtinguunt, eos propriis appellationibus ſeparatim nominant: cæterùm communi vocabulo Illyrios omnes arbitrantur. Ab Iſtri enim ortu vſque ad mare Ponticum (Illyrici eſſe voluerunt Huc vſque Appianus, Sueton. in Tiberio hos tam longè patere etiam auctor eſt. Hos nomen habere ab Illyrio Pholyphemi, Appianus: quidam inter quos Euſtathius) ab Illyrio Cadmi filio eos denominatos aiunt. Totam Illyrici oram maritimam cum inſulis vicinis, commodis inſtructam portubus ſcribit Strabo: cùm quidem contrà Italica ora huic obiecta, ſit importuoſa Calida eſt vt Italia, & bonarum frugum ferax Illyrici ora, oleis & viribus florens, niſi quòd loca quædam prorſus aſpera ſunt. Regio ſupra hanc ſita, montoſa eſt tota, frigida & niualis, maximè quæ ad ſeptentrionem vergit. Incolæ huius olim latrociniis admodum dediti, hodie verò paulò manſuetiores, ligneis plerúmque habitant ædificiis culmo contectis, præter paucas littorales vrbes [quarum princeps eſt laguſia, olim Epidaurus] in quibus humaniùs degunt. Dom. Niger. Volater. Munſterus.

ilmamolinus Africanus, Saracenorum imperator, claſſe in Hiſpaniam traiecit, totam in Gallias vſque igne ferróque vaſtauit; tandem reges Hiſpaniarum cum eo congreſſi vicerunt, fuerúntque, Granatam verò obtinuit. Blond. libro 6.

illoci, oppidum. Plin. lib. 3. cap. 1. in Europa ſitum.

ilua, inſula in mari Mediterraneo, Tuſciæ adiacens, ferri fodinis nobilitata. Vide ilba.

ilurcis, vrbs fuit Vaſconum in citeriori Hiſpania, poſtea Sempronio Graccho Graccuris dicta.

illurgia, vrbs iberiæ. Steph. ex 11. Polybii.

ilus, filius Trois regis Troianorum, pater

Laomedontis, quem matura ætate moriens, regni hæredem reliquit. Ab huius nomine celeberrimum illud Myſiæ minoris, ſiue Troadis caput, Ilii nomen accepit: ſiue quòd ab ilo primum fuerit conditum, cùm Dardanus antea in montibus Dardaniam condidiſſet, vt placet Homero, lib.23. Iliad. ſiue quòd à Dardano extructum inſtaurarit Ilus, & auctius reddiderit: quemadmodum obſcurè innuit Virgil. libro 8. *Dardanus Iliacæ primus pater vrbis, & author.* Author eſt Strab libro 13. primum omnium Ilum auſum fuiſſe in campis habitare, proindéque in mediis campis fuiſſe ſepultum: cuius ſepulchri meminit & Homerus 3. Iliad.

ilus, cùm in Ilio Mineruæ templum arderet, curſu concitus, demiſſum cœlo Palladium eripuit, ſtatímque oculis captus eſt (haud enim vlli mortalium oculis: illud cerni licebat. Poſtmodum placata ira deæ, priſtinum recuperauit aſpectum. Plut Paral. Fuit & alter Ilus, Æneæ filius, alio nomine Aſcanius vocatus. Virg. 1. Æneid.

At puer Aſcanius, cui nunc cognomen Iulo
Additur, Ilus erat, dum res ſtetit Ilia regno.

Ilyberis, Galliæ Narbonenſis fluuius apud Strabonem. Ptolem. Illeris eſt, Athenæo eſt Ilebernis, eundem eſſe cum *Thicis* Melæ, & hodie *Tec* dici docet Varrerius.

I M

Imacarenſes, populi Siciliæ ſtipendiarij in Mediterraneis inſulis ſiti. Plinius libro tertio cap.8.

imaduchi, Scythiæ populi, Caucaſi montis iuga accolentes. Plin. lib.6.ca.7.

Imantopodes, populi in Æthiopia, loripedes, quibus ſerpendo ingredi natura eſt, hoc eſt vt Solinus interptetatur, qui flexis crurum nexibus ingrediuntur: ἱμάντα enim Græcilorum dicunt, Plinius libr. 5. cap. 8 Sunt & aues quædam Imantopodes dictæ ex argumento pedum, quaſi lonpedes, quòd habent crura præalta, Plinius lib.10.cap.47.

Imaus, mons Indiæ, qui extenditur vſque ad fontes Gangis, vltra quem ſunt Scytharum gentes. Eſt & pars Caucaſi & Tauri, vt Plin. & Pto. tradunt. De eo etiam Oroſius. Emaon Arriano dicitur. Semanthini montes Ptolemæo ſunt, Mercator in Iſa interpretatur: cuius Paulus Venetus meminit, argentique fodinas in eo eſſe ſcribit. Caſtald. *Altai* putat, vbi omnes Tartariæ Impp. ſepeliuntur. Ramuſius hunc *Alta* eundem eſſe putat cum Belgian monte; in quo Haythonus Tartaros ait habitaſſe. Hic Imaus mons videtur Poſtello *Sephar*, cuius in ſacris literis memoria eſt. Imaus Ptolemæi ab hoc Imago longè alius eſt, nempe qui ex radicibus Tauri montis exoriens, & vſque ad mare Glaciale progediens, Scythia (quæ ab eo Intra & Extra Imaum cognominat) bifariam diuidit. Hunc ab accolis *Da anguer* & *Nangrocot* appellari tradit Caſtaldus.

imbatos, Sami inſulæ fluuius apud Plinium lib.5.cap.27.

imbraſius, Sami inſulæ fluuius apud Plinium, lib.5.cap.1.

Imbræus, vnus ex Centauris. Ouid. lib. 12. Metam.

imbrus, inſula Thraciæ, vel è regione Thraciæ, Cabariis & Mercurio ſacra, quem vocant Imbrum ſuperi. Oppido quoque in ea nomen eſt Imbrus, vt inquit Steph. vulgò hodie dicitur *Lembro.*

imare. Vide ISSA.

imnites. Vide IANNIA.

imola, vrbs in Æmilia, quæ olim Forum Cornelii dicebatur. Ptol.l.3.c.1.

imperium. Vide Romanum Imperium.

imphes, populi vicini Perrhæbis.

importunus v. conſul, anno ab vrbe 361.

imyra, vrbs Phœniciæ. Steph.

I N

Inachia, regio, quæ Io vocabatur.

inachia, Steph. tota Peloponneſus vocatur nonſolùm Argos, ab Inacho fluuio.

inachium, Peloponneſi oppidum inter Scyllæum promontorium & Iſthmum ſitum: alio nomine Argos Hippium appellatum, Plin. lib. 4.cap.5.

inachus, vulgò *Planizza*, fluuius latere exortiuo Peloponneſi, per agrum Argiuum in ſinum Argolicum illabens. Hunc poetę fabulantur Iûs patrem fuiſſe, quam Iupiter cùm vitiaſſet, aduentum Iunonis præſentiens, id vaccam mutauit. Ouid. lib.1. Metamor. eſt etiam Bœotiæ fluuius apud Eleonem vrbem, qui poſtea Scamander dictus eſt, auctore Plutar. in quæſtionibus Græcis.

inachus, primus Argiuorum rex, qui Inacho fluuio nomen dedit: à quo Argiui ipſi, Inachidæ appellati ſunt. Huius filiam nomine Io cùm Iupiter corrupiſſet, & in Cretam aduexiſſet, Iuno pellicis impatiens grauiſſimis odiis eam exagitauit. Quæ res poetis occaſionem fabulandi dedit, Io Inachi fluuii filiam fuiſſe. Iunonis metu à Ioue in vaccam mutatam: quam cùm illa à coniuge dono accepiſſet, œſtro immiſſo, tantoperè fuiſſe exagitatam, vt furore correpta nuſquam conſiſtere poſſet, donec in Ægyptum tranſuecta, in Iſidem deam mutata eſt. Hinc deducitur Inachis, patronymicum fœmininum: quo nomine poetæ intelligunt Inachi filiam.

inariacum, vnũ oſtiorũ Danubii, quod ab Apollonio Rhodio Arecos vocatur. Naracuſtoma

Ammiano, inter hoc & alterum quod Calon dicitur. idem Apollonius *Peucen* inſulam deſcribit parum a Ptolemæi traditione diſtantem.

inalpini, dicuntur qui Alpes incolunt. Plin. l.3.ca. 6. vel etiam Inalpini dicuntur qui Alpium initia & veluti fauces incolunt.

inarimæ, inſula in ſinu Puteolano, non procul à Neapoli, ait Plin. li.3.c.6. in qua mons fuit, qui terræ motum paſſus, alteram fudit inſulam quæ Prochyta ab effuſione dicta eſt. Sub hanc inſulam Typhoea gigantem à Ioue detruſum eſſe, author eſt Virgilius li.9. Æneid. Eadem & Ænaria à ſtatione nauium Æneæ, & à coxendicis forma Iſchia dicitur: quod nomen etiam hodie ſeruat. Ab Homero in Catalogo inſula hæc ἀρίμοι appellatur. Primùm Virgilius cùm illud Homeri εἰν ἀρίμοις transferret ex εἰν Ionum præpoſitione & ἀρίμοις vnam dictionem conflauit, numero & declinatione mutatis. Inarime verò dicta eſt ab Arimis, ſiue populi ſiue belluis, ita priſci Hetruſcorum lingua ſimias dictantē, quas Græci πιθήκους vocant, vnde nomen inſulis Pithecuſis, vt Straboni placet, ex hiſtoria fabuloſa, quam Harpocratium, Xenagoras & Suidas ita referūt. Fratres (aiunt] duo fuerunt, Candidus & Atlas, omnium ſcelerum quibus humana vita obnoxia eſt, authores & inuentores, adeò vt morum peruerſitas, Cercopum nomen eius fecerit. Impoſtores enim ac planos, quales qui præcipui fuêre, ita Græci vocant ab animalibus, quæ κέρκω, id eſt, caudæ motu blandiuntur. In ſummum ſtudium fuit, appulſos & aduenas dolis quibuſcumque circumuenire. Quod cùm in ipſum etiam Iouem tentaſſent, ab eo ex hominibus in ſimias mutati ſunt, quas Græci Pithecos vocant. Vnde inſulis, quas tenebant, Pithecuſis vocabulum datum. Ouidius Xenagoram ſequutus 14. Metamorpho. Plin. libro 3. author eſt, Inarimen à Græcis dictam Pithecuſam, non à ſimiarum multitudine, vt aliqui exiſtimauere, ſed à figlinis doliatiorum.

inatus, vrbs Cretæ. Alii montem & fluuiū eſſe dicunt, in quo colitur Ilythia Inatina. Stephan.

incibilio. Liuio, Hiſpaniæ vrbs, quam Florianus Cheleua ſubdubitans vocat. Valentiæ regni eſt.

incubi, dicti ſunt Syluani & Faunj, quos improbos quandoque fuiſſe mulieribus compertum eſt, ac earum appetiiſſe peregiſſéque concubitum.

indara, Sicanorum ciuitas. Steph.

indacus, Leonis imper. curſor, tantum itineris vno die, integris etiam viribus, nullóque corporis languore, cucurriſſe perhibetur, quantum nec alius quiſpiam cum equo feſſis etiam cum recentibus equis ſæpiùs commutatis tranſigere, potuiſſet, Leonic.lib.3.cap.19.

indi primùm Sabæi, deinde etiam Homeritæ appellati fuere, inquit Nicephorus Calliſt. lib. 8.cap.35. eóſq; in Arabia fœlici ponit.

indi fluminis oſtia ſeptē deſcribit Ptol. eáque ex oriente orientē verſus his nominibus enumerat: *Sagapa, Sinthon, Chryſum*, id eſt Aureum, *Cariphrons, Saparages, Sabalaſſa, & Leonibare*. Indum fluuium ſeptem habere oſtia, nemo veterum prodit, præter Ptolem. & vnum Arrianum, in periplo ſuo maris Rubri. Dionyſius enim Pomponius, Strabo & Arrian.lib.5. & 6. hiſtoriarum Alexandri, duo tantùm illi oſtia adſcribunt: idem Luſitani, qui hodie has partes nauigant, atteſtantur. Si hodie tantùm duo ſunt oſtia, malè Theuetus ſeptem enumerat.

india regio Orientalis, Aſiæ terminus, tam vaſta eſſe perhibetur, vt eam tradant eſſe tertiam partem omnium terrarum. Pomponius ſcribit, tantum ſpatium littoris eam occupare, quantum per 60. dies noctéſque velificantibus curſus eſt. Author eſt Strab. li.15. in India fuiſſe 50000. oppidorum, quorum nullum Cô Meropide minus fuerit. Nomen habet ab Indo flumine, in quod ab Occidentali plaga deſinit, quod ſolum præter Nilū crocodylos creat. A Septentrione Tauri iugis, ab Ortu Eoo pelago, à Meridie ſuo, hoc eſt, Indico clauditur. In duas regiones Gange fluuio interueniēte dirimitur: quarum altera ad Occidentem, intra Gangem dicitur: altera ad Orientem, extra Gangem cognominatur. In ſacris literis illam *Emaab*, hanc *Sericam* legi aſſerit D. Niger M. Paulus eam videtur in tres diuidere: in maiorem, minorem, & intermediam, quam Abraſiā vocari dicit: inſulas tanto numero habet india, vt meritò Orbis inſularū appellari queat. Celebriores ſunt Iapā, Moluccæ, Sumatra (olim Taprobana) Iaua maior & minor, Burneo, Timor, &c. Gemmis abundat, elephantos procreat Africanis multò maiores. Arbores habet ſemper frondentes: tellus bis fruges in anno ad maturitatem perducit. Piper, calamum aromaticum, & cinnamomum ad nos mittit: illic binæ æſtates, leues auræ, temperies cæli, vbertas ſoli, aquarum abūdāntia: quæ omnia faciūt, vt maiora in india, quam in cæteris regionib. naſcantur animalia india intra Gangem *Indoſtan* ab incolis vocari auctor eſt Ioannes Barrius, teſtis oculatus qui in hac india aliquot annis pro rege Luſitaniæ egit india extra Gangem, *Macyn*, aut *Magyn*, ab incolis appellari ſcribit Niger, idémque ſubiungit ex Ægypto in indiam nauigantibus eam in ſuperiorē, inferiorē & mediam diuidi, & inferiorem *Guſarat* nominari. Mediam *Minibar*. Superiorem verò *Malabar*. Plinius etiam hanc tertiam partem (vt ſuprà) totius Orbis vocatā ab Alexandri comitibus qui eam ſubegerant, teſtatur. Neque hodie minorem orbis partem eo vocabulo comprehendi certum eſt. Antiquorum enim has indias vna cum tota ferè nuper inuenta America Hiſpani *Indias* vulgò nominant.

indica, vrbs Iberię prope Pyrenæū, quā aliqui Blaberuram vocant. Gentile, Indicitæ. *Ste.*

indigetes, Dei antiquis vocati, quòd nullius rei egeat, vel Dei ex hominibus facti. Fuere, qui Indigetes putarēt eos, quos indigetari, hoc eſt, vocari & nuncupari fas eſſet: atque hos Deos fuiſſe, in quorum cuſtodia eſſent vrbes gentéſque, & inuocati, faciles præſtóque aderant. Alii ſunt, qui putant Indigetes appellari, quaſi in loco geniti vel degentes, & magis propitii patriæ, loco & ciuibus. Virg. Georg. lib. 1.

Dij patrii Indigetes, & Romule Veſtaq; mater.

Hinc & Æneas Iupiter indiges dictus eſt, vt ait T. Liuius in 1. Ouid. Met. li. 14. de Ænea loquēs,

Luſtratum genitrix diuino corpus odore,
Vnxit, & ambroſia cum dulci nectare mixta
Contigit os, fecitque Deum, quem turba Quirini
Nuncupat Indigetem, temploque ariſque recepit.

Indus, fluuius Orientis, ſecundùm Gangem longè maximus, Indiam ab Occaſu alluens: à quo tota ea regio nomen accepit. Hunc in iugo Caucaſi montis, quod vocatur Paropamiſus, aduerſus ſolis ortum effuſum aiunt, in ſeque XIX. amnes recipere. Arrian de geſtis Alexandri li. 5. Septem oſtiis in Oceanum erumpit, quem Sadum ab incolis vocari ſcribit Plin.

inferiæ, ſacra erant mortuorum apud Romanos, Suet. Caligula. *Inferiaſque his annua religione publice inſtituit.*

ingænon, Thuyſconū imperator, publica literarum ſtudia, ad comprimendā hominum audaciā inſtituit. Corn. Tacitus de moribus Germ.

ingænones, latiſſimi Germ. populi, in Sicambros, Teutonos & Cauchos diuiſi. Pli. li. 4. ca. 14.

inganni, Liguriæ populi fuerunt qui Abingonum oppidum in ora Liguſtica condiderunt.

ingeniculus, ſignum cæleſte, quod Græco vocabulo ἐγγόνασιν nominat Firm. li. 6. Hic eſt Hercules (vt Hyginus docet) *qui dextro genu nixus ſiniſtro pede capitis Draconis dextrā opprimere conatur.*

inger, Northmannorum, qui Ruſſi dicuntur, rex claſſe M. nauium Conſtantinopolim venit, quibus Romanus XV. Chelandriis occurrit, ignē claſſi Ruſſorum iniecit, vicit, fugauitq; plurimos cepit, victor Conſtat. rediit. Luyth. li. 5. cap. 6.

inguinium, vrbs in Liguria, opibus ac vetuſtate nobilis, nunc Albinga, Proculo imperatore Rom. alumno & ciue ornata. Eutrop.

innoc. XXXVIII. Rom. epiſcopus an. ſal. 404.

innocentius II. Pontifex CLXV. an. ſalutis 1130.

innocent. III. Pontifex CLXXVII. an. ſalutis 1198.

innocentius IIII. Pontifex CLXXX. an. ſal. 1243.

innocentius quintus papa CLXXXVI. anno ſalutis 1275.

innocentius ſextus Pontifex CXC. anno ſalutis 1352.

innocentius ſeptimus, Pontifex CCIII. Ludouicum nepotē ſuum Piceni agri Marchionem & Firmianū principem conſtituit, an. ſalutis 1405.

innocentius III. Pontifex CCXIIII. anno ſalutis 1484.

inſcriptio Numiſmatis ænei Fed. Mor. Prof. Reg. quod cuſum fuſum vefuit Romæ ſub Innocēt. VIII. ex aduerſa parte imaginis. N. IESV CH.

Figuræ ad ſimilitudinem Domini Ieſu ſaluatoris noſtri, & Apoſtoli Pauli in Amiraldo impreſſæ per magni Theucri prædeceſſores antea ſingulariter obſeruatæ, miſſæ ſunt ab ipſo magno Theucro S.D.N. Papæ Innocentio VIII. pro ſingulari dono, ad hunc finem; vt ſuum fratrem captiuum retineat.

innocentius IX Pontifex 1496.

innocentius, Pōtifex creatus à Friderico Romano imperatore, expulſo Alexandro III. Pontifice anno ſalutis 1160.

ino, Cadmi & Harmoniæ filia, Liberi patris nutrix, cum qua Athamas Thebanorum rex ſecundas contraxit nuptias, poſtquam Nephele [ex qua ille iam Phryxum & Hellem ſuſceperat] Liberi patris furore agitata, in ſyluas ſe contulerat. Hæc, vt erat, ita reuera ſe nouercā geſſit, priuignóſque identidem apud patrem accuſans, eò compulit, vt cenſcenſo aureo ariete, fuga ſibi conſulerent. Quam rem ægrè ferens Iuno, Athamanti Furias immiſit, quæ in tantam eum adegerunt rabiem, vt cùm Ino ad ſe accedentem aſpiceret, hanc quidem lænam, filios autem ſuos eius catulos eſſe arbitraretur, atque raptum Learchum, alterum ex filiis ſaxo illiſerit: idem in vxore exemplum editurus, niſi illa arrepto Melicerte altero filio, vnà cum illo in mare ſe abieciſſet: vbi deorum miſeratione in deam marinam eſt transformata, quam Græci Λευκόθεαν, Latini autem Maturam appellant: Melicertes autem in Palæmonem, quem nos Portunum nominamus. Ouid. li. 4. Metam. Hygin Fab. poët. c. 1. 2. 3. 4.

inſubres, populi Ciſalpinæ Galliæ, quorū ciuitates ſunt, Mediolanū, Papia, Lauda, Mouaria, Vercellæ & Comum. Strab. li. 5. Inſubri, ſunt Ptolemæo, Step. Inſobares, Padi accolas dicit, & Inſobras quoq; vocat. Idē habet Inſobros, Italiæ populos eoſdē putarim. Inſobati ſūt Polybio, vt Merula ait. Aliqui apud Polyb. Iſomb. legunt.

inſubria, regio eſt Galliæ Ciſalpinæ, cuius populi Inſubres dicuntur.

interamnia, Ptolemæo lib. 3 cap. 1. Prægutiorum ciuitas in Italia Vulgò *Teranium*, quòd inter duos amnes ſit conſtituta.

interciſa, vrbs Pannoniæ inferioris eſt apud Antoninum, quæ *Rathzkevvi* Simlero dicitur.

interduca Iuno dicta eſt, quia veteri ritu ſponſas ad ſponſos ducere prima nocte conſueuerant: Iuno olim nubentibus præerat. Vide *Ino pronuba*.

intuergi, Germaniæ populi ſunt apud Ptol. Peucerus in Palatinatu eos conſtituit circa Heydelbergam.

inutium, Vindeliciæ vrbs, vulgò, *Inſpruch*. Ptol.

lemæus, lib.2.cap.12. Idem eſſe putatur cum eo quod hodie Oenipontem nominant Germani.

inuſius, vrbs Ægypti prope Caſium montem. Steph.

inycus, Siciliæ vrbs eſt apud Pauſaniam, quam Stephanus *Camicos* appellari ait. Leander *Camerata*. vocat. Fazellus *Longobardo* nominat.

I O

io. filia Inachi fluuij, à Ioue adamata, quam ob interuentum Iunonis, ne agnoſceretur, Iupiter in iuuencam transformauit: Iuno tamen ſuſpicata id quod res erat, vaccam eam a Ioue ſibi dono dari poſtulauit: quam cùm accepiſſet, appoſuit ei cuſtodem Argum cētoculum: à quo cùm moleſtiſſima cuſtodia premeretur, ægre id ferens Iupiter, per Mercurium eum interficiendum curauit. Quam ob rem indignata Iuno, œſtrum pellici immiſit, cuius aculeis exagitata, in Ægyptum vſque fugit: vbi implorato Iouis auxilio, priſtinam formā recuperauit, regíque Oſiridi nupſit, Ægyptiíſque omnibus adeò chara fuit, vt poſt mortem dea habita ſit, quam illi Iſidem appellarunt, ſacraque eius Iſiaca, quibus anſer immolari conſueuit. Ouid. lib. Metamorph.

iabo, pater Abiſai, 1. Paral.26. Filius item Saruiæ filiæ Iſai, 2. Reg 2.1. Paral.2 Filius etiam Saraiæ, 1. Par.4. Lat. paternitas, vel habens patrem aut voluntarius.

ioachaz, filius Ioſiæ regis Iuda. 4. Reg.23.2. Paral.35. Filius item iehu regis Iſrael, 4. Reg.10.2. Para.21. Lat. Domini apprehenſio vel poſſeſſio, aut dominus videns.

ioachaz, pater Ioab, qui à commentariis erat Ioſiæ regi, 2. Pa.3. Lat. apprehendens, ſiue poſſidens, aut videns.

iachim, filius Ioacim, ſiue Eliacim. 4. Reg.24. quem Ieremias 29. & 37. vocat Iechoniam. Lat. Domini præparatio vel firmitas.

ioacim, filius Ioſiæ regis, qui priùs Eliacim dicebatur, 4. Reg.13.1. Par.. Lat. Domini reſurrectio vel confirmatio aut vindicta.

ioadam, mater Amaſiæ regis Iuda, 4. Reg.14. 2. Par.25. Lat. Domini deliciæ.

ioah, filius filij Leui, 1. Par.6.

ioach, filius Zemma, 1. Par.6.2. Par.29. Filius item Ioachaz illius, qui fuit Ioſiæ regi a commentariis, Par.34 Lat. fraternitas, vel habens fratrem.

ioabe, filius Aſaph. 4. Reg.18. idem quod Ioath ſignificat.

ioarim, nomen viri. 1. Mach.2.

ioas, i. diffidens, vel deſperans, aut ignitus, vel vrens, pater Gedeonis, Iud.6. Rex Iuda, filius Ochoziæ, filii Ioram, filii Achab. 4. Reg.11.12.& 13.5 Par.3. item. 4. Reg.14. Filius Ioachaz, filii Iehu, rex Iſrael. 4. Re.13.& 14. pater Ieroboam regis Iſrael, 4. Reg.14.

ioas, rex Iuda, filius Ochoziæ, filii Ioram, filii Achab. 4. Reg. 11. & 12. Lat. Domini ignis vel oblatio.

ioas, filius Bechor. filii Beniamin, filii Iacob, 1. Pa.7. & 27. Lat. tinea corroſus, vel compreſſus ſiue congregatus.

Ioathan, filius Oziæ, ſiue Azarii regis Iuda, 4. Re.15.2. Par.16. à LXV. ἰωαθὰμ & ἰωθαμ transfertur. Filius item Ierobaal ſiue Gedeonis, Iudic. 9. Filius item Iehaddai 1. Par.2. Filius Aſariæ filiæ Amaz. 1. Par.3 Lat. conſūmatus ſiue perfectus.

iob, filius Achaz, filii Micha 1. Par 8. qui 9. dicitur Iara. Lat. dolens, vel gemens, aut vlulans.

iob, nomen viri Iob.1. Lat dolens, &c. aut exoſus vel patiens inimicitiam.

iob, filius Iſſachar. Gen.46. qui 1. Para.7. dicitur Iaſub.

iobab, filius Iectan, Gen.10., Filius Saharaim ex Hodes vxore 1. Par.8. Filius item Zaræ rex Edom, Gen.36. idem quod Iob ſignificat.

iobachus, Bacchi cognomen.

iobania, filius Ieroham. 1 Par.9. Lat. ædificatio, ſiue filiatio aut intellectus Domini.

iocaſta, Oedipi mater, filia Creontis Thebanorum regis, vxor Laii, quæ poſt mariti necem Oedipo filio imprudens nupſit, ex quo Eteoclem & Polynicem genuit: qui cùm ſe mutuis vulneribus confeciſſent, ipſa quoque ſibi manus intulit. Statius 2. Thebaid.

Regina ·xt· lerat notum penetralibus enſem, &c.

iochabed, filia Leui, vxor Amian filii Caath, filii Leui. Exod. 6. Lat. glorioſa aut ponderoſa.

iochabela, nomen matris Moſis, vt ex Ioſepho tradit Hieronymus.

iocritus, Lycurgi filius. Vide ſuprà Botachidæ.

ioed, nomen viri 2. Eſd 11. Lat. teſtificans, vel ornans, ſiue deprædans aut tranſiens.

ioel, nomen principis. 1. Paral.4. Nomen prophetæ, filij Phatuel. Ioel.1. Pater *Samina*. 1. Para. 5. & 15 Filius Azariæ. 4. Par 19. Filius Maath, filii Amaxai. Paral.6. Primogenitus *Samuelis* prophetæ, 1. Reg.8. Filius Gad. 1 Par.5. Lat. volens, ſiue incipiens, antiurans.

ioela, filius Ieroham, 1. Par.11. Lat eleuatio, ſiue proficiens aut auferens maledictionem.

ioezer, nomen viri. 1 Pa.12. Lat. adiuuans.

ioſredus, Campaniæ Comes, conſilio Petri, vrbis præfecti, Ioannem XIII. Pontificem cepit, & cuſtodiæ mancipauit. Blond. lib.3. an. ſal 966.

iogli, pater Bocci principis tribus Dan. Num. 34. Lat. tranſmigratio, aut reuelatio, ſiue reuolutio, aut exaltatio.

ioha, filius Bariæ. 1. Par.8 Lat. viuificans.

iohanna Ben Reſa, Iudæorum dux, regnauit annis LIII

iohánna, ſacerdos fratrē ſuum Ieſum in templo occidit: ob quod facinus Vagoſes, dux Artaxerxis: templum violauit, & Iudæos ſeptem annis tributa dare coegit, Ioſeph. lib.11. c 7.

iohannes Baptiſta, Herode, Philippo. & Lyſa-

nia tetrarchis prædicare, & baptiſmo Dei populum colligere nouum cœpit, anno ſalutis 30. Vinctus in carcerem ab Herode propter Herodiadem miſſus eſt, atque capite truncatus in Macherunta, Mat.14. Ioſeph.lib.18.cap.13.& 14.

Iohannes Apoſt.& Euang.in inſulam Pathmū eſt relegatus. Euſe.l.3.c.18. Ab exilio reuocatus, poſtea Epheſ.rediit. Euſe.l.3.c.20.an.ſa.98.

Ioannes Grammaticus Gazæus poeta, Nonno Panopolitano, æuo, non genio ingeniove inferior. Eius poema Heroicum ſeptingentis quinque Verſib. conſtans, quo Tabella quædam Vniuerſi celebratur, Epico Carm. Lat. redditū editúmque cum exemplari Græco, emendato per Fed. Morellum Prof. Reg. Lut. an. ſ. 1619.

Iohannes II. Roma. Epiſco. an. ſal. 323.

Iohannes III. Roma. Pontif. an. ſal. 166.

Iohannes IV. Roma. Epiſco. LXX. an. ſal. 639.

Iohannes V. Rom. Pontif. LXXX. an. ſal. 683.

Iohannes VI. Roma. Pontif. LXXXIII. natione Græcus, eo tēpore Pontificatū iniit, quo Theophylactus Exarchus Italiā petiit, an. ſal. 700.

Iohannes VII Græcus, item patria & genere. Roman. Pontifex LXXXIIII. an. ſal. 703.

Iohannes VIII. Pontifex LV. an. ſalutis 873.

Iohannes IX. Pontif. CXIII. an. ſalutis 899.

Iohannes X. Pontifex CXXII. an. ſal. 915.

hic Sergij Pontificis & Maroxiæ ex aduerſo filius fuit Liu. lib. 2. cap. 13.

Iohannes XI. Roma. Epiſco. CXXV. an. ſal. 931.

Iohannes XII. Roma. Pontif. CXXX. an ſal. 936. Adelbertū Romā intromiſit, Othō Romam petiit, fugit Iohannes, & Adelbertus ſynodū congregauit. Dānatus eſt Iohannes, & electus Leo. Blond. l. 3. decad. 22. Luith. ſ. 78. . 9. & 10.

Iohannes XIII Iohannis epiſcopi filius, Pontifex CXXXII. anno ſalutis 966.

Iohannes XIIII. Roma. Pontif. CXXXVII. A Romanis captus, in Adriana mole pædore carceris & inedia vitam finiuit, an. ſalutis 994.

iohannes XV. Rom. Pontif. CXXXVIII. omnia diuina & humana amicis largitus eſt. an. ſal. 985,

iohannes XVI. Rom. Pontifex CXXXIX. patre Leone presbytero natus, Rom. an. ſalutis 685.

iohannes XVI I. Rom. Pontifex CXLI. an. ſal. 996.

Iohannes XVIII. Rom. Pontifex CXLII. anno ſalutis 1001.

iohannes XIX. Rom. Pont. CXLII I. an. ſal. 1001.

iohannes XX. Rom Pont. CXLIII. an. ſal. 1010.

iohannes XX. Papa CLXXXVIII. an. ſalut. 1276.

iohannes XXII. Rom. Pontifex. CXCVI. an. ſalutis 1317.

iohannes XXI I. Rom. Pontifex CCVII. an. ſalutis 1141. in concilio Conſtantienſi Pontificatu priuatus eſt, Platin. Vola. an ſalutis 415.

iohannes, iudæ filius, frater Ieſu, ſummus ſacerdos, anno à diluuio 1911.

iohannes Columna Cardinalis, ad res Aſiæ componendas legatus ab Honorio III. Rom. principe, anno ſalutis 126;

iohannes Hieroſolymorum epiſcopus VII. anno ſalutis 106.

iohannes Chryſoſt. ab aureo flumine eloquenciæ cognominatus Archiepiſcop. Conſtantinopol. à Theophilo Alexandrino epiſcopo oppreſſus, Pontum in exilium pergere coactus eſt. an. ſalutis 403. vbi ſpiritum Deo reddidit. Tripart. hiſt. l. 10. c. 18. Eius opera in plures Tomos diſtincta, Regiis Typis caſtigatè nuper excuſa ſunt Lutetiæ apud Morell. Typogr. Reg.

iohannes Anachorita, monachus, propheta vixit ſub Theodoſ. Imperatore, an. ab vrb. 1147.

Iohannes, monachus miraculis & virtutibus inſignis fuit: futura non minùs, quàm antiqui Prophetæ prædicebat, donúmq; accepit à Deo, vt curaret inſanabiles morbos. Is à iuuentute laudans Deum, degebat in ſolitudine, comedebát que herbas, & radices, aquamq; bibebat, ſicubi reperiſſet. Cúmq; ad ſenilem perueniſſet ætatem, multorum in Thebaide monachorum factus eſt præſul, qui oratione morbos, dæmonéſque fugabat: & cùm neſciret literas, ad rememorandum quid, codicibus non egebat: quia quicquid ſemel mente percepiſſet, ſub veritate tenebat, Sozom. lib. 8. ca. 1. hiſt. eccleſ.

iohannes Caſſianus, monachus, Maſſiliæ floruit, anno ſalutis 1434.

Iohannes Viteleſcus Patriarcha, Romam, omnémque eccleſiæ terram recipit, an ſal. 1434.

Iohannes Palæologus, Conſtantinopolitanus imperator, anno ſalutis 1434.

iohannes Haucuth, Anglus, qui vice comitibus Mediolani militauerat, copiis Vrbani Quinti Pontificis præfectus eſt, vt eccleſiæ ditionem ab hoſte tueretur. Platin. Blond.

iohannes primus, Hiſpaniæ rex, patri Henrico Hiſpaniæ regi ſucceſſit, anno ſalutis 1374.

iohannes Britanniæ dux, totam Britanniam eiectis Francis, recuperauit anno ſalutis 1376.

iohannes Hus, in concilio Conſtantienſi contra datam fidem exuſtus, anno 1416.

iohannes Sirmienſis, abbas ex Pannonia ſuffectus eſt in locum Guidonis Antipapæ, anno ſalutis 1166.

iohannes de monte regio, aſtronomus inſignis, floruit anno ſalutis 1476.

iohannes Zimiſceus XIII. Conſtinop. imperat. regnauit annis VI. Baſiliū & Conſtantum Romani II. filios Cæſares fecit, an. ſal. 871.

iohannes, cognomento Marcus, D. Barnabæ cognatus fuit & natione Cyprius: cuius D. Paulus meminit 2. ad Timoth. c. 4.

iohannes, I. Hiſpaniæ rex, anno ſalutis 1415.

iohannes de Bregna, magno coſenſu Chriſtinorū, Hieroſolym rex eſt deſignatus, ductaq; Churadi Montis Ferrati filia in vxorem, Tyri regium diadema ſuſcepit, an. ſa. 610. Blond.

iohannes, Philippi Valeſii filius, Francorum rex, magna ex parte apud Anglos captiuus, fœliciter regnauit annis 15.

iohānes Chutenbergus, natione Teutonicus, equeſtri vir dignitate, primus omnium in oppido, quod Moguntiā vocāt, imprimēdarū literarū excogitauit artē, primúmq; eā exercere cœpit. Nō minori induſtria repertū fuit ab eodem nouū atramēti genus, quo nūc typographi tantùm vtuntur. Polyd. Verg. l.2.c.7. de rer. inuent.

iohannes Hunyades Vaiuoda, tutor regni Vngariæ factus, an. ſalutis 1445. Ritius.

iohannes, Richardi frater, Northmanniæ dux, rex Angliæ, an ſalut. 1201. Prouētus eccleſiæ ſex annos occupauit, vnde ab Innocētio excōmunicatus eſt, qui ad Pōtificis miſericordiam cōfugiens, Angliam, Hyberniamque Romanæ eccleſiæ feudatarias, ex fœdere conſtituit, centum auri pōdo pro vtraque inſula quotannis ſoluere, pollicitus. Vuallos rebelles ſubegit anno ſalutis 1211.

iohannes, Scotiæ rex anno ſalutis 1392.

iohannes Baliolus, Scotiæ rex, deſignatus eſt: mortuo Alexandro, nulla prole relicta, an. ſalutis. 1292.

iohannes, Henrici imperatoris filius, Bohemorum rex, anno ſalutis 1312.

iohannes Hircan9, filius Simonis, Iudæorū dux. Ioſeph. Antiq. l.13. Euſeb. eū ob deuictos Hircanos cognomē hoc obtinuiſſe dicit. Huius tēpore exortæ ſunt tres ſectæ apud Iudæos. Phariſ. vna, Eſſen. altera, tertia Sadducæorū. Ioſeph. Antiq. l.13.c.8. Is Samariam, Idumæā, & aliquot Syriæ vrbes cepit. Templū quoq; quod in monte Garizim, tēpore Alexandri magni conſtructum eſt, diruit, populóſque ſubiectos circūciſionem ac reliquos Iudæorū ritus accipere coëgit. Fœdus cum Romanis renouauit, anno ab vrbe 613.

iohannes Ziſcha, Huſſitarū dux, regnū Bohemicū fere occupauit, qui cū Sigiſmūdo aliquoties congreſſus, infeliciter pugnauit, an. ſalut. 1420.

iohannes II. Tizocopos, XIIII. Italiæ Exarchus anno ſalutis 712.

iohannes De Poli, Romanus ſenator, Annibalis ſucceſſor, priſcæ reip. mores imitatus, legem rogauit, vt vectigales prouētus, & vrbis & prouinciæ reipublic. iurium cenſerentur. Blond.

iohannes, conſul cum Vararo, anno ab vrbe 1229.

iohannes, Cos cū Aſclepione, an. ab vrbe 1253.

iohannes, Cos. cū Paulino, an. ab vrbe 1251.

iohannes Cos cum Baſeo, an. ab vrbe 1220.

iohannes, Burgundiæ dux, captus à Sigiſmūdo anno ſalutis 1369.

iohannes & Albricus, ex Cumis comitibus, omnem Italiam in vnam ſocietatem S. Georgii coegerunt: externos milites, quorū auxilio Itali hactenus erant vſi, Italia eiecerunt, Teutonicos, Britones & Anglos. Blond. Plat.

iohannes Galeacius Mediolani princeps, Barnabam patruum in vinculis ad mortem vſque retinuit, omnémque ditionem eius in ſuam redegit poteſtatem, an. ſal. milleſimo trecenteſimo octuageſimo quinto. A Roberto Iacobi Appiani filio Piſas emit. Peruſium deditione accepit, Bononia Lucáque eſt potitus.

iohannes Maria, Iohannis Galearii Mediolanenſium ducis filius, Mediolanenſium etiā dux, à Mediolanis ipſis cæſus eſt, an. ſal. 1411.

iohannes, Leucaſtriæ dux, Conſtantiæ vxoris nomine Caſtellæ regnum iure hæreditario repetiit. Hiſpanias armata manu ingreſſus eſt, adepta victoria affinitatē cum Iohāne Hiſpano cōtraxit: Henrico eius filio Catharinam filiam deſpondit. Alterā filiā Philippā Ioanni Luſitaniæ regi dedit nuptui. Pace inita contracta affinitate, domum victor rediit, an. ſal. 1386.

iohannes Ferrerius Pedemontan. vir claris & orthodoxis ortus parentib. in quo *Doctrinæ & Fidei vita conſentiebat, & caro animæ, virtutiq; aſpirabat voluntas, quam canoram eſſe diſciplinam viuendi* B. Ambroſius aſſerit. Scripta eius moralia & philologica extant edita à Mich. Vaſcolano Typogra. præſtantiſſ. nempe, De immortalit. animæ: de Cometæ ſignificatione, de Poeſi Ciceroniana poſtuma quædam eiuſdem opuſcula penes Fed. Mor. ſunt, cuius ἀνάδοχος apud Deū in παλιγγενεσίας ſacramento fuerat: inter quæ ſunt Adnotata ad Cor. Taciti cōciones: & de arte Typographica, &c. quæ tandem aliquando prodibunt in lucem. Obijt pluſquam Octogenarius morbo calculari, quem vt martyrium ſuum animosè ſuſtinebat. An. ſal. 1580.

iohanna, Siciliæ regina, Alphonſum Arragoniæ regem adoptauit anno ſalutis 1422.

iohanna, Roberti Neapolitani filia, Andreæ Vngaro nupſit, eúmque veneno dato tradidit neci, hinc Ludouico Tarēnti principi nupſit. Blond. lib. 10. anno ſalutis 1347.

iohanna, puella ex oppido Vallicolore, annorum circiter viginti, armis inſtructa militis munus ſubiit ſub Carolo ſeptimo Franciæ rege, cuius auſpiciis multis in locis proſperè pugnatum eſt Remis receptis, Aurelium obſidione liberatum. Capta eſt ab Anglis, & Rothomagi cremata, quòd ſexum mentita eſſet, anno ſalutis 1430.

iohanna, Ladiſlai ſoror, fratri in regno Siciliæ ſucceſſit, anno ſalutis 1414. Volat.

iohanna, mulier, quæ ſequebatur Chriſtum vxor Chuſæ. Luc. 9. & 23.

iohanam, filius Careæ 4. Reg. 25. Primogenitus Ioſiæ regis Iuda, 1. Paral. 3. Filius Azariæ 1. Paralip. 6. Filius Elioenai filii Naariæ, 1. Paralipom. 3. principis nomen, 1. Paralipom. 12. Nehem: 2. Lat. gratioſus, ſiue donans, aut pius, ſiue miſericors.

ioiada, nomen ſacerdotis, 4. Regum 12. Iere. 29. Lat. Domini ſcientia aut cognitio.

Iolarib, nomen ſacerdotis, 1. Par 6. & 24. Domini obiurgatio, ſiue pugna, vel Domini multiplicatio.

iol, Numidiæ vrbs, quæ poſtea Colonia Cæſarea dicta eſt. Strabo libro vltim à Iuda Ptolemæi patre, in gratiam Auguſti: cuius liberalitate, cùm poſt victum patrem iubam Romæ in triumpho ductus eſſet, reſtitutus eſt in regnum.

iolaus, Iphicli filius, qui Herculi hydram interficienti adfuit, ferróque candenti cruorem cohibuit, ne alia ex eo capita ſuppullularẽt. Hic cùm ad decrepitam ætatem perueniſſet, Herculis precibus iuuentuti reſtitutus eſt. Ouid. 9. Metamorph.

iolcus, oppidum Magneſiæ [quæ eſt regiuncula Theſſaliæ ab Ortu annexa] inter Pelion & Oſſam montes ad ipſum Pelagicum, quem & iolciacum ab huius oppidi nomine appellat. Ouid. 7. Metamorph.

iole, es, Euryti Oechaliæ regis filia, ab Hercule adamata, quam cùm Eurytus iam victus ei tradere recuſaſſet, licet certaminis lege debitam, ira accenſus Hercules Eurytum interfecit, vrbéque direpta Iolem abduxit, poſteáque Hylo filio ſuo vxorem tradidit. Ouid. l. 9 Meta.

iolum, mons Perrhæbiæ: Incolæ, ioli. Steph.

ion, poeta Græcus Tragicus & Lyricus, & Philoſophus, cuius ſcripta commemorantur à Suida.

ion, Xuthi filius, à quo Ionia dicta eſt Athenienſium ciuitas, Stephanus in Helice.

iona, ſiue Ionas, propheta, filius Amathi. 4. Regum 14. Pater Ioſeph patris Iudæ patris Symeon, Luc. 3. Pater item Petri Apoſtoli. Iohan. 1. & 21. Lat. columba, ſiue depopulans, vel multiplicans.

ionadab, filius Semmaa fratris Dauid. 2. Reg. 13. Filius item Rechab. Ierem. 33 Lat. ſpontaneus vel vouens, ſiue principalis.

Ionathan, filii Gerſon filii Moſis, Iudic. 18. nomen ſcribæ cuiuſdam, Ierem. 37. Lat. Domini donum.

Ionathan, filius Saulis regis, 1 Reg. 13. 14. 2. Reg. 1. 21 1. Paral. 10. Filius Abiathar ſacerdotis, 2. Reg. 15. 17. 2. Reg. 1 Filius Iuda filii onam filii Ierameel 1. Par. 2. Filius Sagæ. 1. par. 11. Eſd. 8. Filius Aſael, Eſd. 10. Nehem. 12. Filius Careæ, Ierem. 40. Lat. Columbæ domum, vel donans.

ionathas, dux Iudæorum conſtitutus, Bacchidem apud Iordanem vicit. Ioſeph. lib. 1. cap. 1. & 1. Machab. 6.

ionathas, Annæ filius ſuffectus in locum Caiphæ à Vitellio Cæſare, anno ſalutis 36.

ione, ciuitatis Palæſti. aliàs Gaza dicta, quòd io illuc appulerit. Steph Ione eidem Antiochia ab Achiuis habitata iuxta Phadacem.

ionia, Aſiæ minoris regio, media inter Cariam & Æolidem, tum cæli bonitate, tum ſitus commoditate nulli regionum poſthabenda.

Huius incolæ dicti ſunt Iones, ab Ionibus Græciæ populis oriundi: quorum olim duodecim præcipuæ fuerunt ciuitates, duodecim in continenti ſitæ, Miletus ſcilicet, Myus, Priene, Epheſus, Colophon, Lebedus, Teos, Clazomenæ, Phocæa, Erythræa, & duæ in inſulis, Chios & Samos. Ouid. 6. Faſtorum.

ionicus, ica, icum, quod eſt ex Ionia: vt Ionica lingua, inter quinque Græcarum linguas notiſſima. Horat. 3. Carm. Ode 5.

Ionius, nia, nium, adiectiuum: vt Ionium mare, dicitur ea pars maris Mediterranei, quæ ſupra fauces Adriatici inter Siciliam & Cretam expanditur. Sunt qui Iſthmum Peloponneſiacũ Ionii Ægæi maris terminum faciunt. Quod ſi concedamus, dicendum erit, Creticum mare, Ægæi, non Ionii partem eſſe. Ptolemæus verò in deſcriptione Macedoniæ, eam quoque partem ſinus Adriatici, quæ Macedoniæ oram ab occaſu alluit, Ionio mari attribuit: eiúſque terminos, Dyrrachio ſiue Epidamno verbo & Pylicæno fluuio circunſcribit. Rectiùs tamen Plinius, cæteríque Acroceraunis promontorio Ionium mare ab Adriatico dirimunt. Quod autẽ ad nominis rationem attinet, non ſatis conuenit inter ſcriptores. Didymus enim dictum exiſtimat ab Ioniæ quodam Dyrrhachii filio, quẽ Hercules cùm imprudenter occidiſſet, in mare proiecit, vt memoriam eius propagaret. Solinus ab Iona extrema Italiæ regiuncula dictum mauult: Lycophron, ab errore Iûs, inachi filiæ: alii ab Ionum naufragio: nonnulli ab Ione quodam A[illegible]æ patre, qui deinde mari Adriatico nomen fecit.

iopas, rex Afrorum, vnus ex procis Didonis, vt Punica teſtatur hiſtoria. Virg. libr. 1. Æneid.

-citara crinitus Iopas perſonat aurata.

Hic muſicus fuit præſtantiſſimus, qui apud eundem Virgilium canit errantem lunam, ſoliſque, labores. Polyd. Virg. lib. 1. c. 14. de rer. inuent.

iópe, Steph. vrbs Phœniciæ prope Ianniam, vt Philo ait: vt Dionyſius, Palæſtinæ [nam & Palæſtina Phœnicia dicebatur] ſic dicta ab Iope Æoli filia (quam Græci non rectè Caſſiopeam vocant) vxore Cephei conditoris & regis: Alia eſt Iope Theſſaliæ. Dicitur etiam Iopia, aliàs per duplex nimirum ab Æthiopia.

Iôpis, regio Laconiæ Steph.

ióppe i. pulchritudo aut decor, vulgò Saron oppidum in ora curuæ Syriæ in monte ſitum, vnà cum portu, qui à Barbaris nunc *Iaffa* appellatur. Num. 21. Ioſ. 19. 2. Par. 2 1. Eſd. 3. Ioſ. 2. 1. Mach. 10. Act. 9. dicitur & Zaffo Nigro etiam à Barberis Arſufo.

iora, nomen viri. 1. Eſdr. 2. Lat. temporaneus, aut oſtendens, ſiue proiiciens.

iorai, nomen viri. 1. Par. 8.

ioram, filius Thou regis. 2. Reg. 8. Filius item ioſaphat, 1. Par. 3. Lat. excelſus, ſiue proiectus.

ioram, filius Ioſaphat regis Iuda. 3. Reg. Fi-

lius item Achab regis Iſrael, frater Ochoziæ, 4. Reg.1.3 8.9.12.2.Par.2.2·.Matth.1.Eſt & nomen ſacerdotis.2.Par.17. Lat. Domini celſitudo aut proiectio.

iorapata, oram, ſiue iopata, Stepha. Syriæ oppidum apud Ioſeph.lib.3.antiq.

iórdanes, Conſul cum Seuero, anno ab vrbe 1215.

iordani, Heb.iarden, fluuius Iudææ, aquas habens ſuauiſſimas, Peream a reliquam iudæa diſterminans, Plinio lib.5. cap.14. Oritur ad radices Libani duobus fontibus: alteri nomen eſt ior, alteri Dan, qui ſimul iuncti iordanem efficiunt, Gen.13. Lat. fluuius iudicii, aut demonſtratio vel proiectio ſiue defenſio iudicii.

iordanis, Lydiæ rex, pater Omphales. Palæp. lib. de fabulis.

iornandes, librum rerum Gotthicarum ſcripſit.

ios, inſula in mari Myltoe, Plin.l.4. c 12. vna Sporadum diſtans à Naxo XIIII. M. paſſuum. In hac Homerum ſepultum ferunt, ita iubente oraculo, vt in materna patria ſepeliretur, propterea quòd matre certa, patre verò incerto natus eſſet.

iola, nomen principis. 1. Paral.4. Lat. Ens vel exiſtens, aut obliuiſcens vel debens.

ioſaba, filia regis ioram, ſoror Ochoziæ, 4. Reg 11. Vxor ioadæ ſacerdotis, 2. Para.22. Lat. Domini ſocietas aut iuramentum aut ſeptenarium.

ioſab-heſed, filius Zorobabel filii Phadaiæ 1. Paral.3. Lat. ſpes vel conuerſio miſericordiæ.

ioſabecd, nomen mulieris, 2. Paral.22. quæ 4. Regum 11. dicitur ioſaba, idem ſignif. quod ioſaba.

ioſabia, filius Saraiæ filii Aſiel, pater iehu principis. 1. Paral. 4. idem quod ioſab-heſed ſigni.

ioſaphat, filius Aſa regis, 3.Reg.15.1. Par.3.Filius Ahilud.3 Reg.8. Filius item Pharnæ.3.Reg. 4. Nomen vallis videtur, Ioel 3. Lat. Domini iudicium.

ioſaphat, vir Mathanites.1. Par.11. Lat iudicatus vel iudicatio.

ioſedech, filius Azariæ, 1. Para.6. Pater Ieſu ſacerdotis, Zach.1.Lat. Dominus iuſtus, vel Domini iuſtitia.

ioſedum, inter Celtas oppidum, fluuii Sequanæ ripas citeriores attingens, ſupra Melodonum oppidum ei finitimum & Lutetiæ proximum: vulgò *Corbeil* nominatur, vt quidam exiſtimant. vide Glareanum in libr.7. Comment. Cæſ.

ioſeph, i augmentum vel præfectus, vndecimus filius Iacob ex Rachel vxore. Geneſ.30.Pater item igal. Num.13.1. Par.1.

1 ioſeph, primus dux iudæorum, regnauit annis VII.

2 ioſeph iunior Arſes, Iudæorum dux, regnauit annis LX.

ioſeph XIIII. Hieroſ. epiſcopus, ann. ſal. 129.

ioſeph, Cani filius ſummus ſacerdos, anno ſalutis 47.

ioſeph ab Arimathia, occultus Ieſu Chriſti diſcipulus, qui eiuſdem corpus ſummo ſtudio honorificè, ac piè ſepeliuit: ac deinde in Angliã Ieſu Chriſti fidem intulit, ibíque ſacrum primus diſſeminauit Euangelium. Bed.hiſt. Eccleſ. Ann. Angl.

Ioſephus, Thodiæ filius, Oniæ ex ſorore nepos, Iudæos ab ira Ptolemæi liberauit. Ioſeph. lib.4.cap.4.

ioſephus, qui & Caiphas, Simoni in pontificatu ſucceſſit.

ioſephus, Mathatiæ filius, vir apud Iudæos, necnon & apud Romanos nobiliſſimus, & ſacerdos, de Chriſti veritate teſtis & digniſſimus. Vocare námque eum hominem non audet, tanquam factorem inſignium operum, magiſtrumque ſermonem veracium. Chriſtum verò apertè nominat, & pœnæ crucis adiudicatum, ac tertia die apparuiſſe viuum ſcribit, aliáque innumera miracula de eo à prophetis non ignorat fuiſſe prædicta: ſed & multos tunc extitiſſe, quos elegit, Græcos, atque iudæos, & in eius permanere dilectione, atque gentem ab eo nominatam nequaquam defeciſſe teſtatur, &c. Sozom.lib.1.c 2. hiſt. trip. idem de eodem Euſeb. ita memoriæ tradidit libr.3. cap.9. hiſt. Eccleſ.

ioſephus, Mathatiæ filius, genere Hebræus, ex Hieroſolymis ſacerdos, qui non ſolùm apud Iudæos, ciues proprios, verùm etiam apud Romanos habitus fuit nobiliſſimus, ita vt literarum merito in vrbe Roma etiam ſtatua donaretur, & libri eius bibliothecæ traditi ſint, quos non ſolùm Græca facundia, verùm & Hebræo ſermone ſuis etiam ciuibus ſe edidiſſe confirmat, dignus, cui præ cæteris omnibus debeat credi, & cæt. Antiquitates Iudaicas, hiſtoriam excidii Hieroſolymitani, & alia ſcripſit, quæ etiamnum extant.

ioſia, filius Elnaem.1. Par.12.

ioſias, rex Iuda filii Amon filii Manaſſe. 4 Reg.22. Lat. ignis Domini, aut vrens Dominus.

ioſpica, oppidum in ora Liburniæ apud Plin. lib.3.cap.21. Ptol. Lopſicam appellat.

ioſue, filius Nun, princeps tribus Ephraim Oſee priùs nominatus. Num.13. Paralip.7.Lat. Dominus Seruator,

ioſue, & Ieſus, idem eſt nomen: cognominatus eſt autem à patre Ieſus Naue, vel Ioſue Bennum.i. filius Naue, vel Nun, quod idem eſt: dictus eſt autem ſic, ad differentiam ieſu filii Sirach, pronepotis Ieſu magni ſacerdotis, qui Eccleſiaſticum ſcripſit. Comeſt. in præfa libri Ioſue, Typum Ieſu Chriſti non ſolùm in geſtis, verùm etiam in nomine gerens, tranſiit iordanem, hoſtium regna ſubuertit, dimiſit terram populo

victori, & per ſingulas vrbes, viculos, montes, flumina, torrentes, atque confinia eccleſiæ, cœleſtiſque Ieruſalem ſpiritualia regna libro ſuo deſcripſit. D. Hieron. in eiuſdem Ioſ. prologo. Ad eius preces ſol & luna ſteterunt, donec Dei vlciſcerentur hoſtes Non fuit antea, & poſtea non erit tam longa dies, obediente Domino voci hominis, & pugnante pro Iſrael. Vnum ac triginta reges bello vicit, eóſque percuſſit. Ioſ. cap. 10. & 12.

ieta, ciuitas in tribu iudæ, Ioſ. 5. Eadem videtur eſſe quæ Ioſ. 22. ieta appellatur. Vide IETA.

iotabis, inſula ſinus Arabici. Procop.

iotæ, Scythiæ intra Imaum populi. ptol.

iotapata, vrbs in Syria. Steph. ex ioſepho, à cōditore ſic vocata.

iotape, Ciliciæ oppidum, Ptol. quod Niger *Lombardo* vocat.

iouiacum, Norici oppidum. Anton. *Saltzburg*, Lazio.

iouinianus Pontanus, philoſophus & poeta, multa ſcripſit tum proſa oratione, tum carmine quæ extant.

iouinianus, Maximianus Cæſar voluit vocari, quòd ſe fortiter in Illyrio geſſiſſet.

iouinianus, nuptias virginitati præferebat, ſecutus opinionem Stoicorum de virtutum & vitiorum æqualitate. Eius ſcriptis reſpondit Hieronymus.

iouinus, Conſul cū Lupicino, an. ab vrb. 1120.

iouis fanum, Lydiæ vrbs. Ptol.

iouis fons in Dodone, qui meridie ſemper deficit, Plin. lib. 2. cap. 103. qua de cauſa Anapauomenos vocari ſcribit Plin. li. 2. ca. 103

iouis indigetis lucus in Latio, inter Ardeam & Antium Plin.

iouis mons, ptol. in Africa propria, in phœnicia quoque, lib. Notit. Et in Hiſpania Tarraconen. pomp. *Monui*, Oliuario. Varrerius docet ex pomponii lectione duos huius nominis eſſe hoc tractu montes, quorum alterum hodie *Monini*, alterum *Monte Iudaico* vocant.

iouis promontorium in Taprobana inſula. ptol.

iouis Seruatoris portus, ad Argolicum ſinum. ptolem.

iouiſura, vrbs in Norico. Anton.

iouis Vrii fanū, Arriano ad Boſphorum Thracium in Aſia deſcribitur. Hodie arx eſt, quam Græci ieron appellant, teſte Petro Gyllio in ſuo Boſphoro.

iozobad, nomen ſerui ioas regis, à quo occiſus eſt ipſe ioas. 4. Reg. 11. 1. par. 26. paradip. 17. 24. Lat. Domini dos, vel Domini dotatio.

iozabad, vel iozabeth, princeps militiæ. 1. par. 12. Nehem. 11. 2. par. 31. 35. 2. 2. Eſd. 6. Lat. dotatus.

iozachar, filius Semaar, ſeruus ioas regis iuda, qui iozachar occidit ipſum regem ioas, adiutus à iozabad conſeruo. 4. Reg. 12. Lat. memorans ſiue maſculinus.

iozarus, ſummus ſacerdos, anno ſalutis 11.

I P

Ipa, vrbs à Roboamo ædificata, Ioſeph. Antiquit. lib. 8. cap, 1.

ipana, vrbs circa Carthaginem Steph.

ipaſturgi, oppidum Hiſpaniæ, quod triūphale appellatur. Plin. lib. 3. cap. 1.

Iphates & Teſtorius filii Priami, quos illi vno partu peruia Idæa Nympha enixa eſt, quam ipſe furtim in venatione compreſſerat: poſtea verò in bello Troiano ab Antiocho Neſtoris filio ſunt occiſi.

iphianaſſa & Lyſippe, filiæ Præti Argiuorum regis, quæ cùm ad Iunonis templum veniſſent, deam contumeliis affecerunt, patris ſui domum diuitiis templi Iunonis, vel, vt alii ferunt, formam ſuam deæ pulchritudini præferentes, à Iunone in furorem verſæ ſunt, adeò vt putarent ſe eſſe vaccas, agróſque falſis mugitibus implerent. Ad quas curandas accerſitus eſt Melampus, cui pater regni partem, & alteram filiam, quam vellet, nuptui promiſit. Placata igitur per ſupplicationem & hoſtias Iunone, Melampus Prœtidas à morbo curauit, & Iphianaſſam vxorem duxit. Hoc etiam nomine appellatur à Lucretio libro primo Iphigenia, Agamemnonia filia ex Clitemneſtra.

iphiaſtæ, gens Acamantidis tribus. Heſych.

iphiclus, ſiue Iphicles, filius Amphitryonis ex Alcmena eodem cum Hercule partu editus, quamuis diuerſo ex patre. Hic cùm Iuno nouercali concitata odio Herculi angues duos immiſiſſet, tanto perculſus eſt timore, vt de cunis decidens, vagitu ſuo parentes excitarit: qui cùm repentè ſurrexiſſent, viderunt Herculem duos miræ magnitudinis angues manibus elidentem.

iphicrates, Æmilio & Plutarcho, vir Athenienſis, nō tam magnitudine rerum geſtarum, quàm diſciplina militari nobilitatus.

iphicrates, ſculptor nobilis apud Athenienſes.

iphidamas, Hom. lib. 11. Iliad. Antenoris filius corpore lato atque procero, ab Agamemnone in bello Troiano interemptus.

iphigenia Agamemnonis & Clytemneſtræ filia: de qua fabulam huiuſmodi comminiſcuntur poetæ. Cùm Agamēnon in Aulide ceruū Dianæ imprudens occidiſſet. Dea indignata contrariis flatibus Græcorum nauigationem eſt remorata. Qua de re cùm vates conſulerent, reſponſum eſt Agamemnonio ſanguine deam eſſe placandam. Miſſus igitur Vlyſſes, Iphigeniam aſtu à matre abduxit, Achilli eam nupturam ſimulans: cúmque iam immolanda eſſet, Dea eius miſerta, ceruam pro ea ſuppoſuit, virginem autem in Tauricam regionem tranſtulit: vbi à Thoante rege eius deæ ſacris præfecta eſt, quæ hu-

mano ſanguine fieri ſolebant Quo cùm poſtea Oreſtes furiis agitatus veniſſet, iamque eſſet immolandus, à ſorore agnitus & liberatus eſt: cum qua non multò poſt, occiſo Thoante rege, aufugit, ablato ſecum Dianæ ſimulachro, in lignorum faſce abſcondito (propter quod illam Faſcelidem vocarunt) quod, cùm in Italiam veniſſent, in Aricinone monte collocarunt. Vide Ouid. Metamorph. lib. 1.

iphimedia, vxor Aloei, quæ compreſſa à Neptuno, filios geminos peperit, Oltum & Ephialten, qui ſingulis menſibus nouem digitorum longitudinem ſtaturæ ſuæ adiiciebant: cúmque paucis annis in ſummam corporis molem excreuiſſent, vnà cum cæteris gigantibus aduerſus ſuperos bellum mouentes, Apollinis & Dianæ telis confixi ſunt.

iphinaſſa. Vide iphianaſſa.

iphinous, vnus ex Centauris, apud Ouidium 12. Metam.

iphis, puer formæ venuſtate conſpicuus, qui cùm Anaxareten puellam impotenter adamaret, neque illa eius amori reſponderet, impatientia repulſæ vitam laqueo finiuit. Cúmque iam ad ſepulturam efferretur, Anaxarete è feneſtra proſpiciens, immotíſque oculis funus aſpiciens, in ſaxum (quo figmento duritiem animi poeta exprimere voluit,) mutata eſt. Ouid. 14. Metam.

ipis, puella quædã Cretenſis, ex Phæſto oppido, Lygdi & Theletuſæ filia, ipſo nuptiarum die in marem mutata. Nã cùm Lygdus vxorem grauidam eſſe animaduerteret, peregrè proficiſcens in mandatis ei reliquit, vt ſi filiã pareret, exponi eam curaret. Idq; cùm ita eueniſſet, anxia Telethuſa, quòd neq; naturæ legem, quæ liberis nobis nihil charius eſſe voluit, neq; mariti iuſſa auderet præuaricari, mediam iam delegit, qua & pietaris fines non prætergrederetur, & viri indignationem euitaret. Simulat itaq; marẽ ſeſe peperiſſe, habitúque virilem mentitur ſexum, noménque iphidi imponit, mari fœminæque cõmune. Verùm cùm iam adoleuiſſet, parérque puellam ianthen nomine ei deſpondiſſet, Telethuſa animaduertens itẽ diutiùs celari non poſſe, iſidis opem implorauit: quæ precibus eius exauditis, iphidem in marem commutauit. Oui. lib. 9 Metamorph.

iphiſtiadæ, Athenienſium gens. Heſych.

iphitus, Euryti Oechaliæ regis filius, quẽ Hercules, occiſo patre, è turri præcipitauit.

iphitus, Troianus. Virg 2 Æneid.

ipnus, quam aliqui ipneam vocant, vrbs Locrorum Ozolorum. Steph.

ipnus, untis, vel ipnutia, parua regio in Samo, vel iunonis ipnuti diſtemplum erat. Steph.

ipſicuri, Liguriæ populi, Steph. quos quoque Arbazanos dici tradit.

ippa, Mauritaniæ Cæſarienſis oppidum. Ptol.

ipſicuri, populi Liguriæ. Steph.

I R

Ira, i. ciuitas aut vigil, ſiue denudatio aut effuſio vel aceruus viſionis, nomen ſacerdotis, 2. Reg. 20. Filius Acces Thecuites. 1. Par. 11.

irad, filius Enoch. Gen. 4. Lat. onager, ſiue aceruus deſcenſionis aut imperii, vel draco.

irai, filius Bela, filii Beniamin, filii Iacob. 1. Par. 7. Lat. vigil. aut ciuitas, ſiue denudans, vel euacuans, aut pullus.

iraphiotes. Vide Erathiotes.

irath, Cæſarienſis Mauritaniæ oppidum. Ptol.

irecos, Hiſpaniæ vrbs, Herculi grata. Vib. Sequeſter.

irene, inſula. Vide Calauria.

irene, Conſtãtini vii. imperatoris mater, imperante cum filio, annis ix. anno ſalutis 783. Irene & Conſtantinus Synodum in Nicæa, vtoe ccc & 1. epiſcoporum celebrarunt, in qua ſanctorum imagines eccleſiis ſunt reſtitutæ. Blond. Conſtantinus iam adultus, matrem haud ampliùs paſſus, imperio deiecit, eiectam in ordinem redegit, & ſolus regnauit annis vii. irene autem hanc repulſam ægro ferens animo, filium dolo captum, effoſſis oculis coniecit in carcerẽ, in quo & exhalauit animam, anno ſalutis 798. Tum imperauit ſola annis iiii.

ireneus, Lugdunenſis epiſcopus, vir doctiſſimus, cuius extant opera, anno ſalutis 179 Euſeb. lib. 5. cap. 5

irenopolis, Ciliciæ vrbs. Ptolem.

ireſtdæ, vicus in tribu Acamantide. Steph.

iria, fluuius Italiæ Iornand. Lombardiæ item Ciſpadanæ oppidum, *Vogera*, Leandro.

Iria Flauia, Hiſpaniæ Tarraconenſis vrbs. Ptolemæo lib. 2. cap. 6. *S. Maria Finis terræ* vulgò. Iria etiam, Taurinorum vrbs. Pto. Titia Pli. hodie Sartirana.

Iringus, Auarorum dux, ab Henrico Foroiulianorum duce ſuperatus, & expoliatus inæſtimabili præda, anno ab vrbe 359.

iris, Thaumantis filia, quam poetæ Iunonis nuntiam faciunt, reuera eſt arcus cœleſtis Iunonis autem nomine aerem intelligimus. Vnde cùm poetæ Irim Iunonis faciunt nuntiam, hoc intelligi volunt, pluuiæ eam prænuntiam eſſe.

Iris, fluuius minoris Aſiæ, in Euxinum Pontum ſe exonerans. Niger *Lirio* vocat. Iris etiam pars inſulæ Britannicæ. Diodor. li. 5.

Irlandia, quæ Latinis Græcíſque ſcriptoribus Hibernia, aliis Iuerna, nonnullis Ierna dicta, ab incolis Eryn vocatur. Inde exteri ex Anglorum ore, qui ſecundum vocalem eodem modo quo cæteræ nationes tertiam pronuntiant, *Irynlandt*, & poſtea per contractionem *Irlandt*, feciſſe veriſimile eſt. Eryn enim & landt Anglo-

glo, Saxonibus,omnibúſq; Germanis,nil aliud, quàm regio aut terra Eryn ſignificat. Vide Hibernia.

irpini,populi erant ad Soracten montem,dicti ab Irpo , quo nomine Samnites lupum appellant,ſiue quòd lupum ducem ſequuti, ſedes ſuas ibi delegerunt , vt feſtus tradit , ſiue quòd more luporum ex rapto viuerent. Hos Seruius Hirpinos per aſpirationem vocat.

irrheſia , Ægæi maris inſula. Plin.

irus,Indiæ mons circa Indi fluminis oſtium. Ptolem.

irus, mendicus Ithacenſis, aſſecla procorum. Penelopes verò nomine Arnæus dictus. Irus autem cognominatus , quòd quemadmodum Iris deorum,&præcipuè Iunonis,ita hic procorum nuntius eſſet. Hunc Vlyſſes , domum reuerſus, pugno interfecit. Homerus 8. Odyſſ. Huius paupertas abiit in prouerbium , vt hominem extremæ inopiæ Iro pauperiorem dicamus. Filiam habuit Chryſippen , quæ ex phthio Hellenem peperit. Stephanus in Hellas.

Irus , vrbs Theſſaliæ, Ciuis, Irotes Step.

I S

is,vrbs Perſica,à Babylone itinere dierum octo diſtans , apud quam eſt Is fluuius , è quo bitumen ad totius Babylonis murum ſubminiſtrabatur. Herod.lib.1.

iſaac, filius Abraham ex Sara. Geneſ.17.&21. Lat. riſus.

iſaac , cognomento Angelus, morti adiudicatus , imperator Conſtantinopolitanus fuit proclamatus, vnctus & conſecratus , ac deinde ab Alexi fratre ſuo imperio pulſus , obcæcatus, in carcerem truſus : dehinc liberatus obiit.

iſaar,filius Caath, filii Leui,Exod.6.1.Par.6.& 23.qui Num.3.dicitur Ieſaar, iiſdem tamen conſonantibus & punctis. Lat.oleum, ſiue claritas aut meridianus.

iſaari,nomen viri.1.Par.26.idem ſignif.quod Iſaar.

iſabella, Henrici Anglorum regis ſoror, Friderico imperatori nurui data eſt. Polybius libro 16.

iſabella, Portugaliæ regis ſoror,Caroli Hiſpaniæ regis vxor, anno ſalutis 1526.

iſca , fluuius Britanniæ inſulæ, Ptolem.libro ſecundo , capite tertio. Vulgò *Ex* , ſed *Iſca* eſt Camdeno.

iſachæi , aliàs Aſachæi , ſunt populi in Æthiopia,apud quos tanta Draconũm copia naſcitur, vt cratium modo impliciti,erectis capitibus velificent ad meliora pabula Arabiæ. Plin.

iſachius Angelus, Conſtantinopolitanus imperator ex Peloponneſiaco bello vocatus , Andronicum bello vicit, cepit,mutilatis membris eum interfecit , anno ſalutis 1195.

iſacius Comnenus, Græcorum imperator,anno ſalutis 1959. Hic vſque adeò continens fertur,vt vxorem nũquam inire voluerit poſt prolem ſemel ex ea ſuſceptam, quamuis ad morbi remedium medici conſulerent , vt frequentiore venere vteretur.

iſacius, Patricius Conſtantinopolitanus,Italiæ VIII. Exarchus , Blond.li.9.decad.1.

iſæus , Aſſyrius rhetor adoleſcentiam variis corporis voluptatibus tradidit : deinde vir factus, frugaliſſimus omnium fuit. Characterem orationis non profuſum habuit, ſed partum caſtigatúmque, ac ſecundùm naturam , qui tantùm rebus breuiter enarratis ſuppeteret. Nam totum quidem argumentum paucis, ſummáque complecti ipſius primum inuentum eſt: vt Lacedæmoniis de ordinibus conſulentibus ac ſollicitis, illud Homericum iactauerit.

Scutum Scuta premunt,galeam galeáq; virum vir.

Philoſtratus. Plinius Iunior libro 2.

iſagrus, Athenienſium imperator,anno ab vrbe 245.

iſaurus , Indiæ intra Gangem oppidum. Ptolemæus.

iſai, pater Dauid, 1. Reg.16.Ruth.4.quẽ Græci Ieſſe vocant. Lat. m●nus,aut Ens ſiue exiſtẽs, vel debitor.

iſaias,ſiue Ieſaia , ſiue Ieſaias ſiue Eſaias, i. ſalus Domini, nomen prophetæ,qui nobili genere ortus , in Hieruſalem prophetauit , nihil ruſticitatis in ſermone habens, qui non tam propheta, quàm Euangeliſta fuit. Vniuerſa Chriſti eccleſiæque myſteria ad liquidum proſequutus eſt, vt non putes eum de futuro, ſed de præterito hiſtoriam texere. Tandem ſub Manaſſe rege ſectus in duas partes occubuit.

iſacius , Imperator fuit cognominatus Angelus,qui ab Alexi fratre, quem priùs magna pecunia à Turcis redemerat, exæcatus eſt , & in carcerem coniectus Bap. Egnat.

iſalæcus , Luſitaniæ vrbs. Ptol.

iſamnium , Hiberniæ promontorium. Ptol. *Portmuk* Mercatori.

iſamus, fluuii nomen in India. Strabo. collis item Aſiæ minoris apud Cedrenum.

iſana , Palæſtinæ villa. Ioſeph. Antiq. libr.8. & 14.

iſander , filius Bellerophontis & Achimenes, eo in bello , quod Lycii Solymis intulerunt, ab hoſtibus interfectus, Hom.6. Iliad.

iſapis, fluuius propinquus Cæſennæ. Strab.li. 5. Lucan.lib.2.

Chruſtiniamque rapax , & iunctus Iſapis Iſauro.

Quidam legẽdum putant Sapis. *Sanis*. Leandro, circa Ariminum eſt.

iſar , fluuius Allobrogum , non procul à Cemeno monte in Rhodanum influens. Vide Cæſarem & Plinium li.3. cap.4. Lucan. lib 1.

Hi vada reliquerunt Iſaræ qui gurgite ductus, &c. hodie *Iſere.*

iſar, Vindeliciæ fluuius, apud Strabonem, qui hactenus nomen retinet.

iſarei, Alpinæ gentes Plin. ab Auguſto Imper. deuictæ.

iſaii, Indiæ populi. Plin.

iſari, nomen viri. 1. Parali. 25. Lat. figmentum aut tribulans.

iſaria, inſula è regione Veliæ, alio nomine Oenotris. Vide Iſcia.

iſatichæ, Carmaniæ deſertæ gens. Ptol.

iſauria, regio minoris Aſiæ ad Taurum montem Ciliciæ proxima, quam P. Seruilius cognomento Iſauricus, in deditionem Romanorum redegit, multis piratarum munitionibus, quæ in orai maritima erant, vi expugnatis Strabo lib 12. Dicta Iſauria ab Iſauris præcipua regionis totius vrbe, inter Lycaoniam & Ciliciam ſita, quam poſtea Claudius deducta eò colonia de nomine ſuo Claudiopolim appellauit, Ammian. lib. 14.

iſaurum, ciuitas Pamphilæa, à qua Iſauricus Seruilius Romanus dictus eſt qui Iſaurum cepit, Ouid. 1. Faſt.

Aphrica victorem de ſe vocat: alter Iſaurum. Hic adeò pauper fuit, vt publico funere Romæ elatus fuerit.

iſaurus, Flaminiæ fluuius, qui accepto Sapi non procul à Cæſenna, in mare influit Adriaticum.

iſbaab, Lat. ſeſſio, vel habitatio patris, aut cōuerſio, vel inflatio, ſiue captiuitas patris nomen viri. 1. Par. 24:

iſboſeth, filius Saul, regis Iſrael. 1. Reg. Lat vir confuſionis, vel ignominiæ, aut viri moræ.

iſburgis, fœmina pudiciſſima, Philippi Theodati, Francorum regis, vxor, à marito repudiata, quòd is eam ſibi ſanguine propinquam exiſtimaret: hæc poſtea in perpetua continentia vixit, Cuius corpus in Eccleſia D. Ioannis de inſula iacet ſepultum. Cuius epitaphium eſt eiuſmodi:

Hic iacet Isburgum, regum generoſa propago:
Regia quòd regis fuit vxor, ſignat imago.
Flore nitens morum vixit, patre rege Dacorum,
Inclyta Francorum regis adepta thorum.
Nobilis huius erat [quod in orbis ſanguine claro
Inueniens raro] mens pia, caſta caro.
Annus millenus aderat, decieſque vicenus,
Ter duo, terque decem, cum ſubit iſta necem.

isburus, Sicil. fluuius. Pto. *Maihrſoli*, Fazello

iſbus. Iſauriæ ciuitas: Gentile, Iſbotes. Steph.

iſchalis, Britanniæ vrbs. Ptol. lib 22. vulgò *Ilceſtre.*

iſcha Dumnoniorum vrbs. in Albione inſula. Ptol. hodie *Exceſtre.*

iſchalis, Albionis inſulæ vrbs; Ptol. *Ilceſtre,* hodie.

iſchera, Libyæ interioris vrbs. Ptol.

iſchomache, ches, vxor Pyrithoi, ex Attacia Theſſaliæ regiuncula, alio nomine Hippodamia appellata, quem cùm Centauri Pyrithoo præripere conarentur, ingenti clade ab Hercule & Theſeo profligati ſunt. Proper. l. 2. Eleg. 4.

iſchomachus, Crotoniates nobilis athleta, qui in ſtadio victor extitit, M. Valerio & P. Poſthumio Romæ Coſſ.

iſchópolis, Ptol. Ponti Cappadocii vrbs iuxta Sidonem, vulgò *Tripoli.*

iſciai inſula, é regione Veliæ, alio nomine Oenotris dicta. Plin. lib. 3 cap. 7. Vide Iſatia, & Oenotrides.

iſcina, Africæ Propriæ vrbs. Anton.

iſdieça, Thraciæ vrbs. Procop.

iſdigértes, Perſarum rex, anno ſalutis 400.

iſei lacus. Vide Sebinus

iſepus, gens Scythica. Steph.

iſæum, vrbs Ægypti ab Iſide dicta, cuius incolæ, Metaboli [id eſt, mutabiles:] tales enim erāt. Solis mercatoribus onera vniuerſum vendunt, ipſa ab artificibus ſingulatim ementes. Stepha.

iſaci, Iſidis ſacerdotes, in Ægypto, qui veſtibus tantùm lineis, quas illi λινοςολίας appellabant, amiciebantur: à qua conſuetudine emanauit ſcitum illud Plutarchi dictum: Nam neque philoſophos facit barba promiſſior, veſtiſque attrita: nec item Iſiacos lini amictus. Habet autem hoc non inuenuſtam prouerbii ſpeciem, Iſiacum non facit lino ſtolia, pro eo quòd trito vulgi prouerbio dicimus, Monachum non perficit cucullo.

iſidis inſula, in ſinu Arabico, Ptol. Iſidis portus à Plinio appellatur, & Strab. Iſidis templum.

iſidis portus, apud Troglodytas. Plin.

iſidis templum & vrbs in Delta Ægypti. Plin.

iſidis item regio thurifera, in Æthiopia ſub Ægypto. Strabo.

iſidorus, ſub Decio imperatore martyrio apud Alexandriam coronatus eſt, anno ſalutis 251.

iſidorus, Conſul cum Senatore, anno ab vrbe 1189.

iſinda, vel Iſindus, vrbs Ioniæ. Eſt & Iſinda vel Iſindus, regiuncula. Steph.

iſiphylus, pater Proteſilai, ſocer Laodamiæ. Ouidius Epiſt.

iſis, Colchidis fluuius. Arrian. in Periplo.

iſis. Inachi fluminis filia, Io priùs dicta, quam cùm Iupiter adamaret, metu interuenientis Iunonis in iuuencam transformauit. Neque tamen tam callidè rem diſſimulare potuit, quin ſuſpicioſiſſimæ vxori ſuboleret: quæ cùm iuuēcam illam ſibi dono dari petiiſſet, neque ille auſus eſſet pernegare, Argo cuſtode illò appoſito, arctiſſimè eam obſeruauit. Quam rem tam ægrè tulit Iupiter vt Argum per Mercurium interficiendum curarit, Iuno autem œſtro pellici

immiſſo, ſummis eam doloribus ſine intermiſſione exagitauit, donec vicem iſtius miſeratus Iupiter, bona cum venia vxoris priſtinæ eam formæ reſtituit. Hæc poſtea Oſiridi nupſit, mutatóque nomine Iſis dicta eſt, quam Ægyptii vita functam, ob beneficiorum memoriam, quę in ipſos contulerat, diuinis honoribus ſunt proſequuti, ſacerdotéſque ei inſtituerunt, quos Iſiacos de nomine eius appellarũt. Lucan. lib. 8.

Non in templa tuam Romana recipimus Iſim.

Scribit Suidas, iſim iouem ex Argo rapuiſſe, & cùm iunonem timeret, mutaſſe nunc in bouem candidam, nunc in nigram, nunc inviolaceam, cumque ea oberrantem in Ægyptum veniſſe. De iſide multa Plut. peculiari ſcripſit libello qui inter eius opera extat.

iſium, ægypti vrbs, Steph. & æthiopiæ promontorium ad Arabicum ſinum.

iſmaeĺ, filius Abraham ex Agar ancilla. Gen. 16. Filius item Nathaniæ, 4. Reg. 25. Filius Aſel filii Eleaſo. 1. Par. 8. & 9. Lat. exauditio Dei.

Iſmaela, Arabiæ parua regio. incolæ, Iſmaelitæ. Stephano.

iſmaelitæ, populi, quos Moſes (vt quidam dicunt) Madianitas vocat. Gen. 37. Euſebius Agarenos ſiue Saracenos.

iſmara, Armeniæ maioris vrbs iuxta Euphratem. Ptol.

iſmarus, ri, ſiue iſmara, orum, mons Thraciæ, aſper & incultus ex vna parte, ex altera fertilis vinetis, & oliuetis, quem Orpheus incoluit. inde iſmarius, a, um, id eſt, Thracius.

iſmene, Oedipi filia. Statius 3. Thebaid. Cirrhei cuiuſdam iuvenis ſponſa, qui ante nuptias à Tydeo occiſus eſt.

iſmene, Bœotiæ vicus. Steph.

iſmenias, nomen Thebani optimi tibicinis. De hoc Plutarch. in Pericle, Cùm audiſſet Antiſthenes iſmeniam optimum eſſe tibicinem, reſpondit, Malus igitur. Nam ſi probus eſſet, tibicen non eſſet.

iſmenus fluuius Bœotiæ, non procul ab Aulide in Euripium Euboicum illabens. Dictus autem putatur iſmenus, ab iſmeno Pelaſgi filio. Ouid. 2. Metam. Inde iſmenius, a, um, i. Thebanus Iſmenides, mulieres Thebanæ, & Apollo iſmenius. Steph.

iſmenius, Apollo dictus eſt ab iſmenio colle Thebano vbi templum habet.

iſmiel, nomen principis, 1. Par. 7. Lat. nominatio Dei, aut admiratio vel ſtupor Dei.

iſocrates, orator Athenienſis, vnus è decem, dulcis & numeroſus in dicendo fuit: ad rempublicam non acceſſit: neque in concionẽ aſcendit, deficiente pronunciatione: tum etiam ad euitandam inuidiam eorum, qui libenter iis qui eloquentiæ honore præſtant, ſe opponunt. Ciuitatem tamen iuuit, Philippúmque in his quæ ad illam ſcripſit, Athenienſibus conciliauit. Panegyricus eius omnium pulcherrimus quem in Olympia habuit, adhortans Græcos contra Aſiam, mutuis expoſtulationibus relictis, Gorgiam excitauit, vt idem quoque faceret. Optimæ eius orationes cenſentur, Archidamus & Amartyrus ad Euthymum. Deceſſit annos ferè centum natus, poſt Athenienſium cladem ad Cheroneam acceptam, non ſuſtinens nuntium tantæ cladis. Ex Philoſtrato.

iſocrates, ſuperioris auditor, ex Apollonia Ponti, orator & ipſe nobilis: reliquit orationes quinque, qui & vnà cum claris oratoribus certauit in funere Mauſoli Artemiſiæ viri. Suid.

iſocrates & Machaon, præfecti claſſis Corinthiorum in bello Peloponneſiaco contra Athenienſes à Thucydide commemorantur.

iſondæ, Sarmatiæ Aſiaticæ gens. Ptol.

iſonoe, Aſſyriæ oppidum. Ptol.

iſora Nuarola, mulier quædam Veronenſis quæ per totam vitam philoſophiam verbo & opere profeſſa eſt. Hæc ſcripſit Dialogum, in quo diſputatur vter grauiùs peccauerit, Adam an Eua. Quibus literarum laudibus adiecit perpetuum virginitatis florem.

ipſa, Armeniæ minoris vrbs. Ptol.

iſpalis, Bæticæ Hiſpaniæ vrbs clariſſima, àqua & Iſpalenſis conuentus Plinio dictus: ſicut Cordubenſis, Aſtigitanus & Gaditanus, Pomp. lib. 2. Strabo lib. 3. Romulea cognominata eſt. Hodie vulgò *Seuilia* dicitur, Ptol. lib. 2.

iſpalenſes, populos habet Plin. in Hiſpania Tarrac.

iſpellum, ciuitas in Vmbria, ex altera montium parte qua Camertes, Iſpollum olim dicebatur. Ptol. lib. 3. cap. 1.

iſpinum, Carpitanorum in Hiſpania oppidum, Ptol.

iſpoliũ, Vilumbrorũ (qui Vmbris magis orientales ſunt) vrbs. Pto. li. 3. ca. 3. Iſpellum hodie.

iſporis, Ptol. lib. 4. cap. 3. vicus Syrtis magnæ. hodie Num ciuitas.

iſrael, nomen Iacob inditum ei ab Angelo. Gen. 35. Lat. præualens ſiue dominans cum Deo.

iſraelitæ, populi ab Iſrael ſic cognominati. 2. Regum 3.

iſreela, nomen viri, 1. Paral 25. Lat. præualens aut dominans Deus, ſiue rectitudo Dei aut canticum Dei.

iſſa, inſula in mari Adriatico, Dalmatiæ adiacens & Illyriæ, cum oppido eiuſdẽ nominis. Pto. li. 2. Stra. li. 7. Pomp. l. 2. Ab ea fit Iſſæus, a, um. Eſt item caſtelli nomen apud Martia. li 1. Epig. 154.

iſſa, vrbs in Leſbo, Imera etiam dicta, deinde Pelaſgia & Iſſa, ab Iſſa Macaris filia. Steph.

iſſa, inſula & vrbs Ptol. in mari Illyrico. Nec Liſſa Sophiano nominatur.

iſſachar, nonus filius Iacob ex Lea vxore ſua. Gen. 30. nomen tribus, 3. Reg. 4. Lat. Eſt merces vel præmium.

iſſathis, Parthorum vrbs, oppoſita quondam Medis. Plin.

Iſſedon Scythica, Scythiæ extra Imaum vrbs. Ptolem. Eſſedon Stephano, *Succuir* Caſtaldo. Hæc ſola ferè toti orbi terrarum Rhabarbarum ſuppeditat. Eſt & alia Iſſedon. Serica apud eundem. Ptol.

Iſſorium, vrbs Laconiæ, vnde Diana Iſſoria. Steph.

Iſſus, vrbs inter Syriam & Ciliciam, vbi Alexander Darium vicit: ideóque Nicopolis ab eo dicta eſt: hinc Iſſicus ſinus, ciuis Iſſæus. Ibidem fluuius eſt nomine Pinatus, Steph.

Iſter, fluuius Europæ longè maximus, qui ortus in iugis Arnobæ montis Germaniæ, ex aduerſo Rauraci Galliç oppidi, multis intra Alpes millibus, ac per innumeras lapſus gentes, ſexaginta auctus amnibus, in Pontum ſex oſtiis euoluitur. Alio nomine Danubius dicitur, præſertim à fonte vſque ad cataractas, quæ ſunt in montibus Daciæ, non procul à Tauro oppido: Nam inde deinceps Iſtri dicuntur huius fluminis accolæ. Lucan. lib. 4.

Iſthemo, ciuitas in tribu Iudæ. Ioſ. 15. Lat. Ignis admirationis, vel cōſummationis, vel perfectionis, aut ſimplicitatis.

iſthmia, inter quatuor ſacra certamina numerantur, quæ quinto quoque anno in Græcia celebrari ſolent: in honorem Neptuni inſtituta à Theſeo (vt Plutarcho videtur) aut certè in honorem Palæmonis, vt ex Archiæ Poetæ Græco Epigrammate colligitur, quod etiam hodie circumfertur. Huius certaminis victores pinu coronabãtur. De inſtitutione horum ludorum ſic ſcribit Plutarchus in vita Theſei: Theſeus primus Neptuno certamen inſtituit, gloriaríque eſt ſolitus, ob Herculem Ioui, ob ſe verò Iſthmi à Neptuno celebrari. Dicta autem ſunt Iſthmia, à Peloponneſi iſthmo, in cuius faucibus celebrabantur non procul à Neptuno templo, quod illic erat in primis celebre.

iſthmus, varii ſunt iſthmi apud Geographos: Peloponneſi videlicet, Egypti, Tauricæ Cherſoneſi, Ponti Euxini in Sarmatia Europææ.

iſter, vel vt placet Arriano in Periplo, Iſtria, ad Danubii oſtia oppidum eſt.

iſtiæa, ionicè pro Eſtiæa, vrbs Eubœæ, quæ nunc Oropus, Gentile, Eſthiæus: nam iſtiotes ab oppido Theſſaliæ deſcendit.

iſtiæotis, Græciæ regio, quæ ad Oſſam & Olympum iacet Herodot.

Iſ-tob, id eſt, vir bonus & ſimplex. 2. Reg. 10.

iſtone, mons Corcyræ proximus: vnde iſtonæus. Steph.

iſtonium, Celtiberorum in Hiſpania oppidum. vide Hiſtonium.

iſtria, italiæ regio, poſt flexum Adriatici ſinus Illyrico cōtermina, quæ in latitudine ſexaginta paſſuum millia, in circuitu centum viginti quoque millia complectitur, à Phormione, nunc Tiſano fluuio ad Banaticum ſinum extenſa, in quo Arſia amnis decurrens, iſtriam ab illyrio dirimit. Huius regionis incolæ iſtri dicuntur. Hos fama eſt originem à Colchis duxiſſe, miſſis ab Æta rege ad Argonautas perſequendos: qui via Ponto intrauerunt iſtrum, nec raptores inuenißent, ſiue metu regis, ſiue tędio longæ nauigationis, iuxta Aquileiam conſederunt, iſtrique ex amnis nomine, quo à mari conceſſerant, ſunt appellati.

iſtriana, ciuitas ad mare Perſicum: Gentile, iſtrianites, vel iſtrianeus. Steph. Arabiæ fœlicis vrbs. Ptol.

iſtrianus, Tauricæ Cherſoneſi fluuius. Ptole. *Calamita* fortè hodie Nigro.

iſtrici, populi ad Pontum Euxinum. Pomp.

iſtrina, Scytharũ regina. Ariphithis vxor, quæ Sylem filium Græcam linguam literaſque edocuit. Herod. in Melp.

iſtropolis, vrbs Thaciæ non procul ab oſtiis iſtri, Mileſiorum colonia, Plin. l. 4. c. 11.

iſtrus, vrbs Cretæ, quam Artemidorus iſtronem vocat. Altera eſt in Ponto, hinc iſtrius, iſtrianus, iſtrinus. Tertia, inſula cum oppido eiuſdem nominis iuxta Triopium Cnidiæ. Quarta vrbs iapygiæ Steph. Vide iſter & iſtropolis.

iſtula, fluuius ad finem Germaniç, Ortum verſ. Vide Viſula.

iſtus, inſula Africæ, ab Afris Vdenoe dicta, à Phœnicibus, Cella Rathſath, quod interpretatur iſtomis: naui enim ſimilis eſt: Gentile, iſtius Steph.

iſueli, Æthiopiæ populi. Plin.

iſuhaia, nomen principis. 1. Paral. 4. Lat. comprimens, vel humilians Dominus, ſiue meditatio Dei.

iſura, inſula eſt ſinus Arabici. Plin. li. ſexto cap. 28.

iſurium, Albionis inſulæ vrbs. Ptol. *Aldburg* hodie.

iſus & Anthiphus, Priami filii: verùm Antiphus ex Hecuba ſuſceptus eſt, cùm naturalis eſſet iſus. Homerus in iliade.

iſus, Bœotiæ vrbs. Strabo.

I T

italianus, vnus ex ducibus Philippi Mariæ ducis Mediolanenſis, quem ſecuri percuti iuſſit, quòd cùm Florentinis in quos bellum gerebat diceretur clàm conſentire. Volaterranus.

italia, Europæ regio nobiliſſima, priùs Heſperia dicta, ſiue ab Heſpero rege, qui ab Atlante fratre ex Africa pulſus, & Hiſpaniæ & Italiæ dedit nomen: ſiue, vt Macrobius inquit, ab Heſpero ſtella: quòd occaſui ſubiecta ſit. Dicta etiam fuit Oenotria, vel à bonu-

tate vini, quod in Italia naſcitur (nam Græci *οἶνον*, vinum dicunt) vel ab Oenotrio Sabinorum rege. Poſtea Italia, ab Italo Siculorum rege, qui agriculturam Italos docuit, & leges cõdidit, eamque partem, in qua poſtea Turnus regnauit, à ſuo nomine Italiam appellauit. Virgilius 1. Æneid. Timæus & Varro, à bobus vocatam Italiam prodiderunt, propterea quod Græcorum veteri lingua Itali vocati ſint, à quorum multitudine & pulchritudine Italiam dixerunt. Latium autem & Auſonia, non totius Italiæ, ſed partium quarundam ſunt nomina. Latium enim ea pars Italiæ quæ citeriori Tiberis ripæ adiacet, vbi hodie eſt Roma. Auſonia verò dicta fuit Italiæ regio maritima, inter eam agri Brutij partem, quæ Siciliæ obiicitur, & Salentinos intercepta eſt: vnde etiam vicinum mare Auſonium appellatum fuit. Eſt autem omnis italia in formam cruris, inter Adriaticũ & Tuſcum mare, à iugis Alpium dorſoque Apennini porrecta, paulatim ſe attollens vſque ad fretum Siculum, in vltimo ſui ſcinditur in duo cornua, quorum alterum Ionium ſpectat mare, alterum Siculum, in extremitate Rhegium oppidum habens. Eius longitudo, quæ ab Auguſta Prætoria, in Alpino limite ſita, per Romam Capuamque porrigitur, vſque ad oppidum Rhegium, Solino teſte, decies centena & viginti millia paſſuũ continet: latitudo verò quadraginta decẽ, vbi maxima latitudo: vbi vero minima cẽtum triginta ſex: habetq; vmbilicum in agro Reatino. Olim ad Septẽtrionẽ terminũ habuit Rubiconẽ fluuiũ, quem Auguſt. in ſua deſcriptione ad ipſas vſque Alpes protulit. Regiones maximè inſignes ſexdecim habet, quarũ nomina antiqua & recẽtia ſunt hæc, Liguria nunc *Riuiera di Genua* Hetruria, nunc *Toſcana*: Vmbria, nunc *Ducato di Spoleto*: Latium, nunc *Campagna di Roma*: Campania fœlix, nunc *Terra di Lauero*: Lucania, nunc, *Baſilicata*: Brutij nunc *Calabria inferior*: Magna Græcia, nunc *Calabria ſuperior*: Salentini, nunc *Terra d'Otranto*: Apulia Peucetia, nunc *Terra di Barri*: Apulia Daunia, nunc *Puglia piana*. Samnites, nunc *Abbruzzo*: Picenium, nunc *Marca Anconitana*: Flaminia, nunc *Romagna*: Æmilia, nunc *Lombardia di qua dal Po*: Gallia Trãſpadana, nunc *Lombardia di qua dal Po*: Veneti, nunc *Marca Treuigiana*: Forũ Iulii, nũc *Friuli* & Patria: Hiſtria, nũc *Iſtria*, Vmbilicũ totius Italiæ in agro Reatino: Velinũ lacũ conſtituit Pli. ex Varronis ſententia. Huic lacui vicinus eſt ager Roſellanus (*Roſea rura velini*, Virg.) totius Italiæ fertiliſſimus, nunc circa Bononiam & Mutinam, Biondo auctore, Sabellicus Italici nominis principibus vrbibus ex vulgi prædicatione, hæc epitheta adſcribit: dites Venetiæ Mediolanum ingens, ſuperba Genua, pulchra Florentia, Bononia ferax, Rauenna vetus, Roma ſancta, & Neapolis nobilis. Plura vide apud Sempronium M. Catonem, Polybium l. 2. Strab. Blondum, Volaterranum, Sabellicũ, & Leandrum in deſcriptione Italiæ.

Italia, vrbs in Italia, quæ alio nomine Corſinium dicitur. Strabo. Alia in Hiſpania, patria Silii Italici. Et inde Adrianus imperator ortum habuit.

Italica, Steph. ciuitas Bæticæ. Ptol. lib. 2. c. 4. patria Traiani Cæſaris: hinc Italicenſes, dicti ſunt populi ab Italica Hiſpaniæ vrbe. *Seuilla la veja*, hodie.

Italus & Atlas dictus eſt Kitim Ianigenarum rex. Hic filiam ſuam Electram Ianigenarum principi Camboblaſconi dedit coniugem: & Romam filiam ſuam primam ſubreginam Aboriginibus ſacrauit. Beroſ. Hæc Roma prima vrbis Romæ fundamenta poſuit, quæ poſtea à Romulo ita ſunt exornata, vt meritò vrbs diceretur. Fab. Pictor.

Italus, Cheruſcorum rex, anno ab vrbe cond. 799.

itamus, Arabiæ fœlicis portus. Ptol.

itani, Hiſpaniæ Tarraconenſis populi. Plin.

itanus, vrbs in Creta, ab Itano Phœnice, vel ab vno Curetum, hodie *Palercaſtro*. Eſt & promontorium. Steph.

itargus, Germaniæ fluuius Ouidio, quem alij omnes Viſurgim vocant. Sic enim ait,

Decolor infeſta teſtis Itargus *aqua*. Turnebus.

itæa, vicus in tribu Acumantide. Tribulis, Itæus. Steph.

iterus, Mœſiæ filius, ex Hœmo fluens. Plin.

iteſui, Galliæ Lugdunenſis populi. Plin.

ithabalus, rex Tyri.

ithaca, vulgò. *Val du compere*, inſula in mari Ionio, ante Epirum, Vlyſſis patria frequentibus ſcopulis aſpera, Caprarum fertiliſſima, in qua nullus omnino lepus viuere poteſt. Virg. 3. Æn. In ea vrbs eſt eiuſdem nominis. Item mons Neritos, à quo tota inſula interdum dicta eſt Neritos.

ithaca, Stephanus, inſula prope Cephaleniã ab ithaco conditore dicta, vnde Vlyſſes ithacus. Eſt & aliud Gentile, ithaceſius.

ithaceſiæ, paruæ inſulæ contra Vibonem Calabriæ vrbem. Plin.

ithai, filius Rubai, 2. Reg. 23. qui & Ethai, 1. Paral. 11. Lat. robuſtus aut ſignum, vel vomer, aut Syriacè, veniens.

ithamar, filius Aaraon, filij Amram, filij Caath, filij Leui. Exod. 9. 1. Par. 6. lat. inſula palmæ, vel Dactylorum, aut inſulæ commutatio vel permutatio, ſeu væ palmæ vel commutationi.

ithome, oppidum Phthiotidis, regionis Theſſaliæ. Hom. in Catalogo.

ithome, vrbs in agro Meſſeniaco, quam Lacedæmonij poſt decem annorum obſidionem in deditionem acceperunt. Tucidides libro 3. Statius 4. Thebaid.

ithon, Theſſaliæ vrbs. Heſych.

ithonea, ciuitas in Bœotia, ab itho Amphyctionis filio, quem alij Ithonem vocant: à qua & Pallas Ithonia eſt appellata. Siue, vt Strabo inquit, ciuitas Theſſaliæ, ad Amphryſum fluuium ſita. Vide Iton. ex Steph.

ithyphalli, curatores Bacchi, qui in Orcheſtra ſaltabant.

ithyra, vrbs in Tauro monte Parthiam verſus, à qua ithyreus, a, um. Eſt autem Ithyreus epitheton arcus. Vnde dicimus Ithyreos arcus & Ithyreas ſagittas, id eſt, Parthicos arcus, & Parthicas ſagittas, eò quò parthi præcipuè arcubus & ſagittis vtebantur in prælio.

itius portus inter Belgas, Morinis Oceanóq; mari finitimus, Ambianis & Atrebatibus proximus à continenti Angliæ xxx. M. paſſuum diſtans, & traiectui commodiſſimus, cui ad dextram Zelandia & Flandria, ad ſiniſtram Comitatus qui dicitur *Ponthieu*, Picardiæ pars, & Nortmanniæ Ducatus. Ex oppoſito verò Angliæ cõſiſtit. Oppidum eſt illic populorũ, quibus Caletis nomen eſt. Id adiecto itii portus nomine, vt quibuſdã placet, Calitium nuncupatur, Morinenſis diœceſis. Hic cùm ducẽtis & decẽ annis in poteſtate Anglorum fuiſſe, tandem à Gallis receptus eſt, an Domini 1557. quarto idus Ianuarii. Hunc portum memorat Lucanus. Dictus autem videtur itius ab itando, vt innuit Paulus Æmilius l. 7. de rebus geſtis Francorum.

iton, vrbs Theſſaliæ, aliqui σιτωνα vocant, à frumenti feracitate. Dicitur & Itonus, ab Itone heroe: vnde & Pallas itonia, quę & itone, & itonea, & itonias, quòd in hoc oppido eximiumb haberet templum, ſummóque cultu veneraretur.

itone, ciuitas in Epiro, Italiæ item & Bœotiæ, & Lydiæ: ciuis, itonius. Item itone, regio ſub Hæmo. Steph.

ituræi, populi Syriæ Cœles, in Arabiam vergentes, accolas, qui plana incolunt, perpetuis excurſionibus infeſtantes. Hi arcu potiſſimùm vtebantur in bello: vnde ituræi arcus à poetis plurimum celebrabantur. Virgilius 2. Georgicorum,

-Ituraeos taxi curuantur in arcus.

ituræa regio, à qua ituræi populi. Ituræi, vt ait Probus, natio Scytharum. Strab. lib. 17. Montanam regionem Ituræi & Arabes habent, malefici omnes. Plinius libro quinto in parte Syriæ, quæ Cæle dicitur, ſcribit eſſe Ituræorum gentem.

ituricenſes, Hiſpaniæ Tarraconenſis populi Plin.

¶ iturissa, Pomponio & Ptolemæo, Vaſconum vrbs in Hiſpania. Hodie *Sangueſſa* in Nauarræ regno putatur

iturum, Vmbriæ eſt oppidum non procul ab iſpello. Strab. lib. 2.

Iturissa, ciuitas Hiſpaniæ citerioris, Mela lib. 3. & Ptolem. lib. 2.

ityca, vrbs Libyæ, Tyriorum colonia: Gentile, itycæus. Vide Vtica, Vtici & Syracuſæ.

itylus, filius Zethi ex Ædone coniuge, quem mater noctu per errorem interfecit, putãs eum eſſe Amalea Amphionis filium, cuius fœcunditati inuidebat, quòd iam ſex filios mares peperiſſet. Quo errore manè cognito, doloris impatientia contabuit, & deorum miſeratione in luſciniam, aut, vt alii malunt, in carduelem eſt commutata.

itymoneus, Hom. Hyperochi filius, vir in primis ſtrenuus, qui in bello Pyliorum cum Helidenſibus ac Meſtore iaculo eſt interfectus.

itys, Phocidis regionis locus, celebris fabula de aue Daulia. Thucyd. l. 2. eſt & fluuius Albionis inſulæ apud Ptol. *Aſſin*, Camdeno.

itys, Terei Thracum regis filius, ex Progne Pandionis Athenienſium regis filia, quem mater interemit, Tereóque viro ſuo, quòd Philomelæ ſorori ſuæ vim intuliſſet, epulandum appoſuit. Quam vxoris impietatem cùm Tereus agnito filij capite deprehendiſſet, ſtrictóque enſe Prognen & Philomelam inſequeretur, in vpupam dicitur eſſe commutatus, Progne verò in hirundinem, Philomela autem in Luſciniam, itys denique in Phaſianum.

I V

Iuba, rex Mauritaniæ, Pompeianarum partiũ conſtantiſſimus aſſertor, qui Curionem à Cæſare in Africam miſſum cum omnibus copiis deleuit. Victo verò Pompeio, cum Scipione copias coniunxit, commiſſoque prælio ſuperatus, cùm nulla iam ſpes reliqua eſſet, magnificè epulatus, cum Petreio mutuis vulneribus concurrens, fortiſſimè cecidit. Cæſar poſtea eius filium in triumpho duxit. Plutarchus in Cæſare: De Iuba rege triumphauit: eius filius Iuba quoque nomine, puer admodum in eo deductus eſt triumpho: fortunatiſſimam vtique captiuitatẽ, qua effectũ eſt, vt ex Barbaro & Numida inter doctiſſimos ſcriptores cõnumeretur.

iubal, filius Lamech ex Ada vxore. Geneſ. 4. Lat. defluens, ſiue apportans, vel inueteraſcens, aut germinas, ſiue iubileus, aut buccina.

Iubal, Celtarum rex primus, qui eo à Iano, hoc eſt, Noa patre ſuo miſſus. Beroſ. lib. 3.

iubaldal, filius Heberi, Celtiberorum rex.

Iubilius, Hermunduorum rex, anno ab vrbe. 802.

iucadam, ciuitas in tribu Iuda, Ioſ. 15. Lat. incuruatio, ſiue incendium populi.

iuchal, filius Selemiæ, Iere. 37. Lat. Domini omnia, aut conſummatio.

Iud, ciuitas in tribu Dan, Ioſ. 19. Lat. laudans ſiue continens.

Iuda, quartus filius Iacob ex Lea vxore, Gen. 29. Lat. laudatio, ſiue confeſſio.

Iudæa quæ & Chananæa & promiſſionis terra, quæ ſancta in Scripturis ſacris nuncupata eſt, Syriæ regio in Aſia maiore, ad Orientem habet mare mortuum, quod & ſalſum. Nū. 34. vbi quondā Sodoma & Gomorrha vrbes ſitæ erant, vltra quod Iordanis fluuius, qui mare mortuū ingreditur: deinde Amorrhæi habitant. Poſt quos Moabitæ terram occupant: deinceps Ammonitæ & magnus Euphrates. Vltra illos Babylon atq; Chaldæorum eſt regio. Perſia deinceps inchoat. Ad Aquilonem Gallilæa cubat, in cuius tergo Libanus mons terminus Iudææ eminet. Damaſcus deinde, & Euphrates celebre flumen: vltra quod Syria & Aſſyria ſitæ ſunt, quæ reſpiciunt & extenduntur ad Orientalem plagam. Vlterius Sidon & Tyrus Occidentem verſus declinant & extenduntur. Occidentem verſus Philiſthim, quæ Palæſtina & Allophylorum terra dicitur, incipit, vltra quam mare magnum, quod & Mediterraneum. Exod. 23. hoc Palæſtinorum mare appellatur. Ad meridiem Amalcitæ habitant: Num. 13. poſt quos Seir mons, & Edomitæ: vltra illos Madianitæ ſedent, deinde eſt mare rubrum: vltra quod Ægyptus ſita eſt ad Occidentem Iudææ extenſa. Iudæa aliquando tota terra duodecim tribuum appellatur, velut Marc. 3 & Pſal. 76. Notus in Iudæa Deus. Aliquando duæ tantùm tribus, Iuda, & Beniamin, appellitantur, ad diſtinctionem gallilææ & Samariæ, aliarúmque in terra Promiſſionis regionum. Obſeruabis itaque apud hiſtoricos Iudæam pertinere ad Palæſtinam: gallilæam verò atque Samariam ad Phœnicem. Neque obſcurum eſt poſt Salomonis mortem, decem tribus Iſrael defeciſſe à Roboam ad Ieroboam Euphratæum. 3. Reg. 12. exinde duæ tribus, Iudæ ſcilicet & Beniamin, quæ ſemini Dauidis adhæſerant, nunc domus Dauid, nunc regnum Iuda, aut Ieruſalem in Scripturis potiſſimum à prophetis nuncupati. Sicut decem tribus, quæ defecerāt, regnum Iſrael, domum Ioſeph, Ephraim regnū Samariæ, Iezrael, Bethel, Bethauen appellari notum eſt.

Iudæi, qui & Hebræi & Iſraëlitæ gens, quæ quondam Iudæam ſiue Palæſtinam habitauit: nunc verò per totum orbem terrarum diſperſa, nuſquam proprium locum poſſidens: vbique & apud omne hominū genus odioſa & tributaria. Germanis *Iude*, Hiſpanis, *Iudios*, Italis, *Iudei* gallis, *Iuif* appellantur.

Iudaia, vxor extat. 1. Par. 4. Lat. laudatio, ſiue confeſſio Domini.

Iudas, filius Iacob ex Lea vxore, à quo Iudæi nominati. Lat laudatio, ſiue confeſſio.

Iudas, filius Mathatiæ, filii Ioannis, 1. Mach. 2 vnus ex duodecim Apoſtolis, Matth. 10.

Iudas, Ezechiæ Gallilæus, ſeditionem mouit, Inde Simeō Herodis ſeruus, ſumpto diademate, qui à Græco victus fuit, atque interemptus, demum ab Athonge paſtore, propter quas ſeditiones 11. fermè millia hominū à Varo in crucem ſunt acti. Ioſephus libro decimo ſeptimo, capite decimo quinto.

Iudas, Gaulonites, iuncto Sadduco Phariſæo, Eſſeorum ſectæ principes, propter tributū ſeditionem mouerunt: hinc cædes & latrocinia, tēplumque exuſtum eſt: Ioſephus lib. 12. cap. 3. De bello Iudaico lib. 2. c. 2. De Iudæorum hęreſibus libro Antiquit. 18. capite 5. Eutropius lib. 1. cap. 3. anno ſalutis 12.

Iudas, ſummus ſacerdos, Ieſum fratrem germanum in templo Hieroſolymis interfecit, anno à diluuio 1930.

Iudas, xv. vltimus ex Hebræis Hieroſolymorū epiſcopus, anno ſalutis 131.

Iudas, ſcriptor quidam eccleſiaſticus, qui de ſeptimanis, quæ à Daniele referuntur, diſſeruit, qui etiam diuulgatam Antichriſti præſentiam iamiam exiſtimans imminere, ex perſecutionū ſæuitia, multorū ex noſtris fidelium animos perturbauit. Euſebius libro 6. capite 3.

Iudi, filius Nathaniæ filii Selemiæ filii Chuſi, Ier. 36. Lat. laudatio, ſiue confeſſio.

Iudith, nomē viduæ cuiuſdā nobilis, quæ Holophernem ducē exercitus regis Aſſyriorum patriam ſuam obſidentē dolo peremit, Iudith. 8.

Iudocus, Britonū regis filius, qui relicto principatu, cui poſt patrē erat ſucceſſurus, byſſum & purpuram, in pannoſas & viles commutauit tunicas. Volat.

Iuernia, Stepha. & Ptolem. inſula in Septentrionali Oceano, tanto ferè à Britānia diſtans, quantum Britannia abeſt à continente. Cæſar Hiberniam vocat, Mela Iuuernam: quo nomine etiam Iuuenalis eam appellat Satyr. 2. nunc Irlandia dicitur, vulgò *Irland*. Anglorum regibus paret.

Iugantes, Britanniæ populi. Tacit.

Iugantinus deus, qui iugis præeſſe putabatur.

Iugarius, vicus Romæ dictus, quia Iunonis Iugæ ara erat, quam putabant matrimonia coniungere. Liuius, Iugarium Æquimelio & Fortunæ templo vicinum ſtatuit.

Iugula, ſignū eſt quod Actius appellat Oriona. Huius ſigni caput dicitur ex tribus ſtellis, quarum infra duæ claræ, quas appellant, humeros, inter quas quod videtur Iugulū, iugula dicta.

Iugurtha, filius Manaſtabalis, fratris Micipſæ, regis Numidarum, quem patruus moriens, hæredem regni ſui conſtituit, vnà cum duobus filiis ſuis adhuc impuberibus, Adherbale & Hieſale, quos ille poſtea beneficiorum immemor, inſidiis adortus interfecit, vt ſolus regnaret. Id egrè ferentes Ramani, bellum aduer-

ſus Iugurtham mouerunt: quod ducum inertia perfidiaque præter omnium expectationẽ multos in annos eſt protractum: quo tẽporis interuallo, vario ſæpè euentu pugnatum eſt, donec miſſo in Numidiam Mario, Iugurtha fractis opibus ſuis ad Bocchum Mauritaniæ regem cõfugit: à quo proditus, Syllæque traditus, ad Mariũ perductus eſt, & ab eo Romæ in triumpho ductus, tandémq, in carcerẽ coniectus, animi dolore periit. Saluſtius de bello Iugurthino.

iuhonum ciuitas, cuius Tacitus meminit lib. 13 Ann. Huionum legunt paucis tranſpoſitis literis. Becanus & Lipſius ex Pighii ſententia, *Hoye*, oppidum ſic dictum, ſitúmque in Eburonibus ad Moſam fluuium.

iulia, vrbs Italiæ, à Dædalo condita. Stephanus.

iulia, Plinius libro quarto, capite 34. Norici oppidum.

iulia Fidentia, Hiſpaniæ oppidum inter Perin amnem & Oceanum ſitum. Plin. lib. 3. cap. 1.

iulia claritas, Bæticæ oppidum in conuentu Aſtigitano. Plin. ibidem.

iulia fama, Iulia virtus, Iulia concordia, Iulia contributa, Iulia reſtituta, Iulia felicitas, eiuſdẽ Bæticæ oppida, apud Plinium eodem loco. Plures aliæ Iuliæ apud Geographos frequentes occurrunt.

iulia, Auguſti filia, parum ſecundæ famæ, adeò vt ob frequentia adulteria à patre ſit in inſulam relegata.

iulia, oppidum in Gadibus ciuium Romanorum.

iulia gens, dicta eſt ab Iulo Aſcanio, ſiue à Iulo, Iuli Aſcanii filio, inquit Feſtus, ἰουλεῖς (inquit Steph.) dicti ſunt Romani à rege, qui etiã menſi Iulio nomen dedit, vel ab Iulide.

iuliacum, Germaniæ inferioris vrbs. Anton. *Gulich* hodie. Medio itinere eſt inter Coloniam Aggripinam, & Traiectum ad Moſam.

iulionus, VII. Hieroſolymorum epiſcopus ex gentibus, anno ſalutis 160.

iulianus, Alexandriæ epiſcopus, anno ſalutis 181. Euſeb. lib. 5. c. 9.

iulianus, ſub Decio imperatore, martyrio apud Alexandriam coronatus anno ſalutis 251.

iulianus, Cardinalis, cecidit ad Vernam in bello Vngarorum, anno ſalutis 1445.

iulianus Saba, eremita, cùm aliquando intẽtiùs Deum deprecaretur, eo ipſo die, quo cæſus fuit Iulianus Apoſtata, reſciuit, quamuis pluribus quàm viginti ſtadiis exercitus abeſſet ab eo loco, in quo precibus vacabat. Aiunt autem deprecantem ipſum cum lacrymis, ſubitò repreſſo fletu, lætitia repletũ, & vultu hilari fuiſſe, quo gaudium mentis facilè deprehenderetur. Hac eius familiares mutatione notata orãt, vt exponat occaſionem gaudii. tum ille reſpõdit, Suem agreſtẽ, vaſtatorem vineæ Domini, pœnas exoluiſſe iniuriarum erga Dominũ ſuarum, & nunc iacere mortuum. Theod. lib. 3. ca. 24. hiſt. eccleſ.

iulianus, Cos. cum Torquato, anno ab vrbe 900.

iulianus, Cos. cum Piſone, anno ab vrbe 917. 11. Cos. cum Criſpino, anno ab vrbe 976.

iulianus, hæreticus Pelagianus, cõtra gratiam Chriſti dogma effudit, anno ſalutis 415.

iulianus, cognomẽto Apoſtata (quòd à Chriſtianiſmo ad Ethniciſmum, impiè deſciuerat) Cõſtantii imperatoris filius, puer bonæ indolis apparuit ab initio, & inſtitutus Chriſtianiſmo tunc cœpit eſſe fidei deſertor, cùm cõtra Chriſtianos edidit librum, quẽ argutiſſimè Cyrillus, Alexandriæ epiſcopus, confutauit. Gallis primùm fuit præpoſitus: vnde & in campis Argentoratenſibus, cum parua manu, infinitas hoſtiũ deleuit copias: ob id, aſſenſu militum cõcordi Auguſtus eſt vocatus. Hinc Conſtantinopolim profectus eſt in Perſas bellum geſturus. Chriſtianos ſchola prohibuit, ne doctores artiũ liberalium eſſent, vnde materia deeſſet, & paulatim ingenium fidei defendendæ deficeret. Ornamenta diuino cultui dicata, & ſacras eccleſiæ pecunias auferebat: ſacerdotes & clericos, populùmque Chriſtianum crudeliter vexabat: tẽpláque diruebat. Prælio tandem cum Perſis cõmiſſo, acceptóque lethali vulnere, & manu cruore repleta, vt Deo noſtro blaſphemitaret, in aërem ſanguinem proiiciens, dixit, Viciſti tandem, Galilæe, viciſti: ſic enim Chriſtum vocare ſolebat, Chriſtíq; cultores galilæos appellabat, Sozom. li. 6. cap. 7. & 10. hiſt. trip.

iulienſes, Carnorum in Europa populi. Plin. alii in Aſia minori, circa Phrygiam maiorem, Eidem.

iulias, Iudææ oppidum ad latus exortiuum geneſaræ lacus. Plin. lib. 5. cap. 15.

iuliobona, galliæ Celticę vrbs. Ptol. lib. 2. c. 8. vulgò *Honfleur*.

iullobrica, Ptol. lib. 2. c. 6. Hiſpaniæ vrbs. vulgò *Logronio*.

iuliodunum, galliæ oppidum. *Lodun*, Paradino.

iuliola, Sardiniæ vrbs, Ptolem. *Longoſarda* Nigro.

iuliomagus, germaniæ vrbs circa Martianam Syluam, *Pfullendorf*, Rhenano.

iuliomagus, Andium ciuitas in gallia. Ptol: lib. 2. c. 8 vulgò *Angers*.

iuliopolis, Miſiæ oppidum, Plut. lib. 5. cap. 32

iulis, oppidum inſulæ Ciæ vel Co, Simonidis patria (qui Melicus à ſuauitate cãtus, dictus eſt, vt in Suida legitur. Idem primus eeciniſſe nænia fertur) & Bacchilidæ, & Eraſiſtrati medici & Ariſtotenis Peripatetici. Apud eos lex erat, ſenes maiores ſexagenariis occidi, vt victus cæteris ſufficeret.

Iulium

iulium Carnicum, Ptol.lib.2.cap.14.vrbs inter Italiam & Noricum. Hodie Gorlitia, ditionis Auſtriæ.

iulium præſidium, Luſitaniæ ciuitas. Ptol.hodie *Santaren*.

iulius II. Pontifex CCVII. anno ſalutis 1503. Bononiam pulſis Bentiuolis vt cepit: Seruiam, Rauennam, Imolam, Fauentiam, Forum iulium & reliquias eccleſiæ, vt vocant, terras, à Venetis occupatas, armata manu obtinuit: Mutinam & Mirandulam cepit. Bononia ab eo defecit. Guichardinus.

iulius XXXII. Roma. epiſcopus, anno ſal.335.

iulius V. Hieroſolym. epiſcopus. an. ſal.151.

iulius Paulus, Iuriſconſultus, vir doctiſſimus, Alexandro Seuero Romanorum imperatori à conſiliis, anno ab vrbe 976.

iulius Africanus, cos. cum VI. Troiano Auguſto, anno ab vrbe 864.

iulius Africanus, Conſul cum Maximino, anno ab vrbe 988.

iulius Antonius, Conſul cum Fabio Africano, anno ab vrbe 744.

iulius Rufus, cos. cum Fonteio Capitone, anno ab vrbe 819.

iulius Ruſt. cos. cũ Aquilino, an. ab vrbe 914.

iulius Meſſela, cos. cum Grato, an. ſal. 231.

iulius Seuerus, conſul cum Platio Syluano, anno ſalutis 893.

iulius Maximinus cum filio Maximino, XXV. Romanorũ imperator, germanos vicit, crudelis in Romanos fuit, Alexandri Seueri amicos vndique interfecit, Capito. Herodot. libro 7.

iulius Cæſar, omnium Romanorum imperatorum primus, idémque clariſſimus, quémque vnum ex Romanis habemus, quem Alexandro Macedoni non modo conferre, verùm etiam iure poſſimus præponere. Eius res geſtas paucis perſtrictas, vide apud Plinium libro ſeptimo, c. 25. Iuliorum autem nomen, ab Iulo Aſcanio Æneæ filio tractũ putatur. Virg. l. 2. æneid. Huius honori tributum eſt, vt ſeptimus anni mẽſis [eo enim natus eſt] Iulius fuerit appellatus, cùm antea Quintilis diceretur, quo quintus eſſet à Martio, à quo Rom. ſuum olim auſpicabantur annum. Vide C. Iulium Cæſarem.

iulius, filius æneæ, alio nomine Aſcanius. Vide Aſcanius.

iulius Cordus hiſtoricus, qui vitas imperatorum ſcipſit.

iulius Montanus poeta quidam Elegiographus, cuius meminit Crinitus.

iuna, Albaniæ vrbs. Ptolem.

iunganni, Ligures, incolæ Alphigi oppidi: diſtant à Monœci portu ſtadiis quadringentis octoginta. Perottus.

iungaria, Ptol. Hiſpaniæ Tarraconẽſis vrbs mediterranea.

iunia, nomen viri concaptiui Pauli, Rom. 16.

Iunius, ſextus eſt in ordine menſium, à iunioribus dictus, quemadmodum Maius, à maioribus. Ouid. 6 Faſtor.

iunius Brutus. Vide BRVTVS.

iunius Bleſus, Africæ PROCVS. Tacfarinãm fudit, fugauitque, an. ab vrbe 774. Tacit. lib. 3.

iunius Donatus COS. collega Cornelii Secularis, anno ab vrbe 1012.

iunius Maximus, II. COS. cum Aquilino, an. ab vrbe 1038.

iunius Tyberianus, COS. cum Aurel. Probo Auguſt. an. ab vrbe 1033. II. conſul cum Caſſio Dione, an. ab vrbe. 1043.

iuno, Saturni & Opis filia, ſoror & coniunx Iouis, dea regnorum & diuitiarum, quæ & nubentibus præeſſe creditur, (vnde Pronuba vocatur,) & parturientibus obſtetricari, vnde Lucinæ nomen ſumpſit. Filiam habuit Heben, quam ex ſylueſtribus lactucis concepiſſe fertur, quas ab Apolline inuitata auidiùs comederat. Ioui Vulcanum & Martem peperit: quanquam Ouidius Martem ſine viro eam malit concepiſſe, Olenii tantùm floris contactu. Phyſici Iunonem aera interpretantur: [vt Græcè ἥρα, literis traiectis fiat ἀὴρ] ideóque Iouis & ſororem & coniugem dictam volunt, quòd ſumma ſit aeris cum æthere cognatio & ſimilitudo. Hinc Iunonius, a, um. Ouidius ad finem libri primi Metamor. Cic. de Natura deorum, Iunonem à iuuando dicit eſſe nominatam. Libanius in Ecphraſi ἥρας Græcè primùm à Fed. Mor. Prof. R. cum Lat. verſione ſua, & itidem Io. Tzetzes. in Poemate de Allegor. ab eodẽ Morello Græcè & Latinè edito ver. 148.

iuno Ægyptia, Rheæ & Cameſenni filia, nata anno primo regni Semiramidis, cognominata Iſis maxima, frugifera, legifera, ſoror, & vxor Oſidis. Beroſ. lib. 4.

iunonis promontorium, apud Melam. lib. 2. cap. 6. ad finem. Nunc vulgò dicitur, *Sancta Maria*, vel *El puerto de Sancta Maria*, vt teſtatur Oliuarius in Melam.

iunonia maior & minor, inſulæ ex fortunatis. Plin. lib. 6. cap. 32.

iunonis ara, lacus, murus, prata, promontoria, Sacra templa: varii loci ſunt apud Geographos. Ptolem. Strabon, &c.

iunonis promontorium, quam Acræam vocant, vt ſcribit Liuius 32. eſt aduerſus Sicyonem in Peloponneſo. Nunc *Capo giallo* dici habetur in Liuio Italico Iacobi Nardi.

iunonis ſacrum, Ptolemæo vna ex Pelagiis inſulis iuxta Africam. *Gozo* eſt Hieronymo Alexandrino in bello Melitenſi. Quintinus Heduus facit ex hoc Iunonis templo Ptolemæi inſulæ Melitæ promontorium, cuius nomen recens ineffabile dicit, niſi gentis ore: in ipſius autem vertice eſſe hodie ædiculam Diuæ Virginis in Corte cognominatam.

Iupiter, Opis & Saturni filius, in creta inſula eodem cum Iunone partu editus, & in Ida mõte à Curetibus educatus, idque clam patre, qui ex pactione cum Titano fratre inita, filios ſuos omnes deuorabat. Cum autem in virum adoleuiſſet, cognouiſſetque etiam tunc patrem vitæ ſuæ inſidiari, regno eum pepulit, mundique imperium cum fratribus Neptuno & Plutone ſorte diuiſit: ac Ioui quidem cæli & terræ. Neptuno maris, Plutoni inferorum imperium obtigit. Iunonem deinde ſororem ſuam vxorem duxit, quæ ei Vulcanum peperit. Cicero 3. de natura deor. tres enumerat Ioues, ex quibus primum & ſecundum natos in Arcadia, alterum patre Æthere, ex quo etiam Proſerpinam natam ferũt, & Liberum: alterum patre Cœlo, qui genuiſſe Mineruam dicitur: quam principem, & inuentricem belli ferunt. Tertium Cretenſem, Saturni filium, cuius in illa inſula ſepulchrum oſtenditur. Phyſici interpretantur Iouem eſſe elementum ignis, dictúmque Iouem putant à iuuando, eo quòd nulla ſit res, quæ ſic omnia foueat quemadmodum calor. Nonnunquam tamen à poëtis pro aëre, ſeu aperto cœlo accipitur. Horat. 1. Carm.-- *Manet ſub Ioue frigido.* Aliquando etiam pro pluuia. Virgilius lib. 2. Georgicorum.

Et iam maturis metuendus Iuppiter vuis.

Aliquando per Iouem intelligimus ipſam vim duorum ſuperiorum elementorum, quæ actiua eſt, dum agit in hæc duo inferiora ad generationem & corruptionem. Et quamuis trecentos Ioues à M. Varrone enumeratos Tertulianus teſtetur, tamen huic omnia tribuimus, ne multitudo memoriam fallat. Ethici varia Iouis ſtupra, & adulteria, raptus & latrocinia, tyrannorum mores ſeu fabellarum veterum inuolucro repræſentare aſſerunt. Auro corrupit Dauaen, quod artes eorũdem deſignat. Vide Horatium, Carm. lib. 3. Ode 16.

Incluſam Danäen, &c.

Metamorphoſes variæ Iouis demonſtrãt tyrannos & ſceleratos homines libidini deditos facilè in omnes brutorum formas mutari, & ad turpiſſima quæq; prolabi. Idem Tzetzes Car. de Allegor. verſ. 110. & deinc.

Iupiter Belus, ſecũdus rex Babyloniæ, Saturni filius, hoc eſt, Nimbroti, regnauit an. 62. & fundamenta Babyloniæ, à patre deſignata oppidi magis quàm vrbis, erexit. Beroſ. lib. 4.

Iupiter Stratius (tanquam Imp. exerc. vel militaris apud veteres colebatur.

Iouis ciuitas, Iouis templum. Vide Dios.

Iura, mõs Galliæ, Sequanos ab Heluetiis diuidẽs, Cæſar in Commẽ. Vogeſus dicitur aliis authoribus. vulgò, *Le mont Iura*: pro oratione autẽ locorũ & regionum varia ſortitur cognomina.

Iuſtinianus LVI. Romanorum imperator, multa bella per legatos ſuos confecit, ius ciuile in eum ordinem redigendum curauit, quo nunc vtuntur, Pandectas ſcilicet & Codicem.

Iuſtinianus II. LXV. Romanorum imperator, anno ab vrbe 1438. Cum eo fœdus icit Ammiratus Saracenorum rex, Africa & Libya reſtitutæ, eóque fœdere interuentum, vt per annos x. Saraceni ſingulo quoque die, nummos mille aureos ſoluere, ſeruúmq. ex gente ſua & vnum item equum Romano imperatori mittere tenerentur. Blondus lib. 10. decad. 1. Cõtra fœdus in Bulgaros exercitum duxit, cædibus & incendiis in Bulgariam debacchatus eſt: demũ omnes ſaltus, omnem denique viam, reſumptis animis Bulgari qua imperatori Thraciam reddendum erat, munierunt. Quare imperator, dimiſſis captiuis, reddita præda, pacem petiit, precario impetratam ſacramento confirmauit. Blondus lib. 10. Regno deturbatus eſt à Leõtio patritio, adnitente Gallinico Patriarcha Conſtantinopolitano, abſciſſóq. naſo, in Cherſonam ab eo eſt relegatus. Diaco. li. 18. anno ab vrbe 1447. E Cherſona ad Bauarorum regem fugit, à quo ſuſceptus filiam Bauari ſponſam accepit: ab Abſimaro porrò Bauarus pecuniis corrupt⁹ hoſpitẽ & generũ tradere pactus eſt. Quo cognito Trebellioni Bulgarorum reginæ Iuſtiſtinian. ſe credidit, & auxilio Bulgarorum regno in hoſtes ſuos, eorúmq; ſtudioſos crudeliſſimè ſæuit, quoties enim ſtillantẽ trũcis naribus mucũ abſtergebat, quẽpiã aduerſariorũ trucidauit: Itẽ cum Tyberio filio regnauit annis VI. deniq; Cherſonam euertere ſtudens, à Philippico quẽ exilio damnauerat cum Tiberio filio, bello ſuperatus eſt & occiſus, anno ab vrbe 1465.

Iuſtinopolis, Iſtriæ vrbs maritima à Iuſtino Cæſare condita. Blond. hodie *Cabo d'Iſtria*. Villanouanus in ſuo Ptolemæo putat hãc vrbẽ, Ægidã à Pli. appellari; Hãc nõ eſſe Iuſtinopolim, cui⁹ Procopius mentionẽ facit li. 4. de Ædificiis Iuſtiniani: ex eo apparet, quòd ea quã proximè Vlpianæ vrbi apud Dardan. locat. Dardani enim quantũ à mari Adriatico (vbi illa Iuſtinopolis ſita eſt) diſtãt, ex tabulis doceri poteſt. Neq; illam à Iuſtiniano extructam, ſed à Iuſtino eius filio, oſtendit Volaterranus lib. Geographiæ 4. ex vetuſta inſcriptione ibidem extante.

Iuſtinus, hiſtoriographus, qui epitomen in Trogum tanta ſtyli fœlicitate conſcripſit, vt alienum propè inuentum vendicauerit.

Iuſtinus, natione Samaritanus, Philoſophus, Apologeticũ pro Chriſti fide conſcripſit, & Antonino Pio Romanorũ imperatori tradidit, tãdẽ martyrio coronatus. Euſe. li. 3. ca. 8. hiſtor. Eccl. omnia eius opera non ita pridem Græcè & Lat. vna cum Titiani ſcriptis caſtigatè typis regiis cũ eruditorũ notis Lutetiæ excudit Morellus Typographus Reg.

Iuſtinus, Colchis Armenius præfectus, anno ab vrbe 1313.

iuſtus, hiſtoriographus quidam Tiberiēſis qui de rebus Iudaicis hiſtoriam ſcripſit. Volaterran.

iuſtus, Hieroſolymorum epiſcopus, Simeoni cruci affixo ſucceſſit anno ſalutis 97.

iuſtus XI. Hieroſolymorum epiſcopus, anno ſalutis 118.

iuſtus, V. Alexandriæ epiſcopus, an. ſal 122.

iuſtus, conſul cū Ianuario, an. ab vrbe 1050.

D. iuſtus, vir ſanctiſſimus, ob Chriſtianæ fidei confeſſionem, in exilio martyrium conſtantiſſimè paſſus eſt. Adon. Arch. Viennenſ.

iuturna, Dauni filia, Turni Rutulorum regis ſoror, quam Iupiter pro erepta virginitate, immortalitate donauit, Numiciq; fluminis Nympham fecit. Hæc in bello fratrem aduerſus Æneam multum iuuit: ſed videns fratri necem inſtare, in Numicum fluuium ſe occultauit. Vir. 12. Æneid. Alii dicunt, eam rem habuiſſe cum Lano rege, eóq; palàm facto, ſua ſponte ſe in Nuticum præcipitauiſſe. Reuera autem Iuturna fons eſt in agro Latino, in Numicum influens amnē: quæ res poetis fabulandi occaſionem videtur ſubminiſtraſſe.

Auſonius Idyll. 15. *---quoſdam*
Conſtat nolle Deos fieri, Iuturna reclamat,
Quo vitam dedit æternam? cur mortis adempta eſt
Conditio.

Iuuenalis, nomen proprium Satyrici poetæ, cuius Satyræ extant.

iuuauia, Bauariæ vrbs, hodie *Saltsburg.*

iuuauius, fluuius Saltzburgum hodie præterfluens *Saltz* Auentino.

iuuencius Celſus, conſul, collega Neratii Marcelli anno ab vrbe 811.

iuuencius Celſus, Iuriſconſultus, conſul cum Criſpino, anno ſalutis 895.

iuuencus, preſbyter Hiſpanus, Euangelia heroicis verſibus explicuit, anno ſalutis 332.

iuuentas, dea iuuentutis, Iunonis filia, quam græco nomine Heben vocamus: Acron. Aliud eſt Iuuentas, aliud Iuuenta, aliud Iuuentus. Iuuenta, ætas putatur: Iuuentas, ipſum numē: Iuuentus, ipſi iuuenes. Accipitur tamen aliquando iuuentas, pro ætate ipſa iuuenili.

iuuerna, inſula in Oceano Septentrionali, tantùm ferè à Britannia diſtans, quantum Britannia à continente. Iuuena. Satyr. 2. Plinius Hiberniam vocat. Claudianus in quarto Honorii conſulatu, Iernam. Hodie vulgi vocabulo *Irlandia* nominatur. Iuuenal. Satyr. 2.
Arma quid vltra Littora Iuuernæ promouimus?
Et Cæſ. lib. 6. Hiberniam vocat, dimidio quam Britannia minorem.

iuuianus, XLI. Romanorum imperator, menſes VII. regnauit, anno ab vrbe 1117. vno & altero prælio à Perſis victus, ignobilē, ſed neceſſariam pacē fecit. Prouincias quinq; tranſtigritanas reddidit Perſis, & Meſopotamiæ partem.

I X

ixiæ, regiuncula Rhodi, ab ixo portu: hinc ixus Apollo. Stephanus.

ixias, vrbs Oenotrorum in Mediterraneis.

ixibatæ, populi iuxta Pontum prope indicam. Stephanus.

ixiō, Phlegiæ, ſiue, vt Hyginus mauult, Leontei filius, qui ſocerū ſuum, ſiue is Deioneus fuerit, ſiue Eioneus, fraude peremit. A qua cæde cùm neque homines, neq; dii eam luſtrare vellent, diúq; incertus vagaretur, iupiter illius miſertus, in cœlum aſſumptū expiauit. Cúmq; iam purgatus apud ſuperos degeret, iunonem amare cœpit, eámque de ſtupro appellauit. Quod cùm iupiter ab vxore intellexiſſet, nubē illi ſub iunonis effigie oppoſuit, ex qua ille Centauros genuit. Deiectus deinde in terram, cùm paſſim gloriaretur, cum deorum regina ſe rem habuiſſe, iupiter indignatus, fulmine ad inferos eum detruſit, curauitque vt ibi rotæ alligatus, perpetuò circumageretur. Ad tyrannos, ambitioſos, & irrequietos homines in Republica: item ad ſophiſtas & hæreticos in Eccleſia hoc figmentū non incommodè refertur.

ixion, II. Corinthiorum rex.

ixionides, filius ixionis, qui fuit Pirithous, Propertius lib. 2. Eleg. 1.
Theſeus infernis ſuperis teſtatur Achilles
Hic Ixioniden, ille Menetiaden.

ixus portus. Vide ixiæ.

I Z

izala, mons circa Perſidem. Ammian.

izatha, Mauritaniæ Cæſarienſis oppidū. Pto.

izelus, caſtellum Siciliæ. Steph.

izgi, indiæ populi. Plin.

izium, Ægypti vrbs. Antonin.

izraha, filius Oxi Thola filii iſſac. Paralipomenon 7. Oriēs dominus, aut claritas Domini.

iziralla, Thraciæ oppidum. Anton.

K A

KAilla, Pannoniæ regina, quæ maritum ſuum Vaxulem exuit. Volat.

Kalne, vrbs terræ Sinenar, Vide Babylon, & Chalanne.

Kene, dux Hunnorū, qui poſtea Hūgari appellati ſunt: quo duce ipſi Hūni Pannoniā ingreſſi ad Tulmā Auſtriæ locū cōtra Rom. victores fuēre. Occubuit dux, cui ſucceſſit Attila. Volat. Geograph. 8.

K I

Kiriatſepher, olím Debeir dicebatur. ioſue 15. Lat. ciuitas literarum. Palæſtinæ vrbs eſt.

Kitim regnauit apud ianigenas, relicto in Celtiberis rege filio Sicoro, quem Kitim ianigenæ ſua lingua ob mentis excellentiam voca-

uerunt italum Atlanta. Hic filiam ſuam Electã Ianigenarium principi Camboblaſconi dedit coniugem, & Romã filiam ſuam primò ſubreginam Aboriginibus ſacrauit, Beroſus.

K V

Kunigũda, Henrici imper. vxor, virginitatẽ perpetuam obſeruaſſe fertur cum marito, & poſt mortẽ miraculis claruiſſe an. ſal. 1018.

De Kunigũda Munſterus li. 3. Coſ. ita ſcripſit: Quanquam, inquit, continentiſſimè cum ea vixerit imperator, ſeminator tamen zizaniæ iniecit illi ſcrupulum zelotypiæ, cùm ei ſuggereretur, quòd ipſa militem quendam amicius eſſet intuita, quàm par eſſet: quod vbi illa reſciuerit, iuſſit ſecretò ſex igniti vomeres, eóſque in imperatoris aliud agentis, afferri conſpectum. Miratus ille quid ageretur, vidit deinde chariſſimam coniugem nudis pedibus conſcendere ferrum ignitum intrepidam. Vides, inquit illa, ô imperaror, illæſam à ferro, illæſam ab omni immunditia. Ille autem in ſe conuerſus cœpit cogitare, quid eſſet ſuſpicatus: qui mox procidens, ad vxoris, immò ſororis, genua prouoluitur: illa procumbentem amiciſſimè leuat: & ex illa die omnis ſiniſtra ceſſauit ſuſpicio. Cohabitantes itaque, & ſimul commorantes, imperator & imperatrix, in pudicitia virginali, ad finem vſque perſeuerarunt: vnáque ſepulti in cathedrali, quam conſtruxerant, eccleſia. Hæc Munſter. ibidem.

L A

LA, vrbs Laconica, Homerus Laan vocauit: ſic dicta, quòd in excelſo ſaxo ſita ſit. Steph. Quam poſtquam Dioſcuri oppugnaſſent, Laperſas nominarunt. Stephanus. *Las* vicus eſt Liuio, 38. *Vathi* hodie Nigro.

Laabim, filius Meſraim. Gen 10. Ab hoc, Libya, quæ priùs (vt Hieronymus refert in Hebraicis quæſtionibus) Phutenſis regio appellata eſt, nomen habet. Lat. inflammati, ſiue flammæ, aut gladij.

Laad, filius Iahath filij Subal filij iuda. 1. Pa. 4. Lat. laudans, vel ad laudandũ, aut ad confitendũ.

Laada, filius Sela filij Iudæ 1. Par. 4. Lat. pro ornatu, vel ad congregandum, ſiue ad teſtificandum, vel tranſiens, aut prædans: aut Siriacè, auferens.

Laadan, filius Thaan filij Thale 1. Par. 7. Lat. pro voluptate, ſeu deuorans iudicium, aut pro ornatu vel pro teſtimonio: aut Syriacè, ad tempus. Laartha, Arabiæ felicis vrbs Ptolem.

laba, Arabiæ felicis oppidum, verſus Elamiticum ſinum. Ptolem.

Labaca, Indiæ intra Gangem ciuitas, Ptolemæus.

Labe, vrbs Charteniæ regionis Gerræorum: gentile, Labæus, Steph.

Laban, frater Rebeccæ filiæ Batuelis filij Nachor ex Melcha. gen. 24. Eſt & locus in deſerto, vbi Moſes Deuteronom. prælegit filiis iſrael. Deut 1. Lat. albus, vel candidus, aut alter.

Labana, ciuitas ſacerdotum in tribu iuda, ioſ. 15. Eadem videtur quæ & Lebna. ioſ. 10. Lat. luna, ſiue albedo, aut thus, vel later.

Labanath, ciuitas, quæ tribus Aſer terminus eſt, ioſ. 19. idem ſignificat quod Labana.

Labanis, inſula in ſinu Arabico. Plinius lib. 6. capite 28.

labara, vrbs Cariæ: gentile, Labareus, Steph. Vide Hermotymbili.

Labarſadach, XXII Babyloniorum rex anno diluuij 1750.

Labaſæ, indiæ extra gangem populi Ptol.

Labatus, viri proprium, cuius crebra mentio fit apud Plutarch.

Labda, Amphionis cuiuſdam ex Bacchidarum genere filia fuit, quæ quòd clauda eſſet, & ob id a Bacchiadis cæteris ſperneretur, Æthioni nupſit, eique puerum peperit, quem ab euentu Cypſelum nominauit. Nam quum duo Corinthiis reddita eſſent oracula, quibus illi monebantur fore, vt Labæ filius Corinthi aliquando tyrannidem inuaderet, miſſi ſunt publico decreto decemviri qui puerum interficerent. Verùm cùm fortè puer ei qui primus eum à matre acceperat, arriſiſſet, ille miſericordia motus, adduci non potuit vt eum occideret: quapropter ille alteri tradidit, & ille rurſus alii, atque ita deinceps per manus traditus infans à decimo matri redditus eſt, nemine eum interficere volente. Poſt hæc illi egreſſi, & pro foribus ſtantes, ſeſe mutuo, præcipuè verò qui primus puerum acceperat, increpabant, qui eum ex conuento non occidiſſet. Quod quum audiſſet Labda, quæ intus ad fores aſtabat, puerum in menſura frumentaria, quam Cypſelem vocant græci, occultauit. Vide latiùs hanc hiſtoriam apud Herod. lib. 5.

Labdacus, Phœnicis filius, qui ætate iam in ſenium vrgente, Thebas euocatus, aliquandiu ibi regnauit, filiúmque habuit Laium, Oedipi patrem, qui illi in regnum ſucceſſit: vnde & Labdacides dictus eſt. Statius 6. Thebaid. Et Labdacidæ dicuntur Thebani à Labdaco rege.

Labdalon, promontorium Epipolçorum, prope Syracuſanos Steph.

Labdas, Hieroſolymorum epiſcopus XXXIII. anno ſalutis 279.

Labeatis palus, quam Liuius lib. 44. deſcribit, aut ea eſt quæ hodie *Lago de Scutari* vocatur.

Labeo Antiſtes, iuris quidẽ ciuilis diſcipli-

nam principali ſtudio exercuit, & conſulentibus de iure publicè reſponſitauit: cæterarum quoque bonarum artium non expers fuit, & in Grammaticam ſeſe atque Dialecticam, literaſque antiquiores, altioreſque, penetrauerat, latinarúmque vocum origines, rationéſque percalluerat: eáque præcipuè ſcientia ad enodandos pleroſque iuris laqueos vtebatur. Gel lib.13.cap.10. De quo rurſus c.12. eiuſdem libri ſcribit: agitabat hominem libertas quædam nimia, atque vecors vſqueeò, vt D. Auguſto iam principe & Rempub. obtinente, ratum tamen penſúmq. nihil haberet, niſi quod iuſtum ſanctúmque eſſe in Romanis antiqui tatibus legiſſet. A labiorū magnitudine dictum putant labeones & labrones cognominantur. (vt apud Græcos χείλωνες.) Horatius eum inſanum exiſtimabat, cùm ait 1. Serm. Satyra 3. *Inſanior Labeone.*

laberius, poeta mimographus, eques Romanus, Macrob. Satur. li. 2. & Gelli. li. cap. 9. Seneca. li. 7. Declamationū: Liberium mimū dinus Iulius ludis ſuis produxit, deinde Equeſtri ordini reddidit: quē quum iuſſiſſet ire ſeſſum, omnes equites ita ſe coarctauerant, vt veniente non reciperent. Horatius in Serm.

Et Laberi mimos vt pulchra poemata mirer.

laberris, Aſturiæ in Hiſpania vrbs. Ptolem.

laberus, Hiberniæ oppidum, Ptolem. *Caſal, Nigro Killair*, Camdeno.

laberia, Arabiæ oppidum, ab Aelio Gallo dirutum. Plin. lib. 6. cap. 2.

labici, Italiæ populi, qui genus ſuū à Glauco Minois filio traxerunt, quē labicū appellarunt à ſcuto militari intus apſato, quod ſcuti genus primus in Italia oſtendit. Nā λαβὴ Græcis anſā ſignificat, vel manubrium. Virg. lib. 7. Æneid.

Et Sacranæ acies, & picti ſcuta Labici.

Hinc labicanus ager. Labicus vicinus, cuius meminit Liuius lib. 2. ab vrbe.

labicum, Italiæ pagum mediterraneum dicit Leander, eſſe, & *Valmontone* nunc appellari. Labricanus ager eſt apud Plin. Labicos populos habet Liuius.

Labieni Caſtra, quæ Cæſar in commentariis deſcribit *Labienſe monaſterium* hodie occupare dicit H. Leodius, ad Sabim fluuium ſitum, non longè à Mariembergo.

labienus, Cæſaris in Gallia legatus, qui magnas ſub eo res geſſerat: demum bello ciuili transfugit ad Pompeium, cui Cæſar bona, quæ habebat in poteſtate, remiſit. Luca. libro 5.

-dux fortis in armis

Cæſareis Labienus erat, nunc transfuga vilis.

labienus, hiſtoricus, cuius ſcripta abolita fuere. Tranqui. in Caligula cap. 35. T. Labieni Cordi Cremutii, Caſſij Seueri ſcripta ſenatusconſulto abolita, requiri, & eſſe in manibus, lectitarique permiſit: quando maxime ſua intereſſet, vt facta quæque poſteris tradantur.

labina, vicus inter Veronam & Cremonam duabus cladibus Romanorum notus, quæ antea Bebryacus dicebatur.

labinetus, qui & Baltaſſar, XIII. Babyloniorum rex, regnauit annis v. anno diluuij 1757.

labinitus, filius Nitocris reginæ Babyloniæ, tandémque Babyloniorum tyrannus. Hyero. l. 1.

labinius, fluuius Italiæ, circa Mutinam, ad quem conſtitere Triumuiri, partitaſque inter ſe prouincias deſignauerunt. Appian.

labiſco, Galliæ Narbonenſis vrbs, Anton.

lablatum. Vide Siſcia.

labocla, Indiæ intra Gangem vrbs. Ptolem.

laboriæ, arū, Italiæ pars illa, quæ vulgò *Terra laboris* dicitur. Pli. 17. ca. 4. Campus eſt adeò pinguis, vt ſtipulam tantæ craſſitudinis faciat, vt ea incolæ pro ligno vtantur. Sic dictus quòd ingens labor ſit in eo colendo: quippe ſolum habet arduum opere, difficile cultu, bonis ſuis acrius penè paſcit, quàm vitiis. Idem lib. 9. ca. 11. Quantum autem vniuerſas terras campus Circuncampanus antecedit, tantum ipſum pars eius, quæ Laboriæ vocantur, quem Phlegræon Græci appellant. Finiuntur laboriæ via ab vtroque latere conſulari, quæ à Puteolis, & quæ à Cumis capuam ducit. Hinc Laborinus campus nobis in Campania Plin. lib. 17. ca, 4. vulgò *Terra di Lauaro.*

laborini campi, in Campania regione, Plin. *Terra di Lauaro* Leandro dicuntur.

labotas, fluuius circa Antiochiā Syriæ, Stra.

labores, IIII. Lacedæmoniorum rex, anno diluuii 1184.

labradeus Iupiter in Caria colebatur, cui ſimulachrū primus conſecrauit Arſalis rex, quòd victo Candaule Lydorum rege, ſecurim quæ Lydorum regum erat, quæque à Lydiis Librys dicitur, in Cariam retuliſſet, à qua Ioui Labradeo nomen dedit. Cæl. l. 6. c. 11. & Pli. l. 32. cap. 2.

labranda, vicus Cariæ: Gentile, Labrādenus, & Labrandius. Steph. Labrada, Plinio.

labris, Arabię felicis oppidum. Ptolem.

labyrinthis, locus multis viarum ambagibus inflexus. Quatuor autem præcipuos fuiſſe Labyrinthos docet Pli. li. 36. c. 13. Creticū à Dædalo factum, quo incluſus erat Minotaurus: Ægyptium in nomo Heracleopolitæ, quem deſcribit Mela lib. 1. Lemnium columnarum nitore inſignem: Italicum à Porſena Hetruſcorum rege ſepulchri cauſa extructum. Labyrinthum Creticum exprimit Virg. lib. 6. Æneid.

Hic labor ille domus, & inextricabilis error. id. li. 5.

Vt quondā Creta fertur Labyrinthus in alta, &c.

lacanitis regio Ciliciæ. Ptol.

lacci, Marmaricæ palus. Ptol.

laccini, Octauæ regionis in Italia populi. Pli.

laccobardi, Germaniæ populi. Ptolem.

laccobriga, Hiſpaniæ vrbs, Ptol. li. 2. c. 6. nomine Coymbra.

Laccopluti, cognominati ſunt Galliæ Athenienſis poſteri, quòd is repente ditatus eſſet theſauro in campis Marathonns ſubter terràm inuento. Nam Græci λακκους appellabant loca ſubterranea, in quibus vinum, oleum, frumentave condebant. Vnde & Laccum pro foſſa vſurpat Pſalmorum interpres. *Et ſimilis ero deſcendentibus in lacum.*

lacedęmon, Semeles filius, Moyſi tempore Lacedæmoniam ciuitatem condidit. Comeſt. in cap. 10 Exod. quæ ciuitas antea Sparta dicta fuit, Pauſania teſte. Miſithara hodie vocatur, vt Niger & Sophianus tradunt.

lacedæmon, clariſſima Peloponneſi totius vrbs, alio nomine Sparta dicta, Lycurgi olim legibus optimè inſtituta. Hæc Menelai Regina fuit, quam Paris diripuit, Helenamque inde in Phrygiam abduxit. Lacedæmones eius inhabitatores, populi olim bellis egregii, qui iuuentutem laboribus, & nando, currendo, eſuriendo, algendo, æſtuando erudiebant. Veget. li. 3. omnes delicias odio habebant. hodie, *Miſithra*, vt Niger & Sophianus tradunt. *Ebada*, Lazio. *Zaconia*, Nardo.

lacedæmon, Cypri mediterranea: Ciuis, Lacedæmonius: poſſeſſiuum, Lacedæmonicus.

laceria, vrbs Magneſiæ, & alia Italiæ. Gẽtile, Lacerieus, & Lacerda, fœmin. vt primitiuum. Steph. Vide Luceria.

lachares, Mithridatis filius, Boſphori rex, à Lucullo in amicitiam receptus, anno ab vrbe 685. Florus, lib. 98.

lacheſis, vna Parcarum, quam Latine Sortem interpretari poſſumus, nam λαγχάνειν eſt ſortiri. & λάχος ſors. Hanc idcircò vitæ humanæ præeſſe voluerunt, quòd in ea ſortem, hoc eſt, caſum, plurimum valere arbitrabantur.

lachis, ciuitas tribus Iudæ Ioſ. 10. 15. 4. Reg. 18. conſtructa à Roboam. 1. Par. 11. Lat. ambulãs vel vadens extitit, aut tibimet exiſtens.

lacia, vel Laciade, vicus in Oeneide tribu. Tribulis, Laciades. Steph. Hi abũdabant raphanis, quibus vtebantur in deprehenſos in adulterio ludibrij cauſa. Suidas & Eraſmus in Chiliad.

lacibis, Hiſpaniæ Bæticæ oppidum. Ptol.

laciburgium, Ptol. li. 2. c. 11. Germaniæ vrbs; hodie Roſtochium, vulgò *Roſthock*, Villichio.

laciniẽſes, Liburnorum populi. Plin.

lacinium, promontorium in extremis Italiæ finibus, inter Petiliam & Crotonem in mare excurrens, Ioniúmque dirimens ab Adriatico: dictum Lacinium, à lacinio quodam latrone, quem Hercules, quòd boues ſuos abegiſſet, dicitur interemiſſe, templúmque ibi Iunoni condidiſſe, quam etiam à nomine illius laciniam cognominauit, Virg. 5. Æneid.

lacinium, promontorium Brutiorum. Ptol. l. 3. c. 1. vulgò *Colone*, vel *Cabo delle Colone.*

lacides, Cyrenæus Philoſophus, nouæ Academiæ princeps, Arſeliæ auditor. Suid. Cic. l. 4. Acad. quæſt.

lacipea, vrbs Hiſpaniæ, xx. M. P. ab Emerita, verſus Cæſaraugustam. Anton.

lacippo, Pto. l. 2. c. 4. Hiſpaniæ Bæticæ ciuitas.

lacius & Antiphemus fratres. Steph.

lacmon, promontorium Pind. mõtis, ex qua Inachus & Aiax fluuii manant, inde lacmonius. Stephan.

lacobriga, Hiſpaniæ vrbs ad ſacrum promõtorium, Huius nunc ruinæ, & antiquorum ædificiorum veſtigia exſtant prope *Lagon* Algarbiæ vrbem, in vico qui vulgò *Lagoa* nominatur, vt ſcribit Vaſæus. Huius incolas Langobritas vocat Plut. In Sertorio. Alia eſt Pli. quam in Vacceis ponit, & lacobricenſes vocat.

laconia, Peloponneſi regio inter Argiuum agrum & Meſſeniacum, ſecundum littus extenſa: olimà numero centum ciuitatum Hecatompolis appellata, quarum omnium caput fuit Lacedæmon, alio nomine Sparta appellata, ſalutaribus olim Lycurgi legibus optimè inſtituta. Incolæ, lacones: fœmininum, lacæna. Eſt item lacon, canis nomen apud Ouidium 3. Metamorph.

laconicus ſinus, Peloponneſi eſt. Ptol. *Golfo de Colochina*, Caſtaldo.

laconimurgi, Plinio: laconimurgum, Ptolemæo, Vettonum oppidum, in Hiſpania.

laconum oppidum, in intimo receſſu ſinus Tarentini ſitum, habet Plinius, libro 3. capite 11.

lacriaſſus, Armeniæ minoris, in Rauẽnæ præfectura, vrbs. Ptol.

lacrines, vir Lacedæmonius miſſus ad Cyrum, Herodot. lib. 1.

lacter, promõtorium Coæ inſulæ verſus Meridiem. Strabo. Laceterem in Co inſula habet. Plut. in. qu. Græcis.

lactiphagi, quidam Scythiæ populi, qui propriè γαλακτοφάγοι dicuntur.

lactodurum, Angliæ oppidum, Anton. *Bethford* hodie, Camdeno.

lactoracum, Nouempopulanæ ciuitas, libr. notit. *Lectore* hodie, Scaligero. Lactura ab Antonino vocatur.

lactucinij, cognomina Rom. procerum à lactucis deducta. Pli. lib. 19, c. 3.

lacuris, Oretanorum in Hiſpania oppidum, Ptolem.

lacus regius, Numidię locus apud Antoninum.

lacydes, philoſophus fuit Cyrenæus, primus nouæ Academiæ inſtitutor, tantopere ab Anſere adamatus, vt ei perpetuò comes eſſet, nuſquam ab eo non publico, non in balneis: non interdiu digrediens. Huius meminit Cicero. li. 4. Academicarum quæ.

lacydes, rex Argiuorum, molli inceſſu, coma-

que perpetuò vnguẽtis delibuta, Plu.in opuſculo eo, quo docet quo pacto vtilitatem ex inimicis capere poſſumus.

ladas, Alexãdri Macedonis curſor, tãta pedum velocitate, vt veſtigia eius in arena non apparerent. Quo nomine ſtatuam meruit apud Argos in templo Veneris, quam νικοφόρον cognominabant.

lade, inſula maris Ægæi, ante Miletum. Strabo. Step. prius Cate vocabatur, vt Plinius docet. Gentile Ladæus. Hanc in duas paruas inſulas ſcindi ſcribit Pauſanias, & earum alteram Aſterii inſulam dici.

ladepſi, populi Bithynorum. Steph.

ladeſta, aut Ladeſtum, vna Liburnidum inſularum. Gentile, Ladeſtanus. Steph.

ladicus, mõtis nomẽ in Hiſpania, quaè Legionenſi regione in Galiciam itur. hodie *Laroco.*

Ladii, populi ſunt apud Capitolium, in Antonino; Lazi putat legendum Egnatius.

ladiſacites, ſinus in Perſico mari. Steph.

ladiſlaus, Vngarorum rex, anno ſalutis 1078. Hic vir ſanctus ſummè modeſtus, ad ſuſcipiendum regnum à proceribus coactus eſt, per mortem Zoloueri regis, cui nupta Ladiſlai ſoror erat, Dalmatiam, Croatiàmque Pannoniæ finibus adiecit, Hunnos prælio ſuperauit: Ruthenos item, qui olim Roxolani, in proprios fines remigrare [Vngariam enim inuaſerant] compulit, Polonos coercuit, Cracouia capta.

ladislaus, infans Alberti regis filius, Vngarorum rex, anno ſalutis 1440.

laſlaus III. Emerici ex Conſtantia Aragonia filius, Vngarorum rex, anno ſalutis 1201.

ladiſlaus IIII. Vngarorum rex, an. ſalutis 1274. Bellũ cũ Comanis geſſit, duce Oldamuro, apud lacũ Hood: prælio inito, victor tandem diſceſſit: poſtea cum Comanis pacem fecit. Irreligioſè ſe erga Caroli Siciliæ regis filiam habuit, pluribus pellicibus ſuperinductis. Volat. Ritius. A Comanis eſt interfectus, an. ſal. 1289.

ladiſlaus, Apuliæ rex, Romam armis intrauit, Capitolium obtinuit, molem Adriani obſedit: Paulo Vrſino Pontificis partes defendente fuſus, fugatúſque eſt, an. ſalutis 1406.

ladiſlaus, Bohemorum rex, ſub tutela Friderici Cæſaris. Elegerant Bohemi Albertum Bauariæ ducem, à quo repulſi ſunt, an. ſal. 1440.

ladon, fluuius Arcadiæ, iuxta quẽ poetę fabulantur, Syringa Nympham in arundinem fuiſſe mutatam. Ouid lib. 1. Metam. Eius ripæ lauris abundant. Eſt & nomen canis Actæonis apud Ouidium li. 3. Metam. Habuit Ladon Telphuſſam filiam, à qua Arcadiæ vrbi nomen. Steph. Huiusfontes eſſe in Clitoriorum agro ſcribit Pauſanias: eiúſque fluminis aquam omnibus Græcię fluminibus pulchritudine antecellere tradit. Dionyſ.

adoncea, vicus in Arcadia, Pauſan.

liæa, quæ & Aphrodites, i. Veneris inſula, Pto. In Africo mari iuxta Cyrenem vel Marmarici eſt. *Aphrodiſias* Stephano & Herodoto. Hodie *Iſola de Patriarcha* appellatur à Bordonio.

læna, oppidum Arabiæ ad ſinum illum rubri maris, qui in Ægyptum vergit, qui ab oppidi huius nomine Læaniticus vocatur. Pli. li. 5. c. 11.

Lædenata, Mœſiæ primæ vrbs lib. Notit.

Læeni, Arabiæ felicis gens. Ptol.

Lacia, vrbs Catiæ: Gentile, Laites. Steph.

lael, filius Eliazaph principis, Num. 3. Lat. ipſi Deo, aut ipſi forti, vel potens.

Lælia, Turdetanorum in Bætica oppidum, Ptol.

Lælia, caſtra in ſinu Carthaginẽſi. Pomp. Mela. C. Lælius, Scipionis Africani ſummus amicus, ſapiens à Romanis appellatus, vt ait Plutarchus in vita Tiberii & Caii Gracchorũ. De hoc multa apud Ciceronem. Horat. 2. Serm. Satyra 1.

Mitis ſapientia Læl.

læmocopia, vrbs Europæ, in Boſphoro, iuxta Propontidem, à Mechinete Amuratis filio condita. Laonic.

læna, ſiue Leæna, meretrix, amica Harmodii & Ariſtogitonis, qui Hipparchum tyrãnum interfecerant, cum tormentis cogeretur, vt ſocios proderet, linguam ſuam mordicùs amputauit. Euſeb.

læneus, fluuius Cretæ, Cortinam vrbem præterlabens, per quem à Ioue Europam, Agenoris filiam, tauri dorſo vſque ad eam vrbem vectam fuiſſe prodiderunt.

læpa magna, Hiſpaniæ Bæticæ in Turdetanis oppidum. Ptol.

laerte, nomen vrbis Ciliciæ aſperæ in Pamphilia. Ptol.

laertes, Arceſii filius, pater Vlyſſis, qui ab eo Laertiades dicitur. Ouid. in Epiſt. Penelopes.

laertes, Strab. li. 14. caſtellum in tumulo quodã ſitum, qui mamillæ ſpeciem præbet.

laertes Stephano, parua regio Ciliciæ. Stra. li. 14. Alexander verò & montẽ & vrbem eſſe tradit: Gentile, Laertinus, vel potius, Laertius, a, um, vt Regina Laertia, apud Virg. 3. Æneid.

laertius, Diogenes hiſtoricus, qui de Philoſophorum vita ſcripſit. Iſa. Caſauboni notis illuſtratus, Gr. & Lat. Lugduni editus.

læſtrygones, populi immaniſſimi, Formias Campaniæ vrbem incolentes, quos Plin. li. 7. tradit humana carne victitaſſe. Horum rex fuit Antiphates, qui Vlyſſem in littus ſuum tempeſtatis impetu eiectum, totis viribus oppugnauit, vnumque ex eius ſociis ore apprehenſum dilaniauit. Hom. 10. Odyſſ.

lætus, Ægypti Procon ſul, ann. ſal. 1003.

læui, Ligures populi, apud Liuiũ. Leui, Plin.

lagaria, vrbs Siciliæ, prope Thurios, quod E-

peus & Phocenſes condiderunt:inde Lagaritanum vinum. Steph. Barriusdicitlocum nũc vacuum ſine habitatoribus. Mons verò,cui ciuitas impoſita quondam fuerat, accolis *Cirmſlaſo* dicitur à fluuio Cyliſtarno præterfluente. Stephanus hanc Lagariam Siciliæ vrbem vocat, agri Thurini

lagecium, Angliæ oppidum. Anton. *Caſtelford*, Camdeno.

Lagia, vnum ex nominibus Deli inſulæ. Plin. lib. 4. cap. 2.

laginia, oppidulum Cariæ & Bithyniæ vrbs, Steph. Gentile, Laginæus. Laginites. Lagina, Straboni.

laginitis dea. Vide HECATESIA.

lagnetum, Mauritaniæ Cæſarienſis vrbs, Ptol. *Tenus* Caſtaldo, *Gumucos* Anton.

lagous, amnis Sarmatiæ. Plin.

lagus, pater Ptolemæi ſucceſſoris Alexandri, cui Philadelphus ſucceſſit regno. Hinc Lagæus, a, um. Vide Ptolem.

laguſa, inſulæ circa Cretam: Gentile Laguſæus, aut Laguſius. Steph. vulgò *Chreſtinne*.

lagyges, populi Sarmatiæ. Perottus.

lagyra, Ptol. lib. 3. c. 6. vrbs Tauricæ Cherſoneſi.

lahem, nomen loci, 1. Par. 4. Lat. panis aut pugna, vel bellum.

lahela, nomen fluuij. 1. Par. 5. Lat. humiditas, humida, vel tabula humida, aut viridis, ſiue maxilla humida.

laia. Vide LAEA.

laini, populi Pæoniæ, Stephanus ex Thucydide. Aliis, Leæi.

lais, idis, meretrix nobiliſſima quæ quæſtus gratia, ex Huccari vrbe Sicilia vbi nata fuit Corinthũ ſeſe contulit: vnde à ſcriptoribus paſſim Ephyræa, hoc eſt, Corinthia cognominatur: Ad hanc propter inſignẽ pulchritudinem potẽtiſſimi quique ex omni Græcia conueniebant, nec quiſpiam admittebatur, niſi qui dabat quod popoſcerat. Vnde profectum creditur prouerbium, Non cuiuſuis hominis cõtigit adire Corinthũ. Tam care enim Lais ſuis locabat noctes, vt vel potentiſſimi, pretii magnitudine, deterrerentur. Inter quos etiam Demoſthenes fuiſſe fertur, qui cùm ſcorti tam nobilis fama accenſus, aliquando Corinthum nauigaſſet, illaque noctis vnius operam decem milibus drachmarum indicaſſet, expaue factus pretii immenſitate, Græcè reſpondit, οὐκ ὠνοῦμαι μυρίων δραχμῶν μεταμέλειαν. *Non eme* (inquit) *decem millib. drachmarum pœnitentiam*, Propert. lib. 2.

Non ita complebant Ephyrææ Laidos ædes.

Hæc aliquando in Theſſaliam profecta, cùm ab adoleſcentibus Theſſalis ſic adamaretur, vt eius veſtibulum etiam vino aſpergerent, Theſſaliæ mulieres inuidia motæ, eam in Veneris templo, dum ſacraficerent, quæ viris nequaquam adire fas erat, confoderunt, propter quod facinus Theſſaliam peſtis inuaſit, nec prius ceſſauit quàm Veneris ἀνοσίας templum condidiſſent.

Lais, i. Leo, regionis quidem Aſer tribus, poſſeſſionis autem Dan, Iud. 16. quæ & Dan, & Leſen dicta eſt, Iudic. 18. & Leſem Dan Ioſ. 6. Pater Phaltiel mariti Michol filiæ regis Saul. 2. Regum 3 Vide. LESEM.

Laiſa, ciuitas quæ aliàs Dan dicitur. Iſa. 10. Lat. Læna.

Laius, filius Labdaci regis Thebarum, pater Oedipi, qui Iocaſtam Creontis Thebani filiam vxorem duxit: quam cùm concepiſſe audiſſet de futura prole oraculum conſuluit: cui reſpõſum eſt, eum naſcituri manu periturum. Quo reſponſo perterritus, puerum recens natum, vni ex ſatellitibus necandum tradidit, quicùm neque herilis impietatis ſe miniſtrum præbere vellet, neque rurſus domini mandata auderet negligere, viam mediam delegit, traiectiſque vimine pueri pedibus ex arbore eum ſuſpendit, futurum ratus, vt inedia moreretur. Verùm cùm Phorbas, Polybii Corinthiorum regis paſtor, illac iter faceret, audito vagitu, eò accurrit, puerúmque ſeruauit: quem & reginæ, quæ liberis carebat, magni muneris loco obtulit: à qua veluti puer cœlitùs miſſus, filii loco eſt educatus, & à pedibus ex vulnere tumentibus Oedipus appellatus eſt. Grandior deinde natu factus cùm generis ſui cognoſcendi auidus Apollinẽ conſuluiſſet, reſponſum accepit, ſe patrem in Phocide inuenturum. Quòcùm veniſſet, Laium in tumultu quodam inter ciues ſuos exteróſque exorto interfecit, matrémque imprudens duxit vxorem; Vide OEDIPVS.

lala, Armeniæ maioris vrbs. Ptol.

lalætania, Hiſpaniæ regio in tractu Tarraconenſi, Ilergetibus & Indigetibus contermina. Inde adiectiuum, Lalætanus, a, um: vt vinum Lalætanum, magis copia, quàm bonitate laudatum. Plin. lib. 14. cap. 6.

lalaſſis eſt fluuius Iſauriæ, quæ Aſiæ regio eſt inter Ciliciam & Pamphyliam ſita. Plinius lib. 5. cap. 27. vulgò *Calendo* à Barbaris.

lalenesis, Armeniæ minoris, in regione Melitena oppidum. Ptolem.

lalętani, Hiſpaniæ populi Plinio: Læetani Ptolemæo, & Leetani Straboni. Hi poſtea Gotholani dicti fuere, nunc corruptè *Catalauni*, Terapha teſte.

laliſanda, vrbs Haurica: Gentile, Laliſandeus, ſed vrbs nunc Daliſanda vocatur: ciues Daliſãdeotæ. Stph.

lallus, Deus fuiſſe videtur, qui præeſſet næniis illis balbis, quas nutrices pueris occinunt & pueros reddere cogunt. Nulla enim litera eſt quam faciliusſonent pueri, quàm Lambda: quin etiam eius frequentia ſomnum inducebãt. Auſonius de filio Probini.

Nu-

Nutricis inter lemmata Lalliq; e) *omniferos modos.* Turnebus in Auſonij Epiſt. 15.

lama, Luſitaniæ vrbs, in Vettonibus. Ptol.

lamacha, vrbs circa Armeniam. Laonic.

lamachus, Athenienſium dux. Plut. Thucyd. lib. 6.

lamſba, Numidiæ ciuitas. Anton.

lambana, Meſopotamiæ vrbs Ptol.

lambe, inſula ſinus Arabici. plin.

lambeſe, Numidiæ vrbs, Anton. eadem fortè quæ Lamaſba.

iambotus fluuius Africæ. Strabo.

lambrus, fluuius in Ciſalpina Gallia, quem Pandus defert in mare Adriaticum. plin. lib. 3. ca. 16. & 19. A quo Lambrani dicti ſunt eius accolæ. Sueton. in Cæſ.

lameca Cluſ. Portugaliæ vrbs eſt ad Durium fluuium: hodie *Lamego* dicta.

lamec, nomen filij Mathuſala, Geneſ. 45. Lucæ 3. Lat. pauper, vel humiliatus, aut percuſſus.

Lamech, ſeptimus ab Adam fuit ex generatione Cain, & peſſimus; bigamiam enim introduxit: & ſic adulterium contra legem naturæ, ac Dei decretum commiſit. In prima verò creatione vnica vnico facta eſt mulier, atque Deus per os Adæ dixerat, *Erunt duo in carne vna.* Comeſt. in cap. 4. Geneſ. Hic autem Lamech vir fuit ſagittarius, qui diu viuendo oculorum caliginem contraxit, & habens adoleſcentem, dum exercet venationem ob vſum tantùm pelliū [quia non erat vſus carnium ante diluuium] dirigente iuuene ſagittam, caſu inter fruteta interemit Cain. Comeſt. ibid.

lamellum, inquit Leander, vocatur Latinis ea exigua inſula in mari Tuſco, Arni oſtiis obiacens, quæ hodie *Ma'ora* dicitur.

lamethia, Lycophroni ad mare Tyrrhenum in Lucanis oppidum eſt, ſic dicta à Lamero, flumine, Steph. *Euphemia* Barrio.

lametini, vrbs à Lamere fluuio iuxta Crotonem, eius ciuis lametinus. Steph.

lamfoctēſe, oppidum in Mauritania. Ammian.

lamia, Steph. vrbs Melienſium in Theſſalia, vel à lamio Herculis filio, vel à lamia muliere, quæ Trachiniis imperauit. Illic etiam lamicum bellum fuit. Eſt & alia Ciliciæ. Gentile, lamiis & laminiæ. Eſt & lamia vrbs Arcadiæ. Gentile lamiates. Steph. Vide lampia.

lamiæ, inſulæ ante Troada. Plin.

lamiæ, ab antiquis mulieres eſſe putabantur, ſiue veriùs, dæmonum quædam phantaſmata, quæ formoſarum mulierum ſpecie aſſumpta, pueros, præſertim iuuenes, blanditiis allectos deuorabant. Hæ cùm foris eſſent egregiè oculatæ, domi prorſus cæcutiebant. Horat. lib. de arte poetica,

Neu pranſæ Lamiæ puerum viuum extrahat aluo.

Philoſtratus in Apollonio ait Lamias à quibuſdam Laruas appellari, & lemures, à nonnullis etiam Empuſas, eſſéque ad amorem & venerē propenſas, & carnes humanas, maximéque formoſorum auidè appetere, ideóque libidinis cupiditate allicere eos, vt poſtea deuorent. Ariſtoph. in Ranis. Rhodig l. 29. cap. 5.

lamiarum nobilis Romæ familia fuit, à lamo orta, Antiphatis patre, Læſtrygonum rege, qui Formiis regnauit. Ex hac familia fuit Ælius ille lamia. ſenator Roman. ad quem ſcribit Horat. Carm. 3 Ode 17. Chryſoſtomus Dion in intima Africa feras quaſdam eſſe ſcribit, muliebri facie, quæ lamiæ dicuntur: vberibus, autem totóque pectore adeò ſpecioſas, vt nullo pictoris ingenio effingi queant, quibus reiectis homines in fraudem alliciunt, captóſque deuorant. &c. Orat. v. p. 85. D. editionis Morelli gr. Lat. vide etiam Scholia Fed. Morelli Pr. R. in eundē Dionem Chryſ. p. 20. edit. eiuſdem.

lamia item Meretrix quædam inſignis fuit, Demetrii regis amica, cui blandientes Thebani, Veneris Lamiæ delubrum conſecrarunt. Plut. in Demetrio.

lamida, mauritan. Cæſarienſis vrbs. Ptolem.

laminitani, Hiſpaniæ populi Plin. quos Pine. *Acembra* vertit.

lamitani, Hiſpaniæ populi. Plin. quorum ager lamitanus citerioris Hiſpaniæ, vbi Anas amnis oritur, frumentis minimè fertilis eſt hodie *Mancha d'Aragon*, vel *mancha ʐega*: aliis *Campo de Monthieul* appellatur. Aquæ penuria plerumque labotant. propter fontium raritatem.

laminium, Carpitanorum in Hiſpania vrbs. Ptolem.

lamirus, Herculis filius, ex Iole Euryti regis filia.

lamiſcus, Samius, hiſtoriarum ſcriptor.

lamiſſus 11. Longobardorum rex; anno ab vrbe 1177.

lamius. Vide Latmus.

lamotis, Ciliciæ regio, Ptolem.

lampadius, conſul cum Oreſte, anno ab vrbe 1283.

lampado, vna ex Pleiadibus.

lampagę, Indię intra Gangem populi. Ptol.

lampares, xxiiii Aſſyriorum rex.

lampe, Argyrippa poſtea dicta, Dauniæ ſiue Apuliæ ciuitas. Steph. Alia eſt Lampe, vel lampeæ, Cretæ vrbs, ab Agammenone condita, à lampo Tarrhæo dicta. Alia eſt Acarnaniæ, alia Argolidis Steph.

lampedo, mulier Lacedæmonia raræ fœlicitatis, vt quæ & regis filia fuerat, & regis vxor, & regis mater, Plin. lib. 7. c. 41.

lampetia, filia Solis ex Neæra, ſoror Phaetuſæ, quas pater gregibus ſuis in Sicilia paſcendis præfecit. Ad has cùm Vlyſſes veniſſet, tempeſtate in Siciliam eiectus ſocij, qui ſum-

ma cibi penuria premebantur, ipſo dormiente, boues aliquos mactarunt. Quam rem cùm ex Lampetia filia ſua Apollo didiciſſet, querelam ad Iouem detulit, qui nati precibus obſequens, Vlyſſis ſocios ad vnum omnes fulmine & tempeſtatibus perdidit. Homer. ad fin. li. 12. Od.

lampetias, vrbs Brutiorum: Gentile, Lampetianus. Steph. *Cetrario* vocat Barrius. Oppidum eſt ſitum in edito loco ſuper ſaxum mari incumbens.

lampetium, ſepulchrum in Lesbo, à Lampeto Iri filio. Steph.

lampero, Amazonum regina. Tornan.

lampetus, ſoror Phaetontis in arborem mutata. Seruius.

lampeus, mons Arcadiæ. Plin. l. 4. c. 1. Lampia, Straboni & Pauſaniæ.

lampia, fluuius Arcadiæ. Stat. l. 4. Theb.

-- *Cadenſque iugis* Lampia *vinoſis.*

Eſt item oppidum Arcadiæ eiuſdem nominis apud Lactant. Vide lamia.

lampis, vrbs circa Mæandrum fluuium Nic.

lampon, Panchates, Pelorus, Camphaſius, nomina equorum apud Silium. Fuit & Lampon ſacrificus vates per anſerem, velut auem augualem, iurare ſolitus. Eraſ. in Prouerb.

lampon, miræ fuit velocitatis equus, de quo Silius lib. 9. ſic ſcribit.

Euolat ante omnes rapidoq; per aera curſu
Callaicus Lampon *fugit, atque ingentia tranat*
Exultans ſpatia, & ventos poſt terga relinquit.

Straboni, Thraciæ inſula. Plin.

lamponea, Troadis vrbs, quam Herodotus Lamponium vocat: eſt etiam Thraciæ inſula circa Cherſoneſum.

lamponia, vrbs Troadis Steph. Æolidis, lãpræ, duo ſunt municipia Erechthеiæ trib. Suid.

lamprides XXII. Aſſyriorum rex.

lampſacius filius Cilicis, eique ſucceſſit in regno. Paulus & Theodontius antiquiſſimi ſcriptores. Bocat. l. 2. c. 48.

lampſacus, ſiue lampſacum, vrbs Aſiæ ad Helleſpontum, inter Simoentem & Granicum fluuios, in quo Priapus exquiſitiſſimis honoribus colebatur. Ouid. 6. Faſtor. Stra. li. 3. vrbem clariſſimam nobili portu eſſe ait, & templo Matris deûm inſignem. Cicer. in Verr. Act. 3. Oppidum (inquit) in Helleſpõto eſt, lampſacum, Iudices, imprimis Aſiæ prouinciæ clarum & nobile: homines autem ipſi Lampſaceni, tum ſummè in omnes ciues Rom. officioſo, tum præterea maximè ſedati & quieti, prope præter cæteros, ad ſummum Græcorum otium potius, quàm ad vllam vim aut tumultũ accõmodati. *Lampſico* hodie, vt Sophianus exiſtimat.

lampſacus, Steph vrbs iuxta Propontidem, à lampſace quadam eius loci puella.

lampſacus, Phocenſium ſtructura olim Pithyuſa dicta, & ab Homero Pitea, à pineis, cùm laomedontis priùs nominaretur. Generoſo vino abundat, quo nomine Themiſtocli à Perſarum rege per beneuolentiam donata eſt.

lampſenandus, Doridis regionis inſula, in ſinu Ceramico. Plin.

lampſus, pars regionis Clazomenorum: Ste.

lampyrenſes, Atticæ regionis curia. Strabo.

I. lis *Deus*, vel *cum illis Deus*, aut *cumquo eſt Deus.*

lamum, larii oppidum Fabricio in ſuis itinerariis, quod *Marmo* appellari ait.

lamus, filius Herculis ex Omphale lydiæ regina 2. Ouid. in Epiſt.

lamus, Neptuni filius, Læſtrygonum rex, à quo nobilis Lamiarum familiâ nomen accepit apud Romanos. Horat. lib. 3. Carm.

lamus, equus generoſus apud Silium,

Tum lamus & Sicoris p[illegible]es be[illegible]lacis Ilerdæ.

lamus, fluuius Ciliciæ: & regio circumiacẽs.

Lamuſia. Gentile, Lamuſius, Steph.

lamyra, vrbs Lyciæ & fluuius. Steph.

lamyrus. Vide Lamirus.

lanarium, fluuius Siciliæ. Anton.

lance, Hiſpaniæ vrbs circa Lacobricam. Ant.

lanciati, Aſturiæ in Hiſpania vrbs. Pto.

lancia oppidana, Luſitaniæ vrbs. Ptol.

landi, Germaniæ populi, à Germanico Cæſare deuicti. Strabo.

landia, fons, qui ab Archemoro illic à ſerpente vulnerato, Archemorus dictus traditur.

lando, Romanorum pontifex. CXXI. anno ſalutis 91[illegible].

landoſia, Galatiæ oppidum. Ptol.

langia, fons in Nemæa ſylua, poſtea Archemorus dictus, ab Hypſipyles alumno, quem cum illa Argiuis fontem hunc oſtenſura, in gramine reliquiſſet, ſerpens interemit. Sta. libro 4. Thebaidos.

longo, Eleorum vrbs in Peloponneſo. Plutar. in Cleomene.

lanigura, Mauritaniæ Cæſarienſis oppidum. Ptol.

laniſe, Ægæi maris inſula. Plin.

laniuium, ſiue Lanuuium, Romanorũ ciuitas. Strabo lib. 5. in Appiæ viæ dextera, à qua profectus eſt maris & Antii.

lanos, fluuius & promõtoriũ apud Seras, Pli.

lanuenſes, Frentanorum in Italia oppidũ Pli.

lanuuium, Dianæ lucus, id eſt Artemiſium (ſic enim vocant) è ſiniſtra viæ regione, ex Aricia ad Areſinam viam conſcendentibus: quod templum nominant ædificium Tauricæ. Hinb Lanuuinus adiectiuum. Eſt etiam Latii oppidum, quod Blondus & Leander *Indimina* appellari aiunt. Ælianus animalium lib. 11. c. 6. Lauinium vocat, additque eam meritò Matrem primariã vrbis Romæ poſſe dici. De Lanuuii & Lauinii differentia vide Sigon. in Liu. lib. 8.

lantbertus, Vuidonis filius, iuuenis bellico-

ſus Italiæ rex anno ſalutis 901.

lanubium, Latinum, vrbs Ptolemæo libro tertio, capite prim. Hodie Lauinium. Vide Lauinium.

laocoon, ontis, filius Priami ex Hecuba, Apollinis Thymbræi ſacerdos: qui primus omnium equum ligneum, quo Troia prodita eſt, intra vrbem recipiendũ diſſuaſit, haſtámq; in eũ tãto impetu cõtorſit, vt ſonantia intus arma audirẽtur. Quo facto deorum indignationẽ in ſe credidit cõcitaſſe, tanquã doni Mineruæ violator. Protinus enim è mari duo immenſæ magnitudinis ſerpẽtes emerſerũt, qui primùm duos eius filios, deinde & ipſum auxilio accurrentem occiderunt. Virgilius ſecundo Æneid.

lancobriga, Ptol. eſt Celticum oppidum in Luſitania.

laodamantia, inſula in Libya, fortaſſis à Laomedonte Troiano, Laomedontia dicebatur. Gentilia, Laomedontis & Laodamantites, Steph.

laodamas, Halius & Clytoneus, filii Alcinoi regis & Ares. Hom. in Odyſſ.

laodamia, Bellerophontis filia ex Achemene coniuge: cuius amore correptus Iupiter, cũ ea concubuit: ſuſcepitque Sarpedonem, qui poſtea Lyciæ rex factus eſt. Verùm cùm Bellerophontes rerum ſucceſſu elatus, in cælum euolare conaretur, Iupiter hominis temeritatem ægrè ferens, œſtrum illi immiſit, quo exagitatus equus ſeſſorem excuſſit. Diana quoque Laodamiæ infenſa, ſuis eam telis confixit. Homer. 6. Iliad.

laodamia, Acaſti & Laodothæ filia, quæ tanto amore Proteſilaum, virum ſuum adamauit, vt cùm ab Hectore occiſum cognouiſſet, ſuperſtes ei eſſe noluerit. Priuſquam tamen interiret, in ſolatium mœroris optauit, vt mortui vmbrã videre poſſet: qua viſa in illius amplexibus expirauit. Ouid. Epiſt 10.

laodice, Priami filia & Hecubæ, quæ Helicaoni Antenoris regis Thraciæ filio nupſit.

laodice, Agamemnonis filia, quam pater cum Chryſothemi, & Iphigenia, ſeu Iphianaſſa, Achilli obtulit, vt ex his, quam vellet, vxorem eligeret.

laodicea, vrbs celeberrima in Aſia, Lyco flumini impoſita, Ptolemæo libro 5. capit. 29. Primò Dioſpolis appellata, deinde Rhos, poſtea Laodicea à Lyco flumine. Hanc vrbem loci virtus & ciues quidam fortunati, valde magnificarunt. Primùm Hieronymus qui hæreditatem populo diuiſit ſupra duo millia talentorum, & multis donis ciuitatem exornauit: poſtea Zeno orator, & Polemo eius filius, qui ob res fortiter geſtas, priùs ab Antonio poſtea ab Auguſto ad regiæ dignitatis faſtigium euectus eſt. Eſt & alia ad montem Libanum ſita.

laodicea (inquit Stephanus) vrbs eſt Syriæ, quæ priùs λευκὴ ἀκτὴ, id eſt, album littus dicebatur, & Rhamita ab initio: quod paſtor quidã fulmine tactus exclamaſſet, Rhamanthas, hoc eſt, Deus ab excelſo: Rhaman enim excelſum, Athas Deum ſignificat. Hæc Philon. Poſtea nomen accepit à Laodice matre Seleuci Nicanoris. Optimo vino, & omni genere fructuũ abundat. Alia eſt Lydiæ ab Antiocho Stratonices filio condita, cuius vxoris nomen erat Laodice, per oraculum admonito, quod Stephanus recitat. Alia quoque eſt Lycaoniæ, & alia Mediæ. Steph.

laodocus, Antenoris Troiani filius, iuuenis imprimis ſtrenuus, cuius formã aſſumpſit Pallas, cùm ſe in acies Troianorum inferret, Pandato ſuaſura, vt ſagitta in Menelaum emiſſa fœdus violaret. Hom. 4. Iliad.

laomedon, Ili filius, Troianorum rex, qui cũ de ædificandis Troiæ mœnibus cogitaret, Apollini & Neptuno id negotii dedit, pactus mercedem, quam mox exſtructis mœnibus ſe illis ſoluturum iurauit. Verùm cùm poſtea iuramenti immemor, mercede eos fraudaret, illi indignati nouam vrbem duplici affecerunt calamitate. Neptuno inundationem, Apolline verò peſtem eò immittente. Qua de re cùm Laomedon oraculum conſuleret, reſponſum eſt, alia ratione deos placari non poſſe, quàm ſi quotannis virgo Troiana, quam ſors declaraſſet, Ceto dilaceranda exponeretur. Verùm cùm ſors poſt aliquot annos Heſionem eius filiam prodidiſſet, & iam ſcopulo alligata, monſtrum expectaret, Hercules illac fortè iter faciẽs, liberandam Heſionem ea conditione recipit, ſi equos diuino ſemine procreatos, quos habere eum conſtabat, in præmium ſibi traderet. Hunc igitur in modum pactione facta, Hercules interfecta bellua, virginem liberauit. Sed cùm Laomedon promiſſis non ſtaret, indignatus Hercules collecto vndequaque exercitu, Ilium expugnauit, Laomedontem occidit. Heſionem Telamoni vxorem dedit, quòd primus murum conſcendiſſet. Priamum quoque eius filium captiuum abduxit, qui poſtea auro à vicinis redemptus fuit. Ideóque ἀπὸ τοῦ περιάσθαι, hoc eſt, ex eo quod redemptus eſſet nomen obtinuit. Hinc, Laomedontes, Laomedontea Laomedonteum. Item Laomedontiades, patronymicum.

laomedon, XVIII. Sicyoniorum rex, regnauit annis XL.

laomedon Mytilenus, rex Syriæ, anno ab vrbe 430.

laomedontia, vrbs quæ Lampſacus pòſt appellata eſt. Steph. Vide Laodamantia & Lampſacus.

laomin, filius Dedan filij Iecſam. Gen. 25. Lat.

Gentes, ſiue abſque aquis.

laonome, Galliarum ex Odœdoco filium peperit, qui Locrorum vrbi nomen dedit. Steph.

laoripa, vicus in Lybiæ nomo. Ptol.

laos, Italiæ oppidum, Herodoto, Leucaniæ. Steph.

laoſthenes, XXXIII. Aſſyriorum rex, regnauit, annis XLV.

lapathus Liuio ad Aſcuridem paludem locus eſt, quem Characa appellant, vt ſcribit lib. 44.

lapatia Cori, Hiſpaniæ Tarraconenſis promontorium, Ptolemæus. Quod & Trilecum eidem vocat.

laperſa, mõs Laconiæ, à Dioſcuris Laoperſis. Gentile, Laperſæus.

lapethus, vrbs Cypri, portum habens & naualia. Gentile, Lapethius. Steph.

lapides Atros, locũ in Auſetanis, inter oppida Illiturgim & Mentiſſam: vbi Aſdrubal caſtra habebat, habet Liui. lib. 26. Hoc loco deſcribit Ptolem. *Biatiam* in Oretanis.

laphyſtius, Iupiter dictus eſt à colle Laphyſtio, vbi colebatur.

laphyſtiæ, dicũtur Bacchæ alio nomine Mimallones: à Laphyſtio monte Bœotiæ, cuius meminit Pauſan.

laphria Diana dicta à Laphrio Phocenſi; qui eam Calydoniis erexerat, licet alii malint ſic dictam, quòd ira deæ ſingulis annis in Oeneum ἐλαφϱοτέϱα, id eſt, mitior fieret.

laphrya Minerua dicta eſt, quaſi Laphria, per ſyncopem, quòd victores ex bello ferant τὰ λάφυϱα. id eſt, exuuias.

lapidoth maritus Deboræ, prophetidis, Iudicũ 4. Lat. fulgura, vel lampades.

lapis, Cretenſium rex.

lapithæ, populi Theſſaliæ, Pindum & Othryn montes incolentes, Pyrithoi olim imperio parentes. Hi primi omnium frænos & ſtrata equorum creduntur inueniſſe, Virg. 3. Georg.

lapithe, es, vrbs Theſſaliæ a lapithea Periphãtis filio. Incolę, lapithæ.

lapithæ, mons Laconiæ, Steph. Gręcorũ nonnulli lapithas dictos volunt à lapitha Apollinis & Stilbes Nymphæ filio.

lapithæum, in Taygeto monte vrbs. Pauſ.

lapithes. Vide PHILAIDA.

lapithus, vrbs in Cypro inſula. Steph.

lappa, Cretæ mediterranea vrbs. Ptol.

lapſias, Bithyniæ fluuius. Plin.

lapurdũ, vrbs nouem populanæ regionis, in Gallia Aquitanica, *Lorda*, Scaligero, in ſuis lectionibus Auſonianis: Lapurdenſium locuſtarum meminit Sidon. lib. 8. ad Tigretium.

lapyges, populi Sarmatiæ.

laodicea, Phrygiæ, apud Plin. Meſopotamiæ vrbs, quam *Lor* Pinetus vocat.

lar. Arabiæ felicis fluuius. Ptol. in ſinũ Arabicũ erumpens *Om* eum vocant recentiores tabulæ,

Lar, Caſtellum Mauritaniæ Cæſarienſis, Ant.

Lara, vna Naiadũ, Almonis fluuij filia, ex qua Mercurius Lares dicitur genuiſſe. Ferunt enim Iouem, cùm Iuturnam Turni ſororem adamaret, neque illa potiri poſſet, quòd protinus illa in fluuium inſiliens ſui copiam illi eriperet, Latii totius Nymphas conuocaſſe, & ab iis petiiſſe, vt Iuturnæ, ad Tiberis ripam obſtarent, ne eo in fluuio ſeſe poſſet occultare. Qua in re quum cæteræ Nymphæ Ioui operam ſuam eſſent pollicitæ, Lara illius conſilium primùm Iuturnæ, deinde & Iunoni enũtiauit. Quam rem tam ægrè tulit Iupiter, vt vſu linguæ eam priuarit, Mercurióque ſtatim tradiderit, ad inferos ducendam. Verùm Mercurius cùm iuſſa patris exequitur, Laræ forma captus, in itinere eam compreſſit, gemellóſque legitimo tempore ex ea ſuſcepit, quos ex nomine matris Lares appellauit. Ouid. Fa. li. 2.

Fitq; grauis, geminoſq; parit, qui cõpita ſeruant,
Et vigilant noſtra ſemper in æde Lares.

Ab aliquibus dii agrorum vocati ſunt. Quoniã autem Lares, ſiue penates, etiam priuatorum domibus præeſſe credebantur [Plautus in Aul.] factum eſt vt vtrumque vocabulum pro ipſis domibus vſurparetur. Saluſtius in Catilinam. Illos binas aut amplius domos continuare nobis Larem familiarem nuſquam vllum eſſe. Etiam pro foro poſſet accipi, ſicut & alibi ſæpe apud poetas. Quandoque pro igne: Columella lib 12. de villico. Conſueſcat ruſticos circa larem domini, forúmque familiarem ſemper epulari. vide N. Comitem lib. 4. mytholog. cap. 4. de Laribus.

lararium, ſacrarium domeſticũ, in quo lares & dij peculiares adorabantur, Scribit Lampridius Alexandrum Seuerum in Larario rem diuinam matutinis horis factitaſſe, ad effigies deorum, in quibus habebat Apollonium Orpheum, Abrahamũ & Chriſtũ: in ſecũdo larario ſimulachrum habuit Virgilij & Ciceronis.

laranda, ciuitas Lycaoniæ: vnde Ptolemæus cap. 6. lib. 5. municipium Larandam in Lycaoniæ parte Antiochiana dicta collocat.

laraſſa, Mediæ vrbs. Ptolem.

lardana apud Herodotum nomen eſt ancillæ, à qua fluxerunt Heraclidæ.

lareis, & genios eoſdem eſſe, ſunt qui credant, exiſtimantes, vnicuique duos eſſe, alterum bonum, alterum malum.

larendani, Arabiæ felicis gens. Plin.

larentia, nobiliſſima meretrix quæ populum Romanũ (vt pote quæ ditiſſima eſſet) hæredem fecit, & poſtea pro dea habita. Flora appellatur, cuius ſacra Floralia dicuntur. Vide Flora, & Laurentia.

lares, Africæ propriæ oppidum. Ptolem.

largius, Romæ primus Dictator creatus, Tit. Liu. lib. 2.

largus, Conſul cũ Meſſalino, an. ab vrbe 899.

lariagara, Indiæ extra Gangem vrbs. Ptol.

larices, Indiæ intra Gangem populi, Ptolem. Norici vrbs apud Antoninum.

larginam, oppidum. Vitruuius libro 2.c.9.

larma, virgo quædam Italica, vna ex Camillæ comitatu, quæ Turno aduerſus Æneam ſuppetias tulit. Virg. 11. Æneid. *At circumlectæ comites, Larináque virgo*, *Tuliáque*; &c.

larinates, cognomine Fretani, ſunt Italiæ populi Plinio. Larinum vrbem, decem & octo millia paſſuum, diſtantem a Theano Apuliæ habet Cicero in orat. pro A. Cluentio.

larine, fons in Attica regione. Plin. li. 4. c. 7.

lariſe, vrbs Æoliæ. Herod.

lariſſa, nomen multarum ciuitatum. Vna eſt in plaga Theſſalica iuxta Peneum, ab Acriſio condita, à qua Achilles Lariſſæus dictus eſt. Alia Penſilis in Creta, à nonnulli Pelaſgia dicta (Stephanus Cortinem Cretæ vrbem olim Lariſſam dictam ſcribit) alia in Peloponneſo arx Argiuorum; alia in agro Attico. At Tralles etiam Aſiæ eſt Lariſſa, vt Strabo ſcribit, à qua Lariſſæus Iupiter eſt dictus. Lariſſa quoque in Italia, quã, vt Diodorus libro 1. ſcribit, Pelaſgi condidere. Cæſar 3. belli ciuilis. Vniuerſam ſimul Lariſſã verſus ſe recipere cœperunt. Stephanus duas Cretæ Lariſſas facere videtur, item duas Theſſaliæ, vnam ad Peneum, alteram in cõfinio Macedoniæ. Alia eſt Troadis, cuius Homerus meminit. Alia Æolidis iuxta Cumam. Alia Syriæ, quam Syri Sizara vocant: alia Lydiæ. Eſt & parua regio in Oſſa. Strabo vicum Epheſi eſſe ſcribit, vbi Apollo Lariſſenus colebatur, alioqui à Lariſſa Lariſſæus fit, & Iupiter λαρισσαῖος, idem alibi, Lariſſa, inquit, etiam Phriconis vel Phriconitis nominatur.

lariſſa, Ptolemæo in Macedonia vrbs vnico debere ſcribi docet Ful. Vrſinus. Argos olim dictam ſcribit Euſtathius.

lariſſa, alia quæ Ægyptia vocatur. Xenoph. Æolidis vrbs apud Strab. videtur. plures Lariſſæ enumerantur ab eod. lib. 9.

larus, lacus totius Italiæ ampliſſimus: vnde & à Virg. 2. Georgic. maximus vocatur, quem à Como vicino oppido nonnulli appellant Comenſem. Per hunc lacum medius fluit. Abdua fluuius, aquaſque eius reddit ſuauiores: deinde per oppoſitam lacus partem erumpens, in Padum non longè à Cremona influit. Dictus Larus à fulicarum multitudine. A Græcis enim λάρος vocatur fulica, quæ eſt auis nigra & aquatica. Hinc fit Larius, a, um. Iuxta hunc lacum fons eſt largus, horis ſingulis ſemper intumeſcens, & reſidens. Plin. libro 2. cap. 103. *Lago di Como*. Italis hunc lacum elegantiſſimè deſcripſit integro libello P. Iouius.

larodii, populi in Scythia Aſiæ, Herodoto l. 4.

laro, Tuſciæ amnis, *Arno* nunc Leandro,

larius, filius tydi, Herculis filij.

larſa, vrbs eſt in Epiro olim Ambracia.

larthenianum Etruriæ oppidum, quod prius Euianum dicebatur, & poſtea Veniens à Romanis vocatum fuit, vt tradit Fabius Pictor.

larunda Nympha, quam alii Laram vocant, ex qua Lares dicti. Vide Lara.

lartolætani, Hiſpaniæ Tarraconenſis populi. Strabo.

larunesia, mediterranei maris inſula. Ptol.

larus, mons & Italiæ fluuius. Phauorin.

larymna, oppidum Bœotiæ ad Cephiſum fluuium. Plin. Strab. & Pomp. lib. 2.

laſius, Laconiæ fluuius. Pauſan.

laſa, ciuitas, quæ Hierony. in Hebraicis quæſt. Callirrhoe dicitur. Gen. 10. Lat. ad clamandum, vel ad ſaluandum aut liniendum.

laſcaris, vir apprimè doctus, cura Franciſci 1. Frãcorum regis, literas Græcas attulit Pariſios, Annales Franciæ.

laſcoria, Galatiæ vrbs, Ptolem.

laſice, Africæ Propriæ vrbs, Ptolemæo. Elice apud Antonin. eſſe credit Gerard. Mercator.

laſos, Cretæ mediterranea vrbs. Plin.

laſſira, Heditanorum in Hiſpania Tarraconenſi oppidum. Ptolem.

laſſii, inſula, quæ & Andros in mari Ægæo. Plin.

laſthenes, nomen cuiuſdam proditoris apud Herod. qui Olinthũ prodidit. Phil. Macedoni.

laſthemia mulieris nomen, quã Platone præceptore vſam ſcribit Plutarchus, ornatúq; virili auditorium ingreſſam ſcribit etiam Laert.

laſthenis, nomen viri. 1. Mach. 11.

laſtigi, Hiſpaniæ Bæticæ oppidum, Plin.

laſus, primus de muſica ſcripſit, & dithyrãborum certamen protulit primus, vixitque tẽporibus Darij Perſarum regis.

laſſippa, Indiæ extra Gangem vrbs, Ptolem.

lateranus, proprium nomen patricij Romani, qui latere frequens in otio ſolebat. Hic conſul deſignatus, iuſſu Neronis interfectus eſt. Ædes eius ampliſſimæ datæ fuerunt à Conſtantino imperatore Pontifici maximo. Inde Lateranenſe palatium, & Lateranenſis Baſilica ſancti Ioãnis ædes vocata eſt, quæ in Lateranorum nobiliſſimæ gentis ædibus extructa ſunt.

latameda, fluuius Indiæ extra Gangem. Ptol.

latamia, Bithyniæ oppidum, Ptolem.

latara, Caſtellum in Gallia Narbonenſi, Mela, *Lattes*, I. Poldo, Laterra Plinio, ſtagnum hoc loco eſt, quod Mela Volcarum ſtagnum appellat. Indigenis, hodie *l'Eſtang*, & vbi altius vadum habet *l'Eſtau*, vt ex Cluſio refert Ortelius.

latea, Arabiæ felicis oppidum. Ptolem.

lateranus, proprium nomen patricij Rom. cui illud arridebat, *Bene qui latuit bene vixit*. Hic tamen Conſul deſignatus, iuſſu Neronis inter-

emptus eſt. Ædes eius ampliſſ. conceſſæ ſunt à Cõſtan.1.Imp. Chriſt.Pont.Max.Hinc Lateranenſe Palatium & Baſilica Lateranenſis S. Ioannis ædes eſt appellata,quæ in Lateranorum nobiliſſ. gentis ædibus extructa eſt.

laterium, fui. Qu. Ciceronis villa, in ipſius patria Arpino: quam quum vellet vendere, Arpinatum erat fremitus excitatus, Cicero Attico libro 4. & 7. *Arpinatum fremitus eſt incredibilis de Laterio.*

lathirus. Vide Ptolemæus.

latinæ, aram, ſacrificia quædam Ioui conſtituta, ab Latinis populis dicta, quibus ex Albano monte ex ſacris carnem petere fuit ius cum Romanis, vt inquit Varro. Cicero pro Plancio, *Quibus municipijs vix iam qui carnem Latinis petant, inueniuntur.* Latinæ autem, dies conceptiuus erat. Varro quarto de Lingua Lat.

latini, populi Italiæ in Latio, de quibus Saluſt. Primò Italiam tenuiſſe quoſdam, qui appellabantur Aborigenes: hos poſtea aduentu Æneæ Phrygiis iunctos, Latinos vno nomine nuncupatos. Seruius autem ait Æneam victis Latinis, vt eorum fauorem ſibi conciliaret, nomen Latinum, non ſolùm illis non ſuſtuliſſe, ſed etiam Troianis impoſuiſſe.

latinus, Laurentum rex, Fauni & Maricæ Nymphe, aut, vt Heſiodo placet, Vlyſſis & Circes filius, qui ex Amata Dauni Rutulorum regis ſorore Lauiniam ſuſcepit: quam cùm externo genero tradere oraculo iuberetur, Æneæ poſt excidium Troiæ in Latium delato eam deſpondit. Qua re intellecta, Turnus qui illam impotentiſſimè adamabat, tam ægrè tulit aduenam ſibi præferri, vt ea de cauſa bellum aduerſus Æneam ſuſceperit: cuius is fuit exitus: ſingulari certamine victus Turnus, vitámque exutus, victoriam cum ſponſa riuali reliquerit. Virg. 12. Æneid.

latinus Syluius, v. Latinorum rex, regnauit, annis quinquaginta.

latium, Straboni propriè, ea pars Italiæ eſt, teſte Plinio libro 3. cap. 5. quæ inter oſtia Tiberis & Dirceios interiacet, millia paſſuum quinquaginta in longitudinem non excedens: quod poſtea prolatis imperij terminis, Antiquum Latium eſt appellatum. Noui verò Latij tractus ad Vulturnũ vſque amnem extenditur, diuiditúrque in Latium citerus, & vlterius. Citerius Latium à Tiberis ripa Fundos vſque protenditur: Vlterius à Fundis vſque ad Vulturnum amnem. Dictum autem Latium putatur, quòd illic latuerit Saturnus, cùm Iouem fugeret. Ouid.lib.1 Faſtorum. Hinc Latius, a, um, & Latinus,na, num. hodie vulgò *Campagna di Roma*, quaſi dicas, Romæ territorium. Latini dicuntur eius incolæ, quos priùs Cetios, & poſtea Æneadas & Romanos vocatos ſcribit Suidas.

latinienſis, idem quod Latinus. Cicero de Aruſp. reſp. *Quod in agro Latinienſi auditus eſt ſtrepitus cum fremitu.* Significare etiam poteſt eum qui alibi ortus in Latio cum Latinis verſatur.

latialis, & hoc le, quod ex Latio eſt. Cicero. Sicut vtique ferias non Latiales, Latiaréſve, ſed Latinas dixerit aut Latias. Et Latialis ſermo, Romanus & Latinus. Pli. lib.3.c.1.

latmus, mons Cariæ, non procul à Mileto, Endymionis fabula notiſſimus, quem cùm Luna adamaret, in monte hoc dicitur eum ſopiuiſſe, vt vnum ab eo oſculum auferret: vnde & inde Endymion Latmius dictus eſt.

latoceos, vicus in Alexandria deriuatus à Latona vocabulo.

latobrigi ſunt populi Heluetiorum finitimi, inter Belgas, non longè ab Allobrogibus, quos Lauſanenſes fuiſſe coniectura eſt. Ciuitas eſt epiſcopalis prouinciæ Veſontinæ, ac proprio Antiſtiti olim ſubdita. Vulgò, *Ceux d'aupres de Lauſanne* Schudus, *Cletgouu*, Rhenicanus, *VValiſſerland* interpretatur.

latois, idis patronymicum fœmininum à Græco nomine Λητώ deductum: quo nomine illi Dianæ matrem appellant, quam & nos Latonã. Latois itaque à poëtis accipitur pro Diana Latonæ filia, quam & latini Græcorum imitatione latoniam appellant. Dicitur etiam latoria, villa quædam montana apud Epheſum, vbi Pramniũ vinum naſcitur. Ex Athenæo.

latomagum, Galliæ Lugdunenſis oppidum. Anton.

latomia, locus Romæ in carcere prope Tullianum. Liu.lib.3. Triumuiri carcere Latomiarum intentiorem cuſtodiam haberi iuſſi. Latomiæ etiam carcer eſt Syracuſis, in qua (ſicuti ſcribit Cicer.) ſi qui publicè cuſtodiendi erant ex omnibus oppidis Ciliciæ deduci imperabantur in eas Latomias. Verres multos ciues Romanos coniecerat, hodie eorum pars adhuc teſtudinata, *Grotta di S. Nicola* vocatur, vt ex Anonymo refert Ortellius.

latoniæ, Straboni lib.5. in Gabiorum regione, & lib. 6. Sex inſulæ eiuſdem nominis in ſinu Arabico. *Tagliate* nunc appellantur, vt ait Aretius.

latona, filia Cœi Titanis, quæ à Ioue compreſſa geminam ex eo prolem concepit. Quam rem tam ægrè tulit Iuno, vt immiſſo aduerſus illam Phytone ſerpente, per totum terrarum orbem pellicem perſecuta ſit, & ne partũ quidem vicinæ quietem, locúmve pariendi conceſſerit, donec tandem illa poſt longos errores ad Aſteriem ſororem ſuam peruenit, in Ortygiam inſulam iam permutatam: à qua ſuſcepta, primùm Dianam peperit, quæ è ve-

ſtigio obſtetricis officium matri præſtitit, Apollinémque naſcentem ſuſcepit: qui poſtea adultus, maternæ iniuriæ memor Pythonem ſagittis interfecit. Hinc Apollo Latonius, & Diana Latonia dicta eſt. Similiter Delos, vt ait Seruius, dicta eſt Latonia, quòd in ea Latonia enixa ſit Dianã & Apollinem. Theogonis initio poematis gnomici. Quid Latonæ figmento veteres intellexerint, explicat N. Comes, Mytholog. l. 9. cap. 6.

latone ciuitas Ægypti, pars Memphidis, vbi Pyramides ſunt, & Latonæ templum.

latoria, lex erat apud Romanos qua cauebatur in eos, qui pupillorum bona diriperent, aut eorum bona, malis artibus alienarent.

latorum vrbs, Ptolem. vrbs ægypti.

latopolites, nomus ægypti. Plin.

latouici, Pannoniæ gens, Plin. & Ptolem.

latreus, vnus ex Centauris.

latris, inſula Germaniæ, Pli. hodie *Friſchnarung* in Pruſſia, Ortelio.

laturus, ſinus Libyci maris. Mela.

latuſſates, Galliæ Aquitanicæ populi. Plin.

latuſſim, filius Dédan filii Iecſan. Geneſ. 25. Lat. melleatores, ſiue limatores.

latymnum, mons Crotonis, vel, vt alij, Laconiæ, vt ſcribit Scholiaſtes Theocriti.

lauare, Luſitaniæ oppidum, ad Duri fluminis oſtium. Ptolem. *Auero* hodie *Porto*, Epiſc. Gerundenſi.

lauatris, vel Leuatris, Angliæ vrbs. Antonin. *Scanemore*, Camdeno.

lazarus, nomen viri. Luc. 16. Eſt & nomen cuiuſdam alterius à Bethania, amici Chriſti fratris Mariæ & Marthæ. Ioan. 11. quem Chriſtus ſuſcitauit à mortuis, ibid.

lauce, inſula in Ponto Boryſthenis oſtio obiecta, dicta Achill. quoniã Achilles ibi ſitus ſit

laud, Mauritaniæ Tingitanæ fluuius. Plin.

laudia, Mauritaniæ Cæſarieñ s oppid. Ptol.

laudunum, Galliæ Belgicæ vrbs, *Laon*, Parad.

lauer, Aluerniæ fluuius, in Ligerim confluens. vulgo, *La ler*.

lauerna, dea, quem Romani coluere, à qua lauerniones dicti ſunt fures, quòd ſub tutela deæ Lauernæ eſſent, in cuius obſcuro loco ſoliti erant inter ſe furta diuidere. Hinc Lauernalis porta, Romæ dicta eſt, ab æde Lauernæ propinqua.

laugaſa, Armeniæ minoris in Lauinianenſi præfectura oppidum. Ptolem.

laugia, fons in Nemæi ſylua Arcadiæ, cuius a quis ab Hypſipyle monſtratis, refectus fuit Græcorum exercitus, cùm ad Thebanam expeditionem proficiſceretur: alii fluuium eſſe volunt.

lauiacum, Auſtriæ vrbs quæ nunc *Lauffen* dicitur, Lazio teſte.

lauinia, filia Latini regis & Amatæ, primùm Turno deſponſata. Verùm cum Latinus poſtea Fauni patris oraculis externo eam genero locare iuberetur, denuò eam Æneæ deſpondit. Qua occaſione, orto inter duos potentiſſimos riuales bello, magna vtrinque edita eſt ſtrages, donec victus ſingulari certamine Turnus, vitáque exutus, victoriam vnà cum ſponſa Æneæ reliquit. Mortuo verò poſt triennium Ænea, Lauinia, quæ prægnans relicta erat, priuigni inſolentiam timens, in ſyluas profugit, & apud Tyrrheum paſtorem diuertit, ibíque peperit filium quem Iulum Syluium Poſthumum appellauit: eò quòd poſt patris funus in ſyluis natus eſſet. Hunc tamen poſtea Aſcanius in regnum reuocauit, cùm ipſe ſeceſſiſſet Albam longam: vrbem à ſe conditam, Lauinio nouercæ relicto, quod illa moriens Iulo Syluio Poſthumo filio ſuo reliquit. Virgil. lib. 11.

lauinium ſeu Lauinum, vrbs in Latio, ab Ænea condita, & nomine Lauiniæ vxoris ita appellata. Liuius 1. ab vrbe. Hinc adiectiuum, Lauinus Virg. 1. Æneid.

Italiam fato profugus, Lauináque venit Littora.

laumellum, Inſubrum vrbs, Anton. *Lamello*. Leandro. Meminit eius quoque Marcellinus. Hodie pagum ſatis contractum eſſe, ſcribit Merula: qui tradit idem à Ptolem. Gaumellum & à Marcellino Lacmellum dici.

laurium, metropolis Latinorum. Dionyſ. lib. 5. Rom. hiſtor.

laura, Siciliæ ciuitas, Iſac. in Lycoph. Alexandriæ Ægypti vicus, Athen.

laurea, Tulli Cicer. libertus, cuius meminit Pli. lib. 31.

laurea, proprium nomen mulieris.

laurentia vxor Fauſtuli, paſtoris Amulii, quæ Romulum & Remum Amulii iuſſu ad ripam Tyberis expoſitos ſuſtulit, domique ſuæ liberaliter, tanquam filios ſuos educauit. Hæc quoniam vulgato corpore quæſtum faciebat, à paſtoribus Lupa appellabatur. Vnde factus eſt locus fabulæ, Romanæ vrbis conditores à lupa fuiſſe nutritos. Hæc cùm opes multos corraſiſſet, moriens populum Romanum hæredem reliquit. Vnde diuinos honores promeruit, diéſque feſtos, quos à nomine eius Laurentalia appellarunt; quibus ſacerdotes in Velabro ei ſacra faciebant. Varro 5. de lingua lat. Vide Laurentia.

laurentius, i. Laureolus, Laura, & Laurentia Fauſtuli, Romuli & Remi nutrix, nomina virorum ac mulierum propria, à Lauro dicta.

Laurentius, ſub Decio imperatore martyr, igne excoctus eſt, an. ſalut. 151. de quo Prudẽcii hymnum præclariſſ. perlege. & M. Ant. Mureti Oden melli fluam. *& Bapt. Mant. Carmen heroicum.*

laurentium, ciuitas latii Pici regis opus, non procul à Lauinio: ita dicta à ſylua Laurea, eo in loco, cùm conderetur, inuenta. Huius

incolæ Laurenſes dicti.

laurentum, Latii vrbs. Plin.

laureolus, latro fuit ſceleratiſſimus, eóque nomine in crucem ſubactus, & à feris deuoratus. Quæ fabula aliquoties Romæ in ſpectaculis repræſentata eſt. Et Domitianus imperator hanc fabulam repræſentaturus nocentiſſimum quemdam vltimo ſupplicio damnatum in crucem erigi iuſſit, & immiſſa vltra dilacerari, atque ita rei veræ, non fictæ ſpectaculum populo exhibuit. Martial. in Amphitheatro Cæſaris,

Qualiter in Scythica relegatus rupe Prometheus
Aſſiduè nudo pectore pauit auem,
Nuda Calidonio ſic pectora præbuit vrſo,
Non falſa pendens in cruce Laureolus.

lauraicum, Auſtriæ oppidum, Anton. *Lorch*, Simlero.

laurolauium, vrbs Latii proxima Laurento, Frontino, Colonia Romana.

laurion, locus in Attica regione, vbi argentum fodiebatur. Thucyd. l. 2. & 6. Plutarch.

laurion, Hiſpaniæ Tarraconenſis vrbs, Plut. in Sertorio hodie vulgò *Liria*: alijs *Laurigi*, prope Valenciam.

laus, vrbs Laconiæ, à Lao fluuio dicta. Gentile, Lainus. Steph. A lai quoque vrbe Laconica, Gentile fit Laus.

laus, fluuius in ea parte Macedoniæ, quæ mari Adriatico proxima eſt, per Apolloniatarum agrum in mare ſeſe exonerans: idem opinor cum eo quem Plinius Acantem appellat. Ptolem. l. 3. c. 13.

laus Pompeia, Inſubrum vrbs. Pli. hodie *Lodi*.

lauſonium, Antonino, vrbs ad Lemanum lacum, hodie *Lauſanne*.

lauſus, filius Numitoris, frater Iliæ Syluiæ, quem Amulius patruus fugato patre occidit. Alius fuit Mezentii filius, quem Æneas interfecit, cùm parentem vulneratum defenderet. Virg. lib. 11. Hic fuit ferarum debellator egregius, vt idem Virgil. 7. Æneid.

Lauſus equûm domitor, debellatórque ferarum.

lautulæ, tularum, locus fuit in vrbe Romana non procul à Iano gemino, à lauando dictus, quòd aquas calidas haberet. Varro lib. 4. de lingua Latina.

laxta, Celtiberorum in Hiſpania vrbs. Ptole.

layanus Caluus, Caſtellæ iudex, anno ſalu. 882.

lazi, populi Scythiæ. Steph. Scribitur etiam Laza. vide Colchis & Scythæ.

L E

lea, Æthiopiæ ſub Ægypto oppid. Plin.

leæ, inſula iuxta Cyrenaicum inſulam Africæ regionem. Apud Plin. legitur, Lea, inſula eſt maris Ægæi.

leæi, Pæonica gens: circa Macedoniam, Thucyd. lib. 2.

leæna, nomen Athenienſis ſcorti. Pli. lib. 34. cap. 8. Vide læna.

Leander, iuuenis illuſtris ex Abydo Aſiæ oppido in littore Helleſponti ſito, qui cùm Erûs puellæ amore captus eſſet, quæ in oppoſiti littoris oppido Seſto habitabat, noctu ad eam tranabat. Quod vbi aliquóties non infœliciter ceſſiſſet, iam audacior factus, cùm mari tumido & impacato ſe commiſiſſet, vi ventorum fluctuúmque victus, in Helleſponto ſubmerſus eſt. Fabulam hanc, aut fortaſſis hiſtoriam, elegantiſſimo carmine apud Græcos proſequutus eſt Muſæus: à quo Ouidius mutuatus eſt argumentum Epiſtolarum, Erôs ad Leandrum, & Leandri ab Ero. Inde Leandrius, a, um: vt Leandrius Helleſpontus apud Silium lib. 10.

leandis, Armeniæ minoris vrbs, in Catalonia regione. Ptolem.

leanitæ, Arabiæ fœlicis gens. Ptolem. & Leanites ſinus apud eundem.

learchus, Athamantis & Inûs filius, quem pater furore correptus occidit, leænæ catulum ſibi viſus interimere. Quod cùm vidiſſet Ino, arrepto Melicerta altero filio, in mare ſe præcipitauit: atque illa quidem in deam maris mutata eſt, quam Græci Leucotheam, Latini Maturam vocant: Melicertes autem in deum marinum quem Græci Palæmonam, Latini Portunum nominant. Ouidius 6. Faſt.

lebadia, vrbs Bœotiæ; vbi Orchomenus & Cephiſus amnes, arundinis tibialis fertilitate nobiles. Pauſan.

lebana, nomen viri. 1. Eſd. 2. Lat. Luna, ſiue albedo, aut thus, vel later.

lebaoth, ciuitas ſortis Iudæ. Ioſ. 15. Lat. leænæ ſiue cordis ſignum, aut ad introitum.

lebedus, Ioniæ ciuitas, à Colophone 120 ſtadia diſtans. Hic ſcenicorum hiſtrionum collegium fuit, qui in honorem Liberi patris ludicra certamina quotannis edebant.

lebna, locus in deſerto, vbi XVII Iſraëlitarum manſio fuit, egreſſorum de Remmon Phares Num. 33. Eſt & ciuitas ſacerdotum in tribu Iuda Ioſ. 10. Dicitur & Lebana Ioſ. 15. idem ſignificat quod Lebana.

lebona, nomen oppidi. Iudic. 21. idem Lebui, Galliæ Ciſalpinæ populi, Plin.

lebuni Hiſpaniæ citerioris populi. Plin.

lebui, Galliæ Ciſalpinæ populi ſunt Liuio, quos alio in loco Libuos per i vocat. Hos Polybij Lebetios eſſe credit Sigo, & pro his malè Libicos legi vult Merula, qui eorum vrbem primariam Forum Liberiorum vel Lebuorum vocat, eamque hodie Burgo Lauizario nomen habere addit, & eſt in agro Nouarienſi.

lebunthus, inſula maris Mediterranei. Vna ex Cycladibus. Ouid. 8. Metamorpho.

Dextra Lebynthos erat, fœcundáq; melle Calydna.

lecha, nomen loci. 1. Paral. 4. Lat. ambulans, vel vadens.

lechæum,

lechæum, portus Corinthi, ad ſinum Cryſſæum ſiue Corinthiacum, qui Iſthmum Peloponneſi ad Occidētem alluit. Nam alterum, qui ſinu Saronico ab Oriente alluitur, Schœnuntē appellant Papinius, l. Syl.

Cura Palæmonio ſecluditur vnda Lechæo.

lechi, locus cui Samſon ſic nomen indidit, Iudi. 15. Lat. *maxilla* quòd ibi maxillam proieciſſet.

leci, filius Semidæ filij Galaad, filij Machir, filij Manaſſe. 1. Paral. 7. Lat. *lex* ſiue *doctrina*, aut *aſſumptio mea*.

lectum, Ptolem. Troadis promontorium, quod *Scorpiata* Sophiano appellatur.

lecum, ciuitas quæ Nephthaliæ tribus terminus eſt. Ioſ. 19. Lat. *reſurgens*, ſiue *confirmans*, aut ad *reſurgendum* vel *confirmandum*.

leda, Theſtij filia, Tyndari Laconiæ regis vxor, quam cùm Iupiter adamaret, transformatus in cygnum cum ea concubuit, cùm iam antea ex Tyndaro grauida eſſet. Expletis itaque legitimis menſibus, Leda duo peperit oua: ex quorum altero nati ſunt Pollux & Helena, ex altero Caſtor & Clytemneſtra.

ledan, ſiue Leedan, vir de cognatione Gerſon filii Leui. 1. Par. 23. & 26. Lat. *pro voluptate*, ſiue *deuorans iudicium* ſiue *pro ornatu*, vel *teſtimonio*: aut *tranſitus*, vel *deprædatio earum*: aut Syriacè, *ad tempus*.

ledum, Galliæ Narbonenſis fluuius apud Pomponium.

legæa, quaſi λιγεία vna ex Nymphis, à cantus ſuauitate dicta.

legerda, vrbs Armeniæ maioris, in Anterna regione, non longè ab Euphrate fluuio. Ptol. lib. 5.

leges, Aſiæ populi, qui vnà cum Gelis habitāt, ad Hyrcanum mare. Plutarch. in Pompeio.

legio ſecunda Auguſta, Britanniæ vrbs. Ptol. lib. 2. vulgò *LesKerd*.

legio ſecunda Auguſta, vrbs in littore Mauritaniæ Cæſarienſis. Plin.

legio ſeptima Germanica, ponitur in Hiſpania Tarraconenſi, inter Aſtures à Ptolemæo, Vaſæo *Leon* eſt hodie.

legio decima Germanica, Ptolemæo in Pannonia ſuperiori eſt, iuxta Danubium.

legio auxiliatrix: hanc Bonfinius oſtendit ex antiqua lapidis inſcriptione ibidem effoſſa ad Budam Veterem, iuxta Danubium fuiſſe, vbi etiamnū vetuſtiſſimæ vrbis veſtigia cernuntur. locum iuniores nunc *Sicambria* vocant, inquit, & à Sicambris remotiſſimis Germaniæ populis extructam, inſcriptio indicat. Bonfinius docet eam fuiſſe prope Strigonium in effuſa planitie, aut è conſpectu Comaræ iuxta Iatani.

legio Germanica decima quarta in Pannonia ſuperiori ad Danubium, paulò ſupra Budam fuit, vt tradit Bonfinius, vbi hodie tēplum D. Andreæ eſt, & vicus in edito loco. Huius legionis meminit Ptolemæus, qui ſcribit eam aliquando Legionem Geminam dictam.

legna, Galatiæ vrbs. Anton.

legum, Siciliæ vrbs circa Lilybæum promontorium. Ptolem.

leheman, ciuitas in tribu Iuda. Ioſ. 15. Lat. *panis eorum*, aut, *pugna* vel *bellum eorum*.

leinum Sarmatiæ Europææ oppidum, Ptolem. quod Niger Luczho dici ſcribit.

leitus, vnus ex quinque Bœotorum ducibus qui ad Troiam profecti ſunt, Homer. lib. ſecundo Iliad.

lelannonius, ſinus Britannicus, Ptolem. lib. 2. cap. 3. Lemanonius tamen legitur in antiquo exemplari.

lelaps, nomen canis Actæonis apud Ouid. 3. Metamorph. *& trux cum Lelape Theron.*

leleges, Aſiæ populi, origine Græci, ita dicti, quaſi λελιγμένοι, eò quòd diuerſis è locis collecti eſſent. Hi primùm inſulas tenuerunt: indêque in continentem tranſgreſſi, partim in Myſia ad Adramytenum ſinum conſederunt: partim in eo Ioniæ tractu, qui Cariæ eſt proximus: vnde etiam Plinius tradit, Miletum Ioniæ totius caput, Lelegeida olim fuiſſe appellatam. Lelegum originem nonnulli ad Theſſalos retulerunt: è quibus eſt Seruius, explicans illud Virgilij 8. Æneid.

Hic Lelegas, Caraſque, ſagittiferoſque Gelonos.

Finxerat. Plin. verò libro 4. cap. 7. Lelegas olim appellatos fuiſſe ait, quos poſtea Locros Epicnemidos nominarunt, per quos Cephiſus amnis in mare illabitur. Euſtathius λέλεγας multis in locis cōſtruxiſſe exiſtimat, atque indè etiam nomen accepiſſe: quod etiam non obſcurè innuit Stra. li. 7. Ariſtoteles autem Lelegum appellationem ad Lelegem quendam Leucadium refert, cuius nepotem ex filia tradit fuiſſe Teleboam.

lelegum, vrbs in Icaria eſt, Megalopolis poſtea, tertiò Aphrodiſias dicta. Step.

lelgonia, Scotiæ regio, quam H. Boethius *Lennos* vocat.

lelii, iuxta pontum Euxinum populi. Orph.

lemanus, aliis Lelienus, Angliæ regionis fluuius, auctore Luydo, qui eum vulgò *Kotler* dici tradit. Fortè eſt portus Lemanis Antonini, quem Talbotus hodie non extare ſcribit, tantúmque in eius loco templum parochiale eſſe *Limpe* nomine.

lemanus lacus Allobrogum, Geneuam & Lauſannam vrbs alluens, Rhodanúmque fluuium in permiſtis aquis tranſmittens, *Le lac de Geneue & de Lauſanne*.

lemanonius. Vide LELAMONIVS.

lemannus, Celtarum rex, Manetho.

lemba, Lyriæ oppidum, Ioſeph. antiq. l. 13. c. 23.

Lemigius Thrax, Exarchus Italiæ vi. anno ſalutis 60

lemnos inſulis maris Ægæi, Thraciã à Septẽtrione, ab occaſu Athon montem habens, fabuloſo Vulcani caſu nobilitata. Eadem & Hypſipylæa dicitur, a Thoantis eiuſdem nominis, quæ in hac inſula regnauit. Hinc deducitur Lẽnius, adiectiuum: vt Lemnia turba, apud Ouidium in Ibin. Saxa Lemnia, apud eundem 5. Triſtium. Lemnia magna, id eſt ingentia & inaudita, qualia Lemnũ afflixiſſe dicuntur Lemnia terra, quæ in Lemno inſula effoditur, de qua Galen. lib 9. ſimpl. & Dioſcorides. Hodie Lemnos *Stalimene* Turcis & Italis vocatur. Centum millibus paſſuum in circuitũ (vt Bordonius refert) patet. Plana, ſi cum circumiacentibus inſulis eam confeɼas, videtur. Qua Orientalem plagam aſpicit, aridam & frugibus minus idoneam: inter meridiem & Occaſum verò vbi humidior extat, fertiliorem eſſe ſcribit Bellonius. Vrbes in ea olim Myrina & Hepheſtias. Hæc hodie prorſus deſerta eſt & *Cochino* appellatur. Illa parui nominis, nũc oppidum in peninſula, anguſto Iſthmo inſulæ iuncta, poſitũ, *Lemno* appellatur. In hac inſula labyrinthum fuiſſe tertium ab Ægypto, eiúſque ſuo tempore adhuc reliquias extitiſſe. Plinius auctor eſt. Sed Bellonius eius veſtigia diligenter inquirens, nullo eius illi prorſus viſa eſſe, nec incolarũ quẽquam, qui aliud quam ruinas quaſdam indicare poſſet, inueniſſe ſcribit lib. 1. obſeruat. ſuarum.

Lemouices, Plinio, vel Lemouici, Ptol. Galliæ Aquitanicæ populi, Pictonibus vicini. hodie *Limoſins*. horum vrbs primaria Lemouicum, vulgò *Limoges*. Alii autem apud Cæſarem ſunt Lemouices in Armorica. *Leon*, Cænali.

lemouii, Germaniæ populi, Tacit. *MecKlenburger*, Ortelio. *Lyflander* ſunt Curæo.

lemnæus, vicus quidam. Steph.

lemures, laruæ nocturnæ & terrificationes imaginũ & beſtiarum, inquit Nonius Ouid. 5. Faſt.

Mox etiam Lemures animam dixere ſilentem.

Et Vulcanus Lemnius dictus eſt, à Lemno inſula, in quã à matre Iunone ſimul atque natus fuit, præcipitatus eſt ob deformitatem. Homer. Ilia. 1. ſub fi.

lemuria, feſta erant Lemuribus ſacra quæ cùm celebrabantur (id autẽ erat menſe Maio) templa omnia claudebantur, nuptiæque omnes infauſtæ putabantur: quæ res locum fecit prouerbio, Malum menſe Maio nubere. Ouid. 5 Faſtor.

Ritus erat veteris nocturna Lemuria ſacri
Inferias tacitis manibus illa dabant,

Et paulo pòſt,

Fana tamen veteres illis clauſere diebus
Vt nunc ferali tempore operta vides,
Nec viduæ tædis eadem nec virginis apta,
Tempora: quæ nupſit, non diuturna fuit.
Hac quoque de cauſa (ſi te prouerbia tangunt)
Menſe malas Maio nubere vulgus ait.

lena meretrix. Vide læna.

lenæus, vnũ ex Bacchi cognominibus, ἀπὸ τοῦ ληνοῦ, hoc eſt, à torculari, ſiue lacu, impoſitũ: vnde Lenaicus & ληναϊκός. Eſt etiam vicus quidã.

lenas Pontianus, conſul cum Antonio Rufino, anno ab vrbe 883.

lentienſes, Alemãnici, i. Vindeliciæ, (vt Schudus interpretatur) populi. Ammian.

lentini, ſeu Lentuli Romani quidam cognominati ſunt à lente, vt Cicerones à cicere. A quibus denominatiuum Lentulitas. Cic. ad Appium lib. 3. *Vilam Appietatem, aut Lentulitatem valere apud me, plus quam ornamenta virtutis exiſtimas?*

lentudum, Pannoniæ ſuperioris vrbs. Ptolem. *Lutenberg* hodie, Lazio.

lenus, regio Piſarum.

leo Iſaurus, LXXI Roma. imperator, an. ſa. 719. Apud Pontificem pluribus egit, imagines vt aboleret. Cui Papa reſtitit, pérque vniuerſum orbem ſcripſit, ne imperatoris iuſſionibus obedirent: & in apertam rebellionem plurimos abduxit. Blond. l. 10. Idem Conſtantinopoli imagines ſanctorum deponi in foro, igne incendi, nõ obedientes interfici iuſſit. Blondus.

leo, imperator Orientis, an. ſal. 459. Olybrium Romam miſit vt viuente Anthemio purpuram indueret. Diac Pomp. Leonem iuniorem in cõſortem imperii aſſumpſit Caſſ.

leo IV. Romanorum imperator LXXIII. an. ſal. 778. In Saracenos Syriam inhabitantes incurſionem fecit. Blond.

leo V. imperator Conſtantinopolitanus IV. anno ſalutis 8.4. Is Crumnum Bulgarorum regem ex parta victoria elatum, qui Conſtantinopolim exercitum duxerat, eruptione facta interfecit, Bulgaróſq; repulit. Occiſus eſt autem à Michaele balbo domeſticorum Comite, qui per arma ad imperium ſublatus eſt, anno ſalutis 821.

leo VI Baſilii imperatoris filius, Conſtantinopolitanorum imperator XI. Hic Bulgaros deſciſcentes Turcarum auxilio primò vicit. Verùm ab his poſtea per inanes inducias deluſus, magna clade affectus eſt Inde in Saracenos claſſe comparata, Nicetæ ductu, egregiam victoriam peperit Egnatius. Huius, præter conſtitutiones, quas Nouellas vocant, extant ſacræ conciones IX Atticæ grauiſſimæque Græc & Lat. à Re. P. Iac. Gretſero Soc. Ieſu, editæ, Ingolſtad. Gallicas quoque fecerunt Federicus & Nicolaus Morelli, Lutetiæ.

leochares, ſculptor eximius, qui authore Pli. l. 36. c. 5. vnus fuit eorum qui cælauere Mauſoleum.

leogoras, Andocidæ rhetoris pater fuit. Suid.

leomomiges, canes Arcades & canibus & leonibus prognati.

leo XLII. Romanorum epiſcopus, anno ſalutis 442.

leo II. Roman. pontifex LXXVII. an. ſal. 881.

leo III. Romanorum epiſcopus, anno ſalutis 776. Hunc Paſchalis Primicerius & Campulus armatis ſtipati in Letania maiori interceperunt: quem proſternentes dinguam pars deſecuit, pars illum excæcatura digitis oculorum concaua effodiebat. Qui recepto viſu, vt aiunt, miraculo, ad Carolum Francorum regem fugit: à quo ſedi reſtitutus inimicos vltus eſt. Blond. lib. 1. decad. 2. Platina. Hic Leo iuramento ab obiectis criminibus ſe purgauit, Carolo Romæ cauſas audiente. Æmil. lib. 3. Landulphus ſagax in hiſtor. Conſtan. Mornaſſ. Cedrenus, Zon. Papir. Maſ.

leon, Eubœæ inſulæ vrbs, Ptolemæo.

leonina, pars vrbis Romæ vltra Tiberim, ſic dicta à Leone IV. pontifice, qui eam muris cinxit. Eadem Rauennatium vrbs dicta fuit, eo quòd militibus claſſis Rauennatium aſſignata erat. Hodie Borgo dicitur.

leontinum, Siciliæ oppidum Ptolemæo. Aliis Leontini ſunt. Niger ſcribit *Lintins* nunc vocari. Huius vrbis partem Phoceas dictam fuiſſe ex Thucydidis lib. 5. principio liquet. Leontia etiam locus circa Syracuſas Liuio, quinque millia paſſuum ab Hexapylo diſtans.

leontius, nobilis fuit ſtatuarius, qui Olympiæ fecit ſtadiodromon aſtylon: aliaque opera quę commemorantur a Plin. lib. 34. cap. 8.

leontius, quidam fuit Tripolis Lydiæ epiſcopus, ex Mœſia ortus, de quo vide Suid.

leontinus, Antiochenæ præſul eccleſię, cùm presbyter eſſet, dignitate priuatus eſt, quia cum muliere, Euſtalia nomine, degens, & turpem ſuſpicionem celare volens, genitalia ſibimet traditur abſcidiſſe, ac deinceps quidem fiducialiter cum ea muliere viuebat. Poſtea verò imperatoris Conſtantini ſtudio in Antiochena eccleſia ordinatus eſt epiſcopus. Hic autem cùm eſſet Arianus occultus, videns diuiſos ſacerdotes, & populū, & alios dicentes, *Gloria patri, & filio*: alios, *Gloria patri per filium & ſpiritui ſancto*: ipſe ſub ſilentio dicebat orationem: & nihil aliud audiebant aſtantes, niſi cùm diceret, *In ſecula ſeculorum*. Sed quia etiā cōtra[illegible]lites veritatis arguebatur, nō niſi hæreticos p[illegible]uehebat, celabátq; peſtem, modò timore popu[illegible], modò formidine imperatoris, qui Filium Dei diſſimilem Patri prohibuerat dici. Theod. li. 5.

leontiſcus, Mamertinus quidam pyctes fuit, ex argumento Acrocherſites cognominatus, tāto corporis robore, vt ſummis aduerſarium manibus arripiens, non priùs eum deſereret, quàm deficientem ſentiret. Suid.

leo III. Pontifex Roman. CI. anno ſalutis 846.

leo V. Romanorum pontifex CXVII. à Chriſtophoro (qui poſtea pontifex factus eſt. XL. die. in vincula eſt coniectus, anno ſalutis 904.

leo VI. Romanorum pontifex CXXII. anno ſalutis 915.

leo VII. Pontifex Romanorum CXXVI. anno ſalutis 937.

leo VIII. Pontifex Romanorum CXXXI. anno ſalutis 965.

leo IX. Pontifex Roman. CLII. an. ſalu. 1049.

leo X. Pontifex Romanorum CCXXI. anno ſalutis 1513.

leo Iunior, cos. ſolus, anno ab vrbe 1227.

leo Nomenculator, gener Theodori Romanæ eccleſiæ, primicerij, Blond. li. 2.

leo, Byzantius, auditor Platonis, ſophiſta nobilis, Philippo contra Byzantium venienti occurrens, *Dic age* (inquit) *Philippe, quæ te cauſa trahit oppugnatum noſtra mœnia? At ille, Amor,* (inquit) *tuæ patriæ, qua vti potiar, veni. Leo excipiens reſpondit. Atqui inſtrumento muſico, nō bellico, amātibus opus eſt.* Hæc ex Philoſtrato in vita Soph. Suidas ait, Philippū, quum Leonē in expugnatione Byzantij, præter cæteros aduerſantē haberet, epiſtolas ad Byzātiū ſcripſiſſe, calumniæ plenas: ſi voluiſſet tantum dare pecuniæ Leoni, quantū petebat, iamdudū vrbe fuiſſe potitum: Ciues hoc accepto, domum eius circum ſtetêre, ille ſibi metuens, laqueo vitā finiuit, parū Philoſophicè. Idem erat, Leo Byzantius olim venit Athenas populo inter ſe diſſidēte, de cōcordia ſuaſurus: qui ibi viſus puſillus, deriſui habitus eſt. Quid, inquit, viri Athenienſes, ſi vxorē meā videritis, quæ tantilla eſt, vt vix me genu tenus pertingat? Maior hinc ſublatus eſt riſus. At dixit excipiēs: Nos vſq; adeo puſillos & breues, ſi inter nos diſſidium eſſet, vt oppidū Byzātium capere poſſet. Plut.

Leochares, ſculptor eximius, qui Plin. lib. 36. cap. 5. vnus fuit eorum qui cælauere Mauſoleum

leochares XXVII. Athenienſium princeps, regnauit annis X. anno ab vrbe 42.

leochorion monumentum fuit ab Athenienſibus in medio Ceramico erectum. Nam cum Attica vniuerſa, maxima fame laboraret, vnúmq; hoc ab oraculis oſtenderetur remediū, ſiquis ſuos liberos immolaret, inuentus eſt Leo & Icos Orphei filius, qui tres filias ſuas (virgines Paſitheam, Theopen, & Eubulen tradidit immolādas: cuius beneficij memores Athenienſes monumentum in Ceramico erexerunt, quod Leochoron appellarunt. Suid.

leodamas, mantis, Philoſophus mathematicus.

leodium, Germaniæ inferioris vrbs maxima, olim Eburonum Auguſta, ab Ambi orige rege, propter cæſam in ea valle legionem Romanam, Lergia dicta & fundata dicitur. Corrupto deinde vocabulo, Germanis *Luttich*, aliis Leodium, & *Liege* vulgò dicitur. Ad Tertium à Tungris miliare, qua meridiem ſpe-

ctat, tanto murorum cingitur ambitu, vt altiſſimos complexetur montes, vitibus conſitos. Deinde in altiſſimam excurrit & apprehendit, in valle planitiem, in qua tria flumina Vta, Veſa & Ambluatia in Moſam fluunt, amœniſſimaſque efficiunt inſulas, ædificiis exquiſitiſſimis ornatas, ita vt ad voluptatē nihil hic deſit. Habet Leodium ad meridiem Arduennam ſylnam totius Galliæ maximam. Ad latus oppoſitum Tungros, Centrones verſus eſt ager Heſbanicus, vſque adeo gleba fertili. adhæc pomis & nucibus omnis generis abundans, vt de præſtantia cum Sicilia certare poſſit. Iuxta ciuitatem effodiuntur nigri lapides, qui modico ligno accenſi, calidiſſimum ignem præbant. Aër temperatiſſ. eſt & ſaluber. Moſa fluuio ſecatur permedium, Hub. Thomas.

leon, Eubœæ inſulæ promontorium. Ptolem. *Caibo Mantello* hodie, Sophiano.

leon, Phœniciæ fluuius, Ptolem. item Cretæ: & Co, inſulæ promontorium. Apud eundem, & Heraclidem ponit.

leona. Vide Polemonium.

leonara, Pannoniæ Sauiæ vrbs. Antoninus.

leonatus, vir nobilis fuit ex Macedoniæ ducibus Philippi. ex materno genere conſanguineus, vna cum Alexandro educatus. Suid.

leonica, vrbs quædam Hiſpaniæ in Heditanis. Prole.

leonicenſes, Hiſpaniæ citerioris populi. Plin.

leonidas, nobilis Spartæ, deinde Lacedæmoniorum rex, qui aduerſus Xerxem penè incredibilia egit. Hic commilitonibus dicebat, *Pergite animo forti, hodie apud inferos forte cœnabimus.* Cecidit ad Thermopylas, cùm illas anguſtias cuſtodiret quadringentis ſolum militibus cuius cor excidens Xerxes, piloſum inuenit. Plut. Parall.

leonides, Alexandri pædagogus, parum probatus Quintiliano.

leonina Roma, ab imperatore Henrico capta, anno ſalutis 1083

leonogildus, Gotthorum rex, Sueuorum reliquias ex Hiſpania eiecit, anno ab vrbe 1326.

leontharna, ciuitas Bœotiæ. Lycophr.

leontini. Vide Argura.

leontium, ciuitas Siciliæ. Ptolem.

leontius, LXXVI. Romanorum imperator, an. ab. vrbe. 1448.

leontius, cos. cū Salluſtio, an ab vrbe 1096.

leontocephale, Phrygiæ muniſſ. caſtellum. Appian. Plutarch. in Themiſtocle.

leontopolis, Phœniciæ vrbs circa Sidonem. Strab. Item Ægypti oppidum. Ptolem. Eſt & Iſauriæ & Helleſpōti vrbs.

leophora via, quæ *Memnonia* adhuc dicitur, à Memnone, nempe qui eam ſtrauit, circa Suſiam Perſidis vrbem, vt docet Diodor. lib. 2.

leopoldus, Auſtriæ dux, cepit Viennę Iohannem fratrem Richardi Angliæ regis, Polyd. lib. 14.

leos, Orphei filius. Vide Leochorion.

leoſthenes, nomen viri, qui cùm ſponſus eſſet & Lainiacum bellū concitaſſet; interfectus eſt. Ob eius amorē ſponſa Demotionis Areopagitarum principis filia ſe interfecit. Hieronymus contra Iouinianum. Luid. ait, Bello contra Macedones lapide percuſſum in prælio cecidiſſe.

leoſthenium, Boſphori Thraicii ſinus. Step. vulgò *Sthenion*, vt Gellius tradit.

leoſtratus, Athenienſium imperator, anno ab vrbe 86.

lepaduſa, ſiue Lopaduſa, inſula Siciliæ, à patellis oſtreorum genere dicta, quaſi Patellaria.

lepanthum. Vide Naupactus.

lepas, Thucydidis lib. 7. vocatur vertex cuiuſdam rupis Siciliæ in Agro Syracuſano.

lepethymus, mons in Leſbo inſula. Plin.

lepidorhum, Ægypti vrbs. Ptolem.

lepinus, mons Italiæ. Columel.

lepontii, populi ſunt Alpini, Salaſſis finitimi, ex comitatu Herculis ibi relicti, quòd intra Alpium ſinus membra habuerint niue præuſta, vt ſcribit Plin. lib. 3 capite 20. Apud eos oritur Rhenus fluuius, vt teſtatur Cæſar. bel. Gall. lib. 4. Rhœtos habent ab Ortu, Inſubres ad Meridiem, Salaſſios, Sedunoſque ad Occaſum, Heluetios ad Septentrionem. De his Glareanus in Cæſarem. *Rhinvvalder* Schudo.

léprium, Plin. oppidum in Achaia prope Alpheum amnem, dictum à lepra, qua curabantur ibi quodam de flumine mergentes: vel à Leprio hetoe, quem occidit Hercules. Hinc Lepriatæ populi. Eſt & aliud Leprium [aliàs Leprum] in Arcadia, ait Cicero lib. 6. ad Atticum, Stephanus in Maciſto, Phryxam vrbem in alto monte ſitam eſſe ſcribit verſus orientem, Lepritices.

lepſemandus, oppidum Cariæ. Steph.

lepteacra, promontorium Indiæ, quod alij Drepanum vocitauerunt. Solinus, Ægypti item promontorium ad ſinum Arabicum. Ptolem. & Plinius, lib. ſexto cap. 29.

leptines, Athenienſis orator fuit nobilis: qui cum liturgiarum operum pub. onus, ad paucos, eóſque tenuioris fortunæ rediiſſe videret, potentioribus ferè omnibus immunitate donatis, tulit legem, vt ſublato iure immunitatis, liturgiarum ſumptus ex æquo à ditioribus ſuppeditarentur. Quam legē oppugnauit, Demoſthenes ea oratione quam aduerſus Leptine habuit.

leptis, Africæ minoris, quæ Zeugitana prouincia dicitur, duarum vrbiū nomē eſt. Eſt enim Leptis minor, quæ Sarrana cognominatur à Saracenis Phœniciæ: altera trans Syrtim minorem ſita, iuxta Ocam oppidum, Magnæ cognomē habet: illam Neapolim dici exiſtimant. Hæc Vadianus, Melæ enarrator. Strab. lib. 17.

Leocadia virgo & Martyr, in perſecutione Diocletiani Imp. à præfecto Hiſpaniarũ Dariano dira carceris cuſtodia macerata, cũ grauiſſ. Eulaliæ & aliorũ M.M. cruciatus audiſſet, genubus in orat. poſitis impoliutum ſpiritũ Chriſto reddidit. Toleti in Hiſp. v. Idus Dec. quo natalis eius celebratur, ſacra eius λείψανα in Gall. apud Sueſſiones & vicũ ſuper Axona miracula ediderunt. De ea Beda, Ado, Martyr, Rom. & Breuiar. Tolet.

Lepydini vxor fuit Methymna, Macaris filia, Stephan.

leria, vna ex Sporadibus inſulis apud Strabonem *Lero* hodie Sophiano.

leria, Hadetanorum vrbs in Hiſpania Tarraconenſi. *Liria* vulgò, vt ex Cluſio & Morali refert Ortelius.

lerina, eſt inſula prouinciæ Narbonenſis adiacens è regione Antipolis. Pin. lib. 3. ca. 5.

lerina, Sthœchadum inſularum vna quæ poſtea Lirinum, & in ea Lirienſe monaſterium Hodie *S. Honorati* nomen habere ſcribit P. Maſſon.

lerna, Laconicæ vrbs in Peloponneſo. Ptol.

lernæus Fons, in Laconica regione antea Amymonius dicebatur, ab Amymone puella ibidem à Neptuno cõpreſſa, vt refert Hyginus: eſt etiam ibidem Lerna palus & fluuius.

lerne, ſiue Lerna, lacus in agro Argiuo, Herculis labore notiſſimus: qui in eo hydram lerneam fertur interemiſſe, vicinæ omni regioni adeò infeſtam, vt locum fecerit prouerbio, λέρνη κακῶν hoc eſt, lerna malorũ. Eſt & fluuius eiuſdem nominis per Pruſias in ſinum Argolicum illabens. Strab. li. 8. Hinc lernæus, a, um.

lerne, oppidum in ſinu Argolico. Pomp. li. 2.

leros, quæ & Leria inſula in Icario mari. Stra. li. 14. inſulani Lerij dicũtur, qui olim corruptiſſimis mor. fuiſſe perhibẽtur. Hinc illud Phocylidis: λέριοι κακοὶ οὐχ ὁ μὲν, ὁ δ' οὔ, πάντες, πλὴν Προκλέους· καὶ Προκλέης λέριος, hoc eſt, Lerii mali, non vnus quidem, alter verò minimè, ſed vniuerſi excepto Patrocle: etiam Patrocles Lerius, &c. Leros, maris Ægæi inſula in ora Cariæ, Plin.

lertoſa, Ptolemæus lib. 2. cap. 6. Hiſpaniæ vrbs Strab. Dertoſa: hodie Tortoſa dicitur.

leſa, Sardiniæ vrbs. Ptolem.

leſbos, modò *Metelin*, inſula in mari Ægæo, Æolicarum vrbium metropolis, quæ olim vniuerſæ Troadis imperiũ obtinuit. Ambitus eius ſtadiorũ centum ſupra mille, à Borea in Auſtrũ protenſa, quingenta ſexaginta ſtadia longitudinis habens: feraci agro, & multa materia ad claſſes conficiendas idonea. Vrbes in ea fuere memoratu dignæ, Mitylene, à qua nunc tota inſula Mitylene vocatur, & Pyrrha, in occidentali littore ſita. Fuit & Ereſſo, & Antiſſa cum Portu & Methymna. Dicta Leſbos ab vrbis nomine, quæ in ea potentiſſima fuit: ſiue à Leſbo, Iapeti filio, qui in eam inſulã nauigauit. Hinc Leſbius, a, um: vt Leſbium vinũ, & Leſbous, Hor. 1. Car. Item lesbis, dis, hoc eſt, mulier ex Leſbo. Sappho apud Ouidium in Epiſt.

leſbus, maris Ægæi clariſſima inſula octo vrbibus culta vt Pli. teſtatur, qui eã quoq; Hemerte, Saſia, Ægira, Pelaſga, Æthiope & Macaria appellatã ſubiungit. Lycophron Iſsã etiã vocat.

leſem, i. Nomen vel ponens, aut ipſi nominato, vel poſito, aut ligurius lapis pretioſus, nomẽ vrbis in tribu Aſer, in poſſeſſione verò Dan, Ioſue 19 quæ & Leis dicitur, & Dan. Hæc ea putatur à pleriſq; quæ tandẽ à Philippo Tetrarcha, ſenioris Herodis filio, in honorem Tiberii Cæſarea Philippo appellati, vulgò à Barbaris nunc *Bellina* vocat

leſem-dan, vrbe quæ Dan, & Leſem, & Lai dicitur. Ioſue 9.

leſſa, vicus Argiæ, Pauſan.

léſtorum, regio Indiæ extra Gangem, cuius incolæ ſylueſtres eſſe dicuntur, & in ſpecubus habitare. Ferunt in eo eſſe coruos albos & pſittacos. Ptol. lib. 8. Hodie regnum *Pegu* dicitur.

leſtrigones. Vide LAESTRIGONES.

léſyrus, fluuius Cherſonneſi. Step.

letæus Nicarchus, vir clariſſimus, ex illis qui cum Alexandro Magno militarunt. Step.

letandros, Ægæi maris inſula. Plin.

letanum, vrbs in Propontide, ab Athenienſibus condita. Diodor.

lete, vrbs Macedoniæ, à Latonæ templo in vicinia.

lethæus fluuius Aſiæ, ortum habens à Pactio Epheſiorum monte, & circa Magneſiam vrbem in Meandrum influens. Strab. lib. 14. Eſt & lethæus alius in Creta inſula non procul à Gortyne Strab. lib. 10. Sunt & alii eiuſdem nominis fluuii, qui recenſentur ab eodem Strab.

lethe, es, fluuius inferorum apud poetas, cuius aquam ſi quis guſtaſſet, omnium ſtatim præteritorum obliuiſci eum voluerunt. Idcircó ἀπὸ τῆς λήθης, hoc eſt, ab obliuione nomen creditur accepiſſe, quoniam morientes præterita omnia tum dicta tum facta obliuione tradunt. Conſtat autem reuera Lethem, amnem in Aphrica eſſe, circa extremũ Syrtiũ cornu, Berenicen vrbẽ alluentẽ. Verùm quoniã terræ hiatu abſorptus, & occulto meatu per aliquot lapſus millia, circa Berenicem magna aquarum copia erũpit, perſuaſũ fuit accolis, ab inferis eũ emergere. Inde Lethæus, Lethæa, Lethæum.

lethon, Africæ fluuius in Cyrenaica regione. plin.

leti, Gallica natio, apud quam Magnentium imperatorem vixiſſe ſcribit Zoſimus.

letimi, Siciliæ populi, Cicero in Verrem.

letoa, Libyci maris inſula prope Cretã, Ptol.

letoeus, Alexandriæ vicus Step.

letrini, Elidis oppidum. Pauſan.

letus, Liguriæ mons, Liu. & Val. Max. quem

leandeil'*Alpi del Peregrino* apellat. à M.Valerio cap.tan ab vrbe 578

letupolis Ægypti vrbs & Nomus. Ptol Step.

leuaci, ſunt populi inter Belgas ſub imperio Neruiorum, proximi Grudiis, Pleumoſiis, Cordunis & Centronibus, hodie Louanium: Becane ſunt qui Sluſam, Ardemburgum, Axellã & Ooſtburgum, Flandriæ oppida habitant.

léuana, dea quæ pueris præerat de terra leuandis. Auguſt. de ciuitat. Dei

leuca, Salentinorum vrbs. Strabo. Ionię etiam oppidum circa Thermodontem. Pompo. Inſula item Cretica contra Cydoniam, Plin. Inſula Indiæ intra Gangem, Ptolem. Argiuorum oppidum, Polyb.

leuca ora, Ptolem. id eſt, Albi montes. Plinio in Creta inſula ſunt. *Madara & Spachia* hodie vocari ſcribit Bellonius.

leucadia, peninſula contra ſinum Ambraciũ, opera accolarum à continente abſciſſa, arenæque accumulatione rurſus cõtinenti reddita: Pomponius lib. 2. Hæc etiam Neritis appellata fuit. Plin. lib 4. c 1. Hinc Leucadius, dia, dium.

leucæ, inſulæ quinque appoſitæ Lesbo. Plin.

leucæthiopes, Plin. 5. cap. 7. populi qui primi omnium cum Libyæ gyptiis in interiori ambitu Africæ ad Meridiem verſus, ſupérque Getulos, interuenientibus deſertis habitant. A quibuſdam Leucoæthiopes, & Libyæ Ægyptii ſcribitur: quod Hermolao non placet.

leubæ Napæ, Marmaricæ vicus. Ptol.

leucæ Style, i. albæ columnæ, locus circa Cariam, Herodot.

leucagus, vir interfectus, excuſſus curru, apud Virg. li. 10. Æneid.

Excuſſus curru, moribundus voluitur armis.

Alii ſcribunt Lucagus.

leucaſtrius, Germaniæ vrbs. Ptolem.

leucarũ, Angliæ vrbs. Ant. *Lochar*, Camdeno.

leucas, adis, oppidum in Leucadia peninſula, olim Neritum appellatum. Pl. l. 4. ca. 1. Quinetiam Strabo totam peninſulam, ſiue [vt ipſe appellat] inſulam (aliquando enim humano opere à continenti fuit abſciſſa, & rurſus arenæ alluuione eidem annexa) Leucadem appellat, eodem, quo oppidum nomine Leucadem (inquit li. 10) in inſulæ formam redegerunt, & in eum locum tranſportato Nerito, qui quondam fuerat Iſthmus, nunc verò fretum & Euripus eſt ponte iugabilis, mutato nomine dixerunt Leucadem, ſumpto, vt reor, à Leucate vocabulo. Ouid. Metamorp. li. 15. *Leucada continuam veteres habuere coloni: Nunc freta circumeunt.* Eſt item Leucas Epiri promontorium, & inſula. Ptolem. Stra. Melæ, Hodie, *S. Maura.*

leucas, ciuitas Phœniciæ, Balaneæ priùs dicta, Stephan.

leucaſia, inſula Tyrrheni maris, contra Pæſtanũ ſinum, ſic dicta à Syrene ibi ſepulta, Plin.

leucaſius, vicus in Arcadia eſt. Pauſan.

leucaſpis, vnus ex comitibus Æneæ, natione Lucius, vnà cum Oronte in Tyrrheno mari tempeſtate ſubmerſus. Virgilius 6 Æneid.

leucaſpis, Libyæ Nomi portus Ptole.

leucates, tæ, promontorium eſt Acarnaniæ, ad ſinum Ambracium, Apollinis templo nobile, à petræ candore nomen habens. Virgil. tertio Æneid.

leuce, oppidulum in finibus Ioniæ & Æolidis, non longè à Smyrna, olim inſula. Plin. li. 5. cap. 29.

leuce, inſula Ponti exigua, Boryſthenis amnis oſtio obiecta, quæ quòd Achilles in ea ſepultus fuerit, alio nomine vocatur Achillea. Plinius li. 4. cap. 13. Aliud item huius nominis opidum in Italia, ſtadiis quingentis à Tarento diſtans. Lucanus li. 5.

Secretaque littora Leuce.

leuceacte, id eſt, Album littus, priùs vocabatur, quæ pòſt Laodicea, Syriæ vrbs, Step.

leuci, Galliæ Belgicæ populi, Treuiris & Mediomatricibus finitimi, iaculandi peritiſſimi. Lucanus li. 1.

Optimus excuſſo Leucus, Rhemuſque lacerto.

Hodie Tullenſes dicuntur. Ciuitas eſt epiſcopalis in Lotharingia regione *Toul* hodie Leuci etiam, Peloponneſi in Laconica ſunt apud Liuium.

leucania, Hiſpaniæ vrbs, inter Emeritam & Toletum. Anton.

leuci camini, in Marmarica vicus. Ptolem.

luecimna, Corcyræ inſulæ promontorium. Thucyd. *Cabo blanco* hodie Sophiano.

leucippides, id eſt filiæ Leucippi, à Caſtore & Polluce raptæ, Phœbe & Elaira, ex Aphydni ciuitate Laconica.

leucippus, philoſophus, qui omnia pleno & inani conſtare dixit. Cic. Tuſcul. quæſt. li. quarto.

leucippus VIII. Sicyoniorum rex, regnauit annis 53.

leuco, Boſphori rex, anno ab vrbe 360.

leucoæthiopes, Vide LEVCAETHIOPES.

leucobagi, ſiue Leucogæi. Plinius li. 3. 5. cap. 15. colles in Italia, in Neapolitano Campanoque agro, inter Puteolos & Neapolim, in quibus inuenitur alica ſimul & ſulphur. Sunt etiam leucogæi eidem Plinio li. 18. cap. 2. fontes inter Puteolos & Neapolim, qui oculorum claritati & vulneribus medentur, dentibúſque firmitatem afferunt. Leandro Lierna.

leucogæi, Campaniæ colles, Plin. hos Leander Lunera nominat.

leucola, portus Cypri inſulæ, apud Strabonem. Leucolæ quoque meminit Plin. vbi gagatem lapidem reperiri tradit.

leucolithi, populi Licaoniæ. Plin.

leucon, Africæ vrbs circa Cyrenen. Herodot.

leucopolis, oppidum Aſiæ in ſinu Doridis, Plin.li.5.cap.29.

leucolla, Plin. promontorium Pamphyliæ, Lyciæ conterminum. Eſt & inſula prope Cyprum: & quidem in mari Lycio.

leucon, rex Ponti, à fratre Oxylocho necatus, quòd cum eius vxore adulterii & inceſtus conſuetudinem haberet Ouid.in Ibin.

Aut pia, te, cæſo dicatur adultera: ſicut
Quæ cecidit, Leucon vindice, dicta pia eſt.

leuconis, lacus Bœotiæ, qui aliàs Couias, vel Copœa. Vide COPAE.

leuconius, fons in Arcadia. Pauſan.

leuconum, Pannoniæ vrbs. Anton.

leucópetra, Cicer. Philip.1.promontorium agri Rhegini: à càndore nomen habens.

leucopetra, montium pars, quæ Parthiam ab Hyrcania diſtinguit. Polyb. locus item circa Arabiam. Plin.

leucopolichna, Laconico, Sarmatiæ Nigræ vrbs. hodie leopolis, & vulgò *Lempurch.*

leucopolis, vrbs in Doridis ſinu. Plin.

leucopyra, Antiochidis tribus gens. Heſych.

leucoſia, inſula contra Pæſtanum ſinum, in mari Tyrrheno, Leucaniæ adiacens [Strab.lib. 6. paruum ad continentem habens curſum. Dicta leucoſia, ab vna Sirenum eiuſdem nominis, quæ hoc in loco periit, quum ſpreta ab Vlyſſe, in profundum ſeſe abieciſſet. Feſtus ab Æneæ conſobrino, loco datum nomen exiſtimat. Quin & Samothracia, Leucoſia priùs eſt appellata, vt inquit Ariſtoteles de Rep. Samothraciæ. Ptolem.l.5.c.6. Cappadociæ locus.

leucoſyria priùs, nunc Cappadocia dicitur. Strabo lib.12.

leucoſyrorum cubitus, Ptolem.li.5.c.6. Cappadociæ locus, hodie lyrus.

leucóſyrus, fluuius Ciciliæ, Pyramus poſtea dictus. Steph.

leucothea, Tyrrheni maris inſula. Plin. fons Sami inſulę. Eidem. Arabiæ & Ægypti vrbs. Antigon. & Plin.

leucóthea, vxor Athamantis, nomine Ino, quæ cùm virum tanto furore correptum videret, vt communem filium Learchum nomine, ſaxo illideret, idémque exemplum in ſeſe, & alterum filium edere pararet, aſſumpto in vlnas Melicerta [id filio alteri nomen erat] excelſiſſima rupe in mare ſeſe præcipitauit: vbi vterque deorum miſeratione in marina numina ſunt mutati, atque Ino quidem Leucothea à Græcis dicta eſt, à Latinis autem mater Matuta: Melicertes autem à Græcis Palæmō, à noſtris Portunus eſt appellatus, Ouid.lib.4.Metamorph. Vide N Comitem, Mythologiæ lib.8. cap.4.

leucothoe, Orchami Babyloniorum regis filia, cuius amore captus Apollo, in Eurymones [ea leucothoes mater erat] figuram ſeſe tranſmutauit, & tanquam ſecretò aliquid cum filia colloqui vellet, famulas, quibus comitata erat, ſecedere iuſſit. Deinde priſtinæ reſtitutus formæ, profeſſus quis eſſet poſt multas blanditias, non admodum inuitæ vim intulit. Quod cùm reſciuiſſet Clytie, quæ mutuo Apollinis amore tenebatur, zelotypiæ ſtimulis exagitata, Orchamo regi filiæ amores enuntiauit: qui vt natura crudelis erat, filiā viuam defodit. Cuius mortē ægerrimè ferens Apollo, cùm vitæ eam reſtituere non poſſet, in virgam thuream eam transformauit. Ouid.4.Metam. Arbor thurifera eadem ratione fingitur amata ab Apolline ſeu Sole, qua Daphne, ſeu laurus: videlicet quòd gaudeat locis maximè apricis, & ferat fructus ad ſalutaria remedia vtiles. Babylonis item & Aſſyrię regio, vt & Arabiæ felicis, eſt thurifera.

leuctra, ctrorum, vicus Bœotiæ iuxta Theſpias, circa quem Epaminōdas Thebanus Lacedæmonios vicit, adeóque attriuit, vt poſtea imperium nequiuerint reparare. Hinc deducitur adiectiuum Leuctricus, ca, cum: vt Leuctrica pugna: Leuctrica monumenta. Item Leuctricę puellæ, id eſt, Hippo & Miletia, ſiue, vt aliis placet, Theano & Euxippe, Scedaſi filiæ, quæ à Lacedæmoniis quibuſdam hoſpitibus vim paſſæ, doloris impatientia ſibi necem intulerunt, eóque in campo ſepultæ ſunt, in quo poſtea commiſſa eſt ea pugna, qua Lacedæmoniorum vires conciderunt.

leuctrum, Laconicę vrbs, in Peloponneſo ad Sinum Meſſeniacum. Ptolem. *Maina*, Nigro. Itē Arcadiæ vrbs, apud Pauſan. Et Achaiæ pagus Strabo.

leucyanias, Peloponneſi fluuius in Alpheum erumpens. Pauſan.

leugæia. Armeniæ minoris vrbs. Ptolem.

leugi, Africæ prouincia. Æthicus.

leui, Italiæ Tranſpadanæ populi. Plin.

leui, tertius filius Iacob ex Lea. Ge.29. ſic vocabatur & Matthæus Apoſtolus. Matth.2. Luc.5. Pater Matthat. Luc.3. Lat. copulatus.

leuiathan, magnus piſcis marinus, Iob quadrageſimo, Lat. copulatio, vel ſocietas ſua, aut ſibimet traditus.

Leuni, Vindeliciæ populi. Ptolem. Et Plinio. Hiſpaniæ Tarraconenſis populi. Hos Horatius Gelonos vocat, vt ſcribit Auentinus. *Glon* fluuius hodie in eo tractu eſt, & loca quædam ei vicina *glon*, & *gloneck* dicta pro Gelonis, vt Simlerus prodit.

leuomne, mons circa Pallenem, Macedoniæ peninſulam. Plin.

leuonæ, populi qui media Scandiæ tenent. Ptolem. hodie Bothnia.

leupas, portus Arabiæ felicis. Plin.

leuphana, Saxoniæ vrbs apud Ptol.

leu. ithorca, Æthiopiæ ſub Ægypto vrbs, Plin.

leuſana, Pannoniæ vrbs. Anton.

leuſinum, Dalmatiæ vrbs, Anton.

leucarnia, Iapygiæ vrbs Straboni, qui etiam Deuternios dictos gigantes habet.l.6. Barrius in Calabria ponit: & *Leucdonia* appellat.

leutichides, vir Lacedæmonius inimicus Demarati, poſt cuius fugam conſtitutus fuit Spartanorum rex. Herod. li. 6.

lexianæ, Arabiæ felicis populi. Plin.

lexubij, Ptolem. li.2.c.8. Lexouii aliis, Galliæ vrbs. Vulgò *Liſieux*, populi in prouincia Rotomagenſi, ex Ducatu Normandiæ.

L I

lia, hebr. Lea, maior filia Laban, Geneſ.29. & vxor Iacob patriarchæ, in Ephron cum viro ſepulta, Lat. laboriosa, aut fatigata.

lianum, Sarmatiæ Europææ vrbs. Ptolem.

liba, Carmaniæ inſula. Ptol. Meſopotamiæ itē oppidum. Polyb.

liba, libæ, inſula in mari Indico. Ptol.

libana, Celtiberorum in Hiſpania oppidum. Ptolem.

libanæ, vrbs Syriæ. Steph.

libanus, ſophiſta Antiochenus, floruit Iuliani apoſtatæ temporibus, vſque ad Theodoſium ſeniorem & Iouianum Imp. primum eius operum Tom. Fed Morellus Prof. Reg. Superiorib. annis Græcè edidit, & Latinè ex interpretatione ſua, & regi Henrico Magno dicauit, alterum Tomum quo plura magiſque ſeria eiuſdem oratotis ſcripta continentur, & Commentarius ipſius auctoris luculentus de vita ac fortuna ſua, cum Epiſtolarum centurijs pleriſque ex Lvdovici xiii. Regis Chriſtianiſſ. Bibliotheca, & Vaticana, & Palatina, Prælis Typiſq; Regis edendus ab eodem Morello Inter prete Regio, auſpice Numine, comparatur & adornatur.

libanotus, ventus flans inter Liba, hoc eſt Africum & Notum. Plin.l.2.c.47.

libanus Almæ Veneris, vocatur Æthico inſula Tiberis intra vrbem Romā, & Oſtiā ciuitatem. Hodie fortè communi nomine *Iſola* vocatur.

libanus, Hebr. Lebanon, i. albus, vel candidus, aut thus vel cordis filiatio, Syriæ mōs, à Sidone Phœnices oppido vſque ad Smyrnā vrbē Syriæ Cœles extenſus, centū quinquaginta ſtadiorū longitudine. Huic ex aduerſo obtenditur Antilibanus, valle tantum interiecta, olim muro illi coniunctus. Inter duos hoſce montes Orontes fluuius oritur. Pli. li.5. ca. 19.20. & 22.

libanum, Ptole.li.3 ca.1. Libarna Plinio, vrbs Liguriæ, hodie Lauanium, Lauaniæ Comitatus.

libarna, Lombardiæ oppidum, in Apennino ſitum. *Bobio* vocatur à D. Nigro.

libentina dea Venus, ſeu Proſerpina. Aug. lib. 4. de Ciuit. Dei. Vide Libitina.

liber, deus vini, qui & Bacchus & Dionyſius dicitur. Multos autem fuiſſe Liberos oſtendit Diodorus: quorum longè celeberrimus eſt, qui ex Semele & Ioue genitus fertur, quem tertium fuiſſe autumant, & Thebis Bœotiis natum, qui Liber appellatus eſt, à liberando: nam libertatis Deus eſt: ſiue quòd Bœotiæ vrbes liberas fecerit) ipſe enim, vt inquit Plutarchus, pro Bœotiæ libertate pugnauit) vel quia vinū curas ſoluat, & mentem ab illis liberet, ſeu quod vino vſi liberè loquantur. Solem quoque poetæ Liberum appellant, eò quòd liberè per aerem vagetur.

liber pater, emere & vendere inſtituit: ac diadema regum inſigne, ac triumphum inuenit. Plin. lib. 7. cap. 56.

libera, ræ, Iouis & Cereris filia, quæ & Proſerpina dicitur. Cic. 1. de natura deorum.

liberalia, liorum, Liberi feſta, quæ apud Græcos dicuntur Διονύσια. Næuius.

libertas, xxxvii. Romanorum epiſcop⁹, anno ſalut.351. Am: Marcell.

liberius Maximus, Iudææ procurator, anno ſalutis 75.

libertas dea, cuius templum in Auentino conſtitutum fuiſſe narrant hiſtoriæ.

libethra, Magneſiæ fons, Muſis ſacer. Plin.li. 4.c.9. Pomp. Mela l.2. Placet quibuſdam fuiſſe vrbem in Olympo monte Aſiæ torrento fūditùs euerſam, quum iam olim oraculo prædictū eſſet, fore vt libethrij ὑπὸ ὄνου πᾶς omnes interirent, quum Orphei oſſa ſol inſpexiſſet. Erant autem Orphei reliquiæ in columna quadam conditæ, quæ viæ imminebat à Dio in Olympum ducenti. Quem in locum quum ingens hominum vis conueniſſet, vt paſtorem ſuauiter canentem audirent, euenit, vt columna euerſa, Orphei oſſa nudarentur: eodémque die torrens nomine Sys ſupra modum auctus, Libethrios cum vrbe ſubmerſit. Cæl. lib. 18. cap. 22.

libethrides, dictæ ſunt muſæ à libethra Magneſiæ fonte, Muſis ſacro, & poetarum carminibus celebrato. Mela l. 2. in deſcriptione Macedoniæ. Strab. tamen l.19. author eſt, Muſas appellatas eſſe libethridas, à libethro Thraciæ monte, quem poſtea Macedones tenuerunt, ſub quo & antrum fuiſſe ait, Muſis libethridibus à Thracibus conſecratum.

libethrus, apud Lycophronem poetam videtur eſſe mons Macedoniæ, habens ad radicem Pimpleam fontem, Vnde Muſæ dicuntur libethrides.

libias, Iudææ vrbs. Ptolem. Ioſeph. antiq.14. Palæſtinæ item vrbs ab Herode conſtructa: Euſeb in Chronicis: aliis Iulia appellatur, & Liuia.

libiſoca, libiſona, libora & libunca, ciuitates in honorem Herculis à Celtiberis ædificatæ. hodie *Lezuza*, circa vrbem Alcarez.

libiſtus, Thraciæ vrbs, circa Mæſiam inferiorem Plin.

libiſonis Turris, Plin. Biſſonis Turris, Ptol. Sardiniæ oppidum, Sacerdos appellatur Pineto: Terra noua Nigro, & *Porto di Turre* Leandro.

libiſona, cognomine Foroauguſtana, Hiſpaniç vrbs Plin. lib.3. cap.3. eadem fortè cum Libiſoca Ptolemæi.

libitina, dea apud Romanos, in cuius templo vendebantur & locabantur ea, quæ ad ſepulturam pertinebant, ita dicta à libitu, vel à libidine. Plut. Venerem fuiſſe putat, redditque rationem in problematibus, quare Romani ea quæ ad pompam funebrem ſpectarent, in Veneris templo voluerint aſſeruari, vt ſcilicet eo ipſo humanæ fragilitatis admonerentur, certò ſcientes exitum ab ortu non procul abeſſe, cùm eadem dea & morientibus præſit, & vitam ingredientibus. Alii malunt Proſerpinam eſſe Plutonis vxorem: quam, quòd inferorum crederetur regina, mortuis præeſſe putabant. ideò etiã ea, quibus mortui exonerati veluti ad inferos deducuntur, in eius templo voluerunt aſſeruari. Hinc factum eſt, vt libitina poëtis pro morte ipſa ſeu pro feretro, quo mortui efferuntur, non rarò accipiatur. Horat. Carm.

Multáque pars mei vitabit Libitinam.

libitina, quandoque pro funebri apparatu legitur, quem libitinarii in vſum exequiarum locabant, Liu. lib.10. In vrbe tanta fuit peſtilentia, vt vix tunc libitina ſufficeret ad ſuppeditanda ſcilicet funeribus neceſſaria: vnde exercere Libitinam illi dicebantur, qui in æde libitinæ præerant locandis, vendendiſque iis quæ neceſſaria erant funebrem pompam inſtructuris.

libo, ciuis fuit Rom. qui Romæ in comitio puteal primus extruxit, quod idcò Libonis puteal dicitur ab Horat. lib.1. epiſt.10

-forum putealque Libonis

Mandabo ſiccis, adimam cantare ſeueris.

libo, conſul cum Fabio Chilone, an. ab vrbe 9 6.

libocus, Hiberniæ fluuius, apud Ptol.

libona, Arabiæ vrbs, lib. Notit

libora, olim Elbora, Ptol. l.2. cap.7. Hiſpaniæ vrbs, in Carpitanis. Vulgò *Taleuera.*

Libra, ſignum Zodiaci, quod Cæſaris ætate, octauo, hodie decimo octauo Cal. Octob. Sole hoc ſignum ſubeunte, æquinoctium facit autumnale, Virg.1. Georg.

libs, libis, ventus ab Occaſu brumali flans aduerſus Vulturnum, ita dictus, quòd à libya ſpiret, qua ratione & Africus à noſtris appellatur. Gel. lib.2 cap.22. Plin. lib.2. c.47. Vulgò nunc vocatur *le Beix.*

libunea Hiſpaniæ vrbs ad Narium fluuium. Pomponius.

liburna, vrbs circa Dalmatiam. Strabo.

liburnia, regio ſupra intimum Adriatici ſinus receſſum ſita, inter Iſtriam & Dalmatiam Cuſpam & Sauum flumina, & Mœſia ſuperiorẽ. Sic dicta à Liburno quodam Attico, ſi Stepha. credimus, hodie Croatiam vocant, in ditionẽ Ducum Auſtriæ: Incolæ, liburni. Item liburni viatores dicti ſunt, qui ex agris iuſſu magiſtratuũ ſæpe vocabant ciues, frequénſq; eorum via erat ab agris in vrbem Liburni inde dicti, quòd ferè ex liburnia orti eſſent, qui hoc viliſſimum officii genus adminiſtrabant. Iuuen. Satyr. 4.

-primus clamante Liburno.

Eſt etiam Illyridis regio apud Ptol.

liburna, ſiue liburnica, genus nauigii leuiſſimi velociſſimíque, inde dictum à populis lyburnis in Illyrico, qui olim nauibus, velocibus vſi, Ionium mare inſuláſq; prædabantur: vnde Romani, naues leuitate celebritatéque præſtãtes liburnas appellarunt, aut Liburnicas, vt refert Appianus Horatius,

Ibis Liburnis inter alta nauium,

Amice, propugna vld.

liburnides, XL. inſulæ maris Hadriatici iuxta liburniam. Strab.

liburnum mare, Vide Tyrrhenum.

liburnum, vehiculi ſiue lecticæ genus fuit, ad liburnicæ nauis ſimilitudinem factũ: quo principes Romani vehi ſolebant adeò molliter, vt interim vel dormire intus poſſent, vel legere, vel ſcribere, aut aliud quiduis commodè agere. Iuuen. Satyr.3.

liburnus, Campaniæ mons. Polyb.

liburnus, portus Tuſcorum, Ptole. lib.3. ca.2.

lilya, filia Epaphi ex Caſſiopea à qua tertia orbis terrarum pars nomen accepit (quam nos Africam dicimus) ab Aſia Nilo fluuio, ab Europa mari Mediterraneo dirempta, varia cognomina apud veteres & recentiores Geographos obtinet.

libya, Anton. Hiſpaniæ vrbs circa Calagurim.

libya, byz, libye, byes, Africa, quòd inde Libs ventus flare ſolcat; ſeu quòd pluuia indigeat propter nimiam ſiccitatem ἀπὸ τοῦ λείπειν τὸ ὕειν. Eſt etiam hoc nomine fluuius in Mauritania.

libyæ deſerta, Ptol. in Africa ſunt. Ab incolis *Zarro* i. deſertum, appellantur.

libyægyptii, Africæ gens. Plin.

libyarchæ, Marmaricæ Nomi gens, Ptolem.

libyci, Ital. Tranſpad. populi. Pli. Vide lebui.

libyci montes Ægypti, ab exortiua parte Nili. Ptolem.

libycis, vrbs Iudææ ab Orientali parte Iordanis: quam Herodes extruxit.

libys homo, & Libyſſa mulier, ex libya orti, & λίβυ neutrum. Vnde Libyſtinus & libyſtis, ſtidis. Libyx autem Libycis facit: à quo genitiuo fit libycus, ca, cum. Vnde libycũ mare, Libycus cãpus dictus, quòd in eo primùm fru-

ges ex Libya allatæ ſint. Vnde & Ceres ab Argis Libyſſa vocata eſt, inquit Feſtus. Apud Stephanum leguntur etiam hæc deriuata, libyſticus, libyſtis, libyſtias, libyſſæa.

libyſſa, Bithyniæ fluuius Appian.

libyſſa, Bithyniæ vrbs. Ptolem. lib.5.c.1. Vulgò *Pamen*. Nota Annibalis interitu. Stephano caſtellum eſt Bithyniæ maritimum, *Gebiſe* hodie.

libyſſus, locus vrbis Romæ, qui deinde Argæus, poſtea Vicus Tuſcus dictus fuit. Fab. Pictor.

lybyſtinus, dictus eſt Apollo ab his qui Pachynum Siciliæ promontorium incolebant, eò quòd immiſſa lybicis, hoc eſt, hoſtibus Carthaginenſibus peſte, penè cuncti ſubita morte interempti fuiſſent.

libyſtini, populi Colchis vicini. Steph.

lica, vir qui Herculem ſecutus eſt. Feſtus. Vide lichas.

licambes. Vide lycambes.

licatii, Vindeliciæ populi, apud Ptolemæum & Strabonem. Plinio, Licates. *Lechra ner*, hodie Schudo & Auentino, quos petulentiſſimos Vindelicorum vocant.

lycha, ciuitas videtur circa lyciam. Thucyd.

lychæ aræ, & columnæ, ſunt in Æthiopia ſub Ægypto. Strabo.

lichas, puer Herculis, per quem Deianira viro ſuo in Oeta mõte ſacrificaturo, veſtem miſit Neſſi Centauri ſanguine infeſtam: quam cùm ille induiſſet, ſerpente iam per corpus veneno, doloris magnitudine in furorem verſus, lichan pernicioſi muneris latorem, capillis arripuit, & in ſubiectum mare præcipitauit, quem poetæ fabulantur in ſaxum ſui nominis fuiſſe mutatum, quod à nautis in mari Euboico oſtēditur, Ouid. lib.9. Metamorph.

lichades, inſulæ tres ſunt in mari Euboico: à Licha Herculis puero ita dictæ, quem in hoc mare præcipitauit Hercules, Neſſi Centauri ſanguine in furorem conuerſus. Strab. lib.9.

licheni, Arabiæ felicis populi. Plin.

lichindus, vrbs Siciliæ: Gentile, Lichindinus. Stephan.

lichos, Phœniciæ fluuius. Pompon.

licianus, poeta Martiali æqualis, & vicinus.

licinius, Orientis imperator, Chriſtianorũ hoſtis, à Conſtantino Cæſare tandem interfectus eſt. Hiſt. Eccleſ.

licinius Menenius, Tribunus militum, anno ab vrbe 307.

licinius Mutianus, Syriæ prætor, anno ſalutis 66.

licinius Sura II. cos. cum Soſſio Senecione, anno ab vrbe 854.

licinius Stolo, cum L. Sextio, Tribunus plebis a plebe factus, poſtquam ſolitudo magiſtratuum tenuit ciuitatem quinquennio, legem tulit, ne quis plus quingenta agri iugera poſſideret, qua lege ipſe damnatus eſt. Liuius.

licinius Valerianus & Gallienus, imperatores, anno ab vrbe milleſimo ſexto. Ambo ob diſſidium obortum inter Gallienum, & Aureolũ, apud Mediolanum interfecti ſunt. Eutrop. Oroſ. libro ſeptimo, capite vigeſimo ſecundo.

licneni, Corſicæ inſulæ populi. Ptolem.

lide, Cariæ mons. Herodot.

liebris, vrbs Phœnicum. Gentile, Liebrites. Stephanus.

liga, Britannici maris inſula. Antonin. *Ligon*, Camdeno.

liganira, Indiæ intra Gangem vrbs. Ptolem.

ligarius, nobilis Romæ, quem defendit Cice. oratione ea quæ pro Ligario inſcribitur.

ligauni, Galliæ Narbonenſis populi. Plin.

ligea, *Λιγεία* Nympha, Nerei & Doridis filia, à cantus ſuauitate ita dicta. Virg. 4. Georg.

liger, eris, ſiue ligeris, Ptolem. nobilis Celtarum fluuius, qui in Aruernorum finibus oriens, Heduóſque à Biturigibus diuidens, non procul à Pictonibus in Oceanum Britannicum influit. Vulgò *Loire*. Huius fluuii meminit Tibul. Eleg. VII.

liger, Rutuli cuiuſdam nomen, fratris Leucagi, quem Æneas Turni auſpicia ſequentem interfecit. Virg. 10. Æneid.

ligii, populi in Hungaria proximi Hermunduris, & Cattis. Tacit. Annal. 12. hodie quibuſdam. *Schleſier*.

ligurum montes deſcribit Leander in Tuſcia, dicitq; eos hodie *Montagna di Carrara* & *Lunigiana* appellari. Liguſtini vocantur Liuio libr. 34. Liguſtici Varroni libro 36.

liguſticæ & liguſtinæ Alpes, eædem ſunt cum *Maritimis*, vt credit Siml. harum meminit Ptolemæus, Dion, Liuius, & Tacitus.

ligus, Phaetontis filius. Beroſ.

ligures, cognomine Corneli Apuliæ populi Pli.

liguria, Italiæ regio, maiori ſui parte montana, Macra fluuio ab Hetruria, Varo à Gallia Narbonenſi dirempta, ab altero latere Padum, ab altero habens Apenninum. Huius incolæ, ligures dicuntur, & mare vicinum Liguſticum, à Ligiſto videlicet Phaetontis filio: hodie *Riuiera di Genua*. Apud Ligures fons quidam viſitur, qui ex ſe bibentes, ebrios ſtatim reddit Leonic. Tom. lib.3. cap.69.

ligyes, populi Aſiæ, qui cum Xerxe, Herodo. libro Hiſtoriarum 4. contra Græcos militarunt.

ligyhum, Arcadiæ mons. Polyb.

ligyſtides, inſulæ eædem, quæ Stœchades.

ligyſtina, vrbs Ligurum prope occidentalē Iberiam & Tarſum: Incolæ Ligyes. *Steph.*

ligyſtus, Fabio Pictori Phaetontis filius, à quo liguria cognominata eſt.

lilæa, vrbs Phocidis Steph.

lilybæum, promontorium Siciliæ cum vrbe

eiuſdem nominis, Libyam ſpectans. Tria enim traduntur eſſe eius inſulæ præcipua promontoria: ex quibus quod Græciam reſpicit, Pachynum: quod Italiam, Pelorum, Scyllæ oppoſitũ, quod autem in Auſtrum, Libyam verſus procurrit, Lilybæum appellatur. pompon. l. 2. Hinc Lilybæius, bæia, bæium.

limæa, Luſitaniæ fluuius apud Strabonem, quem Lethen quoque vocat, & Silius lib. 1. eſt. que apud Grauios populos.

limenia, Cypri ciuitas. Strabo.

limenia, Venus dicta eſt, cui apud Hermionios virgines ante nuptias, & ſi qua vidua ad maritum rurſus accederet, ſacra faciebant.

limenius, cos. cum Acone Catulino Philomano, anno ab vrbe 1103.

limenotis Cherſoneſus Celtica. Stepha.

limentinus, putabatur deus, qui liminibus præeſſet.

limia, fluuius Hiſpaniæ apud Melam l. 3. Linia hodie dicitur, teſte Oliuario.

limici, Hiſpaniæ Tarraconenſis populi. Ptol.

liminium, oppidum inter Emeritam & Cæſaraugustam. Anton.

limioſaleum Ptolemæo l. 2. c. 11. vrbs Germaniæ, vulgò *Gneſ*..., vrbs poloniæ.

limnæ, Thraciæ Cherſoneſi vrbs. Strabo.

limnæ, locus in arce Athenarum, templum habens Dionyſio ſacrum, à Theſeo rege extructum: quo in loco vetuſtiora Bacchanalia peragebantur die duodecimo menſis Antheſterionis, qui noſtro ferè Nouembri reſpondet. Ariſtoph. in Ranis, & Thucydides 2. Hiſtor.

limniades, Stagnorum nymphæ apud Ethnicos, λίμνη enim ſtagnum ſignificat. De Nymphis vide N. Comitem, mythologiæ l. 5. c. 12.

limnæa, vicus in Argo. Stephanus. Theſſaliæ vrbs. Liu.

limni, inſula iuxta Orientalem plagam Hyberniæ quæ deſerta eſt. Ptol. lib. 2. cap. 2. Silimnus dicta plinio.

limnos, inſula inter Albionem & Hiberniam ptolem. *Lymen* Britannicè, & Anglicè *Rameſey* Camdeno.

limnothalaſſa, inſula Hiſpaniæ adiacens, inter Carthaginem nouam & Sucronem, non procul a Diano. Strab. l. 3.

limone, vrbs perrhebica, à prato in ea ſito dicta: aliàs Elone. Steph.

limoniades, Nymphæ florum & pratorum quandoq. mori ac deficere dixit Ariſtot. ſicut Panes Faunique faciunt.

limonum, pictonum oppidum in Gallia, pto. l. 2. c. 7. Vulgò *Lemun*.

limonici, ptolemæo l. 2. c. 7. Galliæ populi, alio nomine Lemouices. Vulgò *Limoſin*. Vnde Lemouices.

limyra, vrbs Lyciæ, à Limyro fluuio. Stephan.

limuſa, pannoniæ inferioris vrbs. Ant. *Munſburg*, Laſio.

limyrica, regio Indiæ intra Gangem: Ptolem.

lincaſii, Galliæ Narbonenſis gens circa Æduos, Strabo.

lincolina. Vide Lindun.

lindecolinum. Vide Lindun.

lindauium, ſeu Lindoia, vulgò *Landavv*, oppidũ imperiale, ſitum in inſula Acromi lacus, aquis vndique & fluctibus circumdatum, nulla ſui parte continentem tangit, niſi vbi lapideo ponte, qui ducentos nonaginta paſſus in longitudine habet, terræ ánnectitur. Locus eſt admodum amœnus & ſalubris, ventis omnibus peruius, aquam fontanam & viuam, agrum circumcirca fertilem, necnon omnia, quæ ad victum pertinent facilè comparata, habens, adhęc ædificiis ſatis ſplendidis ornatus, nulli non negotiatorum generi opportunus, &c. Munſter.

lindisfarna, inſula eſt Angliæ, teſte Beda, quæ *Halie Lande* Anglicè dicitur *Humf*. Lhuydo auctore, ad oſtia Tuedæ fluminis eſt.

lindon Coritanorum ciuitas Ptolem. in Albione inſula.

lindonium. Vide Lyndus & Londinum.

lindum, Ptolemæo l. 2. c. 3. vbi Britãniæ inſulæ alio nomine Lincolina, & Lindecolinum. Vulgò *Lincoln*. Stephano Lindonium, Gentile, Lindonius. Vide Londinum.

lindus, Rhodi inſulæ oppidũ, Ptol. *Lindo*, hodie, Sophiano.

lingones, populi Galliæ Belgicæ, ad ortum Matronæ fluuii, Heduis, Sequanis, & Lucis vicini qui etiam hodie, ſeruato nonnullo priſci nominis veſtigio, *Langres* appellantur. Hinc fit adiectiuum Lingonicus a, um, vt Bardocucullus Lingonicus apud Perſium, pro veſtimenti viliſſimi genere, quod Lingonibus præcipuè erat in vſu. Hinc Statium poetam, qui Thebaïda & Achilleida heroico verſu ſcripſit, ortum tradunt; quamuis Statii nomen ſeruum ſignificet, vt ſcripſit Aul. Gell.

lingus caſtellum Caſſandrorum. Inde Lingæus, Lingius ſinus Steph.

linitima, Æthiopiæ ſub Ægypto oppidũ. Pli.

linon, parua regio Helleſpontia, inter Pariũ & Priapum. Incolæ, Linuſii. Stephanus ex Strabonis li. 13.

linterna palus. Silio in Campania eſt: *Lago della patria*, Leandro.

linternum, vicus Campaniæ non procul à fluuio qui Linternus dicitur, vbi inclytus ille Scipio Aphricanus, inuidiæ cedens obiit, & ſepultus eſt. Silius *Torre della patria*, Leandro.

linternus, Bocatio, Campaniæ fluuius, haud longè à Vulturno fluuio & oppido.

Λίνυ ἄκρα promõtoriũ Choniæ, regionis ſinũ Italiæ, vt legitur apud Lycophronem.

linus, fons in Arcadia, qui partũ cuſtodit, abortúmque fieri non patitur. plin l. 31 c. 36.

linus, II. à B. Petro Romæ epiſcopus, an. ſalut. 70. Euſeb. lib. 5. c. 6. hiſt. Eccleſ.

linus, filius Apollinis ex Pſammate Crotopi Argiuorum regis filia. Cùm enim Apollo, occiſo Pythone ſerpente, ad Crotopum veniſſet, ab eo hoſpitio ſuſceptus, clàm cum Pſammate filia eius concubuit: quæ ex eo compreſſu grauida effecta, expletis legitimis menſibus puerum peperit, quem Linum appellant. Huncce cùm patris indignationẽ metuens, inter virgulta ſe occultaſſet, canes inde extractum dilacerarunt.

linus, Apollinis & Terpſichores filius, Muſicæ peritiſſimus, Thamyræ, Herculis & Orphei præceptor. Hunc ab Hercule occiſum ferunt, impacta in caput cithara, quòd ipſum ruſticiùs canentem irrideret. Pauſ.

linx, fluuius, & vrbs Mauritaniæ: aliqui Lixum, & ciues Lixos nominant. Stephanus. Vide LIXVS

lipara, inſula vna ex Æolis, ita dicta à Liparo rege, Auſonis filio, cui ſucceſſit Æolus, cùm antea *Meligunis* vocaretur. Plin. lib. 3. cap. 9. vide Iuuenal. Satyra 13. & N. Comitem, mythologiæ libro 2. cap. 6. vbi de Vulcano agit. lipara adhuc noſtra ætate dicitur, aut fallit Leander.

lipata, Cappadociæ pars, quæ *Licandus* vocatur, inquit Curopalates.

liparis, Ciliciæ fluuius, ἀπὸ τοῦ λιπαροῦ, à pingui, quoniam ſcribit Vitruuius l. 8. cap. 3. natantes in hoc flumine aut ſe lauantes, non aliter vngi ab ipſa aqua, quàm ſi oleo aut adipe lauarentur.

lipaxus, vrbs Thraciæ, Steph.

lipſia, literarum ſtudiis & mercatura celebre Miſniæ oppidum. Munſter. in Coſmograph. Vulg. *Leipzick*.

liquentia, fluuius Galliæ Ciſalpinæ, ſeu Venetiæ, poſt Taruiſinum agrum. Oritur in Opiterginis, & in mare Hadriaticum cadit.

limmiris, Ptolemæo lib. . cap. 11. Germaniæ vrbs: alijs Litimetis, oppidum Saxonum vulgò *M h m*, in ſeptentrione.

liris fluuius Campaniæ, Minturnas præterfluens, qui & Glanicus. Vulgò *G*, De hoc Ptolemæus lib. 3. cap. 1. erumpit circa Soram vrbem, teſte Strab. eſt etiam vrbis nomen apud Pomp.

liriope, Nympha marina, Oceani & Tethyos filia ex qua Cephiſſus amnis Narciſſum puerum formoſiſſimum ſuſcepit. Ouid. lib. 3. Metamor.

lirnitia, vrbs Pamphyliæ. Steph.

lisbona, florentiſſimum Portugalliæ emporium & regni caput. Vide Oliſippo.

lisbourn, locus prope Mœnum. Plin. lib. 9 c. 15. Rhenanus Etlisborni legi debere, & Erlenbrunnem dici credit, ſed de hoc Plinii loco vide epiſtolam Lipſij ad Pantinum lib. 2.

liſidias, Megaloponitanorum dux, an. ab vrbe 517.

liſſa, inſula contra Iader, in Illyrico mari, Plinio teſte lib. 3. cap. vlt. *Liſſa* adhuc Hermolao dicitur. *Lesina* Fauolio in ſuo Hodœporico. vide Pharos.

liſſa, Iacetanorum in Hiſpania vrbs. Ptol.

liſſia, inſula maris Britannici, Anton. *Gulſe* Camdeno.

liſſas, circa Thraciam vrbs. Anton.

liſſon, Siciliæ fluuius, Leontium præterfluẽs, Polyb.

liſſus, Illyridis oppidum, Ptolemæo: *Aleſio* hodie, Sophiano, & Barletio teſtibus.

liſſus, Cretæ inſulæ vrbs, Plin. Leſſus Ptolemæo. *Phion ſſo* dicitur à Nigro. Vide Pantachus

liſſus, ſiue Liſus, fluuius Thraciæ, inter Meſẽbriam, Samothracum & Strymam Thaſiorum vrbem in mare illabens, quem Græci ſcriptores inter eos annumerant, quos a Xerxis exercitu exſiccatos tradunt. Herod. lib. 6.

liſſus, oppidum in finibus Dalmatiæ, Macedoniæ contiguum, non procul à Nympheo promontorium. Plin. l. c. 22. & Ptol. l. 3. c vlt.

litææ, Laconicæ vrbs. Steph.

litana, ſylua in Gallia rogata prope Boios. Cuius arboribus viæ finitimis cæſis, ac ſubito impulſu ruentibus, L. Poſtumii cos. Rom exercitus tam fœda ſtrage eſt obrutus, vt ex viginti quinque millibus vix decem homines ſuperfuerint, Liuius l. 3. de bello Punico.

lite, vrbs Macedoniæ. Suidas.

litheſius, Apollo in Melea, quòd ibi in lapide collocatus ſit a lithos: ſic, Maratheſius à Marathos Pauſan. Steph.

lithobolia, apud Trœzenos feſta, à lapidũ iactu ſic vocata, quòd in ſeditione nonnulli duas Cretẽſiũ puellas, vnã nomine Lamiã, alterã Auxeſiã lapidib. nequiter obruerãt, ac trucidauerant: vnde vt earum Manes placarent, feſtum quotannis ſolenniter celebrandum ſtatuerunt, quod Lithobolia, hoc eſt, lapidationes, vocitarunt. Plutarch. in Paral.

lithoſtrotos, nomẽ loci, in quo ſedit Pilatus, Chriſtum Dominum noſtrum morti adiudicaturus: qui loc⁹ ita dict⁹ quòd ſtrat⁹ fuerit lapidib⁹. Io. 19.

lithrus, Armeniæ minoris vrbs. Strabo.

litoris, aruſpicum reſponſis, & dæmonum oraculis addictus, à Gothis victus & occiſus eſt, anno ab vrbe 1192. Diaco. Caſſiod.

littamũ, Norici vrbs, Anton. *Luta h*, Lazio.

littus Cæſiæ, Corcicæ oppidum Ptolemæo. Pinetus *Calui* appellat.

litubiũ, Liguriæ oppidũ. Liu. hodie, *Rutubium*.

lityerſa, nothus erat Midę regis. Hic cùm ageret in Celænis, exceptos eos, qui aduenisſent, compellebat, vt ſecum meterent, deinde præfectis capitibus reliquum corpus manipulis inuoluebat. Idem inſtituit, vt in honorem Mi-

dæ thericos: id eſt, æſtiuus aut meſſorius hymnus caneretur. vnde ductum prouerb. vt qui nõ ex animo caneret, aut qui coacti canerent, hi *Lityerſam cantionem canere dicerentur.* Vide Eraſm.in Chiliad.

liuii, Galliæ Narbonenſis populi. Pli.

liuiopolis, Cappadociæ oppidum. Plin.

liuius Fidenes, Tuſciæ rex, regnauit annis XLVIII.

liuius, hiſtoricus Patauinus, res Rom. miro artificio luculentóq; ſermone præſcripſit. Hieronymus ad Paulinum: Ad Titum Liuium, lacteo eloquentiæ fonte manantem, ab vltimis Hiſpaniæ Galliarúmque finibus quoſdam veniſſe nobiles legimus. Et quos ad contemplationem ſui Roma non traxerat, vnius hominis fama perduxit. Hunc Caius princeps tanquam verboſum inſectabatur: Pollio verò tanquam Patauinitatem redolentem: Quintiliano magnopere laudabatur, eúmque Herodoto comparat, in concionibus præſertim, ſuadétque pueris ediſcendum, vt Ciceronis imitatorem. Conditus eſt in vrbe Patauina, cuius in hunc vſque diem oſſa ibi ſeruantur honorificè. Munſt. lib. 2. Coſm.

liuius Andronicus, Liuij Salinatoris libertus, cuius filios erudit, ab eóque ob ingeniũ libertate donatus. Primus Romæ fabulam dedit, C. Claudio Cæci filio, & M. Tuditano cos. an. ante natiuitatem Ennii Diomedes. Gel. lib. 16.

liuonia porrigit ſe in longitudinẽ iuxta mare ſupra quatuor ſtadiorum millia in latitudinem minimùm ad M.ccc. ſtadia patet. Pruſſi, Lithuani, & Ruſſi etiam circumhabitant. cætera Liuonicus ſinus lambit. Habet hæc Liuonia Curones, Eſtenos, Lettos, nationes tam moribus, quàm lingua diuerſas. In arcibus & oppidis lingua Saxonica ſeu Germanica præualet. Regio eſt nemoroſa, plana, ſine montibus, fluuiis irrigua, magna ex parte inculta: agri tamen fertiles. Piſcibus & feris abundans. Lepores hyeme albi, æſtate cinericii ſunt coloris. Habet ciuitates amplas, & ſub imperio eſt magiſtrorũ Theutonici ordinis. I. Aubanus. Munſter.

lithuania regni Poloniæ pars & magnus Ducatus, paluſtris regio, plurimúmque nemoroſa, & eò difficilis aditu, ac quodammodo inaceſſa, aquis omnia obtinentibus: hyeme commercia cum Lithuanis habiliora: paludibus & ſtagnis alta glacie concretis, niuéſque ſuper infuſa, fiunt omnia mercatoribus peruia, ab Oriente Boryſthenis fluuii curſu continuo clauditur. Ruſſiam & Moldauiam ad Meridiem reſpicit. Poloniam vtramque & Maſouiam verſus Occaſum, Liuoniam & Samogatiam ad Septentrionem conterminas habet. Rara huius regionis oppida: Villarum incolatus parum frequens. Accolarum diuitiæ pecora, pelleſque pretioſæ multigenum ferarum, quibus regio inſigniter abundat, ceræ ac mellis ibi copia. Vſus pecuniæ genti nullus. Sermo, vt Polonius, Sclauonicus. Caput regionis Vilna eſt Epiſcopalis ciuitas. Cromer. Munſter.

luithprandus, Ticinenſis eccleſiæ Leuita, à Baſilio imperatore hiſtoriam rerum per Europam geſtarum exorſus eſt, anno ſalutis 885.

luithprandus, puer ſub Aſprandi ducis ſtrenui tutela à patre Cuniperto Longobardorum rege regni hæres relictus, anno ſalutis 687. *Blond. lib. 10. decad. 1.*

Lix Ptolemæo, Lixus Plinio, & Straboni. Mauritaniæ Tingitanæ amnis. *Luſſo* hodie vocari ſcribit Caſtaldus.

lixa, vrbs Libyæ à Lixo fluuio: Gentilia, Lixii, Lixitæ, & lixatæ. Vide linx.

lixus, colonia à Claudio Cæſare ducta in Mauritania Tingitana, circa quam poetarum fabulæ & Antæi regiam, & Heſperidum hortos collocarunt, aurea ferẽtes mala, à dracone peruigili ſumma cura aſſeruata. Cui fabulæ occaſionem ſuppeditaſſe exiſtimat Plinius flexuoſum maris æſtuarium, draconis modo nemus quoddam ambiens, nihil præter oleaſtros ferens, Plin. lib. 5, c. 1.

L O

Lobetum, Lobetanorum in Hiſpania Tarraconenſi vrbs, Ptolem. Beuterus in ſuo Hiſpaniæ Chronico ſcribit antea Turiam & poſtea Auerazin, tandémque vt hodie Albarrazin vocatam.

lobna, i. *Luna*, ſiue *albedo* aut *thus*, vel *labor*, ciuitas ſacerdotum in tribu Iuda. Ioſ. 21. 4. Reg. 8. 13. 1. Paral. 6. Eadem eſſe videtur quæ Lebna & Labana.

lobni, filius Gerſon filii Leui. Exod. 6. 1. Par. 6. idem ſignifi. quod Lobna.

lobnetica, nomen familiæ. Num. 3.

lobrini, montes in Phrygia: vnde Rhea Lobrina, Scholiaſtes Nicandri.

locanas, magnæ Græciæ fluuius Ptolem, *Sagriano*, Leandro.

locarium, Siciliæ oppidum. Anton.

locaſtra, Mediæ vrbs. Ptolem.

locha, Africæ vrbs magna à Scipionis militibus, eo inuito, expugnata & direpta. Appian.

locharna, Paropaniſi oppidum. Ptol

lochias, eſt promontorium Ægypti, non procul ab Alexandria & Pharo. Strab. lib. 17.

lochis, Sarmatiæ Aſiaticæ vrbs. Ptol.

locoritum, Germaniæ vrbs, vt Ptolemæus tradit Forcheym ad Mœnum eſt in Franconia, Petro Appiano.

locozus, vrbs Phrygiæ in qua Thraces Locozii habitant: quos Xanthus, Locozitas vocat. Ea vrbs diluuio abſumpta eſt, Steph.

locra, Corſicæ inſulæ fluuius. Ptolem. *Talabo*, Leandro.

locris, regio eſt proxima Phocidi, quam qui incolunt populi, Locri dicuntur.

locri, erorum, Græciæ populi, Parnaſſum montem vtrinque accolentes: quorum qui occiduam incolunt plagam ad Criſſeum vſque ſinum pertingentes, medii inter Ætolos & Phocenſes, grauitate odoris Ozolæ, & à ſitu Heſperii cognominantur. Qui verò Parnaſſum ad ortum accolunt, ad mare vſque Euboicum extenſi, in duplici ſunt differentia. Nam hi quidem à Cnemide monte Epicnemidii, illi vero ab Opunte vrbe Opuntii vocantur. Str.l 9.

locri, in extrema Italiæ ora, quam magnam Græciam antiqui appellarunt, oppidum incolentes eiuſdem nominis, ab iis Locris, qui Aiacem Oileum ad Troiam ſequuti ſunt, conditũ. Seruius in illud Virgil. 3. Æneid.

Hic & Narycii poſuerunt mœnia Locri.

Hi, diſcriminis gratia, Epizephyrij cognominãtur, quòd ſupra Zephyrium promontorium ſiti ſint. De his Marcianus Heracleotes Periegeſeos metricæ à Fed. Morello vtraq, lingua Lutetiæ editæ, ver. 312. & ſeq. de Opuntiis. ver. 315. de Ozolis, v. 316. & 586. eſt etiam Locri magnæ Græciæ vrbs prope idem promontorium. *Torre di Greco* vocatur à Mario Nigro. Hieracium eſt Gab. Barrio: idem eandem *Naritiam* ab Ouidio 15. Metamorph. & à Virg. Georg. li. 2. dici tradit.

locus fœlix, Antonini, *Velß* Auſtriæ oppidum creditur à Lazio.

locuſta, venefica Neroni grata, ex Gallis euocata: cuius opera Agrippina Claudium, & Nero Britannicum de medio ſuſtulerunt. Tacit. lib. 11. Iuuen. Satyr. 1.

lod, ciuitas, quam ædificauit Samad filius Elphaad. 1. Paral. 8. Eſd. 7. Lat. natiuitas.

lodabar, oppidum Galaad montis, in ambitu vt videtur, 2. Reg. 9 Lat *ipſimet verbum*: aut *ipſimet peſtis*, vel *mors* ſeu *generatio electa*, vel *natiuitas filii*.

loide, auia Timothei, ſecunda, Tim. primo.

lœmium, Apollinis cognomen, quod ei Lydii impoſuerunt ob malorum expulſionem, finita peſtilentia. quæ λοιμὸς gr. dicitur.

logi, Albionis inſulæ populi Ptol. Scotiæ tractũ *Strathnauer ita* dictum, vt vult H. Boethius.

lollianus, Conſul cum Arbitrione, an. ſal. 1108.

lollianus Auitus, Conſul cum Gauio Maximo anno ab vrbe 896.

lollianus Auitus, Conſul cum Pompeiano, anno ab vrbe 962.

lomentus, vrbs Italiæ, aliàs λωμεντὸς dicta Steph. laurentum Plin. & Strab. *Laurens*. Caſtrum Tibullo in Latio eſt. Barrius in ſua Hiſpania ſcribit hodie vulgò S *Laurentii* nominari

lommini, trigemini fratres filii Geryonis Tyranni, ædificauerunt à ſuo nomine vrbem magnam Lomminiam. Berol.

londinum. vrbs antiquiſſima, cuius Ptolemæus & Corn. Tacitus meminerunt in Midelſexia comitatu, regione totius Angliæ feraciſſima & ſaluberrima, ad flumen Thameſin LX paſſuum millia ab Oceano ſita eſt, & latitudinis habet gradus LII. Longitudinis XIX. & XIX. minuta. Per ſe maxima eſt, & ſuburbia habet ampliſſima, nec non & arcem (Turrim appellatam) pulcherrime extructam. Ædificiis verò atque templis magnificè exornatur: vicenis ſupra centenas ſacris ædibus (quas parochiales vocant) venerabilis Meridiem verſus, lapideũ pontem obtinet, longa & miranda operis arcuati ſerie conſtructum, ſuper cuius dorſo, domicilio vtrinque ea diſpoſitione ac ſtructura cernuntur, vt perpetui penè vici ſpeciem, non pontis exhibeant. Ab Archamnini regis vſque temporibus [teſte Polyd. Virgilio] Regia eſt ciuitas & regni caput, ac alienigenis frequentiſſima diuitiis atque opibus affluens, emporio celeberrima. In ea reges diademate inſigniuntur, regnoque inaugurantur: concilium ſeu parlamentum ibi etiam celebratur. Adminiſtratur autem antiquo Britannorum regum priuilegio, à XXIV. ciuibus, quos Angli Aldermanos, quaſi Seniores vocant: ex quorum numero prætorem vrbanum & Tribunos duos ipſimet annua commutatione eligunt. A Cæſare, vt plures exiſtimant, Trinobantum appellatur. Vulgò, *Londen*, Gal. *Londres*.

londinium etiam Ptolem. Tacito & Antonino. Lundinum & lundinium Ammiano, *Londinenſe* oppidum vocatur in Panegyrico, Maximiano dicto. *London a* à Beda nominatur. Coloniam factam innuit Tacitus Annal. 14. Londinum *Auguſtam* poſtea nuncupatam ſcribit Ammian. lib. 27. inde *Auguſtam Trinobantum* vocat Rogerſius Cantiorum ciuitatem facit. Ptolem. *Troyene with*, id eſt, noua Troia quondam nuncupata fuit, & poſtea *Dinas Bel*, id eſt, Palatium Belini tandem *Caerlud* & *Lhundain*

londobris, Ptol. inſula eſt Oceani iuxta Luſitaniam, quam hodie *Barlengas* nuncupant.

longaalba, vrbs in Latio, quam Aſcanius Æneæ filius ædificauit. Virgil. lib. 1. Æneid. Vide ALBA.

longanus, Siciliæ fluuius, circa Mylas vrbem, Ptol.

longatis, Bœotiæ regio. Lycoph.

longididuni, Germaniæ populi. Prol.

longimanus Artaxerxes, rex Perſarum dictus eſt, quòd manum alteram haberet longiorem.

longium, Antonino Norici oppidum. Simlero eſt *Luntz*, cui etiam *Lentia* videtur, vt in 1. notitiarum legitur.

longinus, ſucceſſit Sophiæ Imperatricis conceſſu Narſeti Italię principi, & no-

uum magiſtratum Exarchatum in Italiam introduxit. Blond. lib. 8. dec. 1. Æmil. lib. 1. anno ab vrbe 1323.

longinus, Conſul cum Decio an. ab vrbe 1239.

longobardi, populi Germaniæ, quos à longis barbis cognominatos ferunt, & ab Oceano Germaniæque vltimis oris veniſſe, nouas ſedes quærentes. Hi Albino duce Italiam intrauere, breuíque omnes penè citerioris Galliæ vrbes recepere: ibi cùm ducentis annis regnaſſent, a Carolo magno ſuperati fuerunt: ſed tamen (vt diximus) vt Celtiberi ex Celtis, & Iberis fuit vna natio, ita Lingones populi Germaniæ, & Bardi Galliarum populi facta vnione gentem vnam & vnum nomen admiſcuerunt. Et ideo Ponticus, vir doctus noſtri temporis, Lingobardos appellat, non autem Longobardos.

longone, vrbs Siciliæ. Steph.

longouicum, Britanniæ inſulæ oppidum. lib. Notit *Lonchester*, Camdeno.

longula, Volſcorum vrbs, Liu. Vide Viterbũ.

longum, promontorium in Sicilia eſt. Ptol. *Loguina* hodie.

loguntica Hiſpaniæ Tarraconenſis vrbs maritima. Liu.

longurius, Siciliæ portus. Phauorin.

longus, fluuius Albionis inſulæ. Ptol. hodie *Lough*.

longus, Conſul cũ Tiberio Claudio Cæſare, anno ab vrbe 794.

lopaduſſa, inſula iuxta Thapſum Libyæ, Stephanus. *Lamp. dosa*, Mercatori.

lophis, Bœotiæ fluuius, Haliartidem præterfluens Pauſan.

lopſa, Galliæ Aquitanicæ vrbs. Anton.

lopſi, Liburniæ populi, Plinio: & Lopſica vrbs eidem atque Ptolem.

lopum, ſtupendum in Bactriana regione deſertum, in quo exploratum habetur, malignos quoſdam ſpiritus, ſeu dæmones degere, qui peregrinis hac iter facientibus multas & varias præſtigias immittere ſolent, quibus ipſi perſtricti miſerrimè pereunt: quòd ſi qui paululum de via deflexerit, cuiuſdam rei neceſſariæ gratia, quod ſæpè in itinere conficiundo contingere ſolet, protinus ſe nomine proprio audit appellari: qua re fretus, eam proſequitur vocem, ac ita à recto calle procul aberrat. Vbi verò de via ſe deflexiſſe comperit, ad rectum tramitem reuerti non eſt potis. Idcircò ſummà cum anxietate, ſociorum conſortio priuatus, in locis omnium maximè deſertis perit. Noctu præterea auditur veluti quidam magnus ac nobilis equitatus oberrans, vagus, & ad viam reduci quæritans. Qui enim illaciter faciunt, in varia ſæpenumerò vitæ incidunt pericula, ad incœptum iter redire neſcientes. Nonnulli denique copioſum exercitum ſibi occurrentem vide re viſi ſunt, quem effugientes, ac per deſerta loca peruagantes, timore, ac maleſuada fame illic pereunt. M Paulus Venetus.

loreni, Lydiæ populi. Plin.

lorgitæ, Hiſpaniæ populi. Polyb. Hos Ilergetes eſſe nonnulli exiſtimant.

loryma, vrbs Cariæ. Etiam portus Rhodi. Gentile, Lorymæus. Steph.

los, inſula circa Theſſaliam: inſularis, Lous. Steph.

lot, filius Atan, Gen. 11. Lat. inuolutus, ſiue colligatus, aut coopertus, vel reſina precioſa, quæ dicitur Stacte.

lotan, filius Seir Horræi, Gen. 36.

lotharingia, quæ quondam Auſtraſia & Auſtria, diuiditur in ſuperiorem & inferiorem: continetur que inter Rhenum, Scaldim & Moſam, flumina. Inferior hodie varia nomina obtinet, diuersísque principibus ſubeſt. Superior, quæ & Moſellanica, item Tullingia cognominatur, ſub vnius princip is eſt imperio, & antiquo nomine floret. *Lotring* enim Germani: *Lorraine* incolæ appellant.

lotharius, Italiç rex interuentu Berengarii deſignatus, luitph. l. 5. c. 12. anno ſalutis 947.

lotharius, Roman. Imperator xx. anno ſalut. 117. Blond. lib. 5. decad. 2.

lotharius I. Ludouici Romanorum imperatoris filius, & ipſe imperator, annis quindecim regnauit. Filii propter regni diuiſionem, vehementiſſimis inter ſe odiis exarſerunt, arreptis armis in Altiſſiodorenſibus apud Fontanieum coactis copiis, prælium commiſerunt grauiſſimum: in quo ſtrages Francorum quanta nunquam alia facta eſt. Superatus lotharius fuga ſalutem quæſiuit. Blond. lib. 1. Ludouicum filium conſortem imperii ſumpſit, anno ſalutis 850. imperio ſe abdicauit, & monaſticum induit habitum: in quo animam Deo reddidit in monaſterio, quod prumnia dicitur, diuiſo inter filios in primis regno: ludouico imperium & Italiam, lothario lotharingiam, Carolo prouinciæ regnum tradidit, Æmilius libro tertio, anno ſalutis 856.

lotharius, Francorum rex, ludouicici regis filius ex Gerberga imperatoris ſorore, anno ſalutis 856. Lotharingiam occupauit. Aquiſgranum vſque delatus, agros populatus eſt. In quem Otho imperator ex Bauaria exercitum cùm duxiſſet, lotharingiam recepit: lotharius Pariſios eſt reuerſus. At imperator eum inſequens, in Franciam ingreſſus, laudunenſium, Sueſſionúmque agris vaſtatis, Pariſiorum ſuburbia incendit, an. ſalut 979.

lotis, tidis, vel lotus Nympha, formoſiſſima, Neptuni filia, quæ cùm Priapi vim eſſu-

gere non poſſet, inuocata deorum ope, in lotum arborem eſt commutata. Ouid. 9. Metam Vide Dryope.

Iotoa, Ptolemæo inſula maris Ionij, iuxta Cephaleniam, verſus Meridiem. Letoia Plinio eſt. Hanc Sophianus *Guardiano*, Niger *Trapano* appellari tradit.

Lotophagi, populi in Africa apud Syrtes, à loco nomen ſortiti, quòd arboris eius fructu credantur victitare: cuius cibus eſt tam dulcis, vt aduenis incutiat patriæ obliuionem. Itaque cùm Vlyſſis ſocij delati fuiſſent in Africam, & lotum guſtaſſent, vix inde abduci potuerunt. Hom. 9. Odyſſ. Nunc vocantur les *Cheibens*. Oliuarius in Melam.

lotophagites, Ptol. inſula maris Africi eſt, non longè à Syrtibus, hodie *Zerbi*, *Gelues* Hiſpanis.

lotophagum, ora in intimo Syrtis maioris ſinu. Plin.

Lotus quidam filium habuit Ammanum, à quo Ammanitæ Araſtes dicti: Steph.

louentinum, Albionis inſulæ vrbs, Ptol.

louia, Pannoniæ vrbs, Antonino.

lous, Macedoniæ fluuius prope Apolloniam. Ptolem hodie *H-e-go*, vt refert M. Niger.

Louanium, perantiqua Brabantiæ vrbs ante Iulij Cæſaris aduentum in has regiones, oppidi formam habuit, temporúmque ſucceſſu in tantam amplitudinem excreuit, vt in ambitu hodie quatuor milliaria Italica colligat. Præſtitit hoc Louanienſibus aeris ſitúſque amœna commoditas, quos magnificum etiam D. Petri templum, ciuica domus eleganter conſtructa, multorum collegiorum vniuerſitas Dela fluuius, caſtrum à Iul. Cæſare conditum, multa itẽ alia admiratione digna egregiè ornant, Vide Guichardin. in deſcript accuratiſſima inferioris Germaniæ, ſeu Belgij.

louentinum, Ptolemæo eſt Albionis inſulæ vrbs, quam Villanouanus *Pouueſzlandi* vocat.

lous, Macedoniæ fluuius Ptolemæo prope Apolloniam. Strabo *Aeum* vocat.

loxa, Ptol. li. 2. cap 4 fluuius Britanniæ *Lyſſe* Camdeno & Bucchanano.

loxias, Apollinis cognomentum, inde impoſitum, quòd obliqua ederet reſponſa: aut certè ab eo quòd Zodiacum ſol obliquè percurrat. Virg. 1. Græcè *Obl. quos qua re ſignorum vertitur ordo:* λόξον enim Græci vocant obliquũ Macrob. in Saturnal.

L V

lua, Dea quædam apud veteres fuit, à luendo expiandoque nomen ſortita, quæ præerat luſtrationibus & luſtris. Liu. li. 8. *Armorum vis magnatum inter cæſa corpora hoſtiũ, tum in aſtris inuẽta eſt. Ea Luæ matri dare ſe Conſul duxit.* Turnebus

luangi, Hiſpaniæ Tarraconenſis populi. Ptol.

lubæni, in Hiſpania Tarraconenſi gens. Ptol.

Lubeca, vrbs imperialis libera, emporium celebre & Vandalicarum ciuitatum caput, nunc ſitu & opere fortiſſima eſt, validis propugnaculis admodum munita, quæ palis, tignis, ac fiſtucationibus in aquam immiſſis, peringentem ſuſtinent molem, Mira huius. Reipublicæ potentia, quæ vnà cum Daniæ rege, non alieno, ſed ſui ærarii præſidio cõtra potentem Sueciæ regem, priuilegiorum cauſa, per octẽnium, terra marique ſociale bellum ſuſtinuerit & pacificationis tandem media, intercedente Imperatore, aliiſque imperii proceribus admiſerit.

Luca, ciuitas Tuſciæ, a qua Lucenſes, qui in ea habitant, vel qui in ea orti ſunt. Dicta à Lucumone Hetruſcorum rege. Strab. lib. 5. Vrbs eſt olim vnà cum regione virorum probitate florens, & robur militare magnum educens, & equitum multitudinem, ex quibus Senatus militares capit ordines.

Lucani, populi Italiæ à Samnitibus oriundi, ſecundùm mare extenſis, Silano fluuio a Picentinis, Lao à Brutiis dirempti: quorum oppida præcipua fuerunt, Velia, Pæſtum, & Buxentum, aliáque nonnulla. Plin. lib 3 capite 5. Apud hos, vt aliorum criminum, ſic & otij cauſæ arguuntur: ita vt, ſi quis homini otioſo ac voluptatibus dedito mutuaſſe aliquid conuincatur, priuetur apud eoſdem mutuo dato. Stobæus ſermone 4. Hodie eorum regio Baſilicata dicitur, vt Leander tradit.

lucaria, Italiæ regio inter Apuliã & Calabriã.

lucanus, Cordubenſis patria, poëta egregius, Senecæ viri grauiſſimi, & tragediarum ſcriptoris nepos. Hic bellum ciuile inter Cæſarem & Pompeium hexametris, & plura alia ſcripſit: in quibus maximam laudem adeptus eſt ingenii & doctrinæ. Vide Crinitum.

lucaria, feſta apud Roman. quę ſolita erant celebrari in loco, in quo Romani à Gallis fugati ſeſe occuluerant. Feſtus, Plut. Tacitus.

lucaria Vide Luceria.

lucas, medicus Antiochenſis, vnus è quatuor Euangeliſtis. B. Pauli peregrinationum comes & adiutor, & ipſe Apoſtolus teſtatur. 4. Col. & 2. Tim. 4. Euſeb. lib. 3. cap. 4.

lucentes, Hiſpaniæ populi, Plin. Lugo Galaciæ oppidum eſt Pincto. Hanc iuniores Latini Leucam vocant,

lucentia, citerioris Hiſpaniæ vrbs, Romanorum quondam colonia Mela lib. 1.

lucentum, Hiſpaniæ Tarraconenſis oppidum, à ſuperiore diuerſum, quod Ptolemæus lib. 2. ca. 6. ſtatuit ſupra Carthaginem: occaſum verſus. vulgò *Luchena*, teſte Buteron.

luceres, tertia pars populi Romani, temporibus Romuli regis. Seruius. Conſtat (inquit) primò tres partes fuiſſe populi Romani: vnam Tatienſium, à Tito Tatio duce Sabinorum iam amico poſt fœdera: alteram Ramnetum à

Romulo: tertiam, Lucerum, quorum ſecũdùm Liuium & nomen & cauſa in occulto ſunt. Varro tamen dicit Romulum dimicantem contra Titum Tatium, à Lucumonibus, id eſt, Tuſcis auxilia poſtulaſſe. Vnde quidam venit cum exercitu: cui recepto iam Tatio pars vrbis eſt data, quo in vrbe Tuſcus dictus eſt vicus. Ergo à Lucumone Luceres dicti ſunt. Sic autem in tres partes diuiſum fuiſſe populum Romanum conſtat, vt etiam quæ præerant ſingulis partibus tribuni dicerentur. Vnde etiã ſumptus, quos dabant populo, tributa nominarunt.

luceria, Dauniorum colonia in Apulia. Plin. libro 2. capite 11. Strabo quoque idem docet libro 6. dicítque fuiſſe Luceriæ nobile fanum Mineruæ.

Lucerius, Ardeæ rex, qui auxilio fuit Romulo aduerſus Tatium.

Lucerius, dictus eſt Iupiter, à luce, quam præſtare hominibus putabatur. Sic Iuno Luceria, quòd lucis cauſa ſit.

Lucerna, Heluetiæ ciuitas, ad Helueticum fœdus amiſſa anno M. CCCXXXII. ratione monaſterii in formam oppidi paulatim excreuit, noménque quorundam opinione obtinuit à magna turri in exitu lacus, ex qua olim nocturni ignes nauigantibus præluxerunt. Ciuitas eſt ſatis amœna & elegans, commune emporium Suetenſium, Vranorum & Tranſyluanorum. In ea Vrſula fluuius manat ex lacu haud ſecus quàm Conſtantiæ Rhenus ex lacu Podamico, vulgò *Lucern*.

Luchinus Vicecomes, Mediolani Vicarius à Benedicto pontifice conſtitutus, anno ſalutis 1340.

Lucianus Samoſatenſis, ſcriptor dialogorum præſtantiſſimus & facetiſſimus: floruit ſub Traiano principe primùm Chriſtianus, demum fidei deſertor: ſed tandem ſuæ improbitatis luit pœnas grauiſſimas, nam à canibus deuoratus miſerè interiit. Suidas.

lucifer, Iouis & Auroræ filius, qui Thraciniã Nympham adamauit, & ex ea geminam prolem Ceycem & Dædalionem ſuſcepit.

Lucifer, vna errantium ſtellarum, quam & Venerem appellamus, quæ manè Solem præcedens, vnáque cum Aurora ſeſe oſtendens [vnde & Auroræ filius fingitur] Lucifer dicitur: veſperi autem Solem ſubſequens, Heſperus nominatur.

luciferi fanum, quod lucem dubiam λυκόφωτα appellant, inquit Strabo. Hiſpaniæ Bæticæ oppidum eſt, quod Florianus *S. Lucar de Barrameda* vocat.

lucilius, poëta venuſtiſſimus, patria Auruncanus, qui primus Latinorum Satyram ſcribere aggreſſus eſt. Obiit Neapoli anno ætatis ſuæ quadrageſimo ſexto, publicóque funere elatus eſt.

Lucilius Baſſus, Iudææ legatus, anno ſalutis ſeptuageſimo quinto.

lucilius, miles quidam Romanus fortiſſimus, qui quum videret inclinatam aciem Bruti apud Philippos, obtulit ſe periculo ac in medias hoſtium manus irrupit, vt ipſi Brutio faceret tempus ad fugam.

lucilla virgo, filia Nemeſij Tribuni, quæ cæca primùm, demum à Stephano pontifice viſum recepit. Hæc ſub Valeriano principe paſſa eſt. Volaterranus.

lucillus, Conſul cum Valeriano Aug. anno ab vrbe 1017.

lucina, dea partuum præſes quæ & Iuno dicitur, & Diana. Terentius in And. *Iuno Lucina fer opem*. Cicer. lib. 2. de natura deorum, Luna à lucendo nominata ſit: eadem eſt enim Lucina. Itaque, vt apud Græcos Dianam, eámque Luciferam, ſic apud noſtros Iunonem Lucinam in pariendo inuocant: quæ eadem Diana omniuaga dicitur, non à venando, ſed quod in ſeptẽ numeratur tanquam vagantibus. Dicta Lucina, quòd partum ferat in lucem. Pli. li. 16. ca. 44. putat Lucinam dici, quod oculis præſit & luci. Sunt qui à luco deducant, qui Romæ Iunoni ſacer eſt in Exquiliis, Ouidius lib. 2. Faſtorum.

lucius, prænomen eius, qui primus ita vocatus, quia oriente luce natus eſt. Sic Lucia, nomen mulieris.

lucius, nomen prophetæ. Act. 13. Rom. 16.

lucius, XXI. Romanorum epiſcopus, anno ſalutis 154.

lucius II. Romanorum pontifex, CLXVII. anno ſalutis 1144.

lucius II. Romanorum pontifex CLXXII. anno ſalutis 1181. Propter conſularem factionem Veronam fugit.

lucius, Conſul cum Herodiano, aliàs Heraclio, anno ab vrbe 1166.

L. Ælianus, Conſul, collega Paſtoris, anno ab vrbe 915.

L. Ælius Commodus Verus, & M. Ælius Antoninus philoſophus Diui F. AA. XVIII. Romanorum imperatores, regnarunt annis. XX. tum primùm Romana Reſpublica duobus æquo iure imperium adminiſtrantibus paruit, anno ab vrbe 913. Eutrop lib. 8.

l. Ælius lamia, conſul, collega M. Seruilii, anno ab vrbe 755.

l. Ælius Mamercus, magiſter equitum, anno ab vrbe 414.

l. Ælius Mamercus, Coſ. collega Q. Publii Philonis, Latinos per deditionem ſubegit, anno ab vrbe 417.

l. Æmilius Barbula, collega Q. Martii Philippi, anno ab vrbe 472.

l. Æmilius Mamercus, conſul, collega Cæſonis Fabii Vibulani, anno ab vrbe 2[illegible]0.

l. Æmilius Mamercus, Cõſul, collega C. Plan-

Deciani, anno ab vrbe 429.

L. Æmilius Mamercus, Cos. collega Caii Seruilii Priſci, anno ab vrbe 286. III. Cos. collega Volpiſci Iulii Tulii, anno ab vrbe 281.

L. Æmilius Mamertinus, Tribunus militum, anno ab vrbe 367. II. Cos. collega C. Genutii, anno ab vrbe 163.

L. Æmilius Paulus, conſul, collega Attii Reguli, agrum Boiorum vaſtauit, triumphum duxit, anno ab vrbe 29.

L. Aemilius Plancus, Cos. collega M. Liuii Dimalem Illyrii ciuitatem vi cepit. Polyd. libro 3. anno ab vrbe 535. II. Cos. collega C. Terentii Varronis, occubuit ad Cannas, cæſis Romanis, anno ab vrbe 538.

L. Aemilius Paulus, conſul, & collega Cn. Bœbius Pamphilus receperunt in fidem Ligures, anno ab vrbe 572. II. Cos. collega C. Licinii Craſſi Perſeum vicit ac cæcidit, Macedoniàmque ſubegit. Liu. 5. decad. 5.

L. Aemilius Paulus, Cos. collega C. Claudii Marcelli, anno ab vrbe 704.

L. Afranius, Cos. collega Q. Cæcii Metelli Celeris, anno ab vrbe 993.

L. Annius Fabianus, Cos. collega Martii Nonii Mutiani, anno ab vrbe 953.

L. Antiſtius Gallus, conſul, collega Marci Cornelii Cethegi, anno ab vrbe 594.

L. Antiſtius, Tribunus militũ, an ab vrbe 377.

L. Antiſtius Vetus, Cos. collega Claudii Neronis Cæſaris, anno ab vrbe 807.

L. Antonius Commodus, Romanorum imperator XVIII. regnauit annis X. II. A prima ſtatim pueritia turpis, improbus, crudelis, libidinoſus, ore pollutus, conſtupratúſque, trecentas concubinas, trecentos & puberes in deliciis habuit. Ælius Spartianus. Hic Coloſſi capite ſublato, ſuæ imaginis caput iuſſit imponi, Hercules & deus voluit vocari. Lamprid. In Veſtiliani domo ſtrangulatus eſt à Martia & Læto, præfecto prętorij. Lamprid. Herodian. li. 1.

L. Antoninus Pætus, conſul, collega P. Seruilii Iſaurii, ſeditionem mouit aduerſus Cæſarem: apud Peruſiam victus eſt. A Cæſare veniam eſt conſecutus. Appianus, libro quinto, Florus libro 4. cap. 7.

L. Apruſtius, Cos. collega M. Valerii Leuini, anno ab vrbe 3 8.

L. Aquilius Coruus, Tribunus militum, anno ab vrbe 368.

L. Aruntius, Cos. collega Caii Claudii Marceli, anno ab vrbe 731.

L. Aruntius, Cos. collega M. Aemilii Lepidi, anno ab vrbe 758.

L. Aſinius, conſul, collega P. Marii, anno ab vrbe 814.

L. Atilius Longus, Tribunus militum, anno ab vrbe 311.

L. Attratinus, Cos. collega L. Scribonii Libonis, anno ab vrbe 720.

L. Aurelius Cotta, Cos. collega Seruii Sulpitii Galbæ, anno ab vrbe 610.

L. Aurelius Cotta, Cos. cum L. Cæcilio Metello, anno ab vrbe 635.

L. Aurelius Cotta Cos. collega L. Octauii, anno ab vrbe 679. II. Cos. collega L. Manlii Torquati, anno ab vrbe 689.

L. Aurelius Oreſtes, Cos. collega Sex. Iulii Cæſaris, anno ab vrbe 597.

L. Aurelius Oreſtes, Cos. collega M. Æmilii Lepidi anno ab vrbe 628. Sardos ſubegit. Florus Lepidi anno ab vrbe 628. Sardos ſubegit. Florus lib. 60.

L. Aurelius Oreſtes, Cos. collega C. Marii Nepotis, anno ab vrbe 651.

L. Cæcilius Metellus, Cos. collega C. Seruilii Turcæ anno ab vrbe 469. II. conſul, collega M. Fabii Buteonis, anno ab vrbe 506.

L. Cæcilius Metellus, Cos. collega L. Aurelii Cottæ, anno ab vrbe 635.

L. Cæcilius Metellus Creticus, cos. collega, Q. Martii Variæ, anno ab vrbe 637.

L. Cæcilius Metellus Diadema, cos. collega, Q. Mutii Scæuolæ, anno ab vrbe 639.

L. Cæſianus, cos. collega C. Cæſaris Caligulæ, anno ab vrbe 790.

L. Calphurnius Beſtia, Conſul, collega P. Scipioni Naſicæ, anno ab vrbe 743 quo bellum Iugurthinum factũ eſt. In quo Beſtia pecunia muneribúſque corruptus pacem cum Iugurtha fecit. Oroſ. lib. 5. cap. 5. Eutrop. lib. 4.

L. Calphur. Piſo, cos. collega C. Mutii Scæuolæ, anno ab vrbe 627.

L. Calphur. Piſo, Cos. collega M. Druſi Liuii, anno ab vrbe 739.

L. Calphur. Piſo, Cos. collega Coſſi Cornelii Lentuli, anno ab vrbe 753.

L. Calphur. Piſo, cos. collega M. Licinii Craſſi, anno ab vrbe 976.

L. Calphur. Piſo. Cos. collega Claudii Neronis Cæſaris, anno ab vrbe 809.

L. Caſſius Longinus Rauillia, cos. collega L. Cornelii Cinnæ, anno ab vrbe 627.

L. Caſſius Longinus, conſul, collega C. Marii Nepotis, in finibus Allobrogum à Tigurinis pago Heluetiorum cum exercitu cæſus eſt, anno ab vrbe 647.

L. Celonius Commodus, Cos. collega Ciuicæ Põpeiani ab Hadriano adoptatus eſt. Spart. in Ceionio, anno ab vrbe 888.

L. Cornelius Cinna, conſul, collega L. Caſſii Longini Rauilliæ, anno ab vrbe 627. II. conſul, collega C. Marii Nepotis, anno ab vrbe 668. III. conſul, collega Cn. Papyrii Carbonis, anno ab vrbe 669. IIII conſul, collega eiuſdem Papyrii, anno ab vrbe 670.

L. Cornelius Lentulus, Cos. collega Q. Publii Philonis, anno ab vrbe 428.

L. Cornelius Lentulus, Cos. collega M. Curij

Dentati, anno ab vrbe 788.

L. Cornelius Lentulus Claudianus, Cos. collega Q. Fuluii, anno ab vrbe 516.

L. Cornelius Lentulus, Cos. collega Iulii Apulii, anno ab vrbe 555.

L. Cornelius Lentulus, Cos. collega C. Martii Figuli, anno ab vrbe 598.

L. Cornelius Lentulus, Cos. collega L. Mummii Achaici, ann. ab vrbe 608.

L. Cornelius Maluginenſis, Cos. collega Q. Fabii Vibulani, an. ab vrbe 295. De Equis & Volſcis cos. triumphũ egerunt. Pax Equis data.

L. Cornelius Merula, cos. collega Qu. Mutii Thermi, anno ab vrbe 561.

L. Cornelius Scipio interrex, anno ab vrbe cond. 404.

L. Cornelius Scipio, ſt. cos collega Cn. Domitii Caluini. an. ab vrbe 423.

L. Cornelius Scipio, cos. collega Cn. Fuluii Centumali, Hetruſcos fudit, anno ab vrbe 455.

L. Cornelius Scipio, cos. collega C. Aquilii Flori, anno ab vrbe 494. Corſicam & Sardiniam vaſtauit, triumphum egit. Eutrop. Florus libro decimo ſeptimo.

L. Cornelius Scipio Aſiaticus, Cos. collega C. Lælii Africani, anno ab vrbe 564.

L. Cornelius Sylla, Cos. collega Q. Pompeii Ruffi, anno ab vrbe 666. Inter hunc & Marium contentio orta eſt propter Mithridaticum bellum. Dictator cùm eſſet, multos proſcripſit, tyrannidem exercuit, Romanorum primus fuit qui ciues ſuos morte mulctauit, anno ab vrbe 974. Depoſito magiſtratu vitam vixit priuatam. Plutarchus. Mortui funeri honos datus, in campo Martio ſepultus eſt.

L. Cornelius Sylla, cos. collega Seruii Sulpitii Galbæ, anno ab vrbe 985.

L. Cornelius Syllanus, cos. collega Publii Valerii Aſiatici, anno ab vrbe 798.

L. Cornificius, Cos. collega Sex. Pompeii anno ab vrbe 719.

L. Domitius Ænobarbus, Cos. collega C. Cæcilii Baldi, anno ab vrbe 660.

L. Domitius Ænobarbus, Cos. collega Ap. Claudii Pulchri, anno ab vrbe 701.

L. Domitius Ænobarbus, cos. collega P. Scipionis, anno ab vrbe 738.

L. Ebutius Helua, conſul, collega P. Seruilii Priſci, anno ab vrbe 291. quo tempore graſſata eſt peſtis, & mortem obiere Coss Liu. lib 3

L. Fonteius, Capito, Cos. collega C. Viſpanii Aproniani, anno ab vrbe 811.

L. Fuluius Curuus, Cos. collega Q Fabii Rutiliani, anno ab vrbe 432. Is Magiſter equitum cùm eſſet, Samnites fudit, fugauitque, qui Poſtiam Pliſtiamque Romanorum ſocios, vt parem dolorem hoſti redderent, circunſederunt, anno ab vrbe 438.

L. Furius Camillus, Tribunus militum, anno ab vrbe 358. Dictator dictus eſt, anno ab vrbe 406. Cos. collega Appii Claudii Craſſi, anno ab vrbe 407. II. Cos. collega D. Iunii Bruti Sceuæ, anno ab vrbe 430.

L. Furius Medullinus. cos. collega Caij Manilii Volſonis, an. ab vrbe 280. II. cos. collega C. Cornelii Coſſi, anno ab vrbe 347.

L. Furius Medullinus, Tribunus militum, anno ab vrbe 331. VII. Tribunus militum, anno ab vrbe 365.

L. Furius Purpureo, cos. collega M. Claudii Marcellini, anno ab vrbe 558.

L. Furius Tricipitinus, IIII. Tribunus militum, anno ab vrbe 375.

L. Geganius Macerinus, Tribunus militum, anno ab vrbe 378.

L. Gellius Publicola, cos. collega M. Coccei, anno ab vrbe 718.

L. Genutius Auentinenſis, cos. collega L. Æmilii Mamerci, anno ab vrbe 383. II. cos. collega Q. Seruilii Halæ, an. ab vrbe 394. Bello cum Hernicis occubuit. Liu. li. 7.

L. Genutius Auentinenſis, cos. collega Ser. Cornelii Ruffi, anno ab vrbe 451.

L. Genutius Clepſina, cos. collega C. Quintii claudii, Rhegium cepit: legionem octauam, quæ Pyrrhi bello à Romanis defecerat Romam miſit: populi iuſſu, virgis cæſi ac ſecuri milites percuſſi ſunt, anno ab vrbe 491. Oroſ. li. 2. ca. 3.

L. Horatius Barbatus, Tribunus militum, anno ab vrbe, 331.

L. Horatius Puluilius, Tribunus militum, anno ab vrbe 470.

L. Hoſtilius Mancinus, cos. collega Q. Fabii Maximi Æmiliani, anno ab vrbe 690.

L. Iulius Cæſar, cos. collega Q. Martii Thermi anno ab vrbe 690.

L. Iulius Libo, conſul, collega M. Attilii Reguli Serrani, anno ab vrbe 486.

L. Iulius, III. Tribunus militum anno ab vrbe cond. 317.

L. Iulius, magiſter equitum, anno ab vrbe 325.

L. Iulius Tullius, conſul, collega L. Papyrii Craſſi, anno ab vrbe 327.

L. Iulius Tullus, II. Tribunus militum, anno ab vrbe 359.

L. Iullius Tullius, cos. collega M. æmilii Lepidi, anno ab vrbe 688.

L. Iulius Brutus, cos. filios proprios propter coniurationem cum Tarquinii capite plecti iuſſit. Vide Brutus.

L. Iunius Pullus, conſul, collega Appii Claudii Pulchri, anno ab vrbe 504. Ad Drepani portum naufragium paſſus eſt.

L. Lentulus cruſcellus, conſul, collega C. Claudii Marcelli, anno ab vrbe 705.

L. Licinius craſſus, cos. collega Q. Mutii Scæuolæ, anno ab vibe 659.

L. Licinius Lucullus, cos. collega A. Poſthumi Albini, anno ab vrbe 603.

l. Lucretius Flauus, Cos. collega Ser. Sulpitij Camerini, anno ab vrbe 363.

l. Lucretius Tricipitinus, conſul, collega T. Veturii Geminii, anno ab vrbe 292. Conſules triumpharunt de Hernicis, Volſcis & Equis. Volſcum nomẽ prope deletũ eſt x.M.ccccLxx cecidiſſe in acie, & fuga M.ccL captos viuos, ſigna xiiii. militaria relata, refert Liuius libro tertio.

l Manlius Accidinus, Cos. collega Q. Fuluij Flacci anno ab vrbe 575.

l. Manlius Capitolinus, tribunus militum, anno ab vrbe 334.

l. Manlius Imperioſus, figendi claui gratia Dictator dictus, anno ab vrbe 393.

l. Manlius Proconſul, ab Herculeio Sertorij legato victus eſt. Flor. lib. 90. Idem lib. 3. cap. 22. anno ab vrbe 676.

l. Manlius Regulus, conſul. collega Q. Cæditii Longi, anno ab vrbe 497.

l. Manlius Torquatus, ii. conſul. collega Lucii Aurelii Cottæ, anno ab vrbe 689.

l. Manlius Volſo, conſul, collega C. Attilii Reguli Serrani, anno ab vrbe 503.

l. Martinus Cenſorinus, conſul, collega M. Manilii ab vrbe 605.

l. Martius Philippus, conſul, collega Sexti Iulii Cæſaris, anno ab vrbe 963.

l. Martius Philippus, conſul, collega Cn. Lẽtuli Marcellini, anno ab vrbe 698.

L. Memmius Regulus conſul, collega Virginij Ruffi, anno ab vrbe 815.

l. Menenius Lanatus, conſul, collega Seſtii Vaticani, anno ab vrbe 302.

l. Menenius Lanatus, conſul, collega Proculi Gegani Macerini anno ab vrbe 315. Liu. libr. 4. Eutrop. lib. 1.

l. Merellus Caluus, Conſul, collega Q. Fabii Maximi Seruiliani, anno ab vrbe 612.

l. Minutius Decemuir, anno ab vrbe 304. Præfectus annonæ creatus, anno ab vrbe 315. Aureo boue donatus eſt. Liu. l. 4. an. ab vrbe 316.

l. Minutius Carbetus, conſul, collega Caij Manlii Rutilii, anno ab vrbe ducenteſimo nonageſimo ſexto.

l Minutius Ruffus, conſul, collega Flau. Domitiani Auguſti, anno ab vrbe 840.

l. Mummius Achaicus. Vide Mummius.

l. Munatius Plancus, conſul, collega M. Æmilii Lepidi, anno ab vrbe 712. ii. conſul, collega C. Silii, anno ab vrbe 795.

l. Murena, conſul, collega D. Iulii Syllani, an. ab vrbe 692.

l. Nonius Aſprenas, conſul, collega M. Aquilii Iuliani, anno ab vrbe 791.

l. Norbanus Balbus, conſul, collega M. Syllani, an. ab vrbe 771.

l. Octacillius Craſſus, conſul, collega L. Valerii Flacci, anno ab vrbe 492.

l. Octauius, conſul, collega Aurelii Cottæ, anno ab vrbe 679.

l. Opimus, conſul, collega Fabii Q. Maximi: anno ab vrbe 633.

L. Oſtius, tempore bellorũ ciuilium, patrem ſuum proſcriptum quem Triumuiri ad ſupplicium perquirebant, latentem prodidit, vt eius bona acciperet. Plutarch. in Rom.

l. Papyrius Craſſus, conſul, collega M. Cornelii Maluginenſis, anno ab vrbe 319.

l. Papyrius Craſſus, Tribunus militum, anno ab vrbe 187.

l. Papyrius Craſſus, conſul, collega Gæſonis Duillii Heluæ, an. ab vrbe 420. ii. conſul, collega L. Plancii Venocis, anno ab vrbe 425.

l. Papyrius Mugillanus, conſul, collega C. Seruilii Halæ, anno ab vrbe 329. Tribunus militum, anno ab vrbe 334. Interrex, anno ab vrbe 335.

l. Papyrius Mugillanus Curſor, conſul, collega C. Petirii Balbi, anno ab vrbe 429. De ære alieno grauatis, ne quis in compedibus teneretur legem tulerũt. Idem Papyrius Dictator fuit, anno ab vrbe 430. ii. conſul, collega Q. Publii, Philonis, anno ab vrbe 434. Ferentanos vicit. Samnites cæcidit, Lucerias cepit. vii. M. Samnitum ſub iugum miſit, triumphauit. Eutrop. lib. 2. i. conſul, collega Q. Ælii Ceritani, anno ab vrbe 435. iiii. conſul, collega P. Philonis, anno ab vrbe 440. v. conſul, collega C. Iunii Bruti Bubulci, anno ab vrbe 492.

l. Papyrius Curſor, conſul, collega Sp. Caruilii Maximi. anno ab vrbe 460. Ad Aquiloniam Samnites vicit, cæſi ſunt xxx. M.cccxL. captiui iii.M.D.ccccLxx. Oroſ. l. 3. cap. 10. ii. conſul, collega Sp. Caruilii Maximi, anno ab vrbe 481.

l. Paſſienus Ruffus, conſul, collega C. Caluiſii Sabini, anno ab vrbe 750.

l. Pinarius Ruffus, conſul, collega P. Furii Medullini, anno ab vrbe 282.

l. Pinarius Mamercus, Tribunus militum, anno ab vrbe 324.

l. Piſo Celonianus, conſul, collega M. Liuii Druſi, anno ab vrbe 642.

l. Piſo Cæſonianus, conſul, collega A. Gabinii, anno ab vrbe 696. quo tempore Clodius Tribunus plebis Ciceroni diem dixit, Cicero in exilium abiit. Plutarch. in Cicerone. Appian. Florus.

l. Plautius Venox, conſul, collega L. Papyrii Craſſi, anno ab vrbe 425.

l. Plautius. Venox, cõſul, collega M. Folii Flacci Senatoris, anno ab vrbe 436.

l Plotius inter alios, puero Cicerone, fuit inſignis dicendi præceptor, extremis. L. Craſſis temporibus.

l. Pomponius Flaccus, conſul, collega C. Cæcilii Ruffi, anno ab vrbe 769

l. Popili' Volſus, Tribunus militũ, an. ab vrbe 356.

L. Porcius Cato, conſul, collega C. Pompeij Strabonis, anno ab vrbe 665.

L Porcius Cenſorinus, conſul, Collega Caij Caluiſii Sabini, anno ab vrbe 715.

L. Portius licinius, conſul, collega P. Clodij Pulchri, anno ab vrbe 570.

L. Poſthumius Albinus, Tribunus militum, anno ab vrbe 397. II. conſul, collega T. Sépronii Gracchi, anno ab vrbe 539. Inſidiis Gallorum occubuit. Liu. lib. 3. Eutrop. lib. 3. Oroſ. 4. Florus 2.

L. Poſthumius Albinus, conſul, collega M. Popilij Lenatis, anno ab vrbe 581.

L. Poſthumius Albinus, conſul, collega Q. Opimii, anno ab vrbe 606.

L. Poſthumius Megellus, conſul, collega T. Minutii Augurini, anno ab vrbe 449.

L. Poſthumius Negellus, conſul, collega Q. Manlii Vituli, anno ab vrbe 491.

L. Poſthumius Regillus, Tribunus militum, anno ab vrbe 375.

L. Quietus, Iudææ procurator, à Cæſare conſtitutus, Iudæos Meſopotamia expulit, multa millia interfecit, anno ab vrbe 867.

L. Quintius Capitolinus Barbatus, VI. conſul collega Agrippæ Menenii lanati, anno ab vrbe 316.

L. Quintius in Valerii conſulis locum ſuffectus, anno ab vrbe 294. Liu. lib. 3.

L. Quintus Cincinnatus, Tribunus militum, anno ab vrbe 370. Idem ab agro accerſitus, vt Dictator fieret, arans, & ſua manu ſemen ſpargens inuentus eſt.

L. Quintius Criſpinus, conſul, collega Druſi Neronis, anno ab vrbe 745. II. conſul, collega M. Statilii Tauri, anno ab vrbe 796.

L. Quintius Flaminius, conſul, collega Cn. Domitii Ænobarbi, anno ab vrbe 562.

L. Quintius Flaminius, conſul, collega M. Acinij Balbi, anno ab vrbe 504.

L. Quintius Gulo, conſul, collega Q. Fabii Maximi Pictoris, anno ab vrbe 484.

L. Racilius Volſo, Tribunus militum, an. ab vrbe 357.

L. Ragonius, conſul collega Seueri, anno ab vrbe 687.

L. Scipio Aſiaticus, conſul, collega C. Norbani Baldi, anno ab vrbe 671.

L. Scribonius Libo, conſul, collega L. Atratini, anno ab vrbe 720.

L. Scribonius libo, conſul, collega Siſennæ Statilii Tauri, anno ab vrbe 708.

L. Sempronius Atratinus, conſul, collega L. Papyrii Mugilani, anno ab vrbe 311. Tribunus militum, anno ab vrbe 316.

L. Septimius Seuerus XX. Romanorũ imperator, anno ab vrbe 946 Apud Cyſicum Æmilianum Nigri ducem fudit, fugauitque. Rurſus in Bithynia Nigri milites à Seuerianis victi ſunt. Ad Iſſicum ſinum in Cilicia Niger victus fugatus eſt, cæſuſque, & in ſuburbano quodam capite truncatus. Clodium Albinum apud Lugdunum vicit, fugauit, ceciditque, ciuitatem incendit, Albini caput Romam miſit. Superato & occiſo Albino, Senatores & optimates, quàm plurimos occidit. Arabiã Felicem vaſtauit. Armeniorum rex fœdus cum eo icit. Angarus Oſchœnorum rex ſe dedidit, filios obſides tradidit. Arthabanum, Parthorum regem, fugauit. Cteſiphontem cepit, & Adiabenos ſuperauit. Britannis bellum mouit, vt receptas prouincias redderet ſecuriores, vallum per CXXII. paſſuum M. à mari ad mare duxit. Herodia. l. 3. Caſſiod. Oroſ. Spar.

L. Sergius Fidenas, Tribunus militum, anno ab vrbe 359.

L. Sextius lateranus, Tribun. plebis, anno ab vrbe 382. Conſul creatus ex plebe, collega L. Æmilii Mamerci, anno ab vrbe 390.

L. Sylla, conſul, collega C. Cæſaris Octauiani, Auguſtini, anno ab vrbe 849. Eutrop. l. 7.

L. Tarquinius Collatinus, primus Romæ Conſul, collega L. Iunii Bruti, anno ab vrbe 245. Rex ſacrorum Conſulatum abdicauit propter Tarquinii nominis inuidiam, & in voluntariũ exilium abiit, cui ſuffectus eſt P. Valer.

L. Tarquinius Priſcus, V. Rom. rex. Vide Tarqui.

L. Teleſſinus, Conſul cum C. Suetonio Paul. anno ab vrbe 819.

L. Titinius longus, Tribunus militum, anno ab vrbe 357. II. Tribunus militũ, anno ab vrbe 360.

L. Turpilius Dexter, Conſul cum Priſco, anno ab vrbe 948.

L. Valerius, Conſul cum Antiſtio Vetere, anno ab vrbe 848.

L. Valerius Flaccus, Cos. collega Octacilii Craſſi, anno ab vrbe 491.

L. Valerius Flaccus, Cos. collega M. Porcii Catonis, anno ab vrbe 559.

L. Valerius Flaccus, Cos. collega M. Claudii Marcelli, anno ab vrbe 602.

L. Valerius Flaccus, Cos. collega. P. Lucinii Craſſi, anno ab vrbe 926.

L. Valerius leuius, II. Cos. collega M. Claudii Marcelli, anno ab vrbe 554. Agrigentum ſubegit pulſo hoſte ex Sicilia.

L. Valerius Meſſala, cos. collega C. Cinnæ Magni anno ab vrbe 757.

L. Valerius Potitus, cos. collega M. Fabii Vibulani, anno ab vrbe 572. 2. Conſul, collega M. Æmilii Mamerci, anno ab vrbe 284.

L. Valerius Potitus, cos. collega M. Horatii Barbati, anno ab vrbe 306.

L. Valerius Potitus, Tribunus militum, anno ab vrbe 342. V. Tribunus militum, anno ab vrbe cond. 358. cos. collega M. Manlii, anno ab vrbe cond. 364.

l.valerius Publico.v.Tribunus militum, anno ab vrbe 376.

l.veturius Craſſus, 1.Tribunus militum, anno ab vrbe 389.

l.veturius Philo, cos. collega Q. Cæcilii Metelli anno ab vrbe 544.

l.veturius leuius, cos. collega c.luctatii Scæuolæ anno ab vrbe 34

l.verus Conſul, collega Æmilii Æliani, anno ab vrbe 868.

l.viſpanus Publicola, cos.collega A. vitellii, anno ab vrbe 800.

l virginius, miles Romanus filiam interemit, vt liberaret eam ab Appii Claudii Decemuiri libidine.Liu.libro 3.

l.virginius Tricoſtus, cos. collega Iulii Tullii, anno ab vrbe 320.

l. virginius Tricoſtus, Tribunus militum, anno ab vrbe 767.

l.vitellius, cos. collega Pauli Fabii Priſci, an. ab vrbe 768. III. cos. collega Tiberii Claudii Cæſaris, anno ab vrbe 799.

l. viſellius Varro.cos. collega Sexti Cornelii Cethegi, anno ab vrbe 776.

l. volumnius Flāma,cos. collega Appii Claudii Craſſi, anno ab vrbe 449. II. cos. collega eiuſdem Craſſi, anno ab vrbe 458.

l.voluſius Saturnius, cos.collega c. Cæſaris caligulæ,anno ab vrbe 793.Ouans vrbem natali ſuo ingreſſus. Intra IIII. menſem à chærea interfectus. Suet. Ioſephus lib.19 cap.1.

lucopibia, Ptolemæo Albionis inſulæ vrbs, *Caerly* hodie Neubrigenſi.

lucotetecia, Ptol. Pariſiorum vrbs in Gallia, leucetiam Iulianus vocat in Miſopogono. Lutetiam Cæſar. A Marſellino vocatur *Caſtellum Pariſiorum*. Vide Lutetia. Hodie *Paris* dicitur. Primaria vrbs regni, amplitudine & ciuium frequentia excellens; regia ſede, Academia & Emporio gaudet.

lucretia, Romanæ pudicitiæ præcipuum lumen, filia Lucretii Tricipitini præfecti vrbis, vxor Tarquinii Collatini : quam Sextus Tarquinius, cum precibus exorare non poſſet, vi oppreſſit. Stricto enim gladio in cubiculum irruens,mortem minabatur,ni voluntati ſuæ obſequeretur: addebátque,ſe eum mortua iugulatum ſeruum poſiturum vt in ſordido adulterio necata diceretur Quibus minis illa perterrita, vt infamiæ ſuſpicionem effugeret, expugnari ſeſe paſſa eſt. Poſtridie verò conuocatis patre, marito, cæteríſque amicis, obortis repentè lachrymis, tyranni flagitium detexit, & educto cultro, quem ſub veſte occultum habebat, ſeſe ſtatim confodit. Qua re moti pater cū marito & cæteris amicis, populo ad arma cōcitato reges expulerunt. Liu. ad finem l. primi, ab vrbe.

lucretilis, mons in Sabinis,de quo Horat.lib. 1. Carm.

Velox amœnum ſæpe Lucretilem, *Mutat Lycæo Faunus.*

Lucretius, poeta antiquiſſimus, qui Ciceronis tamen ætatem non multo anteceſſit. Scripſit de rerum natura libros ſex : qui etiam hodie leguntur vt emendati ſunt à Tullio. Periit an. natus ſupra XL. Euſeb. tradit eum tanto furore percitum fuiſſe aſſumpto amatorio poculo, vt propria manu ſe interfecerit.

Lucrinum, Dauniorum oppidum in Apulia. Strab. lib. 6. Pomp. lib. 2.

lucrinis, lacus Campaniæ in ſinu Baiano, contra Puteolos,tam propinquus Auerno lacui, vt mari tempeſtatibus concitato quandoque ſoleant coniungi. Dictus à lucro, propter multitudinem piſcium qui ibi capiebantur.

luctatus Daphnis, Q. Catulli libertus,Romæ profeſſus eſt.

Luctatius Catulus,Romanus ciuis,qui primo Punico bello trecentis nauibus aduerſum Pœnos profectus, ſexcentas eorum naues cōmeatibus & aliis oneribus impeditas apud Ægates inter Siciliam & Africam depreſſit, finémque bello impoſuit: pacem petentibus hac cōditione conceſſit, vt Sicilia, Sardinia, & cæteris inſulis intra Italiam Africámque decederent, Hiſpania circa Iberum fluuium abſtinerent.

Lucullianum collem vocat Andreas Baccius locum prope Neapolim ad oram maritimam dextram, hodie *Pizzo Falcone* dictam.

Lucullus, vir clariſſimus Romanus, qui præclaras res geſſit. Hinc nobilis, diſertus & diues, munus quæſtorium ampliſſimum dedit. Prætor Africam iuſtiſſimè rexit. Aduerſus Mithridatem miſſus, collegam ſuum Cottam chalcedone obſeſſum liberauit, cyzicon obſidione ſoluit, Mithridatis copias ferro & fame afflixit, eúmque regno ſuo Ponte expulit: quem rurſum cum Tigrane rege Armeniæ ſubueniente, magna felicitate ſuperauit. Hic [vt refert Athenæus] cùm Romam poſt expeditionem Ponticam rediiſſet, ad vitam ſumptuoſam & elegantem ſe conuertit : tantas enim opes parauerat, vt ædibus & prætoriis extruendis, hortis & cœnationibus amœniſſimis, incredibilíque ſumptu paratis, & bibliotheca inſigni vtriuſque linguæ libris referta, atque omnibus obuia & patenti, opes bello quæſitas conterere non potuerit, cùm interim quotidiano epularum apparatu in prouerbium penè venerit. Nimius in habitu, maximè ſignorum & tabularum amore flagrauit. Pòſt, cùm alienata mente deſipere cœpit, tutela eius M. Lucullo fratri permiſſa eſt

Luculli horti & villa, cuius meminit Plutarchus: prope Neapolim: hodie *Cento Camerelle* & *Bagni d'Agnano*

Lucumo, viri nomnen, à quo Lucumedi appellati, qui poſteà Lucurenſes ſunt dicti; hi fuerunt Tuſci.

Iucumones, quidam homines ob inſaniam di-cti, quòd loca ad quæ veniſſent, infeſta facerẽt. Feſtus.

Iucus, Celtarum Rex à quo Pariſienſes Lucii ſeu Luceuſes appellati ſunt: forſitánque eorum vrbs, Lucotetia, ab eo cognominata fuit. Beroſ. libro quinto.

Iucus Auguſti, Ptol. li. 2. c. 6. alio nomine Olu-ca. Hiſpaniæ Tarraconenſis vrbs, *Lugo* vulgò, Olucẽſq; ẽ ſeEp ſcopium. A, as Sextianas Plin. Auguſti turrim Mela nominat.

Iucus Feroniæ, Tuſcorum colonia, Ptol. l. 3. ca. 1. Bientina hodie.

Iucus Feroniæ, promontorium Hetruriæ ei-dem Ptol. Vulgò *Petraſancta.*

Iud. filius Sẽ, Gen. 10. Iar. *natiuitas vel generatio.*

Iudim, filius Meſraim. Gen. 10. idem, p.n.

Iudouicus, II. Romanorum imperator, an. ſalu. 815. Heroldum regno pulſum, victis Danis, pa-trio imperio reſtituit. Blond. Bernardus. Hic Ludouicus Lotharum primogenitum imperii conſortem declarauit. Pipinum ſecundò natum Aquitaniæ, Ludouicum iuniorẽ Bauariæ reges deſignauit, Britanniã igne ferróque vaſtauit. Cõtra hunc cõmotio & ſimultas filiorũ eius & optimatũ exorta eſt. A filiis captus, in vinculis habitus eſt. Rurſus liberatus militari ſe baltheo cinxit, & imperiũ reaſſũpſit. Annales Frãciæ.

Ludouicus, Romanorum imperator, an. ſalutis 856. Cum Sclauis, prçliis multis pugnauit: captũ demũ eorum principem, nomine Raſtim, pro-rupta fœdera oxoculauit.

Iudouicus Balbus, VI. Romanorum imperator & Francorum rex, an. ſal. 879.

Iudouicus Bauarus. IIII. Romanorum impera-tor, an. ſal. 1316. Poſt Henrici imperatoris mortẽ inter electores variatum eſt in ſuffragiis, pars Fridericũ Auſtriæ ducẽ, pars Ludouicũ Bauarũ creatũ imperatorẽ iri volebãt. Lecti Cæſares, pri͂ mò apud Frãcfordiã congreſſi ad pugnam ve-nere. Dein Leopoldus Auſtriæ dux, fratri auxilia-tur⁹ Ludouico ad Spirã occurrit: fugit Ludoui-cus. Hinc apud Eſlingam dubio marte pugnatũ eſt, vt neutri victoria ceſſiſſe videatur. Secundò ad Bruſcam Alſatiæ fluuium congreſſi, fugit Ba-uarus. Octauo demum anno cæſares inter Mil-berg & Geringen congreſſi, victoria Bauarus potitus eſt, Friderico capto. Blond. lib. 9. Plut.

Iudouicus, Germaniæ rex, Abrodit os à ſe de-ficientes bello perdomuit, anno ſalutis 845.

Iudouicus III. à proceribus, rex Germaniæ de-ſignatus, regnauit annis X. anno ſalutis 902.

Iudouicus VII. Caroli Simplicis filius, Fran-corum rex anno ſalutis 929.

Iudouicus, Lotharii filius, Franc. rex, an. ſal. 987.

Iudouicus Groſſus, Philippi filius, Francorum rex anno ſalutis 1107.

Ludouicus Iunior, Iudouici Groſſi filius, Re-

mis, præſente patre, vnctus eſt in regem, an. ſal. 1131. Ad expeditionẽ aduerſus Turcas ſe accin-xit, Conſtantinop. ſe contulit: ſeductus pariter ab Emanuele per Syriæ deſertaſũmo cũ pericu-lo exercitũ duxit, difficultate & inopia preſſus, Antiochiãre infecta, lacerũ exercitũ ducere fuit coactus. Eleonorã vxorẽ dimiſit, quã Henricus Northmannus ſibi deſponſauit: ob quas nuptias Aquitania, Andegauia, Cænomania & Turo-nenſis comitatus Henrico acceſſere. Ludoui-cus Conſtantiam Alphonſi Caſtellæ regis fi-liam vxorem duxit. Æmil. Tertiam duxit vxo-rem Alizam, Theobaldi Bleſenſis Comitis fi-liam. Huic natus eſt Philippus, quem Adeoda-tum nominauit. Sacri Cęſaris comitem cum ſacro auro, quod populares, vt cuiuſq; animus religioque ferebat contulerant, miſit in Aſiam, vt ſenex Latinos Aſiaticos eos ſubleuaret, qui-bus ipſe ætate florens, armis ac longinqua mi-litia opem tulerat.

Ludouicus D. Ludouici pater, Francorum rex, anno ſalutis 1224. Gagui. li. 7.

D. Ludouicus IX. Francię rex, an. ſalutis 1228. Proceres Francię ab eo defecerunt, quos vicit, ſuperauit, & in fidẽ reduxit. Cruce ſignatus ad iuuãdas res Chriſtianas cum ingenti exercitu in Aſiam nauigauit, ibique, cùm Heliopolim in Ægypto cepiſſet, ipſe captus eſt, redemptúſque pecunia: iterum cum tribus filiis Chriſtianęrei augendæ gratia, magna claſſe parata, exerci-tum in Africam duxit. Tunetum olim Cartha-ginem, vi cepit: peſtilentia hinc graſſante, cùm exercitum inuaſiſſet, morbo periit. Blond. Plat. Gaguin. Æmil.

Ludouicus X. Hutinus, Francorum rex, anno ſalutis 1313. Idem in Nauarræ regno matri ſuc-ceſſerat Æmil. li. 8.

Ludouicus XI Francorum rex, an. ſal. 1462.

Ludouicus, XII. Aurelianorum & Valeſii dux, Francorum rex, an. ſal. 1497. Adepto regno Io-hannam primam vxorem repudiauit: deinde Caroli regis relictam vxorem duxit. Mediola-num cepit: regno Neapolitano cum Friderico rege potitus eſt. Genuẽſes, qui ab eo defecerant, deditione recepit. Venetos vicit, Brixiã, Bergo-mũ, Cremã, Cremonem in ſuã redegit poteſtatẽ.

Ludouicus XIII. Rex Chriſtianiſſ. Henrici IV. & Mariæ Mediceæ Primigenius V. Kal. Octob. natus eſt, an. ſal. M. D. C. I. in Regia ſita in ſylua agri Vaſtinenſis ad fontem B. *vdiũ καλλιῤῥοον Bellaqueũ.* ad faſtigium Regiæ maieſt. aſcendit, paternæ imitationis gradibus aliquot emenſis. Pacis & literarum amans, nulla bella prouocat; prouocatus feliciter conficit. *Iuſtitia & pietate inſignis, & armi.*. Vid. ſis F. M. P. R. Dec. Carmẽ duplex in Genethliacũ eiuſdem atq; Idyllium Heroicum ad Coronam Ludoui-cęam gemmis XIIII, inſignitam.

Ludouicus, Vngarorum rex, anno ſalutis 1343. Italiam ingreſſus, filii necem vindicaturus, Apuliæ regnũ obtinuit. Relicto præſidio in Neapolitano regno cum fideliſſimo equitatu & peditatu, tertio menſe, quàm venerat, in Vngariam eſt reuerſus.

Ludouicus, Vngariæ atque Bohemiæ rex, anno ſalutis 1517. Mariam, Caroli Archiducis Auſtriæ ſororem, vxorem duxit, anno ſalutis 1521.

Ludouicus, Tarenti princeps, à pontifice Clemente Neapolit. rex deſignatus eſt, an. ſal. 1351.

Ludouicus, Baſonis filius, Italiæ rex, anno ſalutis 905.

Ludouicus Andegauenſis, rex Siciliæ à pontifice Martino deſignatus, anno ſalutis 1422.

Ludouicus Ludouici Romanorum imperatoris filius, Bauariæ rex a patre deſignatus, anno ſalutis. 821.

Ludouicus, Aquilcienſis Patriarcha, Cardinalis, primus equos & canes alere cœpit, anno ſalutis 1444. Volat.

Ludouicus Andegauenſis dux, cum exercitu XXX M. equitum Italiam intrauit, vt Iohannam Vngarorum reginam ab ipſis Vngaris liberaret, anno ſalutis 1382.

Ludouicus, Innocentii pontificis nepos à quo Piceni agri Marchio, & Firmianus princeps conſtitutus eſt anno ſalutis 1406. Plut.

Ludouicus, Aurelianus dux, Pariſiis interfectus anno ſalutis 1407 Gagui. li. 9.

Ludouicus, Epiſcopus Tholoſanus, Caroli ſecundi Siciliæ regis filius, qui ea fuit caſtitate, vt nulli prorſus fœminæ præterquam matri & ſororibus verba faceret: ne vel colloquio ſanctitatem corrumperet.

Luentinum, Britanniæ vrbs, Ptol. li. 2. cap. 3. Vulgò, *Prouuesland.*

Lugdunum, emporium totius Galliæ Celticę lõgè celeberrimum, à quo ea pars Galliæ, Lugdunenſis dicta eſt: à L. Munatio Planco, dum Galliæ Comatæ præeſſet, conditum: in colle ſupra confluentem Rhodani & Araris imminentei: vbi etiam hodie non obſcura antiquæ vrbis extant veſtigia. Habuit hæc vrbs templum inſigne, communi Galliæ totius impenſa extructũ, & Cæſari Aug. conſecratum, ea parte ante vrbẽ, vbi amnes confluunt: ibique ara dignitatis eximiæ erat, gentium ſexaginta titulo inſignis dicatis ibi totidẽ gentiũ ſimulachris. Ad hanc arã à Caligula Cæſare (vt in vita eius, capite vigeſimo, teſtatur Sueto.) inſtitutũ fuit certamen Latinæ, Græcæq; facundiæ: idque ea lege, vt victoribus victi præmia cõferrent, eorúmq; laudes cõponere cogerẽtur. Qui verò maximè diſplicuiſſent, ſcripta ſua ſpongia linguave delere cogebantur, niſi ferulis verberari, aut flumine proximo mergi maluiſſent. Huc ſpectaſſe videtur Iuuenalis Satyra ſexta. Hæc autẽ vrbs tã inſignibus, tótque egregiis ornamentis nobilitata, teſte Seneca in Epiſtolis, ſub imperio Neronis, cẽteſimo anno à quo fuerat cõdita, vna nocte cõflagrauit. Hodie verò in plano ſita eſt, magna ſui parte Rhodano & Arari fluminibus incluſa.

Lugdunum, antea Lugdunũ appellatum eſt: alia etiam nomina obtinet apud veteres, à Stephano Lugduna, à Liuio & Plutarcho inſula, in vetuſtioribus inſcriptionibus, Ciuitas Sequanorum, Rhodanuſia & Araria, Sidonio & aliis appellatur. Eã peculiari libello deſcripſit Symphorianus, Champerius, & Gallica lingua. Lugdunenſem hiſtoriam prolixè perſecutus eſt G. Paradinus, vulgò *Lyon.*

Lugdunũ, item Galliæ Celticæ Lugdunũ etiã vt ſuprà dictũ, dicitur, vt apparet ex marmorib. eius loci antiquis & numiſmat. Steph. Lugduna ſcribit. Paradinus in ſua Lugdunenſi hiſtoria, quam Gallica lingua edidit, docet à Liuio & Plutarcho *Inſulam* vocatã, atque in ſcriptionibus vetuſtis Ciuitatem Sequanorum dici. Idẽ dicit Rhodanuſia à Sidonio, & Araria in S. Lupi Archiepiſcopi Lugdunenſis hiſtoria, nuncupari, à fluminibus vicinis Gregorius Turonenſis li. 1. tradit eam quoque Nobiliſſimam nominatam ex eo quòd martyrũ ſanguine illuſtrata fuerat. Sed Rhadanuſiæ & Rhodanuſiæ vrbiũ meminit etiã Steph in Maſſilienſibus. Et Rhodanuſiæ regionis, Epiphanius ex Irenæo. Plutarchi libellus de Fluminibus & Montibus ſcribit hanc ciuitatem Lugdolum vocatam, hiſtoriamq; fabuloſam & rationes friuolas adducens.

Lugdus, Celtarum rex, à quo prouincia & homines cognomenta ſumpſerunt. Beroſ. li. 5.

Lugeum, nomen admirandæ paludis quæ in Carniola fori Iulii vicina prouincia eſt. Hodie ab incolis vocatur lacus *Czirknitz* ab oppidulo ei vicino ſic denominato: Singulis annis frumentum, venationem & piſcationem exhibet. Clauditur circumquaque montibus, & patet ad ſeſquimilliarium, minus laxa latitudine. Pleriſque in locis decem & octo cubitos altus eſt, & vbi minimum profundus exiſtit, iuſtam humani corporis æquat menſuram. Ex montibus circumpoſitis riui quidam ignobiles procurrunt ſuo quiſque alueolo: ab Orientali quidẽ plaga tres, ab Auſtrali quatuor. Singuli quo longius fluunt, hoc minus ſcatent aquis, terra nimirum ipſos combibente, donec poſtremò abſorbeantur ſcrobibus ſaxeis, ità natis, vt humano opere exciſæ videantur. His aquis ita redundantibus, vt recipi amplius non poſſint, fit vt regurgitent ſcrobes, neque ſolùm nihil aquę admittant, ſed etiam quicquid receperint, effundant tanta celeritate, vt refluxus impetum equiti quantumuis expedito & celeriter fugienti ægrè effugere liceat. Itaque quacunque pateat locus, diffunduntur aquæ, & lacum efficiunt. Hæ aquæ poſtea non minus ferè celeriter recedunt, quàm acceſſerunt, ac non per

ſcrobes

ſcrobes illas tãtùm, ſed vniuerſa penè terra eas non aliter recipiẽte, quàm ſi per cribrum diffũderentur. Quòd cùm fieri ſentiunt accolæ, continuò grandioribus eius meatibus, quod ad fieri poteſt, obſtructi, agminatim aduolant ad piſcatiõnẽ, quæ ipſis nõ modò iucũda, verùm etiã perfructuoſa eſt. Porrò ſiccato lacu fit meſſis, qua parte ſolum prius conſitũ erat: & idem rurſus conſeritur, antequam inundet. Graminis ita eſt ferax, vt poſt vigeſimum diem ſecari ſoleat, Lazius, Georg. Vvernherus de admirandis Hũgariæ aquis.

lugeum, lacus Straboni in Pannonia.

lugidunũ, Ptolemæo l.2.c.11. Germaniæ vrbs, hodie Glogauia. Vulgò *Glogau*. Curæus.

lugio, vel Legio, vt legit Simlerus apud Antoninum qui *Betha* ex ea facit Pannoniæ inferioris vrbem.

lugionum, Pannoniæ inferioris vrbs. Ptolemæus.

lugodunum, Ptolem. Batauorum vrbs in Gallia Belgica. Vulgò *Leyden*.

luiba, Ricaredi filius, Gothorum rex, inſidiis Victerici de medio ſublatus eſt, anno ſalutis 595.

luiduuardus Vercellenſis epiſcopus, anno ſalutis. 890.

luitbaldus, Bauariæ dux, anno ſal. 907.

luit, mons Lyrano & Hebræorum commentatori in Commentariis ſuper Iſa. c. 15. Euſebio verò Phamphilo, vicus inter Areopolim & Ioram: aliis inter Petram & Segor.

luna, vel Lunna, Antonino Galliæ Lugdunẽſis vrbs eſt, quam Simlerus *Clugni* appellant, & *Clunia* fortè legendum putat.

luna, Hetruriæ oppidum ad mare ſitum, fœcundiſſimis candidi marmoris fodinis, quod ab eo Lunenſe dicebatur, olim nobilitatum. Lucan. lib. 1.

-quorum qui maximus æuo,
Aruns incoluit deſertæ mœnia Lunæ, &c.

In quo oppido caſei genus conficiebatur, magnitudinis potius, quàm bonitatis nomine nobilitatum: quippe quòd ad ſingula millia pondo non rarò premeretur: vnde inter ſeruorum obſonia numeratur à Martiale li. 14.

Caſeus Hetruſcæ ſignatus imagine Lunæ
Præſtabit pueris prandia mille tuis

luna, montis promontorium. Ptol. l. c. 5. Luſitaniæ locus, vulgò *Ponte de Luna*, rectiùs *ponto de Luna*, id eſt, *poincte*.

lunæ ſylua, Ptolemæo in Germania deſcribitur.

lunæ, promontorium Luſitaniæ, Ptol. & eidẽ mons Africæ regionis incognitæ, vnde Nilum originem ſumere ſcribit. Bed hodie vocari tradit Giraua. *Argyrus* ab Ariſtotele nominari perhibet Becanus *Byblinos* appellat Æſchylus in Prometheo, vnde Nili ſcaturigines emanant

lunæ portus, Straboni eſt. qui Ericis Ptolemæo, vt Leander vult. *Portó venere* hodie nuncupari addit. (Ericis non eſt in Ptolemæi Græcis Codicibus.) In Liguria eſt, *Solene* Stephano dicitur.

lunarium promontorium, Hiſpaniæ Tarraconenſis Ptolem. *Cabo de Valsis* Cl. Aretio Scalę Annibalis, eſt etiam aliud promontorium nomine Lunemburg, & Mons Iouis, de quo Ptól. lib. [illegible] c. 6.

luneburgum, nobilis Saxoniæ vrbs, olim villam in ciuitatem redacta ex ruderibus Bardenigi oppidi. Hæc autem villa à Iulio Cæſare condita eſt, & à Luna ſic dicta: Lunæ enim ſimulachrum vſque ad Caroli Magni tempora illic remanſerat, quod ipſe deinde pietatis zelo cõmotus ſuſtulit. Ex Comitatu in Ducatum creta eſt à Friderico II. anno 1123. Nunc munitiſſima eſt ciuitas, cincta foris & vallis, figuram habens quadratam, patens in longum, paſſibus circu[illegible] cccc1. & in latum nongentis. Negotiatione ſalis diues [illegible]m odum eſt. Munſterus.

lupa, quæ & Acca Laurentia dicta eſt, vxor Fauſtuli paſtoris armenti regii, quæ geminos infantes Veſtalis filiæ Numitoris ad ripam Tyberis expoſitos aluit, Liu. 1. ab vrbe

lupercal, locus ſub Palatino monte, Pani paſtorum deo conſecratus, in quo ſolemnia quædam ſacra quotannis fiebant menſe Februario, quibus Panos ſacerdotes, qui Luperci dicebantur, nudi per vrbem curſitabant mulierum palmas, vterófque caprina pelle ferientes, qua re & fœcunditatem & facilem partum fieri putabant. Inſtituta autem putantur hæc ſacra ab Euandro, in honorem Panos Lycæi, quem Arcades ſimili honore colebant. Quare autem nudi diſcurrerent Luperci, *Seruius* hanc affert rationem: cùm Romulus & Remus, ludicro huic intenti eſſent, latrones interim occaſione arrepta, pecora illorum abegiſſe, eaque re intellecta, Romulorũ cum omni iuuentute, abiectis veſtibus, vt ad curſum expeditiores eſſent, latrones eſſe inſecutos, iiſque oppreſſis prædam recepiſſe. Quæ res quoniam feliciter ceſſiſſet, manſiſſe deinde mortem ſolemnem vt Lupercalia à nudis celebrarentur. Hæc Seruius in illud Virg. 8. Æneid.

Hic exultantes Salios, nudóſque Lupercos, &c.

Hunc nos Lycæum appellare poſſemus, ait Halicarnaſſeus.

lupfurdum, Ptol lib. 2. cap. 11. Germaniæ vrbs. Hodie Miſna, vulgò *Meyſſen*. Miſniæ vrbem in eius loco conſtituunt Appianus & Byrcheymerus.

lupiæ, Straboni & Melæ, Lypſiæ Ptolemæo. *Lupia* Pauſaniæ & Plinio, Calabriæ in Italia oppidum. Lipiæ habet Anton. Pauſan. ſcribit quod priſco nomine *Sybaris* dicta fuiſſet.

lupia, Germaniæ fluuius, Pomp.l.3. Cõiectura eſt, cum eſſe, quem hodie Neccharum vocant, qui haud longè a Danubii fontibus ortus, per Vvitembergẽſem Ducatũ lapſus, móxq; in occaſũ, verſus Rhenũ ſeorsũ illabitur. Strabo lõgè ſec⁹ quam Põponi⁹, Lupiã in Viſurgim deferri ait, vt Lupiæ nomine nõ Necarus, ſed is amnis, quem hodie Fuldã vocãt, intelligatur. Tacitus (adeò in re tãtilla, variãt ſcriptores) libro Auguſtæ hiſtoriæ 2. Lupiam vocat amnem non in Rhenũ. ſed in Oceanum elapſum. Vide Lupſiæ.

lupicinus, conſul, collega Iouini, anno ab vrbe 1220. Quo tempore Conſtantinopoli grãdo miræ magnitudinis decidens, aliquot homines extinxit, & apud Atrebatas vera lana de nubibus pluuia mixta defluxit. Pauſ.

lupondum vel Luponudum, arx, non longè à Danubii fontibus. Laz. hodie *Lupff*.

lupus, Foroiulianorum dux, anno ab vrbe 1420.

lupus, conſul, collega Maximi, anno ab vrbe 984.

lupus, Senonenſis epiſcopus, qui tanta erat in pauperes munificentia, vt nullum ſibi relinqueret theſaurum, ſed omnes exhauriret in id loculos. Volat.

lurius Tuſcus, rex Tuſcorum, regnauit annis 25. Hic Lucam vrbem Italiæ condidit. Cato de Orig. anno ab vrbe 40.

lurius lupus, conſul, collega Aurel. Probi Aug. an. ab vrbe 1030.

lurius Orphius, conſul, collega Fl. Antiochiani an. ab vrbe 1022.

luſatia, Saxoniæ regiuncula, quamuis Bohemorum ditioni parens, tamen Saxoniæ tribuitur, inter Albim Oderam, & Bohemiæ montes iacet. Vrbs præcipua eſt Gorlitia. Niſſa fluuius eam rigat. Rithaymer.

luſia, vna ex Hyacinthi filiabus, à qua λουσιεῦσι pertinens ad hunc vicum tribus Oeneidis. Steph.

luſignatum, oppidum apud Pictauinos, à Meluſina conditum, ac nominatum, Gallicè *Luſignan*.

luſitania, tertia Hiſpaniæ pars, quam Plin. li. 4. c. 12. a Durio amne finit, reliqua citeriori attribuens. In qua ſententia & Ptolemæus eſt: at Strabo cum Mela conuenit. Huius regionis (inquit) latus Auſtrale Tagus cingit, ab Occaſu verò & Septentrione Oceanus, ab Aurora Carpetani, Vetiones, Vaccei, & Callaici, famæ maioris populi. Scribit Plin. lib. 3. Luſum Liberi patris ac Lyſam cum eo debacchãtem nomen dediſſe Luſitaniæ. Hæc Oceano Occidentali alluitur, in qua eſt ciuitas Emerita, & Portugalliæ regnum. Luſitaniũ littus pollet gemma Ceraunio, quod Indicis præferunt: & aduerſus vim fulgurũ creditur opitulari. Beliтani Steph. iidem cum Luſitanis ſunt. Apud eundem legitur Λυσιτανία, pars Bæticæ: & Gentile. Λυσιτανοί. Luſius apud Celtiberos eo tempore imperabat, quo Pharao Chẽcres in mari rubro periit: a quo Luſitania id habuit nominis, vulgò, *Portuga*. Beroſ. lib. 5. Liſitania per i in prima habet Ap. Alexandrinus. Huius incolas *Belitanos* vocari ait Steph. *Lellitanos* appellat Plin. quoſdam Hiſpaniæ Citerioris populos. Oſorius ait Portugalliæ vocabuli etymon (aliqui à Gallorum portu) à Cale portu deduci, quod eſt oppiduli nomẽ, quod Durio flumini imminet, qui olim piſcationis gratia frequẽtari ſolebat: inde tanta multitudo hominum confluxit, vt in ciuitatem opulentiſſimam euaſerit, & *Portogalo* nominari cœperit. inde verò totũ regnum nomen obtinuiſſe conſpicitur.

luſitania trans Durium fluuium verſus ſeptentrionem, nunc *Callaica* dicitur, vt ſcribit Strabo, quos aliqui *Callaicos Brecarios* Ptolemæi, & *Bracarios* Plinii putant. *Antre Douro* & *Mincho* hodie dicitur, vbi Braga metropolis.

luſius, Bocatio, ſiue, vt quidam, Lyſius, Arcadiæ fluuius, quem penes eſt ſepulchrum Æſculapii Æſepi & Arſinoe filii: qui primus alui purgationem, atq; dẽtis euulſionem adinueniſſe dicitur. Luſius etiam Gentile eſt à Luſſis.

luſius, Marii ex ſorore nepos, qui cùm virgini Trebonio vim & ſtuprum vellet inferre, ab eodem eſt interfectus. Plutarch. in Mario.

lupſiæ, Ptolem. l. 3. c. 1. Calabriæ vrbs: lupia, Plin. vulgò *Leccio*, *Lezo*.

luſſi, vrbs Arcadiæ: vbi Melampus, Prœti filius lauit, & inſulam liberauit. Ciuis, Luſius, Luſiates, Luſeus. Steph.

luſſonium, Pannoniæ inferioris vrbs, Ptolemæo. *Pax* Simlero eſt: Luſſunium nunc *Intercisa* habet lib. notitiarum.

luſus, Celtiberorum rex.

lutetia, Pariſiorum fertiliſſimi regni Francorũ caput, magnitudine incredibili, nobiliũ, mercatorum, ciuiũ, ſtudioſorũ ac literatorũ & Senatus principis Curiæ amplitudine & frequẽtia, ædificiorum & publicorũ & priuatorũ ſplendore, non modò vniuerſæ Galliæ, ſed maximis totius Europæ ciuitatibus, præfertur. Hãc à Paride, qui à Iaphet, filio Noe, ſucceſſiue deſcẽdit, & XVIII. Celticæ Galliæ rege quarũdã narrationum monumẽtis declaratur primũ fũdata, à quo & nomẽ ſortita eſt. Poſteaquã verò cũ plateæ lapidũ pauimẽto ſtratæ non eſſent: has autẽ ingẽs hominũ multitudo cõtereret, ob luti quãtitatẽ Lutetia denominata dicitur. Alii tamẽ ab albedine murorũ, quàm λευκοτειχίαν Græci, Lutetiã vocari exiſtimant. Vnde Laſcaris diſtichum.

Lutetiæ nomen cœnum non fecit, ab albo
Leucetiam vt λευκὴν nomen habere puta.

Eam Iulius Cæſar vſq; adeò ædificiis auxit tamq; fortiter cinxit mœnib. vt Iulii ciuitas à quibuſd. ſit dicta. Amplius hanc ciuitatẽ, Sequana fluuius diuidens, tripartitam conſtituit, quarũ prior Vni-

uerſitas, altera Ciuitas, tertia Vrbs nominatur. Illam Carolus Magnus Alcuini præceptoris ſui inſtinctu anno Chriſti 796. ex Romana fundauit, & permultis prærogatiuit, priuilegiis & immunitatib. ſplendidiſſime exornauit. Palatiũ regium Philippo Pulchro ædificatum eſt, cura Enguerrantii Marignii anno Chriſti 1313. Lutetia Pariſiorum templa habet 68. Monaſteria 28. Xenodochia 10. Sacella 14. Innumera ferè fana, Collegia publica 20. Priuata 30. Portas habet 15. Pontes 6. Fontes 17. Suburbia 10, tam lata, vt horũ quædam cum magnis Galliæ ciuitatibus certent. Vulgò *Paris*.

leuteuani, qui & foro-Nerōnienſes, Plinio Galliæ Narbonenſis populi. *Lodeſue*, Pineto.

luti, Germaniæ populi. Plin.

lutia, opulentum Hiſpaniæ oppidum. App.

luza, i. *amygdalus* ſiue *diſceſſio*, *vel declinatio*, ciuitas Chananææ in tribu Beniamin Ioſ. 18. Quæ aliàs Geneſ. 28 & 35. nuncupatur Bethelà Iacob. Eſt ſecunda Luza, quæ cecidit in ſortem filiorum Ioſeph iuxta Sichem, in tertio lapide ipſius Sichem ſiue Neapolis, Ioſue 16. Eſt & tertia Luza, in terra Hetim à veteris Luzæ proditore condita, Iudicum 1.

L Y

lyæus, vnum ex Liberi patris cognominibus, inde impoſitum, quòd immoderatus vini vſus pariat, λύαι hoc eſt, rixam & ſeditiones. Aut certè παρὰ τὸ λύειν τὰ μέλη τῶν μεθυσκομένων, hoc eſt, ab eo, quòd ebriorum membra vel curas ſoluat: vnde & λυσιμελὴς a Græcis cognominatur. Virg. li. 4. Æneid.

Legiferæ Cereri, Phœbóque, patriq; Lyæo.

Inde Lyæus, a, um pro Lycæius. Virg. 1. Æneid:

Regales inter menſas, laticemque Lyæum.

lyburni, populi ab Hercule Libyæ nominati & conditi.

lybum, Cœleſyriæ vrbs, Ant. inter Damaſcum & Laodiceam.

lycabetus, vel Lycambetus, Atticæ mons maximus. Plin.

lycæa, vel Lycætha vrbs Arcadiæ. Gentile, Lycæus. Pauſ.

lycæus, cæi, Arcadiæ mons, Ioui ſacer, teſte Pauſania in Arcadicis, olim etiam Olympus & ἱερὰ κορυφὴ, id eſt, ſacer vertex ab incolis appellatus, quòd Iouem ibi educatum exiſtimarent. In hoc etiam monte Iouis Lycæi ara fuit à Lycaone Pelaſgi filio primùm conſecrata: quam cùm poſtea mactati pueri ſanguine reſperſiſſet, in lupum dicitur eſſe transformatus. Erat ibidem & Iouis Lycæi lucus, quem ſi quis lege ſpreta eſſet ingreſſus, annum ſuperuiuere negabatur. Leonic. Tom. li. 3. ca. 44. Item fons inſignis, nomine Agno, tam admirabilis naturæ vt re diuina ibi curioſius peracta, quernóque ramo aqua leuiter commota, mox denſus inde ſurgeret vapor, nebulæ aſſimilis, qui non multò pòſt effecta nubes, aggregatis item aliis, largos demitteret imbres. Hæc Pauſanias. Conſtat tamen Lycæũ montem non ſoli Ioui, verùm etiã Pani ſacrum fuiſſe. Virg. Georgicorum li. 1.

Ipſe nemus linquens patrium, ſaltuſque Lycæi,
Pan ouium cuſtos, tua ſit tibi Mænala curæ,
Adſis o Tegeæ fauens.

Hinc etiam Pan Lycæus paſſim à poëtis cognominatur. Idem li. 8. Æneid.

-gelida monſtrat ſub rupe Lupercal
Parrhaſio dictum Panos de more Lycæi.

Huius pars *Cerauſius* quoque dicitur, vbi Nedæ fontes ſunt, eodem Pauſania auctore.

lycæa, ſacra in Lycæo Arcadiæ monte in honorem Panos fieri ſolita, quæ poſtea ab Euandro in Latinum tranſlata, Lupercalia dicta ſunt, vt placet Ouid. li. 1 Faſt.

lycæus, Apollinis cognomen, Steph.

lycambe, Neobuli pater, qui cùm filiam Archilocho poetę deſpondiſſet: tam acerbo carmine ab eo eſt perſtrictus, vt vnà cum filia laqueo vitam finierit. Horatius in Epodis Ode 6.

-in malos aſperrimus
Parata tolo cornua,
Qualis Lycambo ſpretus infido gener, &c.

Hinc Lycambeus, a, um, Ouid. in Ibin.

Tincta Lycambæo ſanguine tela dabit.

Lycaon, Arcadiæ rex, Pelaſgi filius, quem Iupiter quòd aram ſuam in Lycæo monte, mactati pueri ſanguine reſperſiſſet, in lupum mutauit, vt ſcribit Pauſan. in Arcadicis. Ouid. tamen li. 1. Metam. omnino aliam tradit transformationis huius cauſam, quæ ſic habet: Iupiter aliquando cùm multa de humani generis impietate inaudiſſet, neque tamen omnia crederet, vt rem omnem certius exploraret, relicto cœlo in terram deſcendit, aliquótque regionibus peragratis, tandem ſub noctem in Arcadiam peruenit ad Lycaonis regiam. Vbi cùm ſe deum eſſe ſignificaſſet, vulguſque ſe ad ſacrificia accingeret, irridens crudelitatem eorum Lycaon, ea ipſa nocte ſe periculum facturum eſſe dixit, deúmne, an mortalem hoſpitio ſuſcepiſſet, conatúſque eſt, noctu dormientem interimere. Quod cùm fruſtra tentaſſet, alia ratione rem aggreſſus eſt. Habebat obſides à Moloſſorum gente ad ſe miſſos. Horum vnum iugulauit: partimque aſſum, partim elixum Ioui epulandum appoſuit. Cuius rei immanitate indignatus Iupiter, regiam tyranni immiſſo fulmine exuſſit, ipſúmque in ſyluas fugientem in lupum transformauit. Hinc Lycaonius, a, um, vt *Axis Lycaonius*, hoc eſt, Vrſa maior, in quam Calyſto Lycaonis filia creditur transformata. Ouidius 1. Triſt.

Quaque Lycaonio terra ſub axe iacet.

Idem 1. Metamorph.

Fœda Lycaoniæ referens conuiuia menſæ.

lycaones aliquando Azeos dictos, ſcribit Halycarnaſſeus lib. 1. Hi poſtea in Italiam profecti *Oenotri* dicti fuere. Aſiæ populi ſunt

Phygibus & Gallogræcis, quos Galatas nominant, vicini Pompon.lib.1.

lycaon, Nelei filius: & Neſtoris frater, quem Hercules expugnato Pylo occidit. alius Priami filius, ex Laothoe Altai Lelegentium regis filia, ab Achille occiſus. Alius item Lycaon, Gnoſius faber, & artifex enſis, quem Aſcanius dedit Euryalo, vt oſtendit Virgilius lib. nono Æneid.

lycaonia, regio Aſiæ minoris prope Phrygiam à qua montibus ſeparatur, ad Taurum Cilicium & Piſidicum extenſa, medium quodam modo locum & arcem occupat. Sunt qui ſcribant Lycaoniam eſſe partem Arcadiæ cognominatam, Stephanus totam Arcadiam olim Lycaoniam dictam ſcribit, & à filio eius Hypſeunte Thyreum in Arcadia conditum. Idem alibi Lycaoniam Lyciæ & Iſauriæ regionem eſſe tradit, quanquam & primus author eius inhabitandæ Lycaon dicatur. A Lycaonia fit Lycaonius, a, um.

lycapſus, vicus prope Lydiam. Step.

lycas, vir quidam, qui ab Hercule præcipitatus eſt, quòd ei tunicam cruore Neſſi tinctam & veneno imbutam attuliſſet: Sabellic. & Ouid. in Ibin. Eſt item Aſiæ & Coæ inſulæ oppidum.

lycaſte, filia Priami ex concubina, cuius amore flagrans Polydamas, Antenoris & Theanûs ſororis Hecubæ filius, eam vxorem duxit.

lycaſte, meretrix nobilis apud Drepanum Siciliæ vrbem, ob formæ excellentiam Venus appellata, quæ cùm Buten, Amici Bebryciorum regis filium hoſpitio excepiſſet, eius concubitu vſa, Erycen ei peperit: quo factum eſt, vt apud poſteros creditum fuerit, Buten ex Venere Erycen genuiſſe. Vide Butes.

lycaſtos, vrbe Cretæ: ſicáluporum multitudine dicta, quæ ibi eſſe creditur. Pōponius Mela li.2. Stra.10. Hom. Ili.2. Λύκτιν μέλητόν τε καὶ ἀργινόεντα ἀργινόεντα Λύκαστον, Ciuis, Lycaſtius. Ste.

lycaſtum, Cappadociæ vrbs Plin.

lyces, fluuius Scythiæ Europææ, & vrbs Macedoniæ. Valer. Flaccus & Liu.

lyceum, gymnaſii celeberrimi nomen iuxta Athenas, in quo Ariſtoteles frequentiſſimo auditorio philoſophiam profitebatur, quemadmodum Plato in Academia, Cic.1.Acad. Qui erant cum Ariſtotele, Peripatetici dicti ſunt, quia diſputabant inambulantes in Lyceo. Idem alibi.

Inque Academia vmbrifera nitidoque lycæo,
Fuderunt claras diuini pectoris artes.

lyceum gymnaſium Ciceronis in fundo Tuſculano, à nomine ſcholæ Ariſtotelicæ ita dictum, de quo li 1 de Diu. ſic refert: Nuper cùm eſſem cum Qu. fratre in Tuſculano, diſputatum eſt. Nam cùm ambulandi cauſa in lyceum veniſſemus) id enim ſuperiori gymnaſio nomen eſt) perlegi (inquit ille) tuum paulò ante tertium de Nat. deorum.

lyceus. Vide Licæus.

lychas. Vide Lechas.

lychnidos, alias lychnitos, vrbs Illyriæ. Gentile, lychnidius, & lychnia palus, & lychnitis. Eſt etiam lychnitis, parua regio Armeniæ. Steph. & vrbs Macedoniæ. Pto. *Ochrida* apud Sophianũ eſt. Stephan. Lychnidus, & Polybio λυχνιδία etiam lacus, quem Sophianus in ſua Græciæ tabula iuxta eandem vrbem deſcribit, & *Lago de Lochrida* recenti vocabulo indigetat. Hanc eandem videtur Liuius lib.44. *Aſcuridem* appellare, idem etiam lib.42. Begorriten lacum hoc tractu habet, ſed an idem ſit, viderint peritiores.

lychnitis, Armeniæ maioris palus, Ptolem. Armeniæ regio quoque Stephano eſt.

lycia, regio minoris Aſiæ inter Pamphyliam & Cariam ſita: olim (ſi poetarum fabulis credimus) Chimeræ mōſtri ignibus infeſtata. Cuius fabulæ occaſionem præbuit Chimera eius regionis mons, crebrò ignem eructans. Dicta eſt autem Lycia a Lyco Pandionis filio. Vrbem habet Pataram, Apollinis oraculo celebratam, à qua Apollo Patareus cognominatur: hinc Lycus, Gentile. Virg.1. Æneid.

Vnam, quæ Lycios fidumque vehebat Orontem.

Et Lycia ſortes. Virgil. 4. Æneidos, id eſt, ſortes Apollinis, qui in Lycia apud Pataram reſponſa edebat. Mylias olim dicta fuit, etiam Ogygia, Stephano teſte. Incolas *Termilas* vocatos ſcribit Herodotus, & *Solymos* eidem. Ste.

lycias, Rhetiæ fluuius, Ptol. *Lech* hodie.

lycidas, dæ, nomen Centauri, vnus ex iis, qui Pyrithoo Hippodam iam ſponſam eripere conati, à Lapithis ſunt interempti. Ouid.11. Metamorph.

At non Eurynomus, Lycidaſque, & Areus, & Imbreus
Effugere necem.

Eſt & nomen paſtoris apud Virgilium nona Ecloga.

lycimnus, frater Aſtyochiæ auunculus Triptolemi, à quo & ipſe interemptus eſt. Hom.

lycinica, amica Horatii, de qua ipſe lib.9. Car. Ode 12

Ne dulcis dominæ Muſa Lycini, &c.

lyciſca, canis nomen, à Lyco lupo, vel quaſi la cæna, id eſt, ex Laconica, quia inde veniunt optimi canes.

lycius, Apollo dictus eſt à λύκῳ lupo, quòd ſicut lupi pecora rapiunt, ita ipſe humorem haurit radiis. Priſci Græcorum primam lucem, quæ præcedit ſolis ortum, λύκην appellarunt ἀπὸ τῆς λύκης, id eſt à luce. Idque temporis hodie quoque λυκόφως cognominant. Et Lycii Apollinis oraculum: quia in Lycia maximæ claritatis fuit, ob luporum interfectionem.

Lycoa, vrbs Arcadiæ. Gentile, Lycoates. Steph. ex Pauſ. lib. 8.

Lycoanitis Diana dicta eſt à Lycoa ciuitate, vbi templum habebat. Palæph.

Lycontedis, Lacus Atticæ, Plinio auctore, quẽ Pinetus recentiori vocabulo *Linxano* vocat.

lycomedes, Scyri inſulæ rex, cui Thetis filiũ ſuũ Achillẽ dormiente præceptore ſuo Chirone clã raptũ, ſernãdũ tradidit, vt ibi inter eiuſdẽ regis filias (erat enim facie venuſta & puellari, ita vt facilè pro puella ſeſe gereret) muliebri habitu indutus latitaret, ne ad bellum Troianum, à quo illum non reuerſurum eſſe ſciebat, proficiſci cogeretur: apud quẽ cùm delitefceret, Deidamiam regis filiam vitiauit, & ex eo Pyrrhum ſuſcepit.

lycomedes, Creontis filius, Homerus libro 9. Iliados.

lycomedus, Africæ lacus. Ptolem. & Plin.

Lycon, ægypti vrbs, lib. Notit. Strabo & Stephanus habent Lyconibis in ægypto, vnam in Lycopolite Nomo, alteram in Sybennitico,

Lycon, Hiſpaniæ oppidum. Liu.

Lycon, Philoſophus Pythagoricus.

Lycon, Socraticus, ſiue Peripateticus, eloquens, & in dicendo ſuauis adeo vt pro Lycon Glycon nominaretur, quod ſignificat dulcedinem. Hic fuit cultu & veſtiũ mollitie nitidiſſimus, lucta & pilæ ludo exercebatur. Periit podagræ morbo annos natus 74. Tertius, Lycon fuit poeta. Quartus epigrammatum ſcriptor. Laertius.

Lyconpolis. Vide Lycopolis.

Lycone vrbs Thraciæ. gentile, Lyconeus. Stephanus.

Lycophron, poeta, patria Chalcidenſis, Sophoclis grammatici, adoptione verò Lyci Rhegini hiſtorici filius, inter ſeptem poetas, qui Pleiades dicebantur à numero ſtellarum, Philadelpho Ptolemæo acceptus. Erant autem hi, Theocritus, Aratus, Nicander, Apollonius, Philecus, Homerus iunior, Lycophrõ. Author Suidas. Is ſcripſit Alexandriam, poema valdè obſcurum, in quo meminit de vaticiniis, Caſſandræ, exorſuſque ab Hercule, & rebus Troianis, proſequitur vſque ad Alexandrum Macedonẽ. De huius morte Ouid. in Ibin.

Vtque cothurnatum periiſſe Lycophrona narrant,
Hæreat in fibris fixa ſagitta tuis.

Alius fuit Perinthi Corinthiorum regis filius, qui matrem occiderat, viuente adhuc patre: de quo vide multa apud Herod. lib. 3. & Laert. in Periandro.

lycopolis, vrbs ægypti, ſic à lupis cognominata, eo quòd Æthiopes agros Aegyptios incurſantes, lupi facta acie vſque ad ciuitatem Elephantinam repulerint. Sed ibidem ciuitatem conſtruentes Ægyptii, vbi aciem ſtruxerant, à beſtiis illis Lycopolim cognominarunt, ac pro diis lupios piſos venerãtur Author Diodorus Siculus libro Steph. λύκων πόλις, vna eſt in Lycopolite præfectura Aegypti: altera, in Sybennitica iuxta mare. Gentile, Lycopolitæ,

lycores, vicus in Delphis à Lycoreo rege Ciris, Lycorus, lycoreus, lycorites. Eſt & lycoræus Iupiter. Steph.

lycorias, nomen Nymphæ apud Virgil. lib. 4. Georg.

lycoris, idis, Volumnii Senatoris liberta; vero nomine Cithetis dicta, miſerè à Corn. Gallo adamata: quo tamen ſpreto, Antonium in caſtra ſequuta eſt. Virg. 10. Ecloga,

-tua cura Lycoris,
Perque niues alium, perque horrida caſtra ſequuta eſt.

lycormas, fluuius Ætoliæ, flauas arenas voluẽs. Hic poſtea Euenus ab Eueno rege Ætoliæ, qui ſe in illum præcipitauit, appellatus eſt. Strab. lib. 7. Ouid. lib. 2. Metam.

Arſuruſq; iterum Xanthus, flauuſq; Licormas.

Gentile, Lycormæus. hic poſtea *Euenus* dictus eſt, teſtib. Apollodoro, Strabone, Plutarcho, in opuſculo de fluminibus, & Stobeo de morbis, Niger *Laſidaris* indigetat, *Phidari* Petanic⁹. Vibio *Eſper* dicitur. Hyginus ſcribit eũ ſuo tẽpore *Chryrrhoas* vocati. *Balydonius* amnis, Ouidio eſt, quod Calydonem vrbem alluat. Statius quarto Thebaidos *Centaureum* eum cognominat.

lycoſthéne, vrbs lydiæ. Steph. Gentile, *Lycoſtheneus*, vel Lycoſthenites.

lycoſura, vrbs Arcadiæ in lyceo monte, inde Lycoſurens. Steph.

lycozea, vrbs Thraciæ. Ciues, Lycozei. Ste.

lyctonia, vrbs Cretæ inſulæ. Tortel.

lyctus, Cretę vrbs inſignis, Idomenei patria: vnde ille Lyctius cognominatur à Virg. lib. 3. Æneid.

Et Salentinos obſedit milite campos
Lyctius Idomeneus.

lycurgus, nobilis Spartiata, Polydectæ filius & frater Eunomi Lacedęmoniorum regis: cui etiam in regnum ſucceſſit, ignarus Eunomum vxorem grauidam reliquiſſe: quod vbi primũ cognouit, poſito regis nomine, Prodici, hoc eſt, tutoris nomen aſſumpſit, regique adulto (Charilao ei nomen erat, regnum fideliter reſtituit. Verùm cùm ciuitatem peſſimè inſtitutam animaduerteret, ad conſtituendam ſalubrioribus legibus Rempublicam, animum adiecit. Cõſcripſit itaque iis quæ longa peregrinatione didicerat, ciuitati vtilia fore. Delphos ſeſe contulit, vt Dei quoque conſilium in re ſanctiſſima exploraret. Cúmque Pythia conſilium eius à Phœbo maximè probari, deique potius, quàm hominis inuentum eſſe reſpondiſſet, alacrior ad peragendum inſtitutum factus, foro aliquot armatis occupato, leges ſuas

profert. Quibus cùm iam ciues medioctiter aſſuefactos videret, vt quas tulerat leges, æternas quoque redderet, rationem commentus eſt. Simulauit arduum adhuc quiddam ſupereſſe, quod ad ciuitatis ſalutem pertineret, quod tamen inconſulto oraculo aggrediendum non eſſet, eáque de cauſa ſe Delphos proficiſci velle. Interim tamen Reip. intereſſe, vt leges, quemadmodum latæ erant, in reditũ ſuum inuiolatæ ſeruarentur, idq. ita futurum, primùm à Regibus, deinde à cæteris omnibus iuſiurandum exegit. Profectus itaque Delphos cùm Pythiam reſpondentem audiſſet, nihil legibus illis abſolutius eſſe, fœliciſſimámque fore ciuitatem eam in qua illæ quam diutiſſimè ſeruarentur, conſtituit ſibi ampliùs in patriam non eſſe redeundum: ne illi aliquando iure iurando ſoluti, leges ſuas excuterent. Miſſo itaq; Spartam oraculo, amicóſque itineris comites amplexus, iiſque dimiſſis, Cirrham cõceſſit, vbi mox ſuis ſibi manibus necem conſciuit. Quanquam alii Criſſæ, nonnulli etiam in Creta interiiſſe volunt, vbi etiam ſepulchrum eius apud Pergameam vrbem oſtenditur. Spartani mortuo ſacellum conſecrarunt, & ob ſingularia eius in patriam merita, diuinos ei honores tribuerũt. Vide latiùs vitã eius apud Plutarchũ.

Lycurgus, Nemææ rex, & pater Archemori, alumni Hypſipylæ. Stra. lib. 5. & 6. Theb.

Lycurgus, Thraciæ rex, filius Dryantis, qui quòd Thraces immoderatè vino deditos conſpiceret, vites omnes toto regno excidi iuſſit. Plutarchus in eo opuſculo, quod de poetarum vtilitate conſcripſit. Hinc datus eſt poetis locus fabulæ, Lycurgum infeſtiſſimo Bacchum odio proſecutum eſſe, adeò vt nutrices illius in Nyſa latentes perſequeretur, & Baccho ipſi tantum terroris incuſſerit, vt præcipiti fuga traiecto mari, in Naxũ ſe receperit: ideóq; iuſta numinũ ira Lycurgum in furorẽ conuerſum, cũ vites quoque, ne Baccho in poſterum libaretur, excidere vellet, tibias ſibi ſuccidiſſe. Hic eſt ille Lycurgus, cuius meminit Virg. 2. Æneid.

Terra procul vaſtis colitur Mauortia campis,
Thraces arant, acri quondam Lycurgo.

Lycurgus, gigas, ab Oſiride in Thracia perẽptus. Beroſ. l. 5. Diod. l. 1. de Fab. antiq. geſtis.

Lycurgides, filius Lycurgi apud Ouid. in Ibin.

Quique Lycurgiden (Ancæum ſeu Angæum, intelligens, quam his tamen hunc quidam Neptuni & Aſtypaleæ filium dicant, de quo ſuprà

-la. erarat ab arbore natam,
Idmonáque audacem, te quoque rumpit aper.

quem autem idem poeta eodem loco, Lycurgum Pentheiden vocat, inquiens,

Quæ ſua Pentheiden proles eſt vlta Lycurgum,
Hæc maneat teli te quoque plaga noui.

Mihi non ſatis liquet, quamuis Guido quidam Morillonus hunc locum annotans dicit, Buthen quendam Lycurgi Thracum regis filium & Penthei nepotem, Bacchi ſacerdotes in patris vindictam occidiſſe, contra reliquos omnes authores, qui hunc Lycurgum Dryantis nõ Penthei filium faciunt. Sit tamen cuique liberum iudicium.

Lycus, Bœotiæ rex, qui Antiopam Nyctei regis filiam vxorem duxit: quam poſtea, cum a Ioue in Satyrum cõuerſo compreſſam cognouiſſet, repudiauit, ducémque vxorem duxit: quę verita ne Antiope cum Lyco in gratiam rediret, arctiſſimis eam in vinculis aſſeruauit: quibus Iouis miſeratione diſſolutis, in Cithæronem montem profugit, vbi Amphionem & Zethum peperit: qui poſtea à paſtore, qui ipſos nutriuerat, edocti, eum vnà cum vxore interfecerunt, vt latiùs docuimus ſuprà in dictionibus Amphion & Dirce.

Lycus, exul Thebanus, qui id temporis, quo Hercules ad inferos deſcenderat rei bene gerendę occaſionem ſibi oblatam ratus, Creonte occiſo, regnum Thebanorum occupauit: cúmque iam Megaræ Herculis vxori vim inferre pararet, opportuno illius reditu oppreſſus eſt, & cùm ſuis omnibus interfectus eſt, vt latiùs, eſt videre apud Senecam in Hercule furente.

Lycus, nobilis Troianus, vnus ex comitibus Æneæ. Virg. Æneid.

Nunc Amici caſum gemit, & crudelia ſecum Fata Lyci.

Lycus, fluuius Aſiæ, non procul à Laodicea qui cuniculis ſubterraneis abſorbetur, & rurſus emergit. Ouid. 15. Metam.

Sic vbi terreno Lycus eſt epotus hiatu,
Exiſtit procul hinc, alioque renaſcitur ore.

Item alius iuxta Heracleam Mariandinorum in Pontum Euxinum illabens. De hoc Ouid. lib. 4. de Ponto,

Huc Lycus, huc Sagaris, Peniuſque, Hypaniſque
Crateſque
Influit, & crebro vertice tortus Halys.

Rurſus alius in Germania, Rhœtos à Vindelicis dirimens. Ptol. lib. 2. ca 12. Item in Macedonia, Plutarch. & in Cilicia Plinio. Rhœtiæ Lycus in Danubium defluit, Ptol. auctore, hodie *Lech* nominatur. Siciliæ Lycus fluuius eſt, teſte Diodoro lib. 16. qui *Platina* dicitur, vt Aretius tradit, aut *Platam*, vt Fazellus.

Lycus Qu. Curtio lib. 3. fluuius Aſiæ minoris qui Celemas Phrygiæ vrbem interfluit, *Marſias* Liuio eſt.

Lycus, Priami filius: item vnus è Centauris: Item Lycus, fluuius Aſſyriorum, qui Tigri immiſcetur.

Lycus, medicus nobilis Neapolitanus, qui Atriplicem herbam contra cantharidas bibendã cenſet. Plin. lib. 20. cap. 20.

Lycus, rex Libyæ, qui cùm hoſpites ſuos immolare conſueſceret, à Callirhoe filia proditus fuit. Nam cùm hæc Diomedem, qui direpta

Troia in Libyam tempeſtate deiectus fuerat, amore deperiret, eum è vinculis emiſit. At ille, ſpreto ſalutis authore, enauigauit. Ea autem vltrò vitam laqueo finiuit. Plut. Par Antimachi poëtæ vxor fuit, quam egregiè animo charam habuit, quæ quum mortua eſſet, elegiam, qua mœrorem ſolaretur, ſibi fecit nomine Lyden, vbi enumeratis heroicis calamitatibus & infortuniis, malis alienis ægritudinem ſibi minuit. Huius meminit Plutarchus in libro de conſolatione. Propert.

Nec tantum Claro Lydo dilecta poetæ, &c.

lycus fl. Scythiæ Europææ, in Mæotim effluēs apud Ptol. & Herodot. Item Phœniciæ fluuius. Plinius alium deſcribit in Euphratem influentem. alius item in Macedonia iuxta Daſſaretios populos. Eſt etiam alius circa Byzantium. Cedreno, quem tradit ab Apollonio Tyanio coactum, ne Byzantio inundationib. noceret.

lydæ, Lyciæ oppidum. Ptol. v. Chyda.

lydda, Palæſtinæ Iudææ vrbs. Ptol. li. 5. ca. 16. Alio nomine Dioſpolis: hodie *Rama*, Caſtald.

lydia, regio Aſiæ minoris: Crœſo rege & Pactolo aurifero flumine notiſſima, quæ flexuoſis Mæandri amnis recurſibus perfuſa ſuper Ioniam procedit, Phrygiæ ab exortu Solis vicina, ad Septentrionem Mœſiæ, meridiana parte Cariam amplectens. Lydia dicta à Lydo, Atyos filio, cum antea Mœnia vocaretur. Vrbes habet Philadelphiam, Hypæpas, Magneſiam & Sardis Crœſi regiam, totiúſque regionis caput Ouid. 6. Metam. *Lydia tota fremit, Phrygiæque per oppida facti Rumor it.* Huius regionis incolæ Lydi dicuntur, qui Herodoto lib. 1. primi aurum, argentumque ſignarunt: primique caupones inſtitoréſque fuerunt. Horum improbitas maxima abiit in prouerb. Lydi mali: poſt hoc Ægyptii. Vide Eraſ. in Chil. Eſt & nomen mulieris purpurariæ, de qua Act. 16. dicitur etiam Mæonia, Ptolemæo, Herodoto, & Plinio teſtib. *Lud* in ſacris vocari ſcribit in ſuo apparatu Biblico Ar. Mont.

lydia, amica Hor. cuius in Odis ſæpè meminit.

lydius, fluuius eſt, qui agrum Macedonicum & Bottiæicum diſterminat. Ptol.

lydus, Herculis filius ex Iole.

lydus, Atyos Mæoniæ regis filius, & frater Tyrrheni, à quo Mæonia Lydiæ nomen accepit. Nam cùm Atys domi ſibi multitudinem abundare videret, filiis ſuis hanc propoſuit conditionem, vt inter ſe ſorte ducta, alter onerosam multitudinem educeret, nouáſque ſibi ſedes quæreret, alter paterni regni ſucceſſor remaneret. Quare cum ſors ita cecidiſſet, vt Tyrrhenus relicta patria nouarum coloniarum author fieret, in eam Italiæ partem ſeſe contulit quæ mare inferum ſpectans, ab eo Tyrrhenia appellatur. Lydus verò domi relictus, paternique regni ſucceſſor factus, Mæoniam de nomine ſuo Lydiam appellauit.

lygamatæ, Libyæ interioris populi. Pto.

lygdamum, Plinio li. 5. cap. 3. oppidi nomen.

Lygdamus, nomen viri. Perrottus.

lygus, fœmina quædam, quæ quum metu militum filiam occultauiſſet, & illi per cruciatus interrogarent, vbinam occuluiſſet, vterum oſtendens, ibidem dixit latere: nec vllis tormentis cogi potuit, vt conſtantiam vocis egregiæ mutaret. Corn. Tacitus.

lyle, vrbs Arcadiæ: Gentile, Lylæus. Steph.

lylæus, Bithyniæ fluuius. plin.

lymax, Arcadiæ fluuius. Pauſ.

lyminis, Cappadociæ oppidum Marcel.

lymba, Gothorum rex, regnauit annis III. viuens in Hiſpania principatum fratri ceſſit, anno ab vrbe 1323.

lymira, Lyciæ flumen, & eodem nomine ciuitas, inquit Pomp lib. 1.

lymphora, oppidum circa Gedroſiam. Plin.

lyncæ, Macedoniæ vrbs. Heſych.

lyceſtæ, populi à Braſida fugati, anno ab vrbe 230.

lynceſtus, Macedoniæ fluuius, cuius aqua pota non minus ebrietatem inducit, quàm ſi quis vino ſe ingurgitaſſet. Plin. lib. 2. cap. 106. Lynceſtis aqua temulentos facit. Hinc Lynceſtius, ſtia, ſtium. Ouid. 15. Metamorph.

Hinc fluit effecta diſpar Lynceſtius amnis,
Quam quicunque parum moderato gurgite traxit,
Haud aliter titubat quam ſi mera vina bibiſſet.

lynceus, Apharei filius, vnus ex Argonautis tanta oculorum acie præditus, vt videretur vel parietem viſu penetrare, atque adeò vſque ad inferos videndi vim viſam exprimere, (vt ex hiſtoricis nonnulli prodiderunt) nouiſſimam Lunam, primámque eodem die ſigno Arietis conſpicere: quòd paucis mortalium contigit vidiſſe. Vide Valer. lib. 1. Argon. Pauſan. Pind. Theod. Ariſt. & Horat.

-- ſolus tranſibit nubila Lynceus.

Hunc Varro centum triginta millia paſſuum proſpexiſſe ſcribit: ſolitúmque exeuntem à Carthagine claſſem Punicam, numerúmque nauium, ex Lybicana ſpecula manifeſtiſſimè notare.

lynceus, frater Idæ, qui pro duabus Leucippi filiabus, quas ipſi deſponſatas Caſtor & Pollux rapuerant, arma ſumpſerunt, initaque pugna Caſtor Lyncei, Lynceus Pollucis manu occubuit. Idas verò, cùm ipſum etiam Pollucem conaretur adoriri, immiſſo à Ioue fulmine interiit. Vide Ouidium ad finem lib 5. Faſtorum. Apollonius tamen in Argonautis, Idem à Caſtore interfectum tradit: idque Lynceum per abietem vidiſſe, & Caſtorem occidiſſe.

lynceus, quem Ouidius alio nomine Linum appellat, filius Ægypti, & ſolus ex L. fratribus miſericordia Hypermneſtræ coniugis euaſit à

morte, qui poſtea expulſo, vel etiam occiſo Danao regnauit apud Argos.

lynceus, ri, Argiuorum rex, regnauit annos 41.

lyncus, vrbs Epiri a Lynceo nominata: Gentilia Lyncius Lynciſtes, Lynceus, & fœmininum Lynciſtes. Steph.

lyncus, vt habet Ouidius: Lynceus, vt alii, Lynx, vt rurſus alii, rex Scythiæ immaniſſimus, qui Triptolemum a Cerere miſſum, vt hominibus frugum vſum commonſtraret, hoſpitio excepit: cumque nomen, patriam, viæque cauſam ab eo didiciſſet, vt tam præclari inuenti gloriam in ſe transferret, hoſpitem obtruncare conſtituit. Cúmque iam noctu dormientem aggredi vellet, Ceres indignata in Lyncem feram eum conuertit, Ouid 5. Metamorph.

Rex ibi Lyncus erat, regis ſubit ille penates.

lyndus, Homero, ciuitas Rhodi inſulæ, in qua, vt ait Lactantius, Herculis ſacra fiebant, quorum à cæteris longè diuerſus eſt ritus. Si quidem non εὐφημία [vt Græci appellant] ſed maledictis & execratione celebrantur, eaque pro violatis habent, ſi quando inter ſolenneſritus, vel imprudenti alicui exciderit bonum verbum. Eſt & Herodot. ciuitas in Dorica regione.

lynx. Vide Lyncus.

lynx, vrbs Libyæ iuxta Gades poſt Atlantem. Et inſula Atlantis, & vrbs Lynxo: Gentile, Lynxites, & Lyngius.

lyra, ſignum cæleſte, ſtellarum nouem, inter genu & manum ſiniſtram Engonaſis ſitum. Oritur cum Sagittario: occidit autem ex oriente Virgil. Æneid. 3. Faſt.

Illa nocte aliquis tollens ad ſydera vultus,
Dicet, vbi eſt hodie, quæ Lyra fulſit heri?

Qui poeticã aſtrologiam conſcripſerunt, volunt Lyram hanc eſſe à Mercurio primùm inuentam in Cyllene Arcadiæ monte, & ab eo Apollini donatam: ab Apolline autem inuenta cithara Orpheo conceſſam, eóque interempto, à Muſis in cælum tranſlatam.

Lyrcæ, populi Scythiæ, qui venatione victitãt hoc modo: Conſcenſis arboribus, quas habent frequentes inſidiantur feris. Singulis adeſt canis & equus in ventrem cubare edoctus, humiliès ſubſidendi gratia: vbi quis feram ab arbore vidit, ſagitta percutit: percuſſam, ſi fugiat conſcenſo equo perſequitur, comitante cane.

Lyrceus, ſiue Lyrceum, fons Arcadiæ ſub Cynutia monte, ex quo Inachus fluuius oritur. Strab. lib. 8. Stat. Thebad.

Ares Lerna nocens, aret Lyrceus, & ingens Inachus.

Stephanus Lyrcæum agri Argiui montem eſſe ait, indéque vicinam regionem Lyrceam appellari. Hinc Lyrceus, a, um, Ouid, 1. Metamorph.

-iam paſcua Lernæ,

Conſitáque arboribus Lyrcæa reliquerat arua.

Item Lyrceus, a, um, per quatuor ſyllabas, Val. Flac. lib. 1. Argonaut.

--dominum Lyrceïa tellus,
Antráque deprenſæ tremuerunt conſcia culpæ.

Lyrcia, Peloponneſi vrbs, quę antea Lynces dicebatur. Pauſan.

lyris, fluuius eſt Campaniæ ex Apenninis montibus illabens: Fregellas alluit, demum labitur in lucum ſacrum, qui Miturnenſes religioſiſſimè colunt

lyrneus, oppidum Troadis, patria Briſeides, quam Achilles euerſa vrbe ſecum abduxit, occiſo Mynete eius marito, ciuitatis illius principe. Hinc deducitur denominatiuum Lyrneſſius, a, um. Ouid. in epiſt. Briſeidis,

Diruta Marte tuo Lyrneſſia mœnia vidi.

Item Lyrneſſis, idis, quo poetæ vtuntur pro Briſeide: ex Lyrneſſa oppido orta, Ouid. 4. Triſtiũ.

Fertur & abducta Lyrneſſide triſtis Achilles.

Seruius Lyrneam vocat. Sed alia quoque eſt Cilicium Straboni & Euſtathio, quæ & Homola vocatur à Malio quodam conditore.

Lyris, fluuius Campaniæ, ex Apenninis montibus oriens, vrbem Minturnenſium interfluit. Item lacum, eiuſdem vrbis, quem incolæ religioſiſſimè in colunt.

lyrnatia, Cherſoneſus & parua regio Lyciæ: Gentile, lyrnaticus. Steph.

lyriope, Ciliciæ aſperæ in Pamphilia oppidum, Ptolem.

lyſa, Arabiæ Petreæ vrbs, Ptol.

lyſa, vide Luſitania.

lyſander, dux Lacedæmon inuictiſſimus, cuius ductu Athenienſes cum duce Conone nauali pugna cladem acceperunt. Ex quo Athenæ ſemidirutę, impoſitúmque ei iugum 30. tyrannorum fuit. Victus denique Lyſander à Conone ipſa terreſtri pugna, & interfectus, vbi Pauſanias eius collega in exercitu ſuſpectus, in exilium profectus eſt. Emicuit enim Lyſander tempore Pauſaniæ & Ageſilai Lacedæmoniorum Lyſander & rebus geſtis, & animi magnitudine Syllæ comparatur, Plutarch. in Parallelis.

lyſanias, orator Græcus. Alteri fuit Arcas, qui Lycaonem regno expulit.

lyſanias, procurato conſtitutus à Romanis ſuper Abylenam regionem. Luc. 3.

lyſanias, Ptolemæi Manetis, qui ad Libanum habitauit, filius.

lyſiades, Athenienſis, Phædri philoſophi filius. De quo Cicero Philippica 5. ſic ſcribit, Lyſiadem Athenienſem plerique nouimus: eſt enim Phædri philoſophi nobilis filius, homo præterea feſtiuus, vt ei cum Mercurio confeſſore eodem & colluſore facillimè poſſit conuenire, &c.

lyſias, Syracuſanus genere, Cephali filius, vnus è decem oratoribus, natus Athenis, quò pater ſo

per ſe tranſtulerat. Puer Thurion coloniam migrauit, rediit annos natus XLVII. intérque principes oratores habitus. De quo ſic Cicero in Bruto, *Tum fuit Lyſias*, inquit, *ipſe quidem in cauſis forenſibus non verſatus, ſed egregie ſubtilis ſcriptor, atque elegans, quem iam prope audeas oratorem perfectum dicere*: [nam planè quidem perfectum, & cui nihil admodum deſit, Demoſthenē facilè dixeris] nihil acutè inueniri potuit in eis cauſis, quas ſcripſit, nihil, vt ita dicam, ſubdolè, nihil verſutè, quod ille non viderit: nihil ſubtiliter dici, preſſè, nihil enucleatè, quo fieri poſſit aliquid limatius: nihil contrà grande, nihil incitatum, nihil ornatum, vel verborũ grauitate, vel ſententiarum, quoquam quid eſſet elatius. Hactenus Cicero.

lyſias, princeps quidam exercitus, ſiue tribunus. 1. Mach. 3. Act. 4.

lyas, Ptol. Arcadiæ vrbs, *Crepa* hodie, Nigro. Eſt etiam Phrygiæ oppidum. Strabo. Syriæ quoque circa Apamiam. Ptol. Apud Plinium eſt Cariæ vrbs.

lyſidice, filia Pelopis & Hippodamiæ, Pithæi ſoror, quæ Electrioni nupſit, & ex eo Alcmenam Herculis matrem peperit, vt inquit Plutarchus. Alii verò inter quos eſt commentator Homeri, matrem Alcmenes, non Lyſidicen Pelopis, ſed Anaxo Ancæi cuiuſdam filiam faciunt.

lyſimachia, Strab. li. 10. vrbs Æoliæ humi proſtrata, & ipſa ad lacum adiacens: quæ prius quidem Hydra, hoc verò tempore Lyſimachia nominatur. Verùm Iuſtino vrbs eſt Helleſponti quæ terræ motu corruit, 22. an. poſtquam à Lyſimacho rege vno ex principibus Alexandri fuerat condita. Sed poſtmodum reædificata, cauſa fuit multarum cladium. Step. vrbs eſt Cherſoneſi in Thracia, [quam Steph. Hexamiliũ appellat] Cardia priùs appellata: Ciuis, Lyſimacheus.

lyſimachia, palus eſt apud Strabonem, quæ olim *Hydra* dicebatur, ſed ſuo tempore deletam addit idem Strab. Ouid. *Hyriam* eam appellat eo verſu,

At genitrix Hyriæ ſeruatum neſcia flendo,
Delicuit, ſtagnumque ſuo de nomine fecit.

Adiacet his Pleuron, &c. quod etiam annotauit Gerbelius. Eſt item vrbs in Æolide, Aſiatica regione, quæ interiit, teſte Plinio. Item vrbs Thraciæ, Ptol. qui dicit ſuo tempore *Hexamilium* vocatam: etiam nunc *Hexamili* dicitur.

lyſimachus, Agathoclis filius, è ſucceſſoribus Alexandri Magni Pergamo præfuit: vbi theſauri regis fuerunt. Hic illuſtri quidem Macedoniæ loco natus, virtute illuſtrior fuit, amore literarum ac philoſophiæ ardebat adeò, vt Calliſthenem tunc ab Alexandro afflictum, atque in vinculis habitum, de virtute diſſerentem ſæpius audiuerit, pocul úmque ei, ac remedium miſeriæ optanti propinauerit. Quod ægrè ferens Alexander, Lyſimachum leoni obieciſſe dicitur: ſed ille virtutibus ferens, rem poſteris prodendam fecit. Manum amiculo cõuolutam in os leonis inferens, abrepta lingua feram exanimauit: quo facto vehementiúſque poſtea Alexandro dilectus, & apud eum in honore maximo fuit. Trogus l. 15.

lyſimachus, natione Acarnanus, Alexandri pædagogus, ſecũdas poſt Leonidē obtinuit, nullo vrbanitatis genere præditus, niſi quòd ſe phœnicē, Alexandrũ, Achillē, Philippũ verò Peleũ nuncupabat. Author Plutarchus in Alexãdro Magno.

lyſimachus, frater Menelai 2. Mach. 4.

lyſimelia, Siciliæ palus in agro Syracuſano. Thucyd. *Pantanella*, hodie Fazello & Aretio.

lyſinoæ, Aſiæ ciuitas circa Pãphiliã. Polyb. Liu.

lyſippe, pes, vna filiarum Præti, quæ, quòd ſe Iunoni præferre non eſſent veritæ, tanto furore correptæ ſunt, vt per agros diſcurrentes, ſe vaccas eſſe crederent. Vide Iphianaſſa.

lyſippus, clariſſimus ſtatuarius, patria Sicyonius, qui ad ſexcenta decem opera feciſſe traditur, quorum ſingula arti claritatem dare potuiſſent. Hic, teſte Quintiliano, ad veritatem optimè acceſſit: quamobrem etiam Alexander ille Magnus ab vno Lyſippo ſe fingi voluit, & pingi ab Apelle. Horat. l. 2. Epiſt. ad Auguſtum,

Edicto vetuit, ne quis ſe præter Apellem,
Pingeret, aut alius Lyſippo duceret æra
Fortis Alexandri vultum ſimulantia.

Propertius.

Gloria Lyſippo eſt animoſa effingere ſigna.

lyſippus, poeta comicus cuius fabulas enumerat Athenæus. Plin. li. 7. cap. 37.

lyſis philoſophus quidam, qui dixit Deum eſſe numerum ineffabilem, aut maximi intimique numeri ſummitatem. Origenes.

lyſius, Aſiæ fluuius, circa Pamphyliam. Liu.

lyſiſtrate, Ariſtophanis comœdia.

lyſiſtratus. Sicyonius, Lyſippi ſtatuarii frater, primus ſtatuas è gypſo finxit, creuitque res in tantum, vt nulla ſigna ſtatuæve ſine argilla fierent. Quo apparet antiquiorem hanc fuiſſe ſcientiam quàm fudendi æris. Plin. capite 12. lib 5.

lyſius, Liberi patris cognomen apud Bœotios, ἀπὸ τοῦ λύειν hoc eſt a ſoluẽdo impoſitum. Ferunt enim Bœotios aliquando à Thracibus deprehenſos, partim captos, partim in fugam verſos fuiſſe: ex quibus cùm nonnulli ad Trophonii ſpecum confugiſſent, viſum eſt iis noctu aſtantem loci eius deum, Liberi patris ſibi auxilium promittere. Quo ſomnio alacriores redditi, Thraces ex inſidiis adorti ſunt: quos cũ vino ſomnóque obrutos inueniſſent nullo negotio ſuperarunt, receptíſque ſuis, cùm in patriam rediſſent, Dionyſio cognomento Lyſio, templum conſecrarunt. Author Heraclides Põ-

ticus, Iulius Pollux, deos omnes, qui auerrun-cādi mali gratia colebantur, Lyſios voc n ait, quos ἀλεξικάκους & ἀποτροπαίους, Græci nominant.

lyſius, Arcadiæ fluuius, ad cuius radices eſt Æſculapii tumulus.

Lyſo, quidam Ciceronis hoſpes, vt ſcribit Epiſtolarum lib.16.

lyſtra, ciuiras in Lycaonia, Act. 14 Ciuitas item lyciæ, Plinius libro quinto, c. 27. Sed Græcè legitur Myra.

lytæ, parua regio Theſſaliæ, ſic dicta, quòd Neptunus, diſſipatis diluuij aquis, Tempe liberauit, Steph.

lytarmis, Celticæ promontorium ad Scythicum Oceanum. Plin.

lythyrambus, Bacchi cognomen: inde dictū quòd ex femore Iouis) cui interempta matre inſertus fuerat) in lucem prodituro identidem Iupiter inclamarit, λῦθι ῥάμμα, ſolue ſuturam.

lyas, fluuius minoris Aſiæ in Pontum deſluēs.

lyxea, vrbs Acarnaniæ, à Lyxeo quodā, Gentile, Lyxeus. Steph.

M A

MA. Vide Maſſura.

Maccha, filius Nacor ex Reuma concubina. Gen.22. Filia Tholmai regis Geſſur, 2 Reg.3.1. Paral.3. Filia Abſalō. mater Abian regis, 3. Reg.1. quæ 2. Parali.13. dicitur, Marchaia: Concubina item Caleb.1. Paralip.2. Vxor Machir patris Manaſſe. 1. Paralip.7. Vxor Tahiæ, 1. Paralip.9. Lat. *compreſſa* vel *attrita*, au *fixa*.

Maachati, pater Aasbai, 2. Reg 23 Pater Iezoniæ. 4. Reg.25. Ciuitas Amorrhæorum ſuper Iordanem iuxta montem Hermon, Ioſ.12. & 13. 1. Paral.4 Lat. *cōpreſſus*, vel *attritus*, aut *fixus*, ſeu *ventris contritio*.

Maapi, nomen viri, 1. Eſd. 10. Lat. *Solennis*, vel *feſtiuus*, aut *ornatus*, ſeu *labilis*, vel *teſtificans*, aut *tranſiens*.

Maai, nomen viri, 1. Eſd.12. Lat. *venter*, a ut *coaceruatio*.

Maala, filia Salphaad filij Hepher filii Galaad Num.26. Ioſ.17. Lat *chorus*, vel *cythara*, ſiue *infirmitas*; aut Syriacè, *venia*.

Maaſai, filius Adiel, 1. Paral.9. Lat. *opus meum*

Maaſia, ſiue Maaſias, filius Achaz. 1. Par. 15. 2. Par.28. nomen cuiuſdam doctoris. 2. Paral.26. Pater Sophoniæ. Ierem.21. Princeps ciuitatis Ieruſalem. 2 paral.14. Lat *opus Domini*.

Maaſias, pater Neriæ patris Bacuch & Sarai. Ierem.32. & 51. Lat. *protectio* ſeu *confidentia* Domini.

Maazian, nomen viri, 1. Paralip.24. Eſd.10. Lat. *fortitudo* vel *refugium Domini*.

Mabſam, filius Iſmahelis, Gen.25.1. Paral.4. Lat. aromatizans vel confundens eos.

Mabſar, vicus grandis Gabalenæ pertinens ad vrbem Petram, Geneſ.36. munitus, vel *muratus*, ſiue *prohibens*, vel *auferens*, aut *vindemians*.

Macæ, populi Arabiæ fœlicis, Carmanis oppoſiti in tractu nardum & myrrham ferenre. Mela lib.3. hodie pars regni *Ormus*. nam Ormutii regnum ab vtraque parte huius freti ſitum eſt: comprehendítque in ſe ferè omnem huius ſinus Perſici regionem littoralem cum inſulis intermediis.

Machanitæ, Ptol. Mauritaniæ Tingitanæ gēs. Hos Xiphilin. in Seuero Macennitas vocat.

Macar, filium habuit Ereſum, qui Ereſo Lesbi ciuitati nomen dedit. Steph.

Macara, inſula Lyciæ. Steph.

Macara, Siciliæ vrbs. vulgò hodie *Citadella*.

Macareæ, vrbs Arcadiæ, à Macaro Lycaonis filio, Romani Beatam vocant: Gentile, Macareates, Macareus Steph.

Macareus, filius Æoli, qui mutuo Canaces ſororis ſuæ amore correptus, cum ea concubuit, puerúmque ex ea ſuſcepit, cuius & pater erat & auunculus. Quam rem cū Canace patrem maximè celatum cuperet, ſacris frondibus puerum tegit, curátque clanculum ad nutricem perferēdum. Verum cùm per Æoli aulam efferretur, vagitu ſuo puer proditus eſt, auíque iuſſu canibus obiectus. Filiæ autem pater enſem per ſatellitem miſit, vt eo pro meritis vteretur, quo & necem illa ſibi traditur conſciuiſſe. Macareus verò re cognita, fuga ſalutem quæſiuit: cúmque Delphos veniſſet, Apollinis factus eſt ſacerdos. Extat Epiſtola Canaces ad Macareum inter Ouid. Her.

Macaria, Herculis filia, ſe pro incolumitate publ ca deuouit inferis, ad expiandùm ſcelus, vt ſcribunt Cælius & Eraſm. in Prouerb. Cyprus inſula ob fertilitatem olim Maria dicebatur.

Macaria, Ptolem. Cypri inſulæ vrbs, quæ Nigro *Ial.nes* appellatur. Eſt & fons in Marathone Atticæ regionis, Pauſan. Tractus Peloponneſi etiam, apud Strabonem. Et inſula ſinus Arabici. Ptolem.

Macarius, nomen viri apud Homerum.

Macarius, ſub Decio Romanorum imperatore, martyrio apud Alexandriam coronatus, anno ſalutis 251.

Macaron-neſos, Acropolis Thebarū in Bœotia. Heſyc. & Herodot. in Thalia.

Macaros, nomen Cretæ inſulæ, à tēperie cœli.

Macabæus. Vide Machabæus.

Macatutæ, Pentapoleos regionis in Africa gens. Ptol.

Macarius Hieroſolymorum epiſcopus xxxv. anno ſalutis 316.

B. Macarius Ægypt⁹ θαυματουργὸς hoc eſt miraculorum effector, S. Gregorio Theol. Naz. charus L. eius Conciones grauiſſ. & elegantiſſ. editæ ſunt Reg. typis Lut. apud Gul. Morellum in quibus homiliis Fed. M. Prof. R. ex. comparationes inſignes obſeruauit, earumque elēchum dabit in editione noua bilingui ad quam Typographi ſeaccingunt.

S. Macarius Alexandr. proximus ac perſimilis Ægypt. ſanctitate vitæ & ſing. doctrina, ſed hilarior in conuerſatione & inſtitutione iuuentutis. Suid. de vtroque.

maccaræ regio ſuper Pharſalum: Gentile, Maccareus.

macces, nomen loci. 3. Reg. 4. Lat. finis vel finiens, ſiue tædium, aut euigilans, vel æſtuans.

mace, aliàs μαυάκη Celtica ciuitas: Gentile, Mænacenus. Steph.

maceda, ciuitas tribus Iudæ, Ioſ. 10. & 15. Lat. incendium, aut adoratio, vel incuruatio.

macci, Libyæ interioris populi. Ptolem.

macco-calingi, Indica Brachm. gens. Plin.

maccuræ, Mauritaniæ Cæſarienſis populi. Pto.

macednon, parua regio in Pindo. Step. ex Herodoti lib. 1.

Macedo, filius Oſiridis filii Iouis, à quo Macedoniam quidam dictam volunt.

macedo Philoſophus: de quo Gellius li. 13.

macedonia, latiſſima Europæ regio, duobus olim regibus & terræ imperio clariſſima, antea Æmonia & Emathia appellata, quæ à tenuibus initiis, regum prudentia, gentíſque fortitudine eò magnitudinis excreuit, vt domina centum & quinquaginta facta fuerit populorum. Hanc à Septentrione, Dalmatia, Mœſiáq; montana ſeiungunt, ab Occaſu mari Adriatico ſiue Ionio, ab ortu Ægæo abluitur, Meridianā oram Epiroticæ gentes, & ipſa Græcia excipit. Dicta Macedonia à Macedone quodam Oſiridis, ſiue vt Stephanus & Solinus ſcribunt, Iouis filio, & Thyriæ filiæ Deucalionis. Gentile, Macedo, donis. Item Macedonicus, ſiue Macedonius, poſſeſſiuum. Reperitur & Macetes. Et fœminina, Macedonis, Maceſſa, Macetis, vel, Maceta, Steph. Dicta fuit etiam *Edonia* & *Pieria* Solino. Eius partem quondam *Nacetia* dictam ſcribit Steph. & Heſychius, & inde totam regionem, nomen accepiſſe refert Euſtathius in Dionyſ. de ſitu orbis verſ. 427. quæ Euſtathiana ſcholia videbitur vtique ſumpta ex Imp. Conſtātini Porphyrogen l. 11. de Themat. Occid. Europæ, cap. 2. vbi Imp. Macedoniæ reg. arcana accuratiſſimè rimatur: ac variis nominis rationibus propoſitis, Macedoniæ portionem Macetam dici tradit, authore Marſya in pr. de reb. Macedonū, quinetiam totam quoque Macedon. nominari Macetiam à Clidemo perhibet in Atticæ commentar. ad ipſius Conſtantin. li. Græce & Lat. cum notis editum Lutet. à F. M. P. R. an. ſal. 1609. poſterioribus ſæculis huius pars *Salutaris* dicta fuit in lib. notitiarum. Item *Prænalis* ſeu *Præualitana* apud Sex. Rugum.

macedonius, hæreticus qui Spiritum ſanctum creaturam eſſe, non Deum dixit: quare πνευματομαχὸς appellatus eſt. Auguſt. de hæreſ.

macella, vrbs Italiæ: gentile, Macellæus, Step. Barrius facit Calabriæ ciuitatem epiſcopalem. Hodie *Strongili* dictam. Tribus paſſuū millibus à freto Mamertino diſtat. *Macella* legitur etiam apud Lycophronem, *Macalla* Barrius addit eandem à quodam ſcriptore Tiropolim nominatā Ciacconus in bello Columnæ Roſtratæ hanc Macellam in Sicilia eſſe vult.

maceloth, nomen loci, ad quem profecti ſunt filii Iſrael de Harada. Num. 33. Lat. eccleſiæ, vel cœtus, aut congregationes.

maceloth, filius Abigabaon, filii Iahiel. 1. Par. 9. Lat. virgę aut baculi ſiue voces, aut leuitates.

macenias, Sacerdos, 1. Parali. 15. Lat. poſſeſſio Domini, ſiue emptio domini, aut armentum.

mater, poeta de herbarum viribus ſcripſit, teſte Dionyſ. Cat. Maceta & Macetio, vide Macedonia.

maceſtus. Vide Maciſtus.

macha, vel potiùs Maacha, nomen reginæ, 2. Reg. 10. Lat. compreſſa, vel attrita, aut fixa.

machabeus, filius Mathatiæ, Machab. 2. nomē quo vocati ſunt viri illi fortiſſimi, apud ſacras literas celebratiſſimi, 1. Mach. 24. Lat. Percutiens.

machageni, Scythiæ gens intra Imaum, Pto.

machæriones, apud Spartanos dicti ſunt Anticratis poſteri, quòd is machæra, i. gladio, Epaminondā in bello ſtrenuè cōfeciſſet. Cœ. li. 13 ca. 17.

machæritæ. Step. ex Ioſeph. & Plin. c. 16.

machalaum, oppidum in Brixiano agro, Inſubrium clade nobile.

machaon, filius Æſculapii & Arſinoes, alii Coronidis, alii Heſiones filiæ Merop, alii Xāthione, filiū faciūt, Podalirii frater, & chirurg⁹ inſignis, qui vnà cum reliquis Græciæ principib⁹ ad Troiā profectus, tandē ab Eurypylo eſt occiſus. Gerenię, Laconicæ ciuitatis, ſepultus: cuius tumulus templo colebatur magnifico, quòd variorū morborū hinc peterētur remedia: qui loc⁹ Rhodos nominabatur & Machara, vide Macara.

machbanai, nomē principis. 1. Par. 12. Lat. Miſer, ſiue pauper filius meus, aut paupertas.

machbena, nomen loci, 1. Par. 2 Lat. Paupertas, vel percuſſio filii eius, aut paupertas.

machi, pater Guei, vel Gehuel principis trib. Gad. Num. 13. Lat. percuſſor, aut pauper.

machir, filius Manaſſe, Ge. 50. Pater. Golaad. Num. 26. 1. Par. 7. Filius item Ammihel. 2. Reg. 9. Lat. *videns*, ſiue *cognoſcens*.

machimos, ciuitas extra hūc orbē, teſte Æliano, cuius incolę pugnaces ſūt, armatiq; naſcuntur, ac bellū aſſiduè gerunt, collimitaneos plurimùm euertendo. Vide Cœl. ex Æliano li. 17. c 15.

machiritæ, familia quædam. Num. 26. Lat. vendentes, ſiue cognoſcentes.

Machmas, nomen viri magni ſiue oppidi in tribu Ephraim. 1. Reg. 13. Iſa. 10. Lat. percuſſor, vel pauper, vel palpans.

machmas, oppidū quondā tribus Ephraim ad auſtralē plagam. Eſd. 2. Nehem. 7. Lat. occultatio, vel percuſſoris aut pauperis imbutum.

machmes. Vide Mazies

Machmethath, terminus tribus Manaſſe. in ſorte Ephraim. Ioſ. 16. & 17. Lat. percuſſoris vel pauperis donum, aut percuſſoris mors.

Machlyæ, populi ſunt Africæ ſupra Naſamones, quos Androgynos eſſe tradit Calliphanes, vtriuſq; naturæ inter ſe vicibus coeuntes. His Ariſt. tradit dexteram mammam eſſe virilem, læuam muliebrem. Plin. lib. ſexto c. 2.

Machorbę Arabiæ felicis potus, verſus Ortum. Plin.

Machurebi & Machures, Mauritaniæ Cæſarienſis gens, Ptol. Macurebii. Plin. Machuribi ſunt eidem, Ptolemæo Libyæ interioris populi.

Machuſii, Mauritaniæ Cæſarienſis gens. Ptol.

Maci, circa Arachoſiam populi. Plin.

Macicratis vrbs Ægypti, ab Athenienſibus condita, Euſeb.

Macidos vrbs Thraciæ, quam Ptolemæus Madi nominat, degenere vocabulo. Mela. lib. 2. in deſcriptione Thraciæ, Madytos. Steph.

Maciſtus, vrbs Triphyliæ, quam Caucones inhabitarunt, à Maciſto fratre Phryxi, à quo etiam Phryxa vrbs in alto monte Lepriticæ ſita verſus orientem. Et alia Arcadiæ. Pli. Ciuis, Maciſteus. Gentile, Maciſtius, inuenitur & Maceſtius. Step. Lesbi etiam mons. Plinius, & *Plantamſtus* Str. l. 8.

Macium, Indiæ prouincia, elephantis referta, quorum decem millia rex, ad bellum nutrit: ipſe verò albo vehitur elephanto, cui catena aurea, gemmis diſtincta, colloque circundata, ad pedes vſque propendet. Viri ac mulieres ſtylo ferreo variis coloribus, figuriſque corpora pingunt. Idola omnes colunt: è lecto ſurgentes, ad orientem ſolem ſe conuertunt, & iunctis manibus orant: in oratione trini Dei opem petunt: ſerpenteſque aſſos in cibum pro deliciis habent. Pius 2. Max. pontif. Aſ. part. 1. capite decimo.

Macna, Arabiæ, felicis vrbs. ptolem.

Macodama Africæ propriæ vrbs maritima ad Syrtim, ptolem.

Macomades Antonino, hodie *Mahometta* videtur D. Auguſtinus, & lib. Not. huius meminit. idem Antoninus tres facit in Africa propria Macomedas.

Macolicum, Hiberniæ inſulæ oppidum mediterraneum. ptolem. *Malok*, Mercatori.

Macoraba, Arabiæ felicis oppidum. ptol.

Macra, fluuius ex Apēnino fluens, Liguriamque diuidens ab Hetruria, & iuxta Lunam ciuitatem in mare Liguſticum illabens. Plinius libro tertio, capite quinto, & Strabo libro quinto Eſt & inſulę nomen in Carcinite ſinu. plin. li. 4. ca. 13. pto. Marcella dicitur.

macras, Campus in Cœleſyria, Strabo. *Mari*, Nigro.

Macreni, Corſicæ inſulæ gens. ptolem.

Macri, campi inter Bononiam & Rauennam, per quos Romam itur.

macrianus, imperator electus, in Illyrico ab Aureolo imperatore Illyrici exercitus, cum filio victus eſt, atque occiſus, anno ſalutis 262.

macries. Virg. Macryes.

macria, inſula Rhodiorū eſt Plinio. Teiorū itē promontorium in Aſia Ioniæ regionis. pauſan.

macrius, Cos. collega Ælii Cel. an. ab vrbe. 916.

macris, olim dicta eſt Eubœa, item Icarus, vna Cycladum, Macris olim & Doliche dicebatur. Stephan. à Macris fit Macreius, & Macreis, fœ. Pamphilii item & Rhodii maris inſula. plin.

macritius Cous, Sinopen in ponto condidit. Stephanus.

macrobii, populi Æthiopiæ vltra Meroen, vt inquit Solinus, quibus dimidio protēſior eſt vita quàm noſtra. Iuſtitiam colūt, amant æquitatē, plurimùm valent robore, & forma pulcherrimi. Vltra hos populos deſertæ inhumanæq. ſolitudines ſunt. Apud eos lacus eſt, quo perfuſa corpora, quaſi vncta niteſcunt: adeò liquidus, vt ne folia quidē ſuſtineat. macrobiorū inſulas ad Gangem fluuiū, vbi Brachmanni habitant, habet Glycas.

macrobius, nomen viri, Latinè longæuus dicitur. Nam μακρὸς longa, & βίος vita dicitur, ſcripſit Saturnaliorum. li. & comment. in ſomnium Scip. & li. de Græc. propriet & Lat. ſerm.

macroceni, montes ab Iſtro flumine non longinqui. Pli. li. 4. c. 12. aliàs Macrocenii.

macrocephali, populi, Pomponio, ad Boſphorum. Steph. Colchis vicinos eſſe ſcribit. Circa Ceraſum oppidum ſunt Plinio.

macrochir, cognomē fuit Artaxerxis Aſſyriorum regis: ideò illi impoſitum, quòd alteram manum haberet longiorem: Latini Longimanum vertunt.

macron, oppidum eſt Thraciæ non procul ab Iſthmo Cherroneſi, ita dictum à longo muro, quem Miltiades à Propontide ad Melianum ſinum duxit, Cherroneſum à reliqua excludens Thracia, Plin. li 4. c. 11.

macrones, Pontica gens ad flumen Abſarum, vt plin. autor eſt: Bechiris Auſtralior, Euſtathio Scythinis finitimos ſcribit Xenophon. Strabo & Step. tradunt hos ſuo tempore Sanos vocatos, propriè hodie Tzanos nominamus, teſte Euſtathio. *Machelones* ab Arriano appellari, *Macri cia* ab Apollonio li. Argon. 1. credit Pintianus: ſic dictos, vt idem addit (ex eius enarratoribus) quòd ſint coloni Eubœenſium Eubœa enim quoque Macris dicta fuit. Sed Sannos diuerſos à Macronibus faciunt Zenophon & Arrian. quod idem Pintianus quoque annotauit.

macrontychos, Plinio Thraciæ oppidum ſexaginta milliaribus diſtans à Byzantio. Suidas.

macropogones, gens circa Euxinum Pontũ in Sarmatia Aſiatica. Strab.

macropolis. Vide Euryelus.

macryes, populi Libyæ. Steph.

macrynea, vrbs Ætoliæ: vnde Macrineus, Steph.

mactoriam, vrbs Siciliæ Steph. Herodot. Mazarino, & Aretio.

macua, Æthiopiæ ſub Ægypto oppidũ, Pli.

macyberna, Herodoto, vrbs Sithoniæ.

macynia oppidum Ætoliæ in Thaphiaſſo monte. Strab. libro 10. & Plin. li. 4. cap. 2. apud Stephanum.

madai, filius Iapheth, Geneſ. 10. Hic primùm Medorum genti nomen indidit. Lat. menſura, ſiue iudicans, aut indumentum.

mandura, ciuitas in collimitio ſita Getuliæ & Numidiæ, à qua Apuleius Madaurenſis eſt appellatus. Ad hanc vrbem ſcribit Auguſtinus lib. Confeſſ. ſe contuliſſe, cùm adoleſcẽs eſſet, diſcendarum ingenuarum literarum gratia, florente ibi gymnaſio.

madaurenſe, Plin. lib. 5. cap. 4. oppidum in Africa libera.

madia: Vide Macidos.

madia, nomen viri, 2. Eſd. 12. Lat. ſolẽnitas vel feſtiuitas Domini, ſiue adornatio vel teſtimoniũ aut fœdus Domini, vel tranſiens Dominus.

madian, filius Abrahæ ex Getura, Geneſ. 25. à quo ciuitas trans Arabiam ad meridiem Iudææ ſita, in deſerto Saracenorum contra Orientem maris rubri: inde Madianitæ. Alia vrbs eſt iuxta Arnonem & Ariopolim, cuius nunc ruinæ tantum demonſtrantur, vbi Hobab ſiue Ietro ſocer Moſis, ſacerdos Madian habitauit, Exod. 2. Act. 7. Inde Madianitæ, Geneſ. 37. & Madianitis, fœm gen. Numer. vigeſimo quinto. Lat. iudicium, vel iudicans, aut litigans.

madianitæ, Arabum gens in ſacris literis. Stephanus eos *Mandianitas* & *Madrenos* appellat. *Salabon* Arabibus eorum regionem hodie dici ſcribit Theuetus.

madiſanites ſinus, Perſici maris pars eſt apud Ptolemæum. *Golfo de Saudra* hodie vocari, ex Tabulis colligitur: *Meſanites*, habet Stephanus in deſcriptione Arabiæ Petreæ.

madmena, ciuitas tribus Iudæ. 1. Par. 2. quæ & Berſabee dicitur. Sunt tamen qui ſentiant non pſam eſſe Berſabee, verùm in eius vicinia ſitam. Lat. menſura numeri vel muneris aut indumenti munus, vel indument præparatio, aut numerus, vel ſterquilinium.

madoce, Ptolemæo eſt Arabiæ felicis oppidum. *Aden* Barrio videtur.

madon ciuitas regis Iohab. Ioſ. 11. Lat. iurgiũ vel indumentum vel menſura eius.

madytus, vrbs Helleſponti; Gẽtile, Madytius, vel Madytenus. Step.

mæa, vrbs Helleſponti: Gentile, Mæatos. Step.

mæander, fluuius Aſiæ clariſſimus, qui ortus è lacu in monte Aulocreone, plurimiſque affuſus oppidis, & repletus fluminibus crebris, ita ſinuoſus redditur flexibus, vt ſæpè ad fontem credatur reuerti. Apameuam primùm peruagatur regionem, mox Eumeneticam, ac deindè Bargylieticos campos, & Cariam alluit: omnéſque eos agros fertiliſſimo rigans limo, ad decimum a Mileto ſtadium illabitur in mare. Plin. li. 5. cap. 29. Vnde obliquitates omnes, Mæandros veteres appellarunt, vt cùm res agitur non ſimpliciter, ſed variis & obliquis conſiliis, ſumpta metaphora à fluuio Mæandro, qui ſinuoſus ac flexuoſus labitur, vnde & nomen habere videtur quaſi oberret, quærens hominum conſortia; more Mæandri illud fieri dicitur quod tortuosè flexuoſéque fit. Hunc poetæ fingunt Oceani & Terræ filium fuiſſe, & Cyaneem Nympham genuiſſe: quam poſtea Miletus Solis filius compreſſit, & ex ea Caunum & Byblidem ſuſcepit.

mæandrus, quæ & mæandropolis, Magneſiæ vrbs, Stephan. Cariæ oppidum. Eſt etiam Indiæ extra Gangem mons. Ptol.

mæandria, Epiri oppidum, Plin. *Alandriam*, Pineto.

mæatæ, Scotiæ populi apud Dionem, in Seuero, iuxta eum murum qui inſulam in duas partes diuidit: horum regio *Laudonia* vocatur à Lhuydo. Pictiçæ gentis fuiſſe credit Buchananus, *Northumberland* Camdeno.

mæcia, Caſtri nomen in Italia, à quo Mæcia tribus. Sex. Pompeius.

mædi, Thraciæ populi, vicini Macedonibus, qui quoque Mædobithyni vocantur. Medos & Medicam regionem ſine diphthõgo ſcribit Strabo, & Liu. li. 26. eorumque caput & arcem Iamphorinam appellat. Mædica regio eſt Ptolem. & in ea Pantalia vrbs.

mædia, ciuitas Thraciæ, prope Macedoniam, à qua Mædi populi. Scribitur cum æ diphthongo, vt differat à Medis populis Aſiæ. Hinc præfectura Mædica Thraciæ, vicina Pannoniæ. Horũ nonnulli ad Macedonas migrauerunt, Mædobithyni dicti Steph. Apud Ariſtotelem de mirabilibus, & li. 9. hiſtoriarum. Hęc regio etiam per υ ſcribitur μύδια, vt magna Aſiæ Media.

mænades, eædem quæ Bacchæ, hoc eſt, mulieres inſanientium ritu Bacchi Orgia celebrantes, dictæ à verbo Græco μαίνεσθαι, quod ſignificat inſanire..

mænalus, ſiue Mænala, orum, Arcadię mõs altiſſimus, Pani conſecratus, & pinis refertus, ita dictus à Mænalo Lycaonis filio, vt annotauit Scholiaſtes Theocriti. Hinc Mænalius, a, um, id eſt, Arcadicus. Eſt & nomen vrbis Arcadiæ. Step.

męnalia, vrbs Galatiæ. Steph.

mænatia, inſula Balearici maris, è regione Palmę vrbis, Plinius. Item inſula iuxta Corſica.

mænius, Cos. Roman. anno ab vrbe condita cccxxx. deuictis nauali prælio priſcis Latinis ac Antiatibus, eorum roſtra nauium ærata in foro poſuit, appellaríque forum Roſtra cepit. Liuius 8. ab vrbe, Plinius lib. 13. 4. cap. 5. Dicitur etiam Menias.

mænius, decoctor item quidam fuit, & luxurioſus, qui ampliſſimo conſumpto patrimonio & domo vendita, columnam tantum exceperat, vnde ſpectaret gladiatores, quæ propterea Mæniana dicta eſt.

mænobora, vrbs Maſtienorum: Gentile, Mænoboreus, Steph. qui alibi Maſtianos ad Herculis columnas habitare ſcribit.

mænoles, dictus eſt Dionyſius, quod Latinè totum furentem ſignificat, cui Bacchæ Orgia celebrant. Et crudas carnes comedentes, ſacro furore initiantur, Euan Euan clamantes: quæ vox aſpirata ſecundùm exquiſitam Hebræorum linguam, fœminei ſexus ſerpentem ſignificat. Cœl. Rhodig.

mænomena, ſunt Ptolemæo montes in Sardinia inſula: à Liuio & Floro *Inſani* appellantur, *Canc. le*, Ortellio.

mæos. Vide Mæonia.

mæonia, regio minoris Aſię poſtea Lydia dicta a Lydo Atyos filio, Phrygiæ ab exortu Solis vicina, ad Septentrionem Myſiæ, Meridiana parte Cariam amplectens, ad Occaſum ſupra Ioniam excurrens, ita dicta à Męone fluuio, vt Stephano placet. Hanc Strabo lib. . κατακαυμένην χώραν, hoc eſt, exuſtam regionem vocat, eáque arboribus prorſus carere tradit, præter vitem, vini iucundiſſimi feracem, Summam autem camporum faciem cinerulentam eſſe, petroſam, & nigram, aduſtionis quandam ſimilitudinem retinentem. Imminet autem Mæoniæ Tmoli montis rupes altiſſima, ex qua Pactolus fluuius defluit, aureas trahens arenas: vnde & Chryſorrhoas dicitur. Hinc Mæonius, a, um.

mæonii, Tuſciæ populi. Sil. li 4.

mæonis, Gentile, fœmininum, à Mæonia deductum, quo Poetæ vtuntur pro Arachne, puella Lidia. Ouid 6. Metamorph.

mæonius dictus eſt Bacchus à Mæonia minoris Aſiæ regione, in qua nullæ arbores præter vitem. Virg. li. 4 Georg.

--cape Mæonii carcheſia Bacchi.

mæoſius, fluuius qui circa Achaida fluit. Steph.

mæotæ, populi ad Mæotidem paludem. *Tartari*, Nigro dicuntur. Omnes populos hanc paludem adhabitantes, vno nomine Mæoticos appellari tradit Mela. Vide Scythæ.

mæotis, palus Scythica, in regione Septentrionali iuxta Phaſidis oſtium, Cimmerio Boſphoro à Ponto Euxino diſcreta, hyeme congelaſcens, Tanaim, alióſque innumeros ferè recipiens fluuios: ita dicta ab accolis, qui Mæotæ appellantur. Lucan. lib 3.

Quaque fretum torrens Mæotidos egerit vndas.

Inde fit adiectiuum, Mæoticus, tica, ticum. Virgil. 6. Æneid. *--iam nunc Caſpia regna,*

Reſponſis horrent diuûm, & Mæotica regna.

Aliqui Tauricam inſulam (vel potius Peninſulam) Męotim vocarunt. Step. Hinc piſces Mæotides, ſeu Mæotici dicti, qui in Mæoti capiũtur, vel in genere õnes, vel, vt Steph. putat, ſuæ ſpeciei tantùm. & Mæotica mella, apud Plinium, Ouidius li. 3. Triſt. eleg. 12. primam corripit,

--annoque peracto

Longior, antiquis viſa Mæotis hyems.

Varia nomina hæc palus apud Geographos obtinet. vulgò, *Mar delle Sabac he*. Ab Italis *Mare della Tana*, & *Mar Bianco*: à Scythis olim *Temerinda*, id eſt maris finis, mater maris, vt tradit Pli. Dionyſ. Alex. hodie *Crapaluc*.

mæpa, Armeniæ maioris vrbs. Ptolem.

mæpha, Metropolis Arabiæ felicis. Ptol.

mæra, canis quidam dictus eſt Orientis, vt poetæ narrant: propriè tamen eo nomine capra ſignificatur λευκομέλαινα, id eſt ex albo nigricans, Cæliusli. 17 cap. 28.

mæſia. Vide Mœſia.

mæſia ſylua, huius Liuius & Plin. meminit, hodie *Boſco di Baccano* dicitur, vt Annius & Leander tradunt. Territorii Romani, in Tuſcia eſt. Nomen habet à Mæſio oppido.

męſius, mons Myſiæ in Aſia propria eſt, *Olympus* propriè dicitur, Plinio teſte. *Myſius* habet Mela, qui dicit eum ſic ab incolis vocari prius *Saturni* collem vocatum ſcribit Iſacius in Lycophronem.

mæſolia, Indiæ intra Gangem regio. Ptol.

mætona, Perſidis vrbs. ptolem.

mætonium, Sarmatiæ Europææ oppidum ptolem.

mæſon, quidam hiſtrio comœdiarum Megarenſis a quo natum prouerb. *Meſonica dicteria.*

magala, i. ſemita, vel circulus, aut rotunditas, ſiue currus, vel paluſtrum, aut vincula, nomen loci. 1. Reg. 17.

magalonenſium ciuitatem in prouincia Narbonenſi 1. habet lib. Notit. Montiſpeſſulani epiſcopalis olim Sedia, nunc domus tantùm cũ templo in mediis ſtagnis.

magaris, Indiæ intra Gangem oppidum. ptol.

magarſus, maximus in collis in Cilicia iuxta Maluum: inde Magarſius & Magarſia Minerua, cuius illic templum eſt. Steph.

magdalena, mulieris nomen. Mat. 28. Luc. 8.

magdalgad, ciuitas tribus Iudæ. Ioſ. 5 Lat. turris felix, aut cincta, ſiue magnitudo felicitatis

magdalel, ciuitas in tribu Nepthali. Ioſ. 10. Lat. turris ſiue magnitudo Dei.

magdalon, vrbs ægypti. Ier. 44. Exod. 14. Nu.

33. Lat. turris, vel magnitudo.

magdiel, ciuitas Idumæorum principũ. Ge. 36. 1. Par. 1. Lat. annuntians, vel euangelizans Deum, ſiue pomum Dei, id eſt fructus electus Dei.

magdeburgum, olim Parthenopolis à Venere Parthenia, quæ ibi colebatur, ſic dicta. Primaria eſt vrbs Saxoniæ, ſita ad Albium fluuium. Veneris ſimulachrum in curru ſtantis, cũ tribus Gratiis, hic colebatur, vnde nomen natum, vt Parthenopolis, id eſt, puellarum vrbs diceretur, quod & *Magdebourg* vox Germanica ſonat, à Ptolemæo Mœuium appellata li. 2. F. Irenicus.

magdolus, Ægypti oppidum apud Steph. cuius incolæ dicuntur Magdolitæ.

magedam, Mat. 15, in Græco Magdala, ciuitas in littore ſtagni Genezareth, ſiue maris Galileæ. Hieronymus hanc regionem vocari Macedan contra Ieraſad ſcribit in locis Hebr. A quibuſdam dicitur & Dalmanutha regio, & Magdalum, ſita inter lacum Genezar & Thabor. Lat. turris, vel magnitudo.

mageddo ciuitas in tribu Manaſſe. Ioſ. 17. quã reparauit Salom. 3. Reg. 9. 1. Par. 7. Locus in quo occiſus eſt Ioſias. 4. Reg. 27. Lat. annuntiatio.

magella, Siciliæ vrbs. Liu. hodie *Mangellino*.

magelli, Liguriæ populi. Plin.

mageth, ciuitas Galaad. 1. Machab. 5.

magetrobia, locus in Celtis, in quo Arioniſtus Germanorum rex copias Gallorum prælio vicit, non longè à paludibus Rheno fluuio proximus, Gallicè *Toault*. Vigenereo, *Montbelliard*. vt ſcribit in annotationibus quas Cæſaris commentariis à ſe Gallica lingua factis adiecit, ſed in caſtigationibus exemplaribus *Amagetrobia* habetur. vide Bouillum in ſuo de linguarum vulgarium differentia libello.

magi, populi circa Mediam, *Steph.*

magia, fons Siciliæ, in agro *Syracuſano*.

magia, Steph. vrbs Illyriæ: Gentile, Magiates, vel magianus.

magia, Carmaniæ vrbs Ptol,

magina, Pannon. vel Norici oppid. l. Notit.

magindana, Arabiæ felicis oppidum. Ptolem.

margiouitum, vel margintum, Angliæ vrbs, Antonino, *Aſchevvel*, Camdeno.

magiſtrica, regio Tauriſcorum iuxta Alpes: Incolæ Magiſtrices, vicini Germanis.

magdol9, vrbs ægypti. gẽtile, Magdolites. Ste.

magiſtus, Elidis vrbs in Peloponeſo. Herod.

magitæ, Arabiæ felicis populi. Ptolem.

maglona, Britannicæ inſulæ oppidum. libr. Notit. *Maclenich*, Camdeno.

magna inſula Libyca, quæ Lybum lingua σαμαθὸ, i. Magna, vocatur: Gentile, magnites. Ste.

magna Græcia, Vide Iapygia & Italia.

magnata, vrbs Hyberniæ à qua magnatæ populi vocati ſunt.

magnentius imperator Auguſtæ à militibus ſalutatus eſt, electúſque anno ab vrbe 1103. Victus Lugdunũ aufugit. Deinde in furorẽ cõuerſus Deſideriũ fratrẽ vulnerauit arrepto gladio poſt quoſdã amicos interfecit: tandẽ ſe gladio cõfodit, an. III. imperii ſui. Eutro. Tripart. hiſt. lib. 5. cap 10.

magnes, Athenienſis comicus antiquæ comœdiæ tempore Epicharmi, docuit fabulas nouem, vicit duabus.

magnes, Smyrnæus puer, præ cæteris mortalibus formoſus, poetica inſuper & muſica ornatus, corona inſignis aurea, ac habitu molliore indutus ciuitates obibat, multis dilectus, præſertim Gygi Lydorum regi. Parentes autem probrum huiuſmodi peroſi, capta occaſione comam eius inciderunt, veſtem, ornatúmque omnem lacerauerunt. Quare perturbatus Gyges, in Magneſios bellum mouit: quibus tandem ſuperatis reuertens, Sardibus panegyricum celebrauit magnificentiſſimum. *Suidas.*

magnes cognomine, Steph. nomine Græ. luculenter ſcripſit ἐμπειρικὰ quorũ exemplũ Mns. penes Fed. Morell. Pr. Reg. qui probum & vitæ vtilem hunc ſcriptorem publico non inuidebit,

magneſia, Maced. regio, Theſſ. annexa. Pli. l. 4. c. 9. apud Ptol. Pieriã & Pelaſgiã cõprehendit.

magneſia, Ioniæ oppidũ ad mæandrũ fluuium, diſtãs ab Epheſo (ſicut ſcribit Pli. l. 5. c. 29.) XVI. M. paſſuum, circa quam L. Scipio Aſiaticus Antiochũ regem magna clade affecit. Lucan. l. 6.

Et Magnetes equis, Minyæ gens cognita remis.

Itẽ fœmininũ magneſia. Horat. l. 3. Carm. Ode 7

Magneſſam Hippolytem dum fugit abſtinẽs, &c. antea *Theſſaloce* & *Androlitta* nominata fuit, vt Plin. refert. Hanc Liuius magneſiam ad mæandrum vocat, eſt enim alia hoc tractu, quam idẽ Liu. ad Sipylum cognominat, vtraq; Ptol. nota.

magneſia, macedoniæ promontorium ad ſinum Thermaicum Ptolemæo. *Cabo Verlichi* Sophiano. *S. Georgio* autem Bordonio.

magnetis, filius Glaphyras, cõditor Glaphyrarum, vrbs Theſſaliæ. *Steph.*

magnũ promõtorium, Pto. Mauritaniæ Cæſarienſis eſt. Itẽ, magnũ promõtoriũ vlterius *ſacro* in Luſitania, Põponio, & Pli. cui & Vlyſſiponẽſe nominatur. Magnũ promõtoriũ etiã Siciliæ apud Ptol. & apud eũdẽ magnũ oſtiũ Gãgis fluminis, magnũ littus, Arabiæ felicis, & aliud Æthiopiæ ad ſinum Barbaricum, Ptolem.

magnus, Olai filius, Dacorum rex. Polyb. l. 8.

magnus, Cõſul, collega Apol. an. ab vrbe 1213.

magnus Iatroſophiſta medicæ artis & eloquẽtiæ Profeſſ. Hippocratis & Galeni veſtigiis inſiſtens de Vrinas dignoſcẽdi arte tractatum aggreſſus, multis prætermiſſis doctrinam minus accuratam reliquit, vt libere de eo iudicat alius Iatroſophiſta Theophilus libro ſingulari de Vrinis quem Federic. Morellus Profeſſor Reg. Latinum fecit, & cum Græcis notis edidit Lutetiæ, anno ſalutis 1605.

Magnus portus, apud Ptol. li. 2. ca. 3. Britanniæ locus vel portus Hannonis, vbi ciuitas S *andāptō*. Itē Libyæ interioris vrbs, apud eundem. *Serem porto* Caſtaldo.

Mago, caſtellum. Vide Iamno.

Mago, authoris nomen, Pli. l. 17. c 10. & l. 10. c. 3. Item Varr. li. 1. de re Ruſtica, c. 1. Magones plures fuiſſe conſtat. Primus omnium rem ac diſciplinam Carthaginenſium auxit. Is ante Punicum bellum, vt Liuius & Trogus referunt, cum CXX. nauibus bello Tarētino auxilio venit Romanis, ægrè ferēs Italiā ab externis inuadi cui actæ à Senatu gratiæ, auxiliaque remiſſa. Duos moriēs filios reliquit, Aſdrubalem & Annibalē. Mago, Annibalis frater, cauſa victoriæ apud Trebiā fuit, ſed apud Locros à Manlio clauſus, ab Annibale liberatur. Liuius quoq; l. 30 ſcribit Magonē Annibalis fratrē, in agro Inſubriū vulneratum, cùm in Africam per legatos euocatus nauigaret, apud Corſicam obiiſſe: Mago alius à Scipione capitur apud Carthaginem in Hiſpania, Romámque per Lælium mittitur. Magodeniq; Afer qui de re Ruſtica ſcripſit, de quo Columella l. 1. ſic ait. Veruntamen Carthaginensē Magonem vel ruſticationis parentē veneremur: Nam huius 28. memorabilia illa volumina ex Senatuſconſulto in Latinum ſermonem conuerſa ſunt. Huius Magonis meminit & Seruius quem Virgil. in Georg. ſcribit imitatum.

Mago, oppidum in minoribus Balearibus Pomp. in fine lib. 2. M *ah. n* hodie.

Magoa, Perſidis oppidū circa Suſianam. Plin.

Magog, filius Iapheth. Gen. 10. A quo Scythę genus ducunt, qui primùm Magogi dicti ſunt. Apocal. 20. Lat. tegens, aut tegulans, vel tabefactus, vel liquefactus.

Magon, locus in extremo Gabaad contra Machmas. Iſa. 20. Lat timor, ſiue horreum aut de gutture.

Mago, Indiæ fluuius in Gangem effluens, Ariā

Magontiacum, Tacito & Ammiano, Magoncia, Eutropio, Mogontia recentioribus ſcriptoribus. Mocontiacum Ptolemæo, Germaniæ vrbs. Archiepiſcopalis, ad Rhenum. Vide Moguntia. Galli *Mayence* appellant, incolis verò *Mentz* eſt.

Maguda, Meſopotamiæ vrbs, apud Ptolem.

Magulaba, Arabiæ felicis oppidum. Ptolem.

Magura, Libyæ interioris oppidum.

Maguſa, Æthiopiæ, ſub Ægypto vrbs. Plin.

Maguſtana, Maioris Armeniæ vrbs. Ptolem.

Maguſum, Arabiæ felicis oppidum. Plin.

Magus, Samois filius, apud Celtas regnauít, à quo illis oppida plurima ſunt poſita. Beroſ.

Mahalath, vxor Roboam. 2. Par. 11 Lat. chorus, ſiue infirmitas: aut Syriacè, venia.

Mahalon, filius Elimelech Bethlehemitæ, Ruth. 1. Lat. idem ſignificat quod Mahalath,

Mahanaim, nomen loci, in quo obuium facti

ſunt Angeli patri noſtro Iacob: ab ipſo propterea impoſitum, quòd duas turmas vidiſſet in eo loco, ſuā & Angelorū, Gen. 32. Lat. caſtra, turmę.

Maharai, nomen viri. 2. Reg. 23. 2. Paral. 11 Lat. accelerans, ſiue delatio, aut montanus, vel de monte meo.

Mahath, filius Amaſai filii Elcana. 1. Par. 6. 2. Par. 29. & 31. Lat. Abſtergens. aut dolens, ſiue cōfringens, aut formidans, vel Syriacè, percuſſio.

Mahazioth, nomen viri. 1 Para. 23. Lat. videns ſinum, aut videns literam.

Mahaleth, tertia vxor Eſau, filia Iſmaelis. Gen. 28. Lat. chorus, vel cithara, aut infirmitas, vel Syriacè, venia.

Mahida, nomen viri. 1. Eſd. 2. Lat. ænigma, aut acumen, vel radens, ſiue abſtergens manū: aut Syriacè, percuſſa manus,

Mahir, filius Caleb, patris Sur. 1. Paralip. 4. Lat. pretium.

Mahol, nomen viri 3. Reg. 4. idem ſignif. quod Maheleth.

Mahometus Arabs, ex Hebræis partim, partim ex Chriſtianis nouam deſumptam doctrinam introduxit. Blond. lib. 6. Pompo. anno ſalutis 625. Cuius vitam, mores, & genus, lege apud Polyd. Virg. lib. 7. de rer. inuent.

Mahometes, Turcarum V. Imperator, anno ſalutis 1398.

Mahometes, Amuratis filius, Turcarum imperator IX. imperauit annis XXX. anno ſalutis 144. Conſtantinopolim vi cepit & expugnauit. Hinc Conſtantius Imperator capite truncatus, ſublatúſque cum tota gente fuit. Is Mahometes ad Bellogradum, vel, vt alii Taurinum oppidum, quod nunc Albam dicunt ad confluentes Sauum Danubiúmque ſitum, à paucis Chriſtianis fugatus, cæſúſque caſtris exutus eſt. Plat. Hic præter Conſtatinopolitanum & Trapezuntium imperia, quæ ſubuertit, regna duodecim Chriſtianus ademit, ducentas vrbes cepit, & in his Chalcidem inſulam armis, & Scodram deditione Venetis extorſit. Bellū maritimum annis multis cū noſtris maioribus geſſit. Caphā Ponticam vrbem expugnauit, Rhodum fruſtrà tentauit, Italiæ, capto Hydrunto, arma intulit. Egnat. lib. 3. anno ſalutis 3461.

Mahumites, nomen viri Paral. 11. Lat. nuntiās, vel delens, aut radens, vel medullæ.

Maia, Atlantis filia ex Pleione Nympha, ex qua Iupiter Mercurium ſuſcepit, Virg. 8. Æneid.

Vobis Mercurius pater eſt, quem candida Maia
Cyllenes gelido conceptum vertice fudit
Vt Maiam [auditis ſi quicquā credimus] Atlas,
Idem Atlas generat, cælique ſydera fulcit.

Horatius in Odis,

Mercuri facunde nepos Atlantis.

nonnulli etiam tradunt eam Vulcano nupſiſſe. Significat & obſtetricē, vt ait Suidas in Socratis vita. Eſt & dea, Fauni filia, cui in mellario vaſe

vaſe non mel, ſed vinum ſacrificabant.

maia, Helleſponti vrbs. Steph.

maiani, Aſiæ populi, quos à Parthis poſſeſſos ſcribit Trogus Pomp. lib. 4.

maieſtas, dea, Honoris & Reuerentiæ filia. Ouidius, Faſt. v.

Donec Honor, placidoque decens Reuerentia vultu
Corpora legitimis impoſuere toris.
Hinc ſacra Maieſtas, quæ mundum temperat omnem,
Quaque die partu eſt edita, magna fuit,
Nec mora conſedit medio ſublimis Olympo,
Aurea purpureo conſpicienda ſinu.

maiman, nomen viri. 1. Par. 24. Lat. dexter, aut aquas præparans.

maiocarium, Meſopotamiæ vrbs, lib. Notit.

maiorianus, XLIX. Rom. imperator, imperauit annis v. an ab vrbe 1210. Cos. collega Leoni Aug. in Africam mouit procinctum. Caſſiodor. Proco. li. 3. de bell. Vandal. Haud procul a Tertionẽſi ciuitate iuxta Hiriam flumen occiſus eſt, Diod. Põp. Caſſio. Iornãdes, an. ab vrbe 1214.

maiorica, inſula.

mais, Ind. fluuius inter Gangẽ & Indũ. Arrian.

maitrauonium, Galliæ vrbs inter forum Iulium & Aquas Sextias. Antonin.

maius, mẽſis à maioribus dictus eſt, quia, vt inquit Macrob. maioribus cõſecratus erat, quorũ cõſilio Reſpub. gerebatur: ſicut Iunius a iunioribus, qui rẽ armis gerebãt. Poſtquàm enim Romulus populũ Romanũ in maiores minoréſq; diuiſit, vt altera pars cõſilio, armis altera Rẽpublicã tueretur, in honorem vtriuſq; partis hunc Maiũ, ſequentẽ Iuniũ vocauit. Ouid. ibid.

Hinc ſua Maiores tribuere vocabula Maio:
Iunius à Iuuenum nomine dictus adeſt.

Sunt qui maium à maieſtate dea nominatum velint, quòd flamen Vulcanalis Calendis Maij huic deæ rem diuinam facit. Alii à Maia Mercurij matre, propterea quòd hoc menſe mercatores omnes Maiæ pariter & Mercurio ſacrificare ſoliti erant.

malacha, vel Malachath, Libyæ interioris oppidum. Ptol.

malacha, ſeu Malaga, ciuitas in Hiſpania Bætica. Martianus Syga oppidum è regione Malacam vrbem Hiſpaniæ contemplatur. Pomp. lib. 2. Gentile, Malacitanus. Steph. Hęc vrbs celeberrima eſt ſitu, emporio, rerúmq; omnium & neceſſitati & voluptati deſeruientium copia. Hiſpaniarum rex armamentarium hîc habet inſtructiſſimum, ex quo perpetuo præſidium in ſuis Africæ oppidis ſuſtentat atque communit. A Phœnicibus conſtructum eſſe anno ante Chriſti aduentum MCCC. XL. aſſerit Fr. Tarapha.

malachias, nomen prophetæ, Mala. 1. Lat. Angelus, ſiue nuncius meus.

malachus, poeta Syracuſanus qui nunquam melius aut doctius ſcribebat carmine, quam cùm ira percitus ad carmen accedebat.

malacia, ciuitas, quam Philoctetes, quum ob Paridis necem in morbum fœmineum incidiſſet, eóque nomine erubeſceret, deſerta patria condidit, & ex re Malaciam dixit. Vide Cæl. lib. 6. cap. 1.

malæa, Arcadiæ vrbs. Pauſan.

malæi colon, Ptolemæo aureæ Cherſoneſi promontorium. *Malaca*, Varrerio.

malalai, nomen viri. 2. Eſd. 12. Lat. circuncisio, vel locutio mea

malaleel, filius Cainan. Gen. 5. Luc. 3. Lat. laudans Deum, vel illuminatio Dei.

malaniu, Steph. Oenotriorum vrbs mediterranea. *Malda* hodie eſt Barrio.

malaſar, nomen viri Daniel 1. Hebr. Meltſar, 1. Circuncisio anguſtiæ vel vinculi.

malateſta, Panduliſi filius: Piſaurienſis, Senator Romanus a pontifice Beneficio datus eſt, anno ſalutis 1399.

malanius, Oenotriorum vrbs mediterranea, Steph.

malceca, Hiſpaniæ oppidum inter Cordubam & Emeritam. Anton.

malchus, nomen illius, cui Petrus auriculam abſcidit. Ioan. 18.

malcus, hiſtoricus, ſcripſit hiſtoriam à Conſtantino vſque ad Anaſtaſium. Suidas.

malcoe. Libyæ interioris populi. Ptol.

malcolmus, Scotiæ rex, anno ſalutis 1154.

malconſeglio. Vide Scordana.

malea: Leſbi promontorium, è regione Mitylenes. Thucyd. mons item Taprobanæ, Ptol.

malea, ſiue Malia, promontoriũ Laconicæ, per 50. millia paſſuum in mare protenſum, aduersíſq; vẽtorũ flatibus nauigationẽ reddens periculoſã: vnde factus eſt locus prouerb. Gręc. Iãbico,

Μαλαέαδε κάμψας, ἐπιλάθου τῶν οἴκαδε.

Quod hoc ſenario Lat. reddidit Fed. Morell. Prof. Reg.

Maleam petens, quæ ſunt domi obliuiſcere.

Marcianus Heracleot. Carm. Geographica, ver. 511. & 535. editionis Morellianæ.

Virg. li. 5. *Ionioq; mari, Maleæque ſequacibus vndis.*

Stat. li. 7: Theb. --*Raucæ circunſonat ira Maleæ.*

Dicta Malea à Maleo Argiuorum rege, qui in ea templum pulchrum conſtruxit, quod Maleaticum appellauit. Maleum Plinio. *Cabo Malio* vocat Sophianus. Hinc *Maleus* ſinus, qui & *Anreus* à latronibus vocabatur, inquit Florus li. 3. cap. 6. Malea, promontorium ſcribit Iſacius in Lycophronem. Ptolemæo tamen duo diuerſa loca ſunt. in quorum medio *Boæ* ab eo deſcribuntur.

malecena, Armeniæ minoris vrbs. Anton.

malena, Atarnitidis regionis locus, Herod.

maleos, ex Ebudibus inſulis vna. Ptol hodie

Mula. Emporium etiam Æthiopiæ,in Analite ſinu, eidem.

maletubalus, Mauritaniæ Cæſarienſis mons. Ptolem.

maleuentum in Campania vrbs, quam nunc teſte Perotto, boni ominis cauſa Beneuentum dicimus. Pli.l.3.cap.10.

maleus, P.in.l.2.cap. 73. in Indiæ gente Oretum mons eſt, iuxta quem vmbræ æſtate in Auſtrum, hyeme in Septentrionem iaciuntur.

maliaca, Hiſpaniæ Tarraconenſis vrbs. Ptol. l.2.c. 6. Vulgò *Malgrado*.

maliacus ſinus, Locrorum Epicnemidiorum eſt è regione Eubœæ, in quē Sperchius fluuius influit. Ptol. *Ita dictus* à Maliaco oppido, cuius meminit Steph. Lamiacus, apud Pauſaniam vocatur. Melineus à Thucydide dicitur lib.8. *Golfo del Ziton* hodie dicitur Sophiano. *Volo* Theueto tamen dicitur.

maliane, Arachoſiæ oppidum. Ptol.

malias, Hiſpaniæ oppidulum. Appian.

maliattha, Arabiæ Petreæ vrbs. Ptolem.

maliba, Indiæ vrbs extra Gangem. Ptolem.

malichis, Antipatrum veneno necauit, anno ab vrbe 711.

malıea, vrbs Theſſaliæ, à qua populi Maliees, & mare vicinum Malienum dicitur Strab.l.13.

Μαλιεὺς, Steph. vrbs dicta à Malo filio Amphictyonis, aut Amyri Bœoti. Hinc ſinus Maliacus: Gentile, Malieus, & Maleates, quod etiam à Malea promontorio Laconiæ deriuatur. Steph.

malij, populi circa Meſopotamiam. Strabo.

malimus, Siciliæ mons, malis, hoc eſt, pomis refertus. Theocritus.

malippala, Indiæ intra Gangem vrbs. Ptol.

mallaba, Arabiæ felicis vrbs, apud Ptol.

mallada, vrbs Perſica: Gentile, Malladenus. Steph.

mallæta, Indiæ intrà Gangem vrbs. Ptol.

malli populi Indiæ, ex illis, qui cum Doriade Baccho reſtiterunt. Steph.

mallois, entis. Apollo Lesbius: & Malois, locus in quo templum Apollinis Lesbij ἀπὸ τοῦ μήλου τῆ μαιτοῦς. Steph.

mallophoros, Cereris eſt cognomentum in Megaride, quod ab iis videtur impoſitum, qui mortalium primi oues connutrire cœperint. Siquidem lunam dicunt Græci μαλλὸν, ex quo & Idam μαλλωτὴν vocarunt. Cæl. lib. 25. c.1.

mallos, Ciliciæ oppidum clariſſimum, à Mallo conditore ita dictum, vt ex Callimachi ſententia refert Steph. Lucan.l.3.

Mallos & extrema reſonant naualibus Ægæ.

Item Arcadiæ fluuius, Pauſan. & Æthiopiæ ſub Ægypto vrbs. Plin.

mallotæ, nomen populi. 2, Mach. 4.

mallotes, à populis Indiæ Mallis. Ariſtoph.

mallotes. Vide Malli.

malloch, filius Azabiæ, filius Amaziæ. 1. Paral. 6. Lat. regnans, aut conſulens.

malot Tages, apud Ianigenas regnauit.

malſane, vrbs felicis Arabiæ: Gentile, Malſanites. Steph.

malta, vide Melita.

maltanus, Tuſciæ portus. Anton.

maltecotæ, Indiæ gens. Plin.

malthace, inſula haud procul à Corcyra. Pli.

malua, fluuius Africæ ex Atlante oriens Pomponio. *Mululo* à Caſtaldo nominatur.

malus. Vide Maliæ.

mallus, mons eſt in ea parte Indiæ, quæ eſt intra Gangem, à quo vicini populi Malli appellantur. Plin.l.6. c. 17.

malys. Vide Mempricus.

mama, Æthiopiæ ſub Ægypto vrbs. Plin.

mamala, Arabiæ felicis vicus. Ptol.

mamarcina, vrbs Auſoniæ. Gentile, Marmacinæus. Steph.

mamaus, fluuius eſt Peloponneſi, in tractu Triphiliaco, non procul à Pylo, qui olim Amathus dicebatur. Strab.l.8.

mamblia, oppidum Æthiopiæ, ab ea parte qua Africam ſpectat. Plin.lib.9.c. 29.

mambre, ciuitas, Gen.13. quæ Hebron & Arbe dicitur. Gen.23. & 35. Sunt tamen qui dicunt locum eſſe in Hebron, dictum in quercub. procul ſex ſtadiis ab Hebrone. Frater Eſchol & Aner. Gen.14. Heb. Manre. Lat. rebellis, aut amarans, vel commutans, vel permutans.

mambres, vnus ex illis qui Moſi reſtiterūt, 2.Tim.3. Græcè, Iambres.

mambuta, Meſopotamiæ oppidum. Ptol.

mamelus, XVI. Aſſyriorum rex, regnauit annis XXX.

mamercus, præſul Viennenſis, qui teſte Ptolemæo Lucenſi, anno CCCCIII. ſupplicationes primus inſtituit, quas Rogationes vocant, ob frequentes terræ motus, quibus ea regio infeſtabatur. Volat.

mamers, lingua Oſcorum, dictus eſt Mars, detractione ſyllabæ, qui & Mauors etiā appellatur. Mamertus, prænomen Oſcum, ab eo quod hi Martem, Mamertem appellant. Apud Liuium Mamertus Æmylius dictator, ex gente Mamerta. Quidam dicunt Æmyliam gentē à Mamerto appellatam, cui propter humanitatem ciuicam, cognomen fuerit Æmylio.

mamerthes Corinthus, filium fratris ſui Siſaponis libidine regnandi interfecit, maximo ſuo malo. Nam vbi Siſapo factum reſciuit, eum membratim diſcerpſit. Ouid. in Ibin.

mamertina, quæ & Meſſena, nomen vrbis.

mamertinus, conſul, collega Neuita, anno ab vrbe 1115.

mamertini, populi Campani. Hi cùm Meſſanam colonos miſiſſent, ipſi quoque Mamertini potius quàm Maſſanenſes ſunt vocati: & cùm ager eorum vini feraciſſimus ſit, Mamertinum

vinum, non Meſſanenſe appellatum eſt. Mart.

Amphora Neſtorea tibi Mamertina ſenecta
Si detur quodvis nomen habere poteſt.

Dicti à ciuitate Mamertina, quæ à Lacedæmoniis ſubuerſa fuit, quòd Meſſanij 50. Virgines Lacedæmonas violare tentaſſent, & non conſentientes eas occidiſſent. Plin. lib. 14. cap. 6. De Mamertinis & Mamertina ciuitate, Cic. in Verrem, act. 4. & 5. de Oratore.

mamertinum fretum, inter Siciliam & Italiam, hodie *Farre de Meſſina*, Beniamin *Louid* vocat, Siciliæ fretum appellat lib. 19. cap. 11. hoc Fretum Thucydides lib. 4. *Charibdim* nominat, partem pro toto accipiens: à Pauſania deſcribitur in Eliacis.

mamertium, Steph. vrbs Italiæ.

mamillam, in Chronicis appellari eam Miſniæ vrbem, quam vulgò *Ceitz* vocant, ſcribit Fabricius in ſuis itinerariis.

mamitus, XIII. Aſſyriorũ rex, regnauit annis XXX. Is rurſus milites exercuit, & aſſuefecit laboribus: & interpoſitis deliciis, vnguentis & opobalſamis, militiam & pugnas exequebatur, cœpitque formidini eſſe Syris & Ægyptiis. Beroſ. Prudent. in Pſychom. de luxu.

mamius Papyrius, rex Sacrorum, anno ab vrbe 245.

mammachutus, vir quidam fuit, ſola illuſtris fatuitate, ſicut & quidã Melitides. Cæl. l. 17. c. 4.

mammæus pons, à mammæa matre Imp. Alex. Seueri ſic dictus: ſuper Anienem fluuium hodie, *Ponte Mammolo*.

mammenæ, puellæ alimentariæ, & Mammeani pueri ab Alexandro Seuero inſtituti. Lamprid. anno ab vrbe 984.

mammida, Perſiæ vrbs apud Ptol.

mammilla, nomen mulieris, Telegoni filiæ, à qua Mamminillorum familia eſt vocata.

mammiſca, Syriæ quædam Tetrachia. Plin.

mampſarus, Africæ propriæ mons. Ptol.

mamuchan, dux Perſarum. Eſth. 1. Lat. paratus, vel certus, aut depauperatus, ſiue percuſſus.

mamuda, Æthiopiæ ſub Ægypto vrbs. Plin.

mamuga, Syriæ vrbs. Ptolem. hodie *Mabuga*, Maſio.

mamurius, faber ærarius laudatiſſimus, qui tempore Numæ floruit, & Saliorum ancilia cõfecit, ad ſimilitudinem eius, quod è cœlo deciderat. De hoc ſic ſcribit Feſtus: Mamurci Veturij nomen frequenter in cantibus Romani frequentabant hac de cauſa: Numa Pompilio regnante à cœlo cecidiſſe fertur ancile, id eſt, ſcutum breue quod ideo ſic appellatum eſt, quia ex vtroque latere erat recisum, vt ſummum infimúmq; eius latus medio pateret, vnáque edita vox eſt, omniũ potentiſſimã fore ciuitatem, quandiu id in ea manſiſſet. Itaque facta ſunt eiuſdem generis plura, quibus id miſceretur, ne internoſci cœleſte poſſet. Probatum opus eſt

mamurij Veturij, qui præmij loco petiit, vt ſuum nomen Salij inter carmina canerent. Hæc ille Ouid. 3. Faſt.

Inde ſacerdotes operi promiſſa vetuſto
Præmia perſoluunt, Mamutricumque vocant.

mamurra, Formiis natus, eques Romanus, vt tradit Cornelius Nepos primus Romæ in Cælio monte parietes domus ſuæ marmore incruſtauit. Hic eſt qui Epigrãmate, Catulli proſciſſus eſt. Idem columnas ex Caryſtio marmore habuit. Plinius, Marmurra alter ante hunc apud Oſcos natus tempore Numæ, ancilia, pleraque Deorum ſigna ex ære compoſuit. Huius etiam meminit Ouid. in Faſt.

marmurræ, ſenatoria familia erat Romæ.

manæan, mauritaniæ Cæſarienſis oppidum. Ptol. hodie *Miliana*, marmol o.

manæthus, Ægyptius fuit ex Dioſpoli vrbe ortus, qui de Phyſiologia & Aſtrologia iudiciaria carmen reliquit. Fuit & alter hoc nomine mendeſius ſacerdos apud Ægyptios, vtriuſque meminit Suidas.

manahath, filius Sobar, filii Seir, Gen. 36. 3. Par. 1. Eſt & regionis nomen. 1. Par. 8. Lat. requies, aut munus, ſiue præparata formido, vel confractio, aut numerus ſtuporis: vel preparata deſcenſio, vel numerus deſcendens.

manahem, filius Gaddi. 4. Reg. 16. Lat conſolator aut ductor eorum, ſiue præparatio caloris, aut munus incensũ, vel numerans calefactionẽ.

maniam, ciuitas quæ eſt terminus tribus Gad, in regione Galaaditide. Leuitis & cõfugio conceſſa. Ioſ. 13. & 21. 1. Paral. 6. Lat. caſtra.

manain, amnis circa Gedroſiam. Plin.

manaita, Armeniæ regio eiuſdem nominis idolo conſecrata. Dion.

manalis lapis, oſtium Orci, per quod animæ inferorum ad ſuperos manãt, qui dicuntur manes. Manalem lapidem etiam vocabant petram quandam, quæ erat extra portam Capenam, iuxta ædem martis, quam cùm propter nimiam ſiccitatem in vrbem pertraherent, ſequebatur ſtatim pluuia: eúmque quòd aquas manaret, manalem lapidem dixêre. Feſtus.

manapia, Hiberniæ vrbs. Ptol. hodie *Vvaterford*. Incolæ manapij, eidem.

manaricium, Anton. *Maurice*, Simlero, Hollandiæ vicus eſt, Traiectenſis diœceſis.

manarmanis, Germaniæ portus poſt Rheni oſtia. Ptol. hodie *Maona*, Friſiæ pars longo tractu procurrens verſus anguſtias Scholbalchi. Ortc. Pirchaymerus credit *Campen* eſſe. Beca. mauult *Harlingen*, aut locum vicinum.

manaſſe, ſiue manaſſes, filius primogenitus Ioſeph. Gen. 41. Pater Eſriel 1 Par. 7. Filius Ezechiæ regis Iuda, filij Achaz, 4. Reg. 21. 1. Paral. 3. Lat. oblitus, aut obliuio.

manathat, aliàs *Cathoe* iuxta Antipatridem ad montem Saron, ſic Poſtellus in ſua Syria.

manates, Italiæ populi in prima regione. Plin.
mancaleus, XIIII. Babyloniorum rex, regnauit annis XXX.
manchana, Meſopotamiæ oppidum. Ptol.
mancinus, nomen viri, à quo Mancinates pro damnato, quòd Mancius inſignem domum habuerit, quæ eo interfecto publicata eſt.
mancunium, Britanniæ vrbs. Anton. hodie *Mancheſtra*.
manda, Indiæ intra Gangem fluuius, Ptol. *Menan*, Mercatori.
mandaeth, Æthiopiæ vicus, in Adulico ſinu. Ptol.
mandagandeni, Troadis populi. Plin.
mandagara, Indiæ intra gangem oppidum. Ptol. *Mongalor*, Caſtaldo.
mandagara, & Mandegarſis, Mediæ oppida. Ptol. *Moſandram* incolis dici Niger ſcribit.
mandagræum, flumen apud Scythas Aſiaticos. Plin.
mandalum, Æthiopiæ lacus circa Azanium promontorium. Plin.
mandani, Aſtyagis filia, quæ ei viſa eſt per quietem tantum vrinæ facere, vt omnem ipſi⁹ vrbem oppleret, atque vniuerſam Aſiam inundaret. Hæc Cambyſi nupſit, ex quo genuit Cyrum, Herod. l. 1.
mandanes, II. Medorum rex, regnauit an 50.
mandanis, fuit Gymnoſophiſta inſignis, quem cùm Alexander per internuncios ad Iouis filij epulum vocari iuſſiſſet, & parenti ampliſſima præmia, detrectanti verò grauiſſimum cruciatum proponeret, conſtantiſſimè ferunt reſpondiſſe, nec illum Iouis filiũ eſſe qui magnæ parti terrarum imperaret, nec ſe illius donis permoueri, cui nulla eſſet ſatietas: nec minas pertimeſcere, quòd viuenti India abundè multa eſſet ſuppeditatura: mortẽ verò tantum ab eſſe vt formidaret, vt multis etiam votis eã expeteret, quæ ſeſe marcida ſenio carne liberatum, in puriorẽ melioremq; vitam immutaret, Strab. lib. 15.
mandaræ, pars Cyri Macedoniæ. Steph.
mandarei, Sarmatiæ populi. Plin.
mandei, Indiæ populi ad Gangem, Plin.
mandela, Pagus eſt in Sabinis, vt authores ſunt Acron & Porphirion Horat. 1. Epiſt. 19.

-gelidus Digentia riuus,
Quem Mandela bibit rugoſus frigore pagus.

mandepa, Thraciæ vrbs. Procop.
mandetrium, Dalmatiæ vrbs. Plin.
mandiadini, Indiæ populi. Arrian.
mandianitæ, Arabiæ populi Steph.
mandonius, dux Hiſpanus & Indibilis partes Romanorum cum Scipione Africano in Hiſpania iuuerunt, deinde Scipione ægrotante, ſeditionem agitauere, in Romanóſque inſurgere cœperunt. Quos cùm Scipio morbo liberatus comprehendiſſet, veteris officij memor, tantùm caſtigatos verbis dimiſit. Liuius libro 29.
mandori, Libyæ interioris gens. Ptol.
mandralæ, Indiæ intra Gangem populi, quorum ciuitas *Palibothra*. Hos populos videntur Strabo & Plinius *Praſios* vocare: horum enim ſcribunt *Palibothram* vrbem eſſe, indéque etiam eandem gentem *Palibothros* quibuſdam appellari idem tradit. Plin.
mandreni & Mandranitæ, populi Arabiæ. Vtuntur autem Arabes duobus his typis Gentilium. Stephan.
mandro, nauicularius quiſpiam, qui aſpirante fortuna, tandem factus eſt imperator: vnde etiam factus adagio locus in eos qui præter meritum ad opes euecti, priſtinæ conditionis non meminerint.
mandropolis, vrbs Phrygiæ: Ciuis, Mandropolites. Steph.
mandrueni, circa Marginiam populi. Plin, vide Mardyeni.
mandrus fluuius, Plin. circa Sogdianam forte. Mons item Libyæ littoris & fluuius Indiæ intra gangem, apud Ptol.
mandubij, Galliç populi apud Cæſarem & Strabonem: quorum caput Alexia: Gallicè, *Le pays d'Aulſois en Bourgongne*.
manduеſſedum, Angliæ oppidum, Ant. *Maneſtre*, in Corbaniis, Camdemno.
manduria, Salentinorum oppidum Plinio, *Mandala* Nigro, *Caſal nouo* Leandro vocatur.
mandurium, vrbs Apuliæ: Ciuis, Mandurinus. Steph. Mandurium ſcribit Leander à Plinio vocari lacum in Apulia Dauniæ, qui hodie *Andoria* dicitur, quem neq; exhauſtis aquis minui, neque infuſis augeri tradit Liuius, atque Plinius, ſed eum innominatum relinquit. Alex. Andreas hunc hodie *Lago Verſentino* dici ait.
manei, Hiſpaniæ populi, iuxta Bætis fluminis oſtia. Auienus.
manes, Manichęorum princeps, Perſes, vita & moribus barbarus, ingenio acer, Chriſti ſe nunc gerere formam conabatur oſtendere, nunc ſe ipſum Paracletum eſſe prædicabat. Cuius imitatores Chriſtum veram carnem ſumpſiſſe negarunt, anno ſal. 279. Euſeb. li. 7. cap. 17. Auguſt. l. de Hæreſ. Viu⁹ tamẽ excoriat⁹ fœdè periit.
manes, animas è corporibus egreſſas intelligimus, aut deos inferos, authore Seruio. Sunt autem, inquit, noxiæ, & dicuntur per Antiphraſim. Nam manium bonum eſt. Alii Manes à manando dictos intelligunt. Nam manibus plena ſunt loca inter lunarem & terrenum circulum vnde defluunt. Hæc ille. Augilæ, populi Africæ iuxta Syrtes, Manes tantùm Deos putant, per eos deierant: eos, vt oracula conſultant, precatíque quæ volunt vbi tumultis incubuére, pro reſponſis ferunt ſomnia. Verba ſunt Pomp. Melæ li. 1. Manes etiam ad genios duos, quos cum vita ſortimur, authore Seruio, retulit Virgil. 6. Æneid. eo carmine,

Quiſq; ſuos patimur Manes, &c.

Nam manes, *δαίμονες*, ſunt præſules corporibus humanis attributi, qui parentum ſeminibus manauerunt. Inde Summanus, id eſt, ſummus inter Manes dictus eſt Pluto. Verùm Manes, quoniam corporibus eo tempore tribuũtur, quo fit prima conceptio, poſt vitam iiſdem corporibus delectantur, atque cum his manentes appellantur lemures. Cui ſi vitæ purioris adiuti fuerint honeſtate, in Lares domorum vrbiúmque vertuntur. Si animi deprauantur ex corpore, Laruæ perhibentur ac manes. Manes igitur tam boni quàm truces ſunt conſtituti, quos Agathos & Cacedemonas vocant Græci. Antiqui animum à corpore ſeparatum Manendeum vocabant. Apuleius de Socratis dæmonio dicit, Manes animi dicuntur melioris meriti, quæ in corpore noſtro Genii dicuntur, corpori renuntiantes, Lemures: cùm domus incurſionibus infeſtarent, Laruæ appellabantur: contrà, ſi boni fuerint, Lares familiares. Feſtus ait, Manes dii ab auguribus vocabantur, quòd per omnia manere credebant, eóſque deos ſuperos atque inferos dicebant. Cicero libro ſecundo de legibus, *Deorum maniũ iura ſancta ſunto.*

manes, fluuius, vel potius torrens Locrorum Epicnemediorum, Thronion præterfluens, interdum tam exiguus, vt tranſeuntis vix tingat pedes: interdum tam latus, vt in bina diffundat iugera. Alio nomine Boagrius appellatur. Vide Strab. lib. 9.

maneſium, vrbs Phrygiæ à mane ditiſſimo conditore. Steph.

marnethus Mendes, Ægypti ſacerdos: alter eiuſdem nominis è Dioſpoli Ægypti, ſcripſit phyſiologiam & apoteleſmata verſibus in aſtrologia, id eſt, effectus aſtrorum. Suid.

manethuſa, vrbs Cretæ inſulæ. Pomponius Mela lib. 2.

manezardum, Galatiæ oppidum. Anton.

manfredus, regem Siciliæ ſe appellari, adorari, coronaríque ex ritu & maiorum more curauit, Blondus.

manganur, Indiæ intra Gangem vrbs. Ptol.

mangon, inſula ſinus Arabici. Ptol.

mania, niæ, vrbs Parthorum ab oriente hyberno. Plin. li. 6. cap. 15. promontorium Lesbi. Pto. Vide Monædia.

mania, dea, larium mater, cui olim ſacrificabant & Maniæ laruæ quædam: quas nutrices pueris minitari ſolent.

maniæna, Indiæ extra Gangem vrbs. Ptol.

manichæi, heretici quidam dicti ſunt à quodam Perſa, qui vocatur Manichæus: quamuis & ipſum, cùm eius inſana doctrina cœpiſſet prædicari: (nam antehac Vrbicus vocabatur) diſcipuli eius in Græcia vitantes nomen inſaniæ, quaſi doctores, & eo ipſo mendaciores, geminata (n) Mannichæum, quaſi manna funden-

tem, pro Manicheo, id eſt, inſano, appellauerunt. Auguſt.

manilius Octauius, à quo Manilii fluxere: Tuſ. dux, & Tarquinii gener, ad quem ille poſt fugam ſe recepit, eiúſque auxilio Romanis intulit bella, Liu. l. 1.

manilia lex, illos etiam admittebat ad gerendos magiſtratus, quorum maiores in Romana rep. magiſtratum non exercuiſſent.

manimi, Germaniæ populi. Tacit.

maniolæ, inſulæ, ex aduerſo Indiæ, extra Gãgem, in quibus tradunt nauigia, quæ clauos ferreos habent detineri, nec vlterius progredi ſinunt, ne quando lapis Herculeus, qui circa ipſas gignitur, illa ad ſe trahat. Eas tenent Anthropophagi, Manioli dicti. Ptol. l. 7. *Iſias de Pracel.* hodie.

manis, Rex Phrygiæ vetuſtiſſimus bonitate ac potentia perinſignis, cuius de nomine Phryges etiam nunc illuſtria admirandáque omnia Manica nuncupant. A quibuſdam Maſdes vocatur. Cæl. lib. 13. cap. 6.

manius Marcius, ædilis plebis, primùm frumento populum in modios aſſibus donauit. Pli. li. 18. cap. 3.

manliana, vrbs Luſitaniæ, Ptol. Vulgò, *Monte maior*. Manliana item, Tuſcorum vrbs. Ptol. hodie Mallianum. Villam Hirtii putat Cluſius.

manlius Capitolinus, prænomine Marcus, nobilis Romanus, qui re malègeſta à conſulibus ad Alliam contra Gallos Senones, videns in mœnibus vrbis parum eſſe præſidii, lecta mille iuuenum manu arcem Capitolinam occupauit, & à vi hoſtium ſeruauit intactam. A qua tamen ipſa arce, quòd in affectati regni ſuſpicionem veniſſet, poſtea præcipitatus eſt: cautumque eſt Senatuſconſulto, ne quis ex Manlia gente Marcus diceretur. Hiſtoriam hanc latiùs refert Liuius libro ſecundo ab vrbe, & Seruius enarrans illud Virgilii Æneid. 8.

In ſummo cuſtos Tarpeiæ Manlius arcis.

Plinius de fortitud. capite 28. li. 7. *Haud minora*, inquit, *forent Manlii Capitolini decora, ni perdidiſſet illa exitu vitæ.* Ante XXII annos bina ceperat ſpolia. Primus omnium eques coronam muralẽ acceperat, ſex ciuitates: XXXVII. dona; XXX I, cicatrices aduerſo corpore exceperat: P. Seruilium magiſtrum equitum ſeruauerat, ipſe vulneratus humerum ac femur. Super omnia Capitolium, ſummamq; rem in eo ſolus à Gallis ſeruauerat, ſi non regno ſuo ſeruaſſet.

T. Manlius Torquatus, cognomento Imperioſus, quòd ſæuiſſimi exempli author, inſignem crudelitatis titulum occupaturus fuerit. Atque inde, Imperia Manliana dicta apud Liuium Decadis primæ. lib 4. Gellius lib 9. cap. 13. vel quòd filium, quòd contra edictum ſuum cùm hoſte pugnaſſet, virgis cæſum ſecuri iuſſiſſet percuti. Eraſ. in Chil.

manlius Torquatus, qui ob ingenij & linguæ tarditatem à patre in prædia rusticana relegatus fuit, patremque iudicio exemit à Marco Pomponio accuſatum. Liuius libro quarto Decadis primæ.

manlius Volſo, Liuius libro 8 de bello Macedonico: Cn. Manlius Volſo, inquit Cōſul in Aſia acceptis à Scipione copiis & exercitu luſtrato, contra Gallogræcos bellum geſſit, eíſque ſuperatis reuertens, cùm in æde Bellonæ triumphum peteret, decem legati, qui cum eo miſſi fuerant, reſtitere: inter quos L. Furius Purpurio, & L. Æmilius Paulus dicebant ſe legatos Cn. Manlio datos, pacis fœderiſque cum Antiocho iocandi gratia, Manlium autem operam dediſſe, vt eam pacem turbaret, multóſque nobiles viros in exercitu, ſua temeritate morti obieciſſe: vicit tamen, amicis atque cognatis ſuffragantibus, res fœliciter geſtas, & exercitum integrum reportatum dicentibus. Triumphus igitur decretus Manlio: medius tamen honos illi habitus eſt, vt ouans vrbem intraret.

T. Manlius, iuris Pontificij peritus, iudex inter Macedonas accuſatores & filium conſtitutus, audita cauſa ita pronunciauit: Cùm probatum ſit Silanum filium meum pecuniam accepiſſe, ipſum republica & prole mea indignum iudico, protinúſque è conſpectu meo reū abire iubeo. Silanus itaque dolore animi percitus nocte proxima ſe ſuſpendit: neque pater exequiis interfuit: ſed dum funus duceretur, conſulere ſe volentibus, ſui copiam fecit, vacuáſque præbuit aures Valerius de ſeueritate.

manlius Torquatus, Ciceronis temporibus vir doctus, ex Rhodia diſciplina Monolis & natura ad dicendum nec ſatis ſolutus neque expeditus. Cui ſi vita ſuppeditaſſet, ſublato ambitu Conſul factus eſſet. Plus facultatis habuit ad dicendum, quàm voluntatis, Itaque ſtudio huic non ſuffecit. Hæc Cicero.

L. Manlius Torquatus, cui etſi non deerat (inquit Cicero) oratio, quam Græci Politicen dicunt, erant in eo plurimæ literæ, nec eæ vulgares, ſed interiores quædam & reconditæ: ſumma verborum & grauitas, & elegantia: atque hæc omnia vitæ decorabat grauitas: me quidem admodum delectabat. Pædianus autem de eodem ſic ſcribit: L. Torquatus, qui P. Syllā patris competitorem in conſulatu accuſauit: quare quo & ipſe Sylla & collega damnati ſūt. Rurſus eum accuſauit, quòd in coniuratione Catilinæ fuiſſet: defenditur à Cicerone, cuius extat oratio.

L. Manlius pictor egregius, apud quem quum Seruilius fortè cœnaret, filióſque ſuos deformes animaduerteret: Non ſimiliter (inquit) Manli, ſingis & pingis, ad quem Manlius, *In tenebris* (inquit) *fingo, in luce pingo.* Macrob.

manlius Antiochus, conditione ſeruus, antè

aſtrologus ac poeta, vnà cum Plotio poeta minorum, & Taberio grāmatico conſeruus, ex Aſia vna naui aduectus deſcribit. Plin. l. 35. c. 17. Fuit & cognomen eius qui Carthaginem vicit. Hunc Plinius maximus vtilem doctrinis nullo doctore fuiſſe prodidit.

manlius mathematicus, apici gnomonis auratam pilam addidit, cuius vertice vmbra colligeretur in ſemetipſam, alia atque alia incrementa iaculantem apice, ratione, vt ferunt, à capite hominis intellecta. Plin. l. 36. c. 10. *Quinam vero id Manlius ſit molitus*, etiam ingenioſe addubitant: an pilam ſic impoſuerit vt extaret tota humani capitis ſimilitudine: an inſecuerit, & demiſſā exſculpto lapide cōiunxerit, an de lapide reſecuerit; quantū altitudo pilæ fuit additura: quod V. C. Iac. Dalechampius minime ſe credere aſſerit, cum obeliſcos ſacros ob religionem haberet antiquitas.

manlius Theodorus, conſul, collega Sabiniani, anno ab vrbe 1258.

monacarta, vrbs Arabiæ: Gentile, Manacartenus. Steph.

maneos, regio media inter fluuios, in qua habitant Arabes Manneotæ. Steph.

mannus filius Tuſconis dei, aliàs Teuontis, à quo Alemanni dici gloriantur. Vide Alemanni.

manſveldia, veteris Saxoniæ portio, putatur nomen à Manno ſecundo Germanorum rege Manni campus. Habet hic tractus ab Oriente Salam fluuium, territorium archiepiſcopatus Magdeburgenſis, & diœceſem Merſeburgenſem: Turingia illa à meridie eſt, ab Occidente reſpicit comitatum Svvartzeburgenſem, & alios quoſdam principatus. Hic Manſveldiæ comitatus, quatuor alios comitatus in ſe continet, *Aruſter, VVipra, VVethin & Quernfurt*, qui olim proprios & peculiares habuerunt comites, nunc verò præter Comitem à Mansfeldt neminem agnoſcunt. Sunt etiam in hoc comitatu Palatinatus, Saxonicus, & Principatus nonnulli. Primariæ vrbes ſunt, Manſveldia, Iſlebia, VVypra & Leimbach. Regio eſt admodum metallifera Scribit Munſterus eſſe in hac regione ampliſſimum lacum, cuius piſcium, ranarum, aliorúmque reptilium formas atque figuras adeò accuratè in ſaxis fiſſilibus quæ hic reperiuntur, effigiatas atque à natura depictas cernunt, vt prima fronte illas dignoſcere, atque ſingulas ſuis nominibus exprimere queas.

mantalus, vrbs Phrygiæ, à Mantalo eius conditore: Gentile, Mantalenus. Steph.

manthyrea, vicus Arcadiæ. Gentile, manthyreus.

mantiana, palus Strab. in media eſt Aſię regione, M. P. Veneto *Gelnchalas* vocatur, Ramuſio videtur ex Gyllii deſcriptione eā eſſe quā *Abylſedea* in ſua Geogr. Argis appellat. Nōnulli hūc

lacũ (vt Theuetus ſaltem dicit) *Van* vocant: Iudæi *Vanic*, Æthiopes Abannas. *Maraine* Palus aut *Martiana* fortè Ptolemæi eſt.

mantinea, vrbs Arcadiæ, quæ poſtea Antigonia dicta fuit, in adulationem Antigoni eius, qui Philippo Perſæ patris curator regni fuit. Sed poſtea Hadriani imperatoris iuſſu rurſus Mantinea fuit appellata. Homer. in Cata. *οἱ τεγέαν τ' εἶχον, καὶ μαντινεὴν ἐνέμοντο*. Stra. l. 8. De ea plu. Ptolem. & Pauſanias. Sed Plin. duas conſtituit. Niger eam *Gariza*, ſed Zardus *Mundi* vocat.

mantineam, Epaminondas, ſuperatis ſecunda pugna Lacedæmoniis, illuſtrem reddidit, in qua & ipſe diem obiit: Gentile, Mantineus & Mantinis, fœm. Mantinicus poſſeſſiuum. *Mantegna* à Nigro appellatur: aliam præter hanc habet Plin. *Mantineam* in Peloponneſo.

mantius, Melampi filius, ex Iphianaſſa filia Prœti, ex qua Homer. lib. 5. Odyſſ. Polyphidem & Clytum ſuſcepit.

manto, ûs, mulier fatidica, Tireſiæ Thebani filia, quæ cùm poſt patris obitum, Creonis & Theſei tyrannidem fugeret, primùm in Aſiam venit, vbi Apollinis Clarij templum condidit. Deinde in Italiam delata, ex Tyberi fluuio (vt poetæ fabulantur) aut certè ex Tiberino rege Ocnum peperit, qui poſtea ad Padum fluuium, vrbem condidit, quam à nomine matris Mantuam appellauit.

mantua, vrbs Tranſpadanæ regionis clariſſima, ab Ocno filio Tiberis, & Mantûs, Tyreſiæ Thebani vatis filiæ, ad Padum condita, & à nomine matris eius Mantua appellata. Virg. lib. 10. Æneid.

Ille etiam patriis agmen ciet Ocnus ab oris
Fatidicæ Mantûs & Tuſci filius amnis,
Qui muros, matriſq; dedit tibi Mantua nomen.

Sed an verum ſit, quod vnquam in Italiam venerit, nolo nunc citare Pauſaniam, Hellanicũ, & Græcorum multitudinem magnam, Poetarum clariſſimo illuſtriſſimóque principe Virgilio Marone gloriatur Mantua: cuius fœlix ingenium tam omnes efferre debent, quàm imitari nulli poſſunt. Mantuanus, na, num, à Mãtua deducit. Vnde Mantuanus Virgilius dictus eſt. Eſt etiam Mantua oppidum Hiſpaniæ, olim *Viſeria* apud Ptolemæum. Hodie *Madrid*, aut veriùs *Villemanta*, locus non procul hinc, vt putãt Montanus & Tarapha. Hanc primam per Y *μάντυα*, ſcribit quoque Steph. *Galateam* eam Virgilius vocat allegoricè, vt Seruius annotauit. Hodie *Mantua*.

Manue, pater Samſon, Iudic. 13. Lat. *requies*, aut *munus*.

maoch, pater Achis regis Geth. 1. Reg. 27. Lat. compreſſus, vel attritus aut fixus.

maon, ciuitas tribu Iuda, Ioſ. 15. Filius Sammai filij Recem, 1. Paral. 2. Eſt & nomen ſolitudinis in campeſtribus ad dextram Ieſimon, 1. Reg. 24. Lat. habitaculum, ſiue delictum, vel de peccato.

maonathi, filius Othoniel, filij Cenez, 2. Reg. 23. 1. Par. 4. idem ſignificat quod Maon.

maozim, nomen idoli. Daniel 11. Lat. fortificati, aut fortitudines, vel refugia.

mapeta, Sarmatiæ in Aſia vrbs. Pto. Vulgò *Copa*:

mara, quinta Iſraëlitarum manſio: ibi enim Moſes iactu ligni, amaras aquas in dulcem vertit ſaporem. Exod. 15. Num. 33. Lat. amara, vel amaritudo.

maracanda, vrbs Sogdianæ regionis, Arriano & Curtio. *Maragando* vocat Plutarchus libro 2. de fortuna Alexandri. Petrus Perodinus putat *Samarchanda* hodie eſſe, olim Magni illius Tamberlani patria & regia. Hanc Chalcondilas *Samrachantan* vocat.

marache, vrbs Indica. Gẽtile, Marachius. Ste.

maraces, Ætoliæ populi. Plin.

maracodra Bactrianæ vrbs. Ptol.

maraga, Arabiæ felicis vrbs. Ptol.

marai, nomen viri. 1. Paral. 17. Lat. accelerans, vel acceleratio aut montanus.

marai, Perſiæ populi. Strabo.

marai, nomen viri; 2. Eſd. 12. Lat. amaritudo, vel myrrha Domini, aut docens, vel præceptor Dominus.

maraioth, nomen viri, 2. Eſd. 12. Lat. *amaritudines*, vel *rebelliones*, aut *commutationes*, vel permutationes.

maras. nomen viri, apud Beroen Syriæ ciuitatẽ is ditiſſimus, humanus & officioſus in omnes tum ciues, tum hoſpites Eraſ. Vide Suid.

marane, Arabiæ felicis oppidum. Plin. Maranitæ populi, ibidem.

maranga tractus, Ammiano: *Maronſa* vicus eſt, Zoſimo. Perſidis regionis locus.

marantium, Latini vocant oppidulum Tuſciæ mediterraneum, quòd vulgò *Ripa Maranſi* appellant. Leander Albertus.

maranthis, Africæ vrbs in Pentapoli regione. Ptolem.

maraidi, Arabiæ felicis vrbs. Ptol.

maratha, Arcadiæ vicus, Pauſ. Oſrhenæ vrbs lib. Notit.

marathesium, vrbs Cariæ, Epheſi & Samiorum. Strabo. Steph.

marathi, gens vltra Tanaim. Athen.

marathius, XXIII. Sicyoniorum rex, regnauit annis XXX.

marathon, hodie *Maraſon*, Attici agri ciuitas, diſtans ab Athenis circiter decem millia paſſuum, non procul à Tricoritho & Rhamunte, nece Icari regis inſignis, & Miltiadis gloria, qui ibi centũ millia ex Darij Perſarum regis exercitu profligauit. Item Theſei victoria, qui taurum Marathonium ibi ſuperauit. Ouid. 8. Meta.

-te maximè Theſeu
Mirata eſt Marathon Cretæi ſanguine tauri.

Stephano Marathon vicus eſt in tribu Leontide: poſſeſſiuum, Marathoniacus. Et alibi, v-

nam dicit ex Tetrapoli Attica. Eſt oppidum hoc nomine iuxta Tricorithum & Rhamnē vrbē in qua clarum Nemeſis templum fuiſſe annotatur.

marathon, Achaiæ vrbs, Ptol. Marathono Nigro, Marathona Stepha. Vide Tetrap. lis.

marathonia, vrbs Thraciæ, non procul Abderis Gentile, marathoniates. Stepha.

marathos, vrbs Phœniciæ apud Melam lib. 1. cap. 11. Hæc hodie vocatur *Margath*, vt ſcribit Oliuarius.

marathus, vrbs Acarnaniæ: Ciuis, marathenus: Gentile, Marathuſius.

marathuſa, inſula quædam à copia fœniculi dicta, quæ & clazomenia dicitur. Steph. prope clazomeniam eſſe ſcribit Ciuis, Marathuſius.

marathuſa, oppidum Plin lib. cap. 12.

maratus, XIIII Sicyoniorum rex, regnauit annis XX.

marca Anconæ hodie appellatur hæc Italiæ regio, quæ olim Picenum dicta fuit. Ab Iſauro flumine vſque Droentum amnem, inter Hadriaticum mare, & Apenninum montem exporrigitur. Picenos, Vmbros & Senones hunc tractum quondam incoluiſſe literarum monumentis conſtat. Habet hæc regio agrum fertilē, omnis generis frugum copiam producentem, ſed lignariis quàm frumentariis fructibus longè eſt præſtantior. Silius eius laudem præcipuam in oleis prædicat. Vrbs prima eſt Ancona. Item Ælia Ricina, quam hodie *Recanati* vocant. Non longè abhinc eſt Lauretanæ imaginis planum, validiſſimo muro cum vico illi adhærente cinctum, & multum totius Europæ hominū peregrinationib9 religionis ergò celebre.

marcæum, mons Troadis iuxta Geragithem. Incolæ, marcæiſſii, Steph.

marcalā, Armeniæ minoris vrbs. Ptol.

marcella, mulier Romana, quæ cùm à matre rogata eſſet, gauderétne ſe nupſiſſe, Ita valdè, reſpondit, vt ampliùs nolim.

marcellea, Feſta quædam inſtituta Syracuſis in honorem marcelli, quod in Sicilia optimè rexiſſet. Horum meminit Cic. 4. Ver. & Cæl. lib. 18. cap. 12.

marcellinus, Conſul, anno ab vrbe 1093.

marcellinus, alius conſul, cum Aureliano Aug anno ab vrbe 1027.

marcellinus, Rom. Pont. XXVII. an. ſal. 295.

marcellius, à Tiberio Cæſare Iudææ præfectus. Ioſeph. lib. 18. cap. 11.

marcellus, nomē viri clariſſimi Romani proprium, cuius geſta & à Plutarcho, & ab aliis ſcripta ſunt. Hic Gallorum ducem ſingulari certamine fudit, ſpolia legit, Annibalem primus vinci poſſe docuit, Syracuſas per tres annos expugnauit: quinquies conſul inſidiis Annibalis deceptus & occiſus magnificè ſepultus eſt. Vide marcellos reliquos in marcus.

marcellus, prænomine Veius, Eques Romanus, Neronis imperat. procurator: cuius prædia, hoc eſt, prata & oleæ, intercedente via publica, in contrarias ſedes fuerunt tranſgreſſa, quod maximè mirandum eſt Plin. libro. 2. cap. 83.

marchadæ, Troglodytici populi in Africa, circa ſinum Arabicum. Plin.

marchia noua & vetus, duæ ſunt Saxoniæ regiones. Noua, fluuio Odera perfunditur. Veterem Albis interſecat, ad cuius ripā vrbes Vvitenberga, Magdeburga, Stendellum, Oſterburgum, Hamburgū, Lubecum, quod a ripa Albis aliquantū receſſit. Noua ad Auſtrum, in Bohemos & Sileſios vergit, cuius vrbes Frācofordia, Berlinum, Brandeburgum, Stetinū, Aucſburgū.

marcia, oppidum Bœticæ eſſe, quod hodie *Marchena* dicitur, ex antiquis eius loci marmoreis inſcriptionibus docet Carol. Clutius.

marcina, inter Sirenuſas & Peſidoniam, vrbs in Italia. Strabo.

martium hæreticus, Cerdonis hæretici diſcipulu, circa annum ſalutis 143.

marcius Sabinus, à quo Marcia gens Romæ traxit originem.

marchubii, Africæ Propriæ populi. Plin. Malchubi, Mauritaniæ Cæſarienſis, Ptol.

marciadus Heracleotes Geograph. Iambographus antiquiſs. Trimetrorum Græc. 750 *Deſcripſit radiis (fere) totum gentibus. Orbem* Id præclariſſ. Poema Fed. Morellus Prof. Reg. Senariis Lat. pridē expreſſit, ediditq. Lutetiæ cū Notis. Sub Marciani nomine Gr. itidē Geographio varii editi ſunt Peripli orat. ſoluta.

marcilianum, locus eſt ſuburbanus cōſilinatis vrbis in magna græ. vbi cōuentus eſt frequētiſſimus totius Lucaniæ. Leucorea quoq; priſca ſuperſtitione nomē accepit, vt ſcribit Caſſiod lib. variarū 8. ad Seuer. vbi hūc locū elegāt. deſcrib.

marclylas, latro inſignis in ſylua Dodonæa, Tortelius.

marcodaua, Daciæ oppidum Ptol. *Marcoizech*, Lazio.

marcodorū. Vibiorū vicus, apud Tacit, *Durē*, hodie. Iuliacēſis ducatus vrbs Rhenano & Diuæo Duria caſtrū vocatur a Reginone hiſtori.

marcolica, nobilis Hiſpaniæ vrbs. Liu

marcomagum, Vicus, legio XXVIII. inter Treuiros & Agrippinam. Antonin,

marcomanni, interioris germaniæ populi, Hercyniæ ſyluæ accolæ, qui hodie Morau i dicuntur. Hi Ariouiſto duce Rhenum trangreſſi magna ſuorum ſtrage à Cæſare fuerunt ſuperati. *Merchern*. hodie.

marcomitus, Francorum Sicambrorum rex, primus in galliam impetum fecit, eamque ad Moſam vſque ſubegit.

marcus Acil. Auiola, cōſul, an. ab vrbe cōd 13

marcus Acil. Balbus, cos. an. ab vrbe cōd. 640.

marcus Acinius Balbus, conſul, anno ab vrbe cond. 604.

marcus Ælius Antoninus, Philoſophus, & L Ælius Commodus verus Diui F. Aa. XVIII-

Rom

Ro. an. xix. Tum primum Rom. Reſp. duobus æquo iure imperium adminiſtrantibus paruit. Eutrop. lib. 8. Iul Capitol. in M. Anto. an. ſalutis 162.

marcus Æmilius Barbula, conſul, ab vrbe cōdita 524.

marcus Æmilius Lepidus, conſul, ab vrbe condita 468.

Marcus Æmilius Lepidus Porcina, conſul, ab vrbe condita 617.

marcus æmilius mamercus, II. tribunus militum, ab vrbe cōdita 355.

marcus æmilius Mamercus, conſul, ab vrbe condita 346. v. trib. milit. ab vrbe condita 380.

marcus æmilius Paulus, magiſter equitum, Hetruſcos vicit, triumphum egit, ab vrbe condita 453.

marcus æmilius Scaurus, conſul, ab vrbe condita 639.

marcus æmilius Scaurus Hortenſius, conſul, ab vrbe condita 646.

marcus Albinus, tribunus militum, ab vrbe condita 377.

marcus, Alexandrinæ Eccleſ. Epiſcop. Eumenidis ſucceſſor, Euſeb. l. 4. cap. 11. an. ſal. 147.

D. Marcus Euangeliſta, D. Petri diſcipulus & interpres, quęcunque meminerat ab eo dicta, conſcripſit: non tamen per ordinem, ea quę à Domino dicta ſunt, vel facta digeſſit: quia non ipſe auditor Domini fuit, vel ſectator: ſed nouiſſimè Petro adhæſit ad vſum, ac miniſterium prædicandi, non ad conſcribendum Domini ſermones. Itaque nihil peccauit in eo quòd ita quædā ſcripſerit, quaſi ſparſim audita recordari videatur: & hoc ſolùm ſatis egit, ne quid ex auditis omitteret, aut aliquid falſum ſcriberet: ex ore enim D. Petri Euangelium ſcripſit. Euſeb. lib. 3. cap. 4. 39.

D. Marcus, D. Pauli diſcipulus, primùm Bauaris ſacrum annuntiauit Euangelium. Ioannes Auentinus ſcripſit ſe legiſſe in Bibliotheca Patauienſi, quòd Marcus quidam, D. Pauli diſcipulus, non Euangeliſta Laureaci, & per aſcenſum Danubii, Chriſtum prædicauerit.

marcus eremita vltra dæmones ſapiebat: huic occaſio conuerſionis commiſſum homicidium fuit. Nam cùm puer eſſet, & oues paſceret circa Mateiam paludem ludens quendam coætaneum interfecit, & metuens, fugit in ſolitudinem. Qui cùm tribus annis ſub dio moraretur, poſtea paruum hoſpitium fecit ſibi, in quo annis viginti quinque moratus eſt. Fuit valde manſuetus, ſapiens, memoriaque ſcripturarum ſacrarum clariſſimus, Deóq; tam amabilis, vt cùm ad Dominicum corpus accederet, angelus ei ſacramenta præberet, cuius manum vſq; ad carpū & iuncturam brachii tantummodo ſe dicebat aſpicere. Sozom. lib. 8. c. 1.

marcus Antonius orator. Vide Antonius.

Marcus Antonin. Imp. Philoſoph. patre Annio Vero, qui in prætura deceſſit. porrò Annio Vero auo, qui Conſul II. fuit, natus, Iul. Capit. an ſalutis 121. qui etiam ab Antonino Pio Hadriani iuſſu cum L. Vero adoptatus fuit: pręceptores habuit in elementis primis Euphorionem. Geminum Commodum, Andronem muſicum, & geometram. Vſus eſt grammaticis, Græco Alexandrino: Latinis, Troſeo Apro, Pollione, & Eutychio Proculo Siccenſi. Oratoribus, Græco Annio Marco, Caninio Celere & Herode Attico: Latino, Frontone Cornelio. Anno 12. ætatis habitum Philoſophi ſumpſit. Vſus eſt Commodo magiſtro, Apollonio Chalcedonio. Audiuit & Sextum Cheronenſem, Plut. nepotē, Iuniū Ruſticū, Cl. Maximū, & Cinnam Catullum Stoicos, & Cl. Seuerū Peripateticum. Iul. Capitol. lib. octo de vita ſua Atticè ſcripſit, in quib. doctorum ſuorum ſtoicorū maximè dogmata potiora inſeruit.

marcus Antonius, Bacchum & Oſirim ſe vocari voluit: ex Cleopatra Iſidem & Lunā: duóſque ex ea ſuſcepit filios, quorum vnum Solem, alterum Lunam appellauit: quos Cæſar Auguſtus in triumphum egit, quaſi Sole & Luna ſuperior, eorúmq; victor. Amm. Marcel.

marcus Apuleius, Conſul, anno ab vrbe 204.

marcus Aquilius, Cōſul, an. ab vrbe 525. & 633.

marcus Aquilius, Iuriſconſultus egregius. Ci. pro Cæcinna.

marcus Aſinius Agrippa, Conſul, an. ſalu. 26.

marcus Aſinius Marcellin. Cōſul, an. ſalutis 55.

marcus Atilius Glabrio, Conſul, ab vrbe condita 565.

marcus, Attilius Metilius Bradua, Conſul, anno ſalutis 109.

marcus Attilius Regulus, vir Romanus, egregia virtute, prim. Carthaginenſes pluribus præliis vicit, tandem tamen ab iis duce Xanthippo Lacedæmonio victus, captúſque Romam miſſus eſt, de captiuis cōmutandis acturus, fide data, ſe, ſi nihil perfeciſſet, redíturū. Cùm autē Romę in Senatu ita egiſſet, vt cenſeret è Rep. non eſſe captiuos cōmutandos, factúmq; eſſet in eius ſentētiā Senatuſconſultum, amicis omnibus inuitiſſimis (vt fidem ſuam liberaret) ad Carthaginēſes rediit, ab iiſque eſt exquiſitiſſimis ſuppliciis interfectus. Cicer. in Paradoxis, & aliis locis.

marcus Atilius Volſo, Conſul cum M. Iunio Bruto, anno ab vrbe 579.

marcus Aufidius. Fronto, Conſul cum P. Cornelio Anulio, anno ab vrbe 951.

M. Aurelius Cotta, Conſul cum L. Lucullo, anno ab vrbe 680.

marcus Aurelius Cotta, alius Conſul cum M. meſſala, anno ab vrbe 773.

marcus Aurelius imperat. exercitu ſuo, ſiti periclitanti, Chriſtianorū precibus à Deo pluuiam obtinuit optatam, de quo Euſeb. lib. 5. c. 5.

hiſt. eccleſ. ita ſcripſit. Igitur, inquit, Antonini temporibus, Marcum Aurelium bella inferentem Germanis & Sarmatis, tradunt hiſtoriç cùm ſiti eius periclitaretur exercitus, æſtuantem, & quærentem, quid opus eſſet, reperiſſe in legione quadam milites Chriſtianos: quibus, ſicut & noſtris mos eſt, flexis genibus, obſecrantibus, exaudiſſe Deum ſupplicationes eorum, ac ſubitò contra omnium ſpem largiſſimis imbribus profuſis, exercitus quidem periclitantis, pro quo orauerant Chriſtiani, ſitim ſedatam: hoſtes verò qui iam exitialiter imminebant, fulminibus crebris, ac cœlitus prolapſis ignibus effugatos. Tertullianus hæc commemorat, & apud Paganos Apollinaris.

marcus Bæbius Pamphilius, Conſul cum Cornelio Cethego, anno ab vrbe 573.

marcius Cæcilius Metellus, Conſul cum M. Æmilio Scauro, anno ab vrbe 639.

marcus Calphurnius Bibulus, Conſul cum C. Iulio Cæſare, nullam partem iuris ſui tenuit, collega omnia pro libidine agente tanta petulantia, vt aliquando Bibulum liberiùs ſibi reſiſtentem in carcerē duci curauerit, magna omnium bonorum indignatione. Hic legem Agrariam tulit, & item aliam de iure trium liberorū.

marcus Claudius Craſſus, Tribunus militum, anno ab vrbe 353.

marcus Claudius Marcel. Dictator, anno ab vrbe 428.

marcus Claudius Marcellus, Conſul cum C. Nautio Rutilio, anno ab vrbe 466.

marcus Claudius Marcellus. Vide Marcellus.

marcus Claudius Marcellus, vir conſularis, cùm Pompeio fauiſſet, à Cæſare tamen per Senatum venia impetrata rediens Romam, à familiari quodam ſuo occiſus eſt. Extat elegans Ciceronis oratio, qua Cæſari, ob eius reſtitutionem, gratias agit.

marcus Claudius Marcellus, tres Conſulatus geſſit: quorum primo Alpinos Gallos domuit anno ab vrbe 588.

marcellus Sidites Græc. Poeta medicus Ἰατρικῶν l. XLII. Epico car. ſcripſit: horum meminit B. Hierony. contra Vigilant. & Suid. Fragmētū gemmeum vnius de Piſcib. & remediis ex iis parandis, Feder. Morellus Prof. R. Græcè cum parafraſi ſua Lat. iampridem edidit Lut.

marcus Cornelius Decemuir legum ferendarum, anno ab vrbe 304.

marcus Cornelius Cethegus, Conſul cum L. Auirio Gallo, anno ab vrbe 594.

marcus Cornelius Cethegus, alius Conſul cum P. Sempronio Tuditano, anno ab vrbe 550 Hic eloquens dictus eſt, vt Sempronius, σοφός

marcus Cornelius Maluginenſis, Tribunus militum Conſulari poteſtate, anno ab vrbe 386. Iterum anno 389.

marcus Cornelius Maluginenſis, alius Conſul cum L. Papyrio Craſſo, anno ab vrbe 359.

marcus, Crateuicius Bulgarorum princeps, prælio ſuperatus, à Pazaite, patris mortem vlturo, qui Pazaites magnam Bulgariæ partem ſibi ſubiecit. Egnat. anno ſalutis 1178.

marcus Craſſus auaritiæ gurges, & abyſſus inexplebilis, cùm templum Ieroſolymitanum ſacris theſauris expoliaſſet à Parthis apud Charram, vnà cum Rom. exercitu, peremptus eſt. Plut. in eius vita, App. Parth.

marcus Curtius, nobilis Romanus, qui cùm Romæ in foro, terra ingenti hiatu diſceſſiſſet, reſpondiſſéntque aruſpices, deos Manes non aliter quàm humana victima poſſe placari, neque priùs hoc barathrum claudendū eſſe, quàm ſi ſe aliquis in id ſponte deieciſſet, armatus equo inſidens ſe diis Manibus deuouit, atque ita in apertam voraginem ſe præcipitauit: quæ eo facto clauſa eſt. Vide Curtius.

marcus Curius Dentatus. Vide Curius.

marcus Fabius Ambuſtus, tribunus militum cōſulari poteſtate, an. ab vrbe 375. & iterū anno 387. idē ii. Cōſul cū M. Popilio Lenate, an. ab vrbe 400. Tarquinienſes & Faliſcos ſuperauit.

marcus Fabius Buteo, bis Conſul fuit, ſemel cum L. Cæcilio Metello, an. ab vrbe 506. iterum biēnio pòſt, cùm C. Attilio Balbo: primo conſulatu claſſē Punicam apud Ægimurū ſuperauit.

marcus Fabius Dorſus, Conſul cum Seruio Sulpitio Camerino, anno ab vrbe 411.

marcus Fabius Licinius Conſul cum M. Octacilio Craſſo Meſſala, anno ab vrbe 507.

marcus Fabius, cognomine Pictor, nobilis Romanus, qui præter ſtudia literarū, & rei bellicæ, quib⁹ inſignis erat, etiam pingere didicerat, vnde cognomē reportauit: Scripſit etiam hiſtorias, quarū fragmēta quædā etiam hodie extant. Fuit autem conſul cum D. Iunio Pera, anno ab vrbe 483.

marcus Fabius Vibulanus. & Cōſul cū Poſthumio Eburio Helua, an. ab vrbe 313. Idē decēnio pòſt, Tribunus militum Conſulari poteſtate.

marcus Folius Floccinator, Tribunus militū Conſulari poteſtate, anno ab vrbe 323.

marcus Polius Flaccinator, Conſul cum P. Plautio an. ab vrbe 436.

marcus Fronto, Conſul cum Traiano Aug. an. ab vrbe 852.

marcus Fuluius Flaccus, Conſul cum M. Plautio Hypſæo, primus omniū Ligures tranſalpinos bello domuit, anno ab vrbe 620

marcus Fuluius Nobilior, Conſul cum Cn. Manlio Volſona, an. ab vrbe 565.

marcus Fuluius Pætus, Conſul cum T. Manlio Torquato, anno ab vrbe 454.

marcus Furius Camillus Vide Camillus.

marcus Geganius Macer, Conſul cum C. Iunio Capitolino Barbato, anno 312. quo anno Cluilium Volſcorum imperatorem prælio vi-

ctum cepit, & in triumpho duxit, tertium cum L. Seruio Fidenate, anno ab vrbe 310.

marcus Genutius Augurinus Conſul cum P. Curiatio Philone anno ab vrbe 310.

marcus Germeus Achæorum dux primus, anno Romæ conditæ 498.

marcus Herennius, Conſul cum C. Valerio Flacco, anno ab vrbe 661.

marcus Horatius Barbatus, Conſul cũ L. Valerio Potito collega, Decemuirorum tyrãnidem fregit. App. Claudium vrbe pellendum curauit: de Volſcis, Equis, & Sabinis triumphauit.

marcus Horatius Puluillus, Conſul cũ C. Valerio, eo ipſo anno quo reges exacti ſunt: nã cũ Brutus, Cos. cum Aruente Tarquinio congreſſus, mutuo vulnere occubuiſſet, Spuriúſq; Lucretius in eius locum ſuffectus, paulo pòſt eſſet etiam mortuus. Horatius ei ſucceſſit, in id quod eius anni ſupererat, biennióq; poſt iterum Conſul factus eſt cum Valerio Publicola. Plutarch.

marcus Horatius Puluillus, alter fuit, Pont. Max. tanta conſtantia, vt cùm Capitolini Iouis ædem dedicaret, poſtémque teneniti allatum eſſet de morte filii, neque vultum mutauerit, neque poſtem remiſérit, carmén ve quod pronuntiabat, interruperit: neque prius quidquam nuntio reſponderit, quam abſoluta dedicatione. Valer. Max.

marcus, Iudææ præfectus, anno ſalutis 14.

marcus Iulius Tullius, Tribunus militum, Conſulari poteſtate, an. ab vrbe 353.

marcus Iunius Brutus, Iuriſconſultus egregius, ſcripſit tres libros de iure ciuili. Cicero de Orat.

marcus Iunius Brutus, Iuriſconſulti filius, adeò à parente degenerauit, vt comeſo patrimonio accuſatoriam factitarit. Cic. de claris orat.

marcus Iunius Brutus, C. Cæſaris interfector. Vide Brutus.

marcus Iunius Pera, Conſul cum M. Æmilio Barbula, anno ab vrbe 524.

Marcus Iunius Pœnus, Conſul cum Q. Ælio Pæto, anno ab vrbe 587.

marcus Iunius Syllanus, cos. cum Q. metello, dum collega Iugurtham Numidia exuit, ipſe interim à Cimbris fuſus fugatuſque eſt.

marcus Iunius Syllanus, Conſul cum C. Octauio Cæſare anno ab vrbe 629.

marcus Iuuẽtius Helua, Conſul cum T. Sempronio Graccho, anno ab vrbe 591.

marcus Licinius Craſſus. Vide Craſſus.

marcus Licinius Craſſus, alius Conſul cum C. Octauio Cæſare, anno ab vrbe 724. Item alius Conſul cum L. Calphurnio Piſone, anno ab vrbe 779.

marcus Licinius Craſſus Frugi, Conſul cum Q. Lecanio Baſſio, an. ab vrbe 856.

marcus Licinus Lucullus, Conſul cum C. Caſſio Varo, an. ab vrbe 681.

marcus Liuius, Conſul cum L. Æmilio Paulo anno ab vrbe 535.

marcus Liuius Denter, Conſul cum C. Æmilio Paulo, anno ab vrbe 452.

marcus Liuius Druſus, Conſul cum L. Piſone Ceſoniano, Scordiſcos vicit, gentem à Gallis oriundam, anno ab vrbe 641.

marcus Liuius Druſus. Vide Druſus.

marcus Liuius Salinator, Conſul cum Claudio Nerone bello punico ſecundo Aldrubalẽ ex Hiſpania ad fratris Annibalis auxilium aduenientem, collegæ ope interceptum vicit, & occidit: quæ res præcipuè Annibalis animum debilitauit. Vide Claudius Nero. Idem cùm Tarentum amiſiſſet, atque apud Fabium Maximum qui illud recuperarat, gloriaretur ſua opera receptum eſſe: Certè, inquit Fabius, niſi enim amiſiſſes, nunquam id recepiſſem.

marcus Lollius, Conſul cum Q. Lepido, anno ab vrbe 733.

marcus Manlius Capitolinus. Vide Capitolinus. Item Manilius.

marcus Manlius Tullus, Conſul cum Seruio Sulpitio Camerino, anno ab vrbe 255.

marcus Marulus, conſul cum Æliano, anno ab vrbe 936.

marcus Meſſalinus, Conſul cum C. Lentulo Getulico, anno ab vrbe 751.

marcus Minutius, Procoſ. in Macedonia, Thraces ſuperauit, anno ab vrbe 645.

marcus Minutius Augurinus, conſul cum An. Sempronio Atratino, anno ab vrbe 257.

marcus Minutius Rufus, cos. cum P. Cornelio Aſina, anno ab vrbe 533.

M. munatius, de quo Tacit. lib 1. Lugduni arcẽ Munatiã ab eo vocatã ſtruxit. Vide *Munatia arx*

Marcus Nonus Munatius, cos cum L. Annio Mutiano, anno ab vrbe 953.

marcus Oblitius Malleolus, cos. cum M. Æmilio Lepido, anno ab vrbe 521.

marcus Octacilius Craſſus, Coſ. cum M. Valerio Maximo, anno ab vrbe 490. Iterum cum M. Fabio Licinio anno ab vrbe 507.

marcus Papyrius Craſſus. Vide Papyrius.

marcus Papyrius Mugilianus, tribun. militum, conſulari poteſtate, an. ab vrb. 338. & iterũ biennio poſt cos. cum C. Nautio Rutilio, an. 340.

marcus Perpenna Nepos, Ariſtonicum Attali regis filium victum prælio interfecit.

marcus Plautius Hypſæus, conſul cum M. Ful. Flacco, an. ab vrbe 629.

marcus Pætilius Libo, conſul cum C. Sulpitio Longo, anno ab vrbe 629.

marcus Pomp. Martho, coſ. cum Q. Fabio maximo, anno ab vrbe 520. Iterum tr ennio pòſt cum C. Papyrio Maſſo.

marcus Popilius Lenas, conſul cum Cn. manlio Capitolino, anno ab vrbe 397. Iterum cum Marco Fabio Ambuſto, anno 400. Ter-

tiò cum Aulo Scipione Cornelio Aruina, anno 409. quo anno de Gallis triumphauit. Quartò cum Marco Valerio Coruino fœdus cum Carthaginenſibus percuſſit, anno ab vrbe 408.

marcus Portius Cato. Vide CATO.

marcus, Poſthumius Regilenſis, cùm tribunus militum conſulari poteſtate multa egregia facinora feciſſet, Æquos viciſſet, Volcas cepiſſet, ab exercitu, ſuperbiam eius peroſo, lapidibus obrutus eſt.

marcus Poſthumius Albinus tribunus militū, conſulari poteſtate, anno ab vrbe 353.

marcus Pulcher Perpenna, cos. cum P. Claudio Pulchro, anno ab vrbe 662.

marcus Pupius Piſo Calphurnianus, cos. cū M. Valerio Meſſala duobus annis poſt Cic. conſulatum.

marcus Quintilius Varus, trib. militum, conſulari poteſtate, anno ab vrbe 353.

marcus Robuleius tribunus militum, conſulari poteſtate anno ab vrbe 304.

marcus Sempronius Tuditanus, cos. cum C. Claudio Centone, anno ab vrbe 513.

marcus Sempronius Tuditanus, cos. cum Appio Pulchro, anno ab vrbe 569.

marcus Seruilius Geminus, cos. cum T. Claudio Nerone, anno ab vrbe 551.

marcus Statilius Taurus, cos. cum L. Quintio Criſpino, anno ab vrbe 796.

marcus Suillius Seruilianus cos. cum C. Antiſtio Vetere, anno ab vrbe 802.

marcus Syllanus, cos. cum L. Norbano Balbo, anno ab vrbe 771.

marcus Terentius Varro. Vide VARRO.

marcus Titinius, magiſter equitum ſub C. Iulio Bubulco Dictatore, de Equis triumphauit anno ab vrbe 451.

marcus Tullius Cicero. Vide CICERO.

marcus Tullius Decola, cos cum Cn. Cornelio Dolabella, ſub Dictatore Sylla.

marcus Valerius Coruinus v. conſul & Dictator. Vide VALERIVS.

marcus Valerius Leuinus, conſul cum L. Apuſtio, anno ab vrbe 518.

marcus Valerius Leuinus, Cn. Cornelio Hiſpalo conſule de mortuo in conſulatu ſuffectus, bello Liguſtico cecidit, cùm prius Letū montē de hoſtibus cepiſſet, an. ab vrbe condita 578.

marcus Valerius Maximus, conſul cum Sp. Virginio, anno ab vrbe 198.

marcus Valerius Maximus, alius conſul cum P. Decio Mure, anno ab vrbe 443.

marcus Valerius, Maximus, alius conſul cum Q. Maximilio Vitulo. anno ab vrbe 488. iterum biennio poſt, cum M. Octacilio Craſſo. Fuit & M. Valerius Maximus Dictator, qui de Hetruſcis triumphauit, anno ab vrbe 452.

marcus Valerius Meſſala. Vide MESSALA.

marcus Valerius publicola. Vide VALERIVS.

marcus Valerius Voleſius, conſul, vnà cum collega P. Poſthumio Tuberto, de Sabinis triumphauit, anno ab eiectis regibus 5.

marcus Vibullius Augurinus, conſul cum Syluano, anno ab vrbe 908.

marcus Viuitius Quartinus, iterum conſul cū A. Cornelio Coruino, anno ab vrbe 796.

marcus Vipſanius Agrippa. Vide AGRIPPA.

mardi, Aſiæ populi. Plin. lib. 6. cap. ad Heracleam Colchides, Achæos, Mardos & Cretas nominat, quanquam & apud Perſas Mardi ſunt: alii tamen ab his Stephano, populi Hyrcanorum, qui ſagittandi periti ſunt, & latrocinantur. Vide AMARDI.

mardochai, nomen viri, 1. Eſd. 2. Lat. amara contritio, vel myrrha contrita, ſiue docens cōtritionem, aut myrrha puriſſima.

mardochæus, filius Iair filii Semei, patruus Eſther, Eſth. 2. Eſd. 7. Idem quod Mardochia ſignificat.

mardones, gens Epirotica. Steph.

mardonius, Perſa, quem Xerxes, apud Salaminam victus cum exercitu reliquit, vt reliquias belli foueret, ab Arimneſto Spartiata ſaxo obrutus eſt. Plutar. in Ariſtide.

mardus Ptolem. Mediæ fluuius in Caſpium mare erumpens. Amardus Ammiano eſt.

mare Mediterraneum, quod Africam à noſtra Europa ſeparat, Mare Magnum, & Mare Internum, item Mare Tyrrhenum vocat Oroſius, partem pro toto accipiens. Heſperiū mare etiam vocatur Euſtathio: ab Hiſpanis *Mar de Leuante*, (quod Orientale ſonat) vocatur. Alia hodie vti & olim vocabula ſecundum regiones quod alluit, ſortitur plura.

mare rubrum, Pomponio dicitur, ſiue quia eius coloris eſt, ſiue quia ibi Erythras regnauit, ἐρυθρὰν θάλασσαν appellant, procelloſum, aſperum, mare profundum, & magnorum animalium, magis quàm cætera capax. Vide Pomponii Enarratorem Vadianum. Mare rubrum in quod varii fluunt amnes. Dionyſio, Æthiopicum, Plinio & Melæ Indicum, & Herodoto Perſicum appellatur, inter Africam & Taprobanam inſulam Aſiæ meridionalem partem alluit. Strabo illud ſub Atlantici nomine comprehendit: huius pars quæ Perſiam & Arabiam fœlicem lambit, *Azanium* apud Plin. li. 6. cap. 14. nuncupatur. Dominicus Niger ſcribit etiam ſic nominari. *Mar d'India*, à Luſitanis dicitur, vt quidam volunt: Maris rubri vocabulum tam latè apud bonos auctores extendi fugit Guilandinum in ſuo de Papyro libello, vbi Euſtathium reprehendit, quòd ſcribat Indiam ad Rubrum Oceanum pertingere. Item Martinum del Rio, apud quem malè audit Seneca, Trag. quòd dicat *Tepidum rubenti Tigrim immiſcet freto*

ſed hic error illis communis eſt cum his qui Mare Rubrum tantùm pro Arabiæ ſinu intelligunt, ídque male. Indum enim, Tigrim & Euphratem flumina in hunc ſinum minimè emergi cunctis pene notiſſimum eſt, eaque tamen in mare Rubrum ſe exonerare apud claſſicos auctores luce clarius oſtenditur.

marca, vrbs & palus iuxta Alexādriam, aliàs mareotis, Steph. aliis, Æthiopiæ ciuitas.

mareotis, tidis, lacus in Ægypto Alexandriā à meridie alluens multis Nili foſſis, tum à ſuperioribus partibus, tum à latere adauctus portum habens nobilem, eóque, quia ad mare eſt, multò vtiliorem. Author Strab. lib. 17. Mareotis, præterea appellatur pars illia Libyæ, quæ eſt inter Cyrenaicam regionem & Ægyptum, à Ptolemæo Marmarica appellata. Eius deſcriptionem vide apud Plinium libr. 5. cap. 6. Eſt præterea Mareotis, pars Epiri, in qua vinum optimum naſcitur: vnde Mareotides vuæ dictæ ſunt, & Mareoticæ vites.

mares, populi vicini Moſynœcis. Stephanus.

mares, nomen principis cuiuſdam. Eſth. primo, Lat. irroratio vel diſtillatio, aut Syriacè, apoſtema vel confractio.

mareſa, ciuitas in tribu Iuda, patria Michææ prophetæ, quam ædificauit Roboam Ioſ. 15. 1. Par. 4. 11. Lat. à capite, vel à principio, aut caput, vel principium, ſiue hæreditas, aut amaritudo mulieris, vel amara mulier. Hanc Beniamin Bethgebarin vocat.

mareth, ciuitas in tribu Iuda. Ioſ. 15. Lat. ſpelunca vel euacuatio, aut effuſio, ſiue diſcooperiens, aut euigilans.

mareura, Indiæ extra Gangem vrbs, Ptol.

margea, nomen fontis apud Plinium, quo nomine etiam dicta eſt vrbs in Elide, Steph. Gentile, Margæus.

margana, vrbs Indiæ. Reperitur etiam μαργάναι, αι. Gentile, μαργανεῦ, Steph.

margara, Indiæ intra Gangem vrbs, circa ipſum fluuium, Ptolem. *Mognan*, Caſtaldo.

margarita, Henrici VI. Anglorum regis vxor, magno animo fœmina, virum ab hoſtibus, victum & captum, celerrimè comparata manu, victis hoſtibus, liberauit. Fuit autem Renati Andium Ducis filia.

margarita, Caroli Burgundiæ & Flandriæ domini filia & hæres, Maximiliano Cæſari nupſit.

margariſi, Mediæ gens, Ptolem.

margina, regio Aſiæ minoris inclytæ apricitatis [vt inquit Solinus] ambitu ſtadiorū. 1500. difficilis aditu propter arenoſas ſolitudines, in qua Antiochus Antiochiam extruxit, vt lib. IX. & 11. Strab. *Ieſilbas* Caſtaldo, *Tremigan* Pineto.

margium, ciuitas Phrygiæ, poſtea Apolloni dicta. Steph.

margus, fluuius Aſiæ, quem Ptol. libr. 6. c. 10 duobus fontibus ex montibus Seraphiis deſcēdere tradit, & per Maſſagetas, qui Margianis vicini ſunt, ac Dorbicas in Oxum amnem deferri. Eſt & margus, fluuius per Seleuciam fluens.

maria, i. exaltata, vel amaritudinis mare, aut myrrha maris, ſiue doctrix, vel magiſtra maris, aut, ex Syro & Hebræo, domina maris, ſoror Aaron & Moſis. Num. 27. Filia Ezra 1. Par. 4. nomen item virginis, quæ Chriſtum tulit in vtero Mat. 1. Soror item Marthæ ſororis Lazari, Luc. 10. Ioan. 11. Heb. Mariam. De qua dam Maria loquitur & Paulus Rom. 16. Fuerunt & aliæ duæ Iacobi & Salome vxores, Chriſti ſectatrices & adminiſtræ. Fuit & Maria nobilis mulier, quæ Hieroſolymæ à T. Veſpaſiano obſeſſa, propriū filium, fame vrgente, deuorauit. Ioſephus li. 7. c. 15. de bello Iud.

mariaba, metropolis Sabæorum iuxta mare rubrum. Strab. lib. 15. Ptolemæi Mariana eſt, vt Hermolaus ſentit, omnium Arabiæ felicis oppidorum regina. vide Saba.

mariamna, vrbs Phœnicum: ciues, Mariamnitę. Steph. ex Pauſ. lib. 6.

mariana Colonia, Corſicæ inſulæ ciuitas: ita dicta à C. Mario ſepties conſule, qui eò coloniam duxit. Plin. lib. 3. c. 6. hodie *Marino* Blondo, *Cabo S. Maria* Pineto.

marianæ foſſæ, Narbonenſis prouinciæ oppidū, quod hodie Aquas mortuas appellant, ita dictū à vicina foſſa à C. Mario ad mare vſque ducta. Ptol. li. 2. c. 10. Plin. l. 3 c. 4. Strab. lib. 4.

mariandyni, Bithyniæ populi iuxta Pontum, olim ſub tyrannide Crœſi regis, vt ſcribit Herodotus libro primo, & Strab libro octauo. mariandeni per e in penult. legit Ptolem. Doniferos vocatos ab Euphorione ſcribit Athenæus lib. 6. c. 7. Mariandunum regio, eſt apud Stephanum & Valer. Flaccum.

mariandynum, regio Aſiæ, Bithyniæ, contermina, Acheruſia ſpecu nobilitata, per quā Hercules Cerberum canē tricipitem ad ſuperos traxiſſe dicitur: quē ferunt ibi virulentā ſpumā in ſaxis euomuiſſe, ex qua ibi natum volunt aconitum. Nomen regionis eſt (inquit Stephanus) à Mariandyno quedam Æolico: Gentile Mariandynus: & fœminina, Mariandyne, Mariandynis.

mariane, Aſiæ palus, Ptol. *Lago de Bandemal*, Caſtaldo.

marianus, Pto. Hiſp. Bæticæ mōs, vulgò *Sierra Morena*, ſalt⁹ Cuſtolēſis. *Mariani* plurali numero legit Pli. l. 7. c. 1. etſi *Ariani* in nōnullis excuſis exemplaribus reperiatur. Nebricenſis dicit à Ptolemæo hos montes corruptè Temerianos vocari.

marici, Italię populi, Ticini conditores, Plin.

Poſterorum ætate Maringi dicti fuere, vt tradit Merula. Circa Alexādriam *de la Pagla* dictam, ſedes habuere in oppido Marico, deſtructo & collapſo: ſed etiamnum extatin eodem tractu Caſtellum *Petra de Maricis* dictum.

maricus, quidam ex plebe Boiorum, qui auſus eſt ſe deum facere. Cor. Tacit.

Marica, Nympha, Litis fluminis accola in littore Minturnenſium, quæ regi Fauno nupſit, eique Latinum peperit. Virg. 7. Æneid. Quidam per Maricam Venerem intelligunt, cui ibidem ſacellum fuiſſe perhibent.

Maridunum, Britanniæ inſulæ vrbs. Ptol. 8. c. 5. *Caermardin* Camdeno. Caer vrbem ſignificat antiqua Britannica lingua.

Marigeri, Æthiopiæ ſub Ægypto populi. Plin.

marimatha, Arabiæ felicis oppidum. Ptol.

marimuth, nomē viri. 1. Eſd. 10. Lat. amaritudo vel myrrha mortis, aut altitudines ſiue fraudulentiæ.

Marinianus cōſul cū Paterno an. ab vrbe 1020.

marinianus alius, conſul cum Aſclepiodoro, anno ab vrbe 1176.

marinianæ, Pannoniæ vrbs. Anton.

marinum, Vmbriæ vrbs, apud Strabonē, hodie S. *Marini*.

Marinus lacus Portui Herculis proximus in Tuſcia, vt Strabo eū deſcribit l. 5. *Lago d'Oitibello* hodie vocatur, vt ex tabulis colligitur.

Marinus Neapolit. Græcum cōmentarium cōcinnū de vita Probi Philoſophi concinne ſcripſit, editus eſt lib. Tiguri apud Andr. Geſnerū.

marionis, Germaniæ ciuitas. Ptolem. libri ſecundi capite 12. Vulgò *Luneburgum* Item altera eiuſdem regionis, eidem authori; vulgò *Lubec* vel *Sberir*.

marionis. Vide Marcotis.

maris, fluuius Agathyrſorū in Iſtrū fluēs Herod. lib. 4. Marus, mons Thraciæ. Vide Maronea. *Martimos* in recentioribus tabulis legitur.

matiſus, Straboni Getarū fluuius qui in Danubium labitur. Rhenanus putat eundem à Tacito *Marus* dici. Sambucus ſcribit eū ab Hūgaris *Maros*, à Germanis verò *Merſch* appellari. Plinio *Amorois* dicitur, eodem Rhenano teſte. *Morus* tamen in antiquis excuſis exemplaribus legitur. *Maris* etiam in hoc tractu apud Herodotum.

maritha, Arabiæ felicis mons. Ptolem.

maritima Colonia, Galliæ Narbonenſis vrbs Anarilorum Ptol. *Martegue*, Poldo.

marinum, ciuitas Cypri, à Marico quodam, Arſinoe poſtea dicta. Gentile, Marietis, Stephanus.

marinus, prænomine Caius, vir ſtrenuus fuit ex municipio Arpinate humili loco natus, qui multos annos in villa Ciuernate vitam ruſticam egit, procul ab vrbanis deliciis. Hic per ordinem primis honoribus functus, legatus Metellum in Numidia criminando, Conſulatum, adeptus, Iugurtham captum ante currum egit, tantámque fortitudinis ſuæ opinionem Romanis animis infixam reliquit, vt imminente Cimbrorum, Teutonúmque terrore quinque continuos Conſulatus ei detulerint. Sextùm cos. cum Catulo factus, Cambros in Gallia, apud aquas Sextias, Teutonas in Italia vicit, déque his triumphauit. Victus à Sylla Minturnis in palude latuit: inuentus, & in carcerem coniectus immiſſum percuſſorem Gallum vultus authoritate deterruit: acceptique nauicula in Africam traiecit, vbi diu exultauit. Mox Cinnana dominatione reuocatus, cæſis inimicis ſeptimo conſulatu, morbo, aut vt quidam ferunt] voluntaria morte deceſſit. Hic cum in cruribus varices haberet, præbuit varicoſum crus medio ſecandū: & dum ſecaretur, neque ſuſpirans, neque ſupercilia contrahens, pertulit ſectionem, fixiſq; oculis ſpectauit cruciabilem curationem. Cúmque medicus alterum crus ſecare vellet minimè aſſenſum præbuit, dicens, *Curationem tante dolore dignam eſſe non arbitror.* Habuit filium Marium nomine qui quum eſſet viginti ſeptem annorum, Conſulatum inuaſit: quem honorem mater tam immaturum fleuit. Hic patri ſæuitia ſimilis, curiam armatus obſedit, & inimicos trucidauit: tandem & ipſe crudeliſſimo mortis genere Catulli manibus inferias miſſus eſt.

marius, Cimbrico bello profligatus, in ſomnio præmonitus eſt, victoriam ſe cōſecuturum, ſi priùs diis victimam filiam, nomine Calphurniam, faceret: Patriæ igitur charitati natura poſtpoſita, eo facto victoriam comparauit. Duę, in Germania aræ fuiſſe memorantur quæ eo tempore, quo victoriam Marius eſt conſecutus, tubarum clangorem ederent. Plutarch. Paral.

marium, vrbs fuit Cypri, quæ mutato nomine poſtea Arſinoe eſt vocata, Catullus maſculinè protulit his verbis, *Quæ ſanctum Idalium Marioſque apertos.* In Arſinoe autem Veneris erat templum & lucus. Sed Plin. lib. 5. cap. 21. Marium cum Idalio coniungit. Quòd autem Arſinoem à Mario ſeparat, a Stephano non diſcrepat. Nam, vt Strabo narrat, duplex eſt Arſinoe in Cypro.

marma, filius Saharaim ex Herodes vxore, 1. Paralip. 8 Lat. dolus, vel fraudulentia, ſiue altitudo, vel extollens ſe.

marma. Arabiæ felicis vrbs in rubro littore, Plin. Phœniciæ quoque ciuitas, apud Steph.

marmaces, populi Æthiopiæ. Steph.

marmarica, regio Africæ Nilo proxima Pto. li. 4 ab Occaſu Cyrenaica prouincia, à Septentrione Ægyptiaco pelago terminata: ab Oriente Ægyptum habens, à Meridie interio-

ris Libyæ partem, quæ Ægypto contermina eſt. In ea Naſamones & Libyarchæ populi: hodie Barcha dicitur. Hinc fit Marmaricus, ca, cum, id eſt Libycus. Plinius libro 5. capite 6. marcotidem appellat, incolas autem ipſos Marmaridas. à Plin. *Mareotis Libyæ* dicitur: *Barcam* etiam olim dictam autumatur ex Virgilio Æneid. 4. cum inquit, *Hinc deſerta ſiti regio, lateq; furentes Barcæi.* à Barce fortè regionis oppido, quod poſtea Ptolemais dictum fuit. habet etiã Ptolem. Barcitas populos hoc tractu. At licet Barce oppidum, & Barcitæ populi (qui cum Barcæis Virgilii creduntur) in Pentapoli regione à Ptolemæo conſtituantur, & non in Marmarica, parum referre videtur. Nã Marmaricam ſub Cyrene, cuius pars Pẽtapolis eſt, comprehendi ex Strabone & Pomponio liquet, qui Cyren ad Ægypti Catabathmum & Nilum fluuium extendit. vterque etiam Marmarides populos ſub Cyrene regione complectitur: ſed Marmaricæ regionis neuter meminit Marmaridas populos, Herodotus *Adyrmachidas* appellare exiſtimatur, in Melpomene, vbi dicit, hos ab Ægypto ad Pylum vſque pertingere.

marmaridæ, populi Africæ, Ægypto contermini, qui vſque ad maiores Syrtes protenduntur, Plin. li. 5. Horum opera vſus eſt. Cato, quum reliquias Pompeiani exercitus per deſerta Libyæ ad Iubam regem perduceret.

marmarion, vrbs Eubœæ, Steph. cuius incolæ dicuntur Marmarii & Marmarini vnde & Apollo Marmarinus dictus eſt, qui inſigne ibi habebat templum. Stra. li. 10.

marmaridius, magi nomen apud Plin. li. 3. ca. 1.

marmax, fluuius in Peloponneſo, Elidis regionis. Pauſan

marmeſſus, Mars eſt, Romanorum lingua, ait Lycophronis interpres.

marnan, templum Iouis Cretenſis in Gaza Palæſtinæ. Vocantur autem puellæ in Creta *Marnan*. Steph.

maro, opifex fuit figulus, ſiue [vt alii putant] magni cuiuſdam viatoris mercenarius, Virgilii Latinorum poetarum principis pater.

maro, Virgilii poetæ cognomen. Vide Virg.

maro, Vide Menophis.

maronea, Steph. Ciconũ ciuitas, in Thrac. præſtãtiſſimo vino laudata. Inde Maroneus Tib. li. 4. ad Meſſ. *Ceſſit & Ætnea Neptunius incola rupis, Victa Maronæo fœdatus lumina Baccho.* Gentile, Maronæus, Maronites. & fœm. Maronitis. hodie *Marogna*, Sophiano & Nigro olim *Ortagurea* teſte Plinio, vocata fuit, & ab Homero *Iſmarus* dicta, vt Suidas auctor eſt. Item Pacius in Lycophronem. Plinius certè duas diuerſas Thraciæ vrbes facit. Georgio Cedreno *Cynoſſema* quoque nuncupatur.

maronias, Syriæ ciuit, Chalcid. regionis Pto. maronis, Germaniæ vrbs. Vide Marionis.

marora, Sargarauſenæ in Cappadocia vrbs, Ptolemæo.

marpeſia, prima Amazonum regina, Iuſtin.

marpeſſa, filia Eueni, & ſpecioſa inter paucas Nympha, vxórque Idæ, omnium illius ſeculi virorum formoſiſſimi: mater Cleopatræ pulcherrimæ & facundiſſ. fœminę vxoris Meleagri. Hanc maritus tã tenerè fertur adamaſſe, vt cùm eam Apollo rapere conaretur, ſumpto arcu & ſagittis raptorem inuadere non dubitarit. Verùm cùm eius recuperandæ ſpes nulla ſupereſſet, mater eam pro Marpeſſa Alcyònem nominauit, propterea quòd fatum Alcyones ſimile ſortita videretur. Hom. li. 9. Iliad. vbi Phœnix Achilli narrat Cleopatram viro Meleagro præ ira pro patria pugnare abnuenti ob oculos poſuiſſe, *Quid facerent hoſtes capta crudeliter vrbe* (vt Catull. canit) *& quæ belli ſæuitia eſſet, quæque victis acciderent, quæ verba alta mente repoſta* Meleagri, eum ad arma incitarunt.

marpeſſus, mons, *Marpeſia cautes* apud Virg. 6. Æneid. pro marmore Pario. Steph. Marpeſſam ſcribit eſſe montem in Paro, à quo lapides exſcindantur.

marraſium, Perſidis oppidum, Ptolem.

marriche, Parthiæ vrbs. Ptolem.

marrubii, populi Italiæ, circa Fucinum lacum habitantes, ſic dicti, vel à rege Marrubio, vel quòd circa mare habitarent. Stagna enim & lacus veteres etiam maria appellabant: vrbs Marrubium. *Marno*, Leandro.

marrucini, populi Italiæ in regione Marſorum. Sil. li. 18.

Marrucino, ſimul Frontanis æmula pubes.

mars deus, belli ab antiquis creditus: dictus Varroni libro quarto de lingua Latina, quòd maribus in bello præſit, aut certè à Sabina dictione Mamers, quo nomine illi Martem dicebant. A poetis Mauors dicitur per epentheſim, quòd magna verrat. Fed. Mor. Pr. Reg. verum etymon Martis à voce Græca ἄρης petendum aſſerit. vt M loco ſpiritus lenis vſurpetur. Hic Iouis & Iunonis filius fuiſſe fingitur: vel, vt Ouid. fabulatur, ſolius Iunonis. Cùm enim olim Iuno turbata, quòd animaduertiſſet Iouem percuſſo capite ſine fœminæ commercio procreaſſe Mineruam, verſus Oceanum proficiſceretur, vt ſcrutaretur quo pacto, & ipſa ſine viro parere poſſet, & itinere fatigata, ſecus fores Floræ Deę, coniugis Zephyri, conſediſſet, interrogata ab ea fertur, quam ob cauſam ad Oceanũ pergeret: qua cognita, facturũ ſe voti cõpotẽ Deã pollicita eſt, ſi id Iuno Iouẽ celaret. Quod cùm Iuno iure iurãdo affirmaſſet, mox illã Flora monuit in Cãpis Oleniis florẽ eſſe, quo tacto ſtatim cõciperet ſine viro. Id experta Iuno cõcepit, & peperit filiũ, quem Martem nominauit. Hunc ferunt poſtea cum Venere concubuiſſe, eóſque Vul-

cam artibus, vt erant nudi, occultis laqueis irretitos, deorum omnium riſui expoſitos fuiſſe, donec Neptuni precibus motus Vulcanus eos diſſoluit. Sororem habuit Bellonam, belli deam. Sactum ei fecerunt lupum & picum: quos in Dei huius tutela eſſe credi voluerũt. Salios habuit ſacerdotes & Flamines, qui ab eo Martiales dicebantur. Ponitur ſæpiſſimè pro ipſo bello. Hinc Martius, tia, tium, id eſt bellicoſus, vel bellicus. Eſt & ſtella vna ex ſeptem errãtibus. Ioui proxima, *rutila horribiliſque terris*: quatuor & viginti menſibus & ſex diebus orbẽ luſtrans. Quid nomine Martis veteres poetæ & philoſophi intellexerint, prolixè docent in ſuis mythologiis Io. Tzetzes in Poemate de Allegor. ex edit. Gr. Lat. Morelli. Lilius Giraldus, Cartarus, & N. Comes.

martius, mẽſis primus olim anni apud Roman. quẽ Romulus genitori ſuo inſtituit. Ouid. 1. Faſt.

marſana, nomen principis. Eſther. 1. Lat. amaritudo, aut myrrha rubi vel inimici.

marſi forum, populi Italiæ fortiſſimi, Picentibus, Æquiculanis & Samnitibus finitimi, à Marſo Circes filio orti: qui ſaliua ſua ſerpentũ morſibus medebantur. Sunt & Marſi alii populi in Scythia. Herod. li. 4. *Oetmarſen* oppidum Friſiæ in Tuentiæ regiuncula, hodie videtur.

marſia, vel Marſias, fluuius Apamiam præterfluens.

marſia, fons in Phrygia, ad oppidũ Cynellarũ.

marſias, ſiue Marſius, Tuſcorum rex, ante Romam conditam anno 291.

marſigni, Germani populi apud Tacitũ Maruignos Ptolemæi eoſdẽ eſſe putat Althamerus.

Marſippus, vrbs Phœniciæ: Gentile, Marſippius. Steph.

marſenia, Pãnoniæ inferioris vrbs Ptolemæus,

maſpiter, Martis pater, ſicut Dieſpiter, Diei pater. Gel. li. 5. cap. 12.

marſius. Vide Marſias.

marſus regnauit in Tuſcia, circa annum ante Romam conditam 318.

marſus, Syriæ præfectus, ſub Claudio Cæſare.

marſya, vrbs Phœniciæ à Marſo dicta. Stepha.

marſiaba, Rhamanitarum vrbs in Arabia felici videtur apud Strabonem lib. 16.

marſyas Peleus hiſtoricus, nutritus vnà cũ Alexãdro Magno, ſcripſit res Macedonicas libris decem, à primo rege vſque ad Alexandrum, de rebus Atticis libros duodecim, Marſyas Philippus, item hiſtoricus. Marſyas Tabenus, qui ſcripſit de tranquillitate libros duodecim: fabuloſa libris ſeptem, & quædã alia de patria ſua. Suid.

marſyas, fratrem habuit Cibyram, & Tabas in Lydia condidit. Steph.

marſya, ſiue Marſyas, inſignis tibicen, ex Gelani oppido Phrygiæ: Ouidius ſatyrum fuiſſe author eſt, qui tibus à Minerua inuentis, auſus ſit Apollinem ad certamen prouocare à quo victus & excoriatus eſt. Ouidius libro ſext. Faſtorum. Ex Homer. Ili.

marſyas, Phrygiæ fluuius, ab huius nomine dictus, quòd Nympharum lacrymis Marſyam deflentium creuiſſet, apud Ouidium 6. Metamorph. Alii volunt eſſe eundem cũ Singa Ptol. vide eius tabulas. Marſyas primùm Midæ fons dicebatur, vt habet author de fluminibus.

martha, ſoror Lazari illius, quem ſuſcitauit Chriſtus. Luc. 10 Ioan. 11.

marthanta, Africæ propriæ oppidum. Appiã.

marthula, Ponti Cappadociæ ciuitas, Ptole.

martia, Catonis minor filia, quæ, cùm quæreretur ab ea, cur poſt amiſſum maritum denuò non nuberet, reſpondit, non ſe inuenire virum, qui ſe magis vellet, quàm ſua: quo dicto oſtendit, diuitias magis in vxoribus elegi ſolere, quàm pudicitiam.

martia, Catonis Vticenſis vxor fuit, quam poſteà, quum ex ea aliquot liberos ſuſtuliſſet, Hortenſio amico conceſſit: eóque mortuo ſub initium bellorum ciuilium eam reduxit. Qua in re Cato maleuolorum reprehenſione non caruit, qui vacuum & pauperem eam dimiſſam eſſe calumniabantur, vt poſtea Hortenſii teſtamento locupletatam reciperet. Plut. in vita Caton.

martia aqua vrbis Romæ, Plinius lib. trigeſimo primo, capite tertio, clariſſima aquarum omnium toto orbe, frigoris ſalubritatiſque laude cæteris præclara. Oritur in vltimis mõtibus Pelignorum. Vocabatur hæc quondam Auſeia, fons autem ipſe Piconia.

martiales, miniſtri publici Martis, atque ei Deo veteribus inſtitutis, religionibúſque Lanuatium conſecrati.

martialis, poeta lepidiſſimus, ex Bilbili Hiſpaniæ oppido, cuius etiam extant epigrammatum libri doctiſſimi & feſtiuiſſimi, quorum magnam partem Io. Scaliger & Federic. Morellus Grec. metris reddiderunt.

maritana ſylua in Germania eſt, Ammiano, *Schuuartſvvaldt* vulgò. ex quo Nigram ſyluam faciunt Latini iuniores. Peucerus & Althamerus putant idem eſſe cum Ptolemæi Etemo Heluetiorum. Vide Mantiana & Hercinia.

martiæ, Hiſpaniæ locus inter Bracaram & Aſturicam Antonin.

martini, Arabiæ deſertæ gens. Ptolem.

martinopolim nominat *Merſzburg* Saxoniæ vrbem Otto Friſingenſis.

martinus primus, pontifex Roman. an. ſal. 642.

martinus II. Pontifex Romanus, anno ſalutis 883.

martinus III. Pontifex Romanus, anno ſalutis 945.

martinus IIII. Pontifex Romanus, anno ſalutis 1417.

Martinus

martinus v. Pontifex Romanus, anno ſalutis 1417.

D. Martinus, ex Pannonia ortus, poſt D. Gratianũ Turonenſem, archiepiſcopatum adeptus, ann. Domini 375. Multa diſiecit Paganorum idola altariaque effregit. In epiſcopatu autem vixit annos 26. menſes quatuor, atque dies ſeptem. Sid. Apoll. eius vitam doctiſſimis libris editis perſcripſit Sulpitius Seuerus.

martion, Smyrnæus. Plinius lib. 26. cap. 3. de ſimplicibus affectibus ſcripſit.

martia Caſtra, fanum, fons, lacus, ſiue tranſitus, vertex, villæ, reperiuntur varia loca apud veteres. Iam Martius campus, Narbo vicus.

martia aqua, quæ & Aufeia, omnium toto orbe aquarum clariſſima fuit: à nono lapide ſtructis fornicibus in vrbem producta: ita dicta ab Anco Martio Romanorum rege, qui eã primus in vrbem ducere auſpicatus eſt. Vide ſuprà Aufeia, & apud Plinium li. 31. cap. 1.

martius Ancus quartus Romanorum rex, æquitate & religione inſignis, Latinos bello domuit. Auentinum & Martium montes vrbi addidit, noua mœnia oppido circumdedit, ſyluas ad vſum nauium publicauit, ſalinarum vectigal inſtituit, carcerem primus ædificauit, Oſtiam coloniam maritimis commeatibus opportunam in oſtio Tyberis deduxit. Plin. li. 31. cap. 3.

martius campus, Romæ, dictus, quòd Marti conſecratus eſt, Liuius Ager Tarquinio rum, qui inter vrbem & Tiberim erat conſecratus Marti, Martius deinde campus fuit.

martpurgum, Haſſiæ metropolis, ſic dicta à Deo Marte, vel à Marcomiro Marcomiri 26. Regis Francorum filio Ptolemæo, authore F. Irenico, Amiſia dicitur. Hãc olim villam fuiſſe hiſtoriæ produnt. In præcelſo montis culmine principis ſedes eſt, vrbs liberalium artium celebri Academia claret, anno 1526. inſtituta, & à Philippo principe anno 1535. inſtaurata, vulgò *Martpurg*.

marullus, Tribunus plebis, coronas Cæſaris dictatoris ſtatuis detraxit, eóſq; qui primi Cæſarem regem ſalutauerant, in vincula duci iuſſit quam ob rem Cæſar Marullum magiſtratu priuauit. Plutarch. in Cæſare.

marullus poeta mimographus ſub Antonino principe Spart. Pomponius Marullus, grammaticus, Romæ profitebatur, ſermonis Latini exactor moleſtiſſimus, cùm ex oratione Tiberiũ reprehendiſſet, affirmante Atteio Capitone & eſſe illud Latinum, etſi non eſſet, futurum certè: *Iam inde mentitur* (inquit) Capito, *tu enim Cæſar ciuitatem dare potes hominibus*, verba non potes. Pugilem olim fuiſſe Aſinius Gallus hoc in eum epigrammate oſtendit:

Qui caput ad læuam didicit gloſſemata nobis
Præcipit: os nullum, vel potius pugilis.

murundæ: Mediæ & Indiæ intra Gangem populi. Ptolem.

marunthas epiſcopus Meſopotamiæ, Iſdigertem Perſarum regem, grauiſſimo capitis dolore ac diutino, quem Magi profligare, ne mitigare quidem nequiſſent, precibus ita ſanauit, ac liberauit, vt eum morbum poſtea rex nunquam perſenſerit, Socrat. li. 7. hiſt. 8. hiſt. trip.

marcus, mons Thraciæ

marruuium, vide Marrubii.

marſaci, Germaniæ populi, Tacit. hodiè *Marſen*, Hollandię pagus, Ortelio. Tacit. habet *Marſaci*, Plinius *Marſatios* vocat. hos Leodius ad Moſam deſignat, Diuæo repugnante.

maſada, Plinio caſtellum eſt, non procul ab Aſphalite lacu. Pinetus apud Pli. *Naſſa* vertit.

maſal, ciuitas in tribu Aſer 1. Par. 6. quæ Ioſ. 19. dicitur Meſſal, Lat. parabola, aut imperans, vel dominans.

Maſalia, Cretæ fluuius, Ptol. lib. 3. cap. 17. hodie Meſano.

maſaloth, nomen vrbis 1. Mach. 9.

maſanorada, vrbs Cariæ, a Maſanorado Cyndarſi filio. Gentile, Maſanoradeus. Steph.

Maſara Armeniæ minoris vrbs apud Ptolem.

maſaris. Vide Maſſaura.

maſati. Libyæ interioris populi. Plin.

maſca, vrbs Celtiberorum. Strab.

maſca, Arabiæ deſertæ fl. apud Xenoph. lib. 1. exp. Cyri.

maſcane, vrbs Scenitarum Arabum. Steph.

maſcotus, vrbs Libyæ, & alia prope Heſperides. Steph.

Maſdorani, Aſiæ populi iuxta Parthiam, Carmaniam deſertam incolentes. Ptol. lib. 6. cap. 5.

Maſdoranus, mons qui Parthos ab Aſia ſeparat. Ptol. *Chitelihr* Caſtaldo.

maſepha, ciuitas in tribu Iuda, Ioſ. 15. quæ aliàs Maſpha dicitur. Lat. ſpeculatiò, ſiue ſpecula, aut cooperimentum, vel expectatio.

Maſerephoth, in Hebræo eſt Maſerephotmaim, i. aduſtiones, incendia, combuſtiones aquarum, locus eſt vbi excoquunt aquam adignem, refrigerandóq; ſalem faciunt. Commentator Hebræorum ſuper Ioſ. ſic inquit, Salinæ ſunt, vbi aqua maris trahitur ad foſſas adhunc vſum factas, & ſole ſiccatur. Ioſue 11. 13. Regia Sidoniorum.

maſerei, filius Sobal filii Hul primogenitus Caleb ex Ephrata concubina, primo Paralip 2. Latinè Stratum, ſiue offerens, vel tangens ſocium, vel amicum, aut paſtorem vel malitiam.

maſes, vrbs Argiuorum. Hom. in Catal. Οἵ τ' ἔχον Αἴγιναν, Μάσητά τε κοῦροι Ἀχαιῶν. Dicitur etiam Maſetus in recto: Ciues, Maſetii. Step.

maſetis, paleſ quædam & vicus: & inſula. Ste.
maſgaba, Maſiniſſæ regis filius, rex Numidiæ,
maſices, Mauritaniæ Tingitanæ populi Ptolem.
maſicytus Ptolemæo eſt mons mari incumbens, qui Pamphyliam & Lyciam diuidit. Maſſycites apud Plinium eſt. *Climax* dicitur Straboni. vide Taurus.
maſii, Perſię populi Herodot.
maſiniſſa, rex Numidarũ, acerrimus primùm nominis Romani hoſtis poſtea verò fideliſſimus ſocius. Hic ad extremam vſque ſenectam mira valetudinis proſperitate, vegetóque corporis robore vſus eſt, adeò vt nonageſimo ætatis anno filium genuerit. Cic. VI. de Repub. in Som. hæc Scip. Liuius l. 3. belli Punici.
maſiniſſenſes, Mauritaniæ populi, Ammiano.
maſitholus, Libyæ interioris. fluuius, Ptolemæus.
maſius, mons ſupra Niſibin: incolæ, Maſieni, vel Maſiani. Steph.
maſior Naum, Iudæorum dux, olympiade 5.
maſma, filius Iſmaelis. Gen. 25. 1. Par. 4. Lat. exauditio ſiue audiens, vel obediens.
maſmana, nomen viri principis. 1. P. Par. 12. Lat. pinguedo aut oleum eius, ſiue tangens vel auferens præparationem vel munus aut numerum.
maſobia, nomen loci. 1. Par. 11. Lat. ſtatio Domini, vel ſtans Dominus aut damula.
maſouia, regni Polonici regio, Samogitiæ ad Septentrionem, magni ducatus Lithuaniæ ad ortum, Poloniæ vtriuſq; ad occaſum & Ruſſiæ ad meridiem contermina eſt. Regibus Poloniæ feudalis, metropolim habet Varſouiam, vbi optimus conficitur potus ex melle conſtãs, quem incolæ Medo appellant. Cromer. in Chron. Poloniæ.
maſpha, ciuitas in tribu Iuda, quẽ ædificauit Aſa rex Iuda, 3. Reg. 15. quæ Ioſ. 15. Maſepha dicitur iiſdem cõſonantibus & punctis. Eſt & locus Galaad. 1. Reg. 2. 4. Reg. 25. vbi pactum inierunt Laban & Iacob. Gen. 31. Lat. idem ſignificat quod Maſepha.
maſphath, ciuitas quæ & Maſpha dicitur in tribu Iuda, 1. Reg. 7. Ierem. 40.
Maſpii, gens Perſica. *Steph.*
Maſreca, ciuitas Idumææ, regia Semlæ v. regis in Edom. Ge. 36. Lat. ſibilus, aut ſibilans, vel attractio vanitatis, vel tangens vanitatem vel vacuitatem, aut vitis.
maſſa, Libyæ fluuius. Ptol. hodie *Maſſatat.* *Sus* Caſtaldo.
maſſa, filius Iſmaelis, Ge. 25. Lat. onus ſiue aſſumptio, vel metaphoricè, prophetia.
Maſſaca, vrbs Indorum: Gentile, Maſſaſenus. *Stephano.*
maſſæſylia, Africæ regio, Mauris v. Mauſuris Muluchà fluuio, (quam Molochat appellant) dirempta, Strabo libro 17. & Plinius l. 5. c. 2. Huius regionis populi Maſſæſyli vocati fuerũt, Stephano Plinius teſtatur ſua ætate extinctos fuiſſe, regionéq; eorum à Getulis fuiſſe occupatam.
maſſælibii, Africæ propriæ gens. Strabo.
maſſaga, Indiæ vrbs, circa Guræum fluuium. Arrian. Curtio Mazaga.
maſſagetæ, populi Scythici in Aſia vltra mare Caſpium, Orientẽ verſus trans Araxem, vulgò Alani, & Hunni. Qui cùm per deſerta diſcurrunt, equorum ſuorum ſanguinem cum lacte bibunt, quemadmodum & Biſaltæ populi, apud hos ſenio confecti in fruſta cæduntur: qui verò morbo intereunt, feris deuorandis abiiciuntur. Strabo lib. 2. Infeſtiſſimi ſunt hoſpitibus: neque cum vicinis populis vllam ſeruant amicitiam aut fidem. Vxores habent communes, cum quibus in publico coire non verentur. Solem præcipuè venerantur, cui & equum immolant, cæteros habent neglectui Vide Scythæ. vulgò Alani Dionyſio Caſſio, Ammiano & Gregoræ. Maſſagetas *Abaſgos* eſſe putat Ioannes Tzetza: poſtea *Avgos* vocatos dicit Iſacius Tzetza. Theuetus eos *Abmadal* vocat.
maſſala, Homeritarum vrbs in Arabia felici, Plin.
maſſalia. Vide Maſſilia: eſt autem Maſſalia, teſte Ptolemæo, Cretæ inſulæ fluuius, à Plinio *Maſano* vocatus.
maſſani, Indi fluminis accolę. Diodor.
maſſaura, vrbs Lydiæ, à Ma quadam, quæ Rheã ſequebatur, cui Iupiter Bacchum nutriendum dedit. Et cùm à Iunone interrogaretur, cuius eſſet infans, reſpondit ἄρεως, id eſt, martis. Vocatur autem Bacchus apud Cares maſaris. Rhea etiam Ma vocabatur, & taurus ei immolabatur apud Lydos, vnde nomen vrbi. Gentile, maſſaureus, & maſſaurites. Steph.
maſſia, vrbs pertinens ad Tarteſios. Gentile, maſianus, Steph.
maſſia, Hiſpaniæ vlterioris oppidum, vbi lateres fiunt, qui ſiccati, in aqua non merguntur, Plin.
maſſica regio Bæticæ, Tarteſis appoſita, hãc Vitruuius maxiam appellat.
maſſici montis promontorium, Plinio in Cãpania Felice eſt.
maſſicus, mons Campaniæ optimi vini ferax, quod etiam maſſicum dicitur Plin. *monte Dracone*, nunc appellari ſcribit Leander. Ipſe maſſicus mons hodie *Monte Marſo* dicitur, & inde vinum maſſicum, *Maſſacane*, vulgò.
maſſilia, vrbs Narbonenſis prouinciæ optimarum olim diſciplinarũ ſtudiis florentiſſima legibuſque ſanctiſſimis optimè conſtituta, macedonibus Aſtyage, Hebræis verò Sedecia imperante condita, circa ſecundam & quadrage-

mam olympiadem, annis antequam virgo pareret, DCXIII. poſt obitum Dauidis regis annis CCCCXXII. Diruta deinde à Phocenſibus inſtaurata eſt, qui Cyri tyrannidē fugientes, deſtituta Græcia; in hanc Galbæ orā ſeſe contulerunt. Agrū habet vini præſtantiſſimi feracem. Olim Maſſiliæ ſtudia ingenuarū doctrinarū adeò floruerunt, vt Romani pro Attica peregrinatione Maſſilioticū peterent gymnaſiū ad diſciplinas capeſſendas. Plautus in Caſina Maſſilieſes mores tanquā optimos, & probatiſſimos dixit, *Vbi tu es qui colere mores Maßilienſes poſtulas?* Fuit etiam rerum geſtarum gloria, & opibus, & omni genere doctrinæ tam celebris & clara hæc vrbs, vt à Cicerone libro 2. de officiis multis verbis laudetur: tum etiam in oratione pro Flacco, à Maſſilia fiunt Maſſilienſes, Maſſilianus, Maſſilioticus, Gall. *Marſeille.*

maſſilia Pomponio, Galliæ Narbon. vrbs Maſſalia legit Goltzius in antiq. numiſmatibus. Sic quoque Euſtathius, qui Maſſaliam etiam regionem vocat. Paradinus tradit in ſua Lugdunenſi hiſtoria ſelegiſſe Athenopolin dictam. vide Mauritania

maſſima, Guluſſæ filius, Maſiniſſæ regis Numidiæ nepos, Romæ, ex inſidiis, à Bomilcare quodam interfectus eſt.

maſſurius, Eques Romanus, tempore Tyberii, Iureconſultus non celebris, qui publicè ſcripſit, Sabinus cognomine.

maſſycites. vide maſicytus.

maſſyla, mediterranea eſt pars Mauritaniæ, vt inquit Seruius, vnde non longè ſunt horti Heſperidum & mons Atlas. Virgil. 4 Æneid. *Hinc mihi Maßylæ gentis monſtrata ſacerdos, &c.*

maſſyli, Stephano populi Africæ, Cæſarienſi mauritaniæ & Maſſelis proximi. Hincque frænis, neq; ephippiis vtuntur, ſola contenti virga, qua equos regunt. Hinc Maſſylus, adiectiuum.

maſſuli, iidem cum Maſſylis.

maſta, Æthiopia ſub Ægypto mons & ciuitas, Ptolem *Graro* ab incolis dicitur hodie, vt in Barroſo videre eſt.

maſtaura. Vide MASSAVRA: quanquam magis placet, vt Maſtaura dicatur, à Ma, id eſt, Rhea, & tauro. Lydiæ vrbs. Steph.

maſthala, Arabiæ felicis vrbs. Ptolem.

maſtiani, populi iuxta Herculis columnas ab vrbe Maſtia. Steph.

maſtinus Scaliger, Veronæ dominus, Parmam, Lucam & Patauium in ſuam poteſtatem redegit: coniuratione tamen Italiæ totius perterritus, Patauium quidem fœdere icto dimiſit, Parmam tamen & Lucam retinuit, Blond. Platina.

maſtitæ, Æthiopiæ ſub Ægypto gens, & in Ægypto. Ptolem.

maſtramelle, vrbs & palus Celticæ, Steph.

matantus, vrbs Siciliæ à Locris condita: Gentile, Matanrinus, Stepha. Metaurus fluuius eſt, de quo infrà.

matelgæ, oppidum Garamantum. Plin.

materni. gens in Sarmatia Aſiatica, Ptolem.

matermagna, Terra dicitur, & ſus prægnans ei mactabatur, quæ hoſtia eſt propria Terræ. Dicitur & mater alma, quòd omnia alat. Item mater deûm, quòd omnia generet. Vocatur item mater Phrygia, à monte Phrygiæ, quem plurali numero Dindyma vocant.

maternus, conſul cum Bradua, anno ab vrbe condita 627.

D. Maternus, D. Petri diſcipulus, Coloniæ primus Chriſti fidem annuntiauit. Munſt. libr. 3. Coſm.

mathan, Deiparæ virginis auus, Hieron.

mathan patet Saphariæ Ieremiæ 18. 2. Par. 33. Lat. donum, vel lumbus, ſiue mors eorum: aut Syriacè expectatio, vel ſpes

mathana, ſolitudinis nomen. Num. 21.

mathani nomen viri, 2. Eſd 10.

mathania, ſiue Mathanias, filius Ioſiæ, patruus Ioachim frater Ioacim, ſiue Eliacim, à Nabucho donozor Sedecias nominatus, 4. Regum 14. Filius item Macha. 1. Paralipomenon 9. 2. Par. 29 Lat. donum Domini, vel lumborum Dominus, aut ſpes Domini.

mathaniam, nomen viri, 1. Par. 15. Idem ſignificat quod Mathania.

mathar, pater Heli patris Ioſeph viri Mariæ, Lucæ 3. Lat. donum vel donans.

mathathai, Arabiæ felicis populi. Plin.

mathat, nomen viri, 2. Eſd. 10. Lat. donum eius

mathathia, ſiue mathathias pater Iudæ Machabæi, primo Machab. ſecundo. Primogenitus Sellum Coritæ, 1. Par. 9. Sacerdos, 1. Par. 15. Lat. donās à Domino, vel donum Domini.

mathera, vrbs Italiæ, à Græcis deſtructa, anno ſalutis 979.

mathias Hieroſolymorum VIII. epiſcopus, anno Chriſti 109.

mathias, frater Ionæ, ſummus Iudæorum ſacerdos, anno Chriſti 45.

mathias, Huniadis filius, Vngariæ, rex, circa annū Chriſti 1460. magnam Bohemiæ partem ſubegit, poſteàque Bohemorum rex electus eſt.

mathildis, Angliæ regis filia, Henrici V. Cæſaris vxor. annò Chriſti 119.

malthidis, quædam virili animo mulier, Parmam, Mantuam & Ferrariam cepit, anno ſalutis 1101.

mathitæ, Æthiopiæ ſub Ægypto populi, apud Plin. Matites fortè Ptolem. quos in Libya interiori deſcribit.

matho, Alpher quidam qui ſupplicium formidans, quòd multa ſeditioſè feciſſet, primo Punico bello finito, ſic in Carthaginenſes inuectus eſt, vt qualiter conſulturus, ſurgeret, non expectato orationis principio, coniectis lapi-

dibus cum interſicerent: quo pacto multi non ſolùm duces, verùm etiam priuati homines ſunt cæſi, Cæl.li.29.cap.2.

mathuſael, filius Mauiael, Gen.4.Lat. mortem ſuā poſtulās, aut mors ſua infernus vel ſepulchrū.

mathuſa, filius Henoch filii Iared. Geneſis 5. Lucæ 3. Lat. mortem ſuam miſit, aut mortis ſuæ arma: vel ex Hebræo & Syro, mortem ſuam. ſpolians, vel mortis ſpolium.

matiana, pars Mediæ Steph ex Strab.lib.11.

matiera, quod & Tiora, Halicarnaſſeo 1.teſte. Vmbriæ oppidum eſt, in eo quater prata ſecantur, Vincentino auth.

Matilicates, Vmbriæ populi. Plinius hodie *Matecica.*

matinus, mons Apuleiæ, buxis abundans. Matini dicuntur populi circa eum habitantes. Luc li.9. *--& arua*

Vulturis, & calida lucent buxeta Matini.

matiſcona, Cæſari Æduorum ciuitas ad Ararim. Hodie M*aſcon*, Marliano & Philipp. Bugnonio in libellulo de hiſtoria huius vrbis, vbi monet in vetuſtis aliquot codicibus M*atiſcona* legi. Antoninus in ſuo itineratio M*atiſconenſe* caſtrum vocat.

matiſſa, Corſicæ inſulæ oppidum Ptol.

matium, Cretæ inſulæ oppidum. Pli.li.4. cap.12. Theſmicyræ regionis vrbs. Plin. C*andia* à Pineto.

Matoes vnus ex eremicolis Ægyp. de cuius viſione. Io. Geometra Poeta Græc. Chriſt. in Paradiſo Epigr. Tetraſtichus 66. ſcripſit, quod F.M-R, in edit. ſua bilingui ita expreſſit,

In faciem pronus M*atoes cadit, hincque reſurgens*
Cum fleret, famulus, Cur lacrymas? ait.
Ille gemens; vidi quoſdam ſuper æthera miſſos
Permultos vitæ cœlibis ante fores.

matralia, matris Matutæ feſta

matred, virga deſcendens aut virga imperantis ſiue lectuli deſcenſio vel imperium: aut Syriacè, labor, pater Meetabel vxoris Adar regis in Edom ſeptimi. Gen 36

matreas, Alexādrinus quidā, qui Romanis Græciſq; admirationi fuit, quòd diceret ferā à ſe nutriri, quæ ipſa ſemet vocaret, vt vel anxiè ſcrutētur multi, τὸ ματρέυ θηρίον τί ἐστι id eſt, quænam ſit Matreæ fera. Plin. lib 16. hiſtor naturalis.

matreio, Pirchaymero Rhætiæ oppidū eſt in Germania, quoq; nouo nomine *matr* appellat.

matrica, Pannoniæ inferioris oppidum, Anton. T*heten*, Simlero

matrinus, fluuius in Piceno non procul ab Adria vrbe. Strab.li.5.& Ptol.

matra, Veneris cognomen apud Perſas.

matrona Iuno dicta eſt quòd his præſit mulieribus, quæ aptæ ſunt, vt fiant matres.

matrona, fluuius eſt Galliæ, in Lingonum montibus naſcens, vnaque cum Sequana Belgicam dirimens à Celtica. Gallicè M*arne.*

matronæ ver tex. Vide Cotticæ.

matthæus, nomē Apoſtoli, Matth.9. qui & Leui dictus eſt, Marc.2. Hic D. Matthæus Hebræis propria eorum lingua conſcriptū edidit Euāgeliū, cùm D. Paulus & Petrus in vrbe Roma euangelizarent, atq; Eccleſiæ inibi fundamenta ſolidarent: quod Pantænus apud Indos repertū detulit. Æthiopibus Ieſum Chriſtum Saluatorem annunciauit Euſeb.lib 3.ca.1.&24 hiſt eccl eſ.

mattiaci, Tacito Galliæ Belgicæ populi, in Batauorum obſequio, ſed vltra Rhenum. Hodie Zelandi, *Ceux de Zelande.* Hos Lemnius *Seelander* putat, qui aliquot inſulas Oceani inter Hollandiam, Flandriam & Brabantiam incolunt.

mattiacum, Germaniæ vrbs, Ptol. M*attium* Tacito eſt, quam Catthorum caput vocat. Situs huius vt Ptolemæus eam deſcribit, congruit cum M*artpurg*, Haſſiæ vrbe primaria, neque nominis alluſio diſſona eſt.

mattiacos fontes habet Pl. in German. & Mattiacas aquas Marcellinus, & Martiacos populos Tacitus, vbiq; pér r in tertio loco ſuadet legēdū Heroldus, ob ſitū fortaſſe, quòd eos omnes in Martiana ſylua deſignat, an bene, viderint alii.

mattiacum, oppidum in Germania calidis fōtibus nobilitatum. Vnde Mattiacæ pilæ, quas Martialis pro ſapone poſuit,

Accipe Mattiacas, quæ tibi calua pilas, &c.

Sunt & Mattiaci in Germania fontes trans Rhenum quorum hauſtus triduo feruent, circa margines verò pumicem faciunt aquæ. Plin.

matuſarum, Luſitaniæ vrbs inter Olyſipponem & Emeritam, Anton.

matuta, ab antiquis dicta eſt Aurora, quam Græci λευκοθέαν appellant. Hanc poetæ volunt fuiſſe filiam Cadmi, nomine Ino, Athamantis vxorem, quæ mariti inſaniam fugiens, in mare ſeſe præcipitauit vnà cum Melicerta filio, quorum corpora cùm nuſquam inuenirentur, prò diis mari is habiti ſunt: & Ino quidem à Græcis λευκοθέα, à noſtris Matuta dicta eſt: Melicerta autem. à Græcis Palæmon, à Latinis Portunus eſt appellatus.

matycetæ, gens Scythica. Steph.

matylus, Pamphyliæ vrbs. Ptol.

mauia, Saracenorum regina, circa annum ſalutis 76. Tripar lib.9.cap.1.

mauitania, Hiſpaniæ citerioris regio. Plin. quibuſdam M*urcia.*

mauma, æthiopiæ ſub ægypto vrbs. Plinius.

mauiael, filius Iared. Gen.4. Lat. annuncians Deum aut radens vel delens Deus: vel ex Syro & Hebræo, percuſſus à Deo.

mauman, nomen eunuchi cuiuſdam Eſth.1. Lat. turbatus aut tumultuans, vel multitudo.

mauors. Vide MARS.

mauortius, conſul, an. ab vrbe 1189.

maurēſij, Mauritan. Tingitanæ populi. Ptol.

mauregathus, Alphonſi regis Hiſpaniæ no-

thus,poſt patris mortem, Maurorum, factione regnum adeptus.

mauri,populi, qui Mauritaniam Africæ regionem Occidentalem verſus Gaditanum fretum incolunt,Eos fuiſſe Indos, & Hercule duce cum innumera aliarum gentium multitudine, in hæc loca perueniſſe multi crediderunt vt Strabo libro vltimo ſcribit. Saluſtius certè in Iugurthino, Mauros & Numidas, reliquóſque qui maritimam in Africa cultiorem reddiderunt, Medos, Armenios, Perſas & Phœnices fuiſſe indicat. Hi Romanis bellis Punicis, maximè autem rebus contra Iugurtham geſtis innotuerunt. Stra. li. vlt.

mauricius,imperator Romanorum quinquageſimus octauus, à Phoca militum tribuno vna cum liberis & vxore crudeliter coram populo Conſtantinopolitano interfectus.

mauricius, Bracharenſis epiſcopus, circa annum ſalutis 1114.

mauritania, Africæ regio extrema, verſus Gaditanum fretum & Occidentalem Oceanũ, in qua Antæus gigas regnaſſe dicitur, ab Hercule victus. Eſt autem duplex Cæſarienſis à Cæſarea,& Tingitana à ciuitate Tingi. Dictáq; eſt Mauritania ἀπὸ τοῦ μαυρῦ, quod inter cætera ſignificat obſcurum vel nigrum.quòd nigros habebat colonos. Gignit ſimias, dracones, ſtruthiones & elephãtes. Eius incolæ Mauri dicũtur. Inualuit autẽ iam apud noſtros conſuetudo, vt omnes Africæ aut Aſiæ populi Mahometanæ ſuperſtitioni dediti, Mauri dicantur. Incolis *Numi ia* vulgò *Barbaria*,hodie,*Phut* etiam Hebræis dicitur,teſte Aria Montano in ſuo apparatu Biblico.diuiditur à Ptolemæo in Tingitanam & Cæſarienſem. Strabo eam Maſſiliam & Maſſæſyliam appellatam ſcribit, incolas Maſſæſulos vocat Plinius. Maſſylos duplici ſſ legit Ste. Maſſylam gentem habet Virgilius.hodie regnũ Tremiſſenum hoc loco videtur, vt Giraua, & Niger quoque atteſtantur. Tingitanam Bogud rege, Bogudianam aliquando cognominatam tradit Plinius, Sitiphenſis & Hiſpania Transfretana, à Sex.Rufo:& in lib.notitiarum Hiſpania Tingitana nominatur. Inferior Mauritania à Xiphilino in vita Seueri nuncupatur: vbi dicit Atlantem non longè ab Oceano Atlantico exoriri, apud Macenitas,qui ſunt in Mauritania inferiore. Regnum Marochi eius loco ſtatuit Auguſtinus Curio, *Feſſæ* verò Niger. In antiquis numiſmatibus Mauretania per e legitur. Incolæ, vt Strabo teſtatum reliquit, à Græcis Mauruſii, à Romanis autem Mauri appellantur. idem Vitruuius li.8.ca.1. Mauruſia habet. Alarabes hodie nominant Hiſpani, Oliuario auctore, quaſi dicerent Arabes. Al enim articulus Arabicus. Strabo & Herodianus lib. 7. aiunt Mauritaniam Romanis ſubiectam, & ab ipſis incolis Numidiæ nomen obtinere.

matuſii, dicuntur Græcè Mauritana. hinc adiectiuum Mauruſius,ſia,ſium,& Mauriſiacus. Hodie *Pacati* appellantur. Procopius lib.6. de Ædificiis Iuſt. Imp. Liber notitiarum meminit etiam *Pacatianæ* in Tingitana.

mauſoca, Hircaniæ vrbs. Ptol.

mauſoli, Libyæ interioris gens. Ptol.

mauſolus, cariæ rex, de quo Theopompus ait, nulla re abſtinuiſſe, pecuniæ cauſa. Suidas. Fuit autem prouinciæ Græciæ præfectus,quem Satrapam Perſæ vocant, Artemiſiæ maritus, quæ illum tam ingenti amore proſecuta eſt, vt eius fato perfuncti cineres vino permiſtos tradatur ebibiſſe. Ad hæc ſepulchrum eidem ſumptuoſiſſimum extruxit, quod à nomine eius Mauſoleum eſt appellatum, ob operis magnificentiam inter ſeptem orbis miracula numeratum. Attollitur in altitudinẽ 25. cubitis: cingitur columnis triginta ſex. Ab hoc ſepulchro omnia pretioſa ſepulchra, Mauſolea dicuntur. Vnde Suetonius ſepulchrum Cæſarum appellauit Mauſoleum, quod extruxit Auguſtus.

mauſos vicus agri corinthii Steph.

maxala, Africæ interioris vrbs, à cornelio Balbo deuicta. Plin.

maxentius, crudeliſſimus tyrannus, Romæ, cæſaris nomen inuaſit, Seuerum à Maximiano Cæſare adoptatum, prælio fudit: poſtea tamen à Conſtantino victus, in Tyberi ſubmerſus eſt. Chriſtiani nominis hoſtis teterrimus. Euſeb li. 9.c.9.hiſt.Eccl.

maxera, Hircaniæ fluuius, Ptol. & Amm. & Maxeræ gens.

maxies,Africæ populi,à Troianis,vt ipſi gloriantur, orti, qui dextram partem capitis comatam geſtant, ſiniſtram radunt,&corpus minio tingunt. Herod.lib. 4.

maxilua, Bœticæ in Turdetanis. Ptolem.

maxima Sequanorum Galliæ regio,apud Sex Ruffum.

maximianopolis, Ægypti vrbs, lib. Noti. Thraciæ item & Pamphiliæ, Ammian. Anton.

maximianus Galerius imperator Roman cũ Conſtantio, patre Conſtantini Magni Chriſtianis infeſtiſſimus.

maximianus Herculius, imperator Romanus cum Diocletiano.

maximilianus, imperator prudentiſſimus Caroli v. Cæſaris auus paternus.

maximilla, montani hæretici ſcortum, & pſeudoprophetiſſa, vna cum apoſtata & fornicatore ſua ipſius induſtria laqueo vitam finiuit, Euſeb.lib.5.c.16.

D. Maximinus, Iuliacenſis epiſcopus, ab Herulis & Oſtrogothis patibuli ſuſpendio, martyrium paſſus eſt, anno Chriſti 476. Munſt.lib. 5. Coſmograph.

D. maximinus, Apoſtolorum diſcipulus, vnà cum Lazaro qui à Saluatore ex mortuis fuerat excitat⁹, venit in Gallias: vbi in ciuitate huius

nominis, in prouincia Narbonenſi ſepultus eſt.

maximus ... urio, cuius authoritate curiæ omnes. Curionéſque regebantur

maximus, Romanorum imperator cum Pupieno Balbino & Gordiano, Romæ in tumultu militari occiſus.

maximus Tyrannus Gratianum imperatorē Pariſiis vicit, an. ab vrbe 1137. tandem Aquileiæ cæſus eſt, de qua vrbe & cæde D. M. Auſonius ita canit, *Felixque tam iſpectatrix iaceſt triumphi Puniſti Auſonio Rutupinum Marte latronem.*

maximus, Hieroſolymorum epiſcopus III. anno Chriſti 148.

maximus, conſul cum Gordiano, an 963.

maximus, conſul cū Orphito, an. ab vrbe 924.

maximus, conſul cum Apro, anno ab vrbe 959. Idem. II. cum Æliano 975.

maximus, conſul cum Albino, an. ab vrb. 677.

maximus, conſul cum Lupo, anno ab vrbe 984. Idem II. cum Paterno, anno 985. Idem III. cum Vrbano, anno 986.

maximus Dexter, conſul cum Numio Albino, anno ab vrbe 1015.

maximus, cognomine Memma, conſul cum Pinta, anno ab vrbe 1172.

maximus, conſul cū Theodoſio Auguſto an. ab vrbe 1126. Idem II. cum Paterio, anno 1196.

maximus Tyrius Gr philoſophus Platonicus, Atticos ſermones XLI. graues & eleg. ſcripſit quos primum H. Steph. edidit ex Coſmi Paccii Archiep. verſione; Nuper V. C. Dan. Heinſius ſec. editionem & interpret. cum Notis & emendat. exhibuit.

mazaca, Steph. Pli. li. 2. ca. 108. ciuitas Cappadociæ ſub monte Argæo, quæ nunc Cæſarea. Hinc Mazacenus, & Mazaces, zacis, in genitiuo. Straboni quoque *Euſebia*, Argæum vocatur ab eodem auctore, Stephano, Mazaeſt. *Tiſar.* a Barbari appellant vt Niger ſcribit. Mazacam hanc mal è ab Euſebio & Rufo M*agaram* vocari monuit Philander in Vitruuium.

mazacæ, Sarmatiæ Aſiaticæ populi. Plin.

mazacyla, Marmaricæ vrbs. Ptol.

mazæna, vrbs Palæſtinæ. Steph. huius incolæ Mazæneni.

mazæum, ciuitas in Bithynia. Steph.

mazæi, ſunt Pannoniæ populi: Strab. lib. 7. Derriopes dicuntur. regio hodie *Lica* vocatur à Mar. Nigro.

mazara, Siciliæ fluuius, Diodor. Caſtellum item Seluntinorum. Steph. & Armeniæ maioris vrbs. Ptol.

mazares, ex Medorum Satrapis fuit. qui Principes in Cyri ditionem redegit, Herod. libro 1.

mazaris, Siciliæ vrbs. Anton

mazax, Africæ populus, in torquendis miſſilibus non inferior Medis. Lucan. lib. 4.

mazeras, fluuius in ora maris Hyrc Pli. l. 6. c. 16.

mazenes, Cyri regis miles, Herodot.

mazula, Africæ propriæ eſt vrbs Ptolemæo *Maxula* legunt Latini Codices. eam Antoninus *Maxulam* Coloniam vocat, vt etiam Plinius.

mazznes, Nomades Libyæ: alij ſunt Maxyes, alii Machmes. Steph.

mazyabanes, Hieroſolymorum epiſcopus 31. anno Chriſti 255.

M E

meandrius, Sami principatū obtinuit, pulſo Siloſonte Olym. 65.

mearus, fluuius Hiſpaniæ in ora Aſturum, Pōpo. lib. 3.

mecades, Athenienſium princeps, circa annum ante vrbem conditam 168.

mecæſtus, Troadis fluuius, in Rhyndacum influens. Strab. lib. 2.

mecha, ciuitas hodie ſic dicta in Arabia fœlice, quàm Saraceni incolunt, Mahumeticæ ſuperſtitionis caput.

mechlinia, pulchra ac nitida ciuitas, quaſi cor ac centrum Brabantiæ obtinere dicitur. Bruxella, Louanio & Antuerpia IIII. milliaribus diſtat: ſitu & opere munita, incredibili aeris puritate gaudet: habet ædes ſacras complures, ſed duas quæ longè cæteris antecellunt: Deiparæ vnam, & alteram D. Rumoldi ornatiſſimā, cum turri, quæ & magnifica eſt, & altitudine ſpectabilis. Optimus eſt huius reip. ſtatus, nam in ea Princeps ſuum imperium, optimates authoritatem, populus ſuam vim poteſtatémque retinet Eſt enim peculiaris princeps & duplex Senatus, in quorum altero optimatū authoritas ſumma eſt, in altero totius populi vis & poteſtas apparet. Habet præterea tribunal nationale grauiſſimorum Iudicum, quod Parlamentum vocant, à Carolo Burgundo eius duce inſtitutum anno 1471. Eſt hic etiam armamentarium regium incredibili machinarum, tormentorum, armorum, & rerum ad bellū neceſſariarum copia inſtructum. Varia quoque opificum hic inueniuntur examina, à quib. ænea conficiuntur tormenta, campanæ, naues, panni, artificioſæ picturæ & id genus alia, quæ in varias orbis partes, maximè in Hiſpaniam tranſportantur. Iuxta S. Catharinæ portam qua Antuerpiam itur, amplum monaſterium eſt, muris, inſtar oppidi cinctum, in quo aliquoties ſupra mille quadraginta ſunt moniales. Anno 1546 ex puluere tormentario à fulgure incenſo, multum labefactata Mechlinea fuit: nunc verò reſtaurata, ſolita pulchritudine & munditie claret.

mechmas, i. percuſſor, vel pauper ablatus, vel palpans vel tangens ſiue auferens, nomen oppidi in tribu Ephraim. 2. Eſd. 11. qui 1. Regum dicitur Machinas, iiſdē conſonantibus & punctis.

mechnedebai, nomen viri 1. Eſd. 10. Lat. percuſſor, vel pauper vouens, ſiue ſpontaneus, aut percuſſio vel paupertas vouentis, vel principis aut ſpontanei.

mecholanum, vrbs Sanctonum ad Occanum

vergens, maxima ex parte arenoſa, & agro tenui, hoc in loco ſinus eſt, in Narbonenſi littore Iſthmum efficiens, vt ſinum Gallicum eodem cognomine. Strab.

mecilius Hilarianus, conſul cum Pacatiano, anno vrbis 1094.

meciſtus, fuit ex ſociis Aiacis Telamonii. Homer. lib. Iliad. 13.

meciſtum, Triphyliæ oppidum eſt. Steph. Eſt autem Triphylia Peloponneſi regio littoralis: quæ & Meſſenia dicitur. Mei. Meciſtus

Mecœnas, Eques Romanus, Auguſto gratiſſimus, ab Hetruriæ regibus oriundus: cui velut vnico ſtudiorum patrono Virgilius Georgica ſua, & Horatius libros Carminũ inſcripſit. Delicatum hunc fuiſſe, non ſolùm cultu ac moribus, ſed etiam ſtylo commemorant: quare eum Auguſtus Malacinũ vocabat, & exagitabat frequenter, vt Cacozelum, Tranquil. Fuit vir hic in prouehendis cùm omnium diſciplinarum, tũ præſertim poeticæ cultoribus adeò benignus, vt ab eo etiam hodie ſtudiorum patroni, qui in ſubleuanda doctorum hominũ egeſtate ſe munificos præbent, Mecœnates appellentur. Iſte nobilis Romanus reperit notas, quibus celeriter ſcribi poſſet, & per Acilium Aquilamve libertum publicauit. Eius mollitiem Seneca Philoſophus irridet & exagitat. Mæcenas rectius ſcribitur.

mecon, Steph. vrbs eſt Peloponeſi, non procul à Corintho, quæ poſtea Sicyon eſt appellata. Strab. lib. 8.

meculonius, pupillus quidam Romæ ditiſſimus Cicero pro Flacco.

mecyberna, Macedoniæ oppidum: & Mecyberneus ſinus, eidem oppido adiacens. Plin. l. 4. c. 10. Steph. vrbs Pallenes in Cherroneſo Thraciæ Ciuis Mecyberneus.

meeyra ſiue Helem, Marmaricæ locus in Africa. Antonin.

meda, vrbs eſt Theſſaliæ. Perottus.

medaba, vrbs Nabatheorum: ciuis, Medabenus. Steph.

medaba, vrbs Arabiæ in tribu Ruben. Num. 21. Ioſ. 13. 1. Par. 19. Iſa. 15. Lat. aquæ doloris, vel ex Hebræo & Syro, Aquæ manantes.

medad, nomen viri ſuper quem requieuit Spiritus Domini in caſtris. Num. 11. Lat. menſurãs, ſiue aquæ dilectionis vberum, aut patrui.

medama, Brutiorũ in Italia oppidum. Strab. *Nicetera*, i. victrix Barrio. *Capo di Batticani*, Leandro *Medama* Plinio & *Medua* eſt, inquit Xylander.

medio, ciuitas in tribu Iuda. Ioſ. 15. Lat. iudicium, ſiue litigans, aut obiurgans.

meddix, ſummi magiſtratus nomen erat apud Oſcos, Ennius.

Summus ibi capitur Meddix occiditur alter.

medea, filia Æetæ regis Colchorum ex Ipſea, vel vt alii, Idya coniuge, quæ Iaſonem Colchos cum reliquis Argaunotis profectum hoſpitio ſuſcepit: cumque eius amore flagraret, vereretúrq; ne incolumis non rediret, vt pote quæ pericula noſceret, habita ſui coniugii ratione, docuit, ipſum qua ratione æripedes tauros domare, & iugo ſubmittere, dracon émq; peruigilẽ ſopire, & deinde occidere, eiuſq; dentes ſulcis immittere, & vellus aureum rapere poſſet. Quo peracto, cum eo fugam arripuit, trahens ſecum fugæ comitem Abſyrtum, paruulũ fratrẽ. Quos cùm pater perſequeretur, neq; quiſquã inſeqnẽtem remorari poſſet, Medea fratrem Abſyrtum occidit, & articulatim diſcerptum paſſim per agros diſiecit: atque ſic dum pater filii membra colligeret, illa cum raptore aufugit. Tandem poſt longos errores in Theſſaliam cum Iaſone peruenit, vbi eius precibus Æſonem patrem annis decrepitum, in robuſtiorem ætatem retraxit.

medeam Diogenes non veneficam, ſed prudentẽ fœminã fuiſſe dixit, quæ exercitiis gymnaſticis molles & effœminatos homines ocióq; corruptos ad integram ſanitatem traduxerit, & laboribus in locis calidis firmauerit. Eã ob cauſam fabulæ occaſio data, quaſi homines coquẽdo in iuuentutem reſtituerit. Cùm autẽ Iaſoni quos filios peperiſſet, in Peliæ mortẽ ſuas filias armauit. Poſtremo ab ipſo Iaſone repudiata eſt, qui aliã vxorẽ Creuſã, videlicet Creõtis Corinthiorum regis, filiam duxerat. Quod Medea ægerrimè ferens igne in ſcriniolo muneris loco Creuſę miſit, quo ipſa cũ tota regia exuſta eſt. Quo tamen impio facinore Iaſon iratus, ſupplicium de ea ſumpturus irruit. Medea verò arreptis filiis, quos ex ipſo ſuſceperat, ipſos in patris conſpectum iugulauit. Libanius orator in Ethopœia eiuſdem. Veneficiis ſublata Athenas venit, vbi Ægæo iam ſeneſcẽti nupſit, peperítq; filium, quem de ſuo nomine Medum appellauit. Vide Iuſtinum lib. 42. Tandẽ neſcio quo pacto Iaſoni conciliata, cũ eo Colchos rediit, patrémque ſenẽ & exulẽ Iaſonis viribus in regnum reduxit, Alii verò referunt, eam non Iaſoni recõciliatam, ſed poſt ſuſceptum ex Ægæo Medum filium nubes carminibus excitaſſe, iiſque cum Medo filio inuolutã in Aſiæ partem, quæ hodie Media dicitur, prouolaſſe, Dio. Sicul. 5. Plutarchus in vita Alexandri ignem quo Creuſa exuſta eſt, ad Naphtæ Babylonicæ vim refert. Medeæ fabulã explicat eruditè N. Comes mythologiæ ſuæ lib. 6. c. 7.

medelicum, *Melch* hodie Lazio, Auſtriæ vrbs. Eius mentionem fieri in libro præfecturarum ſcribit idem Lazius.

medemen, ciuitas tribus Iudæ, quæ aliàs Berſabee dicitur. Ioſ. 15. Iſa. 10. Sunt tamen, qui Medemena ſentiant diuerſam à Berſabee, eſſe ciuitatem, ſed tamen vicinam, Lat. menſura my-

neris vel numeri aut indumenti munus, vel indumenti præparatio aut ſterquilinium.

Medena, ſic vocatum fuiſſe olim emporium Vectis inſulæ, quod hodie *Newport* nominatur, ſcribit Neuyllius.

Medena prouincia, de qua 1. Eſd. 6. Hebr. Madai. Lat. menſura, vel abundans, vel indumentum.

medeni, Africæ propriæ populi. Ptolem.

medeon, vrbs Bœotiæ, & alia Phocidis, Medeone filio Pyladis filii Electræ: Gentile, Medeonius. Eſt & Epiri ciuitas & vicus. Stephanus.

Mederiacum Antonino, *Mierle* vicus Simleso, infra Venlonam non procul a Moſa.

Medeſicaſtes, filia Priami notha. Homer.

Media, Aſiæ regio latiſſima, è Septentrione Hyrcano mari, ab Occaſu maiori Armenia & Aſſyria terminata: a Meridie Perſidem, ab Ortu Hyrcaniam habens & Parthiam, quæ Caſſiorum montibus ab ea excluditur. Dicta Media (vt Solino placet) a Medo Medeæ & Ægæi, filio. Strab. lib. 11 Mediam in duas diuidit partes, quarum alteram maiorem vocat, cuius caput eſt Ecbatana: alteram Minorem, quæ Atropatia dicta eſt, ab Atropato duce, qui eam à Macedonum impetu tutam præſtitit. Eſt autem Media, bona ſui parte montoſa & frigida, & ferè tota ſterilis, excepta regione, quæ ſub Caſpiis portis in humili & concauo iacet ſolo, quæ opulenta eſt, rerúmque omnium neceſſariarũ ferax, præterquam olei. In ea campus eſt latiſſimus, quem Hippoboton vocant: in quo equorum quinquaginta millia paſci dicuntur. Regium id armentum eſt. Ex Media primùm allata eſt malus citrea, quæ inde Medica dicitur. Naſcitur in ea regione Sylphium, ex quo Medicus liquor, non multum inferior Cyrenaico, colligitur. Item Medica herba, qua optimè paſcuntur equi. Huic prouinciæ attribuit ſacra ſcriptura Arachnoſiam, Parthiam, Aſſyriam, Perſidem In media fertur exiſtere palus, cuius aquis quoddam nigrans ſupernatat virus, quo ſi quis delibutus, ad ignẽ acceſſerit, ſtatim inflammatur, & exuritur. Leonic. Tom. tertio, ca. ſexageſimonono. Inde Medus, Medius, Medicus, fœmin. Medis, *Cordim* nomen vulgò habere tradit Haithonus: & *Seruan*, Caſtaldus.

Media, vrbis nomen eſt apud Iſidorum, vnde Media regio. Ariam olim vocatam refert Pauſanias, & Arios eius incolas appellat Herodotus. Madæos eos Ioſephus nominat. Cedrenus eam Aſpracam, & eius partem ſuperiorem Baſpracam nuncupat. Medenam ſuo tempore dictam ſcribit. Sex. Rufus.

Mediana, Oſrhoenæ regionis vrbs, libr. Notit

Mediccara, Africæ propriæ oppidum, Ptolemæus.

medidus, medorum rex tertius circa quintam Olympiadem.

medimni, oppidum in æthiopia ſub ægypto. Plin.

medina cœli. Vide Mediolum.

mediolanum, Ptolem. Aulerciorum Eburaicorum vrbs, Aulercorum, Anton. *Magiunum* Aimonio, & Gaguino, *Mun* vulgò. Oppidum item inter Coloniam, Traianam & Agrippinam, *Midelflun.* pagus hodie, Ortelio. Eſt etiam Mœſiæ ſecundæ oppidum. Anton.

mediolanum, Ptolemęo Britanniæ vrbs: vulgò *Lancaſter*. Item mediolanium eidem, Germaniæ vrbs, hodie Monaſterium. Vulgò *Munſter.* Pyrrha imerus in Vveſtphalia. Mediolanium aliud Xantonum vrbs, authore eodem Stephano. Aquitaniæ incolæ, Mediolani. Gallicè *Xainctes*. Quæ ad Oceanum ſpectat inter Aquitanias maxima ex parte arenoſa & agro tenui ex milio alimoniam captans, reliquis fructibus ſterilis.

mediolanum, vrbs Ciſalpinæ Galliæ metropolis populi multitudine refertiſſima : dicta a ſue dimidia lanata. Nam apud Ambroſium legitur in quadam epiſtola, Cùm à Gallicanis populis initum conſilium foret pro conſtituenda vrbe, effoſſo ſolo, inueniſſe ſuem dimidiam lanatam. Itaque a portento Mediolanum eſſe nuncupatum. Ferunt hanc vrbem à Gallis Senonenſibus ante Chriſti aduentum annis 359. inſtauratam, ſeu conditam fuiſſe: hinc Starius Cæcilius comicus ortus fuit. Liu. li. 5. Decad. 1. Alciatus in Embl.

mediolanbũ mediolana etiã dicitur, vtrumq; col. eſt O*lanum* à conditore antea dictam tradit Cato in originibus. Sunt qui prius Inſubriã, alii Albam, alii Peutheciam vocatam volunt, inquit Caſtilioneus. Inſubriæ meminit nũmus antiquus M. Valerii Meſſalæ Zacharias Lilius in ſuo Orbis Breuiario credit à Maximiano Herculio imperatore Herculeam quandoque appellatã, hodie *Milano* incolis : *Meylandt* Germanis. *Vrbs Melana potens*, pro Mediolano legit Viterbienſis,

mediolanum, Antonino oppidum inter Coloniam Traianam & Agrippinam *Metteler* vicus iuxta Moſam, vertit Simlerus *Mechelen* fortè.

mediolum Ptol. lib. 2. c. 6. Hiſpaniæ vrbs. Vulgò *Medina celi.*

mediomatrices, populi Germaniæ inferioris, ad ripas Moſellæ fluuii, Treuiris finitimi, hodie Metenſes Cæſar. Plin. & Strab Mediomatricos vocãt. Gallicè, *ceux de Metz*. Hos *Veſtreicher* appellat Rhenanus. Metenſes Blondus Matricorenſes vocat lib. 1. Decadis 1.

medion, vrbs iuxta ætoliam. gentile medonius, fortè medionius. Steph.

medioxum,

Mecyberna, de hac adde iis quæ ſupra leguntur, Martianus Heracl. verſ. 639. & 640. *Deinde ſinus eſt Toronicũ quem nominãt. Quædã antidhæc vbi Mecyberna cõſtitit.* p. 54. & 55. editionis Morel.

medioxum, dij minores antiqui dicti ſunt, Plaut. in Ciſtellaria. *Ita me dij dæque ſuperi atque inferi & Medioxumi.*

meditrina, medicamentorum dea, Feſto.

meditrinalia, ſacra deæ Meditrinæ. Mos erat, ait Feſtus, Latinis populis, quo die quis primum guſtaret muſtum, dicere ominis gratia; Vetus nouum vinum bibo, veteri nouo morbo medeor: à quibus verbis etiam Meditrinæ deæ nomen cœptum, eiúſque ſacra, Meditrinalia dicta ſunt. Varro de lingua Latina li. 5.

medium, oſtium Rheni, Ptolemæo: hodie *Rhyn* nomen obtinet.

Medius, quidam ex Alexandri adulatoribus, ac velut Exarchus: & Sophiſtes Coryphæus in optimum quemque. Hic alios hortabatur, vt calumnias in quemuis audacter conflarent: à Plutarcho, variis locis, ad viuum depingitur.

medma, Steph. oppidum in agri Brutij littore vnà cum portu. Plin. lib. 3. cap. 5.

Medmæ, vrbs Italiæ, à Medme fonte: Ciuis, Medmæus. Eſt & alia Liguriæ. Steph.

medoacus, duos hoc nomine fluuios notat Pl. alterum Maiorẽ vocat Leander, & hodie *Brenta* vocari, alterum Minorem, & dici *Bachilione* ſcribit. In Venetorũ regione ſunt. Meſſala Coruinus alterum *Bretenſiam* appellat. *Brintam* nouit hoc loco etiam Fortunatus. Sed de his fluminibus ſic Merula in libello ſuo de Gallia Ciſalpina: Per Vicentium agrum Rharonus, & Bacchilio eſt, ſed vno nomine Medoacus dictus: in mare Hadriaticum defertur. Meduacus per u in ſecunda habet Liuius. Vide Medua.

medobrega, Hiſpaniæ vrbs in Luſitania A. Hirtio, *Armenna* Vaſæo.

Medod vnus è Centauris. Perott.

medoe, inſula Nili in Æthiopia ſub Ægypto.

medoen, nothus Oilei, ex matre Rhena. Hom.

medon, filius Codri, regis Athenienſium, primus eorum princeps, ſine regio nomine, circa annum ante Romam conditam 315.

medon, Peloponneſi fluuius. Stra.

medon, vnus ex procis Penelopes. Oui. 1. Ep.

medoſlanium, Germaniæ vrbs. Ptol.

medua portus Pl. l 3 c. 5. inde Meduacus ſiue Medoacus, Venetorũ fluuius, Patauium alluẽs, qui nũc vulgò *Beenta* dicitur. Nã oſtia Padi, Pl. li. 3. c. 16. deſcribens ait, Proximum portum facit Brundulum, ſicut Edronẽ Meduaci duo, & foſſa Clodia. Stra li. 5. ſcribit Meduacum vocari, & portum & fluuium. Ibidem ſuprà Venetos Carnorum & Meduatorum fuiſſe gentem tradit.

meduali, populi Alpini, Vocontiis proximi ad eos montes è quibus prodeunt fluuij, Padus & Druentia; *La Morienne*, Simlero.

Medubricenſes, Hiſpaniæ populi, qui & Pumbarij, Plinius lib. 5. cap. 21.

medulli, populi ſunt in Alpibus, Vitruuio l. 8. Habitatores Vallis Cilleræ intelligit Philander eius commentator. Diſtat, vt ipſe inquit, ab Oeno octauum lapidem, meridiem verſus. *Morienne* credit hodie vocari Simlerus. *Medualli* ſunt apud Lucan. lib. 1.

medullia, Steph. Latij oppidum fuit, Albanorum opus. Plin. li. 3. cap. 5.

medullina, virgo Romana, ab ebrio patre in tenebris violata, vt ſtupri authorem agnoſceret, digito eius annulum detraxit: vbi ex pignore patrem eſſe comperit, eum ad aram gladio confodit. Plut. in Paral.

medullum, Vindeliciæ vrbs. Ptol. *Medlingen* Lazio & Auentino.

medullus, Hiſpaniæ mons.

medus, Mediæ fluuius in Araxen defluens. Strabo & Curtius.

meduſa, filia Phorci ex Ceto marina bellua, quæ vnà cum duabus ſororibus Euryale & Sthenione, Dorcadas inſulas in Oceano Æthiopico tenuiſſe fertur. Vnde & Gorgonides appellantur. Hæc præter alias formæ inſignis dotes, capillos habuiſſe fertur, proximè ad auri colorem accedentes: quorum ſplendore captus Neptunus, in Mineruæ templo cum ea concubuit: ex quo cõcubitu poſtea natus eſt Pegaſus equus. Quam iniuriam Minerua graui & iniquo animo ferens, Meduſæ crines, quibus maximè amatori ſuo placuerat, in angues mutauit: deditque, vt omnes eam aſpicientes in lapides verterentur. Quamobrem cùm nemo tam immane monſtrum intueri poſſet, Perſeus Iouis & Danaes filius Mercurij talaribus, & falcato enſe accepto, Palladis item ſcuto, vt ære repercuſſam effigiem eius videre impunè poſſet, ex improuiſo (cùm ipſa anguéſque ſopiti eſſent) eam adortus, vno validiſſimo ictu peremit: & in patriam rediens, cùm eius caput ſecum deferret, contigit, vt guttæ ſanguinis decidentes per ſolitudines Africæ mutarentur in ſerpentes. Lucan. lib. 9. Quidam non ex marina bellua genitam tradunt, ſed ex muliere Phorci vxore, cui nomen eſſet Ceto vel Cetho. Inde Meduſæus, a, um. Vide Pegaſus.

meduſæ fabulam explicat N. Comes, Mythologiæ lib. 7. cap. 11.

medyllia, vrbs ab Albanis condita, Romanorum colonia: Gentyle, Medyllinus. Steph.

metabel, vxor Adar regis in Edõ ſeptimi. Ge. 36. Lat. quàm bonus Deus, ſiue benefaciẽs Deus.

mega, i. Magnum. Vide Magnum.

mega, promontoriũ Mauritaniæ Cæſar. Ptol.

megabari, megabradi. Vide Adiabaræ.

megabyſus, nobilis Perſa, vnus ex ſeptem, qui Magorum tyrannidem ſuſtulerunt, à Dario rege dux exercitus in Europa relictus, Perinthum

cepit, Pæones vicit, Thraciam omnem ſubegit, Macedoniam fruſtra per legatos tentauit, quos rex Amyntas vino obrutos interfecit.

megabyzi, ſiue Megalobyzi, Epheſiæ Dianæ ſacerdotes, quos eunuchos eſſe oportebat, vnde & pro imbelibus ac mollibus poni conſueuerunt, quales ſunt ſpadones. Quint. l. 5. cap. xi.

megacles, Muſas pretio, vt ſibi inſeruirent, & honori ac decori forent, emit: quas omnia bonarum artium genera, maximè muſicam, edoceri curauit, vt patrem nomine Macreni, Lesbiorum regem moroſum, & cum vxore rixantem mitigarent: quarum vnicuique æream ſtatuam erexit. Clemens Alexand. Orat. ad Gentes ex Myrſilo Leſbio.

megaclides, philoſophus Peripateticus tempore Protagoræ. Laërtius.

megæra, vna Furiarum, Noctis & Acherontis filia, ita dicta ἀπὸ τοῦ μεγαίρειν, quod odiſſe ſeu inuidere ac ſolicitum eſſe ſignificat.

megalartus, & megalomazus Ceres dicta & culta eſt à magnis panibus & placentis. Cælius lib. 9. cap. 16.

megaleſia, dies qui dicatus erat Magnæ matris deorum ceremoniis. Ludi quoque qui celebrabantur ante templum in ipſo Magnæ matris deûm conſpectu, Megaleſia dicebatur, & ludi Megalenſes. Liuius. M. Iunius Brutus ædem Magnæ matris deûm in palatio dedicauit, & ludos ob eam dedicationem factos Megaleſia appellauit: μεγὰ enim magnum dicitur.

megaliotæ, populi quidam, vt videtur apud Ariſtotelem in libro De poëtica, niſi legendum ſit μεγαρεῶται.

megalo cometes. Vide καλὴ ἀκτὴ.

megalopoli, vulgò *Londari*, vrbs Arcadiæ. Vocabatur autem dimidia ſui parte Oreſtia, ab Oreſtis aduentu Fuerunt autem non pauci clari Megalopolitæ, quorum aliquot à Stephano nominantur. Hinc poſſeſſiuum, Megalopoliticus. Alia eſt Cariæ ciuitas, quæ nunc Aphrodiſias, olim Lelegum vrbs, & Ninoe. Ciuis, Ninoetes. Tertia eſt Iberiæ, Steph. Dictam fuiſſe etiam eius partem *Tisboam* à Nympha quadam ſcribit ex Pauſ. Gerbelius. *Phileto* vocat eam Plethon.

megara, Celei vxor fuit, ac Triptolemi mater, cuius ſacellũ erat nõ longè à puteo Bœotiæ, qui alio nomine Anthion dicebatur. Cæl. l. 14. c. 17.

megara, Creontis Thebanorum regis filia, & vxor Herculis. Nam cũ Erginus Orchomeniorum tyrannus Thebanos graui premeret tributo, Herculi filiã ſuam ea lege pactus eſt, ſi vrbem eo onere liberaſſet. Quo præmio inductus Hercules, Orchomenijs bellum intulit, vrbéq; expugnata, tyrannũ interfecit: victórq; Thebas reuerſus, Megaram vxorem duxit: verùm cùm poſtea Euryſtei iuſſu ad inferos deſcendiſſet, dirutúſque ibi moraretur, Lycus exul Thebanus, rei bene gerendæ occaſionem ſibi oblatam ratus, regnum Thebanorum inuaſit, cúmque Megaræ animum ad nuptias ſuas inflectere non poſſet, vim ei inferre parabat. Inter hæc opportunè ab inferis rediens Hercules, Lycum interfecit, regnúmq; Thebanorũ Creonti reſtituit. Lyci autem necem iniquo animo ferens Iuno, tantum Herculi furorem obiecit, vt ille Megarã vxorem cum liberis ex ea ſuſceptis interficeret. Hygin. Fab. Poët. cap. 32. & Seneca in Hercule furente.

megara, ciuitatis nomen in Megaride Græciæ regione, iuxta Iſthmum Corinthiacum, media inter Peloponneſum, Atticam & Bœotiam, dicta à Megareo Apollinis filio, vel ab Ægeo Pandionis filio: in cuius agro præſtãtiſſimi prouenie bant bulbi, qui inde Megarici dicti ſunt. Illic ſchola fuit Megarenſiũ philoſophorũ, qui Euclidi Megarenſi Socratico ſucceſſerunt. Strabo li. 9. Theognis etiã Megarenſis fuit. Huius meminit Cicer. li. 4. epiſtolarum. Effertur autem hoc nomen, Megara, garæ, ſingulari numero: vel plurali, Megara, garorum. Columella. lib. 1.

Iam Megaris veniant genitalia ſem... bis.

Eſt item Megara, Siciliæ mons, apibus abundans, vrbem habens eiuſdem nominis, in radice ſitam: à qua propinquus ſinus Megarinus, ſiue Megaricus nominatur. Hybla antè dicta, ab Hyblone rege. Alia eſt in Theſſalia, alia in Ponto, alia Illyrica, alia Moloſſiæ. Gentile, Megareus, & fœm. Megaris, Megareis: poſſeſſiuum, Megaricus, inde Megaricæ tegulæ, κέραμοι. Steph. Hinc fit Megarenſis, & Megarus, ra, rum. Quam vrbem Siciliæ *Auguſtam* hodie dici tradit Leander & Fazellus, qui eandem Gereatin Pauſaniæ putat. Pauſanias in Eliacis duarum Hyblarum meminit; quarum vnam maiorem & alteram Gereatin appellant.

megareus, pater Hippomenis; nepos Neptuni ex Onchesto Bœotiæ oppido oriundus, vel filius Onchesti: quæ controuerſia ex eo orta eſt, quod legitur apud Ouidium lib. 10. Metam.

Namque mihi genitor Megareus, Oncheſtius illi
Eſt Neptunus auus: pronepos ego regis aquarũ.

Alij ita legunt,

Namque mihi genitor Megareus: Oncheſtus at illi, &c.

Fuit præterea eodem nomine vnus ex Apollinis filiis, qui Megaris à ſe conditis nomen fecit.

megari, Indiæ populi, circa Indũ fluuiũ. Plin.

megaricum, oppidulum Bithyniæ. Ste.

megaris, regio Græciæ. Vide Megara.

megaris Niſæa vocabatur, à Niſo Pandionis filio.

megaris, Plinio inſula eſt prope Neapolim: *Ouo* hodie Hermolao dicitur arcem habet quæ inde *Caſtel del Ouo* vocatur: hoc caſtellum Michael Ritius Lucullianam arcem appellat.

megarſus, Ciliciæ ciuitas, Scythiæ & Indiæ fluuius. Siciliæ item oppidum. Lycophr. Dionyſ. Stephan.

Megaræ meminit Martianus.Heracl.ver.501. Geogr.poë.1.pag.42.ed t. Morelli.

Thebis Megara coniuncta, Dorum ciuitas.

megaſa, vrbs Libyæ: in qua σιτοφάγοι & ἀρτήγοι. Steph.

megatichos, oppidum in monte, inter Ægyptum & Æthiopiam, quod Arabes *Myrſon* vocauêre. Plin.

megbis, nomen viri.1. Eſd.2. Lat. eminens.

megdagaſcar. Vide Menucias

meges, vnus ex Græcorum principibus, qui Dulichio & Echinadibus inſulis præfuit,& cum nauibus 40 ad Troiam eſt profectus, Homer. in Catal. nauium.

megiſba, ſtagnum in Taprobana inſula. Pli.

megiſtanes, dicuntur proceres & primates. Corn. Tacit. Et Megiſtanes Armenios (qui primùm à nobis defecerant) pepulit ſedibus.

megiſte, vrbs & inſula Lyciæ, à Megiſteo quodam. Steph.

megiſtias, patria Acarnanius Orimicus à Melampode clarus vaticinio: qui proſpectis extis futura prædicebat. Floruit tempore Leonidæ Spartani. Herod. lib 7.

megiſtus, fluuius in Ægæum mare decurrens. Suid.

megphias, nomen viri. 2. Eſdr.10. Lat. corpus compreſſum, vel congregatum, aut corporis vel veſtimenti vel tinea.

meherdates, rex Aſſyriorum, ſub Cl. Cæſare.

mehuſim, pater Abitob.1. Par.8. Lat. recentes, aut feſtinantes, ſiue ſenſuales.

Meionis, olim Cyprus dicebatur. Steph.

mela, Pomponius Geographus, cuius extat liber de ſitu orbis.

mela, fluuius prope Brixiam, Galliæ Ciſalpinæ vrbem. Catulo auctore, ad Ianuam. Nomen antiquum hodie obtinet, inquit Erythræus & Leander: ſed pro Mela *Melon* legendum, auctore Captiolo, docet, Melæ fontis etiam meminit Virg 4. Georg.

melachræna, Sibylla Cumana à quibuſdam dicta eſt. Ariſt in mirabilibus.

melæna, inſula maris Ionij ante Epirum: quæ alio nomine Corcyra dicitur. Plin. li.3. c.26.

melæne, Plin. lib.4. cap.12. quondam Cephalene dicta.

melæne, oppidum in Arcadia, à Melæneo Lycaonis filio, inter Heræam & Megalopolim. Steph. Gentile, Melæneus. Sunt & μιλαῖναι, vrbs Lyciæ: Gentile dici poteſt Milænites.

melęneis, vicus in tribu Antiochide. Callimachus Melęnas vocat. Tribulis, Melenæus. Steph.

melampea, vrbs Lydiæ: Gentile, Melampeus. Steph.

melamphylis, inſula Samothracia, & Samos ipſa dicta eſt Melamphylos. Steph.

melamphylus, exiguus mons Theſſaliæ. Aliàs Melamphylū. inſulæ nomen in Aſia. Pli.l.5.c.31.

melampus, filius Amythaonis & Doripes. Hom.Odyſſ.li.23. Nomen autem cepiſſe fertur, eò quòd mater infantem expoſuerit toto corpore rectum præter quàm pedibus, qui à ſole, atro colore attracto, nomini cauſam dederunt. Augurio claruit: omnium auium, cæterorúmq; animalium voces nouit & intellexit: fuit & omnium medicorum præſtantiſſimus, cui templum erectum feſtaq; ſolemnia, & ſacrificia fuêre ſtatuta. Pauſ.li.1. Biantem item iuuit in auferendis bobus Iphiclo, quos ille Neleo reſtituit, cuius beneficij memor Neleus filiam ſuā nomine Pero ei vxorem tradidit. Filias quoque Prœti furiis agitatas ſanitati mentis reſtituit, quarum vnā Iphianaſſam cognomine cōiugem accepit.

melampus, vnus ex canibus Actæonis, à pedum nigritie ita dictus. Ouid.3. Metam.

melampus, eſt etiā in tertio Europæ ſinu, apud Ouidium 3. Metam. ſicut & Melanchætes.

melampygos, cognomen eſt Herculis quaſi nigro podice: quòd eam partem corporis, non Lydorum more vulſam neque candidam, quemadmodum ſolent effœminati: ſed nigris pilis hirſutam ac ſyluoſam haberet. Vide Eraſmum in prouerbiis, Ne incidas in Melampygum.

melanchæus, vnus ex canibus Actæonis ἀπὸ τῆς μελαίνης χαίτης, hoc eſt, à pili nigridine dictus. Ouid.3. Metam.

malanclæni, populi iuxta Boſphorum Cimmerium in Aſia: μελάγχλαινοι, inquit Steph. populi Scythæ, à veſtibus nigris dicti.

melandia, regio Sicyoniæ: Gentile, Melandius. Steph.

melane, inſula circa Ioniam. Plin.

melança, oppidum in Arcadia, Plin.lib.4.c.5.

melaneis, Eubœæ inſulæ vrbs Steph. quæ & Eretria. Arotria etiam dicitur, Strabone teſte.

melanes, vel nigri, montes iuxta deſerta Arabiæ, Ptol. lib.5.cap.17. Hodie mons Sinaï, mons S. Catharinæ: Sur deſertum Hebræis, à Mauris Tur dicitur.

melaneus, Euryti pater, à quo Eretria Melaneis olim dicebatur.

melaneus, numeratur inter canes Actæonis apud Ouid. 3. Metam. Eſt & Centauri nomen apud eundem 12. Met.

melange, Aruarorum emporium. Ptolem. in India intra Gangem, quod Caſtaldus Malipur intelligit: vbi corpus D. Thomæ requieſcere creditur.

melangia, Arcadiæ oppidum. Pauſan.

melangitæ, Arabiæ felicis gens, Ptol.

melani montes, ad ſinū Arabicum deſcribuntur à Ptolemęo, eo loco quo Moſes ſacris literis Sinaï qui Oreb dicitur. Hieronymo teſte, ponit, Idem Mons Dei apud Moſen vocatur, Synaum eum vocat Iuſtin.ex Trogo Pompeio Sinęū Ioſeph.& Suid. Europæis adhuc Sinaï nominatur: ſed Turcis, vt Nicolaius refert, *Turba, Gebel Thor*

Arabibus vocari ait Theuetus. *Tur* habet Zieglerus. D. Niger tamen ſcribit *Malanos* hodie *Phaſga* dici. ſunt etiam melani montes in Arabia fœlice apud eundem Ptolemæum, quos *Aſabo* cognominari ſcribit.

melania, Ciliciæ oppidum, Straboni.

melanis, Venus dicta eſt, quòd ipſa tenebras amet, hominéſque noctu ſæpius coëant. Palæph. Vel potius à nigris ocellis qui ad formæ venuſtatem conferunt: Hom. & Catul.

Melanion, vir quidam tantæ caſtitatis, vt odio mulierum in ſolitudinem abierit, & per auia montium & nemorum, cane, quo vno connictore vtebatur, feras inſectaretur, nec vnquam domum reuocari potuerit: vnde prouerb. Melanione caſtior.

melanippion, Pamphyliæ fluuius. Steph.

melano, Doridis inſula in Ceramico ſinu. Pli.

melanogætuli, Æthiopum gens in Libya interiori. Ptol.

melanos, promontoriũ Beſbici inſulæ. Strab.

melanthius, fuit poëta Elegiographus, Cunonis ducis Athenienſium familiaris.

melanium. Vide Melanyon.

melanius. Vide Melaneus.

melanthia, filia Deucalionis ex Pyrrha.

melanthii, ſcopuli maris Icarij, circa Samum, Strabo. *Fornelli*, Bordonio: *Furgi*, Nigro.

melanthius, nomen viri, qui cùm Gorgiæ inimicus eſſet, dixit, *Hic nobis de concordia præcipit, qui tres in vna domo concordare non potuit.* Eſt & nomen viri Troiani propriũ, quẽ Eurypylus in bello Troiano interemit, vt ſcribit Homerus. Alius eiuſdem nominis paſtor apud Theocritũ. Alius item pictor, cura pingendi præcipuus.

melanthius, caprarius Vlyſſis, qui quod & rem domini abſentis vnà cum procis abſumpſiſſet, & tam heræ, quàm herili filio moleſtum ſeſe præbuiſſet, poſt reditum Vlyſſis à Telemacho trucidatus eſt. Hom. Odyſſ. lib. 21. Ouid. in Epiſtola Penelopes ad Vlyſſem.

melanthius, Cappadociæ fluuius. Plin. & Syriæ mons, vbi Veſtæ fanum. Cedren.

melantho, filia Protei ſenis, cui conſuetudo fuit, piſcis veſtibus dorſo delphinum inſidere, atque ſic per maria patris vagari. Qua re ſic cognita, Neptunus ſe in delphinum transformauit, illámque blandiendo illexit, vt dorſo ſuo inſideret: tranſuectæque in aduerſum littus ſtuprum intulit. Ex quo concubitu Amycum natum fuiſſe quidam prodiderunt, quem tamen Seruius Melites filium facit.

melanthus xxvi. Athenienſium rex, circa annũ ante vrbem conditam 567. Is erat Meſſenius & cùm ab Heraclidis in Peloponneſum reuerſis domo, pulſus eſſet, Athenas venit, vbi interfecto ſingulari certamine Borotorum hoſtium, cum quibus bellum tunc ab Athenienſibus gerebatur, duce Xantho, rege Thymœte abdicante, ad regnum euectus eſt. Ab eo Melanthidarum familia orta. Idem Apaturia ſacra Athenis inſtituit.

melantias, qui nunc vulgò *Melitias* dicitur, Thraciæ pagus, 102. ſtadiis Byzantio diſtans, quem Athyras fluuius præterfluit. Ex Suida & Procopio.

melanyon, dictus eſt Hippomenes, eò quòd pomis certamen confecerit: ἀπὸ τῶν μήλων, hoc eſt, à malis, & ἀνύω, perficio. Alij per iota ſcribere malunt Menalium, putántque compoſitum eſſe à nomine μήλων, & verbo ἀνίημι, vt Melanyon dicatur, quaſi mala è manu emittens. Hippomenes enim (vt ſupra retulimus) cũ Atalanta curſu certaturus, à Venere mala aliquot aurea accepit, quę inter currendũ emiſit, vt Atalantam in colligendis occupatam interim præuerteret.

melaria, vide Melos.

Melas, multorum fluuiorum nomen eſt: nam vnũ eſſe in Mygdonia oſtendere videtur Ouid. l. 2. Metam. *Mygdoniuſque Melas.* Alium eſſe eiuſdem nominis in minori Aſia & Smyrnam circumeuntem Solinus ſcribit, alium nauigabilem eſſe in Cilicia, & ipſius terminum, id eſt, qui Ciliciam à Pamphylia diuidat, ſcripſit Pli. lib. 5. Alium item in Thracia, vt in eodem libro idem Plinius confirmat. Alium præterea eſſe dixit Plin. l. 2. in Bœotia, qui à Parnaſſo profluens, Mineruæ ſacer dicitur à poëtis, quia ripæ eius oliuis ſunt refertæ. Is vnus omnium fluuiorum Græciæ ab ipſo fonte nauigabilis, atque circa ſolſtitium æſtiuum, vt Nilus, ſtata accipiens incrementa, nec longiùs excurrit, ſed in lacus & cuniculos delapſus, modica ſui parte Cephiſo infunditur. Statius l. 7. Herod. l. 7. Huius fluminis aqua potata, oues efficit nigras. Pli. ibidem. Ille Thraciæ *Golfo de Cardia* Sophiano vocatur, qui verò in Aſia conſtituitur, hodie *Genſui*, vti ex tabulis colligere licet, dicitur. Plinio & Straboni, item Zoſimo etiam Melas eſt quem Pamphyliæ & Ciliciæ terminum dicunt. Hunc Marius Niger ſcribit nunc *Crionero* vocari. Eſt etiam alius Thraciæ fluuius apud Ptolemæum, *Melana* vocat eum Liuius & nouo nomine *Lameta*, qui hunc vertit Nardus.

mela Pontus, id eſt, nigrum mare, ſic dictus eſt à Melane Phryxi filio illapſo vel à Melano fluuio eius loci. Poſt ipſam autem aiunt eſſe Sarpedoniam Petram.

melcha, vxor Nachor, filij Thare, filia Aram fratris mariti ſui Nachor Geneſ. 11. Filia item Salphaad filij Hephet, filij Galaad. Numer. 26. Lat. regina vel conciliatrix.

melcha, in Græco ſcribitur Melea, pater Eliacim patris Iona. Luc 3.

melchi, pater Leui patris Matth. Luc. 3.

melchiades, ſiue Melciades, Roman. Epiſcopus xxxx. circa annum ſalutis 309.

melchias, pater Phaſſur, Ierem. 21, ſilius Amei

lech. Ierem.38 filius Athanai,filij Zara.1.Par.6. Lat. rex dominus, aut conſiliator Dominus.

melchel, filius Bæriæ, filij Aſer, Gen. 46. 1. Par.7. Lat. rex meus deus, aut regnum dei, ſiue conſiliator meus Deus.

melchiram, filius Ioconiæ, filij Ioacim, 1 Paral.3. Lat. rex excelſus, aut conſiliator, vel conſilium excelſum.

melchiſedech, Sacerdos & rex Solymæ, ſiue Ieruſalem. Gen. 14. Hebr. 7. Lat. rex iuſtitiæ.

melchiſua, filius Saul. 1.Reg 14.& 31. 1.Par.8. Lat. rex Saluator, aut rex vel conſilium ſaluatoris, ſiue rex magnificus.

melchom, Idolum quod colebant filij Ammon. 4.Reg.23. 1.Paral. 20. Ierem.49. Lat. rex eorum vel conſiliarius eorum.

melcomani, Dalmatiæ populi. Plin.

meldæ, Ptolemæo Galliæ Lugdunenſis populi, hodie *Meaux*, oppidum ad Matronam amnem meldi Plinio.

meldita, Africæ propriæ oppidum. Ptol.

meleaba, Ægypti vrbs. lib. Notit.

meleagenes, nobilis Architectus Athenienſis, qui fanum Mineruæ extruxit.

meleager, Oenei Calydoniæ regis filius, ex Althæa coniuge: quo recenter nato viſa ſibi eſt mater tres Parcas igni aſſidentes videre, manúque ſtipitem tenentes, æqualem puero cum ſtipite vitam aſſignare. Recedentibus itaque Parcis, Althæa extinctum ſtipitem diligentiſſimè aſſeruauit. Adulto deinde Meleagro, contigit vt pater eius ex ſuſceptis frugibus, omnibus diis ſacrificaret, omiſſa Diana. Quapropter dea irata, aprum immiſit, omnes Ætoliæ agros deuaſtantem. Ad hunc igitur conficiendum, Meleager, collecta robuſtiſſimorum iuuenum manu, aprum interfecit, capútque eius Atalantæ Iaſii Argiuorum regis filiæ, quæ prima aprum vulnerauerat, velut partem ſpolij dedit. Quod ægrè ferentes Plexippus & Toxeus, Althææ fratres, Atalantæ caput auferre conati ſunt. Quamobrem Meleager iratus eos obtruncauit, duxítque Atalantam in vxorem, quæ ei Parthenopeum peperit. Nuntiata itaque fratrum morte, Althæa doloris impatientia in furorem verſa, fatalem illum ſtipitem in ignem coniecit: quo exuſto, meleager etiam exuſtis intus inteſtinis omnibus conſumptus eſt. Ouid. Metam. lib.8. Quæ de fatali ſtipite in ignem coniecto referuntur, intelligenda ſunt (ait Sabinus) de execrationibus magicis, quibus Althæa Meleagro imprecata eſt mortem. Nam Homer. Ilia.9. teſtatur eam oraſſe Plutonem & Proſepin. vt filio mortem inferrent, ex quo manifeſtum eſt, eam magicis artibus vſam eſſe.

meleagræa, Calydon vrbs dicitur, quoniam meleager in ea imperauit. Perottus.

meleagrides, Oenei & Althææ filiæ, ſorores autem meleagri: quæ cùm fratrem immoderatè lugerent, in Meleagrides aues ſunt commutatæ. Hyginus Fab. poët. c.174. & Ouid. l 8. Met.

meleagrus, rex Macedoniæ XXXI. circa annum à Roma condita 474.

malech, filius micha, filij Meribbaal 1.Par.8.

malegene, inſula in mari Adriatico adiacens Dalmatiæ, Ptol. lib.2. cap.17.

meles, rex Lydorum 11. circa Olympiadē 13.

meles, lis, & letis, fluuius prope Smyrnā. Plin. l.5.c.29. Samnitum vrbs à Marcello capta. Liu.

meleſigenes, proprium nomen Homeri poëtæ, ſumptum à melete fluuio Smyrnæ propinquo, iuxta quem natus eſſe dicitur, poſtea Homerus appellatus.

meleti ſinus, à Meleto flumine, etiam Smyrnæus dicitur à Smyrna oppido, illi adiacente, Stephano teſte. Sinus eſt maris Ægæi iuxta Æolidem regionem.

melitus, præſul, in Ægypto Arianæ ſectæ ſectator: qui ſub Diocletiano in exilium pulſus eſt, quòd præter opinionem fidem noſtram defendiſſet, cùm tamen Ariana vellet tutari. Hiſtoria Tripartita.

melia, vrbs Cariæ: Gentile, melius. Stephan.

melibocus, Germaniæ mons eſt apud Ptolemæum: miſniæ ſaltum, qui *Hardſwaldt* vocatur, ex eo facit Pirchaymerus *Brockersberg* cum nouo nomine vocat Peucerus.

melibœa, littoralis vrbs magneſiæ, vel ſecundùm aliquos, Theſſaliæ, Herod. l.6. patria Philoctetæ Pæantis filij: à quo melibœus, a, um: nobilis ob purpuram quæ illic inficiebatur. Stephanus ex Strabon. lib.9. Theſſaliæ vrbem eſſe ſcripſit. Eſt etiam hoc nomine vicus in mari Laconico. Item melibœus, nomen paſtoris, dictus, quòd boum curam habeat. Theocritus & Virgil.

melibœum, Olyzon vrbs, ſic tantùm Suid. Olyzon verò & melibœa Plinio diuerſa ſunt oppida Magneſiæ regionis. Item Stephano Theſſaliæ.

melibœus, Italiæ mons, vnde fluit Orestes fluuius. Iſac. ad Lycophr.

melicerta, ſiue melicertis, Inûs & Athamantis Thebarum regis filius: cum quo mater, cùm virum furore correptum Learchum filium ſuum videret occidiſſe, in mare ſe præcipitauit: amboque deorum miſeratione in numina marina ſunt commutati: Ino quidem in Leucotheam, quam & matutam matrem vocant: melicerta verò in Palæmonem, quem Latini Portunum nominant.

meliei, vel melienſes, Theſſaliæ populi. Stephan.

meligene, melituſa à Polybio dicitur. Nos melitem vocamus, de quo poſtea. Vide ſuprà melegene.

meligunis, vna ex Æolis, Lipara aliàs dicta. Steph. Gentile, meliguneus.

melina, vrbs in Argo: vnde Venus Melinea. Steph.

melinophagi, populi Thraciæ. Steph.

melibocum, Germaniæ vrbs. Ptol. Bohemiæ vrbem facit ex ea Lazius, quæ *Mileu* K. nunc vocatur.

melippia, mœſiæ oppidum. Anton.

meliſſa, Meliſſi Cretenſium regis filia: quæ vnà cum ſorore Amalthea, Iouem caprino aluit lacte. Hanc primam mellificium ferunt inueniſſe: vnde data eſt occaſio fabulæ, meliſſam in apem fuiſſe conuerſam. Columel. l. 9 cap. 2. Nec ſanè ruſtico dignum eſt, ſciſcitari, fueritne mulier pulcherrima ſpecie, quam Iupiter in apem conuertit.

meliſſa, Periandri Corinthiorum tyranni vxor: quam ille concubinarum delationibus temerè credens, cùm grauida eſſet, pedibus conculcans interemit, Laërt. in vita Periandri.

meliſſa filia Epidamni, Steph. in Dyrrachio, Et meliſſonius locus, vbi ex Neptuno Dyrrachium peperit.

meliſſa, vrbs Libyæ: vnde regio meliſſæa. Eſt etiam in Cyzico, meliſſa vicus. Gentile, meliſſenus. Stephan. vicus item Cyrenaicæ regionis. Steph. Et Phrygiæ ciuitas apud Athenæum.

meliſſus, Cretenſium rex fuit, pater Amalthææ & meliſſæ: quæ Iouem melle & lacte caprino aluerunt, vt latiùs ſuprà docuimus in dictione Amalthæa.

meliſſus grammaticus muneri datus Mecœnati, & manumiſſus ab eo. Tranquillus.

meliſſus Samius, Parmenidis auditor, Philoſophus ciuibus ſuis charus, quibus præcepta plura dedit: Rempublicam adminiſtrauit, claſſique in bello præfuit. Apollodorus.

melita, Cappadociæ vrbs non procul ab Euphrate, Solin. *Malatia*, Nigro.

melita, inſula Hadriatici maris prope Dalmatiam. Plin. Ptol. eam *Melitine* vocat: à Polybio *Melituſam* nominari ſcribit Volat. Steph. ex Polybio citat μελιτοῦσσαν Illyriæ vrbem. Sed hanc inſulam quæ vicina Illyriæ eſt, ſic ab eo appellari facilè non inuenitur. Hinc Catuli Melitæi, Callimacho auctore apud Plin. hodie *Melida* dici ait Sophianus, *Melite* Hermolaus.

melita, tæ, ſeu melite, es inſula Siciliæ adiacens, qua parte in Africam vergit, diſtans à Lilybæo CXIIII. M. paſſuum. Plin. li. 3. c. 8. ſcribit Strabo, ante Pachynum ſita, haud longè à Sicilia, periculoſo tamen diſiuncta mari. Ab Melita canes nobiles μελιταῖα κυνίδια aliquando dicti, Strabo libro ſexto, in deliciis habiti à fœminis: à quibus adagium natum, Melitæus catulus, de re hominéve ad ſolam voluptatem comparatio. In qua inſula fuit oppidum eiuſdem nominis Carthaginenſium colonia: à quo non longè in promontorio fanum fuit Iunonis celeberrimum. Cicero Melitenſem roſam commendat: Pulcinus, inquit, erat Melitenſi roſa fartus. Diod. refert in melita inſula, pretioſam tenuitate ac mollitie telam fieri: & Cicero in Verrem, Act. 4. veſtem & textrinum Melitenſe nominauit. A Melite fit Melitæus, Melitæa, Melitæum, & melitenſis, vt Canes melitæi & melitenſes. Plin. lib. trigeſimo, c. quinto. Vide meligene. Ea noſtra ætate nobilitata eſt ab equitibus Hieroſolymitanis, quos Rhodios vocant, ſeu Rhodienſes: qui Rhodo à Solymano Imperatore pulſi, in ea ſedem fixerunt. *Malte*.

Hæc inſula D. Pauli naufragio celebris eſt. Aratus Diac. *-præbuit hoſpitis nautis Sicanio lateri remis vicina Melite.* Act. cap. 28. Melite eidem Ptol. huius inſulæ ciuitas eſt.

melitæenſes, Phthiotis regionis Maced. populi ſunt Strab. quos aliàs nomen *Pyrrhæ* geſſiſſe ſcribit. Ptol. eorum vrbs melitara. Plin. vocatur melitæa.

melite, vicus in tribu Oeneide: Tribulis, meliteus. Steph.

melite, vna ex Pelagiis apud Ptol.

melite, Atticæ oppidum. Plin. vicum Plutarchus vocat, in Solone.

melitea. Vide melitæa & melitæenſes.

melitene, vrbs Cappadociæ, ciues, meliteni, Steph. ex Strab. lib. 11.

melites, fluuius. Vide meleſigenes.

melitine, Suſianæ ad Tigrim fluuium regiunculæ, Ptolemæo. *Aracgelan* nominat eam Caſtaldus. *Suar* Theuetus.

melitine, Armeniæ minoris ad Euphratem regio apud Ptol. Hæc *Boſoch* Caſtaldo, & *Suar* Nigro eſt. Alij melitena habent.

melitis, vnus ex fœliciſſimis illis fatuis, quos Homerus ſuo carmine nobilitauit. Is non poterat numerare ſupra quinque, ductaque vxore nouam nuptam non attigit, veritus, ne ſe illa accuſaret apud matrem: cuius ſtultitia abiit in prouerb. melitide ſtultior.

melito, epiſcop. Euſeb. l. 4. cap. 21.

melitta, vrbs ab Hannone conſtructa ad Atlanticum mare. Arrian. in Periplo.

melittæa, vrbs Theſſaliæ. Ciuis Melittæus, Theopompus & Philon μελίτειαν vocant, vnde melitteus. Steph.

melitus, nomen eius qui Socratem accuſauit, cum Anyto.

melituſa. Vide melegene & meligene.

melituſa, vrbs Illyriæ: Gentile, melituſæus, vel melituſius. Steph.

melixandius meleſius, Lapitharum & Centaurorum bellum ſcripſit. Ælianus de varia hiſtoria.

melizigara, Indiæ intra Gangem emporium. Arrian. in Periplo.

melizigeris, Indiæ intra Gangem inſula.

mella, fluuius Galliæ, iuxta quem Amello herba frequens naſcitur. Seruius in 4. Georgic.

mellaria, vrbs Hiſpaniæ Bæticæ, in littore freti Gaditani, patria Pomponij Melæ, vt ipſe teſtatur l.2.c.6.ſub finem.hodie *Beiar de laMiel*. Alia eſt, mellaria Plinij Cordubenſis cōuentus.

mellicola, qui & Gargaris, regnauit in Hiſpania circa annum mundi 1882.

mellifurgis, Macedoniæ oppidum, inter Theſſalonicam & Apolloniam. Anton.

mallo, ambitus montis Sion interior, quem reges incluſerant muro, vel, vt alij volunt, vrbs non ita procul hinc, cuius ciues Abimelech regem ſibi conſtituerunt. Iud.9. Ab hoc loco Dauid cœpit munire terram, 2. Reg. 5. Salomon hanc reparauit, 3.Reg.9. & 4. Reg.12 2.Par.32. Lat. plenitudo, vel repletio.

mellona, vel mellonia, dea mellis Romanis putabatur.

mellothi, nomen viri.1.Par.25.Lat. plenitudo, vel circunciſio.

meluch, nomen viri.1. Eſdr.10. Lat. regnans, vel conſulens.

mellus, vrbs Græciæ, condita eodem tempore quo Thaſus & Paphus, anno ſcilicet ante Romam conditam 675.

mello, nomen fluuij, qui & millius & Geon appellatus eſt: Auſonius in Ænigmate. *Mellonis albam paginam*. epi. 4.

melobosis, Nympha Oceani & Tethyos filia, Heſiodo in Theogonia, ſic dicta ab ouibus paſcendis.

melocabus, Germaniæ vrbs, Ptol. lib.8.cap.11. Vulgò *Coburg*. Villanouano.

melodunum, oppidum inter Celtas, inſula fluminis Sequanæ poſitum, vicinum Lutetiæ, ab ea ſolùm diſtans 20. miliaribus, Gallicè, *Melun*. Cæſar huius meminit.

meloeſſa, inſula ex Syrenis vna, non tam à pomorum, quàm à pecorum abundantia dicta. Plin. lib.3. cap. 10. Steph. μηλῦσσα, inſula eſt iuxta Iberos. Gentile, Meluſſæus.

melopa, Gothili Gothorum regis filia, Philippi Macedonis vxor. Lycophron.

melon, nomen Aſtrologi apud Plutarch. in Nicia, qui cùm eſſet militiæ adſcriptus, videretque peſſimè ſuæ patri futurum, inſaniam mentitus eſt, atque etiam domum incendio dedit, vt remiſſionem & militiæ vacationem impetraret. Plutarch. in vitis Alcib. & Niciæ.

melos, gen. fœm. inſula Cretæ adiacens, & vrbs in ea. Strabo. Melos inſula inter Cretam Peloponneſumque interuallo æquali ſita, à Peloponneſo promontorium Scyllæum, à Creta Dictynneum habens. Inter Cycladas numeratur à Pomponio lib.2. cap.1. Hanc priùs (inquit Stephanus) Phœnices habitauerunt: vnde & Byblus vocata eſt à Byblis Phœnicibus: item Zephyria. Hinc Diagoras Melius, & Socrates, & Ariſtophanes. In Theſſalia verò populi quidam Melienſes dicuntur. Eſt & vicus Acarnaniæ, à quo Melius, vel Melicus Doricè. A Melius etiam formatur Melicus, Meliaces, & regio Melis, Stephano. Vide Maliea. Dicta eſt etiam *Melo* à Sophiano. *Mimallis* à Callimacho. Ab Heraclide *Syphnus*, & *Acytos* dictam ſubdit. *Storiam* quoque vocatam legitur apud Honorium Auguſtodunenſem.

melos & Melaria, duo oppida in finibus Hiſpaniæ, à malis ſic dicta. Fertur enim Hercules aurea mala illuc ex Libya attuliſſe. Steph. in Belo. Vide Meloeſa.

melphes, vel Molpes, Italiæ fluuius, Plin. circa Columnam regiam.

melpia, Arcadiæ vicus. Pauſan.

melpis, Straboni fluuius in Latio, iuxta Aquinum oppidum, *Melſa* Leandro.

melpomene, vna ex Muſis, tragœdiarum inuentrix, à modulando nomen trahens. Virg. de Muſarum inuentis. Hor.1. C.Ode 24.

melpomenos, Bacchus dictus eſt ab Acharnenſibus, quaſi dicas cantu oblectabilem.

melpum, Inſubriæ oppidum, Plinio, opulenta præcipuũ, ſed deletum à vicinis. *Meles* Leandro.

melſus, Hiſpaniæ fluuius, in cuius vicinia æſtuarium eſt, vt ſcribit Strabo, quod Cantabros ab Aſturibus diuidit: ex hac deſcriptione videtur Nælus Ptolemæi.

melus, oppidum Theſſaliæ, quod Niceas Athenienſium dux obſedit, expugnauitque non tam machinis bellicis, quàm fame: vnde natum prouerb. Fames Melia.

melus, filius Mantûs, à quo Melois, Leſbi locus, Steph.

melſus. Vide Meſembria.

meltias, nomen viri. 2. Eſdr. 3. Lat. liberatio Domini.

melus. Vide Melos.

meſſula, iuxta Iberos inſula. Steph.

melyenſes, Aſiæ minoris populi. Herodot.

memaliarus, vnus ex Cadmi ſociis, Theram inſulam condidit.

membliarus, inſula prope Theram & Anaphem: à Membliaro Phœnice, Cadmi ſocio, qui Theram habitauerit. Dicitur etiam Bliarus per aphæreſim. Gentile, Membliarius. Steph.

membrum, Africæ propriæ vrbs. Anton.

memmius, ciuis Romanus, ambitu poſtulatus à Q. Curtio. Cic. ad Qu. fratrem lib.3. Hic quum ageret Tarracinæ, deperibat quandam mulierem, non ſine Largio quodam riuali: cum quo quum aliquando rixa incidiſſet, eò iracundiæ prouectus eſt Memmius, vt ipſi Largio brachium mordicus arripuerit: vnde fluxit adagium in vulgus, *Lacerat lacertum Largij mordax Memmius*.

memnium, vel Menrium, Aſſyriæ ciuitas. vbi Curtius ſcribit fontes eſſe bituminis, circa Babylonem.

memnon, Homero, filius Tithoni, fratri Lao-

medontis, ex Aurora ſuſceptus: qui cum maxima Orientalium populorum copia in auxilium venit Priamo, & in pugna ab Achille occiſus, vel (vt alij tradunt) à Theſſalis inſidijs occiſus eſt: qui quum in rogo cremaretur, precibus Auroræ in auem mutatus eſt, ex eadémque pyra multæ aliæ aues euolauerunt quas Memnonias vocarunt, quæ quotannis ex Æthiopia in agrum Iliacum dicuntur aduolare, Memnoniſque ſepulchrum ter luſtrare, deinde duas in partes diuiſæ, roſtris, vnguibúſque concurrere; & generis ſui authori ſanguine ſuo parentare. Ouid. 3. Metamorph. Strabo lib.15.

memnon, Darij Perſarum regis dux exercitus, Chion, Methymnam, Ereſam, ac Pyrrham & Mytilenem vel occupauit, vel vi cepit, quo tempore Alexander primùm in Aſiam traiecit.

memnones, populi Æthiopici. Steph.

memoria. fons mirus, de quo ſic Plinius: In Bœotia ad Trophonium, iuxta fluuiũ Orchomenũ, duo sũt fontes quorũ alter memoriã, alter obliuionem adfert, inde nominibus inuentis.

mempheus, mons circa Theſſaliam.

memphi, populi Memphim habitantes.

memphis, vrbs Ægypti regia ab Ogdoo rege condita, & à nomine filiæ eius ita appellata. Hæc inter omnes Ægypti vrbes ſecundum ab Alexandria locum obtinuit, pyramidibus, regum ſepulchris imprimis inſignis. Eius ambitus traditur fuiſſe centum & quinquaginta ſtadiorum. Sita eſt in loco totius Ægypti opportuniſſimo. vbi Nilus in duas ſciſſus partes, literæ Δ ſpeciem præbet: quo fit, vt portuoſiſſima ſit, omnibúſque penè nauigiis aditum præbeat. Vulgus hodie *Alcayrum* vocat. Hinc fit Gentile, Memphites, phite. Item Memphitis, tidis. Item Memphiticus, ca, cum. Gall. *le Grand Caire*.

memphis, Ptolemæo l.4 c.5. in finibus Arabiæ ciuitas, quæ Neophet & Migdoi Hebræis hodie *Meſſer*.

mempricus rex Britanniæ, qui fratrẽ Malym exuit vita, vt eo mortuo regnaret. Volaterran.

mena, apud Romanos dea, quæ menſtruis floribus præeſſe putabatur. Quo etiam nomine dictus eſt piſcis quidã breuis, qui hyeme candidus, æſtate nigrior fit: ſed tunc Mæna cum diphthongo ſcribitur. Cic. li.1. de finibus. Qui voluptatem cõtemnunt, eis licet dicere ſe accipenſerem Mænæ non anteponere eruditis placet eum eſſe quem vulgus halecem dicit. Gall. *Haran*.

mæna, primus Ægyptiorum rex, circa annum mundi 2251. Dio. Sicu.

mena, inſulæ duæ in Hippadis pelago, Ptol.

menæ, Siciliæ oppidum mediterraneum. Ptolemæus.

menæchmus, philoſophus Platonicus, Proconneſius Eudoxi auditor, vixit temporibus Platonis, & ſcripſit libros tres in lib. Platonis de Republica.

menæchmus, Sicyonius hiſtoricus, ſcripſit hiſtoriam Alexandri magni. Suid.

menais, fons Leontinorum, per quem ciues eius loci timent iurare. Vibius.

menala, Seruius enim ſine diphthongo ſcribit. Vide Mænala.

menalcas, paſtoris nomen apud Virg. in Ecloga tertia.

menalippe, Antiopes Amazonum reginæ ſoror. Hæc ab Hercule capta fuit in bello, quod contra Amazones geſſit: quam cùm Antiopæ ſorori reſtitueret, accepit pretium, arma reginæ & balthеum. Nam hæc quoque ex eo bello reportare fuerat iuſſa ab Ariſtheo.

menalippides, poëta Melius genere, ſcripſit Dithyrambicorum plures libros, & poemata lyrica, & epigrammata, & elegos. Huius ex filia nepos Menalippides Iunior, item poëta, ſcripſit Lyrica & Dithyrambica. Vixit, mortuúſque eſt apud Perdicam regem Macedoniæ. Suid.

menalippus, ciuis fuit Thebanus, qui cùm Tydeo ad Thebas vulnus lethale inflixiſſet, ille ſibi hoc mortis ſolatium à ſuis præſtare petiit, vt antequam moreretur, Menalippi caput ad ſe referrent: quod cùm non exiguo ſuorum, tum hoſtium ſanguine obtinuiſſet, feræ ritu dentibus dilaniauit, tandémque, veluti vindictæ ſatur, æquiore animo expirauit. Stat. Thebaid.8.

menalippus, Tydei frater, quem Tydeus in venatu fertur peremiſſe, óbque id fratricidium exulaſſe.

menalippus Troianus, ob virtutem, à Priamo filij loco amatus.

menander, Athenienſis, comicus nouæ comœdiæ, ſtrabus fuit, mente acutus, amore in mulieres inſanus: ſcripſit fabulas LXXX. & epiſtolam vnam ad Ptolemæum regem, aliáque nonnulla ſoluta oratione. Hæc Suidas. Quintilianus autem de eo, ſic lib.8. Menander, inquit, meo iudicio diligenter lectus, ad cuncta quæ præcipimus efficienda ſufficit. Ita omnium imaginem in vita expreſſit: tanta in eo inueniendi copia & eloquendi facultas: ita eſt omnibus rebus, perſonis, affectibus accommodatus, vt omnibus eiuſdem operis authoribus tenebras obduxerit. Porrò, tanto fuit in pretio, vt etiam inuitatus ſit à regibus Ægypti, oblatis magnis honoribus & diuitiis.

menander, Laodiceus ſophiſta, ſcripſit commentarios in artem Hermogenis & in Præexercitamenta mintiani. Suid.

menander alius, Simoni mago ſucceſſit: non ſolùm eius referens impietatem, ſed longè ſuperans, maioribus portentis efferebat, ſeſe ſeruatorem dictitans, ex Olympo ad hominum ſalutem demiſſum, docénſque nullo pacto angelos ab hominibus vinci, aut cogi poſſe, quàm artis magicæ diſciplina & baptiſmo ab eo traditis, ex quibus immortalitas humano generi proue-

proueniat. Iuſtinus & Euſeb.lib.5.

menander, Pergamenus hiſtoricus.

menanimi, Siciliæ populi. Plin.

menapia, Bactrianæ vrbs. Ptolem.

menapii, populi, qui ad vtramque Rheni ripā habitant, iuxta Neruios, ſed ad mare proximi, qui hodie vocātur Geldrēſes, ſiue, vt alii volūt, Iuliacenſes, qui ſub duce Cleuenſi ſunt. Strab.l. 4. Gallicè *Gueldres* & *Cleues*, & *Iuilliers*, quibus Brabantos & Flandros adiicit Ortelius. de his Strab. Cæſ. & Tac.

menapiſcus pagus, cuius in Archiuis cœnobiorum Gandeſium, & in legibus Caroli magni ab Anſegiſo monacho collectis, frequens eſt mentio, vt Diuæus teſtatur: hodie Flandriæ comitatus eſt, eodem authore & Meyro. Flandria, vt hoc his addatur, proauorū memoria, *Ruthenia* vocabatur, teſtibus Lhuydo & Cœnali.

menaria, melius per diphthongum æ ſcribitur, inſula, Pli.l.3.cap.5. cōtra Magonē, ſic dicta à piſciū multitudine, qui mænæ dicuntur.

menaricū, ponit Antoninus inter Caſtellum & Cameracū in Gallia Belgica *Mergē*, vel, vt Galli pronuntiant, *Meruille* in eius locū cōſtituitur: pagus eſt Flandriæ ad Lyſam fluuium.

menas, Samnis quiſpiā, qui in ſolitudine ac paupertate vixit curandis apibus intentus: neque tamē deerant adeuntium dona, quæ ad bonam frugem ſolebat conuertere.

mende, vrbs Siciliæ prope Palicos, inde Mendæus. Steph.

mendæi, Thraciæ gens. Pauſan.

mende, vrbs Thraciæ, à Mende vel mendi muliere. Inde vinum Mendæum. Steph.

mendela, Indiæ intra Gangē vrbs. Ptol.

mendes, vrbs Ægypti, iuxta Lycopolin, vbi Pana & hircum colunt. Hircus Ægyptiorum lingua Mendes appellatur. Ciuis, Mēdeſius aut Mendites. Steph.

mendeſium, vnum ex Nili oſtiis. Pli.l.5.c.20.

mendeſius, vrbs Ægypti, à qua Mendeſium vnguentum dicitur. Vide Mendes.

mendiculea, Luſitaniæ vrbs. Ptolem.

mendus, circa Cariam. vrbs. Porphyrogeneta.

mendoſa, familia illuſtris in Italia, à Rhoderico quondam originem traxit.

menœceus, Creontis Thebanorum regis filius, Stat.7. Thebaid.

-video quæ noſter ſigna Menœceus,

Quæ noſter gerat arma Creon.

menecheus, in oraculo edito largitus eſt patriæ ſuum ſanguinem Cic. in Tuſcul. quæſt. circa finem lib.1. Vide menœceus.

menecina, vrbs Oenotriæ in mediterraneis, à qua Menecinei & menececeni populi. Steph.

menecis, vrbs Phocenſium vltima, quæ ad occaſum vergit.

menecrates, medicus Syracuſanus: qui nullā ab eis mercedē accipiebat, quibus medebatur. Curabat in primis morbū regiū hac lege, vt liberati ſe eſſe ipſius ſeruos faterētur, eumq; Iouē appellarēt: feruntq; in id rumoris fuiſſe euectū, vt quādoq; ad Ageſilaū Spartæ regem hoc modo ſcriberet: Menecrates Iupiter Ageſilao regi ſalutē. Subridēs Ageſilaus reſpondit: Ageſilaus Menecrati ſanitatem. Plut. in Apoph.

menecrates, comicus poeta Suid.

menedemium, vrbs Lyciæ: Gentile, Menedemius vel menedemicus Steph.

menedemus, Philoſophus nobilis inter Socraticos, Phædri diſcipulus, pauperis Architecti filius, ex Eretria ciuitate, à quo philoſophi Eretriaci dicti ſunt. Eretria verò in Eubœa eſt. Stra. l. 9. Hic militiā primò exercuit, poſtea ad Platonē cōceſſit: fuit honeſtate & grauitate inſignis: ſtatus corporis in eo ſene, vt in iuuene fuit firmus & validus. Et cùm primùm ab omnibus ludibrio haberetur, poſtea in tanta admiratione habitꝰ eſt, vt ciuitatis gubernacula ei traderētur. Obiit vitæ ſuæ anno ſeptuageſimo tertio.

menedemus Lampſacenus, Cynicus, qui in tā prodigioſam venerat ſuperſtitionē, vt ſumpto habitu furiæ, prodiret, dictās ſe exploratorē ex inferis veniſſe, delaturū dæmonibus mortalium peccata. Pullatus ambulabat cū tunica talaria adſtricta balteo puniceo. Arcadium pileum geſtabat, cothurnos tragicos, virgam in manu. Laertius.

menegere, Africæ Propriæ vrbs. Anton. item Menegeſes, oppidum apud eundem

menelaium, parua regio Spartæ, Gentile, μενελαεύς. Poſſeſſiuum, Menelaicus: ſed ab Ægyptia vrbe Menelaites dicitur. Steph.

menelaus, filius Atrei & Aëropes, vt Homerus tradit: Pliſthenis verò, vt Heſiodus, & frater Agamemnonis, rex Spartæ: qui Helenā Ioui & Ledæ filiā vxorē habuit. quā cùm Paris Priami filius, eo ab ſente rapuiſſet, legatos ad Paridem miſit, qui illam repeterēt, qui cùm re infecta rediiſſent, omnes totius Græciæ principes ad bellum cōuocauit: qui collecta mille nauiū claſſe ad vnū ſub Agamēnone rege in excidiū Troianum cōiurarunt. Quumq; iam tota Phrygia atq; Myſia deuaſtata, Ilium Priami regiam decennali bello oppugnaſſent, tandem fraude magis, quàm viribus expugnauerunt: atque ſic egregiam ſuam coniugem recepit, conſcenſáq; naui poſt octauum erroris annum domum rediit. *Tantæ molu erat infame reducere ſcortum.* Homer. Il.3.

menelaus, vrbs Ægypti, Straboni li.14. & regio. Menelaitis.

menelaus quidam, cùm ſacerdotium Iudæorum per fraudē adeptum duodecim annis occupaſſet, ab Antiocho Epiphane Syriæ rege interfectus eſt, 1. Mach.14.

meneleus, vnus ex Centauris.

meneleus, vnus ex canibus Actæonis. Ouidius 3, metamorph.

Harpalos & Meneleas, hirſutáq; corpore Lachne.

menenia, gens Romæ fuit, ex qua Agrippa Menenius C.F Lanatus cos. cum P. Poſthumio anno CCL. Caſſiodorus.

menephron viri proprium, qui cum matre cōcubuit. Ouid. 7. Metam.

menes, Herodoto primus omnium hominum in Ægypto regnauit, ſub quo tota Ægyptus præter Theoas plaga paluſtris fuit.

meneſthei, portus, Ptolemæo & Straboni Hiſpaniæ Bæticæ vrbs, quam hodie *Puerto de S. Maria* vocant, vt teſtātur P. de Medina & Florianus. *Beſippo* Plinij eſt, vt credit Villanoua.

meneſtheus Petei filius, Erechthei regis pronepos, vndecimus Athenienſium rex, annos 24. regnauit. Hic ſeditione in abſentem Theſeum regem Athenis, excitata, regnum occupat ope Tyndaridarum, quorum ſororem Helenam ille rapuerat, & cum cæteris Græcis ad Ilium expugnandum profectus moritur.

meneſthius, Arithoi & Philomeduſæ filius, ex Arna ciuitate, quem Paris in bello Troiano occidit. Homer. initio l. 7. Iliad.

meneſtho, nomen Nymphæ, à memorando dictæ. Vnde Meneſtheus, proprium nomen aurigæ Diomedis. Vide Meneſthius.

meneſtratus, ſculptor præſtantiſſimus, qui Epheſi in templo Dianæ Hecaten tanta marmoris radiatione inſculpſit, vt in eius contemplatione æditui admonerentur oculis parcere.

menia columna, locus Romæ. Cic. pro Seſtio.

meninx, inſula, Plin. lib. cap. 7 circa Africam clariſſima longitudine XXX. M. paſſuum, latitudine XXV. ab Eratoſthene Lotophagitis appellata. Stephanus inſulam & vrbem eſſe ſcribit iuxta Syrtes. Gentile, Meningius.

menippus, Phœnix, philoſophus Cynicus, nihil memoria dignum edidit: porrò ipſe, liberique eius ridendi. Cúmque habendi cupidiſſimus eſſet, bonis amiſſis laqueo vitam finiuit. Diogenes Laertius.

menippus, poeta comicus. Suid.

menippus, Stratonicenſis, in tota Aſia diſertiſſimus præceptor Ciceronis, vt ipſe in Bruto teſtatur. Alium præterea eius nominis Macrobius adducit Menippum, quem philoſophū & ſeruū fuiſſe tradit: ſcripſiſſéque libros, quos in Satyris Marcus Varro imitatur, quas Menippeas nominauit: alij verò Cynicas.

menilmini, populi Æthiopiæ, qui viuunt lacte cynocephalorum, quorum armenta paſcūt, maribus interemptis niſi ſobolis gratia.

menius, Lycaonis filius: qui cùm patre in lupum verſo, & domo conflagrante, Iouem deteſtaretur, ab eo fulmine percuſſus eſt.

menius, Conſul Roman. an. ab vrbe 430. deuictis nauali prælio priſcis Latinis ac Antiatibus eorū roſtra nauium ærata in foro poſuit, appellaríque forum Roſtra cœpit. Liuius l. 8. Pli. 34. c. 5.

menelaria, Hiſpaniæ vrbs, vulgò *Marcia*, Ptol. lib. 2. cap. 6.

menlaſcus, Hiſpaniæ Tarraconenſis fluuius, quem Pomponius Magrada vocat. *Oria* hodie.

menna, pater Melcha, ſiue, vt Græcè habetur, Melea. Luc. 3.

menna epiſcopus Byzantius, an. Chriſti 536.

menneianæ Pannoniæ vrbs. Antonin. *Mamſpurg*. Lazio.

menni, nomen regionis, Ierem. 51. Lat. præparatio, vel munus, aut numerus.

mennith, vrbs in terra Gad. Iudic. 11. idem ſignif. quod Menni.

menobardi, Armeniæ Maioris populi. Plin.

menocaleni, Alpium incolæ inter Tergeſtū & Polam. Plin. *Mingeſt il*, Lazio.

menodotus, medicus inſignis ætate Serapionis, cuius meminit Gaditan. in Therapeut.

menœceus, iuuenis Thebanus, filius Creontis: qui pro patriæ ſalute ſanguinem ſuum, atque adeò vitam ipſam ſponte profudit. Nācùm Thebanis eò tempore, quo ab Argiuis obſidebantur, redditum eſſet oraculum, vrbem ſaluā fore, ſi vltimus ex Cadmi poſteris, ſpontanea ſe morte manibus eius deuoueret, intelligens Menœceus oraculum illud ad ſe pertinere, nihil cunctatus, ſuo ſibi gladio necem conſciuit. Statius 10. Thebaid. Cicer. 1. Tuſcul.

menœcis. Vide Menecis.

menœtes, vnus ex ſociis Æneæ, qui gubernator fuit nauis, cui nomen erat Cētauro. Virg. 5. Æneid.

menœtius, Homero, filius Actoris ex Ægina, quam vitiatam Iupiter illi coniugem dederat. Hic poſtea relicta Ægina matre, in Opuntem Locrorum ſe contulit, ibique Patroclum ex Stheneli vxore ſuſcepit, qui ab eo Menœtiades appellatur.

menoba, ciuitas in Hiſpania inter ſacrum promontorium & columnas Herculis. Strab.

menoida, Paleſtinæ vrbs. lib. Notit.

menoles, dictus eſt Dionyſius. Vide Mænoles.

menon, fuit arrogantiſſimus ſophiſta Socratis ætate. Plut. in libello de multiplici amicitia.

menophilus, Eunuchus, cui Mithridates à Pompeio victus filiam ſeruandam dedit in arce quadam: quam cùm Manlius priſcus obſediſſet, defenſoréſque deditionem parantes Menophilus ſentiret, gladium in viſcera ſua compegit, veritus ne captiua puella raperetur & violaretur. Ammianus Marc. 16.

menophilus, alter apud Martialem li. 7.

menophis, rex Ægypti circa annum ante Romam conditam 662.

menoſca, oppidum Vardulorum in Tarraconenſi Hiſpania. Plin. lib. 3. cap. 20. Ptolem. lib. 2. cap. 7.

meneſgada, Germaniæ oppidum Ptolemæo

Egra in confinibus Bohemiæ eſt, Appiano.

menothaius, fluuius in Mæotim influens. Plinius lib. 6. cap. 8.

menoſteus, portus in inſula, quam Bætis bipartitus efficit. Strabo.

mentalia, Ptolemæo Conteſtanorum in Hiſpania Tarraconenſi vrbs. *Betar de Melena* Ariæ Montano, eidem Ptolemæo libri ſecundi capite ſexto, *Monſaria* Hiſpaniæ vrbs, Vulgò *Marcia.*

menta Taphiorum Rex, cui ſimilis facta Minerua apud Homerum Odyſſ. 1. Telemachũ conuenit, vt conſuleret illius ſaluti & famæ.

mentaurus. Vide Molus.

mentercoſa, Hiſpaniæ vrbs. Pto. vulgò *Perraza de la ſierra.*

menteſani, qui & Ortani, Hiſpaniæ populi, Plin. lib. 3. cap. 2.

mentiſa, Hiſpaniæ vrbs, Ptolemæo, alio nomine Mentaſa, vulgò *Iaen* aut *Menexa*, oppida inuicem vicina. Vaſæus ex Reſendio, dicit *Monteio* eſſe in Boetia.

mentoas, fluuius olim dicebatur, quem nunc [Euſtathio in Dionyſium teſte] Iſtrum ſiue Danubium appellamus.

Mentor fidus & conſtans Vlyſſis ſocius, Telemachum etiam eius fil. procorum iniuria eruere contendit apud Homerum Odyſſ. 11.

mentor, vaſis cælandis mirus artifex, Plinius libri duodecimi capite 11. Hinc mentoreus, rea, reum.

mentor, Aſiæ maritimæ præfectus, ſub Artaxerxe Perſarum rege, omnes eius regionis ciuitates vi aut dolo regi ſubiecit.

mentores, populi fuerunt in Illyrico. Plin. li. 3. cap. 21.

mentyrna, vrbs Samnitum in Italia: Gentile, Mentyrneus.

menuthias, inſula Auſtralis. Ptolemæo libro quinto cap. 9. ad Æthiopiam, hodie *Madagaſcar*, ſiue inſulam S. Laurentii nominant, licet accolæ ſint Mahometiſtæ; Gentile, Menuthieus.

menuthis, vicus Ægyptius iuxta Canobum, Gentile, Menuthites. Steph.

menus, vir fuit inter Samnites natus, qui mirè ſolitudinem amabat, in qua ne quid per otium perperam faceret, apes curabat.

meous, Boccatio, Germaniæ fluuius eſt, in quo ſilurum aiunt piſcem equos innantes deorſum trahere. Mœnus potius per œ, qui Francfordiam alluit, nec procul inde Rheno iungitur. Vide Mænus. Vulgò *Mein.*

mephaath, ciuitas Leuitarum in tribu Ruben, in terra Moab. Ioſias 13. & 2. Ieremias 48. Latinè aquarum apparitio, ſiue aquarum impetus.

mephitis, Dea odoris grauiſſimi, id eſt grauolentis. Alii Mephitim deum eſſe volunt Leucotheæ connexum: ſicut eſt Veneri Adonis, Dianæ Virbius. Alii Iunonem intelligunt, quam aerem eſſe conſtat. Omnis autem putor, Mephitis appellatur.

mephres, rex Ægypti circa annum mundi 250.

mera, ſacerdos Veneris Stat. 8. Theb.

mera, Prœti & Antiæ filia, quæ cùm venationi dedita, Dianam per nemora ſequeretur, à Ioue conſpecta eſt, & adamata, qui cùm nulla ratione caſtiſſimæ puellæ animum ad ſui amorem poſſet pellicere, ad dolum confugit, Dianæque figura aſſumpta, vim intulit. Quamobrem cùm Dianæ conſortium illa deinde fugeret, nec vocanti deinceps Deæ parere vellet, ſuſpicans Iupiter ne aliquis ſub eius imagine lateret, telis eius eſt confoſſa, tamdémque deæ eiuſdem miſeratione in canem mutata. Ouid. 7. Metamorph.

mera, canicula Erigones, quæ cùm Icarum herum ſuum à paſtoribus interemptum videret, & in puteum coniectum, ad filiam herilem rediit, veſtéque eius mordicus arrepta, ad patris cadauer eam perduxit. Cùmque Erigone patris deſiderio, dolorísque impatientia laqueo ſibi necem conſciuiſſet, Mera quoquè dominis ſuis ſpiritu ſuo parentauit, Iouiſque miſeratione in cœlum eſt tranſlata, & in ſtellam Caniculæ conuerſa. Vide Icarius & Erigone & Auſeris.

meraioth, filius Achitob, 1. Par. 9. filius Zaraiæ filii Ozi. 1. Par. 6. Lat. amaritudines, vel rebelliones, aut permutationes.

meralia, limes Zabuloniæ tribus. Ioſ. 19. ſopor, vel inebriatio, aut amaritudo aſcenſionis vel holocauſti, aut myrrhæ holocauſtum ſiue folium aut docens holocauſtum, vel aſcenſum.

merari, filius Leui filii Iacob, Gen. 46. 1. Paralip. 6. Lat. amarus, ſiue irritatus, aut prouocatus.

mercemanni. Vide Marcomanni.

mercuria, mulier, propter religionem Chriſti ſub Decio imperatore, apud Alexandriam ſupplicio affecta. Eccl. hiſt.

mercurius, Iouis & Maiæ filius: ita dictus à mercibus, eò quod negotiatoribus præſidere exiſtimaretur. A græcis Hermes dicitur ἀπὸ τοῦ ἑρμηνεύειν, hoc eſt, ab interpretando. Variis à Poetis appellatur nominibus: nam modò Logius (vt eloquens) dicitur, modò Argiphontes, modò Nomius, modò Cyllenius. Præter hunc tres alii fuiſſe Mercurii dicuntur: vnus Cœli & Diei filius: alter Liberi & Proſerpinæ: tertius Iouis & Cyllenes, quem fama eſt ob Argi cædem profugum, literas Ægyptiis oſtendiſſe. Verùm omnes ad Maiæ filium referuntur: cui idcircò alas in capite & pedibus attribuunt, eo commento ſignificare volentes, velocem ferri per aera ſermonem. Ideò autem deorum nun-

ium dictum, quoniam per ſermonem omnia cogitata enuntiantur. Dictus eſt deus facundiæ, quòd hominibus eloquentiam præſtare putabatur. Vocatus eſt etiam κερδῷος deus mercatorum, lucri, palæſtræ, furum, Lyram inuenit. Homerus in hymno Apollin. Hermaphroditum ex ſorore Venere genuit. Martem è duris carceribus liberauit: Argum interemit, Prometheum in Caucaſo relegauit. Eſt etiam Mercurius vnus ex ſeptem planetis, cuius corpus cunctorum ſiderum minimum, ferè ſemper ſubeſt radiis ſolaribus, à quibus non recedit longiùs, quàm viginti octo gradus. Aſtronomis στίλβων dicitur, quod eſt radians. Vnde etiam peruſtus fingitur. quòd Soli vicinior ſit, quàm reliquæ ſtellæ. Cicero tertio de natura deorum, & in Somnio Scip.

mercurius Triſmegiſtus Philoſophus Ægyptius antiquiſſimus, ſcripſit plurimos libros de philoſophia diuina: quorum plerique hodie etiam extant Græcè & Lat. editi.

mercurius Grammaticam inueniſſe creditur, pluribus rebus nomine dato.

mercurius, qui & Iohannes IIII. Rom. epiſcopus, ſub annum ſalutis 532.

menecrates, inepte ſcriptum, Vide Menecratis.

mered, filius Bethiæ filiæ Pharaonis, 1. Paralipomenon 4. Lat. rebellis, vel deſcendens, aut imperans.

meremoth, i. amaritudo, ſiue myrrha mortis, aut altitudines, vel deceptiones, nomen viri. 1. Eſdras 8.

metes, Æthiops, rex Ægypti. Olympiad. 22.

meribbal, filius Ionatham filii Saul. 1. Paralip. 8. 9 Lat. rebellio vel impugnatio idoli vel dominantis, ſiue ſubiicientis aut poſſidentis.

merimuth, vel Meremoth, i. fraudulentia, aut amaritudo, vel myrrha mortis, ſiue altitudines, nomen viri. 2. Eſd. 3. & 10 & 12.

meribanes, Iberiæ rex, ſub annum ſalutis 362.

meritones, auriga Idomenei, & cum eo dux nauium quæ è Creta venerant ad Troiam, fortitudine Marti, vel Mortis ipſius iudicio, comparandus. Homerus in Catal.

meritus, mons eſt in tertio Europæ ſinu.

mermerois, dux exercitus Perſarum, ſub Coſroe rege.

mermeros, Centaurorum velociſſimus, qui ea in pugna, quam in Pyrithoi nuptiis aduerſus Lapithas commiſerunt Centauri, grauiter vulneratus, vix fuga ſalutem quæſiuit. Ouidius 12. Metamorph.

mermeſſos, vrbs Troica, patria Erythrææ Sibyllæ: Gentile, Mermeſſius & Mermeſſeus. Stephanus.

mero, dictus eſt Tiberius Nero per iocum, quòd impendio vinoſior eſſet. Tranquillus in Tiberio.

merob, primogenita regis, Saul. 1. Reg. 14. Lat. pugnans, ſiue obiurgans, aut multiplicans: vel Syriacè Magiſterium.

merobandes, conſul cum Gratiano Aug. anno ab vrbe 1130. Iterum cum Saturnino ſexennio pòſt.

merodach, rex Babyloniorum. Iſa. 39. qui 4. Regum 19. dicitur Berodach. Lat. amara contritio, vel myrrha puriſſima.

merodacus, Sicambrorum rex XIIII. Olympia. 164.

meroe, roes, inſula Nili omnium, quæ eo fluuio ambiuntur, longè maxima: quippe cuius longitudo ad tria millia ſtadiorum, latitudo ad mille extendatur. Vrbem habet eiuſdem nominis inſulæ totius caput à Cambyſe conditam, & de nomine ſororis ibi defunctæ, Meroe appellatam. De hac ita ſcribit Herodotus: Meroe fuit olim regni caput: clypei figuram ea inſula imitatur, ad tria millia ſtadiorum cum Nilo protenſa. Accolunt paſtores eam qui paſſim venantur, & agricolæ qui aurifodinas habent, Effodiuntur in ea aurum, argentum, æs, ferrum, ebenum: præterea fert & lapidum multiplex genus: diſtatque a Syene quinque millibus ſtadiorũ. vltra quam eſt ad torridã Zonam Alia eſt Meroe Antiochiæ iuxta Daphnem orientẽ verſus: Gẽtile, Meroëus, aut Meruſius. Poſſeſſiuũ, Meruſiacus. Eſt & Meroe, ciuitas Lyciæ. Stephan. Vide Meruſium. priùs *Saba*. Ioſepho & Cedreno teſtibus hodie *Geguer* dicitur, vt ſcribit Caſtaldus. Multas huius inſulæ appellationes profert Theuetus, quas vide apud Ortelium in Theſ. geograph.

meromi, altitudines, aqua ſeu flumen in terra Chanaan, iuxta quod gentes conuenerant aduerſus Iſraelitas. Ioſ. 11 Hieron. in locis Hebraicis Merom vicum fuiſſe dixit in XII. milliario vrbis Sebaſte, iuxta Dothaim.

merome, i. altitudines, ſiue amaritudo aquarum, nomen loci, Iud. 5. Vbi alii interpretes pro in regione Merome, legunt, in excelſis campi.

meron, lacus Iordanis eſt, vbi Ioſue Iabin regem Aſer cum aliis montium regibus fudit.

merone, olim dicta inſula, quæ poſtea Siphnus. Steph.

merope, inſula (vt quidã exiſtimant) à Merope terrigena. Triope filio. Pli. li. 5. ca. 31. Merope enim dictus eſt vnus ex terrigenis gigantibus illis, qui affectaſſe regnum cæleſte finguntur, hoc eſt, qui turrim Babel extruxerunt, in qua ædificãda, cùm interuenerit linguarũ confuſio, vocúmque diuiſio, qui eam moliebantur, dicti ſunt Meropes, id eſt diuerſarum vocum.

merope, vna filiarum Atlãtis ex Pleione Nym-

pha,cuiusſtella ex ſeptem Pleiadibus obſcuriſſima apparet,quòd cùm ſorores omnes diis nupſiſſent, ſola Siſypho nupſerit homini *μέροπι*,i. mortali. Ouid.4.Faſt.

meropia, vna eſt inſula Cycladũ:quæ aliis nominibus & Siphnos,& Acis appellat. Pli.li.4.c.11.

meropes, inſula eſt Cariæ adiacẽs: quæ notiore nomine Cos appellatur. Pli.li.5. cap.31.

meropus, mons Græciæ, iuxta Theſſaliam, variis præruptus anfractibus, vnde & nomen habet. Nam cùm ex variis anfractibus vndique referente Echos, voces diuerſas reddat, ab effectu etymologiæ appellationem ſortitus eſt.

meros, ſiue merus, mons in finibus Indiæ,in cuius radice Dionyſius in Indiam proficiſcens, Nyſam vrbem condidit. Curtius libro 6. Inde Græci mentiendi traxere licentiam, Iouis femore Liberum patrem fuiſſe celatum Græcè enim *μηρὸς* femur ſignificat. Plin.l.8.c.39.eum *Nyſam* nominat: à Suida *Nyſeium* vocari creditur,ab vrbe cognomine ei vicina. Polyænus l.1. ſtrategematum aliter de hoc monte ſtatuit: eum enim *Trociryphum* dictum ſcribit à tribus,quorũ vnum vocatur *Coraſibis*, alterum *Conduſce*, & tertium *Merus*.

meroueus, Francorum rex tertius à Pharamundo. Annal Franciæ.

meroz, vrbs Galilææ. Iud.5. Lat. ſecretum vel macies.

metres Æthiops, Ægypti rex, Olymp.12. Vide Meres.

merthes, rex fuit Ægypti: qui cornicem habuit vſque adeò cicurem, vt quoquò iuſſiſſet ille, epiſtolas deferret, non ignorans quò tranſuolandum eſſet, & vbi conſidendum.

merula, fluuius qui Albingæ ciuitatis latus alluit, alio nomine Centena dictus, quia centenis amnibus augeatur.

meruſium parua regio, cuius incolæ Meruſii. Diana quoque *μερόεσσα* cognominatur. Locus abeſt Syracuſis per ſtadia ſeptuaginta. Aliqui à Meroe Æthiopiæ dictam volunt. Stephan.

mes, filius Aram, Geneſ.10. qui 1. Par.1. dicitur Moſoch. Ab hoc Meones traxerunt originẽ. Lat. auferens, vel tangens.

meſa, rex Moab, 4. Reg.3. filius item Caleb, fratris Ierameel, 1. Par.2. Lat. aqua ſalutis.

meſa, fluuius notus, per Leodium fluens, & per Brabantiam ac Gueldriam, vulgò tamen *Moſa* dicitur,& iũgit ſe cũ Rheno. Auſon. in Moſ.

meſacus, qui & Meſech, Meſiam veterem condidit, quæ Cappadocia appellatur.

meſanites ſinus nominatur à Martiano in Perſici maris deſcriptione. Steph.

meſapia, Apulia à Meſapo rege dicta, Strab. lib.9. Bœotia etiam. Steph. teſte *μεσαπία* priùs vocabatur: item inſula quædam de qua in Calabria, quam Meſſapia, aliàs duplici ſſ notant.

meſapia, Stephan. regio Apuæ, Tarenti vicina, Gentile, Meſapius.

meſapus, Neptuni filius, inquit Seruius, per mare ad Italiam venit. Vnde neptuni dictus eſt filius, quẽ inuulnerabilẽ ideo dicit, quia nuſquam periit, nec in bello. Ignẽ autẽ ei nocere nõ poſſe propter Neptunũ dicit, quia aquarũ deus eſt. Ab hoc Ennius dicit ſe originem ducere. Seruius in ſeptimo. Æneid.

meſe, ſes, vẽtus inter Boream & Cæciam medius, vnde & nomen habet. Pli.l.2.c. 47. Vide Meſene, eodẽ etiã nomine vrbs cõtinetur, quæ *Põpomana* Plin. dicitur: eadem Themiſta Mattiano. Marcian. Heracl. ver.192. Carm. Geogr. *Vrbem Meſen ſtruxere Ione, è Samo*. pa.24.&25. ed. Morel.

meſech. Vide Meſacus, ſeu Moſchi.

meſelemia, nomen viri, 1. Par.26. Lat. pax Domini, aut profectio Domini, vel retributio Do.

meſembria, vrbs Pontica: Ciuis, Meſembrianus. Strabo ſcribit antea *Menebriam* dictam. *Maſembria* per a in ſecunda legit Herodotus. Sophianus *Meſimbria* hodie vocari tradit pro Meſembria, ~~*Ermenum*~~ habet Tzetza.

meſembria, vrbs Thraciæ, Megarenſium colonia. Martianus Heracleo. firmat in verſib. extremis Poematis Geogr. quod Græ. & Lat. ex metafraſi. ſua edidit Feder. Morellus Profeſ. R. *Iam nunc pari collis in radicibus Æmi, oppidum eſt quod nominant* Meſembriam: *Hoc Thraciæ Getico que confine eſt ſolo: Pœnique Megarẽſeſque dederant oppido Fundamina, in Scythas Darius quando iruit.* Hanc antea Menebriam vocabant quaſi Menapolim, id eſt Menæ ciuitatem. Eius enim ædificator Menas appellabatur. Bria verò, ſermone Thracio ciuitas vocatur, vt refert Strab. lib.7. Hinc Meſembriacus.

meſene, vel Meſenia, eadem regio quæ Adiabena. Vide infra Meſene.

meſeus. Vide Moſæus.

Meſezebel, pater Barachiæ, 2. Eſd.3. Lat. auferens fluxum Deus, vel ex Hebr. & Syro, liberatio vel ſalus Dei.

meſia, prouincia quæ Pannoniæ iungitur ad Pontum vſque cum Danubio decurrens.

meſia, Pompon. l.3 palus eſt. Sunt qui hoc nomen cum œ diphthongo ſcribant, alij cum ypſilo. Vide infra.

meſizabel, nomen viri 2. Eſd.10. idem ſignificat quod Meſebel.

meſola, vrbs Laconicæ, vna ex quinque. Gentile, Meſolates, vt à *μεσόα*, Meſothes, Stephan. eſt etiam vrbs Arcadiæ, quam quidam putant ab Homero *Hirom* & *Hieram* appellatam.

meſoli, cuiuſdam filius fertur Dexamenus.

meſolam, filius Saphatiæ, 1. Par.9. filius item Sadoc, ibidem.

meſomedas, poeta Adriano principi clariſſimus, ſcripſit in laudẽ Antinoi liberti ſui. Suidas.

meſon, aſtrologus ex his vnus, qui Athenienſibus adſcriptus fuit nauigaturis in expeditio-

nem Siciliæ: onus detrectare cupiens, tempeſtatem futuram prædixit. Cúmque propterea minimè proficeret, ſimulauit inſaniam, atque hoc modo miſſionem impetrauit. Ælianus de varia hiſtoria.

meſopontius, Neptunus, in Ereſo Lesbi ciuitate colitur. Steph.

meſopotamia, regio Aſiæ latiſſima, Tigrim habens ab Oriente, Euphratem ab Occidente, à Meridie Babyloniam, a Septentrione Caucaſum. Meſopotamia dicta ab eo, quòd media ſit inter duos fluuios, Tigrim & Euphratem. Hæc regio etiam dicta eſt Seleucia, vt refert Plin. li. 6. Gentile, Meſopotamites. At Hebræis dicitur *Aram Naharaim*, i. Syria fluuiorum ſ. duorum: nam dictio ipſa dualis eſt numeri. Item dicitur *Padan Aram*, i. redemptio ædis: vel Syriacè, coniunctio ædis. Nunc dicitur, *Helapia*, teſte Oliuar. in Melam. Meſopotamiam fertilem efficit Euphrates, in quam quotannis quaſi nouos agros inuehit. Cicer. 2 de Nat. deorum, Stephano *Adiabene* eſt: recentiores *Azamia* habẽt, *Diarbech* Bellonio dicitur.

meſpanenſe, vnum ex oſtiis Rhodii fluuii, alias Rhodani.

meſphar, nomen viri. 1. Eſd. 2. Lat. numerus vel narratio, aut librarius vel ſcriba, ſiue tributi taurus.

meſpharath, nomen viri. 2. Eſd. 7. Lat. numerus, vel narrans, aut tributi fructificatio.

meſphe, in monte Iarim prope Silo domicilium Samuel. Vide Maſepha & Maſpha.

meſraim, filius Cham. Gen. 10. Ab hoc Ægyptus Hebræa lingua Meſraim nuncupatur: quæ & ſæpè in ſacris literis dicitur terra Cham à Chã filio Noe, Pſal. 105. Hieronymus in quæſtionib⁹ Hebraicis. Lat. anguſtiæ ſiue tribulationes.

meſſa, regio Iudææ, Hier. in locis Heb. in qua habitauerunt filii Iectan, Gen. 10. Lat. Deus, vel aſſumptio, & aliquando tranſitiuè, Prophetia.

meſſa, nomen viri. 1. Reg. 11. Lat. eradicatio ſiue conculcatio.

meſſaba, vrbs Cariũ: Gẽtile, Meſſabeus. Steph.

meſſabaræ, Ptolem. Perſidis ſunt populi. *Sabtha* Hebræis dici Arr. Mont. tradit. Horum tractum Caſtald. *Sauas* vocat.

meſſal, ciuitas in tribu Aſer, Ioſ. 19. quæ & Meſſal. 1. Par. 6. dicitur. Lat. poſtulans, vel poſtulatus, aut commodatus, ſiue ſepulchrum, vel infernus, aut fouea, ſiue ablatio, aut tactus Dei.

meſſala, dictus eſt Valerius Coruinus, quia Meſſaniam in Sicilia vicit, & vrbis captæ in ſe tranſlato nomine Meſſana primò, paulatimque vulgo permutante literas, Meſſala dictus eſt. Vnde & Meſſalarum familia Romæ florentiſſima, ex qua Meſſala Coruinus orator nobilis ortum habuit. Hic cũ prouectior foret, ante biennium quàm moreretur, adeò memoriæ ſenſum amiſit, vt vix paucula verba coniungeret, & nominis quoq; ſui immemor eſſet. Tandẽ verò vlcere ori innato ſeipsũ inedia confecit. Cælius & Crinitus l. 1. c. 12. orator fuit (Fabio teſte li. 10. c. 1.) nitidus & candidus, & quodãmodo præ ſe ferẽs nobilitatem ſuam, viribus tamẽ minor.

Meſſalemech, mater Amon regis Iuda, 4 Reg. 21. Lat. ſolutio, aut pacificatio, vel perfectio, ſe tributio, vel parabola mortis, aut dominiũ.

meſſalina, filia Barbari Meſſalæ conſobrini Claudii imperatoris. Quæ cùm adoleſcentula eſſet, ipſi Claudio ſeni nupta fuit, ſummæ libidinis mulier, ita vt innumeris adulteris ſe ſubmiſerit, & mutata veſte lupanaria celebrauerit, Quinetiam cum ſcorto famoſo aliquando certauit, & ſuperatam à ſe meretricem gloriata eſt, & ſe inter diem & noctem vigintiquinque paſſam concubitus affirmauit: præterea ſeſe labore potiùs feſſam, quàm concubitu ſatiatam deſtitiſſe. Tandem ab ipſo Claudio ſupplicio affecta eſt, cùm C. Silio nupſiſſet. Tranquillus in Claudio. Prodigioſam huius libidinem lege apud Iuuenalem Satyra 6. Tacitum libr. 11. & Plin. lib. 10. c. 62.

menaſinus, Conſul cũ Lago, ãn. ab vrbe 809.

meſſalini, hæretici, ſub tempore Valentis & Valenti. A A. omne opus manuũ fugiebãt, nihilque bonorum operum, præter orationem probabant, innumeris ſuperſtitionibus dediti.

meſſana, vrbs Siciliæ propinqua Peloro promontorio, à meſſeniis Achaiæ populis condita, & a nomine relictæ ab illis vrbs ita appellata. Huius incolæ primùm, meſſanenſes dicti ſunt, poſtea verò quum mamertini, natio Campana: eò colonos miſiſſent, ipſi quoque Mamertini potiùs, quàm Meſſanenſes ſunt vocati. Apud hos vinum naſcebatur præcipuæ nobilitatis, quòd & ipſum mamartinum dicebatur. Clariſſima autem eſt ex bellis Punicis & Atticis etiã, fuit enim cauſa primi belli. Eadem, M.

meſſana, Straboni & Ptolem. Stephanus ſingularis legit. Cicer. contra Verr. eam *Mamertinam*, & incolas *Mamertinos* vocat. idem pro L. Corn. Balb. quoſdam mamertinos *Ouios* cognominat, hodie *Meſſina* nominatur. Strabo ſcribit eam olim *Zancle* dictam, ſed Zaucle hodie vicus eſt prope meſſinam, & Chiera appellatur, vt vult Aretius.

meſſanicus. Vide Paduſa.

meſſapeæ parua regio Laconica, vbi colitur Iupiter μεσσαπεὺς, Steph.

meſſapia, idem quod Calabria, inſula. Vide per ſimplex ſ. Hanc Leander *Meſano* appellari ſcribit.

meſſapion, Eubœæ inſulæ mons dictus à meſſapo quodam, qui inde in Italiam coloniam deduxit. Steph.

meſſapus, vnus ex fortiſſimis Italiæ ducibus qui Turno aduerſus Æneam ſuppetias tulit. Virg. 11 Æneid.

At Meſapus equum domitor, Neptunia proles, &c.

Vide ſuprà Meſapus.

martian. Heracl. ver. Carm. Geogr. 503. p. 42. edit. Morellianæ.

meſſapius, Sicyoniorum rex nonus, circa annum ante Romam conditam 1213.

meſſeis, Theſſaliæ fons, non procul à Pharſalo oppido, cuius meminerunt Pli. lib. 4. c. 8. & Strab. lib. 6.

meſſene, ciuitas Græciæ in Peloponneſo, à qua Meſſenii. De qua Hierony. cõtra Iouinianũ, Spartiatæ & Meſſenii diu inter ſe habuere amicitias in tantum, vt ob quædã ſacra etiã virgines ad ſe mutuò mitterent. Tandẽ vero Spartani meſſenios propter frequentem defectionẽ, in ſeruitutem redegerunt: eóſque duriùs etiam quàm reliquos ſeruos tractarunt, ne dennò res nouas molirentur. Hinc adagiũ natũ, Seruilior meſſena. Hi ſe nota literæ nobiles reddebant. Plin. l. 4. c. 5. Frequentiùs meſene per ſimplex ſi ſcribitur. Vide meſſana & miſſenia.

meſſenia Pelopon. regiuncula quam Stepha. etiam *Meſe* & *Neſene* per ſimplex ſ legit.

meſſeniacus ſinus apud Ptol. ſic nominatur ea pars maris mediterranei, quæ meſſeniam Peloponneſi regionem alluit. *Gefo de Corona* à Corone ciuitate Sophiano hodie vocatur. *Aſinæus* dicitur à Strab. ab Aſine eius vrbe.

meſſias, Hebraicè: Græcè, Chriſtus: Latinè Vnctus dicitur.

meſſoa, vrbs Laconiæ, & tribus eiuſdem: Gentile, meſſoates. Steph.

meſſogis mons Lydiæ: inde meſſogites optimi vini ferax. Steph.

meſſulam, pater Aſalia patris Saphon ſcribæ, 4. Reg. 22. Lat. pacificus, ſiue perfectus aut retribuens, vel parabola eorũ ſiue poteſtas eorũ.

meſtles, Homero, vnus ex his ducibus mæonum qui in Troianorum auxilium venerunt. Homerus 2. Iliad.

meſua, Pomponio, Galliæ Narbonenſis collis & peninſula. *Meſe* Iohanni Poldo.

meſuium, Pto. li. 2. cap 11. Germaniæ vrbs, vulgò *Magdebourg*, in Saxonia.

metabeel, nomen viri, 2. Eſ 6. Lat. Quàm bonus Deus aut benefaciens Deus.

metaboli. Vide Iſæum.

metabus, Priuernatium tyrannus, Camillæ pater, qui à ſuis per ſeditionem regno pulſus filiam fugæ comitem aſſumpſit, quam & Dianæ conſecrauit. Vir. 11. Æneid.

metabus, Siſyphi filius, nepos Æoli, qui Metapontum in Italiæ finibus condidit. Steph.

metacampſo, Ptolemæo Ægypti vrbs, iuxta Syenen, quæ *Aſuam* Zieglero dicitur. *Tachempſo* Pomponio videtur, *Tacamſon* Plinio: quam & *Thatoicen* quidam appellauere. Stephano Æthiopiæ inſula eſt prope Libyam: per o in ſecunda ſcribit Herodotus, eámque apud Elephãtinam locat.

metacum interpretatur à Barrio *Calaiate*, Arabiæ fælicis oppidum: hoc metaium in Latinis Ptol. Codicib. nonnullis habetur, ſed in caſtigatioribus & Græcis *Cumacatum* legitur.

metacœũ, caſtellum Bœotiæ, inter Orchomenum & Cotoneam: aliàs Metachœtum. Stepha.

metagenitia, ſacra quædam in honorem Apollinis metageitnij apud Græcos inſtituta, quæ fiebant ſecundo Græcorum menſe, de quibus Gyraldus lib. 17. hiſt. deorum.

metagonium, promontorium Africam à Numidia diuidens, dictum quòd angulare ſit. Stephan. vrbs eſt Libyæ, inde metagonites. *Cabo de tres forcas* nominatur. Caſtaldo. *de tres Arcas* Oliuaro. Vide Numidia.

metapa, vrbs Acarnaniæ: Gentile, metapæus vel metapatus. Steph

metapanũ, vnũ ex oſtiis Rhodani. Pli. l. 3. c. 4.

metapontis, inſula. Vide Syme.

metapontum, Italiæ oppidum in ſinu Tarentino, à Pyliis, qui Neſtore duce à Troia nauigauerunt conditũ: adeò terræ prouentu & agricolatione fœlix, vt ea gratia auream æſtatem Apollini Delphico aliquando donum obtulerint. Pomp. Ptolemæo Metapontium dicitur. Et Martian. Heracl. verſ. Geogr. 302. *Eſt Turris conterminum Metapontium.* p. 29. edit. F. Morel. Ste. à Metabò Heroe dictum ſcribit; qui Siſyphi filius fuerit, metapontum autem barbaros metabum vocare. Ciuis, metapontinus vel metapõtius *Torre dimar.* Leandro dicitur *Thebaſize* caſtellum hoc loco nunc eſſe ſcribit Niger. *Vibo* aliquando vocata fuit, vt Solinus auctor eſt, ſic eam quoque nominat Cæſar li. 3. bellorum ciuilium; item *Siris* nomen habuit, teſte Ste. & Euſtathio. Tzetza Chiliade 12. num. 404. illã quoque *Alybas* appellat. Idem Steph.

metatis Æſtus, Ptolem. ad latus Orientale Albionis inſulæ. *Thevuaſhe* hodie dici videtur.

metarus, Hiſpaniæ Tarraconenſis fluuius. Ptol. *Mearus* apud melam eſt, vt Pint. ſcribit metas. Vide mataum.

metaſthenes, Perſa hiſtoricus, floruit Olympiade 124.

metaum, vrbs Leſbi: quam metas Tyrrhenus condidit. Steph.

metaurus, duo ſunt huius nominis in Italia fluuii apud Strabonem, vnum eorum in Vmbria ſtatuit, alii in Piceno, regione vicina ponunt. Hunc Leander, Niger & Bonacciolus *Metro* vocari aiunt. Alter in Brutiis eũ: cuius oſtium ex aduerſo Æliarum inſularum deſcribitur à Plinio. Eum Niger *Angualo* appellat Bonacciolus, & Leander in ſua Italiæ deſcriptione *Seminara* dicunt nominari. Sed idem Leander *Metremo* indigitat in ſuo inſularum Italicarum libello: In Italiæ autem deſcriptione, videtur duos fluuios ex Seminara & metremo facere: ambos tamen in Brutio. Niger addit alterum à Catone in

Originibus *Pactolicum*: &idem Varr. aſſerit, ſed Pacolinum ille habet. *Mataurus* per a in prima in marmoribus legitur. Stephanus item *Matauru*- habet, ſed pro Siciliæ vrbe.

metelis, Pomponio Ægypti vrbs ad Nilio oſtium, Stephano *Bechis* dicitur. *Roſerto* vocatur Italis: *Raſcit* Turcis. *Raſir* appellat Beniamin.

metellus, pontifex Roman. quem adeò impeditæ ac balbutientis linguæ fuiſſe tradunt, vt multis menſibus fatigatus, totúſque fuerit, dum meditaretur in æde Opiferæ dicere. Multis diebus in pontificatu vixiſſe perhibetur. Is Metellus prænomine Lucius, conflagrante æde Veſtæ, Palladium Troia aduectum ſubtraxit ab incendio, magna quidem pietate, ſed euentu miſero, nam dum in flammas auidus ſe coniecerit, orbatus eſt viſu. Plin. li. 7. cap. 43. Hic Metellus etiam primo bello Punico, de Pœnis ſpecioſiſſimum egit triumphum XIII. ducibus hoſtium, & CXX. elephantis in eo ductis.

C. Metellus, à domita Macedonia Macedonicus vocatus, præter Pſeudophilippum & Achæos, quos bis prælio fudit, triumphãdos Mumio tradidit. Inuiſus plebi ob nimiam ſeueritatem, & ideò conſul ægrè factus, Liuius libro 50. Memorantur alii plures Metelli, vt Balearicus, Vittacus, quem Plinius Diadematum vocat.

metellus, præterea Numidicus dictus, quòd de Numidiæ rege Iugurtha triumpharit, Cic. & Aul. Gel. ca. 6. li. 1. & li. 9. ca. 1.

metellus Creticus, à deuicta Creta dictus. Plutarch. in Pomp. Metellus Dalmaticus, à deuictis Dalmatis, Pædianus act. 3. contra Verr.

metelli, plebei fuere, vt ait Liu. lib. 9. verùm clari victoriis & magiſtratibus, Cęciliique omnes appellati.

metellus, Pœnis & Siculis, ſocia aduerſus Romanos arma parantibus, imperator cùm eſſet creatus omnibus diis, excepta duntaxat Veſta, ſacrificium fecit. Quæ cùm aduerſos claſſi ventos immiſiſſet, Caius Iulius vates eos ceſſaturos dixit, ſi antea filiam immolaſſet. Ille vrgentibus rebus, filiam nomine Metellam, immolaturus abduxit. Dea verò adoleſcentulæ miſerata, buculam ſuppoſuit, puellamque ad Lanuſium pater deferens, ſacerdotem eius, qui in eo loco colebatur, draconis fecit. Plutarch. Par.

metenſes, populi Germaniæ inferioris. Vide Medio matrices.

methea, nomen loci, in quo caſtrametati ſunt filii Iſrael, profecti de Thare, Num. 33. Lat. Dulcedo, aut ſuauitas.

methone, ciuitas littoralis Peloponneſi, in Magneſiæ regione: quam cùm obſideret Philippus rex Macedonum, Alexandri Magni pater, oculum amiſit, ictu ſagittæ quam iecerat Aſter oppidanus, cui inſcriptũ erat. *Aſter telum Philippo immiſit in oculum.* Ptolem. lib. 3. cap. 6. Hodie Modona: via peregrinantium Hieroſolymam à Venetiis.

methone, vrbs Meſſeniæ, cuius incolæ à vicinis *Apoſphendoneti*, id eſt, fundarum telis pulſi vocabantur. Plutarchus in quæſtionibu Græcis.

methone, Stephan. vrbs Thraciæ. Ciuis Methonæus. Alia Macedoniæ. Abundat vino, quod Græci μέϑυ vocant, vnde nomen. Alia eſt Laconiæ, cuius Gentile, Methonæus. Quarta Perſidis, quinta Eubœæ.

methuriade, inſulæ inter Æginam & Atticam prope Trœzenem: Gentile Methuricus, Stephan.

methydrion, vrbs Arcadiæ, Ciuis Methydrieus: & alia Theſſaliæ ciuitas. Steph.

methyma, Ætoliæ oppidum.

methymna, vel Methymne vrbs Leſbi, à Methymna Macharis filia vxore Lepyni: hinc Methymnæus, Stephano. Ab hac vrbe ortum habuit Arion, citharœdus nobilis, quem Herodotus à prædonibus in mari obrutum, & ab delphine incolumen deuectum in portum ad Tænarum fabulatur. Illic naſcitur optimum vinum. Ouidius 1. de arte.

Gargara quot ſegetes, quot habet Methymna racemos.

metillius Bradua conſul cum Vero, anno ab vrbe 912.

metia, vna ex XXXV. tribubus populi Romani.

metianus, Iuriſconſultus tempore Alexandri Auguſti.

metelis, vrbs Ægypti prope Alexandriã. quæ nunc *Bectis* vocatur. Hinc μετηλίτης νόμος. Fortè etiam pro vrbe μετηλίς legendum. Stephanus.

metiochus, Miltiadis Athenienſis ducis filius, qui à Phœnicibus captus, & Dario Perſarum regi, contra quem pater bellum gerebat, oblatus, nullo modo læſus fuit, ſed eum donauit Darius pulcherrimo palatio, multis poſſeſſionibus & diuitiis, atque vxore Perſiba, ex qua liberos ſuſcepit. Herodotus li. 9.

metis, Heſiodo in Theogonia, Nympha, ſic dicta à conſulendo [μῆτις enim conſilium ſignificat] vna ex filiabus Oceani & Thetyos.

metis, antiquiſſima Galliæ Belgicæ vrbs, quã Medriomatricum vocant ciuitatem. Nam populi Mediomatrices eam regionem quondam incoluerunt: ſic dicti, quòd eorum metropolis medium teneret locum inter tres ciuitates, Tullum, Virdunum, ac Treuerim, Gallicè *Toul*, *Verdun*, *&* *Treves*. Habet autem Metis Treuerim ad Septentrionem, Tullum ad meridiem, & Virdunum ad occaſum. Scribunt autem ſic appellatam à Metio Romano, qui hanc vrbem à Iulio Cæſare expugnatam ampliauit, muriſque

que cinxit: quam vrbem Henricus 2. Francorum rex, ſuſcepto contra Carolum 5. Imperatorem bello cepit, anno à Chriſto nato 1552. Munſt. li. ſecundo Coſmo.

metiſcus, Turni auriga. Virgil. li. 12. Æneid. *Aurigam Turni media inter lora Metiſcum Excutit*, &c. Sunt qui ſcribendum putent Methyſcus, etymon eius deriuantes a Græco verbo μεθύσκομαι, quod eſt inebrior.

metius Carus, délator inſignis. Plin 1. epiſtol. ad Veconium, & lib. 6. ad Hiſpanum.

metius Geminus, dux Tuſculanorum, ſuperatus a Romanis bello Latino.

metius Curtius, Sabinorum dux, contra Romulum ob raptas Sabinas acriter pugnauit.

metius Suffecius Albanorum Dictator, tempore Tulli regis Romanorum, qui, quòd ex præſcripto fœderis ad belli ſocietatem contra Fedenates vocatus, euntibus in hoſtem Romanis, ſuos prælio eduxerat, iuſſu Tulli, duabus admotis quadrigis, diſcerptus eſt.

metopon, locus prope Peram vrbem, vicinam Conſtantinopoli, qui hodie *Acra Spondana* dicitur ex P. Gyllio.

metra, Eriſichthonis Theſſali filia, quæ à Neptuno vim paſſa, hoc muneris ab eo impetrauit, vt in quaſcunque vellet ſpecies tranſmutaretur. Quare cùm pater fame coactus eam vēdidiſſet, illa ſtatim in piſcatoris habitum conuerſa, ſeruitute ſe exemit. Qua occaſione vſus Eriſichthon, iterumatque iterum illam vendidit. At illa modò bouis, modò cerui, modò auis ſpecie aſſumpta, protinus ſeſe aſſerebat in libertatē. Ouidius ad finē libri octaui Metamorphoſeos. Reuera autem Metra nobilis fuit meretrix, quæ nondū inuēto auro, aut gemmarum vſu, bobus aut equis, aut alterius generis pecoribus noctes ſuas locabat: vnde factus eſt locus vulgi fabulæ, vt Metra diceretur tranſmutari in ea omnia, quæ ab amatoribus accipiebat: indeq; manauit prouerbiū, Mutabilior Metra.

metranus, ſub decio, Apud Alexandrium, martyrio coronatus eſt.

metri, nomen viri, 1. Reg. 10 Lat. pluuia, ſiue cuſtodia vel carcer.

metrocles, philoſophus Maronites, frater Hiparchiæ, Crateris leuit. Tortel.

metrodorus Lampſacenus, Epicuri diſcipulus fidiſſimuſque amicus. Strab. Diogen.

metrodorus Athenienſis, Carneadis auditor, piſtor, Philoſoph. & idem poeta cuius Epigr. Decaſtichū de cōmodis vitæ humanæ in quauis conditione & profeſſione, extat, aduerſus Poſidippi Comici Græc. epigramma diſpar, de incommodis vitæ, quibus reſpondet M Auſonij Idyll. *de ambiguitate vitæ*. Cicero l. 1. de Or.

metrodorus Sceptius, è Philoſophica vita in ciuilem mutatus eſt: magna ex parte in ſuis ſcripturis oratoriè loquitur: & nouo quodam dicendi genere vſus eſt, quo multos deterruit. Propter nominis famam, quanquam pauper erat, clarum tamen coniugium apud Carthaginenſes adſequutus eſt; atque vti Carthaginenſis viuebat. Qui, cumque amicitiam Mithridatis regis ſibi conciliauiſſet, ad illum cum vxore diſceſſit, & honore maximo affectus eſt. Strab. libro 13. Huius ſumma memoria à Cicerone commendatur 1. Tuſc.

metrodorus Chius, qui vniuerſum ſempiternum eſſe dicebat: nam ſi factum eſſet à non ente, infinitum etiam eſſe oportere: quoniam ſempiternum cùm non habeat principium vnde incipiat, nec exitū habebit, quo terminetur. Immobile quoque aſſerit, quoniam moueri non poſſit quod non tranſeat: tranſire autem neceſſe eſt aut in plenum, aut in vacuum, in quorum alterum tranſitus fieri non poteſt, ex æthere autem nubes fieri denſatione aquę, quæ ſolem decurrens extinguit ipſum, quibus terrefactus rurſum accenditur. Solem, ſiccitate cōſtipatum ex aqua ſplendida, ſtellam efficere. Dicit etiam diem ac noctem inde fieri, quòd ſol extinguatur atque accendatur: eclipſim quoque extinctione fieri. Euſeb. lib. 1. 7. & 14. de præp. Euang.

metrodorus, muſicus, artem memoriæ ita conſummauit, vt nihil non iiſdem verbis redderet auditum. Plin. lib. 7. c. 24.

metropolis, vrbs Phrygiæ, à matre Deûm cōdita. Eſt & alia rurſus Phrygia. Item aliæ octo ſequentium regionum, Lydię, Theſſaliæ, Acarnaniæ, Dorydis, Moſynæcorum Ponti, Scythiæ, Eubœæ, ſuperioris Theſſaliæ. Gentile, Metropolites. Stepha. eſt etiam quædam Metropolis in Sarmatia Europæa vrbs Ptol. Miletopolis Plinij eſt, vt æſtimat Villanouanus. ſed vide Auxumum & Olbia.

metrinus, rex Tyri, anno à mundo 3061.

metubarris, Pannoniæ inſula. Plin. in Sao ſlumine, qui eam Amnicatum maximam vocat. Hodie *Zygeth* dicitur. Sed hoc etiam vocabulum commune eſt omniū inſul. lingua Hung.

metuliū, Straboni Iapydum vrbs. Lazius ſcribit hodie *Troiam* eſſe in Ciliciæ comitatu. Appianus in Illyricis tradit eā regionis metropolim eſſe, ſitámq; in monte nemoroſo, duob. cōditam tumulis, quos vallis modica interſecat.

meuania, Vmbriæ oppidum, inclytum Propertio alumno, ad viam Flaminiam, armentorum & gregum ferax. Meuanates populi hinc dicti. Plin li. 15 cap. 41.

meuius, poeta ineptiſſimus, Virgilij & Horatij temporibus, vtrique æquè inuiſus, quòd poemata illorum inſectaretur, & ex alienæ laudis obtrectatione gloriam aucuparetur: vnde & Virgilio maſtix appellatus eſt. Virg. 3. Ecl.

Qui Bauium non odit, amet tua carmina Meui.

Atque item iungat vulpes, & mulgeat hircos.

Horatius lib.1.Carm.

Mala ſoluta nauis exit alite
Ferens olentem Meuium.

mexico, ſiue Temixtita, in Hiſpania noua Mexicanæ prouinciæ opulenta & celeberrima ciuitas, vliginoſo & ſalſo in lacu mirabiliter cõſtituta, ampla & viſu iucundiſſima: vici omnes ſuos habent exitus, vt ab vno ad alium aqua permeare poſſit. Maior (quam vocant) platea, porticibus vndique cincta eſt, vbiquotidie vltra 60. hominum millia, vẽdentium, ementiúmque cernuntur. Idola ex farina & humano ſanguine conficiunt, quibus multa hominum corda ex viuentium corporibus extracta quotidie offerunt. Dominus Ciuitatis Muterzuma appellatur. Huic maior pars noui orbis paret. Plura lege apud noui orbis neotericos deſcriptores. Theatr. vrb.

meza, filius Rahuel filii Eſau, Gen.36. Lat. diſtillatio, vel aſpetſio: vel Syriacè, incenſio vel conſumptio.

mezaab, pater Matred patris Meetabel vxoris Adar, regis in Edom ſeptimi. Ge.36. Lat. deauratus, vel aquæ auri, ſiue quid aurum.

mezades, vi. Athenienſium iudex circa annum mundi 3021.

mezentius, Tyrrhenorum rex, ſummus deorũ contemptor: qui cùm tyrannidem domi crudelius exerceret, à ſuis per ſeditionem pulſus vna cum Lauſo filio ad Turnum ſeſe contulit, id temporis bellum aduerſus Æneam gerentem. Quo in bello cùm magnam tam Troianorum, quam Hetruſcorum ſtragem edidiſſet, vnàcum filio ab Ænea eſt interemptus. Virgilius 10. Æneid.

M I

Miacorus, vrbs Calcidica, Ciuis, Miacorius. Stephan.

miagrus, deus erat muſcarum. Aliter vocabatur Myodes & Achor. Plut.

miamin, nomen viri. 2. Eſdr. 10. Lat. dexter, aut aquas præparans.

mibahar, nomen viri. 1. Par. 11. Lat. electusſiue electio aut iuuentus.

micca, virgo Elienſis præclariſſima, Philodemi filia, moribus & forma excellentiſſima, quam Lucius quidam tyranni ſatelles adamauit. Igitur miſſo nuncio, virginem ſtatuto tempore ad ſe venire iubet, itemque parentes neceſſitate compulſi, virginem vt id faceret, hortabantur: verùm ipſa, vt erat natura prudens, tum ingenuè educata, paternibus genibus aduoluta, rogat ne ſe in turpiſſimum flagitium proficiſci pateretur: vtque mortuam potiùs, quàm amiſſa virginitate, turpiter viuentem aſpicere vellet. Longior itaque mora cùm traheretur, libidine ſimulatque ebrietate furens Lucius, ipſe domum virginis proficiſcitur, eámque paternis genibus appoſito capite hærentẽ offendẽs, ſe ſtatim vt ſequeretur, minitabundus imperabat. Quod illa cùm facere cũctaretur, laceratis veſtibus, Lucius nudatam grauiſſimis plagis cæcidit, quæ tam forti animo dolorem perferebat, vt ne gemitum quidem ad plagas vllum omnino ederet. At parentes tam acerbo ſpectaculo grauiter cõmoti, flentéſq; poſt quã nihil orãdo ſe proficere animaduerterunt, hominum, deorúmq; auxiliũ clamoribus implorãtes, indignis ſe contumeliis affici querebantur. Tunc ira, vinóq; percitus Barbarus, virginem, vt in paterno ſinu poſito capite conſtiterat, iugulauit. Plut. de clar. mulier.

michael pater Adoni 2. Par. 34. qui 4. Reg. 22. dicitur Michaia, filia Ioel, 1. Par. 5. Filius Meribaal filii Ionatham. 1. Par. 8. Filius Miphiboſeth. 2. Reg. 9. Lat. pauper aut humilis aut percutiens vel percuſſus, ſiue quis hìc? aut aquæ hic.

michael, filius Izrahia, filii Ozi filii Thola filii Iſſachar. 1. Para. 7. Pater Galaad 1. Par. 5 Pater item Sthur principis tribus Aſer. Numer. 13. Eſt nomen Angeli. Dan. 10. Lat. Quis ſicut Deus? aut humilitas ſiue paupertas Dei, vel percuſſio Dei, ſiue percutiens Deus.

michael, Conſtantinopolitanus imperator, anno Chriſti 8 2.

michael Balbus, Conſtantinopolitanus imperator ſub annum Chriſti 822.

michael, Theophili cum Theodora matre, 11. annis Conſtantinopoli imperauit, ſub annum Chriſti 805. Blond.

michael Athenacus, Conſtantinopolitanus imperator, ſub annum Chriſti 1014. Blond.

michael Paphlagon, occiſo Romano Conſtantinopolitano imperatore, imperium arripuit ſub annum ſalutis 1036.

michael Calaphates, Zoes Auguſtæ adoptione Conſtantinopoli, imperator factus in inſulam eam relegauit, ſed ab ea poſtea & regno & oculis priuatus eſt. Blond.

michael Senior, vno ann. Cõſtantinopoli imperauit, ſub annum ſalutis 10 8

michael Parapinaceus, Conſtantini ducis filius, Conſtantinopoli imperauit, ſub annum ſalutis 1076.

michael, Palæologus, Balduino pulſo, Conſtantinopolitanum imperium arripuit: quem mortuum Græci ſacerdotes, quia ſe Romanæ eccleſiæ, in concilio Lugdunenſi, ſubiecerat, ſepultura arcuere. Blond.

michael Cathalaicus, Conſtantinopolitanus imperator, ſub annum ſalutis 1009.

michaia, pater Achobor, 4. Reg. 22. Filius

meribbaal filii Ionatham.1.Par.8 Mater item Abian, regis Iuda. 2. Par. 12. quæ 3. Reg. 15. dicitur Maacha. Lat. Quis ſicut Dominus? aut paupertas vel humilitas Domini, ſeu percutiens Dominus, vel percuſſio Domini.

michale, Centaurea mulier, quæ docuit Theſſalas remedium amoris. Seneca.

Hæc docta Michale Theſſalas monuit nurus:
Vnam inter omnes luna, quam ſequitur magnam
Aſtris relictis.

micha, nomen viri de monte Ephraim. Iudi. 17. idem ſignif. quod Michaia.

michæa, ſiue Michæas filius Geraniæ filii Saphan ſcribæ. Ierem. 36. Filius item Iemla. 2. Reg. 22. 1. Eſdr. 12. idem ſignific. quod Michaia.

michæas, nomen Prophetæ. Ierem. 26. Mich. 1. Heb. Micha, & eiuſdem ſignif.

michol, nomen filiæ minoris regis Saul. 1. Re. 14. eadem vxor Dauid. Lat. quæ omnia? q. d. tu, aut quæ perfecta vel conſummata? q. d. nulla niſi tu? ſiue aqua tota, aut aquarum perfectio vel conſummatio, ſeu prohibitio.

micipſa, Numidarum rex, Maſſiniſſæ regis filius, qui Iugurtham Manaſtabilis frater filium vnà cum Adherbale & Hyempſale filiis regni participem reliquit. De quo Saluſtius. Fuit enim Iugurthæ patruus. Aliàs Micypſa.

midæ, vel Midiacum, vrbs Phrygiæ: hinc Midæus, Midacus. Stephanus eſt & fons, vide marſyas.

midas, Gordii bubulci filius, Phrygiæ rex, pecunioſiſſimus, qui cùm Bacchum hoſpitio ſuſcepiſſet, iuſſúſque eſſet petere quicquid vellet, mox voti compos futurus, nihil æquè ſe optare reſpondit, quàm vt protinus, quicquid attigiſſet, in aurum verteretur. Quod cùm Bacchi benignitate obtuliſſet, ſolidas arces & regias ſolo contactu in aurum conuertit. Verùm cùm vrgēte fame cibum ſumere conaretur, atq; illum quoque in aurū mutari videret, ſeſe tandē ſtolidus; ſeparum ſapienter optaſſe: petiitq; à Libero patre, vt munus illud, quantumuis ſpecioſum, ſibi adimeret. Miſertus itaque eius Bacchus, iuſſit vt in Pactolo fluuio ſe ablueret. Cui cùm morem geſſiſſet, ipſe quidē priſtino reſtitutus eſt ſtatui: cæterùm Pactolus ex eo tempore aureas arenas voluere cœpit: vnde & Chryſorrhoas eſt appellatus. Gregor. tamen Naz. Ode 11. Midam πλουσίως θανόντα memorat, *Prædiuitem necatum; Cui cuncta verſa in aurum, Famem auream ferebāt, voti improbi flagellum*, vt modulatè vertit Fed. Morellus Prof. Reg. Poſt hæc cùm Pan Apollinem prouocaſſet, Tmolúſque iudex electus ſecundùm Apollinem pronuntiaſſet: approbantibus iudicis æquitatem cæteris, qui aderant omnibus, vnus inuentus eſt Midas, qui panem Apollini præferre non dubitaret, Tmolique ſententiam tanquam iniuſtam, reprehenderet. Quamobrem indignatus Apollo, aſininas ei auriculas addidit: quas tam ſcitè occultauit, vt nemo ſciret, præter ſolum tonſorem: qui cùm rem inauditam tacere non poſſet, foſſam ingreſſus proclamauit, *Aures aſininas habet rex Mydas*. Deinde foſſam terra adoperuit: eóque in loco temporis proceſſu creuerunt arundines, quæ commotæ vocem, quam tonſor infoderat, reddiderunt: vt latiùs fabulatur Ouid. 11. Metam. Alii tamen malunt, midam inter Apollinem & Marſyam decertantes iudicem conſtitutum, cum pro Marſya ſententiam tuliſſet, auriculis aſininis à Phœbo fuiſſe donatum. Hinc natum eſt prouerbium, *Auriculas aſini Midas habet*: quo vtimur in ſtolidos, & craſſis auribus, pinguíque iudicio homines. Alii rurſus ſic narrant: Cùm præteriret aliquando Midas Liberi patris aſinos, atq; eos afficeret iniuria, iratum Bacchum auriculas ei aſininas addidiſſe. Sunt qui dicant huic aures natura prælongas fuiſſe, & aſininarum inſtar prominentes, atque hinc fabulæ locum ortum eſſe. Quanquam pluribus placet, hac allegoria ſignificatum Midam, vtpotè tyrannum, corycæos ac ſubauſcultatores dimittere ſolitum, per quos, quæcunque per omnem regionem vel fierent, vel dicerentur, cognoſceret, nimirum illis vtens [vt Rex Perſarum apud Theophr. de mundo] aurium vice. Proinde cùm vulgus admiraretur, ab illo reſciri etiam ea, quæ clàm ac procul fierent, occaſionem fabulæ datam eſſe, vt Midas diceretur auriculas aſini habere: vel quòd nullum aliud animal acriùs audiat, quàm aſinus excepto mure & talpa: vel quod aures habeat omnium longiſſimas.

midea, vrbs olim in Argo, nunc vicus.

midea, Haloei filia, Perſepolis quondam dicta. Hinc Mideates & Midæus. Alia eſt Perſepolis in Perſide, de qua infrà. Eſt etiam Bœotiæ Midea. Homerus 1. Ili. & alia Lyciæ. Stephanus.

midela, Argiæ oppidum, quod antea Perſepolis vocabatur Stephanus vide Lebadia.

mieza, oppidum Macedoniæ, quod olim Strymonium vocabant, à Mieza Beretis filia cognominatum. Gentile, Miezeus & Miezæ. Stephanus.

milamon, vir quidam, quem ferunt poetæ in leonem fuiſſe commutatum. Palęphatus.

mileſius, cognomen Apollinis; cuius & Strabo & Lactantius meminerunt. Hic conſultus aliquando vtrum Christus homo eſſet, an Deus, reſpondit.

Θνητὸς ἦν κατὰ σάρκα, σοφὸς τερατώδεσιν ἔργοις.
Corpore mortalis, ſed miris Diuus in actis.

Vt vertit Fed. Morellus Prof. Reg.

miletia, vna fuit ex filiabus Scedaſi, qui fortuna pauper Leuctra habitabat, quæ vna cum ſorore à iuuenibus Spartanis conſtuprata ambæ mox interemptæ, in paruum quendam ſunt

deiectæ. Meminerunt huius hiſtoriæ Plutarchus & Pauſanias.

Miletopolis, vrbs inter Cyzicum & Bithyniam iuxta Ryndacem. Alia eſt in Perſide. Ciuis, Miletopolites. Stephanus ex Strabonis lib. 12

Miletum, Calabriæ vrbem à Mileſiis Aſiaticis conditam habet Barrius ex lib. 6. Herodoti, quam hodie Mileto nominari ſubdit, eandem à Cicerone Melita dici lib. 3. Epiſtolarum ad Atticum putat Corradus.

Miletus filius Apollinis, & Argeæ Cleochi filius, vel vt Ouidius habet, Deiones, qui cùm Minoa Cretenſium regem iam ſenem regno priuare vellet, à Ioue territus, in Samum, deinde in Cariam Aſiæ regionē fugit, ibique oppidum condidit, quod de ſuo nomine Mileton appellauit, eiuſque incolas Mileſios. Ouid. libr. 9. Metam. Alii tamen Miletum conditum malunt à Sarpedone Iouis filio, Minois ac Rhadamantis fratre, & ab eo Miletum appellatam fuiſſe, ab altera eiuſdem nominis vrbe, quam in Creta reliquerat. Strabo libro 14. Vrbem hanc præſtantiſſimę lanæ prouentus nobilitauit, ex qua fiebāt Mileſia ſtragula, & veſtes Mileſiæ, ob inſignem mollitiē in matronarū deliciis habitæ.

Miletus, vulgò Melazo, vrbs in finibus Ioniæ & Cariæ, Herodoto, à Neleo edificata, decem ſtadiis ab oſtio Mæandri amnis ſecreta. Hāc autē Anactoria nominata ſuper octoginta vrbium per cuncta maria genitrix, vbi oraculum fuit antiquis Branchidarum appellatum, poſtea, Apollinis Dindymei. Pomp. libr. primo: Miletus [inquit] vrbs quondam Ioniæ totius belli, paciſq; artibus princeps, patria Thaletis Aſtrologi, & Timothei muſici, & Anaximandri phyſici: aliorúmque ciuium inclytis ingeniis meritò inclyta. Ab hac Mileſii populi dicti ſunt, qui quum priùs potentes eſſent & opulenti, deliciis dediti & opes & potentiam amiſerunt Stephan. Priùs Lelegis vocabatur, quòd Leleges inhabitarent, deinde Pityuſa, à Piceis arboribus, & quòd picea primùm illic nata dicatur. Poſtea Anactoria nominata eſt, ab Anactore [ſic enim legendū videtur in Stephano] Terræ & Cœli filio Alia fuit eiuſdem nominis vrbs in Creta, Hom lib. 2. Iliados.

Millea, Liuio Siciliæ fluuius, qui ab Aretio & Leandro S *Iuliano* vocatur. Fazellus dicit quoque ſic ad oſtium vocari, intus verò *Rhaheda*, inquit, Saracenicè Hunc Milleam putat Leander eundem eſſe cum *Pandacho* Ptolemæi.

Milias, Herodoto locus in Aſia cuius populi iam tunc appellabantur Solymi His poſtquam imperauit Sarpedon Termilæ ſunt appellati, tantiſper dum Lycus Pandionis filius à fratre Ægeo, Athenis pulſus ad Sarpedonem in Termilas abiiſſet, factúmque eſſet vt temporis progreſſu ad Lyci nomen Lycij vocarentur, μιλύαι Steph. per υ in penultima. Dicuntur etiam Myles à Milye, vxore Solymi & ſorore, poſtea vxore Gragi Gentile Milyeus & Milyites. Vide Termilæ & Solymi.

Milichius Iouis Epithetum · μειλίχιος à blanda & benigna maieſtate, in Leonis Philoſ. ep. 4. lib. 1. Anthol. apud Syneſium in Philadelphis ex edit. & interpretat. Fed. Moreiliana.

Milichius, etiam Bacchus dictus eſt, quòd non ſolùm vini, ſed & ficuum & fructuum dulcorum inuentor fuerit. Nam Milicha ficus olim ſignificabant.

Milichiæ, fons in agro Syracuſano. Pli. l. 2. c. 2.

Milicho, nomen viri, 2. Eſd. 11. Lat. regnum vel conſilium eius.

Milinus, in Creta prædo & pyrata crudeliſſimus, ab Hercule Libyco interfectus. Beroſ.

Miliſſia vrbs, Epidaurus poſtea dicta, vt ſuprà ex Stephano diximus.

Milo Crotonienſis, vir tantæ fortitudinis, vt in Olympico certamine bouem retento anhelitu per ſtadium portauerit: quem ictu pugni interfecit, vnóque die integrum deuorauit. Malum tenenti digitis nemo poterat extorquere: dum conſtitiſſet, nemo veſtigio educere. Tandem cum nimiā neruorum fiducia arborem in parte media hiantem deducere vellet, brachiis hinc inde conſtrictis, & deficiente conatu retentus, lupis fuit præda. Cicero, Valer. Max. Is παλαιστὴς vocatur Lucilio Ep. vlt. l. 2 Antho ca. 2.

T. Annius Milo, è Lanuuio municipio, familia Papia, adoptatus à Tito Annio, auo materno: qui cùm P. Clodium Tribunum plebis multa ſeditione in rempub. molientem occidiſſet, fruſtra à Cicerone defenſus elegantiſſima illa oratione, quæ etiam hodie omnium manibus teritur, Maſſiliam damnatus in exilium profectus eſt. Pædianus. Hic cùm ob eam cauſam exultaret Maſſiliæ, vidiſſétque Ciceronis orationem pro ſe ſcriptam, longè meliorem ea quæ habita fuerat, dixiſſe fertur, Si ſic oraſſet Cicero, non ego Maſſiliæ (alij legunt Vmbilicos) lumbricos legerem. Dion. in Roman. hiſt.

Milonia, vrbs Samnitum clariſſima: Gentile, Miloniates. Steph.

Miltbas, vates, quo in explicandis prodigiis Dion vſus eſt. Plut. in Cimone.

Miltiades, dux Athen. clarus, qui decem millibus ſuorum ciuium, & Plateenſibus auxiliariis mille, profligauit Perſarum ſexcenta millia in Campis Marathoniis, Iuſtin. l. 2. Plu. in vi. & poſtea tamen peculatus damnatus, in carcere & vinculis mori ab Athenienſ. coactus eſt. Valer. Max. l. 5. c. 3. Ioan. Geomet. in Paradiſo poet. Tetraſt. Alii duo fuere Miltiades principes ſeu Archontes annui Athenienſium, qui longè antè vixerunt, nempe circiter 28. & 30 Olymp. prælium autem ad Marathonem incidit. Olymp 72.

Miltiades, Doloneorum tyrannus. Olymp. 57.

Miluius, nomen proprium paraſiti, apud

Horatium, 2. Serm.7 8. *Miluius & ſcurra*, &c.

milcorus vrbs Chalcidica in Thracia, Steph.

milyæ,Milyas. Vide Milias.

mimalces,populi Libyæ. Steph.

mimalion ,adoleſcens, qui Atalántam puellam venatricem , in Arcadia amauit. Sunt qui eundem & Meleagrum fuiſſe putent. Proper. li. 1. Ele. 1.

mimallis , Plin. lib. 4. cap.12. á Callimacho inſula dicitur, quæ ab aliis Melos , à nonnullis Zephyria.

mimallones, Strabo. mulieres Liberi patris orgia celebrantes quæ & Thyades dicuntur , & Mænades,& Bacchæ. Mimallones autem dictæ putantur, à Minante Ioniæ monte, Baccho ſacro, vel à verbo Græco μιμεῖσθαι, quod eſt imitari, eo quòd thyrſos & cornu ferentes, Indicam Bacchi expeditionem viderentur imitari. Eædem & Mimallonides dicuntur. Hinc Mimalloneus a, um.

mimas , Plinio Aſiæ propriæ promontorium eſt, Chios inſulæ oppoſitum. *Cabo Stillari* Nigro dicitur.

mimas,mons minoris Aſiæ (vt docet Hom. in Hymnis) vel Thraciæ (vt Suid. ait) haud procul à Colophone,continuis obſceſſus imbribus , vnde futuræ tempeſtates ſentiuntur. Solinus. In hoc monte quotannis Baccho ſacra facere conſueuerant , à quo mulieres ſacrificulæ Mimallones & mimallonides dicuntur.

mimnermus, Suidæ, Pygitiadæ filius , poeta Colophonius, aut (vt alij malunt) Smyrnæus, Elegiarum ſcriptor, Olymp. XLVII. natus: quanquam non deſunt qui eodem tempore vixiſſe velint, quo in Græcia ſeptem Sapientes floruerunt. Propert l.1. Eleg. 9.

mimnedus,vrbs Lydorū. Gentile. Mimnedi.

minagara,Indiæ intra Gangem vrbs Ptolem. *Macuquopatan* Caſtaldus vocat.

minas,gigantis nomen, quem Iupiter fulminauit.Horat. lib.3. Carm. Ode 4. *Sed quid Typhœus & validus Minas*, &c.

minæi , Stephan. populi in regione Arabiæ, mari rubro adiacentes, qui primi commercium thuris fecêre , nec præter hos Arabes alij thuris labores vident. Vnde ab ipſis thus ipſum Mineum dictum eſt, Plin. lib.12. cap. 14.

minalium. Vide MILANYON.

mincius, Venetorum fluuius , qui ex Benaco lacu profluens , alium prope Mantuam lacum efficit: & inde rurſus multis torrentibus actus, influit in Padum. Virgil. 4. Georg. *Hic viridis tenera prætexit arundine ripas Mincius*, &c.

minedus. Vide Minnedus.

minerua, ſapientiæ & bonarum omnium artium dea ex Iouis cerebro ſine matre procreata. Ferunt enim Iouem, dùm Iunonem ſterilem videret ne prorſus ſine prole eſſet , cerebrum ſuum percuſſiſſe,indéque Mineruam proſiliiſſe. Quo commento illud ſignificare voluerūt poetæ bonarum artium diſciplinas , humani ingenij non eſſe inuentum,ſed ex Iouis cerebro, hoc eſt, inexhauſto diuinæ ſapientiæ fonte in humanum vſum eſſe depromptas. Dictam autem Mineruam quidam exiſtimant à minando , quaſi vim minetur. Solet enim ſimulachrum eius fingi ægide & haſta formidabile. Vnde & Pallas à Græcis dicitur , ἀπὸ τοῦ πάλλειν , propterea quod haſtam tenens , eam veluti vibrare videatur. Eadem & Tritonia appellatur , eò quod Ogygis regis temporibus,circa Tritonidem Africæ paludem virginali facie dicatur apparuiſſe. Ab Homero peculiari epitheto γλαυκῶπις dicitur, à glauco oculorum colore: vnde & Cæſiam noſtri cognomināt. Hæc prima lanificij inuentrix creditur extitiſſe,déque artis eius præſtantia cum Arachne puella Lydia contendiſſe , cúmque iam penè ab ea vinceretur radio percuſſam in araneam eam commutaſſe. Olei quoq; vſum prima putatur oſtendiſſe, diuinóſque ob id honores meruiſſe, dignámque ideò iudicatam eſſe quæ Athenarum vrbi nomen imponeret, reiecto Neptuno , qui edito equo naſcenti vrbi potentiam bellicam promittebat. Vulcani nuptias conſtantiſſimè fertur repudiaſſe, virginitatémque perpetuò illibatam ſeruaſſe: vnde & innuptam peculiari epitheto appellant poetæ. Auguſtinus & Beroſus ſcribunt eam Ogygis temporibus ad lacum,qui Tritonis dicitur, virginali apparuiſſe ætate : de hac etiam indictione PALLAS. Hanc filiam Iouis ac virginem putauerunt,quòd & incorruptibilem aiunt eſſe natura, & extremum locum vniuerſi obtinere contendunt. Tritoniam verò appellatam,quoniam ter in anno ſpatio,vere, æſtate, hyeme cōmutatur, γλαυκῶπιν, id eſt, glaucoculā,non quia glaucos habeat oculos (quod vocabulū ipſum denotat) ſed quoniam aër viſum animalibus præbeat. Quinque autem Mineruæ fuerunt. Prima Apollinis mater. Secunda orta Nilo, quam Ægyptij Saitæ colunt. Tertia , quam à Ioue generatam ſuprà diximus. Quarta à Ioue nata & Coryphe Oceani filia,quā Arcades Coriam nominant, & quadrigarum inuentricem ferunt. Quinta, Pallantis quæ patrem dicitur interemiſſe,virginitatem ſuam violare conantem, cui pinnarum talaria adfingunt. Cic l.3. de Natura deorum. Io. Tzetzes in Poëm.Gr.de Allegoriis,verſ.149.166. 178. & ſeq. ex edit. & verſione Moreliana.

mineruæ Ara,ſinus Arabici inſula Ptolemæo, *Chiſate* eſt.

mineruæ Caſtrum, ex Varrone deſcribit Barrius in Calabria circa Locros, ídque nunc Cripteria nominatum tradit.

mineruæ,promontorium Campaniæ , Ptolemæo lib.3.cap.1.vulgò *Punta Minerua* & *Cabo de Minerua*. Aliis Athenæū dicitur.Lat. Mineruale.

mineus, vir quidam Thebanius, cuius filiæ in

veſpertiliones ſunt commutatæ. Ouid. 4. Meta.

mineias, ſeu Mineis, midei filia. Ouid. loco ſupracitato.

minilus, mōs Theſſaliæ, poſtea Orchō dictus.

minio, fluuius Tuſciæ, non procul à Cæreta oppido.

miniatæ, populi Italiæ Florentinorum ditionis. Blond. lib. 10.

minius, fluuius Hiſpaniæ, à colore pigmenti quo plurimum exundat. Hunc Luſitaniæ maximum eſſe & Bænin quoque vocari ſcribit Strabo. Hermolaus vniuersè Bænis pro Nebis eſſe ſcriptum. Miniumtamen & Nebin diuerſa flumina ſunt. Ptol. enim & Pomp. vtrumq; nominant. *Minius* videtur *Nimis* ab Appiano vocari.

minius Raſaranus, Hiſpanus, vnus ex quatuor iudicibus, quos Hiſpani, poſt defectionem ab Ordonio rege, crearunt. Ritius.

minnæi. Vide MINAEI.

minona vrbs in Amorgo inſula Cycladum Steph. in Amorgo. Eſt & altera in Sicilia. Item Megarenſium emporium fuit, duodeuiginti ſtadiis diſtans ab vrbe, quod & Miſea appellatur. Stra. l. 9. Gaza Palæſtinæ quoq; Minoam olim dictam, author eſt. Et alia quoque eſt in Siphno vna Cycladum. Eſt alia Arabiæ, cuius ciues Minoitæ à minoe. Item inſula quædam non procul à megaris (fortè eadem à megarenſium emporio, de quo iam diximus.) Parus etiam dicta eſt μινῶα, vnde ciues Minoæ, Steph.

minois, inſula Cycladum, quæ notiore nomine Paros appellatur. Plin. lib. 4. c. 12.

minos, filius Iouis ex Europa, vt Homerus canit Ili. 13. ver. 450 Alij verò nonnulli affirmāt non Iouis, ſed Xanthi regis Cretenſium ex Europa filium fuiſſe, cui in regno ſucceſſit. Hero autem lib. 1. dixit eum fratre Sarpedone de regno Cretæ diſſenſiſſe, ſed illo fugato regnum obtinuiſſe. Idem primus Cretenſibus leges dedit. Ariſtot. Polit. 1. Paſiphaen Solis filiam matrimonio ſibi iunxit, ex eo filios filiáſque progenuit. Maxima bella geſſit aduerſus Megarenſes, & Athenienſes, quòd filium ſuum Androgeum occidiſſent: atque Magaram quidem Scyllæ puellæ proditione cepit, quæ amore minois capta Niſum patrem fatali capillo ſpoliauit: Athenienſes autem eò neceſſitatis compulit, vt ſeptem quotannis iuuenes, in Cretam mittere cogerentur, Minotauro monſtro obiiciendos, Dædalum quoque Athenienſem patria exulantem hoſpitio ſuſcepit, qui cùm ingenio artiſque fabrilis peritia plurimùm valeret, labyrinthum ei inſtruxit, innumeris viarum ambagibus intricabilem, cui & Minotaurum incluſit, monſtrum ex tauro & Paſiphae vxore ſuſceptum. Verùm cùm poſtea didiciſſet, Dædalum vxori ſuæ in tam nefando concubitu adiutorem ſeſe præbuiſſe, vaccāq; ligneā fabricaſſe, cui illa incluſa tauro fuerat cōmiſta, ipsū quoq; vnà cū Icaro filio eodē labyrintho incluſit: cúmq; illi alis cera cōglutinatis inde euolaſſēt, claſſe eos in Siciliā vſq; eſt perſequutus: vbi apud Camerinū ſeu Camicum oppidum à filiabus Crocali ſeu Cocali regis occiſus eſt. Alii tamē à Cocalo rege per proditionē captū, & in thermis ſuffocatum tradunt.

minotaurus, monſtrū biforme, partim habens formā hominis, partim tauri, natū ex Paſiphae vxore Minois, quæ opera Dædali cū tauro cōcubuerat, iuſſu minois labyrint. incluſū, humanis carnibus veſcebatur. Huic quotānis Athen. ex præſcripto fœdere ſeptē ex ſuis liberis mittebāt deuorādos. Sed tertio an. Ægei filius Theſeus forte miſſus, minotaurū occidit, & ab Ariadne accepto fili glomere, fuga euaſit. Seruius interpretatur Taurū ſcribā fuiſſe minois, qui abſente rege, cum Paſiphae concubuit in domo Dædali: & quia Paſiphae eodem tempore gemellos peperit, quorum alter Minoi, alter Tauro eſſet ſimilis, factum eſſe locum fabulæ, vt minotaurum biforme monſtrum peperiſſe dicatur. Vide Plutarch. in Theſeo. Allegoriam moralem Labyrinthi & Minotauri exponit Baſilius M. de vera virg. pa. 712. edit. Cl. Morel. & Georg. Piſides in poemate de vanitate vitæ (quod Fed. Morellus Pro. Reg. cum Cōſmurgia eiuſdem edidit Græcè, & Lat. ex verſione ſua) à verſu 57. vſque ad 80.

minoum, oppidum eſt Cretæ inſulæ, à Minoe rege ita appellatum. Plin. lib. 4. c. 12.

quā minthe, à poetis Cocyti filia fuiſſe fingitur, cùm Perſephone cum Plutone deprehendiſſet, in herbam ſui nominis commutauit. Nam μίνθη à priſcis Græc. dicebatur herba, quæ poſtea ab odoris ſuauitate ἡδύοσμος appellata fuit. Latini vnius tantùm literæ immutatione Mentham vocant. Ouidius 10. Metam.

minthe, mons vt ſcribit Strab. lib. 8. dictus à Plutonis pellice, quam Proſerpina in herbam Mentham mutauit.

minthe, mons in Peloponneſo, teſte Ptolemæo. Gemiſtus μινών legit, eum quoq. Scotō vocat. *Olono* vocatur Nigro. *Euan* videtur apud Pauſaniam dici ab Euoe bacchantium voce, quod hoc loco Bacchus, & quæ eum ſequerentur mulieres, ſic exclamaſſe credantur.

minturnæ, Ptolem. oppidum in Campania inter Sinueſſam & Formias, ad Lyrim fluuium habens propinquas paludes, in quibus Marius Georgius Fabricius ſcribit vulgò *Traietto* vocari. *Gaſtro la Mar*, Nardus. Eſt numiſma Tiberii Imp. Æneum, in quo *Munturne* legitur. *Mentyrna* habet Stephanus.

minutia, Veſtalis, quæ propter corporis elegantem cultum in ſuſpicionem venit libidinis, vnde & viua defoſſa eſt. Liu. lib. 8.

minutia, porta quædam Romæ, dicta ab ara

minutij, cui erat proxima.

minutianus, ſophiſta Athenienſis, qui artem Rhetoricam & præexercitamenta ſcripſit.

minutius Fũdanus, Aſiæ Proconſ. ſub Hadriano Cæſare.

minutius Augurinus Trib. pleb. qui Sp. Melium regnum Romæ affectantem reum peregit. Huic quòd farris pretium trinis nundinis ad eam vilitatem redegiſſet, vt aſſe modius væniret, tantum à plebe eſt habitum honoris, vt collata in capita ſtipe vnciaria, ænea ei ſtatua extra portam Trigeminam fuerit collocata. Plin. lib. 37. c. 5 & lib. 28. c. 3.

minya, vrbs Theſſaliæ, à Minyo dicta, quæ priùs Almonia dicebatur. Inde minyates populi. Eſt & altera in Phrygia. Hinc minyon, minycis, minycius: Gentile. Steph.

minyæ, populi Theſſaliæ, aut certè magneſiæ quæ eſt regiuncula Theſſaliæ ab ortu annexa, qui Iaſonem in Colchos proficiſcentem ſequuti ſunt. Dicti minyæ, à minya Orchomeni rege, Chryſæ filio. Alij, populi Bœoticæ circa Iolcum montem habitantes.

mynias Chryſæ filius, à quo Minyæ, quibus imperauit, nomen acceperunt. Hic quum omnes mortales ſuæ ætatis opibus ſuperaret, prim⁹ omnium gazophylacium recondendarum pecuniarum gratia conſtruxit. Pauſan. & Cæl. Rhod. lib. 20. c. 25.

miphiboſeth, filius Ionathæ filij Saul. 1. Reg. 49. Fuit item alter, filius Saul ex Reſpha, 2. Reg. 19. & 21. Lat. de ore ignominia ſiue confuſio, vel oris ignominia, ſiue confuſio, aut verecundia, vel mora.

minyeus, ſiue minyeius, Homero fluuius Theſſaliæ, poſtea Orchomenus dictus. Plin. li. 4. cap. 8. Hunc & Strabo lib. 8. eundem facit cum Anigro. Homer. lib. 11. Iliad. iuxta Arenẽ in mare defluere tradit. Item *Orchomenus* eſt oppidum Bœotiæ, Thucydide auctore. Huius populi etiam Minyæ dicti fuere, vt refert Pauſanias in Bœotis.

minyia Ptolemæo Amorgi inſulæ ciuitas: vocatur à Caſtaldo *Mandria*, à Sophiano autem *Plati*.

miracles, fuit neſcio quis cõcinnatul⁹, qui vnguentatos auratóſq; capillos fertur habuiſſe. De hoc Val. Flac. lib. 1. Argõ *Simul armiger ibat*
Semiuir, impubemq; gerens ſterilemq; iuuentam.

mirandula, Italiæ ciuitas, Ioanne Pico comite nobilis proauo illuſtriſſimorũ *Rupifucaldiorum.*

miritus, exiguus mons Theſſaliæ.

mirogriga, vrbs Hiſpaniæ vlterioris in conuentu Cordubenſi, Ptolem. Plin. lib. 3. cap. 1. Mirobriam vocat.

miſaam, filius Ephaal filij mehuſim. 1. Par. 8. Lat. Saluator eorum, ſiue reſpiciens eos, aut auferens, vel tangens populum, vel Syriacè lenitas eorum.

miſach, vnus ex tribus pueris, de quibus Daniel, qui Miſael dicitur. Dan. 3. qui vna cum aliis duobus Anania & Azaria in fornacem igneã coniectus, hymnum Domini ibi cecinit. Eſt itẽ filius Oziel filij Cath. Exod. 6. Miſach, i. prolongans, ſiue attrahens, aut vallans aquas vel ſepiens, Miſael, i. quis commodatus aut poſtulatus? ſiue quis poſtulans aut commodans? ſiue abſtulit vel receſſit Deus.

miſcellus, Crotonis, conditor. Vide SIRACVSAE.

miſcellus, vir fuit, cui redditam ferunt ſortem ex adytis: Conditurum eum ciuitatem vbi in ſerenitate ipſum excepiſſet pluuia. Id nunquã futurum coniectatum ab eo, ob rei abſurditatem. Quum tamen in Italiam appuliſſet, ac maxima euntes fluctuaret incertitudine, aſſedit illi pellex vberius flens mœſtáque Quod conſpicatus miſcellus, finem habere oraculum ſuſpicatus, ciuitatem condere adortus eſt. Cal. lib. 21. cap. 4.

miſcera, vrbs Sicaniæ: Gentile, Miſcereus. Stephanus.

miſdates, Perſarum rex, ſub ar num ſal. 500.

miſenus, Æoli filius, Hectoris tubicen, in ciẽdis militum animis præſtantiſſimus: vnde Virgilius, Æneid. 6

Quo non præſtantior alter, Ære ciere viros.

Quo mortuo Æneam ſecutus eſt in Italiam. Hic cùm deos marinos ad tubæ certamen prouocaret, à Tritone ſubmerſus eſt: ſed poſtea ab Ænea inuentus, ab eo in monte quodam Italiæ ſepultus eſt, qui deinde Miſenus vocari cœpit. Virg. lib. 6.

miſenus, promontorium eſt Campaniæ, non procul à Cumis, nomen habens à Miſeno Æneæ tubicine illic ſepulto. Virgil. 6. Æneid.

miſetus, vrbs Macedoniæ: Gentile, Miſetius.

miſgetes populi Iberûm. Steph.

miſgomene, vrbs Theſſaliæ, Gentile, Miſgomenius.

miſna, Carthaginenſium nauale dicitur. Cel. lib. 18 cap. 38.

miſnia, ſuperioris Saxoniæ prouincia, inter Salam & Albim fluuios poſita eſt Hanc olim Hermanduri & Sorabi Sclauorum natio habuerunt. Miſnia autem à meſia lacu, ad quem olim fortaſſis habitarunt, aut à miſna vrbe nomen habet. Vrbes miſna, Chemnittium, à fluuio qui præterfluit dictum, Suiccania, Lipſa Academia celebris, Altemburgum, Sancto, Annæ mõs. Huius regionis montana ſunt fœta, mineris: Amnes, Molta, Albis, & Salas.

miſpila, vrbs Medorũ: Gẽtile, miſpilates. Ste.

miſſenia, regio Peloponneſi, in qua eſt ciuitas meſſanæ, cuius incolæ Meſſenij, dicuntur, Ouid. lib. 12 Metamorpho.

miſſeſſus, Armenius, Conſtantio Cæſare à ſe interfecto; Cæſar appellatus à militibus,

ab iiſdem paulò poſt eſt interfectus, ſub annum ſalutis 671.

miſtillus, nomen coqui apud Mart. li. 11. epig. 51. cuius diſtichon Homericis verbis ita Fede. Morellus Pr. Reg. expreſſit,

Ἢν καλέεις μισύλλον σ' Αἰμιλιανὲ μάγειρον,
τίπτ', ἐμὲ ὡσαύτως οὐ παράτἄλλα καλῶ.

miſtræ, Pomponio Locrorum oppidum eſt, Barrius dicit ſic quoque à Plinio & Stephano vocari. Hodie Geloſia: Myſtia apud Plinium & MisKera Siciliæ apud Stephanum reperitur. Eam enim partem aliquando Siciliam dictam ex Thucydide patet, qui horum aliquot vrbes in Sicilia poſitas deſcribit.

mithra, a Perſis dicitur ſol. Stra. li. 15. Ponitur aliquando pro primario ſacerdot. Apuleius li. vltimo, Ipſumque mithram illum ſuũ ſacerdotẽ præcipuum ſacrorum miniſtrum decernit.

mithriaca, ſacra ſoli ſiue Oſiridi, de quibus Lamprid. in Commodo, ſacra Mithriaca homicidio verò polluit, cùm illi aliquid ad ſpeciem timoris vel dici, vel fingi ſoleat.

mithridates, rex Ponti, vi tanta & animi & corporis, vt ſex iuges equos regeret, duarum & viginti gentium ore loqueretur. Hic diſſidentibus Romanis ſociali bello, Nicomede Bithynia, Ariobarzanem Cappadocia expulit: Græciã, inſuláſq; omnes, excepto Rhodo, occupauit: Ciues Romanos tota Aſia negotiãtes nocte vna occidẽdos curauit. Q. Oppium Proconſulem, & Apuleium legatum in vincula cõiecit. ſed a Sylla apud Dardanũ fuſus, cũ L. Lucullo apud Cyzicum cõgreſſus tãta ſuorũ clade ſuperatus eſt, vt rebus ſuis diffidens, ad Tigranem Armeniæ regẽ cõfugerit: cuiꝰ ope cùm bellũ inſtauraſſet, à Põpeio omnibus prorſus viribus eſt exutus, tãdémq. à Pharnace in regia obſeſſus, veneno vitã abrũpere tẽtauit. Verùm cũ ea via parũ proficeret, quòd corpus multis antea antidotis aduerſus venena firmauiſſet, immiſſũ percuſſorẽ Gallũ, authoritate vultus eius territũ reuocauit, & in cædẽ ſuam manũ trepidantis adiuuit. Hic Mithridates arguitur maximæ crudelitatis: nã Laodicem coniugẽ & ſororẽ, præterea matrẽ, fratrémq; ac tres filios impuberes, totidémque filias interfecit.

mithridates alius Bruti epiſtolas collegit, quæ impreſſæ ſunt ab Aldo.

mithridates, filius Gazabar, 1. Eſdr. 1.

mithridates, Arſaces, Parthorũ rex, Olympiade 119.

mithridates, rex Pergami. Olymp 183.

mithridates, Hiberus, Parthorum rex, Olymp. 205.

mithridates, Armeniæ rex. Olymp. 06.

mitylene, nes, & Mitylenæ, arum, vrbs maxima in Leſbo iuxta Methymnam: à cuius nomine nunc omnis inſula Mitylene appellatur: in qua fuerunt olim duæ nobiliſſimæ ciuitates, hæc videlicet & Metymna. Hanc tandem inſulam pridem Lesbum dictam volunt, ab vrbis nomine, quæ in ea potentiſſima fuit Dicta Mitylene, Diodor. lib. 4. à Mitylene Macari filia. Hæc nunc Mitallinum dicitur, vrbs clara Pittaco ex ſeptem ſapientibus vno, & Alceo poeta, & Antimenide fratre eius & Diophane oratore, & Theophane rerum ſcriptore, qui Magno Pompeio admodum familiaris fuit. De hac ſcribit Vitruuius li. 1 quòd magnificenter & eleganter ædificata fuerit, ſed non prudenter poſita, in qua Auſter cùm flat, homines ægrotant: cùm Corus, tuſſiunt, cùm Septentrio, reſtituuntur in ſalubritatem, Mitylene, Steph. [quanquam prima per υ, ſecunda per ι apud eum ſcribitur] à Mitylene Macaris [ſic enim legendum videtur, non Cæſaris] aut Pelopis filia, vel à Mityle conditore, vel a Mytone Neptuni, ab Mitylenes filio: proximo continenti abeſt quinquaginta ſeptem millia paſſ. s. Act. 20. In hac inſula nullus omnino poſt aduentum eò D. Pauli ſerpens viſus eſt. vocatur etiam Mitylin Sophiano. ab hoc oppido tota etiam inſula ſic dicta fuit tempore Euſtath.

mitys, vir quidam, cuius ſtatua eum, a quo interfectus fuerat, mitys, collapſa oppreſſit. Ariſt. cap. 10. de poetica.

mitterin, inſula vltra Britanniam, ſex dierũ nauigatione, vt lib. 4. Plin. ſcribit, in ea candidum plumbum prouenit.

mizraim. Vide Mezraim.

M N

mnas, pirata, qui temporibus Pompeij oram Italiæ proditoria claſſe infeſtabat. Plutarch. in Anton.

mnaſitheus, pictor fuit non ignobilis, patria Sicyonius, cuius meminit Pli. lib. 35. cap. 11.

mnaſyrium, locus eſt in Rhodo inſula non procul à Lyndo oppido. Strab. l. 14.

mnemoſyne, Nympha Pieria, quæ Ioui nouẽ muſas peperit. Heſiodus in Theogonia. Latine memoriam interpretari poſſumus: quam ideo Muſarum matrem fingunt poetæ, quòd omniũ ſcientiarum theſaurus memoriæ beneficio & acquiratur & conſeruetur. Proclus Luc. Philoſ. & poeta, hymno in Muſas Gr. edito à F. Morello. Prof. R. & Heroicis Lat. reddito.

mneſarchus, inter principes philoſophorum Ciceroni numerat, Acad. 1. quæſt. lib. 4.

mneſimachus poeta comicus, cuius tres fabulæ enumerantur à Suida.

mnaſon, Elatenſium tyrannus fuit, qui pro duodecim diis, dedit Aſclepiodoro pictori, in ſingulos mnas trecenas, idémque Theomneſto in ſingulas heroinas mnas centum. Pli. l. 35. c. 16.

mneſter, Agrippinæ, quæ Neronis iuſſu interfecta eſt, libertus. Is Agrippina à ſatellitibus

tibus Neronis interempta, ferro ſe transfixit: incertum charitate in patronam, aut metu exitij. Cornel. Tacit. lib. 14.

mneſtheus, nomen proprium viri Troiani. De quo Virgilius,

Mneſteūmque vocat, &c.

Is ab Aſſaraco rege originem traxit, vt idem Virgilius author eſt 12 Æneid.

Et genus Aſſarati Mneſtheus.

Nonnunquam verò cauſa metri additur e poſt m Meneſtheus, Virg. 10. Æneid.

Nec Clycio genitore minor, nec fratre Meneſtheo.

Nec aliter poteſt ſtare verſus, vt annotauit Seruius.

mneſtheus, qui & Peteo, XI. Athenienſium rex, anno ante Romam conditam 450.

mneus Suida, bos Soli ſacer, quam Helicpolitæ pro deo colebant, in ſepto eum nutrientes. Strab. lib. 17.

M O

Moab, filius Loth ex filia ſua maiore Geneſis 19. A quo vrbs Arabiæ (quæ aliàs, Euſebius refert, Areopolis dicitur) & regionis nomen acceperunt Iſa. 15. Eſt & regnum filiorum Loth ad Orientem Iudææ ſitum, proximum mari mortuo & Iordani Eſt præterea nomen regis, 1. Reg. 12. & 10. 1. Par. 4. Lat. de patre: quoniam de patre eum filia concepit.

moabia, nomen viri. 1. Eſd. 12. La. ſolennitas, vel feſtiuitas Domini, ſiue adornatio vel teſtimonium aut fœdus Domini, vel tranſitus Domini.

moba, pars Arabiæ, pro Moaba: vnde Mobeni & Mobites. Steph. vide Moab.

mobannai, nomen viri, 1. Reg. 23. Lat. filius vel filiatio, ſiue ædificatio, aut intellectus vel intellectio.

mobucharax ait vocari Stephanis eam vrbem Tertiæ Palæſtinæ, id eſt, Arabiæ Petreæ, quam Ptolemæus *Caracmoba* appellat. In Ptolemæi codicibus *Characoma* legitur.

mocarſus, parua regio Thraciæ. Steph.

mocata, vrbs Bithyniæ. Steph.

mochona, ciuitas. 1. Eſd. 11. Lat. baſis vel ſuſtentaculum, aut præparatio.

mochori, præter Ozi. 1. Paral. 9. Lat. venditio, vel cognitio.

mochura, Arabiæ fœlicis mediterranea vrbs Ptolemæo Mecha putatur Nigro.

mocle, vicus Phrygiæ. Incolæ, Mocleni, Step.

modeſtinus, aliàs Herennius, Iuriſconſultus, Alexandri, Aug. temporibus.

modeſtus, Cōſul cū Arintheo, an. ab vrbe 1125.

modin, ciuitatis nomen in monte ſitæ, vt videtur Baala; ſuper torrenti, qui apud Secronam effunditur, patria Machabæorum, vbi eſt eorum memorabilis ſepultura, ſeptem pyramides ex quadrata mole ſurgentes, 1. Machab. 2.

modœtia apud Paulum Diaconum eſt Inſubrum vrbs, vt Blondus & Leander referunt, qui eam *Monzea* vocari aiunt. *Mogontiam* olim dictam, ex antiqua huius loci inſcriptione oſtendit Niger Melius putant aliqui Merula *Moguntiacum*, qui ipſam inſcriptionem, vti ibidem etiamnum reperitur, exhibet in lib. ſuo de Gallia Ciſalpina.

modono. Vide Methon.

modura, aut Deorum vrbs, vt Ptolemæus vocat, Indiæ intra Gangem vrbs in Caſpiræis. Hāc Caſtaldus ſcribit hodie *Biſnagar* dici, eſt Ptolemæo ibidem alia Modura regia Pandionis.

moduti, Taprobanæ inſulæ vrbs, Ptolemæo. Pinder hodie eſt, vti videtur Villanou.

Mœcenas, vir quidam fuit Auguſti temporibus potens, qui omnium primus in vrbe calentium aquarum natatoria ſtruxiſſe fertur. De hoc hiſtorici & Poëtæ plura. Interea illud eſt adnotandum Mœcenatis nomen per œ ſcribi in Græcis exemplaribus, etſi (æ) malint alij, quod marmora comprobant peruetuſta. Cæl. lib. 12. cap. 16.

mœmagus, Ptolemæo, Galliæ vrbs: hodie *Nemours*.

Mœnus, Germaniæ fluuius in Rhenum fluēs, Pomp. lib. 3. Huius fluuij meminit & Tacitus, Mœnis Pomponio dicitur: Menus Ammiano, Franconiæ regionis eſt, & *Meyn* hodie dicitur. Hunc Regino hiſtoricus & eius temporis ſcriptores *Mogonum* vocant: fortè *Iulia*, flumen eſt apud Velleium Paterculum.

mœragetes, Iupiter dictus eſt, quòd quæ à Parcis mortalibus deſtinata ſunt non ignoret, Pauſanias author eſt in templo Apollinis ſimulachra duarum Parcarum fuiſſe, Iouémque pro tertia aſtitiſſe, cognomen το μοιραγέτην, & eodem cognomine ibi Apollinem fuiſſe. Palæph.

mœris, veneficus deſcribitur Virgilio in Bucol. Item eſt inſula in mari Lycio, de qua Plin. lib. 5. c. 31. Fuit & rex Ægyptiorum, cuius opus eſt, lacus inter Arſinoithem & Memphitem manufactus, circuitus, CCCCL. paſſ. qui ab illo Mœridis lacus appelatur. Plin. l. 5. c. 9.

mœridis ſtagnum in Ægypto eſt, Ptolemæo auctore, Myrida per y legit Ælianus de annalibus l. 7 c. 7. *Bucharia* vocatur hodie, vt tradit Caſtaldus.

Mœſia Europæ prouincia, quæ Pannoniæ iungitur, ad Pontum vſque cum Danubio decurrens. In Mœſia Aſiatica ſunt Dardani, Mœſi, & Triballi, Pontóque contermini Scythæ. Hæc tamen à multis per y ſcribitur Myſia. Vide infrà & ſuprà Meſia.

moga primùm dicebatur: quæ poſtea Cappadocia, nunc autem Cæſarea à Cæſare, vt refert Ioſeph. & ſuprà dictum eſt in Cæſarea.

Moguntia Metropoliticarum Germaniæ ciuitatum præcipua, Ptol. Neouagus, nomen ſortitur à Mogano fluuio. Hanc Troianus quidam

Moguntius condidiſſe fertur. Olim hic Romanorum munimenta fuerunt, contra Alemannos ad ipſam Rhéni ripam. Moguntia vetus paulò remotior à Rheno fuit, quemadmodum adhuc ruinæ teſtantur. In loco admodum amœno iacet, vbi Mœnus fluuius, quem alij Moganũ vocant, ex Franconia deſcendens Rheno commiſcetur. Agrum habet ab vtraque Rheni ripa fœcundum & præſtantiſſimo vino luxuriantem. Magna eſt, bene munita, populoſa parte, quam Rhenus alluit, immenſæ longitudinis. Ædes ampliſſimæ ſunt Romanorum more. Nulla eſt in Rheni tractu ciuitas quæ plura quã Moguntia antiquitatis monumenta oſtendat, Archiepiſcopum ex VII. Viratus ordine dominum agnoſcit. Academiã habet. Huic vrbi artis Typographicæ inuentio debetur, circa annum 1450. Arriano.

moguntia, oppidum Tranſalpinæ Galliæ. Vulgò *Muntz* ad Rhenum. *Maience ſur le Rhin.*

Mogrus, Colchidis fluuius.

mogus, Samotis filius, apud Gallos regnauit ſub annum à diluuio 310.

mohola, nomen viri. 1. Par. 7. Lat. chorus vel cithara, ſiue infirmitas: aut Syriacè, venia.

moholi, filius Merari filij Leui. Exod. 6. Lat. idem ſignif. quod Mohola.

Molada ciuitas, quæ in tribu tam Iudæ, quàm Simeonis reperitur. Ioſue 15. & 19. 1. Paral. 4. Lat. natiuitas, vel generatio.

molæ, Deæ quædam antiquitus dictæ ſunt, filiæ Martis de nomine Molarum appellatæ, quòd Mars vt molis fruges, ſic bellis homines frangat & comminuat. De his meminit Gellius, quas in Romanis comprecationibus nominari ſolitas eſſe Molas Martis ſcribit. l. XIII. cap. XXI.

molæ Formianæ Ciceroni ſic dictæ, quod à Formis non longè abeſſent, in Latio ſunt, & hodie pagus eſt *Mola* dictus, vt ſcribit Niger.

molathi, ſiue Molathites, 1. Regum 18. 2. Regum 21. idem ſignif. quod Mohola.

molo, orator Alabandenſis, qui Rhodi claruit Ciceronis ætate. Plut. in vita Cic. & Stra. li. 14.

moloch, idol. Ammonitarũ, cui filios proprios immolabant Iſraëlitæ. 4. Reg. 23. Act. 7 quod & Melchon dicitur. La regnãs aut conſiliarius eſt.

molochath flumen, teſte Ptolemæo, Mauritaniæ Tingitanæ fluuius. *Nocoe* vocatur, Caſtaldo. Oliuarius ſcribit Arabicè *Mululacha* dici. Niger tradit à Barbaris *Munzemar* vocari. *Mulucha* Pomponio & Plinio appellatur. Vide Mulucha.

molchom, filius Saharim ex Hodes vxore, Par. 8. Lat. rex vel conſiliarius eorum.

molid, filius Abiſur filij Semei filij Onam. 1. Paralip. 2. Lat. natiuitas, aut circuncifio manus.

molio, Iupiter dictus eſt ab hoſpite quodam Molone.

Molochus nomen Syri cuiuſdam rei naualis periti, & nauarchi ſeu proretæ, apud Iuſtinum l. 13, Item Vrinatoris, cuius proprium munus erat fundum petere, & ſcopulos rupeſque explorare. Hinc eruditiſſimi viri hunc Statij verſum in Syl lib. 3. Propemptico ſic legendum cenſent.

Sunt quibus exploret rupes grauis arte Molochus.

molorchus, paſtor ſeniculus in agro Cleonæo qui Herculem illac iter facientem comiter hoſpitio ſuſcepit. Cuius beneficij gratiam vt hoſpiti ſuo rependeret Hercules, leonem Nemæum interfecit, qui circumiectam regionem latiſſimè deuaſtabat. Huic ſcui ſacra ſolennia inſtituta, quæ Molorchea dicebantur. Statius Pap. lib. 4. Syl. in Herc. Epitrapezio.

Non torua effigies, epuliſque aliena remiſſis,
Sed qualem parci domus admirata Molorchi.

Et Mart. lib. IV. Epiſt. 64.

Credas Alcinoi pios Penates
Aut facti modò diuitis Molorchi.

At enim Domitianus Cæſar ædem *Herculi opulentiſsimam extruxerat*, in eáque ſacellum Molorcho ditato Principis donariis.

molaſſia, pars Epiri, à Moloſſo Pyrrhi & Andromaches filio nominata, quem poſtea Helenas, de nomine Chaonis fratris ſui, quem in venatione imprudens occiderat, Chaoniam appellauit. Hinc Moloſſus, ſa, ſum. Hæc regio præſtantiſſimos educabat canes, qui eadem qua gens voce moloſſi dicebantur. Gratius in Cyneget. Mart. lib. XII. Epigr. ad Priſcum.

Retia dum ceſſant, latratoréſque Moloſſi,
Et non inuento ſylua quieſcit apro,
Otia, Priſce, breui poteris donare libello.

Hos canes, poëtæ fabulantur originem traxiſſe à cane æneo, à Vulcano fabricato, quem ille Ioui, Iupiter Europæ, Europa Proceridi, Proceris Cephalo dono dedit. Iulius Pollux li. 5. cap. 5.

Moloſſi inter Epiri populos numerãtur à Plinio. Vicini Caſſiopeis videntur apud Plutarchũ in Quaſt. Græcis: vbi Æniades primũ habitabant: Li. 45 Moloſſidis regionis meminit. *Pandoſia* hęc hodie vocatur, niſi fallat Pinetus. *Moloſſiã* hanc nominat Step. & Euripid. in Andromaches Cataſtrophe, vbi Thetis Peleum maritum alloquens ſuper Moloſſo nepotulo ſuo Pyrrhi filio ex Andromache, ait, interprete v. c. Flor. Chriſtiano; *Puellus iſte qui nepotum ab Æaco 2. Princeps ſuperſtes ſolus eſt, ſed ſtirpe ab hac 3. Seriéque longa, proſperè Moloſsiam 4. Multi obtinebunt.* *Moloſsi* ſunt Heraclidi in Politiis. *Moloſsi* etiam in Theſſalia, Victorino Grãmatico. item Athenæo, l. 11. vbi *Iolcon* vrbem *Moloſsiæ* viciñã facit.

moloſſus, pes dictus eſt ab eius patriæ ſaltatione. Vel quòd eo metri genere odas, in templo Iouis concinere conſueuerant ad memoriam Moloſſi filij Pyrrhi, & Andromaches: à quo poſtea feſta Moloſſia ſunt dicta. Vel, vt alii volunt, quod Moloſſi, id eſt, Theſſali ad bellum procedentes, huius modulata compoſitione vtebantur, conſtat è tribus longis, vt *Æneas.*

molus, vxorem habuit Siden, Mentauri filium, & nomen dedit inſulæ. Steph. in Iſide.

molus, Hom. vir Cretenſis, Merionis aurigæ & Idomenei pater.

molybdana, vrbs Meſtianorum. Steph.

molybodes, inſulæ Sardiniæ adiacentes, quæ ſunt Plumbea & Hieracum, nunc *Iſola de Sancto Pierro*. ſic Pinetus, ſi bene nominat, cùm Molybodes Ptolemæo non ſit nomen commune duarum inſularum, ſed vnius tantùm. *Molybodes* enim & *Plumbea* eandem inſulam denotant.

molycria, vrbs Ætoliæ, Strab. lib. 10. Hinc Molycrius, Molycrieus, Molycræus, Molycriſſæ, Molycrias. Steph. Vide Raion.

molyndea, vrbs Lyciæ, à Molyndeo. Gentile, Molyndeus. Steph.

molytis Ariſtoteli locuſtæ genus, quæ frumenta depopulatur.

Molys, vrbs Libyæ: vnde Molyates. Steph.

mombaza inſulare oppidum, elegans ac nitidum in finibus Africæ: quod Chriſtiani anno 1505. vi occuparunt. Cùm enim Franciſcus Dalmalda nauigaturus in Indiam, tributum ab Oppidanis, regis Luſitaniæ nomine exigeret, Afri verò armata manu recuſaſſent, idcirco Chriſtiani oppidum deuaſtantes totum exuſſerunt: quod nunc ab Afris reſtauratum & priſtino nitori redditum aiunt. Theatr. vrb.

momemphis, vrbs Ægypti: vnde Momemphitis præfectura. Steph.

momus, deus quidam à poëtis fingitur Nocte matre, vt inquit Heſiodus, ac Sõno patre progenitus: cuius naturæ proprium eſſe ferunt, ipſum quidem nihil operis edere, ſed aliorum deorum opera curioſis oculis contemplari, & ſi quid eſt omiſſum, aut perperã factum, id ſumma cum libertate carpere: vnde, & nomen accepit. Nam μῶμος Græcè, reprehenſionem ſonat. Vide de eo fabulam apud Lucianum Dialogo de ſectis. Vide prouerbium, *Momo ſatis facere*.

mona, inſula inter Angliam & Hiberniam ſita, vt Ptolemæus, Cæſar & Plinius eam deſcribunt. Monna, geminato nn Xyphilino in Nerua. Hæc olim Druidum ſedes fuit, Tacito auctore. Hodie incolis Britannis, qui auitam linguam retinent, *Mon* vocatur: Angli verò Saxonica lingua imbuti *Angle ſey* vocant, teſte H. Lhuydo & Lælando. Hæc inſula anguſto vado tantùm à Britanniæ continente diſiuncta conſpicitur: ex quo quis fortaſſe, hanc non eſſe Cæſaris Monam, quam medio curſu inter Britanniam & Hiberniam ſtatuit, poſſit ſuſpicari: ſed potius eam, quam Angloſaxones hodie *Man* nominant, de qua vide Monaœdia.

mona, Rheni inſula, citatur ex Tacito à Marliano in ſuo locorum indice, eámque Hollandiæ, Friſiæ ac Geldris proximam facit, atque ex ea Monaſterienſes nomen retinere putat, ineptè [Monaſterium enim oppidum ſic vocatur, quòd hic locus primum monaſterium habuerit, ídque poſtea in vrbem excreuerit] eandem habet Liuius in ſuo orbis breuiario.

monabæ, vrbs Iſauriæ: Gentile, Monabates Stephanus.

monacris, Arcadiæ mons, quaſi ſolus vertex, ſiue ſola ſummitas. Tortelius.

Monacum, Germanicè *Munchen*, Ptolemæo, Abadiacum: vrbs præclariſſima Bauariæ, iuxta Iſaurum fluuium ſita. Habet amœnum ſitum, & arcem in plano ornatiſſimam, Ducum Bauariæ ſedem. Auentinus.

monæſis, Parthorum rex quidam, de quo Horat. 3. Carm. Ode 6.

monalus, Ptolemæo Siciliæ fluuius, qui Fazello *Melina* dicitur, *Toſa* autem Leandro.

monaœda, Ptol. lib. 2. c. 2. inſula iuxta Orientalem plagam Hyberniæ: alio nomine Monarina dicta. Beda Menanam appellat & Glycas Euboniam. *Menai* vocant hodie Britanni indigenæ: Angli autem *Man*. hinc quidam recentiores *Manta* fecere, vt tradit Lhuydus. *Monapiam* à Plinio dici putant nonnulli. an *Mona* Cæſaris ſit, videant peritiores.

monaſteriũ, Germaniæ ſuperioris apud Francones oppidum, de cuius origine & epiſcopatu hæc Munſterus in Coſmographia: Carolus magnus, tertiam Epiſcopalem Eccleſiam erexit in mediterraneis Saxoniæ, nunc Veſtphaliæ in Mynigrode loco, qui poſtea ab inſigni ibi fundato monaſterio, Monaſterium denominatus eſt: ita vt paulatim abolito veteri vocabulo, inceperit dici Ciuitas & Eccleſia Monaſterienſis, quod nomen præualuit in hodiernum vſque diem. Hæc vrbs anno 1533. maximam cladem ab Anabaptiſtis accepit, qui eam ciuibus expulſis inuaſerunt, Regéque ex eorum colluuie creato, vrbem contra eius Epiſcopum, Archiepiſcopum Colonienſem & ducem Cliuenſem, qui illam valido exercitu obſederant, per annum, quaſi tenuerunt. Sed Epiſcopus tandem cum ſuis ſuperior factus, iuſtum ſupplicium de Anabaptiſtis, & rege illorum ſumpſit.

monda Ptolemæo, qui Muliadas Straboni hodie *Mondego* dicitur, vti ex Cluſio habetur: ex tabulis Luſitaniæ fluuius oſtenditur inter Tagum & Turium.

monesio, ære à Vulcano fabricatus canis Cephali. Poll. 5.

moneta, Iunonis cognomentum apud Romanos, à monendo impoſitum. Cicero primo de Diuinatione. *Nam cùm vrbs maxime terræ motu concuteretur, nec quiſquam noſſet qua victima id mali poſſet expiari, vox ex Iunonis templo audita eſt, qua ſacerdotes monuit, ſue grauida terræmotum eſſe procurandum*. Plutarch. Liu.

monetium, oppidum Iapodum prope Iſtriam. Strab. lib. 7.

moluccæ Oceani Orientalis iuxta Indiam In-

ſulæ circulo æquinoctiali, qui eas interſecat, proximè adhærentes, ob maximam aromatum copiam, quam per totum terrarum orbem trãſferunt, celebres: ſunt quinque, nempe Tarenate, Tidore, Motir, Machian & Bachian: auicula Manucodiatta [quam nos paradiſi auem vocamus] nobiles.

monna, inſula Britanniæ proxima. Tacitus de Sue. Paulino. Eſt & eius nominis inſula in Rheno fluuio Phryſiæ proxima.

monobrica, habent eius loci inſcriptiones antiquæ, qui hodie *Monobriga* vocatur: in Hiſpania Bæticæ, vrbs eſt, Cluſio teſte.

monodactylus, Æthiopiæ mons, apud Ptolemæum. *Pentadactylus* Plinij eſt, Villanouano teſte.

monodos, Pruſiæ filius, qui dentium loco os vnum continuum habuit. ὀδὼς enim dens: vnde Monodos, quaſi vnicus dens: quemadmodum Pyrrhum Epirotarum regem habuiſſe Plinius & Plutar. referunt.

monœcus, portus & ſtatio Liguriæ, paucarum nauium capax, ab Albinga oppido diſtans ſtadiis quadringentis & octoginta. Nomen ab Herculis æde accepiſſe putatur, quòd is in ea ſolus coleretur quaſi μόνε ἡρακλέος οἶκος. Arcem habet munitiſſimam, non procul à Nicæa, quam hodie Itali vocant *Monacho*. Dicitur portus Herculis, [quia teſte Seruio] pulſis aliis illic Hercules ſolus habitauit, vel quòd in eius templo alius deorum non colitur. A Monœci portu vſque in Tuſciam vniuerſum littus continuum omninò ſine portu eſt, exceptis quibuſdam paruis ſtationibus ad iactandas anchoras.

monogiſſa, locus muſilus eſt in Steph. Hinc Diana Monogiſſena, cui templum Dædalus extruxit. Megiſſa enim lingua Carum lapidem ſonat. Nunc verò cruſtaceos & molles lapides, Giſſa nominamus. Steph.

monogloſſum, Ptolem. Indiæ intra Gangem emporium *Mangalor* à Nigro indigitatur.

monomeri populi ſunt apud vltimas Orientis terras, ſingulis cruribus ſaltatim currentes viuaciſſimæ pernicitatis. Gellius lib. 9. c. 4.

monophoga, erant ſacra apud Æginenſes, quæ copioſè deſcribuntur à Plut. in quæſtionibus Græcis, & Athenæo.

monoſceli, homines Indici ſingulis cruribus, σκέλος enim crus dicitur: qui & Sciapodes vocantur, quòd in maiore æſtu humi iacentes σκιᾷ ποδὸς hoc eſt, vmbra pedis ſe protegant, Plin. lib. 7. cap 2.

monothelitæ, hæretici quidam, qui duas in Chriſto voluntates negabant, diuinam ſcilicet & humanam, quum tamen res aliter ſe habeat. Contra hos celebrata eſt ſexta ſynodus, anno ſalutis 1035. Princeps ſectæ fuit Sergius præſul Conſtantinopolitanus, Author Paul. Diac. de geſtis Longob.

mons Ferratus, regi Italiæ, cuius fines ſunt, hinc Padus, inde Apennius & Tartarus amnis ex ſuperiore parte, montes proximi Moncallerio, vbi Pedemontium incipit.

monſpeſſulanus, Galliæ Narbonenſis oppidum, vulgò, *Montpellier*, in agro admodum fertili poſitum, decem milliaribus à mari mediterraneo diſtat. Epiſcopatu & Academia celebratur: in qua olim Iuriſprudentiæ, nunc Medicinæ florent ſtudia. Ampliſſimo Medicorum collegio decoratur, quod ab Vrbano Pontifice Romano fundatum eſt, & copioſis ornatum reditibus.

mons ſanctus. Vide PSENTRIS.

mons Iouis in Hiſpania, nunc *Monim*, dicitur. Eius partem occidenti aduerſam, eminentia cautium, quæ inter exigua ſpatia vt gradus ſubinde conſurgunt. Scalas Annibalis appellant. Pompon. Mela lib. 2. cap. 6.

mothaburum, caſtellum munitiſſimum in Germania à Baſano Sicambrorum rege conſtructum, Olymp. 131.

montanus, poëta quidã. Oui. 4. de Põto, El. 16.

montanus hæreticus quidam ſub annum Chriſti 175. Euſeb. lib 5. c. 16. hiſt. Eccleſ.

mõtanus, alius hæreticus, ſub annũ ſalutis 254. à quo Montani qui & Cathari. Euſeb. l. 6. c. 34.

montes Æolij, ſic vocantur apud Diod. Siculum in fine libri 4. montes quidam Siciliæ, qui hodie *Montiſori*, vocantur, Fazello auctore.

montes Hannoniæ Belgij Prouinciæ vrbs potens, ampla, in colles aſſurgens, & vallibus depreſſa, virorum & ædium frequentia ad maximum numerum locupletata, natura & propugnaculis munitiſſima: Sagariam exercens negotiationem. Vulgò, *Monts en Hainaut*.

monycha, chæ, vel Monyca nomen matris diui Auguſtini, cuius vitæ ſanctimonium & ipſe diuus Auguſtinus & Mapheus Vegius Laudenſis vates literis mandauere.

monychia, apud Steph. Munichia legendum videtur. Vide MVNICHIA.

monychus, Centaurorum fortiſſimus, corporis robore in tantum pollens, vt vel proceriſſimas arbores humo euelleret, & pro telis in hoſtes vteretur. Dictum eſt autem hoc nomen à Græco μώνυξ, quod perinde eſt, ac ſi Latinè ſolungulum dicas. Hoc autem proprium equorum eſt epitheton, qui vnica, eáque ſolida vngula pedes habent calceatos. Quo fit, vt & Centauris tribuatur, quibus poëtarum fabulæ equinos tribuerunt pedes.

monyma, Mithridatis vxor, quæ in deſperatione rerum profligatarum detractum è capite diadema, illud collo circumligaſſe traditur, ſeſéque ſuſpendiſſe: & cùm corporis pondere laqueus ille diruptus eſſet, dixiſſe, execrandum diadema, neq; in tam triſti miniſterio mihi profuiſti: móxque cum ſemper illud humi abie-

ctum inſputaſſet, ennucho regio iugulandam ſeſe obtuliſſe. Plutarch.

monymus, Corinthij cuiuſdam trapezitæ ſeruus, qui cum philoſophiæ amore teneretur, cuperetque maximè operam dare Diogeni, neque tamen hoc à domino poſſet impetrare, ſimulata inſania monetam cœpit ſpargere, eóque modo dimiſſus, ad philoſophiam ſe conuertit, Diogenémque ſecutus eſt. Laërt.

moos, filius Rā primogeniti Ierameel. 1. Par. 2. Lat. lignum, vel ligneus, ſiue conſiliarius.

mophim, filius Beniamin. Gen. 46. Lat. ex ore: vel cooperimenta.

mophis, rex Indiæ, ab Alexandro magno deuictus.

mopſis, focus [paulo pòſt Mopſueſtia] locus Ciliciæ iuxta Pyramum fluuium à Mopſo vate. Ciuis, Mopſeates, Stephanus.

mopſion, ciuitas Pelaſgitidis regionis Theſſaliæ, Strab. lib. 9. Gentile, Mopſius.

mopſiſtiæ, vrbs Ciciliæ, à Mopſo condita.

mopſocrenæ, vrbs in Cilicia, à Mopſo cōdita.

Mopſopia, Attica regio, à Mopſo rege ſic dicta. Strabo.

mopſos, liberum Ciliciæ oppidum ad Pyramum fluuium ſitum. Plin. lib. 5 c. 27.

mopſueſtia, Ptolemæo eſt Mopſi vatis domicilium quondam, vt ſcribit Ammianus lib. 14. Strabo li. 14 μόψȣ ἑςίαν vocat. Antiqua inſcriptio, quę in Ald. orthographia eſt, Mopſueſtiam Lyciæ regioni tribuit.

Mopſus, vates Theſſalus Ampyci & Chloridis filius vnus ex Argonautis. Hyginus Fab. poët. c. 14. Fuit & alius eiuſdem nominis, Apollinis & Mantûs filius, à quo Colophonem conditam volunt. Hic cùm in Calchantem vatem incidiſſet, de artis peritia cum eo certauit, victórque euaſit. Quam rem tam ægrè tulit Calchas, vt ex dolore ægritudine contracta vitam finierit. Vide Calchas.

morasthi, vicus contra orientem Eleutheropoleos, patria Michææ Prophetæ. Ierem. 26.

morasthites, idem. Lat. hæres vel paupertas, aut de paupertate, vel de hæreditate.

morauia, regio Germaniæ, nunc regno Bohemico adiuncta, hanc veteres Marcomanniam vocabant, quia fines Germaniæ, qua Danubio in Pannoniam pergitur, terminabat. Nam Germanis *Mark* limes dicitur, atque inde Marcomanni limitum finiúmque accolæ appellati. De quibus Arrianus in commemoratione Germaniæ: Earum Gentiū, inquit, poſtremi ſunt, Quadi ac Marcomanni, &c. Hodie quoniam Morauia circumſcriptos Morauia fluuio habet fines, ab eodem fluuio incolæ Morau, & ipſa regio Morauia appellatur. Eam nunc tribus è partibus limitant iuga montium, ſyluæ, ſaltúſque, & fluuij, ab Oriente videlicet ab Hungaris, ab Occidente à Bohemis, ab Aquilone à Sileſiis. Nam à meridie Auſtriam verſus plana eſt, à qua dirimitur Thayſa flumine intermedio. Fluuius multis decoratur. In agris numiſmata M. Antonini, Commodíque & aliorum nonnullorum Cæſarum, tam aurea quàm argentea reperiuntur, quæ fidem bellorum cum Marcomannis olim in Morauia geſtorum manifeſta facere videntur. Thus & Myrrha ibi inueniuntur vno tantùm in loco, non ex arbore deſudante, vt alibi lecta: ſed è ſolo terræ eruta. Regionis poſitio quatenus interius patet, campeſtris eſt: campíque ſunt molli & pingui ſolo, ideóque ſegetibus valde idonei, ſicut colles vinetis, propter terram vineis magis quàm in Bohemia amicam. Culta verò tota, cultoribuſq; adeo referta eſt, vt nullum gregibus armentorum, quæ niſi in ſolitudinibus commodè paſci queunt, locum reliquerit. Bohemica lingua Morauí vtuntur. Dubrauius & Æn. Siluius in hiſt. Bohem.

mordiæum, ciuitas Piſidiæ, Apollonia poſtea dicta, Steph. vbi optima mala. Athenæus.

morgantium Strab. & Diod. Siciliæ vrbs, quæ hodie, vt Fazellus ait, *Agnuni* dicitur. *Murgantia* Liuio vocatur. *Murgentini* ſunt Plin. *Morgintini* Siciliæ, *Morgentiam* verò ſiue *Morguentium* Italiæ vrbem habet Steph. de qua infrà Hanc Barrius in Calabria ponit, & *Georgeto* nominat.

morgentium, vrbs Italiæ: vocatur etiam Morgentina: Gentile, Morgentinus & Morgites. Stephanus.

morges, in Italia regnauit ſub an. mundi 2349.

morgina, vrbs Siculorum: Gentile, Morginæus. Stephan.

morgus, Plinio Salaſſorum fluuius, qui hodie *Orco* dicitur, vt Leander tradit, vel *Orcho*, vt Merula.

moria collis, 2. Par. 3. qui Terra viſionis, Gen. 22. dicitur, à latere montis Sion. Lat. amaritudo vel myrrha Domini, aut doctrina ſiue timor.

morici, populi Indiæ, ligneas domos habitantes, Stephan.

morcus, eſt fluuius ab Alpibus defluens, vnus eorum, qui à Pado excipiuntur. Pl. lib. 3. cap. 16.

morini, populi inter Belgas ad Oceanum Britannicum, Caletibus & Neruiis vicini, quorum oppidum mediterraneum, Ptol. teſte, fuit Taruanna, etiam hodie nomen retinens. Hi à Virgilio 8. Æneid. extremi hominum appellantur, quòd [vt iam diximus] Oceano ſint proximi, breuiſſimúſque ab eis, vel ipſo Cæſare teſte, in Britanniam ſit traiectus.

moriſeni, Thraciæ populi circa Ponti littora incolentes. Plin. lib. 4. cap. 11.

morpheus, Somni miniſter, qui [vt in fabulis eſt] iuſſu domini quoſcunque vultus hominum fingit, verba ipſa, mores item & geſtus imitans. Ouidius lib. 11. Metamorphoſ.

morpho, apud Lacedæmonios Venus dicta eſt ἀπὸ τῆς μοϱφῆς, id eſt, à forma. Huius ſimu-

lachro Tyndarus pedicas impoſuit, non quòd Venerem vinxerit, vt deæ in filias opprobria vlciſceretur, quod nonnulli putarant: ſed vt per illas denotaret, mulieres domi manere debere maritorum dicto audientes. Palæph. l.1.

morta, vna ex Parcis, quòd qui naſcuntur ante tempus, vel poſt tempus, quaſi monſtra habeantur. Parcas autem, Latini Nonam Decimam & Mortam vocitarunt. Vide PARCÆ.

mortuum mare, ſic dicitur, quia nihil viuum gignit: lacus eſt Syriæ in Prouinciali Pentapoli, qui nihil præter bitumen gignit, nihil in eo graue ſubmergit. Ideò Aſphalius vocatur, quòd omnia in eo tuta ſint.

morylij, Macedoniæ populi in occaſum vergentes, iuxta Allantenſes & Lynceſtas. Plin. lib.4. cap.10.

morychus, cognomen Bacchi apud Siculos: cuius faciem vindemiæ tempore, muſto & recentibus ficis oblinere conſueuerunt, Eraſ. in prouer. Morycho ſtultior.

Moſa, filius Caleb ex Epha concubina, 1.Par. 2. filius Zamri filij Ioada, 1. Par. 8. Lat. Azymum, aut iuuentus, vel exitus, ſiue exprimens, vel emungens.

moſa, 1. Paralip. 8. filius Saharaim ex Hodes vxore. Lat. Onus, ſiue aſſumptio, vel prophetia: aliquando tranſlatiuè, vel aquarum eleuatio.

moſa, vulgò *la Meuſe*, fluuius inſignis Galliæ Belgicæ, ex Vogeſo monte, non procul à Lingonum finibus profluens, & per Eburorum, Menapiorum, ac Sicambrorum agrum labens, tandémque in finibus Batauorum accepto Rheno in Oceano ſe exonerans. Pl. lib.4 c.14 & 15. Tacit. l.2. & 20. & Cæſar, de bello Gall. *Matſio* Germanis dicitur.

moſæus, regionis Suſianæ fluuius Ptolemæo. *Triticiri* vocari ab Abylfedea ex eius tabula colligitur. *Meſeus* eſt apud Marcellinum.

moſchi, populi Aſiæ, Albanis & Iberis finitimi: à quibus pars Tauri montis in Septentrionem declinans, Moſchaii nomen accepit. Pli.l.5. c.27. & lib.6. c. 10. Hos *Meſcech* in ſacris literis dici ſcribit Montan. in Apparatu biblico. Qui hodie *Moſchouitæ* appellantur, verſus occidentem magis vergunt.

moſclius, regio Aſiatica, prope Pharſim fluuium tripartita: vnam Colchi, alteram Hiberes, & tertiam Armenii inhabitant.

moſchus, grammaticus & poëta Syracuſanus, Ariſtarchi familiaris; hic ſecundus à Theocrito ſcripſit carmen Bucolicon. Suid.

moſchus fluuius, nunc vulgò *Morana*.

moſcouia ſeu potius Ruſſia, hodie appellatur vniuerſum imperium magni Ducis Moſcouiæ, quod mari glaciali à Septentrione terminatur, ab Oriente Tartaros, à Meridie Turcas & Polonos, ab occidente verò Liuones & Suetiæ regem, vicinos habet. Huius omnes regiones ſingulatim deſcribit Sigiſmundus Baro ab Herbeſtain, in Moſcouitica hiſtoria, apud quem multa de Religione, ritu, viuendíque more totius gentis, quæ magis ſeruitute quàm libertate gaudet. Omnes ſe principis ſeruos fatentur. Rarò illi eſt quies: nam aut bellum Lithuanis, aut Liuonienſibus, aut Tartaris infert, aut ſi nullum bellum gerit, præſidia collocat, circa Tanaim & Occam fluuios ad reprimendas Tartarorum deprædationes. Tunicas oblongas, ſine plicis, manicis ſtrictioribus, Hungarorum ferè more geſtant Moſcouitæ. Ocreas ferè rubras eáſque breuiores, vt quæ genua non attingant, ſoleáſque ferreis clauiculis munitas habent. Ventrem nequaquam, ſed femora cingunt, atque adeò pube tenus, quò magis promineat venter, cingulum dimittunt. Iuſtitiam ſtrenuè exercent in prædones. Furta & homicidia rarò capitali pœna puniuntur. Monetam argenteam habent non rotunda, ſed oblonga & ouali quodammodo forma. Pellibus nobilibus ac precioſiſſimis, quæ illinc per totam Europam exportantur, regio abundat: & vbique ferè ſyluoſa eſt.

moſella, fluuius qui circa fines Lingonum in Celtis oriens, Metenſem ac Treuirenſem vrbes præterfluit Tacit. lib.11. Gallicè *Moſelle*.

moſera, nomen montis vbi Aaron mortuus eſt & ſepultus. Deut.10. qui Hor, Num.20. & Moſeroth, Nu.33. dicitur. Lat. eruditio, ſiue diſciplina, aut vinculum: vel Syriacè, datio & traditio.

moſeroth, locus in quo caſtrametati ſunt filij Iſraël profecti de Heſmona. Num.33. Eadem quæ Moſera dicitur.

moſes, i. attractus, vel aſſumptus, ſubaudi. de aquis, vt Exod. 2.10. legitur, filius Amram filij Cath filij Leui, 1.Par.9. & 23. Act.13.20. nomen inclyti Iudæorum ducis, & Deo acceptiſſimi, qui quidem à Sibyllis etiam iuxta notationem Hebræam ὑδογενὴς, nuncupatur, cauſam narrat ipſemet l. Exodi ſeu eductionis Iſrael, quam exagogen in actus tragicos reduxit Ezechiel hiſtoriarum ſacrarum Tragœdus: idque drama pridem vtraque lingua edidit Fe. Morel. Pr. Re. Idem Propheta ſapientiſſimus, primus Patriarcharum Hebræorum vitas conſcripſit, Ciuilem, atque actiuum viuendi modum hiſtorica narratione docuit. Hoc igitur quod Pli. li. 1. ſcripſit, ridiculum eſt, videlicet, Pherecydem Syrum proſam orationem condere primum inſtituiſſe tempore Cyri regis. Nam Pherecydes multò poſterior Moſe fuit, vt ait Euſeb. lib.11. de præpar. Euang. Magnus Hebræorum imperator fuit Moyſes: qui cùm ex Ægypto Iſraëlitas in patriam terram reduceret, ſtatim atque mare rubrum, diuinitus cedentibus aquis tranſgreſſus eſt, diuino afflatus numine, carmen hexametrū inuenit, quod in laudem Dei, gratiarúmq; actionem edidit. Ioſeph. lib. 1. Antiq. Inſtrumenta bellica dicitur inueniſſe, Ioſeph. Ibid. lib.2. Li-

terâſque, quas inuenerat, Iudæis tradidit. Euſeb. l. 8 & 10. de præp. Euang. quas tamen Philo. Iud. ad Abrahā refert. Mortuus eſt Moyſes in monte Abarim : & non apparuit, nec inuentum eſt eius corpus, quod ſepeliuit Dominus angelorum miniſterio : quod ideò factum eſſe autumant Hebræi, ne eum ipſi pro Deo colerent, quia proni ad idololatriam erant. Comeſt. in c. 34. Deut. Philonis Iud. libros de vitæ Moſis ſtatu triplici elegantiſſ. Latinè conuertit Adr. Turnebus.

moſes, patruus Orcanis regis Turcarum Calepini filij, quia eundem Orcanem ſuæ fidei commiſſum & interfecit, & regno ſpoliauit.

moſes, Æthiops quidam, qui vbi multa furta commiſiſſet, tandem in ſolitudinem ſe contulit, vbi 75 annos vixit, cellulam quandam annis ſeptem nuſquam egreſſus.

moſobab, nomen principis, 1. Paral. 4. Lat. reuerſus, aut auerſus, vel conuerſus.

moſoch, filius Iaphet, Gen. 10. Ab hoc Cappadoces originem traxerunt. Ezech. 27. Filius item Aran. 1. Par. 1. qui Geneſis 10. dicitur Mes. Lat. attrahens, vel prolongans, aut vallans.

moſon, Galatiæ vrbs Ptolemæo, *Aricanda* à Nigro vocatur.

moſollam, pater Solo. 1. Paralipomen. 3. 5 8. 9. præpoſitus inſtauratoribus templi. 2. Paralip. 34. Lat. pacificus, ſiue perfectus aut retribuens, vel parabola, ſiue poteſtas eorum.

moſollamoth, filius Emmer. 1. Par. 9. Lat. pacifica ſiue perfecta, aut retribuens, vel parabola mortis, aut dominium mortis.

moſollamoth, pater Barachiæ principis 2 Paralipom. 28. Dicitur & moſeus, moiſeúſque Lat. pacificatio, aut perfectio, ſiue retributio, aut parabola vel dominium mortis.

moſylon promontorium & emporium Æthiopiæ. Steph.

moſyni, vel Moſynœci, populi Aſiæ verſus Septentrionem, qui (vt Pomponius lib. 1. refert) turres ligneas ſubeunt, notis corpus omne perſignant, in propatulo veſcuntur, promiſcuè concumbunt, & palam reges diligunt, vinculiſque arctiſſima cuſtodia tenent. Stephan. à domiciliis quæ habitant, dictos ſcribit : poſſeſſiuum Moſynœcicus.

moſynœci, vide Heptacometæ.

motene, Armeniæ maioris regio ad Cyrum fluuium, vt tradit Ptolem. *Exſechia* dicitur, ex Abylledeæ tabulis, Caſtaldo.

motenum, Pannoniæ ſuperioris vrbs, Antonino *Bruckander Leyta* Simlero videtur.

motho, vicus Arabiæ, in quo Antigonus Macedo à Rhabilo rege Arabum occiſus eſt. Significat autem Arabum lingua locum mortis. Incolæ, Motheni. Strabo:

motieni, parua regio Iberiæ, colonia à Romanis deducta, Phlegon Mutienum vocat : Gentile, Motienus, Steph.

motya, vrbs Siciliæ à Motya muliere, quæ Herculi prodidit illos, qui boues eius abegerant. Philiſtus maritimum Siciliæ caſtellum eſſe ſcribit: Gentile, Motyſæus : Steph. *Mundello*, tumulus non longè à Panorma occaſum verſus, Aretio.

motya, Siciliæ vrbs quoque Pauſaniæ eſt, ad Pachynum promontorium. Hodie, vt Fazellus tradit, tota proſtrata iacet, extat duntaxat ædicula S. *Ioannis* appellata. Duæ videntur ex horum deſcriptionibus, huius nominis vrbes in Sicilia, vna ad Pachynum, altera ad Lilybæum promontorium. Mutienſes habet Plinius. M*otuca*, eadem Ptol. Siciliæ vrbs Mediterranea inter Pachynum & Lilybæum promontorium, *Modica* dicitur Leandro, *Palazolo* Nigro.

motylæ, caſtellum Siciliæ iuxta Motyen; Gentile, Motylæus.

moyſes. Vide MOSES.

mozen, nomen regionis. Ezech. 27. Lat. ambulans, vel vadens.

M V

muciſſus, vrbs Cappadociæ. Steph.

mugius cognomen Romani cuiuſdam, à frequenti murmuratione, à quo Mugiola porta, cui ipſe aliquando præfuit, nominata eſt. Vide MVGONIA.

mugonia, porta Romæ, à mugitu, quòd per eam venale pecus intraret. Hæc & Trigonia appellata eſt, hoc eſt, trium angulorum.

mulciber, mulciberis, & per ſyncopen, Mulcibris (eſt enim tertii ordinis, non ſecundi) idem qui Vulcanus, deus ignis præſes, à mulcendo dictus, quòd ignis omnia mulceat, id eſt, molliat, vincat ac domet. Apud Ciceronem libr. 2. Tuſcul. ex vetuſto aliquo poëta legitur genitiuus Mulcibri ſecundæ declinationis, & trium ſyllabarum, Iouíſque numen Mulcibri adſciuit manus. Donatus putat, Vulcanum Mulciberem dictum à mutilando, quòd claudus à poëtis fingatur, & mutilatus. Fuit enim Mulciber Iouis ex Iunone filius, quem cùm parentes in feliciſſima forma eſſe vidiſſent, ex cœlo in Lemnum inſulam præcipitarunt : ex qua ruina intorto pede fertur claudicationem contraxiſſe; Homerus fingit eum à Ioue ideò præcipitatum, quòd Iuno mater ex eius irati manibus eripere conaretur.

muliadas, fluuius Hiſpaniæ, poſt Tagum fluens Strabo.

mulona, Æthiopiæ oppidum, quod Græci Hypaton vocant. Plinius.

mulucha, fluuius Numidiam à Mauritania dirimens. Strabo l 9 Plin. l. 5. c. 2.

mumaſtis, vrbs Cariæ : Ciuis, Mumaſtites Stephan.

mummius, vir Romanus, qui Corinthum vrbem Achaiæ nobiliſſimam euertit, vnde Achaici cognomen tulit.

Munatius Planeus, Ciceronis diſcipulus, orator habetur inſignis, qui cùm Galliam (iam) Romanam regeret, Lugdunum condidit. apud B. Hiero. in Chron. Euſ. C. Tacit. l. 11. Ann. *Lugdunmatus eſt.* † *Munatiæ arcus municipem vides.* Sic enim legendum ex felici emendatione clariſſ. & eruditiſſ. I. C. LODOICI D'ORLEANS. In Taciti editione inchoata, col. 1. p. 27.

munda, oppidum Hiſpaniæ Bæticæ, memorabili illo prælio inter Cæſarem & Pompeij liberos geſtó nobilitatum, quo quidem in prælio tanta vtrinque edita eſt ſtrages, vt Cæſar victor, hoſtes, qui fuga ſeſe in vrbem receperant, obſidens, congeſtis corporibus vallum extruxerit.

mundus, adoleſcens quidam, qui, cùm Paulinam Saturnini cuiuſdam vxorem, quam deperibat, flectere non poſſet, eam in Iſidis templo, adnitentibus ſacerdotibus pecunia corruptis, conſtuprauit. Ioſephus li 8. c. 10.

munim, nomen viri, 1. Eſd. 2. Lat. habitacula, ſiue afflicti, aut delinquentes.

munychia, chiæ, tumulus eſt in Cherroneſi formam curuatus, ingreſſum habens anguſto ore, à quo murus XL. ſtadiorum longitudine protendebatur. Athenarum vrbem cum Piræo, duobúſque aliis portubus connectens. Hinc Munychius, poſſeſſiuum. Fuit item munychia, Dianæ cognomen, quæ apud Pygellum, non procul ab Epheſo colebatur. Strabo. 14.

munychia, Munychiorum, feſta Palladis. Inde Munychius portus extra Athenas dictus, Hellanico teſte, à quodam Munychio rege Penteuchio filio.

munichiates, Ptolemæo li. 5. c. 17. Petreæ Arabiæ vrbs, hodie *Medina Talnabi*, vbi Mahumeti ſepulchrum.

munitum, Germaniæ apud Ptolemæum oppidum. Villanouanus *Gottigen*, exponit.

murcea, dea, Vide infra Murtia.

murena, cognomen viri Romæ ab eo piſce deductum, qui Murena dicitur. M. Ciceronis extat pro Murena oratio.

Murgantia, vrbs in Sannio à P. Decio IIII. conſule capta. Liuius 10. & 24. In magna Græcia ponunt Volaterranus & Niger, qui ſcribunt hoc loco nunc oppidula Monaſterachi & Orizella extare. *Margantia* & *Morgentium* apud Stephanum. Niger ſcribit eandem eſſe cum Mamertio Strabonis: hodie *Martirano* vocari ſcribit Bar.

murgis, Plinio l. 3. cap. 1. Bæticæ finis, à quo Murgitana regio. Hodie Murcia eſt, Cluſio.

murita, vir quidam Chriſtianæ religionis defenſor acerrimus, qui ab Arianorum principe Hunerico in exilium miſſus, ibidem fame & frigore extinctus extremum diem obiit, Martyr. Rom.

murocla, Ptol. lib. 2. c. 15. Pannoniæ ſuperioris vrbs: vulgò *Morelz*.

murotriges, & Samotriges habet Lhuyd. Angliæ populos, quos ipſi Angli *Somerſetshire* & Cambri (qui ſunt genuini Britanni) *Gutadyrhai* appellant.

murranus, priſcus Latinorum rex, à quo poſtea Latini omnes reges Murrani ſunt dicti. Seruius.

murrhanus, fuit quiſpiam, qui de generis nobilitate apud Virgilium 12. Æn. gloriabatur.

Murrhanum hic, atauos & auorum antiqua ſonantem
Nomina, per regeſque actū genus omne Latinos,
Præcipitem ſcopulo, atque ingentis turbine ſaxi
Excutit.

murſa, vrbs Ioniæ, ab Adriano condita: Gentile, Murſæus. Dicitur etiam Murſium. Stephanus.

Murtius, Auentinus, mons quòd è lapidibus & veluti muro conſtaret. A quo Murtia dea Venus.

Murtia, tiæ, Veneris cognomentum: à myrtho arbuſcula illi ſacra impoſitum: vnde primum Myrtæa dicta eſt, & deinde corrupto nomine, Murtia. Plin. lib. 15. cap. 29. Ara fuit Romæ vetus Veneris Myrtææ, quam nunc Murtiam vocant. Feſtus hanc deam Murceam appellat, & ſub Auentino eam ſacellum habuiſſe tradit. Murceam autem dictam vult, ſiue quòd homines murcidos, *ſegnes*, ignauos & inertes redderet, vt contra D. ſtrenua, ſtrenuos: ſiue quòd Auentinus, ſub quo ſacellum habuit, olim Marcus fuerit appellatus.

murum, vicus Antonino trans Alpes oppidum, quod *Murin Bregentz* Scudo: *Caſtelmur in Bergel* Simlero eſt.

muſa Antonius, Auguſti medicus fuit. Horat. lib. 1. epiſt. ad Vallam. Plin. lib. 19. cap. 8.

muſæ, Iouis & Mnemoſynes filiæ, in Pieria natæ, ſedémque habentes in Helicone, qui mons Bœotiæ eſt Phocidi vicinus: à quo Heliconides, & per epentheſim Heliconiades appellantur. Diſtat autem Helicon non procul à Parnaſſo Phocidis monte, æmulus illi & altitudine & ambitu, rupem vt ille ſaxeam habens. Quin & Parnaſſum habere dicuntur. Vnde & Parnaſſides dictæ, vel à Parnaſſo, Cleodoræ nymphæ & Neptuni ſiue Cleopompi filio. Et quoniam Phocidi confinis Aonia eſt, etiam Aonides appellantur. Alio etiam nomine dicuntur Cithærides, vel Cithæriades, à Cithærone, atticæ regionis monte, quem ſimiliter Muſis ſacrum eſſe dicunt. Corycides quoque appellatæ ſunt, à colle vel antro potius Coricio in Parnaſſo Delphis proximo. Pierides item dictæ ſunt à Pieria, quæ regio eſt Macedoniæ, Emathia antè dicta. Hæc Muſarum patria, domíſque eſt à nemore ita appellata, cui nomen eſt Pieris. Vel dictæ ſunt Pierides à Pierio monte, vt ait Feſtus, aut à Pieria monte

monte Thraciæ in quo verſatus eſt Orpheus, aut à Pieria monte Macedoniæ, quemadmodum tradunt Græci expoſitores Heſiodi. Pieriæ item dictæ ſunt à Pieri & Anippes filiabus quæ cum veris Muſis auſæ ſunt decertare, vnde victæ in picas mutatæ fuerunt, teſte Ouidio libr. 5. Metamorph. Pierum etiam vetuſtiſſimum poetam legimus, à quo Græcorum nonnulli Muſas aiunt lepidis carminibus adeò celebratas, vt ab eo etiam Pieriæ nuncupatæ ſint. Alii verò quòd Pierus Macedo à quo mons cognominatus eſt, cùm Theſpias profectus eſſet, primus nouem Muſas ſtatuerit, id quod in Bœoticis ſcribit Pauſanias. Item dicuntur Theſpiades, à Theſpia oppido Heliconi propinquo. Item Pegaſides & Hippocrenides, ab Helicones pulcherrimo fonte, cuius aquas vocales fuiſſe plurimi ſcripſere Græcorum: à quibus, vt videtur, Sidonius loquaces denominat. Ab eodem etiã fonte Aganippides frequenter appellatur, quoniam & fons ipſe Aganippe cognominatus eſt. Hunc fontem autem noſtri Græcam dictionem Hippocrenem imitantes, fontem Caballinum vocarunt, quòd Pegaſus ex eo loco ſaxum vngula feriens fontem dicatur aperuiſſe. Iliſſides quoque & Iliſſiades Muſæ nuncupatæ ſunt ab Atticæ flumine Iliſſio, vt in Atticis Pauſanias docet: aut ab vrbe Iliſſo, vt Stephanus exiſtimat. Rurſus Muſæ Libethrides vocatæ ſunt à fonte Libethra Muſis ſacro, in ea Theſſaliæ parte, quæ Magneſia dicitur. Item Pimpleides, ſeu Pimpleæ, à Pimpla Thraciæ monte, vel à fonte Pimpleo in radice eius montis ſito. Caſtalides, à fonte Caſtalio, in radicibus Parnaſſi, Muſis ſacro, qui à Caſtalia Nympha nomen aſſumpſit. Mnemoſynides item vocatæ ſunt à matre earum Mnemoſyne, quæ eſt memoria. Pareides quoque, vt ait Feſtus Pompeius, à fonte Macedoniæ propter liquoris eius vnicam ſubtilitatem. Dicuntur & Ligiæ, vt in Phœdro ſcribit Plato, ſiue propter ſpeciem cantus, ſiue propter muſicum genus canorum quod ligium nuncupatur. Olympiades & Varro nominat, ab Olympo monte, imitatus Homerum, qui multis in locis inuocat muſas ὀλύμπια δώματ' ἔχουσας. Heſiodum item in Theogonia, à quo etiam, vt à cæteris poetis ſæpiſſimè κοῦραι Διὸς, id eſt, filiæ Iouis appellãtur. Sunt demum Ardalides Muſæ cognominatæ, aut Artalaotides ab Ardalo Vulcani filio, vt aſſerunt Plu. in Symp. & Ste. Itẽ interdum Mæonidæ ab Ouidio vocantur, à Mæonia, vt putatur regione. Nouẽ autẽ Muſæ fingũtur, quibus hæc nomina impoſita fuere. Primã enim à bonitate vocis dixere Callippẽ: Secundã Clio, à gloria & celebritate rerũ geſtarũ quas canit, vel vt Phurnutus ait, ἀπὸ τοῦ κλέους propter gloriã quam erga doctos, & ipſi erga alios habent: vel propter gloriam quæ ex poetarũ laudibus oritur, vt ait Diod. Sicul. Tertiã Erato, vel canẽdis amoribus, vel quòd cantus ab omnibus deſideretur. Eam autẽ eſſe ἀπὸ τοῦ ἔρωτος deductã innuit Ouid. li. 2. de arte.

Nunc Erato, nam tu nomen amoris habes.

Diodorus verò id nominis ſortitã eſſe ait, quòd docti amentur. Quanquã Phurnutus dicat nomẽ obtinuiſſe ab interrogãdo & reſpõdendo, id eſt, ἐρέσθαι καὶ ἀποκρίνεσθαι. hæc enim duo maximè diſputantibus conueniunt. Quartã à voluptate ac laſciuia cãtus Thaliã: θάλλειν enim virere, germinare, florere eſt. Et vt ait Phurnut⁹, διὰ τὸ θάλλειν τὸν βίον αὐτῶν, i. quod reuiuiſcere faciat ipſorũ (poetarũ) vitam. Vel, vt idem ſubiungit, quoniã & in conuiuiis ipſos virtutem habere, & honeſtè in eis conuerſari ſuadet: vel quoniam in longũ tempus (vt alii ſcribunt) poetarum laus parta vireſcat. Nonnulli Thaliæ comœdias attribuunt, alii Geometriam: expoſitores Argonauticorum ipſam inueniſſe Agricolationem, & plantarum curam docuiſſe tradunt. Quintam Melpomenen à Græco μέλπεσθαι, quod eſt canere ſeu modulari: vnde & Tragœdiis præſidere putabatur. Vel quaſi μελέτην ποιουμένην, id eſt, meditationem facientem. Phurnutus tamen ἀπὸ τῆς μολπῆς, i. à dulcedine vocis dictam exiſtimat, cui (vt canit Flaccus) *liquidã Pater Vocẽ cum cithara dedit*. Sextã Therpſichoren, ἀπὸ τοῦ τέρπειν τοὺς χορούς, hoc eſt, à delectandis choreis: vnde à quibuſdã dicitur Cithariſtria. Septimam Euterpen, à ſuauitate cõcentus. Hæc ab aliquib⁹ Tibicina dicta eſt, & peculiariter tibiarum cãtui creditur præſidere. Alii dialecticæ. Apollonij expoſitores, μαθήματα, i. diſciplinas inueniſſe affirmant. Octauã Polyhymniã, à multitudine cantus: ſiue Polymneiam, à magnitudine memoriæ, Hiſtoriæ illi attribuunt, quòd multarũ rerũ ſit memoria. Quidã etiã lyræ præeſſe putant. Nonã Vraniã, quaſi cæleſtẽ, vel à cæleſtium rerũ cantu, vel à cantus diuinitate. Vnde autem dictæ ſint Muſæ, inter ſcriptores non ſatis cõuenit. Plato in Cratylo, ἀπὸ τοῦ μῶσθαι dictas putat, hoc eſt, ab inquirẽdo: vnde ab antiquis interdũ vocatæ ſunt Moſæ. Quidam Muſas per conciſionem quaſi Meluſas à μέλω declinari voluerunt. Alii Muſas dictas putant, quaſi ὁμοῦ οὔσας, quòd inter omnes diſciplinas ſimilitudo ſit, & quaſi cognationis vinculum, quo inter ſe omnes coniunguntur & copulantur: vnde & Muſæ ita pingi ſolẽt, vt ſe mutuò tenentes, choros ducãt. Sũt etiam qui Muſas dictas putant ἀπὸ τοῦ μυεῖν, quod ſignificat, initiare, & bona, honeſtáq; diſciplinã inſtituere. Cicero libro tertio de Natura deorum de Muſis ſic ſcribit: Iam Muſæ primæ quatuor natæ: Ioue altero, Telxiope, Aœde, Arche, Melete. Secundæ Ioue tertio & Mnemoſyne procreatæ nouem. Tertiæ Ioue tertio Pierio natæ & Antiopa, quas Pieridas & Pierias ſolent poetæ appellare iiſdem nominibus, eodem

numero quo proximè ſuperiores. Aliqui tamen Cœli & Terræ filias dixerunt, vt Alcmæon & Phurnutus, quibus in quodam hymno aſtipulatur Pindarus, ſic Muſam alloquens, Ἄρχε δὲ οὐρανοῦ θύγατηρ, i. incipe Cœli filia. Nõnulla alia Muſarum nomina ordine deſcripta alphabetico reperies.

Muſæus, poeta inſignis, Orphei tempore, cuius & diſcipulus & filius putatus eſt. Primus, teſte Diogene, Deorum genealogiam verſibus tradidiſſe fertur, ſphærámque inueniſſe. Scripſit amores Herûs & Leandri hexametris qui extant. Deceſſit Faleriis, vt indicat epigramma,

Eumolpi exanimem Muſæum terra Falerum
Continet, hoc tumulo pignora chara patris.

Vnus fuit ex Argonautis, de quo extat verſus,

Ancus erat Romæ quo Martius optimus auo,
Muſæus Græcis floruit in patribus.

Quod Epigramma ſi verum eſt, Muſæus nõ fuit vnus ex Argonautis, qui expeditionem fecerũt in Colchon, ante tempora Troiana. Muſæos tres Suidas commemorat, vnum Eleuſenium, Antipheni filium verſificatorẽ, diſcipulum Orphei, qui ſcripſit ὑποθήκας id eſt, vitæ præcepta. ad Eumolpum filiũ verſuum ferè IIII. millibus. Alterum Thebanum Thamyræ filium, ante Troianum bellum, qui poëta Melicus fuit, ſcripſitque hymnos & cantica. Tertium Epheſium item verſificatorem, qui tempore fuit Eumenis & Attali Pergami regum, ſcripſitque res Pergamenſes, præterea de Perſide lib. x. Suid.

Muſæum, locus circa Olympum in Macedonia. Steph.

Muſarni, populi Italiæ antiquiſſimi, à Libyco Hercule conditi.

Muſca, poëtria fuit lyrica, quæ & epigrammata & odas ſcripſit. Cæl. li. 8. cap. 1.

Muſchianus, Conſul cum Paulo; anno ab vrbe 1266.

Muſi, filius Merari filii Leui. Exod. 6. 1. Par. 6. Lat. auferens, vel tangens, aut recedens, vel ablatus.

Muſicani terra. Hanc Strabo totius Indiæ auſtraliſſimam dicit. Erit ergo ea, quæ hodie *Malaca* vocatur. At idem eam paulo inferiùs ad Pantalenam inſulam (hæc ad Indi oſtia eſt) ponit: Cui ſententiæ etiam Arrianus lib. 5. de geſtis Alexandri: & Diodorus Siculus lib. 17. ſubſcribunt. Meminit huius etiam Curtius: *Suſicana* Ptolemæi eſſe vult Villanouan. Strabo alio in loco, vbi Taprobanã deſcribit: *Coniacos* vocat, Indiæ populos maximè verſus meridiem exiſtentes. Sed alios idem etiam *Coniacos* Hiſpaniæ populos ab Auguſto Imp. deuictos habet.

Muſio, primus eſt amnis poſt Cumerum promontorium, vt ſcribit Blondus qui cum ad oſtia *Aſpidum* vocari addit, vtrunque fortè recens eſt.

Muſiſtarum, Polybio, aut potiùs Myttiſtratum, Mutuſtratum Plinius ſcribit, Siciliæ vrbs eſt, quam Fazellus & Aretius *Miſtretta* vocant. Hos eoſdem eſſe cum Ameſtratinis, quorum Cicero in Verrem meminit, ait Aretius, ſed negat Hermolaus. *Nytiſerata* habet Stephan. Siciliæ vrbem.

Muſolani, Africæ populi à Caſſio duce exercitus Octauii Cæſaris victi. Oroſ. lib. ſext. capite 21.

Muſonius, Philoſophus fuit non incelebris: de quo vide Gellium, Noct. Attic. libr. 16. c. 1.

Muſtela, viri nomen, qui Ciceronem plurimùm dilexit, vt ipſe ad Atticum ſcribit. 12.

Muſtela, alius gladiator. Cic. Philip. 2.

Mutieni. Vide MOTIENI.

Mutina, Straboni ciuitas Galliæ Ciſalpinæ in Flaminia, Romanorum colonia, in qua Antonius D. Brutum obſedit: quem tamen Hirtius & Panſa Conſules, victo Antonio, liberarunt. Inde Mutinenſis color dictus eſt à Mutinenſibus lanis, ex quibus natiuo colore panni fiunt, & Mutinenſes veſtes. In Mutinenſi agro duo montes inter ſe concurrerunt crepitu maximo aſſultantes, recedentéſque, inter eos flamma, fumóque in cælum exeunte interdiu, ſpectante è via Æmilia magna equitum Roman. familiarúmque, & viatorum multitudine. Eo concurſu villæ omnes eliſæ, animalia permulta, quæ intra fuerunt, exanimata ſunt anno ante ſociale bellum: quod haud ſcio, an funeſtius ipſius terræ Italiæ fuerit, quam ciuile. Plin. libro ſecundo, capite 83. *Motina* per o legit Antoninus. *Modena* eſt hodie.

Mutinitius, Deus erat, cuius ſacellum Romæ fuit, cui velatæ togis prætextatis ſolebant ſacrificare.

Mutius, nobilis Romanus, qui accepta poteſtate à Senatu, in caſtra Porſenæ regis, tum temporis Romanos obſidẽtis, ſolus intrauit, eo animo, vt regem occideret. Sed cùm regem non cognoſceret, vnum ex purpuratis pro rege occidit. Propter quod comprehenſus, & ad regem perductus eſt: qui cùm extrema illi ſupplicia comminaretur, Mutius iniecta in foculum dextera, ſponte ſibi eam exuſſit: partim vt eo ſpecimine doceret, ſe vel exquiſitiſſima ſupplicia facilè poſſe contemnere, partim vt pœnam eam à dextera ſua exigeret, quæ in cæde aberrans, ſatellitem purpuratum pro rege occidiſſet. Hinc poſtea Scæuolæ cognomen traxit, quòd ſiniſtra manu pro dextera vteretur. σκαιὰν enim Græci ſiniſtram vocant. Admiratus itaque hominis fortitudinem Porſena, liberum eum dimiſit. Cuius beneficii nomine cùm regi gratiæ aliquid vellet rependere, indicauit illi trecentos iuuenes ſimili modo in eum coniuraſſe. Quare territus Porſena, acceptis obſidibus, bellum paci

mutauit. Fuerunt præterea alij Mutij, quorum hiſtoriam multis proſequitur Raphael Volater. libro 17. ex Liuio, Plutarcho, & aliis.

mutunus, aliàs Mutonus, deus qui & Priapus dicitur.

muruſcæ, Sabinorum ciuitas, quæ à Tribula & Suffena appellata eſt. Hanc quoq; poſtea Trebiã dictã Seruius in l. 7. Æn. teſtatur, vbi Annibal Roman. maxima clade affecit. Virg. lib. 8.

---oliuiferaque Mutuſca, &c.

Treui hodie dicit vocari Leander, quam etiam modò *Tribulam* dicunt. Erythræus & Villanouan. credunt *Trebulam* Ptolemæi eſſe, qui quidem non *Trebula*, ſed *Tribula* habere videtur. *Trebulanos* Plinius Balimenſes cognominat lib. 3. cap. 4. Item *Matuſcaos* & *Suffenates*, cap. 12. *Suffenas* vocat Dionyſ.

muza, Plinio Arabiæ Felicis portus eſt, quò appellunt qui ex Ægypto Indiam nauigant, non longè ab Hali ab eſſe putat Ramuſius.

muzirum, Indiæ emporium, Pli. l. ſexto c. 23.

M Y

mya, Coridis inſula in ſinu Ceramico, Plin.

myagrus, nomen viri proprium, cuius meminit Plin. lib. 34. cap. 4. Quo etiam nomine dictus muſcarum deus, qui aliter vocatur Myodes & Achor, vt ſcribit Plut. & Pl. in lib. 10. cap. 28. Inuocant & Ægyptii Ibes ſuas contra ſerpentium aduentum, & Elei Myagron deum. muſcarum multitudine peſtilentiam afferente, quæ protinus intereunt, qua litatum eſt illi deo, cuius nominis etymo reſpondet Beelzebul Hebræorũ: *Qui regit imperio muſcarũ examina mille* Homer. μυιάων ἀδινάων ἔθνεα πολλά.

myarida, Plinio Ciliciæ vrbs mediterranea.

myaſes, Epiſcopatus in conſilio Epheſio.

mycale, nomen veneficæ mulieris, apud Ouid. libro duodecimo Metamorph. Eſt præterea Herodoto promontorium in continenti ſitum. Stephano vrbs eſt Cariæ. Hinc mycaleſius, mycaleus, & fœm. Mycaleſis. Didymus montem eſſe ſcribit. Nomen inde natum eſt: quòd reliquæ Gorgones μυκώμεναι, id eſt, mugientes eo in loco, dum Perſeum inſequerentur, caput meduſæ reuocarint. Aliqui Michalem nominant, quod ſita ſit ἐν μυχῷ τῆς καρικῆς ἁλὸς, id eſt in receſſu Carici maris. Steph.

mycaleſſia, Ceres dicta eſt, à Mycaleſſo mari, iuxta quod templum habitat: vel à mycaleſſo ciuitate Bœotiæ ſecundum mare. Illud verò memoratu dignum, quod mycaleſſæ Cereris, templum ſingulis noctibus ab Hercule aperiri, rurſúſque claudi putabatur. Quin etiam fama erat, omnes fructus autumno colligi ſolitos, ſi ante pedes mycaleſſiæ Cereris depoſiti fuiſſent, toto anno integros manere.

mycaleſſus, vrbs mediterranea Bœotiæ Thucyd. lib. 7. ſic dicta, quod vacca, quæ Cadmum cum exercitu Thebas duxit, mugitum illic ediderit. Eſt & alia Cariæ: Gentile, mycaleſſius, & fœmin. mycaleſſis. Eſt item mons è regione Sami. Steph.

mycenæ, narum, & mycena, næ, penult. producta, vrbs Peloponneſi, quam Perſeus Danaes filius extruxit, regiuncula, in qua regnauit Agamemnon, à mycena Nympha ſic appellata. Stephanus dictas ſcribit à mycenæo Spartonis filio Phoronei fratre, vel à capulo gladii. Græci μύκητα vocant, quem Perſeus geſtabat. quo delapſo, Mercurii iuſſu vrbem condidit, vel quia Io bos illic mugierit. Hinc mycenæus, & fœmininum, Mycenis, *Inachias* appellat Papinius, quòd iuxta Inachum fluuium poſitæ videantur. *Polyphengon* vocat Plethon. Sophianus *Agios*. *Adrianos* nouo nomine indigitat. Nigro *Charia* eſt, *Grebigni* Theuet.

mycerinus, Cleopis Ægyptiorum regis filius, qui poſtquàm patri ſucceſſit in regnum, ita paterna facta peroſus eſt, vt populo ad extremum calamitatis afflicto res ſuas agendi fecerit poteſtatem: quinetiã præ regibus omnibus iuſtitiam exercuiſſe dicitur. Herodot. lib. 2.

mychale. Vide MICALE.

mychthonia. Vide MIGDONIA.

myci, populi de quibus Hecateus, ἐκ μυκῶν τὶς ἀρξάμενοι ποτὲ. Steph.

myciberna, vrbs Helleſponti, á Philippo Macedone per proditionem capta. Diod.

mycithus Anaxilia Rheginorum tyranni ſeruus, cui cùm dominus moriens & regnum & liberos ſuos commendaſſet, tutelam eorum tam ſánctè geſſit, imperiúmque tam clementer obtinuit, vt Rhegini à ſeruo regi non dedignarentur: adultis deinde pueris & bona & imperium tradidit: ipſe paruo viatico ſumpto profectus eſt: & Olympiæ, cum ſumma tranquillitate conſenuit. Macrob. Saturn. lib. 1 cap. 11.

mycon, medicus fuit, qui aduerſus ſerpentes nihil eſſe efficacius hippomarathro ſcripſit, Cælius cap. 38. lib. 6.

mycon, nomen pictoris egregii. Fuerunt autem duo mycones, vnus Athenienſis, Syracuſanus alter.

mycone, nes, ſeu Myconos, ni, inſula maris Ægæi, vna Cycladũ, Ptol. & Pli. l. 11. c. 37 ſub quas poetæ fabulãtur ſepultos eſſe Gigãtes, poſtremò ab Hercule interfectos: vnde factus eſt locus prouerbio, *Omnia ſub vnam Myconon congerere*: quod in eos dici conſueuit, qui res natura diſiunctas, eodem libro vel titulo conantur complecti, Scribit Seruius, hanc inſulam terræ,

motu diu laboraſſe: quo ceſſante, è vicinis inſulis populos veniſſe, qui eam tenerent, & incolerent. Hinc Myconius, nomen poſſeſſiuum. Huius inſulæ incolæ, myconij dicti ſunt, de quibus literis proditum eſt, caluos eſſe ſolere. Hinc factum eſt, vt myconium prouerbiali metaphora pro caluo accipiamus. Micole dicitur Sophiano & Nigro.

mydia, inſula, quæ etiam Delos dicitur: vna ex Cycladibus, vbi primùm ignis inuētus fuit,

mydon, teſte Homero l.5. Iliad Atymnis filius, Pylemenis ducis Paphlagonum auriga, ab Antiocho Neſtoris filiò in bello Troiano interemptus.

myennus, mons in Ætolia, qui antea *Alphius*. Plutarchus libello de fluminibus & montibus.

myes, myentis, vrbs Ionica: Gentile, Myeſius. Steph.

mygdon. Vide Migdonus.

mygdonia, regio Macedoniæ in Thraciam vergens trans *Argum* fluuium, teſte Plin. lib. 4. c. 10. Huius incolæ Mygdones dicuntur, qui in Aſiam tranſgreſſi, in ea parte Myſiæ conſederunt, quæ Troadi ſuperiacet, Rhyndaco amni & Daſcylitico lacui propinqua, eamque regionem de nomine relictæ patriæ Mygdoniam appellarunt. In hac regione Nioben natam volunt poetæ. Eſt item magnæ Phrygiæ regio, vt Stephanus perhibet, qui hanc quoque *Mychthoniam* vocari ait, vide Antiochia, Bithynia & Perinthus.

mygdonius, frater Ottrei, ac (teſte Porphyrio in Iliad. 3. Hecubæ regis Priami vxoris, Ciſſei filii, ambo reges in Thracia: & à Mygdono, eius filius Choroebus, Mygdonides dictus eſt. Malim Mygdon, qui fratrem habuit Edonum, à quo Edoni Thraciæ populi: Steph. Et alibi, à Mygdone, inquit, Mygdonia dicta eſt, vt etiam Herodoto à Mygdone rege Mygdon, filium habuit Geraſtum. Steph. in Parthenopoli.

mygiſi, vrbs Cariæ. Hinc Mygiſia Minerua, & Mygiſais. Steph.

myle, vrbs Siciliæ. Ciuis, Mylaites. Sunt & Mylæ in Theſſalia: vnde Mylæus. Steph.

mylaces, gens, Epirotica Lycophron.

mylæ, inſulæ circa Cretam ſunt Plinio, *Cambruſie* Nigro vocantur. *Genioſa* & *Lecto* appellat eas Pinetus.

mylæ Ptolemæo, & Thucydidi Siciliæ vrbs *Myiazon* vel *Myliazzo* Fazello & Aretio, hodie appellatur. *Myle* apud Liuium fluuius eſt einſdem inſulæ.

mylantia, promontorium in Cammiro Rhodi. Hinc dii Mylanii. Fuit autem illic Mylas quidam qui molæ vſum primus reperit. Stephanus.

Μύλας, vrbs eſt Cariæ, à mylaſo Chryſaoris filio, hinc mylaſeus, Steph.

mylaſa, liberum Cariæ oppidum, dictum à

filio, hinc mylaſcus. Step.

mylaſa, liberum Cariæ oppidum, dictum à mylaſo Æoli abnepote. Plin. lib. 5. cap. 29.

myle, oppidum, de quo Senec. libr. 4. Natur. quæſt. *Circa Meſſanam & Mylas, fimo quiddam ſimile mare profert, feruetque & æſtuat non ſine calore fœdo. Vnde il ic ſtabu:ari So.ſſ boues ſabu.a iſt* Eadem penè ad verbum ſcribit Plin. lib. 2. cap 98,

mylimo, gens Phrygiæ. Steph.

mylitta Venus dicta eſt apud Aſſyrios, ad cuius templum mulieres indigenæ ſemel in vita cum externis hominibus conſuetudinem habere lege cogebantur: hoſpitem verò illum qui pecuniam in ſinum mulieris iniiciebat, dicere oportebat. Tanti ego tibi deam mylitam imploro.

mylon, vrbs Ægypti: Ciuis, mylopolites. Ste,

mylon, fuit poeta comicus. Heſychius.

mylnius. Vide Pons.

mymnermus, fuit poeta Colophonius ligyrtiadæ fil. Elegiographus, qui dicebat, Nihil eſſe iucundū ſine amore & iocis. Horat. 6. ep. l. 1.

Si, Mymnermus vti cenſet, ſine amore iociſque

Nil eſt iucundum, viuas in amore iociſque.

Propertius lib. 1. Ele. 9.

Plus in amore valet Mimnerni verſus Homero:

Idem fuit tibicen clariſſimus. Strab. lib. 14. vide ſup. Mimnermus, vt ſcribi debet.

myndus, vrbs Cariæ. Eſt & alia antiqua Myndus in Caria: Gētile, myndius, quæ, teſte Sophiano Palæa cognominatur, ad differētiam. *Sancto Pietro* hodie dici ſcribit in ſuo Liuio Nardus.

myndones, populi Libyæ. Stephan.

mynes, etis Lyrneſſi princeps, maritus Briſeidis quem Achilles capta vrbe occidit, vxorémque eius abduxit, quæ poſtea ab Agamemnone ei erepta, implacabilis inter eos odij cauſa extitit. Hom. 3. Iliad.

mynetes. Vide Menetes.

mynias, fuit quiſpiam ſua ætate mortalium ditiſſimus, qui primus theſaurum recondendis pecuniis ſtruxiſſe fertur.

myon, vrbs Locrorum in Epiro: Ciues μυονεῖς, vel μυοντίς, Steph.

myonia, vrbs Phocidis. Steph.

myoneſus, vrbs vel parua regio inter Teon & Lebedon. Inſularis Myoneſius. Stephanus. Ptol. inſula Theſſaliæ ante Lariſſam.

myos hormos, Plinio Æthiopiæ oppidum cū portu ad mare rubrum. *Coſir* eo loco ponit Ramuſius.

myra, vrbs Lyciæ. Stra. lib. 14. huic oppido B. Nicolaus Epiſc. præfuit.

myrandrus, ciuitas Syriæ, iuxta Phœniciam. Stepha. vide ſinus myrandricus.

myrcinus, vrbs, prius *Hedonus* vocabatur, vt ſcribit Iohannes Tzetza Chiliade 3. num. 96. meminit huius etiam Herodotus in Terpſicore.

Videtur Thraciæ aut regioni huic finitima vrbs. vide Ampſipolis.

myrgetæ, populi Scythiæ. Steph.

myrcynus, locus & vrbs apud Strymonem fluuium condita. Steph. Gentile, Mytcinnius.

myrica, Macedoniæ ciuitas eadem quæ Amphipolis. Steph. Et alibi μυρίκη, inquit, inſula eſt in mari rubro.

myrice, à qua genus ſuum duxit Imilce vxor Hannibalis, vt ſcribit Silius li. 3.

myricus, vrbs Troiæ è regione Tenedi & Leſbi: Ciuis, Myricuſius. Steph.

myrida. Vide Mœridis.

myrina, Ætoliæ vrbs, quæ Sebaſtopolim ſe vocat, vt inquit Plinius, vt infrà dicetur: eſt item alia in Lemno inſula, quæ *Lemno* Pellonio dicitur.

Myrina, regina Amazonum, quæ 30. millia peditum, & 2. millia equitum in exercitu habuiſſe dicitur, Dion. lib. 4. Fuit præterea Homero vrbs in Ætolia, & alia in Lemno. Steph. Vide Myrinæus.

myrinus, Apollinis cognomentum à Myrina, Æolidis vrbe, in qua religioſiſſimè colebatur. Vnde & Myrini campi appellati.

myrinus, nomen proprium Martis, l. 11. Ep.

Nuper cum Myrimo peteretur Myſia læſo.

myrinuta. Vide Myrinus.

myrlea Plinius lib. 5. cap. 32. oppidum Bithyniæ, quod Apamea poſtea dictum eſt, à Myrtho Colophoniorum duce, vel à Myrlea Amazone. Nicomedes autem Epiphanes, Pryſæ regis filius, de matris nomine Apames, Apameam vocari voluit. Alij à Myrlea Amazone. Hinc ſinus Myrleanus, & regio Myrleatis Stra. Step.

myrmecides, nomen viri proprium, de quo Cicero in Academicis. Vt etiam inter deos myrmecides minutorum opuſculorum fabricator fuiſſe videatur.

myrmecium oppidum Tauricæ: inde Myrmecius, vel Myrmecieus.

myrmex, Epimethei vxor, filium habuit Ephyrum: à quo Corinthus olim Ephyra dicta. Stephanus.

myrmidones, populi Theſſaliæ, qui Achillem ad bellum Troianum ſecuti ſunt. De horum origine variè fabulantur poetæ, alii enim ſic dictos putant à Myrmidone rege, Iouis & Corymoſæ Nymphæ filio, quem etiam poſt Cecropem Athenienſium regem fuiſſe tradunt. Alij à myrmice puella, in Attica regione: quæ cùm ob caſtimoniam & ſolertiam gratiſſima eſſet Mineruæ, contigit, vt aratrum in odium Cereris à Minerua conditum omnibus oſtenderet: quapropter dea irata eam in formicam transformauit, quæ cùm multitudinem procreaſſet, euenit, vt morientibus Theſſalis, regnante Æaco, in homines mutarentur: Nam (vt inquit Seruius in 1. Æneidos) Æacus, cum in arbore fici formicas, id eſt μύρμηκας vidiſſet, optauit tot ſibi ſocios euenire: & ſtatim formicæ in homines verſæ ſunt. Ouid. lib. 7. Metamorph. dicit ex formicis homines factos, precibus à Ioue poſtulante Æaco, poſtquam peſtilentia ipſius totus populus periiſſet, & inde myrmidones dictos. Æginetas autem Myrmidonas dictos conſtat, teſte Strabone lib. 8. quòd agricolæ ſtrenui eſſent, perpetuóque in fodiēda terra formicarum more verſarentur.

myrmiſſus, vrbs iuxta Lampſacum: inde myrmiſſius.

myron, ſtatuarius inſignis, Eleutheris natus, Ageladis diſcipulus: qui cùm multis aliis operibus tum præcipuè bucula exærevaccæ ſimillima claruit, multis poetarum, verſibus celebrata. Græc. in Anthol. vnde illud Antipatri: πλάσσε μέ τις ἄλλος... σὺ Μύρων Vinaq; tu ducis molliter ara Myro. vt Fed. Morellus Lat. reddidit, itēq; Lat. Et Ouidius 3. de Ponto. Propert. l. 2. el. 31.

Atque aram circum ſteterant armenta Myronis
Quattuor artificis viuida ſigna boues, &c.

Et Statii Sylu. lib. 1. in Tiburt.

myron, vrbs Lyciæ, à Myrone vel Myro fluuio præterfluente, vel potius à Myra. Vſurpatur in fœm. & neut. gen. Gentile.

myronis, inſula in Arabico ſinu eſt: Gentile, myroneſites, vel Myronoſæus. Steph.

myrrha, filia Cynaræ Cypriorum regis, quæ patris ſui nefando amore flagrans, nutricis auxilio cum eo concubuit, peperitque Adonim filium. Pater verò cùm illud nefas cognouiſſet, filiam ſuam gladio interficere voluit: ſed illa fugiens per Arabiam, deorum commiſeratione in arbuſculam ſui nominis commutata eſt. Vide ſuprá, Cynaras, item Adonis, &c.

myrrina, vrbs Aſiæ terræmotu euerſa, an. 105.

myrſilus, Myrſi filius, vltimus ex Heraclydarum genere Lydiæ rex, alio nomine Candaules appellatus: qui cùm vxorem haberet formoſiſſimam, non contentus ſecreta ſuarum voluptatum frequentia, Gygi cuidam ex ſuis ſatellitibus nudam eam oſtendit. Quod indignè illa ferens, Gygem ad viri necem impulit: ſeséque illi & Lydorū regnum tradidit: Herod. 1.

myrtea, Venus dicta eſt, à Myrto Veneri dicata, quòd Myrtus odorifera ſit, & Venus odoribus vnguentiſque delectetur. Palæph.

myrſinus (aliàs Myrſum) Hom. ciuitas in Peloponneſo. Stephan. vrbs Elidis poſtea Myrtotium dicta. Gentile, Myrtuſius.

myrſus, Herod. pater Candaulis Sardium tyranni, à quo myrſilius dictus eſt.

myrtilis, oppidum eſt in ora Luſitaniæ ad Oceanum, cuius meminit Plin. li 8. cap. 21.

myrtilus, Mercurii ex Phaethuſa, ſeu Myria Amazone filius, auriga Oenomai: qui à Pelope curuli certamine cum Oenomao certaturo pollicitis corruptus, axi vectem non obiecit, vt

ea ratione Oenomai currus diſſolueretur,& Pelops victor euaderet. *Pindarus Ode 1. Olympi nic.* Quæ res cùm Pelopi ex ſententia ſucceſſiſſet, Oenomaus, curru delapſus, ceruicem fregit, iámque animam agens Pelopem obſecrauit,vt vicem ſuam vlciſceretur. Quare cùm pactum ſibi perfidiæ præmium à Pelope repoſceret: ab eo in mare proiectus eſt, quod inde Myrtoum eſt appellatum.

myrtion,qui poſtea *Titthion*,mons Peloponneſi: Pauſanias ex interpretatione Amazæi *Martion* habet.

myrtotium. Vide Myſinus.

myrtoum pelagus,pars maris Ægæi,ſeu eius quod eſt inter Ægæum Ionium,nomen habens à Myrtylo Mercurii filio: qui cùm Oenomai auriga eſſet, heiúmq,in certamine curuli prodidiſſet,à Pelope victum,cùm perfidiæ præmiũ repoſceret, in hoc mare præcipitatus eſt. Plin. tamen lib.4.cap.11.appellatum mauult à Myrto exigua inſula, non procul à Cariſto Eubœæ oppido ſita, quæ cernitur à Geraſto Macedoniam petētibus. Incipit à Megarico ſinu, Cretámque alluit,& Atticam,occiduámque Cariæ oram: habétque inſulas plurimas, Cythera, Calautriam,& quæ Æginam cingunt, & Salaminem,& ex Cycladibus pleraſque.

myrtoum Pelagus,à Caſtaldo *Mar di Mardria* interpretatur, Cariam alluens.

myrtus, Aſiæ eſt Lydia, vel quod idem eſt, mæonia. Sic autem regio à Sardis Tmolum & Cayſtrum vocatur, vbida,vliginoſa,& Myrtetis aptiſſima. Illic & Aſium pratum erat, & Aſiæ palus Turneb.

myrtuſſa, mons Libyæ, vnde Murtuſeus,& myrtyſius. Vide Myrſinus.

myrus, fluuius. Vide Myro.

mys,myos,proprium nomen viri,qui claruit argento cælando. P.item Decius hoc fuit cognomine.

myſia, Ceres dicta eſt à Mya regione, vel à myſia quodam. Palæph.

myſia,regio minoris Aſiæ ad Helleſpontum, Troadi contermina: cuius incolæ Muſi dicti ſunt abiectiſſimæ conditionis homines,ſortiſque adeò contemptæ, vt ceſſerint in prouerbium. Quoties enim hominem nullius pretii volebant denotare, Myſorum vltimum eſſe dicebant, vt eſt author Cicero in oratione pro Luc. Flacco. Strabo etiam Myſos conſtituit in Europa in confinio Pannoniæ, ad Danubium fluuium, putátque Myſos, Aſiæ populos ab his vt originem, ita & nomen duxiſſe. Sed hi à Plinio non Myſi,ſed Mœſi appellantur: in Hypiis etiam montibus ſub Pontica Heraclea Myſos habitare aiunt. Steph. Apud eundem *Μυσία* regionis & vrbis nomen eſt, vnde Myſi, Myſii, & Myſadii, Æolicè, Myſos, alii Thraces, alii Lydos fuiſſe dixerunt. Et quoniam Lydiphagum acetoſā(quæ multa naſcitur in Olympo) Myſiam vocauere, ab eo Myſos dictos putarunt, quibus ſermo fuit ex Lydo,Phrygióque permiſtus, Phryges & myſi,inquit Stephanus, vtriuſque Phrygiæ incolæ dicuntur, Vide Myſia & Mœſia. Sunt qui dicant tranſiſſe ex Europa Mœſas & Brigas & Hunnos,à quibus appellantur in Aſia Myſi, Phryges & Bithyni. Ptolemæ⁹ in *Maiorem* & *Minorem* diſtinguit: *Burſia* à Caſtaldo interpretari videtur Myſia *Abreta*, item *Æolia* & *Æolis* dicta fuit, teſte Plinio. *Abrettinā* vocat Steph. *Mes* Hebræis eſt, vt ſcribit Montanus in ſuo apparatu. *Myſos* à Poſidonio *Capnobatas*, id eſt, fumi ſcanſores, vocari tradit Strab. l. ſeptimo. *Olympienos* dici ab Olympo monte, teſtis eſt Herodot. *Miſi*, & *Mæh*,& *Maſſei* iidem ſunt Reineckio, eóſq. in Miſniam Germaniæ regionem deducit,quā tempore Henrici Aucupis *Thalemunciam* & à Slauis *Lumaciam*, item à Bohemis *Sirbiam* appellatam addit

myſomacedones, ſunt populi Aſię in tractu maioris Myſiæ à Macedonibus oriundi, vnde & nomen habent. Plin. libro quinto, cap.28

myſtia,vrbs Samnitum Ciues, Myſtiani. Ste.

mytilene, Mytanides, Mytonides,Mytie,Myton,&c. Vide ſuprà in mitylene, cum prima per Iota.

mytiſerata, caſtellum Siciliæ: Gentile,Mytiſeratinus. Steph.

mytiſtraton, oppidum iuxta Carthaginem. Gentile, Mytiſtratius. Steph.

myus,untis,vrbs Ioniæ,Stra.l.12. Ciuis,myuſi⁹

N A

NAæra, vna ex pediſſequis Cleopatræ reginæ, quæ vna cum Charmione ſpontaneam Cleopatræ mortem eſt imitata. Vide Plut. in vita M. Antonii, & prouerb. apud Eraſ. Naæra & Charmione.

naalol, ciuitas Leuitarum in tribu Zabulon. Ioſ.19.& 21. Iudic.1. Lat. laudatus, ſiue lucidus, aut ſtolidus.

naama, ciuitas in tribu Iuda, Ioſ.15. Mater item Roboam 3. Reg.14. Lat. pulchra ſiue decora, aut monens valde.

naaman, filius Beniamin. Gen.46. qui 1. Par. 8. dicitur noha. Lat. pulcher ſiue decorus, aut motum præparans.

naaman, princeps militiæ regis Syriæ, qui cũ lepróſus eſſet à rege in Iudæam miſſus, ab Heliſæo Propheta curatus eſt. 4. Reg.5. Luc.3. Filius item Bela filii Beniamin. 1. Par.8.

naara, ſiue naaratha, terminus tribus Ephraim Ioſ.16. Altera vxor Ashur. 1. Par.4. Lat. puella, ſiue iuuenis, aut excuſſio, vel vigilans,

Naari, nomen viri. 1. Par. 11. Lat. pueri mei, vel iuuenes mei, ſiue excutientes, aut vigilantes mei.

naarda, vrbs Syriæ iuxta Euphratem, vnde Naardanus Steph.

naaria, filius Semeiæ filii Secheniæ. 1. Parali. 3. & 4. Lat. puer Domini, aut excuſio Domini, ſiue vigil Domini, vel vigilans Dominus.

naarmalch, Vide Euphrates.

naas, ciuitas 1. Paral. 4. Rex Ammonitarum. 1. Reg. 11. 1. Par. 19. Eſt & nomen cuiuſdam viri, de quo Reg 17. 2. Reg. 17. Lat. coluber, vel ſerpens, aut augurans, vel diuinans, ſiue æneus.

nabaioth, filius Iſmaelis. Gen. 25. Ab hoc omnis regio ab Euphrate vſque ad mare rubrum, vſque hodie Nabathena dicitur, quæ pars Arabiæ eſt. Iſa. 60. Lat. loquelæ, ſiue prophetiæ, aut fructus vel germinationes.

nabal, viri nomen, cuius vxor Abigail dicebatur. 1. Reg. 25. Is omnium Iudæorum ditiſſimus, cùm Dauidi eſurienti eſcas denegaſſet, eum ita iratum reddidit, vt in animo haberet domum eius euertere: fecíſſetque, niſi Abigail eius vxor obuiam progreſſa, cum placaſſet. Lat. ſtultus vel incipiens.

nabalia, flumen trans Rhenum, Phryſium & Gueldrenſem agrum alluens. Tacitus.

nabat, pater Ieroboam ſerui Salomonis. 3. Reg. 11. Lat. aſpiciens ſiue intuens.

nabatha, ciuitatis cuiuſdam nomen.

nabathæa, Steph. regio orientalis, ab Arabia incipiens, eamque intra ſe continens: quæ vſque ad mare rubrum ex latere dextro, Perſicum ex ſiniſtro, Indicúmque ex ſuperiori parte protenditur. Nomen habet à Nabat Iſmaelis primogenito. Huic metropolis eſt Petra. Hinc Nabathæus, adiectiuum. Et quia Nabathæa regio orientem ſpectat, factum eſt, vt Nabathus accipiatur pro orientali. Ouid. 1. Metam.

Eurus ad Auroram, Nabathæaq; regna receſſit,

Huius regionis gentes *Dalebarenos* vocatos ſcribit Euſtathius & Stephan. In Æthici Sophiſtæ libro ſic habetur, Sicharia regio, quæ poſtea Nabathæa nuncupatur. Vide Arabia.

nabis, Lacedæmoniorum tyrannus, cum Romanis bellum aliquandiu geſſit, mox pacem impetrauit, ſub annum ab vrbe condita 560. Eundē Philippus R. Mac. in ſocietatem belli aduerſus Rom. ſolicitauit. Iuſt. hiſt. extremò l. 30.

nabius, Tarraconenſis Hiſpaniæ fluuius, Ptolem. li. 5. c. 6. Narium dicunt Mela, Villan.

nabo, ciuitas in terra Moab, in tribu Ruben. Iſaiæ 15. Ierem. 48. quam ædificauerunt filii Ruben, Num 32. Eſt & nomen montis eiuſdem nominis. Dicitur & Nebo. Idoli præterea nomen. Iſa. 46. Lat. loquela, ſiue prophetia, aut loquēs, vel prophetans, ſiue fructificans vel germinans.

Naboth, vir Iudæus, per iniurā & dolum ab Achab rege circumuentus & interfectus: quia ei vineam ſuam vendere noluerat. 3. Reg. 21. idem ſignificat quod Nabo.

nabriſſa, Ptol li. 2. cap. 4. aliis Nebriſſa hodie Veneria cognominata, Hiſpanię ciuitas.

nabu, nomen vnius ex principibus regis Babylonis. Ierem. 39. idem ſignif. quod Nabo.

Nabuchodonoſor, i. Gemitus ſiue planctus iudicii, anguſtiæ vel preſſuræ, ſiue coarctans iudicium anguſtiæ vel preſſuræ, rex Chaldæorū, qui (inquit Origenes) gentibus innumeris propinauit mœroris potum, ſuperbe ac crudeliter, quod Domini fiebat virtute, ſibi arrogantiùs aſcribens. Dan. 4. B. Ambroſ. li. de Pœnit. c. 4. *Nabucodonoſor ille feralis & alienigena princeps, diuina animaduerſione Deum cogitur agnoſcere, quem Sacrilegium fuerat abnegaſſe; vt virtuti ſ useum crederet, quę per ferociam ſpiritus ante neſciſſet*, &c.

nabuſezbaz, nomen viri, Ierem. 39.

nabuzardan, princeps exercitus regis Babyloniorum, 4. Reg. 25. Is reliquias Iudæorum in Meſopotamiam abduxit. Lat. Germinatio, vel prophetia extranei, ſiue ventilati aut effuſi iudicii vel dominii, aut baſis.

nachō, nomen loci. 2. Re. 6. La. parat⁹ vel cert⁹,

nachor, filius Sarug. Gene. 11. Luc. 3. filius item Thare, Gen. 11. Lat. raucus, vel aridus, aut iratus, vel incenſus, aut Syriacè, ſuffocatus.

Nachoragas, dux exercitus Perſarum ſub rege Coſroe.

Nacolla, aliàs ακολία vel νακόλεια, vrbs Phrygiæ, à Nacole Nympha vel à Nacolo Daſcoli filio, aliàs Nacolæ: Gentile, Nacoleus. Stra. li. 12 nacolia Stephano ſcribitur. Suidas dicit quoq; *Nacoleum* & *Nacolea* plurali numero dici.

nacone, vrbs Siciliæ: Gentile, Naconeus, Stephan.

nacria. Vide Nucria. Tuſciæ vrbs.

nadab, filius Aaron, Exod. 6. filius item Semei, filii Onam, filii Ieramecl. 1. Par. 2. filius Iahiel. 1. Paral. 9 filius Ieroboam. 3. Reg. 14. Lat. Spontaneus, aut vouens. vel princeps.

nadabia, filius Iechoniæ filii Ioacim. 1. Para. 3. Lat. votum Domini, ſpontaneus vel princeps.

nænia deā veteres coluere: cui ſacellū, autore Feſto extra portam viminalem fuerat dedicatū.

næſſus, vrbs Thraciæ, patria Conſtantini regis, à quo etiam condita eſt: Gentile, Næſitanus, vel Naiſitanus, Steph.

næuia, nomē mulieris, à Næuo ſic appellatæ,

næuia, ſylua quædā prope vrbē Romā. Feſtus.

næuius, poeta comicus Rom. ſtipēdia fecit primo bello Punico, ídq; bellum verſib. deſcripſit.

næuius Turpio, Verris in omni calumnia præcurſor & emiſſarius Cic 7. in Verrem.

nage, i. claritas vel ſplēdor. Nomē viri. Lu. 3. 25.

nagidos Steph Ciliciæ vrbs eſt pro quo legitur apud Pompon. *Natidos*, ſed vitioſè, vt credit Pintian. qui etiam *Nagidos* apud Stra. legit li. 14.

nagis, vel Nagidos, vrbs inter Ciliciā & Pam-

phyliam à Nagide gubernatore condita: Gentile, Nagideus. Eſt & inſula Nagiduſa, Ste.

Nagnata, Hiberniæ vrbs inſignis. Ptol. lib. 2. c. 2. Magnata legim⁹ in cod. manuſcrip. vt ſuprà.

nagnia, Vilumbrorum vrbs in Italia. Ptol. li 3. c. 1. Priùs Nequinum. Narnia hodie. Vide infrà.

nahabi, filius Vapſa, Num. 13. Lat occultus vel abſconditus, ſiue dilectus meus, aut quieſcens mecum, ſiue ductor mecum.

nahaliel, loc⁹ vbi caſtra fixerūt Iſraelitæ Num. 21. Lat. torrens Dei, ſiue hæreditas aut vallis Dei.

naham, frater Odaiæ mulieris: & filius Caleb filii Iephone. 1. Paral. 4. Lat. pulcher ſiue iucundus aut mouens eos.

nahamani, i. conſolator, ſiue pœnitens, aut requiei munus vel numerus, ſiue requiei præparatio. Nomen. viri. 2 Eſdr. 7.

naharai, i. Naris, ſiue naſ⁹, aut hinniens, vel calefactio, ſiue ariditas, vel raucedo, aut Syriacè, ſuffocatio. Armiger Ioabi. 2. Re. 23. & 1. Para. 11.

nahaſſon, idem filius Aminadab, frater Elizabet vxoris Aaron. Exod. 6. 23.

mabath, i. requies vel ductor, aut Syriacè, deſceſio, filius Rahuel filii Eſau. Gen. 36 & 2. Pa. 31.

nahor. Vide Nachor.

nahum, i. cōſolator, ſiue pœnitens. aut doctor eorū. Nomen prophetæ, Nahū 1. & 2. Eſdras 7.

naiades, ſiue Naides, Nymphæ fontium & fluuiorum, ἀπὸ τοῦ νάειν; quod eſt fluere: ab his fit Naicus, ca, cum. Propert. lib. 2.

Suppoſita accipiens Naica dona manu.

Naim, ciuitas Galilææ, duobus millibus diſtans à monte Thabo. Hic Ieſus Chriſtus puerum viduæ vnigenitum ex mortuis, ad vitam excitauit.

naioth, nomen loci, 1. Reg. 19. Lat. pulchritudo, ſiue decor, aut habitaculum.

nais, fluuius qui ex Tauro monte naſcens, in Pontum mergitur.

nais, meretrix inſignis Step. in Eucarpia.

nais, Nympha aquatica fuit. à νάω, quam Statius Cæruleam vocat. Lubricam alibi: & Virg. Candidam.

nalcua, vrbs Britanniæ Ptolemæo, nunc vulgò dicitur *offiforda*.

namados, Indiæ intra Gangem fluuius Ptol. Niger eum *Amandaune* vocat, Stukius credit *Lamneus* ab Arriano dici.

namnitæ, ſiue Namnetes, populi Galliæ Celticæ ad Ligeris fluminis oſtia, quorum ciuitas Condiuicum. Ptol. lib. 2. cap. 8. Vulgò *Nantes en Bretaigne*. Vide mox, Nannetes.

nam ſi, pater Iehu regis Iſrael 3. Reg. decimonono. Lat. ablatus ſiue auferens, aut tangens, vel dominatoris munus.

namuel, filius Simeonis filii Iacob. 1. Paral. 4. qui Geneſis capite quadrageſimo ſexto, verſiculo 10. dicitur Iamuel. Lat. dormiens Deus, vel dormitio ſiue ſomnus Dei.

namuelitæ, idem Num. 26.

Nancium, oppidum in Lotharingia, iuxta quod Carolus Dux Burgundiæ à Duce Lotharingiæ prælio commiſſo ſuperatus eſt, Gallicè *Nancy*.

Nanea, appellabatur Diana, lingua Perſica 2. Machab.

nanigeris, vt habet Mercator in ſua vniuerſali tabula, Ptolemæo eſt Indici maris inſula. Hanc *Zeilan* à Germanis & *Tenariſim* ab incolis dici idem Mercator ſubdit. Huius incolæ *Chingale* appellantur.

manius Actius, vir Romanus, tanta augurandi peritia, vt à Tarquinio Priſco Romanorum rege accerſitus, & interrogatus, an id quod cogitaſſet, fieri poſſet, capto augurio, poſſe, reſponderit: cúmque ille cotem ſe nouacula diuidere velle dixiſſet, id quoque fieri poſſe confirmarit, tanta erat artis fiducia: ac denique cotem allatam nouacula diuiſerit. Val. Max.

mannacus, rex ante Deucalionē fuiſſe narratur, qui diluuiū futurum præuidit. Vnde ob eius antiquitatem natum eſt Prouerb. A Nannaco.

nannes, rex Galliæ, ſub annum ante Romam conditam quigenteſimum. Maneto. in Supp. & Ann. in comm. Beroſ.

Nannetes. Vide Namnitæ. Sunt Galliæ populi apud Cæſarem. Marliano vrbs eſt in Oceani Aquitanici littore, quā hodie *Nantes* vocant.

nannium, meretricula fuit, Proſcenium, vt ſcribit Athenæus, cognominata: quod veſtium & auri cultu plurimo ſpecioſa videbatur, quum exuta foret vel turpiſſima. Hæc item, ſi Suidæ credimus, facetè dicta eſt & capta, quòd Thalli cuiuſdam cauponam facientis bona deglutiſſet, tanquam germina hordeis obiici ſolita in paſtum, quæ *Tallos* Græci vocant.

naſberga, mons Comitatus Tirolenſis, tribus milliaribus à Tridentino diſtans, extendit ſe in longitudinem 12. milliarium, & 3. in latitudinē, CCCL. parochiales Eccleſias, XXII. Caſtra habet. Præter ſal & Aromata, eo prouenIunt affatim omnia ad victum neceſſaria. Munſter.

nautuates (qui à quibuſdam Antuates dicuntur) ſunt populi Germaniæ circa Rhenum fluuium, per quorum fines longo ſpatio quaſi ab ortu ſuo Rhenus ipſe citatus fertur: proximi Heluetiis ac Sequanis. Hi ſunt quos Conſtantienſes appellamus. Ciuitas eſt epiſcopalis Moguntinæ prouinciæ. Horum meminit Plin. lib. 3. cap. 20. & Strab. lib. 4. Gallicè, *Le pais de Vaud*. Marlianus *Conſtenz* interpretatur. Scudus ſcribit eorum tractum hodie *De Maat* & *Vuhtlādt*, Germanicè. Idem putat eos eoſdem eſſe cum Antuatibus, & Nantuatium regionem & nomen ſcribit Paradin⁹ hodie extare in oppidulo quod etiamnum *Nantua* nuncupatur, non longè ab vrbe hodie *Chamberi* dicta.

napææ, ſyluarum Deę, quæ & Dryades dicuntur,

tur. Nam νάπη ſiue νάπος ſaltum ſignificat. Aliis ſyluarum, ſeu collium & florum deæ, ſicuti Dryades arborum, & Nymphæ ſunt fontium, vt ſcribit Seruius.

nape, vrbs Leſbi, vnde Apollo Napæus. Sunt etiam Napæi in Epiro.

napæi. Vide Nape.

naparis, Scythiæ fluuius Herodoto, quem *Dnieper* incolæ vocant, vt ſcribit Peucerus.

napatæi, populi in Æthiopia. Steph. Napatæ vrbs eſt Libyæ iuxta Æthiopiam. Gentile, Napatæus. Vide Napitæ.

napheg, filius Iſar, filij Caath, filij Leui. Exod. 6. Filius item Dauid. 1. Paral. 14. Lat. imbecillis, aut remiſſus, vel laxans.

naphis, filius Iſmaëlis. Gen. 25. Paral. 5. Lat. anima, vel refrigeratus, aut requieſcens: vel Syriacè, multiplicans.

napitæ, populi in Scythia, quorum caput vicus Napis, qui & Napatæ nominantur. Ste. vicus eſt Scythię. Incolę Nepates, aut Napites. Vide napa.

Napitia, vrbē Calabrię habet Barrius ex Antiochi ſententia apud Strab. li. 6. vbi ſinum Napitinū deſcribit. Hanc idē Barrius *Amanthea* vocat, ſed malè *Nepetia* pro *Napitia* habet, in ſuo de Calabriæ antiquitatibus libello, Romæ fortè malè excuſo: eandem *Amantiam* Lycophronis putat.

nar, Steph. fluuius Vmbriæ, qui per Narniam effluens, Tyberi immiſcetur. Eſt & alius hoc nomine, qui à Danubio videtur deriuari. Vir. *Sulphurea Nar albus aqua.* Strabo hunc Narranem vocat. Plin. lib. 30. cap. 5.

nar, Sabinorū fluuius, à Viſcello mōte oriens aquis ſulphureis miſcetur. Alius itē in Dalmatia, qui & Naro dicitur. Vide Narane. *Negra* hodie nomen habere perhibet Leāder. Vide *Narron*.

narane, fluuius Dalmatiæ, ab Epidauro diſtans centum millibus paſſuum. Vide Nar.

naracuſtoma, ſecundum Iſtri fluminis oſtium. Plin. lib. 4. cap. 12.

narbaſis, vrbs in Hiſpania, & æſtuarium.

narbis, vrbs Illyriæ. Steph.

narbo, cognomento Martius, olim ampliſſimum fuit Galliæ Braccatæ emporium, teſte Strab. lib. 4. hodie tutiſſimum Galliarum aduerſus Hiſpanos propugnaculum: à quo tota ea pars Galliarum, quæ olim Romanorum fuit prouincia, nomen accepit. Martium autem Narbonem ex eo dictum putant, quòd eò Cæſar ex Martia legione colonos deduxerit. M. Auſonius in claris vrb. XII. *Nec tu Martie Narbo ſilebere,* &c. Martianus Narboneſiam vocat. Gentile, Narbonites. Eſt & Narbonitis palus. Hecatæus Narbæos nominat. Stephanus.

narbonenſis Gallia, à Narbone ciuitate dicta eſt. Hæc olim Braccata Gallia dicebatur. Amne Varo ab Italia & Alpibus diſcernitur: à reliqua verò Gallia, montibus Gebenna & Iulia, agrorum cultu, virorum morúmque dignatione, amplitudine opum nulli prouinciarum poſtferenda. Mela lib. 2. c. 5. & Strab. li. 4. Hodie *Languedoc, Prouence, & Dauphiné* continet. Galliam Narbonenſem vocat D. Eulogius in Epiſtola ad VVilienſindam. *Gothiam* fortè: quòd à Gothis poſſeſſa erat. Narbonenſes *Bebrices* appellat Lycophron, vt Tzetza refert ex Cocciano.

Narcæa, Minerua dicta eſt à Narce quodam Græcorum principe, qui vbi bellum cum finitimis geſſiſſet, magnámque potentiam fuiſſet adeptus, Mineruæ Narcææ templum de ſuo nomine condidit. Palæph.

narcaſus, vicus & vrbs Cariæ: inde Narcaſeus, Stephan.

narciſſus, Hieroſolymorum epiſcopus vndecimus, ſub annum ſalutis 180. de quo hunc in modum ſcripſit Euſeb. li. 6. c. 7. hiſt. eccl. *Accidit aliquando* (inquit) *in die ſolemni vigiliarum Paſcha, oleum deeſſe luminaribus: cumque id per miniſtros innotuiſſet, mœror plebi maximus fuit. Sed Narciſſus, fide fidens, miniſtris imperat aquam haurire, ſibique deferri. Cúmq; detuliſſent, orauit, & benedixit aquā, & infundi luminaribus præcepit tum repente, miro & ſeculis inaudito genere virtutis, natura aquæ in olei pinguedinem verſa, ſplendorem luminum etiam reddidit clariorem.* Is præterea cū inter cætera virtutum ſuarum bona eſſet valdè conſtantia animi, & iuſti rectiq; indeclinabiliter tenax, quidā homunculi nequam, & malè ſibi conſcij, metuentes, ne criminū ſuorum, ſi arguerentur, non poſſent effugere vindictam: præueniunt, & factionibus circumuenire parant eum: cuius iudicium verebantur. Concinnant igitur aduerſum eum infame ſatis, & noxium crimen: conueniunt auditores: & ex ſemetipſis producunt, qui ſub Sacramento iuramenti, quæ obiiciebantur, confirmarent: alius ne in ignē incideret, vera ſe dicere teſtabatur: alius ita ne regio morbo corrumperetur: tertius ita, ne luminibus orbaretur. Et quamuis ne iuramentis quidem iſtis quiſquā fidelium, ac Deum timentiū crederet, eò quòd vita Narciſſi, & inſtitutio, ac pudicitia ab omnibus noſceretur, ipſe tamen eorū quæ nota ſunt, indignitatem ac moleſtiā non ferens, ſimul & ſecretam, ac philoſophicam vitā ſemper habere deſiderans, ſubterfugit eccleſiæ multitudinem, & in deſertis locis, atque agellis ſecretioribus deliteſcit annis quamplurimis. At non ille magnus diuinæ prouidentiæ oculus quieſcit in longum, ſed impios vltione per ea quæ ſibi in periuriis ſtatuerant, maledicta molitur. Primus namque ille teſtis, parua ignis ſcintilla, noctis tempore, domo ſuo ſuccenſa, cum omni genere ſuo omníq; familia, flammis vltricibus conflagrauit. Alter repentè ab imis pedibus, vſque ad ſummum capitis verticem, morbo regio, quem fuerat *imprecatus, repletur atque conſumitur. Tertius autem priorū exitum videns, & oculum diuinum non ſe latuiſſe per-*

ſpiciens, prorumpit in mediũ, & audientibus cunctis, ſera pœnitentia, vniuerſum concinnati ſceleris ordinem pandit. Tantis autem lachrymis commiſſum facinus defleuit, & in tantũ die, noctúque perſtitit in fletibus, vſque quò luminibus orbaretur. Hi igitur figmenti ſui huiuſcemodi pœnas dederũt, & Narciſſus epiſcopatui reſtitutus. Hæc ibi Euſe.

narciſſus, puer formoſiſſimus, Cephiſſi amnis & Liriopes Nymphæ filius, quo recens nato Cephiſſus Tireſiam vatem de pueri fato conſuluit, reſponſúmque accepit, tandiu victurum, quandiu à ſui conſpectu abſtineret. Quod reſponſi genus quamuis primùm ridiculum videretur, euentu tamen ipſo eſt approbatum. Nam cùm Narciſſus iam adultus, à Nymphis compluribus & præcipuè ab Echo adamaretur, mira omnes conſtantia eſt aſpernatus. Verùm cùm aliquando æſtu defatigatus, ad limpidiſſimum fontem bibendi gratia ſe contuliſſet, imagine ſua in fonte conſpecta, ſui amore captus eſt: cúmque nulla potiundi amoris ſpes eſſet, nimio deſiderio contabuit, & in florem ſui nominis eſt cõmutatus. Ouid.3.Metamorph. monumentum eius fuit in ora Bœotiæ, per quod tranſeuntes ſilebant, vnde Taciturnum vocabãt. Sapienter ab Ouidio fingitur Nemeſis, inſolentię & arrogantiæ vindex, repetere pœnas à Narciſſo ſeipſum amante, ac ſuam ipſius vmbram admirante. Diuinitus enim puniuntur φίλαυτοι ſui amãtes hac dementia, vt etiam inſcitiam ſuam eſſe ſapientiam arbitrentur. Mutatus in florem oſtendit quàm leuis & ſit inanis gloria mundi, & ſerò floreſcens monet, ne nimis maturè & ante tẽpus ſapere incipiamus, neve nos aut noſtra nimis amemus, atq; admiremur. Hor. ad Piſones, de art. r.

narciſſus, nomen fluuij.

narciſſus, Claudij imperatoris libertus, potentiſſimus & ditiſſimus apud principem.

narciſſus, nomen viri, cuius meminit Paulus, Rom. 16.

nargara, Africæ propriæ vrbs eſt Liuio, vbi Scipio & Hannibal colloquebantur. Margarum apud Polybium legitur.

nariſci, Tacito Germaniæ populi. Hos Auentinus *Norigeona* interpretatur. Rhenanus *Beyr.* Geor. Fabricius & Vvillichus *Voithlander* faciũt.

naritia & Narix, Brutiorum ciuitas in Italia, ab Aiacis Oilei ſociis condita, à qua Naritii dicuntur populi, & Naritius, tia, tium. Eſt & Naritia inſula in mari Ægæo, ſub Vlyſſis imperio. Vide Narycium & Locri.

naryx. Vide Narycium.

Narmalis, vrbs Piſidiæ. Gentile, Narmaleis.

narna, vel Narnia, Strab. lib. 5. Vmbriæ ciuitas, per quam Nar labitur, à quo & nomen accepit. Liuius li. 10. à Nare flumine Narnia appellata. Vide Nagma. Olim propriè *Nequinum* dicebatur, vt Plinius & Liuius tradunt Municipes huius loci olim *Nartes* appellatos ex antiquis

marmoribus docet Hermolaus. Plinius nilominus eos Narnienſes vocat. Nerni hodie dicitur, Leandro teſte.

narnienſes, Narniæ populi. In Narnienſi agro quædam terræ imbribus ſicciores fiunt, quod admirandis ſuis inſeruit M. Cicero, ſiccitate lutum fieri, prodens: imbre autem, puluerem. Pli. lib. 31. cap. 4.

narnienſes, vna ex xxxv. tribubus populi Rom.

naro, fluuius Dalmatiæ, iuxta Epidaurum in mare Adriaticum influens. Vide Nar.

narona, fluuius Dalmatiæ, Pto. l. 2. c. 17. Melæ Nar dicitur, hodie Narẽta. Vide Nar & Narane.

narſes, Eunuchus Iuſtiniani principis cubicularius, bibliopola priùs, deinde ob animi virtutẽ patriciatus honore auctus, vir religione pietatéque præditus. Is in locum Beliſarij ducis in Italiam miſſus, decem annos variis euentibus pugnauit. Volaterr. Idem Butelinum Francorum ducem Neapoli, & vicinis vrbibus dominantem debellauit prope flumen Caſulinum, & internecione deleuit: vt ſcripſit Im. Cõſtan. Porphyr. lib. de Thematib. Occid. in Themate Longobard. ex editione Græcolat. F. Morelli, cuius Notas in illud xi. Thema conſule, pag. 85. & ſeq.

narſes, Perſarum rex, ſub annum ſalutis 294.

nartes populi Vmbriæ, qui & inter Amnates. Plin. li. 3 cap. 4.

narthecis, parua inſula prope Samum, ad dextram appellentibus ad vrbem.

narthecuſa, eſt inſula in mari Carpathio. Plin.

narycium, quod & Naryx, & Naryce dicitur, oppidum Locrorum vetuſtiſſimum, vnde Aiax, & Narycij populi. Steph. Virg. 3. Æneid.

Hic & Narycij poſuerunt mœnia Locri.

narycia, inſula in mari Ægæo vel Ionio, quæ fuit Vlyſſis. Abundat autem pice optima, vt teſtatur Virg. 2. Georg.

Et iuuat vndantem buxo ſpectare Cytorum,
Naryciæque picis lucos.

narycion, Locrorũ oppidũ eſt apud Pli. Hoc & Naryx & Narycium appellatur Suidæ & Ste.

Naſabath, Ptolemæo, ſed Nauaſa eſt in Græcis codicibus, Mauritaniæ Cæſarienſis amnis eſt, qui Caſtaldo Soſsaga dicitur. Nabar Plinij eſt Villanouano auctore.

naſamones, ſunt populi Libyæ nauium Syrtibus inuolutarum ſpoliatores, & viuentes rapto. Herod. lib. 4. Lucan. li. 8.

Quas Naſamonũ gẽs dura legit, qui proxima Põto
Nudus rura tenet, quem mũdi barbara damnis
Syrtis alit: nam littoreis populator arenis
Imminet, & nullos portus tangente carina
Nouit opes: ſic cum toto commercia mundo
Naufragiis Naſamones habent,

Gratius Carm. de venatu vbi Naſamonum equorum vitium operitur lacuna, quam ſic explendam autumat Fed. Morellius. Prof. Reg:

Murcibꝗ vix ora tenacia ferro
Concedunt, aut tota leui Naſamones arena.
Et Plin. li. 5 Steph à Naſamone quodam dictos ſcribit. Inde Naſamonis, fœmininum. Apud hos moris erat, vt cùm quis primùm vxorem duxiſſet, ſponſa nocte prima cum ſingulis conuiuis coiret, ac mox perpetuò caſtitatem ſeruaret. Polyd. Virg. li. 1. cap 4. de rerum inuent.

naſia, nomen viri, 1. Eſdr. 2. Lat. victor ſiue æternus, aut fortis.

naſibus. Vide Naſibis.

naſica, Scipio dictus eſt, nobilis Romanus qui Gracchum ſeditioſum virum occidit. Cic. primo Tuſculanarum.

naſium, Ptol. li. 2. c. 9. Galliæ Belgicæ vrbs.

naſpus, vrbs Thraciæ: aliàs νᾶσος. Steph.

naſtes, frater Amphimachi, vnus ex his qui in auxiliũ Troianorum venerunt Hom. li. 2. Iliad.

Natalis, confeſſor egregius, qui propter Chriſtũ innumera tormenta paſſus fuerat, tandem ab hæreticis deceptus, eorum conſtitutus fuit epiſcopus: ſed in ſomniis frequenter admonitus à Domino: quia miſericors Deus & Dominus noſter Ieſus Chriſtus nolebat martyrem ſuum, qui ſibi in multis paſſionibus teſtis extiterat, de eccleſia perdere: cum vero negligentiùs ſuſciperet viſiones, turpis lucri deuictus illecebra, ad vltimum à ſanctis Angelis per totam noctem verberatus, & pœnis grauibus excruciatus, manè conſurgens, cilicio ſe induit & cinere conſpergit, ac multis lachrymis errorem ſuum deflens, ante pedes Zephyrini epiſcopi ſeipſum proſternit, & veſtigiis omnium, non modò clericorum, ſed etiam laicorum, multa cum lamentatione, prouolutus in ſuſpiriis & lachrymis omnem prouocauit eccleſiam, vt indulgentiam ſibi à Chriſto, continuis & iugibus pro ipſo precibus implorarent, oſtendendo ſimul in conſpectu omnium liuores corporis ſui & cicatrices, quas pro nominis ipſius confeſſione ſuſceperat, vix aliquãdo in communionem corporis eccleſiæ reuocatus eſt. Euſeb. lib. 5. cap. vlt. hiſt. eccl.

nathan, filius Dauid 2. Reg. 5. 1. Par. 3. Nomen item Prophetæ, 3. Reg. 7. Filius item Ethæi, filij filię Seſãn exſeruo. 1. Par 2. La. dãs, vel donatus.

nathanael, frater Semeiæ & Chonemiæ. 2. Par. 35. filius Suar, princeps tribus ſuæ Iſſachar, Numer. 1. Quartus filius Iſai, 1. Par. 2. Lat. donũ Dei.

nathanael, frater Philippi Apoſtoli.

nathania, ſiue Nathanias pater Iſmaelis, 4. Reg. 25. Lat. Donum Domini.

nathammelech, nomen Eunuchi. 4. Reg. 23. Lat. donum regis ſiue conſilij.

Natho, Ægypti inſula, Herodoto in Delta, in qua vrbs eſt Atarbechis nomine. Hanc eandem inſulam idem Proſopitin vocat. Huius etiam meminit Diodorus Siculus li. 2 & Thucyd. li. 1. Proſopin Ægypti vrbem habet Steph.

nathon, id eſt, dare vel dando, nomen ciuitatis in tribu Zabulon. Ioſ. 19.

Natio, dea à naſcentibus dicta, quòd Matronarum partus tueretur. Cicero tertio de natura deorum. Huic affinis eſt Græcorum γενετυλλίς.

natiſo, Venetiæ fluuius, Ptol. lib. 3. cap. 1.

naua, Tacito fluuius, qui apud Bingium Rheno miſcetur. Naha hodie Rhenano. Hic Auſonio quoque innotuit eo carmine, in Mozella:

Tranſierant celerem nebuloſo flumine Nauam.

nauæthus, Italiæ fluuius, à nauium exuſtione ſic nuncupatus, quod ſcribit Apollodorus, quia Laomedontis filiæ, ac Priami ſorores, Achilla, Aſtioche, Medeſicaſte, cum captiuis aliis illuc appulſæ, naues incenderunt, ex quo & ipſæ Naupreſtides nuncupatæ. Rhodig. li. 24. cap. 5.

naualia, Ptol. lib. 2. cap. 11. vrbs Germaniæ, vulgò *Suoll*. Appiano.

nauaria, pars Hiſpaniæ Septentrionalis, verſus Arcton Vaſconibus adiacet: ad meridiem verò Tarraconiam habet regionem.

naubolus, Laij regis Thebarum, auriga, Statius, in Theb.

Naubolus Hypſaſides, tuus, ô, mitiſsime Lai,
Hoſpes adhuc currus, ſecuráque lora tenebat.

naucrates, dicitur Ægyptios docuiſſe animaliũ, arborúmq; figuris ſcribere: hunc Mercuriũ Triſmegiſtum, quem Thyeth dicunt, fuiſſe Ægyptij crediderunt, vel Mercurium aliũ Ioue & Cyllene natum, fugiẽtem in Ægyptum Argo interfecto.

naucrata, Grammaticus, qui docuit Athenis ſub Commodo principe.

naucratis, Stephano, oppidum Ægypti, à Mileſiis maris imperium tunc obtinentibus, appellatione indita, cuius incolæ Naucratitæ & Naucratiotæ dicuntur. Strab. lib. 17.

naulium, ciuitas in Liguria, portu ac turribus inclyta, & vadorum Sabatiorum portus, à quo decem millibus diſtat Sabatia.

naulochum, dicta eſt olim Smyrna Ioniæ vrbs. Steph.

naunes, Plinij videntur Simlero, quos Germani *Nanſer* vel *Nanſerberg* vocant in Tridentino Epiſcopatu

naupactus [hodie *Lepanto* Sophiano, per Turcas Venetis erepta] vrbs Achaiæ apud Locros, Ptol. l. 3 c. 15. Steph. dictam ſcribit à fabricatione nauium per Heraclidas. Martianus. Heracl. Perieges. Poem. verſ. 477. *Naupactus at ſuper Rio vrbs eſt condita A Dorienſibus*, ex verſione metrica Fed. Morelli Prof. Reg.

nauſerius, Aquitaniæ dux temporibus Pipini, patris Caroli Magni.

naupalia, vrbs in Argo. Strabo lib. 8. dicta, quòd eo naues adnauigent. *Napoli de Romania* dici Sophianus tradit.

naupliades, patronymicũ, id eſt, Nauplij filius.

nauplius, filius Neptuni, & Amymones filiæ Danai Argiuorum regis. Item rex Eubœæ, pater Palamedis, qui cũ filium, Vlyſſis opera, iniquo

iudicio circumuentum, & ab exercitu lapidibus obrutum audiſſet, necis eius vlciſcendæ auidus, per totam Græciã vagari cœpit, vxoréſq; principum, qui ad Troiam militabant, in iuuenũ adulteria pellexit futurũ, ſperãs, vt grauiſſimis ea de cauſa inimicitiis inter ipſos exortis, mutua cæde Palamedis necem expiarent. Nec eo contentus, Græcis capta iam Troia in patriam redeuntibus, & tempeſtate laborantibus, ex Caphareo monte ignem oſtendit, bonámq; claſſis partẽ ad ignem, tanquam ad vicinũ portum, adnauigantem, in aſperrimos ſcopulos pellexit, miſerandóq; perdidit naufragio. Poſtea verò cũ intellexiſſet Vlyſsẽ & Diomedẽ quibus eas inſidias potiſſimũ ſtruxerat, incolumes euaſiſſe, doloris impatientia ſeipsũ in mare præcipitẽ dedit.

nauportus, amnis, qui & Pãportus etiã à Strab. vocatur, ex Illyrio nauigabilis defertur in Sauũ.

nauportus, Velleio & Tacito, Nauportus Straboni, oppidum in Tauriſcis (hodie Carnis) Plinio Nauportus fluuius eſt, idem oppidum alluens. Hodie & oppidum & flumen: Germanicè *Laybach* dicitur, Italicè *Laboto*, & Dalmaticè *Lubeana*. Latinis huius ætatis *Labatum* flumen cum oppido nomen habet.

nauportus, Iſtriæ fluuius. Plin. li.3 cap.8.

nauſicae, Alcinoi Phæacum regis filia & Aretes, quæ cùm fortè cum pediſſequis ſuis extra ciuitatem ſe contuliſſet, veſtes in flumine ablutura, incidit in Vlyſſem naufragum in littore ſedentem, nudum, arborum ramis circumtectum, cui ſupplici & veſtes dedit, & in regiam patris ſui eum perduxit.

nauſimenes, vir Athenienſis: cuius vxor cùm liberos in inceſtu deprehendiſſet, indignitate facinoris perterrita, vocem amiſit.

nauſithous, Rex Phæacum, filius Neptuni & PeribϾ, Eurỹmedontis filiæ. Heſiod. tamen Vlyſſis & Calypsûs filium facit. Hic pater fuit Alcinoi, qui ei in regno ſucceſſit.

nauſtathmus, Plinio portus Siciliæ eſt. Phœnicus Ptolemæo dicitur. Hodie Vindicari nomen habere ait Fazellus. Aretius ſcribit *Fontana biance* nuncupari.

nautii, Romæ dicti sũt à Naute, Æneæ comite.

nauius Accius, inſignis augur fuit, qui ſub Tarquinio Priſco Romanorum rege floruit. Liu. l. 1. ab vrbe condita: hic nouacula cotem diſcidit

nautes, nomen eſt vatis Troiani apud Virgil. li. 5. Æneid. qui dum incenſæ ab Iride in Sicilia comburerentur Æneæ naues, docuit hoc fieri Iunonis odio, vt Latio Troianos auerteret, monuítque Æneam ipſum, vt non ſuccumberet calamitatibus, ſed inuicto perſeueraret animo.

nautulphus, puer natura cæcus, qui precibus sãcti Henoch visũ recepit, author Greg. Turon.

naxiportus. Vide Heraclea.

naxia, vrbs Cariæ. Gentile, Naxicus, vel Naxiates. Stephanus.

naxium, cotes in inſula Cypro genitæ. Plin. lib. 36. cap. 37.

naxos, inſula in mari Ægæo, vna ex Cycladibus cæteras ſuperans, anteà Strongyle dicta. Hæc Dia pòſt appellata fuit, vt à Catullo in Carm. Epithal. de nuptiis Pelei & Thed. *-vecta ratis ſpumoſa ad littora Diæ*. Nonnus Panopolita. lib. 47. Dionyſiacῶν in Ethopœia Ariadnes quæ compar eſt illi Catullianæ, Liberum ita loquentem inducit, τίς παρὰ Νάξῳ, Τίς χάριν ἐχλαίνωσιν ἀνάμυια. pag. 78. & ſeq. in Cõment. maioribus in Catullum edit. & verſionis Morellianæ. Martianus Heracl. in Geographico Carm. v. 276. Chalcidenſes vrbem Naxiæ condidiſſe notat, his verb. οἱ χαλκιδεῖς κτίζουσι Νάξος. *Chalcidi Naxum incolæ condunt*: ex emendatione & verſ. Morelliana, verùm cùm Cares ex Lamia profecti, duce Naxo eam occupaſsẽt, à duce Naxon appellarunt. Hanc Dionyſiam à vinearum fertilitate dici ſcribit Plin. lib. 4 c. 12. vel quia (vt alij volunt) ſolæ Naxiæ mulieres octauo menſe pariant, quoto & liber pater natus creditur: ſiue quia fons in ea vino fluat. Diſtat à Delo ſeptem millibus. Hinc Naxius, xia, xium. Vnde *Naxius ardor* apud Columel. l. x. quo ſignificatur Bacchi coronæ ſydus: nam, vt ferunt poëtæ, in inſula Naxo, relicta Ariadne à Theſeo, nuptias cum Baccho fecit, donatáq; corona, inter ſidera relata fuit. Alii Siciliã minorem, alii Callipolim appellarunt. Virg. Æneid. 3.

Baccatámque iugis Naxũ, viridémq; Donyſam.

Vide Dia. Eſt oppidi nomen apud Plin. l. 3. c 8. Strab. inſula νάξος, inſula præclara inter Cycladas, à Naxo Carum duce dicta, vel à Naxo Eudymionis filio: vel παρὰ τὸ νάξαι, quod interpretantur ſacrificare. Nicſia item Sophiano appellata fuit, & teſte Diod. *Syme* dicitur. Niger ſcribit hîc marmoris genus exſcindi, quod vulgus Serpentinum, Plin. Orphites vocat, ſerpentum maculis ſimile; viride nempe, ſed maculis liuidioribus inſperſum.

nazaræus, conſecratus & intonſus dicitur, & à Nazareth, Nazaren. Chriſtus filius Mariæ, Seruator & Deus noſter. Nazaræi autem dicebantur, qui votum ad tempus habebant in Lege. Auguſt. Vnde Samſoni iuſſum eſt, vt ferrum non aſcenderet in caput eius. Ioſeph. lib. antiq. & Origen. ſuper Numer.

nazareth, viculus Galilææ, iuxta montẽ Thabor, in quo fuit nutritus Ieſus noſter, Matth. 2.

N E

Nea inſula, Plin. lib. 2. cap. 87 de inſulis enatis, inter Lemnum & Helleſpontum Nea.

neæ, Ste. inſula prope Lemnũ, in qua Philoctetes, ſecundũ aliquos ab hydra morſus eſt: ſic dicta, quòd Hercul. ad eam adnatauerit. Gentile, Neęus. Eſt etiã Nea, vicus & caſtellũ Myſiæ. Ste.

neæra, nomen fœminæ ſeu Nymphæ formoſiſſimæ, quæ peperit Soli duas filias, Phaethu-

ſam & Lampetiam, quæ armenta Solis tranſeunte Vlyſſe iuxta Siciliam oſtendebat. Hom. Odyſſ.12. Eſt etiam mulieris cuiuſdam nomen proprium, apud Virg. Ecloga 3.

--ipſe Neæram

Dum fouet.

Neæra, ancilla Cleopatræ reginæ, quæ vnà cum Charmione ſpontaneam dominæ mortem imitata eſt, ac ſemiuiua reperta, dominæ iam mortuæ capite coronam delapſam reponens. Plut. in Antonio.

Neæthus, fluuius Crotonis ſic dictus, quòd Græcorum naues olim in eo exuſtæ ſint. Vide Nyætos. Huius Barrius apud Lycophronem memoriam exſtare ſcribit: ſed apud hunc Nauæthus legitur. Salentinum ab Ouidio nominari idem Barrius addit. Siciliæ fluuius eſt apud Theocriti Scoliaſten Idem eſt, mediæ enim ætatis ſcriptores hanc Italiæ partem Siciliæ vocabulo indigitarunt, quod hactenus receptum manet, cùm dicunt vtramque in Siciliam, inſulam nempe, & eam continentis partem quæ ab altera freti Mamertini eſt.

Neacles, pictor, qui Venerem pinxit, Naumachiam Ægyptiorũ & Perſarum. Item Aſellum bibentem in littore, & Crocodilũ ei inſidiantem.

Neandria, vrbs Troadis in Helleſponto, aliàs Neandrium in neutro genere. Ciuis, Neandreus. Strabo.

Neanthus, vir quidam qui propter Chelyn Apollinis temerè affectatam deo vindice à canibus diſcerptus eſt. Politian. in Nutricia.

Improbus hanc ſtultè Chelyn affectare Neãthus
Auſus, Apollinea pendentem ſuſtulit æde:
Quem tamen indocto ferientem pollice chordas
Vindice diſcerpſit rictu nocturna canum vis.

Neapolis, ciuitas Cariç aut Thraciæ, Act.16. Hanc vocari Sichen, teſtis eſt. Hier. in Heb qu.

Neapolis, Campaniæ vrbs clariſſima, ſecundum maris littus in longitudinem extenſa, à Cumana iuuentute condita, primùmque Parthenope appellata, de nomine vnius Sirenum, eo in loco ſepultæ. Verùm cùm frequentiùs habitari cœpiſſet, veriti Cumani, ne patria ſua deſereretur, Parthenopen diruerunt. Non multò tamen pòſt, graſſante peſtilentia, cùm oraculum ea de re conſulerent, reſponſúmque accepiſſent, vt nouam vrbem inſtaurarent, ſplendidiùs eam reſtituerunt, & ex verbis oraculi accepto nomine, Neapolim, id eſt, nouam vrbem appellarunt. Gall. *Naples.* Napoli hodie legunt vbique numiſmata. Nouum campum, Herculis ab Oppiano in Venationibus Iſacius nuncupari ſcribit. Videtur ex Stephano quoque Phalerum vocatam.

Neapolis, Africæ oppidum, Pomp. lib. 1. Eſt item eius nominis Cariæ vrbs ad Iſaurum ſinum, eodem authore.

Neapolis, quæ & Leptis magna, Ptol. lib. 4. cap. 3. vrbs Syrtis paruæ. Vulgò *Tripoli* in Barbaris regia ciuitas. Plinius etiam hoc tractu Neapolim habet, quam Pinetus *Mahometa* vertit. *Napoli de Barbaria* eſt Chriſtianis, & *Nabel* Barbaris, vt Theuetus aſſerit.

Neapolis, colonia, Pto. li.4.c.3. vrbs Africæ. Vide Phantiſon. Samaria Iudæ etiam, inquit Steph. poſtea dicta eſt Neapolis. item Tripolis Cariæ ciuitas.

Neapolis, Macedoniæ vrbs ad ſinum Strymonium eſt Ptolemæo. *Chriſtopoli* dicitur Nigro & Sophiano.

Neapolitanum regnum hodie continetur inter Hadriaticum & Tyrrhenum mare, ab amne Truento, & fundis, vſque ad fretum Meſſanæ, continétque nouem opulentiſſimas, amœniſſimáſque Italiæ regiones. Eæ ſunt, Latij pars, Campania felix, Lucania, Calabria, Magna Græcia, Salentini, Aprutium, Apulia, Peucetia & Apulia, Daunia, quarum omnium recentia nomina vide in Italia.

Nearchus, iuuenis eximiæ pulchritudinis, Hor. lib.3. Carm.

Nabahaz, Idolum Heuæorum, 4. Re.17. Lat. fructificans, vel germinans viſionem, aut loquens, vel prophetans.

Nebia, nomen viri, 2. Eſdr. 10. idem ſignific. quod nebahaz.

Neballat, ciuitas 2. Eſd 11. Lat. prophetia, ſiue loquela inuoluta, vel abſcondita, aut germinans, vel fructificans: ſiue prophetans inuolutè vel abſconditè.

Nebis, Ptol. li.2.cap.6. Tarraconenſis Hiſpaniæ fluuius, Benis Straboni dictus.

Nebo, vrbs & mons terræ Moabitarum ſupra Iordanem contra Ierichontem ciuitatem, in ſorte tribus Ruben. Num.32. Deut.34. Par.5. Nomen viri. 1. Eſd. 2. & 10. Vide Nabo. Idem enim ſignificat.

Nebriſſa. Vide Nabriſſa.

Nebrodes, mons in Sicilia, cui Damarum copia nomen dedit. Neurodes habet Siluius Italicus lib.4. & etiam Strabo lib 6. Eum idem Silius pro altiſſimo huius inſulæ monte deſcribit. Fazellus, qui eum hodie *Madonia* vocari ait, ſcribit *Crateua* Ptol. dici. Sed *Cratas*, non *Craton* apud Ptol. legitur. *Madunia* pro *Madonia*, vna mutata litera, habet recẽtiori vocabulo Aretius.

Nebrophonus, nomen canis venatici apud Ouid. lib. 3. Metam.

Nebrophonúſque valens, & Thrax cum Lælape Theron.

Interpretari licet hinnulorum interfectorem, παρὰ τὸ νεβρὸς, quod eſt hinnulus, & φονεύω, occido.

Nebros, clariſſimus ex Aſclepiadis fuit in Co inſula, vel Pythiæ teſtimonio: vnde Nebridæ dicti, ex quibus & Hippocrates. Steph. in Co.

Nebſan, nomen ciuitatis in tribu Iuda. Ioſ. 15.

Lat. loquela, ſiue prophetia, aut germinatio dormitationis vel mutationis, ſiue germinatio vel loquela dentis vel eboris.

necate, promontorium in Piceno prope Piſaurum, quod quidam *Forariam* vocant, inquit Niger.

neceb, ciuitas tribu Nephthali, quæ & Adami dicitur. Ioſ.19. Lat. foramen, aut maledictio, ſiue vocatio, aut nominatio, vel explicatio.

necepſo, rex fuit Ægyptiorum, in aſtrorum cognitione peritiſſimus, de quo Auſo. ſcribit,

Quique magos docuit myſteria vana Necepſi.

Iulius Firmicus lib 8. *Necepſus*, inquit, *Imperator iuſtiſſimus Ægypti, & Aſtrologus valde bonus, per ipſos decanos omnia vitia valetudineſque collegit.* Vnde medicus eſt habitus.

nechao, nomen Pharaonis regis Ægypti, illius videlicet cui Ioſias rex Iuda fuit in occurſum, 4.Reg.23. Lat. claudus, vel percuſſus.

nechac, qui & Necepſos, Ægypti rex, Olympiade 40.

nechia Phato, Ægypti rex, is qui Abrahamo vxorem ſuam abſtulit. Ioſeph. de bello Iudaic. li.6. cap.18.

necho, rex Ægypti, à Nabuchodonoſore victus ad Euphratem.

necoda, nomen viri, 1.Eſd.2. Lat. depictus, ſiue varius, aut punctuatus, vel paſtor, aut incuruatus vel incenſus.

necos, filius Pſammytichi, Ægypti rex, cui filius Pſalmis in regno ſucceſſit. Herodotus li.2.

necıetice Colchidis regio Ptolemæo. Hanc Arrianus *Niticen* vocat, vt ſcribit Pintianus. *Ecreſtice* hoc loco Plinius legit.

necropolis, vrbs Ægypti, diſtans ab Alexandria xxx. ſtadiis, vbi Cleopatra, anguibus admotis vberibus, ſe extinxit, ne in triumpho duceretur ab Auguſto.

nectanebus, Ægypti rex, Platonis temporibus.

necuia, vrbs Vmbrorum: Gentile, Necuites, Stephan.

neda, fluuius, in Meſſeniorum ora, populi ſunt Græciæ. Huius viſuntur fontes in Lycæo monte. Cæl. li.18. cap.9.

nede, vrbs Arcadiæ, à Nede Nympha. Ste.

nedinum, Ptolemæo Illyrici oppidum eſt. Niger dicit *Suſied* ab incolis vocari.

nedon, vrbs & locus Laconiæ: vnde Minerua Nedusia. Steph.

negla, oppidulum Arabiæ: Gentile, Neglius vel Neglites. Steph.

nehel-eſchol, id eſt, torrens aut vallis botri. nomen torrentis, Num.13. Vocatus eſt locus ille torrens Eſchol, qui torrens eſt in vicinia Hebronis. Eo irrigatur vallis dicta Botri. Vide ESCHOL.

nehemias, nomen viri, 1.Eſd.2. Lat. conſolatio vel requies Domini, aut pœnitens Dominus, ſiue directio Domini.

nehiel, ciuitas, quæ terminus eſt Aſer. Ioſ.19. Lat. commotio vel motus Dei.

nehuſta, mater Ioachim filij Ioacim, 4.Reg. 24. Lat. ænea, vel ærea aut augurans, vel ſerpens, aut ſerpentina.

neis. Vide ITYLVS.

neium. Vide CROCYLIO.

neium, mons Ithacæ, à quo Naiades dictæ, vel vt alij volunt, quòd verſentur ἐπὶ τὰ νάματα, id eſt, aquas. Dicitur etiam *Hyponeium* Suidæ, ſed *Hyperneium* habet Stephanus.

nelcynda, cuius Arrianus in Periplo Maris Rubri meminit, fortè hodie *Dulcinde* regio eſt, vt Ramuſius coniicit. Vide Soſippus.

neleidas, patronymicum à Neleio, & Neleius, poſſeſſiuum. Ouid. 12. Metam.

neleus, Neptuni filius ex Tyro Nympha Salmone filia, qui à Pelia fratre in Theſſalia pulſus, in Laconiam venit, vbi Pylon vrbem condidit. Homer. Odyſſ. 2. Huic vxor fuit Chloris, Amphionis Orchomeni regis filia, ex qua duodecim filios ſuſcepit, quos poſtea omnes præter vnicum Neſtorem, tum ſorte ablegatum, Hercules euerſo Pylo occidit, Ouid.12 Meta.

nemauſus, Galliæ Narbonenſis ciuitas, Aremoricorum metropolis, & omnium in eo tractu clariſſima olim: quatuor enim & viginti vicos eiuſdem nationis ſubditos habuit virorum fortitudine excellentiſſimos, Strabo lib. 4. Step. νέμαυσος, vrbs eſt Italiæ, à Nemauſo Heraclide: Gentile, Nemauſius, vel Nemauſinus, Gallicè *Nimes*. Amphitheatrum antiqui operis adhuc ibi ſupereſt. Illic etiam oſtenditur ſubterraneus meatus, qui per tranſuerſum Rhodanum ſub ipſo alueo ductus, in procul diſſitam peruenit ciuitatem. Eſt & baſilica Plotinæ quam Hadrianus Imperator exædificauit, authore Spartiano. Tribus milliaribus à Nemauſo pons eſt Gardius (Gall. Le *pont du Gar*) à fluuio Gardon nomen habens, mundi miraculum: triplici ſerie, & mira & impenſæ innumeræ induſtria formatus, quarum prima hominibus atque iumentis tranſitum præbet, altera aquæ ductum ſuſtinet. I. Poldo.

Nembroth, filius Cham, filij Noæ poſt diluuium, cùm homines à Dei timore, aquarum vim interminantis, auocare conaretur: ſpem ſuam in virtute propria ponendam ratus, turrim altiſſimam ædificandam ſuadebat, quam aquæ ſuperare non poſſent. His itaque opere iam incœpto ita inſanientibus, Deus diſcordiam immiſit linguarum: vt per multas abſonaſque voces intellectu inter ſe carerent. Hæc igitur tot linguarum, quibus etiam nunc homines vtuntur, diuerſitatis eſt origo: & *Babel* indè dicta eſt excelſa arx illa, Gen. xı. Philo Hebræus in Com. *De confuſis linguis.* Ioſeph. lib. 1. antiq. Nembrotus [inquit Beroſus li.3.] aſſumpto filio Ioue

Belo, cum colonis, furatus eſt riuales Iouis Sagi & cum populo venit in campum Sennaar, vbi deſignauit vrbem, & fundauit maximam turrim, anno ſalutis ab aquis diluuii centeſimo primo: regnauítq; annis quinquaginta ſex: ac deduxit turrim ad altitudinem & magnitudinem montium, in ſignum atq; monumentum, quòd primus in orbe terrarum eſt populus Babylonicus, & regnum regnorum dici debet. Hæc Beroſus. Itemque Comeſt. in cap. 10. Gen. de ipſo ſic ait: Nembroth gigas 10. cubitorum, qui cœpit primus potens eſſe in terra, & robuſtus venator coram Deo, id eſt, oppreſſor, & extinctor hominum, dominandi & regnandi cupiditate, & cogebat homines ignem adorare. Vnde prou. Fortis & malus vt Nembroth.

Nemea, meæ, ſeu Nemee, mees, ſylua Achaiæ, ſeu regio ſyluoſa, inter Cleonas & Phliuntem, in qua Hercules miræ magnitudinis leonem interfecit, qui à loco cognominatus Nemeæus. Vnde ibi in honorem eius inſtituta ſunt ſolennia quædam certamina, quæ & ipſa à loco Nemæa dicta ſunt. Quidam in honorem potius Archemori inſtituta volunt: Lycurgi Nemeæ regis filiol, quem cùm Hypſipyle nutrix, Argiuis Langiam frontem oſtenſura in gramine depoſuiſſet, ſerpens è proximis virgultis arrepens interfecit.

nemea, fluuius qui Sicyoniam & Corinthiacum agrum diuidit, Strabone teſte. Hunc Niger putant *Longia* à Statio vocari.

nemertis, nympha marina, dicta quaſi incorruptibilis.

nemeſis, amaſia Tibulli.

nemeſis, dea ſcelerum vltrix, & bonorum remuneratrix, Iouis & Neceſſitatis filia, cuius ſedem theologi Ægypti ſupra Lunam conſtituere, vt inde, veluti è ſpecula, hæc inferiora deſpectaret. Stat. 13. Thebaid. Hæc & Adraſtea cognominatur ab Adraſto Argiuorum rege, qui primus ei templum erexit. Eadem & Rhamnuſia dicitur, quòd in Rhamunte Atticæ oppido templum habuerit, Phidiaco ſimulachro nobilitatum.

nemetes, Germaniæ populi, Galliæ tractum incolentes circa Rhenum fluuium: vbi hodie eſt Spira vrbs, inter Argentinam & Moguntiam ſita. Cæſar in Commen. bel. Gal. & Plin. l. 4. c. 17.

neminia, fons eſt in agro Reatino, vario ortu annonæ mutationem ſignificans. Pli. l. 2. c. 103.

nemetobriga Ptol. l. 2. c. 6. Hiſpaniæ Tarraconenſis vrb. Vulgò. *Val de nebro*, Tarapha teſte.

nemorenſe. Vide ARTEMISIVM.

nemotocerna, oppidum in Gallia Belgica, dictum fortè à Nemetibus, nunc *Spirenſium*.

nemptar, vrbs apud Arimphæos populos, cuius ambitus triginta millibus paſſuum continetur, eáque omnium populoſiſſima. Pius 2. Max. Pont. in part. 1. Aſiæ cap. 15.

nemra, ciuitas. Num. 32. Lat. Leopardus, ſiue rebellio aut amaritudo, ſiue commutatio.

nemrim, locus terræ Moab. Iſa. 15. idem, p. n.

nemrod, filius Chus. Gen. 10. Lat. rebellis, vel dormitatio deſcēſus, aut dormiēs ſeu dominans.

neobule, Lycambis Thebani filia, quam cùm pater Archilocho poëtæ deſpondiſſet, poſteáque facti pœnitens tradere eam recuſaret, tam acri Iambo ab Archilocho fuit perſtrictus, vt doloris impatientia mortem ſibi laqueo credatur conſciuiſſe. Horat. de arte Poët. Vide Archilocus & lycambes.

neocæſarea, vrbs Pontica, Gentile, Neocæſareus. Eadem Adrianopolis dicebatur. Eſt etiam Bithyniæ. Ste. alia item Syriæ aut Euphratenſis, li. Notit. Neocæſareæ item in Euphratis ripa.

Neocles, philoſophus Athenienſis, frater Epicuri, ſcripſit de ſecta ſua. Diog. Laërt.

neodunum. Ptolem. li. 2. cap. 8. Galliæ Lugdunenſis ciuitas, vulgò *Leondul*. Scribitur & Nœodunum. Pind. in Neomenic.

neomagus, Lexubiorum in Gallia vrbs. Ptolem. *S. Saluator* Villanouano.

neomagus, Regnorum ciuitas in Britannia. Ptol. hodie *Guldifordia*, Lhuido. Hoc *Neomagum* Ptolemæi eſſe putat Talbotus idem cum Nouiomago Antonini: & hodie *Croyden* dici.

neomagus, Ptolem. Tricaſtinorum in Gallia Narbonenſi vrbs. *Nion* I. Poldo.

neomagus Antonini, in Germania ea vrbs eſt, quæ nunc *Valneheim* dicitur, ad Rhenum ſita, ex Heraldi libello de Stationibus Romanarum legionum, quo loco docet Neomagum à Ptolemæo in Nemetibus deſcriptam aliam eſſe ab hac. V. Nouiodunum.

neomagus, oppidum in Gallia Belgica, vicinū Trecis & Lutetiæ, vulgò *Nogeanne ſur Seine*.

neon vrbs Phocidis. Hier. lib. 18. Gentile, neonius & neonæus. Steph.

neoptolemus, cognomen Pyrrhi & Achillis fil. ex Deidamia Lycomedis Scyri regis filia. Sic autem cognominatus eſt, quòd admodum adoleſcentulus primum tyrocinium in bello Troiano poſuit: νεοπτόλεμος enim Græcis tyronem ſonat, ſeu militem nouitium. Qu. Calaber in Paralipom. Homer. & Papinius IV. Achilleid.

neoris, Iberiæ oppidum inſigne iuxta Harmaſtim fluuium. Plin. li. 6. cap. 10.

Neotichitæ ſunt populi Æolidis: quorum vrbs νέον τεῖχος, hoc eſt noua mœnia, commemorantur à Steph. item Phocydis, Thraciæ, Cariæ & Sarmatiæ Europææ.

neoterius, Conſul cum Valentiniano Aug. an. ab vrbe 1181.

Nepet, Liuio & Plinio Nepeta, Ptolemæo, Tuſciæ vrbs mediterranea. *Nepe* hodie Leand. Alb. *Nespetos*. Steph. fortè ex Halicarnaſſeo.

nepeta, ciuitas Hetruriæ, à qua Nepeſini.

nephath dor, ciuitas in tribu Manaſſe, eadem

quæ Dor dicitur. 3. Reg. 4. ex Hebræo vertendum erat, In omni termino Dor.

nephalia, erant quædam Græcorum ſacrificia, quæ ſine vino celebrabantur, vt teſtes ſunt Iulius Pollux & Suid.

nephed, filius Dauid 2. Reg. 5.1. Paralipo.3. Lat. imbecillis, aut remiſſus, vel laxatus.

nephele, vxor Athamantis, mater Phryxi & Helles: à qua Ouid. 11 Metam Hellem Nepheleida cognominat.

nephelis, Ciliciæ vrbs. Ptol.

nephelococcygia, confictum vrbis nomen apud Ariſtoph. Comicum. Steph.

nepheonitæ, Sarmatiæ Aſiaticæ populi. Plin.

nepher Cheres, Ægypti rex, ſub annum ante Romam conditam 18..

nepherites, rex Ægypti. Olymp. 93.

nephtali, nomen loci. 3. Reg. 4. 4. Reg. 15. Sextus filius Iacob ex Bala ancilla Rachel vxoris ſuæ. Gen. 30. Lat. comparatio, aut retorſio, vel tortuoſitas, quem locum hodie Arabis Sixix vocati auctor eſt Poſtellus.

nephthalitæ, populi in oriente. Ioſeph. Steph. Sic ſcribendum apud Agathiam, pro Neptalitæ à Procopio Euthalitæ vocantur, ſic Leuuenclauius monuit. Hunnica natio eſt, ſed Perſis vicina, quorum ciuitas Gorga. Vide de Perſico bello li. 1. Procopij, vbi eos eleganter deſcribit.

nephthoa, nomen fontis, Ioſ. 15. & 18. Lat. apertio ſiue ſculptura.

nephtuim, filius Meſraim, Gen. 10. Lat. aperturæ ſiue ſculpturæ.

nephuſi m, nomen viri. 1. Eſdr. 2. Lat. diminuti aut dilacerati.

nepiſta, Carmaniæ vrbs. Ptol.

nepos, nomine Cornelius, vir multæ facundiæ, ſcripſit vitas illuſtrium virorum.

nepotianus quidã, Romæ imperator ſalutatus 28. poſtridie interfectus eſt, ſub annũ vrbis 1104.

neptunalia, Neptuni ſacra, quæ & Salatia à Salo dicuntur.

neptuni aræ, in Africa propria vrbs maritima. Ptol.

neptuni fanũ, Stra. & melæ circa Cenchreas, & Ptol. iuxta Patras. Item in Calauria inſula. Plut. Demoſt. circa mantineã & in Caria. Polyb. Plin.

neptunium, promontorium in Campania, & in Arabia felici. Diodor. in Euſtath.

neptunius, mons & fons in Sicilia & Tarracina. Solin. Spreuerio nunc Fazello.

neptunus, mons Siciliæ. Solin.

neptunus, Saturni & Opis filius, cui in orbis totius diuiſione maris regnum obtigit: vnde & tridentem geſtat peculiare eius regni ſceptrum. Vxorem habuit Amphitritem, multarum Nympharum matrem, quarum nomina exequitur Heſiodus in Theogonia. Hinc deducitur, Neptunine, patronymicum fœm. Catul. in Argon.

Sine Thetis genuit pulcherrima Neptunine?

Hinc neptunius, nia, nium, poſſeſſiuum. neptunus equos primus omnium domuiſſe, artemque equitandi tradidiſſe fertur. Dio. Sicul. l. 6. Alij volunt ipſum hominibus equum antea ignotum primùm edidiſſe, quod aſſerit Lucanus dicens,

Primus ab æquorea percuſſis cuſpide ſaxis,
Theſſalicus ſonipes belli feralibus omen
Exiliit. Et Virg. l. 1. Georg. ſic ait.
---tuque ô cui prima frementem
Fudit equum magno Tellus percuſſa tridenti
Neptune, &c.

Quid neptuni nomine intellexerint veteres prolixè docet I. Tzetzes in Carm. de Allegor. ver. 117. 172. & deinceps, ex edit. & interpr. Morelliana. N. Comes, mythologiæ lib. 2. cap. 8.

nequinum, oppidum, quod nunc Narnia dicitur, ob incolarum libidinoſam inertiam. A quo Nequinates, qui nunc Narnienſes. Vide Nagnia & narnia.

ner, pater Abner. 1. Reg. 19. Pater Cis patris Saul. 1. Par. 8. Filius Iahiel, 1. Par. 9. Lat. Lucerna, ſiue nouale.

nerabus, vrbs Syriæ. Gentile, Nerabius. Ste.

neratius, Iuriſconſultus clariſſimus, cuius ſcriptorum fragmenta extant in Pandect.

neregel, vnus ex principibus regis Babylonis. Ierem. 39. Lat. explorans, vel pedeſter, ſiue lucerna diſcooperta, vel coaceruata, aut nouale diſcoopertum vel reuolutum.

nereides, maris Nymphæ, Nerei & Doridis filiæ humanam effigiem habentes: quarum nomina ſunt Neſea, Cymothoe, & infinita alia, quæ vide apud Heſiod. in Theogonia. Nominatiuus ſingularis eſt Nereis.

nereſſus eſt oppidum in Lea inſula, cuius meminit Æſchines epiſt. 1. ad Polyc.

nereus, Deus maris (Heſiodus in Theogonia) Oceani & Tethyos filius, qui ex Doride vxore, eadémq; ſorore, maximam Nympharũ turbam ſuſcepit, quæ à nomine patris Nereides appellãtur. Hunc Orph. in Argonaut. deorũ antiquiſſimum appellat: vnde & Grandæuus à Virg. dicitur 4. Geor. Horat. vaticiniũ eius canit. 1. C. o. 15. Figuratè accipitur pro mari. Perſius Sat. 1.

Et qui cæruleum dirimebat Nerea Delphin.

Vide Io. Tzetzem in Poëm. de Allegor. v. 57. & paſſim: & Comitẽ Mythologum doctiſſ. l. 8. c. 6.

nereus, nomen viri. Rom. 16.

nergel, idolum Cuthæorum. 4. Reg. 17. idem ſignifi. quod Noregel.

neri, pater Baruch, filius Maaſiæ. Ierem. 32. Lat. lucerna vel nouale.

nerias, idem, Ierem. 36. 4. & 51. 59.

nericus, vrbs Acarnaniæ, quam Homerus vocat ἀκτὴν ἠπείροιο, quæ Acarnaniæ eſt, Lupereo Neritus vocatur, vt mons: Ciuis, Nericius, & poſſeſſiuum à monte Neritius. Steph.

nerigon, circa Britanniã inſula videtur apud Plin. l. 4. cap. 16. Noruegen Becano. Hinc facilis

ciliſ nauigatio in Thulen.

nerio, rionis, vel Neriene, rienes: &apud antiquiſſimos N.ria,riæ, Martis vxor: Plautus in Trucul. Gell.li.13.c.21. docet Sabinũ eſſe vocabulũ, quo ſignificatur virtus & fortitudo, vnde pro vi, poteſtate, & maieſtate Martis accipitur.

Nerio cognomentum fuit B. Philippi Florentini ſanctitat. vitæ clariſſ. Congregationis oratorii in Vrbe fundatoris, quem ſanctorum conſortio in cælis perfrui crebra teſtantur miracula R. Car. Baronius in Martyro. Rom. ad 24. Aug.

neripi, Aſiæ Sarmaticæ gens. Plin.li.6. cap.7.

neris, nomen vrbis Peloponneſi in agro Meſſeniaco. Steph

neritum, Ptolem Salentinorum vrbs. Niger *Nerdo* vocat.

neritus, riti, mõs in Ithaca inſula. Stra.li.10.& Pli.l.4.c.12. à quo Vlyſſes Neritus paſſim cognominatur à poetis. Eſt itẽ Nerit⁹, ſiue vt apud Pli. legitur, Neritis, peninſula Acarnaniæ adhærens, alio nomine Leucadia appellata, opere accolarum olim à continenti abſciſſa, denuóq; reddita ventorũ flatu congeriẽ arenæ accumulantium. De eo fortè hęc Suidas, *Neritum mons*, eſt & *Neritum* quod *Actoricum* dicitur, locus Epiri, pòſt *Leucas* dictus Suidæ.

neritus item ſiue Neritum, neut. gene. peninſulæ huius oppidum eſt, quod recentiores Leucadem appellarunt. Plin. li 4. cap.1.

nerium, Ptol.li.2.ca.6. promontorium Tarraconenſis Hiſpaniæ, Artaborum promontorium, alio nomine. Nũc vocatur *Finis terræ* in Comp.

nero, Gellio l.13.c 21. verbũ Sabinũ eſt, quo ſignificatur virt⁹ & fortitudo. Itaq; ex Claudiis quos à Sabinis oriũdos accepim⁹, qui erat egregia ac præſtãti fortitudine, Nero appellatus eſt. Sabini autẽ id nomẽ à Grecis accepiſſe videtur, qui vincula & firmamẽtũ membrorum νεῦρα dicũt, noſtri neruos. Hoc nomine fuit imperator Romanorũ omniũ; quos terra ſuſtulit, crudeliſſimus. Hinc proprium nomen appellatiuum commutatum eſt, vt Nerones nunc crudeles dicamus. De iſto M. Auſonius, in Cæſaribus:

Æneadum generis qui ſextus & vltimus hæres,
Polluit & clauſit Iulia ſacra Nero.

Hoc diſtichon F.M.Pr.Re. ita Græcè expreſſit,

Αἰνεαδῶν γενεῆς ἕκτος τε ϰ ὑςάτο: ἄρχων,
Ἔχραν' Ἰουλείων ἱερὰ παλαιὰ Νέρων.

Huius Neronis imperatoris temporibus, amnes retrofluere viſi ſunt. Pli.li.2.c.103. Iſte in tantum ſceleris eſt progreſſus, vt ne à propriis quidẽ ac domeſticis tẽperarit, ſed & in matrẽ, in fratres, in vxorẽ, atq, in omnes ſanguinis proximos parricida extiterit: & ipſe primus ex imperatoribus Romanis in Deum, impietatis arma conuertit, &c. Euſeb.lib.1.cap.24 hiſt. Eccl.

nero caluus, maledictio populi appellatus eſt Domitianus, quòd ſæuitia Neronẽ vel exæquaret vel ſuperaret, ac Nero alter eſſet. Et quia caluꝰ erat, vt à ſuperiore diſtingueretur, Nero Caluus

eſt vocitat⁹. Iuue. *& caluo ſeruiret Roma Neroni.* Fuit & Sextus Nero, cuius apophthegmata Eraſmus ſcripſit inter cætera.

neronianæ Thermæ, à Nerone imp. ædificat. nunc Alexandrinæ appellantur, inquit Eutropius lib.7. Romæ ſunt.

nertobriga, Bæticæ vrbs, Turdetanorũ, Appiano, & Celtiberorũ in Hiſpania Tarraconenſi oppidũ. Ptol. hodie *Aimunha*, locus vicin⁹ vrbi, in qua Arias Montan⁹ nat⁹ eſt, cui *Valera* vocatur, additq; ibidẽ etiamnũ antiquã inſcriptionem extare, in qua *Nertodrica* per d notatur.

nertobriga, Pto. alia Celtiberorũ in Hiſpania Tarraconẽſi vrbs. *Nergobriges* habet Appianus. Hanc *Nitobricam* apud Antonium ãppellari creditur. Varrerius tamen ibidem *Nertobriga* legit.

nerua, XIII. Roma. imperator, Flauio Domitiano, cui ſucceſſit, diſſimillimus, animóq; verè paterno erga populum affectus. Hic quum liberos ſibi nullos genuiſſet, Ælium Traianum adoptauit, qui illi etiam in imperio ſucceſſit.

Nerua, Ptol. Cantabrum, in Hiſpania fluuius hodie *Nanſa*. *Neuſa* Pomponio dicitur & Ptolemæo, teſte Pintiano.

nerui, populi inter Belgas, in finibus Ambianorum: qui ſemper reliquos Belgas increpitabant, quòd ſe populo Romano dediſſent, ſe autem neq; legatos ad Cæſarem miſſuros, neque vllã pacis conditionem accepturos affirmabãt. Tandem difficillimo & perículoſiſſimo bello à Cæſ. victi, Lucan li.1.--*nimiumque rebellis.* *Neruius*, &c. nunc Tornacenſes dicuntur, *Ceux d'alentour de Tournay*. Becanus *Oudenarle* interpretatur. Marlianus eam vrbem eſſe putat quam Flandri *Doornick* appellant.

nerulani, populi in Latio iuxta Romã. Pli.l.3.

nerulium, oppidulũ in Lucanis vi captum repentino aduentu Æmilii. Liuius li.9. Inde Nerulonenſes Sueton. in Auguſto.

neſactium, Iſtriæ oppidũ Plin. *Neſactum* apud Ptol. & *Neſaitium* apud Liuium legitur. *Caſtello nouo* ad Arſiã flumen hodie eſſe ſcribit D. Niger.

neſa, regio montana iuxta Ætnam.

neſæus, campus eſt à quo apud Medos campi Neſei. Steph. Vide Niſæum.

neſea, Nympha, à natando ſic dicta, νέω enim nato, ſignificat. Heſiod. in Theog.

neſi, populi in Scythia Europæ, optimis quódam equis abundantes. Pli.li.6. cap.20.

neſib, ciuitas in tribu Iuda. Ioſ.16. Lat. ſtans, ſiue ſtatio, vel erectio, Syriacè plantatio.

neſibus. Vide Niſibus.

Neſis, Plinio Campaniæ inſula, aſparago optimo nobilis. Statius etiam meminit l.3. Syluarum: Nunc *Neſita* dici ſcribit Georgius Fabricius, in itinerario Romano inter Pauſilypum & Puteolos eam deſcribit Hermolaus.

neſium, inſula in Cãpano littore, inter Pauſilypũ & Puteolos: quæ alio nomine dicitur Neſus:

neſperus, vrbs Italiæ: Gentile, Neſpeſinus: Ste:

neſroch, Hebr Niſroch, i. fuga vel tentatio, tenera aut delicata, vel vexillum delicatum : aut Syriacè, tabula tua, idolum quod adorabat Sennacherib. 4 Reg. 19. Iſai. 37.

neſſon, vrbs. Theſſal. Gentile, Neſſonnites Ste.

neſtos, vrbs & fluuius Illyriæ. Hinc Neſtius. Steph. Vide NAPVS & NETVS.

neſſus, vnus ex Centauris, Ixionis & Nubis filius: qui cùm Herculi ad Euenum fluuium operam ſuam obtuliſſet, ad Deianiram in ripam vlteriorem traiiciendam, iámque traiectæ vim inferre pararet, ab Hercule ſagittis eſt confoſſus : cuius quidem corpus ſuo ipſius fœtore totam fœdauit & infeſtauit regionem, quæ ob id Ozolis, quaſi putida nomen habuit, incolæ verò Ozolæ dicti. Hic cùm iam mortem imminentem videret, Deianiræ veſtem tradidit, ſanguine ſuo infectam: vim amatoriam illi ineſſe ſimulans, virúmque alterius fœminæ amore captum, ad ipſius amorem poſſe reuocari; Cuius verbis illa temerè fidem adhibens, Herculē in Oeta monte ſacrificantem, Licha miſſo, *Irretiuit veſte furiali inſcium; Quæ lateri inhæſit, morſu lacerans viſcera: Vrgenſque grauiter pulmonum hauſit ſpiritus; Sic corpus* (Herc.) *clade horribili abſumptum extabuit*; vt tragice refert Sophocles in Trachinis Accio interprete, apud Cic. Tuſc. 2. Hinc Neſſeus.

neſſus, Thraciæ fluuius. Ptolem. *Neſto*, hodie Sophiano: Bellonius ſcribit eum à Turcis *Charaſou*, à Græcis verò *Meſtro* dici.

neſtocles, ſtatuarius fuit, Phidiæ æmulus, cuius tempore floruit Olympiade 83. Pli. li. 34. cap. 8

neſtor, filius Nelei & Choridis, Homer. lib. Odyſſ. 2. qui adhuc adoleſcens bellum geſſit, etiam tum viuo patre, aduerſum Epeos Peloponneſi populos, qui poſtea Elii dicti ſunt : & deinde cùm Pirithoi nuptiis intereſſet, aduerſus Centauros, qui Hippodamiam iam rapere conabantur, ſtrenuè pugnauit. Poſtremò belli Troiani tempore, iam ſenior effectus, vt idem Homer. lib. 2. Iliad. ſcribit, quinquaginta nauibus cum reliquis Græcis principibus ad Troiam venit, cùm iam tertiam hominis ætatem videret, vt ipſe refert apud Ouid lib. 12. Metamorpho. vbi ex conſilii dexteritate tantum Græcorum rebus profuit, vt Agamemnon profiteri non dubitaret, breui ſe Ilium fuiſſe expugnaturum, ſi decem ſibi contigiſſent Neſtores. Nam præter ſummam prudentiam ætatis diuturnitate collectam, tanta præterea eloquentia excelluit, vt ex eius ore, melle dulcior fluere diceretur oratio. Vxorem habuit Eurydicem, Clymeni filiam, ex qua ſeptem filios & vnicam filiam ſuſcepit.

Nomen eius æquipollet ieiuno, à part priuat. νη & ἐσθίω, non edo, vt Fed. M. P. R. obſeruauit.

Neſtor, poëta è Lycia regione pater Lyſandri poetæ, Seuero principis ſcripſit Iliad. Tryphiodorus verò Odyſſeam eſt imitatus Homeri.

neſtor Alexandrinus Grammaticus, qui Marcellum Auguſti ſororis filium erudiit.

neſtorius epiſcopus Conſtantinopolitanus, qui hæreſim Neſtorianorum protulit.

neſtus, fluuius Thraciæ à Strymone ſecus Abderam vrbem fluens, vt Diomedis fabulis infamis, ita Democriti patria, quam præterfluit, clarus. Diomedis, qui hoſpites apud Neſtum equis ſuis deuorandos dabat, meminit Heſiodus in Theogonia. Meminit & huius Plinius multis in locis. Alii vrbem Thraciæ eſſe credunt, eámque *Naſtus* Stephano & Suidæ dici. *Neſos* Ptolemæo fortè in Myſia. Hodie *Nyſſa* Seruiæ metropolin eſſe ſcribit Laſius.

neſus, vrbs Iberica. Steph.

neſus, Thraciæ fluuius. Vide NESTVS.

nerium, Peucetiæ oppidum in Italia. Stra.

netophati, nomen loci. 1. Par. 2 Lat. Gutta.

netupha, nomen loci. 1. Eſd. 2. idem.

netuphati, nomen loci. 2. Eſd. 12 idem.

neua, Cæleſyriæ vrbs, inter Capitoliam & Damaſcum. Anton.

neuceria, vrbs Vmbriæ. Vide NVCERIA.

neuius, poeta comicus. Hic epigramma ſibi poſuit plenum ſuperbia Campaniæ:

Immortales, mortales ſi foret fas flere,
Flerent diu Camenæ Næuium poetam.
Itaque poſtquàm Orci traditus eſt theſauro,
Obliti ſunt Romæ Latina lingua loquier.

Gelli libr. 1. capite 24. Varro autem in libro de poetis, dicit, eum ſtipendia feciſſe primo bello Punico; ídque bellum carmine ſcripſiſſe.

neuita, Conſul cū Mamertino, an. vrb. c. 115.

neumenius, filius Antiochi. 1. Machab. 12.

neuola, flumen in Sentinati agro.

neuti, populi in Scythia Europæa. Vadianus in Melam. Herm. in Caſtig. & Plin. libr. 4. cap. 12. Stephano populi ſunt Sarmatiæ, qui & Neuritæ: Regio, Neuris.

neuris, inſula, quæ aliàs Alone, apud Stephanum, item eadem Proconneſo

neuſtria, vel VVeſtria, Galliæ Celticæ regio, ſic dicta, quòd totius Galliæ pars proximè ad occiduum ſolem vergat : nam Germano & antiquo Gallorum idiomate *VVeſtrich*, idem eſt, quod occidens : poſtea Normania cognominata à Normanis, quibus fœdere cum Francorum rege percuſſo, hæc prouincia ceſſit. Munſt. libr. 2. Coſ. Neuſtria eſt quicquid à Pariſiis & Aurelianis interiacet, inter Ligerim & Sequanam inferius ad Oceanum.

Neut, Ægypti Nomus, Ptolem.

N I.

Nia, fluuius in Libya interiori. Ptol.

Niaccura, Antonin. vrbs in Comagena, Syriæ regione.

niæthos, fluuius Theocrito, quem enarra-

tores ipſius dicũt eſſe in Sicilia. Vide NEÆTHVS.

nibis, vrbs Ægypti: Gentile, Nibithes. Steph.

nicæa, Plinio & Ptolemæo Liguriæ oppidum maritimum eſt; *Nicia* in Antonini itinerario legitur. *Nizza* hodie.

nicæa, vrbs Bithyniæ, Botticorũ colonia, quæ prius Anchore dicebatur: deinde Antigonia, poſtea à Lyſimachi vxore Nicæa. Sunt & aliæ octo, nẽpe Locrorũ, Epinecmediorum, Illyriæ, Indiæ, Corſicæ inſulæ, Leuctrorũ Bœotiæ, ſeptima Galliæ, Maſſilienſiũ colonia, octaua Thraciæ. Sunt & aliæ iuxta Thermopylas & Thraces. Steph. qui etiam claros aliquos viros Nicæenſes enumerat. Vide NICIA.

nicæ archus, pictor ſua ætate eximius. Hic inter alia Venerẽ inter Gratias & Cupidinẽ pinxit, & Herculẽ triſtẽ inſaniæ pœnitẽtia. Pli. li 35. cap. 11.

nicama, Indiæ intra Gangem metropolis. Pto.

nicander, Colophon grãmatic⁹, poeta & medicus, tẽpore Attali iuuenis illius, qui Gallogræcos vicit, ſcripſit de Theriaca cõtra venenum. De agricultura, Curationũ collationes, Prognoſtic. Hipp. verſibus edidit, aliáque complura, Suidas. Cic. de Orat.

Nicanor, natione Cyprius, vnus ex ſeptẽ Diaconis ab Apoſtolis in diuinum miniſterium ſelectus. Act. Apo. c. 9. apud Cyprum martyrio coronatus.

nicanor, Medicus apud Græcos, qui de medicina multa ſcripſit.

Nicanor Alexandrinus, Grammaticus ſub Hadriano principe. Suid.

nicanor, dux exercitus, Demetrij regis Syriæ, à Iuda Machabæo prælio victus & interfectus, 1. Machab. 6.

nicanor, Clodomiri filius, Sicambrorum rex, circa Olymp. 13.

nicarchus, Philoſ. fuit Corinthius ſub Periandro. Plu. in Symp. ſeptem ſapientum.

nicaſipolis. Vide THESSALONICA.

nicaſia, parua inſula iuxta Naxum: inde Nicaſius, quod & proprium nomen viri eſt. Steph.

nicates, à Liuio appellatur mons ille Italiæ qui hodie *Maiella* & *Matheſio* dicitur, vt M. Niger.

nicatorium, Aſſyriæ mons circa Arbelam. Stra.

nicator, cognominatus eſt Seleucus, qui, vt Appianus inquit, Syriacis in bellis ſemper inuictus extitit. Fuit autem is Syriæ rex.

nicatoris, vrbs Syriæ iuxta Europam à Seleuco Nicatore condita. Inde Nicatorites. Stephanus.

nicea, Macedoniæ vrbs inter Heracleam & Lychnidum. Antonin.

nicedorus Mantyneus Pyctes, qui ab adoleſcẽtia totum ſe palæſtræ dedidit, factus ſenior cæpit philoſophari, legibúſque ac inſtitutis incumbere.

Nicephorium, vrbs circa Edeſſam, quæ aliàs Conſtantina. Gentile, Nicephorius. Steph. Vide ZEDOTIVM *Naſiuancaſi* hodie nominari ſcribit Caſtaldus, *Nephrum*. Pinetus vocat.

nicephorus, Conſtantinopolitanus imperator ſub annum ſalutis 803.

nicephorus, alius cognomine Phocas, item imperator, anno ſalutis 961.

nicephorus III. cognomine Botoniates, iam imperator, anno ſalutis 1083.

Nicephorus Blemmydes Presbyter eruditiſſ. & religioſiſſ. & magnæ Bulgar. Eccleſiæ Cancellarius, ſcripſit Logicæ & naturalis ſcientiæ tractatus accuratiſſ. à C.V. Io. Vigelino Græce & Lat. editos: item enarrationes κατὰ πόδα in totum Pſalterium Dauidicum, & paraphraſes luculentas in aliquot pſalmos, quod opus præclariſſimum Fed. Morellus. Pr. Reg. Latinitate donauit, & ad eius editionem bilinguem ſe accingit Ludouici XIII. Re Chriſtianiſſ. & litterarũ amantiſſ. iuſſu.

nicetes, Smyrnæus, ſophiſta, Adriano principi gratioſus, ab eóque Muſæo Ægyptio adſcriptus. Cum cauſas tẽtaret, foro etiã aptiſſimus videbatur. Adeò ingenium ad vtramq; dicẽdi rationẽ accommodauit, vt iudiciale ſophiſtica quadam facultate exornauerit: ſophiſticum verò & vmbratile forẽſibus aculeis roborauit: genus dicẽdi antiquũ & politũ retinuit: laſciuus nihilominus, & dithyrambicus viſus. Philoſtrat. lib. de vit. Sophi. pa. 511. διγλώττου, editionis Morellianæ.

niceplos, rex Ægypti, circa Olymp. 27.

niceri, Germaniæ fluuius, Ammian. hodie *Neckar*, à Rhenano. In Ducatu VVitemberg.

nicia, Plinio Italiæ fluuius. *Lenzza* nunc, in Lombardia, Nigro & Leandro aliis *Nura*.

nicia & Nicæa, nomen duarum vrbium, quarum vna eſt Galliæ, alia Aſiæ & Bithyniæ metropolis. Strab. lib. 4. Nicæam primus Antigonus Philippi filius condidit & Antigonam nominauit: poſtea Lyſimachus à nomine vxoris Antipatri filiæ Niceam appellauit. Vrbis ambitu ſtadiorum XVI. fuit figura quadrata, in campo ſita: habuit quatuor portas ad rectos angulos, ex lapide, qui circa medium gymnaſium poſitus erat, omnes quatuor poetæ cernebantur. Hic iubente Conſtantino famoſa illa Synodus celebrata eſt trecentorum decem & octo epiſcoporum, & perfidum Arij dogma exploſum & reciſum. Huius 1. Concilij Acta accuratè edita ſunt primum vtraque lingua Lutetiæ à Fed. Morello Prof. Re.

niciæ, vicus in Ægypto eſt. Gentile, Niciotes, Stephan.

nicias, Pyrrhi medicus, qui olim ad Fabritium veniens, ei promiſit Pyrrhum veneno necaturum. At ille auerſatus facinus, Pyrrho reſcripſit, vt à Nicia ſibi caueret. Cic. Plutarch.

nicias, grammaticus Romæ, familiaris Pompeio & Ciceroni, qui eius in epiſtola quadam ad Atticum meminit: item in epiſtola ad Dolabellam. Tranquillus.

nicias Athenienſis, gente clarus. Ariſtoteles ſcribit tres viros Athenis eodem tempore æquè potentes fuiſſe, Niciam Nicerati, Thucydidem Mileſium, & Theramenem Agdonis, Thu-

cydides his natu aliquantulum maior multa cum Pericle clara pro Republica geſſit. Poſt mortem Periclis ad Niciam primæ partes delatæ ſunt. Miſſus igitur imperator vnà cũ Demoſthene altero duce contra Syracuſanos, qui Gilippũ Lacedæmoniorũ ducẽ auxilio accerſiuerant, infœliciter pugnantes ambo à Syracuſanis in bello capti ſunt, in carcerẽq; coniecti, ſibi manus intulere. Ex Plut. Nicias Marco Craſſo ex Rom. cõparatur à Plut. in Parallelis: quòd & diuitiis abundauerit, & eundẽ ferè exitũ hic apud Siculos, ille apud Parthos inuenerit.

nicias, Atheniẽſis pictor, qui Pli. li. 35. c. 11. diligẽtiſſimè mulieres pinxit, lumẽ & vmbras cuſtodiuit, atque vt eminerent è tabulis picturæ, maximè curauit. Hic etiam in artem tanta cõtentione animi incubuiſſe fertur, vt cibum ſumere ſæpè oblitus ſit. Ælian. de Var. hiſt.

nicij Ægypti inferioris metropolis. Ptole. ad Nilũ ſita. *Fuoa* hodie dici ex Ioan. Leone veriſimile eſt. *Niciæ* vicũ Stra. eſſe vult. Villanouanus. Hic tamen ad mediterraneum mare à Strabone ponitur, illa verò à Ptol. in mediterraneis.

nico, vnus ex XIII. principibus Tarentinorum, qui coniurarunt contra Annibalem: tandem comprehenſus cum Philomene, ad Annibalem deductus eſt. Liu Decad. 3.

nicochares, poëta comicus Græcus, Atheniẽſis, Philonides filius, coæuus Ariſtophanis, qui multas fabulas ſcripſit.

Nicocreon, ontis, Cypriorum tyrannus qui Anaxarchum Philoſophum malleis ferreis cædi iuſſit. Vide ANAXARCHVS.

nicocris, vel Nitocris, Aſſyriorũ regina, quæ multis annis poſt Semiramidẽ floruit. Hæc Euphratẽ fluuiũ, qui mediã Babylonẽ rectus præterfluebat, fecit tortuoſum, ſupráq; pontẽ erexit triũ ſtadiorũ difficillimũ factu propter paludes, quæ vrbẽ ambiũt, fecit ingẽtes cauernas ad excipiendũ fluminis impetum, egeſsítque quidquid erat limi ad facienda fundamenta. Author Herodot. & Curtius.

nicodemus, nomen viri Phariſæi, Iudæorum principis. Iohan.

nicolaus, vnus ex ſeptem diaconis, qui electi ſunt a CHRISTI diſcipulis, vt egenis miniſtrarent. Act Apo. cap. 6. †

nicolaus, philoſophus Peripateticus, patria Damaſcenus, moribus ſuauiſſimis & iucundiſſimis, procero quidem, ſed non indecoro corpore, bene doctus: nã hiſtoriam librorum centum triginta quatuor conſcripſit. Eo maximè delectabatur Octauius Cæſar, Plin li. 13. c. 4.

Nicolaus I. pontifex Romanorũ, an. ſal. 859.

Nicolaus II. pontifex Rom. an. ſal. 1059.

Nicolaus III. pontifex Rom. an. ſal. 1277.

Nicolaus IIII pontifex Rom. an. ſal. 1288.

Nicolaus V. põtifex Rom. Franciſ. an. ſa. 1448.

Nicolaus Tolentinus, Auguſt. omnium ſui temporis abſtinentiſſimus: qui pane & aqua ſemel tantùm die veſcebatur, procul ab omni ocio & verborum vanitate.

Nicolaus Smyrnæus Artabaſdes Arithmeticus & Geometra Rabdæ libellum Græce ſcripſit, de Indigitatione, quo continetur expoſitio notationis numerorum digitales, editum autem eſt illud maioris operis fragmentum vtraque lingua Lutetiæ à Fed. Morel. Interpr. Regio, vna cum Bedæ Presbyt. li. eiuſdem argum. de loque. per geſtum digitorum.

Nicomachus, pater Ariſtotelis philoſophi. Nicomachos ſex tradidit Suid. Primùm ex Alexandria Troadis, poetã tragicũ, qui ſcripſit tragœdias vndecim. Secundũ Athenienſẽ itẽ tragicũ, qui vicit Euripidẽ & Theogenẽ. Nicomachum itẽ medicũ, Machaonis filium, Æſculapij nepotẽ, qui ſcripſit de medicina libros ſex, de philoſophia vnum. Reliquos duos, patrem & filiũ Ariſtotelis ponit: ambos medicos, quorũ filius ſcripſit cõmentarios in Phyſicàm patris. Sextũ addit Pli. pictorẽ, Ariſtodemi filiũ & diſcipulum, qui pinxit raptũ Proſerpinæ, quæ tabula fuit Romæ in delubro Mineruæ in Capitolio ſupra ædiculam Iuuentutis, Scyllamque quæ erat in templo Pacis. Plin. lib. 35. cap. 2.

nicomedes, nomen proprium regis Bithyniæ, Rom. amici, qui olim raſo capite ſumpſit pileũ, & ſe Romanorum libertum vocauit.

Nicomedia, ciuitas Bithyniæ, à Nicomede rege clariſſimo, Zelæ filio, qui eã cõdidit, appellata. Pto li. 5. cap. 1. Turcis hodie dicitur *Nichor* Olim etiã Olbia vocabãtur. Ciuis Nicomedeus, & poſſeſſiuũ, Nicomedius. Ste. Huius vrbis decora & ornamenta quot & quanta fuerint, nullius pictoris vel præſtantiſſ. penicillo melius vnquam depingi poſsẽt, quam lingua ſtylóque Libanij Rhetoris deſcripta ſunt in *μονῳδία* ſeu Lamentatione ab ipſo edita ſuper illius ciuitatis ruina terræ motu horribili facta: quam orationem max. Atticam F. Morel. Pr. Re *δίγλωττον* ex verſione ſua cum Notis excudit Lutetiæ & ampliſſimo Franciæ Procancellario GVL. DV VAIR. dicauit conſecrauitq. Idẽ in eandem vrbem, & eius præconẽ Libanium, hoc Triſtichũ exarauit.

Ni corruiſſes, Nicomedis vrbs, ſoli
Motu, Libanius haud tuliſſet te in Polum
Sermone facundiſſimo Monodiæ.

Aſtacus olim dicta fuit, Pauſaniæ, Ammiano, Cedreno, & Treb. Pollione auctoribus. *Comium* antea nuncupatam Mar. Niger refert ex Capitolino. *Comidia* à Nautis Germanis dicitur.

nicomedium, emporium Bithyniæ. Gentile, Nicomedeus. Steph.

nicon, pater Galeni fuit, qui Geometriæ & Architecturæ erat peritiſſimus.

niconium, Meſiæ inferioris oppidum *Nomanoſter* Nigro.

niconia, vrbs in Ponto, iuxta Iſtri oſtia. Stra-

bo lib.7. Gentile, Niconiates. Steph.

nicopolitanus ſinus, vocatur à Plin. lib.5. ca. 32. pars Propont. in quo portus Amyci. Hunc ſinum, ſcribit Bellonius *Golfo de Montanee* dici.

nicophanes, (*quaſi Victor illuſtris*) nomen pictoris cuiuſdam: & fuit ſanè is pictor elegans & concinnus, ita vt vetuſta opera pingeret propter æternitatem rerum: impetuoſi animi, & cui pauci compararentur. Cothurnus ei, & grauitas artis. Plin l.36. cap.10.

nicopolis, vulgò *Gallipoli*, ciuitas Epiri, à victoria Auguſti ſic appellata, quia Cleopatram & M. Antonium apud Actiũ prælio ſuperauit. Alia eſt in Ægypto. Item Alexander Iſſum vrbem inter Ciliciam & Syriam Nicopolin appellauit, quòd ibi Darium viciſſet. Steph. Eſt & Bithyniæ Nicopolis, & alia Minoris Armeniæ: Ciuis, Nicopolites. Steph.

nicopolis, Thraciæ ciuitas, quæ Iſtro flumini imminet. Tit.3. hodie *Nicopoli*.

nicoſtratus, Macedo, orator interdecẽ ſecũdus tẽpore Marci Antonii & Dionis Chryſoſt. Ariſtidis oratoris æqualis, ſcripſit nonnulla, vt author eſt Suid. Fuit item alter Nicoſtrat. poeta comicus, Athen. in Dipnoſoph. Nicoſtratus citharœdus & Laodocus, quũ inter ſe certarent, dixit Nicoſtratus: Laodocum eſſe in magna arte paruũ, ſe autẽ in parua magnũ, ſatiúſq; nõ domũ diuitiis, ſed artem ſtudio & diligentia augere. Ælianus de varia hiſtoria.

nicoſtrata, mater Euandri Arcadis, futurorum vaticinatrix, quæ à carminibus, quibus Phœbi oracula ſignificare volebat, Carmente ſeu Carmentis Latinè dicta fuit: vel, vt alij nonnulli voluerunt, à Carpento quo vtebatur.

nicotera, Anton. oppidũ eſt, quod Leãder nũc *Nicodro* vocari ait. In Brutiis Calabria eſt.

Nidũ, Angliæ vrbs apud Anto. *Neath* Camdeno.

nigdeni, populi in Africa Propria, Ptol.

niger Peſcennius, Proconſul Syriæ, Didio Iuliano interfecto, cum Septimo Seuero de imperio certauit, & victus eſt. Herodianus.

niger, cognomen prophetæ cuiuſdam. Act.13.

Nigidus Figulus, *homo* [vt A. Gellius arbitratur li.4. ca.9. [*iuxta M. Varronem doctiſſ. in* XI. *comment. Grammat. refert verſum ex antiquo carmine. Religentem eſſe oportet, religioſum nefas*: cuius explanationem ſubiungit, ex eodem Nig. qui Pythagoric. habitꝰ eſt: & Romæ Cæſaris tẽpore. *multa ſcripſiße fertur*, quæ in vulgꝰ nõ prodierũt.

Nigilgia Maurit. Cæſarieñſis oppidũ. Ptoles.

nigintimi, Africæ Propriæ populi. Ptol. Hõ. Villanou. putat *Cinitios* Taciti, & *Ethinos* Plinij eſſe.

nigir, fluuius Libyæ inferioris, eiuſdem cum nilo naturæ, Ptolemæus lib. 4. cap.5. Hodie fluuius *de Seneca*, Iouio *Gambra*.

nigramma, indiæ intra Gangem vrbs. Ptol.

nigris, fluuius eſt; à quo Nigrites, Steph. populi Libyæ cognominati ſunt. Dictus Nigris, propter ſolitudines nigri pulueris eminentibus interdum velut exuſtis cautibus.

nigris, fons in Æthiopia quem nonnulli caput Nili eſſe autumauerunt, quòd ſit eiuſdem cũm Nilo naturæ: calamum enim & papyrum, eoſdémq. gignit animantes, & iiſdem temporibus augeſcit. Plin. li.5. ca.8. & Ptol. lib.4. ca. 5. Dionyſius.

nigritæ, Æthiopes ſunt Ptolemæo & Plinio.

nigroæ, populi ſunt qui regem habent monoculum. Herod. Pli.

nigrum promontorium. Vide Arritas.

nilis, lacus eſt inferioris Mauritaniæ, non procul ab Oceano, quem Nili aquæ ſtagnantes efficere creduntur. Plin. lib 6 cap.9.

nilopolis, Ægypti oppidũ. Ptolem. & Steph.

nilus, Ægypti fluuius; à Nilo rege ſic dictus, vel à nouo luto, quo totam feracem reddit Ægyptum. Vnde Seruius Nilum dici exiſtimat, quaſi νέαν ἰλὺν, hoc eſt nouum trahentem limũ, quod oblimet, hoc eſt, limo obturet Ægyptum & oppleat. Dionyſ. Alexandr. Geograph. Carminis ver 118. & ſeq. Heliodorus in Æthiop. paſſim, ac precipue l. VI. & X. Naſcitur in monte inferioris Mauritaniæ, non longè ab Oceano, ſtagnante ibi lacu quem vocant Nilidem: deinde condit ſe itinère aliquot dierum, rurſumque erumpit alio lacu maiore in Mauritania Cæſarienſi, iterúmque arenis receptus, per deſerta viginti dierum ſpatio fertur ad proximos Æthiopas, & denuò proſilit fonte, qui Nigris dicitur: inde Africam ab Æthiopia diſterminans, medios ſecans Æthiopas, ſic pleraſque inſulas facit, quarum clariſſima Meroe, cuius metropolis etiam Meroe vocatur: poſtquàm ſe aquis omnibus auxit, Nilus appellatur. Tandem ſeptem oſtiis in mare ſe exonerat: vnde modò Septem geminum, modò Septemfluum vocant poetæ. Oſtiorum nomina ſunt, Canopicam, Bolbiticum, Sebenniticum, Pharniticum, Mendeſicum, Taniticum & Peluſiacum. Plin. lib.5. cap.9. Ægypti inferiorem partem dextra læuáque diuiſus, amplexu ſuo determinat. Canopico oſtio ab Africa: ab Aſia, Peluſiaco: propter quod aliqui Ægyptum inter inſulas poſuere, ita ſe diuidente Nilo, vt triquetrã terræ figuram faciat, idcircò multi Ægyptũ à Græcæ lit. ſimilitudine, Delta vocauerũt. Multis nominibus apud veteres hic fluuius notatꝰ eſt. Dicitur namq, & Ægypꝰ (vnde regioni nomẽ) Oceanus. Aëtus, id eſt Aquila, Nigir, Melas vel Melo, Triton, Siris, Chryſorroas, Dyris, Noym ab Ægyptiis quoque vocari, auctor eſt Orus Apollo, in Sacris Bibliis, Phiſon vt quidam volunt. Plinius vndecim oſtia Nili in mare ſeſe exonerantis numerat, ſed quatuor falſa, ſeptem verò celeberrima: Ptolemæus nouem: Et horum ſeptem nomina apud ſcri-

ptores permutantur. Tota autem hæc de numero & qualitate horum oſtiorum apud veteres diſcrepantia naſcitur ex locorum, pro ſucceſſu temporis immutatione. Quiſq. enim ea deſcripſit ſecundum quem habebant hæc littora ſuo tempore ſitum, quem ſæpiùs ex maris æſtu & inundatione, arenarúmque nunc aggeſtione, nunc depulſione, aliam atque aliam formam per aliquot annorũ interualla induere, veriſimile eſt, & norunt ij qui propiores Oceano habitant, quibus mirum non eſt fluminum oſtia alueum ſedéſque mutare, interdumque arena obturari, nouaque [vbi quondam nulla erant] vada quærere: & quæ olim minùs nauigabilia, breuibuſque plena, nunc profunda & nauigationi apta videre. Hunc fluuium cæteros omnes qui in orbe terrarum ſunt, dulcedine ſuperare ait Diodorus: quam ſententiã quõdã confirmauit Peſcenn. Niger Imp. qui militibus limitaneis vinum petentibus reſpondit, *Nilum habetis, & vinum queritis*. Augetur Nilus certis diebus mirum in modum, & per totam ſpatiatus ægyptum, fœcundiſſimus innatat: pluuiæ loco atque roris eſt ægypto: fluit ac refluit inſtar maris, vnde nuncupatur diues à Saby. A Nilus fiunt adiectiua, Niloticus, Nilotica, Niloticum: vt Nilotici piſces: & Niliacus, Niliaca, Niliacum. Silius Italicus l. 1. Nilum *Lageum* vocat in Libyæ deſcriptione,

Terminus hinc roſeos amnis Lageus ad ortus
Septeno impellens tumefactum gurgite pontum.

Beniamin eum *Piſſon* vocat. *Abbahuis* dicit. Iouius, *Gihon* Aluareſius tradit. Barrius dicit ab Abyſſinis *Tacui*. Theuetus eum dicit multa habere noua nomina, quæ vide apud Ortelium in geogr. theſ.

nilus, vrbs ægypti, vel & Nili fluuij templum: Gentile, Nilopotes, vel Nilæus.

nimblis, inſula non longè à Gyaro, quã Callimachus Agathyrſam vocat, teſte Car. Steph.

nimphis, Heracleotes, hiſtoriographus fuit, qui res geſtas ab Alexandro libris 24. ſcripſit. De Heraclea 13. vſque ad euerſionem Tyrannorum.

ninæa, vrbs Oenotrorum, mediterranea: Gentile, Ninæus, Steph.

ningum vel Mingum, vtroque modo legitur apud Antoninum, vt Simlerus inquit, qui *Mugiam* interpretatur Iſtriæ vrbem.

niniue, vrbs Aſſyriorum, quæ & Ninos dicitur, quàm ædificauit Aſſur, egrediens de terra Sennaar, à Nino rege ſic dicta, vt ſcribit Auguſtinus. Eſt & alia ciuitas Iudæorum in angulo Arabiæ, populi, Niniuitæ. Eſt autem ſita iuxta Tigridis amnis partem. Ptole Ionæ prophetæ prædicationem audiuit. Nunc tota vaſtata eſt. Haitonus libro de Tartaris, cap. 22. Hebræis *Rehaboth* dici ſcribit Ant. Mont. Ptolemæus eam *Ninus* & *Nineue* appellat. Suidas dicit à Semiramide Niniuem mœnibus cinctam, & mutato nomine Babylonẽ vocatam fuiſſe. Euſebius in ſuo Chronico dicit, Niniuem ſuo tempore Niſibin dictam.

ninoé, vrbs Cariæ, aliàs Aphrodiſias, quam Leleges Pelaſgi condiderunt, à quibus etiam Lelegum vrbs vocabatur, deinde Megalopolis, poſteà à Nino, Ninoe. Gentile, Ninoetes. Suid. & Steph.

ninos, Steph. vrbs Aſſyriorum, quam condidit Ninus, Semiramidis maritus in Aturia. Ciues, Ninii. Strab. initio lib. 16.

ninus, filius Beli, primus Aſſyriorum rex. Nam Belus ſolam habuit Babylonem, Ninus verò totam Aſſyriam.

ninus, Iouis Beli filius, IIII. rex Babyloniæ, regnauit annis 52. Hic omnibus ſuis viribus, ſumptis armis patris ſui, omnibus bellum intulit, nulli parcẽs. Omnium primus regnum Babylonicum propagauit: & primus templum Belo patri, & matri Iunoni, & Rheæ auiæ, & ſtatuas in oppidi medio erexit. Ber. libro 4. Igitur idololatriã in orbem induxit. Hic Niſus à Chaldæis quoque dicitur Hercules: Aſſyriis Iupiter: quibus oppidulum paternum tetrapolim & caput imperii ſtatuit: ab ipſo Aſſyrii dicti ſunt. Xenoph. de æquiuoc. Fundator Niniues ciuitatis, & inuentor idololatriæ, belliq́ue author primus ab vxore Semiramide de medio ſublatus. Diod. Sicul. lib. 3. cap. 1. Mortuus eſt an. Abrahæ 12. Comeſt. in cap. 11. & 25. Geneſ. & cap. 11.

niobe, filia Tantali, ſoror Pelopis, vxor autem Amphionis, regis Thebanorum, quæ cùm viro ſuo ſex filios, totidémque filias peperiſſet, animo elata, Latonæ ſeſe præferre non dubitauit. Quamobrem indignata dea, Apollinis & Dianæ ſagittis liberos eius ad vnum omnes interficiendos curauit, Niobémque ipſam ſibi connitiantẽ turbine venti in Aſiam rapuit, & iuxta Sypilum vrbem (quæ illi patria erat) in ſaxũ transformauit. Prop. l. 3. E. 9. Homer. Illiad. vlt. Sophocles in Antigone. Leonidas l. 3. Anthol. Epigr. Gr. Pauſan. in Att. Libanius Rhet. Ethopœia gemina Niobem deplorantẽ liberos XII. interemptos ingenioſe fingit pag. edit. Morellianæ 143 & 145 Ouid. 6. Meta. Alia fuit Phoronei filia, ex qua Iupiter Apim qui poſtea Oſiris & Serapis dictus eſt, genuit. Per ſaxũ in quod Niobe mutata eſt, intelligitur immodicus dolor, qui tandẽ in ſtuporem & indolentiam conuertitur, fecitque vt Niobe diriguerit, & veluti lapis immota ſteterit: vel lapidea ſtatua, quã orba liberis ſibi erexit in monumentum, vt refert Palæph.

niobe, Laconicæ fons. Plin:

nicoſſum, Sarmatiæ Europææ vrbs. Ptolem.

niphæus, nomen viri proprium, ab equis interfecti, apud Virg. 10. Æn. *quin ecce Niphæi*
Quadriiugos in equos, aduerſáque pectora tendit,
Atque illi longè gradientem, & dira frementem,

Vt videre metu verſi, retroq; ruentes
Effunduntque ducem, rapiuntque ad litcora currus.

niphanda, Paropaniſi vrbs. Ptolem.

niphates, mons diuidens Armeniam maiorē ab Aſſyria, ex quo Tigris fluuius oritur. Quidam verò maioris Armeniæ fluuium eſſe putant qui ex eodem monte defluens in Tigrim defertur. Strab. li. 11 Dictus Niphates à niuibus. Stephanus. Alii Scythiæ fluuium faciunt.

niphauandra, Mediæ vrbs. Ptolem.

niphe, phes, vna ex comitibus Dianæ, à niueo candore appellata. Ouid. 3. Metam.

nipſa, vrbs Thraciæ: Ciuis, Nipſæus. Stephan. ex Herodiano. Vide MIPSAEI.

niræus, rex Naxi, Charopi & Aglaiæ filius, quem omnium quidem poſt Achillē formoſiſſimum ad Troiam veniſſe Hom. tradidit Ilia. 2. ſed ignauum.

niſa, Hom. li. Ilia. 2.) vrbs Hellados. Eſt etiam nomen fœminæ, de qua Virgil. in Damone, *Mopſo Niſa datur.*

niſan, vexillum, ſiue probatio, aut tentatio, vel fuga, aut Syriacè, miraculum, Menſis Hebræorum, reſpondens noſtro Maio. 2. Eſd. 2 11.

Niſæa, naualе Megaridis: & ipſa Megaris, à Niſo, Pandionis filio. Stephan Eſt item Nyſæa Parthyenes regio, cuius caput fuit Alexandropolis ab Alexandro conditore denominata. Plin. lib. 6. cap. 26. Hæc regio præſtantiſſimos alebat equos, qui ab ea Niſæi appellabantur. Strab. lib. 11.

niſæe, nomen Nymph. Virg. Geor. 4.
Niſæe, Spioque, Thalique, Cymodoceque.

niſarus, vir fuit apud Rhodiginos, mollitie pluſquā muliebri infamis, de quo Cælius Rhod.

niſæus, Syracuſanorum tyrannus, totus luxui deditus: hic enim vbi ab aruſpicibus didiciſſet ſe breui moriturum, quicquid ſuperfuit vitæ, comeſſationibus & ebrietati id totum impendit. Volater.

niſia, montana regio Siciliæ iuxta Etnam.

niſibis, vrbs iuxta Tigrim fluuium, ſita in regione Peræa. Reperitur etiam Neſibus & Naſibus. Ptolem Strab Steph. Netzabis etiam Beniamin habet: *Niſibenna Conſtantina* vocatur, in libro Notitiarum Vide *Antiochia*, eadem enim eſſe creditur. Niſibis eſt etiam in Aria, Aſiatica regione Ptolemæo.

niſope, inſula Leſbi, quem Sigrim portum efficit. Gentile, Niſopæus. Steph.

niſſa, vrbs quæ ad mediterraneam iacuit, ſupra Tralleis ad Orientem, & maxima ex parte monti accubuit, torrente quodam diuiſa, qui conuallem efficit. Ex hac fuerunt Apollonius philoſophus Stoicus, Panætii familiaris, & Menecrates, Ariſtarchi diſcipulus, & Ariſtodemus eius filius. Strabo item Soſtratus, Ariſtodemi frater, & alius Ariſtodemus, eius conſobrinus, qui Magnum Pompeium erudiuit.

niſſæta quæ & Megara quoq; appellatur Ptolemæo. Achaiæ vrbs eſt ad Sinum ſaronicum, quam Strab. per ſimplex S. ſcribit, & *Minoa* quoque appellari addit. *Salina* dicitur Sophiano.

niſſos, oppidum circa Pallenem Macedoniæ peninſulam. Plin.

niſua, Africæ propriæ ciuitas maritima, Pto.

niſus, Megarenſium rex, purpureo capillo inſignis, à quo cùm regni ſui fatum pendere noſſet, diligentiſſimè eum aſſeruabat. Verùm cùm poſtea Megarenſes vnà cum Athenienſibus, inuidia correpti, Androgeon Minois filiū, palæſtritam inſignem interfeciſſent, Minóſque eam ob cauſam Megarenſibus bellum inferret, Scylla, Niſi filia, hoſtis amore correpta patrem purpureo capillo ſpoliauit, vnáq; (vt erat in fatis) patriam hoſti tradidit. Quā rem tam iniquo animo tulit Niſus, vt doloris impatientia extabuerit, deorúmque miſeratione mutatus ſit in Haliæetum auem, ex genere accipitrum. Scylla autem cùm ſeſe præter ſpem à Minoe (quē patriæ proditione ſatis ſe demeruiſſe putabant) deſertam videret, in Cirin auem criſtatam conuerſa eſt, cum qua Haliæetus etiam hodie internecinum odium exercet. Ouid. l. 8. Meta. vide Carmen. in Cirin inter Catalecta.

niſus, Hyrtaci filius indiſſolubili amicitiæ vinculo coniunctus Euryalo: quorum hiſtoriā ſatis copioſè deſcribit Virg. lib. 9. Æneid.

niſyros, Hom. inſula eſt in mari Carpathio. vna Sporadum, quam Poetæ fabulantur olim Coo adhæſiſſe Neptuniq; ſceptro, inde fuiſſe auulſā, in qua optima vina ſunt, inter Cycladas numerata, celſa, ſaxoſa, & molandinariis abundans lapidibus. In ea Neptuni aliquando templum, & ſubtus iacens Polybotes, gigas à Neptuno victus, vt veteres tradidere fabulæ. Nàm thermas habet abundè ſcaturientes. Strabo libro decimo. Vrbs in ea eſt eiuſdem nominis Hinc Niſyrius, & Niſyriaticus aliàs Porphyris, à purpuris, vel purpurarum piſcatoribus dicta. eſt Stephano. Strabo libro 10. inter Sporadas numerat. *Niſar.* hodie Sophian.

nitazum, Galatiæ vrbs apud Anton.

niteris, natio Africæ interioris, à Corn. Balbo deuicta. Plin. Horum vrbs primaria Nitibrum ab eodem appellatur.

nitiobriges, populi, Narbonenſis Galliæ, vicini Ruthenis: vocant hodie Montem Peſſulanum. Vulgò *Montpellier Ruteris & Veſunicis proximis vt ſcribit* Sidonius Apoll. Lupo. *Quid* [inquit] *agunt Nitiobriges; quid Veſunni tui, quib. de te ſibi altrinſecus vindicando naſcitur ſemper ſancta contentio?* Ex Marliano & Glareano Cæſar bel. Gal. libro 7. Dicitur quoque Mons Puellarum, item Mons Piſculanus à nonnullis dicitur, vt ſcribit Cœnalis. Mons Tremulus vocatur à Beniamino Tudelenſi. Hāc vrbē olim.

Subſtantionem vocatam à Blondo primæ decadis lib. 10 dicitur.

nitocris, Babyloniorum regina, Nabuchodonoſoris vxor, quæ Babyloniæ multa præclara opera fecit. Herod. li. 1.

nitria Ægypti regio, & nomen duarum vrbium ſupra Memphin. Strab. lib. 17. Stephano locus eſt Ægypti. Gentile, *νιτρότης* Hinc & Nitriotis præfectura.

nitriæ, Indiæ emporium extra Gangem. Ptol.

nitrites, Nomos, Straboni præfectura eſt in ea parte Ægypti, quæ eſt ſupra Memphim, nomen habens à duabus Nitrariis, quòd plurimũ ferunt nitri. Pli. li. 5. cap. 9. & Strab. li. 6.

niuaria, inſula vna ex fortunatis à perpetua niue cognominata. Plin. lib. 6. cap. 32. *Gomera* hodie Baccio. Eſt item Hiſpaniæ vrbs inter Salmanticam & Compluticam. Anton.

niuomagum, vel vt alii legunt, Nouiomagum apud Auſonium, ad Moſellam vrbs eſt, quam hodie Numagen appellari ibidem fertur.

nixij Dij, erant nixuum in puerperio adiutores. Feſtus.

nixus, xi. ſidus cœleſte, quod Iulius Firmicus Ingeniculum vocat. Cic. in Ara. Hunc Hyginus Herculem eſſe ait, qui dextro genu nixus, ſiniſtro pede, capitis Draconis dexteram partem opprimere conatur. Gr. *ἐγγόνατι*.

N O

No, Ezechielis 30. Nahum. 3. *Alexandria* Ægypti eſt.

Noa, filia Salphaad, filij Epher filij Galaad. Num. 16. Ciuitas item quæ terminus eſt tribus Zabulon. Ioſ. 19. Lat. mouens, vel commota.

Noa. Vide Noe.

noa, Palæſtinæ locus. Ioſ. 19.

noadia, i. teſtificatio, vel certus, aut cõgregatio nomini, ſiue ornatus Domini, aut tranſiẽs Dominus: vel ex *Syro* & Hebræo, oblatio Domini.

Noæ, vrbs *Siciliæ:* Gentile, Noeus Steph.

noas, Thraciæ fluuius eſt ex Hæmo mõte naſcẽs, & in Iſtrum influens. Herod. li. 2. Alii in Scythia eſſe volunt, vt Herodotus: quem Peucerus hodie *Sitnizum* nominat. *Noes* eſt in Græco.

nobe, ciuitas ſacerdotum. 1. Reg. 22. Lat. loquela ſiue prophetia, aut loquens vel prophetans, ſiue fructificans vel germinans. *Bochonopolis* Burchardo dicitur: alia nobe eſt in tribu Manaſſis, quam idem Bethonopolim vocat.

nobe, ciuitas in tribu Dan, vel Beniamin. Iſa. 10. 1. Reg. 21. & 22.

nobe, ciuitas quæ & Canath dicebatur in tribu Manaſſe. 1. Reg. 21. Lat. latrans vel latratus.

noctiluca, Lunæ cognomen, quòd noctu luceat. Horat. 4. Carm. Ode 6.

nodab, nomen viri 1. Par. 5. Lat. vouens, ſiue ſpontaneus, aut principalis.

nodinus deus, vel Nodotus, quem D. Auguſtinus in lib. 4. de Ciuitate Dei cap. 8. ex Varrone ſcribit cultum fuiſſe à veteribus Roman. putantibus Proſerpinam frumentis præpoſitam germinantibus, & proſerpentibus: geniculis verò nodiſque culmorum deum Nodinum: inuolumentis verò folliculorum deam Volutinam: cùm folliculi pateſcunt, vt exeat ſpica, deam Patelenã: cùm ſegetes nouis ariſtis æquantur, Hoſtilinam deã, quia veteribus hoſtire exæquare erat. Floram quoq; adiicit & Lactucinam ac Matutam, quæ florentibus, lacteſcentibúſq; ac matureſcentibus præſint frumentis.

Noe, i. ceſſatio, vel requies, filius Lamech, vir Deo gratus, cui, cùm homines eius temporis perdere vellet, iuſſit vt nauem ſiue arcam fabricaret: cuius beneficio ab aquis cum familia tutus, cæteris ſubmerſis hominum genus reſtituit. De quo ſic Beroſus lib. 1. ſcribit: Vnus, inquit, inter gigantes erat, qui deorum veneratior & prudentior cunctis, reliquus: ex probis erat in Syria: huic nomen Noa, cum tribus filiis Sem, Iaphet, Cham, & vxoribus, Tyrea magna, Vlodora, Noela, & Noagla. Is timens, quam ex aſtris futuram proſpectabat, cladẽ, an. 78. ante inundationem, nauem inſtar arcæ coopertã fabricare cœpit. An. igitur 78. ab inchoata naui, ex improuiſo exũdauit Oceanus, & omnia maria mediterranea, fluminaq; ac fontes ab imo ebullientes, inundauerũt ſupra omnes mõtes, accedentibus item impetuoſiſſimè, & ſuprà naturam, è cœlo copioſiſſimis imbribus, multis diebus corruentibus. Ita omne humanũ genus aquis ſuffocatum, excepto Noa cum ſua familia, quæ naui recepta eſt: nã eleuata ab aquis, in Gordiei montis vertice quieuit, cuius adhuc dicitur aliqua pars eſſe, & homines ex illa bitumẽ tollere, quo vtuntur maximè ad expiationes. Præterea idem Beroſ. de eodem li. 2. ſic ait: Noã Scythiæ omnium deorum maiorum & minorũ patrem appellauerunt, & humanæ gentis authorem, & Chaos & ſemen mundi: Tyream verò, eius vxorem, Aretiam, id eſt, terram, nominarũt, in quam ſemẽ Chaos poſuit, & ex qua tanquam ex terra, cuncti prodierunt homines. Hæc Bero. Noe autem non iniuria nauigandi, & condendarum nauium vſum primus prodidit: ante quem (quod memoriæ proditum ſit) nemo mare tentauit. Ioſeph. libr. 1. Antiq. Philo Iud. in Gen. & paſſim.

noega, oppidum eſt Hiſpaniæ Tarraconenſis in tractu Aſturũ in Peninſula Piſici. Pli. lib. 4. c. 20. *Nauia* Cluſius vocat. Villanouanus apud Ptolemæum pro flumine intelligit, & addit *Sangam* Plinii eſſe, quo loco in caſtigatioribus codicibus *Sada* legitur: quòd infra annotatur in dictione *Salia*.

noema, filia Lamech ex Sella vxore. Geneſ. 4. Hæc texturæ variæ artem inuenit. Com in ca. 4. Gen.

4. Ge. Lat. pulchra, ſiue decora, aut mouēs valde.

noemachus, Ptolem. libro 2. cap. 10. Narbonenſis vrbs prope Gebennam.

noeman, filius Balæ filij Beniamin. Num. 26. Lat. pulcher & decorus, aut motum præparans.

noemi, vxor Elimelech Bethlehemitæ Ruth 1. Lat. pulchra ſiue decora.

noodunum, ſiue Neodunum, eſt autem Ptolemæo Galliæ Lugdunenſis vrbs, quæ Villanouano in ſuo Ptolemæo dicitur *Leondul.*

noes, fluuius Thaac in Iſtrum fluens Her. l. 2.

noga, filius Dauid. 1. Par. 3. & 14. Lat. claritas, ſiue ſplendor.

nohâ, filius Beniamin. 1. Par. 8 qui Gen. 46. dicitur Naaman. lat. requieſcens, aut ducens, vel ductor.

nola, vrbs Campaniæ, quæ priùs Sidicinum dicebatur. Plin. lib. 2. cap 5. Gentile, Nolij vel Nolani. nomen retinet hodie.

nomades, populi in Scythia Europæ, quorum vita omnis in paſcendis gregibus habetur. Nunc Tartari dicuntur, iuxta quos Sauromatas locat Plinius. Meminit eorum etiam Strabo. li. 11.

nomades, Aſiæ populi ad ſiniſtram in Caſpium intranti. A noſtris hodie appellantur Daæ, & cognomento Parni, inquit Strabo.

nomades, Africæ populi, inter Zeugitanam regionem & Mauritaniam ſiti, qui poſtea litteris aliquot mutatis Numidiæ appellati ſunt. Hoc ſcribit Saluſtius ex Perſis ortum traxiſſe, qui Herculem in Hiſpaniam ſunt comitati: eóque mortuo, in Africam traieciſſe, locáque occupaſſe Oceano proxima, alueóſque nauium inuerſos pro tuguriis habuiſſe: deinde paulatim per connubia ſibi Getulos miſcuiſſe: poſteáque Numidiæ nomine propter multitudinem à parentibus digreſſos, poſſediſſe ea loca, quæ proximè Carthaginem Numidia appellantur. Hæc ille. Dicti ſunt Nammades, ἀπὸ τοῦ νέμειν hoc eſt, à paſcendo, quòd paſtionibus præcipuè vacarent, herbíſque in vno loco depaſtis, papiliones ſuos curribus aliò trāſueherent. Virg. 4. Æneid. Græcis etiam αἱ νομάδες dicuntur ἀγέλαι βοσκόμεναι armenta depaſcentia. Sed οἱ νομάδες Afr. Numidæ agreſtes, vt paulo ante in Numidia dictum eſt ex Morelliana obſeruatione & Cod. Mns. lexici Græ. nondum editi. vide ſis Tacitum, An. lib. 2. de bello in Africa cœpto, duce hoſtium Tafarinate natione Numida.

nomæi, Thraciæ populi, qui poſtea Scythæ dicti ſunt. Steph.

nomantia. Vide Nymantia.

nomaſtæ, Scythiæ intra Imaum populi, Ptol.

nomba, vrbs Iudææ: Gentile, Nombæus. Steph. ex Ioſepho.

nomentum, oppidum in Latio non procul ab vrbe Roma. Hinc Nomentaria via Romæ, qua itur Nomentum, & Nomentani, qui Nomentum habitant. Dictum Nomentum à Nomento conditore. Habuit autem vrbs hæc colles vitiferos, vino non omnino peſſimo nobilitatos.

nomii, montes Arcadiæ, apud Panſan.

nomiſtorium, Germaniæ vrbs. Ptolem.

nomius dictus eſt Apollo, ἀπὸ τῆς νομῆς, id eſt, à paſcuis: hoc eſt paſtor, non ex officio paſtorali, ſed quia Sol paſcit omnia, quæ in terris gignuntur: ſiue, vt alij fabulantur, quòd olim iuxta Amphryſum Theſſaliæ fluuium diuinitate, ob interfectos Cyclopas, priuatus, Admeto regi armenta pauit.

Nona, vna ex Parcis. Latini Nonam, Decimam, & Mortam, Parcas dixere. Gell. libr. 3. cap. 16.

nonacris, mons Arcadiæ, Stygem fontem ad radicem habens: cuius aquæ ob frigus immoderatum nullo neque aureo, neque argenteo vaſe, neque æneo, neque ferreo contineri poſſunt, neque alia vlla re, quàm vngula mulina. Stephano vrbs eſt Arcadiæ. Hinc Nonacrius, a, um. Item Nonacrus & Nonacrites, vnde Mercurius Nonacrites dictus eſt.

nonius Aſprenas, conſul cum Laterano, anno ab vrbe 846.

nonius alter, conſul cum Valentiniano Cæſare, anno ab vrbe 1178.

nonius Marcellus grammaticus, cuius libros habemus de Latinorum nominum origine.

nonnus Panopolita, poëta egregius, qui Gr. carmine hexametro Ioannis Euangelium ſcripſit, cùm gentilis Dionyſiacon lib. 48. edidiſſet, qui proſtant.

nonymma, vrbs Siciliæ. Ciuis, Nonymmæus. Stephan.

noo, Thebæ Ægypti ſunt, vt credit Matth. Beroaldus. vide No & Alexandria.

nophe, nomen loci. Num. 21. Lat. inſufflatus. aut tumidus, vel illaqueans.

nopheth, vrbs in tribu Manaſſæ. Ioſ. 17. Lat. fauus, aut cribrum, ſiue diſtillatio.

nora, Ptolem. Sardiniæ vrbs gent. Noraeus, Stephan. *Nura* apud Atonin. legitur, Leandro *Caluiri.*

Nora, Straboni Cappadociæ vrbs ad Tuarum montem, quem ſuo tempore *Nercaſſum* vocatum ſcribit.

noracus, vrbs Pæoniæ. Ciuis, Noracius.

noraam, nomen loci, 1. Par. 7. Lat. puer, vel iuuenis ſiue excutiens aut vigilans, vel mouens canticum.

norba, Cæſarea Luſitaniæ vrbs. Ptol. libro 2. cap. 5. vulgò *Alcantara.*

nordlinga, antiqua imperialis ciuitas, in medio ferè Rhetiæ inferioris ſita, putatur nomen ſortita à Claudio Tiberio Nerone, cùm incolæ eam *Nereling* appellent. A Ptolemæo Aræ Flauianæ vocatur. Munſter.

norceia Plinio Tauriſcorum oppidum, vbi vt Strabo ſcribit, auri lauacra & ferri ſecturæ

ſunt,& apud quod Cn Carbo inani conatu cum Cimbris conflixit. *Goretia* Leandro ex Almaſæo, *Coertz* Lazio dicitur. Cæſar Noreiæ etiam meminit, ſed videtur alia ab hac.

norenſes, populi Sardiniæ. Plinio. *Mara* hos vertit Pinetus.

noricum, regio Germaniæ [quam nunc bona ex parte Bauariam appellant] habens ab Occaſu Ænum fluuium, qui medius eſt inter Vindelicos & Noricos: à Septentrione Danubium, ab Ortu ſolis montem Cecium, qui Pannoniam ſuperiorem diſterminat à Norico : à Meridie montem Curuancũ, qui eſt ſupra Iſtriam. Hinc Noricus, ca, cum: hodie Galli *Le pays de Bauiere*. Huius meminit liber notitiarum, ex eo Auſtriæ tractum facit Lazius, qui eſt à Patauio Viennam vſque, vulgò *Hausʒuch* dicitur.

Normani, Galliæ Celticæ populi, antea in Norduegia, ſeu Normania habitantes, qui tandem cum Danis, ſuis vicinis, diuturno bello vltro citróque habito, ac denique victi & ſubacti, ſedes nouas quærere maluerunt, quàm ſubiici, & extraneo obedire principi : ac proinde circa annum Chriſti 700. excurſiones ac depopulationes horrendas fecerunt in Saxonia, Friſia, Scotia, Gallia, Aquitania, & cætera omnia loca igne & ferro deuaſtantes: infenſi vbique Chriſtianis: Fuit autem inter alios crudeles duces Haddingus, regio ſanguine cretus, vir animo feroci, ad arma natus, qui fortem exercitum expoſuit in Gallia prædabundus, incendens omnia quocumque ſe verteret, Eccleſiarum incendia, matronarum ſtupra puellarum raptus, virorum neces, ſine numero peregit. Diſplicuit illi præda quam non ſanguis commendabat. Sæuiſſima iſtorum hominum crudelitas tantum iniecit terroris agricolis, vt diu nemo inueniretur, qui exercitum opponeret graſſabundis Durauit ad multos annos iſta hominum crudelium debacchatio. Sub Ludouico 2. Lotharij filio fuerũt ex iis in Friſia proſtrati circiter millia decem. Deinde circa annũ Domini 880. Normani ad Ligerim fluuium graſſantes, ad nouem millia cæſa fuere. Tandem poſt multa facinora ab iis commiſſa, Gothfridus eiuſdem gentis princeps, cum ſacro baptiſmate Friſiam omnem à rege Carolo, huius nominis tertio dono accepit. At nec ſic iſtorum hominum ceſſauit inſania, quin Ambianum Cameracũ, Neomagum, Leodium, Traiectum, Tungros, Coloniam Agrippinam, Aquiſgranum, & cæt. exuſſerunt & fœdarunt. [poſtremo etiã Pariſios depopulati Baſilicam B. B. Petri & Pauli, vbi S. Virg. Genouefæ tumulus & reliquiæ condebantur, contaminarunt & expilarunt, vt venerab. & perdoctus Antiſtes Steph. à S. Genouefa teſtatur Epiſt. ad Epiſc. Londin. hoc an. 1620. monumentum è marmore Pario (in quo non rudi manu ſculpta erat Meleagri herois, venatus hiſtoria) vnius fortè anonymi Normani ethnici, in terra ſacræ illius ædis altè defoſſum, erutum eſt, dum refectionem eiuſdem Baſilicæ procuraret Reuerendiſſ. & illuſtriſſ. S. R. E. CARD. FRANCISCVS RVPIFVCALDIVS Epiſc. Syluanect. Abbas eiuſdem monaſterij, Genouefei, & magnus Franciꝫ Eleemoſynarius. Tandem poſt multa incendia, ac deuaſtationes cùm viderent Galli gentem inuictam, & quam ferro & armis nemo pellere præualeret, pactis cum ea conditionibus agere cœperunt, vt acceptis ſedibus in regno, Chriſtum inciperent venerari. Princeps itaq; gentis iſtius nomine Rollo, ſacro lauacro tinctus, fidei Chriſtianæ rudimentis imbuitur, commutato Rollonis nomine in Robertum. Datur illi Neuſtria, quam exinde de ſuo nomine Normani dixerunt, Normandiam. Deinde poſt aliquot ſecula hic Ducatus degenerauit in Comitatum : ac ſubinde regibus Franciæ permiſſà eſt maior pars eius. Poſtea verò magnum exarſit bellum aliquot ſeculis continuatũ inter Francorum & Anglorum reges ob hanc terram: ac tandem Angli victi ex Normania, totáque Gallia abacti ſunt, ex quo tempore Francorum regis ditioni ſubdita permanſit. Hiſt. Norman. cap. 53. Sigebert & Grantzius.

Noroſſi, Scythiæ intra Imaum gens, & Noroſſius ibidem mons. Ptolem.

nortgoia, Bauariæ Palatinatus, & pars vltra Danubium ad Bohemicam excurrens ſyluam: cuius Nuremberga metropolis eſt, vnde regioni, ſecundum quoſdam, datum nomen. Habet hæc regio plurima oppida, monaſteria & villas, quæ pro maiori parte ſunt pricipum Palatinorum. In hac regione inter Bambergam & Nurembergam, ad Orientem, verſus oppidum Eger, ſitus eſt mons magnus dictus Fichtelberg, ex quo profluunt quatuor inſignes amnes, Mœnus, Nabus, Sala & Eger. Extrudit mons iſte varias metalli ſpecies, & gignit optimum cæruleum colorem, quem vulgò *azur* vocant. In ſummitate montis inuenitur ſtanum. Tota illa regio in ſumma turget mineris, potiſſimum ferri. Munſterus in Coſmograph.

northumbria, regio Septentrionalis Angliæ & Scotiæ finitima.

noruegia, regio in Europ. Septentri. verſus Oceanum Germanicum ſita Sub imperio eſt Danorum. Interpretatur Septentr. via. *Nort* enim Germ. lingua, Septent. ſignificat, *Vveg* viam. Fuit regnum Nouergiæ aliquandiu admodum florens, imperiúmque tenuit per Daniam, Friſiam, inſuláſque adiacentes, donec domeſticum imperium per hæreditariam ſucceſſionem adminiſtratum fuit. Poſtea ſub interregno, conſenſu procerum inſtitutum eſt, vt reges per electionem ſuſciperentur. Eſtque hoc tempore ſub poteſtate Danorum. Tractus totius littoralis Noruegiæ eſt mitis, mare non conglaciatur, nec niues diu durant, Olaus Magnus.

Noroa, inſula rubri maris. Inſularis, Noſotenus. Steph.

niſcopion, Lyciæ vrbs eſt apud Plinium li. 5. cap. 27.

noſtana, Drangianæ oppidum. Ptol.

noſtia, vicus Arcadiæ: aliàs Eſtania: Gentile Eſtanicus. Steph. Neſtania Ephoro dicitur.

notium, vrbs in Ætolia. Homer. 2. Iliad.

notium, Hyberniæ promontorium. Ptol. li. 2. cap. 2 Steph. vrbs Ioniæ. *Cabo del mar* Oliuaro. *Caro* Niger interpretatur. *Cabo de Cler* vocari hodie ferunt. vide Tyrrhenum.

notus, ti, ventus meridionalis, Auſter dictus. *νότις* enim Latinè humor dicitur: & eſt hic ventus nebuloſus & humectans, vt docet Gellius. lib. 3. N. A. cap. vlt.

noua ciuitas, olim vocabatur Carthago, tum illa Africæ, tum altera Hiſpaniæ, in qua & vetus Carthago fuit.

nouſum, Ptolemæo Germaniæ vrbs, item Tacito *Nuiſſ*, ad Rhenum infra Coloniam Agrippinam Rhenanus eſt interpretatus. Hanc Noueſium Antonini aliqui putant, & Niuiſum Gregorius Turonenſis.

nouana, Piceni vrbs. Plin.

nouantæ, Albionis inſulæ populi. Ptole. *Gallouidiani* Scotiæ, Lhuydo.

nouantum, peninſula & promontorium Septentrionalis partis Albionis inſulæ, apud Ptolemæum *Mula*, id eſt roſtrum, Gallouidiæ promontorium à Buchanano dicitur. *Canter* Boethio, *Ardermonthead* Mercatori, *Cockermouth*. Villanouano nominatur.

nouarmenia, Sarmatiæ vrbs in Europa. Ptolem. libro tertio cap. 5. Hodie Album Caſtrum *Vuiſſemburg*.

nouanus, fluuius in agro Picinate, trans Apennium, qui æſtiuis ſolſtitiis ſupra modum augetur, & circa brumam ſiccatur. Vide Plin. lib. 2. cap. 103.

nouaria, oppidum Italiæ Tranſpadanæ. Plin. li. 3. cap. 17. Vulgò *Nouara*.

nouellus, Mediolanenſis quidam temporibus Tiberij Cæſaris, qui geſtis honoribus à prætura ad conſulatum vſque peruenit, & Tricongius cognominatus eſt, quòd tres congiós vini vno impetu potauerit, author Plin. li. 14. cap. 22.

nouemontum, oppidum Myſiæ, quæ nunc Seruia dicitur.

nouempagi, Plinio Tuſciæ oppidum mediterraneum, quod nunc *Bagnara* dicitur, Leandro teſte. *Decempagos* male legi apud Volaterranum, idem dicit, vterque à iunioribus Latine *Balneoregium* vocari addit, & à Deſiderio rege *Roda*.

nouendium, ſeu Nouendiale, ſacrificium erat funebre, quod fiebat nono die poſt mortem alicuius Horat. in Epod.

Nouendiales diſsipate pulueres.

nouenniæ, ciuitas Thraciæ, quæ & Amphipolis dicitur.

nouenſiles Dij, à Sabinis Romam deducti exiſtimantur, atque iis à Tatio rege ex voto ædes dicatæ fuerunt. Varro de lingua Latina: Sunt qui Nouenſiles deos appellatos putent, Herculem, Veſtam, ſalutem, fortunam, &c. quòd nouiſſimè in Deorum numerum recepti ſint, quaſi nuper aut nouiſſimè ſalientes, hoc eſt, in numerum Deorum aſcendentes. Liu. libro 8. in Decij pro legionibus deuotione. Alij [quod veriſimilius videtur] numina peregrina ſic appellata fuiſſe exiſtimant. Solebant enim Romani deos omnes vrbium ſuperatarum partim per familias ſpargere, partim publicè conſecrare: ac ne aliquis Deorum multitudine aut ignorantia præteriretur, breuitatis & compendij cauſa vno pariter nomine cunctos Nouenſiles inuocabant. Sunt præterea nonnulli qui ex hominibus diuos factos hac appellatione deſignari affirmant: vt Hercules, Romulus, æneas, &c. Arnob. lib. 3. aduerſ. Gentes.

noueſium, oppidum Germaniæ, nunc Miſnia dictum, Colonienſis diœceſis, Rheno fluuio & Cliuenſi Ducatui proximum, citeriores Rheni ripas attingens Tacit. hodie *Nuiſs*.

nouidunum, Ammiano circa Danubium vrbs eſt. Ptol. autem Myſiæ inferioris oppidum, vbi Danub. in oſtia effunditur. Conſtantinus Porphyrogen. li. 2. de Themat. Orient. Imp. in pr. Them. Præfectura Myſiæ, numerat Nobiodunum inter vrbes xv. quæ ſub Duce erant. p. 7. edit. Græ. & p. 5. Lat. verſ. F. Morelli, & p. 51. Notat. eiuſd. Item Pannoniæ vrbs Anton. quam *Neumarch* Lazius vocat.

nouiodunum, oppidum Galliæ Belgicæ, Sueſſionibus finitimum. Vulgò *Noyon*.

nouiodunum, olim oppidum Biturigum. Cæſ. li. 7. *Nouuiſons Baranſon* hodie.

nouiodunum, oppidum Heduorum olim ad Ligeris ripas, nunc Niuernenſium caput, quod Vigener. *Neuers* indigitat. Hoc Ptolem. Neomagus eſt.

nouiomagum, Antonino eſt inter Borbitomagum & Tabernas, *Speyr* Simlero. Aliud idem habet xxv. M. paſſ. ſupra Bringium, circa Rhenum: item aliud inter Bormitomagum & Argentoratum, quod *Neuuemburg* putat Ortel.

nouiomagum, vrbs Geldriæ ſuper VVahalim fluuium, qui Batauorum inſulam à patre Meridiana præterfluit, Eginhart. hodie *Nimmeghen*.

nouiomagus, Biturigum Vibiſcorum vrbs, in Gallia, Ptolem. Item Antonino eſt vrbs in Gallia Belgica, inter Sueſſiones & Ambianos. Et Nouiomagus in Gallia Lugdunenſi circa Iuliobonam. Angliæ item oppidum x. M. P. an Londino. Antonin.

nouioregum, Aquitaniæ vrbs. Atonin.

nouium, Ptol. li.2. cap. 6. Tarraconenſis Hiſpaniæ vrbs.

nouium, Ptol. Albionis inſulæ fluuius, *Cunnuuij* Humf Lhuyd. dicitur. Vide Noemla.

nouius, fluuius Britanniæ, & Lybiæ interioris. Ptolem. libri ſecundi, capite tertio.

nouocomenſes dicti ſunt, quos Comum Cæſar inquilinos ad habitandum deduxit. (Fuerunt enim quinque millia, è quibus quingenti illuſtriſſimi Græci fuerunt, qui oppidi nomen relinquentes, & Nouum comum appellantes, Nouocomenſes oppidanos vocauere.) Hos ciuitate donatos in habitatorum numero deſcripſit.

N V

Nuagerra, inquit Nebriſſenſis in ſuo dictionario, Ptol. Galliæ Belgicæ vrbs eſt. *Aquiſgranum* ait Iouius Hiſtoriarum li. 29. *Vegerra* habet Sabellicus & Volaterranus. *Veterra* à Ptol. videtur bene *Vetera* nominari. Hanc vrbem, quam *Aquiſgranum*, vnica dictione recentiores appellant, Luithprandus *Grani Palatium* vocat. Regino. *Thermas Grani* & *Aquis Palatium*. ſæpius etiam *Aquæ* ſimpliciter ab illius ſæculi ſcriptoribus nuncupatur. vnde hodie Germani *Alch*, Flandri Acken, & Galli *Aix*, dicunt. Diuæus putat Antonini *Corionallum* eſſe.

Nuba, rex Daniæ, ab Henrico primo Cæſare ad Chriſtianiſmum vi adactus eſt.

nubæ, populi Libyæ iuxta Nilum. Dicuntur & Nubæi, vt Dabæi, & Numides. Steph.

nubia regio, Turcarum imperio & Ægypto ad Septentrionem adiacens: Preſbyteri Ioannis Æthiopiæ imperatoris regno in multas prouincias diſtincto vndique cincta, olim Chriſtianam religionem profeſſa, nunc abſque religione manet. Regio eſt ditiſſim auro atque ebore, ſaccari & frumenti feraciſſima. Præcipua vrbs eſt Dangala, cuius incolæ ſunt admodum diuites, & cum Ægypti mercatoribus negociantur. In ea Sandali & Zibetti maxima copia. Domus cretaceæ ſtramineiſque tectis.

nuceria, ciuitas Campaniæ in Italia IX. millibus paſſuum à mari diſtans. Hodie *Nuceria di Pagani* Leandro. hanc Cicero ad Atticum non ſemel Luceriam nominat: quatuor huius nominis vrbes habet in Italia Ptole. li. 3. cap. 1. quarum vnam in Apulia Daunia collocat. Hanc etiam Nuceriam vocat cum Ptolemæo Suetonius: ſed *Luceriam* appellant Plinius & Liuius, item Strabo, apud quem Leucheria legitur, Stephano ex Polybio *Lucaria* eſt. *Luceria di Saraceni* Leandro nunc dicitur. Addit illi aliquando diuæ virginis [*Citta di S. Maria*] nomen inditum, ſed priſtinum nomen præualuiſſe.

nuceria colonia, Vmbrorum vrbs. Ptole. li. 3. cap. 1. hodie Alphatenia. Vide NEVCERIA.

hodie *Nocera* eſt, vt Leander ait. Plinio *Nucerini* ſunt, & *Pauonienſes* cognominari tradit Volaterranus: Blondus, & Leander, imò & Niger ſcribunt *Alphatemiam* etiam dictam, ex Liuio. ſed *Alphaterna* apud Liuium legendum docet Sigonius ex Diodoro, ſed in Samnio ponit hanc Liuius: Alfaternorum etiam meminit Plinius. Hanc Nuceriam Onuphrius *Nuceriam Conſtantinam Coloniam* vocat.

nuchul accolis, *Dara* Barbaris vocat, lacus quidam Æthiopiæ, vt ſcribit Oroſius

nucria, inuenitur etiam Nacria, vrbs Tuſciæ. Gentile, Nuctinus. Steph.

nudipedalia, ludi quidam, ſeu ſpectacula, Lacedæmone inſtituta circa annum à condita Roma 81. hæc & nudis pedibus celebrabantur à ſacerdotibus.

nuitones Tacito Germaniæ populi, quorum regionem Rhenanus *Nuithland* vocat, in Heluetia eſt.

numa Pompilius ex Curibus Sabinorum vrbe ortus, ſecundus à Romulo, Romanorum rex, iuſtitia & pietate inſignis: qui pacatis finitimorum odiis, quò truces efferatóſque longa militia animos ad pacis artes traduceret, ad Deorum cultum animum adiecit: primúmque ad infimum Argiletum Iani templum condidit, quod apertum, bellum; clauſum, pacem indicaret. Deinde Dialem, Martialem & Quirinalem Flamines creauit: Salios item duodecim Marti aſſignauit: virgines Veſtales ſacrauit. Pontificem maximum primus declarauit, dies faſtos, nefaſtóſque condidit, annum in duodecim menſes diuiſit. Quæ omnia quò maiore apud imperitam plebem in veneratione eſſent, ſimulauit ſibi cum Ægeria Nympha nocturnos congreſſus eſſe, eiúſque ſe monitu, quæ acceptiſſima diis eſſent, ſacra inſtituere. Poſtremò vbi maxima cum reuerentia & ſuorum & finitimorum 40. annis regnaſſet, diem obiit. Liu. 1. ab vrbe condita. Plutarch.

Numana, oppidum Piceni in Italia, vt ſcribit Mela li. 1. cap. 4.

numanus Romulus, fuit quiſpiam Rutulus, qui cùm multum ſibi tribueret, & immodicè placeret, Troianos in Italia arguebat mollitiei & ignauiæ: ſic enim apud Virg. Æn. 9.

Is primam ante aciem digna atque indigna relatu
Vociferans, tumidúſque nouo præcordia regno
Ibat, & ingenti ſeſe clamore ferebat.

numantia, vrbs Hiſpan. Tarracon. aliàs Celtiberiæ, circa viginti an. bellum cum populo Rom. geſſit, & à Rom. obſeſſa per an. 14. cum haberet tantùm quatuor hominum millia non ſolum ſuſtinuit, ſed etiam vicit 40. millia Rom. tandem tamen à Scipione poſteriore poſt longam & arctiſſimam obſidionem deleta. Cùm enim fame laborarent, nec eis daretur iuſti cer-

taminis copia, omnia ſua & ſeipſos igni immiſerunt. Florus lib. 2. Vnde Scipio Numantinus cognominatus eſt. Numantini, ciues. Steph.

numantius Flaccus, Pompeiani nominis defenſor. Hic obſeſſus à Cæſare in Hiſpania, & incluſus: Attingentium mœnibus, omnes eius oppidi ciues, quos Cæſari fauere intellexerāt, iugulatos ex muris dedit præcipites: fæminas verò virorum illi aduerſantium vnà cum liberis interfecit. Alios infantes in conſpectu parentum humo infixit, alios ſuperiactos pilis excipi iuſſit. Plut. in Pompeio.

numentana, via extra portam Viminalem. etiam Figulnenſis dicta fuit, auctoribus Liuio & Victore.

numerianus, Rom. imperat. cum Caro & Carino.

numerinus, à numero prænomen deductum.

numicius, fluuius in Latio, in quo repertum fuit cadauer Æneæ, & in quo Anna ſoror Didûs ſe ſubmerſit. Hic poſtea decreuit, & in fontem redactus fuit, qui & ipſe poſtea exſiccatus eſt, ſacris etiam Veſtæ [cui non niſi ex fluuio libari fas erat] vna interceptis.

Numidia, pars Africæ, inter Cæſarienſem Mauritaniam & Carthaginenſem regionem, cuius populi à Latinis Numidæ, à Græcis Nomades dicuntur, quaſi in paſcuis inter armenta degentes, ἀπὸ τοῦ νέμειν, quod eſt paſcere. Erat enim ea gens rei pecuariæ in primis ſtudioſa, & ob id ad lætiora pabula ſubinde magalia ſua trāſferebat Habebant olim alueos nauium conuerſos pro tuguriis, vt eſt apud Saluſtium. Numidia habet ab ortu Syrtes quaſdam paruas: vnde regio Carthagin. incipit à Septentrion. mari, quod verſus Sardiniam tendit, ab occaſu Mauritan. & à meridie Æthiopiam: nec præter marmoris Numidici ferarúmque prouentum aliud inſigne habet. Sunt in ea claræ vrbes, Hippon & Rhegium. Ea regio, vt Pompon. ſcribit, ſpatio anguſtior eſt, quam Mauritan. ſed magis culta, & durior, vbi Numidicum marmor effoditur. Hinc Numidicus, ca, cum: vt lapis Numidicus, qui inter generoſa marmora annumeratur: à Papinio Libycus ſilex appellatur. Et Pauimenta Punica à veteribus dicēbantur, quæ ex marmore Numidico ſtrata erant. Et Numidæ populi Hi à Virg. lib 4. Æneid. Infræni appellantur, quòd equos non fræno, quemadmodum nos conſueuimus, ſed virgula duntaxat regerent. Græci etiam νομάδας indigitant τοὺς ἀγρίους καὶ βαρβάρους agreſtes, Barb. efferos. Tacit. 11. Annal. pag. 260. edit cl. iv. Lud. Dorl. *Metagonitis* à Græcis appellari tradit. Pli. *Biled el Gerid* hodie vocari ex Ioanne Leone patet.

numitius, amnis eſt non longè à Lauinio.

numitor, filius Procæ, Albanorum regis, quem Amulius frater minor natu regno pepulit, Lauſúmque filium eius interfecit, filiámque eius Rheam Syluiam virginem Veſtalem legit, vt ſub ſpecie honoris perpetua virginitate ſpem partus ei adimeret. Verum cùm illa ex Marte [vt Romani credi voluerunt] grauida facta eſſet, ipſam quidem in Tibris ripa viuam defodit: pueros autem in fluuio mergi iuſſit: quos cùm in ſicco deſtitutos Fauſtulus inueniſſet, Accæ Laurentiæ vxori ſuæ educandos tradidit. Hi poſtea adulti Amulium interfecerunt. Liu. lib. 1. Plutarch. in Rom. regnúmque auo ſuo Numitori reſtituerunt.

numius Albinus, conſul cum Max. Dextro, anno ab vrbe 1015.

numius Tuſcus, conſul cum Amulino, anno ab vrbe 1047.

nun, pater Oſeæ, Num. 13. Pater item Ioſua, Ioſ. 1. Filius Eliſama filij Ammiud 1. Par. 7. Lat. poſteritas, vel ſtirps, aut filius, vel æternus: ſiue permanens: aut Syriacè, piſcis.

nuncoreus Seſoſtridis filius, qui obeliſcum illum, qui poſtea Romæ ſitus fuit in Vaticano, curauit excidendum. Plin. li. 36. cap. 11.

nundina, næ, Romanorum dea, à nono die naſcentium dicta, qui & luſtricus dicitur. Erat autem luſtricus dies, quo infantes luſtrabantur.

nupſia oppidum ad Nilum fluuium, in tractu Syenitarum, cuius meminit Plin. lib. 6. cap. 29.

nuphis, oppidum eſt Arcadiæ, Numadibus proximum. Plin. lib 6. cap. 10.

nurnberga, vrbs tota Germania & Europa celebris, emporium Germaniæ ampliſſimum, magnificíſque operibus publicis & priuatis ornata. Arcem habet regiam in colle vrbi imminenti ſitam vetuſtiſſimam, ex qua in vrbem & extra patet proſpectus, à qua ciuitati nomen inditum putatur. Caſtrum Noricum appellant, quod vrbs, huc vſque pro cuſtodia habuit. Interluit vrbem amnis Pegnicus cum multis pontibus lapideis, duas vrbis partes coniùngentibus. Opificibus ingenioſiſſ. & negotiatoribus variarum mercium gaudet. Habet etiam Rempub. optima politia illuſtrem, & in Burgrauiorum, S. Imperij ordine, alterum dignitatis locum obtinet. Munſter. vulgò *Nuremberg*.

nurſia, Sabinorum ciuitas in montibus ſita, Pto. li. 3. cap. 1. Hodie Norica.

nurſia, Piceni ciuitas à Virgilio frigida dicta. Hinc Nurſinus, na, num, adiectiuum.

nurſia, vrbs antiqua in Vmbria.

nurſia, ciuitas Germaniæ, ad Rhenum, non longè à Colonia Agrippina.

nurum, Africæ propriæ oppidum. Ptol.

nus, Ciliciæ fluuius, ad Creſcum oppidum. Plin.

Nuſaripa, Indiæ intra Gangem vrbs Ptol.

N Y

nycea, vrbs in Corſica inſula, à Nycio Etruriæ rege condita.

nycius Feſulanus, Tuſculanorum rex, ſub annum 300. ante Romam conditam.

nycpij, Africæ propriæ gens. Ptolem.

nigbenitæ, populi Æthiopiæ ſub Ægypt. Ptolem.

nigdoſa Indiæ intra Gangem vrbs. Ptolem.

nyctelius, vnum ex Bacchi cognominibus tractum ab eo, quòd nocturno tempore eius ſacra celebrarentur, quæ Nyctelia dicta ſunt. Ouid. 4. Met. & Vir. 4. Æneid.

--vbi audito ſtimulant Trieterica Baccho
Orgia, nocturnúſque vocat clamore Cytharon.

Nyctæus, Neptuni filius ex Celene Atlantis filia, quem ex Amalthea Cretenſi Nympha Antiopiam & Nyctimenem ſuſcepiſſe ferunt. Ex his Nyctimene fœdo patris amore capta, opera nutricis cum eo fertur concubuiſſe: tandem agnita, cùm pater eam occidere vellet, Mineruæ miſeratione in noctuam eſſe conuerſam. Ouid. 2. Met.

nyctelia, ſacrificia quæ Baccho fiebant, à nocturno tempore dicta.

nyctimene. Vide Nyctæus.

nyctorix regina Babyloniæ, quæ Herod. li. 1. poſt Semiram. regnauit ſola.

nymphæ, aquarum deæ, quaſi Nympharum numina, quamuis etiam latiùs Nymphæ nomen accipiatur pro montium deabus, quas oreades vocant: & pro iis, quæ arboribus & ſyluis putabantur præſidere, quas Dryades vocabant, & Hamadryades, & Napæas.

Nymphæa, inſula iuxta Adriam, vbi Calypſo habitauit: Gentile, Nymphæus. Steph. Plinio alia eſt circa Samum Ionicam. Vide Cos & Calypſis.

nymphæum: Macedoniæ oppidum. Vide Nymphæus & Lyſſus.

nympharum cubile, vide Solis inſula.

nymphæus, Italiæ fluuius iuxta Velitras: & nymphæum, Proconneſi promontorium: author vtriuſque Raphaël Volater. Nymphæum montem ſemper ardere, eiúſque cratere bitumen egerere omnium dilutiſſimum. Strab. author eſt lib. 7.

nymphæum, vrbs Taurica inter Panticapæum metropolim & Theodoſiam. Strabo Hinc Nymphæeus, Nymphæus, Nymphaites. Steph.

nymphas, in Arcadia eſt. Pauſ. li. 8. inde fons Nymphaſius. Steph.

nymphon, vir quidam Colophonius, Cic. ad Q. fratrem lib. 1.

nyrax, vrbs Celtica: Gentile, Nyracius. Stephanus.

nyſa, fuit nutrix Bacchi, quam Pli. ait ſepultam fuiſſe prope Scythopolin.

nyſa, vrbs Arabiæ, ſiue, vt alij putant, Ægypti, Arabiæ propinqua, apud quam Bacchus, vt Diodoro placet, à Nymphis eſt educatus, vnde & Dionyſius dictus eſt, ex Ioue & Nyſa conflato vocabulo. Plin. li. 8. cap. 13. Nyſam Indiæ montem eſſe tradit, lacertas immenſæ magnitudinis alentem.

nyſa, etiam non tam mons, quàm ciuitas in India, à Libero patre vt refert Strab. li. 15. condita, carminibus poëtarum celebratiſſima, ſita ſub radicibus montis, quem Neron, aliàs Nerum, incolæ appellant. Alia eſt Nyſa in Bœotia. Hom. Plin. in Caria. Strabo vicus in Helicone, vbi ſimili modo colitur Bacchus. Ptol. in Ionia ac Lycia. Steph. In Thracia, multi tamen Nyſæ, arum, declinant. Vide Theſtidium.

nyſa, vnus ex verticibus Parnaſſi montis, Baccho conſecratus. Steph. Nyſæ decem enumerantur: prima in Helicone: ſecunda in Thracia: tertia in Caria: quarta in Arabia: quinta in Ægypto: ſexta in Naxo: ſeptima Indiæ: octaua in Caucaſo monte, noua Libyæ: decima Eubœæ, vbi eodem die vitem florere aiunt, & botrum matureſcere. Hinc Nyſeus, Nyſæus, Nyſaëus, & fœmininum Nyſatis: poſſeſſiuum, Nyſeus. Stephan.

nyſa, proprium hominis. Cic. 3. de natura Deorum, *Dionyſios multos habemus, primum Ioue & Proſerpina natum, ſecundum Nilo, qui Nyſam dicitur interemiſſe.*

nyſæa, Herodoto & Curtio, vrbs clariſſima in India, à Libero patre condita, ſub radicibus montis, quem Nerum, aliàs Neron vocant. Eadem quæ Nyſa.

nyſea, Megarenſium emporium, duodeuiginti ſtadiis ab vrbe, quod & Minoa vocatur.

nyſes, Africæ fluuius ex Æthiopiæ montibus oriens. Ariſtot.

nyſeus, Bacchi cognomentum, à Nyſa vrbe [ſiue ea Arabiæ eſt, ſiue Indiæ] impoſitum; in qua illum Nymphæ educarant.

nyſiæ portæ, Africæ propriæ inſula, flumine Tritone circumdata. Herodotus videtur eam Phla vocare. Huius inſulæ omni genere voluptatum plenæ, elegantem deſcriptionem habes apud Diodorum lib. 3. cap. 5.

nyros. Vide Niſitos. ſic enim legendum eſt.

Nyſſa, Cariæ oppidum, antea *Pythopolis* dictum, Stephano auctore. vide Athymbra, eadem enim cum hac Nyſſa videtur.

nyſus, Megarenſium rex, qui obſeſſus à Minoe rege Cretæ, proditione Scyllæ filiæ [quæ Minois amore tenebatur] fatalem amiſit crinem purpureum, atque ita ab hoſte interfectus eſt. De vtroque Ouidius,

Filia, ne ve magis capiti ſit fida parentis,
Quàm tua vel Pierela, vel tua Nyſe fuit.

Vide Niſus.

O A

OA, vicus Atticæ in Pandionide tribu, Steph. ὄας. Dionyſ.

oanus, vrbs Lydiæ, Steph. & Siciliæ fluuius, Pind. hodie *Fraſſlari*.

Oani, Taprobanæ inſulæ gens. Ptol.

Oarus, Scythiæ Europææ fluuius. Herodot.

Oaſis, Ægypti vrbs, Herodot. vel potius *Magna* & *Parua*, loca apud Ptolemæum, quibuſdam eſt *Auaſis*, vt ſcribit Steph. Oaſim quoque e *Ibin* dici tradit Euagrius l. 1. c. 7 Barrius putat à Strab. *Auaſes* appellari, quorum ille tria nominat, eáque ad Ægypti confinia verſus occidentem ponit. hæc ſunt loca in mediis arenis Libyæ tanquam in pelago inſulæ, quæ aqua & vino abundant, eóque habitantibus apta. Hæc hodie ab incolis *Azagar* vocari idem Barrius tradit. *Oaſis* Magna *Gademes* nuncupari videtur Zieglero, ídque ex Leonis deſcriptione. Is enim Gademes ſic delineat, vt quis Oaſem facilè ex iis intelligat.

oaſi, ciuitas Ægypti. vide αὔασις. Steph.

oaxis, fluuius Cretæ inſulæ, ab Oaxe Apollinis filio ſic vocatus: vnde & *Oaxia tellus*. At Seruius putat eſſe fluuium Meſopotamiæ, quem non ſequuntur alij Virg. enarratores.

oaxus, ciuitas Cretæ, ab Oaxo Minois ex Acallide filia nepote: vel à ſitu loci, quod crepidines Græci Axos vocent. Herodot. quoque libr. 4. Oaxum vrbem Cretæ facit, in qua Etearchus pater Phronymæ matris Batti regnauit, qui Cyrenem Libyæ vrbem ædificauit. Ciuis, Oaxius.

O B

obada, regio parua Nabateorum, vbi obades rex, quem inter deos numerant, ſepultus eſt. Stephan.

obadia, filius Arnam filij Raphaiæ filij Ieſaiæ, 1. Par. 3. Filius Izrahia filij Ozi, 1. Par. 7. Lat. ſeruius vel operarius Domini

obal, filius Iectan, Gen. 10. Lat peruerſitas vetuſtatis, aut peruerſitas fluxus,

obareni, pars Armeniæ, circa Cyrum fluuium, inquit Quadratus: quem obarenitæ & oteni habitant, qui magna pars Armeniæ ſunt. Steph.

obdia, ſiue obdias, filius Aſel filij Elaſa. 1 Par. 8. 9. & 12. Lat. ſeruius ſiue operarius Domini.

obed, pater Gaad. Iudic. 9. Filius Booz, pater Iſai, Ruth. 4. 1. Par. 2. Filius ophal filij Zabuth. 1. Par. 1. & 11. Lat. ſeruus, vel operarius.

obed-edom, nomen viri, 2. Reg. 6. Lat. ſeruus hominis, vel terreni, aut ſanguinei, vel rufi.

obedia, nomen viri, 1. Eſdr. 8. idem ſig. quod obdia.

obliuionis fluuius, vide Limæa.

obolcol, vrbs: Gentile, Obolconites. Stephanus.

oboth, nomen loci, Num. 21. 36. Iſraëlitarum manſio, cùm ex Ægypto proficiſcerentur in terram Chanaan, Num. 33. Lat. Pythones ſiue vtres, aut patres, vel deſideria.

obotritæ, vel obotritæi, vtrumque enim apud ſcriptores inuenitur, Germaniæ populos, hodie *Meckelburger* dictos interpretatur Crantzius. Hos Iobſtius putat *Herules* Sidonij eſſe.

obrima, vnum ex tribus fluminibus Apamiam vrbem, in Aſia celeberrimam, ambientibus, Pli. lib. 5. cap. 29.

obrimo, vnum eſt ex cognominibus Proſerpinæ. Sic autem dicta eſt, quòd quum vim ei videretur illaturus Mercurius, mugiit altius, vnde factum, vt is manum abſtineret. Cæl. lib. 26. cap. 20.

obrincus, Ptolemæo Galliæ Belgicæ fluuius eſt. Rhenanus *Moſellam* Taciti, qui hodie Germanis *Moeſel*, & Gallis *Moſelie* interpretatur. Herod. *Obrincum*, non fluuium deſignare docet apud Ptolemæum, ſed eum Germaniæ tractum, quem hodie *Ober Rhingauu* vocant. Aliqui credunt eo vocabulo ſignificari ſuperiorem partem Rheni fluminis, quaſi diceret *Oberrhyn*.

obris, nomen fluuij. Mela. lib 2. cap. 5. ſecundum Bliteras (vnde Bliterenſis ſynodus B. Hier.) *Obris fluit*. Ptolem. Obrium vocat Gal. *Orb*. à Beſiere.

obroaris, Perſidis vrbs apud Ptol. *Orabatis* legit Ammianus.

obtrincenſe Moſæ oppidum habet Ammian. lib. 16. *Tricht* quod & *Maeſtricht* appellant, videtur. Hoc Galli *Trait* vocant.

obulco, Ptolemæo, quod *Pontificenſe* appellatur Plinio, Hiſpaniæ Bæticæ vrbs eſt, quæ Nigro *Sicura* dicitur. *Obulio* putat Villanouanus *Villam* Hirtij eſſe.

O C

ocalea, leæ, ſiue Ocale, es, Bœotiæ oppidum. ὠκαλέη, μεδέων τε εὐκτιμένον πτολίεθρον. Hom. in Catalogo nauium. Eſt autem prope Heliam, ſic dicta à breuitate viæ à Theſpiis in Thebas, oppidum ocaleæ proximum: Gentile, ocaleus.

occam, Theologus inſignis, floruit ſub annum ſalutis 1330

occaſio, à poëtis dea fingitur, rerũ gerendarum opportunitati præſidens. Huius ſimulachrum ita fingebatur, vt pennatis pedibus volubili rotæ inſiſteret, vertigine quadam velociſſima ſe in orbem circumagens, priore capitis parte capilloſa, poſteriore glabra. Quo commento Occaſionis breuitatem & inconſtantiam voluerunt denotare, quæ niſi, cùm primùm ſeſe offerat,

attripiatur, ſtatim elabitur è manibus: nihilque nobis remanet præter pœnitentiam, quæ perpetua Occaſionis fingitur eſſe comes. De Occaſionis effigie extat elegans Epigramma apud Auſonium, è Græc. Poſidipp. li. 4. Anthol. epigr.

Occora Antonini, videtur Simlero Coara, Ptole. Chalcidicæ regionis in Syria.

Oceanus, Cæli & Veſtæ filius, maris deus, maritus Tethyos, fluuiorum fontiúmque omnium pater. Propriè tamen Oceani nomine intelligimus vaſtiſſimum illud mare, quo vniuerſus ambitur terrarum orbis. Dictus Oceanus ab ὠκὺς, quod eſt velox, teſtibus Solino & Seruio. Quod & neutro genere Oceanum dicitur, præſertim ſi mare ſequitur. Falſam autem illam opinionem velocitatis maris Luſitani, id eſt, Portugaleſij, hac noſtra ætate deprehenderunt. Nam columbus Nauarchus, vltra Gades Oceanum ingreſſus, vltra torridam Zonam penetrauit per Oceanum ad Indos, vſque ad Beatorum inſulas, non tamen iſtam velocitatem deprehendit. Et quamuis ſit nomen proprium Oceanus, aliquãdo tamen pro appellatiuo ponitur, quando partes eius ſignificat. Quo modo mare, cùm totum ſignificat, proprium eſt: cùm partem, appellatiuum. Nam à littoribus pleriúmque accipit nomen, ad dextram ſiquidem, vbi primum terram intrat, Atlanticus dicitur: ad ſiniſtram Gaditanus: illinc Arabicus, Perſicus, Indicus: hinc Britannicus, Germanicus, Scythicus. Poëtæ tamen Oceanum pro quocunque mari vſurpant. Virg. Æn. 2.

---Et ruit Oceano nox.

Hinc deducitur patronymicum fœmininum, Oceanitis, idis & Oceanius, nia, nium. Dionyſio Alexand. *Heſperus*, *Veſperus*, interpretatus eſt Bertrandus. Marlian. *Veſpertinum* vocat. Hodie eius pars, quæ inter Hiſpaniam & Canarias inſulas eſt: Hiſpani *Golfo de las yeguas*, id eſt, *Sinus equarum*, vocant: à demerſis ibidem toties equabus, aliíſque iumentis, quæ ſobolis procreandæ cauſa ad eas inſulas vehebantur. *Magnum* etiam appellatur, teſte Plin. li. 5. cap. 5. Sed videtur huius Atlantici Maris appellatio multò latiùs interdum apud auctores accipi. Strabo enim ſcribit Indiam deſinere ad mare Orientale, & ad Auſtrinum, Atlantici partem idem ait alibi eius Auſtrale & Orientale latus in Atlanticum procurrere: Et alio in loco Atlanticum mare in ſe coire teſtatur. Omnia maria innauigabilia *Atlantica* vocari tradit Suidas. In ſomnio Scipionis legitur, omnem terram, quæ à nobis colitur, Atlantico mari (quod Oceanum appellamus) circumfundi. Plinius perhibet Æthiopiam etiam Atlantiam dictam, & totum illud nouum Hemiſphærium, quam *Americam* vocamus, Atlantem Platonis (vt plurimi æſtimant) fuiſſe, videtur totus terrarum & Oceani globus, Aſia tantum & Europa exceptis, in Atlantis vocabulum olim abiiſſe. Herodot. duo tantùm vniuerſi maris nomina nouit ſcribit enim Atlanticum & Rubrum, & totum illud, quod Græci nauigant [mediterraneum poſt Herodoti tempora dictum] vnum eſſe, Caſpium alterum. His aſſentitur Zoſimus, qui ſcribit Rhenum fluuium ſe in Atlanticum mare exonerare, quod hodie Germanicum vocatur. Oceani mariſque elogium elegantiſſ. Attice ſcripſit Gregor. Cyprius Patriar. Conſtant. Fed. Morellus Pr. R. Gr. & Lat. ex interpret. ſua Lutet. edidit.

Oceanus, Babylonicus rex an. 15. poſt Nimbrotum fuit, qui multos ex ſorore Thetide edidit liberos. Ber. li. 4.

Ocelenſes, Hiſpaniæ populi, qui & *Lancienſes* Plin. Lanciam vrbem habet Oroſius l. 6. cap. 21. & Lancia Oppidana in Luſitania Ptol. eſt.

Ocelis, Ptolemæo Arabiæ fœlicis oppidum, in quo interpretando parum inter recentiores conuenit. Iouis namque *Aden* vocat, Pinetus *Acyla*, Niger *Zidem*, Ramuſius *Capo de Celi*, *Ocelin* Ptolemæi, *Acila* Strabonis eſſe vult Villanouanus. Vide Orcelis.

Ocelli, promontorium orientale Albionis inſulæ, Ptol. *Spurunheade* hodie dicitur.

Ocelum, Hiſpaniæ Tarraconenſis vrbs. Ptol. lib. 2. cap. 6.

Ocelum [quod & Oſcelum ſeu Oſcella] eſt citerioris prouinciæ extremum, à quo per Alpes in vlteriorem Galliam, Lemnonéſque [nunc Tarentaſios] ac Garoceles, Laturiges, Tocontios & Allobrogas tranſitus eſt, Auillanæ & Secluſæ vicis proximum nunc vt coniectura eſt, Nouaſium nuncupatur. Secluſa autem, vt nonnullis placet, dicitur, quaſi citeriorem Galliam ab vlteriori ſecludens: Diœceſis eſt Taurinenſis. Cæſar. in Comment. vulgò, *la Noualaiſe*. Villanouanus & Varrerius, *Oulx* appellari aiunt. *Ours* Italis & circumuicinis hodie adhuc vocatur, vbi Abbatia *Iſiles* vocat Simlerus: *Eſilles* ſcribit Vigenereus: *Chielano* interpretatur Marlianus, ſed malè cum his qui Noualeſiam vocant, vt præclarè Varrerius. Non eſſe idem cum Oſcella Ptol. quod in Lepontiis ponit [de quo ſupra] eruditè oſtendit Scudus idem Varrerius in ſua chorographia Luſitanicè ſcripta: habet quoque Ptol. Ocelum in Tarraconenſi, & Ocellum in Luſitaniæ Hiſpania. Hoc Ocellum Antoninus Ocelum Durii, quòd ad Durium fluuium ſitum ſit, nominat, & apud Appia. Ocilis eſt.

Ocitis, inſula maris Scotici, Ptolemæo, contra Orcuda promontorium, *Sandes* fortè hodie.

Ocha, mons in inſula Eubœa, à quo inſula quoque ipſa quandoque dicta Oche. Caleph. Vide in Cariſto.

Ocheſius, Ætolorum dux, vir longè præſtantiſſimus, qui in bello Troiano interemptus eſt. Homerus. Ili. 1.

Ochozat, amicus Abimelech regis Geraræ.

Gene-

Geneſis 16. Hebr. Achuzath, i. poſſeſſio vel apprehenſio, ſiue poſſeſſio, aut fratris oliua.

Ochoſias, filius Achab regis Iſrael. 3. Reg. 22. filius Ioram regis Iudæ. 4. Reg 8. 1. Par. 3. Lat. poſſeſſio aut viſio Domini.

ochan; pater Phegiel principis tribus Aſer, Num. 3 Lat. turbidus vel conturbatus.

ochus, rex Perſarum, auaritiæ nota qui adeò laborauit, vt vrbem nunquam iniret, ne mulieribus congiarium impartiretur. Nam Cyrus lege ſanxerat, vt quò primùm rex Perſarũ ingrederetur, mulieres quotquot adeſſent, ſingulos auri nummos ab ipſo rege acciperent.

ochus Artaxerxes, rex Perſarum, qui Ocham ſororem eãdem & ſocrum viuam capite defodit. Patruum cum centum liberis & nepotibus telis imperauit transfigi, quòd in his maximam apud Perſas probitatis laudẽ videbat conſiſtere.

ochus, fluuius, qui in Indiæ montibus ortus: per Acarnaniam fluit. Plin. lib. 6. cap. 16. Idem li. 31. c. 7. Præterea apud Baſtros amnis Ochus & Oxus, ex oppoſitis montibus deferũt ſalis ramenta.

ocnus, filius Tyberis & Mantus filiæ Tireſiæ vatis. Hunc Mantuam condidiſſe tradunt, & Æneæ in auxilium veniſſe aduerſus Turnum Maro teſtatur libro decimo. Idem hunc Bianora vocat, Ecloga 9. teſte Seruio. Vide Bianor.

ocnus, nomen cuiuſdam apud inferos multis inſignium artificum picturis celebrati: quem effinxerunt perpetuò torquentem funem aſtante aſella: quæ quantum ille torſiſſet, ſtatim præroderet. Inde ortum eſt prouerbium, Ocnus funiculum torquet: quod cùm in eos omnes competat, qui non profuturam in re aliqua operam collocant, tum in eos præcipuè, qui cùm nihil neque laboris, neque induſtriæ ad augendam rem familiarem prætermittant, nihilo tamen reddunt ditiores, quòd domi habeant aſellam, hoc eſt, vxorem prodigam, quæ quicquid miſellus multis ſudoribus corraſit, ſtrenuè profundit.

ocila, portus Gebanitarum in Arabia felici. Plin.

ocilis. Vide Ocelum.

ocimnium, Vide Scythia.

ocinarus, Calabriæ fluuius. Lycophr. hodie *Sabario* dici; & *Sabbatum* Antonini eſſe oſtendit Barrius.

ocolum, parua regio Eretrienſium: Gentile, Ocolius.

ocra, Alpium pars humillima, qua ad Carnos accedunt. Ptolem. Strab. Eſt etiam Venetorum vrbs apud Plinium.

ocrazapes, qui & Aſcrazapes, rex Aſſyriorum XXXVIII.

ocricola, vrbs Tuſcorum. Gentile, Ocricolanus. Steph.

ocriculum, oppidum Italiæ, in monte ſitum, quod Strabo inter Sabinos ponit, Plinius inter Vmbros. Sunt qui Otriculum ſcribant, ſed corruptè, vt docti putant.

ocrinum. Britanniæ promontorium. Ptol. li. 2. c. 3. Vulgò Mons *S. Michaelis*. hodie fortè *S. Iuſtin*, aut potius *Thelandsend*.

octapitarum, Albionis inſulæ promontorium, Ptolem. *S. Dauidis head* Camdeno.

octapolis, Lyciæ oppidum, Ptol.

octauia gens à Velitris originem accepit, quam aſſentationis gratia propter Auguſtum excellere dixerunt. Ipſe autem Auguſtus nihil amplius quàm equeſtri familia ortum ſe ſcribit, vetere ac locuplete, & in qua primus ſenator ſuus pater fuerit. M. Antoninus libertinum ei proauum exprobat Reſtionem è pago Taurino, & auum argentarium, Tranquil. Cicero in Epiſtola quadam eum nepotem argentarii, & filium adſtipulatoris vocat. Vtrumque ſit, conſtat Auguſti patrem honeſtiſſimum virum fuiſſe, magnaque laude Macedoniam prouinciam adminiſtraſſe, ex ipſius etiam teſtimonio Ciceronis, qui ad Qu. fratrem ſcribens hortatur, vt pro merendis ſociis vicinum ſuum Octauium imitaretur.

octauia, Octauii Cæſaris ſoror, Antonii Triũuiri vxor, ab eo poſtea repudiata. Plutarchus.

octauia, Claudii Cæſaris filia, Neronis vxor ab eo interfecta. Sueton.

Qu. Octauius à Lucio Cinna ſuo collega interfectus. Pædianus.

octauius Auitus & Pœtelius Fauſtinus, furta Virg. adnotarunt, notantes vnde quæque carmina ſurriperentur, vt ait Seruius.

octodurum, Ptol. lib. 2. cap. 6. campus Gothorum alio nomine. Vulgò *Toro*. Hiſpaniæ Tarraconenſis vrbs.

octodurus, vicus Veragrorũ: hodie dicitur S. Mauricii, extra Celtas, Belgas & Aquitanos in Sabaudia, inter Sedunos, Antuates & Allobrogas in valle non magna adiecta planitie: altiſſimis montibus vndique continetur in duas partes Rhodano fluuio diuiſus, Diœceſis Sedunenſis. Vulgò, *S. Mauris en Valais*, Beatus Rhenanus & Scudus *Martenach* vocant.

octogeſa, Cæſari Hiſpaniæ vrbs ad Iberũ fluuium. Vrſinus putat hanc Etouiſſam Plinii eſſe, hoc duplici ſ ſcribit Liuius. *Hitona* hodie Epiſcopo Gerundenſi.

ocyalus, vnus ex Phæacibus, tempore Alcinoi regis, Hom. Odyſſ. 7.

ocypere, vna Harpyiarum, à celeri volatu nomen habens. Sorores habuit Aëllo & Calæno, cum quibus Strophadas inſulas fertur incoluiſſe. Vide Harpyia.

ocyron, fluuius in finibus Arcadiæ.

ocyroe, Nympha, Chironis centauri & Chariclûs Nymphæ filia: ita dicta à celeriter fluen-

do, quod in rapidi fluuij ripis nata eſſet. Augurij fuit peritiſſima: Æſculapium enim vniuerſo orbi profuturū prædixit, & patrem optaturū mortē, ſeſeq; equam futuram: quæ omnia euenere. Ouid.l.2.Metam.Heſiod.in Theogon.

O D

Odaia, ſiue Odaias, ſoror Naham.1. Parali.4. 2. Eſd 9 Lat. laus ſiue confeſſio Domini.

odaren, nomen viri.1.Mach.9.

oded, nomen viri prophetæ, 2. Paralipomen. 15.& 28, Lat. ſuſtentans, vel tenens, aut erigens.

odænatus, princeps Palmyrænorum, multa aduerſus Saporem Perſarum regem præclara geſſit.

odeſſos, vrbs in Mœſia inferiori. Pomp.lib.2. Stephan. vrbs eſt in Ponto iuxta Salmydeſſum. Apollodorus magnum montem eſſe ſcribit. Ciuis, Odeſſites, & Odeſeus.

odeuia, nomen viri. in toto cap.2. Eſd.10. ſcribe Odia. Lat. laus ſiue confeſſio Domini.

odia, nomen viri.1. Eſd.8. Idem ſignif. quod Odaia.

odites, vnus ex centauris, Ixionis ex Nube filius, à Mopſo interfectus in nuptiis Pyrithoi. Ouid.12. Metam.

odiua, quidam in Dalmatiis, ab Odoacro tyranno victus, ſub annum ſalutis 483.

odiupolis, regio Heracleæ iuxta Pontum: Gentile, Odiupolites. Steph.

odius, Halizonum dux, quem Agamemnon in bello Troiano interfecit. Hom. Il ad 5.

odoacer tyrannus, cùm arripuiſſet imperium Romanum, præclaras res geſſit per aliquot annos: tandem tamen à Theodorico obſeſſus Rauennæ per triennium, cùm ſe dedidiſſet, occiſus eſt ſub annum ſalutis 493.

odœdocus. Vide Calliarus.

odoia, nomen viri.1.Par.5. Lat. laus ſiue confeſſio Domini.

odollam, ciuitas in Iudæa, à Roboam conſtructa.2. Par.11. Mich.1. Videtur eſſe eadem quæ Adullam dicitur. Nomen item ſpeluncæ.1. Regum 22. Lat. teſtimonium ſiue ornamentum illius, aut teſtimonium ſiue ornamentū ſuæ miſeriæ, vel tranſitus, aut præda ſuæ miſeriæ.

odomanti. Vide Hodomati.

odones, populi Thraciæ Medis vicini, Dionyſ. in Baſſaricis, Steph. ſunt populi Thraciæ, vt ſuprà diximus.

odouia, ſiue Oduia.1. laus, ſiue confeſſio Domini filius Aſana.1. Par.9 Filius Elipenai filij Naariæ.1. Paralip 5.& 1. Eſd.2.

odryſæ, populi Thraciæ, vrbs Odriſa, Strab. libro decimo ſeptimo, quorum olim ampliſſimum fuit regnum, ab Abderis Thraciæ vrbe vſque ad Pontum Euxinum & Iſtrum fluuium extentum, Thucyd. lib.2. Inde Odryſius, Odryſites, Odryſes, Odryſides & fœminina, Odryſis Odryſias. Stephan.

odyſſeia. Vide Olyſippo, eſt autem Siciliæ promontorium Ptol. quod *Cabo Marzo* Fazello nuncupatur. idem ſubiungit Ediſſæ portum eſſe, cuius meminit Cicero in Verrem. vide Vlyſſis portus.

Odyſſus, Ptol. Mœſiæ inferioris vrbs: Varna dicitur Nigro. Odeſſus Strabonis eſt & Vdiſſus Antonini.

O E

Oëa, Africæ ciuitas, vna ex tribus quæ à numero Tripolim illam Africanam fecerunt. Solinus. Achæi Tripolim lingua ſua ſignant, de trium vrbium numero, Oeæ, Taphræ, Leptis magnæ, &c.

oeagrus, pater Orphei, à quo Oebrus fluuius Oeagrius cognominatur, epitheto ſatis longè petito, ab Orpheo nimirum Oeagri filio, quem cùm Ciconum matronæ diſcerpſiſſent, caput eius in Hebrum fluuium proiecerunt. Vel Oeagrus fluuius Thraciæ, pater Orphei vatis, vt ſcribit Seruius: vnde & Hebrus, quòd ex eo fluat, Oeagrius dicitur. Quem fluuium putat Niger Agrianes dici apud Herodotum.

oeaſo, Ptolemæo: Eaſon Melæ, Hiſpaniæ promontorium eſt, quod Plinio Olarſo eſt, vt Hermolaus autumat. Idanuſa Straboni dicitur, vt Pintianus credit, Orſona Appianus videtur pro eodem habere. Ar. Montan. vrbem eſſe dirutam, & hodie Oiarco vocari auctor eſt. Baiona Epiſcopo Gerundenſi vocatur. Florianus ſcribit Fontarabia & incolis Hondaribia appellari: Fontem Rapidum Latini vocant, ſed Oeaſopolim vrbem habet hoc loco quoque Ptolemæus, quæ his recentioribus nominibus hodie fortè quadrabit verius quàm Oeſo promontorio.

oeanthe, vrbs Locrorum aliàs οἰανθεια Steph. Vide Plin.lib.3.c.3.

oebalia, regio Peloponneſi, Laconiæ pars: ita dicta ab Oebalo Arguli filio, Lacedæmoniorum rege. Hinc Oebalius, lia, lium. Agri quoque Tarentini tractum poetæ nonnunquam Oebaliam appellant, reſpicientes nimirum ad vrbis eius originem, quæ à Lacedæmoniis condita putatur. Ab Oebalia Laconiæ regiuncula, Caſtor & Pollux Oebalidæ dicuntur. Vide Arcne, Tarentum & Laconia.

oebates, Darii ſtabularius, cuius induſtria ipſe Darius Perſarum regnum adeptus eſt.

oebalus, Arguli filius, rex Laconiæ, ab ſe Laconiam prouinciam Oebaliam dixit.

oebalus, Telonis regis caprearum inſulæ prope Neapolim filius, & Nymphæ Sebetidis. Seruius apud Virg.7. Æneid. *Oebale, quem generaſſe Telon Sebetide Nympha.*

oebatis, nomen viri proprium. Tortel.

oechalia, vrbs Bœotiæ, Euryti regia, ab Oechaleo fluuio eam præter fluente ita dicta. Hanc Hercules funditus euertit, cum Eurytus pactam ipſi certaminis lege filiam Iolem tradere recuſaſſet. Homeri interpres 5. Ilia. Vir. 8 Æneid. Fuit & alia eiuſdem nominis vrbs in tractu Meſſeniaco. Pli li. 4. cap. 9. Item alia in Eubœa inſula, poſtea Chalcis dicta. Plin. li. 4 c. 12. Alia in Trachine, & in Theſſalia, & in Arcadia. Ciuis, Oechalicus, Oechaliotes, Oechalius, & fœm. Oechalis. Steph. Pauſania auctore vicus etiam Meſſeniæ regionis, Oechalia vocata, quæ pòſt Carnaſium appellata fuit. Vide Carnaſius & Andania.

oechordas, Ptolemæo Sericæ regionis fluuius eſt, ſed variat apud eum ſcriptio, nam & Oechardus legitur. M. Niger eum Tartar nomen habere ſcribit.

oecides: Vide Bura.

oecyrnes, vir Argiuus, qui donauit Agamemnonē thorace pulcherrimo. Homerus Iliad. 11.

oecus, Cariæ vrbs: Gentile, Oecuſius. Step.

oedantium, vrbs Illyriæ: inde Oedantes, & terra Oedantica. Steph

oedipodonius, ab Oedipus deducitur.

oedipus, Laij Thebanorum regis & Iocaſtæ filius, quem pater, cùm ex Apollinis oraculo futurum intellexiſſet, vt à filio occideretur paſtori occidendum tradidit: qui miſericordia commotus, cùm inuitus regiæ ſtirpi manus inferret, neque tamen regis imperium auderet detrectare, perforatis gladio plantis, viminéque traiecto, ex arbore ſuſpendit, futurum putans, vt ita inedia moreretur. Cæterùm cùm Phorbas, Polybii Corinthiorum regis paſtor, illac iter faceret, audito vagitu eò accurrens, puerum ſeruauit, reginæque, qui liberis carebat, magni muneris loco obtulit, à qua veluti puer cælitus miſſus, filii loco eſt educatus, & à pedibus ex vulnere tumentibus Oedipus appellatus. Grandior deinde natu factus cùm audiſſet ſe non Polybij filium, patrem perquirere ſtatuit, & conſulto oraculo accepit ſe in Phocide patrem inuenturum. Quò cùm veniſſet, orta inter Phocenſes ſeditione, Laium conantem reprimere tumultum, incognitum interemit. Poſtremò tanquam oraculo luſus, Thebas petens, in itinere in Sphingem incidit, quam problematibus ſolutis cùm occidiſſet, Thebas intrauit: & quoniam Polybii filius credebatur, Iocaſtam matrem inſciens vxorem duxit, & ex ea quatuor filios genuit. Poſtea verò cùm ſe matrem ſibi coniugio copulaſſet, patrémque occidiſſe cognouiſſet, dolore percitus, ſibi ipſi in pœnam oculos eruit, quem poſtea cæcum Antigona filia duxit, & ſe occidere volentem

cuſtodiuit. Alij dicunt, quòd repudiata matre Aſtymeduſam vxorem duxit. Athenas autem in voluntarium conceſſit exilium. Declinatur autem Oedipus, oedipodis, vel oedipus, oedipi. Vide Sphinx.

oena, vrbs Tuſciæ munitiſſima, in cuius medio altus collis eſt 30. ſtadiorum, aquas & varias arbores ſupra ſe habens. Ariſtoteles de mirabilibus: Gentile, oenates Steph.

oenania, vrbs Sarmatiæ in Aſia. Ptolemæo lib. 5. Hodie S. Sophia, aliàs Oenanthé, Plin. lib 5. cap. 3. Ætoliæ item vrbs maritima. Polyb.

oenarea, vrbs Tuſcorum: in cuius medio collis erat altiſſimus. Vide Oena.

oeniade, in Acarnania vrbs ad os Acheloi, Pauſan. *Dragameſto*, hodie Sophiano.

oenus, Caledoniæ rex, filius Parthaonis, qui ex Althæa Thieſtij filia, Meleagrum, Tydeum, & Deianiram genuit, Herculis poſtea vxorem. Hic cùm Dianam in ſacrificiis ſuis per contemptum præteriiſſet, indignata dea miræ magnitudinis aprum ei immiſit, qui regionem vniuerſam latiſſimè deuaſtauit, donec Meleager collecto iuuentutis flore eum interfecit. Ouid. 8. Metamorph. Hinc Oenides, & oenis patronymica: & oenius nia, nium, adiectiuum.

oeniade, ciuitas & populus Acarnaniæ iuxta Acheloum, quæ ἐρυσίχη dicebatur. Regio etiam oenas vocatur. Steph.

oeni pons, Comitatus Tirolenſis metropolis, vulgò *Inſpruck*, ſedes principum. Camera & parlamentum regionis & regionum Auſtriacarum: Ibi tectum prætoriæ domus, magna impenſa deauratum videtur. Oetingen facit ex ea Simlerus, ſed hîc Æni legit.

oeniſteria, Athenienſium ſacra fuerunt, quæ peragebantur ab ephœbis pubeſcentibus, antequam lanuginem comámque tonderent. Herculi verò vni certam menſuram offerebant ac libabant. Horum meminit Iulius Pollux & Heſychius.

oenoanda, vrbs Lyciæ. Pli. li. 5. c. 17. Gentile, oenandeus. Steph. apud Strabonem li. 13.

oeno, vna fuit ex filiabus Anii & Doripes, quibus id impertiuerat Dionyſius, vt quidquid attigiſſent, in triticum ſtatim verteretur & vinum & oleum: vndæ dictæ oenotrophæ, quaſi in nouas formas omnia vertentes. Cæl. libro 7. capite 15.

oenochalacorum, oppidum circa Perſidem videtur apud Procopium 2. Perſicorum.

oenochema, mons in finibus Africæ.

oenochenus, Herod. lib. 7. fluuius in Theſſaliam defluens ſicut Peneus.

oenoe, vna ex duabus vrbibus Icariæ: Gentile, oeneus. Vide *Sicenus*. Item vna ex tetrapoli Attica. Steph. Eſt etiam Elidis regionis in Peloponneſo ciuitas. Strab. Et Arcadiæ, apud Suid.

Oenomaus, Hippodamiæ pater, Elidis rex, & Piſæ, ex Marte & Harpina Aſopi, ſeu vt alii tradunt, Eurythoe Danai filia progenitus: qui cùm ex oraculo ſe à genero interfectum iri didiciſſet, & filia tamen à multis procis ob formæ præſtantiam ambiretur: curule certamen procis propoſuit, ea lege, vt filia victori in matrimonium cederet, victus mortem ſubiret. Tredecim igitur victis & occiſis, Pelops, Tantali filius, amore puellæ captus, Myrtilum aurigam pretio corrupit, vt axes infirmos & fragiles currui ſubiungeret. Quo facto Oenomaus vnà cum curru corruit, membríſque omnibus è ruina colliſis, iámque morti vicinus, Pelopem precatus eſt, vt vicem ſuam vlciſceretur. Quare cùm Myrtilus pactum ſibi perfidiæ præmium à Pelope cõtumelioſiùs exhiberet, ab eo in mare eſt præcipitatus: eóque modo & puella & regno potitus Pelops, totam Cherſoneſum de nomine ſuo Peloponnenſum appellauit.

Oenon, portus Locridis: Gentile, Oenoneus. Steph.

Oenone, duo Attici pagi, ſic dicti, authore Strabone lib. 8. alter ad Eleutheras, alter Marathoni vicinus. Vide Æginæ ſeu Oenopia.

oenone, Nympha Idæa, mutuo amore Paridis capta, cùm ille adhuc incognitus, circa Idam Phrygiæ pecus paſceret. Hæc mulier fatidica fuiſſe fertur, Paridíque in Græciam nauiganti, prædixiſſe futurum, vt inde patriæ incendium ſecum referret. Extat epiſtola Oenones ad Paridem inter Ouidianas, quam illum ad ſui amorem conaretur reuocare. Author eſt Dictys Cretenſis, Paridis interempti cadauer ad Oenonem fuiſſe relatum, vt ab illa ſepulturæ mandaretur: illam verò priſtini amoris recordatione ad primum ſtatim cadaueris conſpectum mortuam concidiſſe, eodémque cum illo funere ſepultam fuiſſe. Stephano inſula eſt, Æacidarum vna. Incolæ, Oenonæi.

oenoparas, agri Antiochiæ Syriacæ fluuius. Strab.

oenopedes, vir Mathematicus ex Chio inſula, Anaxagora aliquanto minor.

oenophyta, Bœotiæ vrbs. Thucyd.

oenopia, inſula eſt quæ alio nomine Ægina dicitur. Ouid. 7. Metamorph.

Oenopiam veteres appellauere: ſed ipſe
Æacus Æginam genitricis nomine dixit.

oenops, vir Peloponneſius. Homerus.

oenotri, Meſopotamiæ populi. Steph.

oenotria, Italiæ pars maritima, à freto Siculo ad Tarentinum vſque & Poſidoniatem ſinum extenſa: à præſtantia vini (quod *οἶνον* Græci vocant) nomen ſortita: vel ab Oenotro Arcade, vt ait Pauſanias li. 8. vel, vt Varro putat, ab Oenotrio Sabinorum rege: quanquam temporis proceſſu id nominis vniuerſæ. Italiæ ſit communicatum. Strab. lib. 5. Incolæ, Oenotrij dicuntur.

oenotrius Ianus dictus eſt, vel quòd in Oenotria ante Saturnum regnauerit, vel quòd primus in Latio vinum ad religionis & ſacrificiorum vſum inuenerit, quod etiam Iani interpretatio denotat. Nam Iain Hebræorum lingua vinum ſignificat.

oenotrides, duæ inſulæ contra Veliam, Pontia ſcilicet & Iſacia. Plin. lib. 3. cap. 7. Pandataria habet Strabo lib. 2. & 5. Pontias numero multitudinis legit Dionyſ. lib. 59.

oenus, fluuius Rhætiæ. Tacit.

oenuns. Vide Babyce.

oenus, flu. Ger. Tacito Rhætos Noricóſque interfluit, apud quem etiam *Ænus* per a legitur. Helenus apud Arrianum eſt. *Atæſinus* Strabonis videtur Auentino. *Inn* hodie vocatur Lazio teſte.

Oenus, oppidulum Laconiæ: Gentile, Oenuntius. Steph. fluuius item.

Oenuſſi, olim vocabatur Carthago. Steph. Sed Oenuſæ inſulæ eſt proxima Chio: Gentile, Oenuſæus, & Oenuſſus. Steph. inſula iuxta Samum & Lesbum. Plin. *Sapientia* Sophiano vocatur. Oenuſſæ ſunt Thucydidi lib. 8. etiam inſulæ Chio præiacentes. Vide Carthago.

Oeon, vicus in Leontide tribu. Steph.

Oeos, oppidulum Tegeæ: Ciues Oeatæ Stephanus.

Oeſcus, Triballorum ciuitas in inferiori Mœſia, Ptolem. Egiros antè dicta Ouidio, vt Niger tradit. Qui eam. Blida vocat.

Oeſporis, Africæ propriæ vrbs. Ptolem.

Oeſtros, Pamphyliæ fluuius Pomponio, *Ceſtrus* Ptolemæo vocatur.

Oeſyme, vrbs Macedoniæ. Thucyd. libro 4. quæ nunc Æmathia: Gentile, Oeſymæus. Hom. Æſymen vocauit.

Oeta, mons in finibus Theſſaliæ, Doridi à tergo incumbens, morte & ſepulchro Herculis nobilitatus: vnde factum eſt nomen Tragœdiæ Senecæ, quæ Hercules Oetæus inſcribitur. Ibidem helleborum optimum naſcebatur. Plinius libro 25. capite 5 A Parnaſſo vſque Pindum pars in Thermopylas vergens, propriè Oeta vocatur. Hinc Oetæus, tæa, tæum, Oeteætes, & fœmininum Oetæis Stephanus: qui Oetam montem iuxta Thrachinum eſſe ſcribitur: & ciuitatem Melienſium eiuſdem nominis. *Bunina* appellat eum Sophianus. Vide Thermopylæ.

oeta, mons Doridos, Plinius libro 4. cap. 17. & lib. 35. cap. 11.

oeta, vrbs Italiæ, olim à Zacharia pontifice de Luithprandro Longobardorum rege recepta ex fœdere.

oetenſi, Myſiæ inferioris populi. Ptolemæus.

oetes, Melienſium vrbs. Diodor. & Truchiniæ mons ac populus, Steph. Thucyd.

oeteus, frater Ephialtis, Aloei filius, pugna-

Oetes, Melienſium vrbs, Diodor. & Trachiniæ mons ac populus, Steph. Thucyd.

Oeteus, frater Ephialtis, Aloei filius, pugnauit in Creta, vt Saluſtius refert. Vnde Oetii campi dicti ſunt. Vide Oetus.

Oethyni, populi iuxta Pontum. Perottus.

Oetoſcyros, lingua Scythica Apollo dicebatur.

oetus, frater Ephialtis gigantis, filius Aloei. Virg. 6. Æneid. Vide oeteus.

Oetylus, vrbs Laconiæ, vel Oetylum. neut. gen. ab Oetylo heroe. Gentile, Oetylius, Step.

oezenis, vrbs Ponti, quæ deinde Trapezus dicta eſt. Steph.

O G

Og, rex Baſan. Num. 21 gigas immenſæ magnitudinis, à Ioſue deuictus & interfectus. Pſal. 135. & 134 Lat. ſubcinericius panis, aut ſubſannatio, vel Syriacè, detentus aut impeditus.

ogdolopis fluuius nauigabilis, ex Alpibus fluens. Strab. lib. 6.

ogdæmi, Marmaricæ nomi gens. Ptolem.

ogdous, Ægypti rex, Vogæus cognominatus, qui Memphim condidit à nomine filiæ. Hic prius Venereus cognominatus fuit. Dio. lib. 2.

Og nus, antiquus quidam deus, vnde ogenidæ & ogenii pro antiquis dicuntur. Stephan.

oglamus, Marmaricæ mons. Ptolem.

Ogæryis. vide Olbia.

ogyges, Thebanorum rex, qui Thebas Bœotias condidit, circiter mille & quingentos annos ante vrbem conditam. Sub hoc rege fuit diluuium magnum, teſte Auguſtino de Ciuitate Dei, non illud quidem maximum, quod Noę temporibus contigiſſe ſacræ literæ teſtantur: ſed tamen maius eo, quod Deucalionis ſeculo bonam terræ partem inundauit. Hinc ogygius, gia, gium. Thebæ Ogygiæ, & Ogygidiæ, ipſi Thebani.

Ogyges, à quibuſdam dicitur idem qui & Ianus, & Noa, vel Noë.

ogyges fuere plures: primus, quē Babilonii Gallum cognominarunt, qui in inundatione prima etiam ſuperſtes alios eripuerit, & genuerit. Aliter verò Atticus in tertia. Xenoph de æquiuoc. *Sub primo aurea cœpit ætas.* Fab. Pict. de orig. vrb. Rom.

Ogygia, inſula inter Phœnicium & Syriacū mare, ab Ogyge Thebanorum rege, qui in ea regnauit, appellata, Calypſûs Nymphæ ſedes, quæ Vlyſſem tempeſtate eò adactum hoſpitio & lecto excepit, eiúſque amore capta, ſeptem annos apud ſe detinuit, tandemque Ioue iubēte eum dimiſit. Homerus libro 1. Odyſſ. Bœotia etiam & Thebæ. Stephano priùs ὠγυγία vocabatur, ab ogyge filio Termeræ: item tota Attica, & Lycii ogygii. *Priſthlaba* etiam vocatur, vt auctor eſt Nicetas. vide Attica, Ægyptus, Bœotia, Calypſus, Hibernia, Lycia, Thaſus & Thebæ.

ogygius. vide Ladon.

ogylus, inſula inter Peloponneſum & Cretam. Gentile, Ogylius, Steph.

ogyris, inſula ante fœlicem Arabiam, Erythræi regis monumento nobilitata. Pli. li. 6. cap. 28. Step. inſula rubri maris. Gentile, Ogyrites.

O H

Oham, rex Hebron. Ioſ. 10. Lat. væ eis, ſiue tumultuans, vel conturbans.

Ohel, filius Zorobabel filii Phadaia. 1. Par. 3. Lat. tabernaculum, ſiue tentoriū, aut ſplendor.

oholai, filius Seſan filii Ieſi filii Appham. 1. Paralip. 2. deprecans, vel expectans, aut incipiens, vel dolens, ſiue frater mihi.

O I

oicles, filius Antiphatis, Melampodis filii, pater Amphiarai, vatis Argiui, Homer. 15. Odyſſ.

oileus, Locrorum rex, pater Aiacis ſpurii, quē ab illius nomine Virg. Oileū cognominat. Æn. 1.

Vnius ob noxam & furias Aiacis Oilei.

O L

olabi, Æthiopiæ ſub Ægypto populi. Plin.

olachas. fluuius eſt in Bithynia, cuius gurgite periuri notantur pati velut flammā vrentem.

olane, alterum Padi oſtium, Pli. *Volana*, Leandro. Item Armeniæ vrbs. Strabo.

olanum. vide Mediolanum.

olanus, Noruegiæ rex, à Carnuto rege Daciæ victus ſub annum ſalutis 1017.

olarſo. Hiſpaniæ vrbs, Plin. *Olit*, hodie in Nauarræ regno, vt Beuther⁹ exiſtimat. Vide Obaſo.

olba Vide olbia.

olbaſa, Ptol. nomen vrbis in Cilicia, Cappadocia & Pamphylia.

Olbelus, vrbs Macedoniæ, Gentile, Olbelius.

Olbi, vrbs Ægypti, iuxta Lybiam: Gentile Olbites. Steph.

Olbia, Stephano, ciuitas eſt Troglodyticæ, Arſinoe poſtea dicta. Eſt & alia Ponti vrbs. Et alia Bithyniæ ab Olbia Nympha. Alia pāphyliæ, vt Philoxen⁹ ſcribit: at non pāphiliæ eſt. ſed Salymor terræ, neque olbia, ſed olba vocatur: ciues autem olbæi vel olbii. Alia eſt Iberiæ, alia Sardiniæ, alia Illyriæ, alia Helleſponti, alia Ciliciæ, alia denique Liguriæ, cuius vicinus etiā mons olbianus eſt. Ciues, olbiopolitæ, olbiani. Dicitur etiā olbenus & olbiacus, Stephan. Marcianus Heracl. Carm. Geogr v. 215. pa. 91. edit. Morellianæ πόλις ὀλβία. *Vrbs Olbia eſt, non Taurœentio procul.* Vide Seleucia, quæ in Sardinia eſt maritimum oppidum eſſe volunt Ptolemæus & Liuius, quod Pauſanias quoque

Græci vocant, in quo regnare fertur.

olympiciũ, locus in Delo, quẽ cùm Athenienſes Adriani ſumptu condidiſſent, Nouas Athenas Hadrianas vocauerũt. Gentile, Olympicus, vel olympius. Steph.

olympiodorus, nomen viri proprium eius, qui docuit Epaminondam cantare tibiis.

olympionices, ſiue Olympionicus, qui in Olympiaco certamine victor euaſit: νίκη quippe victoria dicitur. Ælianus de varia hiſtoria libro 10. Duxit ad Olympicam certamen filium ſuum Pherenice fœmina, prohibentibus eam ſpectare, qui præſidebant. Licere id ſibi perſuaſit, quæ patrem & fratres tres haberet Olympionicas. Cic. pro L. Flacco refert, quòd *apud Græcos eſſe Olympionicem, indicabatur propè eſſe maius & glorioſius, quàm Romæ triumphaſſe.*

olympius, pia pium, id eſt cœleſtis, poſſeſſiuum ab Olympo.

olympius Myſius, tibicen, & poeta melicus, & elegiarum, Marſyæ Satyri diſcipulus, qui citharæ legem dedit, modóſque pulſandi reperit & docuit. Floruit ante bellum Troianum, à quo & mons in Myſia nomen accepit. Fuit item alius iunior è Phrygia tibicen, tempore Midæ regis. Suid.

olympitus Nemeſianus, qui (ait Vopiſcus) in vita Cæſarum, ſcripſit Halieutica, Cynegeticã, Nautica.

Olympius præſul, natione Hiſpanus, inter Chriſtianos ſcriptores commemoratur à Gennadio. Edidit librum aduerſus eos qui naturæ non arbitrio culpam referunt.

Olympius, Exarchorum Italiæ vnus.

Olympus, mons editiſſimus, in ea parte Theſſaliæ, quæ in Macedoniam vergit, cuius vertex vſque adeò attollitur, vt nubes penetrare, cælúmque ipſum attingere credatur. Quo factum eſt, vt Olympum Poetæ pro ipſo accipiant cœlo. Dictus Olympus, quaſi ὅλος λαμπρός, eò quòd claros habeat ſolares radios, nullíſque omninò nubibus offuſcetur. Sunt autem quatuor montes hoc nomine. Primus mons altiſſimus inter Theſſaliam & Macedoniam, qui tamen Theſſaliæ adſcribitur. Alter in Gallogræcia, vel in Cypro. Alius apud Myſos, ad cuius radices Pruſa ab Annibale condita. Quartus, ad mare Rubrum in Æthiopia, haud longè ab Heliopoli oppido, qui oriente Sole vſque ad quintam diei horam flammas emittit. Ab Olympo tum Myſiæ monte, tum vrbe Pamphyliæ (cuius meminit Strabo lib. 14.) Gentile fit Olympenus. Steph. Lacha hodie dicitur, niſi errauerit Caſtaldus. Sophiano enim nomen antiquum retinet. Vide Mæſius, Phœnicus & Lyſæus.

Olympus Triphylius, mons excelſus Diis dicatus in Panchæa inſula Oceani, iuxta Arabiam Felicem, vt videtur: quem etiam *Cœli Sedem* appellant. Diod. Sicul. lib. 5.

Olympus, plures montes ſignificat: nam omnis mons cuiuſlibet regionis altior, Olympus à Græcis dicitur. Vnde & plures Olympi dicti, quaſi toti lympidi. Xenoph. de æquiuoc.

Olynthus, vrbs Thraciæ iuxta Atticam regionem, ſub Athenienſium imperio: quam cùm Philippus Macedonum rex obſideret, nec tamen vi capere poſſet, eius cuſtodes auro corrupit, atque hoc modo ſuæ ditioni adiecit. Poſtea verò ab Athenienſibus deleta fertur: quamuis non deſint, qui à Philippo euerſam tradant. Eam autem à Chalcide, quæ in Eubœa fuit, coloni condiderunt. Stephano vrbs Thraciæ iuxta Sithoniam Macedoniæ ab Olyntho Herculis filio condita. Ciuis, Olynthius. Eandem *Sithoniam* appellari ſcribit Herodotus in Polymnia, ſed regionem potius ſic vocat, in qua Olynthus & aliæ vrbes ſitæ ſunt.

Olyras, fluuius prope Thermopylas, quem fabulantur conatum eſſe Herculis rogum extinguere. Strab. lib. 9.

Olyſſe, Cretæ vrbs, ſub Pheſtiis. Strab.

Olyſippo, vel Olyſippum, oppidum in Luſitania ad Oceanum apud montem Tagum: vbi quædam è vento Fauonio tempore certo concipiunt equæ, quarum pulli non plus triennio viuunt. Hæc vrbs Vlyſſia Straboni & Vlyſippo Ptol. dicitur fœlicitas Iulia, Plinio Liſbona hodie vel *Lisboa* ab incolis vocatur. Plin. lib. 4. ca. 22. Vide Oliſipo.

olyſipponenſe promontorium. vide Artabrum.

Olyſſas, Galatiæ mons Ptolemæo. Olgaſus Strabonis eſt. Eundem Gigantem vocari addit γίγας apud Ptolemæum legitur, quo loco interpretes nonnulli Olyſſas habent.

O M

omana, vrbs fœlicis Arabiæ: Gentile, Omaneus, Steph.

omani, vide Luti.

omar, filius Eliphaz filii Eſau ex Ada vxore. Gen. 36. Lat. dicens vel loquens, ſiue amarus, vel exaltans.

omarũ, vrbs Theſſaliæ, in qua Iupiter & Minerua coluntur: Gentile, Omarius, Omareus. Steph.

ombri, Ægypti vrbs Ptolemæo, videtur Chana hodie ex Ioannis Leonis deſcriptione. Ombi, ſed malè fortè habet Latinus Ptolem. Vide Vmbria.

ombrici, populi iuxta Illyricum, ex quorum agro Capris & Albis fluuii in Iſtrũ cadunt. Herod. li. 3. Stephano, Italiæ populi iuxta Adriam inter Padum & Picentiam. Eſt & Ombros, fluuius. Apud hos, inquit Ariſtoteles libro de Mirabilibus, bis anno pariunt pecora: & terra

fru-

fructus ac fruges omnes magno cum fœnore reddit, & fœminas habeat perquam fœcundas: quæ raró ſingulos, pleræque geminos aut trigeminos fœtus edunt. Stephan. Vide VMBRIA.

ombrios, vna & prima ex Fortunatis inſulis, habens in montibus ſtagnum, & arbores ferulæ ſimiles. Plin. lib. 6. cap. 32. *Iſola di ferro*, quibuſdam.

Ombrones, populi in Sarmatia Europæa, Plin.

ombrus, Italiæ fluuius. Steph.

ombrio, vna ex fortunatis inſulis, apud Plinium--*Porto Santo* vocatur à Nigro, qui putat *Aproſitos* Ptolemæi eandem eſſe.

omenogara, Indiæ intra Gangem vrbs. Ptolem.

omiza, Gedroſiæ oppidum. Ptol.

omnæ, oppidum Omanorum in Arabia felici. Plin.

omnæus, Arabiæ felicis in ſinu Perſico inſula. Plin.

omole, Theſſaliæ mons. Steph. & Thraciæ vrbs. Apoll. Scholiaſtes. Idem Stephanus eundem montem Homolum dici ait. Theocritus eius etiam meminit, in Thalyſia.

omphagia, Græcorum erant feſta, Bacchanalibus haud abſimilia, de quibus Arnobius lib. 5.

omphace, vrbs Siciliæ: Gentile, omphacius, Stephano.

omphale, nomen reginæ Lydiæ, cui Hercules propter amorem ſeruiuit, multiſque ab ea muneribus eſt donatus, quòd ad Sangarim fluuium, ſerpentem multos homines interficientem, interemiſſet. Hæc, vt tradit Donatus in Terentium, ipſum Herculem ſibi ſeruientem etiam ad lanificium compulit, cùm ipſa calathum & colum cultúſque fœmineos, ſagittis & claua leoniſque cognomine mutaſſet. Alii dicunt, quòd ob Iphiti Euryti regis filii cædem à Mercurio, iuſſu Iouis, Omphale Lydorum reginæ fuerit in ſeruitutem venditus, & inde eſſe, quòd illi ſeruiſſe, & calathos ſubminiſtraſſe dicatur. Omphale iſta fuit, quam Lydi obſcœna affecerunt contumelia (ea enim turpiter abuſi fuerant:) ob id in eos tyrannidem grauem exercuit, præteritáſque vlciſci percupiens iniurias, matronas, & virgines illorũ in dulcẽ angulum (ſic enim obſcœnitatis ſpurcitiæque ſuæ locum quendam amœnum vocitabant) coniectas, & concluſas, omnimodæ ſanè libidini expoſuit, & ab eorundem etiam ſeruis illudi conſtuprarive coegit: eóque vltionis modo ab illis præteritarum contumeliarum ſumpſit pœnas. Leonic. lib. 2. ca. 96. Vide Hyde.

omphalium, locus Cretæ prope Thenas, & Cnoſum. Aliud Theſſaliæ: Gentile, omphalites. Steph.

oneſicritus, philoſophus & hiſtoricus Argi;

omrai, pater Amri, 1. *Par.* 9. Lat. dicens, vel loquens, aut exaltans, ſiue amarus, aut *Syriacè*, agnus.

O N

on, ciuitas Samariæ. Vide Heliopolis.

onaba. Vide ONOBALISTVRIA.

onam, filius Soboa filii Seir. Horræi, Geneſ. 36. filius item Ierameel ex Aara vxore, 1. Par. 2. Lat. dolor, aut fortitudo, ſiue iniquitas eorum.

onan, filius Iudæ ex Sue vxore ſua. Gen, 38. Lat. dolor ſiue iniquitas aut fortitudo.

onæum, Illyridis oppidum. Ptolem. Liuius lib. 44. Oæneum vocat, & ad Artatum fluuium ponit in Peneſtia regione proximè Labeatibus. Sophianus dicit *Cabo Cumano* appellari in Liuio. Italico Iacobi Nardi. Etiam *Sabionello & Cideriſo* vocatur.

oncæ, portæ Thebarum. Nam onca ſecundum Phœnices. Minerua eſt. Steph.

oncæ, ciuitas Arcadiæ. Iſac. in Lycophr. oppidum Thebarum eidem: & pagus Bœotiæ Phauorino.

oncæum, parua regio Arcadiæ ab Onco illic dominante. Incola Oncæus. Steph.

oncheſmus, Epiri portus, Ptole. *Santi quaranta*, Nicolao.

oncheſti, palus. Vide Copais.

onchimus vocatur Straboni. Echinus Plinii eſſe vult Villanou.

oncheſtus, filius Neptuni, qui Oncheſtem ciuitatem Micaleſſo promontorio propinquam condidit, déque ſuo nomine appellauit. Vide Cope & Megareus.

oncheſtus, Bœotiæ vrbs non procul à lacu Copaide, vbi Amphictionum concilium cogi ſolet. Strab. li. 9. Condita putatur ab Oncheſto heroe, Neptuni filio, & ab eo nomen accepiſſe, Homer. in nauium Catalogo. Ili.

onchiſton, locus in finibus Thebanorum Homer. Iliad. 2. ὀγχηστός. Stepha de quo Homerus ὀγχηστόν ἐθ᾽ ἱερὸν ποσιδήιον, ἀγλαὸν ἄλσος. in Haliartorum regione templum eſt, ab Oncheſto Bœoto conditum, teſte Heſiodo. Eſt & vrbs Bœotiæ. Pauſan. lib. 9. Apollonius Rhodius magnam vrbem eſſe ſcribit inter Haliartos & Græphios. Eſt etiam fluuius Theſſaliæ. Ciuis, Oncheſtius.

onchobrice inſula Arabiæ felicis. Pli.

onchoe, vrbs Phocidis: Gentile, onchæus vel onchaus.

oncium, Arcadiæ regiuncula, Pauſan.

ondicæouæ, Galliæ Lugdunenſis populi, Andegaui, Plin, Andes, Cæſari. hodie, *Angeuins* Gall. Andicani habent quædam exemplaria Latina malè Andecaui ſunt Tacito. Andegauenſes vulgari Latinè vocantur: vulgò *Anion*,

oneabates, vrbs Ægypti. Steph. ex Hecateo

onenſes, Hiſpaniæ citerioris populi. Pli.

nenſis : vt autem Demetrio Magneſio placet, Aſtypalæus, è Diogenis ſchola ſimilitudinem quandam cum Xenophonte habere videtur : vt enim hic cum Cyro, ita ille cum Alexandro militauit : Xenophon Cyropædiam, Oneſicritus Alexandri incunabula & originem ſcripſit. Similiter & vterque principis ſui perſequitur laudes, ſtylus inſuper vtriuſque ſimillimus. Diog. Laert. Suidas ſcitum illud notat, ἀπόγραφος ἐξ ἀρχετύπου δευτερεῖα. Fuit item medicus.

oneſimus, Cyprius, ſeu Spartiata, tempore Conſtantini Magni, ſcripſit de Rhetorica, De ſtatuum differentia, Præexercitationes, Declamationes, & alia, Suidas.

oneſiphorus, vir quidam fidelis. 2 Tim. 1

oneuatha, Phœniciæ vrbs. li. Notit.

oniabathes, vrbs in Ægypto. Ste.

onias, ſummus ſacerdos apud Iud. 1. Mac. 12.

onna, emporium felicis Arabiæ : Gentile, Onnæus. Steph.

ono, ciuitas quam ædificauit, Samad filius Ephaal. 1. Paral. 8. In 1. Eſd. 2. & 2. Eſd. 6. fit mentio vallis Ono. Lat. dolor, aut fortitudo ; ſiue iniquitas eius.

onoba, ciuitas inter ſacrum promontorium & Herculeas col. Pli. li. 3. ca. 1. & pomp. li. 3. c. 1.

onobaia. Vide Aceſine.

onoboliſturia, Ptolemæo li. 2. ca. 4. Hiſpaniæ vrbs, alio nomine Onaba Luſturia. Vide Onoba.

onochonus, Theſſaliæ fluuius, vnus, ex iis quos Xerxianus exercitus traditur ebibiſſe. Herodot. Plin.

onochonus, vocatur etiam Horcon, Mar. Nigro, qui addit eum fluuium Cytareſium à Græco poeta vocari.

onogoris, Colchidis vrbs, ſic dicta, vt refert Agathias, ab Hũnis qui & Onogori vocabantur, ibidem prælio victis, ſed quòd B. Stephani protomartyris in eadem templum ædificatum fuit, ex eius nomine B. *Stephani* vocari inſtituerunt.

onogunduri. Vide Bulgari.

onomacritus, ſortilegus fuit apud Athenienſes, & Muſæi ſocius, quem Hipparchus Athenis expulit. Author Herod in Polyhym

onophrius, Anachoreta, qui vſque adeò ſolitudinis erat amator, vt annis LX. hominem non viderit : vnde & ex illa ſolitudine agreſtis adeò factus eſt, vt ſuperiore corporis parte totus & barba & capillis tegeretur, pudendis arborum cortice & foliis coopertis. Vixit annos LXX. herbis & baccis ſylueſtribus contentus. Eidem cœlitùs quotidie dimidiatus panis afferebatur, vt Paulo. Huic occurrens Paphnutius, extimuit, Satyrum eſſe ſuſpicatus. Anonymus poeta Cræc. in Ecphraſi Hieroſolymorum recens edita & Senariis Lat. expreſſa, à Fe. Mor. Prof. Reg. ver. 180. memorat in Oliui. monte,

Τοῦ ἐν ἁγίοις θαυμαστοῦ σπήλαιον Ὀνουφρίου,

Mirabilis ſpecum beati Onuphrii.

Onthyrion, vrbs Theſſaliæ iuxta Arnem Gentile, Onthyrieus. Steph.

Onougnathos, id eſt Aſini maxilla, Laconicæ promontorium eſt apud Ptolemæum. Xili Nigro vocatur. Idem ſcribit, hoc ab Halicarnaſſeo Cinæthium dici. v Malea.

Onuphis, vrbs celebris Ægypti : Ciuis, Onuphites Steph.

Onus. Vide Heratia.

Onychion, locus Cretæ, ab vngue anchoræ in eum infixo, cùm Amyclæi coloniam miſiſſent. Steph.

Onytes, nomen viri proprium, quod Donatus, inquit Seruius, dicit aut Gentile eſſe, aut Patronymicum: ſed hoc non procedit, quia neque patronymicum in res exit, neque Onytes à qua gente veniat vſquam lectum eſt. Proprium ergo eſt, &c. Hæc Seruius in 11. Æneid.

O O

Ooli, pater Zabad 2. Par. 11. Heb. oholli. Lat. deprecans, ſiue expectans aut incipiens, vel dolens, ſiue frater mihi.

Ooliab, filius Achiſamech. Exo. 31. Lat. tabernaculum, vel tentorium aut ſplendor patris.

Oolibama, vxor Eſau, filia Anæ. Gen. 36. Ciuitas Idumæorum principum. Gen. 36. 1. Par. 1. Lat. tabernaculum vel tentorium meum excelſum, ſiue ſplendor excelſorum

Oonæ, inſulæ in oceano Septentrionali, in quibus, vt Pli. refert lib. 4. ca. 13. Ouis auium, & auenis incolæ viuunt. *Alandi* Mercatori vocantur hodie in fronte Finlandiæ ſitæ. Becanus autem *Eggiafort* [pro *Eyertfort*, vt ipſe putat dictum] pro his ſupponit. Cæſari etiam populi ſunt ad exitum Rheni in Oceanum, quos ouis auium viuere ſcribit. Hos *Eyerlandi* [quod ſonat ouorum terra] inhabitare hodie creditur

opanæ, Ptolem. Æthiopiæ ſub Ægypto vrbs ad ſinum Barbaricum. Opin, Gerardo Mercatori in ſua Europæ tabula, ſed Opone habent Græci codices.

Oopellum, Britanniæ inſulæ vrbs, Ptolem. lib. 2. ca. 3. Vxellum aliis dicta, hodie Ceſtria: vulgò *Cheſtre*, *Vucheſtre*.

Oozam, filius Azur ex Naara vxore ipſius, 1. Paralip. 4. apprehenſio eorum, ſiue poſſeſſio aut viſio eorum.

O P

Opalia, dies feſtus, Opi deæ dicatus. Et erant poſt Saturnalia, vel eodem die quo Saturnalia, quoniam Opem Saturni coniugem eſſe crediderunt.

opharus, fluuius apud Cantabros qui in Lagoum defluit.

ophat vide ophir.

ophael, nomen muri. 2. Paral. 27. & 33. aut potius turris Ieroſolymæ, non procul à templo. 2. Eſdr. 3. Lat turris, aut obſcuritas, vel nebula.

opheltius. vide Apeſantus.

opheltes, filius fuit Lycurgi regis Thracum, alio nomine Archemorus a ſerpente necatus. Vide Hypſiphilæ.

ophera, ciuitas in tribu Beniamin, Ioſ. 18. Lat. puluis, aut plumbus, vel hinnulus.

ophi, nomen viri, Ierem. 40. Lat. laſſus aut volens, vel Syriacè, plicatus, aut folium.

ophim, filius Beniamin. Gen. 46. Lat. thalamus, ſiue coopertus, aut littus maris.

ophioneus, Meſſeniorum vates, qui à natali die lumine captus, publicè & priuatim futura prædicere ſolitus eſt.

ophiogenæ, genus hominum in Helleſponto, quos Crates Pergamenus ſcripſit, ſerpentum ictus tactu leuare ſolitos, & manu impoſita venena extrahere corporibus. Pli. libro 7. c. ſec.

ophion, ſocius Cadmi ex illis qui è dentibus ſerpentibus nati fuerunt: ideóque & nomen habet à ſerpente, qui Græcè ὄφις dicitur.

ophion, vir, qui cum Eurione vxore, quam genuit Oceanus, ante Saturnum rerum potitus eſt, quem Saturnus fugauit. Claud. 3. de raptu Proſerp.

ophiophagi, quaſi ſerpentiuori, Æthiopiæ populi, qui Cadmei vocantur. Pli. l. 6. cap. 29.

ophir, i. cinis, vel incineratio, aut fructificatio, filius Iectan. Gen. 10. Inde Ophira regio. 3. Reg. 9. 9. quæ, vt refert Ioſeph li. 8 etiam aurea terra nuncupatur. vnde aurum Ophirizum, quod Obrizum vocant. Quidam Auream Cherſoneſum eſſe exiſtimant, i. omnem eam oram, quæ Peguſiis, Malaca & Samotra continetur. Cephala eſt aliis. Goropius, Arias Montanus & alii Peruanam regionem nuper inuentam eſſe autumant. Regio illa aurifera Ophir etiam ſcribitur in ſacris literis celebris: vnde Salomoni, aliiſque Hebræorum regibus ternis annis (vt 2. Paral. cap. 9. habetur) magna vis auri aduehebatur. Sed vbi terrarum ſita ſit hæc regio, an alio etiam nomine cognita eſſet, hactenus ignoratum fuit. Ioſephus eam in India ponit, & Terram Auream ſuo tempore vocatam addit. Eupolemus auctor apud Euſebium libro 9. c. 4. præparationis Euangelicæ. Vrephen appellat, & dicit inſulam maris Rubri eſſe, & naues cogi ſolere Melanis Arabiæ vrbe. Heſiongaber vocat hanc ſacra ſcriptura: etſi Epiph: Ailon dici in ſacris literis prodat. Hinc Marius Niger eam Auream Cherſoneſũ Ptolemæi interpretatus eſt: non parum enim ad terram auream alludit, & Rubri maris huc vſque pertingere, ex claſſicis auctoribus poteſt doceri, ſed hãc Cherſoneſum auri diuitem olim fuiſſe nemo veterum auctor eſt. Cephalã Æthiopicam regionem pro Ophir malunt quidam accipere, vt colligunt ex eius Annalib. Thomas enim Lopeſius in ſua Indica nauigatione tradit Cephalenſes habere libros patria lingua ſcriptos in quibus legitur Salómonen regem hinc tertio quoque anno aurum tuliſſe. Abundátque hæc regio etiamnum hodie aurifodinis, adeò vt nihil præter aurum, vt Luſitanorum peregrinationes teſtantur, exteris mercatoribus communicet. Poſtello *Peru* videtur, cui ſuffragatur Goropius in ſua Hiſpania: idem affirmat Arias Montan. Edidit tamen Gaſpar Varrer. Luſitanus nuper opuſculum, de Ophyra regione, in quo conſtanter aſſeuerare, multiſq; argumentis perſuadere conatur, Sacræ ſcripturæ Ophyrã, eſſe Auream Cherſoneſum, aut potius omnem eam oram quæ Peguſiis, Malaca & Samotra continetur. Pro Ophir Ophar legit Ioannes Tzetza, & inſulam ſiue peninſulam auream in India eſſe dicit.

ophis, Arriano fluuius Cappadociæ in Portum Euxinum defluens Stukius eum. Opharum putat, quem Plinius in Lagoum amnem ſe exonerare ſcribit. vide Salamis.

ophitæ, à Serpente dicti ſunt quidam hæretici, qui Chriſtum arbitrabantur, ſed habebant etiam viuum ſerpentem, quem venerabantur & nutriebant.

ophitea, nuncupatur ab Herodoto Phoceæ vrbs, quæ apud Pauſaniam Amphiclea nomen habet. Amphicæa ſine l legit etiam Stephanus.

ophites. vide Orontes.

ophiucus ὀφιοῦχος ſidus cæleſte, ſtellarum. xvi. quod poetarum Latinorum nonnulli verbum verbo reddentes, Anguitenentem appellarunt. Qui Aſtronomicum poeticum conſcripſerunt, Herculem eſſe putant: qui adhuc in cunis vagiens, angues à Iunone immiſſos manibus præfocauit.

ophiuſa, inſula in mari Balearico, Ptolemæo ex duabus Pytiuſis minor: nam maior Ebuſus dicitur, propter ſerpentum copiam inculta: vnde & Colubraria à Latinis appellatur. Rhodus quoque inſula, aliquando propter ſerpentum copiam Ophiuſa dicta fuit. Strabo libro 14. Hinc Ophiuſius, ſia, ſium: vt Ophiuſia arua. vide Cythnus, Libya, Rhodus, Tenos & Tyras.

ophiuſa, inſula non procul à Creta. Plin. libro 4. cap. 12.

ophiuſa, oppidum Sarmatiæ Europææ ad Tyram amnem. Plin. loco iam citato.

ophial, filius Zabab filii Nathan filii Ethei, 1. Paral. 2. Lat. iudicans, vel orans.

XX xx ij

ophni, filius Heli ſacerdotis.1. Reg.1.Hebr. Hophni.Lat.pugillus, aut cooperiens.

ophni, nomen ciuitatis Ioſ.18.Lat.volens ſiue laſſitudo, aut Syriacè, plicatio.

ophra, filius Maonathi filii Othoniel filii Cænæ.1.Paral.4 Lat. puluis aut plumbum, vel hinnulus,

ophrateus, Aſſyriorum rex xxxv.

ophthis, vrbs Libyæ, Ægypto adiacens: Gentile, ophthites. Steph.

opiæ, populi iuxta Indum fluuium. Steph.

opici, Italiæ populi, quorum ſermonem confuſum eſſe aiunt: aliqui à ſerpentibus dictos volunt, Steph.

opifer, παίων epithetum Apollinis præcipuum: apud Ouid. *Inuentum medicina meum eſt, Opiferq; per orbem Dicor, & herbarum ſubiecta potentia nobis.*

opigena, ab Ope dicta eſt Iuno, quam matronæ colebant, quòd eam ferre opem in partu laborantibus credebatur

opilio, conſul cum Vincomalo, anno ab vrbe 1106.

opilius Macrinus, cum Diadumeno filio imperator ab exercitu ſalutatus, poſt mortem Caracallæ, annum aut non multò diutiùs in imperio fuit: ab exercitu enim vterque interfectus eſt.

opinum, Corſicæ inſulæ oppidum. Ptolem.

opis huius opis, Nympha, Dianæ comes. Virgilius libro 11. Eſt item nomen ciuitatis, iuxta quam Tigris influit in mare rubrum. Strab.lib. 1.& Herod.lib.1.

opiſina, Thraciæ vrbs mediterranea. Ptolem.

opiter Virginius Tricoſtus, conſul, Cameriā cepit, anno vrbis 253. ab eiectis verò regibus octauo.

opitergium, Carnorum oppidum, Ptolem.lib. 3 capit. 1.hodie *Oderſo* Leandro, quod ſcribit Gaud. Merula, à Longobardorum rege Rhotario poſt longam obſidionem euerſum, ciúſque loco aliam vrbem conditam, & ab Heraclio Imp. Heracleam dictam.

opiter, Argiui proprium, quem Hector in bello Troiano interfecit.

opitulus, dictus eſt Iupiter, quaſi opis lator rebus dubiis & malis, Feſtus. vt ſup. opifer.

opius, Ponti Cappadocici vrbs.

opizum, Thraciæ vrbs. Anton.

opon, promontorium Cretæ in occidentem vergens.

opone. vide opane.

opotura, Indiæ intra Gangem vrbs. Ptole.

oppia, vna ex Veſtalibus, quæ conuicta ſtupri, viua defoſſa eſt: Cuius ſcripſit epitaphium Stroza filius.

Veſtalis virgo, læſi damnata pudoris;
Contegor hoc viuens Oppia ſub tumulo.

Liuius lib 22. hanc Opimam vocat.

oppidum, Mauritaniæ Cæſarienſis oppidum. Ptolem.

oppidum nouum. Vide Oppinum.

oppianus, poeta patre Ageſilao, matre Zenodota, genere à Zerbo Ciliciæ ciuitate. Scripſit ἁλιευτικὰ & κυνηγετικὰ elegantiſſimis verſibus quæ Antonino Imperatori Seueri filio obtulit: non ſine doctrinæ ſuæ maxima commendatione obiit Zerbi, ſæuiente illic peſte.

opinum, Ptolemæo vrbs Mauritaniæ Tingitanæ, Rhabath Nigro dicitur. Oppidum Nouum Antonini eſſe ſcribit Simlerus.

ophraganeus, Aſſyriorum rex xxxvi.

ops, opis, filia Cæli ex veſta, ſoror & coniux Saturni, quæ ῥέα dicitur, Græco vocabulo, ἀπὸ τοῦ ῥεῖν, quod eſt fluere: propterea quod terra rebus omnibus affluat. Eadem Cybele appellatur, vel à monte atque oppido Phrygiæ Cybelo, vbi ſacra eius primò inſtituta ſunt, vel ἀπὸ τῶν κυμβάλων, quibus in ſacris eius vtebantur ſacerdotes. Ops autem idcircò dicta putatur, quòd terræ ope vita hominum ſuſtentetur. Vel ab antiquo adiectiuo ops, quo veteres pro diuite vtebantur, quemadmodum contrà inopem dicimus pauperem & egenum. Veteres enim quorum opes præcipuè in re pecuaria & agricultura cōſiſtebant, terram huiuſmodi opum largitricem diuinis proſequuti ſunt honoribus, Opémque, hoc eſt, opulentam nuncupare.

opſicella, Cantabriæ in Hiſpania vrbs Stra. lib. 3. ab Antenoris ſocio ſic vocato extructa. hanc Nebriſſenſis quoque Lactiſima appellari dicit.

optiletis. Minerua dicta eſt ab oculis, quos ὀπτίλους Dores appellant. Refert enim Plutarc. in vitis, cùm Lycurgus priuatorum luxum ſuſtuliſſet, diuitibúſq; ob hoc factus eſſet inuiſus quendam inſolentem hominem Alcandrum nomine alterū oculū Lycurgo eruiſſe, poſteáq; Lycurgum in eius calamitatis memoriam Mineruæ templū ſtatuiſſe, quam optiletim vocauit.

opuntii. vide Locri.

opurocarra. vide Taurus.

opus, opuntis, ciuitas Locrorū Epicnemidiorum, non procul ab Aſopo fluuio. Hinc opuntius, tia, tium, vt ſinus opuntius in Ægæo, opuntii populi: Phocenſibus Bœotiis finitimi. Marcian. Herac Poëm: de ſitu orb. cū. ver. 312. locrorum Epizephyriorum meminiſſet, ſubiungit v. 315. *Hi ſunt coloni ab Opuntiis ducti Locris* ex verſ. & edit. Morelliana. Dicimus Opus, opuntis, & opois, vt annotat Vadianus. De opuntis populis, Plin. l. 4. opuntem dictam ferunt ab opoente quodam Eleo. Vide ozolæ.

opus, Achaiæ ciuitas: & alia Elidis: Ciues, opuntii. Steph.

O R

ora, Indiæ vrbs, ab Alexandro expugnata. Arrian.

oraba, oſrhoenæ regionis vrbs, Lib. Notit.

Oræa, Peloponneſi regiuncula : quæ poſtea *Aithepia* nuncupata fuit. Pauſanias in Corinthiacis.

orani, gens in Sarmatia Aſiatica. Plin.

orata, cognomen Sergii cuiuſdam, de quo Cicero in libris de Oratore.

orata, vrbs Meſſenes, Tigride flumine incluſa, Gentile, Orathenus. Steph.

oratianus, conſul cum Gadalalpho anno vrbis 1119.

oratorius, Alemanorum rex, ſub annum vrbis 1109.

orbana, Dea quæ Romæ ad ædem Larium aram habuit. Plin. lib. 2. cap. 7.

orbanaſſa, Pamphyliæ vrbs. Ptol.

orbelia, regio ab Orbelo monte dicta.

orbelus, mons in Macedonia. Plin. lib. 4. ca. 10. Ab hoc Orbelia regio. Lazius eum *Karopnitze* vocat.

Orbeſma, Armeniæ minoris regio. Ptol.

orbilius Beneuentanus, grammaticus, tempore Ciceronis profitebatur, vir acer in diſcipulos, ac plagoſus propterea ab Horatio appellatus. Vixit propè centeſimum annum, omiſſa iampridem memoria relicto ex ſeſe Orbilio, & ipſo grammatico. Tranquill.

Orbitæ, populi Indiæ Steph.

orcas vel Orchas. Vide Taruidum.

orcelis, vrbs Hiſpaniæ. Ptol. libro 2. cap. 7. *Oriola* Cluſio, *Zamora* Nebriſſenſi videtur : & Oceli vel Ocelis putat apud Ptolemæum legendum, vt ſcribit Vaſæus: in Baſtitanis eſt.

orchæ, Babyloniorum vrbs, iuxta paludes, & deſertam Arabiam. Ptol. lib. 6. Vrchoa dicitur ab aliis. Ipſa eſt Vr Chaldæorum Abrahæ patria, aliàs Orchoa.

orchades, pen. cor. inſulæ Oceani & Septentrionalis vltra Britanniam & Hyberniam, numero triginta, ſecundum Pomponium, parum inter ſe diſtantes, non longè ab inſula Thule. Hodie parent regi Scotorum. Incolæ lingua Gotthica vtuntur. *OrcKnai*, vulgò, & *Orcane* dicuntur.

orchalis, tumulus Bœotiæ in finibus Haliarti ad Heliconem vergentibus, qui poſtea Alopecos dictus fuit, auctor Plutarchus in vita Lyſandri.

orchanes, Turcarum imperator, Pruſſiá Græcis imperatoribus ademit, ſub annum ſal. 988.

orchanus, Aſſyriorum rex, Achæmenidis filius, qui ex Eurynome coniuge Leucothoen filiam ſuſcepit, quam poſtea viuam defodit, quòd cum Sole concubuiſſet. Domitius in Commentariis in Ibin Ouidii, & Ouid. Ipſe 4. Metamorph.

orcheni, ſecta quædam Chaldæorum aſtronomorum.

orchimus, filiam habuit Cydippen, Stephan. in Lindo.

orchomenii, populi in Arcadia Pauſaniæ, quos ab Homero *Polymelos* dictos ſcribit.

Orchomenus, Theſſaliæ fluuius, antea Minyeus appellatus. Plin. lib. 4. cap. 8.

orchomenus, ſiue Orchomenum, Theſſaliæ oppidum, ad ſui nominis fluuium ſitum, olim potentiſſimum, vt potecui & Thebani aliquando tributum pependerint. Strab. lib. 9. *Diada* olim vocatam ſcribit Niger citans ex Euſebio hunc locum. *Cecrops* in Bœotia Diadas condidit vrbem, quam Bœoti Orchomenum vocarunt. Minyeum quondam, nunc *Bœotium* vocant Orchomenum, inquit Thucydides lib. 5. & poſtea *Minterius*, vt tradit Strabo. Sed eum cum Anigro Peloponneſi fluuio confundere videtur. Orchomenium lacum non ſemel nominat Theophraſtus.

orchus, à veteribus inferorum deus eſt exiſtimatus, quem & Plutonem & Ditem patrem vocabant. Aliquando tamen figuratè pro ipſo inferorum loco ponitur.

orcia. Vide Orgia.

oreus, Homero 2. Iliad. Theſſaliæ fluuius è Stygia palude profluens, aquis adeò pinguibus, vt Peneo fluuio, in quem illabitur, olei in modum ſupernatet. Hinc factus eſt locus fabulæ vt Orcus inferorum fluuius eſſe dicatur, cuius apud deos ſanctiſſimum ſemper habitum ſit iuramentum. Feſtus Orchum ab vrgendo dictum putat, quòd ad mortem homines vrgeat. Alii ἀπὸ τοῦ ὅρκου hoc eſt à iuramento, dictum malunt, quòd nullum iuramentum apud ſuperos firmius eſſet, aut religioſius, quàm cùm per Stygiam paludem iurabant, aut per Orchum fluuium, qui ex Styge profluit.

orcus, Moloſſorum rex, anno ferè ante Romam conditam. 717.

orcynius, Theophraſto Lesbi mons, Ordynus dictus. Idem Theophraſtus Euonymum arborem ibi naſci perſcribit. Vide Hercynia ſylua.

ordea, vrbs Macedoniæ : Gentile, Ordi & Ordæi. Stephan.

ordeſſus, fluuius maximus Scythiæ, qui ab Oriente profluit: miſcetur cum Iſtro. Herod. libro 3. Hungari eum *Craſſo* patria lingua vocant, vt ſcribit Peucerus *Ardeſcus* Heſiodi fortaſſe, eum enim Iſacius eius commentator Scythiæ fluuium facit.

ordinus. Vide Orſinius.

ordulucæ, populi in Anglia, arduis montibus proximi, apud quos, vt Tacitus ſcribit, Oſtorius dux Romanus Carattacum in Anglia imperatorem proſtrauit.

ordonius I. Hiſpaniæ rex, an. ſal. 828.

ordonius II. Hiſpaniæ rex, cùm quatuor nobiliſſimos totius Caſtellæ viros, per interpoſitam fidem circumuentos in carcere necaſſet,

ſeditionem principum aduerſus ſe concitauit, qua & regno pulſus eſt, & magiſtratus conſtituti, qui totius regni negotia adminiſtrarent.

ordonius III. Hiſpaniæ rex, anno ſalutis 916.

ordouices, ſunt populi in Anglia, arduis montibus proximi, apud quos Oſtrius dux Romanus Garattacum in Anglia imperantem proſtrauit. Tacit. Lancaſtrienſes, Ceſtrenſes & Salopienſes ſunt. Humf. Lhuydo. Tacitus eorum quoque meminit, apud quem nonnulli Ordolucæ legunt, vt H. Boethius qui eos Bervuicum habitare ait. Item Villanouanus qui eos pro montibus habet, qui medii inter Scotiam & Angliam ſunt. Hodie hi montes Cheuiota vocatur.

ordouicum, ciuitas, à qua Ordouices, quos Iulius Agricola debellauit. Tacitus in vita Agricolæ.

ordynum. Vide Orcynium.

oreades, Nymphæ montium, quod montem ſignificat. Strabo lib. 10. Ouid. libro 8.

Talibus agreſtem compellat Oreada dictis.

oreatæ. Vide Braſiæ.

orebatis. Ptolem. lib. 6. cap. 4. vrbs Perſidis in mediterraneis.

oreges, vnus ex colliculis Imai montis. Plin. lib. 5. cap. 13.

oreni, populi Celtiberis proximi ab Auſtro.

oreos, vrbs Eubœæ: Gentile. Orites. Steph.

oreb, mons Arabiæ, qui & Sinai dicitur. Iuxta hunc montem Moyſes tactu virgæ è ſaxo ſummâ aquarum copiam erumpere fecit in omnium Hebræorum ſalutem. Hierony.

oreb, vir Madianita à tribu Ephraim interfectus Iudic. 7. & 8. Pſalm. 81. Iſa. 10. Lat. coruus. vel ſuauis, aut fideiuſſor, vel commiſcens, ſeu veſpertinus.

oreb, Petra, Iudic. 7.

orei. Vide Arabia.

oreine, inſula in ſinu Arabico, Arrian. in ſuo Periplo Maczua fortè hodie, teſte Ramuſio.

oreophanta, Indiæ intra Gangem vrbs. Ptolemæo, *Rotas* Caſtaldo.

oreſitrophus, vnus ex canibus Actæonis, ita dictus ἀπὸ τῶν ὀρέων καὶ τρέφαι, quaſi in montibus educatus. Ouid. 3. Metam.

oreſta. Vide Hadrianopolis.

oreſthaſium, Arcadiæ vrbs Stephano, quam Pauſanias poſtea Oreſtium appellatam ſcribit.

oreſtæ, populi in Moloſſia Nam cùm Oreſtes inſania liberatus, præ pudore cum Hermione & Oreſte filio fugeret, in hanc terram peruenit: vbi ab eius filii imperio Oreſtæ nominati ſunt.

oreſte, vrbs, cuius Hecatæus in Europa meminit: Gentile, Oreſtæ.

oreſtes, Agamemnonis & Clytemneſtræ filius, ſic appellatus, ob ferinam atque agreſtem, & quaſi montanam naturam: cui ſoror Electra necem parari ab Ægiſto, qui patrem Agamemnona interfecerat, matremque conſtuprauerat, præuidens ipſum per pædagogum in Phocidem clàm ablegat ad Strophium Phocenſium principem, qui Agamemnonis ſororem duxerat. Illic XII. annos moratus, cum pædagogo ſuo Argos rediit: vbi ſub ſpecie hoſpitum Phocenſium, quos Strophius miſerat, vt Oreſtis obitum nuntiarent, intromiſſus ad Clytemneſtram, eam cum Ægiſtho adultero conſcia Electra vltionem in patris occidit. Sophocles in Electra, & Euripides in Oreſte. Deinde Pyrrhum quoque Macari ſacerdotis ope in templo Apollinis interficit, eò quòd Hermionem Menelai filiam, ſibi priùs deſponſatam, rapuiſſet. Propter quæ ſcelera agitatus eſt furiis, quibus non antè purgari potuit, quàm ad aram Dianæ Tauricæ à Pylade perductus, perpetrata facinora expiaſſet. Vide Iphigenia. Amicum habuit Pyladem perpetuum omnium ſuarum profectionum comitem, periculorúmque omnium ſocium: cum quo tam ſanctè amicitiam coluit, vt alter pro altero mori non recuſarit. Cicero de Amicitia Cùm ignorante rege Thoante, vter eorum eſſet Oreſtes, Pylades Oreſtem ſe eſſe diceret, vt pro illo necaretur: Oreſtes autem, ita vt erat, Oreſtem ſe eſſe perſeueraret, morſus à vipera, in Arcadiæ loco, quem Oreſtion vocant, moritur. Oreſtis corpus oraculi iuſſu refoſſum, ſeptem cubitorum fuiſſe monumentis traditur. Plin. lib. 7. cap. 19.

oreſtes, præfectus Sardibus, ſub Magorum imperio, poſtea iuſſu Darii Hiſtaſpis interfectus. Is Polycratem Samiorum tyrannum in crucem egit. Vide Polycrates.

oreſtes, XIII. rex Macedoniæ.

oreſtes, cos. cum Lampadio, an. ab vrbe 183.

oreſtes, cognomen familiæ cuiuſdam de gente Aufidia apud Romanos.

oreſthaſiô, vrbs Arcadiæ, ab Oreſtheo Lycaonis filio. Pauſanias libro 8. Ciuis, Oreſthaſius. Stephan.

oreſtia, vrbs Oreſtis, in monte ſupra Macedoniam eminente, in qua natus eſt Ptolem. Lagi filius, primus Ægypti rex. Ciuis, Oriſtieus. Alia eſt Arcadiæ Oreſtia, quam nonnulli ὀρέσιον vocant. Steph. Vide Megalopolis.

oreſtiades, vide Hecatonta chiria.

oreſtis, portus apud Plinium eſt lib. 3. cap. 5. Rauagoſú appellãt accolæ, inquit Gab. Barrius.

oreſtis, idis, pars Macedoniæ.

oretani, Ptolem. & Straboni ſunt Hiſpaniæ Tarraconenſis populi. Plinius eos Germanos cognominat. Eorum vrbs Ptolemæo Oretum Germanicum vocatur. Hæc hodie Calatraua eſt Cluſio, *Oreto* Morali circa Almagro oppidū,

Hoc Oretum videtur apud Stephanum Oriſia nominari.

Oretæ, gens Indica. Strab.lib 15. poſt Arbim amnem Arianorum : quos Plinius libro ſexto c.2. ait non Indorum, ſed propria vti lingua.

orethus, Siciliæ fluuius apud Panormum. Leander ſcribit hodie *Fiume de la muraglia* vocari. vide Eleutherus.

oretum.vide oretani.

oreum, Plinio Eubœæ inſulæ vrbs. Horæus Ptolemæo vocatur. Pauſanias tradit eam quoque Iſtiæam vocatam. Thucydides Heſtiæ alegit. Camerarius in ſuis Homericis commentariis dicit eam priùs Talantiam dictam. Stephanus Hiſtiæam ſcribit, & ſuo tempore Oropum nuncupatam addit. Item ab Homero Polyſtaphylon. *Loreo* hodie Sophiano vide orieum.

oreus, dictus eſt Liber pater, à montibus, in quibus ei fieri ſacrificia ſolebant.

orexartes, vide Iaxartes.

orgalema, vrbs iuxta Iſtrum: Gentile, Orgalemeus, Steph.

organa, Ptolemæo inſula Arabiæ felici adiacens, iuxta eius ſinum. Hermolaus putat à Pomponio & Plinio Ogyris vocari, (in qua Erythræ regis monumentum eſt.) Hæc Tyrrhina à Strabone vocatur. Pintianus quoque æſtimat eam ab Arriano in Indica hiſtoria Hoaracta nominari, ſed viderit num bene: nam ipſam Organam, & ſtatim poſt ὀάραχτα ponit ipſe Arrianus. *Cuoue* hodie & Alchoſan Arabibus nominari vult Theuetus, idem autem, forte malè, eam Serapidis inſulam putat.

orgas.vide Politiceorgas.

orgaſi, Scythiæ populi ſunt intra Imaum Ptolem. Organzi, Nigro dicuntur.

orge, fons nobilis in Narbonenſi prouincia. In eo herbæ naſcuntur tantum expetitæ bobus, vt merſis capitibus totis eas quærant. Sadillas in aqua naſcentes certum eſt non niſi imbribus ali, Plin. libro 18.capit.22. ad finem. *Sorgue*, indigitatur Ioanni Poldo, cui idem Sulgas Strabonis eſt. Hunc Varrerius etiam *Sorgue* vocat. Orge à L.Floro *Vindelicus* dici, à Vindelo oppido quod præterfluit, annotauit Ioſephus Scaliger lib.3.capit.2.eius meminit Florus

orgempæi.vide Argippæi.

orgia, orum, apud Græcos, teſte Seruio, primùm dicta fuerunt quæuis ſacra. Erat enim Orgiorum appellatio generalis, quemadmodum apud Latinos, Cæremoniarum. Poſtea tamen abuſiuè factum eſt, vt peculiariter hoc nomine Liberi patris ſacra nominarentur, ἀπὸ τῆς ὀργῆς, hoc eſt à furore, vt quidam putant, quòd hæc præcipuè ſacra à mulieribus furore correptis celebrarentur, vel ἀπὸ τῶν ὀρῶν, hoc eſt à montibus, in quibus potiſſimùm fiebant, idque tertio quoque anno : vnde Trieterica dicta ſũt, id eſt, triennalia.

orgia, Ptolemæo vrbs Ilergetum in Hiſpania Tarraconenſi, Alcaraz indigitatur à Varrerio. Orcia, malè habent Latini Ptolemæi.

orgomanes. vide Dorgamanes.

orgomenæ, vrbs Illyriæ: Gentile, Orgomenius. Steph.

orgon, inſula prope Thuſciam : Gentile, orgonius. Steph.

orgoneſos vide Vrgo.

oria. Vide Vrgia & Vrium.

oriadas, Arabum rex, olymp.191.

orbaſius Sardianus, Iuliani principis familiaris, à quo & Quæſtor Conſtantinopolitanus factus eſt. Scripſit libros medicinæ LXXII. ad Iulianum, eorum epitomen in libris nouem ad Euſtathium filium, de regno & de affectibus Hæc Suidas Eunapius verò, Græcus author in libro Sophiſt. eius vitam pluribus ſequitur. Oribaſius, ait, Pergamenus genere, in eloquentia pater & medicina profecit, Iulianóque propterea vt medicus fuit accerſitus. Inuidia deinde ſuccedentium principum bonis priuatus, ac in exilium ad Barbaros miſſus, animum philoſophi ſemper in calamitate retinuit. Tanta apud eas nationes gratia & opinione ob doctrinæ & medicinæ experimenta perſeuerauit, vt pro deo penè coleretur.

oribaſius, nomen canis apud Ouid.3. Metamor. vocatur ita quòd montes velocitate aſcendat: ὄρος, enim mons eſt, βαίνω aſcendo.

olicos, ſiue oricum, ſiue orithos, ciuitas Epiri à Colchis condita in confinibus Macedoniæ. Plin. libro tertio capite 23. iuxta quam naſcitur terebinthus, nigrum lignum habens, & ſolidum in buxi ſpeciem. Vnde Oritia terebinthus, apud Virgilium libro decimo Æneidos.

orica. Vide Epirus.

oricos, Stephano, vrbs eſt in Ionio ſinu. Hecatæus in Europa, oricum portum Epiri nominat poſt Buthrotum oricii, inquit Polybius libro 7. primi ad dexteram occurrerunt in Adriaticum nauigantes. Hinc orizia regio: & mulier. Steph.

oricum, Epiri maritima vrbs apud Ptolemæum. Oreum, eam vocare videtur Strabo. orcho Nigro, Velona Gerbelio putatur.

origenes, author eccleſiaſticus, cuius dogmata damnata ſunt, cùm in varios errores inciderit, quos Auguſtinus libro de Hæreticis cõmemorat. A quo origeniani dicti ſunt, qui eos imitantur. Fuit & alius origenes Adamantius cognominatus qui virilia ſibi amputauit, ne moleſtam ſibi venerem experiretur. Imitatus

Hierophantes Athenienſium ſacerdotes, qui ſorbitione cicutæ ſe caſtrabant, quò caſtiùs in ſacerdotio viuerent.

origiacum. vide Rigiacum.

origo, Arbuſcula, & Cythoris, nobiles meretrices eodem tempore fuerunt.

oringin ciuitatem in Meleſſum finibus deſcribit Liuius, in Gaditano tractu: hic fortaſſe Oritæ Polybii degunt.

orinus, Vide Ermeus.

orion, onis, Iouis, Neptuni & Mercurii filius ex vrina procreatus: de cuius ortu ſic fabulantur poetæ: Tres hoſce deos, cùm terras peragrarēt, ſuperueniente nocte ad pauperem quendam, Hyreū nomine, diuertiſſe: qui cùm benignè eos hoſpitio excepiſſet, bouémque quem vnum habebat, iis mactaſſet, Iouem hominis pietatem admiratum, optionem ei feciſſe petendi quidquid vellet: cúmque ille reſpondiſſet, ſe nihil æquè cupere, ac filium, vxorem tamen ducere nolle, quòd defunctæ coniugi fidem dediſſet, cælibem ſe in poſterum vitam acturum: deos hoſpitis ſui votis obſequentes in bouis paulò ante immolati tergus lotium reddidiſſe, iuſſiſſéque vt id terra obrueret, nec ante legitimum tempus retegeret. Itaque decimo tandem menſe puerum natum eſſe, quem à re ipſa Vrionem vocauit, qui deinde literæ vnius mutatione dictus eſt Orion. Hic poſtea adultus, ſtrenuus venator extitit, Dianæque adhæſit. Verum cùm corporis robori plus ſatis fidens, iactitaret nullam eſſe feram, quam conficere non poſſet. Terra hominis inſolentiam non ferens, ſcorpionem peperit, cuius ictu Orion interiit, Diana autem comitis ſui necem ægrè ferens, in cælum eum tranſtulit, & iuxta Tauri ſidus conſtituit. Contrà tamen Lucanus ſcorpionem hunc à Diana immiſſum tradit, aliorúmque deorum miſeratione in cælum fuiſſe tranſlatum. Horatius autem Dianæ eum vim inferre voluiſſe tradit, ideóque telis eius confoſſum occubuiſſe. Conſtat autem Orionis ſidus ſtellis omnino ſexdecim, quarum tres in capite ſitæ ſunt, in vtroque humero ſingulæ, in cubito dextro vna, in manu vna, in zona tres, in gladio item tres, ſed obſcuriores, in vtroque genu, ſingulæ lucidæ, in pedibus quoque ſingulæ, ſed obſcuræ. Creditur autem hoc ſidus ex ortu ſuo maximas concitare tempeſtates. Vnde Nimbroſum Orionem appellat. Virg. 1. Æneid. Seruius autem hanc fabulam longè aliter tractat, dicens, Oenopionis Siciliæ habitum eſſe filium, qui cùm Candiopen (quam Chriſtophorus Landinus Meropen vocat) ſororem vitiaſſet, à patre excæcatus eſt. Conſulto igitur oraculo reſponſum accepit, Si per pelagus ad orientem pergeret, & oculorum concauitates ſemper haberet ſoli expoſitas, lumina recuperaturum. Quod quum facere conaretur audito ſtrepitu ad Cyclopas peruenit, ex quibus vnum humeris ſuis impoſuit, cuius ductu in ſolem incidens oculos recepit. Heſiod. Neptuni & Euryales filium facit, & à patre datum fuiſſe, vt per ſummos fluctus incederet. Alij rurſus hanc fabulam diuersè tradunt. Ferunt enim poſtquam oculis ab Oenopione priuatus eſſet, in Lemnum inſulam veniſſe, & ibi à Vulcano caballo accepto, ad ortum ſolis perrexiſſe, & ſic viſum recepiſſe, poſtea verò reuerſum Oenopionem vlciſci ſtatuiſſe: ſed quum hic à ciuibus ſuis ſub terra occultaretur, in Cretam profectum, ibi ob inſolentiam à ſcorpione immiſſo occiſus eſt. Sunt qui Græcè ab aquarum inundatione ſic dictum velint, quòd habeat ortum hyeme, & mare ac terras tempeſtatibus turbet. ὀρίνω enim turbo & concito ſignificat. Plautus Iugulam vocat, quòd ſit armentorum gladius, ſtellarum fulgore terribilis: Hic ſi fulget, ſerenitatem ſi obſcurat, tempeſtatem denotat. Orionis corpus in Creta, terræ motu rupto monte inuentum eſt ſtans 46. cubitorum, quod alii Eetionis fuiſſe tradunt. Plin. libro 7. capite 19. fabulam Orionis ad naturalem philoſophiam doctè applicat, & explicat N. Comes, mythologiæ libro 8. capite 13.

oriſia, vrbs Iberiæ: Gentile, Oritanus. Artemidorus.

oriſtides, inſulæ duæ ſunt in ſinu Arabico, Ptolemæo teſte, nonnulla Latina exemplaria Triſitides habent, quod in gratiam ſtudioſorum dicitur.

oritæ, populi Indiæ liberi, Stephano ex Strabone lib. 15.

orithea, Nympha, dicta, quaſi hortans ad curſum.

orithos, vrbs inter Macedoniam & Epirum. Vide Oricos.

orithia, Homero, filia Erichthei Athenarum regis, quam cum Boreas adamaret, neque bona cum gratia nuptias eius poſſet impetrare, vi eam rapuit, raptámque tulit in Thraciam, & ex ea Zethen & Calaim ſuſcepit, qui cum Argonautis in Cholchos nauigarunt, & Harpyias fugauerunt. Vide Calais. Hoc etiam nomine dicta eſt Amazonum regina, quæ Marpeſtæ matri ſucceſſit regno, Iuſtin. lib. 2.

oritæ, Arriano, vltimi Indiæ populi ſunt. Eoſdem à Curtio Moritas vocari annotat Vulcanus. Vide Oringin.

oritani. vide Menteſani.

orundus. vide Drilo.

ormenius, Homero, Magneſiæ ciuitas. Pli. l. 5.

ormiſdares, Perſarū rex, ſub annū ſalutis 27[illegible]

ormus, Perſiæ inclyta ciuitas, ſitu elegantiere,

riore, ac vnionum copia, nulli vrbium ſecunda, ſita eſt inſula, & omnibus maritimis ciuitatibus præferenda, ab eſt à continenti, ſpatio duodecim mille paſſuum, aquarum potu ſuauium, annonæque mira caritas: inuehuntur fermè omnia quæ victum incolis ſuppeditant. Illinc itinere trium dierum leguntur conchæ, quæ pariunt margaritas venuſtiores, grandioréſq; cæteris baccis quas *tribaccas* vocat Plaut. Expugnata eſt hæc vrbs an. 1506. à Luſitaniæ regis præfecto marino, qui eam Luſitanico regi ingens penderetributum annuatim coegit.

ornan, nomen viri. 2. Par. 1. qui 2. Reg 25. dicitur Arenna. Lat. exultans, ſiue arca earum, aut lux filii, ſiue maledictio permanens

ornea, ſacra Priapi, quem Corinthii Orneum vocabant. Celebrabant hæc feſta Nymphæ iuxta Colophonem.

orneus, Ixionis & Nubis filius, vnus ex Centauris Ouid. 12. Metam.

ornithiæ, Columellæ l. 11. c. 2. venti Septentrionales, dicti ἀπὸ τῶν ὀρνίθων ab auib.

oroandes, mons, ait Plin. lib. 5 cap. 27. non longè ab Imao monte, imò vnus ex colliculis Imai.

oroantis, aliàs orontis fluuius in ſinu Perſico. Meridiem verſus. Ptol. lib. 6. cap. 3. Plin. lib. 6. cap. 13.

oroates, Plinio Suſianæ fluuius, oſtio difficili, niſi peritis: amnem eius tractus eſſe maximum ſcribit Strabo, Ptol. Ruates habet. Ammiano Vattracites eſt.

oroba, Ptol. lib. 6. cap. 1. vrbs Aſſyriæ in mediterraneis.

orobatis, vrbs Perſidis in mediterraneis. Ptol. lib. 6. cap. 4.

orobis, Galliæ Narbonenſis fluuius Ptolem. *Obris* Pompon. vocat. Orb Cluſio hodiè eſt.

orodes, rex Parthorum, qui Craſſum Romanum cepit & occidit. Plutarch. in Craſſo.

orodes, apud Virg. à Mezentio interfectus.

orolaunum, Antonino Galliæ Belgicæ oppidum. *Arle* Simlero eſt. *Arlan* pronunciant Galli, *Aram* Lunæ vocant recentiores Latini.

oroſmades, fuit deus Perſarum. Plutarch.

oromanſaci, iuncti pago (inquit Plinius) qui Geſſoriacus vocatur. Becano ſunt Flandriæ comitatus populi, qui S. odomari, Guines & Teruanam oppida incolunt.

oromedon, nomen eſt Gigantis apud Propert. l. 3. ſcribentem. *Te duce vel Iouis arma canam,*
cœloque minantem
Cæum & Phlegræis Oromedonta iugis.

oroniam; duo vici, qua via eſt ad Aſſyrios, ſiue dux vrbes Moabitarum: vna ſuperior, altera inferior. Iſa. 15. Lat. iræ, vel furores, aut Syriacè, libertates.

orontes, fluuius Cœleſyriæ, qui non procul à Seleucia, Pieria & Libano monte naſcens, deinde terra abſorptus, rurſus emergit in agro Apameno, & pater Antiochiam fluens, in mare Seleuciæ proximum defertur. Dictus orontes de nomine eius, qui primus ponte eum conſtrauit, cùm antea Tryphon diceretur. Strab. li. 14. Liban. ophites antea nomen habuiſſe, ſcribit Pōponius Lætus. Minorem Iordanem à nōnullis antiquis dictum ſcribit Mar. Niger, qui eum hodie *Soldino* vocari tradit. Oliuarius eum Tarſaro appellat. Beniamin videtur eum *Pir.nen* nuncupare. Theuetus dicit eum ab accolis oronz, & a Perſis *Beimelnaharaim* nuncupatum. Vide Taurus.

orontes, Lyciorum dux in bello Troiano qui capto Ilio cum Ænea in Italiam nauigans, naufragio periit. Virg. 1. Æn.

orope, Eubœæ ciuitas, Apollinis templo clariſſima. Stephan.

oropitum Antonino, Vrbiuentum Procopio vt Leander habet, vrbeuetanum legitur libro 2. de bello Gothico. Herbanum Plinii eſſe vult Volaterranus, oppidum Tuſciæ mediterraneū, quod Leander oruieto vocat. Latinis iunioribus Vrbs Vetus dicitur.

oropus (Gentile, oropeus, vel oropius) vrbs Macedoniæ, patria Seleuci Nicanoris: & alia Bœotiæ: dicta ab oropo filio Macedonis, filii Lycaonis. Et alia Eubœæ vrbs, quam alij Græam vocant: vel locus iuxta mare Eubœæ & Eretriæ. Alia in Syria iuxta Amphipolim, à Nicanore condita, aut potiùs reſtaurata, & oropus dicta ab vrbe Græciæ eiuſdem nominis. Alia in Argo poſtea condita. Alia in Theſprotia, ſcilicet in Nicopoli. Thucyd. libr. 2. Vide GRAEA. quæ in Syria conſtituitur, *Telmiſſum* etiam appellatur: quæ verò in Bœotia Zucamini ab Alex. Zardo dicta *Suſamino* habet Nardus. *Corope* fortè Nicandri apud Steph. Vide Oreum & Tanagra.

orori, ciuitas, 2 Reg. 23. Lat. Montanus.

oroſa, Mediæ vrbs, quæ & Alinza, Ptolemæo, auctore. *Archiech* nunc vocatur, ſi bene Caſtaldus.

oroſius, natione Hiſpanus, hiſtorias Romanas accuratè ſcripſit ſub Arcadij & Honorij Cæſarum tempora.

orosbes. Vide Scythæ.

oroſpeda Straboni, Ortoſpeda Ptolemæo Hiſpaniæ Tarraconenſis mons. Carolo Cluſio, Sierra Morena eſt, ſed Floriano, Sierra Molina, at idem ſubiungit oroſpedam pro ratione locorum diuerſa ſortiri nomina, neque vbique eodem nomine indigitari: cui accinit quoque Nauagierus in ſuo itinerario Italica lingua ſcripto, vbi illi hæc nomina attribui putat: *Puerto de la Tablada, di Ponfria, Tofria del Pico, di Soma Sierra, Palomera di Auilla, &c.*

orpha, vxor Chelion filij Elimelech Bethleemitæ, Ruth 1. Lat. ceruix, vel ceruicoſa ſiue

ſuſcitatio oris, vel denudatio oris.

orpheus, Muſicus & poeta inſignis, genere Thrax, Calliopes & Apollinis filius: quanquam non deſunt qui Oeagri filium faciant, quem à Mercurio, ſiue, vt alij habent, à patre Apolline lyram accepiſſe ferũt, eáque tantũ valuiſſe, vt illius cantu ſyluas & ſaxa mouerit, fluuiorum curſum inhibuerit, feráſq; mitiores reddiderit. Eurydicem vxorem habuit, quæ Ariſtæũ vim ſibi inferre volentem fugiẽs, à ſerpente occiſa eſt. Cuius mortẽ ægerrimè ferens Orpheus, accepta lyra ad inferos deſcendit, Plutonémque & Proſerpinam ſuo carmine tantopere demulſit, vt Eurydicem ſibi reſtituerent: [vnde Iſocrates in Buſiride, inter Orphei ἔργα, præclara facinora cenſet, ἐξ ἅδου τεθνεῶτας ἀνάγειν ab *Orco reuocare peremptos.*] id tamẽ ea lege, ne antè eam, quàm ad ſuperos perueniſſet, intueretur. Quã legẽ cũ ille amoris impatiẽtia eſſet præuaricatus, Eurydice rurſus ad inferos retracta eſt. Quã iacturam ægrè ferens Orpheus, cœlibem deinde vitam agere ſtatuit: cúmque iam multas nuptias reieciſſet, alióſq; inſuper à mulierum conſortio deterreret, à Menadibus inter Bacchi ſacrificia iuxta Hebrum fluuium occiſus & diſcerptus eſt, cuius membra paſſim per agros ſparſa, Muſæ collegerunt, dederúntque ea ſepulturæ: lyra verò & caput in Hebrum deiecta, ad Leſbon inſulam delata ſunt, vbi caput ab incolis ſepulturæ mandatum eſt, lyra autẽ in cœlum aſſumpta. Alii Orpheum, Ciconum regem, Oeagri (à quo Oeagrius appellatur) & Polymniæ filium dicunt, atque cum Argonautis Colchos nauigaſſe, ideóque aſſumptum, quod iuxta vaticiniũ Chironis, Sirenes præterire non poterant, niſi præſente Orpheo. Orpheus & Linus, ambo diis geniti, muſici inſignes fuere, cũ viter eorũ rudes atque agreſtes hominum animos demulceret, cantuſque ſuauitate non feras modò, ſed ſaxa etiam, ſyluaſque duceret. Vnde Horat. in Art. poet. ad Flac.

Syluestres homines sacer, interpresque deorum
Cædibus & victu fœdo deterruit Orpheus:
Dictus ob hoc lenire tigres, rapidosque leones.

Virg. Ecloga. 4.

Non me carminibus vincet, nec Thracius Orpheus,
Nec Linus, huic mater quamuis, atq; huic pater adſit,
Orphei Calliopeia, Lino formoſus Apollo.

Elogia lege Græcor. poetarum de eodem l.3. Anthol Epigr. T. in Poetas.

Sunt qui duos Orpheos fuiſſe dicunt, quorum alterum Colchos nauigaſſe perhibent. De Orpheo plura, obſeruatu digna vide apud N. Comitem, mythologiæ lib.7.cap.14.

Orpheus, vt Cecrops Ægyptius, vel Prometheus, quemadmodum ſuis locis notatur, literas Græcas reperiſſe dicitur.

orpheus, phea, pheum, idem quod Thracius Martialis.

orphitus, conſul cum Priſco, anno ab vrbe 901.

orphnæus, vnus ex equis Plutonis, à tenebris nomen habens.

Orrea, Ptolem. libro ſexto capite nono, Britanniæ vrbs. vulgò *Neucastel, Moncastre.* vbi carbonum copia.

Orrhæa Myſiæ ſuperioris vrbs, apud Ptole. Horreum Margi eſt Antonino.

Orſara, Ptolemæo Armeniæ minoris vrbs: Hanc arbitratur Simlerus apud Antoninum Tonaſa vocari: ipſe autem legit Horſa ex Latinis codicibus, fortè mendoſè.

orſia. vide Oriſia.

orſilochus, filius Idomenei. Hic patrem ſequutus ad expeditionem Troianam, quum per totum bellum ex voto omnia ſucceſſiſſent, in exitu rei ob inſolentiam, dum obſtaret totis viribus, ne ex præda capti Ilii ſors debita daretur Vlyſſi, ab eo occiſus eſt. Quint. Calaber in Paralip.

orſilochus, Hom. li.5. Iliad. filius Alphei fluminis, qui lato gurgite terram interfluit Pyliorum. Eſt etiam Troiani cuiuſdam nomen: de quo Virg. lib.11.

orſon. Vide Oeaſa.

orthe, Plinio Magneſiæ ciuitas eſt, vel vt Strab. placet, Perrhæbiæ, quæ quibuſdam vt idẽ ſcribit, Phalanneorũ Arx credita fuit. Vide Hippia.

orthia, Diana dicta eſt apud Lacedæmonios in cuius ſacrificiis adoleſcentuli, qui Bomonicæ dicebantur, aris ſuperpoſiti contendere ſolebant, qui plura verbera ſuſtineret Xenophon. Plutar. μαστιγοφορίαν nuncupat.

orthocorybantii, populi quidam Scythiæ in Aſia. Herod.lib.3.

orthopagos. vide Thurium.

orthopolis, Sicyoniorum rex, annis ante Romam conditam ferè 870.

orthoſia, vrbs Syriæ Ptol.l.5.c.15. hodie Tortoſia, priùs Antaradum.

orthoſia, nomen loci.1. Mach.15.

orthoſis, Dionyſio, Orthoſias Ptolemæo & Straboni, Orthoſia Plinio: Phœniciæ vrbs. Tortoſa hodie vocatur, teſtibus Hermolao & Leandro.

orthura, quæ & Sornagus, Ptolemæo libro 7. Geographiæ. Eidem lib.8. non videntur illa ſynonima, ibi enim vocat Orthuram Sornacis regiam. Indiæ intra Gangem vrbs eſt, *Oriſſa* Caſtaldo dicitur.

orton, Ptole.lib.3 cap.1 Pelignorum vrbs hodie Ortona.

ortodogomaris vide Dorgamanes.

ortona. vide Hortanum.

ortopla Dalmatiæ vrbs, Ptol.lib.2.c.17. Ortopula hodie.

ortoſpana, Paropaniſi in Aſia vrbs, quæ & Cabura, à Ptolemæo vocatur. *Candahar* hodie,

vt Caſtald. habet. Vide Portoſpana.

ortoſpeda. Vide Oroſpeda.

ortygia, inſula in mari Ægæo, omnium Cycladum clariſſima, Apollinis alumna, templo & mercatu nobilis. Dicta Ortygia ab Aſteriæ Latonæ ſorore, primùm in coturnicem, quam Græci ὄρτυγα vocant, & deinde in hanc inſulam commutata. Nicander ab Ortygia oppido dictam putat. Hæc etiam dicta eſt Delos, quòd cùm antea ſub aquis merſa eſſet, Latonæ ſorori ſuæ tutum pariendi locum quærenti ſubitò ſe oſtenderit: nam δηλόω oſtendo ſignificat. Ab aliquib. præterea Pyrpyle nominatur ab igne ibi plurimùm reperto: ab aliis Cynthia, ab aliis Aſteria, ab aliis Cynætus, teſte Pli. li. 4. c. 12. Vide Ouid. Metam. li. 15. & N. Comitem, mythologiæ li. 9. ca. 7. Vide Delus, Epheſus, Plemmyrium, Lybia & Syracuſæ.

Ortygia, inſula in Sicilia, Syracuſanorum pars, reliqua vrbis ponte coniuncta, quæ fontem habet Arethuſam. Hæc ex oppoſito Plemmyrij Siciliæ amnis ſita eſt. Virg. 3. Æneid.

ortygia, Epheſus olim dicta. Steph.

orus, Ægypti rex, ante Romam conditam annis plus minus 830.

orus Apollo. Vide Horus ſuprà.

orxantes. vide Silus.

orychion, locus Atticæ: inde Orychius.

orygma. Vide Barathrum.

oryx, locus Arcadiæ ad Ladonẽ fluuium. Pauſ.

O S

Oſaias, nomen viri. 2. Eſd. 12. Ier. 42. Lat. Saluator Domini, aut ſalus Domini.

Oſæa, Sardiniæ oppidum: Ptolemæo. Simlerus dubitat num ſit *Othoca* Antonini: *Saline* Nigro appellatur.

oſca, dux Saxonum, à Britannis victus & interfectus, ſub annum ſalutis 492.

oſca, Pto. li. 2. c. 6. Hiſpaniæ ciuitas, Iſca dicta, vulgò *Gueſca*. *Hueſca* Cluſio, Oſca etiã eſt Bæticæ vrbs apud eundem Ptolemæum. Vide Capua.

oſcella, Lepontinorum in Alpibus Scutiis vrbs, Ptol. lib. 3. ca. 1. hodie *Secuſa*. *Thum* Germanis dicitur, *Domo d'oſcella* Scudo Caſtilioneo, Simlero & Vigenereo teſtibus.

oſci, Italiæ populi antiqui in Campania, ab oris fœditate dicti. Vnde oſcena & obſcena verba, id eſt impudica, quia frequẽtiſſimus fuit Oſcis libidinum ſpurcarum vſus.

oſchoporia, Athenienſium ſacra erant, in quibus pueri ingenui pubeſcentes eligebantur, qui ferrent ὄσχας id eſt, ramos ac palmites cum ſuis racemis in templum Mineruæ Scyriados: Heſychius Nicandri interpres.

oſcus, Thuſcorum rex, ſub annum ante Romam conditam 540. Eius inſigne fuit ſerpens.

oſée, filius Ela. 4. Reg. 15, nomen item prophetæ filij Beeri, Oſee. 1. Filius Nun, Num. 13. qui ibidem dicitur Ioſue à Moyſe. Lat. Saluator, aut ſalus.

oſi, Tacito Germaniæ populi. An hi ab Arauiſcis, an Arauiſci ab Oſis in Pannoniam migrauere, idem incertum eſſe refert. Althamerus eos eſſe verſus Sileſiam & Pannoniam refert, vbi hodie *Oppel* & *Naiſſa* oppida ſunt: Idem tamen poſtea ſcripſit eorum reliquias adhuc hærere in ripis Albis fluminis. *Oſenburg* Vveſtphaliæ fortè Rayneckio.

oſica, Ptolem. Albaniæ vrbs: eadem videtur à Strabone *Harmozica* appellari.

oſicerda, Ptolemæo Heditanorum in Hiſpania Tarraconenſi oppidum, Plinius *Oſtigerdenſe* appellat. Sunt qui hodie *Oſſera* vocant, inquit Varrerius.

oſiris, Iouis filius ex Niobe, Phoronei filia: licet eum fuiſſe Ægytium multis verbis referat Diodorus Græcus hiſtor. l. 1. Hic tamẽ vt Græci & noſtri affirmant, quũ Phoroneo auo in regno Argiuorum ſucceſſiſſet, & plures annos regnaſſet Ægialem fratrem regno Achaiæ præfecit, ipſe verò maioris gloriæ cupidine in Ægyptum nauigauit, & ea ditioni ſuæ ſubacta, Io (quã poſtea Iſidem vocarunt) Inachi primi regis Argiuorũ filiam duxit vxorem. Vbi quũ illa literas, Oſiris varias artes Ægyptios docuiſſet, ambo diuinos honores meruerunt. Tandem à Typhone fratre clàm occiſus, ab Iſide diu quæſitus, poſtremò apud Phialam iuxta Syenem laceratus repertus eſt, ſub arbuſto Tamaricis: curauitque eũ Iſis ſepeliendũ in Abato, inſula eius paludis, quæ Mẽphi proxima eſt: quã etiam Stygem, id eſt, mœrorem appellauit: nec niſi ſacerdotes, certis diebus, eóſque mitratos eò accedere voluit: ſed cùm apparuiſſet deinde Ægyptiis bos quidam eximia ſpecie, Oſirim putarunt, adorauerúntque vt deũ, & vocarunt Apim, id eſt bouem, eorum lingua. Idẽ & Serapis dicitur. Ferũt Oſirim apud Ægyptios muſtum, viníque vſum comperiſſe. Hunc Beroſus Iouem Hammonem fuiſſe dicit, patrem Libyci Herculis, eúmque toti orbi imperaſſe. Vide Apis. De Oſiride plura allegorica & ἀλλόκοτα apud Plutarch. libro peculiari, qui extat inter opuſc. moralia: adiſis ſit etiã Notas Morellianas in Papinii Statij verſu è Propẽptico Metij Cel. III. Sylu. *Iſi Phoroneis quondam ſtabulata ſub antris.* pag. 387. ſec. edit. Pariſ.

Oſiſini Cæſari. *Oſiſmii* Plinio & Melæ, quos *Timios* vocat Pytheus apud Strabonem, qui eos quoque *Siſmios* appellat, Galliæ populi ſunt ad mare Britannicũ vocatũ Celtas ex maritimis inter ciuitatibus Oceanum attingentibus, proximi Lexobiis, Vnellis, Nannetibus, Curioſolitis, & Rhedonibus: horum littora Britannico ſunt mari aduerſa, vt refert Pomp. Mela Gallicè,

Le pays de Lendriguer en Bretaigne.

Oſochor, rex Ægypti, anno ante Romam conditam circiter 170.

oſorton, rex Ægypti, anno ferè 110. ante Romam conditam.

oſquitades, populi ſunt Galliæ Aquitanicæ, apud Plin.li.4.ca. 15.

oſroeni populi, Herodian, ſub finem lib. 6. & principium 7. Liber Notitiarum etiam *Oſrochenæ*, regionis Aſiaticæ, mentionem facit inter Syriam & Meſopotamiam, in qua inter alia oppida Cetcuſium nominat. Stephan. *Zenodotum* oppidum prope Nicephorium appellat.

oſſa, Italiæ fluuius in Tuſcia, Ptolemæo auctore. *Marta* ab eo loco hodie fluere videtur. *Larthes*, Anton.

oſſa, mons in finibus Theſſaliæ, Centaurorum ſtabulum, quem Seneca dicit Olympo olim fuiſſe coniunctum: Herculis autem opera abſciſſum, ab ea parte, vbi per Tẽpe fluit Peneus fluuius. In hoc eſſe fertur tanta pinorũ copia, vt in flexione, atq; reflexione ramorũ tonitrua referantur. Hinc Oſſæus, ſæa, ſæum, denominatiuũ. *Olira* appellatur Pineto, *Coſſouo* autẽ Sophiano, qui eundem quoque *Κίζζαιον* vocat. Polyænus li. 4. Stratagematum, in hoc monte locum *Scalas Alexandri* dictum deſcribit.

oſſenburgum, ſiue Oſnabrugum, inſignis Saxoniæ ciuitas à Iul. Cæſare erecta. Duobus Canonicorum collegiis celebris: multum ſibi lucri ex cinericio & lineo panno comparat. ſub paucis annis munitior facta, ſitu amœnam obtinet vallem, amnique Haſal irrigatur: Carolus Magnus, Saxonibus triginta trium annorum ſpatio, bello edomitis: VVidekindi etiam arce huic vrbi vicina, expugnata, eáque impoſito præſidio firmata, decem in Saxonia epiſcopatus inſtituit, quorum præcipuum Oſnabrugenſem eſſe voluit. Summè etenim hanc vrbem, præ cæteris coluit, cui priuilegium nouæ ſcholæ conceſſit, in quo Græcæ & Latinæ litteræ à viris doctis traderentur. Munſter.

oſſet, quæ Iulia Conſtantia à Plinio cognominatur, Hiſpaniæ Bæticæ oppidum eſt è regione Hiſpalis, *Triana* Pinetus interpretatur, *Seuilla la veia* Marinæus.

oſſigetania, regio Hiſpaniæ Bæticæ vicina. Plin.li.3.ca.10.

oſſigi, quod cognominatur Laconicum, Hiſpaniæ oppidum, conuentus Cordubenſis. Plinius.

oſſonoba, Luſitaniæ ciuitas, Ptol.li.2.ca. 5. alio nomine Siluera, *Luſturia* à Plinio cognominatur. Pinetus *Gibraleon*, Cluſius *Exuba* in Algarbiæ regno interpretatur. Varrerius autem ipſe Luſitanus *Estombar* vocat Algarbiæ vrbem. Hermolaus putat *Onobam* Pomponii eſſe: *Onoba*, & *Sobo.ia* diuiſim habet Strabo: ſed habet quoque *Onobaliſturia* vnica dictione,

oſteodes inſulæ, Siciliæ adiacentes ab ea parte qua Africam ſpectant. Plin.li.3.cap.8.

oſtia, vrbs in oſtiis Tiberinis ſita, ab Anco Martio condita (inquit Liuius) in ipſo mari fluminiſque confinio: vt totius mundi opes illo, veluti maritimo vrbis hoſpitio, reciperentur. Ab hac Oſtienſes dicti, & Oſtienſis ager. Ptolem.li.5.ca.1.

oſtienſis porta Romæ, eo quòd oſtiam verſus ducat. Ea nunc Sancti Pauli porta appellatur.

oſtidamniorum promontorium. Vide Sacrum promontorium.

oſtiones, populi ad Oceanum Occidentalem Stephano, quos etiam Coſſinos vocari ait. Pytheas apud Strabonem eos *Oſtiæos* nominat.

oſtrogothi, dicuntur Gothi qui Orientem verſus habitant.

oſtacine, Ptolemæo Ægypti vrbs, quam Pinetus *S. ragioni* vertit.

oſtracismus, ſpecies iudicij popularis apud Athenienſes. Heraclides ab Hippia tyranno, Piſiſtrati filio, aduerſus eos qui tyrannidem appeterent, inſtitutum ſcribit. Ælianus verò à Cliſthene, quod veriſimilius videtur. Fuit enim ille tyrannorum inimicus acerrimus. Oſtraciſmus verò, ad intolerandas ciuium liberæ ciuitati opes abiiciendas, & ſuperbos eorum, qui ſe excellentius in rep. gerere viderentur, frangendos ſpiritus, decem annorum exterminatio fuit. Eſt autem Oʹςϱακισμὸς dictus ab ὄςϱακον teſtula, in qua nomen eius, quem pellere vrbe cupiebant, inſcriptum pro ſuffragio ferebant. Ob hoc relegationis genus dixit Tullius Athenienſes, *Ne virtuti quidem nimium ſe attollenti pepercisse*. De eodem plura vide apud Plutarch. in Ariſtide, & Pollucem lib. 18.

O T

Otanes Perſa, vir nobilis, vnus ex his qui cum Dario in Magum coniurarunt. Herod. lib. 3. is oræ maritimæ à Dario præfectus poſt Megabyſum, Byzantium, Chalcedonem, Antandrum, Lamponiam, Lemnum & Imbrum cepit. Herod li. 5.

otene, regio, vbi nullus pictor, nullus nummularius. Euſeb. 6. Pr. Eu.

otha, dux Saxonum, à Britannis prælio victus & interfectus ſub annum ſalutis 492.

othei, filius Ammiud filii Amri, 1. Paralipo. 9. Lat. tempus vel hora mea, aut iniquitas mea.

othir, nomen viri. 1. Par. 25. Lat excellens ſiue reſiduus, aut remanens.

othni, nomen viri, 1. Par. 29. tempus, ſiue hora mea.

otho Syluius, ex Hetruſcorum regum genere eques Romanus, Galba imperatore iugu-

lato perſcelus adeptum imperium, cum aduerſus Vitellium tueri non poſſet, ſibi vim attulit: vir per totam vitam paulò mollior, in ſola morte fortis viſus. Plut. Tacit. Auſonius in Cæſarib.

Fine tamen laudandus erit, qui morte decora
Hoc ſolum fecit nobile, quod periit.

Otho, Iunior, Rom. imperator, ſub annum ſalutis 962. Ioannē Pontificē Roma pepulit, Leonémque creandum curauit: poſtea à Romanis pulſum, obſeſſa & capta vrbe reſtituit, pulſo Benedicto v. Saracenos item expulit Italia.

Otho II. Rō. Imperator, Bauaros rebelles ſubegit: Græcos imperatores adortus, ab iis Saracenorum auxilio victus, cùm ſcapha effugiſſet, animi dolore interiit.

Otho III. Rom. Imperator, aduerſus Creſcentium in Italia præclarè ſe geſſit. Ferrando Flandriæ Comiti aduerſus Francos auxilio veniens, ingenti prælio victus, vix effugit, capto Ferrando, amiſſoque penè omni exercitu.

Otho v. ex Saxonum duce imperator factus, cū pontificis Rom. ditionē inuaſiſſet, à pontifice deuotus & imperio pulſus, obiit 3. imperii an.

Otho, German. rex, ſub an. ſal 938. Bauaros, Bohemos, Hūgar. frequētiſſimis cladib⁹ affecit.

Otho Bauarorum dux, Hungariæ rex factus à Ladiſlao Tranſſyluaniæ præfecto captus, & in carcerem coniectus eſt.

Othocarus, Bohemiæ rex circa an. ſal. 1271.

Otholia, filius Ieroam 1. Paral. 5. Lat. tempus ſiue hora Domini.

Othomanni, Turcarum imperatores dicti ſunt, ab Othomanno quodam primus eius gentis imperator fuit. Chron. Turc.

Othoniel filius Cenez, frater Caleb. Ioſ. 15. 1. Paral. 4. quartus dux Iſraëlitarum. Lat. tempus Dei ſiue hora Dei.

Othronus, vrbs, vel inſula ad Meridiem Siciliæ, aut ſecundùm alios, Melitenæ. Incola, Othronius. Steph.

Othryades, Spartiata fuit, qui quum inter Argiuos & Spartiatas conueniſſet, vt trecenti vtrinque delecti de agro Tyreate inter ſe decernerent, & vtri ſuperiores extitiſſent, earum regio foret: vnus hic tantùm victor è Spartiatis ſuperfuit. Quum duo qui ex Argiuis reliqui erant, fugiſſent, caſtris ſuorum relictis aiunt Othryadem, ſpoliatis prius hoſtium corporibus, & ad ſua caſtra relatis armis: deinde erecto trophæo, cruoréque ſuo inſignito & Ioui dicato; & in ſcuto quum adſcripſiſſet *Vici*, quum puderet Spartam reuerti ob ſocios interfectos, ſibi mortem conſciuiſſe. Valer. lib. 3. cap. 2. Plut. & Ouid. in Faſtis.

Othrys, Theſſaliæ mons, non procul ab Oeta, Centaurorum olim ſedes & Lapitharum, Stra. l. 9. vide Homole. [Item Thraciæ collis apud Vib. Sequeſtrem.]

Othus. Vide Otus.

Otieis, pars Cypriorum. Steph.

Otreus, Ciſſei filius, frater Mydonis & Hecubæ & patruelis Polymneſtoris. Porphyrius in 3. Iliados.

Ottarus, rex Bohemiæ, qui ignauiæ inſimulatus & timoris ab vxore, quòd cū Rhodulpho Cæſare fœd⁹ iniiſſet, bellū mouit, in quo profligat⁹.

Ottorocorra, Sericæ regionis vrbs apud Ptolemæum. *Saigora* videtur Mercatori. Mons eſt eiuſdem nominis in eadem regione apud eundem Ptolemæum. *Ottorocora* populi etiam ſunt eiuſdem regionis, Ptole. quos Plinius *Attacores* appellat, auctore Villanouano.

Otus, Neptuni filius ex Iphimedia Aloei vxore, frater Ephialtis, quos poetæ fabulantur nono ætatis anno in nouem iugerum altitudinem excreuiſſe, quo corporis robore freti, auſi fuerunt etiam diis bellum mouere, montéſque montibus imponentes, cælum ipſum oppugnare, donec Apollinis telis cōfixi temeritatis ſuæ pœnas dedere. Hom. 11. Odyſſ. Vir. Geor. 1.

Otys, Paphlagonum rex, qui à Perſis ad Ageſilaum defecit Xenoph. lib. 4. Anabaſ.

O V

Ouidius Naſo poeta ſatis ex iis notus, quæ ſcripta ab eo in manibus habemus: idem exilii exitiique ſui cauſam hoc diſticho arguit,

Ille ego qui fueram tenerorum luſor amorum,
Ingenio perij Naſo poeta meo.

Ouinius Paternus, conſul cū Flauio Claudio Auguſt. an. vrbis 1021. Aureolū vicit variis præliis, trecenta viginti Gotthorum millia cecidit.

Ouinius Gallicanus, conſul cum Septimio Baſſo, anno vrbis 1069.

O X

Oxeæ, inſulæ, eædem quæ Echinades, Stephano in Dulichio.

Oxeas, Herculis ex Megara filius, Bocat.

Oxiane, Sogdianæ regionis ſtagnū, Ptolem. *Choraſmum* à Barbaris dici refert Niger.

Oxiani, Sogdianorum populi Ptolem. hoc nomine vocantur etiam *Chazarij* & *Cherſones* ab Oxo amne, qui eorum regionem interluit, teſte Tzetza. *Vzalcos*, Hebraicè vocari ſcribit Montanus in ſuo Biblico apparatu.

Oxos, Aſiæ fluuius, per deſerta Scythiæ fluens. Pomp. lib. 3. & Strabo. c. 5. lib. 11.

Oxipetra, quam alii, *Ariamazi* vocant, inquit Strabo, qui eam interpetras ab Alexandro magno proditione captas, enumerat, ſic dicta fortè ab Arimazo Sogdiano (de quo Quint. Curt. li. 7.) qui eam obtinebat.

Oxonium, Latinis dicitur ea Angliæ vrbs & celebris Academia, quæ hodie incolis *Oxenford*, & Britannis aucta lingua, *Khudyshin*

dicitur, & à quibuſdam *Caernort gorn* fuit nominata. Antiquum eius nomen ignoratur, inquit Lhuydus.

Oxus, amnis ortus in lacu Oxia, inquit Ptol. ſiue Oxo, vt Solinus. Eſt item Oxus Margianæ fluuius, apud eundem Ptole. *Geichon* Ramuſio, *Deiſtan* Nigro, *Xa* pineto dicitur, ab incolis *Nicaprach*, a Perſis *Cappanach*, & ab Arabibus *Monarach* nominatur.

Oxus, Plin. lib. 31. ca. 7. apud Bactros, amnis.

Oxybii, Strab. & Stepha. Ligurum gens eſt.

Oxydracæ, populi Indiæ: a quibus cùm Alexandrinum liberaſſet Ptolemæus, Soter, id eſt, ſeruator, cognominatus eſt. Alij fabuloſa eſſe tradunt, quæ de Oxydracis feruntur. Stephan. Plutarchus, li. de Alexandri fortuna, horum populorum meminit. Vide Pandanorum Regio.

Oxynthes, Athenienſium rex, ſub annum ante conditam Romam 390.

Oxyrinchus, Stephano ciuitas Ægypti, dicta ab Oxyrychon piſce, qui ibi templum habuit. Cæterum Ægyptii omnes Oxyrynchum piſcem colunt. Nam quædam animalia ſunt quæ Ægyptii vniuerſi colunt, quemadmodum ex terreſtribus tria, bouem, canem, felem: ex volatilibus accipitrem atque Ibin: ex aquatilibus duo, lepidotum piſcem & Oxyrynchum. Strabo lib. 17. Alij Oxyringum ſcribunt, ſed perperam.

O Z

Oza, Horti nomen, 4. Reg. 21. Nomen viri, 1. Para. 6. & 8. Lat. fortitudo aut capra.

Oza, filius Abinadab, 2. Reg. 16.

Ozan, pater Phaltiel principis tribus Iſſachar. Num. 34. Lat fortitudo, aut capra earum.

Ozazium, nomen viri, 1. Par. 15. & 27. Lat. fortitudo Domini.

Ozem-ſacra, vrbs condita à Sara filia Ephraim. 1. Paralipom. 7. Lat. auricula canis, vel conſanguinitas, aut auricula fermentata, vel remanens, ſiue ſtatera carnis vel conſanguinitatis aut reſidui.

Ozene, regia Thiaſtani Indiæ intra Gangem vrbs, Ptolem. *Pale* Caſtaldo.

Ozi, filius Bocci filii Abiſue, 1. Para. 6. Filius item Thola filii Iſſachar, 1. Par. 7. & 9. Lat. fortis vel fortitudo mea; aut hircus meus.

Ozi, nomen viri, 2. Eſd. 3.

Ozia, filius Amaſię, regis Iuda. 3. Re. 26. qui 4. Re. 16. dicitur Azarias, Filius Caath filii Leui. 1. Paralip. 6 Lat. fortitudo ſiue hircus Domini.

Oziau, nomen viri, 1. Paral. 6. Lat. fortitudo Domini.

Oziel, filius Bela, filii Beniamin filii Iacob, 1. Paralipom. 7. Filius Caath filii Leui. Exod. 6. & 1. Par. 4. 2. Pa. 29. La. fortitudo ſiue hircus Dei.

Ozni, filius Gad, filii Iacob. Num. 26. Lat. auris ſiue auſcultatio mea, ſiue ſtatera.

Ozogardana, oppidũ Marcellino: *Zaragardia* Zoſimo dicitur, vterque ſcribit in eo Traiani tribunal oſtendi: circa Meſopotamiam videtur ſitum.

Ozolæ, Locridis populi pars vna è tredecim, quorum regio Ozolis.

Ozriel, pater Ierimoth, 1. Par. 27. Lat. adiutorium ſiue atrium Dei.

P A

PAcatianus, conſul cum Cæcilio Hilariano, an. vrbis 1084.

Pacatus Minutius, grammaticus, qui ſcripſit de tragicis & comicis dictionibus, item de proprietate Atticę & Doricæ linguæ.

Pacatus cognomen Latini Drepanii proconſulis: ad quẽ M. Auſonius Prophoneticũ Epigr. præfixit. Ludo. VII. Sap. cuius diſtichon tertium eiuſmodi eſt, *Eſt primum meruiſſe tuum, Pacate fauorem Proxima defenſi cura pudoris eris.*

Pacheres, Athenienſis quidam belli peritiſſimus, qui Mitylenem & Leſbum de Perſis recepit, Olymp. 89.

Pachiri, montes in minori Aſia.

Pachynus, ſiue Pachynum, promontorium Siciliæ, Peloponneſum ſpectans. Ab aeris craſſitudine nomen habens, Nam παχὺ pingue & craſſum dicitur.

Pachomius abbas, ſeu pater eremitarum, in Scythia florebat: à iuuentute ad ſenium vſq; optimè conuerſatus: quem neque circa corporis ſanitatem, neque circa animæ paſſionem dæmon aliquando decepit. Sozom. lib. 8. cap. 6. hiſtor. trip.

Pachyſos, fluuius Siciliæ, ciuis ſanguinis notatus infamia.

Pacidian⁹, gladiator nobilis, ſociũ habẽs ęquale ſibi Eſerniũ nomine, à quibus natũ eſt prouerbiũ, Eſernius cũ Padiano. Cicero de optimo gen. Orator: A me autẽ [quò maximis minima cõferam] gladiatorum par nobiliſſimum inducitur, Æſchines tanquam Eſernius, 3. *Non ſpurcus homo, ſed doctus & acer, cum Pacidiano hic componitur, optimus longe poſt homines natos.*

Pacinus, vnus ex nepotibus Volſinii regis, cògnómẽto Luculli, à quo Pacinates Italiæ populi.

Pacorus, Suid. Orodis regis Parthorum filius, eius qui Craſſum dolo circumuentum interemit. Quam maculam poſtea Ventidius Baſſus Antonii legatus deleuit, Pacoro cum toto exercitu ad internecionem cæſo.

Pactia, eadem quæ Paros, inſula Cycladum. Candida marmore nobilis, diſtans à Delo 27. mil. paſſuum. Plin. li. 4. c. 12. Steph.

Pactias, Agri Epheſii mons eſt, Mycalæ incumbens, & ab ea ad mediterranea deflexus Strab. li. 14.

pactiæ, inſulæ, in mari Lycio.

pactius, flumen, Plin. lib 3. cap. 11. quod ex monte pactio oritur, vt refert Strab. lib. 14.

pactolus, fluuius Lydiæ, ex monte Tmolo naſcens, & per Sardianum agrum in Hermum influens. Alio nomine Chryſoſtoas, ab eo quòd aureas trahat arenulas: in quo cùm ſe Midas rex lauiſſet, aureis arenis fluere cœpit

pactorum portus, in Europæ tabula ponitur à Ger. Mercat. in Taurica Cherſoneſo, inter Ctenum & Cherroneſum.

pactuæ vel pactyæ, oppidum Thraciæ ad propontidē non procul a cherroneſo. Pli. l. 4. c. 11. Marcianus Heracl. Carm Geogr. 5. v. 720. ex interpret & edit Morelliana, *Deinde eſt Crithote, ciuitáſq; Pactua, Atq; haſce cōdidiſſe Miltiadē n tār.*

pacuuius, Brundiſinus, poeta Tragœdiarum ſcriptor: Ennii poetæ ex ſorore nepos, Romæ picturam exercuit, ac fabulas venditauit: inde Tarentum tranſgreſſus, prope nonagenarius diem obiit. Eius epitaphium extat apud Gel. l. 1. c. 24 in hæc verba,

Adoleſcens ſi properas, hoc te ſaxum rogat,
Vt ſe aſpicias: deinde quod ſcriptum eſt, legas:
Hic ſunt poetæ Pacuuii ſita Vale. Marci
Oſſa: hoc volebam neſcius ne eſſes.

" Hic (vt Quintilianus ait) grauitate ſententiarū, pondere verborum, authoritate perſonarum clariſſimus fuit, citra tamen nitorem.

padua, Venetorum vrbs, à Padi vicinitate dicta, quæ & patauinum dicitur, quaſi padauium. Vel ἀπὸ τοῦ πέτασθαι, id eſt, à volando; quòd capto augurio dicatur conditum: Vel a petendo, quòd telo auem Antenor petiiſſe dicatur, eoq; in loco vrbem condidiſſe. Primò Antenorea dicta eſt: vnde Antenoridæ, poſtea patauini & Paduani. Patauii natus eſt Titus Liuius hiſtoricus celeberrimus, qui res Romanas ſumma facundia perſcripſit. Similiter Stella & Valerius Flaccus pœtæ & Paul⁹ iureconſul. Fertur quoq; Voluſius poeta Patauinus, qui poſt Enniū, rerū geſtarum populi Romani annales carmine deſcripſit.

padus, fluuius è gremio Veſuli mōtis, finibus Igurū Gabienorū, viſendo fonte profluens, cōdénſq; ſeſe cuniculo, & in Foro Iulienſiū agro iterū exoriens, nulli amniū claritate inferior, à Græcis dictus Eridanus, pœna Phaetontis illuſtratus. Virg. Georg. 1. *Proluit inſano contorquens vertice ſyluas Fluuiorum Rex Eridanus.* Marcianus Heracl. ver. 344. & ſeq. ex verſ. Morelli *Eridanus ibi ſuccinum habet longe optimum.* &c. p. 32 33. edit. eiuſdem. Augetur ad canis ortū, liquatis niuib⁹, agris quam nauigiis torrētior. Pli. lib. 3. cap. 16.

padusa, ſæ, foſſa ex pado Rauēnā vſque ducta, quā Meſſanicū olim appellarunt. Pli. l. 3. c. quindecimo. *Padoa* à Polybio l. 2. dicitur. Iornandes eā *Aſconis* Foſſā vocat. Padusā amnē etiā Virg. nouit l. 1. Æn. hodie *Canale di S. Alberto* nominat, teſte Nigro. Stagnās eſt, & tā arcta alicubi, vt remis non pateat locus, tāmq; vadoſa, vt cymbas (quas paruas tantùm fert) per lutum manibus trahere oporteat. A pago ad caput ſito nomen habet. *alii Premerimum* vocant.

padinates, populi, in octaua regione Italiæ, Plin. lib. 3 cap. 15

pæadrus, regio montana Iberiæ, trans cyrum. Strab. lib. 11.

pæan, anis, hymnus in laudem Apollinis ſicut Dithyrambus in laudem Bacchi, qui teſte Polluce poſt victoriam, nonnunquam etiam auertendorum malorum cauſa cani ſolebat. Virg. 6. æneid. καταχρηστικῶς tamen pro omni Deorum laude ponitur. Vnde opus ſuum Pindarus de deorum omnium laudibus Pæana inſcripſit. Accipitur item quandoque Pæan pro ipſo Apolline, ἀπὸ τοῦ παίειν, hoc eſt, à medendo. *Inuentum medicina meum eſt*, inquit. Apollo.

pæantiades, & pæantius philoctetes. id eſt, pæantis filius.

pædaretus, proprium nomen viri, ἀπὸ τῆς παιδείας καὶ ἀρετῆς, hoc eſt à diſciplina & virtute.

pæmani, Cæſari ſunt Belgii populi, *Peelandres* (in Brabantia ſunt) eos vertit Diuæus. Leodio autem in Arduenna ſylua ſunt: vbi nunc *Pemens* vicus eſt.

pæon, nomen viri, medicinæ artis peritiſſimi, quem Hom. lib. 5. Iliad. ſcribit curaſſe Plutonem grauiter ab Hercule vulneratum, à quo Pæonia herba dicitur, quam inuenit. Et Pæonius, nia, nium, id eſt medicinalis, &c.

pæonia, regio in Europa, à pæone Endymionis filio, Epei fratre, qui victus curſu ab Epeo (ſicut inter eos conuenerat) imperium victori dedit, & in Macedoniam ſeu Thraciam ad amnem Auxium diſceſſit. A quo pæonia regio dicta, quæ ex regis nomine æmathia, pars Macedoniæ, à qua pæones populi. Iuſt. li. 7. Quandoque pæonia ponitur pro Macedonia, ſicut Emathia, cuius literis regio iuxta Sithoniam & Thermopontum pallene vocatur. In hac regna ille fertur Telogonus.

pæonia, Minerua dicta eſt, ab arte medendi, bonaque valetudine, qua præſtare credebatur.

pæſarcæ, populi ſub Caucaſo. *Steph.*

pæſtanus ſinus, Plinio in Brutiis: à pæſto vrbe nomen ſortitus: qui & poſidoniates, *Golfo Agropolitano* à Leandro vocatur.

pæſtum, oppidum Lucaniæ, roſarum abundantiſſimum, vbi ob cœli clementiam bis in anno producebantur fructus, Maio ſcilicet & Septembri. Virg. 3. Georg. *roſaria Pæſti.* Huius mœnia prope mare magni ſpatii adhuc integra videntur, latitudine & altitudine miranda. A Tuſcis conditum, poſſidoniam dixerunt, & eius ſinum poſſidoniatem, poſtea Romani, miſſis huc colonis, amplauerunt, vt ait Strabo, Hinc Pæſtanus, na, num.

Pæſus. vide Apæſus: eſt autem vrbs Troadis inter Lampſacum & Pariũ oppida. Hanc poeta quoq; *Apeſum* vocauit, auctore Strab. lib. 13.

pætalia, pars Thraciæ: Gentile, Pætaliotes. Stephan.

pætinus, Conſul cum Caſſio Aproniano, anno vrbis 875.

pætouium, vrbs Pannoniæ ſuperioris, id eſt Auſtriæ. Ptolem. libri ſecundi capite 15. Pætouionem Tacitus ſcribit libro 19. alij Pætouiam, vulgò, *Betta*.

pætus, vir quidam fuit qui in ægyptum cauſa pecuniæ comparandæ nauigans, ſubmerſus eſt, de quo ſic Proper. lib. 3. pecuniam alloquens:

Tu Pætum ad Pharios tendentem lintea, portus,
Obruis inſano terque quaterque mari.

pagæ, in plaga Locrenſi, oppidum famoſiſſimum, vnde Peloponneſi prosilit ceruix. Pli. lib. 4. ca. 3. Hinc Pagæi populi, de quibus idem Plin. lib. 4. cap. 7.

paganus, rex Bulgariæ, anno ſalutis 764.

pagaſa, Plin. παγασαι Ptolem. & Strab.) oppidum Theſſaliæ non procul à Pelio monte, à quo propinquus ſinus Pegaſicus appellatus Pli. lib. 4. c. 8. Iuxta hanc vrbem Argonautis ædificata fuit, quam inde poetæ Pagaſæam cognominant. Prop. l. 1. in Hyla 20. Ouid. 7. Metamor.

pagida, ſeu Belus, riuus in Phœnicia ad Carmelum promontorium, vitri fertiles arenas parno litori miſcens. Ipſe palude cendauia a radicibus Carmeli profluit. Pli. lib. 5. cap. 19.

pagoargas, oppidum ad mare rubrum Troglodytici & æthiopici ſinus, Plin. lib. 6. cap. 16.

pagraſa, Indiæ extra Gangem vrbs, Ptol, *Perpeti* Caſtaldo.

pagus antiquum nomen Corinthi Steph.

pagyris, nomen fluuij & ciuitatis, à qua Pagyritæ populi. Quidam tamen Pacyrim dicunt. Plinio, lib. 4. c. 12. ſcribitur Pacyris.

palæmon, filius Athamantis & Inûs, alio nomine Melicertes dictus. Huius mater, cùm virũ tanto furore correptum videret, vt Learchum alterum ex filiis ſaxo allideret, iamque ſibi ſimilem exitum videret imminere: alterum filium nomine Melicertem vlnis complexa, in mare præcipitauit, amboque dii marini facti ſunt, mutatiſque nominibus mater Leucothea hoc eſt alba dea dicta eſt, crediturque eadem eſſe cum Aurora, quæ & Matura à Latinis nominatur: ille verò à Græcis Palæmon, à noſtris quòd portubus præeſſe putetur, Portunus eſt appellatus. In Palæmonis honorem Iſthmia celebrantur, à Theſeo primùm inſtituta, quorum præmia erant coronæ ex pinu confectæ, quæ à Palæmone dictæ ſunt Palæmoniæ. Erat autem hoc vnum ex quatuor ſacris certaminibus, quæ magno totius Græciæ concurſu celebrabantur, quorum duo dicata erant diis immortalibus, Ioui Olympia, Apollini Pythia: duo itidem mortalibus, Nemæa Archemoro, Palæmoni autem Iſthmia. De his lege Epigrãma Archiæ poetæ, quod exordiũ eſt l. 1. Anthol. Epigr. Græc. Ouid.

Et Iuuenem poſſim ſi patere Palæmona nando;
Miráque quem ſubito reddidit herba Deum.

Vide N Comitem, mythologiæ lib. 8. cap. 4.

Palemon al. Grammat. Vicentinus, qui Romæ vixit ſub Tiberio & claudio principibus, tanta vir arrogantia, vt M. Varronem porcum appellaret: ſecum autem & natas & morituras literas iactaret, Luxuriæ ita indulſit, vt ſæpius in die lauaretur, nec ſufficeret ſumptibus. Suet.

palæpaphs, cypri vrbs, Veneri ſacra: inde Palæpaphia vocatur Venus à Virg. in cyri.

palæphatus, ſcriptor antiquus, patria Parius, aut (vt alii malunt) Prienæus, Artaxerxis temporenatus, teſte Suida, qui ἀπίστων, hoc eſt, rerũ incredibilium volumina quinque conſcripſit. Hinc Palæphatius, tia, tium.

palæpolis fuit, haud procul inde, vbi nunc Neapolis ſita eſt, duabus vrbibus populus idem habitabat, inquit Liuius lib. 8. Cumanorum vrbs, quam Leander ſcribit hodie, *Torre de igio-parelli* vel *Poggio reale* eſſe. eſt locus prope Neapolim, vt tradit Leo in ſuis Nolanis Commentariis, ad tria millia paſſuum prope mare & montem Veſuuium, in ipſa via, quæ Neapoli Nolam fert. vide Gythium.

palæſcamander, fluuius Troadis, qui effectò prius lacu in Achæorum portum influit. Pli. lib. 5. cap. 30.

palæſcepis, ciuitas in Æſani conualle, quam Rhodius fluuius præterfluit. Strab. lib. 13.

palæſtina, prouincia Syriæ Arabiæ conterminа, dicta à Philiſtim vrbe metropoli. In eã, inquit Plin. l. 5. ca. 13. & 14. (nam & Herodotus Syriam alteram Palæſtinam vocat,) quinque ciuitates continebantur, Gaza, Aſcalon, Geth, Accaron & Azotum. Palæſtina etiam (inquit Steph. in Iope) Phœnicia dicebatur. Eſt & altera Palæſtina prope Phraciam: de qua Lucanus li. 4. Palæſtina, olim Chanaam dicta, Iudæam, Samariam & Galilæam complectitur: tametſi Iudææ nomine tota Palæſtina ſæpius accipiatur. Ea ab Ortu habent Libanum montem, ab Occaſu mare Phœnicum, à Septentrione Phœnicen, à Meridie Arabiam Petræam. Olim terra promiſſionis, nunc Sancta appellatur. Eam poſt ſacra Biblia deſcripſerunt Ioſephus, Vadianus, Zieglerus, & alii; D. Hieron. in locis Hebraicis ait eſſe notandum, apud Hiſtoricos quòd *Iudæa* ad palæſtinam, *Galilæa* verò & *Samaria*, ad Phœniſſe pertineant: hodie ab Europæis gentibus variis vocabulum pro linguarum differentia vocitatur.

palæſtina tertia. vide Arabia petræa.

palætyrus, vocabatur antiqua Tyros Phœnicię

niciæ vrbs, in continenti ſita è regione nouæ Tyri, quæ in mari erat condita. Steph.

palæotrium, oppidum in Maced. Pli l. 4. c. 10.

palamedes, Nauplij Eubœæ regis filius, acerrimus Vlyſſis inimicus, à quo tandem iniquo iudicio circumuentus eſt, & ab exercitu lapidibus obrutus. Nam cùm omnes totius Græciæ principes ad bellum Troianũ conuocarentur, Vlyſſes, quem vxoris iuuenculæ amor domi retinebat, inſaniam ſimulauit, & quò meliùs rei fidem faceret, iunctis diuerſæ naturæ animalibus, ſalem ſerebat. Palamedes autem vt viri aſtutiam deprehenderet, Telemachum filium aranti obiecit: quo viſo Vlyſſes aratrum ſubitò ſuſpendit, ne eum læderet. Quo argumento ſimulatione deprehenſa, inuitus eſt pertractus. Deinde cùm in Thraciam frumentatũ miſſus eſſet Vlyſſes, & nihil inde attuliſſet, neque quidquam ſeſe inueniſſe diceret: Palamedes eodem miſſus, plurimum frumenti aduexit. Quamobrem Vlyſſes, inuidiæ ſtimulis agitatus, adulterinam Priami nomine epiſtolam ſcripſit, in qua agebat Palamedi proditionis gratias, commemorabátq; ſecretum auri pondus eſſe tranſmiſſum, quod ipſe Vlyſſes per corruptos ſeruos in tabernaculo eius infodi curarat. His igitur literis in Græc. concilio recitatis, Palamedes proditionis accuſatur. Ibi Vlyſſes reo adeſſe ſimulans, hoſtilibus literis nihil fidei habendum contendit, eâſque re ipſa facilè poſſe coargui, ſi palamedis tabernaculum ſeruaretur, in quo ſi aurum inueniretur, nullum illum ſupplicij genus recuſare. Miſſi itaque qui tabernaculum eius perſcrutarentur, cum aurum inueniſſent, palamedes veluti proditionis conuictus, lapidibus obrutus eſt. Q. Calaber in Hom. Par. Ouid. li. 13. Meta. fertur Troiano bello quatuor literas inueniſſe, ſcilicet, θ, ξ, χ, φ, Quin & idem, eodem bello Troiano fertur ſexdecim inueniſſe, α, β, γ, δ, ε, ι, κ, λ, μ, ν, ο, π, ρ, σ, τ, υ, Huic Seruius adſcribit literas ſuperius notatas, ξ, φ, χ, Præterea calculorum ludum & menſurarum, & ponderum rationem excogitaſſe: & ſuffragia, quibus in deliberando, iudicandóque nunc vtimur, primus omnium reperit. Anonymus poëta Gr. (in Iliaco Car. vtraque lingua Lutetiæ nuper edit. à F. Morello Pr. R.) id firmat in præconio eximio huius Herois. Aſtrolog. inſuper peritus fuiſſe dicitur, annumque ad curſum Solis, & menſes ad curſum Lunæ accommodaſſe, primúſque in caſtris viſam atque reformidatam Solis eclipſim naturalem, miniméq; timendam eſſe docuiſſe. Præterea ordinem aciei, & teſſeras, hoc eſt ſymbolum bellicum & vigilias inueniſſe. Quæ omnia à gruibus fertur didiciſſe. Illæ enim non niſi acie inſtructa volant electo duce, quem ſequantur, depoſitiſque in extremo agmine, qui gregem voce contineant, & noctu, cæteris dormientibus, excubias obeant. Inter Molandum etiam mutatis ſubinde ordinibus, literas quaſdam videntur effingere, quas etiam ab eis primus obſeruaſſe fertur Palamedes. Hinc à Poëtis palamedis aues, grues dicuntur.

palamedes Eleates grammaticus ſcripſit Onomaſticum de tragicis & comicis dictionibus ac de proprietate Atticę & Doricæ linguæ, Suid.

palanda, Indiæ extra Gangem vrbs in aurea Cherſoneſo. *Pari* dicitur Caſtaldo.

palente, claudij libertus ditiſſimus, de quo Plin. lib 33. cap. 10. Palas Tacito.

palanteum vrbs in Palatino monte, à balatu ouium dicta: *κατὰ ἀντίστοιχον*, quaſi Balanteum, vt Varroni placet: aut certè à pallante Euandri proauo, vt Virg. lib. 8. Æneid. Stephano, vrbs eſt Arcadiæ, à palante vno filiorum Lycaonis apud Heſiodum. Aliqui Palantiandem vocant. Gentile, Palentius.

palantia, vrbs Hiſpaniæ Tarraconenſis, vt ait Pto. li. 2. c. 6. Vacceorum colonia, à qua Palantini dicti: vt à Numantia Numantini. Alias Palancia. Ciuis, Palancius. Stephano eſt nomen fluminis in Valentino littore.

Palatinus mons [vrbis Romæ] primo *Palantium* vocatum ſcribit Liuius libro 1. ſed aliquando poſt mutatum eſſe nomen, & detractis literis l & n, *Palatium* dictum tradit Pauſanias lib. 8. *Palatium* à Næuio *Balantium* appellatum, teſte Varrone.

Palatium, vnus ex ſeptem vrbis Romæ montibus, nomen habens ab eo, quòd ante vrbem conditam pecus in eo paſcens balare conſueuerit [ſic enim vox eius animalis exprimitur] quaſi Balatium: qua etiam voce vtitur Næuius. Aut certè à palando, ſiue quòd ibi palare, id eſt, errare pecudes ſoleant: ſiue quòd palantes Arcades cum Euandro ibi conſederint. Alij à Palantia Latini matre, quæ ibi habitauerat, palatium dictum volunt. Alij à Pallante Euandri auo. Alij à filia Euandri palantia, ab Hercule vitiata, & poſtea illic ſepulta, vel certè à Pallante eius filio illic ſepulto. Plinius à palantio Arcadiæ oppido, patria Euandri, dictum exiſtimat. Ferunt enim Euandrum ob patris cædem domo profugum, in Latium veniſſe, montémque, in quo conſedit, Palatium appellaſſe. Alij à Pale, paſtorali dea, nomen inditum autumant. Hinc Palatinus, na, num, vt palatinus mons, & Euander palatinus. In eo reges primò, deinde conſules, pòſt imperatores maiore ex parte ſedem habuerunt.

palatinus, Apollo dictus eſt à palatio, vbi Auguſtus Apollini poſt Aruſpicum reſponſa, ædem conſtruxit, porticibus & Bibliotheca, Latina Græcáque valde celebrem: vnde eſt illud apud Horatium, 1. Epiſt. 3.

Scripta Palatinus quacunque recepit Apollo.

In eo templo fuit columna quædam quinquaginta pedum: dubium pretióne an pulchritu-

dine nobilior cortinæque aureæ ab Auguſto, conflatis omnibus aliis imaginibus, Apollini palatino dicatæ.

palatium, vrbs Diocletiani, quam nunc nautæ Spalatū vocant. Euſeb. in Chronicis, *Diocletianus haud procul Salonis in villa ſua palatio moritur*

palatua dea, in cuius tutela palatium eſſe putabatur.

palatuel, ſacrificium erat, quod Romæ fiebat in palatio.

palatualis flamen dictus eſt, qui ad ſacrificandum ei deæ conſtitutus erat.

palatuus, Celtiberorum rex, anno fere ante Romam conditam 550.

palbus, mons eſt Africæ.

paleis, vrbs Cephaleniæ inſulæ apud Pauſaniam, quam Sophianus *Palichi* vocat. *Palenſes* priſco nomine *Dulichii* ſunt appellati, inquit Pauſanias.

palenſes, Homer. Dulichij, Androni, Cephaleni, populi ſunt in Aſia. Strab. li. 10.

palæphatus, Athenienſis poëta, qui ſcripſit de ſitu orbis & contentione Mineruæ cum Neptuno ad mille verſus. Veneris quoque & Amoris ſermones quinq; millibus verſuum. Item de crine Latonæ, & quædam alia. Suid.

pales, paſtorum, vel pabuli dea. Hanc quidā, teſte Seruio, Veſtam, quidam deorum matrem appellant eodem Virg. gen. fœm. vocat. Alij inter quos Varro, maſcul. gen. vt hic pales. Huic ſacra ſoluuntur, quæ palilia vocantur, de quibus infrà Seruius.

paleſimundum, nomen oppidi, & propè labentis fluminis in Taprobane inſula. Plinius libro 6. cap. 22.

palfurius Sura, orator, & cauſidicus, Martialis & Lucani amicus, ſed ob ſuſpicionem, quòd cum Vitellianis ſenſiſſet, Senatu à Domitiano fuit amotus.

paliana, Sericæ vrbs Ptolemæo, Pancaniæ apud Caſtaldum eſt.

palibothra, oppidum ad Gangem ſitum Pli. 6. cap. 17. & 19. *Palimbothram* vocat id Arrianus de Indicis. *Vathara* nomen habet apud Nigrum: *Ladaſon* apud Theuetum: *Ana* forte eſt, inquit Mercator.

palibroti, Reges Indorum à magnanimo palibroto cognominati multo tempore fuerunt, ſicut olim apud Ægyptios pharaones: apud Romanos, Cæſares: apud perſas Coſrei: apud Thracas Cotyes ab Auguſto Octauio, Auguſti: à Veſpaſiano, Flauij. Plu. Alex. ab. Alex l. 1. c. 2.

palicenus, Steph. fons in Sicilia, dictus quòd iuxta palicos fratres ſit. In eum mittitur tabella à iuratis: quæ ſi verum dixere, fluitat: ſi falſum, mergitur, & periurus incenditur.

palici, qui & *Delli* & *Crateres* nominantur, lacus ſiue fontes in Sicilia fuit, qui continua eructatione, ad tres circiter cubitus in altum aſ-

feruntur, cadentéſque in ſe ipſos recipiuntur. Horum hiſtoriam & nominis originem vide apud Macrobium, Diod. Siculum in fine lib. 11. & apud Fazellū, qui ſcribit eos hodie *Naphthia* vocari. *pali.* ā vrbem & *phalinū* fontē habet Steph.

palici, quaſi, paliſci, gemini fratres, Iouis filii & Thaliæ Nymphæ, (vel vt alij volunt) Æneæ. Tradunt enim hanc Nympham à Ioue in Sicilia iuxta Simethium fluuium non longè à Catina vrbe compreſſam, metu Iunonis optaſſe vt ſibi terra dehiſceret, & à Iunonis ira ſeſe occultaret. Quibus precibus exauditis, terra molliter dehiſcens, intra viſcera ſua eam recepit, vbi illa legitimo tempore gemellos peperit, quos terra denuò ſe aperiens in locum edidit: vnde & pallici dicti ſunt ἀπὸ τοῦ πάλιν ἱκέσθαι quòd in terram demerſi denuo ſint reuerſi. Oſtendunt accolæ duos lacus, ex quibus fratres hoſce putant emerſiſſe, eóſq; Delios appellant, qui tanta olim in veneratione habiti ſunt, vt circa eos iuramenta exigi ſolerent, ſi quis in furti ſuſpicionem incidiſſet, prius tamen accepto fideiuſſore: qui ſi iuranti quid accidiſſet, præſtaret, quod exitus oſtenderet. Nam quum rei negatæ fides quærebatur, & iuſiurandum à ſuſpecto petebatur, vterque ab omni contagione mundi ad Crateras accedebat, deinde loci numine inuocato iurabat, quòd ſi iure fiebat, diſcedebat illæſus, ſi verò malè iuratum eſſet, mox in lacu peribat periurus. Magna præterea veneratione erat Palicorum templum: quod cùm Siciliam ſterilis annus areſeciſſet, diuino palicorum reſponſo admoniti Siculi, certum ſacrificium fecerunt, poſt quod ſtatim reuerſa eſt vbertas. Quapropter Siculi, omne genus frugum congeſſerunt in aram Palicorum: ob id pinguis vocitata eſt Palice. Stephano, vrbs Siciliæ. Theophilus Palicenum fontem eſſe ſcribit, & iuxta templum palicorum dæmonum, quos Æſchylus filios facit Iouis & Thaliæ, Vulcani filiæ: Silenus Vulcani & Oceani filiæ: & palicos eſſe dictos, quòd mortui iterum in homines rediiſſent. Palicorum fons decaclinos, id eſt, magnitudine, quæ decem lectos caperet, eſſe fertur, cuius aqua ad ſex cubitorum altitudinem exiliit, ita vt ſpectantes diluuium loci metuant, iterum verò intra ſe colligitur. Ciuis, Palicenus. De fonte eodem Ariſtoteles in mirabilibus.

palilia, vel Parilia, palis deæ feſta. Hæc à paſtoribus in agris fiebant. 11. Calend. Maij, quo die Romulus vrbem fundauit, ad lupos arcendos, morbóſq; à pecore pellendos ſeu pro partu pecoris. In hoc die feſto, palearum acerui certo ordine in loco plano collocabantur, quos paſtores ſaltando tranſiliebant, vt ait Ouidius libro quarto Faſtorum.

Moxque per ardentes ſtipulæ crepitantis aceruos
Traiicias celeri ſtrenua membra pede.

Palimbothri, Indiæ cis Gangem populi. Step.

palimbothra, vrbs Indi. Ciuis, Palimbothuren.

palindromos, Ptolemæo Arabiæ Felicis promontorium eſt. Acila Plinii eſt, auctore Villanouano.

Palinurus, Lucaniæ promontorium, haud longè à Velia, ita dictum à Palinuro, nauis Æneæ gubernatore, qui ſomno oppreſſus, vnà cum gubernaculo in mare decidit, totóque triduo fluctibus iactatus, quarto demum die ad littus Velinum adnauit: iámque terram tenebat cùm loci eius accolæ ſpe prædæ impetum in eũ fecerunt, occiſúmque & ſpoliatũ denuò in mare abiecerũt. Quod ob facinus cùm Velini poſtea graui peſtilentia laborarent, oraculo moniti, vt Palinuri Manes placarent, lucum ei conſecrarũt, cenotaphiúmque erexerunt in promontorio, quod ab eo Palinuri nomen obtinuit. Virgil. 6. Æneid. Dicitur autem palinurus, quaſi iterum meiẽs; πάλιν enim iterum, οὖρος vrina. Ad quam etymologiam alludit Martialis li. 3.

Minxiſti Pauline ſemel, currente carina:

Mingere vis iterum, ſic Palinurus eris.

Paliſcorum, ſtagnũ in Sicilia, ſulphurei odoris. Apud Stephan. legitur κρήνη τις ἐν παλικοῖς, quod magis probo, apud Ariſtotelẽ verò in mirabilibus ἐν παλίκοις. Vide Palicenus & Palici.

palla, vrbs ptolemæo, à latere meridionali Corſicæ. S. *Bonifacio* hodie Nigro.

pallades, virgines erant Thebanæ, quæ pellicum more, cum quibus voluerant, coibant vſque ad naturalem corporis purgationem. Poſt purgationem viro dabantur: ſed priuſquam nuberent, poſt pellicatus tempus, vt mortuæ lugebantur. Stra. li. 17.

palladium, palladis ſimulachrum, quod Romæ in æde Veſtæ fuit, cuius meminit Herodianus li. 1. Id fuit è ligno compactum, mouens oculos, atque haſtam quam manu geſtabat, vt ſcribit Seruius. Nam quum apud Troiam in honorem palladis arx, & in eius ſummo templum illi ædificaretur, è cælo cecidit, & locum ſibi in eo templo delegit, nondum cooperta æde, móxque ab Apolline redditum eſt oraculum, eius ciuitatis futurum exitium, ſi id ſimulachrum extra mœnia portaretur. Ouid. 5. Faſt. Quo factum eſt, vt tempore belli Troiani Diomedes & Vlyſſes cuniculis, vel (vt alii dicunt) cloacis aſcenderint in arcem, & occiſis cuſtodibus ſimulachrum ſuſtulerint.

palladius, nomen viri proprium, qui de Agricultura ſcripſit.

pallantheum. Vide palantheum, per l ſimplex.

pallantias, vt Callimachus refert, lacus alio nomine Triton, ex qua palladẽ genitam volunt.

pallax, nomen paludis in Africa.

pallas, adis, filia Iouis, ex cerebro eius prognata, ſapientiæ, diſciplinarúmque omnium dea, quam Latini Mineruam vocant: dicta, quòd pallantem gigantem interfecerit, cùm prius Tritonia vocaretur à Tritone palude, vbi primùm viſa eſt. Vel à πάλλω vibro, quatio. Fiebat enim eius ſimulachrum galea & ſcuto terribile, & haſtam manu tenens, quam veluti vibrare videbatur. Vide Minerua.

pallas, Claudii Cæſaris libertus ditiſſimus, qui Craſſo fertur ditior vicies & quinquies centenis millibus.

palladius, dia, dium, quod eſt palladis. Vnde palladium forum Romæ, quod erat propinquum templo palladis. Et forum iudiciale etiam fuit Athenis quod palladium nuncuparunt, in quo totidem Argiui de cæde inconſulta & inſidiis iudicabant.

pallas, lantis, filius Euandri, quem cùm pater iis copiis, quas Æneæ auxilio miſit, præfeciſſet, magna iam hoſtium ſtrage edita, à Turno eſt interfectus.

pallas, pandionis filius. Ouid 7. Metamorp. Hunc Steph. ſcribit habitaſſe in Diacria tribu Atticæ.

pallene, ciuitas, à pallena Sithones filia, vxore Clethi dicta, quam alij Thraciæ, alij Macedoniæ adſcribunt, ob regionem vicinam, vbi gigantum bella fuiſſe memorantur. Herod. lib. 7. Gentile, pallenius. Hæc phlegra olim dicta fuit, à gigantibus inhabitata, cum quibus dum Hercules pugnaret, tonitrua & fulmina cælitus emittebantur: vnde conficta eſt fabula pugnæ deorum contra gigantes. Hæc vrbs Cherroneſus eſt, triangulam baſim meridiei obuerſam habens.

pallene, vicus in Antiochide tribu Atticæ. tribulis, palleneus Step. Vide pellene. Eſt etiam *pallene* Plinio Macedoniæ vrbs ad Thermaicum ſinum, quæ Sophiano *Caniſtro* dicitur. Nardo *Tarcho* vocatur. Eſt & huius nominis Thraciæ peninſula apud Halicarnaſſeũ. Thraciam quoque pallenem eſſe, notum eſt inquit Suidas.

pallenenas Iſthmus, Macedoniæ regis, in qua eſt Caſſandria colonia. pli. li. 4. ca. 10. Marcianus Heracle. poem. Georg. ver. 634. editionis verſioniſque Morellianæ, *--pallene, in Iſtmo quæ iacet*, & ver. 637 *Deinde incolas pallenæ Amyntas autumant Dediſſe nomen Achaica ex origine.*

palma, ptolem. li. 2. cap. 7. oppidum in Hiſpania.

palma, ciuitas in maiori Baleari. Vide Ianno.

palma, cos. cũ Soſio Senecione, an. ab. vrb. 851.

palmaria, inſula vltra Tiberina oſtia, in mari Tyrrheno. De ea plin. lib. 3. cap. 6. *palmorala* Nigro dicitur. Alii hanc *Randatariam* putant, quæ apud eundem Plinium eſt.

palmyra, Syriæ vrbs inter Romanorum ditionem ſita & Parthorum Ptol. li. 5. cap. 15. & plin. li. 5. ca. 25. Stephano caſtellum eſt Siciliæ.

Gentile, Palmyreni, qui & Adrianopolitæ nominantur, reſtaurata ciuitate ab imperatore Adriano. Syrorum quoque lingua *Thadam* dicta fuit, vt tradit Egnatoraus: in Bibliis *Thamor* dici putant aliqui.

palmyra, regio Syriæ, in qua metropolis eſt Palmyra. Illic regnauit Zenobia mulier cordatiſſima.

palmyrena, Ptolemæo Syriæ regio. *Dedan* Hebræis eſt, Montano teſte, *Arden* vocari hodie dicit Caſtaldus.

palmyrenſes populi in Oriente. Alexan. ab Alex. libr. 1. cap. 2. Sola mulier Zenobia Palmyrenſium regina, quum Orientis regnum tueretur, armata in virili veſte, exercitui præfuiſſe & Imperatoris nomen tuliſſe dicitur.

palmytius, Ægyptiorum Deus, vt eſt apud Heſychium. li.1. Syntag.

palois, oppidum in Arabia. Plin. li.6. cap.19.

palpos, Pomponio & Straboni oppidum eſt Syriæ, hodie Gibel vocatur. Oliuar. in Melan.

palciſium oppidum in Iſtria. Plin. li.3 cap.19.

palſum, flumen Britanniæ. Plin. li.5. cap.1.

palſus fluuius in Mauritania. Plin. li.5. cap.1.

paltos, Pomp. & Strab. oppidum Syriæ, Ciuis, Paltenus. Vide carne.

paltus, locus in Syria, circa quem Memnon ſepultus eſt, ad flumen Padum. Stra. li.15.

pamborades, vicus Atticus in Erechtheide tribu, & tribulis ſimiliter.

pamenothus, ab Ægyptiis menſis appellatus, ſicut & Chronius & Anthesterion. Alex. ab Alex. Genial. dierum lib.3 cap.24.

pamiſus, Meſſeniæ in Peloponneſo fluuius, Strabone, Plinio, & Pauſania teſtibus. Straboni quoque *Amathus* vocatur. Idem videtur *Mamaus* & *Arcadiacus*, nominari apud eundem. Eſt fortaſſe *Selus* Ptolemæi. Apud Strabonem quoque *Pamiſſus* & *Pamiſſus* videtur idem eſſe cum Paniſo Ptolemæi Meſſeniæ quoque fluuio, qui *Stromio* ab incolis dicitur, nigro teſte. *Pammeſus* hoc loco habet Plethon, Eidem Straboni alius *Pamiſus* eſt meſſeniæ in confinio Laconicæ, tres enim huius nominis in Meſſenia enumerat. Herodotus & Plin. li. 4. cap. 5. *Pammiſum* Theſſaliæ fluuium habent; dictum quaſi totum odioſum ob damna quæ agris inferebat.

pammonia, locus in Europa vbi vipera ſerpens reperitur. Nicand.

pammilia, ſacra erant apud Græcos: de quibus copioſè Gyraldus.

pampanis, Ptolemæo vicus mediterraneus Ægypti. *Papa* ab Anton. & *Ripampane* in lib. Notitiæ vocari aſſerit Simlerus.

pamphagi, Æthiopiæ populi, omnibus rebus veſcentes. Græci ignem propriè παμφάγον, tanquam omniuorum vocant.

pamphili, tribus Dorienſium. Stephanus in Dyman.

pamphile, mulier textrix periti ſſima. Plin. li.21. cap. 22.

pamphilus, Neoclidis filius, Platonis auditor. Cic. de natura deorum, Plato circa Phædonis principium, dicit illum inter eos qui in acie ceciderunt, decem dies iacuiſſe, triduóque poſtquam inde ſublatus fuerat, impoſitum rogo reuixiſſe, ac mira quædam tempore mortis viſa narraſſe.

pamphilus presbyter, Euſebij Cæſarienſis neceſſarius, tanto bibliothecæ diuinæ amore flagrauit, vt bonam partem voluminum Origenis ſua manu deſcripſerit. Extinctus idem martyr, apud Cæſaream Palæſtinæ ſub Maxim. Hierony. Suidas autem tres Pamphilos commemorat, duos grammaticos, quorum alter Sicyonius genere, de grammatica, picturáque ac pictoribus claris ſcripſit. Alter Alexandr. gramm. Dictionatium dedit, quod λειμῶνα Pratum appellauit, id eſt variarum rerum collectanea. Tertius Athenienſis fuit, reipublicæ expilator. Vnde prouerbium natum eſt, Pamphili furtum.

pamphilus Sicyonius, grammaticus, qui ſcripſit de pictura & claris oratoribus.

pamphilus, pictor egregius, Apellis victor, qui neminem minoris talento in diſciplinam admittebat, nec minori tempore quàm annis decem.

pamphylia, Ptolemæo lib.5. regio eſt minoris Aſiæ inter Ciliciam & Syriam, ab occaſu Lyciam, & Aſiæ minoris partem, à Septentrione Galatiam & Cappadociam, à Meridie Mediterraneum mare, quòd illic Pamphilij maris nomen habet. Hæc tota montana ex Tauro in mare procumbit. In ea (vt Pomp. refert) eſt fluuius Melas, nauigabilis, & Eurymedon: apud quem Cimon Athenienſis Perſas nauali pugna ſuperauit. Et dicitur Moſopia Plin. hodie *Setilia* vocari ſcribunt Giraua & Alph. Adrianus. Zina Arabibus vocari Theuetus ait. Bellonius autem tradit Pamphyliam vnà cum Cilicia hodie vno nomine *Caramania* dici. Niger ait Pamphyliam noſtro tempore in duas partes diuidi: & qua Septentrionem aſpicit, *Caraman*, quà autem ad mare vergit, *candelorum* nuncupari. Pamphylium mare Euſtathius *Phaſelicum* vocat, à Phaſeli vrbe adiacente.

pamphylia, Steph. regio Iſauriæ contigua, dicta à Pamphile Rhachij & Mantûs filia. Incolæ, Pamphilij. Poſſeſſiuum, Pamphiliacus. Dicitur etiam Pamphilis fœm. gen.

pamphylia, vrbs Macedoniæ. Steph.

pamprepus, Panopolita poëta, qui ſcripſit de Etymologiis, & Iſaurica, ſoluta oratione. Floruit ætate Zenonis principis.

pan, Panos, à Poëtis paſtorum, atque adeò totius naturę deus eſſe fingitur: vnde etiam à Græca dictione, πᾶν, quæ idem ſignificat quod to-

tum vel omne, nomen accepit: quòd putabant vno naturæ nomine omnia complecti: vnde etiam ita Pana pinxerunt, vt nihil ex toto vniuerſo in eo videatur prætermiſſum. Habet enim cornua in radiorum Solis, & cornuum Lunæ ſimilitudinem: rubet eius facies ad ætheris imitationem: prolixa barba in pectore Nibridem habet ſtellam, ad ſtellarum imaginem: pars eius inferior hiſpida eſt: propter arbores, virgulta, feras: caprinas pedes habet, vt oſtendat terræ ſoliditatem. Macrobius 1. Satur. Hic Demogorgonis filius creditur fuiſſe, & fiſtulam compoſuiſſe ſeptem imparibus calamis ſimul coniunctis, propter harmoniam cœli. Vnde Virg. in Corydone, *Pan primus calamos cera coniungere plures Inſtituit*, &c.

Traditur & cum Cupidine aliquando pugnaſſe, à quo ſuperatus, incidiſſe in amorem Syringis ſeu Syringæ virginis, quam, cùm tranſire Ladonem Arcadi amnem non poſſet, & Nympharum precibus in paluſtrem calamum mutatam vidiſſet, ex hoc ſtatim compoſuiſſe fiſtulam, quæ ex illius nomine apud Græcos eſt vocata. Hunc præterea prodiderunt, virgam ſolitum manu geſtare pedibus præterea caprinis, atque aſſiduo riſu inſignem fuiſſe. Colebatur per totam Arcadiam, potiſſimùm tamen in Lycæo & Mænalo montibus, [vt eiuſdem figura panibus piſtis imprimeretur Romanis maxime in more fuiſſe, indeque illis nomen inditum, ex Varrone conſtat. Cæterùm Plutarchus in commentario de oraculorum defectu, de magni Panis interitu ſub Tiberio Cæſ. mirum narrat commentum ab Æmiliano Rhetore proditum, vt Thamus Ægyptius gubernator oraculari voce iuſſus ſit pro clamare è puppi ad Palodes, ὁ μέγας Πάν τέθνηκε, quo audito Tib. Cæſar conſultis eruditis, philologis coniecit eum Pana M. obiiſſe qui Mercurio & Penelopa natus crederetur] porrò feſta Panis dicebantur Lupercalia, fiebántque in Auentino monte, menſe Februario, quorum author fuit Euander.

panachæi. Vide Panellenes.

panacra, montes Cretæ, Callimachus. Gentile, Panacreus, panacris. fœ. gen. eſt etiā Panacreus, vrbs Cypri: Gentile, Panacreus, vel Panacrius.

panacton, caſtellum Atticum. Steph.

panaſſa, Indiæ intra Gangem vrbs Ptolem. hanc Mercator in ſua vniuerſali tabula *Pandagu* vocat.

panei, gens ab Edonica non procul.

panætius nomen proprium philoſ. Rhodij Stoicæ ſectæ. Is fuit Scipionis præceptor, quem æmulatus eſt Cicero in officiis, de quo Agellius lib. 13. cap. 25.

* panætius ſenior, item Rhodius, cuius inter philoſophos multa mentio. Suid.

panætius, primus in Sicilia tyrannus. Oly. 42.

panætolium, quaſi totam continens Ætoliam, mons Ætoliæ altiſſimus. Plin. lib. 4. cap. 2.

panæura, vrbs iuxta Indum fluuium. Gentile, Panæureus. Steph.

panæus, pictor Phidiæ frater; pinxit prælium Athenienſium apud Marathona factum. Plin. li. 35. cap. 8. Induxit & Mineruæ lacte & croco ſubactum. Plin. lib. 36. cap. 23.

panagæa, Diana dicta eſt, quòd vagaretur, & per nemora montéſque oberraret. Quin domicilium etiam ſubinde mutat, nunc ad ſuperos, nunc ad inferos agens. Ne ſpecie quidem ſemper eadem, ſed nunc pleno orbe, nunc mutila, nunc nulla: vnde natum prouerb. *Panagæa Diana.*

panathenæa, feſta Athenis, à Theſeo inſtituta in honorem Mineruæ, quæ à Latinis Quinquatria appellantur. Hiſce ludis gymnicum certamen per præconem & tubicinem indicebatur: à cuius ſpectatione mulieres arcebantur. Pueri quoque & puellæ ſeſe manibus complexi, Pyrrhicam in theatro ſaltabant. Erant autem duplicia, Maiora quinto quoque anno celebrari ſolita: & Minora, quæ quotannis peragebantur. Iſocrates in Panathenaico.

Pancale, inſula vna Cycladum, aliàs Amorgus. Stephan.

panchei, populi, qui vt Pomp. refert. li. 3. deſerta Saba habitant, & Ophiophagi vocantur, quoniam ſerpentibus veſcuntur.

panchaia, quaſi tota dehiſcens, regio Arabiæ tota arenoſa, in qua arbores ſponte natæ thus emittunt. Virgilius Georg. 2.

Totáque thuriferis Panchaia pinguis arenis.

Seruius ſcribit Panchaiam, Arabiam, & Sabæam gentem eandem eſſe, vbi naſcitur thus.

pada Dea ſeu Pantica, à Romanis ſumma in veneratione habita eſt, ſic dicta quod pandat, id eſt aperiat viam. Panda item dicta dea pacis, à pandendis & aperiendis Iani portis. Gellius lib. 13. cap. 21.

panda, oppidum non procul ab Alexandria, quod eſt Sogdianorum. Plin. li. 6. ca. 16.

Pandæ, Indiæ populi, qui duce Deriade Rege contra Bacchum pugnauerunt: hi ſolis reguntur fœminis. Stephan.

Pandæa, Hercul. fil. Regina Pandææ gentis Ind. ab ipſa denominatæ, vt Arrianus in Indicis docet. Solinus.

pandęnus, ſculptor & pictor egregius. Stra. 8.

pandana, porta Romæ, à pando dicta, quòd ſemper pateret ad vrbis commoda. eadem dicebatur Libera.

pandanorum regio in India intra Gangem eſt Ptolemæo. Hanc Niger putat Oxydracarum eſſe, vtriuſque meminit Strabo.

pandataria, Tyrrheni maris inſula, Plinio, quę Palmarala dicitur Fazello, *Pandaria* legit Strab. lib. 5.

pãdataria, inſula in ſinu Caietæ parua, à continenti CCL. ſtadiis diſtans, habitaculis frequens. Strabo lib. 1. eadem cum ſuperiore.

Pandarus, is qui Lycaonides indura egit prælia: erat enim Rex Lyciorum, quum apud Troiã pugnatum eſt. Homer li. Iliad. 5.

pandathara, inſula in Puteolano ſinu, ſeu in mari Tyrrheno, vt lib. 2. ſcripſit Ptolemæus. Vide Pandana, aliàs pandatria Ptol. li. 3. ca 1.

pandemus, meretriculæ cuiuſdam fuit nomen, authore Cælio.

pandion, Erichthei Athenarum regis filius, qui patri ſucceſſit in regno. Huius filiæ fuerunt Progne, & Philomela: quarum prognen Tereo Thracum regi, cuius ope Ponti regem profligauerat, vxorem dedit: qui poſtea & Philomelam violauit, prætextu viſendæ ſororis, à patre abductam, vt docebimus infrà in dictionibus Philomela & Progne. Hinc Pandionius, nia, nium, idem quod Atticus.

pandora, ræ, Heſiodo fingitur prima mulier à Vulcano Iouis iuſſu fabricata, quam ſinguli dii donis ſuis ornauerunt. Pallas enim ſapientiæ donum ei contulit, Venus formæ, Apollo muſices, Mercurius eloquentiæ. Inde dicta fuit Pandora, quaſi omnium donum, vel quaſi ab omnibus donata, vel omnium rerum genere dotata. Hanc poſtea cum pyxide clauſa miſſam fuiſſe tradunt ad Epimetheum (cùm humano generi malè volebat Iupiter, ob Promethei audaciam, qui ignem è cælo furatus, ferulæ incluſum detulerat in terras) qui illa recepta & pyxide aperta, cui omne malorum genus inerat, terram morbis calamitatibúſque repleuit. Heſiodus li. 1. ἔργων Flaccus 3. Car. o. 3. *Audax Iapeti genus ignem fraude mala gentibus intulit*, Io. Tzetzes in Carm. Allegor. ver. 140. παιδώρα Ρέα, exedit. & verſ. Morelliana.

Ceres, Thetis, Minerua pandora Rea.

Eſt & nomen matris Deucalionis, à qua Theſſalia, Pandora dicta eſt.

Pandora, filia Erichthei Athenienſiũ regis, quę vnà cũ protogenia ſorore, ingruẽte Bœotio bello, ſe pro patriæ ſalute vltro immolandam præbuit. Quod factum eſt in pago Hyacinthos; vnde virgines Hyacinthides ſunt cognominatæ.

pandoræ Indiæ, Indorum populi qui degũt in conuallibus, vt ait Pli li. 7. ca. 3. Viuunt annos ducentos: in iuuentute ſunt candido capillo, in ſenectute verò nigro.

Pandolia, plin. li. 3. ca. 1 Lucanorum in Italia vrbs, in qua Alexander Epirotes (aliis Ætolus) occubuit, Dodonæo deceptus oraculo, Acherõtẽ atq; pandoſiam cauere iubẽte, cùm ſimilis appellationis loco in Theſprotio monſtrentur agro. Eſt etiam altera, vt idẽ teſtatur, li. 4. ca. 1. eius nominis in Epiro, Oenotriorum quoque regum regiã fuiſſe Pandoſiam caſtellum memoriæ proditum eſt. Stephan. Brutiorum eſſe ſcribit: Gentile, Pandoſenus, vel Pandoſiacus. *Mandona* à Theopompo appellatur, teſte Nigro. *Gaſi rofranco* hodie nominari tradit Barrius. Huius incolas putat idem à Plinio *Acherontinos* appellari, ab Acheronte fluuio præterfluente.

pandroſus, filia fuit Cecropis Athenienſium regis, ſoror Aglaurei & Herſes de quibus Ouid. li. 2. Met.

Pars ſecreta domus, ebore & teſtudine cultos
Tres habuit thalamos, quorum tu Pandoſe dextrum,
Aglauros læuum, medium poſſederat Herſe.

paneas, oppidum Phœniciæ, Ciuis, Paneates.

panebii, populi in Arabia, de quorum regibus ac moribus ſic ſcribit hoc vt panebij, ſi quando rex moritur, corpus quidem defodiunt, caput verò auratum in templo auguſtiſſimo conſecrant dicántque. Alex. ab Alex. li. 3. c. 2.

panellenes, Homero, vt Panachæi pro omnibus Græcis, per ſynecdochen partis pro toto. Hellenes enim propriè ſunt Homero, qui Phthiotin in Græcia habitant. Aliàs Myrmidones & Achæi dicti.

panelus, vrbs circa Pontum, ſic dicta ab Heracleota quodam (ex poſteris Penelei ducis in bello Troiano) qui illuc ex Bœotia venit. Str.

paneus, pictor egregius, frater Phidiæ, qui pinxit Ægidem Mineruæ.

paneus, fons ſub Libano monte, in quo ſi qua natantia proiiciantur, in lacum, cui Phiala nomen eſt, cuncta reperiuntur. Ioſeph. li. 2. c. 18. Eſt etiam hoc nomine Colchorum fluuius Becatio, cui oppidum imminet ſui nominis, habens poſt ſe Homochorum multimodas gentes.

pangæus, quaſi totus terra, ob nimiam fertilitatem, promontorium Thraciæ Beſſis conterminum, & Macedoniæ coniunctum, in quo vt ſcribit Herodotus libr. 7. aurea ſunt & argentea metalla: & ad eius radices Neſtis amnis defluit. In ſingulari eſt generis maſculini, in plurali neutri, Hinc Pangæus, gæa, gæum; vt arua Pangæa. Hinc Pangæus mons, apud quem Cæſar à Pompeianis ferè ad deditionem coactus eſt. Antea *Carmanius* dicebatur vt ſcribit auctor de fluminibus. Hodie *Malaoa* & *Caſtagna* nominari apud Bellonium legitur.

panhellenia ſacra totius Græciæ: Panionia totius Ioniæ erant, de quibus Strabo & Suidas.

panhormus, & panhormum, & panhormium, ciuitas Siciliæ, & portus, Stephano ex polybio dicta à nauium applicatione, quæ vndique illuc conueniunt; eſt enim ὅρμος portus pars. Inde nautæ dicuntur hormizare, id eſt, nauem anchoris & retinaculis inſtruere, quòd ſecura ſit in portu à repentinis procellis. Hinc Panhormita, Panhormitanus & Panhormius. Ptolem. lib. 5. ca. 4. Vulgò, *Palermo*.

Pania, vetus nomen Arcadiæ Stephan. Alibi vero nouale eſſe ſcribit Ciliciæ, circa cam-

pum. Alcium: Gentile, Panieus.

paniada, quæ & Cæſarea, Philippi vrbs Iudææ, à Philippo filio Herodis condita.

panilas, fons è quo Iordanis amnis profluit, inque Aſphaltitem lacum prolabitur. Plin. lib. 5. cap. 15. Vide Paneada.

Panias, oppidum Decapoleos, in regione Syriæ. Plin, lib. 5. cap. 74.

panion, vna ex vrbib. xiv. præfecturæ Thraciæ quæ à Conſiliariis regebantur, apud Imp. Conſtant. Porphyrog. in claſſ. 1. Them. Europa occid. ex edit. & trãſlatione Morelliana, ad quem locum adnotat. F. Morellus, p. 48. Πάνιον etiam Suid. caſtrũ eſſe ad littus in finib⁹ Heracl.

panioniũ, locus ſacer in Nycale promõtorio ad Septentrionẽ vergens, cõmuniter ab vniuerſis Ionibus Neptuno Heliconio dicatus. Hunc in locũ quotannis cõueniebãt Iones ad peragenda ſacrificia, quæ & ipſa panionia dicebantur. Herodo. l. 1. Ste. templũ eſt & vrbs in maritima regione Epheſiorum & Samiorũ. Ciuis Panionius.

panionicus, ca, cum, denominatiuum.

panis, rex Chalcidis, qui quia ſatis impudenter Heſiodum Homero prætulerat, eius ſtultum ac ineruditum iudicium abiit in prouerbium, pandis ſuffragium.

paniſci, dii ſylueſtres, quaſi per diminutionem dicti minutuli Panes, ſicut a Satyro Satyriſcus inclinatur.

paniſſa flumen in Thracia, non procul ab Apollonia. Plin. lib. 4. cap. 11.

panium, ſpecus Palæſtinæ, è quo Iordanes fluit. Inde panieus. Steph. Vide paneus.

panium, promontorium Europæ, parallelum Cyaneis inſulis, vt illud ex Dionyſio Byzãtino deſcribit Gyllius: hodie Phanerĩõ vulgo vocatur.

panlateria, inſula, in quam Tiberius Nero Agrippam vxorem relegauit. Gentile, panlaterenus, vel panlaterianus.

pannir Aſſyriorum rex xxv.

pannonia, Ptolemæo regio Europæ latiſſima, Danubio à Germania ad Septentrionem dirempta, ab Oriente habens Mœſiam, quæ & Seruia & Bulgaria dicitur: ab Occidente Noricum, à Meridie in Iſtrum vſque & Illyricum extenſa. Diuiditur autem in ſuperiorem & inferiorem. Pannonia ſuperior ab Occaſu Norico, à Septentrione, Germania & Iſtro terminatur: ab oriente habet Pannoniam inferiorem, à Meridie Illyrim. Hodie hæc Pannoniæ pars Styria & Aſtria appellatur, caput habẽs Viennã vrbem celeberrimã, firmiſſimũque orbis Chriſtiani propugnaculũ. Inferior verò Pãnonia à Septẽtrione Germaniã Danubiũque: ab occaſu Pãnoniã ſuperiorẽ, à Meridie Liburniã, quã hodie Sclauoniam appellãt, proſpicit: ab ortu verò Iazyges Metanaſtas: quẽ tractũ hodie Septẽcaſtra vocãt. Hæc Pannoniæ pars hodie ferè vno nomine Hũgaria dicitur. Vtriuſq; regionis populi Pãnones, ſiue Pãnonii. Fuerũt autẽ hæ Pãnoniæ ſub Impp. Roma. Arcadio, Honorio & ſequentibus (vt ex Rufo. Marcellino & li. Notitiarum licet colligere) pluribus, vocabulis diſtinctæ: vti ſunt, Pannonia prima eadem fortè cum Superiore: Secunda eadem cum Inferiore. Sauia ſiue Ripenſis, Riparienſis habet l. Notit & *Valeria*. Pannoniæ *Bubal. æ.* item *Sabariæ* meminit Aur. Victor, in vita Decij & Didij Iuliani Impp. Hanc eandem cum Sauia à ſauo flumine: illam à Bubali ciuitate ſic nominare credunt. Pannoniam Cibalienſem à Cibali vrbe, quam Ptolem. in Inferiori Pannonia ponit, Pannoniam Sirmienſem quondam Gothorum ſedem, nominat Caſſiodorus l 3. variarum, ad Coloſſeum. Amantina Pannonia eſt etiam apud Lazium, ex Ptol. & Pli. Pannones olim quoque Pœones dicti fuere à Græcis in primis. Superior Pannonia hodie ab *Auſtria*, *Carinthia* & *Carniola* occupatur. Sauia Pannonia à Lazio *Slauonia* nominatur. Valeriam, Rhenanus *Krabaten* vocat. Pœoniæ pars verſus Thraciam, vbi Rhodope ſita eſt, nunc *Clocotnitza* nominatur, ait Euſtathius. Vide libellum Lazii Germanica lingua ſcriptum de regno Hungariæ.

panolbus, fuit Epirus poeta.

panomphæus, Iouis epitheton, à πᾶν & ὀμφὴ, vox omnium, ſiue quòd ab omni lingua colatur, ſiue quòd omnium voces audiat. Ouid. 7. Meta.

panope, pes, ſiue Panopæa, Nympha marina, Nerei & Doridis filia, ita dicta à perſpicuitate viſus.

panon, vicus. Vide Panos,

panopes, Aceſtæ regis Siciliæ comes, venator egregius, de quo Virg. 5. Æneid.

Tum duo Trinacrii iuuenes, Helymus, Panopéſque
Aſſueti ſyluis comites ſenioris Aceſtæ.

panormus. Vide Panhormus. eſt etiam Achaiæ portus Ptolemæo. *Raphei* Sophiano dicitur.

panormus, Samiæ terræ eſt apud Liuium libro trigeſimo ſeptimo, hodie *Macri* nomen habere legitur apud Nardum in ſuo Liuio Italico.

panormus, Ptolemæo. Cretæ inſulæ vrbs in latere ſeptentrionali. Bellonius *Voliſmeni* vocat.

panormus Cephaleniæ & portus Porphyrio & Epiri Ptolemæo, quem Sophian. *Panormo* adhuc appellari ait.

panormus, Chalcidicæ regionis vrbs in Macedonia, teſte Ptolemæo. *Yeriſco*, fortè hodie.

panormus, Siciliæ vrbs, Ptolemæo & aliis: eam noſtra ætate *Palermo* indigitant, Aretio, Fazello, & pluribus teſtibus. Polybius hãc libro primo in duas partes diſtinguit, in veterem nempe & nouam, quas Neapolim & *Palæopolim* vocat.

panos, vicus iuxta rubrum mare eſt, qui panon: Gentile, panocomites. Steph.

panos inſula, vrbs Æthiopũ, quæ aliis Adulis.

panos, ciuitas in Ægypto eſt, vbi & panis ſimulachrum magnum habetur, pudendo ad ſeptem digitos erecto, quod dextra flagellum intentat Lunæ. Ciuis Panopolites Steph.

panotca. Vide Phanotcus.

pantaces, nomen amnis, ab vſu medicinæ pecorum dicti. Eſt in Samo prope Calchantis & Podalirij ſacella.

Idem pantachus, Ptolem. in latere exortiuo, *Pantagies* Plin. *Pantacius* Thucydidi dicitur, videtur à Polybio *Liſſum* vocari, cùm ad occidentem Leontini adſcribit. Fazellus ipſum fluuium *Percari*: eius autem oſtium *Canale* & *Bruca* appellari hodie ſcribit.

Pantenus, theologus eruditiſſimus, primus ſcholæ eccleſiaſticæ præfuit apud Antiochiam, an. ſal. 181. Euſeb. li. 5. cap. 10. hiſt. Eccle

pantagias fluuius Siciliæ rapidiſſimus in latere exortiuo, quem poëtæ fabulantur ante Proſerpinæ raptum, cũ pleno ferretur alueo, vicina loca ſtrepitu impleuiſſe. Verùm cùm Cereri, filiam raptã quærenti, moleſtus eſſet, deam indignatam aquas eius imminuiſſe, & in poſterum ſilentio fluere iuſſiſſe. Seruius in Virg. 3. Æne. à ſonitu cui Gr. πάταγος vocatur, deducit, quaſi παταγίας ſcriberetur. Dictus autẽ videtur Pantagias παρὰ τὸ πάντ᾽ ἄγαν, quòd rapiditate ſua, obuia quæq; proſternat, ac ſecum rapiat. Claud. 2. de rap. Pr.

[pantaleon, ſeu Panteleemon Medicus ἰαματικος, ſub Maximia. Imp. pro fide Chriſti tortus & excruciatus, tandem ictu gladij martyrium conſummauit VI. Kal. Aug. Nicomediæ, vbi S. Hermolai preſbyteri doctrina ad Chriſtianiſmum conuerſus erat. Elogium huius μεγαλομάρτυρος Græc. Trimetris ab Anonymo Iambographo poëta non rudi nec inficeto, concinne elaboratum, è reg. Cod. Mns. carie & ſitu penè adeſo deſcriptum pridem edidit, & Senariis. Lat. vertit Fed. Morellus Profeſſor Regius.]

pantanus, lacus Apuliæ, in Italia. Pli. li. 3. c. 31. creditur à Leandro *Lago de Leſina* vocari.

panthea, vxor Abradatæ, Suſij ductoris, ſub Cyro maiore caſtiſſima, quam Cyrus, expugnatis Aſſyriorum caſtris, ob pulchritudinem duxerat captiuam. Xenoph. apud Cælium l. 7. cap. 53. Et pædiæ lib. 5. Autor. Gr. Iliaci car. ex edit. & verſ. Morel.

pantheon, templum Romæ (vt Dion hiſtor. refert) ſic dictum, quòd in Martis Veneriſque imaginibus, ſub ipſo templo conſtitutis omnium deorũ imagines effictæ erant. Siue quòd templum ipſum rotundum ſit, cæloque aſſimile: & ſic quoq; omnium deorum habitatio cenſeatur. Pantheon Ioui vltori ab Agrippa factum fuit. hodie appellatur Templum diuæ Mariæ rotundæ, inter reliqua antiquorum opera integerrimum.

pantheus, & Panthus, nomen proprium filij Otrei fratris Hecubæ, qui fuit vir Troianus ex primoribus vrbis. Hom. Ilia. 2. Virg. 2. Æn *Quo res ſumma loco, Panthu? quam prendimus arcem?* Inde fit patronymicum, Panthoides: quo poëtæ vtuntur pro Euphorbo, Panthoi filio. Ouid. 15. Metamorph.

panthoides, Pythagoras philoſoph. dicitur, qui dicebat ſe fuiſſe Euphorbum Troianum Panthoi filium. Ouid. 15. Metam.

pantia inſula parua, attamen habitabilis, non multum diſiuncta à Pandataria, non procul à ſinu Caietano. Strabo lib. 5.

panticapæa, Tauricæ Cherſoneſi vrbs Ptole. *Voſpero* hodie vocari ſcribit Niger. quod ſi verum eſt, antiquum nomen obtinet, nam Plinio teſte, olim quoque *Boſphorium* appellatum fuit.

panticapæum, maxima vrbium in Boſphoro Metropolis cæterarum. Condita eſt ab Æ æ filio, cui Agateus Scytharum rex hunc locum donauerat, & à præter labente amne Panticape nominato. Ciuis, Panticapæus, & Panticapæates. Strabo li. 1. Conſtantin. Porphyrog. in XII. Them. Cherſon. li. 1. de Them. Occid. vbi monuit Morellus legendum eſſe τὸ Παντικάπαιον. pa. 98. notarum. in edit. Morelliana. Panticapum etiam dicitur.

panticapes, fluuius Scythiæ, quintus ab Iſtro. Herod. lib. 4. Dionyſ. Alexan. v. 314. Perieg. in quem Euſtathij ſcholia conſule.

pantole, impoſtor nominatiſſimus. Euſtath. in Homerum.

pantomatrium, oppidum Cretæ inſulæ maritimum. Pli. l. 4. cap. 12. Ciuis, Pantomatrius, vel Pantomatreus. Pineto *Milopotamo* eſt.

pantrepes, fluuius Scythiæ.

panyaſus Ptol. Macedoniæ fluuius eſt: Hunc Theuetus *Spirnaſſe* nominat, ſed alio loco. idem Apſum fluuium eodem nouo nomine interpretatur. Ex hoc *Panyaſi* facit Genuſum Liuij. Ligorius in ſua Græciæ tabula.

panyſus, Ptol. in Mœſia inferiore fluuius. *Pamiſus* Plinio eſt, cui hoc in tractu quoque alius fluuius eſt *Paniſſa* nomine. Panyſum hodie *Laniza* vocari tradit Niger.

papæus, nomen. Herod. lib. 4. quo apud Scythas Iupiter vocatur.

papellius Iſter, Conſul, quo tempore bubo infauſta auis Capitolij cellam intrauit, ideoque Nonis Mart. vrbs luſtrata eſt eo an. Pli. l. 10. c 12.

paphages, nomine regis Ambraciæ. Is cùm occurriſſet leænæ, catulis ſuis ſtipatæ, ab ea cæſus eſt.

paphlagonia, regio minoris Aſiæ, ad Septentrionale littus verſa, ſupra Galatiam, cuius eam Ptolem partem facit: ita dicta, Stephano, à Paphlagone Phinei filio. Incolæ, Paphlagones: ex quibus fuerunt & Heneti, qui per ſeditionem patria pulſi, Antenorum in Italiam ſequuti ſunt, & pro Henetis, Veneti appellati. Liuio li. 1. ab vrbe condita. Paphlagonia (vt Solinus ſcribit) à Cyroro monte conſurgit, porrecta in ſpacium LXIII. mil. In ea Mithridates Eupatoriam condidit, quæ ſubacta à Pompeio, Pompeiopolis dicta eſt.

paphnutius, homo Dei, Epiſcopus ex Ægypti partibus confeſſor ex illis, quos Maximia-

nus

nus dextris oculis effoſis, & ſiniſtro poplite ſucciſo, per metalla damnauerat. Sed in hoc tanta virtutum inerat gratia, vt ſigna per eum non minùs, quàm dudum per Apoſtolos fierent. Nam & dæmones verbo tantùm fugabat, & ægros ſola oratione curabat: ſed & cæcis viſum dediſſe dicitur, & paralyticos ad ſtabilitatem corporis reuocaſſe. Quem Conſtantinus imperator in tanta veneratione & affectu habuit, vt ſæpius cum intra palatium euocatum complecteretur, & illum oculum, qui in confeſſione fidei fuerat euulſus, auidioribus oſculis demulceret. Ruff. lib. 10. c. 4. hiſt. Eccleſ. Is concilio adfuit Nicæno, vbi patribus ſuaſit, presbyteros, qui ante adeptum ſacerdotij ordinem duxerant vxores, eas nullatenus relinquere: ſed eos, qui non haberent, nulla prorſus lege ducere poſſe. Socrat. lib. 3. cap. hiſt. Eccleſ.

Paphos noua, Ptolemæo Cypri inſulæ vrbs: *Bapho* hodie dici teſtatur Niger. Hæc olim quoque *Erythra* dicta fuit, vt Stephan. ſcribit Paphũ ab Auguſto imper. *Auguſtam* appellatam tradit Dion. lib. 54. ſed veterémne an nouam non diſcernit. Duæ enim ſunt in Cypro, Ptolemæo auctore.

paphus, Cypri ciuitas Veneri quondam ſacra, in qua ante nuptias puellæ dotem quæſituræ, in honorem Veneris in littore ſe proſtituebant. Iuſtinus lib. 5. c. 31. Hæc frequenti terræ motu lapſa, nunc ruinarum tantùm veſtigiis, quid olim fuerit, oſtendit. Inde Paphius, phia, phium.

paphus, filius Pygmalionis, filij Cilicis, ex Eburnea matre. Cùm enim olim Pygmalion in Cyprum inſulam perueniſſet, comperiſſetque mulieres omnium libidini obſequentes, cœlibem vitam ducere ſtatuit. Porrò cùm ingenio valeret eſſetq; ſculptor inſignis, dicitur ſibi ex candidiſſimo ebore muliebre ſculpſiſſe ſimulachrum, omnibus venuſtatis, formæque numeris, quoad fieri potuit, abſolutũ. In quo cùm homo ingenioſus artem ſuam miraretur, in eius amorẽ incidit, orauitque Venerem, quæ ſumma cum veneratione id temporis in Cypro colebatur, vt vxorem ſibi concederet, ſtatuæ ſuæ eburneæ ſimillimam. Quibus precibus à Venere exauditis, Pygmalion domum rediens, ſtatuam ſuam animatam inuenit, ſeruatiſque iiſdem lineamentis, eodémque candore, in formoſiſſimam virginem transformatam. Cuius poſtea concubitu vſus, ex ea Paphum filium ſuſcepit, qui & patri in regno ſucceſſit, condiditque vrbem in Cypro, quam de ſuo nomine Paphum appellauit, conſtructo etiam in ea templo, & ara in honorem Veneris, quæ à loco Paphia eſt cognominata, cui diu ſolo thure ſacrificatum eſt.

Paphia, ciuitas Inſubrium, Ticium alio nomine appellata, olim Oſtrogotthorum & Longobardorum regum ſedes. Et fluuius eodem nomine. Vide Ticinum.

papias, Grammaticus, qui ſcripſit Dictionarium Latinum ex ordine literarum.

papias, D. Ioannis auditor, D. Polycarpi, condiſcipulus & ſocius, Hierapoleos ciuitatis epiſcopus fuit: cuius quinque feruntur libri, qui inſcribuntur, Verborum Dominicorum explanatio. Euſeb. lib. 3. c. 35. & 39. hiſt. Eccleſ.

papinianus, Iuriſconſultus, Seuero principi gratiſſimus, Scæuolæ diſcipulus, cui in aduocatione fiſci ſucceſſit. Is eſt, cui filios ſuos Seuerus moriens commendauit, deinde ab Antonino Caracalla ſecuri percuſſus eſt. Cauſa necis traditur, quod Caracalla interfecto fratre Geta, ei mandauerit, vt & in ſenatu, & apud populum facinus dilueret: illum autem reſpondiſſe, *Non tam facile parricidium excuſari poſſe, quàm fieri*. Spartian.

papinius Statius, Neapolitanus, inter heroicos poëtas relatus, haud ignobili genere ortus eſt. Quidã ſcribunt maiores eius oriundos eſſe Epiro, diúque verſatos Sellis, non ſine admiratione ingenij & probitatis. Patrem Papinium habuit qui ob inſignem eruditionem, egregiáſque virtutes, Neapoli ciuitate donatus eſt, in qua Statius Papinius poëta natalem ſuum habuit. Compoſuit multa & varia poëmata, Thebaidẽ libris duodecim, quos conſecrauit Cæſari Domitiano. Deinde aggreſſus eſt ſcribere opus de Achille: præterea opus Syluarum. Crinitus. Opera hæc Statiana Pariſiis recens caſtigatius edita ſunt, & illuſtrata commentariis Lactantij, Domitij, Britannici, Maturantij, F. Morelli, Bernatij, Geuartij, Frid. Lindembrog. & Em. Crucei.

papias, aliàs Baal, vel Beelphegor, idolum quondam fuit, quod Iſraëlitæ in monte Phagor adorandum erexerant, ob quam rem horrendam, ac Deo ſummo abominabilem, Iudæi toties à Deo grauiter culpantur, & in ſacris literis reprehenduntur. Quod quidem idolum Romani ſub nomine Priapi colebant. Arrian. libro 6. & 7.

Papitium, vrbs Paphlagoniæ: Ciuis Papitius. Stephan.

pappipus, ſculptor egregius, Praxitelis diſcipulus, qui Zetum & Amphionem, Dircen & Taurum inſculpſit.

papiria, ſiue Papiſia, gens patricia Romæ fuit, ex qua tres nobiliſſimæ celebrantur familiæ diuerſis cognomentis inſignitæ. Alij enim Papirij dicebantur Mugillani, alij Craſſi, alij Curſores. De omnibus frequens fit mentio apud hiſtoricos.

paprimis, vrbs Ægypti: Ciuis, Paprimites. Stephan.

pappus, philoſophus Alexandrinus, ſcripſit de ſitu orbis, & de fluuiis Africæ commentarios in Ptolemæum.

papyrius, à velocitate Curſor dictus, quum Conſulem ſe aduerſis omnibus contra Samnites progreſſum eſſe ſenſit, ad auſpicia repetenda

Comum regreſſus, edixit Fabio Rutillano magiſtro equitum, quem exercitui præponebat, ne manus cum hoſte conſereret. Sed cum ille opportunitate ductus pugnaſſet ac viciſſet, reuerſum eum ferire ſecuri voluit: ille in vrbem confugit, nec ſupplicem Tribuni tuebantur. Deinde parentis lachrymis, populus veniam precibus impetrauit. Papyrius item de Samnitibus triumphauit. Liu. lib. 9.

L. Papyrius Curſor, ſuperioris filius, de Samnitibus ſecundum partem, omnium pulcherrimam victoriam reportauit: ædem Fortunæ de manubiis faciendam locauit.

Papyrius Craſſus, quem cum Piuernates intra mœnia fugaſſet, ac pro rebus bene geſtis triumphus ei negaretur, in monte Albano triumphauit, & pro laurea, vſus eſt myrthea corona. Valer. lib. 4.

Papyrius Carbo, cum dentibus natus. Plin. libro ſeptimo.

Papyrius Prætextatus, nobilis adoleſcens ex eo cognomen eſt aſſecutus, quod in prætexta & adoleſcentia magnopere viſus eſt ſapere. Cùm enim à matre duceretur in curiam, in eaque forte arcana quædam tractarentur, domum reuerſus, interrogatusque à matre, quidnam in ſenatu actum eſſet, Vt dux, inquit, vni nubere poſſiat. At illa mane conuocatis matronis, ad curiam properat: rogantque, vt eadem lege viros duos habendi licentia ſit etiam fœminis. Re cognita, ingenium & conſtantia pueri laudata eſt. Macrob. Papyrius alius Publicum nobilem adoleſcentem, quod ſtuprum pati nollet, contumeliis ac plagis afficiebat, re ad ſenatum delata, damnatus eſt. Lex deinde lata ne quis in corpora ob æs alienum ius haberet. Liu. octauo. Valer. de pudicitia.

Parabyſton, locus Athenis, in quo duodecim iudices conſidebant. Alexander ab Alexandro libri ſecundi capite duodecimo. Fuit quoque Parabyſton maius, in quo vndecim conſidebant iudices.

Parabolani, plebeij quidam famulitio vel Eccleſiarum vel hoſpitalium, xenonúmve deputati, & quaſi adſcriptitij Glebæ: vt ſicut illis omni vita, ab agrorum cultura recedere non licebat, ita ſeruitio ægrorum, qui in noſocomiis reſidebant. Dicuntur autem parabolani, qui ſe in periculum maximum coniiciunt, vt qui ægrotos publice in Alexandrina ciuitate curabant in noſocomiis, graſſante enim, vt non rarò aſſolet, peſte, & ipſi rapiebantur, & id muneris, contempta vita, ſuſcipiebant.

Parabolos, inſula parua contra Phœnicem. Pomponius.

Paracheloitæ, diuerſi populi, alij ad Acheloum in Phthia, alij in Æthiopia. Steph.

Paradiſus nomen oppidi Syriæ, ſupra Antaradum in Meridiem ad Libani Orientalis latus ſiti. Plinius & Strabo. Eſt & locus in Oriente, longo tractu maris diſtans à continente, de quo D. Auguſtinus ad Oroſium ſcibit ſic, *Paradiſus in Oriente ſitus eſt, interiecto Oceano & à noſtro orbe longe remotus, in altiſſimo loco conſtitutus, pertingens vſque ad Lunarem circulum: vnde illuc aqua diluuij minimè perueniſſe dicitur.* Hanc opinionem D. Auguſtinus ex Platonis Phædone ſumpſit, quam & Beda ſecutus eſt. Hic locus à primi hominis reatu interclusus eſt, nec vlli animantium datur in eum aditus. Amnis itē Paradiſi meminit Capella lib. 6. Eſt etiam vicus in Sicilia. Steph. Diod. lib. 18. Triparadiſus eſt.

Paradiſus terreſtris, natale ſolum Adami, quod Hebræi *Gan-eden* vocant. Hinc origo duarum vocum Græcarum nempe γάνος *gaudij* & ἡδονῆς *voluptatis*, ex obſeruat. Fed. Morelli. His vocabulis ſcribit Theuetus hodie aduerſis gentibus notari, *Malionia* & *Zabby* Neſtorianis. *Haiadelholan* (quod ſonat locum vitæ beatæ) à Bengalenſibus, Iauæ Borneïque inſularum incolis, *Mitreden* Abyſſinis.

Paraſitacenæ, populi ſunt vltimi in Mediæ montani & latrones, ac Perſis contigui. Strab. l. 11. & Herodoto l. 1. dicuntur Parætaceni.

Paræſus, vrbs condita à Paræſo Minois cognato. Steph.

Parætaca, vrbs Medica: Gentile parætacenus. Stephan.

Parætonium Libyæ Marmaricæ oppidum ſtadiis ferè nongentis diſtans à Catabathmo, portúmque habens ingentem, XL. fere ſtadiorum: Strab. lib. 17. Hinc Parætonius, nia, nium. Lucan. lib. 3. eſt etiam Parætonium, Ptolemæo, Ægypti vrbs, hodie *Porto raſſa*. Nigro & Caſtaldo eſt, Mercatori vero *Berton*. *Ammonis* quibuſdam dici prodit Strabo. Parætonium & Peluſium duo cornua Ægypti vocat Florus.

Paragonticus ſinus apud Ptolemæum, Carmaniæ eſt. *Golfo di Guzirath* Barbaris nautis dici tradit Niger.

Paratonium, vrbs prope Alexandriam, quam vocant Ammoniam. Steph.

Parali, vide Epuia.

Paralus. Plin. libr. 7. nomen eius, qui primus longam nauem inuenit. Sunt & Parali in Attica, qui Paraliam incolunt. Steph. Plutarch. Paralos factionem vnam è tribus, quæ Athenis erant Solonis tempore, intelligit. Eſt etiam πάραλος vrbs Nelienſium in Theſſalia. Ciues Parali. Stephan.

Paramedeſidæ, agreſte hominum genus, qui Bactrianis ad Occidentem ſunt coniuncti. Tuguria latere primò ſtruunt in mōtibus, foramine ſupernè relicto, vnde lumen accipiunt. Alius præmuniuntur montibus.

Parapaſius, vnus ex Parthorum regibus, qui ſibi Arſacis nomen, cognomento attribuit, tanta fuit Arſacis virtus. Alex. ab Alex. lib. 1. c. 2.

Parapiani, populi ſunt in India regione Capiſſene, non procul ab Indo fluuio. Plin. lib. 6. c. 23.

parapotamia regio Tigri proxima. plin. l. 6. c. 27. Steph. vrbs phocidis. Ciues parapotamij.

pararencho, nomen viri Sext. Pomp. lib. 12. *Non omnibus dormio*, prouerbium videtur à Capio quodam, qui pararencho dictus eſt, quod ſimularet dormientem, quò impunitiùs vxor eius mœcharetur. Alciat. l. 4. parerg. c. 26. pararēchus, inquit ἀπὸ τοῦ ῥέγχειν dictus eſt, quod roſtro ſeu naſo ſterteret, & ſomnum in menſa ſimularet, vt riuali vxoris ſuæ morem gereret, vt eſt apud Feſtum: quod & à quodam Galba factum fuiſſe. plutarc. eſt auctor, dum C. Mæcenati in vxoris ſuæ amorem effuſa, obſequeretur: vnde ortum prouerbium *Non omnibus dormio*.

paraſius, filius philonomiæ cuiuſdam, quæ cùm paſtoris cuiuſdam concubitu prægnans facta gemellos enixa eſſet, paraſium videlicet, & Lycaſtrum, metu patris abiecit in Erymanthum, vbi in concauam quercum delati, lupam repererunt, quæ abiectis propriis, eoſdem lactauit. Author plutarch.

paraſtlaba Bulgarorum regina à Ioanne Cimiſca imp. expugnata, à quo *Ioannipoli* appellata eſt, Curopalate auctore.

parauæi, populi Theſprotiæ, ſic dicti, quòd iuxta Auum fluminum habitent. Rhianus lib. 4. Theſſalonicorum.

parcæ, deæ fatales, humanæ vitæ ſtamina diſpenſantes. Dictæ autem putantur parcæ, à partu, teſte Varrone, eò quòd naſcentibus hominibus bona maláque conferre cenſeantur. Alij à parcendo κατ' ἀντίφρασιν dictas putant, propterea quòd nemini parcant, verior Latin. *Parcarum* vocis notatio eſt à partienda vita, vt Græca dictione μοῖραι dicuntur ἀπὸ τοῦ μείρεσθαι, quod partiri & participare eſt. Homer. Iliad. 9. ἥμισυ μείρεο τιμῆς *dimidia regni parte mei fruere* vt Fed. Morellus vertit. Hæ autem tres eſſe finguntur, Clotho, Lacheſis, & Atropos, Erebi & Noctis, filiæ: quarum primam colum volunt geſtare, ſecundam nendo humanæ vitæ terminū præfinire, tertiam filum incidere, hoc eſt, vitam tempore ſtatuto abrumpere. Hinc ſorores laniſicę à poëtis appellantur. Apuleius ternarū parcarum numerum à triplici tēpore dictū exiſtimat. Nam quod in fuſo perfectum eſt, pręteriti temporis habet ſpeciē: & quod torquetur in digitis, momenti pręſentis indicat ſpacia: & quod nondum ex colo tractum eſt, futuri & conſequentis ſeculi poſteriora videtur oſtendere. Lacheſim dictam eſſe putant, ab eo quod λαγχάνω Grecè ſortior, deſignat. Atropon, quia verti, hoc eſt mutari aut flecti non poſſit, ab α priuatiua particula & verbo τρέπω, quod eſt verto: Clotho, quoniam contorta, & conuoluta omnia teneat: à verbo Græco κλώθω, quod ſignificat neo, vel circumuoluo. Latini veteres earum tria nomina fecerunt, Nonam, Decimam & Mortam.

paremphis, vrbs Ægypti: ciuis parēphites. Step.

parentalia, erant ſacra funeſta, quæ fiebant ab antiquis in honorem mortuorum: cuiuſmodi ſunt Anniuerſalia noſtra.

parentium, Iſtriæ vrbs. ptol. lib. 3. cap. 1. vulgo *Parenzo*: Gentile parentinus.

pareſitaceni populi montani, & latrones, perſis contermini. Strabo lib. 11.

paretaceni, gens in Media Herod. lib. 1. meliùs parætaca, per æ, ſupra.

paria inſula phœnicij maris ante Ioppem: Iam dicta *Arados*, inquit plin. Anteradenſem inſulam vocat Curchinus. Alia ab hac videtur Ptolemæi Arados.

pariades, pariedrus & paryadres, mons Aſiæ, hodie *Leprus* dictus, Iouio teſte.

pariani, populi in Helleſponto, qui Amorem inter deos venerantur: his Phocylides reclamat hoc verſu, Οὐχὶ ἔρως θεὸς ἐστι, πάθος δ' ἀΐδηλον ἁπάντων, *non amor eſt Numen, cunctorum ſed manifeſtus error*.

paricane, vrbs perſia, Gentile paricanij & paricani. Steph.

pariedrus, cōfractus maris à læua Tauri mōtis.

parinea, ptol. lib. 2. c. 11. Germanię vrbs: vulgo *Fridect* in Sileſia: Villanouano.

parilia, deæ palladis feſta.

parilitium, ſidus vulgò ita appellatum: quia eo oriente parilia celebrabantur: peritiores hoc ſydus Hyadas vocant. Dicitur etiam palitium.

paris, ridis, priami Troianorum regis & Hecubę filius, alio nomine Alexander appellatus, cuius matri, cùm illa ſe facem, ardentem parere ſomniaſſet, coniectores reſponderunt, fore vt filius, quem in vtero geſtabat, cauſa eſſet Troiani excidij. Qua re cognita, priamus puerum, vbi primum fuit natus, Archelao ſeruo exponendum tradidit. Contrà Hecuba cùm materno affectu, tum infantuli forma commota, curauit vt furtim nutriretur à paſtoribus in Ida monte. Vbi cum adoleuiſſet, Oenonem nymphā amauit, & compreſſit, ſuſcepitque ex ea duos filios: porrò quum in dirimendis controuerſiis eſſet æquiſſimus, maximam iuſtitiæ famam ſibi comparauit, adeò vt orta inter deas, Iunonem, palladem & Venerem diſceptatione de formæ præſtantia, propter aureum malum à Diſcordia ad pelei nuptias illatum, in quo ſcriptum erat, Detur pulcherrimæ, iudex ſit conſtitutus. Quas cum vidiſſet nudas, ſententiam tulit ſecundùm Venerem, quæ pulcherrimam fœminarum ſibi promiſerat, neglecto regno, quod pollicebatur Iuno, & contempta, quam pallas offerebat, ſapientia: præterea cùm eſſet fortiſſimus in agonali certamine, quod ad Troiam agebatur, cùm alios omnes ſuperauit, tum ipſum etiam Hectorem, qui cùm ægré ferret à paſtore ſe eſſe ſuperatum, gladiumque in eum ſtringeret, paris illi aperuit, ſe eius fratrem eſſe germanum, quod & allatis crepundiis probauit. Sic igitur cognitus, à patre receptus eſt. Deinde,

conſtructis viginti nauibus ſub ſpecie legationis ad repetendam Heſionem, in Græciam miſſus eſt, vbi à Menelao hoſpitio eſt ſuſceptus. Verùm cùm ille neceſſaria de cauſa in Cretam nauigare cogeretur, Paris ſibi occaſionem rei bene gerendæ oblatam ratus, Helenam, quam mutuo amore deperibat, rapuit, & in Aſiam abduxit. Herodotus tamen author eſt, in Græciam veniſſe, abſente Menelao, Helenéſque pulchritudine captum, Spartam expugnaſſe, illámque etiam renitentem, & omnes regios theſauros rapuiſſe, & ob id poſtea Helenam à viro recipi meruiſſe. Ex quo raptu deinde ſecutum eſt bellum Troianum, in quo ſingulari certamine cum Menelao congreſſus, cùm penè vinceretur, à Venere pugnæ ſubtractus eſt. Poſtremò, Hectore & Troilo fratribus occiſis, cùm ipſe ſumpto arcu & ſagittis, quibus plurimùm valebat, Achillem ſub prætextu deſponſandæ Polyxenæ ſororis, in templo Tymbræi Apollinis interfeciſſet, ipſe quoque à Pyrrho, ſiue (vt aliorum eſt opinio) à Philoctete occiſus eſt, poſt cuius mortem Helena Deiphobo nupſit. Hunc Homerus vbique parum ſtrenuum inducit, amoribúſque & citharæ, quàm tractandis armis aptiorem. Vnde eſt illud apud Ouidium, in epiſtola Helenes.

Bella gerant alij, tu Pari, ſemper ama.

Paris, rex Galliæ, anno ferè ante Romam conditam 660. Hic vrbem Pariſienſem, omnium florentiſſimam condidit, ac de ſuo nomine nominauit. *Maneth.* & Ann. in Commentar. eiuſdem.

Paris, hiſtrio, libertus Domitiæ, Neronis Amaſiæ, qui ſolebat Neroni luxus intendere cœnæ tempore, eiuſque animum demulcere. Cornelius Tacitus. Tranquillus ſcribit à Nerone eum fuiſſe interfectum, quaſi grauem aduerſarium. Idem ſcribit Domitianum vxorem repudiaſſe, Paridis hiſtrionis amore perditam.

pariſades, rex Ponti ſub Darij vltimi & Alexandri Macedonis tempore.

pariſij, orum, populi inter Celtas, qui Senonēſi prouinciæ attribuuntur, Senonibus, Bellouacis, Agendico ac Meloduno finitimi, Lutetiam habent oppidum, quam nunc Pariſienſem, epiſcopalem vrbem inhabitāt, poſitam in inſula fluminis Sequanæ. Cel. lib. 6. Comment Ptol. lib. 2. c. 8. Ad ortum verò & iuxta Sequanam Pariſij & vrbs, Pariſiorum Leucotecia: *Paris*, verum etymon eſt ab Iſio fano vicino, de quo Morellus in notis ad Statium. Sylu. 3. p. 94.

Parium, ciuitas Aſiæ in regione Myſiæ, ex qua fuit Neoptolemus, cognomento Gloſſographus, vir memoratu dignus. Strabo lib. 10. & 11. Pomponio Bithyniæ. Ptolem. Plin. Straboni Propontidis in Helleſponto oppidum, à Mileſiis, Erithræis, Pariiſque conditum. Stephanus à Pario Iaſonis filio nominatum ait. Gentile, parus. Ciuis, parianus vel parianeus. Iuxta hoc teſte Plinio lib. 7. c. 2. gentes ſunt, quæ Ophiogenes vocantur, ſerpentum ictus leuare ſolitæ, & impoſita venena extrahere corpori. Varro etiam nunc eſſe paucos ibi dicit quorum ſaliuæ contra ictus ſerpentum medeantur. In eodem oppido Plinius lib. 36. cap. 5. Cupido nudus fuit par Veneri Gnidiæ nobilitate & induſtria. *Papirio* vocat eam Sophianus: *Paradiſo* autem Niger, ab Homero *Adraſtiam* appellatam tradit Plinius. Eadem & *Paſtus* apud Homerum dici ſcribit Camerarius.

parius, Tarſenſis quidam, quem ſupra Dianæ ædem decumbentem febris adeò vehemens corripuit, vt tandem oppreſſerit. De illo Hippocrates lib. 3. de morbis vulgaribus, eiuſque interpres Galen. Comment. lib. 3.

parma, nomen fluuij, à quo vrbs inter Placentiam & Cremonam ſita, Parma appellata eſt. Plin. l. 2. c. 1. Hæc patria fuit Craſſi poëtæ, & Macrobij viri ingenio & doctrina præſtantis. Gentile, parmæus, permanus, vel parmenſis.

parmena, nomen Diaconi. Act. 6.

parmenides, Eleata philoſophus, Xenophanis auditor atque amicus, cuius meminit Plato, qui eius nomine dialogum ſcripſit, vocauitque parmenidem ſiue de Idæis. Hic carmine phyſiologiam expreſſit, ſicut Empedocles & Heſiodus: duplicem eam eſſe dixit, quæ veritate conſtaret, alteram quæ opinione. Primum deprehendiſſe dicitur eundem eſſe Luciferum & Heſperum, nempe Veneris ſtellam: alij Pythagoram dicunt. Suid. Diog.

parmenio, inter Alexandri comites maximè dilectus. Curtius & Plutarch.

parmeniſcus Aſtrologus, quàm ſapienter de Autumno ac vindemiis ſcripſerit, refert Plinius lib. 18. cap. 31.

parmenos apud comicos, nomen viri, quaſi deſos vel permanens, à παρὰ & μένω, maneo, præſtolor.

parnaſſus, mons phocidis, Apollini & Muſis ſacer, duos vertices habens, quorum vnum Thithorea vocari, alterum Hyampeum, author eſt Herodotus in Vrania. Cithæron autem & & Helicon, quos Seruius male putauit eſſe parnaſſi iuga, montes ab hoc diuerſi & diſiuncti ſunt: ille circiter quindecim paſſuum millia: Cithæron verò triginta ab eo diſtans, Ouidius 1. Metamorphoſ. In hoc monte rupes vel maieſtate numinis, vel ſitu ipſo horrorem viſentibus facit, vndique ferè præceps, in formam theatri: hic eſt Apollinis Delphici templum: hic fons Caſtalius, Muſis ſacer. Hic habitauere pieres, natio Thracia, vnde pierius mons, & pierides Muſæ. Sub Parnaſſo habitauerunt Hyantes populi. Vnde aquæ Parnaſſi fontis Hyantides dicuntur. Hic fontes Atticam verſus, Hippocrene & Aganippe. Hinc Parnaſſius, ſia, ſium:

Virgil. *Nec tantùm Phœbo gaudet Parnaſſia rupes.* Parnaſſus Stephano mons Delphorum: Incola Parnaſſius: Fœmininum parnaſſia, parnaſſias, parnaſſis. Poſſeſſiuum, Parnaſſiacus. Vocabatur autem prius Larnaſſus, quòd Larnax, id eſt, arca Deucalionis illuc appuliſſet. Alij à parnaſſo vate dictum volunt, qui primus in pythiis vaticinatus ſit. Stephan. nunc Caſtaldo *Parnaſſo* vel *Liacuna*, vt Sophianus tradit, vocatur. Lacta. Grammaticus, Iuuenalis & cæteri poëtæ parnaſſi duo iuga deſcribunt, *Cirram* nempe & *Niſan*. Seruius in 7. E. 10. Æn.

parnes, mons Atticæ: vnde parnetius. Stephanus.

parni, ſunt Nomades, illi ſcilicet populi, qui Arſace viro Scytha duce Parthiam inuaſerunt atque obtinuerunt, quum antea Orchum accolentes Dacorum finibus miſerrimis clauderentur. Strabo lib. 11.

parnopius, Apollo dictus eſt apud Bœotios, ſiue à mure qui apud Æoles παρνόπιν dicitur, ſiue à culicibus, qui ſic apud Bœotios nominantur. Pauſanias Parnopium vocat, quòd infeſtas agro Athenienſi locuſtas, hoc eſt παρνόπας, de regione propulſauerit.

parnetes, eſt cognomen Calliſtrati Athenienſium principis, qui quia inſtituit, vt in iudiciis & concionibus numuli diſtribuerentur, datus eſt prouerbio locus, Obolum reperit parnetes.

parnus, quidam qui ob amiſſam nauiculam, cũ obuiis quibuſque litigabat. Hinc Adagium, Diſceptare ob Parni ſcapulam, id eſt, ob res minutulas, multum mouere litium & querelarum. Diogenianus apud Eraſmum.

parœtea, regio prope mare rubrum: Incolæ parœtæi. Stephan.

paropamiſadæ. Ptol. libro 6. cap. 18. populi Aſiæ, qui ab Occaſu Aria, & ab Oriente parte Indiæ, à Meridie Achoſia terminantur: ſic dicti à monte Paropaniſo, eis à Septemtrione imminete. Torcaſtenſis, Tartarorum regni pars, præter oleum omnia proferens. Steph. ciuitas & mons Indiæ. Incolæ paropamiſſadæi, & paropamiſſadæ.

paropamiſſus, qui Calchiſtan Caſtaldo nominatur, pars Tauri montis, vbi ſeipſum, vt Plinius inquit, lib. 5, exuperat, & in excellentiſſimam conſurgit ſublimitatem. *Caucaſus* dictus eſt ab Alexandri magni militibus, Arriano & Diodoro teſtibus, ſed impropriè: nã Caucaſus (vt ſuo loco dictum eſt) inter Euxinum & Hyrcanum mare iacet. Extrema huius Paropamiſſi à Barbaris *Edoa* & *Himaonum* appellari ſcribit Strabo. pro paropamiſo *Parneſſus*, apud Dionyſium legitur. Ex hoc paropamiſo Indus fluuius fontes ducit, vt plinius cum Arriano perhibet, quo tractu hodie à Peneto & Gerardo Mercatore *Pamer* vocat. Atque hæc eſt altiſſima pars orbis terræ. In paropamiſo monte Arca Noë conſtitit, opinione Becani: lege eius Indoſcythica. Eſt item paropamiſus amnis apud Solinum, & Plin. l. 4. 13.

paropaniſus, Aſiæ regio eſt, ptol. *Sableſtan* Caſtaldo teſte, hodie dicitur. *Dacha* quibuſdam vocari ſcribit Niger.

parorea, vrbs Arcadiæ. Ciues paroreatæ. eſt etiam Macedonum vrbs: Gentile, paroræi, vel paroritæ. Stephan.

paros, inſula Maris Ægæi, vna Cycladum XXXVIII. M. paſſuum diſtans à Delo: ita dicta à paro, Iaſonis filio, vel ab Arcade quodam paro paraſij filio. plin. lib. 4. c. 12. In hac inſula marmor candidum proueniebat, ad Deorum ſimulachra maxime expetitum: idque à loco Parium dicebatur. Intea eſt oppidum etiam paros vocitatum. Diuerſa eius diuerſis temporibus nomina fuerunt, Pactia, Demetrius, Zacynthus, Hydria, Hyleeſſa, Minoa, & Cabarnis à Cabarno, qui filiæ raptum Cereri prodidit. Ciuis, parius: non, vt Apollonius habet, parianus. Hinc natum eſt prouerbium, ἀἀπαριάζειν, de illis qui pacta & conuenta violant. Stephan. vel potius Eraſm. in Chiliadibus.

paros, inſula Liburnorum. Stephan.

paroſta, ptolomæo Tauricæ Cherſoneſi vrbs Niger ſcribit *Paraſinum* quibuſdam eſſe. Huius Plinius meminit, dicitque eius terram omnia vulnera ſanare.

parparon, regio Æolidis in Aſia, vbi Thucydidem obiiſſe ferunt. Aliqui perinem vocant. Ciuis, parparonius, vel parparoniotes. Stephanus.

parrhaſia, Arcadiæ oppidum. plin. lib. 4. c. 6. non procul à Stymphalo, Lycaonis patria, à quo vniuerſa Arcadia à poëtis quandoque parrhaſia appellatur.

parrhaſia, Stephano vrbs Arcadiæ, ſic dicta à parrhaſo vno filiorum Lycaonis. Nicanor parmaſiam olim vocatam ſcribit, propter Lycaonis paranomiam, id eſt, impietatem erga Iouem. Ciuis, parrhaſius, parrhaſieus. Stephanus, item parrhaſis: Gentile fœmininum, vnde parrhaſidem Vrſam, pro Septentrionibus poëtæ vſurpant, reſpicientes nimirum ad Calliſto Lycaonis parrhaſiæ regis filiam, in hoc ſidus conuerſam.

parrhaſiades, ob immodicam procacitatem dictus eſt Demochares, ſicut ob morum ferocitatem Demoſthenem, Argen ſerpentis nomine vocitarunt. Alexand. ab Alexand. lib. 2. cap. 11.

parrhaſius, pictor inſignis, qui primus ſymmetriam picturæ dedit, primus argutias vultus, elegantiam capilli, venuſtatem oris expreſſit, & artificum confeſſione in lineis extremis palmam adeptus eſt. Vide alia eius o-

pera apud Plinium quam plurima, ſuperatus tamen eſt à Timante in Aiace. Idem venit in certamen cum Zeuxide. Et cùm ille detuliſſet vuas pictas tanto ſucceſſu, vt in ſcenam aues aduolarent: ipſe detuliſſe linteum pictum traditur, ita veritate repræſentata, vt Zeuxis alituum iudicio tumens, flagitaret tandem remoto linteo oſtendi picturam, atque intellecto errore concederet palmam ingenuo pudore, quoniam ipſe aues fefelliſſet, parrhaſius autem ſe artificem. plinius libro 35. cap. 10.

parſueti, Aſiæ montes *Nochdariaſari* Caſtaldo: vide, Taurus.

partaon, pater Oenei regis Ætoliæ, auus Deianiræ.

parthanum, Antonino vrbs in Vindeliciis: *Parthenbirch* oppidulum ad Loyſam fluuium nominat Simlerus.

parthenaſpates, parthorum rex à Troiano deſignatus, paulò pòſt à parthis pulſus eſt.

partheni, plinio: parthini pomponio & Dio. Illyrici populi, quos hodie Raguſienſes licebit appellare.

parthenia, vicus prope pontum : Stephan. Samos etiam olim ſic dicta eſt: idem.

parthenium, vrbs Eubœæ, & alia Thraciæ: Gentile, parthenienſis & partheneus: Stephanus.

parthenium promontorium in Taurica Cherſoneſo eſt: plinio teſte: *Roſaphar* Barbaris dici ſcribit Niger.

parthenius mons Arcadiæ: plin. lib. 4. c. 6. Ita dictus à virginibus, quæ in ea Veneri frequenter ſacra facere ſolebant.

parthenius fluuius paphlagonum, in pontum Euxinum influens.

parthenius fluuius Aſiæ minoris ptolemęo. Arrianus huius meminit, & dicit eum eſſe terminum inter Bithyniam & paphlagoniam: *Dolap.* hodie eum nominari ex tabulis coniicitur.

parthenius fluuius: Stephan. per mediam Amaſtrionorum vrbem influit: ſic dictus, vel quòd Diana virgo frequenter in eo venaretur, vel quòd placido, tanquam virgineo gradu profluat, vel quòd virgo palatini regis filia in eo ſubmerſa ſit. Eſt etiam promontorium prope Heracleam.

parthenius, poëta Nicæus, Suidæ, elegiacus, diuerſorúmque metrorum, à Cinna in bello Mithridatico captus: deinde ob ingenium manumiſſus. Vixit vſque ad Tiberium Cæſarem, qui eius ſcriptis admodum delectabatur: Huius parthenij locos Virgilius quandoque mutuabatur: cuiuſmodi eſt illud *Glauco, & Panopæ & Inoo Melicertæ.* Author Gellius: Fuit item alter Chius genere, filius Theſtoris, qui vocabatur Chaos, Homero poëta prognatus: ſcripſit verſ. in laudem patris Theſtoris: Suid.

parthenopeus, vir inclytus armis, filius Meleagri & Atalantæ. Nonnulli perhibent illum Martis & Menalippes fuiſſe filium, ſiue Menalionis, qui fuit rex Arcadię, & Thebana bella puer admodum petiit, & in bello Troinao periit, eúmque apud inferos vidit Æneas: Virg. 6. Ænei. Æſchy. in Trag. ſept. Theb.

parthenopeus, adoleſcens quidam formoſiſſimus, Statij amaſius.

parthenope, vna Sirenum, quæ prę dolore, quod prætereuntem Vlyſſem cum ſociis in ſcopulos cantu pelliceré non potuiſſent, in mare ſe pręcipitauerunt. Harum alię alia in loca: parthenope, autem eò delata eſt, vbi poſtea condita fuit Neapolis, pręclara vrbs Campanię, quę ab eius nomine etiam parthenope eſt appellata: Neapolim autem poſtea dictam fuiſſe hanc vrbem nonnulli putauerunt, quod ab Auguſto fuerit inſtaurata : ſed hoc verum eſſe non poteſt. Nam etiam apud Lycophronem, qui ptolemęi philadelphi temporibus multis ante Auguſtum annis claruit, Neapolis hęc vrbs appellatur, & ciues ipſi Neapolitani: quos ſcribit quotannis ad templum parthenopes faces ferre conſueuiſſe. Veriſimilior eſt itaque aliorum opinio, qui hanc vrbem à Cumanis conditam tradunt: qui quum in eo loco parthenopes corpus in veteri monumento conditum reperiſſent, nomen eius vrbi indidere: ſed poſtquam loci vbertate, atque amœnitate maiorem in modum frequentari ciuitas cepit, veriti ne Cumę deſererentur, diruendi parthenopem conſilium iniuere: Quo facto, mox immani peſtilentia vexati, oraculo moniti ſunt, vt nouam vrbem reſtituerent. Cui oraculo morem gerentes, vrbem paulò ante dirutam, ſplendidius inſtaurarunt, & ex reſponſi verbis arrepto nomine, Neapolim, hoc eſt nouam vrbem appellauerunt: Virg. in clauſ. lib. 4. Geor. —— *dulcis alebat Parthenope.* Stat. 1. ſyl. Hinc parthenopæus, parthenopęa, parthenopęum : vide Neapolis, & Sirenuſſę.

parthenopolis, vrbs Macedonię, ſic dicta à filiabus Geraſti filij Mygdonis, quę cùm agreſtes & inhumanę eſſent. pater, vt eas ad ciuiliorem vitam inuitaret, ciuitatem earum gratia condidit: Stephan.

parthenu hieron, id eſt, Virginis templum, & parthenacra, nomen loci & promontorij ante Cherſoneſum Boſphorij vrbem, Strabo: vbi templum & ſimulachrum dęmonis cuiuſdam, eſt: locus patet ſtadiis centum: Inaola, parthenius.

parthia, Aſię regio, ab Occaſu Media, ab Aquilone Hyrcania, ab Ortu Appiana, à Meridie Carmaniæ deſertis terminata. Huius incolę parthi dicuntur, pertinaciſſimi olim nomi-

nis Romani hoſtes, qui C. aſſum inſidiis circumuentum, cum vniuerſo exercitu ad internecionem ceciderunt. Hi arcu plurimùm valuerunt, quo vel fugientes hoſti plurimum detrimenti afferebant. *Arach* Mercatori eſt, *Choraſan* Nigro, *lex* Hadriano, *Parthi*, à quibuſdam parthyęi vocantur, auctore Euſtathio: Strabo eos non ſemel ſic appellat lib. 2.

parthini populi Macedonię: plin. lib. 4. c. 23. in deſcriptione Macedonię.

parthus, vrbs Illyrica: Gentile, parthenus πάρθ-ος: Steph. regio Macedonię.

parthyene, parthię regionis pars: ptolemęo. *Naiſtan* pineto dicitur, *Delin* Caſtaldo vocatur: incolis *Traspaſtan* appellatur, teſte Nigro.

partiſcum, ptolemæo Iazygum Metanaſtarum oppidum. *Cecomoth* Nigro.

partula, Septimio Florenti Dea erat, quę puerperiis pręeſſe credebatur, quę quidem non alia eſt quàm illa, ſiue Gellij, ſiue Varronis parca, quam quaſi partam, mutato t in c, vo-„ catam dicunt. Tertullia. Hęc ęſtimando „ etiam ſuperſtitio Romanam Deam finxit „ Alemonam, alendi in vtero fœtus, & No-„ nam & Decimã à ſollicitioribus menſibus, & „ partulam, quę partum gubernat, & Lucinam, „ quę producit in lucem: nos officia diuina, an-„ gelos credimus.

parunda, Dea parientium, quam Terentius Lucinam vocat: Lyl. in Miſcellan. Syntag. 1.

paryſatis plutarch. Cyri filia, Artaxerxis mater, quę famulam habuit, Gygem nomine, qua vtebatur ad veneficia.

paſargada, perſidis vrbs apud ptol. *Chelqueta* hodie, vt tradit Theuetus.

paſchalis I. Romanorum pontifex XCVI. anno ſalutis 817.

paſchalis II. ſub annum Chriſti 1100. multa bella geſſit.

paſchaſius, martyr ſub Genſerico Gotthorum rege ſupplicio affectus.

paſchillus, Romę vates ridiculus, aut potiùs ſtatua lapidea, cui prędictiones & ſatyras affingunt: item dicteria, quę in ſuo nomine non audet quis euulgare: Lyl. Syntag. 4. Hiſtor. Deorum.

phaſiphnë, filia Solis, vxor Minois regis Cretę, quam fabulę ferunt Tauri amore captam fuiſſe, Dędalique opera, qui ligneæ eam vaccæ incluſit, voti compotem factam Minotaurum peperiſſe, media parte hominem, reliqua taurum referentem: quod monſtrum poſtea in Cretenſi labyrintho Theſeus dicitur interfeciſſe, Ariadnes ope adiutus. Seruius Minois ſcribam tradit nomine Taurum, cum paſiphaë mutuo eius amore capta, in Dędali ędibus concubuiſſe: expletiſque legitimis menſibus, gemellos peperiſſe: quorum alter Minoi, alter Tauro ſcribę ſimilis extiterit: indéque factum eſſe locum fabulę, vt paſiphaë monſtrum biforme traderetur peperiſſe: Virg. 6. Æn.

Hic crudelis amor tauri, ſuppoſitáque furto Phaſiphae, miſtumque genus.

paſithea, theę, ſiue paſithee, es quę & Aglaia à quibuſdam appellatur, vna Gratiarum, filia Iouis & Eurynomes, ſoror Thalię & Euphroſynes.

paſithoe, Nympha marina, Nerei & Doridis filia. Heſiod. in Theogon.

paſithoe Atlantis filia, ex Æthra.

paſiteles, ſculptor egregius in Gręcia natus & ciuitate Romana donatus, plaſticen matrem ſtatuarię, ſculptureque & cęlaturæ eſſe dixit: & cum eſſet in omnibus his ſummus, nihil vnquam fecit antequam finxit. plinius lib. 35. cap. 12.

paſitagris, plinius libro 6. capite 27. nomen quo Tigris fluuius, vbi remeauere aquę, appellatur.

paſſa, vrbs Thracię: Gentile, paſſæus: Stephanus.

paſſala, nauale Mylaſſienſium: Gentile, paſſalæus.

paſſalon ptolem. Ægypti vrbs, *Peſta* Antonidi eſt, vt æſtimat Villan. *Peſcla* in lib. notit. credit dici Simlerus.

paſſalus, filius Senonidis mulieris fatidicæ frater Achemonis: vide Achemon.

paſſanda, parua regio iuxta Adramyteum vrbem & Ciſthenem: Gentile, paſſandeus: Stephan.

paſſagardæ, ciuitas, quam Cyrus condidit eo in loco, vbi vicit Aſtyagem. Si interpreteris, perſarum caſtra ſignificat, Stephan.

paſſer, nomen loci, cuius meminit Mart. lib. 6. Epig. 42.

Non mollis Sinueſſa, feruidique
Fluctus Paſſeris, aut ſuperbus Anxur.

paſſinum aut potiùs paſinum, vrbs fuit in ſinu perſico olim dicta Chorax, pòſt ab Alexandro Alexandria, ab Anthiocho Antiochia, nouiſſimè ab paſino, vt alij volunt, Spaſimo. Spaſimum: authores Dion. in vita Traiani: Stephan. & plin. lib. 6. c. 17.

paſtris, vrbs Ægypti: Ciuis paſterites: Steph.

paſtona, ciuitas ad Euphratem: plinius libro quinto cap. 24.

paſtophori, ſacerdotes ſacroſancti Ægyptiorum, honoratiores cęteris. Dicti paſtophori, quòd ferant pallium Veneris, cui nomen eſt paſtos. paſtophoros etiam Venus eſt appellata. Hinc paſtophorium, thalamus in qua habitat præpoſitus templi.

paſtor, preſbyter caſtiſſimus, qui ſtudio caſtitatis ſeruandæ, matrem ad ſe venientem cella clauſa repulit.

paſtor cos. cum Æliano, anno vrbis 915.

paſtos, oppidum ad Ægeum mare, non procu-

à Neapoli regione Thraciæ. Plin. lib. 4. c. 11.

paſumena terra, ſcribunt Volaterr. & Leander à Strabone vocari eum tractum Tuſciæ, quem vulgò *il Caſentino* vocant Vrbevetanus ſcribit hunc tractum *Caſentino* hodie dictum, ab Antonino in ſuo itinerario, *Clusentinum* tranſitum appellari.

pataga, Syenitarum ciuitas in Arabia. Plin. lib. 6. cap. 29.

patage, inſula aliis nominibus Platage, nunc Amorgos inter Sporadas. Plin. lib. 4. c. 22.

patala, vrbs Indiæ: vnde Patalæus, & Patalenicus. Stephan.

patalus, inſula vicina Cariæ: Gentile, Patalius, & fœm. patalcis. Stephan.

patales, portus Indiæ celeberrimus, vbi ſol dexter oritur, & vmbræ in meridiem cadunt. Plin. lib. 2. cap. 37.

patacion, vir quidam vſque adeò calumniator, vt leui de cauſa bonis viris calumnias strueret, eòque turpi quæſtu rem domeſticam augeret. Hinc natum prouerbium, Patacione calumnioſior.

patara, vrbs Lyciæ, Patari opus. Strabo libro 14. in qua Apollo hybernis ſex menſibus oracula edebat. Seruius in illud Virgilij 4. Æneidos, *Nunc Lyciæ ſortes*, &c. Dicta à Pataro Apollinis filio & Lyciæ Xanthi filiæ, vel ab alio Pataro Lapeonis filio. Hinc Patareus, rea, reum. Alexander ſcribit Salaciam puellam ex Ophionide, ſacra Apollini in patera, (ſic ciſtam illi vocant) attuliſſe: videlicet bellaria, lyras, arcus & ſagittas, quibus ille puer adhuc ludendo ſe oblectaſſet. Et cùm quieſcendi gratia vas depoſuiſſet, illud vento in mare abreptum ad Lyciorum Cherſoneſum delatum eſſe, ac illic à quodam illorum, qui ex Salacia fugerant, inuentum; qui bellaria omnia cremauerant. Itaque Cherſoneſum Apollini conſecratam, & à patera, id eſt, ciſta illic inuenta, denominatam.

patauia, vocatur vulgò Latino, ea vrbs Germaniæ ad Danubium ſita, quam incolæ *Paſſauu* vocant, Bruſchio teſte.

patauium, ciuitas Venetiæ, recentiore nomine Padua appellata. Hanc Antenor fertur cõdidiſſe cùm capta iam Troia, vnà cum Henetis & Paphlagonibus in intimum maris Adriatici ſinum ſeſe contuliſſet, Virg. Æn. 1. —— *ille vrbem Patauiſedéſque locauit Teucrorum, & genti nomen dedit.* Hæc vrbs in p.

patauium, vrbs Italiæ ditionis Venetorum, in plano ſita eſt, undique amnibus irrigua. Vrbs admodum munita, lata & profunda foſſa, aquis repleta, validiſſimis muris cincta, & populo frequens. Pomœrium habet amplum: prætorium ſpecioſiſſimum, & plumbeis laminis opertum. Gymnaſium celeberrimum à Carolo Magno inceptum, & à Frederico II. ann. M.CCXXII. ſtabilitum, & poſt XL. annos à Pontifice Vrbano IV. confirmatum. Eſt item in hac vrbe hortus (quem Medicorum cognominant) ſpæricus & amplus, omni exoticarum herbarum medicinalium genere conſitus. Vide *Padua*.

patauinus, ager (Marchiæ Treuiſanæ portio) olim latius, nunc his terminis continetur. A Meridie Atheſis fluuius procurrit: à Septentrione Muſo paruus amnis delabitur: ab Oriente æſtuaria Venetiarum: ab Occidente autem colles Euganei & Ager Vicentinus. Patet omnis hic circuitus centum & octoginta paſſuum millia: in quo ſpatio ſunt tercentum & quadraginta ſeptem villæ ſeu pagi. Et ſubiacent hodie municipali iure ſeptem inſignia oppida, & ſex vici. Huius agri Patauini tanta eſt fertilitas, vt ex abundanti frugum copia, vicinis quoque ciuitatibus, abſque vlla ſuorum ciuium inopia, quæ ad vſum vitæ neceſſaria ſunt, largè multa ſuppeditet. Generoſitas vini magna eſt. Venationes, aucupia & piſcationes frequentes. Adeò fluminibus rigatur, vt nullus agreſtis vicus vltra quinque paſſuum millia diſtet à flumine. Quamuis Bononienſis ager ferax ſit, à Patauino tamen fertilitate ſuperari, Itali omnes vulgato prouerbio aſſerunt.

patauium. Ptol. lib. 5. c. 1. vrbs in Ponto ſiue Bithynia, quæ hodie *Pelmen* dicitur.

patellarij dij ita dicti, quod Patellis, quæ vaſa erant in ſacrificiis vſurpari ſolita, placarentur: Plautus:

Dij me omnes magni, Minutia & Patellarij.

Et Ouidius.

Fert miſſos Veſtæ pura patella cibos.

paterculus, Roman. quidam, filiæ pudiciſſimæ Sulpitiæ caſtitate nobilis. Plin. lib. 7. c. 35.

pateria inſula, Plin. lib. 4. c. 12. non procul à Lemno in ſinu Scythico ad Helleſpontum.

paterius, cos. cum Maximo. anno vrbis 1196.

paterniana, Ptol. lib. c. 6. Hiſpaniæ vrbs, quæ vulgò *Paſirana* dicitur.

paternus, conſul cum Maximo, anno vrbis 985.

patmos, inſula vna ex Cycladibus, vt docet Strabo, in mari Ægæo, quæ, ſicut Plinius ſcribit libro 4. capite 12. patet circuitu triginta millibus paſſuum, ad quam relegatum ferunt Ioannem Apoſtolum à Domitiano Imperatore Romano, Apocalypſinque ſcripſiſſe in ea. Apocalypſ. 1. Euſebius libro 3. capite 18. Eccleſiaſt. hiſtor.

pathiſſus, Daciæ fluuius Plinio, quem Sazius & Vvernherus Hungariæ fluuium interpretantur, qui nunc *Teiſſa* vocatur. *Parthiſcus* legitur apud Ammianum. *Tibiſcus* Ptolemæo eſt. *Tibeſis* hoc tractu apud Herodotum eſt. *Tiſia* fluuius, qui vulgò *Ciſa* appellatur, dicit Math. Michouienſis in ſua Sarmatia.

patiorus, Siciliæ mediterranea vrbs, quæ hodie, Aretio teſte, *Palazzolo* vocatur.

patizites,

patiztes, vir Perſa, magnus, Smerdim fratrem ſuum ſimilem Smerdi fratri Cambyſis, Perſarum regem declarauit. Fuit enim præfectus Cambyſis apud Perſas.

patmos, Plinio & Straboni Icari maris inſula: nomen antiquum retinet, ſi Nigro creditur. *Palmaſo* nouo nomine vocat Sophianus.

patracorij, Ptol. lib. 2. c. 7. Galliæ populi, vulgo *Perigort*.

patræ, arum, ciuitas in Achaia, quam Pauſanias Aroën dici prius ſolitam affirmat, mox à patreo mœnibus ampliatis nomen accepiſſe, quod nunc habet. Plin. l. 4. c. 4. ciuis, Patreus: Ibi D. Andreas eſt martyrium paſſus.

patraſis vrbs Pontica: Gentile, Patraſites, Patraſius, patraſicus. Steph.

patriamphes, vir Perſa, Xexis auriga: Herod. libro, ſeptimo.

patricius, vicus Romæ dictus, quòd ibi Patricij habitauerint iubente Seruio Tullo, vt ſi quid aduerſus ipſum molirentur, ex locis ſuperioribus opprimi poſſent.

patricij, dij octo erant, Ianus, Saturnus, Genius, Pluto, Bacchus, Sol, Luna, Tellus, qui & ipſi magnos in mundi adminiſtratione gerere putabantur magiſtratus.

patricius, conſul cum Hypatio, anno ab vrbe 1254.

D. patricius, Diui Martini ſororis filius, anno Chriſti 433. à Celeſtino papa in Hiberniam miſſus, Hibernos ad Chriſti fidem, aſſiduis ſacri Euangelij prædicationibus, vitæ probitate, honeſtiſque moribus, & exemplis apprime Chriſtianis, ſtatim conuertit. Vid. Ann. in lib. 3. Mel. Pomp.

patriaadæ, locus Perſicus: qui inhabitant, ſimiliter: Steph.

patroba, nomen viri: Rom. 16.

patrobius, Neronis principis libertus, qui arenam Nili, ad debellanda corpora, palæſtræ ſtudiis ſibi ex Ægypto aduchi faciebat: Plin. li. 15. c. 13.

patroclides, aſſentator Philippi Macedonum regis.

patroclus, Menœtij filius & Stheneles, qui occiſo per ludum aſtragalorum Cleonymo, ſeu, vt aliis placet, Æane Amphidamantis filio ſolum vertens, in Phthiam venit, vbi è Peleo propter generis propinquitatem ſuſceptus eſt, & vnà cum Achille apud Chironem educatus, cùm eodem arctiſſima amicitia iunctus vixit: poſtea etiam cum eo ad expeditionem Troianam profectus eſt, vbi armis Achillis indutus cum Hectore pugnans, ab eodem confoſſus occubuit. Quod cum reſciuiſſet Achilles, tametſi propter ereptam ſibi ab Agamemnone Briſeida bello abſtinere omnino conſtituiſſet, nihilominus mutato propoſito, acceptis etiam à Theide matre aliis armis à Vulcano fabricatis, ad bellum rediit, nec priùs quieuit ex animo, quàm ſocij mortem crudeliſſime vindicaſſet: Homer. poſtremis libris Iliados.

patroclus diues quidam fuit, ſed maximè ſordidus ac parcus. Hic enim poſtea quam ad ſummas opes euectus eſt, aut vt alij dicunt, ex quo natus eſt, nunquam eſt vſus balneo, parcimoniæ cauſa. Taxatur ab Ariſtophane in Pluto. Ab hoc natum eſt prouerbium, Patroclo ſordidior: Eraſmus.

patrocli, inſula iuxta Atticam eſt, inde paclo neſus: Stephan.

patronus Voluſianus, conſul cum Galieno Auguſto, anno vrbis 1013.

patræcion, quiſpiam infamis calumniator: cui cùm mos eſſet bonis viris calumnias ſtruere, atque hoc tam fœdo quæſtu parare rem, tandem comprehenſus, conuictúſque pœnas capite luit. Huic fuit præcipuum ſtudium, probati nominis iuuenibus negotium faceſſere. Idem popularibus comitiis lapidatus eſt, quòd fur eſſet, & ædium perfoſſor: Vide prouerbium, patræcione calumnioſior. vide patæcion. mel.

patragia, fluuius Siciliæ ἀπὸ τῦ πατάγυ, id eſt, à ſonitu, nam per ſaxa fluens clamare videtur.

patriaci, ſeu Patæci, apud Phœnices, Dei minutuli, quos in proris triremium circumuehere ſolebant. Herodotus pygmæis ſimiles Patriacos Deos dicit. Lil. Syntag.

patulcius, dictus eſt Ianus, quòd tempore belli portæ templi eius paterent

patumus, vrbs Arabiæ: Gentile, patumius, vel patumenus.

patycus, vrbs Oenotrorum mediterranea: Gentile, Patycites. Steph. *Paula* Barrio.

pauentia Dea, ab antiquis conſtituta, vt auerteret pauores ab infantibus: inde etiam eſt appellata, autore D. Auguſtino l. 4. de ciu. Dei.

phula, Romana quædam mulier, quæ mortuo marito, ſuas facultates indigentibus erogauit.

paulinus, Nolanus Epiſcopus adeò miſericors, vt cùm in captiuis redimendis omnes fornas ſuas effudiſſet, filium viduæ mulieris corpore ſuo in eius vicem ſeruituti addicto, redemerit: Diacon.

paulinus, cos. cum Ioanne, anno vrbis 1251.

paulus, cognomen familiæ Æmiliæ.

paulus, Chriſti Apoſtolus, vas electionis: In Cenchris totondit comam, raſit caluitium, exercuit nudipedalia: D. Hierony. contra Iouinian. capi. 8. Barbam itidem aut comam, ne præſul, néve clerici nutrirent, ex Moſis inſtituto ſecundum Apoſtoli præceptum, primus vetuit Anacletus, quintus à D. Petro Apoſtolo ſummus pontifex. teſte Platina. D. Paulus tandem Romæ capite cæſus, ac D. Petrus Apolorum princeps, ibidem in crucem actus, imperante Nerone. Euſeb. lib. 2. c. 13. hiſt. Eccleſ.

Paulus, pontifex Romanus nonageſimus,

quartus, anno ſalutis 767.

paulus II. pontifex 281. anno ſalutis 1471.

paulus Affarta, præfectus vrbi Rom. ſub annum Chriſti 769.

paulus Guiniſius. Lucæ dominus, dolo ſuorum ciuium captus ad Meridionalis ducem perductus diuturno carcere afflictus eſt, ſub annum Chriſti 1429.

paulus Fab. Priſcus, conſul cum L. Vitellio, anno vrbis 786.

paulus Samoſatenus, Antiochenus pontifex, idemque hæreticus, Chriſtum è cœlo deſcendiſſe neg uit.

paulus primus Anachoreta, cuius latebris ſolitariam ferarum vitam agenti, coruus quotidie dimidiatum panem afferebat. Quum autem eò veniſſet Antonius, vt Paulum ipſum videret, coruus integrum attulit panem, & propter nouum hoſpitem panem duplicauit. Non pauciores quingentis Monachos habens, trecentas orationes de vnoquoque die reddebat: & ne numero forte delinqueret, trecentos lapides ponebat, & ſingulis orationibus lapidem mittebat in ſinum. Expenſis verò lapidibus, orationes ſciebat eſſe completas. Sozom. lib. 8. hiſt. trip. B. Hieronym. lib. 3. epiſt.

pauor & pallor, Dij à Tullio Hoſtilio figurati & culti. Auguſtin. lib. 4. c. 23. de ciu *Hostilius certe Rex Deos & ipſe nouos Pauorem & Pallorem propitiandos non introduceret, ſi Felicitatem Deam noſſet, & coleret.* Liuius lib. 1. & Lactant. His affines ſunt Martis equi, apud Homer. δειμός τε, φόβος τε.

paupertas, Dea, quam Ariſtophanes in Pluto πενίαν & dicit, & deſcribit, à Gadareis ſumma in veneratione habita eſt, quod crederetur artes inueniſſe, induſtriam & hominum ingenia acuere. Arrianus. Hanc ore pallido, furiæ ſimilem, niſi quòd facem præfert, pingunt.

pauſanias, Macedo adoleſcens, qui Philippum Macedonem interfecit. Hic primis pubertatis annis ſtuprum per vim paſſus ab Attalo fuerat, & quod deterius eſt, conuiuis vti ſcortum vltrò oblatus. De qua iniuria apud Philippum ſæpe queſtus, cùm eum ridentem facinus videret, iram in eum conuertit, & vltionem, quam ab inimico non poterat, ab iniquo iudice exegit. Trogus.

pauſanias Cæſarienſis, Grammaticus, æqualis Ariſtidi, ſcripſit de conſtructione librum vnum, Problematum item vnu. Suid. Philoſtr.

pauſanias, Cleombroti filius, Lacedæmoniorum dux res multas bello fœliciter pro Lacedæmoniis geſſit, contra Athenienſes, qui bellum excitauerant, miſſus eos pacatos reddidit, eiectis ex vrbe decem tyrannis.

pauſanias, rex Macedonum: Olymp. 95.

pauſias, pictor Sycionius, Bryetis filius, Pamphili Macedonis diſcipulus, qui Glyceram corollarum textricem adamauit, eámque depinxit humi ſedentem, & coronas ex floribus plectentem: quod opus ex argumento Stephanoplocon appellauit. Hinc Pauſiacus, ca, cum. Hic pictor primus lacunaria, & cameras pingere inſtituit. Eius tabulam Lucullus duobus talentis emit.

pauſilypum, villa Campaniæ, ſic dicta ab amœnitate, non procul à Neapoli, ἀπὸ τῆς παύσεως τῆς λύπης, hoc eſt, à curæ, mœroríſque ceſſatione.

pax Iulia, Ptolemæo Luſitaniæ vrbs eſt. Nunc *Badaios*, dici Villanouanus & Tarapha ſcribunt, *Beia* vel *Bexa* Cluſius interpretatur, & Vaſæus, qui ait eam adhuc tempore Maurorum *Paccam* appellatam: ſed de his ſcitè Varro in ſua chorographia diſputat, vbi docet *Badaios*, Strabo *Pezauguſtam* eſſe, & à Plinio *Pax* dici, vbi libro 5. cap. 32. meminit Pacenſis Coloniæ, & Pacenſis conuentus: eandem olim à Mauris *Baxagus* dictam, ab antiquo nomine *Pax Auguſta*. Pax Iulia verò Ptolemæi & Antonini hodie *Beia*, & à Mauris *Patoa* nominari idē dicit. Alia ergo eſt *Pax* Plinij & *Pezauguſta* Strabonis, à *Pace Iulia* Ptolemæi. Hæc in *Beia*, illa in *Badaios* hodie nomen mutauit.

paxæ, Plinio inſulæ duæ inter Leucaniam & Corcyram. Nigro hodie *Paxu*. Vide Ericuſa.

pazaites, Turcarum imperator, Conſtantinopolim decem annis fruſtra obſedit.

pazaites x. Turcarum imperator, aduerſus Ægyptos infœliciter pugnauit, fœliciùs aduerſus Chriſtianos, quibus Methonem, Naupactum, & Dyrrhachium ademit: tandem à filio Selimo, imperio pulſus eſt.

P E

peda, vrbs Auſoniæ. Gentile, Pedanus. Steph.

pedæus, Antenoris filius nothus. Homer. Iliad. 7.

pedalij, Indorum populi, qui in ſacrificiis nihil aliud à Deo petebant, quam iuſtitiam, arbitrati ſe omnium rerum compotes futuros, ſi eam conſequerentur.

pedalium, in Ptolemæi exemplaribus Latinis eſt Cypri promontorium, *Pedeſium* etiam nonnulli habent. Mercator *Cabo di Griego* vocat.

pedana, regio Italiæ non procul à Roma, dicta à pedo antiquo,

pedaſa, vide pegaſa.

pedaſium, promontorium eſt non procul à Cypro: Strabo lib. 4.

pedaſus, Homer. lib. 6. Iliad. Bucolionis, maximi filiorum Laomedontis filius, frater Æſepi ex Abarbarea Nympha. Eſt & eius nominis ciuitas, pylo vicina, vini feraciſſima, vt idem Homer. eſt author lib. 9. Iliad. vide Cotone, & Pegaſus.

pedaſus, vnus ex equis Achillis, vt idem tradit Iliad. 16. quem præ cæteris egregium, tanquam equorum immortalium comitem habebat. Siquidem hunc Podarge inter equas rapidiſſimas, cùm in verno prato paſceret, ad Oceanum ex Zephyro genuit, eóque ventos, vnde originem traxerat, curſu & quaſi volatu æquabat.

pedemontana regio, olim regio Taurinorum, nunc pedemontium vocatur, tanquam pedem montium: quoniam ad radices Alpium eſt, quæ Galliam, Sabaudiámque ab Italia diuidunt. Fines eius ponunt Geographi ab Oriente Padum, à Meridie Ligurum Alpes, ab Occidente Galliæ Alpes, à Septentrione Duriam Ripariam. Agros habet amœnis fructiferiſque collibus plenos, qui frumentum aliáſque fruges, & optima vina, cum nobiliſſimis fructibus producunt. Vrbibus, oppidis, pagiſque perhoneſtis nitet. Ducatus Taunus, ſub Longobardis appellabatur, à quibus in prouinciæ formam, cui dux præerat, redactus eſt. Longobardorum verò imperio deleto, primùm in Italiæ regnum, quos imperatores Cæſares inſtituere, poteſtatem venit: pòſt in Regulorum diuerſorum, diúque ſeculis vltimis ditioni Principum, Comitum, Ducúmque Sabaudiæ fuit habita, donec 1536. partem eius Franciſcus 1. Galliæ rex cepit. Nunc verò Sabaudiæ duci reſtituta eſt. Metropolis eſt ciuitas Taurinum, ad oſtium in Pado Duriæ. Ad padi fontem verſus Ripellum & Paiſana ſunt marmorum nobilium lapidicinæ. Ad capitis Padi dextram, incipit planities quædam amœna, vallis Padi vel Luſernæ dicta, ab oppido nimirum, quod habet, Luſerna, cuius incolis horrenda & nefanda attribuit Leander, cuius audacem impudentiam ſatis confutat Luſernatum vita inculpata. De regione Pedemontana plura extant apud Dominicum Nigrum.

pedias, tribus Atticæ. Steph.

pediani, vide Trachea.

pedianus Aſconius, vir doctus, vt teſtantur ſcripta. Floruit paulò poſt Ciceronem, in quem eruditas notas ſcripſit. Plin. l. 7. c. 48.

pediculi, populi in Italia, Apulis & Salentinis contermini: Plin. l. 3. c. 5. pediculorum agrum & oppida: vide apud eundem lib. 3. c. 11.

pedius, quidam pictor mutus, Qu. Pedij conſularis triumphaliſque filius fuit. Plin. lib. 35. cap. 4.

pedo Albinouanus, dictus poëta fuit, qui epigrammata & iocos ſcripſit. Floruit temporibus Augusti & Neronis, præcipuè amicus fuit Ouidio, qui Pedonium eum vocat, lib. 4. de ponto, & poſtea Sidereum.

podyli, populi cauum Alpi incolentes vnà cum Quaris (vel Cauaris: vt Plin. ait) Vocontiis Pacoriis, Iconiis, & Allobrogum portione, integrũ Delphinatum ſtatuentes: Strabo l. 4.

pedieis, vrbs Cariæ: Gentile, ſimiliter, vel podiitæ.

pednilillus, vrbs piſidiæ: Gentile, pednilisſeus, Stephan.

pedum, oppidum in Latio, olim à Camillo conſule captum: Liu. lib. 2.

pegæ, vicus Megarenſium: incolæ, pegæi. Eſt & vrbs in Cyrenia Cypri: Steph.

pegaſa, vrbs Cariæ: aliqui nòn rectè pedaſæ per d ſcribunt: Ciues, pegaſei.

pegaſæ, Theſſaliæ oppidum, quod poſtea Demetrias dictum eſt, propter quod nauis longa Argonautarum pegaſæa, nuncupatur, quod Iaſon, qui eam ædificauit, fuit filius Æſonis fratris Peliæ regis Theſſaliæ: propert. lib. 1. in Hyla. *Namque ferunt olim Pegaſa naualibus Argo*, &c. Hinc pegaſicus ſinus, in Theſſalia appellatus: vide pagaſa.

pegaſides, Muſæ dictæ à fonte, qui πηγὴ Græc. dicitur, quem pegaſus aliger equus ictu vngulæ fingitur aperuiſſe, de quo mox.

pegaſides, Nymphæ, quæ & Naiades.

pegaſus, (ſed videtur pedaſus legẽdum per d, vt etiã Gentilia) vrbs ſupra Idam quam Achilles diripuit: Ciuis pedaſeus, & patronymicum, pedaſides: Stephan. Fuit itẽ pedaſus, vnus ex equis Achillis: quem euerſis Thebis Eutyoneis equis ſuis immortalibus comitem addidit, vt placet eidem. Hom. Iliad. 16.

pegaſus, equus alatus, ex Meduſæ ſanguine procreatus, ita dictus ἀπὸ τῆς πηγῆς, id eſt, à fonte, quòd iuxta πηγὰς, id eſt, fontes Oceani natus ſit, vbi Gorgones habitabant. Hic cùm in Helicona euolaſſet, ſaxum vngula feriens aperuit, qui ex eo Hippocrene, id eſt, fons equinus ſeu caballinus appellatus eſt. poſteà verò cùm ex Pirene Corinthio fonte biberet, à Bellerophonte, qui id temporis expeditionem in Chimeram parabat, captus eſt. Cúmque is rerum terreſtrium tædio ductus, in cælum euolare conaretur, indeque terram deſpiciens, timoreque perculſus è ſublimi decidiſſet, pegaſus nihilominus curſum ſeruans, in cœlum dicitur euolaſſe, ibique inter ſydera conſtitutus, Arcticum circulum ſpectare, pedibúſque æſtiuo orbi adnixus extremo ore caput Delphini tangere, & Aquarij manum dextram ceruici ſuæ adiungere. Fuit & hoc nomine Iuriſperitus: vnde & Pegaſianum Senatuſconſultum. Pomp. de Orig. iuris.

pegaſus, Triarchi filius, cuius nauis pegaſæ monumentum accepit. Eſt & viri nomen apud Maronem lib. 11.

pegæ, Achaiæ vrbs, Ptolemæo, pagæ Plinio dicitur.

perguntium, Ptolemæus habet pro Illyrica vrbe, Plin. vocat *Piguntiã*. *Almiſſa* Niger habet.

peiſo, Plinio Norici lacus eſt. Hunc interpretatur Lazius, quem Germani *Neudſidler ſee*. Eſt in confinibus Hungariæ & Auſtriæ: *Pelſodis* lacum appellat Iornandes.

pelagia, mulier Antiochena, voluptatibus & illecebris primum deditiſſima, vt quæ nulli rei attentiùs vacaret, quam corpori comendo. Tandem tamen meliore ducta ſpiritu, aſpernari cœpit quod ante amabat maxime.

pelagiæ ſeptem inſulæ in Sachalite ſinu Indiæ: Stephan. Ptolemæus quinque enumerat tantùm inter Siciliam & Africam. A Strabone *Tarichiæ* vel *Phœnicorum* vocari videntur. *Conigliari* appellat eas Niger.

pelagius, hæreſiarcha, ſub annum ſalutis 415.

pelagius, Pont. Max. quinquageſimus octauus anno Chriſti 555.

pelagius II. anno ſalutis 583.

pelagius, Hiſpaniæ rex aduerſus Saracenos electus, anno ſalutis 710.

Pelagonia, regio Siciliæ: Gentile, Pelagonæus, Incolæ Pelagones: Stephan. Alij in Macedonia conſtituunt, & *Tripolim* cognominant, auctore Strabone lib. 7. quod tribus nempe conſtabat vrbibus.

Pelaſgia, regio Græciæ, circa extremam partem Macedoniæ, verſus Achaiam, olim Theſſalia dicta, inter duo maria propter anguloſos receſſus. Plin. lib. 4. cap. 4. A qua Pelaſgi populi, quaſi Pelargi, id eſt, ciconiæ, quoniam errabundi ritu Ciconiarum per multas nationes iuerunt: vel à Pelaſgo Iouis filio. Plin. libro 4. cap. 36. Vide Parrhaſia, Stephano regio eſt, τῦ ἀϛ..ς à Pelaſgo quodam condita, Gentile maſculinum Pelaſgus, non autem pelaſgius, licet in fœminino vſurpatur Pelaſgia & Pelaſgiotis, maſculinum quoque Pelaſgiotes. Hinc Argos Pelaſgicum, & Pelaſgiacum, Stephanus. Poëtæ tamen Pelaſgos indifferenter vſurpant pro quibuſuis Græcis. Stephanus Delum inſulam olim Pelaſgiam dictam meminit. Item Iſſam Leſbi vrbem, aliam in Creta penſilem, quæ aliàs Lariſſa.

Pelaſgicus ſinus, ſic à Ptolemæo vocatur, à Plinio Pagaſicus, à Pagaſa vrbe adiacente. *Pagaſæus* à Mela, & *Iolciacus* ab Ouidio. Ariſtophanis interpres *Pagaaticum* nominat. Liuio *Dametriacus* eſt lib. 18. *Golfo di Armiro* à Caſtaldo nominatur.

Pelaſgis, regio eſt Achaiæ, vndique à mari remota, quæ priùs Drymodis dicebatur. Inde Pelaſgus, ga, gum. Dicta quoque eſt Pelaſgis Arcadia, vt annotat Hermolaüs in Plinij caſtigationibus, à Pelaſgo rege, magno & ſapiente viro ſcilicet, quia vitæ cultoris eius author fuiſſet, & victum ex ſtirpibus herbarum, arborúmque frondibus tranſtuliſſet ad glandem, maximéque fagineam: Stephanus.

Pelaſgis, Ceres dicta eſt à Pelaſgo Dryopæ filio, Paleph.

Pelaſgus, rex Sicyoniorum, xxv. anno fere ante Romam conditam 430.

Pele nomen duarum ciuitatum Theſſaliæ: quarum vna Eurypylo, altera Achilli parebat. A Pele, fit Peleia.

Pele parua inſula quædam: Gentile, Peleus: Stephan.

peleces, vrbs in Libya: Gentile, Pelecites: Stephanus.

Pheleg, ſiue Phaleg, filius Hebri, pater Raguel: Geneſis 10.

Pelegonius heros. Vide Pelagonia.

Peleuaria, ciuitas in Troglodytico ſinu ex Africæ latere, non procul à Pindis. Plin. libro 6. capite 29.

Pelendones, Hiſpaniæ populi, Plinio, *Medina, Celi*, Pineto eſt.

Pelethronij, cognominati ſunt Lapithæ, à Pelethronio oppido, Pelio monti ſubiecto. Hi primi omnium frænorum & ſtratorum vſum inueniſſe dicuntur, & domandorum equorum artem, Seruius in illud Virg. 3. Georg.

Fræna Pelethronij Lapithæ, gyroſque dedere.

Eſt item oppidum & mons Theſſaliæ: Stephan. Incola Pelethronius.

Pelethronium, oppidum Theſſaliæ, vbi primùm domandorum equorum repertus eſt vſus: Seranus.

peleus, Æaci & Æginæ filius, qui ex Thetide genuit Achillem, qui Pelides dicitur.

pelia, Tuſciæ amnis Catoni in originibus *Paglia* hodie Leandro ex Viterbienſi.

pelias, liadis, eſt Achillis haſta, quam nemo præter Achillem ob magnitudinem vibrare poterat. Hanc à Pallade decorticatam & politam, à Vulcano cuſpidatam fuiſſe ferunt.

pelias, liæ, filius Neptuni & Tyrûs, Salmonei regis filiæ, frater Æſonis, Theſſaliæ rex, qui Iaſonem fratris ſui filium, cuius indolem formidabat, cùm eum perditum vellet, ad Colchicam expeditionem incitauit. Quod tamen conſilium tantum abeſt, vt illi ex ſententia ſucceſſerit, vt aureo vellere potitus Iaſon, magna cum gloria in patriam redierit: Pelias autem tandem filiarum ſuarum manibus ſit interfectus, idque inſtinctu Medeæ, quæ integræ, ætati ſe illum reſtituturum ſimulabat: Ouid. 7. Metamorp.

peligni, populi in quarta regione Italiæ, Marſis finitimi, quorum caput fuit Sulmo, Ouidij poëtæ patria. Ibi peſſima naſcuntur vina. Inde Pelignus, gna, gnum.

pelignianus, Conſul cum Pompeiano, anno vrbis 983.

pelinna, vrbs Theſſaliæ in Phthiotide, à Pelino Oechalei filio dicta.

pelinus, Vide Pelinna.

pelion, Theſſaliæ mons, in ſinum Pelaſgicum incumbens, verticem habens Pineto, reliquam partem querneo nemore tectam.

pelion, Stephan. vrbs Theſſaliæ. Inde Peleus, pelicus, piletes, peliotes. Et fœminina, peliotis, pelia. A monte vero eiuſdem nominis: Gentile fœmininum fit pelias: vſurpatur etiam pelioticus, poſſeſſiuum.

pelion, ciuitas Illyriæ, gentile, Pelenus: Step.

pelius, quidam, quem Acaſtus Peliæ Iaſonis patrui filius falsò apud ſe de ſtupri appellatione ab vxore accuſatum, in pelio monte omnibus armis ſpoliatum, feris deuorandum reliquit. Vide Acaſtus.

pella, vrbs Macedoniæ, in littore Ægæi maris, illuſtrata maximè natalibus Philippi Macedonum regis & Alexandri: de quo Satyr. *Pellæo iuueni totus non ſufficit orbis.* Liban. rhetor in Philip. vitup. edit Morellianæ, pa. 105. *Bunomos* antea dicta, vt Steph. tradit. Huius Liu. meminit lib. 44. *Ieniza* Sophiano, *Zucharia* Nigro nunc dicitur.

pella, vrbs Theſſaliæ, Achaiæ, Cœleſyriæ, quæ & Butis vocabatur. Macedonica verò Bunomus antea dicebatur, deinde pella à conditore. Ciuis, pellæus: Gentile, pellenus.

pella, mons Æthiopiæ.

pella, ciuitas Syriæ, quæ aliàs Apamea, à pella Macedoniæ ſic dicta, Step. Hæc & Berenice poſteàdicta eſt: Eò omnes Chriſtiani, cum à Rom. obſideretur Hieruſalem, ſeſe receperunt.

pellacontas, flu in Media ad oram Arabiæ, quod Buram oppidum præterfluit. Plin. li. 6. c. 26.

pellaon, Adriatici ſeu Veneti ſinus oppidum Plin. lib. 3. c. 10.

pellæa gula apud Martialem pro deliciis Macedonicis libro 13.

Princeps Niliaci raperis Coranice macelli:
Pellææ prior eſt gloria, nulla gulæ.

pellæneus, mons in Chio, & poſſeſſiuum, pellæneus ſimiliter. Step.

pellæus, pagus eſt intimi ſinus Perſici, cui hoc nomen à ſua patria dediſſe Alexandrum Magnum: Plin. l. 6. c. 27. commemorat.

pellene, oppidũ Achaiæ: Strab. l. 8. quod à mari LX. ſtadia diſtat, à quo pellenæi populi. Et Pellenęa veſtis: verſa in prouerb. de priſco cultu. Item lanæ pellenicæ. Vide Eraſm.

pellina, etiam legitur apud Stephan. ſimplici l, vt ſcribit Gemiſtus, cui quoque *Cercabo* dicitur, *Zaracha* hodie vocatur, teſte Nigro, idem videtur eam ab incolis *Diacopton* appellari ſubiungere. Alia eſt pelinna Stephano in Theſſalia Phthiotidis regionis.

pellene, vicus, Strab. à quo pellenicæ, vbi Chlænæ veſtes ad agonas victoribus præmia proponebantur.

pellina, vide pellene.

pelodes, ſinus Suſiæ inſulæ. Vide Taxiana.

pelonia, Dea à pellendis hoſtibus ſic dicta.

pelope, vicus Lydiæ iuxta phrygiam, gentile, Pelopæus.

Pelopæa, Thyeſtæ filia, quæ à patre grauida facta inſigni forma infantulum peperit, quem recenter natum, ne turpitudo ſua palam fieret, feris deuorandum in ſyluis reliquit. Euenit tamẽ, diis volentibus, vt paſtor quidam illac iter faciẽs, in puerum incideret, qui miſericordia motus domum ſuam illum detulit, lactéque caprino educauit, vnde & Ægiſth. appellatus eſt.

pelopia, vrbs in Epheſo, quæ Lyco flumine alluitur, Plin. lib. 5. c 29.

pelopidas, Lacedæmonius vir clariſſimus, cuius vitam lege apud Plutarchum.

peloponneſia, mulier quædam quæ quinquies quaternos enixa eſt, à Paulo Iureconſulto commemoratur in lib. 3. ff. Si pars hæredit. pet.

peloponneſus, nobiliſſima totius Europæ peninſula, Iſthmo anguſtiſſimo Græciæ annexa, inter duo maria, Ægæum & Ionium, platani folio ſimilis, anguloſis receſſicus duos efficiens ſinus, ab ortu Saronicum, Criſſæum, ſiue Corinthiacum, ab occaſu ſex milliarium anguſtiis diremptos: olim Apia & pelaſgia appellata. Poſtremò peloponneſus dicta à Pelope Tantali filio, qui cum Oenomanum Eleorum regem curuli certamine ſuperaſſet, Hippodamiam filiam eius vxorem duxit, regnúmque dotale accepit, totámque illam peninſulam Peloponneſum appellauit. Marcian. Heracl. Periegeſa. 9. v. 510. in edit. & verſ. Morellianæ: *Deinceps Peloponneſus pateſcit continens Sinus profundos, multa Promontoria.* Conſtantinus etiam imp. Porphyrog. lib. 2. de Thematib. toto themate v 1. p. 12. & ſeq. edit. & verſ. Morelli. P. de Peloponneſo luculenter & erudite tractat, quæ notis quoque Morellianis eniteſcunt.

Pelops, opis, Tantali Phrygiæ regis & Taygetes filius, cuius pater cum deos in terris peregrinantes hoſpitio excepiſſet, vt certo aliquo argumento diuinitatem eorum experiretur, filiũ ſuum illis epulandum appoſuit: à cuius eſu cùm dij cæteri abſtinuiſſent, ſola Ceres humerum eius dextrum aſſumpſit. Quem cum Iupiter deinde ad vitam reuocaſſet, eburneum humerũ ei reſtituit. Ad quem quidẽ humerum poſt eiuſdem Pelopis mortem, varia morborum ſanabantur genera, & multiplicia edebantur miracula. Pind. ode 1. olymp. Plin. l. 28. c. 3. Hic cum poſtea adoleuiſſet, in Elidẽ ſe contulit, cui id temporis Oenomaüs imperabat. Is cum filiam vnicam haberet, nomine Hippodamiam, eamq; formiſiſſimam, & regni totius hæredem, iiſq; nominibus multis procis ambitam, nullis tamen eam voluit collocare, quod à genero ſuo ſe interfectũ iri intelligeret. Hác itaq; rationem excogitauit, vt procis curule certamen proponeret, (habebat enim equos velociſſimos ex ventorum flatu procreatos) eamque certaminis legem, vt victor filiæ nuptiis potiretur, victus

mortem ſubiret. Cúmque iam multos certamine victos neci tradidiſſet, tandem Pelops amore Hippodamiæ incenſus, cùm equis ſuis parum fideret, Mirtylum Oenomai aurigam pecunia corrupit, vt axes fragiles currui ſubiungeret. Quo facto Oenomaüs aurigæ perfidia fracto curru collapſus membriſque omnibus ex ruina colliſis, cùm ſe morti vicinum eſſe animaduerteret, Pelopem orauit, vt vicem ſuam vleiſceretur. Cui ille morem gerens, Mirtylum perfidiæ præmiū importunius exigentē in mare præcipitauit, quod deinde de nomine eius Myrtoum eſt appellatum. pelops autem vxore & regno potitus, vniuerſam Cherſoneſum à nomine ſuo peloponneſum appellauit: Strabo lib. 8.

pelopis mentio fit libro 6. Metamorphoſ. arbitrantur nonnulli hunc inſigni atque atroci aliqua iniuria afflictum & laceratum fuiſſe à patre Tantalo, eámque eſſe cauſam, cur Ouidius fingat illum patriis manibus diſſectum & appoſitum fuiſſe diis epulandum. Multis verò ingentibus beneficiis Deum leuaſſe iniuriam innocenti factam, videlicet magnitudine opum, celebritate nominis ac potentia. Ebur enim diuitias, & humerus vires ſeu potentiam ſignificat. Hinc apud Homerum omnia magni pretij finguntur vel eburnea vel aurea. Et fuiſſe pelopem opibus affluentem indicat prouerbiū, *Pelopis talenta*, quod de immenſis opibus dici ſolet: ad hæc, eundem magni nominis & præpotentem fuiſſe teſtatur Peloponneſus ab eo ſubacta & cognominata, vbi ipſe aurifodinas reperit. De Pelope plura apud Pindarum in Olympion. & eius ſcholiaſt. itemque N. Comitem mythologiæ l. 7. c. 17.

Eadem peloponneſus, Ptol. Steph. & Procopio, ſic duplici n n ſcribitur, Græciæ peninſula eſt, quæ hodie *Morea* appellatur. Olim Apollodoro & Plinio teſtibus, *Apia* & *Pelaſgia* vocata fuit, *Argo*, & poſtea *Argos Achaicum* nuncupatum tradit Strabo, *Pelops* etiam Euſtathio & *Inachia* Stephano.

Peloria, vide Azotus.

peloris, idem quod pelorus.

pelorus, vnum ex tribus Siciliæ promontoriis, quod in Italiam vergens, Scyllæ aduerſum eſt: ita dictum à Pelano Annibalis gubernatore quem is, in Syriam fugam parans (vt Pomponio placet) interemit. ab eo proditum ratus, eò quòd procul intuenti continua videbantur eſſe littora, pelagúſque minimè peruium: Valerius lib. 9. cap. de Temeritate, Pelorum hunc ab Annibale interfectum arbitratur eo tempore, quo is à Petilia ſoluens, in Africam reditum parabat, à ſuis reuocatus, vt patriæ periclitanti opem ferret aduerſus Scipionem. Quæ ſententia videtur multò veriſimilior. Non enim video quid ex Africa Syriam petenti in Siculo freto fuerit negotij: niſi quis hoc prætexat, vi tempeſtatis eò fuiſſe appulſum: quanquam legimus etiam ante Pelorum dictum.

pelorus, Siciliæ promontorium, hodie *Capo de la torre del faro* vocatur, Caſtaldo teſte.

peltæ, vrbs Phrygiæ maioris: Gentile, pelteneus: Stephanus.

peltini, Lycaoniæ populi: Plin.

peltinus Campus, in Aſia minori, quem Strabo in calce libri 13. ſcribit ſuo tempore Phrygiæ Campanum vocatum.

pelua. Pannoniæ oppidum, Anton.

pelus, inſula iuxta Chium: Gentile, Peluſius, Steph. Mons item Tuſciæ apud Catonem.

peluſiotæ populi Peluſium habitantes.

peluſium, uſij, oppidum in extrema Ægypti ora, quæ Caſiotidi contermina eſt, à quo & extremum Nili oſtium, quo Ægyptus ab Aſia terminatur, peluſium ſeu peluſiacum appellatum eſt. Hanc vrbem condidit Peleus Achillis pater, monitu deorum, poſt fraternæ cædis luſtrationem. Clauem Ægypti cognominat, Suidas: hodie *Damiota*, Caſtaldo & Zeglero. Aliis *Teneſſe* dicitur. Hinc fit Peluſius, ſia, ſium, & Peluſiacus, ca, cum: eius ambitus fuit xx. ſtad. Virgil. 1. Georg.

Nec Peluſiacæ curam aſpernabere lentis.

Mart. lib. 13. epig. 9.

Accipe Niliacam Peluſiaca munera lentem.

Hanc olim quoque *Æliopolim* ab Ælio principe, qui eam triplici muro cinxerat, dictam ſcribit Sabellicus. Platina in vita Honorij III. tradit ſic appellatam. ab Ælio Pertinace, ſed illum Heluij, non Ælij, nomen habuiſſe, numiſmata antiqua docent, eóque *Heluipolis*, & non *Æliopolis* diceretur. *Libna* & *Sin* in ſacris literis eſt, Aria Montano teſte. olim *Caphthor* vocatam ſcribit Beniamin. Huius mentio fit capit. 9. Amos Prophetæ. Suidas eius incola *Peluſiotas* vocat: etiam *Caſios* nominari ait à Caſio monte, nimirum illi vicino. *Belbais* hodie nuncupatur, teſte Tyrio, *Damiata* Caſtaldo. Gyll. dicit Damiatam non eſſe Peluſium antiquorum, ſed Tamiatin, Steph. Guilandinus putat *Tanis* apud Strabonem dici, quæ ad oſtium Taniticum ab eo deſcribitur, vbi quoque hodie Damiata conſpicitur.

pemma, oppidum in Arabia: Plin. lib. 6. c. 29.

pempte, vrbs Ægypti: inde præfectura Pemptitis, Stephan.

penates, Seruio, omnes dij qui domi coluntur: Virg. Sic dicti ſunt, inquit Cic. de Natura deor. 2. quòd penes nos nati ſint, *vel quòd nō longè abſint ab hac, ſiue quòd penitùs inſident.*

penates, quid ſint perſpicuè exponit N. Comes, mythologiæ lib. 4. c. 2.

peneleus, vnus è quinque Bœotorum ducibus, Hom. Il. 2. vide peneleus.

penelope, Icarij filia, Vlyſſis vxor, inexpugnabilis caſtitatis mulier, ac pudicitiæ exem-

plar, quæ abſente totos viginti annos marito, nullis aut parentum precibus, aut procorum pollicitationibus adduci potuit, vt fidem, quam viro diſcedenti dederat, ſecundis nuptiis violaret. Cùm autem proci acriùs inſtarent, atque adeò vim illaturi viderentur, tantum moræ ab illis ſibi pepigit, quantum telæ, quam tum in manibus habebat, abſoluēdæ ſufficeret Quod cùm impetraſſet, mulier aſtuta, quicquid interdiu texuerat, noctu retexebat: eóque commento eorum cupiditatem in reditum mariti diſtulit: qui ab illa ſub mendaci habitu hoſpitio ſuſceptus, procos ad vnum omnes interemit, Homer. in Odyſſ. Pauſanias in Laconicis refert *αἰδοῦς ἄγαλμα*, *pudoris ſimulachrum* erectum fuiſſe ſtadia circiter xxx. à Sparta, ab. Icario, idque memoriæ æternæ dedicaſſe inconcuſſæ fidei pudoriſque coniugalis filiæ ſuæ Penelopes nouæ nuptæ, quæ optione à viro data, ſe vltrò vel patrem ſequendi, obmutuerat, faciémque velarat. De eadem fuſiùs agit N. Comes, mythologiæ lib. 8. c. 24.

peneſtę, populi Theſſalię, Stephan.

peneſtia, regio eſt Illyrici, Liu. l. 3. Decadis 5. Tertio, inquit, die ad Vcana peneſtianę terrę, ea maxima vrbs eſt.

peneus, fluuius Theſſalię, inter Oſſam & Olympum decurrens, collibus dextra lęuáque molliter curuis, hodie *Salampria*, Sophiano. In eo curſu ſunt Tempe, ad quinque millium paſſuum longitudinem, & fermè ſeſqui iugeris latitudinē extenſa, Ouid. 1. Metam. Stra. l. 7. 8. & 9. Plin. l. c. 8. Hinc peneus, nea, neum, & peneius, a, um, per 4. ſyllabas: vnde Daphe, ab Ouidio Peneia dicitur, quòd in Penei fluminis ripa in laurum fuerit commutata: *Araxis* nomen etiā habuiſſe ſcribit Stra. l. 1. Tzetza chiliade 9. nū. 280. tradit Peneum, *Onochonum, Sperchenum* & *Salambriam*, à Barbaris idiotis pro vno flumine haberi. Idē ferè Herodot. l. 7. vbi ſcribit Apidianum, Onochonum, Enipiū & pamiſum omnes in peneum defluere, eundémque ſuo nomine retēto in mare euadere, & omnes cæteros innominatos relinquere. Peneum, Soph. etiam hodie *Salampria* vocari ait: ſed eundem quoque *Lycoſtome* appellat. *Pezin* eum dici hodie tradit Theuetus.

peneus, Elidis Peloponneſi regionis flu. Ptol. *Iglaco* à M. Nigro dicitur. Eſt item Siciliç fluuius, vt tradit Theocriti Scholiaſtes.

penia, paupertatis dea, de qua Plato refert fabulam in Sympoſio, quo nouam rationem affert, cur veneri ſemper hæreat Cupido.

(Pauperies ſapientiam adepta eſt.)

πενία σοφίαν ἔλαχε Hemiſtichium hoc Euripid. laudatur à Zenodoto Parœmiographo, & à Theodoro Prodromo rhet. Gr. exagitatur, vt ψευδοσαρχαϊκό, in Inuectiua, vtraque lingua cum notis edita Pariſiis à Fed. Morello Pr. Reg.

penne, locus eſt Antonino inter Auguſtam Prætoriam & Auguſtam Rauracorum. Simlerus *Nevvenſtadi* vocat ad Lemanum lacum, vulgò hodie. *La Ville neufue.*

penocrucium, Angliæ oppidum, Anton. hodie *Pencriche* Camdeno.

pentagramma. Indię intra Gangem vrbs Ptol.

pentapolis, Syrię regio ad Orientem Iudęæ, à 5. ciuitatibus Sodoma Gomorrha, Adama, Seboim, Segor (quibus olim fuerat inclyta) appellata, igne & ſulphere euerſa. Gen. 13. & 19. Hanc regionem vt Solinus ſcribit, de cœlo tactā teſtatur humus nigra, & cinere ſoluta. Naſcuntur ibi poma, quæ comedi non poſſunt, licet matura videātur quòd leniter manibus preſſa fumum exhalent & in pulverem fatiſcant. Antea *Hexapolis* vocabatur auctore Herodoto in Clio: in Aſia minori eſt circa Doridem, vide Armenia & Cyrene.

pentapolis, regio in Libya à 5. ciuitatibus dicta, quæ & Cyrenaica vocatur. Pli. l. 5. c. 5. Cyrenaica, inquit, eadem Pentapolis regio illuſtratur Ammonis oraculo, vrbibus maximè 5. Berenic, Arſinoe, ptolemaide, Apol. ipſa Cyrene.

pentateuchus. ſic vocantur à Græcis quinque libri Moyſi, Geneſis, Exodus, Leuiticus, Numeri, & Deuteronomium: *His quinque verbis* (inquit Beatus Hieronymus) loqui ſe velle Apoſt. in Eccleſia gloriatur, 1. Cor. 14. *vtique inſtrumenta ac præſidia legum ſunt Dei.*

pentedactylos, mons in Troglodytico ſinu. Pli. l. 6. c. 29. *à iugis quinque digitos referentibus.*

penthesilea, Amazonum regina, quæ teſte Iuſtino lib. 2. Otteræ, vel (vt alij) Orithyæ ſucceſſit in regno: eiuſque Troiano bello inter fortiſſimos viros, cum auxilium aduerſus Græcos ferret, magna virtutis documenta extitêre. Hæc, vt ait Seruius, dicta eſt: ferens, quia ſororem ſuam in venatione confixit, ſimulans ſe ceruam ferire. Cùm Troianis opem ferret, ab Achille occiſa eſt. Libanius in Ethopoeia Achillis ſuper eâ; p. 152. edit. Morell. Prima, inquit Plinius ſecurim inuenit.

pentele, vicus in Antiochide tribu: poſſeſſiuum, pentelicus.

pentheus, Ouid. Metam. filius Echionis, ex Agaue coniuge, filia Cadmi: qui cùm Liberi patris ſacra aſpernaretur, ira numinis matre & ſorore. in furorem verſis, laceratus eſt. Inde pentheus, thea, theum, N. Comes lib. 5. mythologiæ cap. 13. hanc fabulam explicat, & pentheum laudatum regem fuiſſe veriſimile eſt, qui quòd ebrietatem tollere conaretur, à furioſis ſubditis malè exceptus, & conuiciis tum publicis tum priuatis diſcerptus ſit. Non pauci etiam inter Ethnicos fuère, qui cùm ſuperſtitiones Deûm redarguerent, opprobriis variis ſunt affecti.

penthesile, vrbs Leſbi, à penthilo quodam, Step.

penthylus, filius Demonoi qui è papho naues duodecim in auxilium Xerxis eduxit quas oborta tempeſtate amiſit. Ipſe vero captus, multa de exercitu Xerxis Græcos edocuit Herod. l. 7.

pentri, Italiæ populi in Samnitibus: Liu. 9.

peparethos, inſula vna Cycladum, cum vrbe eiuſdem nominis. Ciuis, Peparethius, fœmin. Peparethis: Stephan. quondam fuit *Euonus* dicta, vt Plin. tradit, nunc *Lemene* vocatur, vt Niger ſcribit. *Saraquino*, vt Caſtaldus, vel *Opula* vt Beniamin.

peperina, Indiæ intra Gangem inſula, Ptolem. *Qualpenea*, Caſtaldo vocatur.

pephnon, vrbs Laconiæ. Apollodorus inſulam eſſe ſcribit. Vſurpatur etiam in fœminino & neutro genere. Hinc Pephnius, Pephnites, Pephnæus: Steph.

pepinus, Francorum rex, Caroli magni pater, Longobardos Romanorum agros aſſiduis bellis vexantes, prælio aggreſſus vicit, & oppreſſit, quippe qui ob ampliſſima beneficia in Romanos pontifices, & in Eccleſiam collata, auguſtum Chriſtianiſſimi regis titulum ſibi, & ſucceſſoribus ſuis meruit in hodiernum vſque diem, Munſter. li. 2. Coſm. P. Æmilius.

pepuza, Phrygiæ vrbs, apud Calliſtum, vnde pepuziani hæretici.

pepromene, part. Græc. πεπρωμένη, fatum ſiue parca ſic dicta, quod omnia terminet, & nihil eorum quæ ſunt, intactum relinquat. Lil. Syntag. 6.

pepylichnus, Ptolemæo fluuius eſt, quo Macedoniam ab Auſtrali parte terminari ſcribit.

pera, vrbs Piſidiæ. Gentile, Peræus: Steph.

peræa, Plin. li. 5. c. 14. Iudæa pars vlterior, Arabiæ Ægypto proxima, aſperis diſperſa montibus, & à cæteris Iudæis Iordane amne diſcreta. Vide Niſibus. Eſt & Syriæ oppidulum. Gentile, Peræus. Stephan. item regio continentis aduerſus Rhodum inſulam. Polyb. Mityleneorum etiam colonia. Liu. 37.

perantia, vrbs Ætoliæ: Steph.

peræbus, vide Peræbe.

peraſia, vide Caſtabala.

perce, antiquum nomen Thraciæ. Stephan.

perſes, Hiſpaniæ fluuius, ab incolis ſic dictus, alias Bætis, Steph.

percope, ciuitas iuxta Pontum, quæ Troianis auxilium miſit: Homer. Iliad. 2.

perote, tes, quæ & Percope olim dicta fuit. vrbs Troadis: Steph.

percoſitus, Troianorum amicus, omnium longe doctiſſimus, ſcientia diuinandi futura. Cuius filij Adraſtus & Amphius, quos neque admiranda patris doctrina, neque paterna ſollicitudo a morte ſubtrahere potuit, cùm eos retinere conaretur, ne ad Troianum bellum, vbi morituri erant, proficiſcerentur. Illi enim (nam ſic miſera fati neceſſitas trahebat) nec parere imperio, nec credere conſilio ſenis toties monentis voluerunt.

Perdicas, Macedo, inter comites Alexandri magni, qui etiam in regni partem ſucceſſit, tanta vi audacia ſimul & fortitudine, vt leænæ præſente, catulos è cubili per vim auferret. Ælian. de varia hiſtoria.

perdices IV. Macedonum rex Olymp. II.

perdicia, regio & portus Lyciæ: Steph.

perdix, venator fuit infando matris Polycaſtes amore correptus, quam & contaminauit: vnde Perdicis libido abiit in prouerbium, pro efferata, turpi ac infami. Author Cæl.

perdix, dicis, Dædali nepos, quem, cùm ſerræ vſum primus reperiſſet, à patruo inuidia percito, ab excelſa quadam turri ferunt præcipitatum, deorúmque miſericordia in auem ſui nominis transformatum: quæ etiam nunc ruinæ illius memor, vitat ſublimia, humi nidũ conſtruens: Ouid. 8. Metam. Hæc poſſent eſſe hiſtorica: metamorphoſis verò conficta eſt ex ſimilitudine nominis, & ad perdicis naturam accommodata.

pereia, Theſſaliæ regio, Steph.

peregrinus, cos. cum Æmilian. anno vrbis 996.

perennius, præfectus prætorio, ſub Commodo imperatore, eiuſque ſatelles crudeliſſimus. Lamp.

perfector Iupiter, & perfectrix Iuno dicti ſunt, quòd hi primi duces perfectoréſque rerum omnium crederentur, vt Dij Conſentes.

perga, oppidum in Pamphilia, à quo Diana Pergea dicta eſt, propter templum illi dicatum: Pomp. lib. I. Apud Stephanum Diana Pergaſia nominatur.

pergama, morum, arces Troianæ, quæ quoniam altiſſimæ erant, omnia alta ædificio Pergama ſunt appellata, Seruio. Ponitur item pro ipſa Troianorum vrbe, quæ proprie Ilium fuit appellata. In eadem etiam ſignificatione legitur Pergamos, ſiue Pergamus. Hinc Peagameus, mea, meum, hoc eſt, Troianus. Olim *Teuthrania* dicta fuit, vt refert Pauſanias. *Pergamo* etiamnum hodie vocatur Sophiano. Galeni medicorum principis patria eſt. Hìc chartæ vſus primùm inuentus, quæ inde nomen habet.

pergæa Diana, à Perga oppido Pamphiliæ, vbi templum habebat operoſiſſimum, & in eo fiebant celeberrima quotannis feſta.

pergamenus, Æſculapius cognominatus eſt, & pergameus à Pergamo celebri vrbe Aſiæ, vbi ſummo cultu venerabatur. Inde Martialis,

Pergameno poſuit dona ſacrata Deo.

pergamum ſiue pergamus, ciuitas Aſiæ inſignis, diu ſub Attalicis regibus fortunata, & poſtea Romanorum prouincia facta. Apud quam chartæ vſus inuentus eſt, quæ nunc quoque vulgò *Pergamena* dicitur ab Attalo, vt Ælianus: vel ab Eumene, vt Plinius ait. Ex Pergamo Galenus medicus celebris, & Apollodorus fuit: hodie *Pergamo*.

pergamum Idæ promontorium, vt Pergamus, ciuitas minoris Aſiæ, theſauros reſeruabat Lyſimachi Agathoclis filij, qui vnus fuit ex ſucceſſoribus Alexandri. Strabo lib. 8.

perge,

perga, Ptolem. Pamphyliæ Mediterranea vrbs. *Pirgi* hodie vocari teſtatur Sophianus.

pergantium vrbs Ligurum, Gentile, Pergantius, Stephan.

pergaſe, vicus in Erechtheide tribu: Incola Pergaſeus, Stephanus. De Pergaſia Diana, vide Perga.

perge, vide perga.

pergus, Siciliæ lacus, in finibus Ennæ ciuitatis, vbi à Plutone Proſerpinam raptam fuiſſe fabulantur. Hic circumſeptus nemoribus à Claudiano deſcribitur. Pergusa Ouidio 5. libro Meta. Hunc locum, qui ad Ennenſium nemus in medio inſulæ eſt, Vmbilicum Siciliæ nominari Cicero in Verrem teſtatur, hodie, *Lago di Goridan. Percus* per c habet Firmicus.

perialla, antiſtes fuit mulierum apud Delphos vaticinantium, ætate Cleomenis.

periada, vrbs in Eubœa inſula, Strabo l. 10.

periander, Corinthiorum rex, vnus è ſeptem ſapientibus, Cypſelo patri in regno ſucceſſit, regnauit annos quadraginta. Rogauit cur in tyrannide perſeueraret, quum eſſet ſapiens, reſpondit. Et ſponte & inuitum recedere, periculoſum. Crudeliter igitur & magno ſuſpicione agebat, ſtipatus ſemper militibus, otioſos in foro oſcitantes vſque formidans: quapropter continuò erat in bellis naualibus præſertim. Dicitur & Iſthmum voluiſſe perfodere: Scripſit ὑποθήκας, id eſt, humanæ vitæ præcepta. Huius illud eſt, Iram compeſce, Diogenes, Suid.

peribœa, Eurymedontis Gigantis filia, ex qua Neptunus Nauſithoum ſuſcepit, Alcioni patrem, Hom. 7. Odyſſ.

peribolus, Rhodiorum vicus iuxta Byzantium, *Rodocinion* hodie dictus, Gyllius in ſuo Boſpho.

pericionius, Bacchus cognominatur, cuius cùm alij meminere, tum ei imprimis Orpheus hymnum concinuit, adolens aromata, Lil. Syntag. 8. Columella à Ioſ. Scal.

pericles, vir clariſſimus Athenienſis, qui rempublicam 40. an. gubernauit. Pollebat enim authoritate & eloquentia. Olympium poëtæ comici vocant, quòd tonare in concionibus ac fulmen ciere videretur. Habuit in adminiſtratione reipublicæ aduerſarium Thucydidem Mileſium, virum nobilem ac potentem. Suggeſtum aſcenſurus, diis vota faciebat, ne verbum ſe imprudente aut inuito efflueret, quod ad rempubl. minus pertineret. Quum Sophoclem haberet in magiſtratu collegam, ac ſimul aliquando nauigaſſet, collaudaſſetque Sophocles formam pueri prætereuntis inter graues ſermones, *Non ſolùm*, inquit, *ô Sophocles, magiſtratum decet manus, ſed etiam oculos habere continentes.* Thucydide quodam vociferante, quòd nimis multa ex publico pro ædificiis erogaſſet: ipſe ad populum dixit: Si ita eis videtur, de ſuo erogaturum, modò eius nomen inſcribi in operibus paterentur. Reſponderunt, Sumptum omnino fieri debere. Quidam dicunt ab eo conſtitutũ, vt declamationes fierent exercitationis cauſa, vtque extemporalis oratio haberetur, Plutarch.

periclimenus, Nelei filius, frater Neſtoris & Chromij, Homero 11. Odyſſ. Cui à Neptuno auo conceſſum erat, vt in quas ei viſum eſſet formas, ſe poſſet transformare. Quum igitur Hercules bellum contra Neleum gereret, ipſe in muſcam verſus, ab Hercule, conſilio Palladis, quæ illum prodebat, claua interfectus eſt, quum ille aculeum Herculi, ceu ſolent muſcæ grauiores immiſiſſet. Ouid. libro 12. Metamorphoſ. fabulatur Periclymenum in Aquilam verſum, ab Hercule, quem plurimum vnguibus vncis infeſtabat, ſagitta in ſublimi confoſſum. Ethopoeiam Atticam Seueri Rhetoris Alexandr. ſuper Hercule ad certamen ſingulare cum Periclymeno ſe accingente, cum aliis quibuſdam è Biblith. Reg. erutam, Latinam fecit edidítque typis Reg. Lutetiæ, Fed. Morellus Pr. Reg.

perierbidi, Sarmatiæ Aſiaticæ gens, Ptol.

perillus, Athenienſis faber ingenioſiſſimus, qui Phalaridi Agrigentinorum tyranno taurum ex ære fabricauit, cui ianuam in latere poſuit, vt quum incluſus reus ſubiectis ignibus torqueretur, mugitum, non hominis vocem videretur emittere: pro quo inuento, cùm munus à crudeliſſimo tyranno Phalaride, qui nouis hominum tormentis delectabatur, poſtulaſſet, in eo ipſe, vt eam pœnam primus experiretur, includi à tyranno iuſſus, ac ſuppoſitis ignibus exuſtus eſt, Plin. libro 34. c. 8.

Perimula, Indiæ promontorium, vbi eſt celeberrimum emporium, Plin. l. 6. c. 20.

perimula, Aureæ Cherſoneſi vrbs, Ptolem. *Patane* Caſtaldo: & iuxta Ptolem. perimulas ſinus.

perimule, Nympha in inſulam verſa, Ouid. Metam. li. 8. cuius figmenti explicationem vide in voce Echinades.

perincari, Candianorum vrbs, Ptolemæo, Indiæ intra Gangem, *Pelagonga* dicitur Caſtaldo.

perine, vide parparon.

perinthus, clara vrbs in Propontide, olim Thraciæ metropolis, quæ hodie dicitur Heraclea ab Heraclio Conſtantinopolitano cognominata: in qua Veſpaſiani, Domitiani, Antoninique palatia fuerunt ingentia, & amphitheatrum ex vno marmore magnum & mirandum: quod inter ſeptem orbis miracula numeratur, hodie *Heraclia.*

perinthij, Perinthij ciuitatis incolæ circa Helleſpontum, authore Herodoto, circa initium lib. 5. Inde perinthius, thia, thium.

Cccc c

perinthus, quæ & Heraclea, vrbs Thraciæ, Ptolemæus, Marcellinus & Zoſimus. Hæc antea etiam *Migdonia* dicta fuit ab Hercule, vt Tzetza tradit Chiliade 3. numero 100. *Perintheras* Antonino eſt. *Paralia* quoque vocata fuit, vt ſcribit Procopius de ædificiis Iuſtiniani, interprete Arnoldo Veſulienſe. *Pera* hodie dicitur Volaterrano. *Rodoſto* Bellonio, *Pantero* Caſtaldo : *Heraclia* Procopio, Sophiano, & Nigro.

perion, fluuius iuxta Indicum ſinum, vbi Chadramotitæ habitant, Stephan.

peripatetici, philoſophi Athenis, quorum originem ita aſſignat Cicero Academicarum quæſtionum libro primo. Platonis autem authoritate, qui varius & multiplex & copioſus fuit, vna & conſentiens duobus vocabulis philoſophiæ forma inſtituta eſt, Academicorum & Peripateticorum, qui rebus congruentes, nominibus differebant. Nam quum Speuſippum ſororis filium Plato Philoſophiæ quaſi hæredem reliquiſſet, duos autem præſtantiſſimos ſtudio atque doctrina, Xenocratem Chalcedonium, & Ariſtotelem Stagiritem: qui erant cum Ariſtotele, Peripatetici dicti ſunt, qui diſputabant inambulantes in Lyceo : illi autem qui Platonis inſtituto in Academia, quod eſt alterum Gymnaſium, cœtus erant, & ſermones habere ſoliti, è loci vocabulo nomen habuerunt. Sed vtrique Platonis vbertate completi, certam quandam diſciplinæ formulam compoſuerunt, & eam quidem plenam ac refertam.

periphanes, nomen Comici Græci.

periphas, phantis, Theſſalus quidam, pater Lapithæ : à quo Lapithæ nomen acceperunt, Stephanus.

periphas, Virgil. nomen cuiuſdam ex comitatu Pyrrhi, quem vnà cum illo Priami regiam oppugnantem inducit libro ſecundo Æneidos.

periphoretus, Artemonis cuiuſdam cognomen fuit, deliciis adeò effœminati, vt nunquam niſi lectica penſili circumlatus, domus ſuæ limen tranſiret, dictus ἀπὸ τῦ περιφέρεσθαι, quaſi circumlatilis.

periphoſſus, Libyæ interioris portus, Ptol.

peripolium, oppidum Locrorum Epizephyriorum in Italia, Thucyd. l. 3. hodie *Amygdalia* vocari ſcribit Barrius.

peripoltas, vates fuit ex Theſſalia, qui Opheltem regem ſuoſque in Boëtiam populos ducens, familiam multis deinde temporibus nobiliſſimam ex ſe reliquit.

periſthenes, vrbs in Ponto condita, Olymp. 43.

periſterides, inſula & ciuitas iuxta Smyrnam, Plin. l. 5. c. 31.

peritheuſa, ignobile oppidum circa Epheſum, Plin. l. 5. c. 31.

periſades, Illyrici populi, circa Damaſtium, Strabo.

periſtere, vrbs Phœnicum, Gentile Periſterites, Stephanus.

perithœdæ, vicus in tribu Oeneide: Incola, Perithœdes, Stephan.

perithous, viri proprium, vide Pirithous.

permeſſus, fluuius Bœotiæ ex Helicone proueniens, per Bœotium in Copaidem lacum fluẽs, Phœbo & Muſis ſacer, Strab. 9. Declinatur etiam, hic Permeſſis, ſidis vel ſidos.

perne vrbs Thraciæ, è regione Tharſi, Gentile, Pernæus, Steph.

pero, rûs, Nelei filia ex Chloride filia Amphionis ſoror. Neſtoris & Periclymeni, eximia pulchritudine : quam cùm multi certatim proci vxorem ſibi depoſcerent, Neleus, qui id temporis irreconciliabili odio ab Hercule diſſidebat : negauit ſe cuipiam illam deſponſurum, niſi prius boues Herculis abactos ad ſe adduxiſſet. Quòd cùm Bias Amythaonis & Aglaiæ filius, à fratre Melampode adiutus præſtitiſſet, vxorem eam accepit, Homer. 12. Odyſſ.

peroe, fons in Bœotia, Pauſan.

peronticum, Thraciæ vrbs, Ptolem. *Verdiſo*, Mercatori.

peroſſi, Plinio libro 5. capite 8. populi Æthiopum in fine Mauritaniæ, qui, vt idem teſtatur libro ſexto capite triceſimo, quadrupedum, ferarum modo vagi ſunt & earum viſceribus veſcuntur.

perozes, Perſarum rex, anno Chriſti 457.

perpenna, VII. Romanus, bello Sertoriano à Pompeio in Hiſpania victus. Hic cùm partes Marianas ſectaretur, Quintum Sertorium quo cùm prius magna amicitia dimicauerat, inter epulas nihil ſibi timentem interfecit, vt ſolus imperio potiretur in Hiſpania, Plutarchus in Sertorio.

perperena, vicus in Aſia non procul ab eo loco in quo Deas à Paride iudicatas eſſe dicunt, Strabo libro 13.

perpetuus, Conſul cum Corneliano, anno vrbis 989.

perrhæbe, vrbs Theſſaliæ, Stephan.

perrhæbi, populi Theſſaliæ, qui Lapitharum potentia fracti, fugerunt in Ætoliæ montana Pindo Monti proxima: quæ regio ab ipſis Perrhæbia dicta eſt, Ouid. 12. Metamorp. In hac regione eſt Pindus mons, qui inde cognominatus eſt Perrhæbus.

perrhæſij, vrbs Tuſciæ, vna ex duodecim, quæ principales vocantur, Gentile, Perrhæſenus, Stephan. forte Peruſia.

perrhidæ, vicus in Anthiochia tribu. Step.

perſa, vrbs iuxta Euphratem & Samoſa, gentile, Perſenus, & Perſeus.

perſa, Oceani & Tethyos filia, ex qua Sol

Æτam fertur ſuſcepiſſe, Hyginus in Fabulis poeticis.

perſacra, Indiæ intra Gangem vrbs, Ptolem.

perſagadum, vrbem à Cyro conditam habet Curtius libro 5.

perſæ populi, vide Perſia.

perſarmenia, regio inter Perſiam & Armeniã, ab vtraque nomen accipiens.

perſea, fons circa Mycænas in Peloponneſo, Pauſan.

perſebolis, Perſidis regia, Ptolemæus tamen hanc vrbem Perſepolim, non Perſebolim vocat: & ſic legendum opinor, vide Perſepolis.

perſeis, idis, Nympha marina, Oceani & Tethyos filia, Heſiad. in Theogonia.

perſephone, Iouis & Cereris filia, Latinis Proſerpina appellata, quam ab Orco in Sicilia raptam fuiſſe poetæ fabulantur, Ouidius libro 4. Faſtor.

At neque Perſephone digna eſt pradone marito.

perſes, rex Macedonum, qui ab Æmilio victus, & in acie captus: ductus eſt in triumpho Romam cum filiis: periitque in carcere animi mœrore confectus, vel (vt alij tradunt) vigiliis maceratus. Fuit & alter Perſes, Solis & Perſæ Nymphæ filius, pater Hecates, rex Tauricæ regionis crudeliſſimus.

perſes, Herod. 7. filius Perſei Danaes filij ex Andromeda Cephei filia, à quo Perſas originem duxiſſe ſcribit: hic Plinio lib. 7. c. 5. primus ſagittas reperit.

perſes Aſcræus, poëta, frater fuit Heſiodi.

perſeponis, vrbs Perſidis, à Perſeo condita, vt apud Strabonem libro 15. quam poſtea Alexander ebrius demoliri iuſſit. Alia eſt in Argo, olim Perſei vrbs dicta.

perſeus, Iouis filius ex Danae Acriſij Argiuorum regis filia, quam Iupiter commutatus in ſpeciem aurei imbris vitiauit. Acriſius enim cùm ex oraculo didiciſſet, futurum aliquando vt à nepote occideretur, filiam munitiſſimæ turri incluſit. Iupiter itaque Danaës amore captus, cùm aliis non pateret aditus, aſſumpta ſpecie aurei imbris, per tegulas turrim ingreſſus eſt, puellæque fruſtra tam arcta cuſtodia ſeruatæ ſtuprum intulit. Quo ex concubitu cùm illa graui da effecta eſſet, indignatus eſt Acriſius, filiam vnà cum nepotulo arcæ includi iuſſit, atque in mare proiici, futurum ratus, vt ventis vndiſque obruerentur. Quæ res illi omninò cecidit præter opinionem: nam arca ad Dauniæ littus delata, & à piſcatore reperta eſt: in qua cùm Danaen cum filio inueniſſet, vtrúmque Pilumno regi obtulit: qui cùm genus & patriam eius didiciſſet, Danaen quidem vxorem duxit: Perſeum verò Polydectæ, Seriphi inſulæ regi educandum tradidit, qui poſtea adultus, talaria & falcatum enſem, nomine Harpen, à Mercurio, à Minerua autem Ægidem accepit: quibus fretus, expeditionem aduerſus Gorgonas ſuſcepit. Erant autem eæ ſorores tres, Meduſa, Sthenyo, & Euryale, Æthiopiæ extrema incolentes, angues pro capillis habentes, oculúmque vnicum, quo viciſſim veteres, quotquot eas aſpiciebant, in ſaxa vertebant, id veritus Perſeus, à Pallade Ægidem accepit, ex ære fulgentiſſimo, in quo, veluti ſpeculo, effigiem earum impune intueri poſſet. Ad ortus itaque Meduſam, cum ipſa & angues ſopiti eſſent, vnico ictu illam peremit: capútque eius abſciſſum in Ægide collocauit: quo Atlantem Mauritaniæ regem, hoſpitio ipſum excludentem in montem mutauit. Hoc etiam capite Seriphiẽſibus populis oſtenſo, eos omnes Perſeus mutauit in lapides: poſt hæc, Andromedam marino monſtro expoſitam periculo liberauit, liberatámque vxorem duxit, Phineo, eiúſque fautoribus, qui ſponſam ſibi præripere conabatur, partim occiſis, partim in ſaxa mutatis. Poſtremò cum vxore in Seriphum inſulam reuerſus, Acriſium ibi offendit, quem iactu diſci imprudens interfecit. Hyginus tamen Fabularum poët. cap. 63. author eſt, Danaën vna cum filio non in Italiam, ſed in Seriphum inſulam delatam fuiſſe, ibique Polydectæ regi nupſiſſe: vbi cum Acriſium auum ſuum iactu diſci (vt iam diximus) imprudens interemiſſet, dolorisque impatientia extabeſceret, Iouis patris ſui miſeratione in cœlum eſt tranſlatus.

Perſeus, habitus Iouis filius, propter ratam fœlicitatem. Suſcepit expeditionem aduerſus Gorgonum gentem, cuius regina erat Meduſa. Intulit inde bellum Mauritaniæ, decertauit armis cum Æthiopibus, apud quos nuptias celebrauit cum Andromeda Cephei regis filia. Poſtea reuerſus in Græciam, occupauit regnum Argiuorum, deuicto Prœto ſuo patruo & Polydectæ, inſulæ Seriphi regulo, à quibus multis iniuriis erat affectus. Ad extremum conſtituit in Helicone ludum literarium: quo beneficio tantam conſecutus eſt celebritatem, vt à poëtis & Mathematicis laudibus encomiiſque in cœlum vſque (vt aiunt) euectus & inter ſidera collocatus ſit: tantas autem res confecit incredibili celeritate & verſutia ingenii: ideóque fingitur talaribus & gladio Mercurij, galea Orci, & clypeo Palladis fuiſſe inſtructus. Nam talaria celeritatem, gladius Mercurij calliditatem, galea Orci conſilium tectum, & clypeus Palladis ratam felicitatem ſignificat. Per caput verò Meduſæ, cuius aſpectu omnes conuertebantur in ſaxa, ſignificantur immenſæ Gorgonum opes quibus ille potitus, omnes, quos bello adortus eſt, ſubegit: nam in Inſulis occidentalibus, vbi Gorgonum gens habitabat, olim fuerunt maximæ opes totius orbis terrarum, teſte Platone. Nonnulli referunt fabulam Saxifici capitis eſſe admirandam Meduſæ pulchritudinem, cuius

aſpectu omnes ſint in ſtuporem verſi. Reliquas huius figmẽti poëtici partes expoſitas, vide apud N. Comitem mythologiæ l.7. c.11.12.18.

Perſeus, vrbs Attica, & portus eiuſdem nominis ab Athenienſibus conditus.

perſia, ſiæ, ſeu Perſis, idis, & Perſida, dæ, Orientalis regio à Perſo, ſeu Perſeo rege ſic dicta. Curtius de geſtis Alexandri, Stephan. à Perſe Medeæ filio dictam ſcribit, cuius populi Perſæ dicti ſunt, luxu & deliciis corruptiſſimi. Hæc regio Ptol. lib. 5. à Septemtrione Medis terminatur, ab Occaſu Suſiana, ab Ortu ſolis duabus Carmaniis, à Meridie parte ſinus Perſici. Hinc Perſicus, ca, cum.

perſarum imperium vti olim celebre, ſic etiamnum hodie maxime clarum eſt, ampliſſimáſque regiones comprehendit: nam omnem eum Aſiæ tractum, qui eſt inter Tigrim fluuium, ſinum Perſicum, Mare Indicum [quod olim rubrum] Indum, & Iaxartem (hodie *Cheſel*) fluuios, & Caſpium mare noſtra ætate à Sophis Perſiæ regibus poſſidetur.

perſia, Ptolemæo Perſis, Aſiæ regio: Imperio potentiſſimo olim famigerata: neque hodie ab eo admodum degeneraſſe ſub Sophis regibus videtur. Perſæ quondam à Scythis *Corſori* dicebantur, Plinio & Solino auctoribus, *Cephenes* à Græcis, à ſe vero ipſis atque ab incolis *Artæi*, vt Herodotus l.7. docet *Achæmenij* etiam ab Achæmenia Perſidis regione, Stephan. teſte. Hebræis *Elamitæ* ſunt, aut, vt Ioſephus habet *Elymæi*. Regio hodie *Farſi* vocatur. Iouio vocantur *Agamij*, qui huius imperio ſubſunt, *Azamij* habet Niger. *Atzamios* eos appellat etiam Chalcondilas. *Azemia* ab aliis regio dicitur. A Suida & Cedreno *Maguſæi* nuncupantur: hic etiam eos ab indigenis *Magog* dici addit. *Pharſi* regionem vocat Theuetus, & addit eam à Barbaris *Chus*, ab Arabibus *Chub* & *Xaiſmael*, ab aliis vero *Scychaider* nuncupari.

perſi da, mulier Paulo chariſſima, quæ multum in Domino laborauerat, Rom. 16.

perſicus ſinus, Ptolemæo & aliis, quod à Plutarcho in vita Luculli *Babylonium* mare appellatur: ſinus eſt maris Rubri, Perſiam & Arabiam Felicem interluens, Plin. lib. 6. c. 26. “ Perſiam, inquit, Rubrum mare ſemper accolue- “ re, propter quod is ſinus Perſicus vocatur *Elcatif* & *Meſendin* nunc nominari ex tabulis videtur, quod etiam teſtatur N. Nicolaus *Yumachcama* à Meſopotamiis nuncupari ſcribit Theuetus, & aliis *Bein-elnaharim*.

perſinus, Galatiæ ciuitas, à Galo quodam perſinunte dicta, vel à Rhyſecolle, vbi Marſyas ſepultus eſt: Gentile perſinuntius, Stephanus.

Perſiu. doctiſſimus Romanorum, Cicero de Oratore: C. Lucilius homo doctus & perurbanus dicere ſolebat, ea quæ ſcriberet, neque ſe ab indoctiſſimis, neque à doctiſſimis legi velle, quod alteri nihil intelligerent alteri plus fortaſſe quam ipſe de ſe: qui etiam ſcripſit, Perſium „ non curo legere: hic enim fuit, vt notauimus, „ omnium fere noſtrorũ hominum doctiſſimus. „ Lælium decimum volo, quem cognouimus vi- „ rum bonum, & non illiteratum, ſed nihil ad „ Perſium. Hactenus Cicero.

perſius, Flaccus, Volaterris Hetruriæ oppido natus, claruit iiſdem fere temporibus, quibus Domitius Nero imperium vrbis Romæ ſuſcepit. In Grammatica præceptorem habuit Rhemmium Palæmonem Vincentinum, qui grauiſſimas inimicitias dicitur exercuiſſe cum Marco Varrone, in Rhetorica Flauium Virginium: Annæum vero Cornutum, qui philoſophiæ ſtudio excelluit, magna dilligentia, ſingularique obſeruantia coluit, cúmque eo familiariſſime diu vixit, & Satyras ſcripſit quæ extant, de quibus Mart. lib. 6. epig. 29.

Sæpius in libro memoratur Perſius vno,
Quam leuis in tota Marſus Amazonide.

perſunes, Ægypti rex, anno ante Romam conditam 160.

petra, oppidum in Galatia, Ptol.

peruſia, Hetruriæ ciuitas, ab Achæis condita, in qua L. Antoninus ab Auguſto obſeſſus, cum extrema fame laboraret, coactus eſt deditionem facere. Hinc Peruſinus, peruſina, peruſinum, vulgo, *Perouſe, Peræſion*, eadem videtur apud Stephan. cùm dicat eam eſſe vnam ex duodecim Tuſciæ principibus vrbibus, App. Alexand. per i in ſecunda ſcribit, quam dicit etiam hodie *Perut* vocari.

peſcennius, vir Ciceroni perbeneuolus, vt ipſe ait ſcribens Terentiæ vxori lib. 14. ep. famil. Peſcennius eſt perbeneuolus nobis, quem ſemper ſpero tui fore obſeruantem.

penſedare, Æthiopiæ ſub Ægypto gens, Ptolem.

perſici, Hiſpaniæ Tarraconenſis populi, Pli. pæſici, Ptolemæo.

peſſinus, nuntis, Phrygiæ oppidum, ab Attalicis regibus ſplendide extructum. Matris deûm templo, & porticibus ex candido marmore egregiè nobilitatum. Hinc Cybeles ſimulachrum Romani in vrbem adduxerunt, vnde & Peſſinuntia dicta eſt, Plin. libro 5. c. 32. Ibi Gordius nodus eſt ab Alexandro reſciſſus, Stephano eſt ciuitas Caucanidis, Arabyza prius dicta. Alij dicunt eſſe vrbem Paphlagoniæ, Ptolemæus. Hanc Alexand. Zardus in ſuo de moribus gentium bello *Tribanta* vocat, Theuetus *Poſſene*.

peſſinuntia, dea Cybeles, Deûm mater ex Græcia Romam tranſlata. Eius hiſtoriam vide apud Herodianum l. 1. hiſtor. Arnobium libro 2. aduerſus gentes, Philena, hæc etiam dea dicta eſt Alex. l.6. c. 4

peſtium, Iazygum Metanaſtarum vrbs, Ptolemæo.

peſuri, Luſitaniæ populi, accolæ Vaccæ, Plin.

libro 4. c. 21.

petalia, Eubœæ vrbs, Strabo.

petaliæ, inſulæ quatuor in Euripo Euboico, Plin. libro 4. c. 12.

petalus, vnus ex his qui in aula Cephei regis Perſeo vim inferre conati ceciderunt. Ouid. 5. Metam.

Petalus irridens, Stygijs cane cætera dixit.

petauonium, Superatiorum vrbs in Hiſpania Tarraconenſi, Ptol. & Anton. *Vanenza* hodie.

peteo, qui & Mueſtus, rex Athenienſium, anno ante Romam conditam 450.

petelia, Lucanorum metropolis, occurrit apud Samnites, qua Roma in Græciam pedeſtri itinere itur, Strabo l. 6. hodie *Policaſtro.*

petenifus, Galatiæ oppidum, Ptol.

peteon, vrbs Bœotiæ, gentile, Peteonius.

peteſucus, rex Ægypti, qui primus in Heracleopolite Nomo ædificauit Labyrinthum, Plin. libro 36. c. 13.

petilia, Plinio, Ptolemæo, & Stephano, magnæ Græciæ vrbs, non procul à Lacinio promontorio: à Philoctete condita ἀπὸ τῦ πέτεσθαι, id eſt à volando, quod ex volatu auium ſumpto augurio, ibi futuræ vrbi locus ſit delectus. Virg. 3. Æneid.

Parua Philotectæ ſubnixa Petilia muro.

Inde πετηλινός, Stepha.

petirgala, Indiæ vrbs intra Gangem, Ptolemæus.

petorſi, magna & populoſa gens Libyæ, Stephan.

petoſiris, Ægyptius Mathematicus inſignis, Plin. lib. 7. cap. 49. & lib. 2. ca 23.

petouio, Tacito colonia & oppidum in Carnis eſt, ad Drauum fluuium, *Pettavv*, Lazio & Rhenano. Villanouanus dicit Petouio quoque *Patauium* Ptolemæi eſſe, quod in Pannonia ſuperiori conſtituit, *Petobio* per b habet Ammianus.

petra, Siciliæ oppidum, prope Hybla Petrę Syreſium, vrbs Lucaniæ, libro 3. c. 4. Surrentum cum promontorio Mineruæ Sirenum quondam ſedes, *Petrinus* habet Antoninus, & Petrinorum meminit Cicero & Plinius: hodie *Petra patria* dici tradit Mar. Niger. Leander duas facit, quæ in monte ſublimior eſt, *Petralia in monte*, quæ valli inſidet, *Petralia ſottana* nominat.

petra, Macedoniæ vrbs, item agri Piceni oppidum, & locus Africæ Propriæ, item vrbs Mediæ, Sogdianæ, Galilææ ſuperioris, & nomen variorum locorũ, & portuum, vt annotant veteres Geographi, hodie *Dachi.*

petra, Straboni libro 16. Arabiæ oppidum, Nabathæorum metropolis. Vnde ea pars Petræa nuncupatur Stephan. vrbs eſt tertiæ Palæſtinæ: Ciuis, Petræus.

petra deſerti, arx & ciuitas principalis in regno Moab, in finibus Arabiæ ſita, Iſa. 16. Hebræi Selam dicunt. Ab hac Arabia Petræa dicta eſt, Hegeſippus libro 1. c. 14.

petræa, eſt Nympha Oceani & Tethyos filia Heſiodus in Theogonia.

petreius, vir rei militaris peritiſſimus: Legatus ſub C. Antonio conſule, Catilinam vicit & occidit: Legatus Cæſaris in Gallia multa præclara geſſit: pòſt à Cæſare, cùm Pompeij partes ſequutus eſſet, primùm Hiſpania, iterum, deinde in Africa victus cum rege Iuba, ſe cum eodem mutuis vulneribus confecit, Cæſar, Saluſt. Appianus.

petraius Attinas, Cimbrico bello primipilus ſub Q. Catulo, excluſam ab hoc legionem ſuam, adhortatus Tribunum ſuum, dubitantem per hoſtium caſtra erumpere, interfecit, legionémque eduxit: donatus propterea corona graminea obſeruatum exercitum.

petræon, vrbs Lazica, quæ etiam Iuſtinianea appellatur, à Iuſtiniano Imp. in Authenticis: quod ex eiuſdem nouellis annotauit Stukius.

petrinus, rex Cypri, ſub annum ſalutis 1371.

petrogori, ſeu Petragorij, ſunt populi in Aquitania, proximi Pictauis ac Santonibus. Eorũ ciuitas eſt epiſcopalis, nomen retinens, in prouincia Burdegalenſi & Francorũ regno ſita Gallicè, *Perigue ux*, *Perigort*, horum vrbs Orontio vocatur, Ptolem. libro 2. c. 7.

petronia, nomen vxoris Vitellij, Sueton.

petronia, nomen fluuij in Tiberim defluentis, dicti, quòd perpetras fluat, quem magiſtratus auſpicato tranſeunt, cùm in campo quid agere volunt, quod genus auſpicij perenne vocant.

petronius, Ægypti præfectus, ab Auguſto miſſus, Cornelio Gallo ſucceſſit, aduerſus Æthiopes bellum geſſit, quibus regina Candace imperabat, virili quidem animo mulier, ſed altero capta oculo, Strabo l. 17.

petronius Granius, centurio octauæ legionis, ſub Cæſare bello Gallico militans, cum nauis eſſet, qua Quæſtor deſignatus in Aphricam vehebatur, in Scipionis poteſtatem veniſſet, & cæteris interfectis, Quęſtor Scipio incolumitatem polliceretur: reſpondit, Cæſarianos aliis incolumitatem dare, non accipere conſueuiſſe: quo dicto ſe gladio tranſuerberauit, Plutarch. in Cæſare.

petronius, Ælij beneficio ex humili loco ad equeſtrem ordinem peruenerat. Mox quum Ælius Placentiæ, ne in manus hoſtium veniret, gladio incubuiſſet, Petronius quoque, qui morientem iuuerat, ſuper eum cecidit, Valerius de amicitia.

petronius Conſularis, moriturus inuidia Neronis, vt menſam eius exhæredaret, trullam murrhinam ccc. ſeſtertiis emptam fregit, Plinius libro 37. c. 2.

petronius, pater Veſpaſiani Cæſaris.

petronius Perpenna Conſtantinianas thermas in priſtinum ſplendorem reſtituit.

Petronius Diodorus medicus, ſcripſit Antilegomena: citatur à Plin. l. 20. c. 8. infra.

petronius poëta, cuius aliqua de medicina verſibus conſcripta, ad noſtram ætatem peruenerunt. Volaterranus.

petroſaca, parua regio Arcadiæ: Gentil e, petroſacæus, Steph.

petroſa, inſula Ciliciæ: Gentile petroſſæus Stephanus.

petrus, nomen vnius Apoſtoli ex duodecim, à Chriſto ſic cognominati, Ioan. 1. qui prius Simon dicebatur, Matth. 4. Marc. 3.

D. Petrus, in Aſiæ Eccleſiis rite conſtitutis, & in Antiochena ciuitate, ad maiora inde rerum initia, Romam (vt quidam exiſtimant) anno Claudij Cæſaris ſecundo proficiſcitur, prædicanſque Euangelium, primordia ibi nouæ fundat Eccleſiæ, cuius plures mox annos paſtor fuit, tandem iuſſu Neronis, eodem die, quo D. Paulus capite obtruncatus fuit, pedibus in ſublime elatis, cruci eſt affixus. Sic ambo, iactis iam validis Eccleſiæ fundamentis, ſunt martyrij coronam adepti, Euſeb. libro 2. c. 15. Polyd. Virgil. lib. 4. c. 2.

petrus Belliperticus, natione Burgundus, Bononiæ ius ciuile profeſſus eſt, circiter annum 1030.

petrus Anchoranus, Bononienſis iureconſultus, ius ciuile profeſſus eſt, circiter annum 1480.

petrus, epiſcopus Alexandrinus, anno ſalutis 302.

petrus Lombardus, Pariſiorum epiſcopus, ſummus Theologus, cuius extat opus Sententiarum Theologicarum, floruit ſub Ludouico Craſſo Francorum rege.

petrus Altiſſiodorenſis, Græcorum imperator, ab Epirotarum duce, ex inſidiis captus eſt, ſub annum ſalutis 1215.

petrus, Hiſpaniæ rex crudeliſſimus, cunctam Hiſpanorum nobilitatem, ac proximos quoſque de medio ſuſtulit, ſub annum ſalutis 1348.

Petrus, Hungariæ rex, regno pulſus, ab imperatore Henrico reſtitutus eſt, ſub annum ſalutis 1043.

Petrus, Aragonum rex, Sicilia potitus, anno ſalutis 1283.

Petrus, Angliæ rex, dimiſſo ſuis regno, Romam venit, vbi in paupertate priuatus vixit.

Petrus Gambacurta, Piſarum dominus, ab Appiano quodam, publico ſcriba, cum filiis interfectus, anno ſalutis 1392.

Petrus, Vrceolus, Venetorum dux, cum Gregorio Conſtantinopolitani imperatoris duce Saracenos bello victos, Italia expulit.

Petubaſtis, rex Ægypti, anno ante Romam conditam 70.

Petuſcum palatij dicta eſt regio vrbis, quam Romulus obuerſam poſuit ea parte, in qua plurimum erat agri Romani ad mare verſus, & qua molliſſimè adibatur, vrbs quum Hetruſcorum agrum à Romano Tiberis diſcluderet, & cæteræ vicinæ ciuitates colles aliquos haberent oppoſitos. Feſtus.

peuce, parua inſula in vno oſtiorũ Iſtriæ, quod ab illa peuces appellatur. Plin. lib. 4. ca. 12.

peuces, Plinio vnum oſtiorum Danubij fluminis: Ptolem. Ammiano & Straboni, hoc *Hieron* id eſt, ſacrum vocatur.

peuceſtes, Alexandri magni ſeruator, tanta dignus gloria, vt ait Plinius l. 34. c. 8.

peucetia inſula: vide Calabria.

peucetij, populi ſunt circa mare Ionium, vt ait Steph. qui etiam *Pediculi*, & Græco ſermone *Audanij* dicuntur à Strabone, hodie *terra di Barri* vocari tradit Niger. Steph. habet *Peucetiantes*, Oenotriis vicinos.

P H

Phabia, vrbs Celtogalatarum, à Fabio imperatore Romanorum condita: Gentile, Phabiates, Steph.

phabentia, vide Fauentia.

phabiranum, Ptolem. lib. 2. c. 1. Germaniæ vrbs, vulgo *Bremon*. Appiano, & Peucero.

phacee filius Romeliæ rex Iſraël, 4. Reg. 15. & 16. Hic vno die deleuit ex copiis Achab Iudæorum regis poſt Ioathan, cxx millia bellatorum, & ducenta vtriuſque ſexus millia captiua duxit. Lat. aperiens.

phaceia, filius Manahem. 4. Reg. 15. Lat. aperiens Dominus.

phacion, oppidum Theſſaliæ, Thucydid. lib. 4. Gentile, Phacius, Steph.

phacuſſa, vicus inter Ægyptum & mare rubrũ. Strabo lib. 17. Hecatæus in plurali Phacuſſa & Phacuſia, dici. Sunt & Phacuſſæ, inſulæ, Phacaæ: Gentile, phacuſſius, Steph.

phadaia, pater Zebda, matris Ioacim, 4. Reg. 23. filius Iechoniæ filij Ioachim, 1. Paral. 3. Lat. redemptio Domini.

phadaſſur, pater Gamaliel principis tribus Manaſſe, Num. 1. Lat. redemptor fortis, vel redimens petra, aut redemptio plaſinationis.

phadon, nomen viri, 1. Eſd. 2. Lat. redemptio eius aut Syriacè, iugum vel iuga, ſ. boum.

phæa, proprium nomen ſuis Cremyoniæ, vide Cremyon.

phæaces, populi Phæaciæ, hoc eſt Corcyræ inſulæ otio olim luxuique dediti, Hom. Odyſſ. 7. 8. & ſeq. Vnde Phæacem pro homine bene curato ventrique ac gulæ addicto vſurpat, Horatius epiſt. 3. libri 1. Hinc phæacius, cia, cium, & nonnunquam Phæacus, vna minus ſyllaba, Propert. Libro 3.

Nec mea Phaacis aquant pomaria ſyluas.

phæax, filius Neptuni & Corcyræ filiæ Æſopi, à quo inſula etiam Corcyra vocata eſt, cùm prius Drepane & Scheria diceretur. Eſt etiam Phæax gentile, & fœmininum Phæacis, Steph.

phædmiſus curſor nobilis, de quo Stat. l. 6.

Et bis Iſthmiaca victor clamatus arena
Phadmius, Alipedūq; fugam pragreſſus equorū
Ante Dymas.

phædimus, Byzātius fuit Elogiographus poëta.

phædyma, Otanis nobilis Perſæ filia, Herod. l. 4.

phædon Athenienſis, in conuiuio à triginta Athenienſium tyrannis necatus. Huius filiæ virgines erant, quæ, vt virginitatem ſeruarent, morte inuicem ſe complexæ in puteum præcipitauere. Fuit & alius hoc nomine philoſophus Elidenſis, Gell. l. 2. c. 18. Noct. Attic. & Laërtius de vita philoſophorum, Socratis auditor, ingenio liberali: qui (vt quidam ſcripſerunt) ſeruiuit lenoni, perinde quaſi meritorius puer, quæſtuariumque mancipium. Eum Cebes Socraticus emiſſe dicitur, habuiſſe in philoſophorum diſciplinis: atque is poſtea philoſophus illuſtris fuit, cuius nomini Plato librum de immortalitate animæ dedicauit.

phædra, Minois Cretenſium regis filia, vxor Theſei, quæ amore Hippolyti priuigni capta, cùm ipſum adducere non potuiſſet, vt paternum thalamum conſpurcaret, apud patrem eum detulit, tanquam ſtuprum ſibi inferre voluiſſet. Cui delationi temerè fidem adhibens Theſeus, Neptunum inuocauit, vt de filio ſupplicium ſumeret. Cuius precibus exauditis, Neptunus Hippolyto in maris littore currum agitanti Phocas immiſit, quarum conſpectu territi equi, relicta via, currum per ſaxa & auia traxerunt, Hippolytúmque fruſtra renitentem, loriſque implicitum, varias in partes diſtraxerunt, at iſta ſponte laqueo vitam finiuit, Plutarch. Paral. Extat inter Ouidianas epiſtolas Phædræ ad Hippolytum.

phædrus, vnus ex diſcipulis Platonis, cuius nomine Plato nobilem dialogum edidit, qui inſcribitur, phædrus de pulchro.

phæmonoe virgo, prima Delphi Apollinis vates fuiſſe dicitur, carménque heroicum inueniſſe, Plinius libro 10. Phæmonoe Apollinis dicta filia: Ea pereno ſeu *morphno tertio aquil. generi dentes eſſe prodidit, muta alias aui, harentique lingua:* hunc vero Plin. locum ſic obiter illuſtrauit, Fed. Morellus, vt collectorum μεμβράδων ſupinitati ſuccurreret, quæ phæmonoë vati dentes detorſerant, Lucan. lib. 5.

Phamonoën errore vagam, curiſque vagātem
Corripit, cogitque fores irrumpere templi.

phæniana, Polem. libro 2. c. 12. Rhetiæ vrbs, alio nomine phæbiana caſtra, vulgò hodie *Bebenhuſium.*

phæſtum, vrbs in Creta, à qua Phæſtius quidam dictus eſt, quem adiutorem condendis legibus Solonis fuiſſe tradit Plutarchus, inclytum vaticinio, & rerum diuinarum peritiâ. Condidit hanc vrbem Phæſtus, filius Ropali, filij Herculis. Ciuis Phæſtius & Phæſtias, fœm. Eſt item Phæſtus, vrbs Achaiæ, gentile ſimiliter, Phæſtius, & à Phæſtino, phæſtinius. Alia denique eſt Peloponneſi, quæ prius phryxa dicebatur.

phæſtus, Homero 5. Iliad. Bori Mæonij filius, ſiue Lydij: qui veniens in auxilium Troianorum, ab Idomeneo interficitur. Eſt etiam mons Cretæ, ſiue promontorium, circa Gortynam vrbem. Idem Homerus 2. Iliad. & in Odyſſea, & Strabo lib. 10. vide phæſtum.

phæſtus, ſiue phæſtum, oppidum Locrorum cognomento Ozolarum, ad ſinum Criſſeum ſiue Corinthiacum: vbi Apollo inſigne habuit templum, à quo & Phæſtais eſt cognominatus, Plin. lib. 4. c. 5.

phaëthon, Solis filius ex Clymene, cui quum Epaphus Iouis & Iüs filius aliquando obieciſſet, falso ipſum Sole patre gloriari: id enim à matre ipſius excogitatum fuiſſe, vt adulterij culpam authore honeſtiore velaret, ægrè id ferens Phaëthon, matris ſuaſu ad regiam Solis contendit, qui cum filio muneris eligendi poteſtatem feciſſet, nihilque ei ſe negaturum per Stygiam paludem iuraſſet, phaëthon petiit vt currus ſui regendi poteſtatem vno die ſibi permitteret. Quod quamuis phœbus filio ſuo exitiale fore videret, quoniam diſſuadere ei non poterat, neque item pernegare, quod per Stygiam paludem iuraſſet, monitis quibus potuit optimis inſtructum currui eum impoſuit. Verum cum ille aurigandi imperitus, cœlum & terram combureret, à Ioue fulmine è curru excuſſus in Padum fluuium decidit, Ouidius 2. Metamorphoſeos.

phaëthon, Luciano teſte, fingitur Solis filius decidiſſe è curru paterno, eo quòd inueſtigauit curſum Solis, præuentúſque morte artem reliquit imperfectam. Eius vero tempore de cœlo delapſæ ſunt flammæ, quibus vt Ariſtoteles meminit, lib. de mundo multæ regiones ad Occidentem exuſtæ ſunt. Hanc ob cauſam fingitur orbi terrarum eo currum agente inflammatus. fabula ad mores relata exprimit imaginem temerarii & ambitioſi principis qui gloria & regnandi cupiditate incenſus cogitat ſublimia & concipit æthera mente. Flaccus l. 4. Carm. Ode 2. *Torret ambuſtus Phaethon auaras ſpes.* In hac fabula pingenda, Ouid. Poëſeos omnia ornamenta ſingulari quodam artificio adhibet. Reliqua vide apud N. Comitem Mythologiæ lib. 6. cap. I.

phaethon Sol dicitur, vt inquit Seruius in l. 5. Aeneid. idem in libro 6. à luce ardoris ſui, Cic. 3. de Natura deorum.

Phaethon, Ligurum rex vetuſtiſſimus, cuius multæ in Hetruſco littore coloniæ fuerunt, vt Cato eſt author, Beroſ. lib. 5.

Phaëtontiades, Clymenes & Solis filiæ ſorores phaëtontis, quæ dum extinctum fratrem inſolabiliter deflent, conuerſæ ſunt in alnos arbores, vt fabulatur Virg. 6. Eclog. vel, vt idem canit 10. Æneid. in populos.

phaëtuſa, vna ex filiabus Solis ex Neæra Nympha, ſoror Lampetiæ, quæ in Sicilia patris ſui, id eſt, Solis armenta cuſtodiebant: ex quibus cum ſocij Vlyſſis contra Circes monita, boues aliquot mactaſſent, ad vnum omnes naufragio perierunt, vt libro 12. Odyſſeæ fabulatur Homerus: Ouidius 2. Metamorphoſ. Phaëthuſam & Lampetiam Solis & Clymenes filias fuiſſe tradidit, ſorores Phaëtontis, quæ cùm fratrem fulmine percuſſum ſupra modum lugerent, ad Eridani ripam in arbores conuerſæ ſunt, lachrymarum loco electrum exudantes. Allegoriam huius fabulę explicat N. Comes mytholog. lib. 6. c. 1.

phago, vir adeò guloſus & vorax, vt adhibitus menſæ Aureliani, aprum integrum, centum panes, veruecem & porcellum vno die comederit: biberítque orcam vini, Flauius Vopiſcus.

phagres, vrbs Thraciæ: Gentile, Phagreſius & Phagreſæus, Steph. Thucyd. lib. 2.

phagrorion, quæ & Phagrippolis: ciuis, Phagripolites, Alexander Polyhiſtor, in Ægyptiacis, Stephan.

phagroriopolis, à phagris, opinor, piſcibus nomen habet: ſicut & Phagrariopolitana præfectura & regio, ſita in ſinu Arabico ad mare rubrum, Strabo lib. 17.

phaat-moab, nomen viri, 1. Eſd. 2. Lat. dux Moab, vel dux ex patre, ſiue fouea ex patre.

phai, nomen vrbis Adar regis ſeptimi in Edom, 1. Paral. 1. quæ Gen. 36. dicitur Phau: Lat. vlulans, aut gemens vel apparens.

phalas, fuit athleta fortiſſimus, in cuius honorem Alexander Macedo multas exuuias dono Crotoniatis dedit.

phalacræ, cacumen Idæ, in quo propter niuem nihil prouenit, ſed caluum eſt. Omnes autem montes caluos vocabant phalacras.

phalacreus, vicus Libyæ.

phalacron, promontorium Corcyræ, Steph.

phalacrus, Æoli filius, Hom. 10. Odyſſ. Græcis caluum ſignificat.

phalæſia, vrbs Arcadiæ, Pauſ. lib. 8. Gentile, phalæſieus.

phalaia, nomen viri, 2. Eſd. 8. Lat. miraculum, ſiue occultum Domini.

phalanna, vrbs Perrhæbiæ, à phalanne filia Tyri. Hecatæus Hippian vocat. Ephorus phalannon.

phalannæa, nomen al. vrbis Cretæ: Ciuis, phalannæus, Stephan.

phalanthus, vrbs & mons Arcadiæ. Pauſ. lib. 8. Gentile, Phalanthius.

Phalanthus, Lacedæmonius quidam, Tarenti in Italia conditor. Nam cùm in eo bello, quod Lacedæmonij cum Athenienſibus geſſerunt, vtrinque vires attritæ eſſent, Spartani iuuentute exhauſti, edixerunt, vt virgines quibuſlibet nullo diſcrimine ſui copiam facerent. Sedatis autem bellis iuuenes incertis parentibus nati, cùm & patriæ & ſibi eſſent opprobrio (nam partheniatæ dicebantur) accepto duce phalantho, octauo ab Hercule, patriam reliquerunt, delatíque ad breue oppidum Calabriæ, quod Tharos Neptuni filius condiderat, id auxerunt, & priſco nomine Tarentum appellauerunt.

phalanx, Arachnes frater, Atticæ regionis incola, vbi adoleuiſſet, artem militarem à Pallade doctus fuiſſe dicitur, cùm Arachne ſoror omnia illa diligenter didiciſſet, quæ ſpectant ad telæ conficiendæ & ad ſuendi artificium. At enim quum phalanx rem habuiſſet cum ſorore, fama eſt ita facti turpitudine commotam eſſe deam, támque grauiter facinus tuliſſe, vt ambos in ſerpentes viperas verterit: Arachne grauida ex fratre, iuſſa eſt à Pallade non ſine maximo vitæ diſcrimine parere: quare à filiis corroſa fuit, quod etiam cæteris eiuſdem generis dicitur poſtmodum accidiſſe. N. Comes Mythologiæ lib. 6. c. 22. ex Zenodoto.

phalara, ciuitas à Phalaro amne Ithomæ Mineruæ proximo, Plin. libro 4. c. 7.

phalara, vrbs Theſſaliæ prope Maliam, gentile, Phalereus, Stephan.

phalarica, genus erat teli, quod ex phalis, id eſt, turribus ligneis intorquebatur. Erat autem præfixa ferro valido in modum haſtæ intra Tubum, cuius haſta ſulphure, reſina, bitumine & ſtuppis conuoluebatur infuſo oleo, quod incendiarium vocabant, & è balliſta emittebatur.

phalaris, crudeliſſimus Agrigentinorum tyrannus, qui præter cætera nouorum ſuppliciorum inſtrumenta, taurum habuit æneum, Perilli arte fabricatum, in quem immiſſi damnati, igne ſubiecto, bouis mugitum edebant: cuius muneris nomine cùm artifex non leue munus ſperaret, iuſſu tyranni in taurum coniectus, primus artis ſpeciē præbuit: ipſe quoque phalaris, cùm nimia eius atrocitas vlterius ferri non poſſet, facto in eum vniuerſorum ciuium impetu correptus, ei ipſi tauro, quo alios exuſſerat, incluſus, viuus crematus eſt. eius epiſtolæ Atticiſmum redolent plus quam tyrannidem.

phalatis, Thuſciæ vrbs, *Cateni Phalerii* Straboni & Halicarnaſſo, hodie *Falare* vocari ſcribit Leander, & addit *Phalirum*, à Ptole. nuncupari.

phalaton, vide phaleton.

phalaſarna, vrbs Cretæ, à phalaſarne: Ciuis, phalaſarnius, Steph.

phaleg, filius Heber filij Sale, Gen. 10. Luc. 3. Lat. diuiſio.

phaleha, nomen viri, 2. Eſdr. 3. Lat. fragmen, vel fruſtum, aut ſciſſura, vel Syriacè, obſequiū.

phalel, nomen viri. 2. Eſdr. 3. Lat. cogitans ſiue orans aut iudicans.

phaleron, vicus & nauale Atticæ. Vocatur autem Phalereus quoque tam vicus quàm incola, qui & Phalæreus, & fœmina phaleris. Neapolis etiam vrbs in Opicis, in quam Partenope Siren eiecta eſt, ſic vocabatur. Alia eſt Theſſaliæ iuxta Oetam, quam Rhianus Phalaron & phaleron vocat. Steph.

phalereus Demetrius philoſophus, dictus à phalero portu, ſiue à Phalaria prouincia, phanoſtrati filius, Theophraſti auditor, Athenis præfectus, à Caſſandro Macedonum principe, cùm eſſet ciuis: qui (vt author eſt Strabo) non modò popularem non deſtruxit potentiam, ſed etiam in melius reformauit. Verum tātū inuidia valuit, vt poſt Caſſandri obitum in Ægyptum fugere coactus ſit; & eius inimici ſtatuas plures trecentis diſiectas conflauere. Hic tandem morſu aſpidis periit, cùm multa apud Ptolomæum in calamitoſo otio ſcripſiſſet.

phalereus quidam deploratus à medicis vomice morbo, cùm mortem in acie quæreret vulnerato pectore medicinam inuenit ex hoſte. Plin. lib. 7. c. 50.

phalerium, vrbs Thyrrheniæ, inde phalerius, ria, rium 3. Strab. Steph. Vide Phaliſci & Faliſci.

phalerus. Plin. lib. 4. cap. 7. portus Athenis celeber, à quo Demetrius Phalereus cognominatus eſt. Vide Phaleron.

phalet, filius Iahadai. 1. par. 2. filius Azmoth. 1. Par. 2. Lat. liberatio, ſiue expulſio.

phaleth, filius Ionathan filij Iada filij, Onam. 1. Par. 2. Lat. ruina vel iudicatio.

phalga, vicus medius inter Seleuciam pieriæ, & Meſopotamiæ: Gentile, Phalgenus, phalgeænus. Steph.

phaliges, populi in Africa, Ptoemphanis, proximi, qui canem pro rege habent *motu eius imperia augurantes*, plin. l. 6. c. 30.

phaliſci. Vide Falici.

phallica, apud Athenienſes Bacchi ſacra dicebantur à Pegaſo Eleutherienſi inſtituta. Quū enim pegaſus Bacchi imagines ex Eleutheris, ciuitate Bœotiæ in Atticam regionem portaret, irriſus eſt ab Athenienſibus: quòd Bacchus ægrè ferens pudenda hominum morbo grauiſſimo infeſtauit. Sciſcitantibus iis autem quo pacto liberari poſſent, reſponſum datum eſt, vnicum remedium eſſe, Si cum honore & pompa Bacchum exciperent: quod factum fuit. Ex eare tum priuatim, tum publice lignea virilia thyrſis alligantes per eam ſolennitatem geſtabant: fuit enim phallus & Ithyphallus vocatū membrum virile. phurnutus. Vide N. Comitem, mythologiæ lib. 5. c. 13.

phallu, filius Ruben filij Iacob. Gen. 46. 1 par. 5. Lat. mirabilis aut occultus.

phalora, vrbs Theſſaliæ: Lycophr. & Steph. inde phalorenſis & phalorites: Rhianus phaloriam vocat.

phalorias, vrbs Locridis: Ciuis phaloricus, ca, cum. Steph.

phalti, filius Raphu. Nu. 13. filius Lais, 1. Reg. 25. Eſt & nomen vrbis 2. Reg. 23. Lat. liberatio, ſiue expulſio.

phaltias, filius Ananiæ filij Zorobabel, filij phaldaiæ 1. par. 3. & 4. Lat. liberatio Domini, aut expulſio Domini.

phaltiel, filius Ozan. Num. 34. princeps tribus Iſſachar, filius Lais. 2. Reg. 33. 3. Lat. liberatio Dei, aut expulſio Dei.

phamizon, vicus Amaſeæ, auſtralior Amiſo. Incolæ phamizouitæ, regio phamizontis, quæ & Neapolis. Steph. vide *phazemonitis*.

phamizonium, oppidum in Cappadocia fuit ad Irim flumen. plin. lib. 6. c. 3.

phana, vrbs Italiæ. Vide Fanum.

phanæ promontorium Chij, ſic dictum, quòd Latona illic apparuerit: & inſula circa Ioniam: Incolæ, phanęi. Steph.

Phanæa, Ptol. Chij inſulæ promontorium. *Cabo Maſticho*, Bellonio & Sophian. dicitur. *Panale* Fauolio in ſuo Hodœporico Byzantino.

phanæus, mons eſt in promontorio Chij vitibus conſitus, ſic dictus à phanæo rege. Seruius. vide phaneus.

phanagoria & Hermonaſſa, inſula adiacens Tauricæ, Steph. phanagoreia, inquit, ciuitas, à phanagora. Eſt & inſula eiuſdem nominis phanagoreia, vel phanagore. Item Φαναγόρεια τὰ, emporium: Gentile, phanagorites. Alij Sarmatiæ Aſiaticæ vrbem faciunt ad Boſphorum Cimmerium. *Matriga* hodie ſi creditur Theueto.

phaneas, nobilis Carthaginenſis, qui bello punico tertio ad Romanos defecit. Liu.

phanes, vir Halicarnaſſeus, qui cùm diu in amicitia & ſocietate Amaſi regis Ægypti fuiſſet, tandem accuſatus ex Ægypto ad perſas tranſfugit, & Cambyſæ traiicere volenti in Ægyptum adhæſit, eiuſque conſilio Cambyſes vſus eſt, quum viam non ſatis commodam ad traiiciendum comperiret: hic eum docuit per Arabiam inter facere. Herodot. l. 3.

phaneſij, populi in inſulis Oceani Septentrionalibus, qui [vt Solinus ait] habent aures adeò effuſas, vt reliqua viſcera contegant illis.

phaneta, Græci apparentem dicunt Deum, quoniam cùm adhuc nihil eſſet, primus ex infinito apparuit. Etiam Sol Φάνης dicitur, quia quotidie apparet nouus.

phania, vir quidam fuit, qui quia falſam de ſe præbuit opinionem, quaſi multam diuitiarum vim domi conſtructam ac reconditam haberet, eius diſſimulatio abiit in prouerb. *Phaniæ ianua*. Vide phanos.

Phanias, libertus Appij pulchri. Cic. Epi. fa. 3.

phanotheus, vrbs phocidis. Steph.

phantia, vrbs Troadis, à Cumanis condita. Gentile, Phanteis. Step.

phanus, fuit quiſpiam, qui quum vxorem habere: adulterij ſuſpectam, atrij fores ſic occluſit, vt non niſi cum ſtridore ſonitúque poſſent aperiri: verùm cùm illa per tegulas adulterum admitteret, vicini per iocum dicebant, *Phaniſtium*. Quo Prouerbio innuebant aliquid ſeruatum fruſtra.

phanuel locus & oppidum iuxta torrentē Iacob, in finibus Amorrhæorum, in Rubenia ſorte: vbi Iacob, qui deinde Iſraël, tota nocte luctatus eſt cum Angelo. Gen. 32. ita appellatus, quòd vidiſſet illic dominũ. Hæc ciuitas Gedeonis exercitui panes negauit: cuius turrim deſtruxit Gedeon, & habitatores occidit. Iudic. 8. Hanc Strabo l. 16. faciem Dei appellat. Eſt autem contingua Tripoli, apud eámque mons Libanus deſinit: Ieroboam ipſam ædificiis reparauit. 3. Reg. 12. Fuit hoc nomine filius Seſac. 1. par. 8. Pater item Annæ prophetiſſæ. Luc. 12. Lat. videns Deum, ſiue facies Dei. Ioſeph. l. 3. Anti.

phaon iuuenis Leſbius, qui à Venere alabaſtrum vnguenti dicitur accepiſſe, eóque oblitus omnium formoſiſſimus euaſiſſe, eximiaque pulchritudine cùm alias mulieres Mitylenæas, tum præcipuè Sappho poetriam ad ſui amorem allexiſſe. Extat epiſtola Sapphûs ad Phaonem inter Ouidianas.

phara, famulus Gedeonis. Iud. 7. Nomen item vrbis. 1. Machab. 9. Lat. frugifer, vel fructificans aut creſcens, ſiue vacca.

pharæ, vrbs in Creta, à Miſenis condita, Pli. l. 4, c. 2. Step. vrbs Meſſenes, ex qua erant Aphariadæ. Gentil. Pharaites. Alia Achaiæ: Gentile, Phareis, vel Pharæ eis, Alia Bœotiæ. Gentile, Phares, etis: Alia Cretæ, colonia illius quæ in Meſſene eſt poſſeſſiuum, Pharaicus. Aliæ ſunt Pheræ, vnde Pheræus. Step.

pharai, nomen viri, 2. Reg 23. Lat. hiatus, vel apertio.

pharam, rex Ierimoth, Ioſ. 10. Lat. onager eorum, vel ferocitas eorum, aut fructificatio matris vel taurus matris.

pharamundus, anno Chriſti 428. vigeſimus quartus Francorum rex, à Francia Orientali in Franciam Occidentalem ſuam tranſtulit ſedem: legémque tulit, quam Salicam vocant. Munſt. lib. 2. Coſin.

pharan, nomen oppidi. Gen. 34. Item montes deſerti Saracenorum trans Arabiam contra auſtralem plagam, per quos Iſraël perrexit tranſiens ex Ægypto in terram Chanaan duce Moſe, in quo ſunt multa loca terminata, xvij. ſcilicet manſiones, quarum vna eſt Haſeroth, Num. 10. 12. 13. Accipitur Pharan pro prima parte deſerti Arabiæ prope montem Sinai, at Deuter. 1. pro vltima parte verſus terram promiſſionis. Et Haſeroth eſt in medio, Geneſ. decimoquarto 21. Numer. 33. dicitur deſertum Sin. Lat. pulchritudo, ſiue laus, aut gloriatio, vel propagines.

pharan, mons Sinai contiguus, Abac. 4. Deutero. 33.

pharan, vrbs inter Ægyptum & Arabiam. Poſſeſſiuum, pharaneticus: Gentile, Pharanites. Step.

pharao, i. diſſipans, vel diſcooperiens: vel ſyriac, vindicans, aut nudans: rex Ægypti, cui nomen Nechao. 4. Reg. 23.

pharaones, appellabãtur Ægyptij reges quod cognomen fuit dignitatis, vt ſcribit Euſeb. Et Ioſeph. 8. Antiqui Pharaonis nomen ſecundum Ægyptios ſignificat regem. Et reges cum primũ conueniebant ad imperium, hoc nomen accipiebant. Maneth. in princip. Supple.

pharates, Rex fuit apud parthos, Strabo, lib. 15.

pharaton, ciuitas in Ephraim in monte Amalec. Iudic. 12. Lat. diſſipatio, vel ruptura, aut denudatio eius, vel Syriacè, vindicta eius.

pharathus, vrbs Galilææ. Gentile, Pharathonites. Step.

pharbætus, vrbs Ægypti. Ciuis, Pharbæthites. Ste.

pharbelus, vrbs Eretrienſium. Gentile, Pharbelus. Step.

pharcedon, Theopompo Pharcadon, vrbs Theſſaliæ: Ciuis, Pharcedonius: fœmininum, Pharcedonis & pharcenis. Ste.

pharenſes, populi in Aſia ad fluuium Melam in regione Ionia. Strab, lib. 8.

phares, filius Iudæ ex Thamar nuru ſua. Gen. 38. 1. par. 4. Lat. diuiſio.

phares, 1. par. 7. filius Machir ex Maacha vxore. Lat. eques, aut diuidens, ſiue exponens, vel declarans.

pharia, Ptolomæo, Plinióque: Straboni verò pharus, inſula contra Dalmatiam & Iadaram, quæ nunc vulgò *Liſna*, Illyrico ſermone dicitur. Eſt & vrbs in ea, à qua Pharienſes populi. Ptol. lib. 2. cap. 17.

phario, vnius ex illis fluminibus, qui Tigrim in Armenia influit: Plinius libri ſexti, capite 27.

pharis, vrbs Laconiæ: Ciues, Pharitæ, Pauſaniæ: vel Phariatæ. Homero.

pharisæi ſecta quædam apud Iudæos orta tēporibus belli Punici tertij: cuius ſectæ homines, non modò victu, vitæque inſtituto à reliquo vulgo ſecreti erant, ſed etiam veſte & corporis cultu: quapropter Phariſæi dicti ſunt, quæ dictio idem Hebræis ſonat quod Latinis ſeparati, Eius generis hominum tanta fuit fatuitas, vt multò plus laborarent probi videri, quàm eſſe: tanta ſuperbia, vt neminem alterius ſectæ virum bonum exiſtimarent: quapropter Chriſtus vbique exagitat eorum vanitatem. Erant autem apud Iudæos tres ſectæ, Phariſæorum, Sadducæorum & Eſſæorũ. A Phariſeis ſit Pha-

riſaicus,ca, cum.Horum frequens mentio apud Euangeliſtas.

pharmaciæ ſinus,Europæ ad Boſphorum Thracium, *Therapia* hodie dicitur Gyllio, ex tripartita hiſtoria.

pharmacotrophi, populi ſunt Aſiæ Margianis & Suſianis finitimi, qui ſe veneno alere conſueuerant? vnde & nomen illis inditum eſt. Pli. lib.6. c.16. Vbi in quibuſdam cod. perperam legitur, Harmantotrophi, Pompo. Meda.li.1.c.2.

pharmacuſæ, duæ inſulæ exiles,iuxta Atticam regionem in mari Salaminiaco, in quarum altera, Straboni lib. 9. ſepulchtum Circes viſitur. Alia eſt ſupra Miletum, in qua Attalus occiſus eſt. Gentile, Pharmacuſæus, vel Pharmacuſius. Step. Harum alteram Bellonius *Parmoſa* appellat. Step φαρμακεσσα.

pharnacea, oppidum Themiſcyrenæ regionis Cappadociæ. Plin. caſtellum appellat, lib. 6. cap.4.

pharnabaces, Mithridatis Ponti in Aſia regis filius, qui quum, vt ait Florus, magis diſcordiæ ciuilis inter Põpeium & Cæſarem fiducia, quàm virtutis ſuæ, infeſto in Cappadociam agmine rueret, hunc Cæſar aggreſſus, vno & non toto prælio obtriuit more fulminis, quod vno eodémque momento *Venit, percuſſit, abſceſſit*, vnde eſt illud Suetonij in Cæſare, ca. 37. Pontico triumpho inter pompæ fercula trium verborum prætulit titulum; *Veni, Vidi, Vici*, non acta belli ſignificantem, ſicut cæteri, ſed celeriter confecti notam.

pharnaces, gens quædam in Ægypto, quæ præterquam quòd geminas pupillas habet, aſpectu etiam nocet Plin.lib.7.cap.2. Haud diſſimile his genus Pharmacum in Æthiopia prodit Damon, quorum ſudor tabem contactis corporibus afferat.

pharnach, pater Eliſapham principis tribus Zabulon. Num.34. Lat. taurus percutiens vel percuſſus, aut confuſus, ſiue fructificatio aromatum.

pharnacia regio & vrbs Pontica, Trapezunti contigua. Gentile, Pharnaceus.

pharnacium, vrbs in Phrigia Step.

pharodeni, Ptolomæo ſunt Germaniæ populi, quos Gemma Friſius *Mechelburg* putat, Pharodenos Ptolomęi, *Suardones* Taciti eſſe vult Peucerus.

Pharos, olim inſula Ægypti oblonga, paráque canopico Nili oſtio obiecta, diéique vnius nauigatione [ſi Homero credimus] à continente dirempta: hodie verò Alexandriæ ponti coniuncta, cuius mutationis cauſam quidam Nilo aſſignant, cuius oſtia magnam perpetuò limi vim ad proxima aggerunt vada. Ouid. Metam.lib.15.

Fluctibus ambita fuerant Antiſſa, Pharóſq;
Et phœniſſa Tyros: quarũ nũc inſula nulla eſt.

Vide Plin.l.2.cap.86. Habuit hæc inſula turrim ingentem ex candido marmore, in petra ſitam, octingentis talentis à Ptolomæo Philadelpho Soſtrati Gnidij architecti opera extructam, quæ & ipſa Pharos dicta eſt: in qua noctu accenſæ faces nauigantium curſum regebant. A cuius ſimilitudine cæteræ quoq; ſpeculæ ſimilem in vſum constructæ, Phari appellatæ ſunt. Hinc Pharius, ria, rium. Id eſt, Ægyptius, vt Pharij tyranni, pro Ægyptiorum regibus: & Phariacus, riaca, cum, vt ſiſtra Phariaca. Scribit Hegeſippus libro 4. à Græcis Latiniſque Pharon appellari ipſius rei vſu, eò quòd longè videatur à nauigantibus, tanquam phanum, quod ſignificat lucidum, immutata litera Pharos dicatur. In hac Alexander nouam vrbem condere ſtatuit, ſed cùm magnæ ſedis capax non eſſet, ex illius aduerſo condidit Alexandriam. Eadem inſula palmis abundat. Ouid. libr. Amorum 2. Eleg.13. ipſa etiam Alexandria Pharos dicebatur. Eſt etiam inſula in Adriano mari Pharionum ſtructura, cum fluuio eiuſdem nominis. Item ciuitas Illyriæ, & alia Perrhœbiæ. Gentile omnibus commune, Pharius, Stephanus. *Idothea* ſpecula à Dionyſio Alexandrino vocatur. *Farion* hodie dicitur. Benjamin ab incolis ſcribit *Magrah*, & ab Arabibus *Magar Alecſandria* [hoc eſt, & Alexandriæ Farum] nomen habere: *Pharitas* incolas vocat A.Hirtius.

pharos, quæ antè *Paros*, vt *Plinius* tradit, Inſula Illyrica Hadriatici maris. *Pharia* Ptolemæo dicitur & Strab. *Leſina* vocat Sophianus, *Lexica* habet Niger. *Leſma* Illyrico ſermone appellari ſcribit Hermolaus, & addit in eodem mari Liſſam Plinij & Antonini eſſe.

pharos, nomen viri.1. Eſdr.2. & 8.Lat. pulex, vel culex, ſiue fructus tineæ.

pharphar, nomen fluuij Damaſci, 4. Reg.5. Lat. comminutus aut fructificatio fructus, ſiue taurus tauri Chald. *Parpar.*

pharphariades, Plin.lib.5.c.17.pars vna Tauri montis.

pharrhalios. Vide Pharſalos.

pharſalia, à Pharſalo oppido dicitur tota Theſſalia, Lucanus lib.1.

——*diros Pharſalia campos Impleat.*

pharſalici campi, Plutarcho in Theſſalio; poſtea Philippici dicti ſunt, teſte Floro.

Pharſalos, Theſſaliæ oppidum, in ripa Enipei fluminis ſitum. Hinc vicini campi Pharſalici dicti in quibus duorum ingentium bellorum ciuium procellæ detonuerunt: primùm inter Cæſarem & Pompeium, alterum inter Auguſtum & percuſſores Cæſaris, Brutum & Caſſium. Hi poſtea Philippici dicti ſunt, ſiue à Philippo rege, ſiue à Philippis vicina vrbe, quam alio nomine Thebas Theſſalicas nominant, à Pharſalo Acriſij filio: Gentile, Pharſalius: & Pharſalis fœm. Alia eſt Pamphyliæ, vrbs: dicitur

etiam Pharrhalios per duplex (r) Step. Vide Phaſelis.

pharſandatha, filius Aman, filij Amadatha. Eſth.9.Lat.reuelatio menſtrui, vel commotionis ſuæ, aut equitis commotio, ſiue ſtercus menſtruorum.

pharua, nomen viri.3.Re.4.Lat. floridus aut Syriacè, volens.

pharuda, nomen viri.1.Eſd.2. Lat. ſeparatio, vel diſperſio.

pharuſij, pharuſi, Plinio libro quinto, capite octauo, & Pompon.li.1.c.4. populi Africæ vltra Mauritaniam, quondam perſæ: comites fuiſſe dicũtur Herculis, ad Heſperid. tendentis, aliquando dites, ait Pompon.lib.3.cap.vlt. *Nunc inculti, & niſi quod pecore aluntur, admodum inopes.* Qui fabuloſa narrant, Thebano hæc Herculi tribuunt: at qui hiſtoricam veritatem proſequuntur: Ægyptio Herculi, qui Libycus cognominatus eſt, potiùs adſcribenda cenſent. Meminit & horum Stra.li.17. vbi de Mauris mentionem fecit. At Pharuſij, qui vltra hos habitant, Heſperiis Æthiopibus vicini, ſagittant quemadmodũ Æthiopes, falcatis quoque curribus vtuntur: miſcentur nonnunquam Mauris Phariſij, per deſerta aquarum vtres equis portantes; nonnunquam per loca quædam paluſtria, & lacus Cyrtam veniunt. Quidam ex eis Troglodytarum more ſub terram habitare, & æſtiuis imbribus abundare, hyeme verò ſiccitate laborare. Nonnunquam ex iis barbaris ſerpentum ac piſcium coriis, indumentis ac ſtramentis vtuntur.

pharycadon, vrbs in Iſtæorum plaga, Macedoniæ regionis quam alluit Peneus fluuius. Str. lib.9.

pharyge, vrbs Locridis, quam Homerus Tarphem vocat, vel à Tharphe in pharigis, vel à denſitate arborum. Hinc Iuno Pharygæa. Ste. Vide Tarphe, ſiue Scarphæa.

phaſaëlis, vrbs Iudææ, ab Herode primo Iudææ rege, nomine fratris eius condita: Gentile, Phaſaëlites. Step. ex Ioſepho.

phaſania, oppidum eſt Africæ ſupra minorem Syrtim. Plin.l.5.c.5. Vnde & phaſanij populi.

phaſea, nomen viri.1.Eſd.2 Lat. tranſitus.

phaſeſida, nomen loci.1.Mac.15.

phaſelis, Pamphyliæ vrbs in monte ſita, piratarum olim perfugium, Cicer. act.6. in Ver. *Hi qui ſolerent piſciculos ſalſos dijs ſacrificare citra ſanguinem.* Eorum tenuis ac ſordidus ſacrificandi mos abiit in prouerb. *Phaſelitarum ſacrificiũ.*
"phaſelis illa, quam cepit P.Seruilius, non fuerat vrbs antè Cilicum atque prædonum: Lycij illam Græci homines incolebant, ſed quòd erat eiuſmodi loco, atque ita proiecta in altũ, vt & exeuntes è Cicilia prædones ſæpe ad eam neceſſario deuenirent, & quum ex hiſce locis ſe reciperent, eodem deferrentur: aſciuerunt illud ſibi oppidum piratæ, primò commercio, deinde etiam ſocietate. Hactenus Cicero. Stephano vrbs Pamphiliæ, Pityuſſa prius dicta, & poſtea Pharſalos: Ciuis, Pharſelites. Solus Herodianus inſulam eſſe ſcribit.

phaſelus, Hieroſolymæ præfectus ab Antipatro Herodis filio, anno vrbis 710. Ioſeph.

phaſelus Antipatri ex Cypride filius, Herodis Iudææ regis nepos.

phaſeluſſæ, duæ inſulæ Libyæ prope Sirium fluuium. Inſulares, Phaſeluiſſeei. Step.

phaſga, nomen montis Moabitarum, Num.21. Ioſuæ 13. Lat. collis, ſiue altitudo, aut munitio.

phaſiana, Dea à Phidia fabrefacta, cum cymbala in manu & leonibus ſub eius throno. Lilius, Syntag.4.

phaſis maximus Colchorum fluuius, ex Armeniæ mõtibus naſcens, & in Pontum Euxinum illabens, Pli.lib.6.c.4. Nauigatur Phaſis quamlibet magnis nauigiis 18. mil. paſſ. Inde minoribus longo ſpatio, pontibus centum viginti peruius. Ex hoc fluuio ab Argonautis ad nos Phaſiani, aues notæ, afferuntur. Hinc Medea ipſa Phaſias à poëtis cognominatur. Eſt & oppidum Plinio, lib.7.ca.4. Prius dictum *Arcturus*, auctore Plutarchò de fluminibus. *Boas* circa fontem dici videtur ex Procopio lib.2. de bello Perſico, Hodie *faſſo* appellari ex tabulis apparet. Theuatus ſcribit *Debbaſſethea* Scythis dici. Oritur, Plinio teſte, in Moſcis: apud Ptolomæum ex Caucaſis montibus manare videtur. Aliqui exiſtimãt montes Hyrcanum, Armenium, Coraxicũ, Caſpium, Moſchicum, Amazonicum, Heniochum, & Scythicum, apud Plin. & alios ſub Caucaſiis Ptolomæi mõtibus [qui inter Euxinum pontum & mare Caſpium ſunt, & à Plinio totum hoc mare cingi deſcribuntur] contineri.

phaſis, Steph. vrbs Ææ iuxta Phaſin fluuium in Colchis, à Mileſiis condita. Hinc Phaſiates, Phaſiaticus, Phaſianus.

phaſis, fluuius in Taprobane. Step.

phaſpha, filius Iether.1.par.7. Lat. diminutio oris, vel os diminutum.

phaſſur, ſacerdos filius Emmer, Iere.20. Hebr. Paſſur, filius item Melchiæ, Iere, 21. 1.par.9. pater Gedeliæ. Iere.38. Lat. extendens vel multiplicans libertatem vel principatum, aut expandens foramen, vel albedinem.

phæſtea, vrbs in Sacis. Gentile, Phaſtæus. Step.

phaterunefos inſulæ deſertæ nomen, Plinio, circa Thraciæ Cherſoneſum videtur.

phatuitus, nomen Ægypti. Plin.

phatuel, paër Ioëlis Prophetæ. Ioël.1. Lat. buccella Dei, ſiue perſuaſio Dei, aut diſtillatio Dei,

phathutes, nomen loci in Ægypto, Ierem.44. Idem videtur eſſe quod Phetros, cùm Hebraiis iiſdem punctis & conſonantibus ſcribatur. Lat. Buccella roris, aut perſuaſio ſiue diſ-

tatio ruinæ: vel diſtillationis.

phatuſe vicus, Zoſimo li.3. *Anatha* Marcellini eſt, & Euphrati flumine circumlui ſcribit.

phan, nomen vrbis Adat regis vij. in Edom. Gen.36. quæ 1. Paralip.1. dicitur phai, Lat. vlulans aut gemens, apparens.

Phauda, vrbs in Sidena planitie, poſt Themiſcyram, iuxta pontum, Strab. lib.11.

phazemon, vicus, à quo phazemonetica regio & phaſemonenſes populi, apud quos Neapolim pompeius ædificaſſe creditur. Strab. l.11.

phazemonitis, ponti regio, quam pompeius Megalopolin vocauit. Idem pompeius ex eius pago *Phazemone* oppidum cõdidit, quod *Neapolim* nuncupauit Strabo. *Phamizon* habet Steph. per metatheſim; eámque deſcribit ad Amyſim fluuium, ſed verſus Auſtrum.

phauorinus philoſophus, licet Eunuchus foret, & Androgynus; adulteraſſe tamen viri conſularis vxorem creditus eſt. Cæl. Rhod.

phauorinus, philoſophus genere Arelatenſis, cuius identidem meminit Gellius in Noct. Att.

phauruſia, regio Africæ. Vide pharuſij.

phea, vrbs Elidis Homero: Gentile, pheus. vide phia.

phebol, inſula iuxta Arabicum ſinum. Ariſt. de Mundo.

phedaël, filius Ammiud princeps tribus Nephthali Num.34. Lat. redemptio Dei.

phedalia. Vide phidalia.

phedium, Delphico oraculo ſapientiſſimus iudicatus, atque feliciſſimus, vt qui pro patria occubuiſſet. Plin. l.7. c.46.

phegæa, vicus in tribu Ægeide, & phegeæ, alius in tribu Pandionide: Gentile vtriuſque: Phegeæus. Steph.

phegea, vrbs Arcadiæ, à Phegerege Phoronei fratre condita. Prius vocabatur Erymanthus, poſtea Sophis. Ciuis, phegeis. Step.

phegeus, pater Alpheſibœæ, qui Alcmæonem cum iuſſu patris matrem occidiſſet. & ob eam rem furiis agitaretur, purgauit, eíque Alpheſibœam filiam matrimonio locauit. Ouid.9. Meta. & ſuprà Alcmæon.

phegiel, filius Ochran princeps tribus ſuæ, Aſer. Nu.1. Lat. obuiatio Dei, ſiue deprecatio Dei.

phegor, lingua Hebræa Priapus appellatur, inquit Hieronymus. contra Iouinianum.

phegus, vicus in tribu Erechtheide: tribulis Pheguſius. Step.

pheldas, filius Nachor ex Melcha, Geneſ.22. Lat. ruina aut iudicium trituræ.

pheleia filius Elioenai filij Naariæ 1. par.3. Lat. miraculum Domini.

phalelia, nomen viri. Nehe. 11. Lat. cogitans Dominum, aut orans Dominum, ſiue iudicium Domini.

phelesſæi, populi vicini Vmbris iuxta Iappygiam. Steph.

pheleſtheus, Corinthiorum rex 11. anno ante Romam conditam 1377.

pheleth, pater Non, Num.16. Lat. ruina ſiue iudicatio.

phelethi, nomen populi ſiue legionum quarundam Dauid. 2. Reg.8. & 20. 1. Paralipom.18. idem.

phelleus mons Atticæ, & cuiuſuis loci habentis ſaxa, & ſuper iis terram pinguem, ac oliuetis idoneam. Steph.

phellus & Antiphellus regiones Lyciæ. Step. & alibi apud eundem, φελλός, vrbs Phamphyliç, aut Lyciæ, authore Alexandro polyhiſtore. Ciuis phellites.

phelti, nomen viri. 2. Eſdr. Lat. liberatio, vel expulſio.

pheltia, ſiue pheltias, nomen viri. 2. Eſdr.10. Filius Banaiæ, Ezec.11. Lat. liberatio aut expulſio Domini.

phemiæ, vrbs Arnææ, à phemio Ampicis filio: Gentilia, Phemæus, phemiates. Step.

phemonoë; prima Apollinis Delphici ſacerdos, teſte Pauſania, quæ carmen heroicum dicitur inueniſſe. Eſt & phœbados nomen apud Lucanum li.5. Sunt qui phœbi filiam dicant fuiſſe. Meminit eius Heſiodus in Theog. vide *Phœm.*

phenebetis, vrbs Ægypti, patria Panopolitanæ præf. Step.

pheneum, oppidum in Arcadia: vbi naſcitur illa herba contra omnia veneficia pręſens remedium, quam Homerus à diis Moly vocari putat. Plin. l.4. c.6. & lib.27. c.4.

pheneatæ, populi, pheneum incolentes, qui adorant Mercurium quintum. Cicer.3. de Natura Deorum, de Mercuriis; Quintus, quem colunt Pheneatæ; qui & Argum dicitur intereniſſe, &c.

phenenna, id eſt gẽma: ſiue facias noſtra altera vxor Elcanæ, partis Samuelis, 1. Reg. Eſt item vrbs Azaniæ, Clytoriæ vicina, Boream verſus.

pheneus, lacus Arcadiæ, in Alpheum defluens: cuius aqua nocturno tempore pernicioſa, diurno tempore ſalutaris.

pheræ, rarum, oppidum Theſſaliæ, ad Bœbeidem lacum, vbi Magneſia à Pelaſgicis campis dirimitur, Homerus in Catalogo, à pherete filio Crethei, qui pater Admeti fuit, vel à phera Æoli filio. Sunt & aliæ pheræ Veteres, quæ diſtant à nouis per octo ſta dia. Aliæ item Apuliæ & Ætoliæ & parthorum. Eſt enim eiuſdem nominis oppidum in Achaia propriè dicta, non procul à Patris. A pheris deducitur adiectiuum, Pheræus, ræa, ræum, id eſt Theſſalus: & oppidum Atticæ inter Megaram & Thebas.

phera, Peloponenſi ciuitas ad ſinum Meſſaniacum ptolomæo. Sophian. *Cheramidi* vocat.

pheræ, Ptolomæo & Liuio Pelaſgiæ religionis in Macedonia vrbs: apud Nardum in ſuo La-

uio legitur: eam hodie *Sidro* aut *Ieruſat* vocari, idem alio loco *Ieniſar* legit.

pheræ Ptolomæo Achaiæ propriæ vrbs mediterranea. *S. Georgio* hodie dici ſcribit Niger. *Phara* apud Strabonem legitur.

pheraulas, vir quidam fuit qui ex paupere diues à Cyro factus, deſiderio tandem priſtinæ tranquillitatis affectus, ac moleſtiarum quas ſibi diuitias importaſſe querebatur, multitudine offenſus, omnium bonorum ſuorum poſſeſſionem in Sacam tranſtulit, hoc ſibi tantum excipiens, vt ab eo tanquam hoſpes, atque etiam parcius aleretur. Vide Xenoph. libro de Cyripedia, 8.

pherclus, fuit nauium architectus, qui naues Paridis ad raptum Helenæ ituri fabricauit: vnde & nauis proprio epitheto Pherclea dicta eſt.

pherecrates, Athenienſis poëta comicus, militauit ſub Alexandro Magno, docuítque fabulas xvij. Suid. alter item fuit Pherecrates à Deucalione ortus. Cic. 1. Tuſcul.

Pherecydes, Philoſophus & poëta tragicus, ex Scyro inſula, teſte Strabone lib. 10. qui Seruio Tullo Romæ regnante dicitur floruiſſe. Hic primus ſoluta oratione traditur ſcripſiſſe (vt eſt author Apuleius in Floridis) repudiato verſuum nexu. Periit pediculis toto corpore enaſcentibus: quod genus morbi medici phthiriaſin appellant. Hunc Pythagoras magiſtrum coluit. Hic etiamſi nullum magiſtrum habuit, tamen per ſe multum eruditionis eſt conſecutus, Suidas. Quanquam Diogenes Laërtius eum Pittaici auditorem dicat extitiſſe. Vide in Cadmo, de litterarum inuentione.

pherecydes, alter à Diogene ponitur, antiquior etiam ſuperiore, Athenienſis & philoſophus qui ab Orpheo multa didicit, ſcripsítque Theogoniam libris 10. item libellum de rerum principio. Pherecidem alium Lerium genere, hiſtoricum ſcripſit Suid.

pheredus, Athenienſium rex octauus, anno ante Romam conditam 110.

pherenice, mulier, de qua Ælianus lib. 10. de varia hiſtor. Duxit ad Olympicum certamen filium ſuum cum Pherenice fœmina, prohibentibus eam ſpectare qui præſidebant, Licere id ſibi perſuaſit, quæ patrem & fratres treis haberet Olympionicos ſpectauit, & victorem filium reduxit. Vide Berenice.

pherentinus. Vide Ferentenum.

pherezei, populi qui Samariam, & Gabaon vrbis regionem tenent. Gen. 15. Lat. Rurales

phermeſta, filius Aman, filij Amadatha. Eſther. 9. Lat. ruptura fundamenti, vel rupturam ponens: aut ex Hebr. & Syro, taurus anniculus.

pheron, Seſoſtris filius rex Ægypti, cùm in Nili inundatione telum in medios vortices fluminis torſiſſet, cæcus factus eſt: vndecimóque pòſt anno oraculo monitus, vt oculos ablueret lotio mulieris, quæ vnicum virum cognouiſſet, paruit, & viſum recepit. Herodotus.

pherora. Herodis Iudæorum regis frater veneno periit.

phesdomim, nomen loci. 1. part. 11. Lat. portio vel diminutio ſanguinum, aut diminutio tacentium, vel aſſimilantium.

pheshur, nomen viri, 1. Eſdr. Lat. extendens, vel multiplicans libertatem vel principatum.

pheſſe, filius Eſthon. 1. Paral. 4. Lat. tranſitus, ſiue claudicatio.

pheſtus, Sicyoniorum rex, xxij. anno ante Romam conditam 490.

phetheia, nomen viri, 1. Paralip. 24. Lat. porta Domini, ſiue aperuit Dominus.

phethros, nomen regionis, quæ Arabia Petræa dicitur. Iſa. 11. Idē videtur eſſe quod Phathures, cùm Hebræis iiſdem punctis & conſonantibus ſcribatur. Lat. buccella roris, aut perſuaſio vel dilatatio ruinæ diſtillationis.

phethruſim, filius Meſraim, Geneſ. 10. idem, p.n.

pheugarum, Germaniæ vrbem habet Ptolemæus. *Halberſtadi* Saxoniæ vrbem eius loco ponunt Appianus & Irenicus.

phia, vrbs, de qua Meſſenij & Lacones pugnauerunt iuxta Iordanem fluuium, vt ſcribit Homerus. Hinc Phieus, phiates. Phiæus. Step. Vide Phea.

phialia, vrbs Arcadiæ in Peloponenſo. Ptol. Plethon per i. in penultima habet. tradit Step. & Pauſanias, *Dauia* dicitur Nigro. eſt Item Philia Bithyniæ vt Stephano,

phiceon, mons Bœotiæ. Step.

phicores Mœotici populi in Aſia. Mela.

phidalia, vxor Byzantis. Vide Stephanum in Gynæcopolis.

phidaliæ ſinus, Europæ ad Boſphoron Thracium. Suidas huius meminit. *Saranracopa* nunc dici ait Petrus Gyllius.

phidene. Vide Fidena.

phidamus Epicureus, fuit poëta admodum laſciuus.

phidias, diæ, nobilis ſtatuarius, qui in ebore ſcalpendo citra æmulum claruit: diis tamen (vt inquit Quintilianus) quàm hominibus efficiendis melior. Inter huius opera maximè commendata eſt Mineruæ ſtatua, quam Athenis ex ebore fecit, xxiv cubitorum altitudine, in cuius clypeo Amazonum pugnam & Gigantomachiam inſculpſit, in ſoleis verò Centaurorum & Lapitharum certamen. Proximam commendationem meruit Iupiter Olympius, & ipſe totus ex ebore, & Romæ in porticibus Octauiæ, Venus. Plin. lib. 35. cap. 8. Hic etiam, ſtatuam Nemeſis deæ denûm cubitum apud Rhamnuntem Atticæ oppidum fecit, quæ in manu mali ramum tenebat, ex quo parua ſurgebat complicatio: vbi teſte Antogono, inſcriptum

erat, Agoracritus Parius fecit. Hunc enim diſcipulum ſuum Phidias adeò dilexit, vt nomen eius inſcripſerit operi, ex quo prouerbium, Rhamnuſia Nemeſis. Hic Phidias initio pictor fuit, pinxítque clypeum Mineruæ Athenis.

phicol, princeps exercitus Abimelech regis Geraræ. Gen.2. Lat. omnis lingua, authoris perfectio ſiue conſummatio.

Philippus, proprium viri filij Theſſali, Homero.

phigalea, vrbs Archadiæ. Rhianus 5. Meſſeniacorum. Dicitur etiam Phialeia, ſine g, à Phialo quodam. Gentile prioris, Phigaleus, & Phigaleites. Huius populi vino adeò gaudent, vt non alibi, quàm in cauponis habitent, hoſpitibus domos elocantes cum vxoribus. Hoſtilis tubæ ne in ſomno quidem ſonum præferunt.

phihahiroth, nomen loci in quo caſtrametati ſunt Hebræi, reuertentes de Ægypto, Exod. 14. ſiue quarta manſio Hebræorum. Numer. 33. Lat. os vel labium libertatis, aut os ſculptum.

Phila, vrbs Macedoniæ, quam Demetrius Antigoni filius, Gonatas cognominatus, iuxta Peneum, matris nomine condidit: Gentile, Philæus. Eſt etiam inſula Ægypti, Herod lib.4. iuxta magnum fluuium Tritonem, qui in maximum lacum Tritonidem exit. Gentile, Philates, Step. Tacompeus Nardus in ſuo Liuio Italico *Fella* nominari dicit.

phila, inſula in mari Gallico. Plin 3.c.5.

philace, fuit amaſia Stratoclis, authore *Plut.*

philadelphia, ciuitas in Myſia, regione Aſiæ, proxima Lydiæ, quam Strabo libro 12. circa finem ait terræ montibus vexari. Cuius incolæ in agris magna ex parte degebant. In hac fuit vna ex ſeptem Eccleſiis. Supra Philadelphiam Orientem verſus exuſta regio patet, ſtadiis longa quingentis, quadringentis lata: vbi nullæ arbores præter vitem inueniuntur, quæ exuſtum vinum fert, ita elegans, vt nulli cedat. Summa corporum facies cinerulenta eſt montana, petroſa, & nigra: quidam ex crebro fulminum ictu id contigiſſe arbitrantur, nec dubitant, quæ de Typhone dicuntur, hoc in loco fabulati: ſed credibilius eſt ſubterraneum ignem, qui poſtea defecerit, regionem excuſſiſſe. Alij dicunt eſſe ciuitatem Lydiæ ad radices Tmoli montis. Vide Rabath. Stephano vrbs Lydiæ ab Attalo Philadelpho conditore.¶ Item regionis combuſtæ, quam Myſi & Lydi tenent. Strab. lib.12. Alia eſt Ægypti, tertia Syriæ inſignis ciuitas, quæ priùs Ammana, deinde Aſtarte, demum Philadelphia à Ptolemæo Philadelpho dicta eſt. Cuius, Philadelpheus & Philadelphenus: Ioſephus lib.10. Iudaicæ antiquitatis, Step. *Rabba* vel *Rabbath*, Hebræis Ziegerus tradit. D. Hieronymus vocat *Ammam* Arabiæ quandam vrbem, nomine, *Philadelphiam*, quam Ptolemæus ponit in ea parte Syriæ, quæ Arabibus vicina eſt.

philadelphus, nomen regis Ægypti, qui bibliothecam fecit Alexandriæ ferè 50000. librorum continentem. Idem libros Moyſi curauit per 70. interpretes ex Hebræo in Græcum ſermonem verti.

philæ, vrbs iuxta Nilum, paulò ſupra minores cataractas: centum fortaſſe ſtadiis diſtans à Syene & Elephantine: Heliodorus 8. hiſtor. Æthiopicæ.

philæ, philarum, inſula aſpera, & vndique prærupta, adiacens Ægypto, duobus in vnum coituris amnibus cingitur, qui Nilo mutantur, & eius nomen ferunt. *Philæ* autem Straboni l. 17. infra Meroen ſunt, ad quas ipſe Strabo ſe ex plauſtro per plana aliquando vectum deſcribit.

philæmon, poëta quidam, qui quum vidiſſet aſinum ficus menſæ paratas comedere, tanto indulſit riſui, vt ſtatim expirauerit. Valer. Maxim.l.9.c.12. Vide *Philæm.*

Philæni, fratres Carthaginenſes, qui pro finium ſuorum propagatione ſe viuos ſepeliri ſuſtinuerunt. Nam cùm inter Carthaginenſes & Cyrenenſes de finibus controuerſia incidiſſet: placuit vt certo die ligati duo ex vtraque ciuitate egrederetur; *Et quo in loco inter ſe obuij fuiſſent, is communis vtriuſque populi finis haberetur.* Itaque Carthagine egreſſi *Philæni*, cùm aliquot paſſuum millia in fines Cyrenenſium proceſſiſſent, indignati aduerſarij ſe eſſe præuentos, optionem Philænis propoſuerunt, mallentne ad fines ſuos retrocedere, an eo in loco viui obrui: illíſque reſpondentibus, ſe patriæ, ſalutem vitæ anteferre, à Cyrenenſibus, qui viribus ſuperiores erant, viui ibidem ſunt obruti. Quo in loco Carthaginenſes, ne eximia illorum in patriam pietas, illa temporum iniuria obliteraretur, duas illic aras conſecrauerunt, quas à fratrum horum nomine *Philænorum aras* vocauerunt; *alijque illis domi honores inſtituti.* Saluſt. in bello Iugurth.

philæni vicus, Ptolem. in Africa propria eſt, vbi eorum etiam *Ara*, quorum Saluſtius & Valerius meminere: *Licudia* Caſtaldo. *Hernich Zardo*, *porto de Sabia* Villanouano nominatur.

philæum Germaniæ vrbem apud Ptolomæum legunt Villanouatus & Appianus, quam *Goceningen* Friſiæ interpretantur: ſed *Phleum* ſine diphthongo eſt in Græcis codicibus.

philagrius medicus fuit inſignis Galeni contemporaneus, natione Epirota Naumachij diſcipulus; cuius ſcripta recenſet Suidas.

philagrus, Sophiſta Cilix, auditor Lolliani, iracundus maximè. Nam & dormitanti quandoque auditori pugnum in malas fertur impegiſſe. Cæl. lib.11.c.4.

philaida, vicus in Ægeide, à philæo filio Aiacis & Lyſides filiæ Coroni filij Lapithæ. Tribulis, philaides. Step.

philammon, filius Apollinis ex Chione Nympha, clariſſimus carmine & cithara. Vide Chione.

philarchi, populi ſunt in Arabia felici, Meſopotamis contermini, ad Euphratem deſcendentes, Strabo lib.2.

philaretus nomen viri proprium.

phileas, regio Bizantij: Gentile, Philiates. Aliqui Phineam vocant Steph.

philelphus, nomine Franciſcus, omnium ſuæ ætatis poëtarum excellentiſſimus, Romam accitus artis oratoriæ præcepta ad Ciceronis imitationem quoſdam ingenuos adoleſcentes docuit, inter quos & Alexandrinus Alexander ſe plurimùm profeciſſe aperto ore pronuntiat: tanta eſt accepti eius muneris habenda recordatio & gratia. Alex.l.1.c 23.

philenorium, vrbs in Arnæa regione Bœotiæ, à philenore Ætolo. Gentile, Philenotius, Stephanus.

philemon, poëta comicus: quamuis [inquit Quintilianus] prauis ſui temporis iudiciis, Menandro ſæpe prælatus, conſenſu tamen omnium meruit ſecundus credi.

philemon, ruſticus quidam qui cùm Iouem & Mercurium hoſpitio excepiſſet ſub paupere tecto, vnà cum Baucide vxore, in arbores conuerſus eſt, & domum eius in templum, vt refert Ouidius Metamorphoſ. lib.8. Fabula hæc docet hoſpitalitatem & frugalitatem eſſe Deo gratam: & apud poëtam [cuius nonnulli exiſtimant Philemonem hunc fuiſſe villicum] extant elegantiſſimæ rerum ruſticarum hypotypoſes.

philenes, meretrix fuit, quam Philocrates poëta Græcus ſuis carminibus lacerauit. De hac etiam Mar.lib.7.

phileros, tabellarius quidam, de quo Cic. ad Pætum, lib.9. Epiſt. Macedoniæ, vrbs, Plin.

phileſius, cognomen Apollinis, Bocat. lib.3. Phileſia quoque templa vocauit Bocatius Apollini conſecrata, quæ ab oſculo Branchidis, ſiue à certamine puerorum Phileſia vocari dicit. Græci φιλήσιον, amabilem dicunt, quia lumen ſolis exoriens, amabili veneratione oculorum conſalutamus.

phileta, circa Cariam vrbs. Conſtant. Porphyrog. 21.1. de Thema.

philetas, poëta elegiographus ex inſula Co, Philippi & Alexandri Macedonũ ætate floruit. Præceptor Ptolem. Philadelphi Suis carminibus celebrauit Battidẽ puellã, quam adamauit. Fuiſſe fertur corpore adeò tenui, vt neceſſe fuerit ei plũbum adlubere, ne ventorum flatu raperetur.

philethus, vir quidam, qui à fide Chriſti excidit. 1. Tim.2.

philetus, Antiochenſis Epiſcopus, anno ſalutis 224.

phileum, Ptol.lib.12.cap.1. ciuitas Germaniæ, in regione, quæ hodie Friſia vocatur. Vulgò, *Gruningen*.

philia inſula. Vide Tacompſus.

philia, promontorium Thraciæ ad Pontum Euxinum. Ptolem.

philicus, inſula ante Taprobanam. Ptolem.

philiees, quidam equorum nutritor, à quo quum Themiſtocles equum dono poſtulaſſet, paſſúſque eſſet repulſam, minatus eſt ſe domum eius continuò ligneum equum facturum. Quo ænigmate ſignificat ſe propinquorum accuſationes, & crimina in eum coniecturum. Plutarch. in Themiſt.

philippi, ciuitas Thraciæ vel Theſſaliæ, quæ Dathos antea dicebatur, quam Philippus Macedonum rex ædificauit, & à nomine ſuo Philippos nominauit. Iuxta hanc ſunt campi Philippici, in quibus Cæſar & Pompeius primò, deinde Auguſtus & Caſſius pugnauerunt.

Philippi, Siciliæ ciuitas, à Philippo ſic dicta, cùm prius Crenides vocaretur. Steph. Idem alibi, Philippi vrbs Macedoniæ, Crenides poſt dicta: deinde Philippi à Philippo, cùm Crenitis aduerſus Thraces auxilio fuiſſet, Theſſaliæ Philippi dicti ſunt, & Comphi Theſprotiæ. Gentile, Philippeus, & apud Polybium, Philippenus, Steph.

philippicus Bardanus, Romanorũ Imperator, ſecundo imperij an. ab Anthemio excæcatus, & in carcerem coniectus, ſub annum ſalutis 713.

Philippides, comicus poëta, haud ignobilis ætate iam prouecta, quum in certamine poëtarum præter ſpem viciſſet, gaudio repentè mortuus eſt: quod & Diagoræ Rhodio accidit. Suid.

philippidis, Athenienſis curſor, ea nempe tempeſtate, qua in Græciam perſarum venit exercitus, vnicæ noctis ſpatio, mille & quingenta ſtadia, pedibus confeciſſe perhibetur [quæ 93. Francias conficiunt leucas] vt Lacedæmoniis Peſarum aduentum palàm faceret, eóſque vt præſtò adeſſent, admoneret. Leonic. Thom. lib.3.cap.29.

philoppopolis, vrbs Macedoniæ, quam Philippus Amyntæ filius condidit: Ciuis, Philippopolites. Stephanus. Hanc Ptolomæus *Trimontium* & *Adrincpolim* vocat. Plinius ſcribit eam antea *Penercpo* appellatam. Rufus ait, *Eumolpiada* dictam. *Calyben* à Strabone vocari tradit Hermolaus. Eadem videtur Suidæ *Moulonpinis* nominari: *Pulendena* etiam dicta fuit, teſte Iornande, quam alibi *Pulpudenem* nuncupat. Adrianopolis & Philippopolis, duæ ſunt vrbes, Sex Ruf.

philippus, vj. Macedonum rex Olymp.54.

philippus, Amyntæ filius, Alexandri Magni pater Macedonum, rex rei militaris peritiſſimus,

mus, rebúſque geſtis clariſſimus, qui Macedoniæ regnum, quod anguſtis antea finibus continebatur, adeò ampliauit, vt centum quinquaginta populi in Macedonum ditione numerarentur. Hic à Pauſania quodam adoleſcente fuit interfectus, qui cùm de ſtupro ſibi per vim ab Attalo illato, apud regem queſtus eſſet, &pro rei indignitate vltionem fruſtrà poſtulaſſet, ſéque etiam irrideri animaduerteret, iram in regem conuertit, & vltionem quam ab inimico non poterat, ab iniquo iudice ſumpſit. Natus fuit Pellæ, quæ Macedoniæ ciuitas eſt, regum ſepulchris nobilitata: vnde paſſim Pelleus à poëtis cognominatur. Puer, quondam bis obſes datus ab Alexandro fratre, primùm Illyriis, deinde Thebanis, conciliandæ pacis gratia. Quo tempore per triennium in domo Epaminondæ ſummi ducis pueritiæ rudimenta exercuit, Diod. & Trogus l.7.8.& 9.

philippus, Alex. Magni frater, Macedonum rex, Olympiadis iuſſu interfectus, alio nomine Aridæus.

philippus, Demetrij filius, rex Macedoniæ, à T. Quinto Flaminio victus. Is cùm videret Annibalem feliciter in Italia res gerentem, legatos ad eum de ſocietate miſit: qui in reditu, à Marco Valerio Flacco præfecto claſſis interceptus eſt cū litteris, miſſúſque ad Senatū, ſtatim Leuinus conſul contra eum mittitur qui regem agentem Apolloniæ, incautum, ſemíque ſopitū nocte intempeſta adoritur: ille in Macedoniam cum exercitu terreſtri itinere fugit, incenſis priùs, ne hoſtis potiretur, ſuis nauibus. Liuius lib. primo belli Macedonici.

Philippus, medicus Alexandri Magni, Cur. li. 2. Plutarc. in vita Alexandri. Hic gratus vſque adeò erat Alexandro, vt cum parmenio literas ad Alexandrum dediſſet, quibus eum monebat, vt ab inſidiis Philippi velut ab hoſte Dario corrupti, ſibi in ægritudine caueret, Alexander exploratam habens medici fidem poculum ab ipſo Philippo donatum hauſit, & literas Parmenionis eidem legendas tradidit. Philippos etiam Rom. viros claros legimus inter quos L. Philippus orator Craſſi aduerſarius. Cic. 3. de Orat.

Philippus, primus ex Roman. imperatoribus Chriſtianus fuiſſe perhibetur.

philippus, frater Herodis, procurator Ituræ & Trachonitidis conſtitutus à Rom. Luc. 3.

D. Philippus, qui fuit vnus ex Apoſtolis Domini. Hierapoli dormiuit. Sed duæ eius filiæ inibi virgines conſenuere, &alia eius filia Spiritu tu ſancto repleta permanſit apud Epheſum. Euſeb. l.3. c.h. Eccleſ. Ex Bethſaida fuit oriundus. Hilar. in Pſal. 141. primus Euangelium Samariæ prædicauit, & ad fidem ciues diuino ſermone conuertit. Act. c.8.

Philippus, genere Cæſarienſis, vnus ex 7. diaconis, qui & Euangeliſta cognominabatur: cuiúſque filiæ erant propheti ſtæ, vt D. Lucas ait Act. cap. 21. & 24.

philippus, ix. Hieroſolymitanus Epiſcopus, anno ſalutis 112.

Philippus Imperator, Gordiano ſucceſſit, qui tam ſeueri & triſtis animi fuiſſe dicitur, vt iam tum à quinquenni ætate nullo cuiuſquam commento in riſum ſolui potuerit, aut ab inflexæ naturæ toruitate dimoueri. Author Sex. Aurelianus.

philippus Imperatot Occidentis, victo Othone competitore, ſub annum ſalutis 1200.

philippus, Henrici filius, Francorum rex, anno ſalutis 1060.

philippus frater Alphonſi x. Hiſpaniæ regis fuit, qui Chriſtianam Daciæ regis filiam, & fratris ſui vxorem ſibi per vim copulauit, ſpreta religione ac ſacerdotio, cùm eſſet abbas & præſul Hiſpalenſis.

philippus Francorum rex bellicoſiſſimus, ob ídque Auguſtus cognominatus, in Aſiā nauigauit. Acconem & Ptolemaidem expugnauit, ſed paulo pòſt morbo coactus, rediit. Northmanniam & Aquitaniam bello de Anglorum rege cepit. Othonem III. Imperatorem Ferrando Flandrenſi auxilium ferentem ingenti prælio fudit: in quo Ferrandus captus, & innumera hoſtium millia cæſa ſunt. Iudæos Francia expulit. Floruit autem ſub annum ſalutis 1212.

philippus, D. Ludouici filius, Francorum rex, anno ſa. 1271. Fer.

philippus Pulcher, Francorum rex an. xxviij. Flandrenſes variis præliis domuit: à Bonifacio pontifice ſacris interdictus, à Benedicto xi. abſolutus eſt. Annal. Franciæ.

philippus Longus, Franciæ & Nauarræ rex, anno ſal. 1316. Annal. Fran.

philippus Valeuſius Francorum rex ſuffectus in locum Philip. Pulchri, cui ſine liberis mortuo genere proximus erat, Flandros ingenti clade affligit, qua ceciderunt ferè viginti hominum millia: poſtea non eadem fortuna ſæpius cum Anglis congreſſus terra maríque victus. Caliſium Anglis inuitus permiſit. Annal. Franc.

philippus, Syriæ rex xxj. ſub quo Syriæ regnum defeciſſe dicitur, Olym. 171.

philippus, Gaulanitidis tetrarcha, ſub Octauio Cæſare.

philippus cognomine Auguſt. Annal. Franc. princeps optimus, ciuitatem Andegauenſem dirutam reſtituit. Annal. Franciæ.

philippus, Auſtriæ dux, filius Maximiliani Cæſaris, rex Hiſpaniæ, pater Caroli v. Cæſaris.

philippus Audax, filius Ioannis Franciæ regis, frater Caroli quinti, Burgundiæ dux & Flandriç comes. Chron. Burgund.

Philippus, cognomine Bonus, Burgundiæ dux, eius Ioannis filius, qui ad Montercllum occiſus eſt: & multos in Francia motus excitauit, ſub regibus Carolo v. & vij. vixitque vſque ad imperium Ludouici xi. Chron. Burg.

philippus, dux Mediolani, ſub annum Chriſti 1420. Iunius hiſt. ducum Med.

philippus Maria, Papiæ dominus, Galeatij Mediolani ducis filius. Hiſt. Mediolan.

philiſcus, Atheniensium tyrannus, Olymp. 23.

philiſcus, cælator egregius, qui Venerem in Octauiæ porticu, item Latonam, Dianam, Muſas nouem, & nudum Appollinem inſculpſit.

philiſcum, oppidum Parthorum ad Euphratem non procul à Damaſceno campo. Plin. libro 9. cap. 26.

Philiſtæi, ſiue Philiſtim, populi Iudæis finitimi, quorum regio poſteris dicta eſt Palæſtina.

philiſtinæ foſſæ, quod alij Tartarum vocant, inquit Plinius. Vnum ex Padi oſtiis. *Poſſona* hodie Leandro & C.Fabricio. Tartari fluminis etiam Tacitus meminit.

Philiſtion, nicæus, poëta comicus, qui Socratis ætate floruit nimio riſu mortuus eſt, huius. verſ. Gr. Iamb. fragmenta cum Meandriis eclogis edita ſunt Lutetiæ è Biblioth. Reg. cum Lat. verſione & notis Nic. Morelli Fed. f.

philiſtion, medicus Locrenſis, cuius meminit Gel. lib. 17. cap. 12.

philiſtus, Mileſius, muſicæ primum operam dedit, euaſítque clariſſimus tibicen. Ad oratoriam demum conuerſus, auditor fuit Iſocratis.

phiſtius Syracuſanus, hiſtoriographus, propinquus Dionyſij tyranni, ſcripſit res Siculas libris xij.

philix, nutrix Domitiani principis. Sueton.

philis, Thraciæ regio circumiecta Pangæo monti. Herod.

philyra, mater Chironis Centauri à qua Chiron Philyrides dictus, Seruio apud Virgilium 3. Georgic.

philo, is fuit, qui ex Proſerpina filia, quam in balneis conſpexerat, ſuſtuliſſe creditur Mercurium, quem cùm vellet exponere, conſuluit matemathicum quendam, à quo hoc accepit reſponſum, puerum futurum maximum rerum diuinarum interpretem. Quo nomine eum ſeruauit, & diligenter educauit. Hic autem Mercurius, non erat is Mercurius quem aiunt poëtæ Iouis & Maiæ fuiſſe filium, ſed Hermes ille, qui Triſmegiſtus appellatur. Palæph. lib. 11.

philo Academicus, Clitomachi diſcipulus, Romæ profitebatur, quò profugerat Mithridatico bello: atque à Cicerone cultus eſt.

philobœotus, mons Bœotiæ in Elaticis campis, Plutar. in Sylla.

philo Herennius, Byblius genere, grammaticus tempore Adriani, de cuius imperio ſcripſit: præterea de ciuitatibus & viris claris libros 30. Suidas.

philo Iudæus, Alexandriæ natus, diſciplinisque omnibus eruditus, in noſtra & Græcorum philoſophia bene verſatus. Eloquentiæ Platonis adeo æmulator, vt prouerbium fuerit, Aut Plato Philonizat, aut Philo Platonizat. In diuinis autem legibus & patriis inſtitutis quantus fuerit, ex his quæ nobis librorum ſuorũ tradidit monimentis palàm eſt. Igitur temporibus Caij quanta acciderint Iudæis mala deſcripſit, quibus & ſuam legationem pro Iudæis apud ipſum imperatorem retulit.

philo, ſtatuarius, Hephæſtionem expreſſit, Tatianus.

philocalia caſtellum in Themiſcyrena, non procul à Tripoli fluuio & caſtello. Plin. l. 6. c. 4.

philocandros, inſula Cycladum. Ptol.

philochorus Athenienſis, vir doctiſſimus, & vates tempore Eratoſthenis, extinctus inſidiis Antigoni Macedoniæ regis, ob amicitiæ ſuſpicionem cum Ptol. rege. Scriſit Athidis l. 17. qui continent res geſtas Athenienſium, & reges & magiſtratus, vſque ad Antiochum cognominatum Deum, aliáque complura. Suid.

philocles, Athenienſis poëta Tragicus fuit, nõ ita multò poſt Euripidem, Eſchili ex ſorore nepos, ab iracundiæ vitio Biris appellatus. Facie fuit imprimis fœda, capitéque in criſtæ formam acuminato. Scripſit fabulas centum; reliquit filiũ nomine Morſimũ, & ipsũ poëtã Tragicum. Suid.

philocrates, vir Athenienſis, proditionis nota infamis apud Demoſthenem.

philocrene, Bithyniæ oppidum apud Gregorã Maritimũ eſt Laonico. Circa Nicæam videtur.

philoctetes, ctetis, vel ctetæ, Pæantis filius, comes Herculis, cui idem moriens in Oeta monte mandauit, ne corporis ſui reliquias cuiquam indicaret: idque iurare eum adegit, deditque pro munere pharetram & ſagittas Hydræ felle intinctas. Quare cùm poſtea Delphico oraculo moniti eſſent Græci, ad euertendam Troiam ſagittis Herculis opus eſſe, inuentus Philoctetes, & de Hercule interrogatus, negauit primum ſe ſcire quid illi accidiſſet: cùm verò illi vehementiùs vrgerēt, tandem mortuum eſſe confeſſus eſt: cumque illi inſtarent, vt ſepulchrũ eius ſibi indicaret, ne iuſiurandum violaret, ictu pedis locum oſtendit. Poſt hæc, cum ad bellum Troianum duceretur, quòd ipſe ſolus Lerneis ſagittis vti poſſet, vnius ſagittæ caſu, in pede, quò Herculis tumulum monſtrauerat, vulnere penè immedicabili affectus eſt: cuius fœtor, cùm à Græcis ferri non poſſet, in Lemno relictus eſt. Verùm occiſo Achille, Vlyſſes in Lemnum regreſſus, ad Troiam illum reduxit, vt inquit Ouid. lib. 1. Metam. vbi & Paridem, ſingulari certamine ab eo prouocatus, ſagittis interfecit, de hoc Philoſtratus Kemn. luculenter in Heroicis pag. 675 & Philoſtratus Iunior in Icoſi pag. 863. edit. Morellianæ. Philoctetes in Lemno Sophoclis Trag. Græcè & Latin. excuſa eſt Lutetiæ à Fed. Morello, ex interpretat. metrica Flor. Chriſtiani, cum gloſſem. eiuſdem. Euerſa autem Troia, pudore, ne in patriam æger re-

diret, impeditus, in Calabriam venit, ibique Petiliam condidit. Tandem opere Machaonis medici ſanatus eſt.

philogonus, Antiochenſis Epiſcopus, anno ſalutis 322.

¶philolaus Pythagoricus quidam philoſophus, cuius tres libros Plato, cùm tenui admodum eſſet pecunia, decem millibus denariûm mercatus eſt, quod pretium à Dione Syracuſano acceperat.

philolaus, Corinthius, leges Thebanis dedit, ex familia Bacchiadum, amicus Dioclis, qui Olympia vicit: ſed vbi ille ciuitatem deſeruit, commotus ob amorem matris Alcinoe, Thebas migrauit, atque ibi ambo defuncti ſunt. Habitauit igitur ob huiuſmodi cauſam, apud Thebanos, legéſque illis deſcripſit, & de aliis quibuſdam & de ſobole procreanda, quas illi prolatarias appellant. Et hoc eſt præcipuè ab illo prouiſum, vt numerus hæreditatum conſeruetur. Ariſtoteles 2. Politicorum.

philogus, nomen viri. Rom. 16.

philombrotus, Athenienſium princeps ſeu Archon annuus, Olympiad. 46. cuius anno ſecundo, Pediæi, Diacri & Paralij ſeditionem nouam propter æris alieni, quo demerſi erant, magnitudinem, Athenis excitarunt, cui malo cùm finis nullus appareret, Soloni, ciui Athenienſi, eidémque è nouem ſapientibus vni, ſeditio componenda, & reſpublica nouis legibus conſtringenda, commiſſa eſt. Plutarc.

philomela, Pandionis Athenienſium regis filia, quam Tereus Thraciæ rex, qui Prognem ſororem eius vxorem duxerat, viſendæ ſororis prætextu à patre abductam in itinere violauit: & ne flagitium cuiquam indicare poſſet, linguam ei præcidit, arctiſſimæque cuſtodiæ eam incluſit. Verùm illa [vti erat lanificij peritiſſima] rem omnem, quo geſta erat ordine, in tela depinxit, eámque per famulam ad Prognem miſit: quæ quamuis ſororis iniuria grauiſſimè commota, vltionem tamen in Orgiorum tempus diſtulit: quo tempore magna mulierum caterua comitata, thyrſiſque & pellibus inſtructa ſororem carceri eripit, & in regiam perducit, vbi communicato cum illa conſilio Itym filium ſuum iugulat, patríque comedendum apponit: illóque epulis tam nefandis iam ſatiato, ſub finem cœnæ pueri caput in conuiuium affert. Quo agnito, Tereus furore percitus, cùm ſtricto gladio vxorem inſequitur, in vpupam commutatur, etiam nunc criſtam militarem in capite gerentem. Progne autem in hirundinem, Itys verò in phaſianum, Philomela denique in luſciniam, etiam hodie de Terei iniuria ſuauiſſimo cantu conquerentem. Quidam hanc fabulam ad cantus harmoniam & ſonorum, qui ex auibus audiuntur, varietatem referunt: alij ad mores, & dicunt hanc fabulam docere, cohibendos eſſe effrænatos animi affectus, quibus homines ad furorem compelluntur: Impetus autem venereus & vindictæ cupiditas reddunt homines inſigniter immanes. Ac tyrannus libidinum ſordibus inquinatus, rectè fingitur in vpupam commutatus. Vide Tereus.

philomelium vrbs magnæ Phrygiæ. Strab. lib. 12. Gentile, Philomelus.

philomelus, Phocenſium dux, templum Delphicum occupauit, Locrenſes vicit ad Petras Phedriades. Olymp. 106.

philomelus, nomen citharœdi cuiuſdam, cuius meminit Mart. lib. 5.

Philomenes, Paphlagonum rex, à quo inſequentes principes cognomentum ſumpſerunt ſibi, ſicut ab Hellene Theſſalorum Reges dicti ſunt. Alex. lib. 1. c. 1.

philomolphus, Aſiæ minoris oppidum. Nicetas.

philonides, Melitenſis quiſpiam, qui quia erat prægrandi corpore, cæterùm inſulſus & indoctus, abiit in prouerb. Indoctior Philonide.

philon, medicus fuit nobilis, qui quum medicamenta quædam ad medendi vſum exquiſitiſſimè concinnaret, & egregias quaſdam Alexipharmacas facultates, eas Deorum manus appellabat, velut diuinas & ſalutares. Cæl. l. 16. c. 10.

Plus habuit Didymus, plus Philomelus habet.

philonius, portus apud Pto. in Corſica inſula vocatur hodie *Porto vecchio*, vt Leander & Niger ait.

philonis pagus in Ægypto, inter Nilum & ſinum Arabicum. Strabo, Pentapoleos regionis, vicus in Africa. Ptol. Item Libyæ nomi.

philonomia, Nyctini & Arcadiæ filia, dum in venationibus cum Diana verſaretur, in Martem incidit, qui ſumpta paſtoris forma grauidam puellam effecit. Ea vero gemellos enixa, patris metu in Erymanthum eiecit infantes, qui deorum prouidentia illæſi delati ad cauam quandam quercum dicuntur: vbi cum lupa quædam luſtrum haberet, propriis abiectis in fluentum catulis, infantibus vbera præbuit, quorum quidem vnum Lycaſtum, alterum Parrhaſium appellauit. Hi deinde Arcadiæ regnum ſucceſſione conſecuti ſunt. Plutar. Paral.

philopœmenes Megalopolitanus, dux Achæorum præſtantiſſimus, Lacedæmonios & Meſſenios multis cladibus afflixit, vt eſt author Plutarchus. Liuius in bello Macedonico, lib. 5.

philos, inſula contra Perſidem, non procul à Caſandra. Plin. 6. c. 25.

philoſtratus, Lemnius, temporibus Seueri principis, eiúſque vxoris Iuliæ, epiſtolarum magiſter, vt ipſe planè monſtrat in vita Appollonij Tyanei; ſcripſit vitas ſophiſtarum ad Seuerum: de vita Appollonij lib. 8. Heroica. Epiſtolarum

lib. ſing. & Iconas, quæ opera omnia Pariſiis nuper Gr. & Lat. edita ſunt maiorib. typis Reg. recenſita, emendata, reſtituta, auctaque & notis illuſtrata à Fed. Morello Profeſſor. Reg.

Verum opere in magno fas eſt obrepere ſomnum.

philoſtratus, huius pater Athenis docuit Neronis tempore: ſcripſit Panegyrices plures, & declamationes oratoribus valde probatas, compluraque alia quæ à Suida commemorantur.

philoſtratus tertius, ſuperioris filius, docuit Athenis, ſcripſit Panathenaicum, Troiam, Paraphraſim Homerici clypei, & lib. Iconum cuius Lat. verſionem Fed. Morellus dedit in edit. Philoſtrati, quam idem locupletauit Calliſtrati ſtatuis ſignisve Gr. & Lat.

philotas, vnus ex comitibus Alexādri Magni, cui poſt eius mortē, Ciliciæ regnū ſorte obtigit.

philotera, vrbs iuxta Troglodyticam à Satyro condita. Appollodorus Philoteridem vocat. Eſt etiam Philotera Cœleſyriæ, aliàs Philoteria: Gentile, Philoterius: ab Ægyptia verò Philoterites dicitur. Steph.

philoris, ciuitas in littore ſinus Arabici, aliàs Arſinoe dicta, vt ſuprà indicatum eſt. Alia videtur dicta in Philotera.

philotimus, Ciceronis libertus, vt ipſe ſcribit Appio lib. 39.

philotis, quę & Tutela vel Titula, ancillarū dux apud Romanos, quum Fidenates vltima victoria ſuperati ſunt. Illi enim quum dedi ſibi matronas poſtulaſſēt, ac Tutela cū ancillis ab hoſtibus habita matronarū vna eſſet, vino & venere obrutos Romanis prodidit. Plutarc. Lilius 3.5. Syntag.

philoxenus, philoſophus, qui gruis collum ſibi exoptabat, quò diutius ciborum & poculorum ſapore oblectaretur. Ariſtot. lib. de morib. ad Nicom.

philoxenus grammaticus Alexandrinus Romæ ſcripſit de monoſyllabis verbis, de helleniſmo, de genere linguarum, & alia. Suid.

philoxenus, Eretrienſis pictor, Nicomachi diſcipulus, cuius tabula nullis poſtponenda, Caſſandro regi picta, continuit Alexandriæ præliū cum Dario. Idem pinxit & Laſciuiam in qua tres Sileni comeſſabantur. Hic præceptoris celeritatem ſequutus, breuiores etiamnum quaſdam picturæ vias & cōpendiarias inuenit. Pli. l. 35. c. 10.

philoxenus, poëta lyricus, ſcripſit lyrico carmine Æacidarū genealogiam. Hic quū aliquando apud Dionyſium tyrannū ageret, tragœdiaſque eius in quibus ille ambitioſiſſimus erat, minimè laudaret, coniectus eſt in Latomias, indéque Laurentum aufugit. Dionyſio verò cum per literas reuocare conant., reſpondit hoc tantùm monoſyllabum, Non ſæpius iteratum. Suid.

philoxenus Cos. cum Probo, anno vrbis 1278.

philyra, Filia Oceani, ex qua Saturnus in equum conuerſus, Chironem Centaurum dicitur ſuſcepiſſe, qui à matre Philyrides & Philyreius dicitur. Hanc fabulam ad medicinæ & Chirurgiæ artem refert N. Comes, mythologiæ lib. 4. cap. 12. Vide Chiron. Scribitur autem hoc nomen, & eius deriuatiua, ſimplici l. poëtæ tamen ſuo iure, vt primam ſyllabam extendant, geminant hanc conſonantem.

phirytes, populi iuxta pontum, à Phiryta matre Saturni. Hinc philyretes fœmininum Philyris & Philyretis. Step.

phlyſthenis, ſiue Thyeſtæ, quem Arreus vnà cum Tantalo fratre interfectum Thyeſtæ patri epulandum appoſuit. Vide Senecam in Thyeſte.

phina, oppidum in Macedonia ad oram Heracleam. Plin. 4. ca. 10.

phineces, filius Eleazari, filij Aaron. Exod. 6. filius item Heli ſacerdotis 1. Reg. Lat. aſpectus, aut facies confidentiæ vel protectionis.

Phineum, locus Ponti à Phineo conditus: Gentile, Phineius. Step.

phineus, Agenoris filius, Hellanico: Heſiodo Phœnicis & Caſſiopeæ, Agenoris nepos, frater Cilicis, Dorycli & Atamini. Hic igitur rex Arcadiæ, vel, vt alij, Thraciæ vel, vt rurſus alij, Paphlagoniæ, vxorem duxit Cleopatrā (quam quidā Sthenobœam vocāt) ex qua genuit Orythum & Crambum, vt Sophocles: vt alij, Mariandinum & Thynum: vel, vt rurſus alij, Palæmonem & Phinea: quibus, mortua priore coniuge, Harpalycen, Calais & Zethæ ſororem, nouercam ſuperinduxit: quamuis Flaccus non Harpalyces, ſed Cleopatrem Boreadum ſororē appellet: cui etiā Apponij Commentarius ſubſcribit, qui l. 1. dicit, Phineum Cleopatram Boreæ & Orythiæ filiam vxorem duxiſſe, ſecundam verò Idæam Dardani filiam nouercam ſuperinduxiſſe: cuius ſuaſu filios ſuos ex Cleopatra ſuſceptos excæcauit, Quapropter & ipſe excæcatus eſt à diis, & Harpyiæ contra eum miſſæ, quæ cibos & menſam eius turpiſſimé fœdarent. Poſtea verò, deueniētibus ad ea loca Argonautis, à Calai & Zethe fratribus alatis, rurſus ad Strophades inſulas fugatæ ſunt, vt ſuprà docuimus in dictione Calais. Poſtremò occiſus eſt ab Hercule, cū is in ſolitudine liberos Phinei offendiſſet excæcatos, compeiſſétque eos calumniis nouercæ eiectos fuiſſe. Hinc Phineus, a, um, & Phineius, a, um.

phinei, fabulam refert ad auaritiæ effecta N. Comes, mythologiæ, lib. 7. cap. 6. li. autem 6. c. 8. de Iaſone & Argonautis agens, poſt Apolloniū in Argonaut. Phinei vaticinia explicat.

phinni. Vide Fenni.

phinon, ciuitas Idumæorum. Gen. 36. Lat. gemma, ſiue aſpiciens, aut os æternitatis, vel os filij: aut ex He. & Syro, os piſcis ab ore, non ab oſſe.

phinopolis vrbs Ponti à Phineo dicta: Gentile, Phinopolites. Step.

phiuthia, Siciliæ fons in quem, vt Apion refert, nihil immergi poteſt, ſed omnia fluitant. Plin. lib. 31. c. 2.

phinda amicus fuit Damonis cuiuſdam, vt ex Plutarcho inuenimus. Itaque apud Ciceronē in Officiis, & Valerium Maximum Phinthia reponi debet loco Pythiæ.

phintienis, inſula inter Sardiniam & Corſicam, Plin. & Ptolem. *Iſſola roſſa* Ortelio. *Iſle de Figo* Fineto.

phiraſi, Scandiæ inſulæ populi, Ptol. Ofranci, Turnebo, cuius opinionem reiecit. F. Hotoman. in Francogallia, & meritò, quidem, vt à vero alienam.

phiſoni, oris mutatio ſiue multitudo, aut extonſio, magnum, Indæ flumen, è paradiſo fluens. Geneſ. 2. quod ab Euſebio & Hierony. in quæſt. Hebr. Ganges dicitur ſiue Getha, Ioſeph. lib. 1. c. 2. Iud. antiq. Salomonis commentator. Nilum vocat, Gen. 2.

phithrom, i. buccella eorum, aut oris conſummatio, ſiue perſuaſio vel dilatatio eorum: vrbs quam ædificauerunt filij Iſraël Pharaoni regi Ægyptiorum. Exod. 1.

Phithō, filius Micha filij Æeribala 1. Par. 8. & 9.

phla, Herod. l. 4. inſula in Tritonide de palude grandi. Aiunt Iaſonem poſteaquā ſub Pelio Argos ædificauit, impoſitis in ea cū aliis ſolénibus hoſtiis, tūl verò tripode æreo, circuiſſe Peloponneſū, animo Delphos eundi: eúmque cum teneret curſū circa Maleam, abreptum à vento Aquilone, & abductum in Africā, & priuſquam tellurē cerneret, in aſpretis paludis Tritonidis aſtitiſſe, eíque hæſitanti de egreſſu apparuiſſe Tritonem, ac iuſſiſſe ſibi dari tripodem, quòd diceret oſtēſurum ſe illis exitum, atque incolumes remiſſurum. Cætera vide apud Herodotum.

phlanon, vrbs & portus iuxta Abſyrtum inſulam poſt Aloum, Artemidorus. vnde totus ille ſinus Phlanonicus vocatur. Gentile, Phlanonites. Steph. Vide Phlatones.

phlanotes, populi, Plin. lib. 2. c. 22. à quibus nomē ſinui eſt inditum, quem modò nautæ Quarnarium appellant, alij Gernariū propter naufragia, procelloſo fermè ſemper tranſitu. In receſſu eius Senia vrbs, cuius à tergo ſpecus ſūt, vnde vehementer nulla ferè non hora venti perflant, eáque res infamem eum ſinum reddidit. Per hæc fortè loca id genus tēpeſtatis eſt, de qua Plinius lib. 2. cap. 43. In Dalmatiæ, inquit, ora ſpecus vaſto in præceps hiatu, in quem deiecto leui pondere, quamuis tranquillo die turbini ſimilis emicat procella. Dicti Phlanotes ab oppido Phalno, inter Polam coloniam & Iaderam. Vide Phlanō.

phlegethon, fluuius infernalis flāmmis æſtuantibus rapidus, à φλέγω ardeo.

phlegon, vnus ex equis ſolis ἀπὸ τοῦ φλέγειν, quod eſt ardere, dictus.

phlegon Trallianus, libertus Auguſti [nonnulli Adriani dicunt] hiſtoriam ſcripſit Olympiadum libris ſexdecim vſque ad Olymp. xxix. De factis Romanorum li. 2. Item de nominibus locorum vrbis Romæ, & Epitomen Olympionicorum libris duobus. Suid.

phlegon, viri nomen, Rom. 16.

phlegra, græ, vel Phlegre, gres, vrbs Macedoniæ, Pallenæ proxima. Plini. lib. 4. cap. 10. aut, vt Eudoxus mauult, eadem cum Pallene: & vallis circa hanc vrbem in qua Gigantes olim cum cæleſtibus conflixere. Vide Pallene. Steph. vrbs Thraciæ, quam Eudoxus poſtea Pallenem dictam ſcribit.] Marcianus Heracleot. in Carm. Geogr. ver. 635. ex edit. & metaphraſi Morelliana,

Iſtam Phlegram, ceu nuncupabatur, prius
Hoſtes gigantes, rumor habitaſſe eſt, Deum.]

Hinc Phlegræus, a, um, & Phlegrus, gra, grum.

phlegræi, campi duo fuere, alter in Græcia, Phlegra Theſſaliæ valle, vbi Gigantes cum cæleſtibus pugnauere. Vel ἀπὸ τοῦ φλέγειν, quod eſt vrere atque inflammare. Alter in Campania prope Cumas, in quo Gigantes Herculem ſuperaſſe dicuntur. Plin. lib. 3. cap. 5. & Strabo lib. 5. Theagenes verò & Eudoxus, qui ad hiſtoricam fidem pugnam hanc conantur reducere, Pallenem, inquiunt, quæ veteri nomine Phlegra vocabatur, homines tenuerunt, quibus immanitas, & ſuperbia morum Gigantum cognomen peperit. In hoc ineunte prælium Hercule, fulmina de cœlo miſſa ſunt, donec ij fugere coacti ſunt, ipsíque ingenti victoria ſuperati. Ex hac re rumor in vulgus ortus, vt Gigantes mouerint bellum diis. Id autem ideò fictum eſt, quoniam ea regio tota ſulphure plurimo ſcatet. Hinc fit, vt ventorum impulſu excitetur paſſim ignis, qui cùm exitum è cauernis natura expetat, dum luctatur aſſiduè, terram tandem quatit & commouet, exurítque frequenter: vnde & nomen ſortitur, φλέγειν, enim Græcè exurere, ardereque ſignificat.

phlegræus, vnus ex Centauris, Ixionis & Nubis filius.

phlegya, Steph. vrbs Bœotiæ, à Phlegya Martis & Chryſes filio: Ciuis phlegyas, & phlegyeus gyea, gyeum. Regio quoque Phlegyantis nominatur.

phlegias, Martis filius, rex Lapitharum in Theſſalia, pater Ixionis & Coronides Nymphæ: quam cùm ab Apolline vitiatam ſenſiſſet, confeſtim ira percitus, templum eius Delphis incendit. Quapropter Apollo iratus, ipſum ſagittis interfectum ad inferos detruſit: vbi hac pœna afficitur, vt ſub ingenti ſaxo ruinam minitante ſedens, ſemper illud caſurum ſuſpicetur & timent. Virg. Æn. 6.

--*Phlegyaſque miſerrimus omnes*
Admonet.

phlegyæ, populi inſulani Theſſaliæ, à Phlegya Ixionis patre cognominati. Hi cùm ſacrilegi eſſent, deóſque & homines ſpernerent, ab irato Neptuno immiſſo diluuio, ſubmerſi ſunt

quorum apud inferos meminit Virgil.lib.6.vide Gyrthone.

phliaſa, vrbs in ora mediterranea inter Argiuos, Lac.& Arcadas Marcianus Heracl.poëm. Geogr.edit.& verſ.Morellianæ ver. 23.24.

Præterea mediterranea eſt Phliaſia
Atque Arcadum gens eſt in his ampliſſima.

phlius vnus ex illis qui in naui Argo fuerunt, filius Bactu, vt Valer.habet 1. Argon.

phlius, untis, vrbs in medio Sicyonij Argiuíque agri, Strab.lib.8. vbi religioſiſſimè colebatur Hebe. Caſtellum Phlium nominat.Plin.li. 7.cap.5.Hæc olim Arethyrea dicta eſt.Step.& Arantia Phlius dicta à Phliunte Bacchi & Cæthonophyles filio, vel à Philante.Gentilia.

Phliuntius, Phlius, Phliaſius. Vel nomen habet à φλεῖν, quod eſt fructibus abundare. Nam & Lacedæmonij Phliaſium menſem vocant, in quo fructus terræ vigent.Dicitur Phliuntis, fœmininũ videtur enim *Phliaſia* apud Stra.vocari.

phlius, vrbs maritima Argiæ regionis in Peloponneſo, teſte Ptolemæo. Phlethon eam etiam *Thermia* appellat. *Foica* Pineto dicitur.

phlorya, Mauritaniæ Cæſarienſis oppidum. Ptolem.

phlyeis, vicus in Cecropide tribu : tribulis Phlyeus.Steph.

phlygadia, mons Illyrico & Adriæ obuerſus. Strabo. *Flικc.*Lazio.

phlygonium, vrbs Phocidis. Ciuis, Phlegonius & Phlygonius. Steph. Pauſ.

phobetor, filius Somni, apud Oui.11.Metam. Dictus eſt Phobetor, à verbo Græco φορεῖν, quod eſt perterrefacere. Icelos autem, quia omnium animantium formam inducere poſſit : eſt enim ἴκελος, ſimilis.

phocæ, arum, inſulæ Cretæ adiacentes. Pli.li. 4.cap.33.

phocæa, Ioniæ ciuitas, Athenienſium colonia, ita dicta à Phocarum multitudine, quæ vrbem condentibus circa hoc littus apparuerunt. Strabo lib.14.Incolæ Phocæi & Phocenſes, qui aſſiduis Perſarum bellis exagitati, cõmuni conſenſu patriam deliquerunt, diríſque execrationibus ſe deuouerunt, ſi quando eò redire conarentur. Varia deinde fortuna vſi tandem in Galliam delati ſunt, vbi Maſſiliam condiderunt. Eſt etiam Phocæa, Ptolomæo oppidum maritimũ quod Liuius *Lamptora* quoque vocat Sophiano *Foglia vechia* nominatur.

phocaria, inſula, maris Ægæi, ex aduerſo Atticæ Plin.

phocarum inſula in ſinu Arabico.Strabo.

phocas, Roman. imperator, ſub an.ſal.606.

phoces, oppidum eſt Bœotiæ.

phoceas, agri Leontini in Sicilia oppidum. Thucyd.

phocenſes, Græciæ populi apud Strabonem. Hos ſcribit Niger *Dryopes* à Vibio vocari.

phochereth, nomen viri, 1.Eſdr.2.Lat.oris exterminatio vel oris conciſio.

phoces, populi Ionum, qui primi longis nauibus vſi ſunt.

phoci, gens Ichthyophagis vicina : Agatarchides.

phocias, Theſſaliæ fluuius, Vibio. Phœnix legit Similetus.

phocion, Athenienſis vir clarus, cognomento Bonus ſemper pauper, cùm ditiſſimus eſſe potuiſſet, propter frequentes ei dilatos honores. Hic neque ridere, neque lachrymare ab vllo vnquã eſt viſus. Et in concione cùm quis dixiſſet, Cogitabundus videris, ô Phocion: Rectè inquit, cõiectas. Cogito enim, ſi qua valeo in his breuitate, vti, quæ apud Athenieñſes dicturus ſũ. Huic cùm legati Philippi Macedonum regis ingentia munera offerent, hortarentúrque vt ea acciperet, (quamuis enim ipſe facilè his careret, liberis tamẽ eius eſſẽt neceſſaria, quibus difficilè foret in ſumma paupertate ad paternã gloriã peruenire.) Si mei, inquit, ſimiles erunt, idem hic agellus alet illos, qui me ad hanc dignitatem perduxit : ſi diſſimiles, nolo meis impenſis illorum ali, augeríque luxuriam. Plut.in Phocione.

phocion, Peripateticus Hiſpanus, ſcripſit librum Cornucopiæ, multæ variæque doctrinæ refertiſſimum. Gellius.

phocis, idis, exigua Græciæ regio, ſinui Criſſæo adiacens, Delphico oraculo, & Helicone, Parnaſſóque montibus inclyta. Huius incolæ dicuntur Phocenſes, à quibus nonnulli putant profectos eſſe Maſſiliæ conditores, non (vt alij exiſtimant à Phocenſibus Ioniæ populis. Cui etiam ſententiæ non obſcurè ſubſcribit Plin.l.3. c.4. vbi Maſſiliam Græcorum Phocenſium coloniam appellat ad diſcrimen, vt videtur, Aſiaticorum. Hinc Phocaicus, ca, cum.

phoclis, Arachoſiæ vrbs.Ptol.

phocra, mons Mauritaniæ Tingitanæ. Ptol. Vulgò, *Gebelheladich*, i.mons ferreus.

phocus, Phocionis filius, qui quum paternas opes prodigo luxu dilapidaſſet, Athenienſibus vſque adeò inuiſus factus eſt, vt occurentes omnes diffamatorem ſui generis nuncuparent.

phocus, filiæ Æneid.Ouid.7.Meta.

phocuſa, Plin. lib.4. c.12. inſula vna ex Sporadib.

phocuſæ, inſulæ duæ Pto.in Ægyptio pelago.

phocylides, Mileſius, poëta Græcus, qui floruit poſt bellum Troianum : ſcripſit verò elegos, & Heroicos verſus ad vitæ inſtitutionem.

phoda, oppidum in Arabia felici. Plin.

phœbas, adis, Phœbi ſacerdos, quæ diuino correpta furore, conſulentibus ex tripode oracula edebat Sidonius.

phœbe, eadem quæ Diana ſiue Luna, à Phœbo fratre ita dicta. Ouid.2. Metam.

phœbe & Elaira, Leucippi filiæ. Stephanus in

Aphidnis.

phœbæa, palus æſtuarium eſt Argiæ regionis, quod poſtea Saronidis palus dictum fuit. Pauſ. in Corinth.

phœbatis, Maced. vrbs Polyb. 5. in Daretidis.

pœbe, inſula in Propontide. Plin.

pœbi, Mauritaniæ promontorium. Ptol.

phœbia, oppidum Sicyoniorum: Gentile, Phœbias, aut Phœbianus. Steph.

phœbigena: cognomen Æſculapij, à patre Phœbo, Virg. 7. Æneid. *Fulmine, Phœbigenam Stygias detruſit ad vndas.*

phœbus idem qui Appollo, ſiue Sol, Iouis & Latonæ filius, eodem partu cum Diana editus, diuinationis & muſicæ Deus à poëtis habitus, & medicinæ repertor. Dictus Phœbus, quaſi φῶς τοῦ βίου, hoc eſt, lux vitæ.

phœmon, lacus Arcadiæ. Ouid. lib. 13. Meta.

phemonoe, filia Phœbi, & vates, quæ prima carmen heroicum cecinit, vt eſt author Heſiodus in Theogonia.

pœnebytis, Panopolitanæ præfecturæ vicus. Suidas.

phœnice, Syriæ regio, quam Stephanus prius *Rhabbothen & Colpithen* dictã dicit, itẽ *Chna*.

phœnices, populi Syriæ, Indæis contermini, quorum præcipuæ vrbs fuerunt Tyrus & Sidõ, & quæ cum his Tripolim efficit Aradus. Horum regio Pœnice dicitur, à Phœnice quondam Neptuni & Lybiæ filio. Steph. Hos Strab. l. 16. arithmetica & aſtronomia, naualibus ac bellicis artibus inſignes ſcribit. Rufus ex Dionyſio.

phœnices, iidem ab Iudæis proximis, ſiue à Phœnice Agenoris filio, literas accepere, Tyrij maximè, vide & Phœnica γράμματα dicuntur, Homer. Ili. 5. σήματα ſigna.

phœnicæum, mons Corinthi: Gentile, Phœniaeus. Steph.

phœnicia, vel Phœnice Aſiæ, regio ſic dicta à conditore Phœnice, Agedoris, Neptuni & Libyes filio: Steph. Ezekiel Tragicus in Exagoge Trag. ſacra; iam pridem edita, Gr. & Lat. à Fed. Morello cum notis, emendationib. & coniect. indicat extremo dramate à Phœnicoptero phœniciam indigitatã, cum fingat lepide nouã faciẽ alitis præpetis punicei rubrique coloris, cuius χόρη κόκκος ὡς ἐφαίνετο, apparuiſſe exploratori Idumeæ ſeu Phœniciæ.] Ioſephus etiam auctor eſt Phœnices inueniſſe Græcas literas.

phœnicus, vrbs Cretæ, & inſula iuxta Lyciam. Eſt & Phœnicus, ſtagnum Thucyd. li. 8. phœnicuntius, & Phœnicuſius genti. Steph. imò mons eiuſdem Lyciæ, etiam Olympus dictus fuit, Stra.

phœnicuſſæ, duæ inſulæ in Libyco ſinu iuxta Carthaginem, Inſulares, Phœnicuſſæ. Eſt etiam Phœnicuſſa ciuitas Phœnicum in Syria. Step.

phœnix, Crete inſulæ vrbs Ptolem. *S. Niqueta*, Nigro. Vrbs item & mons non procul à Rhodo. Lyciæ portus, Ægypti vicus, Siciliæ oppidum,

Theſſaliæ & Achaiæ fluuius. Plin. Strabo. Ptol.

phœnix, Agenoris filius, Cadmi frater, qui Phœnicibus imperauit. A quo Phœnicia.

phœnix, Amyntoris filius, propter Achillis, qui cùm matris ſuæ hortatu cum patris concubina rem habuiſſet, diris impetitus à patre relicta Hellade in Theſſaliam ſe ſe contulit: ad Peleum regẽ, qui illi Dolopum procurationem cõmiſit, filiúmque Achillem in diſciplinam tradidit: quem etiam ad bellum Troianum comitatus eſt, vt ipſe narrat apud Homil. lib. 9. Iliad. Hic oculis tandem captus, eſt vnde Ouid. in Ibin.

Id quod Amyntorides videas, trepiduſq; miniſter
Prætentes baculo luminis orbus iter.

Iſtum memorant literas Græcas reperiſſe, vt Cecropem Ægyptium vel Promethæum, aut Orpheum, ſiue Danaum, aut Cadmum, vt ſuis locis citauimus.

phœtiæ, vbrs Arcanan. à Photio filio Alcmeonis, filij Amphiarai. Polybius lib. 4. Dicitur quoque Phœbium: Gentile, Phœtius Steph. Phogor: mons in terra Moab in ſupercilio Libyadis, reſpiciẽs ſollicitudinem, in quẽ Balac rex Moab Balaam ariolum duxerat ad maledicendum Iſraëli. Num. 23. In hoc Baal à Gẽtibus fuit cultus. Iuxta hunc in valle ſepultus eſt Moſes, Deuter. 34. Eſt etiam idolum Moabitarum. Nu. 25. Deut. 3. & 4. Ioſ 22. *Hiatus vel apertio.* dicitur etiam Phegor, & eſt idoli nomen.

pholegandus, inſula vna Sporadum, à Pholegãdro filio Minois. Hanc Aratus ferreã vocat propter aſperitatem. Ciuis, Pholegandrius. Step.

phollathi, nomen viri. 1. Par. 26. Lat. opus meũ.

pholoe, mons Arcadiæ ſyluoſus, oppidum habens eiuſdem nominis Plin. l. 4. ca. 6. in quo Centauri morati ſunt. Eſt etiam famulæ cuiuſdam textricis nomen apud Virgil. 5. Æneid.

Olli ſerua datur operum haud ignara Mineruæ,
Creſſa genus Pholoe geminique ſub vbere nati.

Alij in Peloponneſo collocant, & *Xiria* à Nigro dicitur. Gemiſtus eum *Pholus* vocat, & ſuo tempore *Aſtras* dici addit.

pholoe, nomen eſt Nymphę apud Stat. libro 2. Syluarum.

pholon, vrbs Arcadiæ, à Pholo Centauro Gentile phoreus. Stephanus.

pholus, vnus ex Centauris, Ixionis ex Nube filius, qui Herculem ad Pirithoi nuptias euntem hoſpitio excepit, eóque in tumultu, qui inter Lapithas & Centauros iiſdem in nuptiis exortus eſt, occubuit. Ouid.

phora, Armeniæ maioris vrbs. Ptol.

phoraphul rex Babylonis, Ioſepho: aliis Phal dicitur.

phorathia, filius Aen filij Amadatha. Eſther 9. Lat. fructificatio, ſiue multiplicatio, aut ſortilegus.

phorbæ, vrbs Achæorum in Theſſalia: Gentile, Phorbantius.

phorbantia, inſula prope Siciliam. Pto. *Lauenſo* Fazellus eam vocat. Niger *Maretano*.

phorbantium, mons Trœzenis. Steph.

phorbas, bantis, filius Priami & Epitheſiæ, Staſippi Mygdoniæ regis filiæ, inter fratres natu maximus, adeò vt Priami frater potiùſquàm filius videretur. Quam ob cauſam cùm pater eum, veluti emeritum à prælio iuberet abſtinere, illo tamen inuito non ſemel in pugnam deſcendit, & poſt multa egregia facinora, fauente Mercurio edita, tandem à Menelao eſt obtruncatus. Huius imagine aſſumpta, Somnus Deus Palinurum decepit. Virgil. 3. Æneid. Seruio dicitur fuiſſe Triopæ filius, pater Ilionei Troiani, quit fuit comes Æneæ, cum quo in Italiam quoque capto Ilio nauigauit. Alius item paſtor Polybij Corinthiorum regis. Vide Dexamene.

phorbas, v. Athenienſium princeps, anno ante Romam conditam ferè 200.

phorbas, vj. Argiuorum rex. anno ante Romam conditam, ferè 830.

Phorcus, ci, vel Græco more, Phorcys, aut etiã Phorcyn, cynos, filius Neptuni & Thooſæ Nymphæ, rex Corſicæ & Sardiniæ inſularum, quem ab Atlante nauali prælio victum, vndáque obrutum, poſtea ſocij ſuperſtites, in marinũ Deum conuerſum dixere, eíque diuinos honores exhibuere. Hic pater fuit Meduſæ, quæ ob id nomine patronymico Phorcys, Phorcydos dicitur.

phorcynus, portus, vbi antrũ Nympharũ, quæ Naiades vocantur, in Ithacenſi agro. Homer.

phorcys, is fuit, quem fabulantur poëtæ tres habuiſſe filias, quæ viciſſim vno oculo, quem duntaxat inter omnes habebant, cùm videre illis opus erat, vtebantur, atque ita fiebat, vt quoties ex illis vna oculo vti vellet, capiti ſuo illum insereret, ſícque videret: quo quidem cùm illa ſatis vſa fuiſſet, aliis eum viciſſim tradere cõſueuerat, ita vt omnes hoc pacto viderent. Cùm autem ad illas Perſeus fortè acceſſiſſet, atque eã, quæ tunc oculum habebat, cunctanti digradu à tergo adortus eſſet, denudato enſe, vt ſibi Gorgona oſtenderent, petiit, mortémque iis, niſi eam vtique manifeſtarent, minitatus eſt. Illæ verò mortem formidantes, eam protinus indicarunt Palæph. libro de fabulis.

phorentanum, vrbs Italię: Gentile, Forentanus. Steph. ex Strabonis lib. 5. Ferentinum, Phorentini etiam Italiæ populi dicuntur. Steph.

phoriami, locus Elidis inter Parthenium inſidiis aptus, vtpotè in anguſto ſitus, Steph.

phoriea, vicus Arcadiæ: Gentile, Phoriceus. Steph.

phoriſtæ, Aſiæ populi. Mela.

phormani, vrbs Italiæ, Gentile, idem. Steph. Vide Formiæ.

phormio, Crotoniata dux, bello nauali Lacedæmonios vicit. Theopom. in Philippic.

phormio, dux Athenienſium in bello Peloponneſiaco. Thucyd. lib. 1.

phormio, philoſophus, Cic. 2. de Oratore, Pe-„ ripateticus. Cùm Annibal Carthagine expul-„ ſus, Epheſum ad Antiochum veniſſet exul, & „ pro eo quod eius nomen erat magna apud „ omnes gloria, inuitatus eſſet ab hoſpitibus „ ſuis, vt Phormionem audiret: ſe velle dixit: lo-„ cutus eſſe dicitur homo copioſus aliquot ho-„ ras de imperatoris officio: & de omni re mili-„ tari: tum, cùm cæteri, qui illum audierant ve-„ hementer eſſent delectati quærebant ab An-„ nibale, quidnam ipſe de illo philoſopho iudi-„ caret: Hic Pœnus non optimè Græcè, ſed ta-„ men liberè reſpondiſſe fertur, *Multos ſe deliros ſenes ſæpe vidiſſe, ſed qui magis quàm Phormio deliraret, vidiſſe neminẽ*. Vide Annibalis vitam.

phormius, Syracuſanus comicus, Geloni tyrãno familiaris, & filiorum ipſius alter, docuit fabulas ſeptem quas commemorat Athenæus.

phornacis Bæticæ vrbs in Turdetanis. Ptol.

phorobrentatium, vrbs Lybiæ: Gentile, Phorobrentatienus. Steph.

phoroneus, filius Inachi fluuij, Argiuorum rex, qui initio diſperſos populos in vrbem coẽgit, quam appellauit Argos Phoronicon. Hinc Phoronis, nidis, patronymicum fœmininum, quod poëtæ vſurpant pro Iſide Inachi filia, Phoronici ſorore. Item Phoroneus, nea, neum.

phoroneus, Athenienſium rex, anno ferè poſt eluuionem aquarum 500.

phorontis, Aſiæ minoris oppidum in Cariæ finibus, circa Ioniam. Plin.

phõrum, i. furum portus in Attica, Pſyrtaliæ inſulæ oppoſitus. Strabo.

phorunna, vrbs Thraciæ, Polyb. lib. 9. Gentile, Phorunneus. Steph.

phoſech, filius Iephlat filij, Heber fili, Bariæ. 1. Paral. 7. Lat. fragmentum tuum, ſiue diminutiora tua.

phoſphorion portus quidam Byzantij: cauſam nominis indicat. Steph. in Boſphoro.

phoſphorus. Latinè Lucifer, ſtella veneris. Cic. 2. de Natura deorum. Mart. lib. 8. 22. *Phoſphore redde diem*, &c.

phoſtonia, vna ex Halcyoniis, Suidas.

photinæon, vrbs Theſſaliæ Steph.

photinus, Lugdunenſis Epiſcopus, annum agens ætatis 80. religionis ergo ſuppli[illegible]io affectus, anno ſalutis 1[illegible]9. Polycarpi diſcipulus fuit. Euſeb. li. 5. c. 2. hiſt. Eccleſ.

photinus, hæreticus, ſub an. ſal. 355. diuinam Chriſti naturam negauit. Tripart. hiſt. l. 5. c. 3.

photinus & Achilla, Pompeij M[illegible]gni ex acie Pharſalica fugientis, imperio tamen Ptolemæi pueri regis Ægyptiorum, interfectores fuerunt; Alexand. lib. 1. cap. 2. Hic eſt enim Ptolemæus

mæus ille puer, qui Pompeium Magnum ex Pharſalo fugientem, miniſtro Achilla & Plotino, miſeranda nece affecit. Plutarch. in Pompeio.

phouibagina, Trocmorum in Galatia oppidum. Ptolem.

phraapſa, vrbs Mediæ. Gentile, phraapſenus. Step.

phraates, Parthorum rex, anno ſalutis 342. De quo vide Strabonem lib. 6.

phranda, vrbs in Drangis, quam Alexander Prophthaſian nominauit. Staph.

phragandæ, populi Thraciæ videntur apud Liuium. lib. 26.

phragmon, ſtatuarius & pictor egregius, ſicut & Polycletus.

phrangi, populi Italiæ prope Alpes, Parthenio Phocaenſi lib. 1. Steph.

phanicates, Parthorum imperator ille, qui cum Venditio apud Trapezunta decertauit. Strabo lib. 16.

phraotes, rex Indorum, ad quem Apollonius Tyaneus peruenit, quem cùm de victu interrogaret, reſpondit, *Tantum vini bibo, quoad Soli ſacrifico: quæ autem venãdo acquiro, paſcuntur alij, mihi ſat fuerit ipſa exercitatio.* Cibus mihi olera, & palmarum fructus: multa mihi quoque ex arboribus naſcentia, quæ manus hæc plantauerunt. Philoſtratus de vita Appollonij. l. 1. p. 87, B, edit. Morelli.

phrati, Bactrianæ vrbs Ptolem.

phrearrhi vicus Athenis in tribu Leontide, à Phrearrho inſigni heroe Athenis. Tribulis, phrearrhius. Steph.

phreata, Garſauriæ, in Cappadocia oppidum, Ptol.

phregella. Vide Fregellas.

phregena, ciuitas in Hetruria, altera in Latio: vnde phregenates populi.

phretes, populi Libycí. Stephan.

phretomanorum, Italiæ vrbem habet Diodorus lib. 19. quam refert à Q. Fabio expugnatam, Samnitum videtur.

phricion, mons Locridis ſupra Thermopylas cuius incolæ Æoles & phricanes dicuntur, cùm Phricies potius dicendum eſſet fœmininum, Phricias. Dictus à Phricio Centauro, quem occidit Hercules: olim Drios dicebatur. Eſt & Lariſſa, Phriconis cognominata, vel Phriconitis: Incolæ, Phricones.

phriconitis Cuma, ciuitas quædam. Step.

phrynicus, Bithynicus ſophiſta, qui libros aliquot de dictionibus Atticis ſcripſit.

phrynicus fuit Lacedæmoniorum proditor, quem vetus comœdia carbone notauit: De quo extat prouerb. Phyrinici lucta.

phryxa, vrbs Peloponneſi, Phæſtus poſt appellata. Diſtat ab Olympia ſtadiis 30. Pherecides in Arcadia ponit: Gentile, Phrixeus, Step. Vide Maciſtus.

phrixus, Maciſti frater, à quo phrixa vrbs. Vide Maciſto.

phrixus, ciuitas Lyciæ: & Phrixi portus iuxta fauces Ponti in Chalcedonia vlteriore: Gentile, phrixus, vel phrixeus.

phroilla, Hiſpaniæ rex, anno Chriſti 571.

phronyma, nomen puellæ cuiuſdam, filiæ Etearchi regis Cretæ, quæ ſuaſu nouercæ in aquas ab Etearcho patre iuſſa eſt præcipitari, Themiſone quodam ſceleris miniſtro. Herod.

phrudis, Ptolem. Galliæ Belgicæ fluuius. *Some* à Beccano, *Sambre* à Cœnali interpretatur.

phrugundiones, in Sarmatica, Europæa gens, Ptolem.

phruruntani, populi Italiæ. Steph.

phruri, Scythica gens, Dionyſio. Iuxta Caſpium mare habitant.

phrurium, Cypri inſulæ promontorium, Ptol. *Capo bianco*, Mercatori. Indiæ eſt etiam intra Gangem vrbs. Ptolem.

phryges, fluuius Aſiæ minoris, Plinio in Hermum deſinens, Phrygiámque à Caria diſterminans, Regioni nomen dedit.

phrygij, Illiridis populi, circa Ceraunios. Strabo.

phrygia, locus Cretæ, ſic dictus, quòd Hercules in eo toſtus & exuſtus ſit. Step.

phrygia, minoris Aſiæ regio, Cariæ, Lydię, Miſiæ, & Bithyniæ finitima; quarum omnium fines ita coëunt, vt difficulter poſſint diſtingui. Strabo libro 13. Dicta eſt autem Phrygia à Phrygibus populis, è Thracia oriundis, qui antea Phryges dicebantur: vel à Phrygio amne, qui eam à Caria diuidit: vel à Phrygia Cecropis filia: Duæ tamen feruntur Phrygiæ, Maior ſcilicet & Minor, quæ Epictetus dicta fuit: Phrygia ab Aquilonis parte eſt Galatiæ collimitanea, à Meridie Lycaoniæ, Piſidiæ, Mygdoniæque conterminata. In ea eſt Ida mons, & Tmolus, & Pactolus fluuius *Helleſpontiacam* Minorem vocat Strab. Liuius quoque alteram ad Helleſpontum, alteram Maiorem appellat. Hæc eadem Minor, *Troas* à Ptolomæo dicitur. Xenophon etiam Maiorem & Helleſpontiacam: Diod. lib. 18. Maiorem vocat, quæ ad Helleſpontum eſt, ſed malè: Strabo *Parortam* phrygiæ Minoris partem quoque nominat, atque hanc eandem eſſe cum regiuncula ea, quam Ptolomæus ſub nomine Pamphyliæ comprehendit, nonnulli putant. Suid. ſcribit Phrygiam, *Achrylim* nuncupari. Caſtald. tradit hodie *Sarcum* dici, ſed vtram, non addit. *Phrygiæ ſalutaris* meminit. P. Diacon. & lib. notit. qui etiam *Phrygiam Pacatianam* habet. Huius fit etiam mentio in nouellis. Ioſephus ait Phryges *Thrygrammanes* Hebræis vocari. Silio Italico *Creni* ſunt, eo verſu libri 8. *Cùm fugeret Phrygios trans æquora Martia Crenos.* Antiquitas eos *Bruges* appellauit, vt docet Cicero

in ſuo Oratore, & Heronotus in Polhymnia, qui addit *Bruges* dictos priuſquam in Aſiam tranſmigraſſent. antea enim *Phryges* dicebantur. *Brigantes* eoſdem ab Herodiano nominari tradit, Steph. Sed & Strabo *Breges & Bregi*: habet item Euſtachius: ſed per y in prima ſyllaba: *Phrigia*, vt idem in Dionyſium tradit, locus Europæus eſt iuxta Oetam Trachiniæ montem, ſic dictus eò quòd ibi exuſtus fuerit Hercules. Hunc locum habet Liuius lib. 36.

phrygia, locus inter Bœotiam & Atticam: vnde Phrygieus. Stephan.

phrygius, fluuius. Vide Phrygia: Eſt & adiectiuum, ſignificans quod ex Phrygia eſt.

phryna, nomen meretricis apud Athenas, de qua Quintilian. lib. 2. c. 15. *Et Phrynen non Hyperidis actione: quãquã admirabili, ſed conſpectu corporis, quod illa ſpecioſſimum aliquid deducta nudauerat tunica, putant periculo liberatam.*

phrynicus, Athenienſis tragicus, Theſpiadis diſcipulus, qui primus vultum fœmineum protulit in ſcenam, & tetrametrum reperit: filium habuit polyphragmonem poëtam & ipſum tragicum: docuit tragœdias nouem. Alter item Athenienſis comicus, inter ſecundos antiquæ comœdiæ, qui docuit fabulam vnam. Tertius eiuſdem nominis Bithynicus ſophiſta, qui ſcripſit de Atticis dictionibus. Suid.

phrynis, Cytharœdus nobilis fuit, patria Mytilenus, diſcipulus Ariſtoclidis qui genus ſuum ad Terpandrum referebat. Hic primus Athenis viſus eſt Citharœdus, Callia ſummum magiſtratum gerente. Vide Suidam.

phrynondas, hoſpes Athenienſis, homo verſutus, maleficus, impoſtor ſummus, rerũ malarũ artifex, cuius improbitas effecit, vt hominis vocabulum in rei tranſierit appellationem. Etenim quoties inſigniter malum accipi volebant, phrynondam appellabant. Vide prouerbium, phrynondas alter, apud Eraſ.

phryx, ygis. Gentile à phrygia deductum: cuius fœmininum eſt phrygia. Virg. 9. Æneid.

phryxus, filius fuit Athamantis & Nephelés, qui vnà cum ſorore Helle, cùm defuncta matre Inûs nouercæ inſidias timerent, conſcenſo aurei velleris ariete, quem antea à matre, vt quidam volunt, vt alij, à patre acceperat, pontum ea patre, qua anguſtior eſt, transfretare cœpit. Sed Helle vndarum ſtrepitu in pontum decidit, & ſubmerſa eſt, à qua deinde pars illa maris Helleſpontus dictus eſt: Phryxus verò incolumis in Cholchos ad Ætam regem peruenit. Iuſtinus libro 42. vbi arietem Ioui, vel, vt aliis placet, Marti immolauit, vellúſque illud aureum in templo ſuſpendit, quod poſtea Iaſon Medeæ arte diuina abſtulit. Aries verò inter ſydera locatus, priſtinam effigiem tenuit. quia à Phryxo, phryxeus appellatus. Ouid. in Faſt.

Impoſitáque ſibi, qui tam male pertulit Hellem,

Tempora nocturnis æqua diurna facit.

phtha, Vulcanus dictus eſt, quatenus ſine mendacio peragit omnia, & artificioſè ſimul cum veritate. Palæph.

phthieleon, Græciæ vrbs ad Pegaſeum ſinum. Pom.

phthembutis, Ægypti nomus. Ptol.

phthenotes, in Ægypto nomus. Ptol.

phthia, vrbs Theſſaliæ, patria Achillis: à qua Phthius & Phthiotæ.

phthia, Marmaricæ portus, Ptolem. vrbs item in Aſia circa pontum Euxinum. Dionyſ.

phthiathia. Siciliæ. ciuitas. Ptolem.

phthiotis, tidis, vna ex quatuor Theſſaliæ partibus Str. l. 9. in hæc verba: Cęterùm Pththiotis tractum continet Auſtralem ad Oetam à ſinu Maliaco & Pylaico vſque ad Delepiam, orámque pandi protenſum. in latitudinem verò porrectum vſque ad Pharſaliam, planáque Theſſalica.

phthira, Cariæ mons. Steph.

phthirophagi, populi de quibus Strab. l. 11. Ex gentibus quæ Dioſcuriadem conueniunt, eſt phthirophagorum natio, cui nomen à ſordibus ac fame datum eſt: his proximi ſunt Soanes nihilo fama meliores, robore autem meliores: nam vi ac potentia penè præſtant. Hi gentibus circumuicinis dominantur, Caucaſi extrema obruentes.

phthontis, Ægypti vicus, Ptolem.

phthuris, Æthiopiæ oppidum, vnum ex his quæ C. Petronius quum ab Auguſto Ægypto præfectus eſſet, expugnauit. Plin. lib. 10. c. 39.

phthuh Mauritaniæ Tingitanæ flumen, hodie *Tenſift* Caſtaldo, ſed *Fez* Varrerio.

phua, filius Iſſachar. Gen. 46. Lat. Hinc, autos, oris.

phua, nomen obſtetricis cuiuſdam Hebræorum Exod. 1. 1. Lat. gemens vel vlulans, aut apparens.

phua, pater Thola, ducis in Iſraël, Iud. 10 filius Iſſachar filij Iacob. 1. Paralip. 7. Lat. angulus aut coma.

phul, rex Aſſyriorum 4. Reg. 15. 1. Par. 5. ad Ionæ prophetæ prædicationem conuerſus, vnà cum ciuibus ſuis pœnitentiam egit. Lat. ruina aut faba.

phulaſſar, Babyloniorum rex, qui Ioſepho Tadaphaſſar, Olymp. 1.

phulbelochus, rex Babyloniorum, anno ante Romam conditam ferè 70.

phunda. Vide Funda.

phunon, nomen loci in quo caſtramerati ſunt filij Iſraël profecti de Salmona. Num. 23. Lat. *femina ſiue aſpiciens.*

phurphena, Armeniæ minoris vrbs apud Ptolemæum. In itineratio Antonini, vt Simlerus monet, *Eſpoena* vocatur.

phurnita, vrbs Libyæ, Ciues, Phurpitani. Ste-

phan.

phuth, filius Cham. Gen. 10. à quo Libyes. Lat. Africa, aut Syricè, craſſa vel pinguis.

phuth, inde phuthæi, Ioſepho, Mauritaniæ populi. Fuit autem phuth Chami filius, cuius pater Nocus (ita enim à Græcis vocari dicitur, quem Hebræi Noë dicunt) vel potius Chamoch.

phuti, filius Sobal filij Hur primogeniti Caleb ex Euphratha concubina. 1. Paral. 2. Lat. ſeducens, aut buccella, ſiue latitudo.

phutiel, nomen viri. Exod. 6. Latin. pinguedo Dei.

phutiphar, Eunuchus Pharaonis, Ioſeph. herus. Gen. 27. Lat. ſaginatus taurus, vel pinguedinis fructificatio.

phutiphar, ſacerdos vrbis Heliopoleos, ſocer Ioſeph filij Iacob. Gen. 41. & 46. Lat. pinguedinem diſſipans, vel pinguedinis denudatio: aut Syriacè, pinguedine vindicta.

phycocle, cuius, vt Leander refert, memoria eſt in priuilegiis (vt vocant) Rauennatis Eccleſiæ, vrbs Romandiolę quæ hodie nouo nomine *Ceruia* vocatur. Sic etiam Rubæus in ſua Rauennatium hiſtoria, vbi nominis quoque rationem adducit: & v. mil. diſtare vult à Rauenna.

phycuns, untis, Cyrenarum promontorium. Plin. li. 4. c. 12. Steph. vrbs Lybiæ, & promontorium. Strabo. lib. 17. contra Tænarum Laconiæ ſeu Peloponneſi. Hinc ſtagnum Phycuſium. Eſt etiam Coſtrum, quod Mar. Niger ſcribit ab Italis nautis *Cabo de Carena*, & a Barbaris *Raxaſen* dici.

phycuſſæ, inſulæ Libyæ: dictæ, quòd plenæ ſint fucis, id eſt algis. Inſulares phycuſſæi, aut Phycuſſij. Steph.

phygela, oppidum in Pannonia à fugitiuis conditum. Plin. lib. 5. cap. 29.

phygellus, vir quidam, de quo Paulus 2. Timothei 1.

phyia, Atticæ regionis Caſtellum. Tanagriæ finitimus. Trogus.

phylacæ, oppidum Phthioticæ regionis Theſſaliæ. In hoc Proteſilaus regnauit, vnde ipſe Philacides cognominatus eſt, & Laodamia eius vxor Phylaceia, dicta à phylaco Dei onis filio: Gentile, Phylaceſius Steph. Eſt etiam vrbs Meloſſidis, Liuio. Et Pieriæ oppidum in macedonia. Ptol. Alij *Phylaca Hermopolitana* in Ægypto conſtituit, & hodie *Peniſuaif*, vt Zieglerus, vocari aiunt, cui etiam *Phylaca Thebaica* eſt, in eadem regione, quam *Munia* dici idem ait. Simlerus putat *Phylaca* Ptol. eſſe *Chuſa* Antonini, & *Cuſſa* lib. Notit.

phylacenſij, Bithyniæ populi. Ptolem.

phyle, vicus in Oeinde tribu: tribulis, Phylaſius

phyleus, vnde è ducibus Græcorum, qui ad Troiam nauigarunt. Homil. in Catat.

phylitæ, gens Indiæ intra Gangem. Ptolem.

phylleius, mons, vrbs, & regio Pireſiæ in Macedonia. Appollon. 1. Argon.

phylleon, mons Macedoniæ. Vide Pireſia.

phyllira, Oceani filia, ex qua Saturnus Chironem ſuſcepiſſe dicitur, qui à matre Philliriides & Phillireius dicitur. Pind. Ode. 3. Pythionic. Vide Phylira.

phylliridæ, Europæ in Venetia populi, Vibio.

phyllis, Lycurgi Thracum regis filia, quæ Demophoonta Theſei filium, ex Troiano bello redeuntem, hoſpitio lectóque excepit, accepta prius ab eo fide, vt domi compoſitis rebus ſe ſe vxorem duceret. Profectus itaque Demophoõ, cùm vltra ſtatutum tempus variis diſtrictus negotiis in patria detineretur, Phyllis & amoris impatientia & doloris impulſu, quòd ſe ſpretam eſſe crederet, laqueo vitam finiuit, & conuerſa eſt in arborem amygdalum ſine foliis. Poſtea reuerſus Demophoon, cognita re, eius amplexus eſt truncum, qui (velunt ſpoſi ſentiens aduentum) folia emiſit. Vnde etiam Phylla ſunt dicta à Phyllide, qui ante Petala dicebantur. Extat epiſtola Phyllidis ad Demophoõtem inter Ouid. 2. *Hoſpita Demophoon tua te Rhodopeia Phyllis; vltra promiſſum tempus adeſſe queror.* ver. 3. ita ſcribitur in Mns. eod. F. Morelli. *Cornua cum luna toto ſimul orbe coiſſent.*

phyllis, amnis Bithyniæ Apollonio: (alij ſcribunt Pſillin) à quo Phylli, Phyllienſéſque dicuntur Straboni & Stephano. Ouid. in Epiſtol.

phyllis, apud Herod. lib. 7. regio Thraciæ, apud Pangæum montem. Steph.

phyllis, nutrix Domitiani Imperatoris. Sueton. in Domit. cap. 17. Cadauer eius populari ſandapila per veſpillones exportatum, Phyllis nutrix in ſuburbano ſuo Latina via funerauit.

phyllus, oppidum Theſſaliæ. Inde Phylleius. Stephanus. Strab.

phyſicæ, Migdonidis in Macedonia vrbs. Ptolemæus.

phyſicè, Mœſiæ inferioris oppidum. Ptolem. *Choſabet* Nigro.

phyſcella, Macedoniæ vrbs ad Mecybernęum ſinum. Pomp. Plin.

phyſcia, vrbs Lyciæ in alto monte: Gentile, Phyſcius. Steph.

phyſcus, vrbs Locridis, à Phyſco filio Ætoli filij Amphyonis, filij Deucalionis. Alia Phyſcus eſt Cariæ, & portus Rhodi. Hinc Phyſcicus, Phiſceus. A Phiſco Leleges, Locri nunc dicti, deſcenderunt, quos Rhianus Phyſceas vocat. Alia eſt Macedoniæ, cuius incolæ Phyſci. Item fluuius. Stephan. Phyſcus etiam apud Theocritum Idyllio quarto, montis nomen.

phiſcoa, mater Narcei cuiuſdam, de quo vide ſuprà Narcæa.

phythæum, vrbs Ætoliæ. Polyb. 11. Gentile, Phythæus. Steph.

phyteum, Elidis vrbs. Steph.

phythæum, vrbs Æoliæ, Polyb.11.Gentile, phythæus.Step.

phyteum.Elidis vrbs. Step.

phytalmius Neptunus dictus eſt à Trœzeniis, à quibus extra muros templum Neptuno erectum fuerat, quod eorum precibus motus, non amplius aquam ſalſam frugibus inſpergeret.Heſychius idem cognomen Ioui tribuit; & certè Iupiter à poëtis ſubinde appellatur *hominum ſator atque deorum*. Nam φύω idem quod ſerere ſeu plantare. φυτὰ *ſata* vocantur.

phyteon ,vrbs Elidis cauæ à Phyræo quodam: Gentile Phyteates.Step.

phytonia,Tyrrheni maris inſula. Mela.

phyxium.Elidis in Peloponneſo vrbs. Polyb.

phyzania, Africæ regio. Ptolem..

P I

piacus,vrbs Siciliæ: Ciues,Piaceni.Step.

piade , populi in Scythia , qui cum Parthis ex æquo viuunt ac degunt,Plin.lib.6.c.17.

piata , Cappadociæ in Ponto Galitico vrbs. Ptolem.

pialia,vrbs Theſſaliæ,ſupra Cercetium montem.Step.

piarenſij,Myſiæ inferioris gens.Ptol.

piaſtæ , populi iuxta Pontum. Step.

piacularis, porta Romæ appellata , ob quædam piacula,quæ ibi fieri ſolebant.

piada , Sericæ vrbs apud Ptolomæum: *Peim* apud Mercatorem eſt.

piaſus , Pelaſgonum dux , de quo vide Strab. libro 13.

picardia. Galliæ Belgicæ prouincia, nitidiſſimis, cultiſſ.& populoſis admodum vrbibus nobilis , quarum caput eſt Ambianum.: Anna. Gal.

picendaca , Indiæ intra Grangem vrbs. Ptol.

picentes, qui & piceni dicuntur , populi in quinta regione Italiæ, ad mare Adriaticum ſiti. Prætorianis finitimi: à quibus Heluino amne dirimuntur, Plinio lib.3. c.13. Horum regio Picenum appellatur , olim vberrimæ multitudinis : quippe ex qua CCCLX. hominum millia aliquando in fidem populi Romani venêre: dicti Picentes , Straboni lib. 5. à Pici Martij nomine , qui in vexillis eorum è Sabinis (à quibus originem traxerunt) Aſculum commigrantium dicitur inſediſſe. Horum metropolis, Picentia,hodie *Vicentia* Leandro.

picentia, Straboni picentinorum caput. Leander tradit hodie *Vicentiam* vocari. In Campania Felice eſt. *Picentum* quoque apud Stephanum legitur : eſt quoque Latij vrbs apud Halicarnaſſeum lib.5. *Picnlia* autem vertit pro eo Gelenius.

picentini,populi ad mare Tyrrhenum, Lucanis proximi inter Surrentinum promontorium, & Silarum amnem incolentes , à picentibus maris. Adriatici accolis originem trahentes. Horum oppida picentia & Surrentum. Strab. lib.5.& Plin.3.cap.5.

picenum, regio Italiæ , in qua eſt Aſculum, à pico Martio aue dicta,cuius ductu & auſpicio Sabini,cùm Auſculum proficiſcerentur, in vexillo eorum picus conſederat.Nam ficut Strab. lib.5. ſcribit , conditores picentium è Sabinorum terra profecti ſunt.

picenum , regio Italiæ trans Apenninum, ab ipſis montibus vſque ad mare Adriaticum extenſa inter Aeſim & Leuſtrum fluuios. Strabo libro 5. Hodie ab Ancona celeberrimo emporio Marcha Anconithana appellatur.Vrbs habet præcipuas piſaurum , Fanum fortunæ, Senam Gallicam , Vrbinum, Camerinum, Aſculum, ipſamque Anconam, à Syracuſanis, Dionyſij tyrannidem fugientibus, conditam. Huius populi picentes & Picedi appellantur , diuerſi à picentinis , maris Tyrrheni accolis. Hinc picenus,cena,cenum: vt ager picenus, & Oliuia picena. Plin. lib. 15. cap.3. In hac picena regione lapidibus pluit, qui ſtrages illas indicabant futuras , quas Italiæ intulit Annibal. Tit.Liu.lib.1.Firmiana olim dicta,teſte Blondo.

piciantes, populi Italiæ,Stephano, nimirum picentes.

picis montem vocat Iornandes eum; vnde Natizo fluuius originem ſumit. hodie hunc montem *Veſone* appellari ex Blondo & Leandro intelligitur.

picenſij , Myſiæ ſuperioris populi ſunt apud Ptolem.*Erſech* Caſtaldo.

pictauis ſiue pictauia, Ptolemæo , Auguſtoritum, vernaculo idiomate *Poictiers*, pictauorum ſeu pictonū metropolis. Sunt qui Agathyrſi atque Gelonis filiorum Herculis ſucceſſoribus (qui picti à poëtis vocantur) eius fundationem attribuunt. Hi enim ob concitatas ſeditiones domeſticas patria pulſi in Angliam deuenerunt : inde numero & potentia aucti, nouis quærendis ſedibus , in Galliam traiecere, vbi à ſuo nomine pictones populos, hanc quoque ciuitatem condidiſſe feruntur. Aliter alij ſcribunt, cum ex Pomponio Mela & Plinio conſtet,ante etiam multo,quàm hi ex Anglia venerint , pictonum extitiſſe memoriam , Vrbem circundat Clanius fluuius,qui in Viennā delabitur.Theatr. Vrbium.

picti, populi Septentrionales, qui olim Britanniam inſulam ſubegerunt. Polyb. Hi hodie Scotia lingua *Phichtiaid* vocantur. pictonum primus meminit Mamertinus in ſuo Panegyrico,ex Lhuydi libello de Britannia, Am. Marcellinus eos in duas gentes diuiſas ſcribit , Vecturiones , & Deucalidonias,aut Dicalidonas. Vide Auguſtoritum.

pictones, Galliæ Aquitaniæ populi ſunt apud Plin.& Ptolem.

pictoreus, rex trecentos annos vixit, Plin.lib. 7.cap.48.

picuentum, Hiſtriæ vrbs mediterranea. Ptol.

Pinguento hodie Leandro.

picumnus, Deus, qui in ſacris Romanis adhibebatur. Æmilius Macer in Theogonia.

picus, rex Latinorum, Saturni filius, Fauni pater, Latini regis auus, auguriorum peritiſſimus, qui à Circe adamatus, cum ſpreto eius coniugio Cannentem Nympham duxiſſet vxorem, ab irata dea, virga percuſſus fertur, & mutatus in auem ſui nominis. Quòd idcirco fingi creditur, quoniam primus hac aue vſus eſt in auſpiciis. Ouid. 14. Metam.

picus, equorum domitor apud Virg. l. 7. Æn. *Lauaque Ancyle gerebat Picus equûm domitor*,

pida Ponti Galatici in Cappadocia. Ptolemæus.

piden, oppidum in Æthiopia ad ſinum maris rubri ab Arabibus habitatum. Plin. libro 6. capite 29.

pidibotas, Æthiopiæ ſub Ægypto oppidum. Plin.

pidna. Vide Caſſandrea.

pido, populus Ithacæ, phauor.

pidorus, vrbs circa Athon montem. Herodo.

pidoſus, inſulæ nomen, haud procul ab Halicarnaſſo. Plin.

pidites, vir percoſius: ab Vlyſſe, vt ait Homer. Iliad. 7. in bello Troiano interemptus.

piengitæ Sarmatiæ Europææ gens. Ptolem.

piephigi, Daciæ populi, Ptolem.

piera, Peloponneſi fons, inter Elidem & Olympiam. Pauſan.

pieres, Macedoniæ populi circa Dardanos. Plin. & Herodot. 7.

pieria, mon. & ciuitas Bœotiæ, quam prius pierus Lini pater ædificauit, muſis ſacer; quam poſtea I. Tzetza *Lyncos* appellatam tradit. vide Macedoni, Seleucia, Magneſia.

pieria, regio in finibus Macedoniæ, inter Axium & Aliacmonem fluuios, quam Macedones pulſis indigenis occuparunt. Plin. lib. 4. c. 10. Æmathia ante dicta, à nemore ita appellata, cui nomen eſt Pieris. Hinc Muſæ pierides dictæ creduntur, quod in pieria ex Ioue & Mnemoſyne natæ ſint à Nigro *Veria* dicitur. Laccſichia à Laſic.

pieria, mons Thraciæ, in quo verſatus eſt Orpheus, Appollon Schol. Syriæ mons in Caſſiotide regione, Ptol. Bœotiæ vrbs. Tzetza. Locus item in Lacedæmonia. Step.

pieria, Stephano vrbs in regione eiuſdem nominis. Ciuis, pierietes, pieries & pierius. Alij ex Græcis pieriam Traciæ montem eſſe ſcribunt, in quo verſatus ſit Orpheus.

pierides, Muſæ dicuntur propter amœnitatem ac ſolitudinem pierij montis; quo eæ ſecretis locis, propter ſtudia liberalia delectantur, vt inquit Sextus Pompeius. Dicuntur etiam à pieria, regione Macedoniæ. Cicer. 3. de natura Deorum; pierias & pieriades à poëtis appellari, quòd pierio patre ex Antiopa natæ ſint, author eſt.

pierius fluuius Achaiæ propriæ, qui Pharas alluit. Pauſan. Theſſaliæ item oppidum, Plin. maris accolæ eum *Petrum* vocant. Pauſan. lib. 7. & Herodo. l. 1. *Theuteas* vocatur quoq; à Strab. l. 8.

pierus vrbs, & mons Theſſaliæ poſt Pheras in Macedoniam vſque protenſus. Plin. l. 4. cap. 8. In hoc monte quidam Muſas natas volunt, atque inde pieridas appellatas, quanquam alij à pieria regione, & alij rurſum à Pieri filiabus, quas cantu vicerunt, dictas malunt.

pierus, Macedo quidam prædiues, qui ex Euippe vxore nouẽ ſuſcepit filias, quæ Muſas ad certamen cantus prouocare auſæ, & ab illis ſuperatæ, in totidem picas ſunt mutatæ: vnde poſtea Muſæ earum nomen velut trophæum vſurpantes, pierides ſunt cognominatæ: quamuis alij à pieria, quæ eſt Macedoniæ regio, alij à piero Theſſaliæ monte ſic dictas velint. Ouid. 5. Metamorph.

pietas Iulia. Vide Fola.

pigelaſus, vrbs Cariæ. Gentile, Pigelaſſeus. Stephan.

piginda, vicus Cariæ. Incolæ pigindes, Step.

pigmalion, Beli regis Tyri filius fuit, frater Didonis: qui dum ardentiſſima auri cupiditate flagraret, animum ab Sichæi patruelis ſui & ſororis ſuæ viri opes appulit, illumque ſpe potiundi auri ante aras, clam & dolo interemit: cuius cædis cum certior in ſomnis à marito Dido facta fuiſſet, ſumptis theſauris fugit, & Byrſam Carthaginémque condidit. Virg. 1. Æneid.

pila, nomen loci, Soph. 1. Lat. contuſio, vel mortariolum.

pilatus nomen procuratoris Iudææ à Romanis conſtituti, Luc. 3. qui Chriſtum morti adiudicauit. Matth. 27.

pigres Halicarnaſſeus, frater Artemiſiæ vxoris Mauſoli. Suid.

pigrum mare. Vide Balticum.

piguntiæ. Vide Peguntium.

pihachiroth, locus Ægypti circa mare rubrum, vbi caſtrametati ſunt Iſraëlitæ. Exod. 14. στόμα ἐιρὼθ. 70. interpr. *os ereth.*

pilopaca, Cluſius, in antiquis inſcriptionibus, dicit ſignificare fluuium Caſtellæ veteris in Hiſpania, vulgò *Piſuerga* dictum.

pilumnus, Iouis filius, eius Apuliæ patris, quæ poſtea Daunia dicta eſt, rex, qui Danaem Acriſij filiã, ad Apulium litus vnà cũ Perſeo filio delatam, vxorem duxit, & Daunum ex ea ſuſcepit Turni patrem. Seruius Picumnum & Pilumnum fratres fuiſſe ait, quorum ille ſtercorandorum agrorum vſum inuenerit, vnde & Sterculinus dictus eſt: Pilumnus verò, pilandi frumenti rationem: vnde & ab ipſo nomen volunt accepiſſe.

pimoliſſa, caſtellũ Pôticæ regionis intra Halyn. à quo regio Pimoliſena & ciuis, Pimoliſenus. Ste.

pimpa, mons, ciuitas, & fons Macedoniæ. olim à Thracibus poſſeſſus, in cuius radicibus

fons fuit Pimplæus, & antrum Pimplæum, Muſis conſecratum: Mart.l.12. Epiſt.11. *Cuius Pimpleo lyra clarior exit ab antro.* à quo vtique pimpleides & pimpleæ dicuntur Muſæ propter liquoris pimplæi vnicam ſubtilitatem.

pinamus, vrbs Ægypti. Gentile, pinamutes Steph.

pimprama, vbs circa Indi fluminis partes ſuperiores. Arrian.5. Alex.

pinara, vrbs maxima ſupra Cragum Ciliciæ montem: Gentile, Pinareus, Steph. vide Artymneus apud eundem.

pinara, Lyciæ vrbs. Strabo. & Pieriæ in Syria, Cyrrheſticæ regionis. Ptol. Strabo & Plinius Apud Steph. hæc etiam *Artymnoſos* vocatur. idem addit, omnia rotunda lingua Lyciorum *Pinara* dici.

pinaria, inſula maris Ægæi. Plin. & Mela.

pinarius & potitius Arcades duos ſenes, quibus qualiter coli vellet, oſtendit Hercules, ſcilicet vt manè & veſperi ei ſacrificaretur. Perfecto itaque matutino ſacrificio, cùm circa ſolis occaſum eſſent ſacra repetenda, Potitius prior aduenit, pinarius poſtea, extis iam comeſis: Vnde iratus Hercules ſtatuit vt Pinariorum familia tantum miniſtra eſſet, epulantibus Potitiis & complentibus ſacra: vnde & pinarij dicti ſunt, ἀπὸ τῆς πείνης, id eſt à fame. Nam ſenem illum Pinarium conſtat alio nomine nuncupatum. Seruius, in hunc verſ. l.8. Æn. *Et domus Herculei cuſtos pinaria ſacri.*

pinarus fluuium iuxta Iſſum vrbem, inter Ciliciam & Syriam, dictus à pinaro filio Tremilij & praxidices Nymphæ; de quibus Panyaſis poëta in Car. à Stephano laudato in Tremile, quod his Latinis verſib. expreſſit Fed. Morellus, *Hic magnus ſedes habuit Tremmylius heros i. vir nympha Ogygia quã Praxidicen vocitabant 3. E qua tres natos: Sibri ſplendentis ad vndas 4. Suſcepit Tmoum & flauenti crine pinarum. Atque Cragum late dominantem pinguibus aruis.*

pincia, Ptol.l.2.c. hodie *Valliſoletum*, & vulgò *Valladolid*, nobiliſſ. totius Hiſpaniæ oppidum, Regis, procerum & nobilium ſedes eſt: ac proinde magnificis ædificiis, tam nobilium vſui, quàm rebus ſacris nitidiſſ. conſtructis, præ cæteris Hiſpaniæ ciuitatibus & ſuperbiſſimè exornatur. Ex opificum & mercatorum frequentia, ex vbertate ſoli & præterfluente amne Priſuerga, haud contemnendas vtilitates percipit, hæc in Vaccis ſita eſt: in Callaicis, Cherogy.

pinciana porta. Vide Collatina.

pindarus. Vide Pyramus.

Pindarus, poëta Thebanus, Lyricorum apud Græcos princeps, Æſchyli Tragœdi æqualis. Celebrauit Odis Doricis Olympionicas, Pythionicas, Nemeonicas & Iſthmionic. nempè iv. certaminum victores, totidem Carm. libris melliſluis. Fertur imprimis ſublimis, verborúmque & ſententiarum copia, torrentis inſtar affluens: vnde & inimitabilem eſſe affirmat Horat. lib.4. Carminum, Ode 2. Lacedæmonij in reliquam Bœotiam ſæuientes, Thebis pepercerunt in gratiam Pind. Huic etiam tantum tribuit Alex. vt cum Thebas euerteret, & in omnes ædes ſine diſcrimine ſæuiret, vnius pindari penatibus familiæque parci iuſſerit. Libanius Antioch. in legat. ad Theodoſium 5. edit. & v. Morell. Alex. factum id improbat. De morte eius tradit Valer. lib.9. cap. 3. quod in gremio pueri adamati expirârit.

pindarus, Epheſiorum tyrannus, qui capta Epheſo, poſtea à Crœſo auunculo ſuo iuſtus diſcedere, ſeceſſit in Peloponneſum cum parte ſubſtantiæ, dimiſſo domi præſide amico. Ælianus de varia hiſtoria.

pindaſus, mons Troadis, in quo Cetius fluuius naſcitur, qui Pergamum præterfluit. Plin. lib.5.cap.30.

pindeniſſum, oppidum, quod M. Cicero imperator quum eſſet, oppugnauit, noménq; ex eo oppido ſibi dari, ſicuti à Numantia deuicta, dictus eſt Numantius Scipio, exoptauit. Cic. ad M. Cælium, Oppugnaui quinque & viginti diebus, aggeribus, vineis, turribus, oppidum pindeniſſum munitiſſimum, tantis operibus, vt mihi ad ſummam gloriam nihil deſit, niſi nomen oppidi.

pindicitora, Æthiopiæ vrbs ſub Ægypto Plin.

pindus, mons Perrhæborum, inter Arcadiam & Theſſaliam, Lapitharum olim ſedes: hic Appollini Muſiſque ſacer, Acarnaniam, ab Ætolia diuidit, inquit Solinus: in eo inuenitur lapis Galactites. Eſt & nomen vrbis Theſſaliæ, ab eodem monte appellatæ, iuxta quam eſt fluuius eiuſdem nominis, Strab. li.9. Scholiaſtæ aliqui poëtarum apud Græcos pindum Arcadiæ montem eſſe ſcribunt, aut fluuium: alij montem eſſe Perrhæbiæ iuxta mare: alij Theſſaliæ fluuium. *Mezzouo* nunc dici tradit Sophianus *Lyncos* Liuio eſt libro 32. Eius verticem *Lacnia* appellari tradit Iſacius in Lycophronem.

pinetum, locus non procul ab vrbe Rauenna, P. Diacono, & Iornandi. *L pineda* adhuc hodie vocatur, ſpacioſiſſimus tractus ab vrbe Rauenna Ferrariam verſus pinis arboribus occupatus.

pinetus, Callaicorum Bracariorum vrbs. Ptol. in Hiſpania.

pingus, Dardanorum fluuius in Mœſia Europæa. Plin.

pinianæ, vrbs in Rhætia. Lib. Notit.

pinna, Veſtinorum, qui prægutiis finitimi magis ſunt Orientales, in Italia vrbs Plin. lib.3. cap.31. hodie Penna. inde Pinnenſes. Leander tradit.

pinnarus. Vide Pyramus.

pinon, Daciæ oppidum, Ptolem. *Philogia* Nigro.

pinſium, palatium Romæ eſt, ad Collatinam portam, quæ & ob id Pinſiana porta dicta eſt Alexander lib.4.cap.16.

pintia, vrbs Callaicorum in Hiſpania Tarraconnenſi, & in Vacceis. Ptolem. Vide Pincia. & Vallis *Oletana* Hanc Carol. Cluſius *Valladolid*, illam Villanouanus *Cherogy* vocat.

pintia, Siciliæ vrbs Ptolem. in qua olim Pollucis templum. *Terra di pulici*, Leandro. Hic multa antiquitatis monumenta oſtendi idem ſubiungit. Niger Pintiam hanc *Saccam* vocat. *Phintia* in numeris Goltzij legitur. *Phintienſes* habet Plinius. *Phitinianum* videtur apud Antoninum nomen habere.

pinton, inſula eſt inter Sardiniam & Corſicam.

pinythus, Cretenſium Epiſcoporum clariſſimus floruit ſub annum ſalutis 176.

pinytus, nobilis grammaticus Romæ vnà cùm Epaphrodito liberta Neronis. Pauſ.

pinzon, Thraciæ oppidum. Procop.

pion, mons circa Epheſum. Plin. & Pauſan.

piones, populi in Myſia Aſiæ, quæ ſupra Caium amnem ſita eſt ab vrbe dicti, quam pionis conditor pionias vocauit.

pior, Monachus inſignis, cùm de domo patris ad philoſophiam Chriſt. exiret, promiſit denuò nullumſe propinquorum viſurum. Poſt quinquaginta verò annos cùm ſoror eius ipſum videre vellet, non acquieſcebat, donec eũ inſpiceret: quam dum Epiſcopus loci iam grandæuã propterea videret affligi, ſcripſit præſulibus eremi, vt piorem mitterent: ille autem obediens, & quendam aſſumens, venit ad patriam. Cúmque ad ianuam domus ſuæ acceſſiſſet, & ſuũ nuntiaſſet aduentum, veniente germana, clauſis oculis dixit: Ecce ſum pior, quantumuis [ô ſoror] aſpectu ſatiare. Tum illa, gratiis actis, Deum laudauit. At ille, oratione facta rediit in eremum. Socrat. lib.8. c.1. hiſtor. tripart. Io. Geometra Græ. poëta Chriſt. in parad. Tetraſtich. moral. ex edit. & verſione Morelliana, Tetraſt. L.

Pior opus manibus faciens, potumque cibumq;
Sumebat, cenſens iſta ſuperuacua.
Addebatque idem miranti, ego mente verebar
Ne nimium latum me cibus efficeret.

Vide Græc. pag.12. eiuſdem Τὸ ἐ θεῖν χάλεπον.

pipinus, Caroli magni pater, Franciæ regnum virtute adeptus, cum ex regio genere natus non eſſet, ob ignauiam ſcilicet eius qui tum regnabat. Annales Franciæ.

piquentum, Ptol. l.3. c.1. vrbs Iſtriæ.

piræa, ciuitas inſignis; Amiſus olim dicta, vt teſtatur. Strab. lib.12. Mileſij eam condiderunt prius: deinde Cappadocus princeps, vt refert Theopompus: poſtea ab Athenocle & Athenienſibus habitata fuit, & piræa nominata.

piræeus, dictio triſyllaba, cu diphthongum habens in vltima, portus Athenarum, 400. ca-pax nauium, muro duorum millium paſſuum vrbi coniunctus. Cicero epiſt.5. l.4. ad Sulp. Dicitur & piræus. Stephan. Eſt enim πειραιεὺς, vicus in Hippothoontide tribu, cuius tribulis ſimiliter piræus, poſſeſſiuum, piracus; hodie *portolione*, vt Marius Niger habet, à Leone quodam Marmoreo ibidem in littore adhuc iacete. Theuetus addit eum Turcis & Arabibus *Galeu*, & incolis Græcis *Draquo* nominari. Vide Athenæ & Amiſius.

piræus, portus Corinthiæ regionis: inueniuntur & alia deriuatiua, piræates, piretes, piretis, & locus in Delo, item Hippothoontis tribus. Stephan.

piraſia. Vide pireſia.

pirene, nes, Straboni & Suidæ, fons ad radicem Acrocorinthi, Muſis ſacer, non copioſas ille quidem, attamen perſpicuas, potúque ſuauiſſimas habens aquas. Hippocrene, *Caballinus* fons dicitur perſio.

pireſia, Theſſaliæ ciuitas olim Aſterion dicta. Steph. & alibi, vrbs Magneſiæ: inde piraſicus, fœmin. piraſis: dicitur etiã pireſius. Inuenio & alibi apud Græcorũ ſcholiaſtes πιρσίαι, regionem, aut ciuitatem eſſe prope phileũ Macedoniæ montẽ.

pirheicus, egregius ſculptor in paruis imagunculis.

pirides, inſulæ in mari Ægeo. Antonin.

pirina Siciliæ oppidum. Antonium.

pirithuus, Ixionis filius, non ex Nube, quemadmodum Centauri, ſed ex legitima vxore, firmiſſimo amicitiæ fœdere Theſeo coniunctus, cuius etiam ope Centauros, qui ſibi Hippodamen ſponſam præripere conabantur, ſuperauit. Mortua autẽ Hippodame, ita illi cũ Theſeo cõuenit, vt vxorem, niſi ex Ioue natam, nullam ducerent: & cùm iam Theſeus Helenã Iouis & Ledæ filiam rapuiſſet, nec alia eo tẽporis noſceretur, quæ Iouis eſſet, præter proſerpinã plutonis coniugẽ, ad rapiendam illam ſimul profecti ſunt ad inferos. Verum pirithous primo impetu à Cerbero interfectus eſt: cui cùm Theſeus opem ferre conaretur, viuus in Ditis poteſtatem peruenit, & ab eo in catenis eſt ſeruatus, donec Hercules ab Euryſtheo ad inferos miſſus eum liberauit.

S. parminius ex Augia maiore, Germaniæ inſula, omnes venenatas effugauit beſtias adeò vt in hodiernũ vſque diem in ea non inueniantur, & illatæ non maneant, aut moriantur. Munſt. li. 3. Coſ. Feſt. celebratur Cordubæ 2. Apr.

pirobori daua, Myſiæ inferioris oppidum, ptol. *Brailano* nominatur à Nigro.

pirous, nomen fuit herois cuiuſdam. Homerus Iliad. 12.

pirum, Daciæ vrbs. ptol. *Brithalmen*, Lazio.

pirus, Lambraſi filius, Thracum princeps profectus ad bellum Troianorum, à Thoante Ætolorum rege interficitur. Homer. 4. Iliad.

piruſtæ, Cæſari Ptolomæo & Liuio, Illyridæ populi ſunt verſus Macedoniam. Pannonum

vocat Strabo, *Albenaſſi* Vigenereo fortè.

piſa, Piſæ, ciuitas in Elide, Peloponneſi regione, iuxta Alpheum fluuium, circa quam quinto quoque anno celebrabantur certamina Ioui ſacra, quæ Olympia dicebantur. Ex hac vrbe ortum traxerunt, qui Piſas in Tuſcia condiderunt. Hinc Piſæus, ſæa, ſæum; Steph.

piſa item, fons Olympiæ & regio. Aliqui piſam dictam ſcribunt à piſo Apharei filio, vel à piſa filia Endymionis: poſtea Olympiadem appellatam, & piſæi Iouis templum habuiſſe. Gentile, piſates, & piſæus.

piſæ, Piſarum, Tuſciæ oppidum inter Arnum & Anſerem amnes, à Piſæis conditum, Elidis populis. Strabo lib.5. qui Meſtorem ad Ilium ſecuti, in reditu tempeſtate diſiecti, alij quidem Melapontum, alij littus Tyrrhenum tenuerunt, vbi à nomine relictæ patriæ, Piſas condiderunt. Hodie *Piſa* dicitur. Ptol. *Alpheas Piſas* vocat. Virgil.lib.10. Æneid.

piſander, filus fuit Bellerophontis, quem in Solymæo bello cecidiſſe Homerus ait Iliad.9.

piſander, Camireus [Camirus autem ciuitas eſt Rhodi] Eumolpi tempore, poëta, vt nonnullis placet, antiquior Heſiodo.

piſander Lycaonius, ſub Alexandro Mammeæ verſificator, ſcripſit variam hiſtoriam.

piſander Neſtoris filius, Suid.

piſandis, Venetorum claſſis ductor, anno ſalutis 1379.

piſaon, in Pelagonia eſt: Gentile, Piſæus. Stephanus.

piſaurus, fluuius Piceni, à quo Piſarum ciuitas Vmbriæ ei ſuperpoſita, nominata eſt: hodie *Perſaro* dicitur. Seruius verò ſcribit Piſaurum dictum quòd illis aurum penſatum ſit: Nam quum Camillus Gallos interemiſſet, aurúmque quod Galli à Romanis acceperant pro Capitolio non euerſo recepiſſet, & ſigna ciuitati appendiſſet, vrbi nomen dedit. Plin.li.5. c.4.

piſca, Indiæ intra Gangem vrbs Ptol.

piſcena, Galliæ Narbonenſis oppidum, Plinio. *Peſenas*, I. Pol.

piſcuri, Aſiæ populi inter Dahas. Strabo.

piſenus, Centaurus, Ixionis & Nubis filius.

piſeus, rex Tuſciæ, anno ante Romam conditam. 260. æneam tubam inueniſſe dicitur. Plin. li.7.c.56.

piſidiæ, antea Solymi vocati, à Solymo Iouis & Chalenæ filio: populus eſt barbarus iuxta Aſpendam & Ciliciam habitans: vt ait Steph.

piſidia, diæ, Aſiæ regio, Lycaoniæ, Iſauriæ & Pamphiliæ finitima, cuius oppida enumerantur Selgo, Sagalaſſum, Petneliſſum, Adadata, Brias, Cremna, & alia nonnulla, populi: piſidæ antea Solymi dicti. Plin.lib.10. c.27. [piſidarum decus fuit Georgius Piſides poëta Chriſti. Iamgraphus, ſub Heraclio Imp. eius Coſmurgiam, & fragmenta omnia, primus edidit Fed. Morel, Gre. & Lat. ex verſione ſua metrica cum notis, quibus ſecundas curas addit.

piſidon portus in Africa propria Ptol. *Zoarat*, Marmolio.

piſilis, Cariæ oppidum, inter Calbin fluuium & Caunum vrbem. Strab.

piſinates, Vmbriæ populi. Plin.

piſinda, Africæ propriæ & Pamphyliæ vrbs. Ptolem.

piſingata, Armeniæ minoris oppidum. Ptol.

piſinoe, vna Sitenum.

piſis, vrbs & mons Armeniæ vel Suſianæ: Ciuis, piſideus. A Piſidia fit etiam piſideus. Steph.

piſiſtrati inſulas tres habet Plinius circa Epheſum, quas nominat, Anthinæ, Myonneſos, & Diateuſa.

piſiſtratus, Hipocratis filius, Athenienſis tyrannus, clarus genere, eloquentia verò tanta, vt ea deliniti Athenienſes, libertate, qua nihil charius habebant, ſe ſponte exuerent, illiúſque facundiæ, ſanctitatem Solonis, qui numen fuerat ciuitatis, poſthaberent. Artes liberales maximè fouit. Bibliothecã primus Athenis publicauit, quã Xerxes vrbe potius, ad Perſas tranſtulit. Eam deinde multis poſt annis Seleucus Nicanor reſtituendam curauit. Trog.l.2.

piſiſtratus, Lariſſæus hiſtoricus. Suid.

piſiſtratus, Neſtoris Eurydices filius, quem pater Telemacho comitem addidit, in Laconiam profecturo, vt Menelaum de patre percontaretur, Hom.3. Odyſſ.

piſiſtratus, Orchomeniorum rex, cùm nobilitatem odio inſectaretur, plebis ſtudioſus erat. Quare in ſenatu eum necare decreuerunt. Diſcerptum igitur, intra ſinus cõdunt ac pauimentum euerrunt. Plebeia dehinc multitudo, concepta ſuſceptione, in curiam aduolat. Regis autem filius ætate minor, nomine Teleſimachus conſpirationis conſcius, ex curia turbam extraxit. Patrem enim ſupra mortalem ſpeciem ad Piſæum montem, magna velocitate, deferri commentus eſt, eâque fraude plebem abduxit. Plut. Paral.

piſones, appellati ſunt quidam Romani nobiles, quòd optimè piſa ſererent, ſicut à lente Lentuli. Et hi quidem è Calphurniorum proſapia fuere, quæ à Numa rege deſcendit. Calphurnius enim Numæ filius fuit, vt ait Feſtus.

piſonis villa, prope Baias quam ferunt Neronẽ ſæpius animi gratia adiiſſe. Tacit.annal.15. hodie, *Fruglio*.

piſonos, Armeniæ minoris vrbs, Anton.

piſſantini, populi in Macedonia. Polyb.

piſſurus, vel Piſtyrus, Thraciæ vrbs. Herod.

piſtirum, Thraciæ emporium. Steph.

piſtor, Iupiter dictus eſt, quòd Romanos quo tempore à Gallis obſeſſi propter famem de deditione cogitabant, in ſomnis admonuiſſet, vt ex omni frumento quod habebant, panes facerent: cóſque in hoſtium caſtra iacerent. Ita enim

enim futurum, vt deſperata victoria Galli animis conciderent, atque ipſis ſuperatis hoſtibus obſidione liberarentur. Ouidius 6. Faſtorum,

Eſſe Ceres viſa eſt, iaciunt Cerealia dona:
Iacta ſuper galeas, longáque ſcuta ſonant.
Poſſe fame vinci ſpes excidit hoſte repulſo:
Candida piſtori ponitur ara Ioui.

Piſtoria ciuitas, quam Ptol. ponit inter mediterraneas Tuſciæ ciuitates: eſt enim inter Florentiam & Lucam. A qua Piſtorienſes, Plin. lib.3. cap.4. hodie *Piſtoria* dicitur, & Piſtorium & Ad Piſtores, Anton.

Piſtris, nomen nauis apud Virgilium libro 5. Æneidos.

Piſyæ, vrbs Cariæ: dicitur etiam Pityæ: Gentile, Piſyetes & pityates. Capito pityuſſam vocat, & Stephan.

pitane, ſiue Pitana, vrbs Æolidis in Aſia, non procul à Caici fluminis oſtio, duobus inſignis portubus: cuius incolæ Pitanæi & Pitanitæ nominantur. Ouidius 7. Metamor. Fama eſt apud Pitanam lateres inuentos eſſe, qui ſuper aquas innatarent, quod & de aliis locis traditum eſt, Ouid.7. Metam.

Æolicam pitanen à læua parte reliquit.

Hinc Pitanites regio, & Nympha Pitanitis. Stephan.

pitane, Laconiæ oppidum: cuius incolæ pitanatæ dicuntur. Hermolaus apud Plin.

pitane, eadem vrbs ſita in ripis Eurotæ, à Piſtana heroina Eurotæ filia. Pindarus in Olympionic. περὶ πιτάναν παρ Εὐρώτα πόρον. Eſt item vrbs Troadis, apud Stra. quã Zardus *S. Georgio* vocat.

pitanus, Corſicæ fluuius apud Ptol. *Talabros* fortè hodie.

pitaon, Cariæ vrbs. Steph.

pitaopolis, vrbs Cariæ, à Pitao Phrygiæ Media amico dictæ: Gentile, pitais. Steph.

pitara, Æthiopiæ ſub Ægypto oppidum. Pli.

pitea. Vide *Lampſacus.*

pithecon colpos, id eſt, Simiarum ſinus, portus in Lybia iuxta Carthaginem: Gentile, pithecocolpites. Steph.

pithecuſa ſæ, vel Pithecuſæ, ſarum, Stephano, inſula Campano littori adiacens, non procul à Neapoli, à Virgilio Inarime dicta, à quibuſdam etiam Ænaria, à ſtatione nauium Æneæ. Dicta Pithecuſa (vt Ouid.lib.14. fabulatur) à Cercopibus teterrimo hominum genere, quorum fraudem periuriáque exoſus Iupiter in ſimias eos commutauit, & in hac inſula collocauit. Græci enim ſimias πιθήκους appellant. Verùm hanc nominis rationem tanquam fabuloſam reiicit Plin.l.3.c.6. docétque pitheuſas non à ſimiis appellatas, ſed à figlinis doliariorum. Dolia enim Græci πίθους vocant. Habet autem hæc inſula in vertice vrbem eiuſdem nominis.

pythes, vir quidam fuit Xerxis temporibus omnium ſuæ ætatis ditiſſimus, qui auro ſemper inhians, aurifodinas iugiter exercebat. Is quum aliquando ex peregrinatione domum eſſet reuerſus, & cœnam parari poſtulaſſet, eius vxor auream menſam illi apponi iuſſit, in qua omnia erant ex auro fabrefacta obſonia: ac primo quidem aſpectu gauiſus eſt Pythes: quo tandem ſatiatus, quum eſurire ſe vociferaretur: neque ſe aurum id temporis expoſcere diſceret: atqui tu nullius rei, ait vxor, præter hanc vnam, habendæ facultatem præbes. Hiſtoriam narrat pluribus Plutarchus lib. de virt. mulierum. Plinius vocat Pythium lib.33. c.10.

pithniſſa, vrbs Lycaoniæ: Gentile, Pithniſſæus, Steph.

pitho, dea flexanima, illa dicendi præſes, quam Ennius Suadam, Quinctilianus perſuadendi deam, Horatius Suadelam & poëtica mella, Cicero Lepôrem appellat, Plin. Colebatur & Diana cognomine Pitho Corinthi: vna ex Atlantidibus.

pithodemus, luctator egregius, cuius ſtatuam fecit Dinomenes. Plin.lib.34.c.8.

pitholai promontorium circa Arabici ſinus fretum in Æthiopia. Strab.

pitholeon Rhodius, poëta triuialis & abiectus, qui quum in confinio vtriuſque linguæ natus eſſet, confuſo ſermone Epigrammata quædam futilia conſcripſit, in quibus per quàm ridiculè Græca Latinis miſcuit, cuius meminit Horatius primo Sermo. Satyr. decima.

pithonobaſte, Indiæ extra Gangem vrbs. Ptolem. Thiponobaſti interpretib.

pithonoſcome, locus in Aſia, in campis patentibus, vbi primo aduentus ſui tempore ciconiæ congregantur, & eam quæ vltima aduenerit, lancinant vniuerſæ, atque ita abeunt.

pithos vicus in tribu Cecropide. Phanor. Incola Pitheus, Nomen eſt ἀπὸ τῶν πίθων, id eſt, à vaſis ſeu doliis illic quæ fiunt. Steph.

pithumus. Vide *Pilumnus.*

pitnum, Vmbrorum Mediterraneum oppidum. Ptolem.

pitornius, flu. qui per medium lacum Fucinum Marſorum ita decurrit, vt eius aquæ ſtagno non miſceantur, inquit Vib. Sequeſter. Hunc fluuium à Plinio Iuuencum dici ſcribit Blondus, & eum ſecutus Leander: ſed in emẽdatis Plinij exemplaribus pro Iuuencus *Inuectus* legitur: ſic enim lib.2. c. 103. *Vt in Fucino lacu Inuectus amnis, in Lario.*

pittacus, Philoſophus Mitylenæus, vnus ex ſeptem Græciæ ſapientibus, qui ex Leſbo tyrannum Melanchrum depulit, exortóque deinde inter Athenienſes Mitylenæóſque bello, Phrynonem hoſtium ducem ad ſingulare certamen prouocauit, retíque quod occultè ſecum attulerat, implicitum facilè ſuperauit. Qua ex pugna Retiariorum & Mirmillonum factio-

nes originem ſumpſiſſe putantur : fuit autem tempore Crœſi regis. Huius illud. *Prouidere oportet ne caſus veniant, ſi fortè venerint, æquo animo tolerare.* Fuit alter Pittacus legiſlator (Fauorinus & Demetrius in Homonymis) qui minor eſt appellatus. Ælianus de varia hiſtoria Pittacum quẽdam commemorat, qui de mola piſtrina encomium conſcripſit, vt in paruo argumento vim dicendi oſtentaret. Idem de ſapiente dicit, cum in templo Fortunæ ſcalam cõſtituiſſe vt eius exprimeret affectum, cùm multi in vita mortales aſcendant deſcendántque.

Pittheus, thei, Theſei auus maternus, qui Trœzene regnauit: de quo vide Plutarchum in vita Theſei. Hinc pittheis, patronymicum, fœmininũ, quo poëtæ vtuntur pro Æthra pitthei filia, matre Theſei. Oui in ep. II. Ariadnes ad Theſeũ.

pitulani, plinio ſunt Vmbriæ populi, in vj. Italiæ regione, quos cognominat piſuettes & Mergetinos.

pitulum, Latij oppidum. Plin.

pityaſſus, piſidiæ vrbs. Strab. ex Artemi.

pityea, vrbs inter patum & priapum. Stephanus, Liburnidis item inſula in Hadriatico mari. Apoll. 4. pityuſa. v. Lampſacus.

pitynda, metropolis Indiæ intra Gangem. Ptol. pityndra.

pityoneſus, inſula Peloponneſi, contra Epidaurum. Plin.

pityus, oppidum opulentiſſimum in Colchide, è regione Sarmatarum qui Caucaſi montis iuga incolunt. Plinius lib. 6. cap. 5. Item eiuſdem regionis fluuius.

pityuſa inſula, quæ Miletus dicitur; & vrbs Lampſacus poſtea vocata, vt ſuprà diximus.

pityuſſa. Vide Miletus & Piſyæ. Phaſelis etiam vrbs Pamphyliæ, pityuſa priùs dicta eſt. Steph. v. item Piſyæ.

pityuſſæ, Inſulæ à Græcis dictæ à frutice pineo, monumentis ſcriptorũ inclytæ. Step. inſulæ diuerſæ ſunt. Alcman πιτυώδης vocat. v. Ebuſus.

pius Romanorum Epiſcopus nonus, anno ſalutis 144.

pius II. Romanorum Epiſcopus, vir doctrina & ingenio clarus, Æneas Syluius antea dictus, anno 1459.

pius iij. pontifex Romanorum, an. ſal. 1503.

pius Metellus nominatus, quòd à Furio tribuno patris reditum exorauit. Antoninus quoq; Imperator Pius dictus eſt, quòd animam à belli ferocitate alienam haberet, mallétque viuum, vt aiebat, ciuem ſeruare, quàm mille hoſtes trucidare. Dion. Alex. lib. 1. cap. 9.

pixodarus, vnus ex filiis Hecatomni Cariæ regis: frater Artemiſiæ eius quæ Mauſolum conſtruxit. Strab. lib. 14.

pyxus, oppidum Lucaniæ, à Latinis Buxentum appellatum, Plin. lib. 3. c. 5.

P L

place, vrbs Helleſponti. Ciuis, Placius: Gentile, Placianus. Steph.

placentia, Hiſpaniæ vrbs in Caſtellæ regno. Vaſæus.

Placentia, Stephano ciuitas Liguriæ; ad Trebium amnem, nec procul à Pado. Plin. lib. 3. c. 15. vnde Placentinus, poſſeſſiuum. Cicero de clar. Orat. *Piacenza* hodie. Gall. *Plaiſance.*

placia, Myſiæ oppidum, iuxta Cyzicum. Mieſiarum oppidum, Plin. lib. 5. cap. vltim. *Palacum* Strabonis eſt, vt putat Stukius.

placidia, virgo, Valentiniani Imperatoris & Eudociæ filia, quæ repudiatis opibus, nulli rei præterquam ſaluti ſtudebat.

placiadæ, ſunt incolæ municipij regionis Atticæ. Suid. apud eos moris erat adulteros punire grauiter impactis in pudendam corporis partem raphanis, qui apud illos miræ magnitudinis eſſe dicuntur. Quòd ſi raphani fortaſſe non fuiſſent ad manum, ſtelço vtebantur, id eſt ligonis ligno. Vide prouerbium Placidæ, apud Eraſm.

placidianus, ſeu Pacidianus, fuit gladiator, & quidem præſtantiſſimus, vt ex Lucilij verſibus apparet, quos profert Cic. de opt. gen. or. Nonius Marcellus in verbo Compone.

placidianus, cõſul cũ Ann. Tacito, an. vrb. 1025.

placidus, cos cum Romulo; anno vrbis 1095.

placilla, Theodoſij Magni Imp. vxor non regni faſtigiis elata eſt, ſed potius amore ſuccenſa diuino. Repentè ergo vt venit ad purpuram, claudorum atque debilium maximam habebat curam, non ſeruis, non aliis miniſtris vtens, ſed per ſeipſam agens, & ad eorum habitacula veniens, & vnicuique, quod opus haberet, præbens. Illis autem, qui ei talia nitebantur prohibere, dicebat: *Aurum diſtribuere, imperij eſt opus: Ego autem pro ipſo imperio hoc opus offero bona mihi omnia conferenti.* Eadẽ viro ſuo ſæpe dicere erat ſolita: Oportet te ſemper, Aug. cogitare quid pridẽ fueris, quid modò ſis: hæc ſi ſemper cogitaueris, ingratus benefactori non eris, ſed imperium, quod ſuſcepiſti, legitimè gubernabis & harum rerum placabis auctorẽ. Theod. lib. 8. cap. 18. hiſt. trip. Socr. lib. 5. cap. 12. [De hac Auguſta oratio funebris S. Gregorij Nyſſ. inſerta eſt Tomo II. eius operum pag. 940. edit. Morellianæ: hac inſcriptione præfixa ἐπιτάφιος εἰς Πλάκιλλαν βασίλισσαν. Sed cod. Ms. Fed. Morelli. iſtam exhibebat, εἰς Πλακίλλαν τὴν βα. Latini verò auctores quibus potius quam Gr. aſſentiendum in aſſerendo vere nom. occidẽt. Imperator] Flacillam eam nuncupant vt B. Ambroſ. in laudat. Theod, quod illuſtr. Card. Baronius probat. ad A. ch. 385. & Pauli Diac. & ver. numiſmatum. ſuffragio firmat. Claud. de laude Serenæ: & Fauſtin. Episc. in lib. de fide ad Flacillam.]

placcus, vel Placuſius, Ciciliæ mons. Heſych.

pladaræi, populi Septentrionales: Gentile, Pladaræus, vel Pladarætes. Steph.

Plagereum ſiue Cymba, locus eſt Siciliæ, apud Antoninum inter Agrigentũ & Syracuſas.

plagia, liguriæ portus, xv.M.P.à Vintimillio Anton.

plagiaria, Antonino Hiſpaniæ vrbs, inter Olyſipponem & Emeritam.

plamus, vrbs Cariæ. Gentile. plameus. Steph.

planaria, inſula vltra Corſicam à ſpecie dicta, quòd æqualis freto exiſtat, ideóque nauigiis fallax. Plin. lib. 3. cap. 6.

planaſia, Straboni inſula eſt poſt Stœchades. Fazellus, eam *Sarduni* vocari ait. Sed. I. Poldo. vrbs eſt Occitana, quam vulgò, *Le pont S. Eſprit* appellant. *Vide Stœchades in Nemanſienſi hiſt.*

planaſia, inſula in mari Tyrrheno, non longe ab Elbuleu Ilua. Ptol. lib. 3. cap. 1.

planeſia, Hiſpanica inſula exigua; circa Ferrariæ promontorium, aut Dianum, vt Strab. vocat. lib. 3.

plancius Rom. quidam, cuius extant epiſtolæ luculenter ſcriptæ. Qui (teſte Euſeb.) cùm Galliam comatam regeret, Lugdunum condidit.

planctæ, Apollonio Argonautico ſunt inſulæ circa Scyllam & Charybdim: Cyclopum ſcopuli apud Plin. fortaſſe ſunt.

plangenſes, Vmbriæ gens, apud Plin.

plaræi, populi Epiri. Steph.

plaraſſa, vrbs Cariæ: Gentile, Plaraſſeus. Step.

platææ, arum Stephano, ciuitas Bœotiæ, ſub Cithærone, monte non longè à Thebis, Dictæ à latitudine nemorum. Strab. libr. 9. Platæenſes autem remigatione victum quæritabant. Non procul ab hac vrbe Pauſanias & Ariſtides Mardonium Xerxis ducem & conſobrinum ſuperauere. Stat. 6. Thebaid. Eodem nomine eſt inſula in mari Libyco, quaſi oppoſita ad Cyrenem. Herod. lib. 4. cuius ciues, inquit Steph. πλαταιεῖς: regio Plataica dicitur. Cæterùm à plateis Bœotiæ, quas Homerus in ſingulari πλάταιαι nominauit, Il. 2. ſimiliter Plateis vel Platæatis.

Platage, inſula inter Eubœam & Andrum: quondam Patage, nunc Amorgos appellatur. Plin. lib. 4. cap. 12.

platomodes, Peloponneſi locus à Coryphaſio diſtans, cxx. ſtadiis. Strab.

plataneus, Bithyniæ fluuius. Plin.

plataniſtus, promontorium eſt Peloponneſi, cuius meminit Plin. lib. 4. c. 5. Eſt item Arcadiæ fluuius, Steph. & Æolidis promontorium. Plin. Item Pamphyliæ aut Ciliciæ maritimus locus Straboni.

platanius, Bœotiæ flumen. Pauſ.

platonodes, Achaiæ promontorium.

Plate, inſula ante Troadem. Plin.

platea inſula in mari Ægæo, quæ & Paros & Minois dicitur. Eſt item inſula Libyæ: Gentile, plateates & plateites. Steph.

platanos, vrbs phœniciæ: Gentile, Plataneus, Steph.

plateis, inſula iuxta Lyciam: Gentile, platæus.

platiæ, inſulæ Creticæ, ante Sammonium promontorium. Plin.

platina, homo doctus & antiquitatum ſtudioſus, ſcripſit de vita & moribus pontificum Romanorum. Alex. lib. 3. c. 9.

platius, Syluanus, conſul cum Iulio Seuero, anno ab vrbis 591

plato, Philoſophus inſignis, ſectæ Academicæ princeps, Ariſtonis & parectoniæ filius, ex humerorum latitudine ſic dictus, cùm antea ex aui nomine Ariſtocles vocaretur. Hic adhuc adoleſcens palæſtra ſe exercuit: picturæ operam dedit: Tragœdiáſque & poëmata quædam conſcripſit. Poſt hæc ad Socratem ſeſe contulit, ſub quo breui tantum in philoſophia profecit, vt non immeritò diuinus Plato, & philoſophorum Homerus fuit appellatus. Is quod ad Dialecticam pertinet, primus res ipſas diſtinxit, ſeparauitque in diſputatione: quo modo plurimas quas habuere antiqui, dubitationes ſuſtulit. Fuit varius, multiplex, & tantæ eloquentiæ, vt Iouem (ſi Græcè loqui voluiſſet) Platonicè loquuturum philoſophi dicerent. Athenis primum Socrati dedit operam. Deinde dum licuit per ætatem, in Italiam profectus eſt, vt Pythagoreos audiret, vbi Philolai Crotoniatæ librum de, ſecta pythagorea centum minis etiam in rei familiaris difficultate mercatus eſt, ex quibus multa in ſuum Timæum tranſtulit. In Ægyptũ deinde properans, vt audiret Gymnoſophiſtas, oleum [ait Plutarch.] ſecum mercaturæ gratia vexit, vt viatico ſuppeditarent, vbi libros Moſis legiſſe creditur. Ter in Siciliam nauigauit, primum Ætnæ flagrantis viſendæ gratia, vt Apuleius ait. Reuerſus, apud Æginam captus eſt à piratis, ac minis triginta venundatus: deinde à Nicere Cyrenæo redemptus. Iterum rediit ſub iuniore Dionyſio, ſpe liberandi Siciliam. Sed paulò pòſt expulſo Dione & ipſe ſuſpectus remigrauit. Tertiò, quam maximè nollet, rogatus ab Achyta, vt Dionem tyrannum reconciliaret, iter ingreſſus, ab eodem Dionyſio obuiam procedente, quadrigis exceptus eſt. Demum in ſuſpicionem veniens, vix rogante, & ſpondente pro eo Archyta, dimiſſus. Dialogum primus illuſtrauit, licet priùs, vt aiunt, inuentum à Zenone Eleate, vt Ariſtoteles tradit; vt Fauorinus, ab Alexamene Teio. Deceſſit annos natus 81. morbo, vti fertur pediculari. Vita fuit cœlebs ac caſtus, vt Auguſt. ſcribit: de quo plura vide apud Plutar. Diogen. Laërt. & Chionē fil. Matridis in Epiſt. ad Clearchum tyr. ex edita Græ. etiam interpretat. Lat. Fed. Morelli Pr. R.

plato, alter Athenienſis poëta priſcæ comœdiæ, tempore Ariſtophanis & Epulis, cuius fabulas Suidas & Athenæus commemorant in Dipnoſophiſtis. Tres item alios Diogenes Laërtius commemorat: vnum Rhodium philoſophum, diſcipulum Panætij: alium peripateticum

de Ariſtotelis ludo: tertium Praxiphanis diſcipulum.

plato, Martyr quidam fuit qui pro fide Chriſtiana imperante Maximiano paſſus eſt, paternámque hereditatem, dum viueret, pauperibus eſt largitus.

plautianus, conſul cum Geta Cæſare, anno ab vrbe 955.

plautius, poëta comicus. Gell.lib.2.cap.3.

plautius, Romanus quidam, quum ob vxoris obitum dolore incredibili torqueretur, mortémque appeteret, in rogum ſe conіecit, quem togatum calceatúmque corpori vxoris iunxerunt amici. Author Valer. Max. de amore coniugali.

plautus poëta comicus Farſinas (cum vulgò Sarcinas corruptè ſcribatur) plotus ab initio, teſte Feſto, appellatus à pedum planitie, quos plotos Vmbri vocant. Si quando à mola aſinaria vacabat, cui addictus ob paupertatem erat, fabulas componebat, quas venditaret. Hic cæteris comicis præfertur, ſententia multorum, præſertim Varronis, qui ait, *Si Muſæ Latinè loquerentur, plautino ſermone loquerentur.*

plaxuta, Nympha, Oceani & Tethyos filia. Heſiodus in Theogon.

plecuſa, ancilla Dianæ fuit, cuius meminit Martial.lib.2.

Et cecidit ſectis icta plecuſa comis.

plegerium, Indiæ oppidum ad Choaſpem fluuium. Strab.

plegra, templi Delphici incenſor, anno ferè ante Romam condita 700.

plegra, paphlagoniorum in Sicilia vrbs. Ptol.

pleiades, ſeptem ſtellæ, inter os Tauri, & caudam arietis ſitæ, Higyn. in Aſtron. poëtica, quæ ortu ſuo primæ nauigationis tempus oſtendũt, vnde Græcè. Pleiades dicuntur, ἀπὸ τοῦ πλεῖν quod eſt nauigare. Latinè Vergiliæ dicuntur, à verni temporis ſignificatione, quo oriuntur. Nam circa æquinoctium vernum, earum ortus matutinus eſt. Has poëtæ Atlantis filias faciunt ex Pleione Nympha: vnde & pleiadum nomen tractum eſſe quidam exiſtimant. Sunt qui putent Pleiades dictas, quaſi πλείονας, hoc eſt plures, quòd nunquam ſingulæ appareant, ſed omnes ſimul, præter Meropen, quæ vix conſpici poteſt. Pherecides has tradit ſeptẽ ſorores fuiſſe, Lycurgi filias, ex Naxo inſula, Liberi patris nutrices, ab Ioue inter ſydera relatas. Harum nomina putantur, Electra, Alcyone, Celæno, Maia, Aſterope, Taygete, Merope: quarum ſeptima vix cerni poteſt, cuius rei cauſam afferũt, quòd cùm reliquæ ſorores diis nupſiſſent, ſola Merope mortali viro Siſypho nupſerit: quam ob cauſam, veluti pudibunda latitat. Alij putant hanc eſſe Electram, & idcirco obſcuriorem videri, quòd excidium Troianum ſpectare nõ potuerit, ſed oculis manum oppoſuerit. Alij ferunt eas in cælum aſſumptas, & in ſtellas eſſe mutatas ob pietatem, quòd Atlantis calamitatem perpetuo fletu proſecutæ fint: vel quòd, cùm perpetuam virginitatẽ ſeruare decreuiſſent, & ob id Dianæ ſtudia ſequerentur: Orionem verò, qui illarũ amore captus eas perſequebatur, effugere non poſſent, implorato Iouis auxilio, in ſtellas mutatæ ſunt. Pleiadum fabulam explicat N.Comes, myth.lib.4.c.7.

Ploione, Nympha Oceani & Tethyos filia, vxor Atlantis, ex qua Pleiades ſuſcepit.

plemmyrium, fluuius Siciliæ, agrum Syracuſanum, per quem labitur, crebris rigans inundationibus: vnde & nomen videtur accepiſſe ἀπὸ τοῦ πλημμύρειν, quod eſt exundare. Stephan. caſtellum Siciliæ eſſe ſcribit per ſimplex, m, perperam, vt videtur. Incola, Plemmyriates, vel Plymiriates hodie *S.Martari* Fazello: & Plemmyriam inſulam habet. Fortè eſt Ortygia, quam Virgilius contra Plemmyrium promontorium ponit, & quam Pauſanias lib.5. & in calce lib.8. Syracuſarum inſulam cognominat.

plenneus, Sicyoniorum rex xi. anno ab inundatione aquarum 634.

plereæi, circa Dalmatiam gens. Strab.

pleumoſij, populi ſunt inter Belgas, ſub imperio Neruiorum, proximi Gardunis, Leuacis, Grudis, ac Centronibus in Diœceſi Tornacenſi. Flandri ſunt Marliano. Cortracenſes H. Leodio. Becano ſunt propriè populi qui Vvernam, Honſcoram Dixmudam, & Yperam incolunt: in Flandria oppidum eſſe ad Legiam fluuium. *Cortry*, ferunt alij.

pleuratus, Thraciæ rex. Olym.142.

pleuron, Stephano Ætoliæ vrbs. Plin.lib.4 c.2. Meleagri patria. Stat.4. Theb. *Fletáque cognatis auib. Meleagria pleuron.* in ea vrbe Combe, quum Ophiũs filij occiderentur, eorum miſericordia in auem mutata eſt. Ouid.l.7. Metam.

pleuronia Regio, in Ætolia à Pleuronibus, id eſt Curetibus, ſic dicta, Curetes erant comati populi: ſed quia ab Ætolis bello exagitati, ſemper interiori coma decapillabantur, cœperant ab occipite tantùm nutrire comam: vnde ἀπὸ τῆς κουρᾶς, id eſt tonſura, κουρῆτας appellatos fuiſſe, memoriæ proditum eſt, id eſt Dotonſos. Strab. lib.10.

pleutari, populi ſunt in Luſitania, extrema Hiſpaniæ regione, apud Strab.l.3.

plexaure, res, Nympha, Oceani & Tethyos filia. Heſiod. in Theogonia.

Plinius ſecundus Veronenſis, temporibus Veſpaſiani vixit, cuius negotia adminiſtrabat: noctibus verò & ſucciſiuis (vt ipſe inquit) temporibus, opus de rerum natura conſcripſit, vnus omnium parciſſimus temporis. Periit in montis Veſuuii incendio, dum eius cauſam indagare cupit. Eius vitam diligentiùs narrat nepos eius ex ſorore Cæcilius Plinius. cuius extat liber Epiſtolarum, & Panegyricus, Traiano Cæſari dicatus, quo gratias agit conſul ab eo factus,

Quintiliani filiam dote iuuiſſe, & Martialem poëtam ſecedentem viatico, proſecutum fuiſſe, teſtatur ipſe in epiſtolis. Volat.lib.18.In Pliniorum memoriam hæc elogia in fronte ædis D. Mariæ virginis à gratis ciuibus pietatis ergò marmoribus inciſa ſunt. *A dextra valuarum, ordo populúſque comenſis, C. Plinium ſecundum mactum ingenio, virum dignatione clarũ, doctrina admirabilem, vt qui olim impp. Cæſ. Veſpaſianorum amicitiam meruerit, officia maxima geſſerit, ac ſcriptores vniuerſos copia & varietate ſuperauerit: municipem ſuum incomparabilem ſtatua & elogio ornauere.* Diſtichon additur.

Tantus honor dulciſq; iuuat me fama ſecundũ:
At mage conciues hæc poſuiſſe meos.

A ſiniſtra valuarum: C PLINIO, Cæcilio ſecundo, qui Conſulatu, auguratu, militiæ geſtis, ac orandis cauſis, poëmatibus & hiſtoriis conficiẽdis, Cæſare Traiano Auguſto luculentiſſimè laudanda, adficiendáque immenſa liberalitate patria ſuâ eidem immortale contulit ornamentum, ordo Comenſis conciui ſuo deſiderabili, honore accepto monumentum poſuit M. CCCC. LXXXXVIIJ. Kal. Mai. Adduntur verſus,

Functus eram, ſed tum veteri præclarus honore:
Viuebam, perij, nunc quoque vita mihi eſt.

plinthine, vrbs Ægypti, à Samaria: Ciuis, Plinthinites. Steph. Turris Arabum hodie vocatur Italis.

Pliſtarchia, vrbs Cariæ, quæ antea & poſtea iterum Heraclea vocata eſt: Gentile, Pliſtarchites. Steph.

pliſthenes Pelopis filius ex Hippodamia, qui cùm iuuenis moreretur, Agamemnona & Menelaum filios ſuos paruulos Atreo fratri commendauit, qui eos ſuſcepit, filiorúmque loco educauit, & ob id Atrei habiti, Atridæ vocati.

piſtolonax, Pauſaniæ Reg. filius, & Lacedæmoniorum Rex, cuius res geſtas vide apud Thucydidem, lib.1.

pliſtonicus author, de quo Athenæus. Fuit & Appion quidam cognominatus Pliſtonicus, non multo tempore Plinio ſuperior, vt idem vltimo volumine teſtatur. Quin & Pliſtonices quandoque ſcribitur, ſicut Olympionices.

Plitaniæ inſulæ ante Troadem. Plin.

[Plochirus Michaël Iambographus Gr. Dramatij moralis autor eſt, in quo interloquuntur Ruſticus, ſapiens, fortuna Muſæ & Chorus: hoc poëmatium Fed. Morellus Pr. Reg. iampridem recenſuit, edidítque vtraque lingua, cùm Epigram. Gr. poët. à ſe quoque Lat. conuerſus.]

plotæ, inſulæ duæ ad Occidentale latus Peloponneſi ſitæ, non procul à Zacyntho: Meridiem verſus, poſtea Strophades dictæ, à conuerſione Zethæ & Calai, qui Harpias in eas vſque inſulas ſunt proſecuti. Plin. li.4. cap.12. Stromphides eas appellat Suidas, & deſcribit Elidem & Zacynthum. Strabo etiam duas numerat Strophades & Cypariſſiorum inſulas vocat. *Striuoli* hodie nomine notæ ſunt, teſte Stephano.

plothia, vicus in tribu Ægeide, Tribulis Plothicus & Plotheus. Steph.

Plotina, Traiani Cæſaris coniunx, ſanctitate, probitate, & omnibus quæ in muliebrem ſexum cadunt, virtutibus celebrata. Hæc tonſo capillo virum mentita, coniugem comitata eſt in exilium euntem imperterrita.

plotinopolis, Thraciæ vrbs. Ptolem. & Anton *Plaudin.* Nigro.

Plotinus, Philoſophus Platonicus, Ægyptius natione, è ciuitate Lyco, diſcipulus Ammonij, præceptor Porphyrij, Galeni, & Taciti & Probi temporibus. Fuit corpore gracili, morbiſque obnoxio. Suid. Enneades eius extant.

Plotinus Gallus, patria Lugdunenſi: dicendi præceptor Romæ profitebatur, à quo ſe Cic. li. de Oratore vnà cum Q. fratre Latinas literas edoctum fuiſſe teſtatur: à Tranquillo autem inter rhetores ponitur.

plotius Criſpinus, quem Aretalogum fuiſſe cognominatum, quòd garrula ſcripſerit carmina, Porphyrius eſt author.

plotinus, poſtea Plautus dictus, poëta comicus. Vide Plautus.

plubium, Sardiniæ inſulæ oppidum. Ptolem. *Saſſari* Nigro hodie.

Pluitalia, Pto. vel Pluuialia, Plinio vna ex Fortunatis inſulis, quam An. Bacchius *Iſola del ferro* vocari ſcribit. *Lanzerotta* Nigro, *Pluuialia*, Plinio dicitur lib.6. c.32.

plumbaria, Hiſpaniæ inſula circa Hemeroſcopium. Strab. lib.3.

Plutarchus Cheronenſis, Philoſophus, floruit ſub Traiano & Hadriano imperatoribus. Nam Traiano libros Apophthegmatum dedicauit: vir eruditiſſimus à Traiano in Illiricum miſſus conſulari poteſtate, iuſsúmque omnibus Illiricis magiſtratibus, vt abſque eo nihil agerent. Eius opera Græca eruditiſſima, tam Philoſophica, quàm hiſtorica extant, in Latinum & Gallicum ſermonem à doctis viris conuerſa.

Plutarchus Neſtorij filius Athenienſis ſophiſta, præceptor Syriani, qui ſcholæ præſidebat Athenienſi, ſub Iuliano principe. Suidas.

plutarchus, diſcipulorum Origenis primus, qui per ipſum ad fidem de perfidia conuerſus, non ſolùm perfectæ vitæ inſtituta ſeruauit, verum etiam (quæ eſt ſumma beatitudinis) martyrij conſecutus eſt palmam. Euſeb. lib.6. c.3. hiſt. Eccleſ.

plutia, Siciliæ vrbs, Cicero in 3. Verrina. *Plaza* Aretio.

plutium vrbs Tyrrhenorum: Gentile, Plutinus. Steph.

Pluto, Saturni filius ex Ope coniuge, frater Iouis atque Neptuni, qui cùm ad regni diuiſionem veniſſent. Plutoni, qui natu minimus erat, & Ageſilaus vocabatur, pars Occidentis obu-

git, ſecus inferum mare: Iouis plaga, Orientalis: Neptuno inſulæ. Hinc datus eſt locus fabulæ, Ioui imperium cæli, Neptuno maris, Plutoni inferorum obtigiſſe. Dictus Pluton ἀπὸ τοῦ πλούτου, hoc eſt à diuitiis, quòd opes omnes ab inferis, hoc eſt, ex intimis terræ viſceribus eruantur. Eandem etiam ob cauſam Latini Ditē appellarunt. Cic. 2. de Nat. deor. Vragus ab vrgendo. Vedius Iupiter, idem Quietalis eſt ppellatus, quaſi mors quies ſit ærumnarum. Huius vxorē fuiſſe Proſerpinam Cereris filiam ex Claudiano poëta ſatis conſtat. Idem & Summanus dicitur quaſi ſummus deorum Manium. Idem Orcus quaſi Vrgus, ab vrgendo, quòd omnes in interitum vrgeat. Hinc Plutonius nia, nium.

plvtus, à Græcis fingitur diuitiarum Deus: quem in aduentu claudum eſſe volunt, receſſu alatum: hoc nimirum innuentes, quòd ſeriùs quidem opes contrahantur: partæ autem, niſi frugaliter eas diſpenſes, velociſſimè dilabantur. Eundem & cæcum faciunt, & iudicij expertem, propterea quòd indigniſſimum quęque opibus affluere videamus: probos autem & in re tenuiſſima verſari meritis graues, qua de re Ariſtoph. in Pluti fab. Huius domicilium conſtituit Poſidonius in ſubterraneis Hiſpaniæ locis, eò quòd regio ea metallorum fœcunditate reliquis antecellat.

pluuialia vna ex inſulis fortunatis. Plin. lib. 6. c. 32. Ab ea tantumdem ad occaſum verſus, Pluuialiam Caprariámque: in Pluuialia non eſſe aquam niſi ex imbribus. Vide Pluitalia.

pluuius, dictus eſt Iupiter, quòd Athenis eſſet ſimulachrum Terræ à Ioue pluuiam precantis: vt eſt apud Tibullum, lib. 1. El. 7.

Te propter nullos Tellus tua poſtulat imbres,
Arida nec Pluuio ſupplicat herba Ioui.

Columella lib. x. in horto.

Maximus ipſe Deûm veteres imitatur amores
Inque ſinus matris violento depluit imbre.

Euripides apud Ariſtot. l. 8 Ethic. c. 2.

Ἐρᾷ μὲν ὄμβρου γαῖα ξηρανθεῖσα.

Tellus amicam percupit pluuiam arida.

Fed. morello interprete.

plyneæ, inſula Nili: Gentile Plynæus & Plyneates. Steph.

plinteria, feſta erant Ceteris Athenis, qui dies inter nō faſtos ſunt repoſiti: Pollux lib. 8. In his à Salone permiſſum fuit tria iurare numina, Iceſion, Catharſion & Hecaſterion, quæ ſunt Iouis cognomina. Xenoph. lib. 1. Hellenicon.

plyſenum, Thraciæ oppidum. Procop.

P N

pnebebis, vrbs Ægypti. Gent. Pnebebites. Ste.

pneuentia, piceni oppidum. Strab.

pingeus, vicus in Ægypto, prope Phœnicum portum è regione Pedoniæ inſulæ iuxta Paræ-tonium. Strab. lib. 16.

pnups, Æthiopiæ vicus circa Nilum. Ptol.

pnyx, forum ſiue locus iudicij Athenis: ſic dictus ἀπὸ τοῦ πυκνοῦ, id eſt, à denſitate ædium per vicos olim coniunctarum. Qui inhabitat, Pnycenites: & fœmininum, Pnycæa. Steph.

P O

podargus à pernicitate dictus eſt: Ætho & Podargus duo aurigæ Hectoris apud Homerum.

podalirius, Æſculapij filius, ob inſignem medicinæ peritiam è Creta inſula vnà cum fratre Machaone ad bellum Troianum euocatus. Dictus à pedum præſtantia. Eſt etiam Itali cuiuſdam nomen apud Virgil. 12. Æneid.

podalia, vrbs Lydiæ prope Limyra. Steph.

podarge, vna Harpyiarū, à pedū velocitate nomē habēs, ex qua Zephyrus ventus Xanthum & Baliū Achillis equos progenuit. Hom. 16. Iliad.

podargi, populi Thraciæ. Steph.

podoce, Indiæ intra Gangē vrbs, & emporiū. Ptolem. *Podephetan* nunc appellari tradit Niger.

podolia, poloniæ regio ad Orientem & Meridiem Lithuaniæ & Ruſſiæ contermina. Agro tā fertilis eſt, vt eius gramen perticam tribus diebus ſuperereſcendo contegat, & aratrū in locis graminoſis derelictum paulo pluribus ſepiat & cooperiat. Mellis quoque ibi maxima copia Præcipua huius vrbs eſt *Gamyenets*, Cromerus.

pœan, antis, pater Philoctetis: qui ab eo Pœan, & Pœantiades à poëtis appellatur.

pœanthe, inſula eſt ponti Euxini iuxta Phaſidis amnis oſtium, vt eam deſcribit Orpheus. HancSigiſmundus *Satabella* vocat, in ſuis commentariis Moſcouiticis.

pœcilaſium, vrbs Cretæ, Ptol lib. 3. c. 17. vulgo *Peulalo*.

pœcila petra, Ciciliæ oppidum Straboni nominatur à Mercatore.

pœcile, Pli. l. 35. c. 9. porticus clara Athenis, quā Polygnotus Thaſius gratuito pinxit, cùm partē eius Mycon mercede pingeret in qua Stoici philoſophabantur. Latinè dici poteſt varia ſiue variegata, à multiplici pictura. Græci enim ποικίλον varium dicunt. Vnde & lapis Similites (fortè Sinites vel Sinadicus, vide infrà) vocatus eſt Pyrrho pœcilos, à varietate rubentium. In hac autem porticu Zenon philoſophus diſcipulos docebat. Vnde & Stoica ſecta nomen accepit, & Philoſophis Stoici nuncupati, qui antea Zenonij ab ipſo doctore appellabantur: στοὰ enim Gr. Lat. porticus vocatur. Fuit & in Helide porticus Pœcile, quæ à Plinio Heptaphônos appellatur, quoniam ſepties eadem vox in ea reddebatur.

pœceſſa, vrbs in Ceo: Ciuis, Pœceſſus. Steph.

pœcilaſium, Cretæ inſulæ vrbs. Ptol. *Pentalo*, Mercatori, Selino Nigro.

pœmandria. Vide Tanagra.

pœmaninum, vrbs ſiue caſtellum. Eſt etiam parua regio Cyzici. Stephan.

pœmen, mons Ponticæ regionis, à quo Parthenius profluit per mediam Amaſtim. Incolæ, Pœmenij. Eſt etiam mons Macedoniæ Pœmænium, cuius incolæ ſimiliter Pœmænij.

Stephan.

pœmenis, canis fœmina, ex eorum canum numero, qui Actæonem lacerarunt: ita dicta quod inſeruandis gregibus, paſtoris quodammodo officio fungeretur. Ouid.3.Metam.

pœna & Beneficium pro diis habitos apud quoſdam Æthiopiæ populos legimus. Sunt qui non ab Æthiopibus: ſed ab Aſſyriis & perſis pœnã & Beneficiũ cultos fuiſſe aſſerant: illam quod malorum: hunc quod bonorum largitorem eſſe opinentur. Alexand.ab Alex. lib.18.c.11.

pœni, idem qui Carthaginenſes: ita dicti quaſi Phœni Seruio, propterea quod à Phœnicibus originem traxerint, qui ob Pygmalionis ſæuitiam relicta Tyro duce Eliſa in Aphricam appulerunt, & primùm Byrſam, deinde Carthaginem condiderunt. Hinc Punicus, ca, cum, quaſi Phœnicus œ in u conuerſo.

pœninæ Alpes; Tacito, Straboni & Plinio: pœnæ ſunt Ptolemæo. Liuius pæninum appellat. Vocantur à Leandro & Schudo, *Monte magiore de S. Bernardo*, aut *Groſſ.S.Bernhartsberg*; Germ. Gallicè *le grand S. Bernard.* Leander etiam *Monte di Ioue* habet. Gal. *Mont de Ioue*, Lupanus *Mont Seniſc*, Gal. *Mont Senis*, interpretatur. Vide Alpes.

pogla pamphylia vrbs. ptol.

pogeargas, Æthiopiæ ſub Ægypto oppidum. plin.

pogon, Trœzeniorum portus in peloponneſo. Strabo.

pola, Iſtriæ ciuitas, vbi Polaticus ſinus eſt, quondam à Colchis condita, ſed poſtea facta colonia Romanorum. pietas Iulia, plin. lib. 3. cap. 19. in deſcriptione Iſtriæ. Stephanus πόλλα (ſed legendum potiùs per ſimplex λ) Gentile, Polates.

polcates. Vide Cyndippe.

polemarchus, apud Athenienſes dictus eſt qui belli præfectus erat, & aderat, regibus, vt Pauſanias indicat, cùm ſcribit Erechtheum regẽ Ioue Xuthi filio in bello Eleuſinio Polemarcho vſum eſſe. Munus eius tempore pacis fuit ius inter ciues & peregrinos dicere. Iul. poll.

polemius, conſul cum Vrſo, anno vrbis. 1090.

polemon rex Lyciæ anno ſalutis 55.

polemon philoſophus Athenienſis, philoſtrati filius: qui cùm in iuuentute petulans eſſet, & aliquando ebrius, & coronatus, Xenocratis ſcholam ingreſſus fuiſſet: eius oratione, quæ tunc de pudicitia erat, adeo mores immutauit, tantúmque in philoſophia profecit, vt Xenocrati in ſchola ſuccederet. Gellius. Diogenes eum multa ſcripſiſſe teſtatur. Suidas nihil ſcriptum reliquiſſe aſſerit.

polemon, cognomento Helladicus, genere Illiæus, hiſtoricus nobiliſſimus, æqualis Ariſtophanis Grammatici, panætij diſcipulus. Scripſit de origine ciuitatum phocidis, ponti, Laconiæ Geographiam, & de curſu Solis libros tres, Suidas.

polemon alius è Laodicea Cariæ, qui Smyrnæ vixit ac præcepit, æqualis Herodis Attici, ſub Adriano principe, ad quem legatus quandoque Smyrnæorum miſſus, ab eóque honorificè exceptus, & Muſæo Ægyptio adſcriptus eſt.

polemonium, Ptol. lib. quinti cap.7 Cappadociæ vrbs. Vulgò *Leona*. Stephan. portus & ciuitas in ponto. Gentile, Polemonius & polemonicus. Eſt & Pontus Polemoniacus prouincia, Vatiza à Nigro dicitur.

polentia, vrbs Liguriæ, Ptolemæo libri 3. cap. 1. vulgo *Palanza*. Eſt caſtellum in maiori Baleari. Vide Iamno. Claudianus & Silius duplici ll. ſcribunt.

polesij, ciuitas quædam, & Ciues ſimiliter. Stephan.

poletes internuncius Epidauriorum ad Illyricos: de quo, Alex. ab Alexand. lib. 4. c. 10. proditum eſt de Epidauriis mirum, quod quum Illyricos mores oſos haberent, nec illorum commercia vitare poſſent, vt ſe à contagione accolarum ſeruarent immunes, ita cauiſſe vt vnum ſeligerent ætate grauem, qui ſolus ad illos penetraret cum quo commercium haberent, quem poletem dixerunt.

poleto, flumen in Mauritania Cæſarienſi.

poleus, Indiæ intra Gangem vrbs. Ptol.

polianus, Macedoniæ mons, circa Epirum. Strab.

polias, Minerua dicta eſt, quaſi vrbana, quod ea delectaretur vrbibus ad differentiam eius quæ extra muros ædes ſacras habebat. Meminit Lucianus in Lapythis huius cognominis, ὤμοσα, inquit, κατὰ τῆς χαπελιάδος μὴ ἀλφῖναι, id eſt, iuraui per Poliadem me non cæpiſſe.

polybij, inſula in ſinu Arabico, Ptol.

polichna, vrbs Troadis. Ciues, Polichnæi, & vrbs Cretæ; Ciuis, Polichnites. Steph.

polichnion, Dionyſio Bizantino Fanum Europæ Bizantiorum, Straboni & Polybio. Hodie *Ieron Romelias* appellant ex eo, quia ſitum eſt oppidum in ditione Europæa, quam vocant Romeliam. Eſt prope Bizantium. Hæc Gyllius in ſuo Boſphoro.

policum, vrbs Italiæ, quæ prius Siris dicebatur: Gentile, Politus. Stephanus. Vide Siris, & Heraclea.

polinotus Thaſius pictor qui primus mulieres lucida veſte pinxit, inſtituit os adaperire, dentes oſtendere, vultum ab antiquo rigore variare. Pinxit Delphis ædem, & Athenis porticum. Vide Polyga.

polimartium: ciuitas in Italia, in diui Petri, quod vocant, patrimonio. Blond.

polis, nomen vrbi Ægyptiæ: qui inhabitat, polites & policus: hoc enim, nomine Iupiter illic

colitur. Fœmininum, Polias. Steph.

poliſma, ciuitas in Rhetia ad Simoentis ripas. Str.l.13. Aſtypalienſes itaque qui Rhetium tenuerunt, primi oppidum iuxta Simoentem habitauere, quod tunc Poliſma nominabantur, in loco non valde idoneo.

polites, Priami filius, ex Hecuba: quem Pyrrhus capta vrbe, in conſpectu patris interfecit. Virg.2. Æneid.

policeo orgas, Aſiæ Propriæ regio, apud Plinium, quæ poſtea *Aphrodiſias*. Pintianus hoc loco legit, *Police & Orgas*, duáſque & diuerſas regiones facit.

politia, vrbs Achaiæ. Steph.

politorion, vrbs Latinorum: quam Martius rex Romam tranſtulit: Gentile, Politorites. Stephanus.

polium, locus in Leſbo.

polla Argentaria, Lucani fuit vxor, mulier doctiſſima, quæ iuuit maritum in emendandis tribus primis libris Pharſaliæ. Stat. lib. 1. Syl. in Genethl.

Huc caſta titulum decuſque polla
Iucunda dabis allocutione.

Pollentia, dea potentiæ, quæ à Rom. colebatur.

pollentia, Plinio oppidum in maiore Balearium inſula. Fuit & altera Pollentia iuxta Alpes, inclyta lanarum nobilitate. Fuerunt & Pollentini in Piceno, in quinta regione Italiæ, non multum diſtantes à Tolentinatibus. Plin l.3.

Pollia, tribus Romana ex loco Pollio nominata.

pollio. Vide Aſinius.

pollupice, Antonino Liguriæ ciuitas inter vada Sabatia & Albingaunum. *Finale* eſt Simlero, qui *Lollupice* quoque legit.

polluſtini, populi ſunt in Latio, non procul ab Albano monte. Plin.l.3.c.5.

pollux, Iouis filius & Ledæ, frater Caſtoris, qui cùm immortalis eſſet (vtpotè eodem ouo cum Helena prognatus) à Ioue fertur periiſſe, vt ſibi cum fratre iam vita functo immortalitatem ſuã partiri liceret: qua re impetrata, alternis mori dicuntur & reuiuiſcere. Cui fabulæ occaſionem dedit Geminorum ſigni natura, quorum altero oriente, alter occidit. Virgil. 6. Æn. Vide Caſtor.

pollux Iulius Naucratita, Grammaticus ſub Commodo principe præcipiebat Athenis. Deceſſit annos natus LVIIJ. ſcripſit ad Commodum Onomaſticon libros decem: ſcripſit & alia quædam quæ non extant. Suid.

polmen. Vide Libyſſa.

polonia, quæ à planitie terræ [quam ipſi vernaculè etiamnum *pole* vocant] nomen habet, vaſta regio eſt, quæ Schleſiæ ad Occidentem proximat. Hungaris, Lithuanis & Pruſenis contermina. Diuiditur in maiorem & minorem. Maior dicitur quæ Septemtrionem aſpicit, habétque Gneſnam, Poſnaniámque inſigniora loca. Minorem vocant, quæ ad meridiem vergit, habétque nobilem vrbem Cracouiam ad caput Viſtulę, quæ regionem diuidit, ſitam: reliquæ ciuitates parum nitidæ. Ex maceria domos fermè omnes componunt, pleraſque luto linunt. Plaga regionis paluſtris eſt & nemoroſa. Potus gẽti cereuiſia. Vini rariſſimus vſus, nec vineæ cultura cognita. Equitatu in bello maximè pręſtat. Ager frumenti ferax: multa genti armenta: multa ferarum venatio. Melle abundat: habet & ſalis maximam copiam, quod ex terra eruitur: Habet & æris fodinas in iugis montium necnon ſulphuris. Sub regno Poloniæ continetur Lithuania, Samogitia, Maſouia, Volhinia, Podolia, & Ruſſia, quæ Meridionalis cognominatur, & Ruahenia quoque à nonnullis dicitur. Cromerus Bonifinius. Munſter.

Poltymbria, Steph. Ciuitas Thraciæ.

polus, hiſtrio illuſtris in Græcia, qui geſtis & vocis claritudine & venuſtate cæteris anteibat. Egit Tragœdias poëtarum: Athenis etiam Electram Sophoclis poëtæ vrnam cum Oreſtis oſſibus geſtantem. Quem actum ſcitè adeò ac doctè abſoluit, vt imagines rerum vrbis exprimens, ſpectatores ad fletum & lachrymas compulerit.

polyænus Sardianus, temporibus Cæſaris dictatoris & Antonij Triumuiri, ſcripſit orationes iudiciales, triumphi Parthici M. Antonij libros tres. Fuit & alter eiuſdem nominis Macedo genere: qui de Thebis ſcripſit, & de re militari, & Strata Suid.

polyægos, inſula à caprarum multitudine, Plinius.

polyani, à Polyano quodam dicti ſunt, Pindi accolæ. Strab. lib. 7.

polyara, vrbs Cariæ: Ciuis, Polyareus, Steph.

polybius, rex Corinthiorum: qui cùm liberis careret, Oedipum, Laij patris iuſſu in ſylua expoſitum, & à paſtore inuentum, pro ſuo educauit, vt latiùs docuimus in dictione Oedipus.

polybius, è Megalopoli ciuitate Arcadiæ, præceptor Scipionis Africani. Ptolomæo Euergete apud Ægyptum regnante. Scripſit Romanam hiſtoriam libris quadraginta. Incipit à fuga Cleomenis Spartiatæ & Perſei Philippi filij Macedonum regis: poſtea Romam attingit. Suid.

polybius, vates Corinthius, qui filio Troiam proficiſcenti, & multis aliis mortem prædixit. Author Cicero.

polybotes. Vide Niſyro.

polybus, Sicyoniorum rex, anno ante Romam conditam 550.

polycarpus, Smyrnenſis Epiſcopus, anno ſalutis 91. Hic pro Chriſtiana fide palam & ſpectante populo in Amphitheatro combuſtus eſt.

Vola

Volat. Euſeb. lib. 4. capite quinto, hiſt. Eccleſiaſt.

Polycaſte, Neſtoris filia.

Polycletus, ſtatuarius eximius, diligentia & decore cæteros facile vincens, vt inquit Quintilianus. Nam ex ære ſigna fecit, nobilitata ſcriptorum præconio. Cum primis fecit aſtragalizontes, hoc eſt, talis ludentes, quo opere nullum abſolutius indicant. Fuit Sidonius, & diſcipulus Ageladis. Duas eodem argumento ſtatuas fecit: alteram arte ſua, alteram verò de vulgi opinione, quam de ſententia cuiuſuis prætereuntis cælauerat. Quibus perfectis turbam admittit, ac primùm ſua oſtenſa magnopere laudatur: altera deinde non æquè. Atqui ſcitote, inquit, quòd hanc quam tantopere laudatis, ego feci: quam verò vituperatis, vos feciſtis. Ælianus de varia hiſtoria.

polycrita, quædam nobilis mulier è Naxo inſula, quæ inſperato gaudio penè exanimata, vltimum ſpiritum emiſit. Plutarch. de claris mulieribus, & Ariſt. apud Gell.

polycrates, tyrannus qui regnauit in Samo inſula. Hic & opibus & felicitate, apud hiſtoricos inclytus, qui, quoad vixit, non tam fortunæ alumnus dici potuit, quàm partus. Nam aliquando, vt aliquid aduerſitatis habuiſſe videretur, annulum proiecit in mare, quem tamen coquus eius reduinuenit in piſce. Sed mors infamis & ærũnoſa docuit neminem ante obitum meritò dici poſſe fælicem. Ad poſtremum enim à Perſarũ ſatrapa Oronte dolo captus eſt ac crucifixus. Herod. lib. 3. Strab. l. 14.

polycrates, Epheſiorum præſul temporibus Seueri principis. Hieronym.

polycrates, Epiſcopus Epheſius, an. ſal. 191.

polydamas, antis, nobilis Troianus, Antenoris & Theanûs ſororis Hecubæ filius, qui quamuis Lycaſtem Priami filiam, ex concubina ſuſceptã vxorẽ duxiſſet, cũ Antenore tamen patre ſuo & Ænea, vrbẽ Troianã Græcis dicitur prodidiſſe.

polydamas Troianus, Panthoi filius, ſocius, magiſter & æqualis Hectoris. Ælianus. Homerus ſcribit Iliad. 13. hunc conſilio & eloquentia; Hectorem armis valuiſſe, ſed veritum fuiſſe ne à Polydam. argueretur. Πουλυδάμας μοὶ πρῶτος ἐλεγχείην καταθήσει *Primus polydamas me hac probri labe notaret.* F. Morello interpr. quam Hect. verecundiam laudat Ariſt. L. 3. Eth. Perſ. 5, 1.

polydamas, Pancraſtiates, æmulatus Herculem, leonem inermis amplexus ſuperauit: taurũ ingentẽ apprehẽſis extremis pedibus retro tenebat: currũ agitatũ ſe ſe opponẽdo, altera manu apprehensũ ex curſu retrahebat, in equóſque inſiliebat deiecto auriga. Accerſitus à Dario Artaxerxis magni filio, iterapud eum ex prouocatione victor fuit. Poſtremò poſt pœnã in cauerna cũ ſaxũ in vertice ruinã minaretur, diffugientibus conuiuis, conſiſus ipſe viribus, ac manibus poſſe illud ſuſtinere putans, oppreſſus eſt. Pauſ.

polydectes, Magnetis filius, rex Seriphi inſulæ. Hic Perſeum Iouis & Danaes filium educauit, cuius tandem ingenium veritus, audaciámque & felicitatem, ſub prætextu æternæ gloriæ illum ad ſuperandam Gorgonem Meduſam impulit: qua deuicta, redeunti Perſeo, cùm ſemper detraheret, conuerſus eſt ab illo in ſilicem, monſtrato capite Meduſæ. Ouidius. 5. Metamorph.

polydeucca, Laconicæ fons ad Therapnem vrbem. Hunc à priſcis *Meſſeidem*, apud Stra lib. 9. vocatum, ſunt qui affirmant, vt inquit Pauſanias, in Laconicis, interptete Amaſæo.

polydice, mulier quædam, quæ Pterelam patrem Thebarum regem Creonti prodidit, & occidi ſuaſit. Seruius interpres Virgil.

polydora, Nympha, Oceani & Tethyos filia. Heſiod. in Theogonia. Eſt & Plin. lib. 9. c. 32. inſula Propontidis. Steph. inſula iuxta Cyzicum. Gentile. Polydoreus.

polydorus, Priami filius ex Hecuba, quam pater initio belli Troiani, incertum cõmunis Martis exitum metuens: cum magno auri pondere educãdũ tradidit Polymneſtori Thraciæ regi, antiquo hoſpiti, amico & de genere ſuo. Sed ille deleta Troia, ceteríſque Priami ferè omnibus liberis interfectis, auri cupiditate adductus, Polydorum in littore ſpatiantem telis aggreditur, & fruſtrà fidem deorum, hominúmque implorantem occidit, cæſóque tumulum iniecit. cuius poſtea myrtetum increuit, ſanguineis guttis diſtillans. Virg. l. 3. Æn. Quod cùm mater Hecuba intellexiſſet, ſimulauit ſe ingens adhuc auri pondus velle illi ſecretò indicare, quod pro filio exciperet. Quod auarus rex verũ exiſtimans, mox ad Hecubam profectus, illius vnguibus obcæcatus eſt. Extat tamen & alia de Peloro opinio, nẽpe Græcos per Thraciam venientes hunc cepiſſe. Priamum autem redimentem filium, Græcis pro eo dediſſe vrbem, quæ poſtea ab euentu Antandros dicta eſt: qua accepta, illos tamen nihilominus, Polydorum lapidibus obruiſſe. Seruius in 3. Æneid. Alius fuit Polydorus, Priami filius ex Laothoe Altai Lelegum regis filia: quem Achilles cum fratre Lycaone in bello Troiano interfecit.

polyægos, Ptol. & Plin. inſula maris Ægæi. *Polycandro* Sophian. *Falconara*. Niger vocat.

polyænus, inſignis quidam fuit mathematicus, qui Epicurum poſtea ſequutus eſt, totámq; Geometriã falſam credidit. Cic. lib. 4. Quæd. Acad.

polygius, Mercurius dictus eſt, cui Herculem clauam conſecraſſe, eámque paulò poſt iterum pullulaſſe, quòd eſſet ex oleaſtro, refert Pauſan.

polygnotus, patria Thaſius, nonageſima Olympia de floruit, pictor antiquiſſimus. Quintil. 12. de inſtitutione oratoria: Plin. libro 7. cap. 35. is in picturæ tenuitate valebat, pilicas veſtium, mollitiáſque ſignorum imitabatur. Ælianus. Is pinxit Ocnum torquentem ſpartum, & aſininm propè rodentem. Quod ſanè ænigma eſt eius, qui fruſtra laborat, ſi vxorem ha-

Hhhhh

bet prodigam. Hic primus mulieres lucida veſte pinxit. Delphis ædem pinxit, Athenis porticum, quæ Pœcile vocatur, idque gratuitò.

Polyhiſtor. Latine multiſcius dicitur. Hoc nomine appellatus fuit Appion. Gellius libri 5 capite 14.

polyhymnia. Vide Polymnia.

polyidus, medicus qui Glaucum Minois filium mortuum ad vitam reuocauit, porrecta herba. cuius vſum didicerat à Dracone, quem viderat draconi cuidam mortuo herbam illam porrexiſſe, cúmque illius herbæ opera ad vitam reuocaſſe. Palæph. lib. de fabulis.

polymedia. Plin. lib. 5. cap. 3. Troadis oppidum Helleſponto adiacens.

polymeſtor, Mileſius puer, quũ à matre locatus eſſet ad caprarios paſtus, ludicro leporem conſecutus eſt, & ob id ſtatim productus à gregis domino, Olympiade ſexta & quadrageſima victor in ſtadio meruit coronam.

polus Agrigentinus, ſophiſta, Gorgiæ auditor, primus in oratione inueniſſe dicitur πάρισα paria, & antitheta, & ὁμοιοτέλευτα, ſimiliter deſinentia; quod minime verum, ſed iam inuentis ſæpe vſum fuiſſe conſtat. Hæc Philoſtratus. pag. 500. editionis Morellianæ. [Ceterùm Ariſtot. in exordio lib. 1. de Sapient. huic Polo adſcribit hanc γνώμην, ἡ ἐμπειρία μήτηρ ἐπιστήμης, *Scientiæ mater, experientia.*] Suidas ſcribit eum genealogiam eorum qui ad Troiam profecti ſunt ſcripſiſſe, ſimul & nauium catalogum.

polycarmus, cælator eximius, qui Venerem lauantem ſeſe, & Dædalium aſtantem inſculpſit marmore. Plin.

polydorus Rhodius, cælator nobilis: qui ex vno lapide fecit Laocoontem liberos, nexúſque mirabiles. Plin.

Polymaſtus, poëta quidam primæuæ ætatis, vndequaque doctiſſimus, & cuius maxima eruditio in prouerbium abiit. Quidam exiſtimant Homeri eſſe epitheton, ac ſi dicas multiſcium ac multimemorem. Sunt qui Homerum hunc faciunt. Strab. lib. 14.

polymneſtor, Thracum tyrannus, qui Polydorum Priami filium, quem pater, euentum belli metuens, eius fidei, cum magno auri pondere crediderat, auri cupiditate occidit: Quod vbi cognouit Hecuba, accito tyranno, tanquam aliud ei auri pondus vellet indicare, à mulieribus Troianis adiuta, vnguibus ei oculos eruit. Eurip. in Hecuba. Virg. Æneid. 3.

polymnia, ſiue Polymneia, vna Muſarum à magnitudine memoriæ dicta, Nam Græci μνείαν memoriam vocant. Sunt qui à πολὺ & ὕμνος deducunt, quod eſt laudatio, quia laudationibus præſit: & ſcribunt Polyhymnia. Ouid. Faſt. 5. Herodotus lib. vij. hiſtor. huius M. nomine inſigniuit.

Polynices, filius Oedipi, Thebanorum regis, ex nefando Iocaſtæ matris concubitu, frater Eteoclis, quibus pater ſponte in exilium proficiſcens regnũ ea lege reliquerat, vt alternis annis regnarent. Verùm cùm Eteocles, cui vtpote natu maiori Polynices priores regnandi vices cõceſſit, fratri ſuo regno cedere recuſaret, ille Argos ſeſe contulit ad Adraſtũ regem, qui filiã ſuã nomine Argiam vxorem illi deſpondit, contractíſque quàm maximis potuit viribus, vnà cum Tydeo altero genero Thebanis bellum intulit: cuius is fuit exitus, vt duo fratres ſingulari certamine congreſſi, mutuis vulneribus caderent. Quin etiam cadaueribus rogo impoſitis, flammam ſe dicitur diuiſiſſe, tanquam implacabile illud odium quod inter viuos extiterat, ne morte quidem potuerit finiri. Stat. in Theb. Æſchyldus in Septemtheb. Trag. ex editione Morelliana & Fl. Chriſtiani metaphraſi. Romana Fed. Morello Pr. R. dicata, qui Bianoris Epigr. Græc. illi editioni inſertum in Eteoclem & Polyn. ita κατὰ πόδα Lat. vertit,

Oedipodis Thebæ natorum cippus: at iſte
Trux viuos tumulus ſentit adhuc gladios.
Hos Orcus non edomuit, qui Acheronte ſub ipſo
Certant, & contra ſtat tumulus tumulum.
Aduerſos etiam poſuerunt ignibus ignes.
O ſoboles armis irrequieta feris!

Polypœtes, filius Pyrithoi & Hippodamiæ. Homer. Iliad. 12.

polyphemus, Cyclops, Neptuni filius, ex Thoōſa, Phorci filia ingenti corpore, qui vnũ tantùm oculũ eũq; in fronte habuit. Hic Galateam Nympham fertur adamaſſe, Acinq; puerũ, quẽ ſibi illa præferebat, ſaxo intereniſſe. Vlyſſẽ quoq; vi tempeſtatis in Siciliã delatũ antro ſuo incluſit, quatuórq; ex comitibus eius deuorauit, reliquos eodẽ mortis genere perẽpturus, niſi præuertẽs Vlyſſes, vino nigro eũ inebriaſſet, altóque ſopore obruto, aduſto ſtipite oculum eruiſſet. Hom. 10. Odyſſ. Virg. 3. Æn. Tibull. l. 4. ad Meſſ. De quo Seruius ſic ſcribit: Multi Polyphemum dicunt vnum habuiſſe oculũ, alij duos, alij tres: ſed totũ fabuloſum eſt. Nam hic vir prudentiſſimus fuit, & ob hoc oculum in capite habuiſſe dicitur, id eſt, iuxta cerebrum, quia prudentia plus videbat. Verùm Vlyſſes cum prudentia ſuperauit, & ob hoc eum cœcaſſe fingitur.

Polyphontes, rex quidam qui fratrem interfecit, quòd intellexiſſet ab eo ſibi parari inſidias, Author Gell. lib. 4. c. 2.

polypoduſa, inſula Cnidia. Gentile, Polypoduſæus. Steph.

polyren, vrbs Cretæ, quòd habeat multas oues, quas ῥῆνας vocant. Steph.

polyſtephanos, Græc. fuit hiſtor. Gel. l. 9. c. 4.

polyſtephanos, olim dictũ Tybur: Ital. vrbs St.

polyteba, oppidum Meſopotamiæ.

polytimetus, Scythiæ intra Imaum fluuius, apud Ptol. ſed Sodianæ apud Q. Curtium *Amo* Nigro vocatur.

Polyxena, Priami fil. formoſiſſima, ex Hecuba coniuge, quam Pyrrhus Achillis filius, Troia capta ad patris ſui tumulum iugulauit. Ferunt enim Achillem, cùm ad Troiam bellum gereret, Polyxenam fortè in mœnibus conſpectam adamaſſe, eámque ſibi vxorem poſtulaſſe. Quod cùm Priamus annuiſſet, placuit vt in Thymbræi Apollinis templum conuenirent, pacis nuptiarùmque fœdera inituri. Quod cùm reſciuiſſet Paris, poſt Apollinis ſimulachrum ſeſe occultauit, Achillémque nihil tale opinantem ſagitta interfecit. Capta deinde Troia, cùm & Polyxena viua in hoſtium manus perueniſſet, Achillis vmbra Græcorum proceribus in ſomnis apparuit, præcipiens vt Polyxena, cuius nuptiarum prætextu erat interfectus, ad inferias ſibi mitteretur: cuius crudelitatis Pyrrhus ſeſe miniſtrum præbuit. Ouid. 13. Metamorph. Hinc Polyxenius, xenia, xenium.

Polyxenus, inter Græcorum duces numeratur, Homer. Iliad. 2.

Polyxo, xûs, mulier ex Lemno inſula, Apollinis vates, quæ Lemniaci ſceleris dux & hortatrix fuit. Nam cùm Lemni mulieres ob ſpretam Venerem hircum olerent, maritique earum ex Thracia vxores ſibi eam ob cauſam adſciſcerent, Polyxûs inſtinctu omnem virilem ſexum interemerunt, ſola Hypſipyle excepta, quæ Thoanti patri ſuo pepercit. Statius 5. Thebaid.

Polyzelus, poëta comicus Græcus Suid. cuius fabulas enumerat.

Polyxenus Athenienſis, cùm quendam iuuenem humana ſpecie auguſtiorem conſpexiſſet, impudicè amiſſo viſu, cæcus factus eſt. Plutarchus Paral.

Pomarius, Hercules dictus eſt, quòd apud Bœotos Herculi malis ſacra fieri mons eſſet. Vide Prouer. Pomarius Hercules.

Pomerania Vvandalica regio ad mare Balthicum ſita, à primis cultoribus, patria lingua, hoc eſt Vvandalica, Pamorzi appellata eſt, ab indigenis inhabitata, & propriis dominis gubernata, alienis autem nunquam ſubiecta fuit. Hæc eſt vbique fertilis, aquis irrigua, ſtagnis abundans, nauibus peruia, diues agris, paſcuis, pomis, lignis, riuis, montibus, venatione, pecore, piſcibus, frumento, butyro, melle, cera, & aliis ſimilibus rebus. Eſt quoque optimè culta ciuitatibus, oppidis, arcibus & vicis: nec vllus eſt locus in ea vacuus, aut incultus, niſi quem aut lacus aut montes occupant. Vſa eſt ante ſuſceptũ Chriſtianiſmum lingua Vvandalica moribúſque propriis vixit, donet Rom. Imperio ſubacta eſt. Tunc enim vnà cum religione, Saxonicam linguam amplexa eſt, quam in hunc vſque diem retinet. Munſterus.

Pometia, vrbs olim in Italia, Latinorum colonia.

Pometina, vna ex triginte quinque tribubus populi Romani.

Pomona, Nympha Latialis hortorum dea, quam cum Vertumnus miſerè deperiret, in alias atque alias identidem ſeſe formas tranſmutauit, vt ſaltem amatæ conſpectu frui poſſet. Tandem in anum conuerſus multis ei argumentis perſuadere conatur, vt Vertumno nubat. Verùm cùm nihil aliud, quàm operam ſe ludere animaduerteret, priſtina reſumpta figura, non admodum inuitæ vim intulit, nuptiiſque eius eſt potitus; Ouid. 14. Metamor. Eam Picus Latinorum rex adamauit, propter quod Circe coniux illum in auem ſui nominis tranſmutauit, vt ſuperius oſtendimus.

Pomonia, eſt in agro Soloneo, viâ Oſtienſi ad xij. lapidem diuerticulo à milliario 8. Feſt.

Pomonalis, flamen Pomonæ pomorum deæ erat, Alex. l. 6. c. 12. Poſt aliquot verò tempeſtates, aucta ciuitate, quum augeri ſacerdotia oporteret, quindecim flamines conſtituti fuêre, qui omnes à diis, quibus ſacra faciebant cognomenta ſortiti ſunt, quorum primus Dialis, vltimus Pomonalis.

Pompeia, ciuitas in Neapolitana Græciæ finitima regione, quam præterlabitur Sarnus fluuius. Straboni l. 5.

Pompeia Plautina, Imperatrix optima, quæ Iulianum Imperatorem maritum ſuum diuertit ab extorquenda à populo pecunia, & colligendo fiſco. Author Sex. Aurel.

Pompeia, Q. pompei filia & nepotis Syllæ, vxor Iulij Cæſaris, quæ à Iulio Cæſare repudiata eſt, quòd veniſſet in ſuſpicionẽ adulterij cõmiſſi cum Clodio inter ſacra Bonæ deæ. Cic. pro Mil.

Pompeianum, Ciceronis villa ſic dicta duodecimo plus minus milliario, à Neapoli diſtans, prope Nolam. Saluſtius huius meminit in oratione in Ciceronem. Hodie vicus eſt, nomine *S. Maria Annunciata*, teſte Blondo. Sed Amb. Leo dicit hodie *Pomilianum* appellari. Nig. vero *Põpeium* vrbem, cuius Saluſt. Tacit. & Seneca meminere, hoc loco ponit. Straboni, & Melæ & Xiphilino in hoc tractatu *Pompelios* vrbs eſt. Plin. habet Pompeianum municipium lib. 2. c. 51.

Pompeianus Lupercus, conſul cum Attico Atiliano, anno vrbis 881.

Pompeianus alter, conſul cum Lolliano Auito, anno vrbis 961.

Pompeij, populi, quos Sarnus amnis alluit, incolentes oppidum eiuſdem nominis. Inde Pompeianum, id eſt, prædium circa Pompeios.

Pompeij, oppidum Campaniæ, non procul à Puteolis & Neapoli, Mela l. 2.

Põpeiopolis, quæ & *Sol*, inquit Ptol. cui Ciliciæ oppidũ eſt, in Piſidiæ regione. *Soloe* habet Mela. Solis ciuitas eſt apud Dionẽ & Appian. *Soli*, Solorũ, num. multitudinis eſt etiã Ciciliæ ciuitas apud Liuiũ l. 37. præter hanc Põpeio polim, quã Steph.

etiam Σόλοι vocat. vnde Gentile, *Soluntij*: aliam habet Ciliciæ vrbem, quam *Solùs* vocat.

Qu. Pompeius contra Numantinos miſſus, ab eiſque ſuperatus, turpem & ignominioſam pacem fecit. Author Florus lib. 2. Huius filius ſiue nepos Cn. Pompeius Strabo, Magni Pompeij pater, Nouocomum coloniam deduxit: in bello ſociali imperator creatus, de Picentibus triũphauit; vir ad admodum duræ diſciplinæ. Ob idque in pop. odium incurrit. Plut. Cn. Pomp.

Cn. Pompeius, huius filius, qui ex rerum geſtarum magnitudine Magni cognomen inuenit, L. Syllæ partes ſequutus, ab eóque ad vlciſcendos inimicos in Africam miſſus. Domitium primùm expugnauit, deinde & Ierbam regem cepit, de quo triumphauit ante legitimam ætatem. Quare ab exercitu Syllæ Magnus eſt ſalutatus. Inde contra Sertorium in Hiſpaniam profectus, Metelli copiis ſeſe coniungens, eum cum tota factione ſuſtulit. Mox delectus imperator ad bellum piraticum, tribus menſibus id confecit. Dein ſucceſſor L. Lucullo miſſus, de Mithridate triumphauit, Tigranem Armeniæ regem ei ad genua procumbentem, in regnum reſtituit. Inde Iberos, Albanos, Iudæos debellauit, capto eorum rege Ariſtobulo. Extincta vxore Iulia, Cæſaris filia, Corneliam Scipionis filiam, à P. Craſſo M. filio, viduam relictam vxorem duxit. Neapoli demum acutiſſima febre correptus, parum abfuit à morte: quæ ſi contigiſſet, melius cum eo actum fuiſſet, ob inſequentis belli ciuilis calamitatem. Nam Pharſalica pugna à Cæſare, copiis longè inferiore ſuperatus, in Ægyptum fugiens, regis perfidia ab Achilla præfecto interfectus eſt. Filios reliquit Cn. & Sextum Pompeios: quorum ille apud Mundam Hiſpaniæ vrbem terreſtri, hic apud Siciliam nauali prælio ſuperatus fuit.

Sext. Pompeius alius, vir prætorius, ſub quo Valerius Maximus militaſſe ſe dicit, & quem Ouidius de Ponto, pluribus locis laudat. Huius pater Sextus Pompeius, Hiſpaniæ citerioris princeps, quum horreis ſuis ventilandis præſideret, correptus dolore podagræ, merſit in triticum ſeſe ſuper genua, leuatúſque ſiccatis pedibus mirabili modo, quo poſtea remedio vſus eſt Plin.

Qu. Pompeius Rufus Syllæ è filia nepos. Tribunus pleb. cum T. Numantio Planco aduerſiſſimus Miloni: in cuius cauſa dixerat paucis pòſt diebus, quàm Clodius eſſet occiſus, Milo dedit, quem ex Curia deſideratis: ego dabo quem ex Capitolio mulctetis. Idem Milonem ad ſe venientem in hortos aſpiciens, miſit nuntium, ne veniret.

Qu. Pompeius, Bithynicus, ſummo, ſtudio dicens multáque doctrina, incredibilique labore atque induſtria. Huius actio non ſatis commendabat orationem: in hac enim ſatis erat copiæ, in illa leporis parum. Cicero. Feſtus quoque de eodem ſic ait: Pompeius Bithynicus è ſupellectili regia ſignum Ephebi mitram tenentis, arenámque tuentis, exercitationis gratia, more Græcorum, Romam portauit, & in Capitolio, poſuit.

Pompeius Lenæus, Pompeij Magni libertus, de herbis & plantis ſcripſit.

Pompeiopolis, Ciliciæ vrbs, Melæ lib. 1. in deſcriptione Ciliciæ: deinde vrbs eſt à Rhodiis Argiuiſque, pòſt piratis, Põpeio aſſignante, poſſeſſa, nunc Pompeiopolis, tũc Soloe. Quæ etiam Solino teſte, poſtea Traianopolis eſt appellata, mutato nomine poſtquam in ea fato cedere Troianus coactus eſt. Stephano vrbs Paphlagoniæ. Inde Pompeiopolites.

Pompelon, Ptol. lib. 2. cap. 6. Martua dicta: Pampilona. Hiſpanice *Pamplona*, pompeiopolis, caput regni Nauarræ.

pompelonenſes, populi, Hiſpaniæ Segienſibus contermini qui adhuc pompelonam (quam pampelonam dicimus) inhabitant. Plin. lib. 3. capite tertio.

pompilius Theophraſti peripatetici ſeruus fuit, qui poſt inter illuſtres philoſophos eſt habitus. De hoc Gell. lib. 2. cap. 18.

pompilius Secundus Romanorum rex.

pomponia, nomen matris Scipionis: alij Pompeiam nominant.

pomponiana, alio nomine *Meſen*, inſula vna è Stœchadibus ante Maſſiliam ſita. Plin. lib. 3. cap. 5.

pomponius Atticus, nobilis eques Romanus, excellenti ingenio, amicus Ciceroni in primis fuit, vnde Atticus Ciceroni eſt appellatus, Qui poſtquam vidit Cinnæ tumultu Rempublicam eſſe turbatam, ſeceſſit Athenas, vbi longo tempore moratus, & ciuitatem, & omnium gratiam moribus elegantiſſimis promeruit, linguam ita probè didicit, vt Attici nomen adſequeretur. Humanitate diuitiiſque ſimul præditus fuit, quibus amicos libenter impertiebat. Nam & Ciceronem ab vrbe pulſum opibus iuuit, & Brutum ab vrbe fugientem, minis centum eſt proſequutus. Erat alioqui grauiſſimus, vt quæ religiosè polliceretur, præſtare niteretur. Mendacium nec ipſe dicebat, nec pati poterat. Plutarch. Cornelius Nepos.

L. pompon. Bononienſis, Atellanarum ſcriptor, quem Solinus, ait vt mirum, nunquam ructaſſe.

Cn. pomponius orator, patronus acer, acerbúſque dicendo, & lateribus pugnans. Cic. in Oratore. Iulius item pomponius Secundus tempore. Quintilani inter Tragicos longe princeps, quem ſenes Pindarum Tragicum putabant compoſitione atque nitore præſtare confitebantur, Quintilianus, Plin. libro 14. capite 4. cum cœnam C. Principi Germanici fi-

lio dediſſe ait, in qua vinum centum ſexaginta annorum fuit.

pomponius Iuriſconſultus, ex Pandectarum libris notiſſimus.

pomponius Mela, inſigni opere trium libr. De ſitu orbis clariſſimus.

pomponius Baſſus, conſul cum Aurelio Fuſco, anno vrbis 1010.

pomponius Victorinus, conſul cum Aurelio Probo Aug. anno vrbis 1034.

pomponius Ianuarius, conſul cum Maximiano Aug. anno vrbis 1040.

poneropolis, vrbs Thraciæ: ſub Rhodope monte ſita, deinde Philippopolis ab inſtauratore, eius Philippo Mace. & poſtremo Trimontium à ſitu dicta. Plinius lib. 4. cap. 11. Plut. Ciuis, Poneropolites. Stephan. Vide Philippopolis.

Pons Miluius in Tiberi prope Romam, vbi Conſtantinus Maximus imperator Maxentium tyrannum deuicit. Hodie *Ponte molle* vocat. Miluium nominant hunc pontem Liuius, Tacitus, Plinius de viris illuſt. Salluſt. Cicero tertia in Catilinam, & Atticum. Eutropius, Oroſius, Aurelianus Victor in vita Maximiani Imp.

Pons Sarnix, Germaniæ vrbs *Darbrug* Diuæo. Antonini itinerarium eam collocat inter Treuitos & Argentoratum, vide *Saranus*.

pontes, Antonino Galliæ Belgicæ oppidum: ex quo Diuæus *Pontieu* facit.

pontes, Angliæ vrbs apud Antoninum Lhuyd. *Heading* eius loco poni videtur.

pontia, Romana mulier caſtiſſima, quæ nullis verborum lenociniis aut pollicitationibus ad adulterium cum Octauio Trib. plebis impelli vnquam potuit. quin ab eo interfici maluit. Cor. Tacitus. Ann. 13.

pontia, inſula Tyrrheni maris, Ptol. lib. 3. ca. 3. vulgo *Porce*, non longe à Palmaria, in ſinu Caietano, in qua turtures ac coturnices, cùm ad Italiam veniunt, prima volatura requieſcendi cauſa paucos dies morantur. Varro.

pontiæ, inſulæ in mari Tuſc. Plin. lib. 3. c. 6.

pontianus, Rom. Epiſcopus xviij. an. ſal. 233.

pontianus, conſul, anno ſalutis 990.

ponticus, annorum ferè quindecim puer, martyr fuit admirandus. vide in verbo, *Blandina*.

ponticus, poëta quidam qui de bello Thebano ſcripſit, vt inquit Propert. lib. 1. eleg. 7. Ouid. quoque lib. 4. Triſt. eleg. 9. huius meminit.

pontina, Volſcorum palus iuxta forum Appij, haud longe à Terracina, diſtat ab vrbe viginti paſſuum millibus, quam Plin. lib. 3. c. 5. non longè fuiſſe à Circeis dicit, quem locum xxiv. vrbium fuiſſe Mutianus ter conſul prodidit. Exſiccata eſt à Cornelio Cethego conſule, cui ea prouincia obuenerat: agérque ex ea factus. Liu. 1. 47. Inſequentibus deinde ſeculis, iterum exſiccata à Theodorico Gotthorum rege, vt ex eius inſcriptione in eo loco cernitur. Latrunculorum autem fuiſſe ſedem Iuuenalis Satyra tertia oſtendit. Alij in Latio conſtituunt, quorum ſententia à Virgilio *Saturæ* palus dicitur, vt putat ex Hermolao Erythræus: hodie *Aufente palude* vocari ſcribit Leander Albertus. Luc. 3.

pontinus, vir fortiſſimus laborum, periculorum, conſiliorum, Ciceronis ſociis, vt ipſe teſtatur de Prouinc. conſu. Modo ille meorum laborum, periculorum & conſiliorum ſocius C. Pontinus fortiſſimus vir, ortum repentè bellum Allobrogum, atque hac ſcelerata coniuratione excitatum, prælijs fregit, eóſque domuit qui laceſſerant: ea victoria contentus, Repub. metu liberata, quieuit.

pontius, præſtantiſſimus diaconus D. Cypriani ſcripſit vitam, quæ eiuſdem Cypriani libris adſcripta legitur.

pontius Aufidianus, Romanus ciuis, qui vbi reſciuit filiam à Faunio Saturnino pędagogo ſuo corruptam, vtrumque morte puniuit. Val. Max.

pontus, Nerei filius & Neptuni, Euſeb. lib. 1. Præparat. Vnde Pontus mare dici videtur.

pontus, totum illud mare quod à palude Mæotide vſq; in Tenedũ protẽditur. Sed vbi primùm ſe arctat, à Tenedo incipiens, à caſu Helles vocatur Helleſpontus: vbi ſe expandit, Propontis, vbi iterum arctatur, Thracius Boſphorus: vbi autẽ latiſſimé diffunditur, Põtus Euxinus, qui curuatus in figurã Scythici arcus, cõmittitur oſtio Mæotidis paludis: idque oſtium Cimmerius Boſphorus vocatur. Figurate autẽ pro quouis mari ponitur.

pontus, regio Aſiæ minoris à Ponto rege ſic cognominata, ad Occidentem Hali fluminis, ab Oriente Colchide clauſa: à Meridie, minori Armenia: Septẽtrione, mari Euxino terminata Strabo. Ptolemæus vero lib. 5. paulo aliter: Pontus, inquit, ab Occaſu, ore Ponti, & Thracio Boſphoro: à Meridie, regione quæ propriè Aſia dicitur: à Septemtrione, parte Euxini maris terminatur. Eſt autem hæc regio venenorum in primis ferax, vnde & fabula de Medeæ veneficijs locum videtur arripuiſſe. Virgil. Eclog. 8. Hinc Ponticus, ca, cum: *& Ponticum abſcynthium.* Hæc à Iuſtiniano imp. in nouellis in Hellenopontum & Pontum Polemoniacum diuiditur: quas tamen ipſe iuſſit in vnam contrahi, atque ab omnibus *Helenopontum* nuncupari iudicans pulchrius regionibus indere nomina Chriſtianorum regum, quàm Polemi, quod bellum ac tumultum deſignat. Conſtantinus enim imp. alteram à ſuæ matris nomine Helene ſic vocauerat.

Pontus Cappadocicus, Ptolemæo eſt pars Cappadociæ verſus Colchidem. Arrianus in periplo Euxini, vocat eam Thianicam, cùm ſcribit, Ophim fluuium Thiannicum regionem à Colchide diuidere.

pontus Euxinus, quondam Axenus, id eſt, inhoſpitalis, Plinio: Mare Cimmerium vocat, He-

rodotus, & Oroſius. Caucaſeum Appollonius li. 4. Mare Ponticum nominat Plutarchus in vita Pompeij, & Eumenidis. Ptolemæus etiam & Iornandes hoc nomine illud nouêre. Herodotus Mare Boreale & Cimmerium & lib. 4. illud ἀξιοθέατον, id eſt maximè ſpectatu dignum, cognominat. Italis hodie *Marmaiore* dicitur: Græci *Maurothalaſſa* id eſt *mare nigrum*, appellant, ait Bellonius ex Luciano l. contra ind. *Maurum* à Græcis nautis nominari tradit Niger.

Popanium, vrbs Tyrrhenorum. Ariſtoteles in mirabilibus.

popilij, à pompiliis diuerſi leguntur, quorum princeps M. popilius: qui cùm conſul eſſet, eodémque tempore ſacrificium publicum cum læna faceret, quòd erat flamen Carmentalis, plebis contra patres concitatione & ſeditione nuntiata, vt erat lænam amictus, ita venit in concionem ſeditionémque cùm authoritate, tum oratione ſedauit. Cic. in Bruto. Hic etiam ſecundò conſul cum M. Fabio Ambuſto factus, Tyburtes bello vicit, agris eorum vaſtatis. Liu. l. 15.

M. popilius, à Numantinis, cum quibus pacem factam irritam cenſuerat, cum exercitu fuſus fugatúſque eſt. Liu. lib. 5. Hic deinde ob rem ſua culpa malè geſtam in exilium eſt actus.

popilius, legatus ad Antiochum, qui Ptolemæum regem, amicum populo Romano obſederat, miſſus nuntiatum, vt à ſociis populi Romani abſtineret: cunctantem, reſponsúmque differentem virga circunſcripſit, ne vltra ſpatium illud differendo exiret, ex quo tertius Antiochus, bellum omiſit. Liu. lib. 45. & Valer.

popilius Lanatus Ciceronem occidit, patronum ſuum in cauſa capitis. Valer.

popularia ſacra erant, quæ ab omnibus ciuibus fiebant, nec erant priuatarũ familiarum, ſed omnium communia, vt à diis impetrarentur quæ ſpectabant ad communem populi ſalutem.

populifugia, feſta erãt quæ Romæ mẽſe Iunio celebrabantur, vt docet Macr. & Varr. Sunt autẽ ideò dicta, quòd eo die repentino tumultu fugeret populus Rom. in bello Gallorum cum Romanis.

poppea, fuit Neronis vxor, quæ iumentis ſuis ſoleas ex auro induebat. Alias eiuſdem intemperies deſcribunt Suetonius & alij hiſtorici.

populifugia, funeſta populi Romani feſta, quibus ſuas fugas Romanus populus, hoſtium repentinis incurſionibus exagitatus, teſtabatur. Varro & Macrobius.

populonia, Iuno dicta eſt, quòd ex maris & fœminæ coniunctione cui præeſſe credebatur, noui ſub inde populi creentur. Palæp. l. 2.

Populonia, vrbs Hetruriæ, iuxta Piſas, Melæ l. 2. (hodie Plũbinũ appellata) à populorũ multitudine, quæ in eius agro eſt: vel à populãdo, quòd frequentibus piratarum populationibus pateret.

Populonium Plinio, Poplonium, Ptolemæo & Stephan.

Populonium, Tuſcorum promontorium. Ptol. lib. 3. c. 1. Baractus portus hodie: cuius Strabo & Ptolemæus meminère, *Porto Barrato* & eius portum *Porto Ferrato* dici tradit Leander Albert.

porata vocatur à Scythis fluuius quidam, qui à Græcis πύρετος dicitur, magnus fluuius eſt ad Auroram fluens, cum Iſtri aqua communicat. Hæc Herodotus in Melpomene. *Prut.* etiam hodie dici putat Peucerus.

porcius, cognomen Catonis familiæ, tractum à porco.

porcius, præſes Palæſtinæ, & Iudææ, cognomento Feſtus. Act. 24.

Porcia, Catonis Vticenſis filia, M. Bruti vxor, nuntiata viri ſui morte, cùm illi ferrum ad ſe conficiendam negaretur, furibũda ad ignem acceſſit, auidéque, hauſtis accenſis carbonibus ſibi necem intulit. Plutarchi. Vide *Portia.* Autor Iliaci carm. Græc. verſ. 94. ex editione & Latin. verſione metrica Morelli Pr. R. Πρὸς δέ γε Πορκίνεος θάλον παράκοιτιν Βρούτου, *Et prudens vxor conſtantis Porcia Bruti.* Mart. l. 1. epig.

porcifera, Plinio Liguriæ fluuius, *Porzeuera* hodie dictus, vt Leander tradit.

Pordoſelene, inſula iuxta Leſbum cum vrbe eiuſdem nominis: Ciuis pordoſelenitis. Step.

pornopinioni Appollini ſacra facere dicuntur Bœotij, ne muribus prouincia obnoxia redderetur. Alexander ab Alex. lib. 1. cap. 31. [eadem quæ ſupra pordoſene ad nominis Græ. fœditatem fugiendam, cùm πορδή, *Crepitus*, aures & nares feriat. Strabone & Stephano autorib.]

poroſelene, vrbs Phœniciæ: Gentile, Porphyreonius & porphyreonites. Steph. Eandem videtur etiam Blondus *Caipham* vocare vrbem maritimam ad radices Carmeli montis ſitam. Hic *Caipham* putat Poſtellus nouam eſſe vrbem, aut ſaltem antiquis ignotam, niſi ſit Aca quæ & Ptolemais.

porphyrion, onis, Gigas vaſtiſſimus, vnus ex iis qui ſuperis bellum intulerunt. Claudianus in Gigantomachia. Fuit item hoc nomine auriga praſianæ factionis, Neronis tempore. Hoc etiam nomine dicitur, qui in Horatium commentatus eſt.

porphyrione, inſula in propontide ante Cizizicum. Plin. l. 5. c. vlt.

porphyris, Plin. lib. 4. inſula in ſinu Laconico, à Maleæ promontorio quinque millibus paſſuum diſtans, ancipiti mare propter anguſtias. Eadem poſtea Cythera appellata eſt: ob memorabile templum Veneris, quod in eo conſtructum fuit.

porphyrite, oppidum eſt in ea parte Arabiæ quæ Ægypto contermina eſt. Step.

porphyrius, philoſophus, Tyrius genere, clara ortus proſapia, à puero vſus præceptore Longino, viro doctiſſimo: priùs Malchus vocabatur, deinde ob veſtem regiam purpuream, qua ob nobilitatem vtebatur, Porphyrius appellari cœptus eſt. Romam poſtea profectus, Plotinum,

audiuit, vnà cum Origene & Amelio condiſcipulis. Inde in Siciliam nauigans, apud Lilybæū morbo correptus, à Plotino magiſtro, qui eò ſe contulerat, & præſentia & philoſophica oratione recreatur, adeo vt ſtatim conualuerit: móxque Romam ſimul repetens, ibi diem obiit, relictis operibus, in quibus contraria & pugnantia inter ſe videtur aſſerere. Cauſa putanda eſt, quod quæ prius probauerat, ea poſtea retractauerit. Eius opera ſunt, De diuinis nominibus, liber vnus. De principiis, duo. De materia ſex. De anima, quinque. De animalium abſtinentia, quatuor. De cognoſcendo ſeipſum, quatuor. Quod vna fuerit Platonis Ariſtotelíſque ſecta, libri ſeptem. In hiſtoriam Iuliani Chaldæi Philoſophi, libri quatuor. Contra Chriſtianos libri quindecim. In dialecticam Iſagoge, aliáque complura. Floruit Aureliani Cæſaris temporibus, vſque ad Tacitum & Probum principes. Suidas. Aduerſus autem libros, quos contra nos edidit, Methodius, Euſebius, & Apollinaris 30. voluminibus apologiam edidere. Hieronymus.

porphyruſſa, inſula. Vide *Porphyris* & *Cythera*.

portina, ſoror ſiue comes Carmentæ matris Euandri. Ouidius 1. Faſtorum, *Porrima placatur*, &c.

porſena, rex Hetruſcorum, qui pro reſtitutione Tarquiniorum Romanis bellum intulit: cúmque iam ex ianiculo in vrbem irrueret, Horatij Coclitis virtute eſt remoratus, donec pons à tergo ſolueretur. Poſt hæc cùm vrbē obſidione cinxiſſet, nihílque ſe proficere intelligeret, acceptis obſidibus ad ſua ſe recepit, incredibili Romanorum virtute perterritus, cuius ſpecimen viderat in Q. Mutio, qui ſolus caſtra hoſtium ingreſſus vnum ex purpuratis per errorem pro rege occidit: ſtatímque captus, cùm Porſena exquiſitiſſima illi ſupplicia comminaretur, dextram in foculum iniecit, nulláq; vultus mutatione exuſſit; partim vt regi fidem faceret, nullis ſeſe tormentis poſſe perterreri: partim vt de dextra ſua, quæ in cæde aberrans, purpuratum ſatellitem pro rege occiderat, pœnam ſumeret. Plura in Liuio & Plutarcho. Virg. 8. Æneid.

Hæc non Tarquinium eiectum Porſenna iubebat
Accipere, ingentiq; vrbem obſidione premebat.

porta Auguſta, Hiſpaniæ oppidum vaceorum.

portæ Caucaſiæ, locus in Albania, quo ſe Caucaſus mons findens, ad amnis Dryodori tranſitū portarū ſpeciem refert. Caſpias quidam eas portas nuncupauit, ſed errore inductus. Plin. l. 6. c. 11.

porthmia, vicus ad oſtium Mæotidis paludis. Porthmium etiam dicitur. Steph.

porthmus idipſum eſt, quod nos Gaditanum dicimus. Eſt & oppidi in Eubœa nomen Plin. l. 3. cap. 5. & l. 4. c. 12.

portia, filia fuit Catonis, quæ audita morte Bruti mariti apud Philippos interfecti, ferro ſibi mortem intulit: cuius mortem deſcribit Martial. lib. 1. Epigr. 99.

Coniugis audiſſet fatum quum Portia Bruti,
Et ſubtracta ſibi quæreret arma dolor:
Nondum ſcitis [ait] mortem mihi poſſe negare,
Credideram ſatis hoc vos docuiſſe patrem.
Dixit, & ardentes auido bibit ore fauillas:
I nunc, & ferrum turba moleſta nega.

Plutarch. & Valer. Maxim.

portius Licinius fuit ſcriptor Epigrammatū: ex cuius verſibus ſequentes maximè probantur,

Cuſtodes ouium teneræque propaginis agnum
Quæritis ignē? ite huc: quæritis? ignis homo eſt.
Si digito attigero, incendam ſyluam ſimul omnem:
Omne pecus flamma eſt, omnia quæ video.

portopana, Perſidis vrbs. Ptol.

porto ſpana Carmaniæ vrbs Ptolem. *Orteſpana* Ammiano eſt.

portuenſis, via, quæ ab Vrbe ad Oſtiā ducebat, *S. Felicis* martyris nuncupari ſcribit Aethicus.

portuenſis porta vna è Romanis portis, de qua ac ſimilibus Alex. lib. 4. c. 16.

portugallia impropriè Luſitania appellatur, cum alioqui nec tota Portugallia, Luſitaniæ finibus circumſcripta ſit, nec totam Luſitaniam complectatur: illud tamen negari non poteſt, potiorem Luſitaniæ partem Portugalliæ regi parere. Diuiditur verò Portugallia, in Tranſtaganam, Ciſtaganam, & Interemnem. Tranſtagana Bæticæ partem capit, eam ſcilicet, quę ab Ana fluuio ad regni limites porrigitur. Interamnem appellant Portugalliam, quæ eſt inter Durium & Minium fluuios: regio non minus amœna quàm fertilis. Hæc Interamnis tota extra Luſitaniam eſt; niſi, repudiata deſcriptione poſita, Straboni magis accedamus, qui ait, maximam Luſitanorum partem Dallacos eſſe appellatos. Regnum inter alia amœniſſimum, quippe quod in 24. milliarium longitudine & latitudine vltra 25. millia fontium perennium contineat. Vaſæus, Munſterus. I. Barrus c. 1. Decad. Aſiatic. vide Luſitan.

portunalia, inter quatuor Græciæ celeberrima certamina numerantur, in honorem Palæmonis, quem Latini Portunum vocant, inſtituta. Eadem & Iſthmia dicebantur, ab Iſthmio Peloponneſiaco, vbi ſolebant celebrari.

portunata, inſula eſt Illyrici maris apud Plin. Hermolaus ſcribit hanc à Merula *Viglia* ſeu *Vegia* interpretari. vide eum in caſtigationibus Plin.

Portunus, Deus maris à Græcis dictus, à portubus quibus præſidere putabatur, nomen habens. Hunc poëtæ fabulantur, fuiſſe Melicertam, Inûs filium quęm mater Athamantis furorē fugiens, vlnis complexa, vnà cum illo ſe in mare præcipitem dedit. Itaque ipſa quidem in deam marinam mutata à Græcis Λευκοθέα, à noſtris Matuta appellatur: ille autem in Deum marinum ſimiliter conuerſus, Græcis Palæmon, nobis Portunus nominatur. Hinc & ludi ipſi

in honorem Palæmonis, ſiue Portuni inſtitutis Portunalia à Romanis vocabantur, quæ Græci à loco Iſthmia appellabant. Vide Athanas, Ino, & Melicertes.

portus Annibalis, Pomponio Luſitaniæ vrbs, *Albori* Floriano & Ptol. & Val. Max. & Taraphæ.

portus Herculis, in Hetruria Ptolem. Liguriæ vrbs, *Villa Franca* Leandro dicitur.

portus Herculis in Hetruria infra Coſſas.vrb. Straboni & Antonino hodie etiã nũc porto tres.

portus magnus, oppidum ciuium Romano. Plin. lib. 5. cap. 2. Alij in Mauritania Cæſarienſi cõſtituunt, vt Ptol. *Marzachibir* vocat cũ. Merc.

portus Magnus, Albionis inſulæ Ptolemæo. Humfredus interpretatur *Portſmouth*, Angliæ maritimum oppidum.

portus Mauritius, Liguriæ oppidum in littore maris, quod *Porto moriſo* vocant, teſte Leandro.

Portus Monœci, Straboni & Ptolemæo Liguriæ oppidum eſt. Stephano etiam μόνοικος λιμὴν eſt. *Monaco*, Blondo & Leandro dicitur. Præter Ptol. nemo veterum duas vrbes facit ex portu Herculis & Monœci in Liguria. Tacitus enim & Plinius hoc loco portus Herculis Monæci meminere.

portus Romatinus, apud Plinium Fori Iulij oppidum eſt. Leandro *Porto Gruaro* nominatur.

portus Veneris, eſt in ſinu ſalſo inter Pyrene promontoria. Mela l. 2. c. 5. v. Alphrodiſium.

Porus Indiæ rex miræ proceritatis, ab Alexandro Macedone ſuperatus, deinde & ſuorum dolo interemptus. Plutarch. & Curtius in Alex. &c.

poſidium, Strabonis ad intimum receſſum ſinus Arabici, ponit Zieglerus: hoc ibi vrbem eſſe *Zues* ſiue *Quez* nomine addit. Emporium quò ſolebant merces Aſiaticas exponere: vt inde per Cayrum & Alexandriam Venetias perferri poſſent.

poſideon, menſis, qui dicitur à Lat. December.

poſideum, Ioniæ promontorium, Pompo. l. 1. in deſcriptione Ioniæ. Stephano, vrbs inter Ciliciam & Syriam: Gentile, Poſideus. Vide *Poſidium*. Selaſſis Theucto eſt.

poſidianæ, in Baiano ſinu ſunt aquæ calidiſſimæ; nomen accepere à Claudij Cæſaris liberto: & incredibiles naturæ vires manifeſtant effectibus variis, apud Plin. l. 31. c. 2.

Poſidippus Caſſandreus, comicus, docuit anno tertio poſt Menandri mortem, cuius fabulas triginta commemorat Suid.

poſidiũ, Syriæ oppidũ Ptol. l. 5. c. 2. Vide *Poſideũ*.

poſidonia, à Neptuno dicta, (qui Græ. ποσειδῶν dicitur) aliter Ionia dicitur, ab Ione Zuthi filio, Steph. vrbs Italiæ: Gentile, Poſidoniates, vel Poſidonius. Vide Sirenuſſæ apud Stephanum.

poſidonias, olim vocabitur Trœzen. Peloponneſi vrbs. Steph.

poſidonium Strabo, Poſidonia habet Stephanus, prope Rhegium eſt, ex aduerſo Peloro Siciliæ promontorio. Strabo videtur hoc Poſidonium etiam columnam Regiam vocare: de qua ſuo loco. vide Seſtus.

poſidonius, Philoſophus Apamienſis, diſcipulus & ſucceſſor Panetij ex Syria (vt Strab. lib. 14. author eſt) ſed Rhodius exiſtimatus, quia Rhodi vixit ac Philoſophatus eſt, ſicut & Appollonius Molo dictus eſt Rhodius, cùm eſſet Alabandenſis: vtrumque audiuit Cicer. Hic cùm aliquando morbo articulari laboraſſet grauiſſimè, fertur ſæpè dixiſſe (erat enim Stoicus) Nihil agis dolor, quamuis ſis moleſtus: nunquam te eſſe confitebor malum. Venit etiam Rumam M. Marcelli temporé; ſcripsítque multa. Plut.

poſſidonius. Olbiopolita, hiſtoricus, ſcripſit poſt polybium hiſtoriam libris LII. vſque ad bellum Cyrenaicum & Ptolemæi. Præterea declamationes Rhetoricas, argumenta in orationes Demoſthenis. Suidas. Hunc Strabo teſtatur ſuo tempore fuiſſe.

poſidonius Africæ præſul, Auguſtini contubernalis, cuius etiam vitam ſcripſit. præterea Homiliarum libros ſeptem, Epiſtolarum toridem, alióſque complures. Author. Ptol. Lucenſis.

poſidonius, nomen viri, 2. Mach. 14.

poſthumia, virgo Veſtalis, de inceſto cauſam dixit, crimini obnoxia ob ſuſpicionem cultus elegantioris, ingeniúmque liberius quàm virginem deceret, parum abhorrens à fama. Tandem ſententia pontificis maximi abſoluta, qui eam abſtinere iocis, colíque ſanctè potius, quàm ſcitè iuſſit. Liuius, Volat. & Plut.

poſthumia, Seruij Sulpitij vxor, cuius ſæpè meminit Cic. Epiſt. lib. 4.

poſthumius Albinus, miſſus ad Iugurtham, ab eóque corruptus auro, patriam magno damno affecit. Idem de Vaccæis & Luſitanis triumphauit. Liu. l. 64.

A. Poſthumius, Dictator in bello Latinorum quod Tarquinij fuga excitauit, confugientis ad generum ſuum Manlium ducem Tuſculanorum. Itaque collatis ſignis ad lacum Regillum, cùm victoria vtrinque nutaret, magiſter equitum Romanis equis frenos detrahi iuſſit, vt irreuocabili impetu ferrentur in hoſtem, vbi tandem aciem Latinorum Romani fudere. In eo prælio viſi ſunt duo iuuenes acriter pugnare, quos poſt pugnam ad præmia quæſitos, Dictator reperire non potuit. Ratus itaque eos Caſtorem & Pollucem, eis communi titulo templum dedicauit. Author Cælius ex Liuio.

poſthumius Tubero, magiſter equitum Æmilij Mamerci Dictatoris, in prima dictatura contra Volſcos: mox in eodem bello à Q. Cincinnate conſule eius genero, dictator dictus de eis triumphauit; quam victoriam funeſtauit mors filij, viri magna virtute: quem quòd iniuſſu eius, occaſione rei bene gerendæ, pugnam iniſſet ſecuri percuſſit. Liu. lib. 4.

L. Poſthumius, poſt Cannenſem pugnam Conſul in Galliam profectus, à Boiis cum exercitu profligatus, ne caperetur, magno ſtudio cadere in prælio contendit. Cuius inuenti caput præcidentes Barbari, ouantes in templo obtulerunt: ídque ſacrum vas erat, in quo in ſolemnibus libarent, Liu. lib. 22. Vide Litana.

Sp. Poſthumius, & T. Veturius, cos. apud Furcas Caudinas, deducto in locum iniquum exercitu, cùm nulla euadendi ſpes eſſet, fœdere cum Samnitibus, facto, & ſexcentis equitibus Romanis obſidibus datis, ita exercitum abduxerunt, vt omnes ſub iugum mitterentur: idémque authore ipſo Poſthumio, qui in ſenatu ſuaſerat, vt eorum deditione, quorum culpa tam turpe fœdus ictum erat, publica fides liberaretur, cum duobus tribuniſplebis, & omnibus qui fœdus ſpoponderant, dediti Samnitibus non ſunt recepti. Liu.

Poſthumius Ebutius Helua, cos cum M. Fabio Vibulano, anno vrbis 33.

Poſthumius Cominius Aurunnus, cos. cum T. Largio Flauio, anno vrbis 253. Iterum cum Sp. Caſſio Vicelino, anno 261.

Poſthumius, qui & Syluius, filius fuit Æneæ, ex Lauinia, quæ Ænea mortuo, Aſcanij timens inſidias, grauida confugit ad ſyluas, & illic enixa eſt Syluium, qui Poſthumus, quòd patre mortuo natus eſſet, dictus eſt. Sed quum Aſcanius flagraret inuidia, eurocauit nouercam, & ei conceſſit Laurolauinium: ſibi verò Albam conſtituit, qui quoniam ſine liberis periit, Syluio, qui, & ipſe Aſcanius dictus eſt, ſuum reliquit imperium.

Poſtia, Italiæ ciuitas à Samnitibus obſeſſa, Lenate & Rutilio, cos.

Poſtropæa, locus Calabriæ, cuius meminit Stephanus Byzantius, vt habet Barrius, qui vrbem *Tropea* hodie dictam interpretatur.

Poſtuerta, Dea apud Romanos, vna ex Carmenſibus, quæ partui fœminarum præſidebat, & Proſa altera à recti peruerſique partus & poteſtate & nomine. Vide Gellium, lib. 16. cap. 16. ſub finem.

Poſtuerta, dea Romanorum, quæ futura proſpiciebat.

Potamiena, Origenis diſcipula, formoſiſſima fœminarum, & martyrum. Etenim inquit Euſebius lib. 6. cap. 5. hiſtor. eccl. in noſtram vſque memoriam ab incolis loci perennis virtutum Potamienæ fama celebratur, quod immenſos, & innumeros agones, primò pro virginitate, & pudicitia deſudauerit: deinde etiam pro martyrio exquiſita, atque inaudita tormenta, pertulerit: atque ad vltimum, vna cum venerabili matre Marcella, ignis ſuppliciis conſummata eſt. Et carnificem Baſilidem in tormentis exiſtens ad Chriſti confeſſionem & fidem conuertit: inde ipſe quoque coronatus eſt martyrio.

Potamoſacum, Stephano Sacon, nomen fluuij & inſulæ Æolidis.

potamus, oppidum Atticæ. Plin. l. 4. c. 7.

potentia. Ptol. lib. 3. c. 1. Picenorum vrbs. Vulgò *S. Maria de Loreto*: eſt etiam oppidũ Lucanorũ mediteraneum Ptolemæo, *Potenza* Leandro.

potidæo, Macedoniæ vrbs, antè Caſſandria dicta, Plin. lib. 2. c. 58. & lib. 4. ca. 10. Stephano, vrbs Thraciæ: Ciues, Potideatæ, vel Potidæis.

Potidonia, vrbs Ætoliæ. Gentile, Potidoniates, Steph.

potina, dea, quam veteres à potando dixerunt.

potina Stephano ciuitas Bœotiæ, ex qua Glaucus fuit, & à qua potineus dictus. Strabo-ni fons prope Thebas Bœotias. Plinius tamen lib. 4. cap. 19. oppidum in Magneſia ſtatuit, circa quod, vt idem teſtatur lib. 25. cap. 8. aſini paſti rabie inflammantur.

potioli. Vide *Puteoli*.

potitius & pinarius, ſacerdotes Herculis. Nam cùm Euander aram maximam Herculi, vbi nunc Roma eſt, poſt interfectũ Cacum, ædificaſſet, & Hercules de ſuo armento boues ad ſacrificia dediſſet, inuenti ſunt ſenes duo, à quibus ſe qualiter coli vellet, oſtendit, ſtatuítque vt manè & veſperi ſacrificarent. Perfecto itaque matutino ſacrificio, cùm circa Solis occaſum eſſent ſacra repetenda, Potitius prior aduenit, Pinarius poſtea, extis iam editis. Quare iratus Hercules ſtatuit, vt Pinariorum familia tantùm miniſtra eſſet epulantibus Potitiis, & complentibus ſacra. Seruius, Feneſtella & Liuius lib. primo. Vide Pinarius.

potniæ, Magneſiæ oppidum. Plin. lib. 4. c. 9. in quo Glaucus Siſyphi & Meropes filius, equas humana carne pauiſſe dicitur, quo cupidiùs ferrentur in hoſtem. Verùm cum pabuli eiuſmodi copia, deeſſet, verſæ in rabiem equæ dominum ipſum deuorarunt. Hinc Potniades quadrigæ, Virg. Geor. Inde Potnius, Potnicus, & fœmininum Potnia: poſſeſſiuum, Potniacus. Hanc aliqui etiam Hypothecas vocant Step.

P R

Praaſpa, vrbs Atropatenæ, Gentile, *Praaſpenus*. Steph.

praces, vel Præciæ populi à Prace qui relicta Epiro Laconiam inhabitauit: Gentile, Praces. & Praceni. Steph.

pracnus, vrbs Illyriæ. Gentile, Prachiæ, Steph.

practius, ciuitas ponti, quæ Troianis auxilia miſit. Hom.

practius, fluuius Troadis, Strab. libro 13 inter Lampſacum & Abydum, & in Helleſpontum influens. Hom. in Catal.

practores, Athenis dicti ſunt qui mulctam ciuitati & fiſco adiudicatam inſcribebant. Demoſt. orat. 1. adu. Ariſtogit.

præcia, Romana mulier, venuſtate formæ nulli ſecunda, quæ ſua pulchritudine Cethegum ſibi deuinxit, adeò vt nihil probaretur Cethego, quod Præcia non iuſſiſſet. Plutarch. in Lucullo.

præcipites, milites à Mario conſtituti, qui illius cuſtodiam ſtudiosè faciebant. Mos enim regum hic fuit, & eſt, vt ad ſui corporis cuſtodiam fideliores quoſdam homines deputarent, de quo vide Alexandrum ab Alexand. li.6. cap.22.

Præconius L. Ælius Stilo ob id cognominatus, quòd præco purpura latiore tunica vſus fuerit, Plin. li.33. c.1.

Prædator Iupiter dictus eſt, quòd ei de præda deberetur aliquid. Virg.3.Æneid.

Ipſamq; vocamus in prædã, partémque Iouem.

Præfecti murorum Athenis erant inſtituti, vt murorum veterum inſtaurationem curarent. Præfecti aquarum, qui aquas in vrbem perducendas ſatagebant. Præfecti operum publicorũ vt viarum, fontium, & eiuſmodi, erant etiam apud Athenienſes. Præfecti etiam iuuenum numero decem Σωφρονισταὶ dicti ſunt. De his Socrates in Axicho: vbi verò in Ephebos, inquit, inſcriptus ſit, omne adoleſcentuli tempus Sophroniſtis & Areopagi cenſuræ tribuitur. Sigonius lib. de Repub. Athenienſ.

prægurij, Italiæ populi, Marſis magis Orientales, Ptol. lib.3. cap.1. Hodie Præcutini: *Abruz* vulgò.

præmonſtratum, locus eſt iuxta oppidum, nomine Laudunũ, in Gallia Belgica, vbi an. Chriſti 1120. ordo monachorum Præmonſtratenſium inchoatus fuit: vulgò *Premonſtré*. Auctor verò huius ordinis fertur fuiſſe quidam preſbyter, nomine Northbertus, natione Lotharingus, quem probauit Celeſtinus 2. Papa, anno domini 1170. Amiciuntur autem Præmõſtratenſes alba tunica, cum linea toga, ſub candido pallio, quo potiſſimum à canonicis differunt. Munſt. lib.3. Coſm.

prænefte, vel Præneſtis, oppidum Latij edito in loco, naturáque munito ſitum: ita dictum (ſi Ste. credimus) à Præneſto conditore, Latini filio, Vlyſſis & Circes nepote. Alij ἀπὸ τῶν πρινῶν, id eſt, ab ilicibus, quæ illic abundant, nomen accepiſſe exiſtimant. Feſtus nominis huius originem ad loci ſitum refert, eo quòd montibus præſtet, vnde & altum Præneſte à Virgilio dicitur 7. Æneid. Fuerunt qui à Cæculo Vulcani filio conditam putarint, quorum ſententiæ ibidem quoque ſuſcripſit Virg. Strab. li.5. Græcam vrbem eſſe tradit, cuius rei argumentum hoc affert, quò dolim Polyſtephanus dicta fuerit. Habuit hoc oppidum nobile Fortunæ templum, cuius pauimentum lithoſtrotis ſtrauit L. Sylla. Plin. l. 36. c.25. Hinc Præneſtinus numen, poſſeſſiuum: vt dea Præneſtina, apud Ouidium ſexto Faſtorum. Fortuna Præneſtina apud Lucanum lib.1. Et Sortes Præneſtinæ. Straboni *Præneſtõs* dicitur. *Stephanen* vocatam etiam tradit Plin. Πραίνεστος habet Ptolemæus. Leander Albertus dicit hodie *Pilaſtrina* nominari. Præneſtinos *Muculas* eſſe dictos tradit P. Feſtus.

Præpenſithus, inſula vna ex Cycladibus, apud Plinium, quæ hodie *Arzentara* dicitur, teſte Nigro.

Præſens, cos cum Rufino, anno vrbis 903.

Præſens, cos. cum Albino, anno vrbis 998.

Præſidius, Conſul cum Aſterio, anno vrbis 1247.

Præſius, vrbs Myſiæ maioris in mediterraneis.

Præſus, vrbs Cretæ: Gentile, Præſius, & Præſus. Steph.

Præſtes, Minerua, quòd præiret, & ſe velut ducem homini exhiberet. Dicebatur etiam Aſtes, quia aſtat viro bono, laterique eius hæret fidelis comes. Macrob. Martian. & Feſtus.

Prætetia, parua regio, ab Adria non procul. Incola, Prætetianus.

Prætextatus, cos. cum Attico, anno vrb. 994.

Prætides, filiæ fuerunt Prœti Argiuorum regis, quæ cùm Iunoni auderent ſe præferre, ab eadem feruntur in vaccas transformatæ. Alij fabulantur hoc factum, quòd Venerem ſpreuiſſent.

Prætores Athenienſium, non ſolùm vrbanam iuriſdictionem adepti erant, verùm etiam quæſtiones multas, & quidem omnes ad rem bellicam pertinentes domi exercuerunt, vt refert Demoſthen. in oratione de Antidoſi, & ad Lacritum.

Prætores plures habuerunt Romani. Prætor vrbanus, ſeu iudicialis, qui maior dicebatur, præerat ſortitioni iudicum, & ærario, muneri etiam eius cura tutelarum, ædium, atque ludorum incumbebat. Munera etiam ſolebat dare legatis ex ærario ſumpta, ſeruis libertatem publicè dabat, populos etiam in libertatem iuſſu ſenatus, vel imperatorũ reſtituebat. Abſentibus conſulibus conuocandi ſenatum facultatem habebat. Prætores peregrini quatuor generum fuêre. Primum qui peregrinorũ in vrbe populorúmque externorum cauſas tractabat, & ſemper in vrbe manebat. Secundum, qui iuriſdictionem iudicandi inter peregrinos ciuéſque habebat coniunctam. Tertium, qui extra vrbem conſtitutus in prouincia ius dicebat. Quartum, qui & propriè præfectus prætorio dicebatur, conſtituto primùm imperio creatus: qui pluribus ſimul prouinciis, hoc eſt, integro limiti, vel pluribus limitibus, nomine Romanorum Auguſtorum præſidebat à quo prouocari non poterat, & qui præter ciuiles criminaléſque cauſas, belli quoque armorúmq; adminiſtrationem tractabat. Erat extra

vrbem alij prætores quidam, videlicet exercitus Romani, claſſis, & comitatus Auguſtalis. A Prætore exercitus, Prætorium in caſtris & porta Prætoria cognominata fuere. Fuiſſe legitur & in claſſe Prætor, à quo Prætoria inſignior in claſſe nauis denominata eſt. Prætor Comitatus Auguſtalis, qui & Palatinus dicebatur, & Præfectus prætorij Auguſtalis in aula ius dicebat. Et ab huiuſmodi prætore Prætoriani milites ſiue cohortes prætorianæ nominatæ videntur, quibus Imperatoris comitatus inclinante potiſſimum imperio ſepiebatur. Quæ florente imperio, Romæ ſemper pro cuſtodia Imperatoris, vbi is aderat, vel pro vrbis tutela, vnà cùm cohortibus vrbanis excubabant: habebántque Romæ caſtra muro circundata, in quibus extincto Imperatore alium de ipſorum arbitrio Senatúſque cõfirmatione ſubrogandi facultatem habebant. De his omnibus plura apud Lazium li. 2. Comment. de Repub. Rom. Vbi eorum ſedes, ornamenta, inſignia, miniſteria, familiæ, Satellites fuſiſſimè ex Romanis hiſtoricis deſcribuntur.

prætorium, Pannoniæ ſuperioris vrbs, vt legitur apud Ptolemæum. Simlerus putat ab Antonino *Prætorium Latum Vicorum* dici, & hodie *Pridanich* nominari, auctore Moletio.

prætorium, circa Armeniam minorem, oppidum. Anton.

prætorium, Antonino Angliæ oppidum.

prætutium, Ptolemęo oppidum eſt in Piceno, Sil. lib. 15.

praga, regni Bohemiæ vrbs primaria, Ptolemæo Caſturgis dicitur. Eam aggere itaque mutuo Primiſlaus, tertius Bohemorum dux, cinxit, & ab eius vxore Libuſſa, à limine, quod Bohemicè Praga, inditum vrbi nomen. Quæ nunc Regi Pontificique honeſta ſedes, neque minor, neque ignobilior Etruſca Florentia, tres in partes diuiſa: quibus nomina indidere, paruam Pragam, veterem ac nouam. Parua ſiniſtrum latus Multauiæ fluminis occupat, colléque coniungitur, in quo ſita eſt regia. Vetus Praga in plano iacet, vniuerſa magnificis operibus adornata. Iungitur minori Pragæ lapideo ponte, IIII. & XX. arcuum, Æn. Syluius.

pras, vrbs Perrhæbiæ: Gentile, Prantes. Steph.

praſiæ, vicus Athenis in Pandionide tribu. Eſt etiam oppidum Laconiæ: Incola vtriuſque, Praſius. Steph.

praſias, palus, in qua Pœones habitant prope Obelum montem.

praſij, Indiæ populi, Plin. l. 8. cap. 18. Sed omnium in India propè nõ modò in hoc tractu potentiam claritatémque antecedũt Praſij, ampliſſima vrbe ditiſſimáque Palibotra. Stephan. Indię populus, qui contra Bacchum militauit.

praſinus, equus Commodi, cui mortuo ſepulchrum in Vaticano ſumptuoſiſſimum fecit princeps, ſicut olim Bucephalo ſuo fecerat Axander, aut Octauius Auguſt. Alex. ab Alexand. lib. 6. cap. 14.

praſon, promontorium iuxta mare rubrum: Incolæ, praſij. Steph.

praſpenus. Vide praſpa.

praſſæbi, gens Theſprotica. Steph.

praſſum, ſimplici S. ſcribunt Ptolemæus & Stephanus, apud quos eſt Æthiopiæ interioris promontorium.

praſtillus, vrbs Macedoniæ, aliàs Craſtillus. Stephan.

praſutagus, Igneorum rex, qui Neronem cum filiabus ſuis fecit hæredem.

praſum, Cretæ oppidum, verſus plagam Me-dionalem.

pratiæ, qui & Pareedoni appellati, populi circa Hircanum mare ad portas Caſpias. Plin.

praxaſpes, nobilis Perſa, qui Smerdim Cambyſæ fratrem iuſſu regis occidit. Herod. li. 3.

praxeas, hæreticus Aſiaticus, qui plures negabat perſonas in Trinitate: ſed eundem Patrem & creaſſe omnia & in cruce pependiſſe: quod [vt dicebat] communicata pluribus monarchia authoritatem principatus minuat Huius argumentis reſpondit Tertul.

praxidice, Nympha, Tremilete filium habuit Cragum: qui Lyciæ monti nomen dedit. Stephanus.

praxilla, fuit quædam Sycione poëtria, quæ in ſuis cantionibus Adonidem inducit ab inferis interrogatum, quid apud ſuperos reliquerit, reſpondere, Solem, cucumeres, mala. Quod cùm vehementer inſulſum videretur, cucumeres & mala cum ſole componere, abiit in Prouer. Stupidior Praxillæ Adonide.

praxilus, vrbs Macedoniæ. Gentile, Praxilius. Stephan.

praxiteles, marmoris ſculpendi inſignis artifex, duplici præcipuè Venere nobilitatus, Gnidia & Coa, quæ ob artis præſtantiam, magnam mortalium vim eas in inſulas ad ſui ſpectaculum allexerunt. Sed Gnidia veſano amore iuuenis cuiuſdã inſignis, qui delituit in templo, ſimulachróque cohæſit: Nicomedi æſtimatione regis, grandi Gnidiorum ære alieno permutare eam conantis. Natus eſt in extrema Italiæ ora, quam Magnam Græciam olim appellabãt: deinde ob artis excellentiam ciuitate Romana donatus, quamplurimis etiam egregiis ſignis ornauit. Scripſit (teſte Varrone) quinque volumina nobilium operum in toto orbe. Eius Romæ opera, Triptolemus, Flora, Ceres in hortis Seruillianis, Boni euentus, & Bonæ fortunæ ſimulacra in Capitolio: item & Mænades, & quas Thyades vocant & Caryatidas & Sileni in Aſinij Pollionis monumentis & Apollo & Neptunus. Plinius lib. 36. cap. 5. Claruit autem potiſſimum candido marmore, quod ab inſulæ nomine, in

qua effodiebantur, Parium dicebatur. Propert. libro 3. Praxiteles Satyrum ex pario marmore, & Cupidinem ex Pentelico lapide, ſumma induſtria, cùm elaboraſſet, Phrynen meretricem, inſignéque ſcortum, amore deperiiſſe fertur: à qua interrogatus, quodnam opus haberet pretioſiſſimum? Tacuit ipſe, ſpondens autem ei quòd eligeret, ſe daturum. Techna autem quadam Phrynes ſeruus accurrit, officinam Praxitelis ardere nuntians. Intentus itaque Praxiteles, impendio reſiſtere ſperans, foras repentè ſeſe proripuit, inquiens, Nihil miſero mihi ex laboribus ſupereſt, ſi Satyrus & Cupido conflagrarint. At Phryne, Ne feſtines, inquit: calliditate tantũ mea circumuentus es. Tali itaque aſtutia Cupidinis ſimulachrum Phryne à Praxitele dono accepit. Id autem, ea mortua, à Theſpienſibus octingentis auri minis comparatum, & Ceriſſi ſeruatum, Caius Cæſar Romã aduexit: quod poſtea à Clodio imp. remiſsũ, Nero denuò abſtraxit. Plut. in Hyper. Athen. li. 12. c. 22.

preciani, populi in Aquitania, proximi Bigerrionibus & Hiſpaniæ citeriori, in regno Frãcorum ſiti. *Bear* hodie aut *Baionne*, aliis placet *Precins*, vt Vigenereus habet in ſuis Annotationibus.

Precius, lacus eſt Ciceroni pro Milone, qui cùm ab equite Romano ſplendidiſſimo & forti viro T. Pacanio non impetraſſet, vt inſulam in lacu Precio venderent, repentè lyntribus in eam inſulam materiam, calcem, cæmenta atque arma conuexit.

Præmiſſum, alio nomine Athenæum, id eſt Mineruium non procul à Veſuuio monte, Strab. lib. 5.

Pretanides, Martiano & Ptol. inſulæ Britannicæ vocatæ. Step.

Priæſus, vrbs Cretæ: Ciuis, Priæſius, & Priæſieus, Steph.

Priamus, filius Laomedontis, qui Ilio ab Hercule euerſo, vnà cum Heſione ſorore in Græciam abductus eſt captiuus. Poſtea tamen auro redemptus, Ilion inſtaurauit, ſimul & exornauit: regníque limites vſque adeò protulit, vt non ſolùm Troiæ, ſed totius ferè Aſiæ rex videretur. Hecubam filiam Ciſſei regis Thraciæ vxorem duxit: habuítque, teſte Cicer. Tuſcu. 1. filios quinquaginta, quorum decem & ſeptem ex iuſtã vxore: ex quibus fuit & Paris, qui repetiturus Heſionem ſororem, in Græciam profectus, Menelao Helenam vxorem eripuit: qua de cauſa motum eſt bellum decennale à Græcis in Troianos, in quo vidit filios ſuos ferè omnes ab hoſtibus interfectos. Tandem capto Ilio, & ipſe à Pyrrho Achillis filio occiſus eſt prope aram Iouis Hercæi, in ſanguine Polytæ filij. Virgilius lib. 2. Æneid. A Priamo fit Priamides patronymicum, & Priameius, a, um.

prianus, politæ filius, ſuperioris nepos, quem Æneas ex Troiæ excidio ſecum in Italiam duxit. Virg. 5. Æneid

priapeia, carmen obſcœnum, quod nonnulli Tibullo, alij Ouidio adſcribunt.

priaponneſos, inſula in ſinu Ceramico. Plin. lib. 2. cap. 32.

priapus, Liberi patris & Veneris filius, quem ſuperſtitioſa antiquitas hortorum præſidem credidit. Idem & Lapſacenus dicebatur, à Lampſaco ignobili Troadis vrbe ad Helleſpontum ſita, in qua & natus creditur. Ferunt Venerem Liberi patris amore captam, ei ex India redeunti obuiam prodiiſſe, coronámque illi ex rubenti roſa, tum primùm ex ſanguine ſuo enata, obtuliſſe, eáque illum coronatum, tanquam ſponſum ſuum ſequi ſe iuſſiſſe. Verùm cùm ex illius concubitu grauidam ſeſe, & partui vicinam animaduerteret, Lapſacum ſeſe contulit, vt ibi partûs tempus expectaret. Iuno interim zelotypia exagitata, cùm ſe parturienti opem ferre ſimularet, peracta priùs incantatione, deinde & vtero eius contacto, fœtum eius cum cæteris omnibus partibus deformem: tum prægnandi penè de honeſtate reddidit. Quem cum mater recens natum vidiſſet pudore affecta, pro neglecto habuit, Lampſacique reliquit. Verum cum poſtea adultus Lampſacenus mulieribus nimium gratus eſſet, à ciuibus eiectum ferunt. Ob quam rem, quum neſcio quo malo poſtea premerentur, templa ei & ſacra conſtituerunt, factúſque etiam hortorum Deus eſt. Immolabant ei aſinum, quòd, cum olim in feſto Magnæ matris, ad quod omnes dij conuenerant, epuliſque ſatiati noctem luſibus ducebant Loridi Nymphæ, ſiue, vt aliis placet, Veſtæ humi dormienti vim inferre conaretur, intempeſtiuo aſini, quo Silenus vehebatur, clamore excitata virgo, manu eum reiecerit, magno omnium, qui aderant, riſu. Ouidius primo Faſtorum. Hyginus verò tradit, ob id Lampſenos aſinum ei immolare conſueuiſſe, quòd ab eo, cum de magnitudine pudendi certarent, ſuperatus videretur. Diod. lib. 5.

priapus, Helleſpõnti vrbs Plinio lib. 5. cap. 32. a Priapo ſuperiore, Liberi & Veneris filio condita, ſeu, vt alij volunt, à Mileſiis, nomine Priami. Cœptus eſt enim ibi coli ob vineta vberrima, quæ iuxta in Pariana & Lampſacena regione ſunt. Strab. Ciuis. Priapenus regio, priapis.

priapus, Straboni & Aſiæ minoris oppidum. *Lapſi* hodie vocari ſcribit Niger.

priapus, fluuius circa priapum Helleſponti, in Strabonis Epitoma lib. 13. Plinius inſulam ſic vocat, circa Ioniam.

priene, Ioniæ vrbs olim maritima poſtea limo Meandri fluminis decurſu inuecto mediterranea effecta: Biante alumno nobilis. Inde

ſit prieneus & prienenſis. Hodie vocatur *Palathia*, authore Mario Nigro. Quibuſdam *Cadne* dicitur, inquit Strab

prille, Plinius Tuſciæ fluuium habet: Antonius *Aphrilim* Tuſciæ lacum deſcribit ad mare mediterraneum: Leander *Fangoſa palude* vocat *Lago d'Orbitello* Fl. Blundo & Nigro dicitur: ſed fortaſſe malè: cum Orbitello oppidum, à quo denominari videtur, non ad hunc lacum ſitum ſit, ſed ad alium prope montem Argentarium, qui lacus Marinus λιμνοθάλαττα à Strabone nominatur. Hunc Aprilem *Lago di Caſtiglione* hodie appellari ex tabula Tuſcana Hieronymi Bellarmati luce clarius eſt.

prima Iuſtiniana, dicta fuit vrbs quædã Illyrica, à Iuſtiniano Imp. quæ prius *Acrydus* vocabatur. Nicephorus Calliſtus lib. 17. cap. 28.

prima Thebaidis in Ægypto vrbs in excerptis Olympiodori.

primogeni populi in Anglia, Anconæ & Sabrinæ flumini propinqui. Hos ſocios aliquando Romanorum memorat Tacitus.

primiſlaus, bubulcus primum, deinde verò factus eſt rex Bohemorum. Volat.

primus Epiſcopus Alexandrinus anno ſal. 110.

prinaſſus, vrbs Cariæ: Gentile, Prinaſſes. Stephanus. item Aſiæ min. vrbs, Polybio 16.

priola, vbs prope Heracleam. Gentile, Priolæus, Stephan.

priſca (Gr. Priſcilla) adiutor Pauli. Rom. 6.

priſca & Maximilla, duæ mulieres pſeudoprophetiſſæ, & Montani hæretici meretrices: de quibus ita ſcripſit Euſeb. l. 5. c. 16. hiſt. Eccl. Montanus, inquit, in tantum temeritatis progreſſus eſt: vt etiam duas quaſdam mulieres inſani ſpiritus, quo ipſe replebatur, participes ſibi faceret, & ad inſaniendum ſecum pariter edoceret, quò facilius vterque ſexus in errorem per vtrũque caperetur. Dicuntur etiam Montanus, & ambæ iſtæ mulieres, ipſo Dæmone, quo inſpirabantur, indigente, diuerſis quique temporibus vitam laqueo finiuiſſe, hæc Euſeb.

priſcæ, Latinæ Coloniæ appellatæ ſunt, vt diſtinguerentur à nouis, quæ poſtea à populo dabantur. Feſtus.

priſcianus Cæſarienſis, claruit Athenis tempore Iuſtiniani principis: ſcripſit de arte grammatica ad Iulianum conſulem; ad Coſroen verò Perſarum regem librum De naturalibus quæſtionibus. Conuertit in Latinum ſermonem Al. Dioniſij de ſitu orbis carmen. Sunt qui ſcribant hunc ab initio Chriſtianum, deinde fidei deſertorem fuiſſe, Volat.

priſcilla, vxor Aquilæ Pontici. Act. 18.

priſcinus, conſul anno vrbis 845.

priſcus Eluidius, ſub Nerone quæſtor Achaiã adminiſtrauit, quæſtoriuſque adhuc à Pæto Thraſea gener adſcitus: è moribus ſoceri nihil æquè ac libertatem hauſit, opum contemptor, recti peruicax, conſtans aduerſus metus. Erant quibus appetentior famæ videretur. Quin etiam ſapientibus, cupido gloriæ nouiſſima exuitur. Tacitus. Probus quoque grammaticus: priſcus, inquit, poſt damnationem Traſeæ ſoceri ſui, interdicta ſibi Italia, Apolloniam conceſſit. Sed poſt interfectũ Neronem reſtitutus à Galba non aliter, quàm liberæ ciuitatis ſtatu egit. Idem poſtea Veſpaſianum in ſtudio libertatis offendit, vt putaret, id optante Clodio, priſtinum libertatis ſtatum poſſe reuocare. Quo nomine reus ac præter ſpem abſolutus eſt.

priſcus, alter, Planites genere, ſophiſta Theodoſij iunioris epiſtolarum magiſter: qui ſe ſcribit à Cæſare miſſum fuiſſe oratorẽ in Scythiam, ad Attilam Hunnorum regem, ac eius regiam pulcherrimè deſcribit, magnifico opere, ſumptuoſóque factam. Scripſit hiſtoriam Conſtantinopolitanam, & ipſius Attilæ, lib. 8. præterea declamationes, & Epiſt. Suidas.

priſcus, venator quidam: de quo Mart. l. 12.

Parcius vtaris moneo rapiente veredo,
Priſce, nec in lepores tam violentus eas.
Sæpe ſatisfecit prædæ venator, & acri
Decidit excuſſus, nec rediturus equo.

Priuernũ. Ptolem, Latij vrbs iuxta Ouſentem fluuiũ, Sex. Pompeio, & vicina Samnibus, Liuio.

priuernum, Steph. vrbs Voſcorum, Camillæ patria. Virg 11. Æneid.

Priuerno antiqua Metabus cum excederet vrbe,
abundat optimo vino, quod priuernatium dicitur. Vnde priuernates.

piuernus, viri nomen, apud Virgilium libro nono Æneid.

prium, Arabiæ felicis fluuius apud Ptolemæum *Prim* in recentioribus tabulis vocatur.

proæreſius adoleſcens, è Cæſarea Cappadociæ, Antiochiam venit, permotus fama Vlpiani dicendi magiſtri, apúdque eum primas tulit. Cum quo; paruo poſt tempore, Athenas profectus ſub Iuliano Sophiſta adeò profecit, vt primus inter auditores eſſet. Hephæſtionem cõdiſcipulum amicum comitem ſibi adiunxit. Acceſſitus inde in Galliam à Conſtantino principe, apud cum fuit in honore. Romam poſtea petiit, vbi aliquot annos magna nominis fama moratus: tandem opibus ac honoribus auctus, Athenas rediit, vbi magno exceptus applauſu, extemporalem orationem habuit in Theatro. Suid. Libanij, Rhetoris σύγχρονος fuit.

proana, vrbs Theſſaliæ. Gentile, Proaneus. Stephanus proerna Strab.

proba Falconia, Romana puella, Græcis Latiniſque literis eruditiſſima: quæ truncatos Virgilij verſus, ad fidem & myſteria catholicæ fidei conuertit, fecitque de Chriſti geſtis, & eius morte opus nobiliſſimum, quod Virgilio-Centones appellauit.

proarna, vrbs Melienſium incolæ, Proarnij, Ste,

probalinthus, vicus in Pandionide tribu. Inde Probalinthius, Steph. vna ex Tetrapoli Attica.

probatica locus vbi πρόβατα pecora ſacrificãda lauabãtur Ieroſolymis Ioan. 5. προβατικῇ, etiam dicta κολυμβήθρα, Natatoria, de qua Anonymus autor Gr. Carm. politic. Memorabilium Hieroſolymis, quod edidit & ſenariis Lat. reddidit Fed. Morell. ver. 23. & ſ. *Porticibus in quinis, ibi Natatoria Probatica quondam remedium Paralyticis. Infra ſolum veſtis grabato commoda.*

probianus, Conſul. cũ Leone Aug. an. vrb. 1224.

probinus, cos. cum Olybrio, anno vrbis 1148.

probus, cos. cum Arcadio Aug. an. vrbis 1159.

probus conſul cum Anieno iun. an. vrbis 1236.

probus, cos. cum Clemẽtino, anno vrbis 1267.

probus martyr, propter religionẽ à Gẽſericho Gotthorũ rege ſupplicio affectus, an. ſal. 1439.

probus, Imperator Roman. qui bello Sarmatico, tranſmiſſo Danubio, multa fortiter egit. Donatus eſt haſtis puris quatuor, coronis vallaribus duabus, ciuica vna, vexillis puris quatuor, aureis armillis duabus, torque aureo vno, patera vna librarum 5. ad rem diuinam.

probus, Berythius grammaticus, Romę docuit, non tamen vt magiſtri perſonã ſuſtineret, vnum & alterum, vel cumplurimum, tres aut quatuor pomeridianis horis admittere ſolebat, cubánſque inter longos & vulgares ſermones legere quædam, ídque perrarò. Nimis parua & exigua, de quibuſdam minutis quæſtiunculis edidit. Reliquit autem non mediocrem ſyluam obſeruationum ſermonis antiqui: ab initio enim ad ſtudia ſe contulit, poſtquam in militia diu centuriatum fruſtrà petiiſſet. Tranquil.

procas, rex Albanorum, pater Amulij & Numitoris, auus Romuli & Remi, Liuius 1. ab vrbe condita. Virg. 6. Æneid.

Proximus ille Procas Troianæ gloria gentis.

procerastis, oppidum Bythiniæ ad Boſphorum Thracicum è regione Byzantij, quod notiore nomine Chalcedon libera appellatur, Plin. lib. 5. cap. vlt.

prochone, inſula quæ aliàs Alone apud Step.

prochorus, nomen Diaconi. Act. 6.

prochyta, inſula in mari Thyrreno, non procul à Puteolis Campaniæ vrbe, vna ex Æolis. Dicta autem Prochyta, quaſi profuſa ἀπὸ τοῦ προχεῖν, quod eſt profundere. Ferunt enim Inarimes vicinæ inſulæ montem terræ motu concuſſum inſulam hanc fudiſſe. At Dionyſ. lib. 1. ſcribit, Prochytam dictam eſſe à nutrice Æneæ eiuſdem nominis.

procilius, grammaticus, vir ſuis temporibus doctiſſimus. Cùm de peregrinandis regionibus loquitur, commemorat apud Memphim, in aurea columna Ægyptiis literis ſcriptum, *tunc demum Ægyptum liberam fore, cùm in eam veniſſent Romanæ faces.* Lamprid.

proclais, Ptol. Indiæ intra Gangem ciuitas.

procle, vrbs Lydiæ: Gentile, Procleus. Steph.

procles, frater Euryſthenis, qui per totum vitæ tempus inter ſe diſſenſerunt, & mutuum inter ſe odium fouerunt.

proclidæ, Laconum familia, quæ poſtea *Eurytionidæ*, vt Plutarchus in Lycurgi vita, vel *Eurypontidæ*, vt Pauſanias refert, dicti fuêre.

proclus Lycius, diſcipulus Syriani. philoſophus Platonicus, præfuit ſcholæ Athenienſi: cuius diſcipulus, & ſucceſſor fuit Marinus Neapolitanus. Qui doctoris ſui vitã Atticè luculenterque deſcripſit. Scripſit plura in grammaticam & philoſophiam, commẽtarios in totũ Homerum, in Heſiodi ἔργα καὶ ἡμέρας, in Rempub. Platonis, itémque hymnos heroicos, à F. Morell. Gr. & Lat. editos. Præterea cõtra Chriſtianos Epicheremata xviij. Hic eſt proclus, qui poſt Porphyrium ſecundus contra nos rabidè latrauit, aduerſus quẽ Ioannes, cognomento Grãmaticus, ſcripſit Apologiam, dictitans, eum quanquam in rebus Græcanicis magnum, ſtultum tamen eſſe, & in hac parte indoctum. Suidas. Præceptor idem fuit L. Antonini, qui eum ad conſulatum vſque prouexit, vt ſcribit Spartianus.

proclus, Malleotes patria, ſcripſit in Sophiſmata Diogenis, & contra Epicurum.

Proclus cognomento Proculeius, è Laodicea Syriæ, qui ſcripſit Thelogicum in Pandoræ fabulam Heſiodi, in Aurea carmina, Iſagogem, in Arithmeticam Nicomachi, & alia quædam geometrica. Proclum Naucratitam his Philoſtratus addit, qui dicit vnũ fuiſſe ex ſuis præceptoribus, ac docuiſſe Athenis. In docendo autem ait hunc omnino ſeruaſſe morem, vt initio ab diſcipulis centum drachmas pro totius temporis mercede acciperet; bibliotheca domi publicata, vt illi ſolùm lectioni intenti, dum cogerẽtur, minimè per otium (vt moris eſt in ludo) inter ſe ſibilarẽt aut iurgarentur, pueris cum pædagogis, ac adoleſcẽtibus in medio conſtitutis. Philoſtratus pag. 59. editionis Morellianæ.

[S. Proclus fuit primũ Anognoſtes S. Io. Chryſoſt. deinde eius ſedis Epiſc. de quo Socr. l. 7. c. 39. 40. Theod. hiſt. l. 5. c. 36. eiuſdem epiſt. ad Armenios de fide Cath. citata in SS. Concil. Oecum Epheſ. excuſa eſt. Feſtum Conſtantinopoli ix. Kal. Nou. celebratur.]

procolitia, Britanniæ inſulæ vrbs: liber Notit.

procomesia ancilla eſt apud Plin. li. 7. c. 2. quæ eiuſdem diei coitu alterum domino ſimilem, alterum eius procuratori peperit infantem.

proconeſus, inſula in Propontide, quã ſolã inter alias habitari plerique dixerunt. Plin. lib. 5. c. vlt. inſulæ in Prophontide ante Cyzicũ, Elephonneſus vnde Cyzicenum marmor. Eadem Neuris & Proconeſus dicta Stephano: Proconneſus per n. ſimplex. vna Sporadum eſt in Propontide: Ciuis, Proconneſius.

S. Procopius Martyr, ſub Diocletiano Imp.

ab Scythopoli ductus Cæſaream, ad primã reſponſionum eius confidentiam à iudice Fabiano capite cæſus eſt. Non Iulij ex Martyr. R. & Menologio Græ. Suidas in dict. Procop. meminit ἀναχωρισμοῦ, baſilicæ huius μεγαλομάρτυρος.

procopius, ille è Cæſarea Palæſtinæ orator & ſophiſta, ſcripſit res Iuſtiniani, quas in Oriente aut Occidente, aut Africa per Beliſarium patricium geſſerat, cuius ſcriba & comes in cunctis expeditionibus fuit. Compoſuit item alterum librum, quem inſcripſit ἀνέκδοτα; id eſt, non dita: vbi Comicè traducit Iuſtinianũ & eius vxorem Theodoram, item Beliſarium. Suid.

procopius, tyrannus Conſtantinopolitanus, inſurgens contra Valentem principem apud Natoliã Phrygiæ ciuitatem, in eius poteſtatem cum exercitu venit proditus à duobus militibus, alligatúſque deinde duabus per vim reflexis arboribus, diſcerptus eſt. De proditoribus etiam ſumptum ſupplicium. Ex hiſtoria tripartita.

Procopius, Bithyniæ præſes, ſub Valente Auguſto imperium inuaſit: paulò tamen quòd militibus ab eo deficientibus, ad Valentem ductus, capitali pœna affectus eſt. Ammian. lib. 26

Procris Erichthei Athenienſiũ regis filia, ſoror Orithyæ, Cephali vxor, quam Cephalia certo iaculo emiſſo interemit, ratus feram eſſe. Vide prouerbium, Procridis telum. Vide Cephalus.

Procruſtes, Plutarcho in Theſeo, latro inſignis in Attica regione ad Cephiſſum flumen habitans qui cogebat hoſpites ſuper lectum aliquẽ aſcendere, quo ſi longiores fuiſſent, pars ſupereminens amputabatur: qui verò breuiores, diſtendebatur: à qua re etiam nomen illi inditum putant: Hunc poſtea Theſeus interfecit.

Proculeius, apud Horatiũ Ode 2. lib. 2. Car. eques Ro. Auguſti amiciſſimus, qui plus ſic fuit *& notus in fratres animi æterni*, nempe Scipionem & Murænam, vt ſpoliatis bello ciuili patrimonium ſuum ex integro diuideret, quod cũ eis iam antè diuiſerat. Plutarchus in vita Antonij, ait Antonium, paulò ante quàm expiraret, admonuiſſe reginam Cleopatram, vt maxime omniũ, qui cum Auguſto erant, Proculeio ſe dederet: Mortuo Antonio Auguſtum Proculeium miſiſſe, vt curaret Cleopatram viuam in ſuã poteſtatem habere: demum quum illa arrepto enſe voluiſſet ſibi mortem inferre, Proculeium enſem è manibus demiſſe. Acron in Hor.

Proculeius, vir nobilis & clarus hoc apud plebem de Romuli morte figmento eſt vſus. Senatus enim finitimis bellis implicitus, conſuetam annonæ largitionem plebi ſubtraxit: Romulus indignatus, plebi reſtituit, & complures ex primoribus ſupplicio affecit. Hi poſtmodum in ſenatu minutim obtruncatum intra ſinum condunt. Plebs igitur cum facibus ad curiam decurſans, ab Actio Proculo reuocata eſt, cùm eius

orationi finem adhibuiſſet. Is enim primarius in ciuitate vir, ſe Romulum in monte aſpexiſſe dixit, qui humana auguſtior forma diuinitatem aſſecutus erat. Plutarch. in Romulo.

Proculus, Imperator vſq; adeò libidinoſus fuit, vt centũ Sarmatas virgines bello captas diebus 15. (vt ipſe gloriabatur) grauidas reddiderit, magno libidinis argumento. Flauius Vopiſcus, Sabellicus in exemplis.

proculus, cognomen eius, qui natus ſit patre peregrinante à patria procul.

proculus, Iuriſconſultus celeberrimus, temporibus Alexandri Cæſaris.

Proculus Virginius Rutilius, Conſul cum Sp. Caſſio Vicelino, anno vrbis 268.

proculus Geganius Macerinus, Conſul cum L. Menio Lanato, anno vrbis 315.

proculus, quidam ſub Aurelio Probo Cæſare in Gallia imperium arripuit, ſed ab eo victus eſt.

procuri, vrbs in inſula Taprobana. Ptol.

procyon, ſidus æſtiuum, Canis ortum præuertens: vnde etiam à Latinis verbum ex verbo exprimentibus, antecanis appellatur, Cicer. 2. de natura deor. Antecanis tamen nomen videtur minus vſitatum fuiſſe, & à Cicerone primùm confictum: vnde etiam Plinius libro 18. cap. 20. ſidus hoc nomen Latinum habere negat, niſi quis (inquit) Caniculam velit appellare. Columella tamen libri vndecimi, capite ſecundo, Caniculam manifeſtè diſtinguit à Procione, huius ortum Idibus Iuliis, VII. Calendas Auguſti aſſignans, Caniculam nimirum appellans, quem nos Canem dicimus.

prodicus Ceius, ſophiſta, cuius quanta fuerit authoritas, ex Xenophonte deprehendere licet: qui in Bœotia captus, vadem pro reditu dedit. In concilio Athenienſium magnam eſt laudem adeptus, quamquam Voce grauiore atque abſona. Conatúſque eſt in ea ciuitate primarios ex quaque nobili familia adoleſcentes ſibi deuincire, quorum hoſpitium vſui ſibi & voluptati foret. Hæc ex Philoſtrato pag. 499. edit. Morellianæ, vbi leg. ὁ Κεῖος & Lat. Ceius: vt apud Suidam, qui ſcribit eum Democriti ac Gorgiæ temporibus librum edidiſſe, qui inſcribitur ὧραι, in quo finxit Herculem, virtuti pariter ac voluptati congreſſum, vtraque hinc ad ſe trahente: tandem à virtute perſuaſum, alteram ſpreuiſſe. ex Xenoph. li. 2. ἀπομνημ. Cicer. l. 1. de offi.

prodicus, idem orationem ipſam, quæ ſoluta erat, primus pedibus conſtruxit, & communes locos tractauit, vt Protagoras.

prodicus, medicus fuit, authore Plin. Æſculapij diſcipulus Selybriæ natus, qui medicinam inſtituit, quam Iatralepticen vocant.

prodromi, venti dicuntur qui in ortu Caniculæ ſtatis anni temporibus ſpirare ſolent, Lucret.

Puluerulenta Ceres & Eteſia flabra Aquilonũ.

prerena. Phthiotidis vrbs. Strab. Vide ama.

prœtide, prœti Argiuorum regis & Antiæ filiæ, quæ cum forma eſſent præſtantiſſima, ſe Iunoni auſæ ſunt præferre. Quare irata dea talem eis immiſit furorem, vt vaccas ſe eſſe arbitrarētur, & in ſyluas confugerint: poſtea autem helloebro ſanatę à Melampode dicūtur: vnde quoddam hellebori genus, Melampodij nomen accepit. Plin. lib 25. cap. 5. Virg. in Sileno.

prœtus, Abantis regionis Argiuorū filij, ei ſucceſſit in regno. Hic, teſte Hom. 11. Odyſſ. Antiam habuit vxorē: ex qua filias quatuor habuit: quæ quum forma ſe Iunoni prætuliſſent, offenſa dea eis furorem talem immiſit, vt vaccas ſe eſſe arbitrarentur, & aratra timentes, ſyluas peterent.

progaſia. Lydiæ oppidum. Steph.

progne, inſula circa Rhodum Plin.

progne, pandionis regis Athenienſium filia, vxor Terei Thracum regis: qui cum Philomelæ, alteri Pandionis filiæ, ſub prætextu viſendæ ſororis à patre abductæ, vim intuliſſet, vitiatæque linguam abſcidiſſet: tam impotenter id tulit Progne, vt Itym communem filium dilacerarit, patríque epulandum appoſuerit. Quare tandē cognita, ex pueri capite ſub finem cœnæ in conuiuium illato, Tereus furore correptus gladium ſtringat, vxorémque iam occiſurus, in hirundinem eam videt conuerſam: Philomelam autem in auem ſui nominis: Itym verò in phaſianum. Quin etiam ipſe, dum nouas haſce ſuorum transformationes admiratur, in vpupam mutatus eſt, quæ auis etiā nunc militarem quādam criſtam in capite retinet. Ouid. 6. Metam. Vide philomela.

promachus Macedo & Nouelius Tricongius raræ gloriæ inter bibaciſſimos fuerunt, ille enim quòd quatuor ingurgitaſſet cantharos vno hauſtu, ab Alexandro corona donatus eſt: tres vini congios prandiolo vno ebibiſſe commemoratur: Promachum Macedonem triduo pòſt vini furor enecauit. Alexand. ab Al. lib. 5. c. 12.

promalcum, promōtorium Laconicæ, Heſych.

promerus, regius quidam miniſter fuit, is Euripidem tragicum poëtam ſupra modum exoſū habebat delatus ab eodem aliquādo neſcio quo nomine apud regem. Quare poſtea canes quoſdam feros in poetam ſoluit, à quibus deuoratus interiit. Vide prouerbium, *Promeri canes.*

prometheus, filius Iapeti ex Aſia coniuge, pater Deucalionis, primus hominē ex luto dicitur finxiſſe: cuius ingeniū admirata Minerua, ſe illi daturam promiſit, quidquid apud ſuperos eſſet, quod ad operis perfectionem pertineret: cúq; reſpondiſſet Prometheus, coniicere ſe non poſſe, quæ apud ſuperos eſſent operi ſuo vtilia, niſi præſens ſingula eſſet intuitus, Mineruæ opera in cœlum ſublatus eſt: vbi cum corpora omnia cœleſti igni videret animata, operi ſuo id vtiliſſimum fore ratus, ferulam, quam ſecum attulerat, rotæ Solis admouit, eáque accenſa, ignem detulit in terras, luteúmque ſuum hominem eo animauit. Quod Promethei furtum ægrè ferens Iupiter Pandoræ, Epimethei vxori, pyxidem tradit ad virum perferēdam, quam cùm ille aperuiſſet, mille morborum aliarúmque calamitatū generibus genus humanū impleuit: Prometheū autem ipſum per Mercurium in Caucaſo montè relegandum & affigendum curat, aquilámque adhibet iecur eius aſſiduè depaſcentem. Verum poſtea cum Iupiter Thetidis amore captus vxorem eam ducere vellet, Prometheus futurorum præſcius à nuptiis eiuſmodi magnoperè eum deterruit, quòd in fatis eſſe diceret, quicunque ex Thetide naſceretur, patre ſuo maiorē fore. Memor itaque Iupiter eius exempli, quod ipſe in Saturnū patrem ſuū ediderat, veritúſque ne ſimiliter à filio de cæli poſſeſſione depelleretur, à Thetidis nuptiis abſtinuit: memórq; beneficij, quod in ſe Prometheus contulerat, Herculem ad Caucaſum mittit, qui interfecta aquila, Prometheum vinculis liberauit. Narrant alij, Iouem ideò Prometheo iratum fuiſſe, quòd in conuiuio quodam eum fefelliſſet in diuiſione carnium, oſſa pinguedine obducta ei apponens, meliorémque interim partem ſibi reſeruans. Hæc autem omnia non ſine ratione finguntur. Nam Prometheus dictus eſt, ἀπὸ τῆς προμηθείας, id eſt, à prouidentia. Hic primus Aſtrologiam Aſſyriis indicauit: quam reſidens in monte altiſſimo Caucaſo, nimia cura & ſollicitudine deprehenderat. Hic autem mons poſitus eſt circa Aſſyrios, vicinus pene ſyderibus. Vnde etiam maiora aſtra demonſtrat, & diligenter eorum ortus occaſúſque ſignificat. Dicitur autem aquila cor eius excedere, quòd ἄχος ſollicitudo, qua ille adfectus ſyderum omnes deprehenderat motus. Et hoc quia per prudentiam fecit, duce Mercurio, qui prudentiæ & rationis Deus eſt, ad ſaxum dicitur eſſe religatus. Deprehendit præterea rationem fulminum, & hominibus indicauit, vnde cæleſtem ignem dicitur eſſe furatus. Nam quadam arte ab eo monſtrata, ſupernus ignis eliciebatur, qui mortalibus profuit, donec eo bene vſi ſunt. Nam poſtea malo hominum vſu in perniciem eorum verſus eſt. A Prometheus fit patronymicum Promethides. Vide Ouid. Met. lib. 1. & adi Ioan. Tretzem Alleg. Mytholog. in verſib. 319. 320. & ſeq. ex edit. & tranſlatione Rom. F. M. Pr. R. eiuſmodi

In nuptijs Promethei atque Pelei,
Duxiſſe choreas cœlites cunctos ferunt (χορεῦσαι)
Prometheum elementariter ſic cogita;
Cœleſtium orbium quod opifex Sphærus eſt:
(Τὸν ὑψιμόχθον οὐρανοῦ Σφαῖρον.
Vt ita loquar incunabulis gratiæ:
Cum agitationem temporis ad ortum ciet:
(κίνησιν εἰς χειρουργίαν

prom.

promeheus, vt Cecrops Ægyptius, literas Græcas reperiſſe dicitur.

promona, Liburnorum vrbs. Appian.

promontorium Mineruæ eſt iuxta Surentum, in quo olim Sirenes habitaſſe feruntur. In illius autem extremo eſt Athenæum, hoc eſt Mineruæ ſacellum, quod Vlyſſes ædificaſſe aiunt.

pronaſtæ, antiqui populi Bœotiæ. Steph.

pronectus, vrbs Bithyniæ, à Phœnicibus condita. Steph.

pronomus, fuit quiſpiam tibicen, cuius prolixa barba, geſtamine tamen parum appoſito, profeſſioni, abiit in prouerb. Pronomi barba.

pronus, Cephaleniæ inſulæ caſtellum, Polyb. lib. 5.

propalæ, vrbs Siciliæ: Gentile, Propalæus. Stephanus.

propertius, elegiarum poëta, ex Meuania oppido oriundus, quod in Vmbria eſt. Sunt qui ſcribant eius patrem equeſtri dignitate ornatum, ac triumuirali poteſtate fuiſſe: tum inter eos connumeratum, qui L. Antoninum ſecuti Peruſia capta ex Octauij Cæſaris auctoritate, ad aram Iulij perducti, ibi occiſi fuerunt. Illud omninò conſtat, hunc Propertium magna ex parte amiſſis bonis. Romam ſe recepiſſe, quum patrem adhuc in tenera ætate amiſiſſet.

propontis, vulgò *Le canal de Conſtantinople*. Æquor patens & diffuſum: quaſi ante Pontum.

propontis, vno nomine dicitur totum illud mare, quod ab Helleſponti anguſtiis ad Thracium vſque Boſphorum protenditur. Nam Geographi primas anguſtias maris Ægæi ſe coarctātis Helleſpontum vocant. Inde exſpatiatur æquor, quæ laxitas Propontis appellatur. Vbi iterum in arctum coit & ſtringitur, Boſphorus Thracius nuncupatur. Deinde vbi rurſus diffunditur, Pontus Euxinus dicitur, qui curuatus in figuram Scythici arcus, committitur oſtio Mæotidis paludis, idque oſtium Cimmerius Boſphorus vocatur. Ouid. 4. de Ponto. Propontis etiam (inquit Steph.) Byzantinorum terra vocatur. Incola Propontides & Propontius. Ioannes Tzetza in varia hiſtoria de mari quòd Bebryciam (quæ Bithynia eſt) alluat. Itali hodie *Mar di Marmora* vocant, ab eius inſula ſic dicta. Eſt & regionis nomen, Strab. lib. 17.

propontidis filiæ Amathuntæ aſpernatæ Venerem triuiis vulgauêre corpora, ob eiuſdem deæ iram: quia verò pudore indurverant, nouiſſimè in lapidem ſunt transfiguratæ, vt inquit Lactantius. Ouid. quoque lib. 10. Metam. Fabulam pulchrè deſcribit,

Sunt tamen obſcœna Propontides auſæ, &c.

Fabula hæc impudentiam pulchrè adumbrat.

proſa dea, cui ara deprecandi gratia periculi ab ægro partu conſtituta eſt. Gell. lib. 15. cap. 16. Huic altera aduerſaria erat Poſtuerſa, nominata à peruerſo partu.

proſactium, flumen ex Idæis montibus profluens, & inter Helleſpontum & Euxinum in mare ſe effundens.

proſchion, regio Ætoliæ. Steph.

proſele, Phrygiæ minoris vrbs. Ptolem.

proſeleni, Arcades dicebantur. Inde proſelenis, fœmininum. Steph.

proſerpina, Iouis & Cereris filia, quæ cùm in Campis Ennæis flores legeret, à Plutone rapta eſt. Quam cùm Ceres diu fruſtra toto terrarum orbe inueſtigaſſet, tandem à Cyane Nympha rem omnem edocta petiit à Ioue, vt communem filiam ab inferis ſibi reducere liceret: quòd ea duntaxat lege impetrauit, ſi nihil illa cibi apud inferos guſtaſſet. Quare cùm Aſcalaphi iudicio palam factum eſſet, aliquot mali punici grana illam guſtaſſe, omnis reditus ſpes illi fuit interclusa. Quod ægrè ferens Proſerpina, Aſcalaphum commutauit in bubonem, noctis auem, & triſtium ſemper rerum nuntiam. Poſtea tamen Ceres à Ioue dicitur impetraſſe, vt Proſerpinæ ſenis, quotannis, menſibus ſecum apud ſuperos, & totidem apud inferos cum marito eſſe liceret. Cæterùm proſerpina, fœcunditatem ſeminum ſignificat. Hæc cùm aliquando defuiſſet, ac terra ſterilitate quaſi mœreret, poëtæ fabulati ſunt filiam Cereris, id eſt, fœcunditatem, quæ à proſerpendo Proſerpina eſſet dicta, raptam apud inferos detineri. Traditur enim poſtquam rapta eſt, ſex menſes apud Plutonem & totidem apud ſuperos manere: eo quòd ſemen terræ cultæ hyemis tempore ſub terra eſt, æſtate autem proſerpit & excreſcit. Nonnulli Mythologici ad Lunæ naturam referunt [quam Proſerpinæ nomine intelligunt] quæ æquali temporis ſpatio ſuperius & inferius hemiſphærium illuſtrat. Se[r]uius. Cicer. in Verrem ora. 6.

proſoditæ, Marmaricæ Nomi gens. Ptolem.

proſenſes, Arcadiæ populi. Pauſ.

proſopis, inſula in Delta Nili, in qua eſt ciuitas Atarbethis, vt ait Herodotus. Stephano vrbs eſt Ægypti. Gentile, Proſopites: quod etiam fit à proſopon, quæ inſula eſt non procul à Carthagine: quanquam & Proſopius ab ea dicatur Steph.

proſpalta, vicus in Acamantide tribu: Incola, Proſpaltius. Steph.

proſper; Rhegienſis epiſc. eruditione ac pietate inſignis aduerſus Pelagianos ſtrenuè decertauit. de eo Gennadius de vir. illu. cap. 84. & Cæleſtin. PP. in epiſt. ad epiſc. Gal. & Cæſar. Baron. Card. in Annal. ſcripſit de vita ſolitaria, de temporibus ab Adam vſque ad ſua tempora, & pro ſcriptis S. Aug. Obiit an. ſal. 465.

S.proſper Epiſc. Aurel.ſucceſ. S.Aniani, æqualis ſuperioris, ad quem extat Epiſt.Sid. Apollin. 15.l.6. celebrabatur eius memoria 25.Iun.in Martyrolog.Rom.

proſtaterius, Appollo dictus eſt, quòd ante Ianuas ſtatueretur.

proſtropæa, vrbs Siciliæ. Gentile, Proſtropætus. Steph.

proſummus, iudex inferorum, de quo vide Arnobium lib.5.aduerſus gentes.

proſymna, pars Argolicæ regionis: incola, poſymnæus Steph.

prota, inſula Boſphori Thracij. Steph.

protagoras, Abderites, Democriti auditor: natus Menandro patre, Thracum locupletiſſimo, qui & Xerrem aduerſus Græcos proficiſcentem dono, muneribuſque excepit: ob quam liberalitatem, Magi qui cum eo erant, facta à rege poteſtate, eius filium Protagoram, tunc adoleſcentem, ſua diſciplina erudierunt. Nam iniuſſu regis eam communicare non licet, quòd de his haud bene ſentiant, dubitaréque ſe dicant deos eſſe. Illis quoque clàm ſacrificabant, ne clara religionis profeſſione illis ſeruire, aut per illos nonnihil poſſe videantur. Ex hac igitur conſuetudine & ritu, Protagoras ab Athenienſibus condemnatus eſt: vt autem placet nonnullis, tantùm accuſatus, ſponte exulauit. Cùmque ſparſas toto orbe triremes Athenienſium videret, paruo ſe nauigio credens, inſulas luſtrauit, vbi tunc mercede dicitur primus omnium profiteri cœpiſſe. Igitur Plato cùm videret eum arte Rhetorica intumeſcentem, verbáque ex poëtica plus iuſto oſtentantem, eius ideam longo ſermone expreſſit. Philoſtrat.pag. 498.edit.Græ.Lat.Morellianæ. De eo ſecus ſcribit Gellius cap.3.lib.5.

protagoras, aſtrologus, in quem Euphorion Epicedium ſcripſit. Alius item Stoicus, Laërtio.

protagoras, Salaminis rex, Perſis ſe dedidit, Olympiad.107.

prote, inſula vna ex Stlicechadibus tribus; in Ionio mari contra Ætoliam ſita. Plin. lib.3. c.5. Stephano, inſula, à Sphacteria & Pylo non procul: Gentile, Protæus, haud Pruod à nautis dici r fert Mar. Niger. cui etiam Sphagia Straboni videtur. Ptolemæo tamen Sphagia & Prote duæ ſunt inſulæ.

proteas, natione Macedo, homo bibaciſſimus fuit: cui Alexander, cognomento Magnus, in ſympoſio quodam, cùm paulò liberius hauſto mero comiter incaluiſſet, ſcyphum bicongium acceptum, vinóque repletum propinauit, qui quidem Proteas ſcyphum hilariter accipiens, multa priùs in regis laudem clara effatus voce, illum, omnium conuiuarum profuſiſſimo cum applauſu, impigrè totum hauſit: pauloque poſt eundem ſcyphum ipſum ſummum plenum mero, idem Proteas expoſtulauit, ac primoribus degustatum labiis Alexandro propinauit. Quem accipiens rex, generosè quidem illum ebibiſſe dicitur: indéque in morbum incidit, quo paulò poſt extinctus eſt. Quamobrem nonnullis inde datam fuiſſe loquendi anſam contenderunt: qui Alexandrum Dionyſij id eſt Bacchi indignatione, immatura ætate extinctum fuiſſe prodiderunt. Quoniam is patrias Bacchi ſedes, Thebarum ſcilicet vrbem, funditus euertiſſet, & ob illius æmulationem gloriæ, indis bellum intuliſſet. Leon. libro tertij, capite octuageſimonono.

protemplaris, Minerua dicta eſt, de qua ſic Herodotus, Saxa quæ à Parnaſſo deciderunt, adhuc ad noſtram vſque memoriam integra extant in fano Mineruæ Protemplaris locata. Paleph.lib.2.

proteruia, fuit ſacrificij genus in quo quicquid ex epulis ſuperaret, incendio dabatur. Auſonius.

Capripedas agitat quum læta Proteruia Panas.

Albicius adoleſcens quum vniuerſum patrimonium decoxiſſet, & ædes vnas (quæ ſupererant) rerum deſperatione dediſſet incendio, ferunt Latonem hoc in eum cauillo vſum fuiſſe. *Hic proteruiam facit.* Facere autem proteruiam, adagium eſt in prodigos, qui omnia abſumunt vſque ad aſſem.

proteſilaus, filius Iphicli, vnus ex Græciæ principibus: cui, quamuis oraculo prædictum eſſet primum omnium in bello Troiano periturum, ſi eo proficiſceretur: contemptis nihilominus vaticiniis, vnà cum cæteris ducibus eo profectus eſt: cúmque omnium primus è naui in terram exiſſet, & in Hectorem incidiſſet, primus Græcorum omnium ab illo eſt interfectus. Vocatur & Phylacides, è Phylace Theſſaliæ oppido. Vxorem habuit Laodemiam, Acaſti filiam: quæ cùm eius interitum reſciſſet, hoc vnum doloris ſui ſolatium petiit, vt mortui vmbram poſſet intueri, quod cùm à diis impetraſſet, in illius amplexibus expirauit. Extat epiſtola Laodamiæ ad Proteſilaum, inter Ouid. Sunt ex aduerſo Elienſium vrbis iuxta Helleſpontum in Proteſilai ſepulchro arbores, quæ cùm in tantum accreuere, vt Ilium aſpiciant, inareſcunt, ruſúſque adoleſcunt. Plin.li.16.c.44.

proteſileum, vrbs in Cherſoneſo, ex aduerſo Sigeo, Strab.

proteus, Deus marinus, Oceani & Tethyos filius, Neptuni phocas in mari paſcens, idémque vaticiniorum peritiſſimus, & in quamlibet formam ſeſe tranſmutans. Protem aliquando in Carpathio inſula regnaſſe, Pallene vrbe Theſſaliæ relicta, ad quam tamen reuerſus eſt poſtea, Seruius Author eſt. Virgilius libro quarto Georgicorum. *Eſt in Carpathio Neptuni gurgite vates, Cæruleus Proteus.* Alij ferunt hunc captum atque

Pomonæ, in omnigenam ſpeciem ſe variaſſe. Hinc Latinis Verumnus dicitur, à verſo mutatóque curſu fluminis Tyberini. Propert. lib. 4.

Quid mirare meas tot in vno corpore formas?
Accipe Vertumni ſigna paterna Dei.

Huic, vt idem author eſt, olim frugum primitiæ dicabantur. Vide prouerbiũ, Proteo mutabilior.

proteus, Ægypti rex, patria Memphites, qui Pheroni in regnum ſucceſſit, regnauitque belli Troiani temporibus. Tradit enim Herodotus libro ſecundo, paridem, cùm rapta Helena patriam repeteret, vi tempeſtatis ad Canopicum Nili oſtium fuiſſe appulſum, captúmque à Nomi regionis eius præfecto ad proteum regem miſſum fuiſſe: qui cùm ex ſeruis Alexandri cognouiſſet, mulierem, quam ille, ſecum vehebat, hoſpitis illius vxorem eſſe, abſentéque viro raptam fuiſſe, perfidiam nominis deteſtatus illum quidem triduo finibus ſuis excedere iuſſit: Helenam verò cum omnibus opibus, quas ille direpta Sparta ſecum vehebat, Menelao integram ſeruauit. Expugnato itaque Ilio, cùm Menelaus reuera cognouiſſet, vxorem eo nunquam aduectam fuiſſe, ſed à Proteo retentam, Canopi gubernationis ductu in Ægyptum nauigauit: qui cùm ibi diem ſuum obiiſſet, Canopico oſtio nomen fecit. Menelaus autem audito Proteo, vxorem ſuam liberaliſſimè ab eo habitam, cum opibus vniuerſis accepit. Ad quam opinionem videtur reſpicere & Virgilius lib. 11. cum ait,

Atrides Protei Menelaus ad vſq; colũnas Exul.

Quæ verò de Protei mutabilitate poëtæ ſunt commenti, ab Ægyptiorum regum conſuetudine videntur emanaſſe. Illis enim, teſte Diodoro, mos erat, leonis aut tauri aut Draconis priorem partem in capite ferre, inſignia principatus, quandoque verò arborem, aliquãdo ignem; quandoque redolentia ſupra caput vnguenta. Hæc cùm ad decorem ſpectabant, atque ornatum: tum ſtuporem ac ſuperſtitionem quandam aſpicientibus iniiciebant. Vnde factus eſt locus fabulæ, Proteum in ea omni, quæcunque capite geſtabat, ſolere transformari. Alij, inter quos Virgilius, ad intelligentiam referunt, quæ ſe in omnes quaſi ſpecies transformat. Plato in Euthydemo exponit de fallaciis quibus ſophiſtæ in diſputando vtuntur. Alij ad naturam rerum referunt. Horatius ad inconſtantiam vulgi: quidam ad veritatem ipſam accommodant, vt videre eſt apud Calcagninum, & A. Bochium in Symbolicis quæſtionibus. Vide etiam N. Comitem mythologiæ libri 8. capite 8.

prothenor, Homer. Iliad. 2. vnus ex quinque Bæotiorum principibus, quæ ad Troiam cum Græcis profecti ſunt.

prothous, vnus è Græcorum ducibus, qui ex Magneſia ad Troiam venit. Homer. 6. Iliad.

protingi populi, natio quædam Scythica quæ trans Iſtrũ prodiit: omnibus iſtic incolis ignota. Zoſim. 4. vbi Thuringi ſcriptum erat in ora libri.

protegenia, filia Erichthei Athenienſium regis. vide ſuprà Pandora.

protogenia, Deucalionis & Pyrrhæ filia. Ariſtarchus 10. Odyſſ.

protogenes ſignificat, aliquem primi generis, & à quo genus incipit. Et à poëtis ſumitur pro eo, qui ſe talem confingit. Iuuenalis,

Non eſt Romano cuiquam locus hic, vbi regnat Protogenes aliquis. Pictor nobiliſſimus, cui patria fuit Caunus, gens Rhodiis ſubiecta. Palmam habet tabularum eius Ialyſus, qui eſt Romæ dicatus in templo Pacis, quem cùm pingeret, traditur madidis lupinis vixiſſe, quoniam ſimul famem ſuſtinerent & ſitim, ne ſenſus nimia dulcedine obſtrueret. Hic picturæ quater colorem induxit ſubſidio iniuriæ & vetuſtatis, vt decedente ſuperiore inferior ſuccederet. Eſt in ea canis mirè factus, vt quem pariter caſus & ars pinxerit. Non iudicabat ſe exprimere in eo ſpumam anhelantis poſſe, cùm in reliqua omni parte (quod difficillimum erat) ſibi ipſe ſatisfeciſſet. Diſciplicebat autem ars ipſa, nec minui poterat, & videbatur nimiũ, ac lõgius à veritate diſcedere, ſpumáq; illa pingi, nõ ex ore naſci: anxio animi cruciatu, cùm in pictura verum eſſe, non veriſimile vellet, abſterſerat ſæpius mutaueràtque penicillum, nullo modo ſibi approbans. Poſtremo iratus arti quòd intelligeretur, ſpongiam eam impegit inuiſo loco tabulæ; & ex illa repoſuit ablatos colores, qualiter cura optauerat, fecítque in pictura fortuna naturam. Plin. lib. 35. cap. 10.

protogenes, martyr admirandus, inſtructus notariorum ſcientia, inuento idoneo loco, vbi ludum aperire & inſtruere poſſet pueros, magiſter iuuentuti effectus eſt, imbuítque illam diuinis literis: dictata proponens Dauidica carmina, ediſcendoſque tradens conuenientes Apoſtolicæ doctrinæ locos. Vno autem fortè puero morbo correpto, ad eum venit Protogenes ægrotantem, & dextra ipſius apprehenſa, oratione depulit morbum: quod cùm aliorum quoque puerorum parentibus innotuiſſet, ad eum deduxere. Et ipſi eum orabant, vt infirmis ſuccurreret. At ille negabat priùs ſe ſupplicaturum Deo, vt morbum fugaret, quàm infirmus donum ſacri baptiſmatis ſuſcepiſſet. Cupidè igitur parebant patres, vrgente deſiderio ſanitatis ſuorum: atque coniunctam corporis & animi ſanitatem percipiebant. Theodoret. libri 4. cap. 18. hiſt. trip. & Eccl.

protomacra, Bythiniæ oppidum. Ptolemæus.

protropij, populi alio nomine Abellinates in Apulia non procul à Beneuento. Plin. lib. 3. cap. 11.

protus illuſtris cuiuſdam Phocenſis nomen, qui à Gallis benignè exceptus Maſſiliam, non procul à Rhodani oſtio condidit. Plu. in Solone.

prouincia Gallia Romanorum, finitima erat Rhodano fluuio, qui eam à Celtis diuidebat, ac mari Liguſtico & Alpibus, quas maritimas dicimus, & Allobrogibus, quibus limitibus etiam Delphinatus pars prouinciæ ſeu metropolis Ebredunenſis, Toloſana & Narbonenſis pro parte includebantur, licet Viennam vrbem Strab. Allobrogibus adſcribat.

proxenupolis, vrbs iuxta Naucratiam. Ciuis Proxenupolites. Steph.

prunia monaſterium, in quo Lotharius imperator, cùm rerum curam filiis reliquiſſet, reliquum vitæ tempus exegit.

pruſa, vrbs apud Myſios, ad radices Olympi, Strabo libro 12. quam Pruſios condidit qui cum Crœſo bellum geſſit. Hinc ortus eſt Dion ſophiſta & philoſophus, qui de regno ſcripſit, & Traiani tēpore claruit, ab eodem propter familiaritatem curru dignatus. Eſt & altera Pruſa ſub Hippo monte, ſeu fluuio, vt apud Ptolemæum. Hoc autem diſcrimine à Pruſa, quæ ſub Olympo, eſt dirimitur. Hæc etiam à Plinio Peruſia dicitur, quæ Chios quondam fuerat: à qua Pruſienſes vocantur. Bellonius ſcribit hanc, quæ in Hippico conſtituitur, *Boarce* vocari. *Zelliam* olim appellatam tradit Mar. Niger: quámque Stephanus ait à Zielate Bithynorum rege conditam. Pruſa etiam dicitur, atque *Cius* teſtibus Strabone & Stephano. Κίος habet Dionyſius & eius commentator Euſtachius. Hanc Græcis *Cheruſia* & Turcis *Cheris* dici à ceraſorum copia, ſcribit Theuetus. Eſt etiam tertia Pruſa Ptol. in eadem regione ad Hippium flumen: a Plinio ad Hippium montem deſcribitur.

pruſias, rex Bithyniæ, apud quem Annibal exulauit, poſtquam victus à Romanis (tanquam rupti fœderis author) depoſcebatur ad pœnas. Liu.

pruſias, ciuitas Bithyniæ, à Pruſia Zielate Bithynorum rege, condita, Chios olim dicta: Ciuis, Pruſieus. Stephan.

pruſſia, latinè Boruſſia, olim vocata Hulmigeria, ſicut adhuc quædam portio regionis iuxta Viſtulam appellatur Culmigena. Eſt regio frumenti ferax, aquis irrigua, & hodie colonis plena, habens multa ambitioſa oppida, ſed & muſti maris ſinuoſi flexus reddunt eam amœnam. Eſt in ea pecorum ingens vis, multa venatio, atque diues piſcatio. Habet autem Pruſſia ab Oriente Lithuaniam, à Meridie Poloniam, ab Aquilone Linoniam, & ab Occidua parte Pomeraniam. Maritima eius hodie in vrbibus & arcibus Teutonica ſunt: ac rure interiori, pauci priſcæ linguæ homines manent. Habet autem maritimas vrbes, Montem regium, vbi principalis nunc ſedes eſt: Elbingem & omnium nunc locupletiſſimam Gedanum (Dantiſcum vulgò vocant) vrbem inſignem, magnúmque mercatorum emporium. Munſterus, Crometus 3. lib. hiſtoriæ. Polon. Eraſm. Stella de Boruſſiæ antiquitatibus.

pryminas, 17. Corinthiorum rex, an. ante Romam conditam ferè 240.

prymneſia, vrbs Mæoniæ, in finibus Lydiæ, ſiue Phrygiæ ac Myſiæ. Ptol. lib. 5. cap. 2. Steph. vrbs Cariæ, à Minetho condita: Gentile, Prymneſieus.

prymno, ûs Nympha marina, Oceani & Tethyos filia. Heſiod. in Theogon.

prymnos, Nympha Oceani filia.

prytaneum, locus Athenis in arce digniſſimus, in quo de ferro, aliiſque rebus inanimatis, vnde mors eſſet conſequuta, quæſtio habebatur, Demonſt. adu. Ariſt. orat. in Prytaneo alebantur publicè, qui bene meriti erant de Republica, qui honor maximus habebatur. Cic. 1. de Ora. Sic dictum quaſi πυρῦ ταμεῖον, tritici promptuarium, velut horreum publicum. Dionyſius Prytanea vocat Curias, in quibus ſacra fiebant ab iis, qui maximam in vrbe habent poteſtatem.

Prytanes dicti erant qui his iudiciis & concioni cum Proëdris & Epiſtatis præerant. Erant autem Prytanes quinquaginta, Proëdri nouem, Epiſtatæ duo, vnus Senatus, alter populi; in ſortem omnes coniecti, qui ſenatum & concionem induxerunt, conuocarunt, dimiſerunt, priuatos legatóſque audierunt, & in ſenatum concionémque produxerunt; ad eos conſilia retulerunt: & ſi quid aliud fuit, quod cum ſenatu populóque agendum eſſet, id ipſi pro ſua authoritate omnia moderati ſunt.

P S

Pſacum, Ψακον Cretæ in Inſulæ promontorium Ptol. *Spata* Nigro dicitur.

pſamathe, fons apud Thebas. Vale. 1. Argon. *Qui tenet Vndiſonam Pſamathen.* Ponitur etiam pro vrbe & monte.

Pſamathe, Nympha fuit, Nerei filia & Phori mater, de qua Ouid. 11. Metam.

pſamathe, Crotopi Argiuorum regis filia, quæ ab Apolline compreſſa Linum peperit, quem inter ſentes occultatum canes dilacerarunt. Stat. 1. Thebaid.

pſammathus, vrbs Laconica, poſt Tænarum: Gentile, Pſammathuntius & Pſammathuſius. Steph.

Pſammenitus, Herod. lib. 3. Amaſis filius, Ægyptiorum rex, qui à Cambyſe victus, epoto ſanguine Taurino expirauit.

pſammethicus, nomen regis Ægypti, cuius ſæuitia (vt inquit Herodotus) vnà cum Dio-

doro ducenta hominum millia ex Ægypto in Æthiopiam profugere. Strabo libro 16. Teneſſis regio vocatur, quam qui Pſammetichum fugerunt obtinent & Sebritæ nominantur, hoc eſt aduenæ. Huius filias rapuerunt Crocodili, inquit Ælianus propter quod ipſum animal ſanctum credidit.

Pſammetichus Ægyptiorum rex, cùm regnum adeptus eſſet, inceſſit ei dignoſcendi cupido, qui re vera primi hominum extitiſſent, ex eo tempore didicerunt Ægyptij Phrygas primos fuiſſe, ſe verò ſecundos. Pſammetichus enim cùm haud aliter id deprehendere poſſet, duos pueros recens natos inter pecora educandos paſtori tradidit, iubens neminem coram eis vocem edere, ne alicuius ſermonem perdiſcerent: vt qualis eſſet prima vox, quæ erumperet, intelligeretur. Pueri itaque poſt bimatum tempus, paſſa ianua (intus enim à capris nutriebantur) ambo porrectis paſtori manibus, *Becbus*, clamitarunt. Quo quidem verbo Phryges conſtat panem appellare. Tali igitur negotio, Phrygas primos omnium natos compertum eſt. Herodotus libro ſecundo.

Pſammis, Ægyptiorum rex, Olymp. 44.

Pſammittes Ægyptiorum rex, Olymp. 98.

Pſammus, rex Ægypti, anno ante Romam conditam 38.

Pſaphis, Oropiorum ciuitas in confinio Atticæ & Bœotiæ. Hîc ſitum erat Amphiarai oraculum, vbi Amphiaraum fugitantem, vt Sophocles ait, ſciſſa Thebana tellus hauſit ipſis cum armis curruque quadriiugo. Strabo lib. 9.

Pſapho, vir quidam in Lybia, qui diuinitatis opinionem affectans, quamplurimas aues cepit vocales, & humani ſermonis dociles, quas docuit ſonare hæc verba, μέγας θεὸς ψάφων, id eſt, magnus Deus Pſaphon: atque ita doctas emiſit in montes. At illæ quæ didicerant, canebant: ac reliquas item aues ſonare docebant. Porrò Lybes cùm ignorarent commentum, credentes id diuinitus accidere, Pſaphoni rem diuinam facere inſtituerunt, ipſúmque in deorum numerum retulerunt. Vnde prouerbium, Pſaphonis.

Pſebo, regio interior, quàm Æthiopia, quinque itineribus ab ea diſtans. Artemidorus ſtagnum eſſe ſcribit: Gentile, Pſebœtes. Stephanus.

Pſellus, nomen Authoris, qui ſcripſit de ratione victus.

Pſenaco, vicus in Athribite præfectura. Incolæ, Pſenacœtæ. Steph.

Pſenerus, vicus Ægypti: Gentile, Pſenerites.

Pſentris, Ægyptius vicus: Gentile, Pſentrites. Steph.

Pſeſſi, populi Tauriniæ. Steph.

Pſeudartace, collis in Scythia, poſt montem, qui ſanctus appellatur: Inde Pſeudartacæus, ſeu Pſeudartacenus. Steph.

Pſeudocoraſium, littus magnum inter Corycium & Seleucum Iſauricam, tria ſtadia longum, luniforme, ſuſpectum. Steph.

Pſeuſenſes, Ægypti rex, anno ferè ante Romam conditam 225.

Pſalas, Bacchus dictus eſt, quaſi pennatus apud Amiclas, quòd homines non minùs attollantur vino, quàm aues plumis. Pauſ. & Palæph. lib. 3.

Pſile, inſula circa Epheſum. Plin. lib. 5. cap. 3.

Pſilon, fluuius inter Chyniam & Bithyniam. Eſt alius Pſilis, fluuius Bithyniæ, in Euxinum Pontum effluens; Inde Pſilites: ſed conſuetudo obtinuit, vt ab vtroque fluuio Pſiliani dicantur.

Pſillis, Ptolemæo & Plinio Bithyniæ fluuius eſt, qui *Feneſia* Pineto vocatur. Pſilis ſimplici l habet. Steph.

Pſiltucis, Indiæ inſula, quæ & *Scilluſtis* vocatur. Plutarchus in vita Alexand. Magni. *Cillutam* appellat Arrianus: Q. Curt. eam non nominat, quadringentis verò ſtadiis ab Indi fluminis oſtiis in mare remotam ſcribit.

Pſilum, Danubij oſtium apud Arrianum in Periplo maris Euxini: hoc, vt annotauit Stukius, *Spireoſtoma*, vel *Stenoſtema* Plinij & Ammiani, quod hæc cæteris minora ſunt, ideóque forte alterutrum ψιλὸν, id eſt, exile, ab Arriano vocatur.

Pſimada, regiuncula Iſauriæ. Steph.

Pſinophos, Ægypti oppidulum. Gentile, Pſinaphites. Steph.

Pſinectabis, vicus Ægypti. Gentile, Pſinectabites. Steph.

Pſittace, vrbs iuxta Tigrim, vbi Pſittacia fructus naſcuntur. Hinc Pſittacius & Pſittacenus. Stephan.

Pſitachenmis, vicus Ægypti: Gentile, Pſitachemmites, Chemmis etiam, vt ſuprà diximus, Ægypti vicus eſt.

Pſochemmis, oppidulum Ægypti: Gentile, Pſochemmites. Steph.

Pſophis, idis, Arcadiæ ciuitas, non procul à Mantinea, à Pſophide Lycaonis filio, aut (vt alij malunt) à Pſophide, Erycis Siculi filia nomen habens. Pſophis, Acarnaniæ vrbs vetus dicta, tertia Achaiæ. Cuius, Pſophidius, cùm Pſophites potiùs dicendum fuiſſet. Alia etiam Libyæ: vnde Pſophites. Pſophis quoque Corinthiorum arx dicebatur. Pauſan. lib. 9. Stephan. In inſula Venetorum, Zacyntho, arx ipſa vocabatur Pſophis, & aliæ multis locis. Hermolaus in Plinium.

Pſychia, inſula vna Cycladum, aliàs Amorgus. Steph.

Pſygnum, portus ingens eſt ad radices Elephantis montis, apud Cynocephalos Strabo lib.16.

Prylli, Libyæ, interioris populi, Garamantibus proximi, à Pſyllo rege ſic dicti. Plinius libro 7. cap. 2. Horum corpori virus ingenitum fuit ſerpentibus omnibus exitiale: vnde & recens natos infantulos ſæuiſſimis obiiciebant ſerpentibus, eoque argumento coniugum ſuorum pudicitiam explorabant, patrum adulterio conceptum iudicantes, cuius ſolo odore ſepentes non fugarentur. Author eſt Plutarchus in vita Catonis, per deſerta Libyæ iter facientem Catonem, Pſyllos ſecum duxiſſe, qui morſibus ſerpentum mederentur: partim ore exſugentes venenum, partim ſerpentes cantibus ſopientes. Lucan. lib.9. Horum finibus cùm aliquando Auſter perquàm validus & diuturnus flauiſſet, eoque flatu vniuerſa eorum aqua exaruiſſet, dolore moti iniuriam illam vlciſci decreuerunt. Itaque communi edicto omnes ſumptis armis in Auſtrum perinde, quaſi hoſtem, iure belli profecti ſunt. Atque ita profectis ventus magno ſpirituum agmine venit obuiam, eoſque omnes cum omnibus copiis & armis, cumulis arenarum & montibus operuit. Author Herodotus.

Pſyllicus, ſinus in Libya magnus & profundus, nauigationis triumdierum.

Pſyllis, fluuius in Boſphoro ponti Euxini. Plin lib.6.cap.2.

Pſyllium, Ptolem.lib.5.cap.1. vrbs Bithyniæ, vulgò *Picello*.

Pſyra, Strab.lib.14. inſula in Chio, iuxta Melœnam promontorium, & in ea vrbs eiuſdem nominis, in qua vinum non prouenit: vnde natum prouerb. Pſyra Bacchum.

Pſytalea, parua inſula iter Salaminem & Epirum ſita. Herodianus Pſyttalem vocat: hinc Pſyttaleus, nomen à Pſyttalo quodam inditum, Steph.

R T

Ptelea, Epheſus olim dicta, vide ſuprà ex Stephan. Eſt & vicus in tribu Oeneide, vnde Pteläſſius, Steph. ab Epheſo Ptelæus.

Ptelium. Vide Helos.

Pteleum vrbs Ioniæ & Troadis, & maritimorum Achiuorum ab vlmorum copia ſic dicta. Pteleatæ, Pteleuſij. Steph.

Ptera. Vide Ptorium.

Pteria, Herod. lib. 1. vrbs Cappadociæ omnium munitiſſima, quam Cyrus expugnauit. Vide Pterium.

Pteria, vrbs Sinopes à qua Pterius, Pterienus. Stephan.

Pterium, vrbs Medorum. Aliqui verò Pterea, arcem Babylonis vocant. Dicitur etiam Pterea in fœminino genere.

Pterophorus, regio apud Riphæos montes. Ibi creduntur eſſe cardines mundi, extremíque ſyderum ambitus. Hæc ita dicta eſt ab aſſidua niuis caſus ſimilitudine pinnarum. Plin. lib. 4. cap.12.

Pteros, Arabiæ felicis inſula in Indico mari. Plin.

Pterum, promontorium Myſiæ inferioris poſt oſtium ſacrum Danubij. Ptol.

Ptimyris. Vide Delta.

Ptiſciana, Mauritaniæ Tingitanæ vrbs mediterranea. Ptol.

Ptocoſtotæ, Oenotri. Vide Steph. in Drys.

Ptoembari. Africæ populi, qui nullum regem præter canem habent, quem illi ſtudioſè ac mirificè obſeruant, ex illius motu & nutu imperia, & quæ ſint placita, augurantes. Alex. ab Alex. lib.6.cap.2.

Ptoemphanæ, populi Africæ, qui canem pro rege habent, motu eius imperia augurantes, ſicut & Ptoembari.

Ptolederma, Arcadiæ oppidum. Pauſ.

Ptolemais, oppidum in margine rubri maris ad primos Elephantorum venatus, à Ptolæmeo Philadelpho conditum in regione Troglodytarum. Plinius libro 7. capite 73. Ptolemæus enim Troglodyticem primus excuſſit ad venatus Elephantorum, quæ ideo Epithetas à Græcis cognominata eſt: idem Plin. lib. 6. cap.29.

Ptolemais, Phœniciæ vbrs, colonia Claudij Cæſaris, quæ quondam Ace dicta eſt. Plin. lib.5. cap.19. De iſtis quinque vrbibus hæc dicit Hieronymus ad Euſtathium. Per arenas Syriæ peruenit ad Coum, quæ nunc Ptolemais dicitur: altera eſt in Æthiopia, tertia in Phœnicia: quarta Nili fluminis: quinta in Cyrenaica prouincia Aphricæ. De Ptolemaide ciuitate pentapoleos Libyæ, vide in Barcæ. Ciuis, Ptolemaites, & Ptolemeus. Steph.

Ptolemais, Æthiopiæ vrbs ad ſinum Arabicum, Pompon. *Epitheras* à Plinio cognominatur. *Theron* cognominat Ptolemæus & Arrian. in ſuo periplo. Simlerus putat ab Antonino *Peme* dici. *Suachem* fortè hodie.

Ptolemais, pentapoleos Libyæ regionis vrbs, quæ etiam *Barce* antea vocabatur. Strabo *Ptolemata* non nomine appellat Oliuarius.

Ptolemais, quæ olim *Ace* Strabone teſte, phœniciæ vrbs, Plinio quoque *Colonia Claudij* dicitur. Poſtellus dubitat in *Caypha* vocetur Mercator *Acon* appellat, nonulli *Acre* habent. *Akadius* videtur eam Beniamin nominare.

Ptolemais, foſſa quædam Ægypti manufacta, ducta ab oſtio peluſiaco ad vrbem Arſinoem in ſinum Arabicum: ſic dicta a ptolemæo rege, qui eam abſoluit: primò enim à Nechao pſammetichi. F. aggreſſa, deinde a Dario perſarum rege continuata, ſed imperfecta relicta fuerat. Plinius & Diodorus primus *Ptolemaium* fluuium vocat Ælian. animal. 12. cap. 29.

Ptolemais, Ciliciæ vrbs. Strabo. Vrbs item Arſenoitis Nomi in Ægypto. Ptol.

ptolemais, anus quædam, quæ quoad vixit, lites agitabat, nec vnquam à cauſis dicendis feriabatur: vnde prouerb. Lis Ptolemaica.

Ptolemæum, Athenis Gymnaſium erat. Cicero in ipſo ſtatim initio li.5. de Finibus: Quum audiſſem Antiochum, Brute, vt ſolebam, cum M. piſone in eo gymnaſio, quod ptolemæum vocatur, &c.

ptolemæus, Lagi gregarij militis filius maximæ authoritatis apud Alexandrum Macedonem poſt cuius mortem Ægypto & Aphrica, & magna Arabiæ parte potitus, regnauit annis quadraginta: à quo deinceps Ægyptij reges, ptolemæi appellati ſunt. Hic duos filios habuit, ptolemæum philadelphum, & ptolemæum Ceraunum. Deceſſit in rerum geſtarum gloria, cum paulò antè regni abdicata adminiſtratione regem filium conſtituiſſet philadelphum. Trogus lib. 15. philadelphus itaque in regno patris ſucceſſit, vir doctiſſimus, Stratonis diſcipulus: bibliothecam illam celeberrimam inſtituit, quæ vſque ad primum Alexandrinorum & Romanorum bellum durauit. Regnauit annis XXXVIII. obiítque relicto ſucceſſore ptolemæo, cognomento Euergete, quod Latinè beneficum vertere poſſumus. Hic XXVI. annis regno potitus, moriens ſucceſſorem habuit ptolemæum philopatorem, qui XVII. annis regnauit. poſt eum ptolemæus Epiphanes regni gubernacula ſuſcepit, eáque tenuit annos XXIII. poſt hunc Ptolemæus Philometor, quum XXXV. annis Ægypti regnum tenuiſſet, fratrem ſuum Euergetem alterum, moriens regem conſtituit. Euergetes, qui & Phyco dictus eſt, regnauit annis XXIX. cui Ptolemæus, cognomento Lathyrus, ſucceſſit: Lathyro Auletes, Cleopatræ pater. Poſt hunc Ptolemæus cognomento Dionyſius, Cleopatræ frater, qui Pompeium poſt Pharſalicam cladem in Ægyptum fugientem, interimendum curauit. Strabo lib. 17. Eſt autem hoc nomen ἀπὸ τοῦ πολεμεῖν, hoc eſt, à bellando deductum. Hinc denominatum Ptolemæeus, meæea, mæeum.

ptolemæus Alorites. Alexandro XIX. Macedonum rege per dolum interfecto, regnum eius occupauit: idem tamen aliquot annis poſt à Perdicca paſſus eſt circa Olymp. 103.

ptolemæus Ceraunus, XXX. Macedonum rex, à Gallis victus periit, cum anno duntaxat regnaſſet. Olym. 125.

ptolemæus, miles, ſub Decio apud Alexandriam Chriſtianæ religionis ergò ſupplicio affectus.

ptolem. filius Dorymini. 1. Mach. 3.

ptolemæus, aſtrologus, natione Ægyptus, Alexandriæ profeſſus eſt: liberalium artium ac Græcarum literarum ſtudiis clarus, temporibus Antonini. In aſtrologiæ ſcientia priorum nulli ceſſit. Primus enim apud Græcos cæli rationem diligentius explicuit: inuentáque ab Hipparcho inſtrumenta clarius demonſtrauit. De muſica & rebus aliis, tum de geographia abſolutiſſimè ſcripſit. Fuerunt & alij hoc nomine, vt Pyrrhi regis filius, & Cypriorum rex, qui ſuis diuitiis Romanorum locupletauit ærarium. Ptolemæos quoque ſex alios commemorat Suidas, quinque grammaticos & vnum verſificatorem: quorum opera ad nos minimè peruenerunt. Ioſephus item alium ponit Abobi filium, Simonis ducis Iudæorum generum, quem ſocer Iericho tempore belli Machabæorum præfecerat. At ille incenſus in cupiditate, inuitatum ad cœnam, incautum interfecit.

ptolemæus, ſuadente Ariſtarcho, primus populo Romano fertur ſcripſiſſe.

ptolemæus, fluuius in Troglodytico ſinu P. lin. lib. 6. cap. 29.

ptous, mons Bœotiæ. Pauſan.

ptöus, Apollo dictus eſt, à Ptoo monte, vbi certiſſima reddebat oracula: vel à Ptoo Athamantis & Themiſtûs filio, Palæph. libro primo.

ptua, vrbs in Armenia Minori. Ptol.

ptous, mons in Bœotia, in quo Acræphnium oppidum Pauſaniæ & Straboni, qui eum *Tenericum* quoque vocat.

ptychia, inſula iuxta Corcyram: Gentile, Ptychicus. Steph.

P V

puani, Arabiæ felicis vrbs. Ptol.

pubaſtus, ciuitas Ægypti, Ezech. 30. Appellatur & Vicus Iudæorum.

publica, D. Ioannis Chriſoſtomi mater, pulſata iuſſu Iuliani Apoſtatæ à ſatellite quodam, quòd contra illius edictum virginum chorus pſallentium haberet, Theod. li. 6. c. 36. hiſt. trip.

publicola, cognomen Publii Valerij, qui primus cum Bruto poſt expulſos reges Conſul declaratus eſt, quod coleretur à populo, ſeu quòd ipſe populum coleret.

publius & Laberius, poëtæ mimorum, Iulij Cæſaris familiares ambo, ſed Publius acceptior. Nam Laberij maledicentia, ſimul & arrogantia, Cæſar magnopere offendebatur. Is Publius genere Syrus fuit, conditione ſeruus: puer enim & forma & ingenio à Domitio manumitti & erudiri meruit. Romam venit ad ludos Cæſaris, vbi mimos ſuos legit, magno ipſius populi applauſu. Authores Gellius & Macrobius. Publius præ nomen eius qui populo gratus fuit.

P. Ælius Ligo, cos. cum C. Popilio Lenate, an. vrbis 582.

P. Ælius Pætus cos. cum C. Sulpitio Longo, anno verbis 419.

P. Ælius pætus, cos. cum Cn Cornelio Lentulo, an. vrbis 553.

P. Alphenus Varrus, cos. cum P. Vinitio, anno vrbis 754.

P. Cæpio, cos. cum Q. Voluſio Saturnino, anno vrbis 808.

P. Claudius Plucher, cos. cum L. Portio Licinio, an. vrbis 570.

P. Claudius Pulcher, cos. cum M. Perpenna anno vrbis 662.

P. Cornelius Aruina, cos triginta millia Samnitum prælio interfecit, an. vrbis 448.

P. Cornelius Aſina, cos. cum M. Minutio Rufo, anno vrbis 553.

P. Cornelius Coſſus, Trib. mil. Conſulari poteſtate, anno vrbis 341. iterum an. 350.

P. Cornelius Dolabella Maximus, cos. Gallos, Samnites, Lucanos, Brutios, Hetruſcos, inita ſocietate Romam petentes, deleuit, anno vrbis 470.

P. Cornelius Falco, cos. cum T. Sempronio Graccho, anno vrbis 515.

P. Cornelius Lentulus, cos. cum Cn. Aufidio Oreſte, anno vrbis 633.

P. Cornelius Lentulus, cos cuius opera præcipuè factum eſt, vt Cicero ab exilio rediret.

P. Cornelius Lentulus Candinus, cos. cum Licinio Varo, anno vrbis 517.

P. Cornelius Maluginenſis, Tri, mil. Conſulari poteſtate, anno vrbis 352.

P. Cornelius Naſica, cos. Dalmatas domuit anno vrbis 599.

P. Cornelius Rufinus, cos. cum M. Curio Dentato, anno vrbis 463.

P. Cornelius Scapula, cos. cum, P. Plautio Proculo anno vrbis 424.

P. Cornelius Scipio. Vide Scipio.

Publius Cornelius Rufus, dormiens oculorum viſum amiſit, cùm id ſibi accidere ſomniaret. Plin. lib. 7. cap. 30.

P. Catienus Philotinus, patronum adeò dilexit, vt hæres omnibus bonis inſtitutus, in eius rogum ſeipſum iaceret. Plin. lib. 7. c. 36.

P. Curiatius Phylo, cos. cum M. Genutio Augurino, anno vrbis 310.

P. Decius Mus. cos. bello Latino, cum Tito Manlio Torquato, cùm oraculo reſponſum eſſet eam partem ſuperiorem futuram: cuius dux ſe vltrò diis manibus deuouiſſet, ita cum collega pactus eſt, cuius ex duobus cornu priùs pedem retuliſſet, is ſe deuoueret: cúmque prior ea pars, in qua conſtiterat, hoſti cederet, ipſe ſolenni ſe certamine deuouit pro ſalute exercitus, atque ita equo concitato, in conſertos hoſtes ſe inmiſit, ſuáque morte, ſuis victoriam peperit. Plut. Paral.

P. Decius Mus, ſuperioris filius, patris exemplum imitatus, quarto conſulatu ſe pro exercitu deuouit, anno vrbis 468.

P. Decius Pyrricus, cos. de Pyrrho victo nomen reportauit.

P. Fabius Maximus, cos. cum Q. Tuberone, anno vrbis 743.

P. Furius Philo, cos. cum C. Quinto Flaminio, anno vrbis 535.

P. Furina Phylo, cos. cum Sex. Attilio Serrano, anno vrbis 61s.

P. Medullinus, cos. ann vrbis. 282.

P. Gallus Camerinus, cos. cum Q. Louiano, anno vrbis 787.

P. Genutius Scipio Naſica, cos. de Boiis triumphauit, anno vrbis 563.

P. Horatius Decemuir legibus ſcribundis anno vrbis 303.

P. Horatius Trigeminus, cos. cum Sexto Quintiliano Varo, anno vrbis 301.

P. Iulius Apulus, cos. cum L. Cornelio Lentulo, anno vrbis 555.

P. Licinius Caluus, primus ex plebe Trib. militum conſulari poteſtate, anno vrbis 356.

P. Licin. Craſſus, cos. cũ P. Scipione, an vrb. 548.

P. Licinius Craſſus, cos. cum C. Caſſio Longino, anno vrbis 583.

P. Licinius Craſſus, cos. cum Cn. Lentulo Claudio, anno vrbis. 657.

P. Lucretius, Tricipitinus, Tribunus militum Conſulari poteſt. an. vrbis 339.

P. Manlius Capitolinus, Trib. mil. Conſulari poteſtate, anno vrbis 356.

P. Manlius, cos. cum C. Papyrio Balbo, an. vrbis 634.

P. Manlius Capitolinus. Trib. mil. Conſulari poteſtate, anno vrbis 389.

P. Melius, Trib. militum, Conſulari póteſtate, anno vbis 356.

P. Menenius, Trib. militum Conſulari poteſtate, anno vrbis 356.

P. Minutius Augurinus, cos. cum T. Geganio Macerino, an. vrbis 262.

P. Mutius Scæuola, cos. cum Sp. Poſthumio Paulo, an. vrbis 580.

P. Pinatius Ruffus, cos. cum C. Iulio Tullo, an. vrbis 255.

P. Plantius Proculus, cos. cum P. Cornelio Scapula, an. vrbis 427.

P. Popilius Lenas, cos. cum C. Sulpitio Galba, an. vrbis 622.

Poſthumius Albinus, vide Poſthumius.

P. Poſthumius Tubertus cos. cum M. Valerio Voleſo collega, de Sabinis triumphauit, anno vrbis 249. Iterum cos. cum Agrippa Menenio, Lanato, de Aruncis triumphauit biennio pòſt.

P. Rutilius Lupus, cos. bello ſociali interfectus, anno vrbis 964.

P. Rutilius Rufus, cos. cum C. Manlio Maximo, anno vrbis 949.

P. Ruti

P.Rutilius, morbo leui impeditus, nuntiata fratris repulſa in Conſulatus petitione, expirauit, illico. Plin.lib.7.c.36.

P.Scipio Naſica, cos. cum C.Martio Figulo ann.vrbis 592.

P.Scipio Naſica Serapion, cos. an.vrbis 616.

P.Scipio Naſica, cos. cum L. Calphurnio Baſtia ann.vrbis 643.

P.Sempronius Sophus, cos. cum P. Sulpitio Auernione, anno vrbis 450.

P.Sempronius Sophus cos. cum Appio Claudio Rufo anno vrbis 485.

P.Sempronius Tuditanus, cos. in Brutiis Annibalem ſubegit, an. vrbis 550.

P.Seruilius, Cilicia à prædonibus liberata, Iſauri vrbe capta, Iſaurici cognomen retulit.

P.Seruilius Geminus, cos. cum C.Aurelio Cotta, an.vrbis 501. Iterum cum eodem, an.505.

P.Seruilius Priſcus. cos. Volſcos Sabinóſque ſuperauit, anno vrbis 259.

P. Seſtius Vaticanus, cos. cum L. Menenio Lanato, anno vrbis 302.

P.Seſtius Decemuir legibus ſcribendis, an.303.

P.Silius Nerua. cos. cum Appio Iunio Syllano, vrbis anno 780.

P. Sulpitius Auertio. cos. cum P. Sempronio Sopho, an.vrbis 450.

S.Sulp. Decemuir legib. ſcribundis, an.vrb.303.

P.Sulpitius Galba, cos. cum Cn. Fuluio Centimalo, anno vrbis 543.

P.Sulpitius Longus, Trib.mil. Conſulari poteſtate, quo an. Roma capta eſt à Gallis, an.vrbis ſcilicet 366.

P.Sulp. Quintinus, cos. cum M. Meſſala, an. vrbis 742.

P.Syllius Nerua, cos. cũ M.Apuleio, an.vb.734

P.Titinius Tribul.mil. Conſul.poteſtate, anno vrbis 356.

P.Valerius Aſiaticus, cos. cum L. Cornelio Syllano, an.798.

P.Valerius Flaccus, cos. cum M.Attilio Regulo, ann.vrbis 527.

P.Valerius Leuinus, cos. à Pyrrho rege auxilio elephantorum victus. Plutarch. in Pyrrho.

P.Valerius Potitus Trib. mil. Conſulari poteſtate, anno vrbis 370. Iterum biennio poſt. Tertium, an.373. Quartum, an.380. Quintum, ann. 388. Sextum, ann.389.

P.Valerius Publicola. Vide Publicola.

P.Valerius publicola, cos de Sabinis, Veientibus & Etruſcis triumphauit, an. vrbis 279. Iterũ cos. cum C. Claudio Sabinio à ſeruis concitatis, qui Herdonio duce, Capitolium occupauerant, interfectus eſt, xxv. annis poſt priorem Conſulatum.

P.Vaticanus, cos. cum Q. Fuſio Galeno. ann. vrbis 707.

P. Veturius Geminus, cos. cum T. Ebutio. Helua ann.vrbis 255.

P. Venitius, cos. cum P. Alpheno Varo, anno vrbis 754.

P. Virginius Trib. mil. Conſul. poteſtate, an. vrbis 354.

P.Volumnius Auentinus, cos. ann. vrbis 393.

P.Ieroſolymorum Epiſcopus tertius, anno ſalutis 145.

pucialia, Baſtitanorum vrbs, in Hiſpania, *Ptol.*

pucinum, oppidum eſt Hiſtriæ in Mediterraneis. *Ptol.*lib.3.c.1. hodie *proſecho.* in foro Iulio ſitum eſt. Hinc vicina à *Plinio* tantopere laudata, *pucina* vocata, quæ nunc à Germanis *Reinfal* appellatur.

puclata vel pudata Macedoniæ vrbs, apud Anton. inter Lariſſam & Theſſalonicam *pudna*, legitur in Cod. *Lau.Torrentij.*

pudentiana Virgo Martyris S.Pudentis Sen. Rom. filia: vtriuſque mentio fit in Martyr. Rom. Maij 19.

pudiciana, Dea à Romanis culta. Feſtus.

pulcheria, beata imperatrix fil.Theodo. Aug. obdormiuit in Chriſto, anno Dom. 459. omnia ſua pauperibus reliquit bona: multa autem conſtruxit oratoria, domóſque pauperibus, necnon ſepulchra peregrinis ædificauit, intra quæ ſancti Laurentij martyris templum conſtruxit. Niceph.hiſt.Eccleſ.in martyrol.Rom. & Menologio Græc. Conſtantinopol. celebratur 10. Septemb.

pulchrum promontorium in Africa, Liuio, *Calon Acroterium.* Polybius vocat: Carthagini adiacet verſus Aquilonem.

pullariæ, ſunt inſulæ iuxta Iſtrorum agrum, *Plinio* lib.3. c. vlt. Blondus *Caprariam* dictam ſcribit, in eaque *Iuſtinopolim* conditam à Iuſtino Imp. tradit.

pumentum, Straboni lib. 6. Lucanorum mediterraneum oppidum eſt. Barrius hoc in Calabria deſcribit, & dicit hodie *Gerentio* dici. Xylander in ſuo Strabone, hoc pumentum tanquam ſpurium reiicit, pro eóque Grumentum reponit.

punicum, oppidum Hiſtriæ in mediterraneis, *Ptol.*lib.3.ca.1. Vnde & punicum vinum dicitur, quod creſcit in Adriatico ſinu, in ſaxeo colle, *Plin.*lib.14.cap.6.

pudens, nomen Sen.2.Tim.4. vide *pudentiana.*

punicus. Vide Pœnus.

pupius, poëna tragœdiographus (inquit Acrõ apud Horatium) affectus ſpectantium ita mouit, vt eos flere compelleret. Inde huius poëmata lachrymoſa vocauit Horat. Epiſtol. lib.1.

pupilla, tribus Romana. Alexand. ab Alex. lib.1.cap.17.

pupila, tribus ab agro pupinio prope Tybur.

purpurariæ, inſulæ in Æthiopico mari, non

procul à Fortunatis inſulis. Plinius lib. 6. capite 30.

pupulum, vrbs à latere merid. Sardiniæ. Ptol.

puſicius, Martyr inſignis, qui ſuper omnes Perſarum regis artifices conſtitutus, & videns Ananiā trementem, cum deſtinaretur ad necem ait: *Paululum, ô ſenex, claude oculos, & ſecurus eſto: mox enim Chriſti videbis aſpectum.* Illo ita corroborato, ipſe repente comprehenſus, ad regem ductus & Chriſtianus eſſe manifeſtatur, eo quòd pro dignitate fuiſſet locutus libera intentione de martyribus. Tunc rex extraneo quodam, & crudeli modo eum mori præcepit, ita vt collo circa tendinem perforato, exinde linguam eius extraherent. Hoc itaque facto quibuſdam accuſantibus, etiam eius filia, virgo ſacra, tunc comprehenſa eſt, & perempta. Sozom. lib. 3. c. 1. Martyrol. Rom. April. d. 2.

puſio & Secundila, prodigioſi corporis homines, Plin. lib. 7. c. 16.

puteoli, Campaniæ Felicis vrbs, Plinio lib. 3. dicta ab aquæ calidæ putore: *Potioli* habet Step. antea *Dicearchiam* appellatam ſcribunt Strabo, Pauſanias & Stephanus, qui eam quoque Dicæam vocat. *Dicearchias* apud Siliū legitur. *Delos Minor* etiam dicta fuit, vt tradit Feſtus. Colonis Flauiæ Albig. cognomen à Nerone adeptam eſſe ſcribit Tacitus lib. 14. An.

puticuli appellati à puteis, quòd ibi cadauera in puteis obruerentur: vel quòd in his corpora putreſcerent. Romæ extra Exquilias fuit locus publicus, dictus puticuli, quoniam illic erat commune ſepulchrum miſeræ plebi. Varro de lingua Latina lib. 4.

P V

pyanopſia, ſacra erant apud Athenieſes, à Pyanis fabis nuncupata, dicata Apollini. Hæc verò *Panopſia*, à cæteris Græcis dicebantur, quòd fructus omnes percepiſſent ὤψι, oculis: & Octobri menſe celebrabantur. Suid.

pyenus, Cretæ fluuius. Ptol.

pyda, Macedoniæ vrbs. Steph.

pydes, vrbs & fluuius Piſidiæ: Gentile, pydeſſius. Steph.

Pydna, Macedoniæ oppidum, Ptolemæo. Stephano. *Chitra*, Sophiano. Vide Cydna.

pycnis, vrbs Colchorum: Gentile, Pycnites. Stephan.

pygela, vrbs Ioniæ, Ciuis, Pygeleus. Stephanus Xenoph.

pygmei, populi in extremis Indiæ montibus habitantes: Plin. lib. 7. cap. 3. ſalubri cœlo ſempérque vernante fruentes, ternos dodrantes non excedentes: vnde & Pygmæi dicti ſunt quaſi πυγμαῖοι, hoc eſt, cubitales: πῆχυς enim cubitum ſignificat. Horum mulieres quinto anno pariunt, & ſeneſcunt octauo. Fama eſt, inſidentes arietum caprarúmque dorſis, armatos ſagittis, Veris tempore, vniuerſo agmine ad mare deſcendere, & oua pullóſque gruum conſumere; ternis eam expeditionem menſibus confici: aliter futuris gregibus non reſiſti: caſas eorum luto pennîſque & ouorum putaminibus conſtrui. Plin. præterea lib. 4. cap. 11. in Thracia Pygmæos fuiſſe ſcribit, vrbémque Geraneam tenuiſſe, donec à gruibus fugati, nouas ſibi ſedes quærere ſunt coacti. Stephano teſte, qui pygmæos dictos ſcribit à pygmæo filio Dori, nepote Epaphi, Pygmæos adhuc hodie inueniri in Septemtrionalibus partibus aſſerit Olaüs Magnus. Sed fides eſto penes authorem.

pygmalion, onis Suidæ, Beli Tyriorum regis filius, frater Didûs, qui cum ardentiſſima auri cupiditate flagraret, ad Sichæi patruelis ſui, & ſororis ſuæ viri opes animum adiecit: illúmque ſpe potiundi auri, ante aras dolo intere mit. Cuius cædis cum in ſomnis á mariti vmbra certior facta eſſet Dido, clàm ſublatis theſauris, fugæque comitibus abſumptis, naues conſcendit: & in Africam appulſa, primum Byrſam, deinde & Carthaginem condidit. Virgil. 1. Æneid.

pygmalion, Cilicis filius, qui ex eburnea ſtatua Veneris beneficio in puellam transformata Paphum ſuſcepit, Paphi Cypriæ vrbis conditorem. Ouid. 3. Metam.

pylacæum, Phrygiæ vrbs. Ptolem.

pylades, dæ, vel dis, Strophij Phocenſis filius indiſſolubili amicitiæ vinculo cum Oreſtè coniunctus. Nam cùm Clytemneſtra ab Ægyſtho adultero adiuta, Agamemnonem occidiſſet, Strophias, Oreſtem adhuc puerum certiſſimæ neci ſubduxit, & in regno ſuo vnà cum Pylade educauit. Poſteáque cùm Oreſtes, gratia vindicandæ paternæ mortis matrem peremiſſet, eámque ob rem in furorem conuerſus eſſet, Pyladem perpetuum omnium ſuarum profectionum comitem habuit, & ſocium periculorum: tantáque ſeſe mutui amoris vehementia ſunt proſequuti, vt alter pro altero mori non recuſaret. Vide Oreſtes. Cicer. in Læl.

pylæ, locus Arcadiæ. Gentile, Pyleites. Pylaœs. Et vrbs Cappadociæ, Euagrio. Item montes Æthiopiæ ſub Ægypto, Ptolem. hodie *Amara* dicti, vbi recentiores ſcribunt Preto Ioannis filios à præſidibus cuſtodiri. Vide Thermopylæ.

pylemenes, dux Paphlagonum, ex his qui venerunt in auxilium Troianorum, eſtque in bello à Menelao interfectus. Scribitur & Pylemænæus. Homero Il.

pylæus, mons in Leſbo. Straboni.

pylagora, Ceres dicta eſt, quòd Pylagoræ, id

eſt, legati, quos ciuitates Græciæ bis in anno ad concilium Amphictyonum mittebant de maximis rebus conſulturos, priùs ἐν πύλαις, id eſt, ante portas huic deæ rem diuinam religioſiſſimè facere conſueuiſſent. Palæph.lib.2.

pylartes, vir Troianus, ab Aiace in bello interfectus. Homil.Iliad.11.

pylene, Ætoliæ oppidum. Homil.2.Iliad.

pylleon, Theſſaliæ vrbs Liu.li.4.

pyloræ, Perſidis inſula. Arian.in Ind. Carmaniæ.

pyloros, Cretæ mediterranea vrbs. Plin.

Pylus, agri Meſſeniaci oppidum, in tractu occidentali Peloponneſi, Neſtore alumno [qui inde Pylius cognominatus eſt] nobilitatum. Sunt præterea aliæ tres eiuſdem nominis vrbes in Peloponneſo. Strabo lib. 18. duas ad mare, quarum vnum in Elide regione ad Scollin montem, alteram in Meſſaniam ad Coryphaſium: tertiam in Arcadia ſitam tradit: ſinguli harum incolæ *Emathoentem* dictam, patriámque Neſtoris eſſe demonſtrare conantur. Ipſe autem Strabo docet Neſtoris eſſe in Arcadia, atque hanc *Lepreaticum, Triphyliacum* & *Arcadicum* cognominat, & *Emathoentem* ab Homero nominari oſtendit. Stephanus hanc Pylũ quoque *Coryphaſium* appellat. Coryphaſium tamen & Pylus duo ſunt loca inuicem vicina, authoribus Strabone, Ptolemæo, & Pauſania. Niger eam *Zonichia* nominat.

pyndis, Æthiopiæ ſub Ægypto vrbs. Plin.

[Pyra, Oetæ montis pars vbi Herc.corpus crematum. Liu.lib.36. Hellebori fertilem eſſe teſtes ſunt Plin. & Theophr.]

pyracmon, nomen vnius ex Vulcani miniſtris, quorum operæ in fabricando vtitur. Dictus Pyracmon, quòd ab incude, ferróque ignito non recedat. Nam πῦρ Græci ignem, & ἄκμονα incudem appellant. Virg.l.8.

pyræ, Latij oppidum circa Minturnas. Plin.

pyræa, pars Theſſaliæ à Pyra nominata: qui eam habitant, Pyræus dicitur. Steph.

pyræchmes, rex quondam fuit Eubœæ, quem Hercules florenti adhuc ætate, bellum Bœotiis inferentem vicit, victúmque pullis equinis ita alligauit, vt in duas diſcerperetur partes, inſepultúſque iaceret. Locus adhuc Pyrechmæ pulli vocatur. Eſt autem hic locus penes Heraclium fluuium, vbi potantibus, equi hinnitus emittitur. Homil.Plut.Paral.

pyræi, Dalmatiæ populi. Plin.

pyramides, in Ægypto nihil aliud fuerunt, quam regum pecuniæ otioſa & ſtulta oſtentatio. Plinius libri vigeſimiſexti, capite duodecimo, quippe cùm faciendi eas cauſa à pleriſque traditur, ne pecuniam ſucceſſoribus aut æmulis inſidiantibus præberent. Plures in Ægypto paſſim extiterunt, nullæ tamen clariores tribus illis, de quibus Pomponius Mela ſcribit, quæ orbem impleuere famâ, conſpicuæ vndique adnauigantibus, ſitæ in parte Africæ, monte ſaxeo ſteriliſque inter Memphim oppidum & Delta. Turres autem (inquit Solinus) faſtigiatæ vltra excelſitatem omnem, quæ manu fieri poſſit. Sub Pyramidibus, fuerunt Ægyptij reges ſepulti. In Pyramidum ſtructuram, inquit Stephanus, quindecim millia talentorum inſumpta ſunt pro cæpis duntaxat & alliis, & caſeo. Nominatæ autem ἀπὸ τῶν πυρῶν, hoc eſt, à tritico, quo illic per regem collecto, magna annonæ caritas per Ægyptum ſequuta eſt: quidam ἀπὸ τοῦ πυρὸς, à figura flammæ igneæ dictas malunt.

pyramus, adoleſcens Babylonius, qui Thyſben mutuo amore proſequutus eſt: verùm cùm adeò à parentibus vterque obſeruaretur, vt nullo modo ſe complecti poſſent, egredi vrbem ad conſtitutum locum decreuerunt. Quò quidem cùm prior peueniſſet Thyſbe, à Leæna illac tranſeunte perterrefacta, in antrum vicinum confugit. Pyramus deinde adueniens, cùm velum, quod fugienti Thyſbe è capite deciderat, cruentatum reperiſſet, eam putans à feris fuiſſe dilaniatam, gladio, quem ſecum habebat, ſub moro arbore, incubuit: Thyſbe autem ex antro egreſſa, cùm Pyramum vulnere confectum vidiſſet, eodem ſe gladio confodit. Vtrumque autem ſub moro arbore occiſum volunt, eiúſque fructus, cùm antea candidi eſſent, ex eorum ſanguine atrum colorem traxiſſe. Ouidius quarto Metamorphoſ.

pyramus, fluuius, qui inter anguſtias Tauri montis per Ciliciam defertur, de quo & Cydno digna ſunt lectu in Arriano & Curtio. Stephano fluuius in Malo Ciliciæ: Leucoſyrus antea dictus. *Malmiſtra* hodie vocari ſcribit Niger. Pyramus à Polybio libro vndecimo *Pyrus*, & à Plutarcho in vita Alexandri, *Pindarus* mendoſe vtrobique. Theophraſto *Pinnarus* eſt.

pyrander quæſtor Athenienſis, à populo ſaxis obrutus, quòd tempore belli triticum parcè ſuppeditaret. Plutarch.

Pyrantus, vrbs parua, aut vicus Cretæ iuxta Gortynem. Incolæ, Pyranthij. Stephanus.

pyraſus, ciuitas fuit munitiſſima; quæ & portum habuit munitionis eiuſdem, Strabo libro nono.

Pyraſus, vir Troianus, ab Aiace bello interfectus. Homerus ſecundo Iliados. Stephano vrbs Pethiæ dicta, quòd regio ſit πυροφόρος, id eſt, tritici ferax. Gentile, Pyraſæus. Stephanus.

pyrechmes, rex Eubœæ, qui cùm bellum inferret Bœotiis, ab Hercule victus, equis diſcerp

pendus traditus eſt apud Heracleum fluuium: inde *Pyræheus* pupilli, Author Plut. in Parallel.

pyræchmes, luctator fuit Ætolus, qui Degmentum Epeum ſingulari certamine vicit. Herod. lib. *6*.

pyreicus, pictor nobilis, qui humilia ſecutus, humilitatis tamen ſummam gloriam adeptus, pinxit tonſtrinas, ſutrinas, aſellos & obſonia. Plin. lib. *34*. cap. *14*.

pyrenæa, vrbs Lacridis, Stephan. Vide pyronæa.

pyrenæus, Ptolem. & cæteris mons, qui Hiſpaniam à Gallis diuidit. Hiſpanis vulgò, *Los pyrenſo* vocant. Eſt item mons Germaniæ & pars Alpium, in Tyrolenſi Comitatu. Appianus.

pyrene, Bebrycis regis filia, iis in montibus qui Galliam ab Hiſpania dirimunt, ab Hercule compreſſo: quæ poſtea à feris laniata, ibidémque ſepulta fuit, vt totus ille tractus montanus ab eius nomine pyrene diceretur. Alij tamen montis huius nomen ἀπὸ τοῦ πυρὸς deducere malunt, hoc eſt ab igne: ſiue quòd crebris fulminum ignibus feriatur, ſiue quòd pyrenæi montis ſyluæ [vt author eſt Diodorus libro 6.] iniecto à paſtoribus igne, olim vniuerſæ conflagrauerint. Strabo lib. *3*. pyrenes inquit, latus in Hiſpaniam vergens, conſitum vt variis arboribus materiæ multitudine, & quæ ſemper virens germinet: alterum autem Galliam ſpectans, nudum omninò. Diodorus lib. *6*. vbi de pyrene. Ferunt, inquit, priſcis temporibus igne à paſtoribus iniecto, montanas omnes regiones fuiſſe combuſtas, qua ex re montes aiunt cognominatos pyrenæos.

pyrene, Acrocorinthi fons haud affluentes aquas habens, cæterum perſpicuas ad imum, potúque ſuauiſſimas. Strabo.

pyrenæus, Ptolem. & cæteris mons eſt, qui Hiſpaniam à Galliis diuidit. Sylius Italicus lib. *3*. *pyrene* legit: ab Æmilio probo nuncupatur *Saltus pyrenæus*, etſi hodie varia pro ratione locorum ſortiatur nomina. Hiſpani vulgò *Los pirenos* vocant. Oliuarius autem dicit in vniuerſum ſic vocari, ac partes montium particularia habere nomina.

pyreneus, phocidis rex, qui cùm Muſas ex Helicone in parnaſſum proficiſcentes hoſpitio excepiſſet, vim his inferre eſt conatus: cúmque illæ aſſumptis alis effugerent, pyreneus conatus inſequi, è feneſtra delapſus fregit ceruicem. Oui. *5*. Metam.

pyrethi, quidam magi in Cappadocia, qui non cultro, ſed ſtipite mactant. Strab. lib. *15*.

pyrgi, Straboni & Plinio lib. *3*. cap. *5*. Virgilius eos Veteres cognominat. Tuſciæ vrbs eſt, inter Antium & Grauiſcas. *S. Marinello* hodie appellari Albert. colligit, ex eo quòd huius loci templum adhuc vulgò *S. Maria in territorio pyrgano* vocant. Gentile, pyrgeſſæus.

pyrganum, Tuſciæ locus maritimus. Anton.

pyrgenſes, Achaiæ populi. Plin.

pyrgeſſa. Vide Pyrgum.

pyrgi, vrbs Meſenes: cuius Gentile, Pyrgites, Stephan. Vide Pyrgum.

pyrgo, nutrix filiorum Priami, Virgilius quinto Æneidos.

pyrgus, Marmaricæ vrbem habet Mercator in ſua Europæ tabula, quam nouo nomine *Barda* vocat.

pyrgoteles, gemmarum ſculptor artificioſiſſimus, à quo tantùm Alexander Magnus ſe in gemmis ſculpi paſſus eſt, edictóque alios vetuit. Plin. lib. 37. cap. *1*.

pyriciades, vel Pyritidias, rex Aſſyriorum, anno ante Romam conditam *225*.

pyrimoüs, apud Ammianum Ioannes Heroldus interpretatur *Speyr* Germaniæ vrbem ad Rhenum, Epiſcopatu & Camera imperiali [vt vulgò loquuntur] decoratam. Eandem *Ad pyrum* vocat.

pyrindus, vrbs Cariæ. Stephan.

pyritidias. Vide Pyriciades.

pyrnus, vrbs Cariæ: Ciues, Pyrnitij. Steph.

pyro, Nympha Oceani & Tethyos filia. Heſiod. in Theogonia.

pyrodes, Cilicis filius, qui primus è ſilice excuſſiſſe ignem dicitur, quemadmodum aſſeruaſſe in ferula Prometheus. Plin. lib. 7. c. *59*.

pyrois, Pyroentis, vnus ex equis Solis: ſunt enim quatuor Pyrois, Eous, Æthon, & Phlegon, Ouid. *2*. Metam. Colum.

pyrois, Pyroentis, Martis ſidus, ab igneo colore dictum.

pyrolabes, quòd ea quæ ignita ſunt, capiat.

pyronæa vrbs Locridis, à pyrone quodam dicta: inde pytonæus. Stephan. Eadem videtur, quam paulò antè πυρηναίαν vocauit.

pyrpele, inſula ſic dicta, quòd ignis ibi primò repertus fuerit: hanc Delon dicunt eſſe.

pyrrha, Cariæ ciuitas iuxta Myrtoum pelagus, & inſulas circa Mæotim, quam pontus abſtulit. Plin. cap. *92*. lib. 2. Stephan. vrbs eſt in Leſbo. Ciuis, pyrrhæus. Eſt & Liguriæ vicus. item Phocydi & Magneſiæ, Lyciæ & Cariæ oppida apud Plin. & Ptol.

pyrrhæi, Æthiopum gens in Libya interiori, Ptolem.

pyrrha, Deucalionis vxor, quæ poſt diluuium vnà cum marito, iactis poſt terga lapidibus, humanum genus fertur reparaſſe. Ouid. 1. Met. Vide Deucalion.

pyrrander, fuit quiſpiam Sycophanta inſigniter verſutus, notæque malitiæ. Ariſtoph. in Equitibus, δὴ νὴ Δί' ἦν γε τοῦτο πυῤῥάνδρου τὸ μηχάνημα, id eſt, Morello interpr.

Ac per Iouem fuit hæc fabrica pyrrhandrica.

iſta techna.

Pyrrhias, quidam Ithacenſis negotiator, qui ſenem quendam ex piratarum manibus dato pretio redemit: non ob id quòd eo ſibi foret opus, ſed partim quòd miſertus eſſet ſenilis fortunæ, partim hominis oratione perſuaſus. Emit autem vnà cum ſene cados fictiles plenos pice, quos ſenex ille ſecum aduehebat, idque authore ſene. Deinde profectis piratis quo Pyrrhiæ gratiam referret ſenex, quod non ob lucri cupiditatem, ſed ob beneuolentiam ſeſe liberum feciſſet, iudicauit in cadis multam pecuniæ vim pici admixtam abditam eſſe. Qua reperta, cum Pyrrhias de repentè diues eſſet redditus, cum magnificè collaudauit ſenis erga ſe gratitudinem, tum eidem bouem immolauit officij præmium. Vide Prouerb. *Nemo bene merito bouem immolauit præter Pyrrhiam.*

phyrrhicus, Laconum vrbs libera. Pauſan.

pyrrhydæ, Moloſſorum reges, à Phyrrho dicti. Alex. ab Alex. lib. 1. cap. 2.

pyrrho, Philoſophus, à quo Philoſophi Pyrrhonij dicti, quos Græco cognomento σκεπτικοὺς, id eſt, conſideratores appellant: nihil enim decernunt, ſed in quærendo ſemper conſiderandóque ſunt, ac ne videre quidem planè quicquam neque audire ſe putant: aiúntque veritatem incomprehenſibilem videri. Iidem ἀπορητικοὶ, id eſt, ambigentes dicuntur, quoniam nihil affirmant, & de omnibus ambigunt. Itaque ἐποχῇ hoc eſt aſſenſionis coercitione vtuntur. Hic patria Elidenſis fuit, primò pictor, deinde Anaxarchi diſcipulus: vixit annis ferme nonaginta.

Pyrrhodes, Elidenſis Philoſophus, Philiſtarchi filius. Hunc Apollodorus prius fuiſſe pictorem dixit, qui in ſapiente ἀπάθειαν non admittebat. Cicer. Acad. quæſt. 4.

pyrrhus, Achillis filius, ex Deidamia Lycomedis filia: ita dictus à fuluo colore capillorum, teſte Seruio. Hic & Neoptolemus appellatus eſt, propterea quòd admodum adoleſcentulus, ad belli Troiani reliquias fuerit perductus. Erat enim in fatis, ſine Æacidarum aliquo Troiam capi non poſſe. In Ilij autem expugnatione primum Politem, Priami filium, deinde patrem ipſum interfecit. Polyxenam Achillis patris ſui Manibus inferias miſit; Andromachem verò, quæ in prædam ſibi ceſſerat, aliquandiu iuſtæ vxoris loco habuit: quam deinde, Hermionem Menelai & Helenes filiã ducturus, Heleno Priami filio vxorem tradidit. Erat autem Hermione multo ante à Tyndareo auo Oreſti deſponſata, cuius etiam mutuo amore tenebatur. Ægre itaque ferens Oreſtes vxorem ſibi eripi, ex inſidiis Pyrrhum obtruncauit, vt apud Virg. refert Andromache 3. Æneid. Qu. Calaber in Paralipom.

pyrrhus, rex Epirotarum, materno genere ab Achille, paterno ab Hercule oriundus: qui quum à ſuis ob odium paternæ crudelitatis, ad necem quæreretur, clàm à matre ſubductus, ad Illyricos defertur, traditúſque Heroæ, Glauci regis vxori, nutriendus fuit. Quúmque natus annos vndecim eſſet reuocatus à ſuis, tanta virtute creuit, vt quum (ſicut Cæcilius ſcribit) imperium orbis agitaret, & Romanos potentes videret, Apollinem de bello conſuluerit: Ille ambiguò reſpondit, *Aio te Aeacida Romanos vincere poſſe.* Hoc ad ſe dictum putans, auxilio Tarentinis, contra Romanos venit, aduerſus quos vario euentu pugnauit. Periit ictu tegulæ percuſſus, cùm Argos cepiſſet. Vnde vitam eius latius apud Plutarch.

pyrrhus, XXVII. Macedonum rex Olymp. 259.

pyrrhus, Dædali filius, in Græcia omnium primus picturam inuenit, vt Ariſtoteli placet.

pyrrum, Pannoniæ vrbs. Antonin.

pyriphlegethon, Italiæ fluuius, Lycophroni circa Epirum quoque flumen, vt tradit Ariſtot. in mirabilib.

pyſtira, inſula ante Smyrnam. Plin.

pythagoras, Samius, Mneſarchi gemmarum ſculptoris filius, Italicæ Philoſophiæ princeps, auditor Pherecydis Syri: poſt cuius mortem Hermodamanti iam ſeni, Creophili nepoti ſe in diſciplinam dedit. Sub quo cum ſatis profeciſſe videretur, in Ægyptum nauigauit, vt illorum Theologiam, ritus, moréſque cognoſceret. Deinde Aſtrologiæ Chaldaicæque diſciplinæ cupidus, Babylonem ſeſe contulit: vbi ſyderum curſus, eorúmque in genituris hominum effectus, eſt edoctus. Auditores fertur habuiſſe non pauciores ſexcentis, qui noctu ad eum confluebant: ex quibus clariſſimi fuerunt Archytas Tarentinus, Alcmæon Crotoniata, Hippaſus Metapontinus, & Philolaus Crotoniata. Primus τῆς μετεμψυχώσεως, hoc eſt, transfuſionis animarum in alia corpora, aſtructor fuit: ídque, vt facilius perſuaderet: primum ſe Athalidem Mercurii filium fuiſſe affirmabat. Cumque à patre optio ſibi facta eſſet petendi quicquid vellet, excepta immortalitate, ſe ab illo petiiſſe, vt & viuens, & vita functus, omnium quæ contigerant, memoriam haberet. Eámque ob cauſam ſe omnium, quæ in vita geſſiſſet, meminiſſe: eandémque memoriam poſt obitum reſeruaſſe. Poſt Æthalidæ mortem Euphorbum ſe fuiſſe aiebat, & deinde Hermotinum, poſtea Delium quendam piſcatorem, nomine Pyrrhum: mortuóque Pyrrho, ſe factum eſſe Pythagoram: hanc opinionem de migratione animarum accepit ab Ægyptiis, teſte Herodoto, quos feſtiuè irridet Lucianus in dialogo Galli & Myccilli. Crotoniatis & Metapontis leges conſcripſit, populóſque luxuria diffluentes authoritate & doctrina ad frugalem cultum reuocauit, adeò vt & mulieres integritate eius, vitæque ſeue-

ritate adductæ, auratas veſtes, ornamentáque laſciuiora, in templo Iunonis conſecrarent. Poſtremo cùm multos annos Crotone egiſſet, Metapontum commigrauit, vbi & ſupremum diem obiit: quanquam aliis alia tradentibus, de mortis genere non ſatis conſtat. Quanti autem illum viuum fecerint Metapontini, poſt obitum eius declararunt, ædes eius pro templo ei conſecrantes, diuiniſque honoribus mortuum proſequentes. Ab animalium omnium carnibus & a fabis religioſiſſimè abſtinebat. Iuuenal. Sat. 15.

Pythagoras, primus omnium Philoſophiam, ſéque philoſophum appellauit, non autem ſophum, id eſt, ſapientem ſe dici voluit: quod Deus ſolus ſit ſapiens. Philoſophus enim idem eſt quod ſapientiæ ſtudioſus, ſeu cupidus: omnes vero homines ſapientiam appetere debent. Laërt. in Prooem. lib. 1. Lact. lib. 3. Pythagoras harmoniam in cœleſtibus terreniſque rebus eſſe docuit: nam quo pacto vniuerſum conſiſteret, niſi certa ratione, numeriſque præfinitis ageretur? Cic. in Somn. Scip. & Macrob. ibid. Mundum ingenitum, & incorruptibilem, genúſque hominum abſque vllo ortus principio ab æterno fuiſſe opinatus eſt. Cenſorin. Deum definiuit, animum eſſe per naturam rerum omnium intentum, & commeantem, ex quo omnia quæ naſcuntur, animalia vitam caperent. Polyd. Virg. lib. 1. cap. 1. & 9. de rerum inuent.

Pythangeli, locus in Ægypto, quem illi Elephantorum venationem appellant. Strab. lib. 6.

Pythermus, Phocenſis, cùm Ionum, Æolúmque legati Spartam appuliſſent, ex omnibus delegatus, qui poſtulata proponeret: purpureáque veſte indutus, in Spartiatarum conuentum proceſſit: hortatúſque eſt Lacedæmonios multis verbis ad auxilium Ionibus ferendum. Herod. lib. 2.

Pythes. Vide Pythopolis.

Pythia, thiorum, ludi Apollinares, in Apollinis honorem inſtituti in Pythyo Macedoniæ loco, ob cædem Pythonis ſerpentis nocentiſſimi: aut, vt Strabo lib. 9. ſcripſit, hominis ſceleratiſſimi, cognomento Draconis. Ouid. 1. Metam. Victores huius certaminis, teſte Luciano, lauro coronabantur, additis pomis ex Apollinis templo deſumptis. Pythyonicæ à Pindaro celebrantur lib. 2. Carm. quem vt reliquos tres lyrica metaphraſi Roman. reddidit. V. C. Nic. Sudorius ex editione Morelliana.

Pythia, nomen eſt ſacerdotis Apollinis, eáque virga, quæ in machina templi Apollinis Delphici conſiſtens, Dei ſpiritu afflabatur, reſponſáque conſulentibus reddebat. Hæc autem tandiu ex virginibus erigi conſueuit, donec vna fuit ab Echerata violata. Palæph. lib. 1.

Pythis, pictor fuit egregius; qui de picturæ præſtantia certauit in Timagoram Chalcidenſem.

Pythium, intimus olim locus Cortynæ in Creta: vel iuxta Aſtacenum ſinum: vnde pocula Pythiana. Steph. Vide Puteum.

pythius. Apollinis cognomen, à Pythone ſerpente, quem ſagittis ſuis adhuc puer dicitur intereniſſe. Aut certè ἀπὸ τοῦ πυνθάνεσθαι, hoc eſt, à conſulendi viu: vnde & Pythiarum, Phœbi ſacerdotum, nomen tractum eſſe exiſtimat Strab. lib. 9. Alij tamen Pythium dictum putant ἀπὸ τοῦ πύθειν hoc eſt, à putreſcendo, eò quod ſine vi caloris nunquam fiat putrefactio.

pytho, Phocidis vrbs, Homero Iliados 3. vbi πετρήεσσα, vocatur à ſaxorum copia ab Euſtath. appellatur.

pythodorus, ſculptor eximius; Pli. li. 36. c 5.

Python, ſerpentis miræ magnitudinis proprium nomen, ex putredine terræ poſt diluuium Deucalionis nati. Hic à Iunone Latonæ ex Ioue grauidæ dicitur fuiſſe immiſſus, nullámque ei pariendi quietem conceſſiſſe, donec illa ad Aſterien ſororem ſuam perueniſſet, non multo antè in inſulam commutatam: à qua ſuſcepta, Dianam & Apollinem peperit, quarum illa vix dum nata, protinus matri obſtetricis officium præſtitit, fratrémque naſcentem excepit: qui poſtea memor iniuriæ qua Python matrem ſuam affecerat, ſagittis ſuis eum confixit. Cuius rei memoria, ne vllo temporum lapſu obliteraretur, ſacra certamina inſtituit, quæ à nomine ſerpentis Pythia appellauit. Ouid. 1. Met.

python, draco poſt diluuium à terra natus, ſignificat immenſam exhalationis vim, quæ extitit poſt inundationem, donec à Sole conſumeretur. Iouian. Pontan. in Vrania. Dicitur autem Pytho à putrodine ſeu putrefactione. Et quia Sol conſumit omnem putrediné terræ, eiúſque diſco circulóue emicant radij in modum ſagittariorum, ideo Apollo fingitur ſagittis Pythonem interficere.

python, Sotino locus eſt in Aſia, in campis patentibus, quo primo aduentus ſui tempore aduolant ciconiæ: Atq; eam, quæ vltima venit, laniant vniuerſæ. Pli. l. 10. ca. 23. Vide Pitonoſcome per iota, quanquam per y ſcribendum ſit.

python, orator Byzantius eloquentiſſimus, apud Philippum Macedoniæ regem: cuius meminerunt Æſchines & Demoſt. in orationibus.

pythonoſcome, locus eſt in Aſia, quo primo aduentus ſui tempore conueniunt ciconiæ, & eam quæ vltima aduenit, laniant, vniuerſæ. Plin. lib. 19. cap. 23.

pythopolis; ciuitas Aſiæ, pars eius, quæ Myſia vocatur, Steph. in Antiochia vndecima. Idem alibi, Præter Pythopolin Myſiæ alia eſt in Caria, ſic dicta à ditiſſimo viro Pythe, qui Xerxe ſuſcepto, ſingulis militibus ſex Daricos aureos diſtribuit, Hæc poſtea Nyſſa dicta eſt.

pyxitares Euphrates fluuius verſus ſcaturigines ſuas dictus eſt Plinius, libro quinto capite 54.

pyxis, vrbs in mediterranea parte Oenotrorum à

rum: à quo fit Gentile, Pyxius. Steph.

Pyxites fluuius in Themiſcyrena ad Trapezontem. Plin.lib.6.cap.4.

Pyxus, vrbs Siciliæ a Miantho condita: cuius Gentile, Pyxuntius Steph.

Q V

QVadi, Bohemorum olim gens, ſicut & Marcomanni. Hieronymus: Sarmatæ, Quadi, Vandali, & innumerabiles aliæ gentes, equorum & vulpium carnibus delectantur. Hos ipſos *Auſtriacos* vulgò *Oeſtenreich* putat quidam, *Sleſier* indigitat eos Dubrauius. Auentinus *Marckfelders* (Auſtriæ tractus populos) vocat. *Quadi* quondam *Heluetij* dicti ſunt, inquit Eutropius.

Quadraginta viri, iudices erant, apud Athenienſes, qui de verberibus & vi quæſtiones exercebant. Demoſt. ad Pantænetum: Multa inquit, mihi grauia obiecit: ſiquidem & contumeliam & verberationem & vim, & puellarum hæredum iniuriam. Harum vero rerum cuiuſque ſeparatim actiones ſunt, neque apud eundem Magiſtrum, neque eadem pœna: ſed verbera & vis apud quadraginta viros intenduntur, &c.

Quadrata, Romæ locus in palatio, ante templum Apollinis dicitur, vbi repoſita ſunt, quæ ſolent adhiberi, boni hominis gratia, in vrbe condenda. quia ſaxo munitus eſt initio in ſpeciem quadratam.

Quadrata, Anton. Germaniæ oppidum. Et Italiæ mediterranea vrbs, lib. Notit.

Quadratus, Apoſtolorum diſcipulus, præſul Athenienſis, vnà cum Philippi filia, prophetico ſpiritu clarus. Hieronym. Euſeb. lib. 3. cap. 37. hiſt. Eccleſ.

Quæſtores deæ & deorum οἱ ταμίαι τῆς θεοῦ καὶ τῶν θεῶν, Athenis nominabantur decem viri ſorte lecti ex iis, quos Quinquemodiales vocabant. Hi pecunias, quæ mulctæ nomine pendebantur, accipiebant præſente ſenatu, iúſque habebant mulctæ delendæ, ſi iniuſtè eſſet à magiſtratibus irrogata. Demoſthen. contra Timocrat.

Quæſtores militares erant, qui recipiebant æra στρατιωτικὰ, ſeu militaria, non ſolùm quæ in vſus militiæ ex publica adminiſtratione conuerſa erant: ſed etiam quæ ex tributis belli nomine collatis redacta erant. Demoſth. contra Neeram & Polyclem.

Quæſtores Theoricarum dicti ſunt inter Athenienſes, qui pecunias in ludos & ſpectacula conſumptas adminiſtrabant. Has pecunias theatrales Vlpianus in Olynth. ſcribit à Pericle primùm, cùm diuites loca in theatro ſibi pretio compararent, pauperes autem, ne id

facerent æris inopia impedirentur, eſſe inductas, lege lata, vt pecuniæ ex publicis reditibus confectæ theoricæ fierent. Hoc idem confirmat Plutarch in Pericle.

Quæſtor populi, gloriæ atque auctoritatis magnitudine Athenis florebat. Hic à populo in quinquennium creabatur, atque iterum, & tertiùm cum infinita propè congerendæ & diſtribuendæ pecuniæ publicæ poteſtate refici ſolitus eſt. Curam præcipuè habebat pecuniæ quæ concioni & iudicibus mercedis loco numerabatur. Pollux Demoſth. ad Timocrat.

Quadrurbs, ciuitas quæ ex quatuor vrbibus in vnam coaluit, velut Athenæ.

Quadurcum, nobile emporium Quadurcorum in Aquitania Galliæ parte tertia. Hodie *Cahors* patria poëtæ Gallici Clementis Maroti. Sunt qui Cadurcum ſcribunt.

Quari, Galliæ Narbonenſis populi inter Salios & Vocontios. Strab. lib. 4.

Quariates, populi Galliæ Narbonenſis, alio nomine Cauaræ, à cauo, opinor, Alpium dicti, quorum metropolis eſt Auenio, hinc Valentia, nunc inferi Delphinates appellantur. Vide Plin. lib. 3. cap. 4.

Quartus nomen viri, Rom. 16.

Querquetulana, vna ex portis vrbis Romæ.

Querquetulanæ, Nymphæ querceto præſidentes, Græcis Dryades dictæ.

Quietalis Pluto dictus eſt, quòd quies ad mortuos maximè pertineat: aut potius, quòd mors quies ſit ærumnarum omnium.

Quiloa, pulchra eſt in Africa ciuitas, in inſula poſita, continenti vicina, Mathumeticæ ſectæ Regulum ſemper habuit, ſummum Chriſtianorum inimicum. Ad hanc vrbem cum Fran. Dalmaida anno 1505. cum Luſitana claſſe perueniſſet, Regem ad ſe accerſiri iuſſit, qui morbum ſimulans ad defenſionem ſeſe parauit. Itaque 700. Luſitani ad ciuitatis oppugnationem armantur, qua deuicta, regéque in fugam conuerſo, aliáque gubernationis adminiſtratione inſtituta, ciuitatem hanc Portugalliæ regi tributariam fecerunt.

Quinquatria, orum, feſta Romæ, Palladi ſacra, non diſſimilia iis, quæ ab Athenienſibus παναθήναια vocabantur, dicta à numero quinque dierum, quibus celebrabantur: quorum primo fiebant ſacrificia: ſecundo, tertio, & quarto, gladiatorum ſpectacula edebantur; quinto, vrbis fiebat luſtratio. Videtur autem primus ex hiſce diebus fuiſſe quintus poſt Idus Martias, hoc eſt, XIII. Calend. Aprilis. Varro quinto de lingua Latina auctor eſt antiquitus, vnum tantummodo feſti huius diem fuiſſe, poſt quintum ſcilicet Idus Martias: eúmque Quinquatrium vocatum fuiſſe, tracto vocabuli exemplo à conſuetudine vicinorum populorum, quem diem poſt ſextum &

ſeptimum Iduum Sextarum & Septimarum appellauêre, paulatim tamen nominis errore conſuetudinem irrepſiſſe: vt quinque dies crederentur. Varronis ſententiæ Feſtus quoque ſubſcribit, vnde apparet non niſi mera eſſe ſomnia, quæ à recentioribus Grammaticis de vocis huius etymo ſunt excogitata, qui Quinquatria inde dicta tradiderunt, quod celebrarentur quinque diebus continuis poſt diem atrum, qui erat poſtridie Iduum: cùm probatiſſimorum, quos iam adduximus, authorum teſtimoniis ſatis conſtet, Atrus ſiue Atria, particulas in hiſce vocibus nihil ſignificare, ſed ſolas eſſe nominum productiones. Fuerunt & minora Quinquatria, ſiue (vt feſtus appellat) Quinquatrus minuſculæ, quæ Idibus Iuniis à tibicinibus perſonatis celebrabantur.

Quinqueccleſiæ, Hungriæ vrbs: quæ à Turcis *Perſcheu*, à Germanis *Funskirchen*, dicitur.

Quintinæ, ſunt itineratio Antonini: oppidum quondam ad Danubium fuiſſe ait Auentinus, quod in pagum euanuit, & *Kyntzen* vocatur.

Quintilia, amaſia Licinij poëtæ.

Quintilianus rhetor, Hiſpanus ex ciuitate Galaguritana: quamobrem ipſe quoque Hiſpanos prouinciales ſuos vocat. Romam cum Galba venit, breuíque tempore Domitiani principis nepotes erudiit. Ludum Romæ aperuit, primúſque è fiſco ſalarium tulit. Scripſit Inſtitutiones rhetoricas ac declamationes.

Quintilis, menſis ideo dictus, quod ordine quintus eſſet à Martio, qui apud antiquos primus anni menſis erat, ſed poſtea in honorem Iulij Cæſaris Dictatoris. Marc. Anton. cos. legem ferente, Iulius appellatus eſt.

Quintus, cognomen: vnde Quintia porta trans Tyberim à Quinto Cincinnato dicta. Quintiorum autem familia Romæ multiplex fuit in qua Cincinnati, Flaminij, Criſpini, Martij diuerſis temporibus claruêre. Volater.

Quintus, Italiæ locus circa Solernum fluuium, vbi Vitiges Theodatum occidit. Marcell. Com.

Quintus Pergamenus Medicus, Romæ legés, ὁμόπαις Cl. Galeno, qui meminit illius conterranei ſui, paulo ſeuerioris in ægrotos, ἀβελτέρως προσαχθέντος, & amantis *calices amariores*, in Comment. 6. Epidem. ſect. 4. pa. 238. b edit. Ven.

Q. Luctatius Catulus. Vide Catuli.

Quintilius, cos. cum Cõmodo Cęſ. an. vrb. 930

Quintilius, cos. cum Priſco, an. vrbis 911.

Q. Ælius Pætus, cos. cum M. Iunio Pœno, anno vrbis 743.

Q. Æmilius Barbula, cos. cum C. Iunio Bruto Bubulco, anno vrbis 437.

Q. Æmil. Pappus, cos. cum C. Fabricio, an. 475.

Q. Antonius Merenda, Trib. mil. Conſulari poteſtate, anno vrbis 334.

Q. Apuleius Panſa, cos. cum M. Valerio Coruino, anno vrbis 453.

Q. Aquilinus, cos. cum Aſiatico, anno vrbis 877.

Q. Cæcilius Metellus, cos. cum L. Veturio Philone, anno vrbis 548.

Q. Cæcilius Metellus, Achæos ad Thermopylas primum, hinc Phocas deuicit, Pſeudophilippum in ſuam poteſtatem redegit, Macedoniam recepit, vnde & Macedonicus cognominatus eſt. Secundo Conſulatu primum à Gallis victus, poſtea vicit, cecidítque ex iis quinque millia.

Q. Cæcilius Metellus. cos. Baleares vicit, vnde Balearicus eſt cognominatus, an. vrbis 631.

Q. Cæcilius Metellus Celer, cos. cum L. Afranio, anno vrbis 694.

Q. Cæcilius Metell. Nepos. cos cum P. Lentulo, quibus referentibus Senatuſconſultum de Ciceronis reditu factum eſt, an. vrbis 697.

Q. Cæcilius Metellus, Numidicus dictus à Iugurtha Numidiæ rege deuicto, tantæ conſtantiæ fuiſſe perhibetur, vt in exilium abire maluerit, quàm in leges per vim à Mario irrogatas iurare, vnde poſtea eſt à populo commoto ob filij eius Q. Metelli lacrymas (qui ob eam rem Pij cognomen tulit) reuocatus.

Q. Cæditius Longus, cos. cum L. Manlio Regulo, anno vrbis 497.

Q. Cæditius Longus, cos. cum M. Valerio Coruino, anno vrbis 464.

Q. Calaber Smyrnæus Poëta Epicus condidit graues Rhapſodias xiii. παραλειπομένων, hoc eſt, prætermiſſorum ab Homero.

Q. Calphurnius Piſo, cos. cum Ful. Flacco, anno vrbis 619.

Q. Caſſius Longinus, cos. cum A. Manlio Torquato, anno vrbis 590.

Q. Chælius Siculus, cos. cum T. Largio Flauio, anno vrbis 256.

Q. Fabius Æmilianus, filius Æmilij Pauli Macedonici, frater Africani inferioris, in Fabiorum familiam adoptatus.

Q. Fabius Labeo, cos. cum M. Claudio Marcello, anno vrbis 571.

Q. Fabius Maximus, magiſter equitum, quòd contra præceptum L. Papirij Dictatoris pugnaſſet, ab eo pene ſecuri percuſſus: vixque tandem populi precibus dimiſſus eſt. Vide Papyrium.

Q. Fabius Maximus, cos. Allobroges & Bitnitum eorum regem perdomuit, vnde Allobrox dictus eſt, anno vrbis 633.

Q. Fabius Maximus Seruilianus, cos. Luſitanos deuicit, ſed fidem eis datam violauit, anno vrbis 612.

Q. Fabius Maximus Verrucoſus, vel Ouicula, vir tantæ prudentiæ, vt primus ex Romanis ducibus Annibalem armis inuictum vicerit, non alia magis re, quàm abſtinendo à pugna, adeo vt inde Cunctatoris cognomen tulerit, Dictatura & quinque Conſulatibus clarus. Plutarch.

tarch.in eius vita. Vide Fabij.

Q.Fabius Rutilianus, vir egregiæ virtutis Dictaturã & quinque Conſulatus geſſit: de Etruſcis, Samnitibus, Vmbris & Gallis ſæpius triũphauit, quos variis præliis ferè ad internecionem ceciderat. Geſſit autem quintum Conſulatum cũ P. Decio filio, qui eo ſe an. deuouit, vrb. ſcilic. 458.

Q.Fabius Vibulanus, cos. cum Sex. Cornelio Maluginenſi, anno vrbis 269. Iterum cum C. Iulio Tullo, anno vrbis 272.

Q.Fabius Vibulanus alter, cos. cum T. Æmilio Marmerco, anno vrbis 287. Iterum biennio pòſt cum T. Quinto Capitolino. Equos deuicit. Tertium cos. cum L. Cornelio Maluginenſi de Equis & Volſcis triumphauit.

Q.Fabius Vibulanus Trib. mil. Conſulari poteſtate, anno vbis 341. Iterum anno 349.

Q.Fuluius Flaccus, cos. cum Appio Caudice, anno vrbis 489.

Q.Fuluius Flaccus, cos. anno vrbis 575. Ligures vicit, & de iis triumphauit.

Q.Fuluius Flaccus, cos. cum L. Cornelio Lentulo, an. vrb. 516. Iterum cum T. Torquato, an. 530. Boiòs in deditionem accepit. Tertiò cum Appio Pulchro, Pœnos ad Beneuentum cecidit. Quartò cum Fabio Maximo Tarentum accepit, ann. 545.

Q.Fuluius Nobilior, cos. cum T. Annio Fuſio, anno vrbis 601.

Q.Fuſius Calenus, cos. cum P. Vaticano, anno vrbis 787.

Q.Halterius Antoninus, cos. cum D. Iunio Syllano, anno vrbis 805.

Q.Hortenſius Nepos. Vide Hortenſius.

Q.Lecanius Baſſus, cos. cum M. Licinio Craſſo Frugi, anno vrbis 816.

Q.Lepidus cos. cum M. Lollio, an. vrb. 703.

Q.Luctatius Catulus, Cercus, cos. cum A. Manlio Attico, anno vrbis 512.

Q.Luctatius Catulus. Vide Catulus.

Quintus Mamilius Vitulus, Conſul cum Valerio Maximo, anno vrbis 488. Iterum cum [illegible] Poſthumio, anno 491.

Q.Martius Philippus, cos. cum L. [illegible] anno vrbis 472.

Q.Martius Philippus, cos à Liguribus vi[illegible] anno vrbis 568.

Quintus Martius Rex, Conſul Saruios, [illegible]tem Alpinam ſuperauit, anno vrbis ſexcenteſimo trigeſimoſexto.

Q.Martius Tremulus, cos. cum L. Cæſare, anno vrbis 690.

Q.Martius Tremulus. cos. de Hernicis triumphauit, anno vrbis 448.

Q.Martius Varia, cos. cum L. Metello Cretico, anno vbis 689.

Q.Maximus Eburnus, cos. cum C. Licinio Geta, anno vrbis 638.

Q.Minutius Rufus, cos. cum Cn. Cornelio Cethego, anno vrbis 557.

Q.Minutius Thermus, cos. cum L. Cornelio Merula, anno vrbis 571. Ligures vicit fuditque.

Q.Minutius Scæuola. Vide Mutius.

Q.Nautius Augurinus, cos. cum C. Horatio Puluillo, anno vrbis 297.

Q.Niger, cos. cum T. Aproniano, an. vrbis 769.

Q.Nouianus, cos. cum P. Gallo Camerino, anno vrbis 787.

Q.Opimius, cos. Tranſalpinos Ligures ſubegit, anno vrbis 600.

Q.Pedius, cos. cum puero Octauio in locum Hircij & Panſæ, qui in Mutinenſi prælio occubuerant, ſuffectus.

Q.Pedo, cos. cum Valerio Meſſala, an. vrb. 867.

Q.Petilius Spurinus, cos. cum Cn. Scipione Hiſpalo, anno vrbis 578.

Q. Pompeius Nepos, cos. anno vrbis 633. à Numantinis ſuperatus, ignobilem pacem fecit.

Q.Pompeius Rufus, cos. cum L. Sylla, anno vrbis 666.

Q.Publius Philo, cos. cum Æmilio Mamerco, an. vrbis 317. Iterum cum L. Cornelio Lentulo, an. 428. Tertiò, anno 434. Quartò, anno 484.

Q.Quintilius Varus, in Germania bellum gerens ſub Octauio Cæſare, cum tribus legionibus ad internecionem cæſus eſt. Suet.

Q.Seruilius Cæpio, cos. cum Q. Martio Philippo, anno vrbis 585.

Q.Seruilius Cæpio, cos. cum C. Lælio. ann. vrbis 614.

Q.Seruilius Fidenas, Trib. mil. ann. vrbis 354. Iterum, anno 358. Tertiò. an. 161. Quarto, an. 366.

Q.Seruilius Priſcus Dictator, Equos & Labicanos vicit, anno vrbis 338.

Q.Seruilius Hala, cos. cum L. Genutio Auentinenſi, an. vrbis 391. Iterum cum eodem triennio pòſt. Idem Dictator, anno 296. Tertiùm cos. cum C. Martio Rutilio, anno vrbis 414.

Q.Sulpitius Camerinus, Trib. mil. anno vrbis 354. Iterum, anno 358.

Q. Sulpitius Camerinus, cos. cum C. Poppæo Salbino, anno vrbis 761.

Q.Sulpitius Coſſus, cos. cum M. Manlio Capitolino, anno vrbis 322.

Q.Verannius, cos. cum cap. Pompeio Gallo anno vrbis 801.

Q.Voluſius Saturninus, cos. cum P. cæpione, anno vrbis 808.

Quirinalia, vocabant diem quo ſacra Quirino fiebant, Fiebant autem 12. Calend. Maij. De his Ouid. & Varro.

Qirinalis, collis Romæ dictus, quòd in eo Quirini templum eſſet, per quod in eum commigrauerant Sabini, à Curibus venientes: & Quirinalis porta, quod ea in collem Quirinalem itur, vel quod proximè eam eſſet Quirini templũ. Hodie Italorum vulgus à duobus equis marmoreis, Phidiæ & Praxitelis operibus, in hoc colle ſitis, *Monte Cauallo* vocat.

Quirinus,ni,Romuli cognomen,ab haſta,qua aſſiduè vtebatur : quam Sabini [inquit Feſtus] Curim, ſiue Quirim vocabant : vel à Curibus, hoc eſt, Sabinus, quos in vrbis partem recepit. Varro quarto de lingua Latina, Quiritum à Quiritibus appellatum exiſtimat. Alij Quirinum dici exiſtimant, ob generis nobilitatem à patre ſuo Quirino, hoc eſt Matre: Romani enim Matrem, dum ſæuiret, Gradiuum: dum tranquillus eſſet, Quirinum vocabant. Ouid.2.Faſtor.

S.Quirinus Siſciæ in Illyrio Epiſc. ſub Galerio præſide pro fide Chriſti molari ſaxo ad collum ligato in flumen præcipitatus, lapide ſupernatante, cum circumſtantes Chriſtianos, ne eius territi ſupplicio titubarent in fide, diu eſſet hortatus, ipſe vt martyrij gloriam aſſequeretur, precibus à Deo vt mergeretur, obtinuit. Perlege cultiſſimum Prudentij hymnum huic Quirino Martyri & Epiſcopo Siſciano conſecratum: panegyris Iulij 4. celebratur.

quirites, Romani dicti, à Curibus Sabinorum vrbe. Romulus enim, inito fœdere cum T. Tatio Sabinorum rege, eóque in partem regni, Sabiníſque in vrbis portionem receptis, vt nouorum incolarũ beneuolẽntiam aliqua ſibi ratione cõciliaret, miſtam Romanorũ Sabinorúmque gentem vno nomine Quirites appellauit. Liu.1. ab vrbe.

quiritia Iuno menſalis dicta eſt apud Roman. Alexand.ab Alex.lib.Gen.dierum 1.c.17.

quiza Xenitana Plinio, Buiza Ptol. Mauritan. Cæſarienſis vrbs maritima, hodie *Oram* Oliu.

quiza, Carmaniæ portus, Arrian.& Ptol.

R A

RAab, Pſalm. 86. Ægyptum eſſe quidam memorant. Lat. ſuperba, vel tumultuans.

raab, meretrix Chananæa, in Iericho ciuitatis deuaſtatione ſola ſeruata, cum tota ſua familia, & omnibus quæ poſſidebant: quòd abſconderit nuntios, quos eò miſerat Ioſue Iſraëlitarum dux ſapientiſſimus, ad ciuitatis explorationem. Ioſ.c.6.

raia. filius Subal filij Iuda, 1.Paral.4.1.Eſdr.2. Lat. viſio Domini.

raamias, nomen viri, 2.Eſdr.7, Lat. tonitruum Domini, ſiue malum à Domino, aut ſocius à Domino, vel paſtor à Domino.

raba, vrbs ad ſinũ Ionium: Gent. rabeus, Steph.

rabathmoma, vrbs tertia Palæſtinæ, quæ nunc Areopolis.

rabba, licèt diuersè à Rabbath ſcribatur, videtur tamen eadem eſſe ciuitas. Ier.49. Lat. multa ſiue magna aut iurgium, ſiue impugnatio.

rabbath, idem metropolis filiorum Ammon, quæ hodie à rege Ægypti. Ptolemæo cognomento Philadelphi, qui Arabiam tenuit cum Iudæa, Philadelpha nominatur.

rabbathamana, Steph. vrbs montanæ Arabiæ: profertur etiam in neutro genere. Huius autem Gentile eſt, rabbathamenus.

rabboth, ciuitas in tribu Iſſachar Ioſ. 19. Lat. fœnus, vel vſura, aut multitudo, vel iurgium, ſiue impugnatio.

rabbothe. Vide Phœnice.

rabienus, antea Lambienus mutato ſuo nomine, quòd omnes paſſim laceraret. Cæl.l.11.cap.13.

rabirius, eques Romanus, perduellionis, id eſt, læſæ maieſtatis accuſatus a T. Labieno tribuno plebis, quòd Saturninum virum ſceleratum, & hoſtem patriæ in tumultu occidiſſet, de quo extat oratio Ciceronis.

rabilius. Vide Moymo.

rab-mag, princeps quidam. Ier.36. Lat. magiſter vel princeps exſcindens, vel demergens aut liquefaciens.

rabſaces, i. magiſter vel præpoſitus bibentium aut magiſtri oſculum, vel ſacculus, ſiue multum bibens aut oſculans, vel magnus ſaccus, princeps in exercitu Sennacherib. 4.Reg.1.1.78.

rabſares, ſiue rabſaris, magiſter vel præpoſitus Eunuchorum. Nomen principis Babylonici. Ier. 39.3.

rachal, ciuitas, quam Dauid ſuorum ſpoliorum participem fecit 1.Reg.10. Lat. Suſurro, aut aromatarius, ſiue negotiator.

rachel i. Ouis, filia Labam, altera vxor Iacob. Gen.26. Sepulta eſt in via, quæ in Bethleẽ ducit: quæ ſola inter cognatos ſuos honorẽ ſepulturæ cũ Abrahã viro ſuo habere nõ meruit. Erexítque Iacob titulũ ſuper ſepulchrũ eius, qui in hodiernũ vſque diem viſitur. In quo loco [vt aiunt Hebræi] templum ædificatum fuit. At D. Hieron. ait, locũ eſſe iuxta Bethleem, vbi Anglorum rex in natiuitate Domini cecinit, & in quo Iacob ſuos ponit greges. Comeſt. in cap. 35. Gen. Epiphanius Mon. ἀγιοπολίτης in deſcriptione Syriæ & Hieroſolymorum, pag.10. & 11. editionis Gr. Lat. ex Fed. Morelli verſione *Meridionalis pars* (inquit) vrbis S. Tanquam duob. mill. diſſita rachelis tumulum habet.

rachiſius, Longobardorum rex, ſub annum Chriſti 793. cùm propè 7. annis regnaſſet, monachus effectus, regnum Aſtulpho fratri reliquit.

ricilius, Tribunus plebis, qui de Clodianis facinoribus eſt queſtus in Senatu. Cic. in Epiſtol. ad Qu. fratrem.

racole. Vide Catizi.

radagiſus, Gothorum rex, Arcadij & Honorij Cæſarum temporibus, dicitur habuiſſe in exercitu ſub ſignis ſupra ducenta bellatorum millia. Paul. Diacon.

radamanthus. Vide rhadamanthus.

radamirus, Galleciæ rex Chriſtianus, Hiſpaniæ regem Saracenum bello vicit, anno Chriſti 944.

raddai, quintus filius Iſai. 1. Paral. 2. Lat. deſcendens, vel dominans.

reitera, Myſiæ ſuperioris oppidum, Ptolem. *Nicopoli* à Nigro vocatur.

ragau, filius Phaleg 1. Paral. qui reu. Geneſ. 11. ſcribitur, Luc. 3. Heb. reu. Latin. ſocius aut paſtor eius, ſiue malum vel confractio eius.

rageia, Straboni Mediæ oppidum à Nicanore conditum, quam ipſe *Europum* nominauit.

rages ciuitas apud Medos, Tob. 1.

raguel, ſacerdos in vrbe Madian, ſocer Moyſi. Exod. 2. qui Exod. 3. dicitur Ietrho. Lat. paſtor aut amicus Dei. Ezechiel in Exagoge Gr. Trag. ſacra Sephoram de patre ſuo raguele ita ad Moſem loquentem inducit, interprete Fed. Morello Prof. *R.-eſt rex totius 2. regionis vnus imperatorque vnicus, 3. Idemque regit vrbem hanc & arbiter omnium eſt, 4. Dei ſacerdos, optimus parens meus.* Ragu.

raguel, pater Saræ, vxoris Tob. iunioris. Tob. cap. 8.

rahab, mulier quæ hoſpitio ſuſcepit exploratores miſſos à Ioſue in Iericho. Ioſ. 2. Lat. lata, ſiue dilata, aut platea.

rahabia nomen viri, 1. Paral. 26. Latin. latitudo ſiue platea Domini.

raham, filius Samma filij Hebron, 1. par. Latin. vulua ſiue miſericordia.

rahelala, nomen viri 1. Eſdr. 2. Lat. ſopor Domini, aut ſocius vel paſtor Domini.

rahuel, filius Eſau, ex Baſemath vxore, Gen. 36. Filius Iebaniæ. 1. Paral. 9. idem ſignif. quod rag.

raia, filius Subal filij Iuda, 1. Paral. 4. 1. Eſdr. 4.

ram, filius Eſrom filius Phares 1. Paral. 2. Filius item Ieaameel primogeniti Eſron. 1. Paral. 2. Lat. excelſus, vel ſublimis aut proiiciens.

rama. Vide raphia.

rama, ciuitas in tribu Beniamin, haud procul à Gabaon, Ioſ. 18. Iud. 4. 16. quam reædificauit Bauſa rex Iſraël in Iuda 3. Reg. 25. Latin. excelſus vel ſublimis, aut proiecta.

ramatha, vrbs Syriæ in monte Ephraim. 1. Reg. 1. 15. Hieronymus in Tamnitica regione iuxta Dioſpolim ſitam ſcribit. Vocatur etiam ramathæ. Idem ſignificat quod rama.

ramathæ, ciuitas, 1. Mach. 11. Eadem quæ ramatha & ramathaim.

ramathaim, ciuitas eadem quæ ramatha: dicitur & Arimathæa 1. Reg. idem quod rama ſignif. ſed numero duali.

ramath-lechi, nomen loci. Iud. 15. Lat. eleuatio maxillæ.

rameſſus, i. tonitruū vel exprobratio, tinea aut malū delēs ſiue diſſoluens, aut confractus à tinea ciuitas, in extremis finibus Ægypti ab Iſraëlitis condita olim (vt Hieronym. ait in Hebraicis qu.) pagus Arſenoitis dicta. Gen 43. Num. 31.

rameth, ciuitas in tribu Iſſachar. Ioſ. 19. idem ſignif. quod rama.

rameus Propheta ſub Ieroboam rege Iſrael Ioſeph.

ramiſes, rex Ægypti cuius (ætate captum eſt Ilium) Obeliſcum fecit 4. cubitorum, & aliū longitudine vndenis pedibus, per latera cubitis quatuor, quem feciſſe dicuntur viginti hominum millia. Cuius operis admiratione factū eſt, vt cum Syenem oppidum expugnaret Cambyſes, ventúmque eſſet incendio ad crepidines Obeliſci, extingui ignem iuberet, molis reuerentia.

ramitha. Vide Laodicea.

ramnetes, tertia pars fuere populi Romani temporibus Romuli.

ramyrus, filius Varamondi, rex Hiſpaniæ, φιλάδελφοι, qui fratrem Garſiam adhuc impuberem regni conſortem aſſumpſit, eo fuit erga fratrem amore. Euſeb.

ramoth, ciuitas ſacerdotum atque fugitiuorum in tribu Gad, non procul à monte Galaad, Ioſ. 13. 3. Reg. 30. Idem ſignif. p. n. quod Romaſ.

ranſes, regnauit in Ægypto annis LXVI. vixit autem ante Rom. conditam 560.

rapha, filius Beniamin 1. Paral. 6. qui Geneſ. 46. dicitur Echi. Filius item Baana 1. Paral. 8. 20. Lat. medicina vel medicus aut relaxatio, vel gigas.

rapha, nomen viri 1. Paral. 7. Latin. relaxatio laquei.

raphael, nomen viri 1. Paral. 26. & Archangeli ad Tobiam miſſi, Tob. Lat. medicina Dei.

raphaeles Iuriſconſulti duo celebrantur, alter Fugoſius Commenſis; alter quorum vterque Patauij ius ciuile profeſſus eſt, circiter ann. 1420.

raphaia, filius Ieſaiæ, filij Phaltiæ 1. Paral. 3. 4. Filius Thola, 1. Paral. 7. Filius Baana, 1. Par. 9. Lat. medicina ſiue relaxatio Domini.

raphaim, populi, quos Moabitæ Enim, Ammonita Zomxomim vocat, Deut. 2. Vide Enem. Item nomen vallis iuxta Ieruſalem. Ioſ. 15. Iſa. 17. Eadem quæ Sephela dicitur, forſan latius patens ad Aſturum. Lat. Gigantes, vel medici, aut relaxari.

raphaneæ. Vide rhaphaneæ.

raphia, Ptol. lib. 5. c. 16. vbs Idumeæ Palæſtinæ prope Iordanem fluuium, à Iudæis Roma appellatu. Ste. vrbs. Syriæ. Gentile, raphiotes.

raphidim locus in ſolitudine, non procul ab Horeb monte, vbi vndecima Iſraelitarum manſio fuit. Exod. 1. Num. 33. Lat. reclinatoria, ſiue ſtramenta, aut remiſſæ manus, vel medicina manuum.

raphon, locus trans torrentem, opinor, Iacob. 1. Mach. 5.

rapſa, oppidum in Pentapoli ſeu Cyrenaica regione. Plin. lib. 5. c. 5.

raptum, promontorium Ptolemæo Æthiopiæ ſub Ægypto. Stephanus *raptra* & metropolim Barbariæ vocat, *Magala*, interpretatur Mercator in ſua vniuerſali tabula.

Raraſſa, Indiæ intra Gangem vrbs, apud Ptolemæum. Hanc Caſtaldus ait *Racang* appellari.

rapſa, oppidum in Pentapoli ſeu Cyrenaica regione. Plin. lib. 5. cap. 5.

rarentum, vrbs Italiæ: Gentile, Rarentinus. Stephanus.

raſcia. Vide Dacia.

raſias nomen viri, 2. Mach. 14.

raſin, rex Syriæ 4. Reg. 16. 1. Eſdr. 2. Lat. voluntas, vel voluntarius aut curſor, vel veredarius,

raſis genere Arabs, inſtitutione & educatione Africanus, philoſophorum, & medicorum ſui temporis facilè princeps. Geſner.

ratas Antonino, raga Ptolemæo eſt Coritanorum vrbs in Britannia: ciuitas al qua vetaſta fuit, circa *Rutlandt* aut circa *Ratiford*, vt refert Tai botus.

rataiſtum, Ptol. lib. 2. c. 7. Lemouicum vrbs, vulgo *Limoges*.

rauda Vaccæorum vrbs, in Hiſpania Tarraconenſi. Ptol.

ruda Ptol. vici nomen circa Perſiam, Polyæno 7. in Seile.

raudi campi, apud Velleium Paterculum lib. 2. ſunt. *Caudiam* campum vocat Florus, eúmque in Venetia ponit, ibidémque clx. millia Teutonum à C. Mario ſcribit trucidata. *Candia* hodie non longè à Pado in Lacmellini oppidi tractu, vt Caſtillonius refert.

Ratiſbona, vulgo *Reinſpurg* inſignis & vetuſta Bauariæ vrbs ad ripas Danubij ſita, & tribus aliis fluminibus, qui in Dannubium fluunt, decorata: ab Auentino Auguſta Tiberia nominatur. Quondam metropolis Romanorum militum excubantium in imperij limitibus, vnde & Colonia Quartanorum dicebatur, quod quarta legio Italica hîc ſtationem firmam haberet. Hanc Theodo. dux Nortgoiæ vnà cum Chriſtianis expugnata Ratiſbona, anno ſalutis 508. diſſipauit & perdidit. Deinde vero Arnulphus imperator vrbem reſtauratam adauxit. Firmiſſimo ponte lapideo plurimorum arcuum ciuitas hæc cum ſuburbio iungitur. Munſter.

ratous fluuius in Ionia, Aſiæ regione, in Auſtrum fluitans, donec in ſinum Ionium influat. Strab. lib. 7.

ratumenna, auriga, qui cùm in ludis Circenſibus excuſſus fuiſſet, equi eius cum corona & palma in Capitolium peruenerunt, ſedémque ter luſtrarunt. Ex quo factum eſt, vt porta, per quam intrauerunt, Ratumennia diceretur.

raduſcula, porta Romæ appellata, à raudo, id eſt ære quod ærata ſit.

Rauenna, vrbs in octaua regione Italiæ: in littore maris Adriatici, c. 11. M. paſſ. ab Ancone, paluſtri in loco ſita, aëre tamen innoxio, propterea quod crebris cùm fluuiorum, tum maris inundationibus ſordes abluantur: vnde gladiatoribus educandis exercendiſque locum hunc veteres præcipuè delegerunt. Strab. l. 5. eam à Theſſalis conditam tradit: qui cùm perpetuis Tuſcorum incurſionibus pares non eſſent, Vmbros in partem ciuitatis receperunt. Plin. tamen l. 3. capite 15. Rauennam Sabinorum coloniam facit. Olim tota ligneis compacta ædificiis, aquis diffuſa, pontibuſque ac lembis peragrata. Hanc vrbem vetuſtam eſſe, res ab Oſtrogothis geſtæ commemorant, qui eam ſibi regiam poſuere. Liuius author eſt, ab Auguſto muris cinctam fuiſſe, quam Valentinianus imperator ampliauit, eiuſque Archiepiſcopo duodecim ciuitatum Epiſcopos ſubiecit Arimini, Ceſenæ, Fori Liuii, Fori Cornelij, Fauentiæ, Brinci, Bononiæ Plutinæ, Regij, Parmæ, & Placentiæ: quæ ciuitates deinceps ſub exarchatu fuere: Et Alaricus ſubinde eam magnificauit; ſic Theodoricus octo & triginta annis regni ſedem habuit. *Rabenna* Ptolemæo. Stephanus dicit eam ab Hermippo quoque *Rouennam* appellari. Zoſimus eam *Rhene* vocatam ſcribit, quòd aquæ eam ab omni parte circunfluant. Aliquibus *Nauennam* dici à nauibus ſcribit Rubeus in ſua Rauennatium hiſtoria.

rauraci, olim multorum ſententia, inter Rhenum, Byrſam, & Arolam fluuios, iiſque montibus, qui à monte Iuraſſo huc pertingunt, comprehenſi fuere. Hodie magna ex parte ſunt ditionis Baſilienſium. Adhuc pagus extat ad Rhenum, milliare Germanico ab vrbe Baſilea diſtans, nomine *Augſt*, metropolis quondam huius populi, & Auguſta Rauracorum dicta. Nunc autem in pagum ignobilem deſiit. Multa tamen ruinarum veſtigia antiquitatem eius etiamnum teſtantia, in eo ſuperſunt. Regio eſt rupibus aſpera: & crebris ſyluis occupata, habit atoribus tamen frequentiſſima, & culta: adeò vt in montibus, præter læta pecorum paſcua, quibus abundant, optimi vini & frumenti feraciſſima ſit. Cæſar in Comment. Plin. libro 4. cap. 17. Gallicè, *Le pays à l'entour de Basle.*

raurici, Ptolemæo & Plinio populi circa Rhenum ſunt. *Rutraci* per a immedia apud Cæſarem legitur. *Baſler* ſunt Scudo, id eſt, Baſilienſis territorij incolæ.

Rax, Lyciæ inſula. Steph.

Raymirus, Hiſpaniæ rex, ſub annum ſalutis 822.

raymirus, II. Hiſpaniæ rex, anno ſalutis 896. Is Alphonſum fratrem, qui Chriſtianam fidem abnegarat, perſecutus cepit, cúmque effoſis oculis in vincula conieciт.

raymirus, III. Hiſpaniæ rex, ſub an. ſal. 932.

raymirus, primus Aragonum rex, anno ſalutis 1016.

raxenta, Deus erat Ethruſcorum, qui coniugiis præerat.

razon, filius Eliad.3. Reg.11. Lat. tenuis ſiue macilentus, vel ſecretum, aut Secretarius, ſiue princeps.

R E

reate, oppidum Sabinorum. Italiæ vmbilicus, vnde Reatini populi. Pli.li.1.cap.12. & Reatina præfectura. Val. Max. *Riete* hodie Leand.

reatrium, Italiæ ciuitas Stephano, à Barrio *Meſſurga* indigitatur, & in Calabria deſcribitur.

rebe, rex Madianitarum. Num.1. Ioſ.13. Lat. quartus, vel quadratus, ſiue accubans: vel accubatio.

rebecca filia Bethuel filij Nachor, vxor Iſaac. Geneſ 22. Lat. Saginata, ſiue impinguata, aut contentio obtuſa: vel contentio impedita.

rebb.1.rebea, ſiue Reblata, ciuitas Syriæ, Numer.34.4. Reg.23.25. quæ poſtea (vt Hieronymus tradit Antiochia dicta eſt: ſunt tamen qui id negant. Poſtremò Iuſtiniani principis tempore (Volaterra. libro 11 authore) Theopolis dici cœpit. Lat. rixa, vel magnitudo illi, aut iurgium inueteratum vel conturbatum, ſiue iurgium defluens.

reblata, terra in Emath. Ierem.39. & 4. Regum 23.

recanetum, ciuitas in Italia, quæ à priſcis Recinata.

reccath, ciuitas in tribu Nephthali, Ioſ.19. Lat. vacuitas, ſiue ſputum aut ſaliua, vel campus, quod pars capitis eſt.

recem, ciuitas in tribu Beniamin. Ioſ.18. nomen ducis. Ioſ.13. filius Hebron.1. Paral.2. Rex item Madianitarum. Nu.31. quem Ioſeph. lib.4. ſcribit ſui nominis in Arabia condidiſſe vrbem: à Græcis poſtea Petram dictam. Lat. vacuus aut vanus, vel pictura varia, aut ſaliua eorum.

recha, nomen viri. Par.4. Lat. tenera vel delicata.

rechab, pater Ionadab.4. Reg.10. filius Remmon Berothitæ.2. Reg.4.1. Paral.2. Lat. quadriga, aut equitatus vel equitans.

Redarij, populi Germaniæ ab Henrico Imperatore victi, anno ſalutis 931.

rediculus, Deus extra portam Capenam à Romanis tum excogitatus, quando Hannibal à miſſa vrbis obſidione, ex illo loco caſtra mouit, quibuſdam præſtigiis perterritus, Alex. ab Alex. lib.2. cap.4.

redintuinum Germaniæ vrbs Ptolemæo, quã Lazius *Tein* Bohemiæ dicit.

reema, regio ſic dicta à Regma filio Chus. Ezechiel 27. La. tonitrum, ſiue exprobratio, aut malum quoddam, ſiue quædam ſocietas aut confractio.

reg Azar, Babyloniorum rex 11. Olymp. 55.

regericus. Gothorum rex, an. ſalutis 417.

regetam, oppidum trigeſimo quinto ab Vrbe lapide diſtantem habet Blond. lib.4. Decadis quod nunc *Ruglate* vocari ait.

regiacum, oppidum vicinum Ambianis, vulgo *Arras*.

refugium VI. Calend. Aprilis, ſacrum vero VI. Calend. Iulij celebrabatur in commemorationem Regum exactorum. Ouid. Faſt.

regillianus, imperator Rom. fuit, miro fortunæ ludibrio ad tantæ dignitatis faſtigium euectus. Nam quum fortè milites aliquot apud ipſum cœnarent, exortáque eſſet qu. vnde Regilliani nomen deductum foret, Grammatiſta qui fortè aderat, deflectere hoc nomen à rege exorſus eſt: qua voce, veluti omnine quodam excepta ſucclamatum eſt protinus à militibus: *Meritò itaque rex eris*. Quum itaque poſtridie in publicum prodiiſſet, ab vniuerſis Imperator eſt ſalutatus.

regillus, vrbs Sabinorum, Steph. & Halicarnaſſeo l.5. Regillæ Sueto. in Tib. eſt etiam lacus Plin. in Latio in agro Tuſculano, vt ſcribit Liuius l.2. diſtat ad vrbe CIX. ſtad. prope Tiberim. hodie *Lago de S. Praſode* dici tradit Leander. *S. Seuera* Nardus.

reginfridus, Danorum rex, anno ſal. 813.

regiſuindus, Gotthorum rex, anno ſalutis 650.

regium, Siciliæ ciuitas maritima, viginti millia paſſuum à promontorio Pelorio ſecreta. Actor.28.

regium, oppidum Galliæ Ciſalpinæ, à Lepido ædificatum, vnde & Regium Lepideum vocatur. Regium autem propter pulchritudinem & amœnitatem. Ab eo fit adiectiuum, Regienſis, Regienſe. Sed Calepinus à Rhegyo, inquit, quod per aſpirationem & ypſilon ſcribitur, de quo infra, Rhegienſis deducitur. A Regio autem Reginus. Vide Plin. c.15. lib.3.

regius campus, locus propè Rhenum inter Ryſam Arulámque, Heluetiorum flumina. Æmil. lib.8.

regma filius Chus Gen.10. idem ſignificat quod Reema.

regni, Angliæ populi, quorum meminit Ptolemæus. Hi olim habitabant vbi nunc *Sudorhey* vt Lelandus teſtatur.

regom, filius Iahaddai, 1. Paral. Lat. lapidans aut lapidatus, vel purpureus.

regulus. Vide Marcus, item Attilius.

D Regulus, Dionyſij Areopagitæ diſcipulus, primus Syluanectr, Gallicè, *Senlis*, epiſcopus, ad cuius aduentum omnia corruerunt idola: quo quidem miraculo magna hominum caterua ad Chriſti fidem ſtatim eſt conuerſa. Annal. Franciæ.

regulus Attilius, nobilis Romanus, cuius hiſtoriam vide apud Gellium lib. 6. cap. 4. Plinium de viris illuſtribus, & Valerium Max. libri 4. cap.5.

Rehum, nomen viri.1. Eſd.2. Lat. prius miſeri-

cors, aut Syriacè, amicus.

rei nomen viri, 1.Reg.1. Lat. ſocius, aut paſtor, ſiue confractiones.

reia filius Ioel. 1.Par.5.Lat.viſio Domini.

remeia, nomen viri.1.Eſd.10. excelſus Dominus, aut proiectio Domini.

remiſmundus, Sueuorum rex anno vrbis 469.

remoboth, monachorum genus, apud Ægyptios deterrimum, quibus mos eſt, vt bini terniue habitent ſimul, ſuóque viuant arbitrio, conquiſita in medium conferentes. Verùm apud eos omnia affectata, laxæ manicæ, follicantes caligæ, veſtis craſſior, crebra ſuſpiria, inquit Hieronymus.

remonium, locus extra vrbem, quem ad inauguranda templa Remus cepit Alex. libro 6. Genial. dier. cap.31. nunc *Rignarium* dicitur, teſte Plutarcho in Romuli vita. *Romoria* apud Halicarnaſſeum eſt. *Remurium* habet Cicero Philipp.6. etſi quidam *Semurium* ibi legant.

remmon, ciuitas in tribu tam Iudæ quàm Simeonis, Ioſ.15.19. Item Petra in tribu Beniamin, Iudic.20 Vallis item apud Zachariam 14. ſiue ciuitas ſecundum Lyranum, non procul à Mageddo, quæ à quibuſdam, nunc Maximianopolis dicitur. Sic vocabatur & pater Baana & Rechab, ſeruorum Iſbozeth. 2.Reg.4. nomen idoli, 4.Reg.5. Lat. malum granatum, vel altitudo.

remmon Phrares, decimaſexta Iſraëlitarum manſio, Num.33. Lat. mali granati diuiſio, vel malum granatum diuiſionis, aut altitudinis diuiſio.

remmono, ciuitas ſacerdotum in tribu Zabulon. 1 Paral.6. Lat. malum granatam eius, ſiue altitudo eius.

remoria, locus in ſummo Auentino, vbi Remus de vrbe condita fuerat auſpicatus. Stephan. vrbs eſt propè Romam: Gentile, Remuriates & Remurianus.

rempha, Idolum. Act.7. pro hoc in Hebr. legitur Chijun, quod interpretatur placenta, i. torta adipe cõſperſa, ſiue præparatus aut cõpoſitus.

remulinus ager, dictus à Remo, poſſeſſiuum.

remuria, vide Remoria.

remus, frater Romuli, primi Rom. regis, qui quòd noua vrbis Romæ mœnia per ludibrium tranſiliiſſet, à fratre eſt interfectus: Liu. ab vrbe condita, aut certè, vt Ouid. mauult. l.5. Faſtorum, à Celere quodam Tribuno.

Mœnia conduntur, quæ quamuis parua fuiſſent,
Non tamen expediit tranſiliiſſe Remo.

Poſt cuius mortem oborta peſtilentia, conſulto oraculo reſponſum eſt, placandos eſſe manes Remi; ob quam rem ſella curulis cum ſceptro & diademate, & cæteris regni inſignibus, ſemper iuxta Romulum quiduis ſancientem ponebatur, vt mortuus etiam Remus pariter imperare videretur.

remus Syluius, Latinorum rex, qui præſidium Albanorum inter montes poſuit, vbi nunc Roma eſt: ob impietatem fulmine ictus creditur.

renunciata, inſula in Æthiopico mari, quæ, vt Plin. l.6. ſcribit, ita diues eſt, vt equos talentis auri incolæ permutent.

reſeph, nomen viri. 1.Par.7. Lat. volucris, aut ſagitta ignita.

reſeph, 4.Regum.19. Iſa.37. vrbs Syriæ, vt ait Hieronymus. Alij dicunt fuiſſe Petram, Arabiæ ciuitatem. Vnde Recem. Lat. pauimentum vel extenſio, aut carbo ignitus.

reſen, ciuitas ab Aſſuræ ædificata inter Chale & Niniuem. Gen.10. Lat. frænum.

reſia, filius Olla, 1.Par.7. Lat. voluntas aut voluntarius, ſiue curſor vel veredarius.

reſpha, concubina Saül, filia Ahia. 2.Reg.3. Lat. extenſio, ſiue pauimentum, aut calculus ignitus.

reſſa, nomen loci in quò caſtrametati ſunt filij Iſrael profecti de Lebna. Num.33. Lat. irroratio, vel ſtillicidium.

retana, ancilla Romana, quæ conſilio & ſtratagemate effecit, vt Romani ſuarum ancillarum coitu Gallos vicerint: vide in verbo Atepomarus.

rethma, locus, ad quem venerunt filij Iſraël de Aſeroth. Num.33. Lat. Iuniperus, ſiue ſonitus, aut ſtrepitus.

reu, filius Phaleg. Gen. 11. qui Ragaus. Paral. dicitur: iiſdem tamen conſonantibus & punctis apud Hebræos. Lat. Socius vel amicus, aut paſtor, ſiue malum, aut confractio.

reudigni & Auiones, Germaniæ populi, apud Tacitum. Hos ex Rhenano ſcribit Althamerus *Holſatios* vel *Pomeranos* eſſe. Reudignos Taciti eoſdem facit cum *Ruticlijs* Ptol. eóſque *Caſſubienſes* putat. Lazius eos ponit in Reytingen Rhetiæ opp.

[S. Reuocatus, martyr, qui pro fide Chriſtiana leopardis deuorandus traditus eſt, imperantibus apud Romanos Valerio & Galieno, ſub Taruntio præſide.]

R H

rha, Ptolemæo li.5. ca.9. Sarmatiæ fluuius in Europa: alio nomine Volgha, à Tartaris Edel nuncupatur. Hinc nomen rha Ponticæ radici. *Elatach* ab Iſmaele Abylfedea nominatur. Armeni eum *Thamar* appellant, vt ſcribit Curchinus.

rhaba, oppidum eſt ad ſinum Ionium, à quo rhabæus.

rhabillus, Arabum rex. Vide Motho.

rhacelus, vrbs Macedoniæ. Steph.

rhacolæ, Vide Catizi.

rhachotes, Alexandria priùs vocabatur. Inde rhacotites. Steph.

rhadagiſus, Gotthorum rex, Stiliconis opera Italiam ingreſſus, cùm eam vaſtaſſet, tandem in Feſulanis montibus concluſus, captus & occiſus eſt cum multis ſuorum millibus.

rhadamanthus, Iouis ex Europa filius, rex Ly-

tiæ, qui quod ſeuerus fuerit iuſtitiæ executor, fingitur à pöetis apud inferos nocentum explorare culpas. Homerus Iliad.14. & Odyſſ. 4. Virg.Æneid.6.

Gnoſius hæc Rhadamantus habet duriſſima regna,
Caſtigatque auditque dolos.

rhadamiſtus, Pharaſmantis Hiberorum regis filius, cùm Mithridatem Armeniæ regem dolo cum vxore & liberis interfeciſſet, Artabano Partorum rege fuſus fugatúſque eſt, an.ſal.52.

rhadanuſia, vrbs Maſſiliæ: Gentile, Rhadanuſieus. Stephan. Fortè à Rhodani vicinitate dicta. Vide Rhodanuſia, Lugdunum.

rhadata, oppidum Syenitarum in Æthiopia, in quo felis aurea pro Deo colebatur. Pli.li.6.c.29.

rhadina, virgo quædam, quæ Corinthio dedita tyranno, dicitur è Samo flante Zephyro nauigaſſe, Strabo li.8.

rhadina, vrbs non procul à Corintho, in qua Steſichorum poëma ſcripſiſſe dicitur.

rhaga, Medorum vrbs à Nicanore condita, Strabo lib.11.

rhæa, vrbs inter Scythiam & Hyrcaniam. Gentile, Rhææus. Steph.

rhæri, populi Ciſalpini & Tranſalpini apud Strabonem & Plinium.

rhætia, Steph. Europæ regio, quæ, vt libro 2. Ptolem. refert, ab occaſu limites habet montem Adulam, & fontes Danubij & Rheni: ab ortu Lycum fluuium, qui in Danubium exit: & Rhætiam à Vindelicia diuidit: à Septemtrione Danubium: Meridie Alpibus terminatur ſupra Galliã Ciſalpinam. Poſt Rhætiam verſus Orientem ſequitur Vindelica, cui Noricum adhæret, Æno tantùm fluuio diſiuncta. Diuiditur hodie Rhætia in duas partes, ſuperam & imam. Superior Rhetia appellatur totus ille tractus, qui ab Heluetiorum finibus initium ſumens, bonam Galliæ Ciſalpinæ partem ad Latium vſque latum occupat, cuius incolæ vulgò Griſones appellantur. Inferior à Lyco amne, qui hanc à ſuperiore diuidit, ſumit principium, & vſque ad Ænum fluuium porrigitur, qui Rhætiæ & Norici terminus eſt: quam hodie incolunt Boioarij. Vtriuſque regionis incolæ Rhæti dicuntur à Tuſcis, vt creditur, oriundi, qui à Gallis ſedibus ſuis pulſi loca vtrinque Alpibus vicina occuparunt. Apud hos præſtantiſſima naſcebantur vina, & præcipuè in ea Rhætiæ parte, quæ ab Alpium radicibus Veronam Comumque pertingunt: quæ à regionis nomine Rhæt. dicuntur.

rhætica iuga, Tacito & Plinio, ſunt Leandro *monte Braulio*, & Scudo *Vvemſerloch*: montes ſunt Lombardiæ Tranſpadanæ. Rhætica vina, quibus maximè delectatum Auguſtum Cæſarem ſcribit Suet. ſunt ea quæ hodie à Germanis *Veltleyner, Paſſaune*, Traminium & Vernaciolum vocantur, vt ſcribit Althamerus in ſuis in Taciti Germaniam commentariis.

rhagæ, arum, ciuitas Medorum, ab auulſione terræ motus: vnde rhagenus. Condita fertur à Seleuco Nicanore. Olim Europus vocabatur, deinde Arſace, ab Arſace rege Perſarum.

Rhammes, etis, regis & auguris nomen, qui Turni partes ſequutus, noctu dormiens à Niſo eſt interemptus Virg.9. Æneid.

rhamnas, antis, Atticæ regionis vicus in tribu Æantide, Amphiaria templo & Nemeſis Phidiacæ ſimulachro inſignis, quæ ab hoc vico Rhanuſia dicta eſt. Hæc indignationis dea putabatur, ab iis pœnas repetiens, qui præſentibus bonis ſe indignos præbuiſſent. Ouid. quinto Triſt.

rhamnuſia, indignationis dea, quam Græci νέμεσιν vocant: nam quum Narciſſus formæ præſtantia abuteretur, rectè fingitur hæc dea irata aduerſus eum, qui præſentibus bonis ſit indignus: Ouid.5.Triſt.eleg.9. de hac diſtichon terra Epigr. ex Anthol. Gr. Epigr. ab Auſon. ita ſcitè expreſſum.

Me lapidem quondam Perſæ aduexere, trophæũ
Vt fierem bello, nunc ego ſum Nemeſis.
At ſicut Græcis victoribus aſto trophæum,
Punio ſic Perſas vaniloquos Nemeſis.

Rhampſinitus, rex Ægypti, poſt Protea, qui tantam pecuniarum copiam habuit, quantam nemo regum poſterorum adæquauit. Her.l.b.2.

Raphael Volaterranus, vir inſignis doctrinæ & virtutis, proximo æuo excelluit: de quo vide Alex.ab Alex.lib.6.cap.7.

Raphaneæ, oppidulum Syriæ. Ciuis, Raphaneotes. Steph.

Raphia, Straboni Phœniciæ vrbs eadem.

Rhaptra portus quidã: item metrop. Barbar. Ste.

rharium, campus in Eleuſine: vnde Rharia regio. & Ceres Rharias. Steph.

Rhaucus, vrbs in mediterraneis Cretæ: Gentiel, Rhaucius. Steph.

Rhauraris Straboni, *Araurius* Ptolemæo, Galliæ Narbonenſis fluuius, qui à Pomponio *Arauraris* dicitur; hodie à Poldo *Aude*, & à Cluſio *Erhaud* vocatur.

Rhax, inſula Lyciæ: vnde Rhagius. Steph.

Rhazunda, Ptolemæo Mediæ oppidum, *Rhemen* à Nigro nominatur.

Rhe, locus circa Armeniam, Cedreno.

Rhea, Cœli & Terræ filia, aliis nominibus, Cybele, Ops, Veſta, Magna mater, Dindymene, & Berecynthia appellata. Rhea autem dicta putatur à verbo Græco ῥέω, fluo, eò quod nullo non bonorum genere affluat. Multiplicem eius notionem Mytholog. docet Io. Tzetzes in Carm. polit. Allegor. editionis: & Metaphraſis Morellianæ verſ.144.

Intelligas terram Rheam elementariter.
Dictis at animalibus adhuc compertum habeto
Rheam arbitrando terreum ſignare Cor.
Dilucide porrò notat tempus Rhea.

Rhea Numitoris Albanorum regis filia, alio nomine Ilia appellata: quam cùm Amulius pa-

truus eius Veſtæ virginem legiſſet, à Marte compreſſa, Romulum & Remum peperit. Vide Ilia.

rhebanus, fluuius in faucibus Boſphori Thracij, vt ſcribit Orpheus in Argon.

rhebas, vel Rhebanus, apud Orpheum in Argonauticis, fluuius ad fauces Boſphori. Plinius cap. 1. libro 6. Stephanus ſcribit, fluuium eſſe iuxta Pontum, item regionem. Gentile. Rhebæi. etiam *Rhœſus* dictus eſt, Plinio teſte. *Rhebanus* vocatur apud Orpheum.

rhecas, vnus ex iis ducibus qui Laconas Heniochium deduxerunt. Strabo lib. 11.

rhecharœdus, Hiſpaniæ rex, anno ſalutis 615.

rhedones, Galliæ populi in ducatu Britanniæ, Cæſar in Commentariis. *Rennes en Bretaigne.*

rhegianum, Ptolemæo Mœſiæ inferioris oppidum, quod Niger *Roſi* appellat.

rhegium Iulium, Ptol. Brutiorum vrbs, quam Strab. li. 10. à Dionyſio rege ſolo æquatam, & à Dionyſio iuniore eius patre reſtauratam ſcribit, & *Phœbia* dictam. *Aſchenaz* olim dictam docet ex Ioſepho Barrius. Idem addit eam ab Antiocho apud Halicarnaſſeum *Neptuniam* ſiue *Poſidoniam* appellatam. Probus Grammaticus in vita Virgilij dicit ex Catonis Originibus incolas *Taurocinos* appellatos à flumine præterfluente. Hodie *Reggio* à Leandro dicitur, & in Lombard. Ciſpadana conſtituitur. Porro inde nomen habet, quòd ibi Sicilia ab Italia credatur eſſe auulſa: ῥηγνύναι enim Græcis rumpere eſt. Ciues, Rhegini Steph. cùm à Regio Galliæ Ciſalpinæ oppido dicantur Regienſes.

rhegma, ciuitas quædam Ciliciæ. Item ſinus iuxta Perſicum ſinum: Gentile, Rhegmatites. Stephanus.

rhemi, Galliæ Belgicæ populi, Mediomatricibus & Leucis finitimi, magna à Cæſare ſtrage apud Gergobiam victi. Hi iaculandi, ſagittandique peritia cæteris Galliæ populis creduntur præſtitiſſe. *Ceux de Reims en Champaigne*, Manein Sup. Beroſ.

rhemus, rex Galliæ, à quo Rhemi populi dicti fratres, & conſanguinei, proximíque Sueſſionibus, finitimi Veromanduis. Ciuitas eſt metropolis, nomen hoc retinens: in qua rex Francorum vngitur & conſecratur, in regni Francorum agro Campano ſita.

rhemnius Palæmon, Grammaticus, qui gloriabatur ſecum natas eſſe literas, ac ſecum demum morituras. Idem M. Varronem porcum appellare non eſt veritus.

rhene, inſula vna ex Cycladibus in Ægæo deſerta olim, in quam defunctos ſuos Delij inferebant: cùm in Delo, vt Thucydides libro 4. ſcribit, nec plorare, nec ſepelire fas eſſet, ſicut nec canem alere. Hermolaüs. Vide Rhenius,

Rhenæus. A Strabone *Rheneia* dicitur. Plinius eam *Artemitem* & *Celaduſſam* appellat Hodie *Phermene* nominari teſtis eſt Sophianus. Vvinſemius ſcribit Rheneiam & Delum eandem eſſe, iunctas enim fuiſſe à Polycrate Samiorum rege ait.

rhenus, fluuius inſignis, Germaniam à Gallia dirimens, qui de iugo Rheticarum Alpium defluens, circa Batauorum fines in tria cornua diuiditur, totidémque oſtiis partim in Moſam fluuium, partim in Oceanum ſe exonerat. Tria Rheni cornua, teſte Glareano in Cæſarem, Germanis hodie nominantur, Lecca, Vvallis, & Iſſella: quorum poſtremum olim non erat: ſed à Druſio aduerſus Germanos bellum gerente, ducta foſſa à Rheno ad mare effectum eſt, vt munimentum eſſet aduerſus incurſus Barbarorum. Quare mirum non eſt, ſi tertium hoc oſtium Virgilio fuerit ignorum, qui Rhenum vocat bicornem, quaſi duo oſtia habentem. Horat. de de Arte poët. Rhenum protulit neutro genere.

rhenus. Italiæ fluuius apud Bononiam. Pli. li. 19. cap. 3.

rheſala, vrbs Vmbrorum. Gentile, Rheſalenus: Stephanus.

rheſina, vrbs circa Aboram fluuium: vnde Rheſinares, vel Rheſinæus. Steph.

Rheſus filius Elionæi & Euterpes Muſæ, rex Thraciæ, qui albis equis in auxilium Troianorum venit, ſed prodente Dolone ſpeculatore Troiano, à Diomede & Vlyſſe qui & ipſi ſpeculatum venerant prima nocte occiſus, antequam eius equi Xanthum bibiſſent, cùm veſpere tum primum adueniſſet, & clauſis iam portis in littore tetendiſſet, fuerat enim reſponſum illi ab oraculo, ſi ipſe & equi ipſius Xanthum bibiſſent, Troianáque pabula guſtaſſent, inuictam fore Troiam: ſed illi rege obtruncato cum XII. ſtatim abduxerunt equos, à quibus pendebant fata Troiana. Homer. Iliad. 10.

rherico, conis, mons in Rhetiis, Pomp. lib. 3. vulgò *Prettignem.*

rhetinum. Vide Rithynna.

rhetus, gigas, quem Dionyſius in leonem conuerſus occidit: vel centaurus quidam, Ixionis filius.

rhexenor, Nauſithoi filius, frater Alcinoi, pater autem Aretes, quam Alcinous, fratre Apollinis ſagittis interfecto, vxorem duxit. Hom. circa initium 7. Odyſſ. Hic ab Apolline percuſſus obiit.

rhigodunum, Brigantium vrbs, Ptolemæo in Albione inſula, *Rippon* Lhuydo.

rhimotalces, Thracum Rex, qui ab Antonino ad Auguſtum Octauium tranſierat. Hic quum Cæſari Octauio petulantiùs crebriúſque inter pocula ſocietatem & conuictum exprobraret, illud ab indignato Auguſto reportauit, *Amo proditionem, proditores verò odi.* Plutarchus. Vide Cœlium Rhodig. libro 8. cap. 3.

rhinocoruta, vrbs Ægypti, ſic ab antiquis incolis dicta, quorum naſi erant mutilati, Gentile, Rhinocuræus, & Rhinocororites. Stepha. rhinocolura per l in penultima habent, Strabo &

bo & Plinius. Hæc Nigro *Pharamcia* vocatur.

Rhion, Ætholiæ promontorium. Plin.l.4.c.2. promontorium (inquit) Antirrhium, vbi oſtium Corinthiaci ſinus, minus mille paſſuum latitudine influentis, Ætolóſque dirimentis à Pelopõneſo. Promontorium quod contra procedit, appellatur Rhion.] Rhione Ῥαώνη, vel Rhione apud Manuelem Moſchopulum lib. de Schedis Granmat. deducitur ἀπὸ τῆς ῥέας à Rhea.]

Rhipe, vrbs Arcadiæ. Gent. Ripæus, Stephan.

rhiphæi montes Septemtrionales Scythiæ, Plinius l.4.c.12. Græci hoc nomen in ſecunda ſyllaba non aſpirant, quòd ἀπὸ τῆς ῥιπάδος, hoc eſt, à flatuum vi deductum putent, quòd ibi vehementiſſimi eſſe dicantur Boreæ flatus. Latini tamen tenuem mutant in aſpiratam, ad differentiam Riphæorum montium, teſte Seruio, qui in Arcadia collocantur. Hinc fit Riphæus, a, um, id eſt, Scythicus & Aquilonaris, vt Riphæus populus, & Riphæa Nix. [Riphææ arces. Virg.1.G.

Mundus vt ad Scythiam Riphæasq; arduus arces
Conſurgit, premitur Libyæ deuectus in Auſtros.]

Olim *Obij*, nunc verò *Alpes*, ſunt autem Galliæ. Sic Athænæus lib.6.c.4.

rhipheorma oppidum in Arabia. Pl.l.6.c.28.

rhipheus, vnus ex Centauris, Ixionis & Nubis filius Ouid.12. Metam.

rhipheus Troianus, iuſtitiæ nomine Troianis omnibus prælatus. Virg.2.Æn.

rhittium, Ptol. Pannoniæ inferioris oppidum, *Salonchemen* eſt Nigro & Simlero: ab Antonino, & *Ritti*, in l. notitiarum dicitur.

rhithymna, Ptol.lib.3.c.17. vrbs Cretæ: hodie Rhetinum, vulgò Aretinoa. Steph. ῥιθυμνία inde Rhithymniates & rhithymnius.

rhium, & Antirrhium Ptol. duo Græciæ promontoria, quibus clauditur ſinus Corinthiacus. *El Stretto delli caſti de Lepanto* interpretatur Caſtaldo. Videtur tamen fretum intermedium ſic potius dici debere, quàm ipſa promontoria. *Rhiũ* in Locrenſi regione eſt. *Rhium Molyerium* nominari ſcribunt Stra. & Steph. *Drepanum* quoq; vocatur, Ptolemæo auctore. Hoc hodie *Trapani* appellari; & *Antirrhium Galata* ſcribit Niger.

rhinſiana, Germaniæ vrbs Ptolemæo, iuxta Danubium. *Gengen* putatur à Villanou.

Rhizenia, vrbs Cretæ. Ciuis, Rhizeniates. Stephanus.

rhizis promontorium magnum, quod Troglodítæ habitant: Rhizij inde, & Rhizitæ: & Rhiziani dicti. Steph.

Rhizon, vrbs & fluuius in Illyrica. Steph. Ciuis, Rhizonites. Steph.

Rhizophagi Æthiopiæ ſeu Arabiæ populi, Aſtaboram & Aſtapam fluuios accolunt, Diodor. Sicul. *Elij* ἑλεῖοι, vocantur Strab. lib.16. Hi *Rhizophagi* apud Indos ad Eſtabaram fluuium (vt vertit Gillius) ſtatuuntur ab Æl.l.17. anim.

Rhoda, apud Liuium Hiſpaniæ vrbs eſt, *Roſes* Taraphæ. Sunt, qui exiſtiment indigetarum in Hiſpania Tarraconenſi vrbem eſſe: *Rhoda* etiam Galliæ Narbonenſis oppidum, vnde Rhodano fluuio nomen. Plin.

rhizus, vrbs Theſſaliæ: Gẽt. Rhizuntius, Steph.

rhodanus, fluuius Galliæ, rapidiſſimus à Rhoda colonia, Rhodiorum nomen habens. Plin. lib.3. cap.4. Naſcitur in Alpibus Rhæticis non ita longè à Rheni fontibus: fertúrque per Lemanum lacum: deinde verſus Occidentem per Galliam fluens, Ararim apud Lugdunum ſuſcipit. Inde ad Meridiem conuerſus, Iſaram, Druẽtiàmque admittit: tandémque apud Heracleam vno oſtio & paulo vlterius duobus aliis in mare Maſſilioticum euoluitur. Mela lib.2. cap.15. *Rhoſne* hodie vulgò nominatur. *Eridanum* eum vocat Oppianus in Halieuticis lib.4. Æſchylus apud Plinium ſcribit in Iberis *Eridanum* fluuium eſſe, eundémque vocari *Rhodanum*.

Rhodanuſia, meliùs quàm rhadanuſia, vt ſuprà, licet vtrumque apud Stephanum in diuerſis locis reperiatur) vrbs Maſſiliæ. Ciuis, Rhodauſi, Mela.lib.1.c.5. Mar. Heracl. in Carm. Geogr. ver. 208. edit. & tranſl. Morellianæ:

Rhodanuſiam, Quam Rhodanus ingens alluit,
cui continens---Maſſilia magna ciuitas.

recenſetur ab eodem Marciano inter vrbes Græc. à Maſſaliotis Phoceſib. conditas ver.204.

Emporium earũ primas, de inde eſt altera Rhode.

[rhode, nomen puellę quæ prima nunciauit Petrum liberatum. Act.12.v.13.]

rhode, vrbs Iberiæ: Gentile, Rhodæus. Steph.

rhodericus, rex Gothorũ, in bello quod geſſit contra Saracenos, perdidit DCC. millia hom.

rhodia, Nympha Oceani & Tethyos filia Heſiodo in Theogonia. Stephan. vrbs eſt Lyciæ. Gentile, Rhodiæus, Rhodieus, & fœm. Rhod.

Rhodigia, Iacob mulier quædam Rhodigina malo genio correpta, à Cælio compatriota deprehenſa eſt mendax in futurorum admonitionibus. Dæmoni nomen erat Cincinnatulus. Cæl. lib.8.c.18.

rhodiorum Colonia, Lyciæ regionis oppidum, quod nunc *Malacri*, ſic Niger eam vult, quam Ptolem. *Rhodiam*. Plinius *Rhodiopolim* & App. 4. Ciuilium Rhodiorum Caſtellum appellat.

rhodoæ, vrbs Indiæ: Gentile, Rhodoetes, Step.

rhodiorum fons in Cherſoneſo ſen. in qu. na.

rhodogune, filia Darij, quæ poſt mortem viri, nutricem, quæ illi ſecundas nuptias ſuadebat, occidit.

rhodope, mons Thraciæ, à Rhodope Thracũ regina, in hunc montem (vt Ouidius fabulatur) conuerſa, vel (vt aliis placet) ibi ſepulta: vel à Rhodope, Strymonis amnis filia, ex qua Neptunus Athon gigantem genuit, qui & ipſe monti flumen dedit. Vnde, *Rhodopeius Orpheus*.

rhodope, Steph. (Gentile Rhodopeus) Ioniæ ciuitas.

rhodopis, meretrix fuit Thraciæ miræ pulchritudinis, quæ vnà cum Æſopo rhodope vel fabulator captiua fuit; eam Charaxes Mitylenæus, frater Sapphûs, maxima pecunia redemit, vt Herodotus ſcribit li.2. Hanc Plin. lib.32.c.12. Pyramidem laudatiſſimã conſtruxiſſe ſcribit, ne quis opes regum miretur, vt maiore ſit miraculo eã tantas diuitias meretricio quæſtu conquiſiſſe.

rhodophone, Syria dicta, ea parte, qua tranſit Taurum montem.

rhoduntia, regio prope Getam. Gentile, rhoduntius. Steph.

rhodus, inſula nobiliſſima in mari Carpathio, Cariæ adiacens, ambitu cxxx. M. paſſuum. Hæc inſula inter Aſiaticas inſula tertia numeratur. Nã Leſbus & Cyprus maiores habentur. Solinus author eſt nullum toto anno diem tam nubilũ eſſe, quo in hac inſula ſol non cernatur. Plin. lib. 2. cap. 62. In ea autem tres fuerunt vrbes, rhodus, Lyndus & Camyrus à tribus Apollinis ex rhodio nymphæ liberis dictæ.

rhodus, vel rhodos, vrbs in Carpathio mari Apollini olim ſacra. Pindar. Olympionic. Ode 7. in inſula eiuſdem nominis, olim admodum celebris: dicta à rhodio puella, ab Apolline adamata, vt fabulatur Diodorus l.5. ſiue ab eo quòd capulo roſæ (quæ ῥόδον Gr. dicitur) illic inuento ſit ædificata. Gymnaſium habuit Aſiatica eloquentia & mathematicis ſtudiis clariſſimũ. Ideo Ariſtippus philoſophus Socraticus clariſſimus cum naufragio eiectus in rhodienſium littus animaduertiſſet Geometrica ſchemata deſcripta, exclamaſſe ad comites ita dicitur: *Bene ſperemus, hominum veſtigia video*, Vitru. lib.7. in ea fuit admirandæ magnitudinis coloſſus 70. cubitis altus, Soli dicatus: à quo poſtea rhodij appellati ſunt Coloſſenſes, vt quidam opinantur. In ea etiam vrbs opulentiſſima Lyndus, ex qua Cares ſtatuarius, qui coloſſum extruxit: apud hos olim ſacrificium quoddam fiebat, vbi res iurgiis & verbis malè ominatis peragebatur. Quum Dianæ Lyridiæ ſacrificabant dies, aliquot apud aram deæ conuiuia peragebant, atque inibi perpetuo manebant. Percelebrem hanc vrbem cum vniuerſa inſula anno 1522. Solymanus Turca inuaſit & occupauit. Equitib. Chriſt. cæſis fugatis.

[rhodos etiam regiuncula eſt in Laconica, ad quam pertingit Cretæ inſula apud Marcian. Heracleotem in poëm. de ſitu orbis edit. & verſionis Morellianæ à verſu 334. vſque v.340. vbi nuncupatur ἡ Δωρὶς Ῥόδος.]

rhoduſſa, vrbs Argiuæ terræ. Vnde Rhoduſſius & Rhoduſæus. Steph

rhœbus, equus Mezentij. Virg. 10. Æneid.

rhœdius, fluuius Macedoniæ, qui in Axium influit. Plin. lib.4.c.10.

rhœtaces, fluuius in Armenia. Strabo l.1.

rhœteum, ſiue rhetus, promontorium Troiæ in quo ſepultus fuit Aiax Telamonius: inde rhœtus, & rhœteius, a, um.

rhœtus, Cycladum inſularum nobiliſſima, quæ diſtat à portu Aſiæ nonnaginta millibus paſſuũ. Act.21. Eſt etiam ciuitas Troadis. Ciuis, rhœteus: fem. rhœteas, rhœtis.

rhœti, populi, quos Strabo lib. 4. & Vindelicos in iis Alpium partibus collocat, quæ ad Orientem & Auſtrum ſpectant, vt ſint Heluetiis & Boiis finitimi.

rhœtia, vrbs Bactrorum: Gentile, rhœtianus vel rhœtienus. Steph.

rhœtus, Marrubiorum rex in Italia, qui Anchemolo filio Caſperiam ſuperduxit nouercam: hanc priuignus ſtuprauit. Quo cognito, cùm eum pater perſequeretur, & ad pœnam vocaret, fugiens ille ſe ad Turnum contulit. Seruius.

rhœtus, gigas, qui cùm Iouem de cœli poſſeſſione deiicere conaretur, à Dionyſio in leonem tranſmutato interemptus eſt. Hor.2. Carm. Vide rhetus.

rhœxus, nauale Ciliciæ, iuxta oſtia Sari fluuij. Gentile, rhœxius, aut rhœxites. Steph.

rhombites, Sarmatiæ Aſiaticæ fluuius, Ptolemæo. Georg. Interianus ſcribit eum *Copu* vocari.

rhon, vrbs Scythiæ Gandaricæ: Gentile, rhonius, vel rhonites. Steph.

rhogane, vrbs Indiæ. Steph.

rhoge, inſula iuxta Lyciam: Gentile, rhogæus. Stephan.

rhogmi, nauale Ciliciæ: Gentile, rhogmites. Steph.

rhondra, gens Thraciæ. Vide Gondræ.

rhondæi, Steph. populi Thraciæ.

rhopes, populi quidam. Steph.

rhos. Vide Laodicea.

rhoſphoduſa, Plin. inſula eſt in Carcini ſinu. *Saline* eam hodie vocari ait Pinetus. Steph. eam *rhoduſſam* nominat, Pintiano auctore.

rhoſus nominatur à Steph. nec explicatur: cuius Gentile eſt rhoſius vel rhoſeus: poſſeſſiuum, rhoſicus, vt ſcopulus rhoſicus Strabo l.14. rhoſium ſcribit ciuitatem eſſe in Iſſico ſinu.

rhoſſicus ſcopulus Syriæ, Iſſico ſinui imminens, Ptolomæo. Coryphæus à Polybio lib.5. videtur dici, vbi Seleuciam huic ſcopulo adiacentem deſcribit: quam ſolus Ciliciæ attribuit, roſſicus, *Gabe Gauzir*: hodie dici apud Nigrum legitur.

rhotala, vicus Iordani finitimus, vbi longitudo Galilææ ſuperioris habet initium. Egeſip.3.

rona, Steph. Indica vrbs.

rhotanum, Corſicæ inſulæ fluuius apud Ptol. Tauignani, Leandro auctore, vocatur.

rhotinus, Britonum rex ann. ſal.469. Stephan. vrbs eſt Meſſenes, vel Achaiæ, & alia Ætoliæ quæ Molierium etiam vocabatur.

rhotomagus, Ptol. Galliæ Lugdunenſis vrbs in Veneliocaſis.

rhucantij, Straboni rhæticæ gens, in Heluetiis,vbi hodie *Aſpermont*, vt ait Scudus.

rhoxalani, populi in Scythia, Plinius lib.4. cap.12.

rhoxane, amaſia Alexandri, Satrapis Barbari filia, quam Alexander totius penè Orientis victor & Imperator, ob ſolam eius pulchritudinem matrimonio ſibi iunxit. Vide Curt.lib.5.

rhoxia, regio Septemtrionalis, quam Poloni & Sarmatæ ſuam eſſe dicunt.

rhoxolani, populi Scythici vltra Danubium, quos quidam rhutenos eſſe putant.

roxonocæa, ciuitas quædam. Steph.

rhodiæ, vrbs in Apuleia celebris, de qua vide Alexandrum ab Alexandro lib.1. Genial.dier.c. vltimo.

rhucautij. Straboni populi.

rhus, in Attica vicus, ſic dictus quòd ex imminentibus loco montibus aqua in eum defluebat. Pauſ.

rhuſpina, Africæ propriæ vrbs, apud Ptolemæum in littore maris. Caluetus ſubdubitat num Africa ſit, à Carolo V. expugnata.

rhuſuncoræ, Ptolemæo eſt Mauritaniæ Cæſarienſis ciuitas, quæ *ruſcurium* fortaſſe Plinij.

rhutani Ptolemæo, rhuteni Cæſari, Galliæ populi ſunt, qui hodie *rouergue* regionem inhabitant, vt ait Belloforeſtius. *Rodes* eius vrbem interpretatur Marlian.

rhutheni, populi Galliæ Aquitanicæ (vt inquit Plin.) contermini Narbonenſi prouinciæ, vulgò *ceux de Rhodes*.

rhybdus, caſtellum Siciliæ: Gentile, rhybdius. Steph.

rhymdus, fluuius, à quo populi & montes rhymnici dicti ſunt. Hermolaus in Plin.

rhynchæ, parua regio Eubœæ: Gentile, rhynchæus, Steph.

rhyndacus, fluuius, Strabo lib. 12. ex Aranitide ortum habens qui aſſumptis ex Abrettana Myſia cùm aliis, tum etiam Moceſto, ab anchora Abaſitica, in Propontidem iuxta Leſbicam inſulam emittit. Metrodotus verò, vt ait Plin. lib. 8. cap. 14. ſcribit circa rhyndacum amnem in Ponto ſerpentes in tantam magnitudinem adoleſcere, vt ſuperuolantes quamuis altè pernicitérque, alites hauſtu captas abſorbeant. *Lycus* antea dictus fuit, Plinio teſte. *Larthaco* Nigro dicitur, *Lupidi* Caſtaldo. Hinc rhyndacus, a, um. Iuxta hunc oppidulum eſt, quod Atæi murus vocatur.

rhyndacus, Stephan. vrbs inter Phrygiam & Helleſpontum. Vnde rhyndacenus, rhyndacites: & fœmin. rhyndacis.

rhynitaclus, vir Thracius cuius exemplo (aut Plutarchus in vita Romuli) Cæſar ſæpè dicere conſueuerat, *amare quidem ſe proditionem, ſed proditores magnopere abhorrere*.

rhynton, Tharentius nugator vtiliſſimus, in agendis præcipuè fabulis: à quo rhyntonicæ fabulæ dictæ ſunt, Varroni & Columellæ, modò Mython, modò rynthon dicitur.

rhypæ, vrbs Achaica. Vnde rhyps, rhypæus: & poſſeſſiuum, rhypicus. Steph.

rhyſa. Vide Hyſia.

rhytius, Cretæ ciuitas, Homer.2. Iliad. ῥύτιον, Stephan. Ciuis, rhyticus: à rhytiaſſo, rhytiaſcus.

R I

ribai, pater Ithai. 2. Reg. 23. Lat. pugnans vel obiurgans, ſiue multiplicans.

ricardus, Angliæ rex, cum Philippo Auguſto Francorum rege ſæpiùs bellum pacémque fecit: aliquando verò ex fœdere in Aſiam cum eo profectus, cùm non ſatis ſe ei fidum præſtaret meritò ſuſpectus, regem optimum naues conſcendere coegit. Ipſe autem poſt rediens, tempeſtate in Auſtriam delatus, ibi à Leopoldo duce captus eſt, diúque in vinculis habitus, víxque tandem pecunia numerata dimiſſus. Vir ingenio maximè verſatili, fide leuiſſima, fortuna virtutibus eius digniſſima.

ricardus, II. Angliæ rex, anno ſal. 1377.

ricardus, III. Anglorum regnum, quod dolo adeptus erat, fratris filiis trucidatis, eadem penè fortuna amiſit, victus interfectúſque ab Henrico Richemondiæ Comite, anno ſal. 1485.

ricardus, VValliæ princeps, & Aquitaniæ dux, Anglorum regis, Edouardi filius, vir bello clariſſimus, multis egregiis victoriis celebratus, inter quas ea nobiliſſima fuit, qua Ioannem Franciæ regem cepit: periit Burdigalæ, aqua intercuti diu vexatus.

ricardus, Viſigothorum rex, in conuentu Toletano Arianorum dogma damnatum, Hiſpania expulit, circa annum ſalutis 593.

richardus, Caroli Craſſi imperatoris vxor, ab eo propter adulterij ſuſpicionem repudiata, in monaſterio conſenuit.

richomerus, cos. cum Clearcho, anno vrbis 1137.

riciarius, Sueuorum rex, cùm Hiſpanias inuaſiſſet, victus, in fuga occiſus eſt, anno ſal. 457.

ricina vna ex inſulis, quæ Hiberniæ adiacent Ptol.l.2. Plin. Ricnea dicitur.

ricinenſes, Plinio ſunt populi in Piceno, quos hodie *recanati* habitare ſcribunt Blond. & Volaterranus. *Heluiam ricimam* hanc vrbem olim quoque vocatam indicat inſcriptio vetuſta, quæ Macerati eſt.

ricnea Lege ricina.

rigiacum, auth. Ptol. lib.3. cap.9. Attrebatum ciuitas. Vide Alexia, vulgò *Arras*.

rigodulum, locus eſt inter Belga ſuprà Moſelaum fluuium, non longè à finibus Treui-

rum editus: vbi Petilius Cerialis Romanus copias Treuirorum & Germanorum magis caſu quàm prouidentia fudit proximus Metenſium finibus, montibus & Moſella fluuio ſeptus. Tacitus diſtat à Confluentia *15.* milliarib. Germanicis. Pagum *Rigol* hodie dictum perſuaſit loci ſitus, & nominis alluſio. Hîc pagus à Dagoberto rege datus fuit Eccleſiæ Maximini apud Treuiros, cui adhuc hodie ſubiicitur.

Rinna, filius Simeonis. *1.* Paral. *4.*

ripa alta, Britanniæ locus. Ptol. lib. *3.* cap. *2.* vulgò *Roxemburg.* Alij in Pannonia inferiori conſtituunt, & *Tholna* poſt Simlerum vocant, nunc *Conradeuza* habet liber notitiarum in Valeria Ripenſi: eſt etiam eidem libro Meſopotamiæ vrbs.

ripepora, ciuitas ex Cordubenſi conuentu populo Romano fœdere coniuncta. Plin. lib. *3.* cap. *1.* Vide Rhiph.

riphæa. Vide Riphæi.

ripheorma, Arabiæ fœlicis vrbs apud Plin. *Reama* vocatur Pineto.

riphat, filius Gomer. Geneſ. *10.* Ab hoc riphæi dicuntur, qui Paphlagones cognomentum ſortiti ſunt. Pat. Medicina, ſiue relaxatio.

ripuarij, vocantur Germaniæ inferioris populi, qui tribus fluuiorum ripis clauduntur, Rheni ſcilicet, Moſſellæ & Moſæ. *Ribuarij* per b quidam ſcribunt. Cænalis etiam *Ripariolos* habet, & Iornandes. Hi alio nomine aliquando *Neuſtrij* & *Areſtraſij* appellantur: *Auſtraſij* quibuſdam videntur.

rira, fluuius in Thracia. Plin. lib. *4.* cap. *11.*

riſardis, portus in Mauritania è regione Gadinati freti. Plin. lib. *5.* c. *1.*

riuolta ſicca, locus, vbi contra Venetos Galli pugnarunt, non procul ab Abdua, Italiæ flumine. Cælius lib. *5.* cap. *1.*

riſinum, Liburniæ vrbs. Ptol. lib. *1.* cap. *17.* hodie rhiſinium.

[rium, vrbs in Ætolia propè Naupactum. Marcian. Heracl. in poëm. Geogr. ex edit. & verſione Morelliana, verſu *477.* Πρὸς τῷ Ῥίῳ κεῖται ἡ Ναύπακτος πόλις, *Naupactus eſt ſitum oppidum ſupra Rio.* Sic enim repoſuit Morellus. Vide Rhium. S.]

ruſiana, Ptol. lib. cap. *11.* Germaniæ vrbs: vulgò *Gengen.*

rizon, vrbs & fluuius Illyriæ.

rizonicus, ſinus Liburniæ. Ptolem. hodie Catharum.

R O

rogoa, filius Somer filij Heber. *1.* Paral. *7.* Lat. Saturatus, vel inebriatus meditatione vel eloquio, aut abſtractione ſiue ſeparatione.

robertus Bauarus, imp. Rom. ann. ſal. *1410.*

Robertus Conſtantinus imp. ann. ſal. *1220.*

Robertus, Franciæ rex, regis Hugonis filius, vir pietati admodum deditus, omnibúſque diſciplinis præſertim ſacris. Burgundiam regno ſuo adiecit, ex Henrici regis teſtamento.

Robertus, rex Neapolitanus, anno ſal. *1308.*

Robertus Bruſeus, Scotorum rex, vir belliciſſimus. Anglos perpetuos hoſtes innumeris cladibus affecit: vixit autem ſub an. ſal. *1314.*

Robertus, Saxoniæ dux imperator electus: ſæpius, cum Henrico Cæſare varia fortuna congreſſus ad poſtremum victus & interfectus eſt.

Robertus Guiſcardus, Northmannus, Apuliæ rex bello clariſſimus, in omnibus bellis victoria potitus, Calabriam, magnámque Siciliæ partem cepit: Græcos, Venetos, & Alexium Conſtantinopolitanum imperatorem pluribus prœliis fudit: vixit autem ſub ann. ſal. *1080.*

Robertus Stuartus Scotiæ rex. an. ſal. *1366.*

Robertus, Aquitaniæ dux apud Sueſſiones, à Carolo Simplici rege Francorum victus, anno ſalutis *922.*

robigo, ginis, ſiue rubigo, dea Romanorum, quæ ideò colebatur, vt vitium ſegetum, quod robiginem ſiue rubiginem appellamus, auerteret. Varro *1.* de re ruſtica. *1.* Robigum deum facit, eúmque Floræ coniungit, cui etiam Robigalia feſta publicè inſtituta aſſerit, quemadmodum Floræ Floralia. Ouid. lib. *4.* Faſtor. B. Auguſt. lib. *4.* de C.D. cap. *21.* Author eſt Plinius lib. *18.* cap. *29.* robigalia, ſiue rubigalia à Numa Pompilio fuiſſe inſtituta, anno regni ſui vndecimo, eáque ad ſeptimum Calend. Maij celebrari ſolita: quo tempore ſegetes rubigini maximè ſunt obnoxiæ. Piæ ſunt noſtro tempore ſupplicationes Amburbiæ & Ambaruales, quæ fiunt vt fructus terræ agricolarum voto reſpondeant.

Roboam, filius Salomonis, cuius cùm auaritiam & crudelitatem Iudæi, quibus imperabat, ferre nullo modo poſſent, ab eo defecerunt ad Ieroboam, præter duas tribus, Iudæ ſcilicet & Beniamin, quæ regni diuiſio in poſteris etiam regib. durauit, vt alteri reges Iuda, alteri reges Iſraël dicerentur, *3.* Reg. *11.* *1.* Paral. Lat. dilatans populum, aut latitudo vel platea populi, ſiue odor, vel odorans cum populo.

Rodericus, Hiſpaniæ rex, anno ſal. *708.*

Rodericus, Cidus nobilis Hiſpanus. Valentiam vrbem pulſis Saracenis, recuperauit, anno ſalutis *1030.*

Rodoaldus, Longobardorum rex ann. ſal. *657.* is in adulterio deprehenſus à marito adulteræ, interfectus eſt.

Rodolphus, Roman. Imperator, anno ſalutis *1272.*

Rodolphus Burgundus, regnauit in Gallia annis duobus, anno ſalutis *1306.*

Rodolphus Bohemiæ rex, anno ſal. *927.*

Rodulphus quidam Gondaga cognominatus,

quum vxorem adulterij compertam haberet, eam vnà cum adultero in concubitu deprehenſam occidit.

roccus, plaſtes Samius, quem in Samo primum plaſticen inueniſſe refert Pli.li.35.cap.11.

rœtius, mons Corſicæ inſulæ Ptolemæo. *Cabo di Muro* vocatur à Leandro: *Monte di Mezzo* à Pineto, ex tabulis *Monte Roſſo* videtur.

roffredus, Iuriſconſultus Beneuentanus: ius ciuile profeſſus eſt Bononiæ, deinde Aretij, circiter annum 1200.

rogatianus, ſenator Romanus, qui ſemel tantùm in die cibo dabat operam. Volat.

rogel, fons prope Ieruſalem in tribu Iuda ad Septemtrionem, Ioſ.15.18. 3.Reg. Lat. pes, ſiue pedeſtris aut explorans, vel delator.

rogelim, oppidum Galaad, videtur eſſe in vicinia Mahanima, Reg.17. idem quod Rogel.

rogerius, Roberti Guſcardi filius, Apuliæ rex.

rogerius, Siciliæ Comes, per quadraginta ſex amplius annos varia fortuna regnauit, Apuliam & Calabriam ſubegit: qua re elatus, Italiæ regem ſe appellari voluit: vnde à Lothario Cæſare pulſus iterum eam recepit in Africam claſſe delatus: Saracenos multis cladibus eò compulit, vt tributum ſibi quotannis penderent. In Græcos quoque incitatus, Corcyram, Corinthũ, Thebas, Eubœámque cepit, Conſtantinopolim obſedit: vnde cùm ſoluiſſet in Siciliam rediturus à Venetorum claſſe ſpoliatus eſt.

rogon-melech, princeps Darij regis, Zac.7. Lat. lapidans regem, vel purpura regis.

rohob, ciuitas Leuitarum in tribu Aſer, Ioſ. 13.19. 1.Paral.6. rex Soba 2.Par.8. Lat. latitudo, ſiue dilatatio, aut platea.

rohobia, filius Eliezer, filij Moyſi, 1.Paralip.23. Lat. latitudo ſiue platea Domini.

rohoboth, ciuitas Idumææ prope flumen, patria Saülis, Idumæorum regis, Gen.36. Lat. latitudines, ſiue dilatationes aut plateæ.

rollo Danus, nouas ſedes quæres, cum magna iuuentutis manu in eam Galliæ regionem cùm veniſſet, quæ Rothomago vicina eſt: eámque occupatam Northmanniam à ſui populi nomine dixiſſet, fœdus cum Carolo Simplici, Francorum rege, fecit: eiúſque filiam vxorem duxit, aſſumpta Chriſtianorum religione: ab eó deinde Northmannorum principes profecti ſunt. Annal. Normandiæ.

roma, regina vrbium, & totius propemodum orbis olim caput, à iuuentute Albana condita, ducibus Romulo & Remo, Numitoris nepotibus. Alij multis ante Romulum ſeculis conditam volunt, primúmque Valentiam appellatam. Romam autem dici cœpiſſe poſt Euandri & Æneæ aduentum, qui Latina voce in Græcam eiuſdem ſignificationis tranſlata, ῥώμην, appellarunt. [Marc. Heracl. Curm. Geogr. vers. 230. & metaphraſis Morellianæ, *In hiſce Roma ciuitas eſt gentib. quæ æquale nomen robori ſuo obtinet, Commune ſidus vniuerſi Orbis ſoli.* Αστρον τὸ κοινὸν τῆς ὅλης οἰκουμένης. Sunt qui exiſtiment Æneæ neptem & Aſcanij filiam, nomine ῥώμην, huic nomen indidiſſe: Nec deſunt qui Troia capta Argiuos quoſdam ea in loca veniſſe aſſerant: cúmque in Palatino monte oppidum condidiſſent, à nobilis captiuæ nomine ῥώμην, appellaſſe. Id certè conſtat, à tenuiſſimis ortam eſſe principiis: primumque in Palatino monte conditã fuiſſe, ſæpiúſque deinde pomœria eius eſſe prolata: ſiquidem eum ſcribit Plin.l.3.c.5. Veſpaſiani tẽpore ambitum eius fuiſſe XIII.M.CC.paſſ. Vopiſcus autem tradit, Aurelium imperatorem ambitum eius ad XXX. M. paſſunm ampliaſſe. Septicollis dicta eſt, quod ſeptem colles habeat. Palatinum, Quirinalem, Auentinum, Cælium, Viminalem, Exquilinum, Tarpeium, ſiue Capitolium. Pictor & Varro aiunt hanc vrbem eſſe Tetrapolim; *Roma* videlicet ſiue *Romula*, vt priùs dicebatur, teſte Feſto, *Velia, Germalo,* & *Foro*, auctore item Gergithio, *Cephalen* appellatam ſcribit Feſtus, quod caput ſignificat. *Sacra* etiã, (*æternaque*) in ant. inſcript. nominatur. D. Hieronymus ait, Romam ſignificari vocabulo Babylonis à Diuo Petro epiſt.1.cap.5. Vide lib. de Limitib. *Rhinam* primùm vocatam, quod vndique aquis alluatur ſcribit Goropius ex Zoſimo. *Vrum* hodie à Turcis vocari ait Reineccius. *Valentiam* primo dictam refert Feſtùs. *Auguſti vrbem* nominat eam Antonius in ſuo itinerario [Erinnæ Leſbiæ Ode Sapphica in Romam celebris eſt: & Ariſtidis, Cyz. Rhet. elogium ἀπ' χρύματων; Dionyſius Alex. poëm. de ſitu orb. verſ.534. & ſeq. Auſon. de cla. vrb.

Prima vrbes inter, Diuûm domus, aurea Roma.]

Romanum Imperium primo ſub regibus ſeptem, Romulo, Numa Pompilio, Tullo Hoſtilio, Anco Marcio, Tarquinio Priſco, Seruio Tullo, Tarquinio Superbo, per annos 243. non amplius quàm vſque Portũ atque Hoſtiam, intra octodecimum milliarium Romanũ proceſſit. Sub Conſulibus vero, inter quos interdum Dictatores, & Decemuiri, ac Tribuni militares fuerunt per annos 447. Vſque trans Padum Italia capta eſt: Africa, Hiſpaniæque ſubactæ; Gallia Britannia tributariæ ſunt factæ: Illyrici Hiſtri, Liburni, Dalmatæ ſunt domiti. Ad Achaiam tranſitum eſt. Macedones expugnati: cum Dardanis, Mœſis & Thracibus eſt bellatum. Ad Danubium eſt peruentum: ac in Aſia (pulſó Antiocho) primo pedem poſuerunt Romani. Mithridate victo, regnum Ponti eſt captum: cum Armenia minori quam idem tenuerat, in Meſopotamiam progreſſum eſt, & cum Parthis fœdus initum: contra Carduenos, Saracenos ac Arabas pugnatum: Iudæa victa: Cilicia & Syria in poteſtatem redacta: ac tandem

in Ægyptum peruentum. Sub Imperatoribus ab Auguſto ad Theodoſij ſuperioris & Honorij atque Arcadij eius filiorum tempora per annos 440. Cantabri, Aſtures, totáque Hiſpania ſub iugum miſſa eſt. Alpes maritimæ, Cocciæque & Rhetiæ, Noricum, Pannoniæ, & Mœſiæ, imperio acceſſerunt. Omnis ora Danubij in prouincias eſt redacta. Pontus omnis & Armenia maior, Meſopotamia, Aſſyria, Arabia, & Ægyptus, in imperij Romani iura conceſsêre. Atque hoc modo his Principibus viris, & populi Romani virtute, ac immortali eorum gloria, hoc Auguſtiſſ. Imperium ad ſummum faſtigium perductum eſt. Cuius limites fuere ad Occidentem Oceanus, à Septemtrione Rhenus & Danubius, ab Oriente Tigris, à Meridie Atlas mons.

roma, concubina Nachor fratris Abraham. Gen.22. Lat. excelſa, aut Rhinoceros.

roma, Itali filia, quæ Romam primùm in Palatine monto, vt quidam volunt, conſtituit, an. à diluuio 681. Beroſ. l.5. Dionyſ. Halicarnaſſ. in prin. hiſt.

romandues, Ptol. l.2. c.9. populi ſub Rhotomago, quos Northmannos eſſe Volatteran. ſcribit hodie Veromandui *Vermandois*, Aliàs Romandui, vt Volatteran. habet.

romaneſſus, Romæ filius, primus Montanorum Aboriginum rex, anno à diluuio 727.

romaniacus Campus in Gallia. Greg. Turonenſis, in quo locuſtarum prœlium ſtatutum.

romaniam, M. Antonius Sabellicus Thraciam vocat.

romani dicuntur Quirites, teſtib. Liuio, Plutarcho, & aliis. *Romani & Romanenſes*, incolæ vrbis Romæ, hi, qui ibidem negotiantur: illi, qui nati.

romanopolis, Armeniæ oppidum, Curopal.

romanula porta, erat in vrbe habens gradus in Naualia ad ædem Volupiæ.

romanus, papa anno ſalutis 898.

romanus Diogenes, Conſtantinopolitanus imperator, anno ſalutis 1071.

romanus, Italiæ Exarchus, an. ſalutis 596.

romanus, claſſis præfectus, ſub Conſtantinopolitanis imperatoribus, vir aſtutiſſimus, & rerum gerendarum ſcientiſſimus, cùm videret Porphyrogen. Conſtantinum VII. Cæſar literis, picturæ & philoſophiæ deditum, matre eius in vxorem accepta, primò imperium (quaſi vicarius) gerere cœpit: deinde, cùm res magnas geſſiſſet, non ſolum ſe imperatorem, ſed & filios ſuos, Stephanum & Conſtantinum appellare auſus eſt: & imperauit etiam annos triginta nouem, conniuente Conſtantino vero imperatore, donec ab eod. Conſt. poteſtate omni exutus, monaſterio cum filiis incluſus eſt. Cedrenus in hiſt. comp. & Conſtant. Manaſſes in Chron. & Fed. Morellus in notis ad ſec. li. eiuſd. Conſt. de Themat.

romanus Ager, locus Perſiæ Rhabdium ſic dictus, quòd in medio regionum Perſicarum ad Romanos pertineat, Procop.

romanus Iunior, nepos Romani Lecapeni ſenioris ex filia, vt fuit omnium ignauiſſimus, vino tantùm, otio ac voluptatibus omnibus deditus. Vnde cuidam Ioſepho Bringæ præfecto imperij cura, ob Cæſaris ignauiam tradita eſt. Eius incredibilis ingratitudo hunc ad mortem adegit. Volat. lib. 23. ex Cedreno.

romatinum, Plinio Carnorum fluuius eſt: hodie Venetæ ditionis eſſe, & *Limino* dici ſcribit Leander.

romelia, pater Phaceæ regis Iſrael, 4. Regum 15.16. Lat. excelſus Domini, ſiue celſitudo.

romenthiezer, nomen viri, 1. Paral. 25. Lat. Exaltans adiutorem, vel auxilium, ſiue exaltaui atrium.

romoaldus, Grimoaldi filius, Dux Beneuenta.

romulenſis, Colonia Romanorum in Celtica Hiſpalenſium. Pli. li.3. ca.1. Et à læua Hiſpalis colonia cognomine Romulentis.

romulea, vrbs in Italia à P. Decio Proconſ. de Samnitibus capta, anno vrbis 457. Stephanus *Romyliam* vocat. An eadem ſit cum *Romoria* Halicarnaſſei, quam ad Tiberim conditam ait trigeſimo ab vrbe ſtadio, videant peritiores.

romulus, Martis ex Ilia filius, nepos Numitoris, frater Remi, eodem eum illo partu editus. Erat enim Numitori frater nomine Amulius, præferoci ingenio: qui non contentus fratri natu maiori imperium præripuiſſe, vt poſteritati quoque ſuæ tyrannidem conſtabiliret, Lauſum prolem illius maſculam interemit. Illam quoque, vt ſpem omnem nepotum fratri eriperet, ſub ſpecie honoris virginem Veſtalem legit: eóque modo perpetua virginitate damnauit. Ea tamen poſtea & Marte (vt Romani credi voluerunt) grauida deprehenſa, gemellos peperit, quos Amulius in Tiberim abiici iuſſit, matrem autem viuam in ripa fluminis defodi. Verùm cùm id temporis Tiberis extra ripas reſtagnaſſet, nec adiri vſquã ad iuſti amnis curſum poſſet, qui mergendorum puerorum negotium ſuſceperat, in proxima eos alluuie, [vbi Ruminalis ficus fuit, Romula arbor dicta] expoſitos reliquit. Quo in loco à Fauſtulo regij pecoris magiſtro inuenti ſunt, & Laurentiæ vxori educandi traditi: quæ quod vulgato corpore quæſtum faceret, ideóque Lupa inter paſtores vocaretur, factus eſt locus fabulæ, Romulum & Remum à lupa educatos fuiſſe. Hi poſtea cùm adoleuiſſent, de genere ſuo à Fauſtulo edocti, Amulium trucidant: auúmque Numitorem in regnum reſtituunt. Nec ita multò pòſt collecta magna paſtorum manu, vrbem nouam in Palatino monte, vbi educati fuerant, ædificant. Et quoniam fratres Gemini erant, nec ætatis verecundia differentiam facere poterat,

orta inter eos contentione, vt & nouæ vrbi nomen daret, & conditam imperio regeret, placuit rem auium iudicio permitti. Cúmque Remo in Auentino vultures ſex priores, Romulo autem in Palatino duodecim, ſed poſteriores apparuiſſent: illo tempore, hoc numero ſe priorem eſſe aſſerente, exorta inter paſtores primum altercatio eſt, quæ deinde ad manus peruenit. Ibi Remus ictus cecidit. Vulgatior fama eſt, ludibrio fratris Remum nouos muros tranſiliiſſe: inde à Romulo, ſiue à Celere quodam militum tribuno, Romuli iuſſu fuiſſe interfectum. Solus itaque regno potitus Romulus, vt vrbem incolis frequentiorem redderet, Aſylum aperuit: Senatores centum, quos ab honore Patres appellauit, conſcripſit. Vicinis connubia negantibus, virgines, quæ ad Conſualium ſpectaculum conuenerant, rapuit. Cecinenſes bellum inferentes prælio vicit, regéque obtruncato, Ioui Feretrio opima ſpolia obtulit. Antennates deinde, & Sabinos prælio ſuperatos in ciuitatem recepit. Fidenates acie fudit, & ad oppidum fugientes inſequutus, vrbem eodem impetu cepit. Veientibus quoque poſt aduerſam pugnam pacem petentibus, centum annorum inducias conceſſit. Hiſce rebus geſtis, cum ad Capreæ paludem concionem haberet, ingenti coorta tempeſtate, repentè nuſquam comparuit, patrum, vt creditur, manibus diſcerptus. Ab huius nomine Romani dicti ſunt Romulidæ. Vide Liuium & Plutarch.

romulus, Conſul, cum Placido, anno vrbis 1095.

romus, Vlyſſis & Circes filius. Steph.

romus, rex Galliæ, anno ferè ante Romam conditam 700.

romus, Celtiberorum rex, annis ante Romam conditam ferè 700. Maneth. in Supplem. Beroſ.

romylia, vrbs Samnitum in Italia: Gentile, Romyliates. Steph.

ropicum, Corſicę oppidum apud Ptolem. quod Pinetus *Rogela* vocat.

ros, filius Beniamin. Geneſ. 46. Lat. Caput, vertex, ſummitas, ſiue principium.

roſcea, Feſto campus in agro Reatino, quia in eo arua rore ſemper humida feruntur. Aliàs Roſea ſine c.

roſcius, hiſtrio inſignis, in arte ſua vſque adeò abſolutus, vt ſi quem ſignificare velimus cæteris ſui generis hominibus præcellere, Roſcium κατ' ἐξοχὴν appellemus. Hic cùm obliquos haberet oculos, turpique eſſet aſpectu primus perſona in ſcena vſus eſt: populus tamen eum ſine perſona intueri malebat, ob pronuntiandi dulcedinem. Cicero de Orat. ſcripſit & librum in quo hiſtrionicam eloquentiæ comparauit.

roſcius Amerinus, in cauſa parricidij defenſus à Cicerone.

roſcius Otho, in tribunatu ſuo legem tulit, qua equeſtrem ordinem à plebe diſtinxit, Equitibus XIV. gradus ſeorſum aſſignans, in quos nemo reciperetur, niſi qui 400. ſeſtertiorum cenſum expleret. Hæc lex à latore Roſcia appellata eſt.

roſimunda, filia Cunimundi Gepidarum regis, quæ maritum habuit Alboinum, regem Longobardorũ: cui cùm aliquando inter pocula, patris caluaria per iocum propinaſſet, irata Roſimunda non priùs minitari deſtitit, quàm eum curauit necandum. Vno mortuo alium maritum, Hermingem nomine, ſibi copulauit, quem poſtea veneno necauit. Oroſ. P. Diaconus.

roſtochium, vrbs maritima Saxoniam attingens, λαγιβόργιον dicta à Ptolemæo, duci Megelburgenſi ſubdita, populis ac diuitiis opulentiſſima, primùm arx fuit ruſticorum caſtellis ſepta, tunc circa annum 1170. communiri cœpit & vallo cingi, atque in oppidi formam conſurgere frequentibus ſeditionum motibus, incendio, aliiſque calamitatibus ſæpè deuaſtatum eſt. Academiam habet Principum Megalopolitanorum, Senatus & vicini populi liberalitate inſtitutam.

roſtra, templum Romæ in foro ante curiam Hoſtiliam, in quo erat ſuggeſtus è roſtris nauium Antiatum, ex quo concionabantur. Luca. lib. 1.

roſtrum, Nemauiæ apud Antonium, inter Auguſtam Vindelicorum & Campodunum eſt. Simlerus *Memmingen* indigitat, *Roshoptem* Lazius.

roſulum, Antonino Tuſciæ mediterraneum oppidum eſt, quod *Monte Roſe* à Leandro interpretatur.

roſus, ciuitas in Iſſæo ſinu. Strab. lib. 14.

rotemburgum, ad Tubarum amnem elegans Franconiæ oppidum: Hieroſolymitanæ vrbi ſitu reſpondere dicitur: à turrium & tegularum rubore nomen habens, olim propriis ducibus parebat, nunc imperio, poſt Friderici primi ſecula, acceſſit: vulgò *Rotemburg*.

roth, ciuitas tribus Gad, data in poſſeſſionem Num. 32. Heb. Atroch. Lat. Corona ſiue calamus inebriationis vel ſaturitatis.

rotoris, Longobardorum rex, Arrianæ hæreſi addictus, præcipit vt ſingulæ ciuitates epiſcopos duos haberent: alterum Arrianum, alterum Catholicum. Blond.

rothomagus, Ptol. lib. 2. cap. 8. Gal. *Rouen*. Northmaniæ ſeu Normandiæ ducatus, & Galliæ regionis metropolis atque Parlamenti ſedes, ad flumen Sequanam. Ab ea parte qua Orientem reſpicit, iucundiſſimis irrigatur riuulis duobus: Meridiem verſus, Sequanam flumen propinquitate decorat. Iuxta Septemtrionem alios habet

montes, qui igni fomenta ſuppenditare ſolent. Nomen habet à fundatore Mago, 11. Galliæ rege, & Rothidolo cuius ſimulachrum Mello primus huius ciuitatis Epiſcopus euertit. Agro etiam lætatur opimo, fœcundo & herbido: ita vt Iulius Cæſar opportunitati loci adductus validis hanc vrbem muris cinxerit, & Romanorum præſidium ad totius prouinciæ defenſionem in ea reliquerit.

rotunda, proprium nomen templi eius quod Numa Pompilius Veſtæ ſacrarat. Feſtus.

rouesſium, Vellanorum oppidum in Gallia Aquitanica, Ptolem. *S. Flour* Villanouano.

roxana, Darij filia, Alexandri concubina quæ cùm prægnans eſſet, à ſorore Satura in puteum demerſa eſt, quòd eam præcipuis honoribus Macedones cumularent. Plutarch. in Alex.

roxani, populi, quorum ſatrapam Gauram trecentos annos vixiſſe ſcribit Plutarchus de fluminibus, circa Tigrim fluuium.

roxicum, Corſicæ inſulæ ciuitas. Ptol. lib. 3. cap. 2. vulgò *Rogela*.

roxolandi, Sarmatiæ Europææ populi, apud Ptole. *Baſternas*. Tacito eſſe ſcribit Vvillichius, Roxolanas; hodie *Rutheniam, Ruſſiam*, Albam & Meridionalem vocari teſtis eſt Matthias Niuius, Ruſſus. Regni Poloniei ſunt, & *Ruſſen* vulgò appellantur.

rubæç promontorium, cuius Plinius meminit. Mercatori Liuoniæ promontorium eſt, ad mare Balticum *Dagerort* nomine. Becano autem Scandiæ promontorium Septemtrionale eſt, verſus Boream vltimũ: quod hodie *Vvardhuys* vocant: idem dicit à Plinio *Dumna* dici.

R V

Rubeas, promontorium eſt in Ponto. Plin. lib. 4. cap. 13.

ruben filius Iacob ex Lia, Geneſ. 28. natu maximus. Lat. videns filium, aut filij viſio, vel filius viſionis.

rubenſis lacus in Narbonenſi prouincia, quam præterlabitur Atax, Plin. lib. 3. cap. 4.

rubi, orum, oppidum Campaniæ, à Ruborum frequentia, ſiue à Robore dictum: Inde Rubeus, a, um: vt, vimen Rubeum, virgæ Rubeæ, quæ rubis afferebantur, fiſcellis texendis vtiles.

rubicon, Rubiconis, fluuius in octaua Italię regione, in Apennino monte naſcens, & inter Ariminium, & Rauennam in mare Adriaticum influens, antiquus Italiæ & Galliarum terminus. Georg. Fabricius ſcribit hodie *Runcone* appellari, L. Albertus *Piſatello*. Blondus de eo ſic ſcribit. *Piſatellum* nunc qui ſub Flaminia via, Ruconem qui ſupra accolunt, vocant, ſed paulò aliter tamen de eo Gaudentius in ſua Gallia Ciſalpina: is enim dicit hac ætate à circumuicinis populis materno idiomate *Rugum*, paulo inferius *Rugoſam* nouiſſimè non procul à ſinu Adriatico, in quem influit, Piſciatellum ingreditur, per duo millia iuxta Ciſenam.

rubo Sarmatiæ Europææ fluuius, teſte Ptol. hodie *Duna* nominatur, vt Peucerus ait.

rubrenſis lacus Plinio, Rubreſſus Pomponio, Strabo & Stephanus *Narbonenſem* aut *Narbonitidem* lacum vocant. Stagnum hodie videtur, ad Aiacis fluminis oſtia in Gallia Narbonenſi. Varrerius dicit locum *Perpinian* aut *Vendres* hodie nominari.

rubricatus, Africæ propriæ fluuius apud Ptol. videtur à Plinio *Armua* appellari. *Iadogo* hodie nominatur Caſtaldo. *Ardalio* & *Dedealio*: vocatur apud Oroſtum Diaconũ & Ferculſum.

rubricatus, Ptol. lib. 2. cap. 6. Hiſpaniæ Tarraconenſis fluuius: vulgò *Lubregat*.

rubrum mare dicitur, quia aquas rubere credebant. Quidam à Solis repercuſſu exiſtimabãt talem reddi colorem. Alij ab arena terráque. Quod Latini rubrum mare nuncupant, Græci Erythræum vocant: ἐρυθρὸν enim rubrum Latinè dicitur. Curtius ab Erythro rege inditum eſſe nomen exiſtimat. [De eodem fuſe Marc. Heracleota tractat in Periplo, cap. 2. & 3. item Ezechiel Græcè in Exagoge Tragœdia ſacra, quæ Gr. & Lat. edita eſt Lutet. à Fed. Morello Prof. Reg. vbi nuntius Ægyptius de rubri maris tranſitu mirifico, & de obruto ab ipſo Pharaonis exercitu, ſic verba facit, *Moſes Hebræis imperans virga Dei 2 Sumpta in manus, qua dira Phariis antea 3 Prodigia deſignarat & miracula. 4 Percuſſit ac rubrum æquor, & fidit ſalis 5 Altas voragines.* Et paulò poſt, *Eſt gurges effuſus maris Rubri procellis, obruitque Ægyptios.* Συνεχώσθη πόρος Ἐρυθρᾶς θαλάσσης, καὶ στρατὸν διώλεσεν. Exod. 14. 15.]

ruconium, Ptolemæo Daciæ vrbs eſt, quæ nunc *Roma* nuncupatur.

rudiæ, arum, Ptolem. (ῥοδίαι Stephano) ſiue rhudia, æ, Plinio, oppidum Pedicolorum, ſiue Salentinorum, non procul à Brunduſio, à Græcis conditum, patria Ennij poëtæ, quem idcircò Rudium hominem vocat Cic. pro Archia poëta.

ruellius, inclyti nominis Phyſicus, ac Medicus, qui ſcripſit de natura Stirpium.

rufacum & Rubæacum, videtur Latinè à Rhenano & Munſtero appellari eam Germaniæ vrbem Alſatiæ regionis, quã vernacule *Ruffach* vocant.

rufæ oppidum Campaniæ, quod Turno auxilia miſit aduerſus Æneam. Virg. 7. Æneid.

rufiana, Ptolemæo Nemetorum vrbs in Gallia Belgica, *Oppenheim* ad Rhenum eſt, auctore Heroldo.

rufinus, conſularis à Fabritio Cenſore damnatus, quod decem pondo argenti apud eum inuenta eſſent.

rufinus alter vnà cum Stilicone & Gildone relictus à Theodoſio ſeniore imperij adminiſtrator, pro tutela Arcadij & Honorij filiorum: Gildo in Africa, Stilico in occidente. Rufinus verò in Oriente.

Rufinus, conſul cum Euſebio, ann. vrbis *1100*.
rufinus, cos. cum Laterano an. vrbis *949*.
rufius Voluſianus, cos. an. vrbis *1066*.
rufius Albinus, cos. cum Conſtantino Cæſare, anno vrbis *1087*.
rufius Poſthumianus, cos. cum Zenone, anno vrbis *1201*.
rufus, cos. anno vrbis *934*.
rufus, cos. cum Conſtantino, ann. vrbis *1210*.
rufus Purpureo, legatus Rom. in concilio Ætolorum. Liuius lib. *32*. Rufus, Centurio ſub Scipione Africano, cuius res geſtas, & quæ in bello præparantur, ſcripſit Appian. Virginius Rufus orator egregius interfectus à Nerone.
rufus poëta Bononienſis, cuius meminit Martialis.
rufus medicus, ſub Traiano principe multa cõſcripſit, quorum nihil apud nos peruenit, ſæpè tamen ab illis teſtis citatur.
rufus Corinthius, ſophiſta, quanquam diuitiis & generis nobilitate pollebat: plus tamen ad eius laudem dicẽdi gloria, linguæque gratia contulit. Philoſt. pa. *594*. Græco Lat. edit. Morellianæ.
rufus Cyreneus, Simonis Cyrenei, qui crucem Saluatoris noſtri portauit, quíque poſtea verbi diuini fœliciſſimus, & illuſtriſſimus diſſeminator extitit. Marc. c. *13*.
rufus, D. Pauli diſcipulus, primus Auenionis Epiſcopus. Anton. Para. *1*. Lit. *6*, c. *28*.
rugij, Tacito ſunt Germaniæ populi, *Augenlandi* ad mare Balticum, Althamero eſt.
rugium, vrbem Germaniæ, quam Ptolemæus in eius climate ſeptentrionali ponit, interpretatur Villanouanus *Holmburg*, Althamerus verò *Caminum*, Pomeraniæ Epiſcopalem vrbem.
ruguſci, Alpini populi inter eos, quos max. ille Cæſar Iulius ſub iugum Romanorum miſit. Plin. lib. *3*. cap. 20. Hos Ptolemæus *Rhiguſcas* vocat. hodie ſunt *Rheintaler* & *Rhingœvuer*, Scudo & Simlero teſtibus.
rullus, Plin. l. 8. c. *51*. ſolidum aprum Romanorum primus in epulis appoſuit, qui in Ciceronis conſulatu legem Agrariam promulgauit, neque tamen pertulit, reſiſtente Cicerone.
ruma, ciuitas in tribu Iuda. Iudic. *9*. 4. Reg. *23*. quæ aliàs Rẽphtis. Item & Arimathæa, Euſebio vocatur. Legitur Ioſ. *15*. Rum. iuxta LXX. vbi ex Hebræo legendum Duma, excelſa, aut proiecta.
rumia, dea, quæ rumis, id eſt, mammis, hoc eſt, pueris lactantibus præſidebat. Auguſt. 4. de Ciui. Dei. Varro 2. de re ruſt. cap. 11. Non negarim, inquam, ideo apud Diuæ rumiæ ſacellum à paſtoribus ſatam ficum. Ibi enim ſolent ſacrificare lacte pro vino, & pro lactantibus, alio nomine dicitur Rumilia.
ruminalis ficus, ſub qua lupa Romulo & Remo dicitur mammam præbuiſſe, quæ & Romula vocitata eſt: ſiue quòd ſub ea pecudes æſtatis tempore frigora capientes, herbas ruminare conſueuerant.
ruminus, Iupiter dictus eſt, quòd rumam, id eſt, mammam animalibus cunctis præberet.
rumon præceps, in Tyberi locus. Alexand. ab Alex. lib. *5*. c. *26*.
runcaliæ, locus eſt, campeſtris ad Padum, haud longè à Placentia. Hodie Romandiolam vocant.
runcina Dea, frumento præeſſe ab antiquis credita eſt. Lilius Syntag. *1*. Hiſtoriæ Deorum.
rumoridis, cos. cum Theodoſio Auguſto, an. vrbis *1156*.
ruſcino, oppidum in extremis Galliæ finibus, non procul à Pyrenæis montibus. Plin. lib. 3. c. *4*. Vulgò. *Rouſſillon*.
ruſcino Straboni fluuius eſt eodem tractu, quem Ptolemæus *Ruſcion* vocat, & Athenæus *Roſoynas*. Hunc eundem eſſe cum *Thelis* Pomponij, & hodie *Tet* dici docet Varrerius. *Ruſcinus* Auieno, Colonia Romana eſt Onuphrio, ex Tacito, vt addit, Galliæ Narbonenſis vrbs: *Perpignan* Pineto.
ruſellæ, Ptolemæo & Liuio Tuſciæ Mediterraneum oppidum, quod Leander ſcribit hodie *Roſella* nominari.
ruſſellana Colonia, Tuſciæ vrbs apud Plinium. *Roſetum* à Catone dictam ſcribit Leander. *Groſſete* nunc vocari tradit Niger.
ruſibis portus, in Mauritania Tingitana Ptolemæo. A Plinio *Rutubis* vocari tradit Mercator. *Eſtezo* nominat.
ruſicadæ, ſolùm à Ioanne Homero in Africa recenſentur. Ptolemæus ait Africæ propriæ eſſe vrbem, *Stora* Caſtaldo vel *Aſtora* Oliuario, *Eſtora* Marmolio.
ruſpæ, apud Ptolemæum, maritima vrbs eſt, in Africa propria. Stella ſcribit eam *Alfaques* nunc vocari.
ruſſia, Poloniæ regio ad Meridiem, montes & terminos regni Hungarici pertingens, abundat equis, bobus, gregibus ouium, pretioſiſſimíſque pellibus. Potu vtuntur incolæ ex melle facto. Adducitur & vinum ex Pannonia, Moldauia & VValchia. Huius metropolis & caput eſt Leunpurg, quam Latini Leopolim vocant, Cromerus in Chron. Poloniæ. Vide Moſcouia.
ruſticus, cos. cum Olibrio, ann. vrbis *1217*.
ruſticus Bolanus, cos. cum Calphurnio Piſone, anno vrbis 863.
ruſticus, cos. cum Vitali, anno vrbis 1273.
ruſtonium, Ptolemæo Mauritaniæ Cæſarienſis vrbs. *Breſca* Caſtaldo *Ruſconia* Colonia Plin. *Ruſcionna* Afris, vt Liuius auctor eſt, & *Rungonia* colonia Antonino eſt & Simlero.
ruth, vxor Maholon filij Elimelech Bethlehemitæ, Ruth. *1*. Lat. ſaturata vel inebriata.
Rutheni, populi Galliæ Narbonenſis non longè ab Auernis & Santonibus. Alij ſunt Rutheni in Sarmatia Europæa, vltra Liuo-

niam : hodie Ruſſi dicuntur : & eorum regio Ruſſia. *Le pays à l'entour de Rhodes.* Vide Rhutani & Rhuteni.

Rhutenia olim vocabatur Flandria. Cœnalis Lhuydus teſtes.

Rutilia Romana mulier, quæ conſtans vſque adeò fuit, vt poſt amiſſum filium Cottam, quem in exilium fuerat ſequuta, lachrymas nullas emiſerit.

Rutilius Geminus, libros pontificales fecit. Cicero in Bruto, Rutilius in quodam triſti & ſeuero dicendi genere verſatus eſt : magnum munus de iure reſpondendi ſuſtinebat. Sunt eius orationes ieiunæ, multa præclara de iure: doctus vir, & Græcis literis eruditus, Panætij auditor propè perfectus in Stoicis. Rutilius primus legem pugnandi militibus tradidit. Is enim nullius ante ſe imperatoris exemplum ſecutus, ex ludo C. Aurelij Scauri doctoribus gladiatorum accerſitis, vitandi atque inferendi ictus ſubtiliorem rationem legibus ingenerauit. Hic actus in exilium à partibus Syllanis, cùm quidam illum conſolaretur, & diceret inſtare arma ciuilia, breui futurum, vt omnes exules reuerterentur, *Quid tibi* (inquit) *mali feci, vt mihi peiorem reditum quam exitum optares?* Seneca lib. 6. de ben. cap. 37.

M. Rutilius Cenſorinus, teſte Valerio de moderatione, iterum Cenſor creatus, in concione populum corripuit, quòd eam poteſtatem bis ſibi detuliſſent, cuius maiores, quia nimis magna videbatur, tempus coarctaſſent.

Rutilius Lupus, rhetor, cuius meminit Quintilianus.

ruruba, fluuius Liguriæ ex Apennino fluens. Plinius lib. 5. cap. 5. qui & *Rotta* Leandro, & *Rodoria* Stunicæ & Blondo dicitur : idem fluuius videtur Melæ dici *Paulon*.

Rutili, antiquiſſimi Italiæ populi, qui eam partem Latij tenuerunt, in qua fuit Ardea, à Danaë Acriſij filia condita. Hi Turno duce bellum aduerſus Æneam geſſerunt. Virgil. lib. 6. Æn.

rutupiæ, Ptol. Cantiorum oppidum, in tractu Orientali Britanniæ : à quo vicinum promontorium Rutupinum, littoráque adiacentia Rutupina appellantur. Luydo *Repchestre* prope Sanduicum oppidulum eſt : Lelandus ſcribit olim ſic dictum, nunc autem *Richeborouu* appellari, idem Talbotus : ſed eius nihil extare addit. Huius meminit etiam ille, qui cecinit,

---Rutupinôve edita fundo.
Olim callebat primo deprehendere morſu.

[Ad Auſonius in claris vrbib. ad Aquileiam de maximi Rutupini cæde.

Felix quæ tanti ſpectatrix læta triumphi,
Puniſti Auſonio Rutupinum marte latronem.]

Ruzarus, Auguſti colonia in Tingitana, Plin. lib. 5 cap. 2.

R Y

ryſa, fluuius Heluet. in Rhenum influens.

Ryſſadirum, Mauritaniæ Tingitanæ vrbs ad mare Ibericum, Ptol. *Ruſardi* habet Plin. ab Africanis *Deyrat Mitila* vocari ait Marmolius.

Ryſſadium, Ptolemæo auctore, Libyæ promontorium : *Cabo de Verde* Nigro eſt.

S A

SAaph, filius Iahaddai, 1. Paralip. 2. Lat. cogitans aut præuolans.

ſaal, nomen viri. 1. Eſdr. 1. Lat. poſtulans, ſiue poſtulatus, aut commodatus, ſiue ſepulchrum, vel infernus aut fouea.

Saananim, ciuitas, limes tribus Nephthali, Ioſ. 11. Latin. motiones, vel motus dormientis.

Saariam, ciuitas in tribu Iuda, in qua poſteri Simeonis habitauerunt. Ioſ. 15. 1. Par. 4. Lat. portæ, ſiue æſtimationes, aut appreciationes, vel capilli, ſiue hordeum, aut tempeſtates.

Saba filius Regma, Gen. 10. à quo ciuitas regalis Æthiopiæ nomen accepit. 3. Reg. 10. Iſaiæ 60. Hanc Ioſephus lib. 2. à Cambyſe rege Meroe ex ſororis vocabulo cognominatam ſcribit. Hanc Nilus circundans inexpugnabilem reddebat. Filius item Iectan. Gen. 10. Poſtremò, ſic nominabatur filius Iecſan, Gen. 25. Lat. conuerſio, ſiue captiuitas, aut canities, vel ſeſſio.

Saba, Gen. 10. 1. Par. Pſal. 71. Iſai. 43. filius Chus. Inde Sabæi populi, qui fœlicem Arabiam incolunt, dicti. Lat. circuitio, vel ebrius, vel Senex.

Saba, Arabum metropolis in monte ſita, hoc vocabulo appellata, quod eſt venerari, ſeu venerari : quia thus mittit, quo in ſacrificiis vtimur, vt notat Seruius : & ideo thuriferam vocat Ptolem. Vel ἀπὸ τοῦ σέβειν, quod eſt colere Deum. Vide Sabæa & Sabæi. *Mariaba* videtur eam Stra. 16. appellare *Saua* in Arriani periplo.

Saba, Æthiopiæ portus, ad ſinum Arabicum Straboni. Item Eſaiæ 43.

Saba, eremita inſignis, qui & Iulianus vocabatur : quo pacto is mortem Iuliani Apoſtatæ procul abſens, diuina reuelatione reſciuerit, Chriſtianíſque nuntiauerit, vide in voce, Iulianus Saba [eius cella memoratur ab Anonymo poëta Græc. in Ecphraſi thematum Ieruſalem ver. 149 ἡ λαύρα θείου Σάβα. ex edit. Morelliana. Vide *Saua*.

Sabactani, nomen viri. Math 27.

Sabachus, Æthiopum rex, qui Aniſim Ægypti regem fugauit, & illius regnum quinquaginta annis obtinuit. Herod. lib. 2.

Sabacus, Æthiops quidam Vulcani ſacerdos.

Sabadibæ, Anthropophagorum inſulæ tres ſunt in mari Indico, ſiue Eoo, Ptolemæo.

Sabæa, regio Arabiæ fœlicis, in qua ſolathus naſcitur, [hac ἀρωματοφόρῳ, potitus Alexander M. miſit ad Leonidam præceptorem (qui δαψιλῶς ἐπιθυμιάσαντα, carpſerat) thuris & caſiæ pendo, τάλαντα, libras Centum, ne amplius præparcus in ſuffitu Deûm eſſet, μὴ μικρολογῇ πρὸς τοὺς θεούς.]

Sabæi, populi fœlicis Arabiæ, ditiſſimi thure, & ſyluarum fertilitate odorifera. Virgil. 2. Georgi. *Solis eſt thurea virga Sabæis.* Horum metropolis eſt Saba, quam Strabo libro 16. Mariabam vocat.

ſabalingij, Germaniæ populi, Ptolemæo auctore. *Guta* & *Vita* ſunt, quos hodie *Iudtlandos* vocant Germani, vt placet Peucero.

ſabama, ciuitas, quam ædificauerunt filij Ruben. Num. 31. Ioſ. 13. Locus hic vitifer in vicinia Lazer. Iſa. Lat. conuerſio, ſiue captiuitas nimia, aut canities, vel ſeſſio multa.

ſabana, Ptolemæus Aureæ Cherſoneſi vrbs, quam Mercator *Saendebar* vocat, & in inſula Iapan locat.

ſabania, nomen viri. 2. Eſdr. 9. Latin. conuertens vel captiuans Dominus, aut intelligens vel ædificans Dominus, vel intellectus aut filiatio Domini.

ſabanus, Bulgarorum rex, Conſtantino Iconomacho quòd conſentiret, regno à ſuis exutus, Conſtantinopolim ſe recepit.

ſabarcæ, populi Indiæ, qui populi non regum, imperio regebantur. Author Curtius.

ſabaria, huius meminerunt Plinius, Ammianus & Antoninus. Plinius eam Norico annumerat, & Coloniam D. Claudij cognominat. Lazio Auſtriæ oppidum eſt ad Angrum fluuium nomine *Stain* Bruſchius dicit Sabariæ anno 1508. ſepulchrum Ouidij Naſonis inuentum, teſtudine magnificum, & hoc Epitaphio ornatum,

[*Fatum neceſſitatis lex.*]

Hic ſitus eſt Vates, quem Diui Cæſaris ira
Auguſti, patria cedere iuſſit humo.
Sæpe miſer voluit patrijs occumbere terris,
Sed fruſtra: hunc illi fata dedêre locum.

Sauaria Ptol. eſt in Pannonia ſuperiori regione vicina. Sabarim aut *Sabariam* fluuium habet Lazius. Sabaiæ vrbi proximum, quem hodie *Gunum* appellari ſcribit à Germanis, *Benges* verò Hungaricè.

ſabata, Ptol. l. 3. c. 1. & *Sabbatia* Pomponio l. 2. Liguriæ vrbs, *Vuada* Nigro. Blondus hanc à Linio etiam *Saronã* appellatã, & Pli. l. 3. c. 4. *Sabbatiũ Vadũ* eſſe tradit. Iacet inter Apenninũ & Alpes; impeditiſſimus locus ad iter faciendũ, vt eſt l. 11. ep. Cicero. vbi *Vada* ſimpliciter, non addito Sabata. Niger hũc locũ paludoſum eſſe ſcribit & *Va* nominari. *Vai* habet Paradin'. Ex his omnibus duas diuerſas Liguriæ vrbes facit Leander, quarũ vnam *Sauona*, alteram *Vadi* nunc nuncupari ait.

ſabarim, locus trans Iordanem in terra Amorrhæorum, qui à frangendo hoc nomen inuenit, ſiquidem ibi Iſraëlitarum acies fracta eſt. Ioſ. ſeptimo, Lat. confractiones, ſiue expectationes.

ſabarim, Ezech. quadrageſimo ſeptimo, nomen loci, qui eſt inter terminum Damaſci, & confinium Emath. Lat. circuitus altitudinis, aut Syriacè opiniones vel cogitationes.

ſabaſtianus, Sebaſt. vir ſanctiſſ. ciuis Mediolanenſis, qui cum haberet principatum primæ cohortis, pro fide Chriſtiana, ſagittis confoſſus eſt ſub Diocletiano Imperatore. 20. Ian. in Martyrolog. Rom.

ſabat, menſis quandoque Februario noſtro reſpondens. Zach. 2. Latin. ſceptrum, virga, tribus.

ſabate, lacus, vnde fit Sabatinus, na, num.

ſabath, nomen proprium, à quo Sabatheni nominantur, qui à Græcis Haſtabati, vt Ioſephus inquit.

ſabatha & ſabathaca, filius Chus. Gen. 10. Lat. circuiens percuſſionem, vel cauſa percuſſionis, aut ſenectus.

ſabatheni, qui Græcis dicuntur *Aſtabarri*, Ioſeph. lib. antiq. 1. c. 7.

ſabathra, Ptolemæo lib. 4. cap. 3. vrbs parua Syrtis. Plinio. Sabathia, dicta vulgò *Rakiniabes.*

ſabath, Phœniciæ fluuius, qui cùm reliquis diebus lentè fluat, Sabbatho celerrimè, & maximo cum impetu decurrit, quod maximè mirum. Ioſeph. libro ſeptimo Antiquitat. capite 24.

ſabatia, regio olim dicta fuit tractus Tuſciæ, Annio auctore, qui hodie *Paeſe d'Anguillara, & Braxena* vocari addit Leander.

ſabatus, lacus Etruriæ, proximè Romam, ac mare; Straboni, *Sabatia* Stagna Silio: *Lago de Braxiano* eum appellat Leander, qui dicit eum à Plinio *Lacus Tarquinienſis* vocari. Blondus, *Lago d'Anguillara* nominat.

ſabathai, nomen viri 1. Eſd. 11. Lat. requies, aut ceſſatio mea.

ſabatia, vicus, Celticus: Gentile, Sabbatinus vel Sabbatius. Steph.

ſabbatina, tribus populi Romani, vna ex triginta quinque.

ſabbatius, Bacchus dictus eſt à Sabaſmis, id eſt tripudijs & furioſis ſaltationibus, cuiuſmodi fiebant in huius Dei ſacris. L. Gyrald.

ſabbathos populos, hodie *Sabaudienſes* eſſe ſcribit Volaterranus.

ſabbatus, Italiæ fluuius Antonino eſt in Samnitibus, quem Leander nunc *Fiume de Beneuento* ait vocari; & *Samnium* à Floro dictum addit, ſed vide Ocinarus.

ſabe, Syrorum lingua, Menſis Februarius

dicitur.

ſabeæ, ciuitas in tribu Simeon. Ioſ. 16. Lat. Septem vel ſeptimus, aut ſaturitas ſiue iuramentum.

ſabelli populi Italiæ, à Sabinis oriundi, inter Sabinos & Marſos incolentes: alio olim nomine ſamnites dicti. Stephano lib. 3. cap. 12. Hinc ſabellus, a, um.

ſabellicus hiſtoricus, qui hiſtoriam vniuerſalẽ ab exordio mundi vſque ad ſua tempora ſcripſit; eámque per Enneades digeſſit.

ſabellicus hæreticus, Chriſtum filium Dei eſſe negabat: vixit autem ſub annum ſalutis 257. Socrat. lib. 6. c. 20. hiſt. trip.

ſabellus. Vide Venuſia.

ſaber, filius Chaleb ex Maacha concubina. 1. Paralip. 2. Lat. confractio, aut ſpes vel iuramentum.

ſabi, populi Phrygiæ. Phrygios etiam Bacchos appellant Sabos. Stephan.

ſabidius, vir Romanus gulæ deditus, plus vorabat, quam poſſet concoquere: quocirca ita fœtebat eius halitus, vt nemo poſſet cum eo loqui, quem Martialis epigrammate inſectatur.

ſabin, Arabes Deum appellant, & illi decimas menſura non pondere perſoluunt.

ſabina, imperatrix, Adriani Imperatoris Romani vxor, quæ ſeruilibus iniuriis ab eo affecta, adiit mortem voluntariam, quòd tam immane ingenium, humanique generis perniciem (multos enim Adrianus cruenta morte extinxit) matrimonio ſibi coniunxiſſet. Author eſt Sextus Aurelius.

ſabini, populi in quarta Italiæ regione, non procul à Roma, à religione & cultu Deorum cognominati: quaſi Sebini, ἀπὸ τοῦ σέβεσθαι. Silius verò, à Sabo authore gentis, Sabinos dici putat, libro octauo. Hos Plinius Apennini iugis vallatos vtrinque, ſcribit. Strabo Sabinos ait anguſtum incolere agrum in longitudinem protenſum, à Tyberi vſque ad Nomentum opp. ſtadiis M. vſque ad Veſtinos. *Seuini* etiam dicti ſunt, Plinio auctore.

ſabinianus, cos. cum Manlio Theodoro ann. vrbis 1058. Vide Samnites.

ſabinianus, Papa, anno ſalutis centeſimo octauo.

ſabinillus, cos, cum Gallieno Auguſto, anno vrbis 1018.

ſabinus, declamator tempore Senecæ, lepido vir ingenio.

ſabinus, Veſpaſiani frater interfectus à Vitellio, qui Veſpaſiano res contra Iudæos gerente, poſt Othonis mortem, Capitolium cum æde Iouis occupauerat.

ſabinus, ſophiſta, ſub Adriano principe, ſcripſit Iſagogen ad materias & hypotheſes, declamationum libros quatuor, præterea in Thucydidem enarrationem. Suid.

ſabinus Maſurius, iuriſconſultus, ſcripſit Faſtorum & memorabilium rerum libros.

ſabinus ſyrius, memorandæ fortitudinis, qui tempore Titi, primus Hieroſolymæ muros aſcendit. Ioſeph. lib. 6. c. 1

ſabinus tyro, ſcripſit περὶ κηπουρικῶν, id eſt, de hortenſibus, Plin. lib. 19. c. 10.

ſabinus cos. cum Meſſala, anno vrbis 966. iterum cum Anulino bienno poſt.

ſabis fluuius eſt inter Belgas, qui Neruios irrigat, & in Moſam fluuium penes Condruſios ſeu Namurcium oppidum Leodienſium influit. Hodie Sambram vulgus nominat. *Sambre* hodie etiam Leiſabæo.

ſabiuſa, porta dicebatur, quæ rectà in Sabinos ducebat.

ſablones Antonino; *Sambech* vicus Simlero circa Moſam, prope traiectum ſuperius.

ſaboat, vrbs Arabiæ, in monte excelſo, à quo octo manſionibus diſtat regio eorum thurifera.

ſabonam, vocat Bruſchius *Brixca* Germaniæ vrbem in Alpibus ſitam, & epiſcopali ſede decoratam. Hanc Niger tradit Bretina Ptolemæo eſſe. *Sabiona* legit Simlerus in vita Ingenuini, & *Sebatum* Antonini eſſe dicit, atque *Brixinam* Minorem deſignari, vbi olim epiſcopi ſedes, & non *Brixinam*, vbi nunc eius ſedes eſt: eam enim *Sublauio* Antonini eſſe tradit.

Sabriana, æſtuarium Britannici maris. Ptole. lib. 2. cap. 3. cui etiam eſt Angliæ fluuius, qui Anglis *Seuerne* dicitur, & *Hafren* Britannis, Humfredo teſte.

ſabrina, fluuius. Cornel. Tacit. lib. 12. vulgò *Seuerne*.

ſabura, vir qui ſecundum poſt regem obtinuit locum apud Nuonidas. Lucan. lib. 4.

ſabus, primus Aboriginum rex, à quo Sabini dicti.

ſabus, vir illuſtris, ferè ſtatim à diluuio Sabæam Arabiam felicem tenuit, Beroſ. lib. 4.

ſabilius, Gelæ vrbis Siciliæ tyrannus, poſt à ſe ipſo interfectum Cleandrum. Herodotus libro 6.

Sacæ, apud Steph. & ſacis fœmininum, Scythiæ populi, quos Herod. tradit vocari à Perſis omnes Scythas: Ptol. lib. 6. c. 13. item Plin. l. 6. c. 17. Vltra, inquit, ſunt Scytharum populi. Perſæ illos Sacas vniuerſos appellauere à proxima gente antiqui Aramecs: Scythæ ipſi Perſæ, Chorſaros, Strab. lib. 11. Vide Sacarum. *Belor* deſertum in eorum loco ponit Mercator. *Sas* à Nigro horum tractus vocatur. Hanc *Seba* in ſacris literis vocari ait Ari. Montanus.

ſacamaza, Ptol. lib. 4. cap. 3. vicus Syrtis magnæ, vulgò *Zedicho*.

ſacarbantia, Panno niæ ſuperioris vrbs Ptole. Latino. Lazius hanc *Hurmendt*, vocat, cámque ad Narabonẽ fluuium ſtatuit, Simlerus *Scapring*

Sacarum, Aſiæ regio, Ptol.l.6.c.13. vltra mare Caſpium, Sogdianis contermina, in qua nec vrbes, nec vicos eſſe teſtatur: cuius incolæ nemora & ſpecus habitant, ſagittandi arte peritiſſimi. qui olim Bactrianam prouinciam occupauere, & optimam Armeniæ regionem, (Stra.l.2.) atque vſque ad Cappadocas proceſſerunt. Sed quum ex ſpoliis feſta celebrarent, Perſarum imperatores noctu eos adorti, funditus deleuere. Vide Sacæ. Hos quidem Sacaſſanos vocant.

Saccaſſani. Vide Saccarum.

Sacheni populi Arabiæ, Steph.

Sacer mons, locus ad tertium milliarium ſupra Anienem, quem plebs Romana poſt reges exactos, dum à potentioribus premeretur, occupauit. Cic. in Bruto, & ibi creati ſunt tribuni plebis.

Sacerani, appellati fuerunt Reate orti, qui ex Septimontio Ligures Siculos eiecerunt, dicti, quòd iure ſacro nati eſſent. Vide Sacrani.

Sachacha, ciuitas in tribu Iuda, Ioſ.15. Lat. vmbraculum ſiue operimentum, vel protectio, aut vnctio: vel Syriacè, ſpeculatio.

Sachalitæ, populi Indiæ, vnde Sachalites ſinus, in quo Pelagiæ ſeptem Inſulæ iacent, Stephan.

Sachar nomen viri. 1.Par.11. qui 2.Reg.23. dicitur Sarar. 1.Par.26. Lat. merces ſiue pretium, aut ſicera, vel ebrietas.

Sacon Vide Potamoſacon.

Sacos, vicus Pieriæ in Lacedæmone: ſic dictus quòd incolæ ſcutum, σάκος Græcis dictum, primi inuenerint. Gentile, Sacius. Step.

Sacra Inſula, circa Hiſpaniam, eſt apud Auienum in ora ſua maritima.

Sacra via vocatur, quæ Eleuſinam Athenis ducit. Athenæus 13.

Sacra Solis, Arabiæ felicis promontorium: Ptolemæus.

Sacrani, populi Italiæ Romæ vicini, qui à Corybante quodam, magnæ Matris ſacerdote ea loca tenente, initium duxerunt: à ſacrificando dicti. Corybantium enim erat Matri Deûm ſacra facere. Seruius tamen Ardeates intelligi putat, propter ver ſacrum, quod apud eos immolationis genus erat, quo grauibus periculis adducti, vouebant ſe diis ſacrificaturos quæcunq; proximo vere apud ſe animalia nata eſſent. Seruius in 7. Æneid.

Sacra via, in vrbe Romana, vocitata eſt, quòd in ea ictum fœdus ſit inter Romulum & Tacitum. Hac triumphantes in Capitolium ibant; redibant autem à regia vſque ad arcem. Hanc Horatius Sacrum cliuum nuncupauit.

Sacrifici ἱεροποιοὶ apud Athenienſes vocabantur (vt notat Vlpianus in orat. Demoſt. ad Mediam) qui ſacrificantes obſeruarent, ne quam in ſacrificiis fraudem committerent; prouidentque ne victima debilis eſſet, & parum idonea; tribus autem Eumenidibus tres ſacrificos ab Areopago fuiſſe delectos, quia eorum ſacra Areopago eſſent commendata.

Sacrum promontorium, Luſitaniæ locus. Ptol. lib.3. cap.2. Caput ſancti Vincentij hodie dicitur, vbi Cuneus ager.

Sacrum Nemus, in quo Tacitus 4. Annal. Ciuilem Batauos vocaſſe ſcribit. Althamerus ait ex Marliano extare in Hollandia, in finibus Ageducis vici.

Sacrum promontorium, Corſicæ inſulæ eſt Ptol. quod *Cabo Corſo* Leander vocat. *Sege* Pinetus nominat.

Sacrum promontorium, habet Ptol. in Lycia regione. Hoc Sophianus *Chelidoni Capo* appellat.

Sacrum Cæſaris, vel Sacrum Cereris, Galliæ Celticæ ciuitas vulgo *Sancerre.*

Saldalis, vrbs Ægypti: Gentile, Sadalites Ste.

Sadrageſilius, Dagoberti regis Franciæ præceptor, cui tam fauit fortuna, vt ex ludi magiſtro Dux Aquitaniæ factus fuerit. Volat.

Saducæi, dicti inter Iudæos qui Saducæum quendam magiſtrum legis ſequentes, neque reſurrectionem credebant, neque angelos, neque ſpiritus. Hiſt. Euang.

Sadoc, filius Achitob. 2.Reg.8. 1.Par.6. Eſt & nomen ſacerdotis, 2. Reg.16. Filius item Meraioth, 1.Par.9. Lat. iuſtus aut iuſtificatus.

Sadyate, Ardyos filij Gygis filius, qui Herodoto libro hiſtoriarum 1. poſt patrem regnauit in Lydia.

Sædene, mons Cumæ: Gentile, Sædenus, & regio Sædene, Steph.

Sæna, Tuſciæ mediterraneum oppidum, Ptol. *Siena* hodie dici & *Coloniam Senenſem* Tacito vocari docet Otlandius.

Sænos Synarum fluuius, apud Ptol.

Sæpinum, vrbs Samnitum. Hodie *Sepinum* Ptol.lib.3.cap.1.

Sætabis, fluuius Ptol.lib.2.cap.6. Auguſta Valetia alio nomine dicta. Sectanis olim, nunc Xatiua.

Setæ, Indiæ populi, quos argento abundare docet Plin. libro 6. Fertiliſſimi, inquit, ſunt auri Dardæ, Setæ argenti. Sed omnium in India planè non modo in hoc tractu potentiam claritatémque vincunt Praſſi, ampliſſima vrbe ditiſſimáque Palibotra.

Sagæ, idem qui Sacæ antè dicti. Mela libro 3.

Sagala, India intra Gangem vrbs, quæ *Euthymedia.* Ptol.

Sagalaſſus, vrbs Piſidiæ. Vocatur etiam Selgeſſus: Gentile, Sagalaſſeus & Sagalaſſenus. Ste.

Sagana, nomen veneficæ mulieris, quæ Varum puerum prætextatum ſuis veneficiis faſcinauit. De qua ſic Horat. *At expedita Sagana per totam domum Spargens auernales aquas, horret capillis.* Eiuſdem ceu necromanticæ, meminit Satyra 8.

Sagaræi populi Æliano, qui camelorum cor-

tamen in honorem Mineruæ inſtituunt.

ſagaraucæ, gens Scythiæ, Ptol. intra Imaum.

ſagaris, Ptol. & Straboni fluuius Aſiæ, qui ex Dyndimo Galatiæ monte naſcens, & per Phrygiam Bithyniamque flexuoſo curſu delatus, tandem influit in Pontum Euxinum. Ouid. l. 4. de Ponto. Eleg. 10. [Plutarch. de flu. prius Xerabates dictus, quod æſtiua vt plurimum, tempeſtate ξηρὸς ſiccus videretur.]

[ſagaris Myndonis & Alexirhoes filius (ſic Gr. Plut. de fl. corrigit F. Morelius μύγδωνος υἱὸς, vbi legebatur μωνδώνιος) ſpretis ſæpius matris deorum myſteriis, ſacerdotes etiam eius Gallos ſubſannarat: illa infenſa infeſtaque ipſi furorem immiſit, quo percitus hic ſe in flumen Xerabatem coniecit, quod ab eo ſagaris denominatum eſt.]

ſagartia, Cherroneſus iuxta mare Caſpium. Gentile, Sagartij.

ſage, nomen viri. 1. Par. 11. Lat. ignorans ſiue comprehendens, aut attingens: vel Syriacè, multus ſiue multiplicans.

ſagitta, ſignum cæleſte, Plin. lib. 18. cap. 16.

ſagittarius, ſignum cæleſte, quem alij Centaurum Chironem arbitrantur, alij Crocum filium Euphemis nutricis Muſarum, & habitaſſe in Parnaſſo cum Muſis, & venationi incubuiſſe; vnde & vſum ſagittis, & equo inſediſſe: poſt mortem, precibus Muſarum, à Ioue inter aſtra relatum & varia forma conſcriptum. Idibus Febr. . . pere occidit, ac vehementer hyemat. Columel.

ſagra, fluuius in ora Magnæ Græciæ in Italia. Plin. c. 10. de Locris & Italiæ fronte, l. 3. & Cicer. l. 2. de natura deorum.

ſaguntia, Ptol. l. 2. c. 4. & Plinio libro 5. cap. 3. Hiſpaniæ vrbs. Vide Saguntus.

ſaguntus, vel Saguntum, Steph. Hiſpaniæ ciuitas vltra Iberum fluuium à Zacynthis condita, quam Annibal contra populi Romani fœdera diruens, belli Punici ſecundi ſuſcitauit incendium. Fuit item populi Romani fideliſſima ſocia, quam cùm Annibal contra ius fœderis obſidione premeret, maluerunt Saguntini ſe ſuáque omnia igni conſumere, quàm aut fœderati populi amicitiam deſerere, aut viui in hoſtis poteſtatem peruenire. Liuius belli Punici lib. 1. Hanc Steph. *Zacantham* appellare videtur. Hodie *Moruedre* dicitur: *Chartaginem Spartariam* (poſtquam ab Annibale direpta eſſet) vocatam putat App. Alex.

ſahat, filius Ashur ex Halaa vxore, 1. Par. 4. Lat. lucidus aut candidus.

ſahar, filius Simeon filij Iacob, Gen. 46.

ſaharaim, nomen viri. 1. Paral. 8. Lat. nigri, vel turbidi, aut matutinantes, vel manè euntes.

ſai, Thraciæ populi, oppoſiti inſulæ Samothraciæ. Euſtat.

ſaſai, Arabiæ oppidum in Æthiop. ſub Ægypto apud Plin.

ſais, vrbs Ægypti iuxta vnum ex Nili fluminis oſtiis, quod ab ipſa Saiticum dicitur: & Saitæ, populi in Ægypto: huius loci incolæ Mineruam colunt: Cic. 3. de natura deorum. Ciuis, Saites, & præfectura ſaitis: dicitur etiam ſaitinus: & poſſeſſiuum, ſaius, vel ſaiticus. Stephan. Themiſt. initio Ora. 13.

ſaitani, populi Aſiæ: de quibus ſic ſcribit Alexander ab Alexandro libro tertio, cap. 2. Genial. dier. Sicut ſaitanis reges qui imperitarunt, intra ſepta templi ſepelire aſſuetum erat, hoc ſepulturæ genus optimum, pietatis vltimum officium æſtimantes.

ſaixe, populi iuxta Iſtrum. Steph.

ſala, fluuius Hiſpaniæ, cuius aqua temperatur ferrum, atque acrius redditur: huius nominis fluuios duos habet Ptolemæus in Mauritania Tingitana, vtroque ſe in Oceanum Atlanticum exonerat: vnum cis Atlantem minorem, alterum vltra eum deſcribit. Qui cis Atlantem eſt, à quibuſdam putatur eſſe idem cum *Buragrag*, quem Io. Leo l. 3. habet. Curio ſcribit hunc à Ptolem. *Sanen* appellari.

ſala, vrbs, teſtibus Solino & Ptolemæo, ad oſtium ſalæ fluuij. Ortel. putat hanc *Sella* hodie eſſe. Eſt quoque *Sala* Turdulorum in Bætica vrbs: item Hyrcaniæ apud eundem Ptolem. apud Herodo. 7. vrbs litoralis Thraciæ circa Hebrum fluuium.

ſala, nomen ſex vrbium, & fluuij in Germania. Strabo lib. 7. Inter quem & Rhenum cùm Druſus Germanicus belligeraret, domitis hoſtibus, victor oppetiit.

ſala, Germaniæ vicus, non procul ab oppido *Kunigshofen*: à quo Franci dicti ſunt ſalici, qui circa hunc vicum, & fluuium eiuſdem nominis habitarunt. Verùm leges ſalicæ non ab iſto vico, ſeu fluuio, ſed à ſala dictione Franca, quæ Latinè, palatium, ſeu aulam ſignificat, hoc nomen habent. Munſt. lib. 3. Coſm.

ſala oppidum & fluuius Mauritaniæ. Plin lib. 5. ca. 1. Duplex eius nominis oppidum amnis interſecat, vetus & nouum, quod non ita procul ab Herculeo freto remotum, vrbem Septam nomine reſpicit. Vetus, anno 1514. multarum ædium ſtructura, & mercaturæ commodis admodum auctum, arcem habet amplam, & eminentiori in loco turrim, *Summataſſem* dictam, quam eo potiſſimum nomine ædificarant ſaraceni, vt inde in Granatæ oram pateret aſpectus. Caſtrum huic ciuitati vicinum conſpicitur, in quo eſt magnifica Regum foſſæ ſepultura. Hiſt. Afric.

ſala, oppidum magnæ Phrygiæ, Pannoniæ ſuperioris atque Armeniæ maioris, Ptol. lib. 4. cap. 1.

ſalabaſtræ, gentes ſunt circa Indum, Plinius, lib. 6. cap. 20.

ſalaboni, nomen loci. 2. Reg. 23. Lat vulpes, intellectus, vel filius aut vulpis ædificium, vel pugilli aut pugnæ ædificium vel intellectus ſi-

ue ſemita ædificij, vel intellectus aut filij.

ſalabria, quæ & Sarabræa, ciuitas eſt Cappadociæ, Ptol.lib.5. cap.6.

ſalacia, quam quidam *Salicam* vocant, aquæ dea, à ſale ciendo appellata, Neptuni vxor, quam inferiorem aquam maris eſſe dicunt, quod in ſalem redeat: vnde à poëtis pro aqua ſumitur.

ſalacia, Turdetanorum in Luſitania vrbs, apud Ptolemæum & Plinium, qui eam *Vrbem Imperatoriam* cognominat, *Setubal* Cluſio, ſed *Alcaſar de ſal* Varrerio.

ſalacon, vir, qui cùm pauper eſſet, ſe diuitem ſimulabat. Suid. Huius meminit Cic.7.Epiſt. Ab hoc natum prouerb. *Salacones*.

ſaladinus, Turcarum rex bellicoſiſſimus, circa an. ſal. 1180. cum Chriſtianis per x x x. amplius annos varia fortuna bellum geſſit, ſæpius tamen victus, quàm victor, donec Balduino Hieroſolymorum rege mortuo multis partibus ſuperior, Hieroſolymam cepit, eiúſque regno finem impoſuit, Ægyptum Syriámque imperio ſuo adiecit.

ſalæ gens Colchidis, antiquis *Phthirophagi* dicti, inquit Pli. li.6. Vide Taprobana.

ſalai, mater Azubæ. 3. Reg.22. Lat. Miſſio vel mittens: ſiue ramus, aut propagines, vel telum.

ſalamantica, oppidum eſt in Orientali tractu Luſitaniæ, in Hiſpan. Verronum, vulgo *Salamanca*.

ſalamiel, filius Suriſaddai, princeps ſuæ tribus Simeon. Num.1. Lat. pax ſiue perfectio Dei.

ſalamij, populi Arabiæ, ſic dicti, quaſi ἐχέσπονδοι, quod fœdus cum Nabathæis pepigerint. Salama enim Arabicè ab Hebr. Salom. pacem ſignificat. Step.

ſalaminus, vnus ex iis Diis, qui Idæi appellantur. Lip.lib.6. Hiſt. Deorum, Synt.

ſalamin, ſiue Salamis, Stephano & Salamina, hodie Coluri, inſula in Euboico mari contra Athenas ſita, in qua vrbs eſt eiuſdem nominis, vbi Telamon Aiacis & Teucri pater regnauit. Tacit. lib.3. Horat. [Marcian. Herac. in Car. Georg. ver.556. edit. & metafr. Morellianæ, *Ægina, propéque huic Salamis: ibique enunciant natum Æaci regnaſſe Telamonem ferum*. ciuitatem vero nuncupatam fuiſſe à Salamine Aſopi filia, teſtatur Anonymi Græc. Lexicōn Mns. adhuc ineditum; cuius editionem apparat Fed. Morellus Pr.Reg. Σάλαμις ὄνομα πόλεως, ἀπὸ Σαλαμῖνος τῆς Ἀσωποῦ θυγατρός.]

ſalamis, Ptolemæo Cypri vrbs, quæ Plinio *Salamine*. Stephanus eam *Conſtantiam* dici ſcribit, idem D. Hieronymus tradit, & addit eam Traiani Imp. tempore à Iudæis deletam, interfectis omnibus eius accolis. Curchinus dicit eam ſub Heraclio imp. à Saracenis captam, funditúſque exciſam, neque poſtea vnquam habitatam, Euſebio auctore, de præparatione Euangelica. *Coronia* antiquiſſimis temporibus vocata fuit, nunc *Famagoſta* dicitur, vt Niger ait.

ſalamis, Ptolemæo inſula eſt prope Peloponneſum in ſinu Saronico, Nigro & Sophiano teſtibus, nunc *Coluri* appellatur. Hæc inſula quondam, vt Strabo tradit, *Sychrai Chiras*, & *Pityuſſa* dicta fuit: item *Ophi*, vt Euſtathius refert. *Draconis inſulam*, à Lycophrone appellari ſcribit eius commentator Euſtathius, quòd eam primo Draco fera occuparit. *Salaminam* eam Hyginus vocat, & dici ab Apollonio *Atthida* nominari. In hac Salami Bocarus fluuius eſt, qui & Bocalias dictus, vt Strabo refert. Hunc *Byrina* Italicè vocari ſcribit Euſtathius.

ſalamis regio, non procul à Cyro ſita, ab hæreſi Marcioniſtarum oppreſſa; Calliſtus 13. cap.27.

ſalampſij, Mauritaniæ Cæſarienſis populi. Ptolem.

ſalanga, mons altiſſimus, mari imminens, inter Britanniam & Hyberniam, à Salanga, Barculani primi habitatoris Hyberniæ filio dictus, Mons domini alio nomine nunc vocatur.

ſalaphitanum, vrbs Africæ propriæ. Plin.lib. 5.cap.4.

ſalangus, gens Italiæ. Eſt alia Indiæ. Steph. & [Nonnus Dionyſiacōn lib.39. extremo,

φεικτὰ δορυθαρσέων ἐδμήϊζε φῦλα Σαλάγγων.

Martipotentum gens ab eo deuicta Salangū.]

ſalamina, Luſitaniæ oppidum, inter Eboram & Pacem Iuliam. Anton.

ſalapæi, Thraciæ populi. Appian.

ſalapeni, Arabiæ felicis gens. Ptol.

ſalabia, vrbs Apuliæ, Plin.lib.1.cap.11. hodie Salpi, ſalapinam Paludem habet hoc tractu Lucanus lib.5.

ſalapia, vrbs in Brunduſio agro Alex. ab Alex.lib.1. cap.vlt.

ſalapuſius, à ſale & puſius compoſitum nomen. Puſius enim, ſiue puſus & puſio, apud Latinos dicitur puer. Quo nomine dictus eſt Caluus, Catulli familiaris, tanquam puer, ob ſtaturam puerilem, plenus ſalis & oratoriæ mordacitatis.

ſalaria, via, Romæ dicta, quod per eam Sabini ſal à mari deferebant. Sipontinus.

ſalaria, Baſtetanorum vrbs, & Oretanorum, Ptole. in Hiſpania Tarraconenſi. *Siruela* Cluſius vocat.

ſalaris, inſula Libyæ: Gentile, Salariſius. Steph. Salaſci. Vide Saliſi.

ſalas, Straboni Germaniæ flumen, inter quod & Rhenum Druſus occubuit. *Saal* hodie vocatur.

ſalaſſi, Ptolem. lib.3. cap. primo, populi Inſubriæ: hodie Marchia Saluſſianorum. Strabo libro 4. vulgo *Saluſſes*, aliis. *La val d'Oge*. Eorum regio Germanis *Augſtall* vocari ſcribit Scudus *Salaſſos* à Polybio *Laos* appellari tradit Merula.

ſalathi, nomen principis militum. 1. Par.18.

Lat.vmbra, ſiue tinnitus, aut aſſans vel torrefaciens, aut Syriacè, orans.

ſalathiel pater Zorobabel ducis Iuda. Agg.1. Eſdr.3. Filius Iechoniæ filij Ioachim. 1. Paralipomenon 3. Lat. poſtulatus ſiue commodatus Dei.

ſaldæ colonia, Mauritaniæ Cæſarienſis vrbs, Ptolemæo libro 4.cap.2 hodie *Alger* Caſtaldo, *Tadelis* Mercatori. Cuius ſententia videtur probabilior: eſt autem in Barbaroſſæ regno.

ſalduba, Hiſpaniæ Bæticæ oppidum, item & Tarraconenſis. Pto. Pli. Melæ eſt item flumen, quod hodie *Guadal quiuireio* vocari Cluſius auctor eſt.

ſale Ptolemæo, *Sole* Ammian. vrbs Hyrcaniæ.

ſale, filius Arpharad. Gen.10. Luc.3. Dicitur filius Cainan filij Arphaxad. Lat. miſſio vel mittens, &c. idem quod Salai.

ſalehim, nomen loci. Iudic.1. 3.Reg.4. Lat. reſpiciens corda, ſiue pugillus aut vulpes vel ſemita in mari.

ſalecha, ciuitas in Baſan, Ioſuæ 12. Dicitur & Selcha, Lat. caniſtrum tuum, aut eleuatio vel conculcatio tua.

ſaled, filius Nadab, filij Semei, filij Ona. 1.Par. 2. Lat. afflictio, vel Syria. calefactio, aut aduſtio.

ſaleıis Baſſus, Lyricus poëta, cui propter ingeniũ ſimulatámq; eruditionẽ, auri quinquaginta ſeſtertia Veſpaſianus imperator eſt largitus. Corn. Tacit. in dialogo de claris Oratoribus.

ſalem, i. Conſummata, perfecta, completa. LXX. interpretantur pacem: nomen vrbis in Sichemis, quæ eſt in terra Samariæ, ciuitas Iacob, ſita in finibus Ephraim. Videtur quoque dicta Sichem. Hæc non eſt Ieruſalem. Gen. 33. Alia fuit Salem. Vide Ieruſalem.

ſalemoth, nomen viri. 1.Par.24. Lat. pacificatio, ſiue præfectio, aut retributio.

ſalenæ, Catyeuchlanorum oppidum in Albione inſula, Ptol. *Salndy*, Camdeno.

ſaleni, Hiſpaniæ Tarraconenſis populi apud Cantabros. Pomp.

ſilentini, populi in finibus Italiæ, proximam Apuliæ pæninſulam incolentes, quæ eſt inter Tarentinum ſinum & fauces Adriatici protenſa, circa Brunduſium & Rudias in Iſthmum contracta, latum ſtadia circiter trecenta. Dicti à Salentino promontorio, in extremis eius pæninſulæ finibus ſito, quod ἄκραι ἰαπυγίαι appellant. Feſtus tamen à ſalo dictos mauult, fortaſſis ob id, quod penè circumquaque mari ambiantur, tenui tantum Iſthmo continenti annexi. Ortos autem putat à Cretenſibus & Illyricis, qui ſocietate cum Locrenſibus inita, iis in locis conſederunt. Hinc Salentinus, a, um. Virgilius tertio Æneidos vulgo *Terra d'Otranto. Salantini*, per a ſecundam legunt vetuſta numiſmata, vt apud Goltzium: per duplex ll ſcribi Tabulis Capitolinis docet Sigonius, Stephan. *Sallentiam* vrbem habet in Meſſapiis.

ſalentinus locus Salentinorum, iuxta Anduriam oppidum. Hic ad margines vſque plenus, neque exhauſtis minuitur, neque ſuperfuſis augetur aquis.

ſaleph, filius Iectan. Gen.10. Lat. euaginans, vel euellens, aut diſcalceans.

ſalera oppidum in Africa propria, à Scipione occupatum. Liu.29.

ſalernum, Picentinorum oppidum in Italia.

ſaleſij, pars Pæonum, Steph. Fortè qui hodie Sileſij, vel Sileſij vulgò.

ſaletes, vna ex Iouis filiabus, quam Nilo ortam Mineruam Ægyptij fabulantur. Alex. ab Alex. Genial. dier. lib.6.cap.4.

ſaletio, vrbs Germ. ſex milliaribus infra Argentoratum. Huius meminit Antonin. in libro Notitiarum. Hanc *Saleſiam* in Francorum Annalibus dici, & hodie *Selza* vocari tradit. Rhen.

ſalganeus, Perſarum dux à Metabate non procul ab Euripo interfectus. Strab. lib.9.

ſalganeus, vrbs Bœotiæ, Euripo contigua, poſt Chalcidem ſita. Inde Salganius vel Salganeites, & Salganeus Apollo. Steph.

Salgas, fluuius, & vrbs Salga, in Mauritania: Gentile, Salgæus, aut Salganus. Steph.

ſali, Sarmatiæ Europææ populi, apud Ptol.

ſalia; fluuius Hiſpaniæ ad oram Britannici maris: à quo Salieni accolæ dicti, quos Selinos Ptolemæum lib.2. cap. 6. nominaſſe exiſtimat Hermolaus. Pintiano in Melam *Sanga* eſt, qui eum recentiori vocabulo *Saia* vocat.

ſalica lex. Vide Salij.

ſalica, inſula nunc vocatur, quæ olim Taprobane, Steph.

ſalica, Oretanorum in Hiſpania vrbs. Ptol.

ſalici, populi in Cordubenſi conuentu. Plin. lib.3. cap.1.

ſalij, ſacerdotes Martis, numero duodecim, à Numa Pompilio primùm inſtituti, tunicíſque pictis, æneóque pectoris tegmine exornati. Salij dicti quòd ſalientes ancilia per vrbem circunferrent. Vocantur etiam *Saliſubſuli* Catullo Epig.17. ad Coloniam. Virgilius verò etiam Euandri temporibus eos fuiſſe dicit, li.8. niſi hæc poëtica licentia dixerit, ad ſua tempora reſpiciens.

ſalij Germaniæ populi, qui & Franci dicuntur, eius regionis incolæ, quæ vulgò Franconia vocatur. Sidonius, *Salius pede, falce Gelonus.* Ammianus Marcellinus lib.17. de Conſtantino ſcribens: Quibus, inquit, paratis petit primos omnium Francos, eos videlicet quos conſuetudo Salios appellauit Andreas Althamerus in Tacitum, ſuſpicatur ita fuiſſe nuncupatos à Sala fluuio. Francia enim illa Orientalis irrigatur fluminibus Mæno, Radiantia, Æſto, Sala, Sinna & Tabero. Hi Gallis expulſis, eorum ſedes occuparunt, Franciámque de ſuo nomine appellarunt. Ab his Saliis putat Alciatus, legem Salicam nomen duxiſſe, quaſi dicas Francicam.

Salim,

ſalim, nomen loci.1.Reg.9.Ioan.3. Filius Roboam.1.Par Lat. vulpes,p.n.aut pugilli, ſiue pugni.vel ſemitæ.

ſalinæ, arum, vrbs Siciliæ iuxta Lilybæum, palmis abundans,quòd iuxta eam ſalinæ fuerint, id eſt,foſſæ,in quibus fit ſal.Item Suetriorum in Alpibus maritimis oppidum.Hodie *Saluces* quibuſdam.Eſt item Daciæ vrbs. Ptol.

ſalinum, Pannoniæ inferioris vrbs Ptolemæo, Niger eam *Theth* appellat. Simlerus *Adom* nominat & eandem putat cum ea, quæ apud Ant. *Vetus Salina* inſcribitur.

ſoliocanus,portus Galliæ, vrbs Ptol lib.2.c.8. vulgò S.*Paulus*.

ſaliſa, regio eſt 4.Reg.9.Lat.trina ſiue principalis aut ternaria, vel principiſſa, aut duciſſa.

ſaliſi, populi Alpini, Boiis Heluetiiſque finitimi, quos Cato Tauricæ gentis aſſe arbitratur. Salaſſos rectiùs appellaueris.hodie *die Ougſtaler*. Meminit eorum Strabo lib.1.

ſaliuncanus Portus, maritimum Galliæ Celticæ oppidum, ea in parte, qua Britanniam inſulam ſpectat.Ptol.li.2.c.8,

ſalinus, nomen Arcadi, qui ab Ænea in Italiam tranſuectus, iuuenes Italos ſaltationem docuit.Polemon.

ſaliſſo, oppidum inter Treuiros & Argentoratum.Anton.

Saliunca, Antrigonum vrbs in Hiſpania.Ptolemæus.

ſallem, filius Nephthali. Gen.46. qui Sallum. 1.Paral.7.dicitur, Lat.pax, ſiue perfectio,aut retributio.

ſalluſtius Criſp.inſignis orator & hiſtor.Romanus,qui mutuas geſſit inimicitias cum Cicerone: quorum odium vide in duabus inuectiuis vtriuſque. Eius opera extant. Sidonius de ipſius ſtylo Car.2.*Criſpus breuitate placet.*

ſalluntum,Dalmatiæ vrbs.Anton.

ſalyes, Galliæ Narbonenſis populi, circa aquas Sextias, Strabo. *Ceux d'autour d'Aix en Prouence. Salyi* Plinio ſunt, & *Salices* Ptol. *Saluios* vocat Liuius, & *Salluuios* Ammianus Marcellinus.

ſalma, Arabiæ deſertæ & felicis tria oppida, apud Ptol.

ſalmacis,vrbs Cariæ.Steph.& Arrian.

ſama, filius Nahaſſon filij Aminad.1.Paral.2. qui Salmon & Salma in fine 4. cap. Ruth. dicitur. Filius item Hur primogeniti. Caleb.ex Ephrata concubina, 1.Paral.2.idem ſignif.quod Sallem.

ſalmacis, fons Cariæ limpidiſſimus, iuxta Halicarnaſſum, eo nomine olim malè audiens, quòd lauantium in eo, aut ex eo bibentium corpora effœminaret. Cuius rei rationem poëtæ ad huiuſmodi referunt fabulam, Salmacidem Nympham fuiſſe fonti huic præſidentem; quæ Hermaphroditi, Mercurij & Veneris filij, pueri formoſiſſimi,amore capta, cũ nullis eũ blãditiis ad cõcubitum poſſet adducere,ſimulato diſceſſu ſeſe poſt vepres occultauit: cúmq; vidiſſet illum, qui ſolùm ſe eſſe exiſtimabat, poſitis veſtibus fontem ingreſſum eſſe, ſubitò accurens, abiectis indumentis, arctiſſimè cum cõplexa eſt. Verùm cùm ne ſic quidẽ obſtinatũ iuuenis animũ poſſet inflectere, à ſuperis dicitur petiiſſe, vt ex duobus corporibus in vnum redigerentur. Quibus precibus vix finitis, ambo vnum in corpus coaluerunt, ita tamen, vt ſexus vterque integer remaneret. Quam corporis ſui mutationẽ cernens Hermaphroditus, parentes ſuos dicitur inuocaſſe, & ab iis ſummi muneris loco petiiſſe, vt ea fonti natura maneret, vt qui vir eum ingrederetur, ἀνδρόγυνος hoc eſt, vtrumque ſexum habens, inde exiret,Ouid.4.Metam.Vide Hermaphr.

ſalman, nomen regis cuiuſdam de quo Oſeæ 10.Latinè pacificus,ſiue perfectus aut retribuens.

ſalmana,rex Madian.Iud.8. Pſ.82.Lat. vmbra prohibita, aut vmbra vel imago commotionis, vel tinnitus commotionis, vel ſubmerſio prohibitionis, aut commotionis.

ſalmanaſar, rex Aſſyriorum,4.Reg.17.Lat.pax ligata, ſiue perfectio aut retributio ligata: vel pax aut perfectio,ſiue retributio nunc ablata; vel nunc recedens.

ſalmantica. Ptol.lib.2. cap.5 alio nomine Salmanca, Luſitaniæ vrbs. Vide an ſit Elmantica Stephani & Salmyca.

ſalmeni,gens ſolitaria.Steph.

ſalmias,nomen viri.3.Eſdr.10. Latin. Pax Domini ſiue perfectio aut retributio Domini.

ſalmon, filius Nahaſſo filij Aminadab. Ruth, 4.qui & ibidem,& 1.Par.2.dicitur Salmà,Lat.pacificus,ſiue perfectus aut retribuens.

ſalmon,ciuitas maritima Cretæ inſulæ. Act.27.

ſalmon, Hellanicus vocauit ciuitatem Bœotiæ,quæ propriè ἄλμων vocatur. Step.in Alcmõ. Et alibi, σάλμων (inquit) vrbs eſt Bœotiæ, cuius ciues Salmonii.

ſalmona, Auſonio fluuius eſt, quem Moſella excipit.*Salm* hodie,Scaligero teſte.

ſalmaſtus,vrbs Perſiæ dierum circiter octo itinere ab Niniue poſita, verſus Orientem.Maſius in libello Moſis de Paradiſo.

ſalmona locus in quo caſtrametati ſunt filij Iſraël, profecti de monte Hor.Numer.33.Latin. vmbræ munus vel numerus, ſiue tinnitus numeri vel muneris,aut imago noſtra.

ſalmone, vrbs Piſatidis, & fons eiuſdem nominis à ſalmoneo rege.Ciuis,Salmoneus,vel Salmonites.Steph.

ſalmoneus, Æoli filius, non regis ventorum, inquit Seruius, ſed cuiuſdam apud Elidem, vbi regnauit, qui cùm regia maieſtate contentus non eſſet, conatus eſt ſe Deum ſuis oſtendere, & fabricato æneo ponte ſublimi, adeò vt Elidis partem de ſuper tegeret, ſuper agitabat

currus ad imitanda tonitrua: & in quem iaculatus eſſet facem, eum iubebat occidi. Ob quam ſuperbiam Iupiter iratus, eum vero fulmine ad inferos deturbauit: Virg. Æneid. lib. 6.

Superborum principum typus.

ſalmon. Vide Salmon.

ſalmoxis (aut potius Zamolxis) Herod. lib. 4. dæmon quidam Thracum. Vide in Z.

ſalmyca, vrbs iuxta Herculis columnas: Gentile, Salmycenus. Stephan. Vide Salmantica.

ſalmydeſſus ſinus Ponti: Gentile, Salmydeſſus, & Salmydeſſenus. Steph.

ſalos. Strab. lib. 7. littus Dalmatiæ, & emporium. Vide Sala & Salonæ.

ſalo, onis, fluuius apud Celtiberos, non procul à Bilbili oppido, ferri temperatura nobilis, Iuſtin. ex Pomponio lib. 44. hunc fluuium, *Bilbilin* vocat. Antoninus quoque hoc tractu *Aquas Bilbitanorum* habet, quas vide ſuo loco. *Xalon* etiam vulgò, teſte Arria Montano. Fauoli *Arouinata*. *Salona* Sophiano eſt: *Spalato* Hermolaus nominat. Diocletian. Imp. hic quondam palatium habuiſſe ſcribunt auctores. Niger dicit Salonas interiiſſe, & loci nomen tamen manere, eſſe verò ibidem arcem hodie *Cliſſa* nomine. *Colonia, Marcia Iulia Salona* vocatur in antiquo Epigrammate, quod habetur apud Mazochium.

ſalo, filius Moſullam. 1. Paral. 9. Lat. caniſtrum vel exaltatio, ſiue conculcatio aut æquiparatus.

ſalobriaſæ, populi ſunt circa Indiam, Plin. li. 6. cap. 20.

ſalodurum Antonino, & ex veteri eius loci inſcriptione; oppidum Heluetiorum, *Solethurn* incolis dictum. Scudus & Rhenanus. Vide Solothurum.

ſalome, filia Antipatri, Herodis filij.

ſalome, mulieris nomen. Marc. 15.

ſalomi, pater Ahiud principis filiorum Aſer, Num. 34. Lat. pacificus, ſiue perfectus aut retribuens.

ſalomith, filia Zorobabel filij Phadaiæ, 1. Par. 3. & 23. filius Roboam. 2. Paral. 11. Lat. idem ſignificat quod Salomi.

ſalomon vel Solomon, i. pacificus, filius Dauidis, rex Iudææ, omnes ſuæ ætatis homines doctrina antecellens: is Hieroſolymis templum ornatiſſimum extruxit, quod de eius nomine vocatum eſt: tandem ad idololatriam ab vxoribus & concubinis faſcinatus defecit: qua de cauſa eius regnum paulò pòſt eſt laceratum, vt ex hiſtoria ſacra liquidò conſtat.

ſalomon, Vngariæ rex, Hunnos ingenti multitudine Pannoniam ingreſſos fudit: cum Græcis Bulgariſque congreſſus eos ingenti clade ſuperauit: tandem à Geiſa quodam bello ciuili ſuperatus, & regno exutus eſt, ſub anno ſalut. 1075.

D. Salomon, Britanniæ Armoricæ princeps Martyrio coronatus, Steph. in Chron.

ſalon Strab. lib. 12. regio Bythiniæ, paſcendis bobus idonea. Vnde & Salonenſis caſeus Steph. vrbs Bythiniæ: qui inhabitat, Salonites vel Saloneus vocatur Steph.

ſalona, oppidum eſt in Prouincia, medio itinere inter Auenionem Cauarum & Phocenſium Maſſiliam, nobilitatum Craucea lapidea. Craucea, eſt planities, quæ cùm quinquaginta milliaria per circuitum habeat, non poſſis tamen digito terram tangere, quin te ſaxum impediat: tantus eſt lapidum (quos ex Herculis pugna relictos fabulantur) in ea planitie numerus. Sunt & apud Salonam Marij monumenta & Cæſaris: nempe callata via, murus Marius, Auguſti lapides, & miſſilia multa paſſim inueniunt. Gallicè, *Salon de Crau.*

ſalona, arum, Steph. vrbs Dalmatiæ, olim capta ab Aſinio Pollione: à quo & filium ſuum ſalonium appellauit.

ſalonia. Vide Salon.

ſaloniana, Dalmatiæ vrbs mediterranea Ptol.

ſalonius, Aſinij Pollionis Germanici exercitus ductoris filius, qui cùm poſt captas Salonas Dalmatiæ ciuitatem, primò lauream, poſt etiam conſulatum adeptus fuiſſet, eodem anno ſuſcepit filium, quem à capta ciuitate Salomium vocauit, quem conſtat natum ſtatim riſiſſe: quod parentibus omen infelicitatis fuit, vixit enim perparum. Seruius. Plin. lib. 7.

ſalonius Epiſcop. Genauenſ. Lugdunenſi concilio Guntramni Reg. temporib. ſubſcripſit.

ſalphaad, filius Hepher filij Galaad filij Machir filij Manaſſe, Num. 26. 1. Paral. 7. Hebr. Salphaad. Lat. vmbra ſiue tinnitus formidinis, vel aſſationis aut ſubmerſionis formido.

ſalpin. Ptol. lib. 3. cap. 1. Apulorum vrbs in Ionio pelago. Salapia, Plinio.

ſalpina palus in Apulia, iuxta Salpiam ciuitatem meretricio amore Annibalis inclytam. Liu.

ſalſos, amnis in Caſſandro Indiæ. Plin. lib. 6. cap. 25. item Hiſpaniæ flumen Hirtio.

ſalſubium, Latinis dictum eſſe illud Flaminiæ (ſiue Romandiolæ oppidum) quod hodie *Caſtrocaro* vocant, ſcribunt Blondus & Leander.

ſalſulæ fons Narbonenſis Galliæ iuxta Riſcinonem, Salſioribus, quàm marinæ ſint, aquis defluens. Pompon. libro ſecundo, vbi eſt arx munitiſſima regum Hiſpaniæ ditionis. Gallicè, *Salſes.*

ſalſum, Hirtio flumen Hiſpaniæ eſt in Bætica, quod *Guadaies* hodie dici aſſerit Cluſius, addens etiam in eum influere riuulum, quod hodie *Rio Salado* (quod Salſum ſonat) vocatur.

ſaltiæ, populi iuxta Pontum Euxinum, à veteribus ſic dicti: aliter φθειροφάγοι vocantur.

ſaltuares inſulæ in Nymphæo ſitæ ſunt, ita dictæ, quòd ad ictus ſaltantium moueantur. Plin. lib. 2. cap. 95.

ſaltus Caſtulonenſis Ciceroni & Cæſari in Bætica tractus, qui Floriano *puerto Muladar* dicitur, cui ſuffragatur Nauagierus.

Saltus Galliani, quos Aquinates cognominat, Pl. tractus Flaminiæ eſt. *Galata* nunc nuncupatur, & tres pagos comprehendit Leandro.

ſaltus Prouinciæ Narbonenſis, vel *Saltuoſa* prouincia olim Latinis dicta, quæ hodie Comitatus de *Sault* vocatur, vt ſcribit Pinetus. Circa Auenionem eſt in Delphinatu.

ſaltzburgum, Latinis Iuuania dicitur à iuuando. Nam Germanos Iulius Cæſar aggreſſurus, in faucibus montium arcem munitiſſimam extrui curauit, vt milites ex ea refugium, & ſatellites iuuamen haberent. Indo caſtrum Iuuanenſe, Germanice *Helffenberch* appellatum eſt. Fluuius quoque, cui adiacet, Iuuarius dictus, arci nomen dediſſe à quibuſdam putatur, à quo & ciuitas Iuuania dicta eſt. Ptolemæo, ea ſententia L. Auentini, Poëdicum appellatur. Eam Attila Hunnorum rex deſtruxit, & à Roberto Epiſcopo reſtaurata eſt an. 580. Munſter.

ſalu, pater Zamri illius, qui cum Madianitide occiſus eſt. Num. 25. Lat. caniſtrum, exultatio.

ſalur, Emporium in India intra Gangem. Ptol.

ſalutaria, Syriæ aut Euphratenſis vrbs, l. Notit.

ſalua, Pannoniæ inferioris vrbs, Ptol. *Scalmar.* Lazio, duobus à Buda milliaribus, Auſtriã verſ.

ſaluca, oppidum in Libya interiori, Ptolem.

ſaluia, mater Apuleij.

ſaluia, oppidum Triacenſium in 5. Italiæ regione, Ptolem. Alia, Leandro.

ſaluianus Maſſilienſis, Epiſcoporum magiſter dictus à Gennadio ipſius coæuo, & humana ac diuina litteratura inſtructus, floruit circa annum Dom. 480. Zenone imperante. Scripſit de Gubernatione Dei l. 8. quatuor de Auaritia & epiſt. quæ opera extant multoties edita, vt ſtudioſis omnib. vtiliſſ.

ſaluius Fuſius inter eximij roboris viros recenſetur à Plinio lib. 7. c. 20.

ſaluius Iulianus, iuriſperitus nobiliſſimus, temporibus Commodi Cæſaris.

ſalus, dea credita, vnde ſalutaris porta Romæ appellata, ab huius deæ æde, quæ ei proxima fuit. B. Auguſt. lib. 4. c. 1. de Ciu. Dei.

ſaluſa, filius Supha filij Helem, 1. Paral. 7. Lat. trinus, vel principalis, aut dux.

ſalutaris, vocatur pars Macedoniæ, Phrygiæ, Palæſtinæ, Syriæ & Galatiæ teſte lib. Notit.

[ſalutaris Archidiaconus, inter conſtantiſſimos fuit, qui ſub Hunnerico R. Arriano, ſæuam perſecutionem tolerarunt, circa annum Domi. 483. in Martyrol. Rom. prid. Id. Iul.

ſalyes, populi Occidentales, qui contra Romanos bellum geſſerunt. Steph.

ſalyes, ſunt populi, qui Salonam atque vicinos agros inhabitant.

ſama, ciuitas in tribu Iuda, Ioſ. 1. Nomen item viri. 1. Par. 8. audiens vel obediens.

ſama, filius Iechoniæ filij Ioachim. 1. Par. 3. Lat. exauditus, ſiue ipſe exaudiens, vel obediens.

ſamaa, frater Dauid. 2. Reg. 21. Par. 6. Filius Merari. 1. Par. 6. 12. Lat. audiens, obediens.

ſamaa, filius Marcellotha filij Abigbaon. 1. Par. 8 qui 9. dicitur Samaan. Latin. nominatus vel appoſitus, aut perditio.

ſamachias, nomen viri, 1. Par. 27. Lat. adhærens Domino.

ſamad, filius Elphaal, filij Mehuſim. 1 Par. 8. Lat. nomen matris vel gentis, aut timoris, vel ponens timorem, aut appoſitus matri vel genti.

ſamaia, ſiue Samaias, pater ſemiri patris Idaiæ, 1. Par. 4. Filius Ioël. 1. Par. 5. Vir Gabaonites. 1. Par. 12. audiens Dominum.

ſamanycij, iuxta magnam Syrtim populi. Ptolemæus. Idem alios cognomines habet, multa interius in Libya.

ſamanei, Vide Bragmanes.

ſamaoth, nomen viri. 1. Par. 27. Lat. deſolatio vel perditio, aut ſtupor, ſiue ibi iniquitas, aut nomen iniquitatis, vel perdens iniquitatem.

ſamaran, promontorium in Oceano Orientali, vbi deficit Caucaſus.

ſamarabiæ gentes circa Indum, authore Plin. lib. 6. cap. 20.

ſamaria, ciuitas in tribu Beniamin. Ioſ. 18. Lat. medullę ſ. arborum. In eo tractu eiuſdẽ nominis eſt vrbs, quæ *Echtenias*. vt ſcribit Euſebius, & ab Herode reſtaurata, tandem *Sebaſte* dicta fuit, auctore Strabone. *Mareon* eam Ioſephus vocat.

ſamarath, filius Semei. 1. Par. 8. Lat. cuſtodia vel adamas, aut vepres, vel ſpina, ſeu fæx.

ſamareus, filius Chanaam, Gen. 10. Hic Edeſſam incoluit. Lat. lana, vel medulla ſ. arborum.

ſamaria, mons. 3. Reg. 16. idem ſignificat quod Samarath.

ſamaria, vrbs Syriæ inter Iudæam & Galilæam media. Ioſephus lib. 3, c. 2. ab Amri Iſraelitici populi rege condita. qui Simeron vel Samerõ montẽ à quodã Semer emit: ciuitatémque, quã in mõtis vertice extruxerat, à vendentis nomine Simerõ, ſiue (vt trãſtulit noſter interpres, 3. Re. 16.) Stamariam appellauit; Qua deinde reges Iſrael, pro regia vſi ſunt. Alias vt Euſeb. teſtatur, Ecthenias eſt dicta. Mox poſt Hircani Iudæorum pontificis expugnationẽ ab Herod. rege iterum ædificata: atque in honorẽ Auguſti Græco vocabulo Σεβάστη nominata eſt. Stephano quoque Neapolis, Ioſeph. 11. 4. Reg. 6. Iſaiæ 7. 10. Mach. 1. c. 20. hodie *Naporoſe*.

ſamaria, ſiue Samarias. 1. Par. 12. 1. Eſdr. 10. nomen viri, Lat. cuſtodia, aut adamas Domini, ſeu vepres, aut ſpina Domini.

ſamaria, Palæſtinæ regio, Iudææ contermina, inter mare mediterraneum, & lacum Tiberiadis ſita: habet vrbes Sichem aut Sichima, quæ poſtea Neapolis Capernaum in littore lacus

Geneſareth Bethſaida ad Iordanem, Chorazim & Magdalum.

ſamarobrini, populi in Gallia inter Belgas: quorum præcipua vrbs eſt Samarobrinum, vulgò S. Quentin dicta, quam Samara fluuius præterfluit: in qua etiam Cæſar Gallorum concilium indixit. Ptol.l.2.cap.9.tab.3.Eur. vocat eam ciuitatem Samarobrinam: vulgò *Cambray*.

ſambicus, latro inſignis, qui templum Dianæ expilauit in Elide. Quod flagitium cùm fateri nollet, annum integrum grauiſſimis cruciatibus vexatus eſt. Hinc prouerbium, *Sambico grauiora pati*.

ſambos, vrbs Arabum: Ciues, Sambi, vel Sambitæ. Steph.

ſambracatæ, inſulæ & oppidi nomen in Chaldæorum Arabia. Plin.l.6.c.28.

ſambratani, populi circa Iudæam, teſte Plinio lib.6.cap.20.

ſambri, Æthiopiæ ſub Ægypto oppidum. Plinius.

ſambalos mons in Perſide, Herculi ſacer. Alex. ab Alex.lib.2.c.14.

ſambatæ, Aſſyriæ gens, apud Ptolem. Hoc tractu videtur à Diodoro 17. Sambana locus deſcribi.

ſambroca, Hiſpaniæ Tarraconenſis fluuius. Ptol. hodie *Sambucha*, Floriano *del Campo*.

ſambus Indiæ, fluuius in Gangem influens. Arrian. Et Arabiæ oppidum. Steph.

ſame, es, inſula in mari Ionio, ante Acarnaniam; alio nomine Cephalenia dicta, vrbem habens eiuſdem nominis, vulgò *La Cephalenia*. Vide Samos & Cephalina.

ſamedi, populi Nomadum. Steph.

ſamgar, filius Anath, iudex in Iſrael. 3. Iud. Lat. nominatus aduena, ſiue ibi peregrinus vel certãs, aut nominis ruminatio, vel deſolatio, ſiue ſtupor aduenæ vel ruminantis aut certantis.

ſamicum, vrbs Tryphiliæ: Gentile, Samiceus, Steph.

ſamir, ciuitas in tribu Iuda in montanis Ephraim Ioſuæ.15. Iud.20. Nomen viri.1.Paral.24. idem ſignif. quod Samarath.

ſamma, filius Iſai patris Dauid.1. Reg.16. qui 1.Paral.2. dicitur Simma. Filius Rahuel filij Eſau. Gen.36.1.Par. Filius Supha filij Helem, 1.Paral.7. Lat. perditio, ſiue deſolatio, vel ſtupor, aut ibi ſiue nomen aut nominatus, vel appoſitus.

Sãmma, 1. Paral.2.8. filius Hebron. Filius item Azaz, 1.Par.5. Latin. audiens vel obediens.

ſammai, filius Recem filij Samma. 1. Paral.2. Filius Ezram.1.Par.4. Lat. nomen meum: aut deſolatio vel perditio mea, ſiue ſtupor, aut cæli.

ſammua, filius Zechur, Num.13. Filius Dauid. 1.Paral. . Lat. audiens, vel obediens.

ſamnites, populi in Samnio, quod nunc Aprutium vocamus: quæ regio eſt Italiæ inter Picenum, Campaniam & Apuliam. Marc. Heracl. Poematis Geogr. verſu 240. ex edit. & tranſlatione Morelliana.

His (Cumanis) *accolunt Samnitæ, adhærent Auſonum Populis*, &c.

Τοῖς δ᾽ Σαμνῖται παροικοῦντ᾽ ἐχόμενοι τ᾽ Αὐσόνων.

Idem & Sabelli dicuntur, nomine per diminutionem à Sabinis deducto. Stra. l.5. Ferunt enim Sabinos, cùm aduerſus Vmbros bellũ gererent, Marti votum feciſſe, ſi victoria potirentur, ſe illi conſecraturos quicquid eo anno apud ipſos naſceretur: quare cùm re benè geſta in patriam rediiſſent, cùm reliquum anni totius prouentum, tum etiam filios eo anno natos Marti conſecraſſe: quos deinde, cùm adoleuiſſent, duce Tauro in Campaniam ad ſedes nouas quærendas emiſerunt: vbi nullo propemodum negotio eiectis Opicis, ſedes ſuas collocarunt, originiſque ſuæ memores; Sabellos ſeſe, quaſi Sabinorum ſobolem appellarunt. Hi grauiſſima olim bella cum Romanis vario euentu geſſerunt, Sp. Poſthumium Conſulem, cum collega totoque exercitu ad furcas Caudinas locorum anguſtia circumuentos, ex fœdere ſub iugum miſerunt: tamen ignominiam Romani non ita multo pòſt magna illorum clade deleuerunt, Samnitibus viciſſim ſub iugum miſſis. Poſtea cùm ſæpiùs rebellaſſent, tandem à L. Sylla Dictatore multis præliis fracti, cùm ne ſic quidem iugum ferre poſſent, funditus ſunt deleti, Hos *Sabellos* & *Saunitas* Græci dixere, ſcribit Plinius. σαυνῖται etiam Steph. error hinc ortus, quòd librarij Græc. Lat. ι μ ſimiliter pingerent, vt monuit Morellus. Polybio *Squinci* dicuntur.

ſamnites, rex Ægypti. Vide Samneticus.

ſamnium, vrbs Britanniæ. Gentile, Samnius, Samnites: & poſſeſſiuum, ſamniticus. Stephanus.

ſamogitia, Polonici regni regio ad mare Balthicum, ſeptentrionem verſus ſita eſt. Polonica lingua terra inferior eſt, habétque gentes proceræ & pulchræ ſtaturæ, agreſtes tamen & incultis moribus, parco victu viuentes. Nullus illuc ædificiorum nobilium, ſed tantummodo tugurij vſus, quorum ex ligno & culmo eſt ſtructura. Largius ab imo ſenſim operis incremento ædificiũ in arctius cogitur, in carinæ ſeu galeæ maximæ ſimilitudinem elaborata. In cacumine feneſtra vna, ſupernè lumen reddens, ſubter quã, focus cibos parabiles coquens. In ea domo, ſe vxores, liberos, ſeruos, ancillas, pecus, armentum, frumentum, & omnem ſupellectilem condunt. Cromerus. Munſterus.

ſemonium, Cretæ inſulæ promontorium, Rhodo auerſum. Mela l.2.

ſamorna, Epheſus olim dicta ab vna Amazon. Vide ſupra in Epheſo ex Steph. Gentile, Samornæus & Samornius.

ſamos, nomen trium inſularum, quarum ſynonyma, quia valde à recentioribus confunduntur, ex ipſis claſſicis auctoribus ſic diſtinguntur. Prima *Samos* eſt Ionica, in Icario mari è regione Ioniæ & Epheſi ambitu LXXXV. M. paſ. poſita, hæc Samos vocatur Ptolemæo, Solino, Pomponio & Straboni. idem Strabo hanc olim *Parthe-niam* ab eius fl. Parthenio ex Varrone, deinde *Anthemum*, poſtea *Melamphylum*, nuncupatam ſcribit. ideo Iunoni conſecrata quod in ea nata & educata fuerit ac Ioui nupta. ibi antiquiſſ. extitiſſe Iunonis templum, & ſimulachrum in habitum nubentis figuratum: vbi & ſacra eius anniuerſaria nuptiarum ritu celebrantur.

[Eiuſmodi Iunonis pronubæ ſignum & σχῆμα vix ab vllo autore deſcriptum tam accurate reperire eſt, quam à Libanio Rhetore in Ecphraſi Iunonis quam nuper luce & latinitate donauit & ampliſſ. Viro Ioan. L'ESCALOPIER, Supremæ Curiæ Pariſienſis præſidi meritiſſ. dedit dicauitque Feder. Morellus Profeſſ. Reg. Deſcriptionis illius hæc ſumma eſt, *Dum Sculptores Iunonem honorare volunt, eam non ſine nuptijs, quæ ſecundum leges fiunt: finxère: proinde eius conformatio, Gratiam deſignat: quare illi qui ad medium (Sami) oppidum ſe contulit, Iuno in medio obuia foro eſt: non qualem Iupiter ad coniunctionem vocabat; nec qualem Hercules vagans concitabat: Sed qualem Venus etiam ipſa coluit ad Vulcani nuptias inſtruentem, ac primum velum quoddam caput obnubebat, quod ad reliquum etiam corpus pertinebat.* Etenim humeros à capite & pectus cum humero amiciebat, ac mihi ſane videtur prima hæc Iunonis effigies, genialis lecti ſtragula; & Deæ fictor coniugium æmulatus: itaq; eodem cultu matrimonio recẽs iunctæ induuntur. Verumtamen, quòd Iunoni huic iugali caput vndique præuelatum eſt, id mundum muliebrem non abſcondit: ſed mundi ornatus interior veli pulchritudinem denotat: ſiquidem ornatui velum ſuperimpoſitum eſt, ac totum deſignat mundum, qua ex parte velamen eſt; Et cincinnum a nodum veluti quendam in medio capite tollit. Deinde nexus vſque ad humeros dimittitur, & propendet ad pectus: facies autem ad venuſtatem remiſſa eſt: oculi enim emiſſitij amatoriè conſpiciunt. Genæ verò paululum ſublucent: at os ipſi occluſum eſt, & ſilentium præ verecundia ſeruatum indicat. Porrò ceruix recta nutare neſcit; ſed parumper in obliquum inclinat: ac ſi pudore nutans vacillaret vtramque in partem. Pectus autem bifariam abſconditum eſt: nam tunica primum obtegit, deinde palliolum ſupereminet: nec tamen abſcondit, vt ſe habet pectus. Enimuerò & cingulum intus pectus ſtringit & pupillæ vberum paululum ſub velo apparent. Ad hæc è manibus dextra vſquequaque protenſa eſt: læua verò ad ipſum latus inflexa eſt, & ſuffragem continGit. Denique è pedibus dexter quidem antecuerit alterum, & calceo obtegitur: ſiniſtrum autem interula occuluerat: perinde ac ſi artifex didiciſſet ab Homerica poëſi conformationem mulieres decentem in Pepli amplitudine cerni.]

Eadem *Dryuſa* Ariſtoteli. Apud Plin. quoque, *Cypariſſia Parthenoaruſa* & *Stephane* dicitur. Stephanus & Sophianus eam *Imbraſum* etiam nominant, & Hyginus eius meminit. *Heroſam* quoque dictam, auctor eſt Strabo. Hæc Samos Ionica Iunoni olim ſacra fuit. Hinc Pythag. oriundus. Hinc vaſa illa fictilia, Samia dicta, à veteribus tantopere laudata. Hæc hodie etiamnum *Samo* indigitatur. *Samos* altera, Thracica eſt Maris Ægei, & Thraciæ oppoſita. Hæc Samos dicitur Strab. & Diod. Siculo, *Samothracia* & *Samothrace*. Ptole. Pomp. & Plinio. hodie *Samandrahi*. Olim *Dardania* vocabatur, Plin. & Euſtath. teſtibus. *Serrheion* à Soph. *Melita* priùs Str. *Leucaſia* Ariſtot. vt Erythræus habet in ſuo indice Virgiliano, vel *Leucania*, eo quod albeat; vt Heracl. in Politiis dicit, qui eam quoque *Thraciam* ab incolis Thraciis: ſeptingentis vero poſt annis à Samiis, qui eam occuparant, *Samothraciã* dictã ait. *Saum* quondã hanc appellatã fuiſſe annotauit Græcus Scholiaſ. in Nicãdrum.

ſamotes, primus Gallorum rex & legumlator anno à diluuio 252. neque quiſquam illa ætate iſto ſapientior fuit: ac propterea, Samotes dictus eſt, Dîſque vocatus: eo miſſus à Iano, hoc eſt, Noa patre ſuo. Beroſ. lib.5. & 4.

ſamoth, nomen viri, 1. Par. 11. Lat. nomina vel deſolationes, aut perditiones, vel ſtupefactiones.

ſamothrace, ſiue Samothracia, Stephano, inſula maris Ægæi, Thraciç adiacens ea in parte, qua Hebrus in mare influit. Olim Dardania dicta à Dardano Troiano, qui Palladium ſecum ferens, eò traditur confugiſſe: Ariſtot. de Repub. Samothrac. ſcribẽs, ait eã olim Leucoſiã dictã, deinde Samũ (litera interpoſita) à Sao Mercurij & Rhenes filio: poſtremo Samothraciam Samũ vocat. Gentile, Samothrax, M. Heracl. car. geor. v.699.

ſamoſata, vrbs Aſiæ ad Euphratem, Straboni lib.14. Luciano alumno nobilis. Stephan. vrbs Comagenæ ad Euphratem. Ciuis, Samoſateus.

ſamphe, vrbs Phœniciæ. Gentile, Samphæus, Samphi ne. Stephan.

ſampha, vicus Arabiæ: Gentile, Sampſenus. Significat autem Sampſa Arabieè Solem Steph.

ſampſiceramus, Baſſi Cęcili filius fuit, qui iuxta Apamiam & Arethuſam regnauit: Philarchæ quoque genti Emeſſinæ præfuit. Strabo lib.16.

ſampſira, vrbs Ægypti. Gentile, Sampſireotes & Sampſirites. Steph.

ſamri, nomen viri 1. Par. 29. Pater Iedihel. 1. Pa. 11. Lat. cuſtodiens, vel ſpina, aut fęx, vel adamãs.

ſamſam, nomẽ viri. 1. Eſ. 4. Lat. ſol meus, aut nomẽ muneris, ſiue ibi munus: aut Syriac. miniſter.

ſamſame, nomen loci, 1. Mach 15.

ſamirai, filius Ieroh. Par. 8. Lat. nomẽ cantantis, vel dominantis, aut ibi cantator, vel ibi dominãs,

Samſon, vir Hebræus, miro corporis robore à Deo donatus: ſed ea lege, vt tandiu robur firmitatémque corporis retineret, quandiu cæſariem. Itaque cùm Philiſtini innumeris ab eo cladibus afflicti, per mulierculam quandam cuius amore tenebatur, perfeciſſent, vt ei capillus abraderetur, facilè ab eis comprehenſus & excæcatus eſt: eam tamen ille iniuriam poſtea ſua & hoſtium clade vindicauit. Nam cùm capillo renaſcente vires redeuntes diſſimulans, à principibus eorum in ampliſſimo quodam triclinio conuiuiũ agitãtibus ludibrij cauſa introductus eſſet columnam quandam totas ædes fulcientem complexus, eámque ſummis viribus concutiens, ſimul cum ædificio euertit: qua ruina & ipſe & inimici eius omnes obruti ſunt [de eodem Prudent. tetraſtichis duob. in Enchir. vete.] Iudicum 4. Lat. Sol eius, aut nominis iteratio vel ſecundatio, ſiue mutatio, vel miniſterium eius.

Samuel, Propheta: Iudæis quadraginta annos præfuit, eíſque tandem petentibus annuente numine, Saulem regem dedit, 1. Reg. 1. 1. Par. 6. Lat. *Poſitus à Deo, aut nomen eius à Deo.* [Hic ἅγιος σαμουὴλ ὁ μέγας dicitur ab Epiph. Mon. in Itinerario Gr. Hieroſolym. ſitus in iugo montis Oliuarum ad Boream XVI. M. paſſuum à Solyma. ad fin. edit. & verſionis Morellianæ.

Samua, filius Dauid. 2. Re. 5. 1. Par. 14. qui Sammua, 1. Par. 3. dicitur, iiſdem conſonantibus & punctis apud Hebræos. Lat. audiens, obediens.

Samula, nobilitata mulier ob diuturnam vitam (vixit enim centum decem annis) ab Aſconio Pædiano primùm, deinde à Plin. l. 7. c. 48.

Samunis, Ptolemæo Albaniæ vrbs, quæ *Samachi* vocatur, teſte Nigro.

Samydace, vrbs Carmaniæ: Gentile, Samydacenus, Steph.

Samylia, vrbs Cariæ, condita à Motilo, qui Helenam & Paridem hoſpitio ſuſcepit. Gentile, Samylianus. Steph.

Sanaballat, Samariæ præfectus, Alexandro Macedoni cum VIII. millibus ſuorum ſe dedidit, & ab eo impetrauit, vt ſibi in monte Garizim templum ædificare liceret, quod & perfecit. Eſt item nomen viri, 2. Eſd. 2. Lat. rubus in abſcondito, vel in inuolutione, aut ex Syro & Hebræo, inimicus in abſcondito.

Sanan, ciuitas in tribu Iuda, Ioſ. 15. Lat. frigiditas, ſiue ſcutum, vel arma.

Sanates, dicti qui infra ſupráque Romam habitabant: [ideò Ioſ. Scal. apud Feſtum cenſet legendum, *circa Tiburtinum agrum erãt,*] quod nomen iis fuit, qui cùm defeciſſent à Roma, breui poſt rediere in amicitiam, quaſi poſt ſanata mente. Itaq; XII. Tabulis cautum eſt, vt idem iuris eſſet Sanatibus, quod fortibus, i. bonis, & qui nunquam defecerant à populo Rom.

Sanaos, Phrygiæ oppidum, Apolloniæ metropolis, teſte Strab. lib. 12. Ptol. *Vanida* vocat.

Sanagenſes, Galliæ Narbonenſis populi. Plin.

Sanari, Sarmatiæ Aſiaticæ gens. Ptol.

Sanctius Craſſus, Hiſpaniæ rex, portentoſa obeſitate, pace facta cum Abderamo Saracenorum rege medicinæ perito, vt ab eo curaretur: Cordubam profectus eſt: ac poſtea rediens, regnum ſuum, ab Ordonio cognomine Malo occupatum, Saracenorum auxilio recuperauit. Vixit autem ſub annum ſalutis 921.

ſanctius, Deſideratus, Hiſpan. rex. an. ſal. 1157.

ſanctius, III. Hiſpaniæ rex, anno ſal. 1284.

ſanctius Abarca, III. Nauarræ rex.

ſanctius Maior, V. Nauarræ rex filiis ſuis tribus tria regna diuiſit, Caſtellæ, Nauarræ, & Aragonum.

ſancto, Sebaſtianum, vulgò *Donoſtien,* præcipuum oræ maritimæ regni Guipuzcoæ oppidum, ad oſtium Menlaſci fluminis, non procul oppoſita maris crepidine ſitum. Guipuzcoa autem Hiſpaniæ regio diuerſa eſt ab ea quæ Biſcaia dicitur, quamuis vtriuſque incolæ & iiſdem ſint moribus, & eadem ferè pronuntiatione vtantur in eo idiomate, quod à reliquis Hiſpaniæ populis diuerſum habent.

ſancus, vnus ex iis Diis, quos in 16. cælorum ordinibus Martianus enumerat. Lil. Giral. lib. 1. Hiſtor. Deorum.

ſandabala, Indiæ fluuius. Ptolem.

ſandalion, parua regio Piſidiæ: Incola, Sandalicus: Steph.

ſandaliotis, ſardinia inſula denominata, ab effigie ſandalij, hoc eſt ſoleæ, quam nonnulli Iſchnuſam vocant, à ſimilitudine veſtigij, quod Græcè ἴχνος dicitur.

ſandanis, vir quidam Lydus, qui Crœſo ſuadere conatus eſt, ne Perſis bellum inferret. Herod. lib. 2.

ſandanus, Thraciæ fluuius circa Pallenem regionem. Plutarch.

ſandaraca, Bithyniæ portus, ad Euxinum pontum. Strabo.

ſandaua, Daciæ vrbs. Ptol.

ſando, vrbs Italiæ: Gentile, Sandonius, Steph.

ſandrizentes, populos Poloniæ habet Plin. per quos Drauum amnem defluere ſcribit, *S. Andres* oppidum in hoc tractu non malè nomen imitatur.

ſanea, vrbs Indiæ: Gentile, Saneus. Steph.

ſane, vrbs Thraciæ, inter Athon & Pallenem: Gentile, Sani & Sanæi. Steph.

ſanga, Plin. li. 4. c. 20. fluuius Cantabrorum in Hiſpania citeriori. Eſt etiam ſerui nomen apud Terentium in Eunucho.

ſangarius Homero Ptol. Strab. Pauſ. & Dionyſ. Afro. fluuius Aſiæ, alio nomine Coralius dictus, in Dyndimo monte naſcens, & per Phrygiam Bithyniamque in Pontum illabens Ouid. 4. de Ponto, Sagarim appellat. *Sanga,* ab Apollonij Scholia. dici annotauit Stuckius, & eundem ab Heſiodo in Theogonia *Sarcerius* nominatũ ſcribit. idem *Sangaris* dicitur, teſte Solino

Sangia, vicus Phrygiæ, vnde Sangarius fluuius originem ſumit, Euſtath. Nicephorus hunc vicum *Pazum* vocari ait, qui *Pachius* fortè Appiani.

Sanguinarius, Pons circa Spoletum, aut inter Otriculum, Narniamque & Spoletum, atque vrbem Romam regione mediam poſitus. Victor.

Sania, vrbs ad mare rubrum: Gentile, Saninæus vel Sanonites. Steph.

Sanir, mons qui & Hermon & Sarion dicitur. Deut.3. Ezech.27.1.Par.5. Vocatur & Sion. Deu. 4, vide Hermon. Lat. dormiens lucerna, vel nouale, ſiue iteratio vel mutatio, aut ſecundatio lucernæ vel noualis.

Sannaus, lacus, de quo Pli.li.2.ca.102. Lacus, inquit, Sannaus in Aſia circumnaſcente abſinthio inficitur. A Ptolemæo Samnis appellatur. Apud Græcos per ſimplex, n, inſcribitur.

Sanni, populi antè Macrones dicti: Strab.li. 10. Vide Macris, Drillæ, & Macrones.

Sannigæ, populi Scythiæ, Abaſigis vicini. Step.

Samina, Mediæ vrbs, ad Hyrcanum mare. Pto.

Santicum, circa Noricum vrbs. Antonin.

Sannitas. Vide Samnites.

Santis, vrbs Celtica: Gentile, Santites Steph.

Santones, ſiue Santoni, populi Galliæ Aquitanicæ, non longè à Toloſatium finibus. Hinc adiectiuum Santonicus. Auſ. Vulgò *Saintonge*.

Santonicũ, Gallicè *Saintes*, Galliæ Aquitanicæ ciuitas. Pto li.2.c.7.tab.3. Eutrop. & Stra.li.5.

Santonũ portus, Pto.li.2.c.7. Galliæ vrbs, Gallicè, *La Rochelle*. Iuniores Latini Rupellas vocant.

Santonum promontorium, Ptol. *Blaye*. Villanouano, *Maluaſon* Mercatori.

Sanua, Albaniæ vrbs. Ptol.

Saorus, vrbs dicta à Saora nymp. vide Eleuth.

Saos, inſula Saiorum, Steph. Dicuntur autem Saij, qui Sain Ægypti vrbe habitant. vide Samos.

Sapæ, populi Thraciæ, aliàs Sapæi dicti & Siptij (Sinties fortè legendum, vide infrà) poſſeſſiuum, Sapaicus. Steph.

Sapaudia, regio non ſemel inter Galliæ Narbonenſis prouincias nominatur in li. Not. Quibuſdam Sabaudia eſt. Vulgò *Sauoye*.

Sapie. Vide Sinties & Sapæ.

Saperdion, altera Phryne. Cœlius Rhodiginus lib.14. c. 15. ſcribit Apollodorus Phrynes fuiſſe duas: quarum alteram Clauſigelota cognominarunt, Sarpedion alteram.

Seph, nomen gigantis, 2. Re.21. Lat. peluis, crater, phiala, limen, poſtis qui vtrinq; in porta erigitur: finis vel conſummatio, iuncus vel pelagus.

Sapha, locus altior quidam ſic dictus iuxta Ieroſolyma. Ioſephus 11. An.

Saphai, nomen proprium gigantis. 1. Par.20. qui 2. Reg.21. dicitur Saph. Lat. limen vel ſuperliminare, aut hydria, vel phiala, ſeu finis.

Sapham filius Gad. 1. paral.5. Lat. barba ſiue labium, aut ripa, vel cõfractio ſiue ſolitudo eorum.

Saphan, ſcriba quidam filius Aſalia. 4. Reg.22. Lat. Hericius aut cuniculus, vel Chærogryllus, ſiue abſconditus, aut labium, vel ripa, ſiue confractio eorum.

Saphar, vrbs regia Arabum. Plin. lib. 6. c.23.

Saphateni, equi apud Vegetium.

Saphat, filius Huri, Nu.13. Pater Eliſei 3. Reg. 18. Filius Semeiæ filij Secheniæ, 1. Par.3. Filius Gad. 1. Par.5. Lat. iudex, vel iudicans.

Saphatia, ſiue Saphatias, filius Dauid ex Abital. 2. Re.3. 1. Par.3. Fil. Rahuel, 1. Par.9. Vir Aruphites 1. Paral.12. Vide Ierem. capit.38. 2. Eſdr.7. Lat. iudicans Dominus, ſiue iudicium Domini.

Saphon, nomen loci. Ioſ.13.

Sapiri, vel ſapires appellantur (teſte Orpheo in Argonauticis, & Stephano) populi in mediterraneis Ponticæ regionis, nunc Sabites dicti.

Sapis, Flaminiæ fluuius, ſubter Senogalliam, vrbem Iſauro ſe coniungens. Plin. & Silius.

Sapores Perſarum rex, notiſſimus cladibus ab imperatoribus Romanis acceptis & illatis, maximè tamen inſignis victoria de Valeriano imperatore parta: quem bello captum tam miſerè vexauit, vt quoties currum conſcenderet, eius humeris pedibus inniteretur.

Saphira, vxor Ananiæ illius qui Deo mentitus ad verbum Petri mortuus eſt. [*Coniux ſponſi perfidiam exitiumque ſequuta eſt.* Monoſtichon Fed. Morelli, in Act.5.]

Saphon, Paleſtinæ locus. Ioſ.13.

Sapphirine, inſula in Arabico ſinu, è qua Sapphirus gemma, Stephan. licet corruptè legatur σαμφειρίνη pro σαπφ.

Sappho, Sarmatiæ vicus. Ioſepho bel l.2.ca.3.

Sappho, inſignis Poëtria, carminis inuentrix, quod ab ea Sapphicum appellatur. Ferunt nonnulli fuiſſe duas hoc nomine, quarum vna Ereſia fuit, eodémque tempore floruit quo Tarquinius Priſcus Romæ regnauit: qua tempeſtate Alcæus etiam & Therpſichorus claruerunt. Ea plectrum prima inuenit. Maritum habuit Cerſylam, ditiſſimum virum ex Andro, ex quo filiam ſuſcepit Clio nomine. Scripſit Lyricorum libros nouem, præterea Epigrammata, Elegias, Iambos & Monodias. Sunt qui aliam dicunt fuiſſe Leſbiam aut Mitylenæam, poëtriam quoque longè iuniorem, cuius pulcherrimum opus ad amicum Phaonem extat. Scripſit & alia multa à Græcis collaudata, vt inter Lyricos poëtas annumeretur meritò. Catullus Carmen Saphicum ad Leſb. ab hac Sapphus Ode mutuatur, quam Dio Longinus laudat ἐν τῷ περὶ ὕψους: quæ orditur; Φαίνεταί μοι κῆνος ἴσος θεοῖσιν Ἔμμεν' ἀνήρ. Cat. *Ille mi pār eſſe Deo videtur.* De huius morte memoriæ proditum eſt, quòd cùm à Phaone, quem miſerè deperibat, contemneretur, doloris impatientia ex Leuc. ſeſe in mare præcipitauerit. Vtracumque fuerit, vnam tantum commendant Lat. poëtæ. Extat epiſtola Sapphûs ad Phaonem inter Ouid.

Sapuri, montes Scythiæ intra Imaum. Ptol.

ſapyſelatum, mons Corinthiacus. *Arachnæum* ſuo tempore appellatum ſcribit Pauſanias.

ſara, Aureæ Cherſoneſi emporium. Ptol. *Selungos* hodie, Caſtaldo teſte. Vrbs item Cappadociæ, apud Antoninum, quam Ptolemæus *Sauranita* vocari ait, ſed *Saunaris* hoc loco apud Ptolemæum legitur.

ſara, vxor Abraham, Gen. 17. Lat. Domina, vel princeps. Antea Sarai dicebatur, i. Domina mea vel princeps mea. Vide Sarra.

ſarabacus ſinus, Indiæ extra Gangem Ptolemæo, *Golfo Sauolas* eum vocat Caſtaldus.

Sarabris, Ptolem. Hiſpaniæ Tarracon. vrbs, *Camora* Cluſio. *Toro* ad Durium fluuium, malè apud Antoninum *Sabaria* pro *Sarabris* legitur.

ſaracena, Arabiæ Petrææ regio apud Ptol.

ſaraceni, apud Pacatum in Paneg. Theodoſio dictò, in Arabia felici. Plin. qui eorum vrbem Arram nuncupat lib. 6. ca. 28. olim Agareni & Iſmaëlitæ dicebantur, teſte Sozomeno. Item *Arabes* & *Scenitæ*, auctore Ammiano. Hebræis *Caſluhim*, vt ſcribit Ar. Montanus.

Saſrai, Gen. 46. Num. 26. 1. Par. 7. Filia Aſer filij Iacob. Lat. odorans, vel domina odoris.

ſara ſiue Saraa, Ioſuæ 19. Iudic. 13. 16. 2. Eſdr. 11. Ciuitas in tribu Dan. Eadem & Sarea. Ioſ. 15. dicitur. Lat. Lepra aut ſcabies.

ſara, 1. Par. 7. Filia Ephraim. Lat. caro vel conſanguinitas, aut fermentum, ſiue reſiduum.

ſarabias, ſiue Sarabia, nomen viri 1. Eſd. 8. Lat. ſiccitas Domini, vel præualens cum Domino, aut pſallens in Domino, vel cum Domino.

ſaraca, Ptol. lib. 6. c. 2. oppidum in mediterraneis Mediæ. Eſt & eidem li. 5. ca. 10. Sarace ciuitas in Colchide, Steph. regio eſt Arabiæ poſt Nabathæos: incolæ, Saraceni. Vide Saraceni

ſarabu, Indiæ intra Gangem fluuius. Ptolem.

ſaraga, Sinnarum vrbs, apud Ptol.

ſaragina, Marmaciæ vicus. Ptol.

ſaraguri, gens Aſiatica, Suidas.

ſarai, i. leproſus, vel ſcabioſus, nomen viri, 2. Paral. 2. 24.

ſaraia, fili. Saarias, filius Cenez. 1. Pa. 4. 6. 2. Re. 8. filius Ezriel, Ierem 36. 4. Reg. 25. 1. Paral. 6. 1. Eſd. 2. Lat. Princeps Domini, vel Canticum Domini.

ſaralus, Ptol. Galatiæ oppidum.

ſaramane, Hyrcaniæ vrbs, apud Ptol.

ſaramena, regio Aſiæ minoris circa Amiſum, Strabo. poſt Halys flu. oſtia Gadelonitis vſque ad Sacramenam.

ſarangæ, populi ſunt Caucaſi iuga incolentes apud Plin. lib. 6. cap. 16.

ſarapani, populi ſunt Colchis, de quibus ſcribit Strabo lib. 10.

ſaraparæ, populi circa Caucaſum, non procul ab Hyrcano. Plin lib. 6. cap. 16.

ſarapoda, homo latos pedes habens, qualem Alcæus Pittacum fuiſſe refert: à Naturæ quippe deformitate, multi cognomina ſua traxerunt. Alexand. ab Alex. li. Genial. dier 2. cap. 11.

ſarapidis, inſula, aut *Zenobij* inſulæ, ea eſt, quæ hodie *Mazari* dicitur, inquit Ramuſius. Sunt Arabiæ Felicis in Azanio mari apud Ptolemæű & Arrianum.

ſarapis, inſula in ſinu Indico: Gentile, Sarapites. Steph.

ſarapta, Vide Sarepta.

ſarar, pater Ahiam. 2. Reg. 23. qui 1. Par. 11. dicitur Sachar. Lat. vmbilicus, aut cogitatio vel inſidiatio ſiue cantans, vel Dominus.

ſaraſar, filius Sennacherib. 4. Reg. 19. Iſa. 37. Principis cuiuſdam nomen. Zach. 7. Lat. præpoſitus theſauri vel cellarij, aut pſallentis theſaurus, vel cellarum, ſeu qui videt anguſtiam: aut ex Hebræo & Syro, Caſtrametatio auguſtiave.

ſaraſtes. populi. Vide Sarnus: ſed melius Sarraſtes.

ſarath-aſar, ciuitas in tribu Ruben in monte Bethphegor. Ioſ. 13. Lat. plaſmatio matutina, aut anguſtia vel colligatio matutina, ſiue anguſtia vel figura nigredinis.

ſarathi, nomen viri. 1. Paral. 4. Lat. Leproſus, vel ſcaber.

ſarauus, fluuius prope Auguſtam Treuirorum in Moſellam erumpens, vti ab Auſonio deſcribitur in ſua Moſella: *Sar* hodie vocatur, eundem antiquitus *Sarra* dictum ſcribit Scaliger ex antiqua inſcriptione, quæ Treuiris extat.

ſarbaniſſa, Cappadociæ vrbs in Ponto Polemomaco, Ptolem.

ſarbatha, Arabiæ vrbs, Ptolem. 8. Geographiæ.

ſarbedicus mons, apud Curopalatem videtur pars Tauri, inter Syriam & Armeniam.

ſarbena, Ptolemæo Aſſyriæ vrbs.

ſardabala, fluuius Tingitanæ prouinciæ, Pli. lib. 5. cap. 2.

Sardana, Indiæ intra Gangem vrbs. Ptolemæus.

ſardanapalus, vltimus Aſſyriorum rex, trigeſimus à Nino, omni libidinis mollitiæque genere effœminatiſſimus: adeò vt non erubuerit, inter ſcortorum greges nere, & muliebri habitu fœminas omnes laſciuia anteiret. Quamobrem indignum rati Aſſyrij tali fœminæ parere, duce Arbacto Medis præpoſito deſciſcentes, bellum Sardanapalo intulerunt. Qui victus in regiam ſe recepit, & extructa pyra, rebúſque omnibus chariſſimis eo congeſtis, ſeipſum vnà cum regia combuſſit. Herodot. Iuſtin. lib. 1. [is fuit ex ſententia Genebrardi A ſſarrandon apud Herodotum, qui fuit diebus Ezechiæ, & imperabat Niniuæ, cum ad Ionæ prædicationem conuerſa eſt: Lib. 1. Chron. in externis.

ſardanis. Vide Sandanis.

ſardemiſos, Tauri montis promontorium, quod inter Lyciam & Pamphyliam in noſtrum pelagus

pelagus imminet. Plin. c.27. l.5.

ſardena, mons ad Hurmum & nouum murum. Herod.

ſardeſſus, vrbs Lyciæ prope Lyrneſſum, vbi ſardeſſius Iupiter colitur. Steph.

ſardenna, Armeniæ minoris oppidum. Ptolemæus.

ſardiæi, Dalmatiæ populi. Polyb.

ſardiani, quo pacto à Smyrnæis, ancillarum coitu, victi fuerint, vide in dictione Smyrnæi.

ſardica, Thraciæ vrbs mediterranea apud Ptol. *Triadizza* Sophiano. Daciæ item oppidum Eutrop.

ſardinia, inſula in mari Liguſtico, à Corſicæ extremis nouem tantùm millium paſſuum freto dirempta, ab Auſtro Libyco mari abluta, ita dicta à Sardo Herculis filio (ſicut Strabo & Solinus ſcribunt) qui è Lybia veniens, cum multitudine colonorum, inſulam occupauit, mutatóque nomine Sardianam appellauit, ab effigie ſoleæ, quam Græci σανδάλιον vocant: & Ichnuſa, à ſimilitudine veſtigij, quòd Græcè dicitur ἴχνος. Huius latitudo eſt millium paſſuum nonaginta octo, longitudo ducentorum viginti, quanquam alij ſtadia multa adiiciant. Hodie Italis *Sardegna*, Gallis *Sardaigne* dicitur. Habet hæc inſula à Septentrione montes editiſſimos, qui prohibent quominus à Borea poſſit perflari: quò fit vt aer is peſtilentiæ maximè ſit obnoxius. Quo nomine olim tam malè audiuit, vt M. Cicero Quintum fratrem moneat, etiam tum cùm optimè valeret, meminiſſe eum debere, in Sardinia ſe eſſe: & alibi, Tigellium quendam Sardum hominem eſſe ait patria ſua peſtilentiorem. Martialis quoque Sardiniam Tiburi, tanquam ſaluberrimo loco peſtilentiſſimum opponit:

Nullo (ait) *fata loco poſſis excludere, cùm mors*
Venerit, in medio Tibure Sardinia eſt.

Mirum, in ea inſula neque lupum gigni, neq; ſerpentem reperiri. Habet ciuitates multas, ſed omnium præclariſſima Calaris eſt, Auſtrū ſpectans, qua in parte Sardinia ad Libycum mare pertingit, vbi coraliorum piſcatio eſt. In qua diui Auguſtini oſſa tandiu conquieuere, quoad ab Heliprando rege Papiam tranſlata ſunt. Hæc ciuitas Iole à priſcis appellabatur, ab Iole illa, quam Hercules perditiſſimè amauit. Inſulam Pœni occupauere, ſed à Romanis expulſi, tandem primo bello Punico amiſere. A Sardinia Sardus, Sardous, & Sardienſis, adiectiua fiunt. Multa in ea inſula inſignia ſunt: at nihil magis quàm adagio locum præbuit herba Sardoa, cuius ex varia opinione ſcriptorum meminit Eraſmus in Chiliad. Mela anguſtius ſpectare eam in ortum, quàm occaſum ait, litoribus videlicet medio contractis: in vniuerſam autem vbique ſpatioſiorem eſſe, quàm Corſica ſit, etiam tractu quo latiſſima eſt. Fertiliſſima eſt frumenti. Huius inſulæ incolę ob inſignem vtilitatem nequitiámq; in prouerbium abierunt Sardoa lex in otioſos conſtituta eſt, quæ pœnas ignauiæ & ſocordiæ infligebat, & vnumquemqne laborum, victus, totiúſque vitæ rationem reddere cogebat. Author Ælianus de varia hiſtor. Varia præterea ſortitur nomina: vocatur enim à Timæo *Sandaliotis, Ichnuſa* à Myrſilo. Σαρδὼ Græcè dicitur Ptol. Lycophroni, Steph. & cæteris. Incolæ *Iolai* ſiue *Iolaenſes* ab Iolao appellantur Straboni & Diodoro; Strabo eos poſtea *Diagebres* dictos ſcribit. *Sardegna* hodie nominant.

ſardes, ſardium, vrbs Lydiæ inſignis, ad Tmoli montis latus ſita, Crœſi olim Regia. In ea eccleſia fuit vna ex ſeptem Aſiæ, quarum Ioannes meminit. Ciuis, Sardianus: poſſeſſiuum, Sardianicus.

ſardis, Aſiæ propriæ ciuitas in Lydia regione, quæ à Mæonis *Hyde* vocitata eſt. Plin. olim *Gygepolis* dicebatur, teſte epigram. antiquo.

ſardonici, montes Liburniæ, Ptol. libro ſecundo, c.17. vulgò *Marauas*. vide Scardona.

ſardoniæ, Indiæ intra Gangem vrbs. Ptolem.

ſardopatris fanum, Ptolemæo in Sardinia.

ſardus, Herculis filius, à quo Sardiniam volunt nominatam. Hic adhuc puer ab Iolao eorum furori ſubtractus eſt, quos Hercules viuens laceſſierat, cum fratribus aliquot in Sardiniam inſulam peruenit, & eam quæ antea Sandaliotis ſeu Ichnuſa vocabatur, à nomine ſuo ſardiniam creditur appellaſſe.

ſardus, vrbs Illyriæ. Ciuis Sardenus. Steph.

ſarea, olim vocabatur Cappadocia. Steph. in Caballo.

ſarea vrbs in tribubus Iudæ ſeu Dam. Ioſ. 15. Lat. *prurizo*.

ſareas, filius Thanehumeth, Ier. 40. Lat. princeps aut canticum Domini.

ſarebias, nomen viri. 2. Eſdr. 9. idem ſignificat quod Sarabias.

ſared, filius Zabulon, Geneſ. 46. Latin. oblatio dominij, aut deſcenſionis: aut Syriacè, Cortina.

ſareda, patria regis Ieroboam. 3. Regum 11. Latin. auguſtia, vel colligatio dominij vel deſcenſionis, aut plaſmatio dominij.

ſaredatha, nomen loci, 2. Par. 4 idem.

ſarepta, Plin. Palæſtinæ vrbs, inter Tyrum & Sidonem, Ioſeph. 8. Antiq. c.7. Sarapta Steph.

ſarepthá, eadem Plinio lib.5. c.29. vrbs Sidoniorum, vbi diuinus vates Helias eſurientem viduam miraculo pauiſſe creditur. Hinc Sarephtanus, a, um, Heb. Sarphata. Lat. Anguſtia bucellæ, vel panis ſiue conflatio vel conflatorium, aut anguſtiæ dilatatio vel perſuaſio.

ſares, frater Phares filij Machir, 1. Par. Lat. radix, vel catenula.

ſargacæ, populi, Pomp. iuxta Mæotidem, quorum oppida Murmetion Panticapæum,

Theodoſia, Hermoſium.

ſargantha, vrbs Iberiæ, Gentile, Sargenthenus. Steph.

ſarganthis, vrbs & arx in Ægypto. Ciuis, Sarganthites. Steph.

ſargapiſe, Tomyris filius, à Cyro rege Perſarum captus cùm manicas & brachiorum vincula eximi ſibi impetraſſet, ſeipſum interfecit. Herodotus.

ſargagis Antonini. Corſabia Ptolemæi eſt; ſimlero. Armeniæ minoris oppidum. Sed *Chorſabia* legitur apud Ptolemæum.

ſargauraſanæ, regio Cappadociæ prætenta Aſiæ minori apud Plin. l. 6. c. 3.

ſargetia, Daciæ fluuius Dioni, in quo Decebalus Rex theſauros ſuos occultauerat. Hunc Tzetzes *Argentia* vocat, *Stro* Hungaricè, *Iſtrig* Germanicè hodie nominari ſcribit Sambucus.

ſargon, nomen regis, aliàs Sennacherib dicti. Iſaiæ 20. Lat. auferens protectionem vel corpus aut colorem, ſiue auferens hortum: aut Syriacè, rete vel retinaculum.

ſaria, filius Aſel. 1. Paral. 8. 9. Hebr. Searia. Lat. porta Domini, ſiue æſtimatio aut capillus Domini, vel hircus ſiue hordeum aut tempeſtas Domini, vel Dæmonis Dominus.

ſaria. Vide Sarea.

ſarias, idem quod Sareas.

ſaricha, vrbs Cappadociæ; Gentile, Sarichenus aut Saricheus.

ſarid, Terminus Zabuloniæ tribus, Ioſ. 19. Lat. relictus, vel remanens, aut principis manus, ſiue canticum manus.

ſarinenſis portus deſcribitur à Claudiano: idem fortè Saronicus infrà dicitur.

ſarion mons à Sidoniis ſic vocatus, quem Amorrhæi Sanir vocant. Deut. 34. Lat. Lorica vel planities, aut canticum columbæ.

ſariphi, montes in Aſia, è quibus Oxus fluuius exit. Ptol.

ſariſabis, Indiæ intra Gangem vrbs. Ptolemæus.

ſaritæ, Arabiæ felicis gens. Ptol.

ſarmagargna, Ptole. Argiæ regionis in Aſia vrbs, quæ Nigro *Samarchant* eſt.

ſarmalia. Toliſtobogiorum in Galatia vrbs. Anton.

ſarmatia; regio latiſſima ab ipſis Germaniæ finibus & Viſtula amne in Hyrcaniam vſque extenſa, cuius incolæ Sarmatæ, ſiue Græco nomine Sauromatæ dicuntur. Sunt autem duæ Sarmatiæ, Tanaide fluuio diuiſæ: quarum quæ Occaſum ſpectat, Europæa: quæ Ortum, Aſiatica cognominatur. Habet autem Sarmatia Europæa à Septentrione Oceani partem, quam Sarmaticam ab ea appellamus: ab Occaſu Germaniæ partem, Viſtulam amnem, à Meridie Iazygas, Metanaſtas: ab Ortu verò (vt etiam diximus) Sarmatiam Aſiaticam & Tanaim fluuium. Quem tractum hodie tenent, quos Polonos, Ruthenos, & Tartaros appellamus. Sarmatica Aſiatica ab Ortu Hyrcania terminatur, à Septentrione terra incognita: ab Occaſu, ſarmatia Europæa, & Tanaide fluuio: à Meridie verò Ponti Euxini parte. Habet autem vtraque populos efferatiſſimos, partim montes & ſaltus incolentes, partim plauſtris pro domibus vtentes qui inde Hamaxobii dicuntur: partim rapto viuentes, ſanguinéque equino cum lacte commiſto inediam tolerantes. Paſcuntur lacte equino, vnde quidam eos ἱππημόλγους, hoc eſt, equarum mulſores: alij γαλακτοφάγους, hoc eſt, lacte veſcentes appellant. Sunt etiam quidam interiùs habitantes, quos vocat Gelonos Virgil. 3. Georgicorum. Item ſarmatæ alij ſunt, qui cruda farina equino ſanguine miſta è cruris venis aluntur. Alij etiam qui pro victimis homines immolant. Alij bellorum & cædis amatores, quibus bellantibus mos eſt cruorem eius, quem primùm interemerint, ex ipſis vulneribus bibere: & vt quiſque plures interemerit ita apud eos eximius habetur. Sunt & in Scythiæ extremis, Sarmatæ, qui carne equina veſcuntur: alij qui humanæ carnis alimento vitam ducunt, propter quod vocantur anthropophagi, ἀπὸ τοῦ φαγεῖν τοὺς ἀνθρώπους, hoc eſt ab hominibus edendis. Hi, vt author eſt Mela, libro ſecundo, auri & argenti ignari, vice rerum commercia exercent: atque ob ſæuitiam hyemis admodum aſſiduæ demerſis in humum ſedibus, ſpecus aut ſuffoſſa habitant. Totum bracchati corpus, & niſi qua vident, etiam ora veſtiti. Plinius libro quarto capite decimoſecundo, & Strabo libro vndecimo. Dicti Sauromatæ ab oculis lacertarum: σαῦρος enim lacerta eſt, ὄμμα, oculus. Idola hactenus colunt. A Sarmatia fit Sarmatis, tidis, & Sarmaticus. Diuerſis præterea nominibus appellatur: aliqui enim Europæam *Ruſciam* vocant. Niger ait Aſiaticam patria lingua *Sargatia* dici. Garcias ab Horto Tartaros Aſiaticos *Megores* in India vocari ait, in libello ſuo de Aromatibus. Ephorus *Iazabatas* etiam vocat, *Iaxamata* quoque legitur apud Melam: Sauromatas Scythas vocat Tzetza *Perentades*. Sarmatas ab Hebræis *Haſſermaueth* vocari Ar. Montanus ſcribit in ſuo apparatu. Sarmatarum populi, qui Tanaim fluuium accolunt, apud Plinium ſunt *Cicimeni, Cheatra, Coſtobocci, Dandari, Euazæ, Gynæcocratumeni, Meſſeniani, Thuſſegeta, Turi* & *Ziga*. Vide Scythia.

ſarmatica inſula, iuxta Danubij oſtium, Caleſtoma dictum. Plin.

ſarmentus, vir qui ſcurrilitate claruit, cuius meminit Horatius primi ſermonum, Satyra quinta.

ſarnuſiam vallem habet Sambucus in ſua

Tranſſyluaniæ Tabula, quam *Hatſag* vel *Hatſaag* Hungaricè vocat.

ſarmydeſſus, locus Thraciæ. Suid.

ſarnaca, Troadis vel Myſiæ vrbs. Plin.

ſarnada, Pannoniæ oppidum. Anton.

ſarnia, Britannica inſula, Ant. *Garnſey*. Candeno.

ſarnius, Aſiæ fluuius, in limitibus Hyrcaniæ. Strabo.

ſarnus, fluuius Campaniæ, in Sarno monte naſcens, inter Pompeianum agrum & Salernum, iuxta oppidum in Sarni montis radicibus poſitum; primò magno cum murmure defluit, mox in paludes amplas deſinit, quæ graues incolis nebulas toto anno emittunt: deinde coactis rupibus, Veſunum montem radit, & inde paruo contentus curſu, in Tyrrhenum mare influit, *Scafati* nonnullis hodie dicitur: eſt *Scafato* Erythræo.

ſarnus, vrbs Illyriæ: Gentile, Sarnuſius. Steph. Nuceriæ mons apud Vibium.

ſaro, nauta quidam, qui moribus ſuis inelegantibus & inurbanis prouerbio locum fecit, *Sarone magis nauticus*.

ſarohen, ciuitas in tribu Simeon. Ioſ. 19. Latin. princeps gratiæ, ſiue principis gratia, vel gratiæ canticum.

ſaron, ſiue ſarona, regio, teſte Hieronymo, inter Tabirinum montem & lacum Tyberiadis à Cæſarea vſque ad Ioppem ſe extendens. Hæc pinguis & fertiliſſima eſt. 1. Paralip. 27. Iſaiæ 33. Act. 9. Eſt & vrbis nomen, in qua filij Gad habitauerunt 1. Par. 5. Lat. planities aut canticum eius.

ſaron, locus Trœzenis: vnde Saronius & Sarironicus. Steph.

ſaronia, olim vocabatur Trœzen, Peloponneſi vrbs.

ſaronicus portus in Achaia ad Iſthmum Corinthiacum. Ptolemæus ſinum facit Saronicum. Plin. quoque lib. 4. cap. 5. Sinus, inquit, Saronicus olim querno nemore redimitus, vnde nomen, ita Græcia antiqua appellante quercum. Multi à Sarone Deo marino. Nam Saronem fuiſſe regem, qui illic Atlepiæ marinæ regioni imperarit, in Corinthiacis ſcribit Pauſanias. Vide Sarienſis & Saron. Strabo dicit aliis *Salaminiacum* appellari. Item *Pontum* & *Porum*, ideſt, traiectum. *Eleuſinius* apud eundem vocatur: cui etiam eſt ſinus peculiaris inter Saronicum & Argolicum ad Hermionem vrbem: libro autem primo, idem Hermionicum ſinum circa Methonem ponit. Saronicus ſinus hodie *Golfo de Engia*, Caſtaldo eſt.

ſaronites, nomen viri. 1. Par. 27. Lat. planities, vel planus, ſiue cantans.

ſarophages, gentes Indiæ ſunt, accolæ Indi fluminis, authore Plin. lib. 6. c. 10.

ſarpedon Iouis filius ex Laodamita Bellerophontis filia, vt eſt author Homerus 16. Iliados: aut, vt Herodotus tradit in Polymnia, eiuſdem

Iouis filius ex Europa frater Minois. Hic cùm Lyciæ rex eſſet, & in armis ſtrenuus Priamo ſuppetias tulit aduerſus Græcos: vbi cùm multa edidiſſet virtutis ſuæ documenta, tandem à Patroclo eſt interfectus. Corpus autem eius Iouis iuſſu ab Apolline è medio pugnantium ſublatum eſt, & flumine ablutum, ambroſióque reſperſum liquore, ac regia indutum veſte, ad ſepulturam ſuis reſtitutum. Virgil. Æn. 1. *vbi ingens Sarpedon*.

ſarpedon, Ciliciæ promontorium, finis aliquãdo regni Sarpedonis, quod Ciliciam à Pamphylia diſtinguit. Pomponius lib. 1. in deſcript. Ciliciæ. Step. vrbs eſt Thraciæ: Gentile, Sarpedonius, item inſulæ nomen, Suidæ.

[ſarra Abrahami Patriarchæ vxor nonagenaria peperit Iſaac, Geneſ. 17. cum prius Sara per vnicum R. vocaretur, quo ſignificatur *principatus meus*, Dei oraculo μετωνομασίᾳ Sarra, quo *Domin.* denotatur, vt docet Philo Iud. lib. de nom. mut. pag. 22. 23. edit. & verſionis Morell. Et apud Iuſtin. Mart. pag. 540. B. Dial. contra Tryphonem, edit. Morelli.]

ſarra, vrbs in Phœnicia, deinde Tyrus, dicta à Piſce quodam qui illic abundat, quem Sara appellant, ex cuius ſanguine ſericum in purpuram tingebatur. Inde Sarranæ veſtes, Tyriæ dictæ ſunt, quæ & oſtrinæ & purpureæ.

ſarraca, nomen duarum vrbium, quarum vna in Media, altera in felici Arabia. Vide Saraca per ſimplex r.

ſarraceni, populi poſt Nabathæos, à Saraca (vt Steph. inquit) quæ eſt pars Arabiæ. Horum
,, mores ſic deſcribit Ælian. Omnes, inquit, pari
,, ſorte ſunt bellatores ſeminudi, coloratis ſa-
,, gulis pube tenus amicti, equorum adiumento
,, pernicium, graciliúmque camelorum, per di-
,, uerſa reptantes in trãquillis vel turbidis rebus,
,, errant ſemper ſine lare, ſine ſedibus fixis, aut
,, legibus. Vita eſt illis ſemper in fuga, vxores
,, mercenariæ, conductæ ad tẽpus ex pacto, atq;
,, vt ſit ſpecies matrimonij, dotis nomine futura
,, coniux haſtam, & tabernaculum offert marito.
,, ſarranates, Italiæ populi, VI. regionis, circa
,, Vmbriam. Plin.

ſarrates, populi circa Sarnum fluuium.

ſarro, adhuc Iano, hoc eſt, Noa ſuperſtite, apud Celtas regnauit, qui, vt contineret ferociam hominum tum recentum, publica literarum ſtudia inſtituit. Beroſ. l. 4. & 5.

ſars, Hiſpan. Tarraconenſis fluuius. Pompon.

ſarſachim, vnus ex principibus regis Babylonis. Ierem. 39. Lat. præpoſitus cooperimentorum.

ſarſaga, Armeniæ minoris vrbs. Anton.

ſarſenna, pater & filius, nobiliſſimi ſcriptores, quos Plin. commemorat damnaſſe arbuſtorum rationem ad vites ſubleuandas, lib. 17. c. 23.

ſarſina, vetus ciuitas in Æmilia vberrimis paſcuis nobilitata. Hanc nonnulli Plauti Poëtæ patriam faciunt, indéque *Sarſinatem* dictum

volunt. Quanquam non deſunt ex eruditioribus qui Farſinatem dicere malint.

ſarſura, Africæ propriæ oppidum. Hirtio forte Saſura.

ſarte, dicitur vrbs iuxta Athon. Gentile, Sarræus. Steph.

ſartha, amnis Cenomanorum vrbem præterfluens, & apud Nortmannos ſcaturiginem habés, ipſos à Cenomanis ſuo ipſius curſu ſeparat.

ſarthan, vel Sarthana locus non procul à Iezrahele. 3. Reg. 47. Lat. tribulatio, ſiue anguſtia, aut colligatio ſiue plaſmatio, vel figuratio, ſiue anguſtiam dans.

ſarug, filius Reu. Gen. 13. Luc. 3. Lat. palmes vel ſarmentum, ſiue ramus, aut conuolutio.

ſaruia, mater Abiſai filia Iſai patris Dauid, 1. Reg. 16. 1. Par. 2. Lat. anguſtia vel tribulatio Domini, aut colligatio ſiue plaſmatio vel figuratio Domini.

ſarunetes; Plinio Heluetiorum populi ſunt, qui apud Scudum *Sarnganſerlandi* inhabitant hodie.

ſarus, fluuius. Vide Rhœxus ſuprà.

ſarus, Pelignorum fluuius. Ptolem. in magna Græcia.

ſaruom, Ptolemæo, oppidum in Arabia felici.

ſagrus Straboni Ciliciæ, Carmaniæ & Minoris Armeniæ amnis. Plin. Ptol. & Procopio. Hodie *Sangro* vel *Sagnino*, vocari perhibet Niger.

ſaſabaſar, princeps in tribu Iudæ. 1. Eſdr. 1. &c. Lat. Gaudium in tribulatione vel anguſtia, aut gaudij perhibitio vel munitio, ſiue gaudium vindemiæ, vel ſexta anguſtia, aut linum vel byſſus anguſtiæ.

ſaſagazi, Eunuchus regis Aſſueri. Eſt. 2. Hebr. Saaſagaz. Lat. qui facit tranſitum vel tonſionem, aut reſpiciens tranſeuntem vel tondentem, ſiue comprimens vellus.

ſaſon, inſula inter Epirum & Brundiſium, quinque ab vtroque millia paſſuum diſtans, Strab. lib. 6. Eſt & fluuius in mare Adriaticum influens. Hæc *Saſeno* Sophiano eſt.

ſaſſina. Vide Sarcina.

ſaſſummini, populi in Aquitanica Gallia, apud Plin. lib. 4. cap. 19.

ſaſones, Scythiæ populi, ſunt iuxta Imaum Ptolemæo. Hos fortè pridem ex Scythia in Germaniá veniſſe atque ibi *Saxones* dictos, ex aliorum ſententia memorat Crantzius.

ſaſuri, gentes ſunt in India, authore Plin. lib. 6. cap. 19.

ſattagitæ, populi in Aſia Scythica, vt lib. 4. teſtatur Herodotus: aliàs cum y in penultima.

ſatala, vrbs Armeniæ: Gentile, Sataleus. Stephanus.

ſatarchæ, populi in Scythia Europæa, iuxta Mœotidem: qui (vt Solinus refert) damnato auri & argenti vſu: ſe à publica auaritiá abdicarunt. Hi bellicoſiſſimi ſunt: de quibus Valerius Flaccus lib. 6. *Iaxamata, Torinique & flaui crine Satarchæ.*

ſatarnei, gentes ſunt circa Mæotim. Plin. lib. 6. cap. 7.

ſataros, notiore nomine Patara, vrbs in Lycia apud Plin. lib. 5. c. 27.

ſataſpes, Perſa Theaſpis filius à Xerxe rege cruci adfixus eſt, quòd Zopyri filij Megabyzi filiam virginem vitiaſſet, quodque etiam totam Africam non peragraſſet, quod ſe feciſſe ad diluendum ſtuprum dixerat. Herodot. lib. 4.

ſaticola, Italiæ vrbs. Steph. Saticula, Samnitum vrbs. Liu.

ſaticuli, populi Campaniæ, morib. aſperi, de quibus Virg. lib. 7.

Pariterque Saticulus Aſper.

ſatio, Macedoniæ oppidum, circa Lychnidem paludem. Polyb. 5.

ſamali, apud Melam ſunt populi, quibus magnæ aures & ad ambiendum totum corpus patulæ. *Faneſios* hos vocat Plinius, *Phaneſij* legit Solinus. In tractu ſunt ſeptentrionales. Huius formæ homines Strabo *Enotocœtos* appellat & Tzetza *Gtolionos*, chiliade 7. num. 144. *Panoſios* eos appellat Turnebus, quaſi totos auritos dicas. Fabuloſam antiquitatem hos ſic nominaſſe exiſtimant quidam, à tegmine fortè capitis amplo, & humeros tegente, quo ſe contra niues aliáſque cœli iniurias protegebant.

ſatnius, mons, apud Lycophronum. Steph.

ſatorchæi, inquit Stephauus, inhabitaſſe dicuntur Taphras regionem, iuxta Mæotim paludem.

ſatra, vrbs Cretæ, Eleutherina deinde dicta, Ciuis, Satræus. Stephanus. Vide Eleutherena.

ſatrachus, Lycophroni vrbs & fluuius eſt in Cypro, quidam per E ſcribunt, vt tradit Iſacius.

ſatræ, populi Græcorum in littoribus Thraciæ. Herod. lib. 7.

ſatraides, Aſiæ populi ad Occidentem oſtiorum Indi fluminis. Dionyſ.

ſatraparum, regia, oppidum, Meſopotamiæ apud Plin.

ſatrapeni, Mediæ populi militantes ſub Tigrane, quos Lucullus fugauit. Plutarch.

ſatria, vrbs Italiæ: Gentile. Satrianus.

ſatrocentæ, populi Thraciæ. Steph.

ſatricula oppidum Samnitum à Romanis captum, anno vrbis 439.

ſatricum oppidum in Italia, à Camillo, cos. captum anno vrbis 370.

ſatron, rex Galliæ, anno à diluuio 350. Is primus publica literarum ſtudia inſtituit.

ſattagylæ, Aſiæ populi. Herodot.

ſattala Phrygiæ vrbs. Ptolem.

ſatula, vrbs in Arabia felici. Ptol.

ſaturæ,palus,quæ & Pontina,iuxta Circelos, xxii.olim vrbium locus,vt ex Mutiani ſententia tradit Plinius lib.3.ca.5.Hæc ad viam vſque Appiam pertingebat,vbi & nauibus traiiciebatur, inter Appii Forum & Tarracinam.

ſaturium,ſiue Satureium, Stephano,vrbs Calabriæ non procul à Tarento.Hinc Satureianus, a,um. Quidam etiam Satyrum ſcribunt.Vnde & nonnulli agrum,in quo Tarentum conditum eſt, Satyram vocari affirmant.

ſaturnalia feſta ſeptem, ſeu quinque dierum menſe Decembri Saturno dicata,quibus Romani ſyntheſin veſtem ſumebãt,ſeruiſque diſcumbentibus inſeruiebant:muneráque vltrò citróq; mitti,remittíque ſolebant.Hinc Saturnalitius,a, um.Macrobius fusè 1.Saturnal.

Saturnia,oppidum Latij,à Saturno conditum. Ferunt enim Saturnum Iouem filiũ fugientem, naui in Italiam fuiſſe aduectum, Ianúmque qui id temporis in Latio regnabat,agriculturam docuiſſe:eiúſque beneficij memorem Ianum in partem regni eum ſuſcepiſſe: duóque ab iis oppida condita fuiſſe, quorum alterum à Iano Ianiculum,alterum à Saturno Saturnium appellarunt. Editiora etiam loca,(vt Diodorus ſcribit)Saturnia dici conſueuerant: σατύρνια,inquit Stephanus,Italia primùm dicebatur. Gentile, Saturninus; quod & proprium viri eſt,apud hiſtoricos Romanos. Plinius dicit hodie Romam eſſe, imo ipſam Saturniam portam,quam hodie *Pandanã* ſcribunt Var. & Solin.Vide Italia,& Capitol.

ſaturniana colonia,Tuſcorum vrbs.Ptol.li.3. cap.5.Hodie Saturnia.

ſaturniani,hæretici à Saturnino quodam nominati,qui mundum ſolos Angelos ſeptem præter conſcientiam Dei patris feciſſe dicebant. Eccl.hiſt.

ſaturni Columnæ.Vide Alybe.

ſaturnini, Italiæ populi in Etruria, qui antea *Aurinini* vocabantur.Plin.lib.3.ca.5.

ſaturninus mons quondam dicebatur , qui poſtea Tarpeius. Eſt & Gentile, Saturnia. Step.

ſaturninus,Syriæ præfectus,anno vrbis 749.

[Saturninus μεγαλομάρτυς,cuius martyrium Sidonius Apoll.cecinit Car.Sapph.lib.9.epi.hoc Corollario.

Epiis primùm mihi pſallat hymnus
Qui Toloſatem tenuit Cathedram
De gradu ſummo Capitoliorum
Præcipitatum.]

L.Saturninus, homo ſeditioſus,cũ Trib.pleb. legẽ Agrariam per vim ferre vellet:itaq; cùm ſuę factionis hominibus ſibi adiunctis Capitolium occupaſſet,iuſſu Senatus eſt interfectus.Liu.

ſaturnus, Cœli & Veſtæ filius ,qui Opem ſororem ſuam matrimonio ſibi coniunxit,& patri Cælo virilia exſecuit : ex quibus in mare deiectis ſpumáque agitatis nata eſt Venus,quæ inde dicta eſt Aphrodite.Fratrẽ habuit Titanem maiorem natu, qui cùm parenti,vti par erat , ſuccedere deberet,animaduertés tamen matrem ſororéſq; in Saturnũ proniores eſſe, iure ſuo ceſſit,ea tamen lege, ne Saturnus prolẽ maſculã tolleret, ſed regnũ ad ſuam ſtirpem rediret.Saturnus igitur ex pacto cũ fratre inito,liberos ſuos maſculos vbi primùm nati eſsẽt,deuorabat.[Io.Tretzes in poem.Allegor.mytholog.ver.19.& ſeq.

Excogitare quis queat, vere aut eloqui,
Vt liberos Saturnus olim deuorans
Prudens ſciens id facere non deſiſteret:
Vel vt Thyeſtes fecit, ignorans tamen,

ex edit.Morelliana.] Verùm cùm Ops vno partu Iouem ac Iunonem edidiſſet, Iunonem quidem Saturno oſtendit,Iouem verò clàm nutriendum ablegauit,adhibitis interim Corybantibus, qui cymbalorum tympanorúmq; pulſu oſtrepebãt, ne pueri vagitus audiretur. Saturno autẽ,cùm ille puerũ depoſceret,vt ipſum deuoraret,Ops lapidem oſtendit pannis inuolutum,eúmque partu illo à ſe editũ ſimulabat:quem ille acceptum ſine mora deuorauit. Poſt hæc cùm & Neptun. illa peperiſſet,eum quoque clàm Saturno educandũ curauit.Tertio deinde geminos enixa Plutonem & Glaucam , Glaucam rurſus Saturno oſtendit, Pluton. autem abſcõdit. Verùm detecta tandem fraude,cùm Titan reſciuiſſet,fratri prolẽ maſculã eſſe,ſuóſqu; ea ratione regni ſucceſſione pulſos eſſe,vnà cũ filiis,qui Titanes à patre cognominabantur,bellũ aduerſus Saturnũ ſuſcepit: cuius exitus is fuit,vt victoria potitus Titan, Saturnum,Opémq; vtriuſq; ſororem, in poteſtatẽ ſuã redactos,muro incluſerit,donec Iupiter adultus, deuictis Titanibus eos liberauit.Poſt hæc Saturnus cùm ex oraculo didiciſſet, fore vt à filiis regno pelleretur , cùm ob hoc Ioui inſidias ſtrueret,ab eo regno pulſus,in Italiã profugit,vbi aliſquãdiu apud Ianum regem latitauit: vnde ea pars Ital.Latium dictũ eſt.Prudẽtius initio Carm.1.in Symm. Saturnum ita Latinos alloquẽtem fingit,

Sum Deus, aduenio fugiens, præbete latebras :
Occultate ſenem gnati feritate tyranni.
Deiectũ ſolio-huicque loco Latium dabo nomẽ.

Hoc regnante ætatẽ aureã fuiſſe fabulantur,terrámq; ſua ſponte expertẽ vomeris & aratri peperiſſe fruges,cõmunéſq; id tẽporis,& nullis diſtinctas limitibus agrorũ poſſeſſiones fuiſſe. [Quid Saturni nomine veteres intellexerint, latè explicat idem Io.Tzetzes Allegor.myth.ver.102.vſq; ad 128.ex edit.& interpreta.Morelli.]N.Comes, mythol.li 2.c.2.& li.10.Phyſici hanc fabulam ad tẽporis & cœli motũ referunt Ethici ad tyrannorũ mores,& tragicos exitus. Nonnulli Aſtronomiæ periti ad Planetarũ curſum fabulã accõmodãt,vide Lucian.in libello de Aſtrologia. Ouid. itẽ Metamor.li.1.Quidã Saturnũ Græcè, Κρόνον dictũ exiſtimant,à ſatietate intellectus eo quòd Græcis ſatietas κόρος, intellectus verò mens νοῦς dicitur. Hinc Iuno Saturnia, quæ fuit filia Saturni Verſus quoque, *Quos olim Fauni Vatéſque canebant, Saturnios* antiqui nominabant.Varro

ſaturnus idem fuit, quod Nembrothus. De quo Beroſus li.3.ita ſcripſit: Anno, inquit, 131. à ſalute ab aquis diluuij, prima omnium gentium, & ciuitatum, fundata à Saturno Babylonica vrbs, & gens noſtra Babylonica, multiplicatáq; eſt nimis numero poſteritatis, magíſque ſtuduit Saturnus paci & religioni Deorum, quàm opulentiis: & turrim quidem ædificauit, ſed non compleuit, nec deſignatam vrbem fundauit: quia poſt quinquaginta ſex annos ſubitò non comparuit, tranſlatus à diis, & cæco.. Lactant. li.1. diui. Inſtit. & Enn. hiſt. ſacr. Saturni temporibus, hoc eſt, aureo ſeculo, nullus hominum carnes comedit: ſed vniuerſi vixerunt frugibus, & pomis D. Hieron. contra Iouinian. Saturnus nummos æreos Latinis primus inſtituiſſe fertur. Eutrop. lib.1.

ſaturum, vrbs Calabriæ fuit, non longè à Tarento.

ſatyri, Africæ interioris gens vaga & ſemifera. Solyn.

ſatyri, ſyluarum nomina habita ſunt, Syluanis & Faunis ſimillima, humano capite, ſed cornuto, pedibus caprinis, toto corpore villoſo, ſyluarum latebris gaudentia, laſciua in primis & in Venerem procliuia: vnde & Satyri dicti putantur à membro virili, quod σάθην priſci Græci appellabant.

ſatyrorum inſulæ, ſunt tres contra Indiam, extra Gangem ſitæ, Ptol.li.7.ca.2. quas qui habitant, caudas habere dicuntur, quales Satyri pinguntur. Apud eundem Satyrorum promontorium eſt in Æthiopia ad Arabicum ſinum, & in Sinarum regno.

ſatyrus, fluuij nomen in Aquitania. Lucan. li. 1. Atyrus, Turnebo.

ſatyrus apud Græcos hiſtrio, qui Demoſthenis lingua præpediti, ac propterea ingrati populo, ſic formauit vocem, vt non prior Demoſthenes, ſed alter videretur. Author. Plut.

ſatyrus, vir quidam ſanctiſſimus, qui quum nullis tormentis nullíſque cruciatibus ab orthodoxæ fidei cultu auocari poſſet, leonibus deuorandus traditus eſt, Valeriani & Galieni temporibus ſub præſide Tauurtio. Volat.

[B. Satyrus frater ſenior B. Ambroſij, quem φιλάδελφος funebri eum oratione decorauit, quę edita eſt, operum hac inſigni clauſula, *Non mediocris eſt fraterni amoris vſura, nec vilis naturæ ſors, quam cumulauit incrementum virtutis.*

ſaua, vicus Arab. fœlicis incolę, Saueni. Steph.

ſaua, Arabiæ deſertæ vicus. Ptol.

ſauara, Aſſyriæ oppidum. Ptol.

ſauas, prolatione Gr. Sabas Lat.

S. Sabas Abbas ϖεϐάζμιος, in Palæſtiamino ſanctitatis exemplum refulſit, & pro fide Catholica aduerſus impugnantes S. Synodum Chalcedonenſem ſtrenuè laborauit. Citantur eius acta in Niceno Concil. 2 Act. 1. & 4. 15. an. ſal. 531. ex hac vita migrauit, cum peruenißet ad annum æt. 92. Cyril. autem natum dicit Coſſ. Theod. Iuniore, & Feſto, qui fuit an. à Chriſto 439. Anonym. poëta Gr. in Ecphr. memorab. Themat. Hieroſ. à Fed. Morel. Gr. & edita, illius S. Sellæ, τῆς λαύρας meminit hoc ver. 148. 149. Epiphan. mon. in Itineratio Hieroſol. Gr. Lat. pag. 3. Morellianæ, μοναστήριον τοῦ ἁγίου Σάβα in Martyrol. Rom. celebratur. Dec. 5. & apud Cæſ. Baroni. Ann. 7.

ſauarabati, Indiæ intra Gangem regio. Ptol.

ſauari, Sarmatiæ Europææ gens. Ptol.

ſauaria, Hung. fl. Sauus Ptol. *Dei Savv* Lazio, in paginis Hungar. ſuæ tabulæ adiunctis: in tabula verò ipſa dicit *Muer* fluuiũ olim *Sauariam* vocatũ, & ſic etiam Ioan. Heroldus in Dialogo de rebus geſtis Turcarũ in Interannenſi Pannon.

ſauaria, vrbs Auſtriæ, Lazius ſcribit hodie *Leybnitz* vocari.

ſauaria, Pannoniæ ſuperioris ciuitas, Ptolem. *Graitz* Villanouano.

ſauatra, Iſauriæ in Galatia ciuitas. Ptol. *Souraceri* Nigro.

ſaubaana, Armeniæ maioris vrbs. Ptol.

ſaubatha, Arabiæ felicis metropolis. Ptolem. *Sabbatha* Arriano, *Subeta* fortè Plinij.

ſauciua, Pannoniæ vrbs. Anton.

ſaue, ciuitas ſiue vallis, Gen.14. quæ & vallis regis ibidem dicitur.

ſauera, vicus eſt Lycaoniæ, qui poſtea in vrbem magnam euadens, metropolim regionis obtinuit. Stra.li.12.

ſaufeius, prænom. Apius Rom. quidã, qui cum à balneo reuerſus mulsũ bibiſſet, ouúmq; ſorberet, morte repẽtina abſorptus, à Pli.li.4.c.53. memor.

ſauia, Pelendonum vrbs in Hiſpania Ptol.

ſauia Pannonia, quæ & Ripatienſis, hodie *VVindiſchland* Lazio. Vide Pannonia.

ſaul, ſextus rex in Edõ, qui fuit ex Rohoboth, Ge.36. Filius itẽ Simeon. filij Iacob. Ge.46.1. Par. 46. Filius poſtremò Cis, rex 1. Iſraelit. 1. Reg.9.

ſaulium, Liguriæ oppidum ſic dictum iunioribus Latinis, vt Blondus refert. *Sori* vel *Soli* incolis vocari auctor eſt Leander.

ſaulus, dicebatur Paulus Apoſtolus ante conuerſionem. Act.7.

ſaunis, vrbs Arabiæ. Steph.

ſaunites. Vide Samnites.

ſaunius, fõs circa Bulidẽ vrbẽ. in Phocid. Pauſ.

ſauo, fluuius in finibus Campaniæ. Pli.li.3.c.5.

ſauona, Pto.li.3.ca.1. Sabbatium. Pli. Sabbatia Pomponio, vrbs Liguriæ notiſſima: hodie Genuſium ditionis, vulgo *Sauone*.

ſaura, vrbs Samnitum Gentile, Sauramis, Steph. Suſianæ item ciuitas. Ptol.

ſauræ, Thraciæ gens Phauorin.

ſaurium, Hiſpaniæ Tarracon. flumen. Pomp.

ſauromatæ, populi Septemtrionales, qui & Sarmatæ dicuntur: quorum alij Aſiatici ſunt, alij Europæi, Tanai fluuio diſcreti. Vide Sarmatia. *Arua Sauromatum* apud Auſonium, quidam interpretatur *Hundſruck* (quaſi dicas Hun-

norum refugium) circa Moſellam tractus.

ſaurus nobilis ſtatuarius, cuius opera commemorat Plin lib.36. cap.5.

ſaus, ſiue Sauus, Pannoniæ fluuius in Danubium ſe exonerans, hodie vulgò *Savv.Salus* in Arriano Latino legitur, etſi in Græco σαῦος ſit: videtur apud Strabonem quoque *Noarus* appellari, cùm ſcribat hunc præter Segeſticam fluere: eſt enim vrbs ad Saum pertinens. Plinius lib.3. cap.25. Ex eodem quoque Strabone *Noarus* alius eſt fluuius, cùm inquit lib.7. Corcoram fluuium in Sauum influere, Sauum in Drauum, & hunc in Noarum. Strabonem autem errare in eo, quod ſcribat Sauum in Draum influere. Bonfinius oculatus teſtis, & tabulæ chorographicæ coarguunt. Vide Samos.

ſauus, Mauritaniæ Cæſarienſis fluuius. Ptol. *Saffaya*, Marmolio.

ſaxetanum, Bæticæ vrbs inter Murcium & Menobam. Anton.

ſaxi, iuxta Pontum gens. Steph.

ſaxinæ, Troglodytarum gens in Æthiopia. Pli.

ſaxo Grammaticus, rerum Danicarum ſcriptor notiſſimus.

ſaxoforatum, Volat. Vide Saxum Ferratum.

ſaxones, illuſtres Alemaniæ populi, qui Angle læ reginæ auſpicio Angliam deuicerunt. Hos Ptolemæus non lõge à Cimbris in Oceani Septemtrionalis littoribus & paludibus inuiis conſtituit lib.3. cap.3. 1. Steph. collocat eos in Cimbrica Cherſoneſo.

ſaxonicum littus, videntur in lib. Notitiarum Cantij partem Orientalem deſignare, cùm Dubrim. Rutupim, & alia Cantij oppida in eo deſcribat. Itidem littora Germaniæ inferioris & Galliæ huic Cantio obiecta ſub Saxonici littoris vocabulo comprehẽdit. Nam Armoricanos, Oſiſmios, Abrincates, Venetos & Neruicanos populos, necnon Rhotomagum, Flauiam, Conſtantiam, aliáſque vrbes in Saxonico littore ſitas nominat.

ſaxonum inſulæ Ptolemæo in Oceano Germanico, Albi fluminis oſtiis obiectæ ſunt, *Heylichlandt* à Crantzio dictas apparet.

ſaxonum natio antiquum nomen retinens, terminatur ab occaſu, Viſurgi fluuio, ad Aquilonem Danos ſiue Cimbros habet. & mare Balthicum: ad Ortum Odera, qui veteribus Viadrus, Prutenis & Sileſitis excipitur: à Meridie Mœnum & Bohemiam reſpicit. Complectitur Saxoniam, Thuringiam, Miſniam, Luſatium, Marchiam nouam & veterem. Amnes præcipuos habet Albim, Oderam, Salam, Moltam, Miſſam & Sueuum, nunc Sprée appellatum. Deſcripſerunt Saxoniam Æneas Syluius, Munſterus & Crantzius.

ſaxum, ferratum, oppidum in Piceni atq; Vmbriæ finibus ſitum, ita appellatum à ferro propter fodinas ferrarias, quas eo loco multas fuiſſe earum reliquiæ oſtendunt. Sentinum a veteribus

dicebatur à Sentino amne iuxta mœnia labente: quem nunc quoque incolæ Sentinum vocant. Hoc oppidum nobile factum eſt duorum virorum ortu, Bartholi ſcilicet & Alexandri: quorum prior Cæſarearum legum interpretatione clariſſimus; alter in ſacris literis eminentiſſimus, qui cùm in omni doctrinæ genere, vitæque ſanctimonia ſummus haberetur, Auguſtinianæ religioni magno omnium conſenſu præfectus eſt, nec multo poſt rebus præclaris geſtis, cardineis inſignibus à Pio pontifice maximo decoratus: alio nomine Saxoforatum. Vide Sentina, S.

ſazantium, Indiæ intra Gangem oppidũ. Ptolem.

ſazarana, Thraciæ vrbs Antonin.

ſazi. Vide Saxi.

S B

Sbezanum, oppidum in Mœſia, circa Iſtrum; Laonico

ſbydi, Epiſcopatus ſub ſede Seleucienſi Ciliciæ. Tyrius.

S C

Scabala, regio Eretrienſium: Gentile, Scabalæus. Steph.

ſcabalis, alio nomine præſidium Iulium: municipium ciuium Romanorum, & colonia in Oceano Luſitaniæ, à qua Scabalitanus conuentus legitur apud Plin. lib.4. cap.12.

ſcabinus & ſcabini, [quaſi σκοποὶ, prouidi ſpeculatores, vt Fed. Morellus non male coniicere videtur] conſules ciuitatum rectores: Gallice, *Eſcheuins*. Hi etiam poſſunt vocari iurati, ſecundum Inſulanum, quod verbum extat etiam in pontificio iure cap.1. §.1. de alienat. iudic. mutan. cauſ. fact.

ſcadira, Ægei maris inſula. Plin.

ſcadorna, inſula in mari Adriatico, adiacens Illyrico (vt Ptol. lib.2. refert) in ea ſunt duæ vrbes Colentum & Arba.

ſcæa, vrbis Troianæ porta fatali Laomedontis ſepulchro nobilitata, ita dicta (vt Grammaticis placet) quod ad ſiniſtrum, hoc eſt, Occidentale vrbis latus ſita eſſet. In augurum enim diſciplina quæ ortum ſpectant, dextra, quæ Occaſum, ſiniſtra dicuntur. Strabo tamen lib.12. videtur ſentire, Scææ portæ nomen, à Scæis Thraciæ populis ſumptum fuiſſe, cum quibus Troianos multa nomina communia habuiſſe oſtendit. Virg. 3. Æn.

--Et arentem Xanthi cognomine riuum
Agnoſco, Scææque amplector limina portæ.

Hom. Il. 11. inducit Græcos votis ſuis expetẽtes,

Ἕκτορα δ᾽ ὃς ποτὶ Σκαιῶν προπάροιθε πυλάων.
Hectora da Scææ ante occumbere limina portæ.

ſcæi, ſunt Thraces populi. Scæus amnis, & Scæus murus. Steph. populi inter Troadem & Thraciam.

ſcenitæ Arabiæ Petreæ gens Plin.

ſcænophegia, erant Tabernaculorum feſta in quibus Iudæi extruebant Tabernacula ad ſi-

multitudinem eorum in quibus habitabãt, quum peruagarentur Ægyptum.

ſcæua, Miles Cæſaris fortiſſimus, qui apud Dyrrachium magna Pompeianorum manu oppugnatus, multíſque vulneribus acceptis, adduci tamen non potuit, vt caſtelli ſibi commiſſi cuſtodiam deſereret. Lucan. lib.5.

ſcæuola, Q. Mutij cognomen inde tractum, quòd ex quo in Porſenæ caſtris dextram exuſſiſſet, eius loco ſiniſtra fuerit vſus: σκαιὰν enim Græci ſiniſtram vocant. Vnde Scæuæ, & per diminutionem Scæuolæ dicti ſunt, qui ſiniſtra dexteræ loco vterentur. Vide Mutius.

ſcaſia, Bœotiæ oppidum Procop.

ſcapidana, Myſiæ inferioris oppidum.

ſcalæ Annibalis, apud Pomponium maritimus locus eſt Tarraconenſis Hiſpaniæ inter Tarraconem & Barchinonem oppida. *Coſta de Garaf*, nonnullis.

ſcalcuiſcus, Ptol. lib.2. cap.5. Luſitaniæ ciuitas, antea Iulium præſidium ſiue turris Iulia: hodie Troſium: vulgò *Drugillio*.

ſcaldis, fluuius Galliæ Belgicæ ex Cæſaris cōmentariis notiſſimus: de quo Plin. lib.4. cap.17. *Scelds* Germanis. Gallis *l'Eſcault* dicitur. Oritur in Veromanduis & poſt varios curſus Oceanum Zelandicum per duo oſtia ingreditur. A Gandauo ſinuoſis flexibus multíſque mæandris ad Teneramundam decurrit, ibíque Teneræ (à quo hoc oppidum in eius oſtio quo Scaldim influit, ſitum, nomen obtinet) deinde & Rupelæ fluminum aquis concepto, Brabantiam à Flandris diſcriminans, Antuerpiæ emporij mœnia lambit, vbíque portum inſignem & tutam nauium ſtationem efficit, ad tria milliaria prolabens, in duo vaſta cornua finditur, quorum vnum Flandriam à Zelandis dirimens, inter Biarfletum Flandriæ & Fliſſingam Zelandiæ vrbeculas, amiſſo nomine, vel potius mutato in Honte, Oceanum intrat. Alterum, Bergam è longinquo à dextra proſpiciens, & verſus Romeroſualam à ſiniſtra deflectens inter Zelandicas inſulas diffinditur, & eius omnes vrbeculas alluens inter VValachriam & Schaldiam (*Schouuen* vulgò vocant) retento Scaldis nomine, in Oceanum Germanicum ſe exonerat; meminit Scaldis fluminis etiam Panegyricus Maximiano Imp. dictus, hac verborum formula: *Quanquam illa regio diuinis expeditionibus tuis, Cæſar, vindicata atque purgata, quam obliquis meatibus Scaldis interfluit, &c.* vt legit B. Rhenanus: in excuſis enim à Frobenio Codicibus pro *Scaldis, Callidis* legitur.

ſcaldia, Zelandiæ inſula, à præterlabente Scaldi flumine denominata.

ſcaldis pons Antonino: *Valenciennes* eſt Meyero: cui etiam Annoniæ vrbs eſt.

ſcamander, vel Scamandrus, fluuius Troiæ ex Ida monte defluens, quem Heſiodus θεῖον σκάμανδρον, id eſt, diuinum Scamandrum appellat. Antea Xantus dicebatur: quod & Homerus Iliad. 20. 21. innuit, cùm eum ab hominibus quidem Scamandrum, à diis vero Xanthum vocari ait, ſuo more vetuſtiorem appellationem diis recentiorem hominibus. In Troade regione hoc fluuio ſponſæ iam nupturæ ſeſe abluebant: Scamandrum nominatim his verbis inuocantes, λαβέ μου σκάμανδρε τὴν παρθενίαν. Qua occaſione vſus Cimon quidam Athenienſis, cùm generoſæ puellæ amore teneretur, quæ iam viro deſponſata erat, in Scamandri virgultis ſeſe occultauit, capútque arundine coronauit: cúmque illa ex more lauaretur, carménque ſolenne caneret: Scamandrum, vt virginitatem ſuam acciperet, inuocans, Cimon è virgultis proſiliens: Ego vero, inquit, accipio lubens: virginémque in ripam ſuſtulit, vbi & vitium ei obtulit. Videre poteris hac de re plura in Epiſt. ad Sen. populúmque Ath. Æſchinis.

ſcamander, filius Hectoris & Andromaches, quem tamen Troiani Aſtyanacta, hoc eſt, ciuitatis principem vocare maluerunt. Hectori id honoris tribuentes: cuius virtute Ilium nouem perpetuos annos fortiſſimè fuerat defenſum. Homer. Iliad.5.

ſcamandria, Plin. lib.4. cap.30. vrbs Troadis parua, à portu Ilij parum remota.

ſcamandrus, Myſiæ fluuius, iuxta Helleſpontum, hodie *Simoeres* dicitur, Caſtaldo auctore *Paleſcamandria* Nigro. Vide Scamander, Xanthus & Inachus.

ſcambena, Mediæ oppidum. Ptol.

ſcambonidæ, vicus Atticæ in Leontide tribu.

ſcamnos, Æthiopiæ ſub Ægypto oppidum. Plin.

ſcāpis, Eordæatarum vrbs in Macedonia. Ptol.

ſcandaria, Coæ inſulæ promontorium. Strabo.

ſcandia, quæ & Scandinauia. Beltia, & Baſilia veteribus dicta, qui eam alterum orbem terrarum propter eius magnitudinem, officinam, vaginámque gentium cognominarunt: eſt Peninſula, & tractus magnus Septemtrionis ad ortū Ruſſiam, ad Occaſum Occidentalem Oceanum & Americæ partem, Oceanum Germanicum ad Meridiem, & mare hyperboreum ad Septemptrionem reſpiciens. Comprehendit hac ætate tria regna, Noruegiam, Sueciam, Gothiam, & partem regni Danici, aliáſque multas prouincias vti ſunt, Bothnia, Finmarchia, Finlandia, Lapponia, &c. Olaus magnus.

ſcandia, nauale in Cytheris, Steph. ex Pauli lib.3. Inſula item Britannica. Plin.

ſcandauia, inſula Oceani Septemtrionalis: ſed Plin. li.4. c.13. inſulam Ponti, incompertæ magnitudinis eſſe ſcribit. Eam gens habitans alterum orbem terrarum appellat.

ſcantare, oppidum Zamarenorum, apud Nabatæos Plin. li.6. c.28.

ſcaphuſia, vulgò *Scacfouſen*, ab ariete, aut Schafa, vt quidam volunt, denominata. Ciuitas ad dextrum Rheni latus elegantiſſima: tertio Rheni ponte Heluetiorum terræ coniungitur. Rebus omnibus neceſſariis, & limpidiſſimis abundat fontibus. Ad fœderis Heluetici perpetui ſocietatem recepta eſt anno M.D.I.

ſcapos, inſula eſt maris mediterranei, non procul à Thraciæ Cherroneſo. Plin.l.4.c.12.

ſcapris, Tuſciæ portus, Anton. *Scarino*, hodie.

ſcaptenſula, locus in Macedonia, Feſto dictus à σκάπτω, id eſt, effodio. Nam argentum illic fodi ſolebat. Steph.

ſcapteſyle, Stephano, vrbs parua Thraciæ è regione Thaſi: Gentile, Scapteſylitæ.

ſcaptia, Plin. lib.3. cap.5. oppidum in latio, à quo Scaptia tribus vocitata eſt.

ſcarabantia Iulia, oppidum, Bolorum in Norico. Plin.lib.3.cap.24.

ſcardamilites. Vide Cardamila.

ſcardona, Ptolem. Illyrici maris inſula: hodie *Malconſiglio* vocari. & Iaderæ ciuitati imminere ex Blondo colligit Villanouanus.

ſcardona, Ptol.lib.2. cap.17. Liburniæ vrbs, hodie *Sardi*. Vide Sardonici.

ſcardus, mons inter Dalmatiam & Mœſiam inferiorem Ptolem. Strabo, Scodrus. Liuio, hodie *Marinai*.

ſcari, vrbs Lyciæ: Gentile ſimiliter. Eſt etiam fons quidam ſacer, &c. Steph.

ſcarphea, vrbs Locridis prope Thermopylas, à Scarphea nominata: Gentilia, Scarpheus, Scarphtius, Scarphæus, Scarphius. Strabo lib.9. *Scarphe* vocat, & ſuo tempore *Pharygæ* appellatam ſubiungit [Conſtantinus Porphyrogen. libro de Thematis occident. partis Imperat. Orient. Themate v. pag. Græc.16. & Latin.16. edit. & verſ. Morellianæ. *Thema Helladis* (inquit) *vrbes continet* LXXIX. *quarum prima eſt Scarphia: 2. Eleuſin: 3. Daulium: 4. Chæronea: 5. Naupactus: 6. Delphi: 7. Amphiſſa, &c.* Euſtathius Σκάρφεαν magis probat, itáque legendum cenſet apud Homer. Iliad.β.]

ſcarphia, Procopio, Bœotiæ vrbs, antea Eteonos appellata, teſte Strabone, qui eam circa Aſopum, & Iſinenum flumina deſcribit. Eſt item inſula Ægæi maris, ex aduerſo Atticæ. Plin.

ſcarponna, Galliæ Belgicæ vrbs, xii. M.P. à Diuoduro, Ant. hodie *Scarpaigno*, Ortelio.

ſcarthon fluuius Troadis Aſiæ ex Pholoe in Helienſem agrum viginti locis fertur: Strabo lib.12.

ſcatebra, in Caſinate fluuius. Plin.

ſcatinia lex à Scatinio latore nomen accepit, qua præpoſteræ veneris vſus coercebatur. Iuuenal. Sat.2.

ſcaurus, cognomen familiæ Romanæ, ex qua Æmilius Scaurus nobilis & pauper, ſed eloquentia ſua gloriam peperit. Conſul Ligures & Cantiſcos domuit, atque triumphauit: Cenſor viam Æmiliam ſtrauit, pontum Æmilium fecit, ac carbonariam ob paupertatem exercuit. Scaurum filium ſuum, quòd in ſaltu Tridentino hoſti loco ceſſerat, in conſpectum ſuum venire vetuit, adoleſcens verecundiæ ignominia preſſus, mortem ſibi conſciuit. Plin. rurſus de eo Scaurus, (inquit) à Varia Tribuno plebis repetundarum accuſatus & abſolutus. Salluſtius
„ in Iugurthino, Scaurus homo nobilis, impi-
„ ger, factioſus, audax, ſed vitia ſua callidè oc-
„ cultans, cùm eſſet vir conſularis, & in Senatu
„ princeps, ab eo mittitur ad Iugurtham orator,
„ vt eum ab oppugnatione Cirtæ, & ſeditione
„ Adherbalis amoueret.

ſcaurus, alter ſuperioris filius, de cuius ædilitate Plin.lib.34.cap.7.

ſcaurus Aurelius legatus, à Cimbris fuſo exercitu captus eſt, & cùm ad conſilium ab his euocatus eos deterreret, ne Alpes tranſirent Italiam petituri, eo quòd diceret Romanos vinci minimè poſſe, à Bolo rege, feroci iuuene occiſus eſt. Liu.lib.67.

ſceaceriges, fluuius Cercetarum in Cholchide ex Caucaſi iugis defluens. Plin.l.6.c.5.

ſcebatianenſis, locus Epiſcopalis in Africa, cuius meminit Victor Vticenſis.

ſcedaſus, vir inter Bœotios ditiſſimus, cuius filias Hipponem & Miletiam quum impudici adoleſcentes per vim conſtupraſſent, ac demum occultandi ſceleris cauſa in puteum demerſiſſent, Scedaſus pater impatiens mœroris ad earum tumulos ſeipſum confecit. Plut. in Pelopida.

ſcelatiti, populi ſunt in Africæ regionis Mauritania. Plin.l.5.c.1.

ſcempſa, vrbs Thraciæ: Gentile, Scempſus. Steph.

ſcenæ, Mandrorum & Veteranorum vrbes Ægypti. Aron.lib.Notit.

ſcenæ, vrbs Perſica inſignis: Ciuis, Scenitæ, ex Strab.l.3. Vide Scenitæ.

ſcenici, ludi dicti à ſcena, in qua celebrabantur, à Theatricis actoribus inſtituti ſunt ob peſtilentiam, accitis ex Hetruria hiſtrionibus ad tibicinis modos ſaltantibus. Ludi ſcenici fiebant in Theatris, venationes & gladiatorij in Amphitheatris.

ſcenitæ, populi Arabiæ felicis, Plin.lib.6.c.28. vagi, & à tabernaculis cognominati, Ciliciis metantur vbi libuit. De his & Solinus his verbis,
„ Scenitæ cauſam nominis inde ducunt, quòd
„ tentoriis ſuccedunt, nec alias domos habent:
„ Præterea carnibus ſuillis abſtinent. Sanè hoc
„ animalis genus, ſi inuectum illo fuerit, mori-
„ tur illico. Vide Scenæ.

ſceptij, Donnotichiæ nominantur apud Steph.

ſceps, ciuitas Phrygiæ, quam quidam Æneæ regiam tradunt. Hinc Scepſius, a, um. Ex hac fuerunt Metrodorus, qui artem memoriæ con-

ſummauit: & Demetrius Grammaticus, qui Troianam extructionem expoſuit. Stephano vrbs Troia, Xenophonti rerum Græcarum lib. 3. ſic dicta, quòd illic Rhea finxerit, ſe lapidem pro filio peperiſſe: Gentile, Scepſius Stephanus. Eſt & Plinio lib.5.cap.30. vrbs Æolidis.

ſcerdiletus, Illyrij rex, anno ſal.334.

[ſceua Iudæus fuit princeps Sacerdotum, cuius filij ſeptem adiuncti Iudæis, ἐξορκισταῖς, hoc eſt, adiuratoribus, cùm aggreſſi temere fuiſſent appellare ſuper iis qui malis ſpiritibus agitabantur nomen Domini Ieſu, dicendo, *Adiuramus vos per Ieſum quē Paulus prædicat; homo ſpiritu malo correptus impetu in illos facto*, ἐφαλλόμενος καὶ κατακυριεύσας αὐτῶν, *ita illis prævaluit, vt nudi & vulnerati fuga corripuerint ſe ex illis ædibus*, ex Actor.19.]

ſcedia, Ægypti vicus, nauale habens, inter Nilum flumen & Alexandriam vrbem Strabo.

ſchedius, Phocenſium princeps fuit, cui & honorificum ſepulchrum ædificatum in Daphno antiqua ſua vrbe, ac diruta. Huic ſepulchro nomen eſt Schedicum. Strabo.lib.9.

ſchenitæ, populi ſunt qui Parthiæ montana incolunt. Strab.lib.11.

ſchenus, Doridis ſinus in quem Hyla vrbs, Melæ.

ſchera, Siliciæ vrbs mediterranea. Ptolemæo *Calameta*, hodie.

ſcheria, vocata eſt olim Phæacia, eò quòd Ceres metuens, ne fluuij ex continente influentes continenti eam adiungerent, Neptunum rogauit, vt amnes auerteret, quo facto non amplius Drepane, ſed Scheria vocata eſt: Gentile, Schericus: Incolæ, Scherij vel Phæaces. Steph.

ſchiathus, inſula in ſinu Pegaſico. Plin. l.43. cap.12.

ſciathos, inſula ad Artemiſium, teſte Herod. in Polymnia. Valer.2. Argon.

ſcinis, aliàs Sinis, latro inſignis Corinthius, à Theſeo dilaniatus, dictus ἀπὸ τοῦ σίνειν, quod eſt, nocere & vexare: De quo Pauſanias initio Corinthiacor. In Iſthmi initio locus hic, vbi Schinis latro apprehenſas piceas in terram flectebat, & quos pugna viciſſet, hos alligatos ſinebat in aërem efferri: quocirca cùm vtraq; arbor alligatum ad ſe traheret, vinculique nodus in neutram laxaretur partem, ſed vtrinque pariter conuelleret, eueniebat, vt qui alligatus eſſet, laceraretur. Eodem pacto ipſum quoque Sinin Theſeus dilaniauit, viámque, quæ ex Trœzene Athenas ducit, latronibus infeſtam, tutam reddidit. Hactenus Pauſanias, Plut. in Theſ. Propert. lib.3.

Arboréaſque cruces Sines & non hoſpita Graiis
Saxa, & curuatas in ſua fata trabes.

ſchinuſſa Plin.lib.4. cap.12. inſula vna ex Sporadibus. Phœniciæ item inſula Steph.

ſchinuſſa. inſula Phocidis: Gentile, Schinuſſius, & Schinuſſæus. Steph.

ſcithiæ, populi Palæſtinam vſque penetrarunt, Aſiam occuparunt, Ægyptum moleſtarunt, Aſianis annos xxxij. imperarunt. Herodot.lib.1.

ſchœneus, rex Arcadiæ, pater Atalantæ, vxoris Hippomenis, quæ inde patronymico nomine Schœneis à Poëtis appellatur.

ſchœnos, vrbs Bœotio, à Schœneo Atalantæ patre ſic appellata.

ſchœnus, untis, flumen Athenis proximum, (inquit Strabo) à iuncis dictum. Proindéque iuncarios in Hiſpania campos Schœnuntas vocat. Sed & in Arcadia Schœnuntis fit mentio ab amne, quem Schœnium appellant. Schœnus, Steph. parua regio eſt Arcadiæ, à iuncis dicta, locus enim eſt paluſtris: vel à Schœneo Atalantæ patre. Ciuis, Schœnicus, quod & conditoris nomen eſt, & fluuij à Schœneo Atalantis filio. Eſt & Plin.lib.4. cap.7. portus & oppidum Atticæ regionis.

ſcia, oppidum Eubœæ. Steph.

ſciapodes, Stephano populi Æthiopiæ, quaſi vmbripedes, aliàs Sciopedes. Plin. lib. 7. cap.2. hominum genus eſſe, ſcribit, qui Monoſcheli vocantur, ſaltuatim currentes viuaciſſimæ ſingulis cruribus pernicitatis: eoſdémque Sciapodas vocari, quòd in maiori æſtu humi iacentes reſupini, vmbra pedum ſe protegant: non eos à Troglodytis abeſſe: rurſúſque eſſe Occidentem verſus quoſdam ſine ceruice oculos in humeris habentes. A. Gellius lib.9. cap. 4. D. Hieronym. lib.2.cap.37. cont.Iou. B.Auguſt.lib.2. de Ciuitate Dei.

ſcias regio Arcadiæ: Gent. Sciates. Item Eubœæ vrbs. Stephan. Sciathis, Arcadiæ mons. Pauſan.

ſcices, caſtrum circa Iſauriam in littore maris hiſt.myſt.21.

ſciathos, Stephan. Eubœæ inſula: Gentile, Sciathius. Vide Sciathos.

ſciathus, maris Ægei inſula. Ptolem. & Mela. *Sciato* appellatur à Steph.

ſcidrus, vrbs Italiæ: Gent. Scidranus, Steph.

ſcillis quidam Sicyonius, proditur apud Græcos, omnium ea tempeſtate maximus vrinator, qui ex Aphetis Artemiſium vſque, octoginta fere ſtadia, natatu, breui temporis ſpatio peregit. Alex.ab Alex.lib.2.c.21.

ſcillus, vrbs Triphylliæ. Hinc Scilluſius, Scilluntius & Scilluntis. Steph.

ſcingomagus, vicus eſt trans Alpes, à quo Italia incipit Strabo lib.4. *Suſe*, nonnullis.

ſcinthi, Germaniæ populi apud Claudianum de bello Getico.

Quæq; domant Scinthos, immãſuetóſq; Cheruſcos.

ſcioeſſa, locus prope oppidum Patras, nouem collium opacitate vmbroſus, & radiis ſolis fermè inuiſus, teſte Solino. Plinio mons eſt ſic dictus ibidem.

ſcione, Plin. l. 4. cap. 10. oppidum Macedoniæ in ſinu Thermaico: Stephano, vrbs Thraciæ, vbi fertur; Troianas captiuas, ne abducerentur à Græcis pro ancillis, incendiſſe naues: quibus illos deſtitutos neceſſariò manſiſſe, & vrbem Scionem habitaſſe. Ciuis, Scionæus & Scioneus.

ſcione, Pellene Cherroneſi vrbs in Macedonia: Plin. Strabo. l. 7. epitom. item vrbs inſularis maris Ægæi, apud Arrian. 1. Alex.

ſciopedes. Vide Sciapodes.

ſcios, pars agri Eretriæ in Eubœa. Pauſ. Meſſ.

ſcipiadæ, patronymicum, pro Scipionibus. Virg. 1. Geogr.

ſcipio Cornelius, à quo Scipionum gens patritia initium habuit, teſte Macrobio, patrem luminibus carentem pro baculo regebat, quem ſcipionem grammatici appellant. P. Cornelius Scipio, cùm quo primùm imperator Annibal ſigna in Italiam contulit. Is cùm multas eſſet in Hiſpania victorias conſecutus, réſque geſſiſſet memoratu dignas, demum quodam prælio aduerſus hoſtes inito, dum ſe offert, vbi plurimum periculi erat, ſubitò occiditur.

ſcipio Africanus huius filius, cuius vitam ac res geſtas C. Oppius & L. Reginius literis mandauere, puer certis diei horis ſecretum templi petere ſolebat; putabatúrque apud vulgus cùm Ioue loqui. Annum agens decimum ſeptimum, à patre in caſtra ductus eſt, principio belli Punici ſecundi. Conſtátque iam tunc in congreſſu Annibalis primò circumuentum ab hoſtibus, ac ſaucium patrem liberaſſe, vt ſunt authores Liuius & Plutarchus. Deinde in Hiſpania cùm Carthaginenſes viciſſet, nouámque Carthaginem cepiſſet, in Africam traiecit, vbi victo Annibale Carthaginem vectigalem reddidit. Liu.

ſcipio Æmilianus, qui & Africanus minor, ab Africani maioris filio adoptatus (filius enim erat L. Æmilij Pauli) Carthaginem & Numantiam, duas vrbes populo Romano inimiciſſimas euertit: tandem immatura ætate domi ſuæ dormiens interfectus eſt, non ſine ſuſpicione id dolo Gracchorum factum. Liu.

ſcipio Naſica, Scipionis, qui vnà cum fratre in Hiſpania cecidit, filius, à Senatu vir optimus iudicatus, Matrem deûm tunc primùm aduectam, apúdque virum optimum ex oraculo diuertentem hoſpitio excepit. Cùm aduerſus auſpicia conſulem ſe à Graccho nominatum comperiſſet, magiſtratu ſe abdicauit. Cenſor ſtatuas, quas ſibi conſul quiſque in foro per ambitionem ponebat, ſuſtulit. Conſul Delminium, Dalmatiæ vrbem, ſuperauit, Imperatoris nomen à militibus, & à Senatu oblatum „ triumphum recuſauit. Eloquentia primus, iu„ ris conſultiſſimus, ingenio ſapientiſſimus, fuit: „ vnde vulgò *Corculum* dictus. Ex Cæcilio. Liuius verò alia plura. Scipione item, qui Scrapio cognominabatur, propter ſimilitudinem Suarij cuiuſdam negotiatoris. Ob id erat in tribunatu plebeis admodum gratus, dignúſque Africanorum familia; nec erat in bonis funeris impenſa. Aſſes ergo contulit populus, ac funus elocauit: quáque præferebatur, flores à proſpectu omni ſparſit. Hactenus Plin. lib. 21. c. 3. Scipio, Africani filius, ponitur inter cos apud Valerium, qui à parentibus claris degenerauerunt. Inter eruditos tamen à Cicerone in Bruto his verbis deſcribitur: Scipio Africanus filium habuit illum, qui minorem Scipionem à Paulo adoptauit: qui ſi corpore valuiſſet, in primis eſſet habitus diſertus. Indicant tum oratiunculę, tum hiſtoria quædam Græca ſcripta de Caſſina. Hæc ille. Plutarchus in Africano, nihil ſanè de eo ſe compertum habere dicit, niſi eum Præturam geſſiſſe, & in ea conſequenda, à Circeio patris ſcriba adiutum fuiſſe. Hic Scipio Romæ primus aquâ horas diuiſit æquè noctium atque dierum: ídque horologium ſub tecto dicauit, anno vrbis quingenteſimo nonageſimo quinto. Cteſibius Alexandrinus horologium ex aqua primus reperit. Vitruu. lib. 9. de Arch.

ſcipio, Pompeij Magni ſocer, poſt bellum Pharſalicum inter Pompeianos bellum refouentes in Africam ſe recepit cum exercitu & Catone, Iuba etiam rege aſcito. Qui primò feliciter aduerſus Cæſarianos pugnans, victus tandem cum exercitu occubuit. Scipionem cognomento Salutionem è Corneliorum familia, alioquin virum deſpectiſſimum, inter præliandum in Africa, perinde ac exercitus ducem Cæſar præpoſuit: quòd cognoſceret aduerſarios vetuſto quodam confidere vaticinio, vt ſemper in Africa vincere fatale Scipionum generi foret. Plutarch. in Cæſare.

ſcira, locus in Attica eſt, apud Euſtath. An Scirus Pauſaniæ?

ſcira erant feſta Athenienſibus peculiaria, in quibus vmbracula & ſcenæ fiebant, de quibus Gyraldus copioſè in lib. de annis & menſibus.

ſciradium, promontorium Atticæ videtur, ad ſaronicum ſinum. Plutarch. in Solone.

ſciraphion locus vbi conueniebant, qui teſſeris ludebant, vt videtur Steph.

ſciras, Ægina quondam dicta eſt, vnde & Minerua Sciras appellatur, & locus alter Atticæ ſcira & menſis ſcirophorion. Strab. l. 9.

ſciratæ populi Indiæ, apud Ælian. lib. 16. animal. hos dici ſimis naribus eſſe, inuſitatæque magnitudinis ſerpentes apud hos eſſe addit. Vide Syrictæ, qui idem ſunt.

ſcireſſa, mons in Achaia notiſſimus: de quo Plin. l. 4. c. 5.

ſciri, populi Galatiæ: Gentile, Scirieus, vel

Scir[illegible]us.Steph.

ſciriti, dodecapolis. Cariæ : qui in ea habitant, Scirtiæ Ste. à Sciro Arcadiæ vico Sciritæ dicuntur 15.regio in Peloponneſo. Diod Xenoph.

ſcironia ſaxa, ſcopuli ſunt non longe ab Athenis, de quibus Strab.lib.9.

Scironides, petræ apud Sunium. Strabo ab initio ferè libri noni. Poſt Crominem igitur Scironides Atticis finibus nominant petræ iuxta mare tranſitum non relinquentes. Et paulò pòſt: Hoc in loco Scironis res in monte geſtæ, latronúmque, & flectentes ad terram arbores pinus, fabulis memorantur, quas Theſeus obtruncauit. Ab hiſce locis extremis flantem, procelláſque cientem ſæuum Caurum produnt : Athenienſes Scironem vocant. Vide Sciron.

ſciron, latro inſignis, qui proximis Megaræ ſcopulis inſidens, in viatores prætereuntes nullo non crudelitatis genere ſæuiebat. Hunc tandem Theſeus dicitur occidiſſe, & oſſa eius in mare ſparſiſſe, quæ poëtæ fabulantur in ſaxa quædam coaluiſſe, quæ nomine eius Scironia dicuntur. Sunt autem Scironia ſaxa in Attica regione, ſimul cum oppido eiuſdem nominis, non longè à Megaris, iuxta mare ita ſita, vt tranſitum non niſi anguſtiſſimum relinquant. Hinc Athenienſes ventum procelloſum, ab his locis flantem Scironem appellant, quoniam ſpirat à ſaxis, quæ Sciron latro incoluit. Hic paulò ab Argeſte deflexus eſſe dicitur, & Olympius vocatur, aut Helleſpontius.

ſciros, locus habitatus in Arcadia, prope Menaliam & Parraſiam. Incolæ Sciritæ (quod etiã à Sciritis Cariæ vrbe fit) fœmininum Sciritis. Eſt & aliud Sciron, locus Atticus (vbi σκιρώνιδες, petræ ſunt, à Scirone dictæ, aut ille potiùs à loco, locus autem à Sciro heroe.) Eo in loco meretrices agebant. Fortè & Sciraphium locus aleatorũ. & σκιραφόρος, quod libidinoſum & aleatorem ſignificat, nomina acceperunt ab illis qui habitant in Sciro. Vocatur autem Scira (fortè Sciro) vel quod Sciro (ἐπὶ σκίρῳ) Athenis immolatur: vel à ſacris Cereris & Proſerpinæ, quæ Epiſciria vocant: profertur etiam de loco Attico, τὸ σκίρον Ste.

ſciriphæ, vrbs Phocica : Gentile, Scirphius & Scirpheus. Steph. σκίρφειαι, leg. in Aldi Cod.

Scirthani, Dalmatiæ populi. Plin.

ſcirriana, Macedoniæ vrbs inter Lychnidum & Heracleam. Ant.

ſcirtonium, vrbs Arcadiæ, Gentile, Scirtonius. Steph. ex Pauſ. lib.8.

ſcirus, vates fuit Eleuſinus, cuius nomine Minerua Sciras dicta eſt.

ſcirus, Arcadiæ vicus Atticæ campus & fluuius, mons inter Megaram & Corinthum Steph.

[ſciſta σχίστη vel potius σχιστὴ ſciſſa via, triuia circa Dauliam & Delphos in Phocide. Eurip. in Phoen. Sophocles & Sen. in Oed.

ſcitæ, vrbs Thraciæ prope Potidæam : Gentile: Sciathicus (quod etiam à Sciatho fieri iam diximus.) Steph. ex Theopompo.

ſcirus, fluuius, qui per Edeſſam decurrit, Cedrenus, Zonar. Calliſt. & Euagr.

ſcyti, populi Pæoniæ. Steph.

ſclauini, populi ab Hercule apud Iſtrum ſuperati ſunt ac cæſi, anno ſalutis 548. A Vectari, Vincentiæ Comite, fugati, anno ſalutis 770. Ab Vuilzo ſubiugati, ab vrbe condita 540.

ſclauonia, vrbs ab Imperatore Othone Italiam petente, conſcripto exercitu capta, anno ſalutis 980. quem Huldenricus Corinthiorum princeps Othocaro vendidit. Æn. Syluius c.27.

ſclauonia, regio mari Adriatico ad Occidentem contermina, olim Illyricum, in multas ſciſſa eſt partes, nempe in Corinthiam Iſtriam, Coatiam, Carniam & Martiam Sclauonicam, quam vulgò *VVindiſchmarck* vocant. Sunt qui illis etiã Boſnam annumerent. Poſuerunt etiam veteres inter Illyricos, Dalmatas & Liburniam : ſed hodie confuſi ſunt regionum & prouinciarum harum fines. Subiicitur hæc regio hodie partim regno Hungarico, partim Veneris & principibus Auſtriæ : inhabitant incolæ plerunque lignea ædificia : culmo contecta præter paucas littorales vrbes, in quibus humaniùs degunt, & tellurem optimam colunt. Duobus præcipuis fluminibus tota regio irrigatur, Sauo & Drauo qui in Danubium corruunt. Munſter. & Sclauonica lingua quæ nõnullis *VVindiſch*, & apud Latinos Illyrica appellari putatur: hodie omnium latiſſimè patet : vt quæ à mari Adriatico ad Oceanum Septentrionalem extendi videatur. Nam ea vtuntur Iſtrij, Dalmatæ, Boſnenſes, Moraui, Bohemi, Luſatij, Sileſij, Poloni, Lithuani, Prutheni, Scandinauiæ incolæ, Ruſſi longe lateque imperantes, Bulgari, multæque circumuicinæ regiones Conſtantinopolim ferè vſque, adeò vt eius etiam inter Turcas frequentiſſimus ſit vſus.

ſcodra, Ptol. lib.2.cap.17. & Liuio lib.44. vrbs Liburniæ hodie *Scutari* vocant, ſub Venetorum dominio. *Scrutari* apud Nigrum legitur. *Scarderia*, (quod idem ſonat quod Alexãdria,) à Turcis vocatur, vt ſcribit Barlerius. *Iſcodala*, vt Leuncl.

ſcolis, mons & vrbs Achaiæ. Ciues, σκολιεῖς, Ste.

ſcolus Bœotiæ mons & ciuitas, apud quam præſtantes fieri panes conſuetos, ſcribit Cęlius l.9. cap.16.

ſcolus, Straboni lib. 9. & Euſtath. in Boeot. Hom. pagus in ora Aſopia, ſub Cytherone, ſedes iniucunda atque aſpera : indéque natum eſt prouerb. Heroicum,

Nec Scolum ipſe ibis, aliumve ſequêris euntem.

Ex eo quoque loco deductũ Pentheum, diſcerptũ fuiſſe memoriæ proditur. Eſt & vicus in Heraclia, quem præterfluit Aſopus amnis. Stephan.

in fœminino genere vrbem Bœotiæ eſſe tradit: in maſculino autem vicum quendam. Ciuis Scolius & Scolieus.

ſcombria, Hiſpaniæ Tarraconenſis promontorium Ptolemæo, quod *Saturni* à Plinio vocatur, vt Pinetus ſuſpicatur. Hodie *Cabo di Palos* nominari dicit Cluſius.

ſcombraria, Herculis inſula eſt ad Carthaginem ſpectans, quàm à Scombrorum multitudine, qui inibi capiuntur, eo nomine appellatam Strabo lib.3.notat. Alij *Scombroaria* habent, hodie *Eſcombrera* vocari tradit Florianus.

ſcopa, nomen villæ in Lybia.

ſcopadæ, Theſſaliæ populi. Schol. Theocriti.

ſcopas, inſignis marmoris ſculpendi artifex, vnus ex iis qui Mauſoleum cælauerunt. Plin.

ſcopa, Ætolorum Prætor, Acarnaniis arma intulit, anno mundi 3754.

ſcope, inſula Rhodienſis pelagi, Plin. Vicus in Lybiæ nomo Ptol.

ſcopelianus Clazomen. Herodis Attici præceptor.

ſcopelus maris Ionij inſulæ, iuxta Cephaleniam, Ptolem. *S. Maura* Bordonio, inſula item ante Troada, & in Propontide. Plin. vrbs item ad Varadunum fluuium in Sarmatia Aſiatica. Ptolem.

ſcopelus, inſula quædam in Mediterraneo mari. Ptolem. *Scopulo* Sophiano.

ſcopi, Thraciæ vrbs. Steph.

ſcopia extrema, Ptolemæo Doridis in Aſia promontorium eſt, quod Straboni *Termerium* eſt, vt Villanou. ſcribit.

ſcopium, Theſſaliæ oppidum. Polyb.

ſcopius, mons in Macedonia apud Pli. li.4.c.10. item Thraciæ mons & Bithyniæ fluuius.

ſcopus, locus circa Hieroſolymam. Ioſeph.2. bel. Iud. li.22. item.6.c.4.

ſcordana, inſula Dalmatiæ adiacens. Ptol. li. 8. ca.17 vulgo *Malconſeglio*.

ſcordiſci, populi Pæoniæ. Step. Pannoniæ inferioris populi, Ptolem. *Boſſen* Germanis hodie, Latinis Boſſina, vel Boſna. Strabo etiam *Scordiſcas* vocat, & *Scordiſſes* Sex. Rufus qui eos in vicina regione Thraciæ ponit. *Raſciam* eis attribuit hodie Caſtaldus. Ipſi ſe vocant nunc *Boznachi*, inquit Niger. *Cordiſtæ* ſunt, apud Athenæum lib.9. qui Galatas ex iis facit, qui cum Brenno Delphicum templum ſpoliauerant. *Scordiſci* cis Iſtrum fortaſſe ij ſunt, quorum regio Nicetas Choniata *Francochorium* vocat.

ſcordiſcus, Cappadociæ mons, Ptolem. quem *Armonium* vocat Marcellinus.

ſcoringa, Germaniæ regio. Diac.

ſcorpiani, populi Stephanus ex Herodoti libro 7.

ſcorpiofera, Aſiæ regionis pars. Ptol.

ſcorpius, ſiue Scorpio vnum ex XIII. Zodiaci ſignis, quod à Sole ſubitur pridie Idus Octobris. Oritur autem eodem tempore, quo Orion occidit. Qui Aſtronomicum poëticum conſcripſerunt, hunc eum volunt fuiſſe Scorpium qui Oriontem interemit, cùm ille iuuenili robore ferox nullam eſſe feram iactaſſet, quam ipſe conficere non poſſet. Quam hominis iactantiam ægerrimè ferens Tellus, in perniciem eius ſcorpium protulit, qui infixo aculeo eum interemit. Hunc autem Scorpium à Ioue ideo inter aſtra relatum volunt, vt mortalibus documento eſſet, ne ſuis plus æquo viribus fiderent. Hygin. lib.2. de ſignis cæleſtibus.

ſcotana, vicus Arcadiæ eſt. Pauſ.

ſcoti, Britanniæ populi, quondam Anthropophagi, vt eſt author Hieronymus contra Iouinianum lib.2. Quid (inquit) loquitur de cæteris nationibus, cùm ipſe adoleſcentulus in Gallia viderim Scotos gentem Britannicam humanis veſci carnibus, & cùm per ſyluas porcorum greges & armentorum pecudúmque reperiant, paſtorum nates; & fœminarum papillas ſolere abſcindere, & has ſolas ciborum delicias arbitrari; Hæc ille. Cui diuus Chryſoſtomus in ſermone Pentecoſtes, ſtudio pietatis ſubſcribit: Ante hoc (inquit) quoties in Britannia humanis veſcebantur carnibus? Nunc ieiuniis reficiunt animam. Lingua omnibus ſibila: Ideo Strab. lib, 4. Britannos balbutientes vocat, quos ipſe Romæ viderit. Olim nulla coniunx apud eos propria erat. Ammianus primus inter ſcriptores Latinos meminit Britanniæ inſulæ populorum, eóſque ex Hiſpaniæ Cantabria oriundos, atque inde in Hiberniam migrantes, tandem in Scotia ſedem fixiſſe dicit. Britannica lingua *Guydyl* appellantur.

ſcotia eſt eius inſulæ, in qua eſt Anglia, ſuprema portio in Aquilonem verſa, fluminibus haud magnis, & monte quodam ab Anglia, diſcreta. Ibi dies brumali tempore eſt duntaxat horarum trium. Aiunt ibidem arborem eſſe, cuius fructus in aquam dimerſos, mox animatos enare, & in aërem plumis, penníſque euolare, attamen experientia compertum eſt, hanc famoſam arborem, non in Scotia, ſed apud Orcades inſulas inueniri. Pius 2. Pon. Max. Europ. cap.46.

ſcotia, Septentrionalior Britannicæ inſulæ pars, quæ antiquo vocabulo Albania, & ab incolis auitam linguam retinentibus (quos vocant agreſtes, & interiorem regionem habitant) *Alhayn* etiamnum appellatur: olim à Romanis Britanniam minorem & ſecundam fuiſſe dictam recentiores ſcriptores aſſerunt. Hæc regio Grampio monte aſpero & informi [cuius Tacitus meminit] bifariam diuiditur. Is enim à Germanici maris littore ad oſtia deæ fluminis latera Aberdoniæ abluentis, per mediam Scetiara, in Hibernicum mare tendens ad Lacum Lomundum ſiſtitur. Hic mons olim

Pictorum, Scotorúmque regni ferè limes erat. Scotia multò quàm Anglia montoſior eſt & ſterilior. Sed paſſim habet portus & aditus marinis aquis peruios. Sic enim maris Oceani brachia hanc ſcindunt, vt nulla domus in ea ſit, teſte L. Maiore, quæ ab aqua maris ſalſa vltra viginti leucas diſtet. In vallibus ſunt lacus, paludes, fluuij, fontéſque pleniſſimi piſcibus. In ipſis montibus habet æquatam agri planitiem, pecoris pabulum vbertim ſuppeditantem, ſyluáſque feris plurimùm abundantes. Plurima habet miranda hæc inſula, quæ apud H. Boethium videre licet. Incolæ, qui cis Grampium montem meridionalem partem habitant, ſunt bene morati & humaniores: lingua vtuntur Anglica. Qui alteram partem Septemtrionem verſus accolunt, genus hominum aſperum ac longè duriſſimum eſt. Siluestres dicuntur: hi ſago & interiore tunica. Hybernico more, tincto croco amiciuntur; nudíſque genus tibiis incedunt. Arma ſunt, arcus & ſagittæ cum enſe admodum lato. Pugionem ex vno latere tantùm acutum ſub zona ſemper ferunt. Hi lingua Hybernica ſemper vtuntur. Sic duplex eſt in Scotia lingua, & mores gemini. Hos altæ terræ viros reliquos (ſyluestres nempe) imæ terræ viros vocamus, inquit I. Maior, Scotius. Vrbes præcipuæ ſunt, Edumburgum, S. Andreas, in quo vniuerſitas, & Abredonia altera vniuerſitas. Eſt inſuper Glaſquenſis vrbs Archiepiſcopalis ſedes: & Perth-oppidũ quod S. Ioannis villa vulgò dicitur, ſolum inter Scotiæ villas muro cinctum. Vide H. Boethium & L. Maiorem in hiſtoriis Scoticis.

ſcotuna, locus in Lacedæmone plenus quercubus: verum inde nomen non habet, ſed à Ioue, qui nomine Scotinos illic honoratur, Steph ex Pauſaniæ lib. 10.

ſcotinus, Heraclitus Epheſius vir nobilis & memoratu dignus, de quo vide Strabonem li. 14.

ſcotuſa, Thraciæ vrbs circa Topirim.

ſcotuſſa, Strab. li. 7. vrbs eſt & regio Theſſaliæ Pelaſgicæ: Gentile, Scotuſſæus. Steph.

ſcotuſſæ, loca in Macedonia & Theſſalia, quorum alterum inſigne eſt victoria Romanorum contra Philippum regem, Flaminio duce. Plut. Strab. Liu. Ptol.

ſcribonius Aphrodiſeus, Orbilij ſeruus atque diſcipulus, mox à Scribona Libonis filia, quæ prius Auguſti ſoror fuerat, redemptus & manumiſſus. Tranquillus.

ſcriptonini, populi qui perpetuis ferè nubibus rigent, ferarúmque carnibus veſcuntur, quarum pellibus ſibi indumenta conficiunt. Author Paul. Diaconus.

ſcrobilus, promontorium Africæ ad ſinum Arabicum. Pomp.

ſcropha Tremellius, Varroni de re ruſtica. lib. 2. ca. 4. primùm appellatus eſt Scropha: quod quæſtor cùm eſſet, Licinio Nerua prætore in Macedonia prouincia relictus, qui præeſſet exercitui, dum prætor rediret, hoſtes arbitrati occaſionem ſe habere victoriæ, impreſſionem facere cœperunt in caſtra. Tremillus quum hortaretur milites vt caperent arma, ac exirent contrà: dixit celeriter ſe illos, vt ſcropha porcos, diſiecturum: idque fecit. Nam eo prælio hoſtes ita fudit ac fugauit, vt eo Nerua prætor imperator ſit appellatus, & ipſe cognomen inuenerit.

ſcultenna, Liu. & Plin. fluuius Flaminiæ. *Panara* Leandro.

ſcupi, Myſiæ ſuperioris vrbs. Ptol. *Scepia* Sophiano.

ſcurellus, Indiæ intra Gangem vrbs. Ptolem.

ſcurgum, Germaniæ vrbs, Ptol. lib. 2. cap. 11. *Schmeben*, Villanouano.

ſcutara. Vide Scodra.

ſcyathos, inſula cum oppido in Ægæo mari prope Thraciam. Mela lib. 2. Melius cum iota, vt ſuprà.

ſcybelus locus Pamphyliæ. Vnde vinum Scybeliticum. Heſych.

ſcybis, Cretenſis Sculptor, qui Scyone in excalpendo marmore floruit. Pli.

ſcybros, parua regio Macedoniæ: Gentile, Scybrius. Steph.

ſcydiſſa, mons aſperrimus & Moſchicis montibus coniunctus, qui vltra Colchidem ſunt, cuius ſumma ab Heptacometis obtinentur, & Paryadra, vſque in Armeniam protenditur, à locis Sidæne Theſmiſcyræ proximis & orientale ponti latus efficit. Stra. li. 12. Vide Scordiſcus.

ſcydra, vrbs Macedonica, in Emathia regione. Gentile, Scydræus. Steph.

ſcylace, vrbs circa Cyzicum, inquit Hecatæus, Pomponius lib. 1. Placia & Scylace paruæ Pelaſgorum coloniæ. Ciuis, Scylacenus & Scylacius. Steph.

ſcylacenum. Vide Scyllaceum, & Scylletium.

ſcylæum, Brutiorum promontorium, Ptolem. quod *Garofilo* Leander appellat. Oppidum eſt, Plin. *Vol.* Nigro dicitur. Barrius, *Subarum* ab accolis vocari dicit.

ſcylatium, Brutiorum ciuitas. Ptol. lib. 3. cap. 1.

ſcyletium hodie vulgò *Scylazo*. Vide Scylæum & Scylletium.

ſcylax Cariandeus [Cariando autem Cariæ ciuitas eſt] Mathematicus & muſicus, ſcripſit circuitum menſurámque maris extra columnas Hercuis, telluris item: præterea Antigrapham ad hiſtoriam. Polyb.

ſcylax, Aſiæ minoris, fluuius, in Iridem influens.

ſcylla, ſaxum in freto Mamertino, inter Siciliam & Italiam periculoſum mare faciens nautis. Hodie *Scyllo* Fazello teſte. Brutiorum item oppidum apud Melam, *Siglio*, Leandro. Et, in-

ſula deſerta circa Thraciæ Cherſoneſum, Plin.

ſcilla, filia Niſi regis Megarenſium, quæ Minois paterni hoſtis amore capta, vt illum ſibi beneficio aliquo demereret, patrem purpureo capillo, in quo ſitum erat regni totius fatum, ſpoliauit, eúmque hoſti obtulit, tanquam futuri coniugis dotem. Verùm cum ſe ab illo ſperni videret, doloris impatientia in Cirim auem commutata eſt: Niſus autem in aliam auem ſui nominis: quæ veluti tantæ adhuc impietatis pœnas à filia repetens, etiam nunc eam vbique inſectatur. Ouid. 8. Metamorph. Hæc fabula proditorum ſcelus & ſupplicia deſcribit: Minos optimi principis eſt imago. Crinis fatalis ſignificat ſecretum Niſi conſilium, quo hoſtibus enunciato, Megarenſium vrbs prodita & capta eſt.

ſcylla, Phorci filia, quæ cùm mutuo Glauci amore teneretur, indignata Circe, quæ Glaucum miſerè deperibat, Scyllam ſibi ab illo præferri, fontem, in quo illa lauari ſolebat, noxiis herbis veneficiíſque infecit. Cuius rei illa ignara, cùm lauandi gratia fontem ingreſſa eſſet, vidit inferiorem corporis partem in caninos rictus eſſe commutatam: quam deformitatem tantopere exhorruit, vt ſeſe ſtatim in vicinum præcipitauerit fretum: vbi & in ſaxū mutata fingitur, Charybdi ex aduerſo obiectum, prætemauigantibus vehementer periculoſum. Ouid. 4. Metamorph. & lib. 14. Porro, fretum Siculum quia ſcopuloſum & anguſtum eſt, tanto feruet æſtu, vt fluctus inter ſe concurrentes, ſcopulíque illiſi quendam quaſi latratum referant. Hinc fingitur Scylla à pube canibus & lupis ſuccincta, quam in freto ſcopulum eſſe conſtat.

ſcyllaceum, oppidum in finibus Calabriæ, Stra. lib. 6. Virg. Æneid. 3. abiecto altero l primam ſyllabam corripuit, cùm ait.

Caulonísque arces & naufragium Scyllaceum.

ſcyllæum (vel Scylleum ſine diphtongo, promontorium in Pelopponeſo, vt Pli. Strabóque lib. 6. teſtantur, ſed ſinu Argolico iuxta Hermionem, quò Scylla Niſi filia fluctibus eiecta creditur: Gentile, Scyllæus, Steph. Eſt & oppidum Brutiorum in Italia, Mela, lib. 1. Vide Scylatium. Hoc apud Ptolemæum *Scyllium Scylæum* vnica l legit Plæthon. Hodie *Cabo Sygillo* dici ſcribit Fauolius. *Cabo Scylli* autem Sophianus, Villanou. *Damala* appellat.

Scylletium, Strab. lib. 6. Athenienſium colonia eorum qui Mneſtei comites fuere, hoc tempore Scyllatium vocatur. Vide Scyllaceū. Steph. vrbs Siciliæ: Gentile, Scyllenus: poſſeſſiuum, Scylleticus. item mons Cretæ, cuius accolæ Scyllæi. Illic enim Scyllius Iupiter colitur, & Curetes cum Spartiatis Iouem illic depoſuiſſe feruntur: Steph. *Squillaces* hodie nominantur, vt refert Albertus. *Scyllatium* habet Barrius voce magis congrua.

ſcyllas, Herod. lib. 8. vir quidam Scionæus, omnium ea tempeſtate hominum optimus vrinator, qui etiam in naufragio ad Pelium facto, multam pecuniam Perſis ſeruauit, multa & ſibi lucratus eſt. Hunc Pauſanias Scyllin vocat, de quo inquit: Scyllis Scionæus homo cum Cyane filia, claſſis Perſicæ, qua Xerxes Græciæ bellum intulerat, anchoras natando, vrinandóque præcidit ad Pelum montem & Sepiada Magneſiæ: idque ſignum in Apollinis templum poſitum ab Amphyctionibus, quod erat commune Græciæ concilium, à Nerone principe Romam translatum.

ſcyllis, & Dipœnus Cretenſes, marmore ſculpendo laudatiſſimi Olymp. p. 50. fuerunt. Plin. lib. 36. cap. 4.

ſcythiæ, à Perſis *Sagæ*, vt Mela habet, vel *Sacæ*, vt Plin. Solin. & Euſtathius ſcribunt, vocantur. Idem Plinius tradit eos antiquitus *Aramæos* dictos, & primum *Nomæos*, vt addit Stephan. Ioſephus tradit *Magoga* dictos à Magog. Tretzachil. 11. prodit *Abaſgos*, *Alanos*, *Sacas*, *Dacas*, *Rhoos*, *Sauromatas*, & omnes Borealium cardinum gentes communi vocabulo Scythas dici. Idem chiliade 8. n. 224. Scytharum gentes in tres diuidit, in *Mæotas*, *Caucaſios & Oxianos*; Scytharum hiſtoriam lege apud Nicephorum Gregoram, qui eos ab Homero *Cimmerios*, à Plutarcho, *Cimbros*, *& Teuthones* & ab aliis aliter, veluti *Melanchænos*, *Maſſagetas*, *Sarmatas*, &c. ſecundùm temporis viciſſitudinem migrationes ab iis factas, nominari ait. *Patzinacos* nuncupāt eos Curopalates, Zonaras & Michael Glycas, qui inter eos quoque *Vſicam* nobiliſſimam nationem numerat, *Pizenaces* habet Lhuitprādus. Suid. auctor eſt eos ſuo tempore *Patzinacitatum* nomen habuiſſe, & quidam eorum *Ghrutingos*, *& Dacos* [qui ſunt Scythæ Europæi] appellatos. *Sachateos* illos indigitat Chalcōdilas. *Abari* ſunt ex gente Scytharum, qui Hamaxobij vocātur, inquit Euagrius Scholaſticus. Horum etiam meminit Calliſtus, qui eos *Abares* vocat. Herodotus prodit omnibus nomen eſſe *Scolotis*. hodie autem, vti Herbeſteinius teſtatur, *Tartari* ab exteris dicūtur ſe ipſos verò *Beſermanos* nominãt. *Diſt* ſe ipſos ſua lingua vocare Niger perhibet. Theueto auctore, ab Arabibus *Ator Albacara* nuncupantur. Scytharum nationes plurimæ enumerantur à Plinio, quarum nomina vide apud Ortel. in theſ. geogr. apud Trebel. Pollionem in vita Claudij Imp. & Steph. in Lexico de vrbibus. Strabo ſcribit l. 1. omnes cognitas nationes verſus Septentrionem vno prius nomine vel Scythas, vel, vt ab Homero, Nomades appellatas. Item lib. 11. refert veteres Græcorum ſcriptores vniuerſas gentes Septemtrionales Scytharum & Celtoſcytharum nomine affeciſſe, quorum ſententiæ aſſentitur Ptolemæus 2. Quadrip. Regio, quam nunc Scythæ incolunt, ea fertur olim fuiſſe Cimmeriorum, inquit Herodotus in Thalia.

ſcyllius. Vide Scylletium.

ſcyllus, untis, oppidum Achaiæ, (vt Strabo ſcribit) qua Xenophon donatus eſt à Lacedæmoniis.

ſcylurus, vir, qui, (vt Plutarchus author eſt) cùm relictis maribus filiis octoginta diem eſſet obiturus, haſtilium faſcem cuique obtendens, vt illum confringeret iubebat. Id autem ſingulis ſe poſſe negantibus, ipſe ſingulatim educta haſtilia omnia facilè confregit: ita docens illos, vbi vnà eſſe perſeuerarent, firmos ac potentes fore, imbecilles autem, ſi ſepararentur, ac diſſiderent. Græci tamen per iota ſcribunt.

ſcylurus Cherroneſi rex, à quo multa caſtella condita fuiſſe commemorantur à Strabone lib. 7.

ſcymniadæ, populi cum Getis habitantes. Steph.

ſcymnitæ, populi in Sarmatia Aſiatica. Ptol. fortè idem quod Scymniadæ.

ſcyphia, oppidum Clazomeniorum. Steph.

ſcyphius, equus Neptuni. Lilius hiſtor. Deorum Syntag. 5. ex Probo, Campi ſunt in Theſſalia Petræi, in quibus locus Petra nomine percuſſus tridente, Neptuni equum, qui Scythius vocatus eſt, edidit.

ſcyras, Laconicæ fluuius ſe in mare euoluens. Pauſan.

ſcyrmus, vrbs in Dolionide propè Cyzicum: Ciues, Scyrmij. Steph.

ſcyri, populi ſunt in Arabia Indorum lingua loquentes apud Plinium lib. 6. cap. 23.

ſcyritæ, gentes inter Nomadas Indos, quæ narium loco foramina tantùm habent, Plin. lib. 7.

ſcyron, latro inſignis propè Athenas, qui hoſpites è ſaxo præcipites dabat in mare. Hunc interfecit Theſeus, & in mare deiecit, vbi eiuſdem oſſa mutata ſunt in ſaxa, quæ propterea vocantur Cyronia.

ſcyros, inſula contra Magneſiam in mari Ægeo, vna ex Cycladibus, Lycomedis regis patria: in qua Achilles puellari habitu educatus, Deidamiam regis filiam vitiauit, & ex ea Pyrrhum ſuſcepit, quæ ab hac inſula & ipſa Scyrias eſt appellata. Hinc Scyrius, a, um.

ſcytha, cum Araxa matre ſua, & aliquot colonis qui Armeniam incolerent, rex primus relictus eſt, conſtituto ſummo pontifice Sabatio Sago ab Armenia, vſque in Bactrianos, quæ longitudo à nobis ad hanc ætatem vocatur Scythia Saga. Beroſ. lib. 3.

ſcythæ. Vide Scythia.

ſcythæ, & Ægyptij, diu de generis antiquitate contenderunt: in quo certamine ſuperatis Ægyptiis, Scythæ antiquiores viſi ſunt. Iuſtin. li. 2.

ſcythas, filius Herculis, à quo & Scythæ dicti ſunt: licet nonnulli dictos putent ἀπὸ τοῦ σκύζεσθαι, quod iraſci ſignificat: ſunt enim Scythæ iracundiores. Cœl. Rhodig. lib 18. lect. antiq. ca. 24.

ſcytheni, populi prope Macrones. Steph. citans Xenophontis Anabaſeos lib. 4.

ſcythæ, Herod. li. 4. Herculis filius, à quo Scythiam dictam putant. Plin. lib. 7. cap. 56. Iouis filius, qui primus arcus, ſagittarúmque vſum reperiſſe dicitur.

ſcythes, rex Scytharum qui Opœnam nouercam duxit in vxorem. Author Herodot.

ſcythes, thæ, qui ex Scythia eſt: vt Anacharſis Scythes, apud Ciceronem in Tuſc.

ſcythia, regio Septemtrionalis latiſſima, in duas diuiſa partes, Europæam & Aſiaticam: quarum Europæa à Tanaidis ripis per Mæotidis & Ponti Euxini littora, vſque ad Iſtri oſtia expanditur. Aſiatica à limitibus oppoſitorum litorũ in Orientem procurrit, Oceano à Septemtrione, à Meridie Tauro terminata. Vtriuſque variæ ac propè innumeræ ſunt gentes, ad bella magis, quàm ad vllum humanitatis ſtudium appoſitæ. De harum origine ac nominibus multa apud Plinium, Ptolemæum, Herodotum & alios. Strabo lib. 1. ſcribit omnes cognitas regiones verſus Septemtrionem vno prius nomine vel Scythas, vel Nomades appellatas. Item, lib. 11. refert veteres Græcos ſcriptores vniuerſas gentes Septemtrionales Scytharum & Celtoſcytharum nomine affeciſſe. Sic autem antiquiores ita diuiſerunt eos, vt, qui ſupra Euxinum, Iſtrum & Adriam incolerent, eos omnes Hyperboreos, Sauromatas & Arimaſpos appellarent: qui trans mare Hyrcanum, Sacas & Maſſagetas. Regio, quam nunc ſcythæ incolunt, ea fertur olim fuiſſe Cimmeriorum, inquit, Herodotus in Thalia. Vicinis inter ſe fines nulli, neque enim agrum exercent, nec domus illis vlla aut tectum, aut ſedes eſt, armenta & pecora ſemper paſcentibus, & per incultas ſolitudines errare ſolitis. Vxores, liberóſque ſecum in plauſtris vehunt, quibus imbrium, hyemíſque cauſa corio tectis, pro domibus vtuntur. Iuſtitia gentis ingeniis culta non legibus. Nullum ſcelus apud eos furto grauius. Quippe ſine tecto & munimento pecora & armenta habentibus, quid ſaluum eſſet, ſi furari liceret? Aurum & argentum perinde aſpernantur, ac reliqui mortales appetunt. Lacte & melle veſcuntur. Lanæ iis vſus ac veſtium ignotus. Dicta eſt autem ſcythia (vt eſt author Herodot. libro quarto) à ſcythe quodam Herculis ex muliere ſemiuipera filio, frater Geloni & Agathyrſi, qui primus arcus ſagittarúmque vſum creditur inueniſſe: quibus ſcythæ ſemper plurimum valuerunt.

ſcythia, à fulminum caſu eſt immunis, quoniam omnis regionis illius exhalatio rigens ac gelida, quicquid accipit ignei vaporis, extinguit. Plin. lib. 2. cap. 50.

ſcytha, apud Ptolemæum duplex eſt, quæ

Imao

Imao monte diſtinguitur. Inde intra & extra Imaum cognominantur, Regnum *Cathay* has Scythias hodie obtinere ſcribit Villanouanus, in ſuo Ptolemæo. Quæ intra Imaum eſt, videtur mihi magnam partem Tartariæ occupare, inquit Ortelius. Quæ extra Imaum ſita eſt, à Barbaris *Mongal*, & à iuniorib. Tartaria antiqua diei tradit M.Niger. Scythiam intra Imaum Ar. Montanus *Cicla* Hebræis eſſe putat, in ſuo appa. Biblico: Iornandes ſcribit Gothos Scythiam regionem (Europæam innuens) *Ouim* eorum lingua appellare. pro Ouim legit ex hoc authore *Ocimnim* Conradus à Lictenauu.

Scythia parua, Straboni dicitur ea regio quæ intra Boryſthenem & Tauricam Cherſoneſum eſt.

Scythiaca regio Ægyptij tractus apud Ptolemæum: Campo Carmeli fortè hodie.

ſcythicum littus, Pomponius vocat totam eam oram littoralem vſque ad oſtium Caſpij maris, quo ſe in Scythicum mare exonerat.

ſcythicum promontorium Hiſpaniæ in Cantabris, Mela auctore. A quibuſdam in Aſia collocatur. *Cabo del Figo* Oliuario dicitur.

ſcythicus, ſinus maris Caſpij, quem Scythæ accolunt. Plin.

ſcythicus mons. Vide Phaſis & Taurus.

ſcythias, olim dicta eſt Delus inſula. Steph. Vide Delos.

ſcython. Vide Thracia.

ſcythotauri, populi Scythiæ, Tauricæ regionis iuga incolentes, qui (vt Solinus refert) pro hoſtiis aduenas cædere conſueuerunt. Meminit horum & Plin. libro quarto, capite decimo ſecundo.

ſcythopolis, vrbs Libyæ: Gentile, Scythopolites. Steph. Alia eſt Scythopolis vrbs in Decapolitana Syria, vt ſcribit Plin. lib. 5. c. 18. Strab. lib. 16. Galilææ proximam eſſe ſcribit. Steph. vrbs Palæſtinæ, vel Nyſſa (ſi rectè legitur) in Cœleſyria Scytharum ciuitas, illorum qui Bæſi priùs à Barbaris dicebantur. Bethſan Hebræis dicitur, vt ſcribit D. Hieronymus: Bethames habet Ioſephus, eámquem in tribu Manaſſis ponit. Baſan antea vocatam ſcribit Cedrenus: vide Annotationes Xylandri in hunc auctorem.

S E

ſeba, ſiue Sebe, nomen viri. 1. Par. 3. Filius Bochri 2. Reg. 20. Lat. ſeptem vel ſeptimus ſiue ſaturitas, vel iuramentum.

ſeba. Vide Sabæi & Sacæ.

ſebadius, Bacchus dictus eſt, quòd idem putaretur cum ſole, quaſi tu dicas pium & religioſum: nihil enim veteres putauerunt ſole venerabilius. Palæph. lib. 3.

ſebaſta, Aſiæ vrbs non longè ab Euphrate deſcribitur à Sabellico, ſed cuius regionis ſit clarè non apparet: eam tamen hodie *Suas* vocari ait (vide Samaria & Diopolis) hanc enim eandem eſſe ſuſpicatur. Vide item Alexandria & Cæſaræa Ciliciæ.

ſebaſta Altera Legio, Duminorum Albionis inſulæ vrbs apud Ptolemæum. *Leskord* vocatur Villanouano.

ſebaſte, vrbs Iudææ, ante Samaria dicta, quam Herodes Baſtam appellauit. Strab. lib. 16. Pli. lib. 5. cap. 13. Eſt etiam σεβαστὴ, inſula Ciciliæ. Vide Eleuſſa. Item vrbs Armeniæ quæ nunc Sebaſtia vocatur: & oppidum in Samaritide: & Cherroneſus iuxta Cotycem. Gentile, Sebaſtenus. Steph.

ſebaſtianus Zianus, Venetorum dux, anno ſalutis 1167.

ſebaſtopolis, Ponti Cappadocij vrbs. Ptol. lib. 5. cap. 6. vulgò *S.Gregorius*. Vide Dioſcorus. Hanc Plinius Campſeonyſin vocat, dicítque lib. 6. cap. 4. flumen eſſe, Flumina Campſeonyſis, Nogrus, Bathys, quo loco Pintianus libenter Acampſis & Acinaſis legit, &c. ídque auctoritate Arriani, qui hoc tractu Acinaſin habet.

ſebeda, portus Lyciæ: Gentile: Sebedeus. Steph.

ſebendunum, Caſtellanorum in Hiſpania vrbs. Ptol.

ſebenia, ſacerdos quidam, 1. Paral. 15. nomen viri, 2. Eſdr. 10. idem ſignif. quod ſabanias.

ſebenicum, in littore mari Adriatici vrbs maritima ad Orientem ſub Venetorum imperio. Ab antiquis ſicum appellatam quidam exiſtimant. D.Niger.

ſebennytum, Stephano, vrbs in Ægypto, vbi & palus & amnis ſunt cognomines. Vnde præfectura quoque ſebennytica, & ſebennyticum Nili oſtium vocari conſtat, quod, teſte Herodoto. lib. 2. in duo alia diuiditur ſcilicet in Sciticum & Mendeſium. De Nili oſtiis pulchrè Plin. l. 5. c. 10. & Strab. lib. vlt. Hinc ciuis Sebennytes, & ſebennytis præfectura Steph. Alij ſibennyticum habent, & *Sturioni* hodie vocari tradit Niger.

ſebeon, pater Anæ patris Oolibama alterius vxoris Eſau de filiabus Chanaan. Geneſ. 36. Lat. ſtans iniquitas, ſiue inflatio vel tumor peccati: aut ſyriacè, tinctus vel intingens.

ſebetos, fons apud Neapolim, cuius aqua vicatim decurrens, amnis ferè vſum Neapolitanis præſtat.

ſebetus, fluuius ſæpe à Iouiniano Pontano celebratus, prope Neapolis mœnia labitur. Vulgò *Fiume de la Maddalena* vocatur. populariter autem à Neapolitanis *Fornello* nominatur. Huius amnis meminit Statius lib. 1. Syluar. item Columella in ſuo horto hoc verſu,

Doctáque Parthenope Sebethide roſida lympha.

Cum aſpiratione ſcribendum docet ex lapidibus Manutius, ſed videtur etiam in prima per à *Sabetus* legi.

ſebia, mater Ioas, filij Ochoziæ Ioram filij Achab. 4. Reg. 12. filius item Saharim ex Hodes vxore. 1. Paral. 8. Lat. Damula, vel capra, aut pulchra, vel præcipua, ſiue ſtans, Dominus: aut Syriacè, voluntaria.

ſebienas Ægyptiorum rex, anno mundi 3239.

ſebinus, lacus Iſtriæ inclytus, quem facit fluuius Lollius apud Sarnicum, vallis Celepinæ oppidum. Hodie vulgus lacum Iſei appellat. Plin. lib. 3. c. 19.

ſebnia, nomen viri. 2. Eſdr. 9. idem ſignif. quod ſabanias.

ſeboim, nomen vrbis Gen. 10. Lat. Damulæ vel capreæ, ſiue pulchri, vel præcipui aut inflati: vel ſyriacè, voluntarij.

ſebritæ, populi qui aliquando Sembritæ, ab inſula Meroe vicina.

ſebthai, nomen viri, 1. Eſdr. 8. Lat. Sabbathum, ſiue requies vel ceſſatio.

ſebuſiani, populi inter Celtas extra Galliam prouinciam, Romanorum trans Rhenum fluuium primi, Allobrogibus Sequaniſque ac Heduis, quorum erant clientes finitimi, inter Lauſannenſem & Lugdunenſem, diœceſin ſiti. Ciuitas eſt epiſcopalis in prouincia Veſontina, Duci Sabaudiæ ſubdita. Alio nomine Seguſiani appellantur. Cæſ. in Com. Gallicè *Le pays de Breſſe* Vignereo. Marlianoſeos *Bellicęſes* interpretatur. Pinetus & Vignereus *Breſſanis*. Seudo autem videtur potius ea Sabaudiæ pars, quæ hodie *Burgo preſſo* dicitur.

ſebuſiani, citantur à B. Rhenano ex Marcellini libro 16. dicitque eo vocabulo *VViſſemburg* oppidulum denotari, quod eſt inter Argentinam & Spiram, idem ſuadet primo commentariorum libro apud Cæſarem, pro Seduſios Sebuſios legendum.

ſecande, Æthiopiæ ſub Ægypto oppidum. Plin. 3.

Secerræ, Hiſpaniæ Tarraconenſis vrbs. Ant. *S. Celloni*, Varrerio, qui dubitat num eadem ſit cum Iaccetanorum *Aſcerris* Ptolemæi. Hãc Marianæus *Ceruera* indigitat.

ſecela, vrbs Palæſtinæ: Gentile, Seceli. Steph. ex Ioſepho.

ſechem, filius Galaad filij Machir filij Manaſſe. Num. 27. Paralip. 7. Ab hoc metropolis Samariæ in tribu Manaſſæ, quæ Sichem dicitur Vide Sichem, Latine, pars ſiue portiô, vt humerus, aut matutinatio, vel itio matutina.

ſechenias, filius Obdiæ filij Auam filij Raphaiæ, 1. Paral. 3. 24. 2. Par. 31. Lat. vicinus Dominus, aut habitatio Domini.

ſechia, filius Saharaim ex Hodes vxore ſua. 1. Paralip. 8. Latin. proiectio vel ramus Domini, ſiue ſepiens aut vallans Dominus, vel ceſſatio Domini.

ſechrona, ciuitas in tribu Dan. Ioſ. 15. Lat. ebrietas aut precium, vel merces eius.

ſecoanus, fluuius Maſſilienſium: vnde Gentile, σηκόανοι. Stephan. de Sequana fluuio potius, & Sequanis populis accipiendum videtur. Vide Sequana.

ſecontia, Celtiberiæ vrbs eſt apud Antoninum inter Bilbilim & Cæſarauguſtam. Varrerius *Muela* vocat. *Mocdgia* legit Hen. Coquus *Segontia* per g legit Hieron.

ſecor, Galliæ Aquitanicæ portus. Ptol. *Luſſon* Villanouano & Cœnali.

ſecundani, Galliæ populi, in quibus Arauſio vrbs. Plin.

ſecundinus, Conſul. anno ab vrbe condita. 1265.

ſeculares, ludi in honorem Apollinis & Dianæ inſtituti, fiebant centeſimo quoque anno præcone per compita clamante: Venite ad ludos, quos nemo mortalium vidit, neque viſurus eſt. Hos inſtituit Valerius Publicola ob exactos reges. Celebrauit Philippus Imp. anno poſt vrbem conditam 1000. In quibus fuerunt elephanti xxx. alces x. tygres x. leones manſueti xx. leopardi manſueti xxx. hyenæ x. Gladiatorum fiſcalium duo millia, hyppopotami quoque, rhinocerotes, arcoleontes, cameloperdi, onagri, & equiferi.

ſecundus, nomen viri, de quo Act. vigeſimo.

ſecundus, ſophiſta Athenienſis, quem aliqui Epithyrum vocant, quòd architecti filius fuerit. multæ quidem doctrinæ, mediocris eloquentiæ, æqualis æmuluſque Herodis Attici: ex quo Herodes illud Heſiodi eleganti mutatione in eum cauillatus eſt. Figulus æqualem exigat. τῷ τέκτονι τέκτων. Qui nihilominus ſenem poſtea morientem, & epicedio & lacrymis honorauit. Ex Philoſtrato.

ſecundus alter, Tridentinus, vir ſanctus, Agriulphi regis Longobardorum tempore, ſcripſit breuiter Longobardorum hiſtoriam. Author Paulus Foroiulienſis.

ſecuſſes, populi ſunt in Alpibus, vt notat Plin. lib. 3. cap. 10.

ſecuſiani, Cæſari & Plin. Galliæ populi, *Le pays de Foreſt* vulgò. Vide Seguſiani.

ſecuſtero, oppidum Galliæ Narbonenſis Antonino, *Seſteron* Simlero.

ſedada, l. latus eius, l ſiue cibarium aut venatio eius. Terminus eſt tribus Iudæ. Numero 548.

Sedecias, filius Ioſiæ regis, ſic nominatus à Nabuchodonozor cùm prius Methanias diceretur 4. Reg. 24. 1. Paralipomenon 3. Filius item Hananiæ. Ierem. 36. Hoc nomine vocabatur

propheta ille blaſphemus, 3. Regum 22. Filius Chanaan. Fuit & filius Ioachim filij Ioſiæ.1.Paralipom. 3. Latin.iuſtus Domini, vel iuſtitia Domini.

ſedecula, locus cuius Cicero meminit in Epiſtol. ad Attic.vt tradit Barrius. incolæ *Segiolam* vocantur.

ſedeur, pater Eliſur principis tribus Ruben, Num.1. Latin. ager luminis vel ignis, ſiue vbera luminis aut omnipotentis lumen, vel deuaſtatoris ignis.

ſedigitus Volcatius, illuſtris poëta, Sedegitus à ſex digitis dictus eſt. Plinius libro vndecimo cap.43.

ſeduni, populi in Alpibus, quos commemorat Plin. lib.3. cap.20. *Valleſia* ſuperior. & *Veragri* Cæſaris, *Valleſia* inferior. Item *Sedunum* horum metropolis, *Sion* Sabaudica lingua & *Sitten* Germanica dicitur ex Scudi commentariis.

ſeduſij, vel Seduni, populi Germaniæ, ſi pro Sedunum vrbem incolentibus capiantur, Heluetiis & Celtis finitimi, quos fluuius Rhodanus irrigat: finitimi etiam Veragris inter montes, quibus nunc Briga & S. Bernardi nomen eſt, non longè ab Antuatibus, & Allobrogibus, Germanica lingua magna ex parte vtentes: hodie Valeſij vocantur. Gall. *Les Valeiſans*. Eorum præcipua ciuitas: & Epiſcopalis Sedunum, Germanis *Sitten*, Gallis *Syon* dicitur, vrbs in media planitie,inter altiſſim.montes conſtructa. In Sedunorum autem finibus Rhodanus oritur, nec longè ab eis verſus Curienſem & Tridentinam diœceſim Rhenus exoritur. Cæſar in Comment.

ſegalauni, populi Valentiniani, Gallicè *Le pais à l'entour de Valence en Dauphiné.*

ſegeda, Hiſpaniæ Bæticæ vrbs. Plinius. *Segidam* habet Strabo & Stephanus. Niger ſcribit eam *S.Steuan* vocari,& circa *Caceres* eam fuiſſe tradit Beutherus, vrbem amplam & potentem Celtiberorum, qui *Belli* cognominantur, deſcribit Appian. Alexand.

ſegedunum, Britanniæ inſulæ oppidum Lib. Notit. *Seton* Camdeno. Eſt in Northumbria. Lazius vocat *Seged. Singidonenſis* meminit Aurel. Victor.in vita Iouiniani Imper.

ſegelogum, Antonino Angliæ oppidum eſt, alias apud eundem *Agelocum* dicitur,vt annotauit Siml.& ante eum Talbotus.

ſegeſta, oppidum Siciliæ, ab Ænea conditum. Cicer. ſexto in Verrem: alio nomine Aceſta. Vide ſuprà. Vide etiam Egeſta & Epidamnus.

ſegeſta Tiguliorum. Liguriæ vbrs. Plinius. *Specia* Blondo, vrbs item Carnorum: Plin. *Seſtri de Leuante* vocatur à Leandro.

ſegeſtanorum Emporium. Vide Ægeſteorum.

ſegeſtanæ aquæ ſiue Pincianæ ſunt Antonino in Sicilia inter Drapanum & Panormum.

ſegeſtica inſula, quam Plinius deſcribit iuxta confluentiam Colapis in Sauum. *Zigea* Hungaricè dicitur, vt Lazius tradit, Pinetus *Landſburg* vertit. *Segeſtica* Pannoniæ vrbs deſcribitur à Strab. lib.5.& 7. iuxta Sauum ad multorum amnium confluentes: non procul à Siſclia oppido. Bonfinius tradit huius Segeſticæ vix veſtigia extare,locúmque hodie *Segeſd*.aut *Segeſtum* vocari.

ſegetia dea, quam priſci colebant,vt lætas faceret ſegetes.

ſegida, Celtiberiæ vrbs à Pompeio capta. Oroſ. 5.cap.23.

ſegimonenſes, Hiſpaniæ populi. Plin. quorum locum Pinetus *Seguram* vocat, & addit *Segiſamonculum* Ptolemæi eſſe: idem Plin. Segimonenſibus immediatè iungit *Segiſameiulienſes*, quos putant à Ptolemæo *Segiſamam Iuliam* appellari. *Segeſamam* Vaccæorum habet Strabo, & *Segiſamam* vrbem Cantabriæ habet Oroſius lib.6. c.21. quam à Cæſare captam ſcribit.

ſegiſa, Baſtitanorum oppidum in Hiſpania. Ptolem.

ſegni, inter Belgas populi ex genere & numero Germanorum, Condruſis finitimi, qui ambo ſunt populi inter Eburones & Treuiros Comitatui Namurcenſi, Arduennæ ſyluæ & Ducatui Lucemburgenſi, Meſæque fluuio proximi. Nomen eos retinere ſcribit Marlianus: vocantur enim *Siney*, vt Leodius, aut *Segney* vt Diuæus tradit, *Lambourg* Vignereus interpretatur.

ſegobriga, oppidum Celtiberiæ, vbi Sertorius & Metellus prælium commiſere. Strab. lib.3. Stephano, vrbs Celtiberorum: Gentile, Segidæus. Strabo libro iam citato, Segida non Celtiberorum, vt Segobridam, ſed Aruactorum oppidum facit. *Segorbia* hodie dicitur, teſtibus Vaſæo, Cluſio & Tarapha.

ſegodianum, Germaniæ ciuitas. Ptol. hodie *Nuremberg*: vmbilicus Germaniæ eſt, & celebre emporium. Item Galliæ vrbs in Rhutenis: vulgo *Rhodes*. *Rhuteni* Cæſaris ſunt.

ſegoncia, Hiſpaniæ vrbs inter Complutum & Cæſar-auguſtum. Autor. *Siguença* vulgò, teſte Varrerio. Huius Plin. Liu. & Strabo meminere. Altera fuit *Seguntia* in Bætica verſus Fretum à Plinio nominata: eius ruinæ viſuntur non longè à Lethei fluminis ripa, hodiéque *Giſgonça*, loco nomen eſt apud Plin. *Saguntia* & Strabonem *Serguncia* legi videtur.

ſegontiaci, Cæſari populi in Anglia mari proximi, alio nomine Eboracenſes dicti.

ſegouellauni Plinio qui fortè Segalauni Ptolemæo, populi Galliæ Narbonenſis circa Viennam & *Valentinois*, Pineto.

ſegor, oppidum Sodomorum. Geneſ. 16. Iſa. 15. quod Geneſ. 14. dicitur Bala. Lat. parua. Vide Bala.

ſegoreij, populi Galliæ Narbonenſis, de quibus ſic Alexander ab Alex. lib. 1. c. 24. Segoreiorum velut erat mos, vt paratis inſtructiſque menſis, inter epulas virgo introduceretur: & cui ex conuiuis aquam dederat, eum ſibi virum delegiſſe videbatur.

ſegortialacta, Areuacorum in Hiſpania Tarraconenſi vrbs Ptolemæo, *Sepulueda* Villanouano.

ſegouellauni, Plinio, qui fortè *Segalauni*, Ptolemæo populi Galliæ Narbonenſis. *Valentinois* Pineto.

ſegouia, Areuacorum vrbs in Hiſpania Tarraconenſi, & in Bætica: Plin. *Segobia* hodie. Eſt item Germaniæ oppidum. Plin.

ſegub, filius Hiel reædificatoris Ierichò 3. Regum 16. Filius Eſron filij Phares, ex filia Machir patris Galaad. 1. Par. 2. fortificatus aut exhalatus.

ſeguntium, Antonino Angliæ vrbs, quæ *Gilcester* Anglis & *Caerſegent* Britannis dicitur, Lhuydo auctore.

ſeguſium, Ptol. lib. 3. c. 1. Seguſianorum vrbs in Græcis Alpibus: vulgò *Sion*.

ſeguſiani, Galliæ Lugdunenſis populi Strab. & Ptol. qui eorum vrbem Lugdunum vocat. Vulgò, *Le Lionnois & Foreſts*. Vide Secuſſiani.

ſcheſima, ciuitas in tribu Iſſachar. Ioſ. 19. Lat. humiliatio ieiunij: aut fouea, ſiue meditatio ieiunij: vel ſuperbia maris.

ſehon, rex Amorrhæorum. Num. 21. Ioſ. 3. Lat. eradicatio, ſiue concluſio.

ſeia dea, dicta à ſerendo, alio nomine Segeſta, à ſegetibus. Simulachrum eius Romæ extabat ætate Plinij.

ſeianus, vir de quo multa Suetonius in Tiberio c. 48. Iuuenal. Satyra 10.

--Seianus dicitur vnicè Spectandus.

ſeir, mons Idumææ inter Aſphaltiten & Ægyptum, qui ab Eſau huius montis accola, eò quòd eſſet hirſutus, nomen accepit. 1. Paral. 4. Iſaiæ 21. Eſt & nomen viri cuiuſdam Horræi. Gen. 36. Lat. hiſpidus ſiue piloſus, aut hœdus, vel dæmon ſeu hordeaceus, vel tempeſtas.

ſeira, ciuitas Idumææ. 4. Reg. 8. Lat. parua, ſiue tribulata.

ſeirath, nomen loci, Iudic. 3. Idem quod Seir ſignificat.

ſeius, viri nomen, à quo Seianus equus, de quo Gellius libro 3. cap. 6. & Eraſmus in Chiliadibus.

ſela, filius Iudæ ex ſua vxore, Geneſis 38. Paralip. 4 diſſoluens ſiue diſcalceans: vel Syriacè illudens.

ſela, ciuitas in tribu Beniamin. Ioſ. 8. Lat. coſta ſiue latus, aut claudicatio.

ſelahi, mater matris Ioſaphat regis Iudæ, 2. Par. 20. Lat. ramus vel propagines, ſiue miſſio vel amittens, aut telum, vel arma ſ. miſſilia: vel Syriacè, ſpolians, vel ſpoliatus.

ſelaitæ, nomen familiæ, Num. 26. Lat. diſcalceans ſiue diſſoluens, vel Syriacè, illudens ſiue decipiens.

ſelambina, Hiſpaniæ Bæticæ vrbs. Ptolem. *Salobrenno* Floriano.

ſelampura, Indiæ extra Gangem vrbs, teſte Ptolemæo, vt habet Mercator, quam *Lampuraa* vocat, ſed in Græcis Ptolemæi codicib. Lampura tantùm legitur, non Selampura

ſelaſia, vrbs à Lacedemoniis occupata, anno mundi 3580.

ſeloha, ciuitas regis Og in Baſan. Deut. 3. 1. Par. 5.

ſelacha eadem appellatur. Latin. Caniſtrum tuum, vel eleuatio aut conculcatio tua.

ſelchim, Sicyoniorum rex 111. regnauit annis xx. anno mundi 1969.

ſelebin, ciuitas in tribu Dan. Ioſ. 18. Latin. vulpis intellectus, vel filijs aut pugnus vel pugillus intellectus, ſiue ſemita intellectus vel filij, aut reſpicientis intellectus.

ſelec, nomen viri. 2. Reg. 23. 1. Paral. 11. Lat vmbra vel tinnitus lambentis vel percutientis: aut aſſans vel torrefaciens lambentem vel percutientem.

ſelecti Dij, apud Romanos vocabantur præcipui & Summates qui habebant ampliorem poteſtatem: quíque celebriores & in maiori haberentur cultu ac veneratione. A Diuo Auguſtino ex Varrone viginti numerantur; duodecim videlicet mares: Ianus, Iupiter, Saturnus, Genius, Mercurius, Apollo, Mars, Vulcanus, Neptunus, Sol, Orcus, Liber pater: fœminæ octo, Tellus, Ceres, Iuno, Luna, Diana, Minerua, Venus, Veſta. Selecti alij erant à Conſentibus. Auguſtinus libro quarto de Ciuitate Dei. Lil. Geraldus Syntag. primo libro hiſtor. Deorum.

ſelemian, nomen viri. 1. Eſdr. 10. Lat. pax ſiue perfectio aut retributio Domini.

ſelemias, idem pater Iuchal, Ierem. 38. Pater etiam Ieriæ, Ierem. 37. filius Hananiæ, ibidem. Filius Abedeel, Ierem. 36. idem ſignif. quod Selemian.

ſelemith, nomen viri. 1. Par. 26. Lat. pacifica ſiue perfecta, aut retribuens.

ſelene, vrbs Tyrrheniæ: Gentile, Selenopolites. Et alia magna, vna ex centum incolis. Incola Selenites vel Selenus. Steph.

ſelenitides mulieres, quas ait Hero, oua parere, indéque naſcentes homines quinquennes decies eſſe nobis ampliores.

ſelenus, fluuius Ciliciæ in finibus Celendrarum, in cuius oſtio portus eſt. Vide Selinus.

ſeleph, nomen viri, 2.Eſdr.3. Lat. vmbra vel tinnitus concuſſionis: aut ex Hebr.& Syro, vmbra coniuncta.

ſelethai, filius Semei.1.Par.8. Lat. vmbra ſiue aſſatio vel torrefactio, aut tinnitus meus, vel Syriacè, Oratio mea.

ſeleucia, ciuitas in promontorio Syriæ Antiochenæ ſita, à Seleuco Nicanore condita. Ioſepho 18.Antiq. Iudaic. cap. 16. & Hegeſippo libro 4. ca.1.quam Paulus peragrauit. Act.13.1.Mach.11. [Libanius Rhetor, orat.ſec. ad Theodoſium M. Imp.poſt conciliat.cum Antiochenis, Seleuciæ & Antiochiæ cauſam agit, & vtriuſque laudem ſitumque proponit. pag.10. 11. & ſeq. editionis bilinguis & interpret.Morellianæ in 8.]

ſeleucia, Syriæ cauæ in littore maris mediterranei. Ptolem. Stephanus *Seleucobelum* in Syria deſcribit, quam *Seleuceum* non *Seleuciam* ad Belum, à Pauſania appellari addit. Eſt item *Seleucia* in eodem tractu apud Ptolemæum, qui eam *Pieram* cognominat. *Soldi* vocatur ab Oliuario, *Soldino* à Nigro.

ſeleucia, Piſidiæ vel potius Pamphyliæ regionis ciuitas. Ptolem. *Charazaſar*, Nigro.

ſeleucia, Elimaidis, Perſicæ regionis ciuitas. Plin. Item, Comagenæ, ad Euphratem fluuium. Strabo. Plinius eam Parthorum cognominat, & Babyloniam quoque vocari tradit. *Bacha*, Nigro, *Meſal*. Maſio dicitur *Baudra* autem, Pineto. Nouem Seleucias extruxiſſe Seleucum Antiochi filium auctor eſt Appian. in Syriacis.

ſeleucia, vrbs Ciliciæ Tracheæ, quam Seleucus Nicanor ita nominauit, prius autem Olbia dicebatur & Hyria. Ciuis, Hyrieus Olbianus, Seleuceus, Seleucenus, & regio Seleucis. Eſt etiam Seleucis, genus poculi à Seleuco.

ſeleucobelus, vrbs prope Syriam. Ciuis, Seleucobelites, vel Seleucis iuxta Belum. Stephanus.

ſeleucus, qui & Philopater, VII. Syriæ rex regnauit annis XII. anno mundi 3777.

ſeleucus, vrbs iuxta Apameam in Syria (ſic enim legendum videtur apud Stephanum) Ciuis σελευκίτης.

ſeleucus, cos. ab vrbe condita 975.

ſeleucus vnus ex principibus Alexandri, qui poſt Alexandri mortem primus in Syria regnauit annos XX. de quo Appia. clariſſimus hiſtoricus Græcus in Syriaco.

ſeleucus Gryphi filius cum patruo Cyziceno de Syriaco imperio dimicauit, atque acie victū interfecit. Ipſe à patruele regno pulſus, & à ciuibus in Palatio concrematus eſt, Olymp.53.

ſeleucus Ceraunus, V. Syriæ rex, regnauit annis III. anno mundi 3738.

ſeleucus Gallinicus, III. rex Syriæ, regnauit annis XX. anno mundi 3718.

ſeleucus Nicanor, Syriā occupauit & regnauit in ea annis XXXI. Olymp.22. Is tranſtulit Iudæos in eas vrbes, quas extruxerat: ius eis & municipalem ordinem cum Græcis æqualem tribuit, Olymp.25.

ſelga, Ptolemæo Pamphyliæ ciuitas. Hodie *Philadelphia* dici ait Niger.

ſelge, vrbs Piſidiæ, Lacedæmoniorum colonia. Ciues σελγεῖς. Poſſeſſiuum, Selgicus.

ſelgeſſus. Vide Sagalaſſus.

ſelgia Armeniæ Maioris vrbs. Ptol.

ſelim, ciuitas in tribu Iuda. Ioſ. 15. Lat. miſſi vel propagines, aut rami, ſiue arma, ſ. miſſilia, aut Syriacè, ſpoliantes.

ſelinis, vrbs Siciliæ iuxta Lilybæum, palmis abundans. Virg.3.Æneid.

Téque datis linquo ventis palmoſa Selinis.

ſelinunta, Ciliciæ vrbs, quæ Traianopolis poſt dicta, vrbe condita 869. [hanc inter Doricas refert Mar. Heracl. in poëm. Geogra. v. 251. edit.& verſionis Morellianæ.]

Struxere Megarenſes Selinuntem oppidum.

ſelinus, portus Marmaricę regionis in Africa: Ptolemęo, *Porto Alberto* vocatur Caſtaldo, *Salones* Mercatori.

ſelinus, untis, duorum fluuiorum nomen in Aſia, qui in Mare influentes, Dianę Epheſię templum vtrinq; complectuntur. Vide Plinium li.5. ca.29. Eſt & Selinus alius in Ægiorum agro, qui eſt in Achaia propriè dicta. Item alius in Elide. Rurſus alius in Sicilia iuxta Megara & Hyblam montem: quorum omnium meminit Strab. lib.8.

ſelinus, untis, filius Neptuni, filiam habuit Helicen, quæ nupſit Ioui. Steph. in Helice.

ſelinus, XI. Turc. Imp. Solimani pater, patre regno exuto imperauit annis VII. Duos Sultanos poſt diuerſa bella vicit & occidit: Ægyptum Arabiámque ſuo adiecit imp. an. mundi 5473.

ſelinus, oppidum Sicilię palmis abundans, *Selynon* apud Silium legitur. Hodie Aretio *Salemo* dicitur, *Terra de Pulici*. Fazel. *Mazara* vocari tradit Volaterran. Videtur errare Leander, qui ſcribit eandem Mazara à Ptolemęo diei, cum fluuij nomen ſit Mazara, non vrbis, apud eundem Ptolemęum. Strabo ſcribit ſuo tempore Selinuntem interiiſſe.

ſelinus, Siciliæ flumen Ptolemęo & Straboni [& Vib.Sequ. à quo *Selinus Meſſalorum* dicitur: quòd apium ibi plurimum naſcatur] hodie *Madiuni* dicitur, Fazello teſte, *Salemi* Leandro. Sunt autem plures alibi huius nomine fluuij. Strabo enim & Pauſanias alium in Achaia deſcribunt, qui Ægium vrbem perfluit. Strabo alium in Cilicia: item alium in Elide circa Silluntem, quem Xenoph.5 Cyri exped. Sellenuntem vocat alium, qui Epheſi prçter templū Dianę labitur, ex quo Pli. li.5. ca. 29. duos facit, ſic enim apud eū legitur: *Templum Dianæ complexi è diuerſis regionibus duo Selinuntes*. Et ca. ſequēti ſcribit Selinūtem intermeare Pergamū vrbem.

ſelinuſius, locus poſt Cayſtri oſtia ex pelago refuſus, Strabo lib.14.

ſella, vxor Lamech. Gen. 4. Lat. vmbra, vel aſſatio ſiue tinnitus: aut Syriacè, oratio.

ſellæ, oppidum Epiri, cuius incolæ Sellani dicuntur. Vide Selli.

ſelai. nomen viri, 2. Eſd. 11. Lat. Exaltatio ſiue conculcatio, vel æquiparatio, aut Syriacè, Caniſtrum.

ſellaſia, vrbs Laconicæ: Gent. Sellaſcus. Steph. apud eundem rurſus Σιμασία. Ciuis, Sillaſieus.

ſellem filius Nephthali, Num. 26. qui Gen. 46. Salem, & 1. Par. 7. Salum dicitur. Lat. Pacificus ſiue perfectus, aut retribuens.

ſiles, filius Hellem 1. Para. 7. Lat. trinus, aut princeps vel dux.

ſelli, aliàs Elli, idem qui Dodonæi, Steph. Iidem videntur Selani, de quibus in Sellæ.

ſellu, nomen viri. 2. Eſd. 11. & 12. Lat. caniſtrum, aut exaltatio, aut æquiparatio.

ſellum, filius Iabes 4. Reg 15. Filius Siſamai filij Elaſa, 1. Paral. 2. 4. Filius Ioſiæ 1. Paral. 3. Ierem. 22. Filius Nephthali, 1. Para. 7. qui Gen. 46. dicitur Sallem: & num. 26. Sellem filius Sadoc. 1. Par. 6. Pater Ezechiæ principis. 2. Par. 28. idem quod Sellem ſignificat.

ſellun, filius Chol-hoza, 2. Eſd. 3. Lat. manens, aut pacificus vel abundans: aut Syr. illudens.

ſellus, Hiſpan. Tarracon. fluuius. Sex. Auien.

ſellus, vir quidam Athenienſis, qui quum eſſet pauper, volebat tamen videri diues.

ſelmai, pater Hagaba, 2. Eſd. 7. Lat. veſtis mea.

ſelmon, mons in Ephraim vmbroſus & caliginoſus, cuius meminit Iud. li. 9. Eſt & nomen viri, 2. Reg. 2. Par. 13. Pſal. 67. lat. obſcuritas aut imago eius, ſiue vmbra muneris.

ſelomith, nomen viri, 1. Eſd. 8. Lat. pacifica, ſiue perfecta aut retribuens.

ſelybria, Ptolemæo Thraciæ vrbs. *Selymbria* apud Plinium eſt. Strabo tradit antea *Selyn* dictam, poſtea addita *Bria*, quod Thracum lingua vrbem ſignificat, *Selybryam* appellatam. Huic ſubſcribit Steph. Ciuis. Selymbrianus.

ſelymbria, ciuitas in Propontide, propinqua Byzantio, Herod. lib. 6. [Marc. Heracleotes in Carm. Periegetico, ver. 223. & ſeq. ex edit. & parafraſi Morelliana:

Sami colonia eſt populi Perinthus: hæret huic
Selymbria. -- Hancque Megarenſes condiderunt, antequam Byzantium.

Conſtant. Porphyrog. Imp. lib. 2. de Themat. Occid. 1. Them. ex edit. & tranſlatione Morel. Sulembriam ſcribit Συλυμβρίαν, eamque & Meſembriam vrbes tradit à Regibus appellationem habuiſſe, βασιλέων τε συγγενείας, priuſquam Rom. Imp. auctum fuiſſet, & omnia terrarum ſola percurriſſet. videſis Fed. Morelli notas ad hunc locum Conſtant. pa. 43.]

ſem, filius Noe, Gen. 5. Luc. 3. Lat. nomen vel fama, ſeu ponens vel poſitus aut ibi.

ſemaath, mulier, 2. Pa 24. Lat. audiés vel obed.

ſemachidæ, vicus Atticæ in Antiochide, vel (vt Philochorus vult) Epactria, tribu, à Semacho nomen inditum, cuius filiæ Bacchum hoſpitio exceperũt, deinde Sacerdotes Bacchi ex earũ familia lectæ ſunt, Incol. Semachides. Ste. Heſych.

ſemaia, filius Sechenie, 1. Par. 3. 2. Eſd. 6. Lat. audiens Dominum, vel obediens Domino.

ſemana, Sylua, Ptolemæo in Germania eſt, *Duringervvaldi* videtur Pyramio. Eſt etiam vici nomen circa Nicomediam.

ſemanthini. Vide Imaus & Taurus.

ſemarith, nomen mulieris, 2. Par. 24. Lat. cuſtodita, vel adamantina, aut ſpina, vel fæx.

Semathei, filius Sobal filij Hur primogeniti Caleb ex Ephrata concubina 1. Par. 2. lat. nominatus, vel poſitus, ſiue deſolatus, aut ſtupefactus.

ſemeber, rex Seboim. Ge. 14. Lat. nomen vel fama robuſti, vel fortis, aut nomen alę vel pennati, ſeu deſtruens fortitudinem vel alam aut pennã.

ſemegar, vnus ex principibus regis Babyloniorum. Ier. 39. Lat. aromata peregrini, aut ruminantis vel certantis.

ſemei, filius Gerſon, filij Leui. Exo. 6. Fili. Ger. 2. Re. 16. Filius Phadaia filij Iechon. 1. Pa. 3. Filius Ioël. 1. Par. 5. Filius Maſma. 1. Pa. 4. Filius Ieth filij Gerſon, 1. Pa. 6. Frat. Chon. 2. Pa. 29. 31. Lat. audiens vel obediens, aut nom. acerui, vel deſtruẽs aceruum.

ſemei, 1. Paral. 2. filius Onam filij Ieramel ex Atara vxore. Lat. nomen meum, aut deſolatio ſiue perditio mea, vel ſtupefactio, aut cœli.

ſemeia, ſiue Semeias, pater Vriæ prophetæ 3. Re. 12. filius Haſſub. 1. Pa. 9. Ier. 26. 2. Eſd. 12. 2. Pa. 29. 31. 35. Lat. audiens Dominũ vel obediẽs Dom.

ſemeias, 1. Pa. 25. 27. filius Eliſaph. Semeiticus. idẽ lat. obediẽs, ſiue nomen aut deſolatio acerui.

ſemele, Cadmi Thebarum regis filia, ex qua Iupiter Bacchum genuit: hinc Semeleius.

ſemelia, ciuitas in Oriente, vnde oriundus Abdalla, qui tranſiens in Africam vocabat ſe Mehodi: ibidem ædificauit ciuitatem de nomine ſuo *Mehodemiam*. Tyrius 19. ca. 21.

ſemer, nomen viri, 3. Reg. 16 Lat. cuſtos, vel adamas, ſeu vepres, aut ſpina, vel fæx.

ſemeria, nomen viri, 1. Eſd. 10. lat. cuſtodia vel adamas ſeu vepres vel ſpina Domini.

ſemeron. 2. Par. 13. nomen montis. lat. lanæ aut medullæ, ſcil. arborum.

ſemeron, Ioſ. 19. ciuitas in tribu Zabulon. lat. idem ſignificat quod Semer.

ſemida. filius Galaad filij Machiar filij Manaſſe. Num. 26. 1. Par. 7. lat. nomen ſcientiæ aut cognitionis vel ponens ſcientiam.

ſemiramos. Vide Thyatira.

ſemigũtus, Segeſti filius Cheruſcorũ ductor, à Germ. bello captus, tractus eſt in triũphũ. St. li. 7.

ſemiramis, Aſſyriorum regina, Nini regis vxor, quæ poſt viri obitum, quòd intelligeret Aſſyrios grauatè mulieris imperium paſſuros, diſſimulato illius obitu, perſonam eius aſſumpſit, donec filius Ninus adoleſceret, regnóque ad-

miniſtrando idoneus fieret. Hæc & Babylonem muro lateritio cinxiſſe dicitur, & ſubactis vicinis, regni ſui terminos latiſſimè propagaſſe. Valer. lib. 9. c. 3. cùm aliquando circa corporis cultum occupatæ Semiramidi defectio Babylonis nunciata eſſet, ſoluta adhuc altera capillorum parte, protinus ad eam expugnandam accurriſſe ait, nec priùs comam in ordinem redegiſſe, quàm vrbem recepiſſet.

ſemiramis Aſcalonica fuit, quæ quarto loco apud Babyloniam annis quadraginta regnauit. Hæc anteceſſit militia, triumphis, diuitiis, victoriis, & imperio omnes mortales. Ipſam vrbem Babyloniam maximam ex oppido fecit, vt magis dici poſſit, illam ædificaſſe, quàm ampliaſſe. Nemo vnquam huic fœminæ comparandus eſt virorum. Beroſ. libro 4. cùm expirauit Semiramis, in columbam verſa dicitur, ideò abſtinent Syri ab his auibus, & columba vexillum Babyloniæ inſignitur, vt ait Diodorus Sicul. quod inſinuat Hieremias propheta ca. 25. exhortans Hieroſolymitanos, vt fugerent à facie iræ columbæ, id eſt Babyloniorum, quos columba, hoc eſt, Semiramis, armorum ferocia magis quàm Ninus, inſtruxerat. D. Thomas Aquin.

ſemiramis, Murus, ſeu Vallum, circa Tigrim locus eſt. Strab. 11. & 12.

ſemiramoth, ſacerdos quidam, 1. Par. 13. Lat. Cœlorum altitudines, aut nominis ſublimitas.

ſimla, v. rex in Edom. Gen. 36. Lat. linteum ſiue, ſiniſtra eius, aut nomen illi, vel ſtupor illi, ſiue appoſitus illi.

ſemlai, nomen viri. 1. Eſd. 2. Lat. linteum, vel ſiniſter, aut nomen mihi, ſiue appoſitus mihi.

ſemma, filius Age 2. Reg. 23. Lat. perditio, ſiue deſolatio, vel ſtupor, aut ibi: ſiue nomen, aut nominatus, ſiue appoſitus.

ſemmaa, pater Ionadab, frater Dauid, 2. Reg. 13. Lat. audiens, vel obediens.

ſemneſerteus, Rex fuit Ægypti, quo regnante Pythagoras nauigauit in Ægyptum. Vide Plin. li. 36. cap. 9.

ſemones dij dicebantur, qui ob meritorum exiguitatem non omninò cenſerentur cœlo digni, cuiuſmodi ſunt Priapus & Vertumnus: quidam Semones dici putant eos, qui quidquid ab aere vſque ad terram interualli eſt, incolebant: quique vota mortalium ad ſuperos deferebant, vt ſcilicet iidem eſſent cum Medioxumis. Diuus Auguſtinus, Ianum vocari credit Semonem, quòd ſemini præſit, dum concipitur infans. Palæph. lib. 1.

ſemphe, vrbs Arabiæ iuxta Euphratem: Gentile, Semphæus & Semphenus, Step.

ſempronium, à Sempronio Secundino ſic nuncupatum. Auſtriæ oppidũ eſt, hodie *Oedenburg* dictum. Sic Lazius in paginis quas Tabulæ ſuæ Auſtriæ adiunxit.

ſempronius Atratinus 11. Conſul, ab vrbe condita 33. Hic Coγὸς dictus eſt.

ſempronius, vel, vt alij volunt, *Scipionis* mons dicitur à Latinis, quem Marlianus *Brigam* à proximo vico appellat. *Simpeler* à Valleſianis nomen habet, & ab Italis *Semprenio*. Hæc Simlerus in ſuo de Alpibus commentario.

ſemran, filius Iſſachar filij Iacob. Num. 26. Lat. cuſtodia, vel adamas, ſeu vepres, vel ſpina.

ſemri, filius Samaia. 1. Par. 4. & 26. Lat. idem ſignificat quod Semran.

ſemurium, campus erat Romæ propinquus, in quo, vt reor, templum erat Apollinis. Cic.

ſen. nomen loci, procul à lapide adiutorij verſus auſtrum, quantum lapis diſtat à Maſphath. 1. Reg. 7. lapidem Iudaicum hic reperiri ſcribit Serapio. Lat. dens, aut ebur, vel mutatio aut dormiens.

ſena, vrbs Hetruriæ, octingentis ſtadiis à Roma diſtans, quam Brennus Gallorum dux ædificauit, vt ſenes valetudinarios & armenta in ea collocaret. Profertur etiam numero multitudinis Senæ, Senarum, Plin. cap. 5. lib. 3. Vide Senogallia.

ſena, inſula in Britannico mari aduerſa littoribus Galliæ. Pomp. lib. 3. Stephano vrbs Celtica eſt. Strabone *Senegalia* ſimplici l, per e in ſecunda eſt Plin. *Senogalliam* per o in ſecunda appellat. Silius eam quoque *Senam Gallicam*, vt Ptolemæus, vocat hoc verſu:

-- qua Sena relictum,
Gallorum à populis traxit per ſæcula nomen.

ſenaa, vrbs, 1. Eſd. 2. Lat. rubus vel Syria. hoſtis.

ſenaab, rex Adamæ. Gen. 14. Lat. dens patris, vel mutationis pater, vel dormitio patris.

S. Senator epiſcopus Mediolan. virtutibus & eruditione clariſſ. In Martyrol Rom. celebratur v. Kal Iun. extat de eodem egregium Epig. Ennodij, Ticin. cuius exordium eſt, *Qui vicit trabeas.*

ſene, rupes oppoſita rupi Boſes, 1. Reg. 14. Lat. idem ſignific. quod Senaa.

ſeneca x. Hieruſalem epiſcopus, A. M. 4076.

ſeneca, Hiſpanus, patria Cordubenſis, Stoicus philoſophus, Neronis præceptor, à quo diuitiis ingentibus auctus, cùm in Piſonianæ coniurationis ſuſpicionem veniſſet, eiuſdem iuſſu inciſis venis mortem obiit. Munſt. lib. 2. Coſm. Eius opera extant, quæ egregiam viri doctrinam in ethicis, & in phyſicis iudicium arguunt, de eod. & fratribus eius Mart. lib. 7. *Eſt docti Seneca ter numeranda domus.*

ſeneca, Tragicus poëta, cuius fabulæ decem ad nos peruenerunt.

ſenecio, vir in Bætica natus, & ibi quæſtor, cuius meminit Tacitus, & Plin. Epiſt. 5.

ſeneia, nomen viri, 2. Eſd. 11. Lat. rubus, vel Syriacè inimica.

ſenenni, Pamphyliæ Epiſcopi Nectarij, quorum meminit concilium Epheſinum.

ſenia, oppidum eſt Liburniæ, in littore apud Plinium, li. 3 cap. 21. ex Ptolem.

ſennaar, campus Babylonis, in quo regnauit Nemrod. Gen.10. quæ Babylonia ſiue Chaldæa interdum dicitur. Iſa.11.Lat. B.Hieronym. dormientis vigilia, vel ſuſcitatio, aut dentis euacuatio, vel denudatio, aut excuſſio, vel dens æmuli, ſiue mutatio ciuitatis. Ioſeph.1.Ant.

ſennabris, manſionis nomen ad trigeſimum ſtadium à Tiberiade diſtans, Ioſeph. 3. belli. Iud.16.

ſennacherib, IIII.rex Babyloniorum, Iudæam deuaſtauit. Ieruſalem obſedit.4. Reg.18. Iſa.36. Lat.rubus deſtructionis vel gladij aut ſolitudinis ſeu ſiccitatis, aut ex Syro & Hebræo, inimici gladius vel deſtructio.

ſenneſer, filius Iechoniæ filij Ioachim. 1.Par.3. Lat. dentis vel eboris theſaurus, aut dormiens theſaurus, vel mutationis anguſtia, vel theſaurus aut inimicus anguſtiæ vel tribulationis.

ſenogallia, ciuitas agri Gallici, infra Picenum. Plin.lib.3. cap.14. dicta à Senonibus Gallis, qui eam condiderunt, vnde & Senam Gallicam nonnulli appellarunt.

ſenogallia, Italiæ vrbs, quam quidam in Vmbria cõſtituunt. Eam verò Plinius & Ptolemæus infra Anconam Ariminum verſus ſtatuunt. Mela verò ſitam eſſe ait ad Aterni fluminis oſtia. Senones Galliæ Celticæ populi, Sequanis finitimi, Brenno duce in Italiam irruperunt, Romanóſque ad Alliam fluuium ſibi occurrentes ingenti clade profligarunt: vrbem defenſoribus vacuam incenderunt: Capitolium quò ſeſe iuuentus, veluti in arcem receperat, obſederunt, eóque anguſtiæ obſeſſos redegerunt, vt ſuam vrbíque ſalutem auro redimere ſint coacti. Verùm cùm in pendendo auro ſe immoderatiùs gererent, Brennúſque ponderi etiam gladij capulum adiiceret eos interim adortus Camillus ad internecionem cæcidit. Plutarch. in Camillo.

ſenomani, Gallicè, *Les Manceaux*, priùs Lemani vocati, à Lemano principe, qui Lemanum ciuitatem de ſuo nomine condidit, ſeu potiùs reſtituit, ac reſtaurauit. Antea enim iſtud oppidum Sarrhon, Samotæ nepos, condiderat, quod Sarrham, vel Sartham nominauerat: iſtúdque poſtea Druidæ bello in Lemanos moto diripuerant, ac ſolo funditus æquauerant, quod de hinc nomen Sarthæ amni, hanc vrbem alluenti, permanſit. Lapſu verò temporis, Lemani & Senones bello inter ſe concitati, multiſque prœliis vtrinque commiſſis pacem inierunt: ac fœdere percuſſo, ex vtraque gente vnicam fecerunt: ea tamen conditione, vt nomine compoſito vocarentur: cuius nominis duæ priores ſyllabæ Senones, duæ poſteriores, Lemanos ſignificarent. Itaque his de cauſis Senomani, non Cenomani, Latinè ſcribi debent. Quod hæc inſcriptio vetus, quæ hoc tempore in Caſtaldo, quod vulgò *du Gué* vocatur, ſatis indicat: quæ eſt huiuſmodi L. A. Marinio. E. Q. ob eius merita, plebs vrbana Senoman. D. Vide Tit. Liu. decad.3. lib.1. & decad.4.lib. 2.& libro 6.

ſenones, populi Galliæ finitimi Belgis, qui Brenno duce vrbem Romam incenderunt, & Capitolium obſederunt: quos Furius Camillus omnes ad internecionem redegit. Dicti Senones, quaſi ξένωνες id eſt noui: vel ξένοι, quod peregrini & noui venerunt ex Gallia Tranſalpina. Author Verrius; horum Cæſar etiam meminit, & Plinius, item Ptolemęus, eorúmque regionem vocat Suidas *Albanorũ terram*, vbi Celtas (quos Germanos dicit) incurſiones feciſſe in Albanorum terram ſcribit, quos Senones vocant.

ſenſcoris, Ægyptiorum rex, Dynaſta xx. regnauit annis XXI. anno mundi 1090.

ſenſenna, ciuitas in tribu Iuda. Ioſ.15. Lat. Ramus, vel propagines, ſiue rubus rubi: aut ex Hebr.& Syro, rubus inimici.

ſenta Fauna, filia Pici regis, coniunx Fauni Fratris ſui, teſte Lactantio. Hanc Varro ſcripſit tantæ pudicitiæ fuiſſe, vt nemo illam, dum vixit, præter ſuum virum mas viderit, nec nomen eius audierit. Propter quod in operto mulieres illi ſacrificabant, & Bonam deam nominabant. Veteres Faunam & Fatuam dixerunt.

ſenta, ſpecus eſt in ora Dalmatiæ, vaſto in præceps hiatu: in quem deiecto leui pondere, quamuis tranquillo die, turbini ſimilis emicat procella. Plin.lib.2. cap.45.

Sentica, Hiſpaniæ vrbs, Ptolemæo libro ſec. cap.6. Florianus dicit *Zamora* eſſe ad Durium fluuium. Hanc Zamoram ſcribit Vaſæus poſt Arabum vaſtationem *Medina Zamorrhati* appellatam.

ſentina. Vide Xyline.

ſentinum, Vmbriæ oppidum, quod nunc Saxum ferratum appellatur. Vocatum Sentinum ab amne, qui Sentinus dicitur. Vide Saxoferratũ, & Saxum ferratum. Leander *Sento* vocat in Tuſcia, ſed *Cerete* Niger nominat.

ſentinus, ſaturninus, Cõſul, anno mundi 3966.

ſentinus, Augur poëta Romæ natus, ſcripſit Epigrammata, in quibus ſecutus eſt Val. Catullum, & Licinium Caluium.

ſentinus, Piceni fluuius eſt, Blondo & Leandro teſtibus: *Sentine* hodie vocari tradunt.

ſenus Ptolemæo Hiberniæ fluuius: videtur *Scena*, Oroſij, *Sheniin* nunc nominari, ſuſpicatur Ortel.

ſepelacus, nomen loci in Hiſpania, circa Saguntum, Anton.

ſenus, vrbs Ægypti: Ciuis, Seneus, Stephan. eiuſdem meminit in Polit.

ſeon, ciuitas in tribu Iſſachar, Ioſ.19. Lat. Sonitus, vel ſtrepitus, aut murus fortitudinis, vel doloris.

ſeor pater Ephron. Gen.23. Lat. candidus, vel lucidus.

ſeorim, nomen ſacerdotis. 1.Par.24.Latin.portæ ſiue æſtimationes vel appretiationes, aut capilli ſiue hordeum, vel tempeſtates aut dæmones, vel piloſi, ſiue hirci.

ſepham filius Hir.1.1.Par.7. Lat.barba, vel labium eorum, aut ripa vel littus eorum, ſiue confractio eorum.

ſephama, terminus Iudæ ad ſolis ortum, Numer.34.Lat. Barba vel labium eius, aut ripa, vel littus quoddam: ſiue conterens aut confracta valdè.

ſephamoth, ciuitas, quam Dauid ſuorum ſpoliorum participem fecit, 1.Reg.30.Lat.barbæ vel labia, ſiue ripa vel litus mortis.

ſephar, mons Indiæ. Geneſ.10. Lat. liber, aut ſcriba, vel narratio ſiue numerus: vel *Syriacè*, portus.

ſepharuaim, ciuitas Aſſyriorum.4.Reg.18.Lat. Scribæ, aut libri, vel narrationes, ſeu numeri: ſiue liber vel numerus maris: aut ex Syro & Hebræo, portus maris.

ſephath, ciuitas, in qua filij Iudæ Chananeos ad vnum interfecerunt, eámque Harma nominauerunt. Iud.1.in tribu tam Iudæ quam Simeonis. Num.21.Latin. Specula, ſiue cooperimentum aut enarratio, vel expectatio, vel fauus.

ſephatha nomen vallis 4.Par.4.Lat.idem quod Sephath. ſignificat [Sepheσήφη, nomen vrb.notat.in lex. Gr.mnſ. F.Morelli, Pr.R.forte an eadem cum ſemphe, quæ vrbs eſt Arabiæ iuxta Euphratem.Steph.gent.Semphæus.]

ſephei, pater Ziza principis 1.Par.14.Lat.Inundatio ſiue multitudo.

ſepher, mons, in quo caſtrametati ſunt filij Iſraël proiecti de Ceelata. Num.33. Lat. tuba, vel pulchritudo: aut Syriacè, bonitas. Totius orbis maximus eſt, & hodie *Andes* dicitur Hiſpanis. Arr.Montanus in App.Biblico.

Sephi, 1. Paralip.1. filius Eliphaz filij Eſau: qui Geneſis 36.dicitur Sephua, ſiue Sepho iuxta Hebræum.Lat.Speculator, vel fauus.

ſephi, 1. Paral.1. filius Sobal filij Seir Horræi: qui Geneſ.36. dicitur Sepho. Lat.ſolitudo, vel labium, aut ripa vel litus eorum, ſiue confractio.

ſephim, nomen viri, 1.Par.26.Lat.barba vel labium eorum, aut ripa vel litus eorum.

ſepho, filius Eliphaz, Geneſ.36. Lat.idem ſignificat quod Sephi.

ſepho, filius Sobal filij Seir Horræi Gen. 36. qui 1.Par.1.dicitur Sephi.Lat.Solitudo, vel deſertum aut labium, ſeu ripa vel litus.

ſephon, filius Gad.Geneſ.36.Latin. Aquilo vel Aquilonaris, ſiue abſconditus aut ſpeculator.

ſephor, pater Balac. Num.22. Latin. Auis vel paſſer, aut corona, vel deſertum: aut Syriacè, manè.i.matutinum tempus, vel hœdus.

ſephora, nomen obſtetricis cuiuſdam Hebræorum.Exod.1.Latin.pulchra, aut rubra: vel Syriacè, benefaciens, ſiue bonitas.

ſephora, Exod.2. & 18.filia Raguel ſiue Ietro ſacerdotis Madian, vxor Moſis.Lat.idem ſignif.quod Sephor.

ſephorim, vrbs ab Herode, & Autocratorida dicta, anno mundi 3977.

ſepias, Macedoniæ promontorium Ptolem. *Cabo Monaſtier* Sophi.vocatur. Item *Zagora*. Sepianum littus eſt apud Dict. Cretenſem lib.6. ſic vocatum addit, propter ſaxorum difficultatem.

ſepontia Paramica, Vaccæorum vrbs in Hiſpanienſi. Ptolem.

ſepphoris, ciuitas in meditullio Galilææ, quam Ioſephus ſcribit ab Herode Autocratoridam vocatam: Egeſippus lib.1.c.30. dicit Diocæſaream poſtea nuncupatam.

ſepta. Luſitanis *Seupta*, ciuitas, à Romanis in faucibus freti Herculei ædificata, olim totius Mauritaniæ metropolis fuit: quare Romani eam nobilitarunt, fuítque in ea ſumma vrbanitas, & ciuium frequentia. Deinde à Gothis occupata, principes in ea conſtituerunt, apud quos remanſit principatus, donec Mahumetani Mauritaniæ fines ingreſſi, hanc quoque vſurpauerunt. Frequentia habuit templa & ſtudioſorum collegia, ciues literatiſſimos, & qui æneis operibus, ſingulari artificio fabricatis, cæteros excellerent.

ſepthan, pater Camule principis tribus Ephraim. Num.trigeſimo quarto Lat. Iudex vel iudicans.

ſephuphan, nomen viri, 1. Paral. 8. Filius Bela filij Beniamin.Lat.Ceraſtes. Serpentis genus.

ſepia, ſcopulus, Herodotò diuerſis in locis, iuxta litora Athenienſium.

ſepias, Magneſiæ promontorium eſt, Herodotus lib.6.& Plin.l.4.c.9.

ſepinates, populi ſunt inter Samnites, in quarta regione Italiæ à Plinio collocati. Horum oppidum Sepinum commemoratur à Ptolemæo li.3.cap.1.

ſepinum, à Papyrio vi captum, ab vrbe condita 460.

ſepius, ciuitas, quæ nunc Sipontum dicitur, à ſepiarum multitudine fluctibus eiectarum.

ſepiuſſa, vrbs in Ceramico Aſiæ ſinu, apud Plin. lib.5.c.3.

ſeplaſia, forum Capuæ, in quo vnguentarij negotiabantur. Hinc Seplaſiarius, pro vnguentario & effœminato.prou.

Septem fratres, Mauritaniæ Tingitanæ mons Ptolemæo, ad Fretum Gaditanum, à ſimili altitudine ſic dicti, vt refert Plinius. Antoninus eorum quoque meminit. *Septenſem Arcem* habet hoc loco Procopius, ad alteram Herculis columnam, eámque ſic vocatam addit ob ſeptem ibi apparentes montes. Ferunt hodie eſſe locum, quem vulgò *Septa*, *Ceuta* & *Aceuta* vocant.

ſeptem Maria appellant indigenæ Paludem, per quam Eridanus fluuius ſeptem oſtiis in mare præcipitatur, Herodiano auctore. Sic ea appellat etiam Antonius Aug. ἑπτὰ πελάγη Dion Halicarn. Blondus putat ea à Virg. deſcribi hoc verſu, Æn. de fonte Timaui,

Vnde per ora nouem vaſto cum murmure montis It mare proruptum & *Stagni di Venetia* hodie dici addit. Vide Galiicus ſinus, & Attrianorum Paludes.

ſeptempeda, Ptolemæo Picenorum vrbs mediterranea, *S. Seuerino* nomen habet apud Leand. Albertum.

ſeptentriones, à bobus coniunctis appellatæ. ſeptem ſtellæ, ex quibus quaſi iuncti Triones (hoc eſt, boues arandæ terræ idonei, quaſi terriones inquit Varro) figurantur, vel quòd hæ ſtellæ ſic quidem ſitæ ſunt, vt terræ quæque ſtellę proximæ inter ſe trigônam, id eſt, triquetram figuram conſtituant: Ex ſeptem ſiquidem ſtellis duæ pariles vno in loco videntur, quæ pro bobus accipiuntur: reliquæ quinque plauſtri figuram deſignant. Itaque & proximum huius ſydus, bubulcus, id eſt, Bootes appellatur, qui more bubulci currum ſequitur. Hoc ſydus à figura, quia ſimile plauſtro videtur antiq. Græci, vt Homer. Il. 19. ἅμαξαν id eſt, plauſtrum dixerunt. Ab his ſtellis ventus ſpirat, Auſtro obiectus, Latinis Septentrio, & Septentrionalis, & Septentrionarius. Græcis, quòd ab Arcto flet, Aparctius dictus. Cicero ad Atticum lib. 9.

Ex ea die fuere Septentriones venti. Varro.

Phrenetici Septentrionum filij.

ſepticollis, vrbs Roma, quòd ſeptem colles habebat, Palatinum, Quirinalem, Auentinum, Cælium, Viminalem, Exquilium, & Ianicularem. Horat. in Carm. Secul.

Diu quibus ſeptem claruuere colles.

ſeptimancæ, Antonino Hiſpaniæ vrbs, quam Cluſius *Simancæ* vocat, in Caſtella regione.

Septimincia, Antonino vrbs in Africa propria.

Septimius Baſſus, conſul, ab vrbe condita 1069.

ſeptimius Acyndius, conſul, ab vrbe condita 1091.

ſeptimuleius, C. Gracchi interfector; tametſi antea familiaris. Is auro repenſum caput Gracchi ad Opimium tulit, plumbóque in os addito parricidio rempub. etiam circumſcripſit. Plin. l. 33. cap. 3. Plut. in Gracchorum vita.

ſeptimontium, feſtum Romanorum fuit inſtitutum, cùm ſeptimus collis vrbi eſſet additus: in cuius celebritate in locis ſeptem ſacrum factum fuiſſe teſtis eſt Varro, Palatio, Suburra, Velia, Fagutali, Cœlio, Oppio, & Ceſpio, quo die per vrbem vehiculis vehi erat piaculum. Plut. in cauſſis Rom.

ſeptizonium à Seuero Imper. fabricatum, vt refert in vita eius Spartianus. Meminit huius etiam Ammian. lib. 15. hoc hodie *Settiſonio* incolis vrbis Romæ dicitur. Lupanus in hunc Spartianum ſcribit hoc nonnullis *Septodium* vocari, idem à Plinio *Septiſolium* nominari tradit.

Sequana, fluuius Galliæ, Lutetiam Pariſiorum mediam interſecans, vnàque cum Matrona Belgas à Celtis diuidens: quo quidem flumine nullum in tota Europa fœcundius pacatius, atque ſalubrius videre licet: quod ex Vega, Burgundiæ monte, iuxta Lingones, ſcaturit. Vulgo, *La riuiere de Seine*. Rhotomagum etiam ſecat, & in mare Britannicum erumpit.

ſequani Ciſiurani, à Iura monte ad Rheni fluminis vſque oram olim pertingebant. Hodie hæc pars Sugonia & Alſatia ſuperior nominatur, Principibúſque Auſtriacis pro maiori parte obedit.

ſequani, Stephano, populi Galliæ, Heduis, Lingonibus & Heluetiis finitimi: à Sequana fluuio, qui apud eos oritur, nomen ſortiti. Horum loca hodie tenent Burgundiones, Gall. *Ceux de Franche-Comté, ou les Bourguignons.* Munſterus hos Sequanos diuidit in *Ciſiuranos*, quos in *Obern Elſas* & *Suntgoevv* ſtatuit, & *Trāſiuranos*. De Sequanis Ciſiuranis ita Eutropius lib. 6. *Heluetij qui nunc Sequani appellantur.*

ſer, ciuitas in tribu Nephthali. Ioſuæ. 19. Vide Ceres. Lat. anguſtia ſiue tribulatio, aut vinculum, vel colligatio, ſeu plaſmatio, vel fortitudo, aut petra.

ſera, Sericæ regionis metropolis apud Ptolemæum. Hanc Niger *Cambalech*, ſed Mercator *Sindifu* appellat.

ſera, inſula in mari Britannico &c. Legendum Sena, vt ſuprà.

ſena, nomen vrbis in Aſia Scythica.

ſerabis, Hiſpan. Tarraconenſis non magnus fluuius, vt Mela ſcribit. *Segura* aut *Zimira* eſt, vt vult Cluſius.

ſeranus cognomen cuiuſdam Romani nobiliſſimi ſumptum à ſero, pro ſemino ſeu planto: quod agrum cùm ſereret, abſens Dictator dictus eſt Plin.

ſeraphim, id eſt, ardentes, vel igniti. Iſa. cap. 6. verſ. 1. inter primos Angelor. ordines.

ſerapion, Ælianus dictus, orator Alexandrinus multa ſcripſit. Vide Suidam.

ſerapion pictor. cognominatus Rhyparographus, Plin. lib. 35. cap. 10.

ſerapion, præſul Antiochenus ſub Commodo principe. Hieronymus

ſerapion quidam pater fuit decem millium monachorum, quos omnes tempore meſſis pretio conducebat vt ſua opera iuuarent pauperum laborem: viuebat ipſe pane & aqua, vnica veſte contentus. Sozom. lib. 8. c. 1. hiſt. trip.

ſerapion, qui ob elegantiam ingenij, Scholaſticus meruit cognominari: ſcripſit contra Manichæos, laudatus ob fidei conſtantiam ſub

Conſtantino principe, Hieronym.

ſerapion, ſub Decio, martyrio apud Alexandriam coronatus, ſal.251.14.Nou.

ſerapis, Deus Ægyptiorum, ſub bouis figura coli ſolitus, qui & Apis dicitur Oſiris. Plut.l. de Iſi.& Oſir. Cic.l.3. de Natura deorum, & multis aliis locis. Cælius Rhodiginus c.34.l.1.

[Serapis Ægypti Deus Antonino. eius fit mentio in oraculis Sibyl. *Tuque Serapi ſedẽ in ſaxis.*]

Serapion, Σεραπεῖον, Serapidis templum, in cuius loco conſpicuo ſcriptum aureis literis erat, εὔχου θεῷ, *Deum ora.* hinc *Serapidis medicina*, adagio trita eſt, pro adoratione. Cic. ad Atti. ſuper Serapiũ, Alexandriæ, Theophilus, Epiſc. erexit Baſilicam titulo S. Ioan. Baptiſtæ. An.s.389.

ſerbetos, apud Ptolem. eſt Mauritaniæ Cæſarienſis fluuius, *Miron* eam vocat Caſtaldus *Sardabala* à Plinio dici putat Villanouanus.

Serbi, Plinio ſunt populi circa Mæotim, quos Dubrauius ſcribit poſtea Luſariam Germaniæ regionem occupaſſe. *Serbi* Cedreno ſunt circa Dalmatiam, quos dicit quoque Scythas vocari.

Serbonis, palus, iuxta quam eſt mons Caſſius, Herodot. lib.2. Vide Sibronis.

ſerebia nomen viri 2. Eſdr.9. Lat. ſiccitas Domini, vel præualens aut pſallens cum Domino.

ſeren, ciuitas Arabum non procul à Troglodytis. Plin. lib.6. cap.29.

ſerena ex Hiſpania oriunda, vxor fuit Stiliconis ſocrus Honorij Imperatoris, qui Mariam filiam ipſius, vxorem duxit. Huius Serenæ laudes eleganti carmine celebrauit Claudian.

ſeres, populi Scythiæ Aſiaticæ inter Tabim & Taurum mõtem, à Sera vrbe ſic dicti, apud quos arbores ſunt lanam in frondibus ferentes tenuiſſimam: ex qua veſtimenta conficiunt quæ Serica nuncupantur. Virgil.2. Georg.

Velleráque vt foliјs deſpectant tenuia Seres.

Iuſtiſſimi ſunt, & ducenteſimum vitæ annum excedunt. Rutilas habent comas, oculos cæruleos, frugaliſſimi ſunt & vitæ pacatioris cultores, vitantes hominum cœtus. Aduenis illuc euntibus, nulla ſermonum vice, rerum pretia ſolis proponunt oculis: nihil ipſi comparant aduectitium.

ſereſer, vnus ex principibus regis Babyloniorum. Ier.19. Lat. princeps theſauri, vel cellarij: ex Syro & Heb. *Caſtrametatio anguſtiantis.*

ſereth, filius Ashur ex Halaa. 1. Par.4. Lat. anguſtia, ſiue tribulatio, aut vinculum, ſiue colligatio, ſeu plaſmatio.

ſergeſtus, Æneæ nauta. Virg.5. Æneid.

ſergia Romana tribus legitur apud Alex. li.2. Genial. dierum, cap.7.

ſergianus, conſul anno ab vrbe condita 885.

ſergium, ſuburbanum in faucibus ponti ad ſiniſtram, Daphne alias vocatum. Steph.

ſergius, nomen proconſulis, cognomento pauli, vir ſagax, ἀνὴρ συνετὸς Act.13.

ſergius, LXXXII. Pontifex Rom. anno ſal.685.

ſergius II. Rom. Epiſcopus, ann. ſalutis 843.

ſergius III. Rom. Epiſcopus, an. ſal.905.

ſergius IV. Pontifex, an. ſal.1007.

ſergius Seruian. conſul, an. ab vrbe cond. 886.

ſergius monachus Conſtantinopolitanus. Sub Heraclio Imp. eius laudes depredicat Georgius Piſid. in procemio. Poem. Iamb. Κοσμουργίαν: itemque in epilogo ex editione & parafraſi Morellian. A.1585.

ſergius Galba orationem apud Latinos exornauit miſerationibus, cõmunibúſque locis vſus, & egreſſus à propoſita orandi cauſa, vt delectaret animos, promoueret, rémque augeret.

ſeria, Hiſpaniæ vrbs Ptol.l.2.cap.4. Plin. Fama Iulia dicta. Alias vrbs. Turdetanorum in Hiſp.

ſetica Aſiæ regio Ptolem. *Cataio* Caſtaldo & Nigro eſt: *Cambalis* Girauæ.

ſeriphus, inſula exigua in mari Ægæo, vna Cycladum, viginti non amplius paſſuum millia diſtans à Delo, vt refert Plinius li.14.c.12. Cic. in Cat. M. *Themiſtocles fertur*, (inquit) *Seriphio cuidam in iurgio reſpondiſſe, cùm ille dixiſſet non* illum ſua, ſed patriæ gloria ſplendorem *aſſecutum: Nec hercle* (inq.) *ſi ego Seriphius nobilis; nec tu, ſi Athenienſis eſſes, clarus vnquam fuiſſes: ex Plat.1. de Rep.* In hac inſula ranas prorſus mutas eſſe tradunt: vnde prouerbialiter Seripha rana dicitur, in homines mutos, ac dicendi, canendique prorſus imperitos. Plin. lib 8. cap.58. In eam relegabantur nocentes, vt in Gyaron, *Serphone*, Soph. *Sophena* Nigro.

ſerius fluuius Ciſalpinæ Galliæ, per Bergomatem agrum in Aduam fluens, à quo vallis Serania in eodem agro populoſa, nominata eſt.

ſermyla, ciuitas in Sithonia Macedoniæ, Herodoto li.7. Steph. vrbs iuxta Athon. Gentile. Sermilius, Sermylixus, Sermylteus.

ſernicion, Antonino locus in Italia inter Sulmonem & Venuſium.

ſerninus vicus Antonini: eſt *Sermitio* Leandro oppidum Lombardiæ Ciſpadanæ.

ſeron, Princeps exercitus Syriæ, 1. Machabeor.

ſeropta, ciuitas Phœniciæ, apud quam naſcebatur vinum laudatiſſimũ. Vnde Seroptanũ vinum.

ſeror, filius Bechorath. 1. Paral.9. Lat. anguſtiatus ſiue vinculum, aut colligatio.

ſerræ vna è XIV. vrbibus in præfectura Europæ, quæ à Conſiliariis regebantur, apud Conſtanti. Porphyrog. lib.2. de Them. occid. ex editi. & conuerſ. Morelliana.

ſerropolis, Ciliciæ vrbs Ptolemæo: *Caſſipolis* à Plinio vocari vult Villanou.

ſerretes, Plin. Pannon. gens ad Drauam fluuiũ

ſerrheum, promontorium Thraciæ, & ciuitas ſamothraciæ. Gentilia Serrheieus, Serrheotes, ſerrheates. Eſt & Serrheus murus, Gentile. Serrheotichites. Serrhei quoque montes: vnde Serrheius.

ſerthi, populi ſunt Colchidi vicini inter Cercetas & Cephalotomos ſiti, Plinius libro 6. capite quinto.

ſertorius, à Nurſia oriundus, partium Mariana-

rum fuit vnà cum Cinna: moderatiùs tamen ſe geſſit, quàm alij, Sylla redeunte à bello Mithridatico, vrbéque potito, ipſe quoque in Hiſpaniam aufugit, vbi breui tempore, ob virtutem ſibi gratiam earum gentium conciliauit, traditúrque per eum Hiſpanos diſciplinam rei militaris Romanam didiciſſe, ac fortiores deinde fuiſſe. Nam præter artem rei militaris abſtinentiſſimus etiam voluptatum, tam religioſus eſt habitus, vt ceruam quandam ſecum in expeditionibus haberet ſequentem, quam Dianæ numen dicebat eſſe, ex eáque reſponſa accipere, réſque gerendas auſpicari. Quare dux Luſitanorum delectus, paruis copiis multas vrbes ſubegit, ſed & quatuor Romanorum duces contra ſe miſſos variis cladibus adflixit. Primùm Cottam nauali prælio ſuperauit: Phidam Hiſpaniæ prætorem cum duobus millibus ciuium Romanorum interfecit: Domitium proconſulem contriuit. Poſtremò Troianum à Metello miſſum cum toto exercitu deleuit. Denique Pompeio fortiter reſiſtens, à Perpenna ſocio belli & eiuſdem factionis per proditionem in cœna interfectus eſt. Plutarch. in eius vita.

ſerua, mater Ieroboam ſerui Salomonis. 3. Reg. 1. Lat. Leproſa aut crabro.

ſeruandus, conſul. exilio damnatus, an. ab vrbe condita 1221.

Seruiam, vrbem à Venetis occupatam, Iul. armata manu obtinuit, anno ſalutis 1509.

ſeruianus Marcellus 11. cos. ann. ſalutis 105.

ſeruilia mater M. Bruti, Iulij Cæſaris adultera, cui ſexagies ſeſtertiorum gemmã mercatus eſt.

ſeruilius Aſta cos. ab vrbe condita 866.

Seruilius Hala, magiſter equitum, Labicanos, Equóſque Dictator vicit, ab vrbe condita 338. Spurium Melium ob regni affectati ſuſpicionem interemit. Liu.

ſeruius Cornelius Dolabella, conſul, ab vrbe condita 838.

ſeruius Cornelius Maluginenſis, conſul ab vrbe condita 369.

ſeruius Cornelius Maluginenſis, tribunus mil. ab vrbe condita 370.

ſeruius Cornelius Merenda, cos. ab vrbe condita 479.

Seruius Cornelius Orphitus, cos. ab vrbe condita 803.

Seruilius Cornelius Rufus, conſul, ann. ab vrbe condita 289.

ſeruius Fuluius nobilior, conſul, ab vrbe condita 498.

ſeruius Galba, conſul, à Lucanis comprehenſus, opera vnius mulieris liberatur, Flor. lib. 72, Oroſ. lib. 5. cap. 18.

Seruius Sulpitius Camerinus, conſul, ab vrbe condita 254.

ſeruius Sulpitius Galba, prætor malè aduerſus Luſitanos pugnauit, ab vrbe condita 604.

Seruius Sulpitius Galba, conſul, ab vrbe condita 785.

Seruius Sulpitius Rufus, cos. ab vrbe condita 395.

Seruius Tullius, VI. Romanorum rex, annis regnauit XLIV. Hic penſum primus omnium ordinauit, qui (vt Eutropius ait) adhuc per orbem terrarum incognitus erat.

Serus, Indiæ extra Gangem fluuius. Ptolem. Mercatori *Coromaran*.

Seſa, pater Ahiæ. 3. Reg. 4. Lat. ſextus vel ſenarius, aut marmoreus, vel iucundus, vel numeri eleuatio.

Seſac, rex Ægypti. 3. Reg. 11. Lat. munus ſacci aut oſculi vel poculi ſiue femoris.

Seſac, 1. Paral. 8. filius Bariæ. Lat. Lini vel byſſi ſaccus, vel ſenarius, aut ſextus ſaccus, vel lætitiæ oſculum ſeu poculum, aut femur.

Seſac, rex Babylonis, Ier. 25. & 51. & ſecundùm commentatorem Hebræorum ſuper. Ierem. ſecundùm Lyranum verò, rex Ægypti. Latin. linum, vel byſſus tua, aut gaudium tuum, ſiue ſenarius tuus.

Seſai, filius Enac Ioſ. 15. Iud. 1. Lat. Senarius, vel ſextus, ſiue gaudens vel lætus, aut byſſinus, vel lineus.

Seſanus. Steph. vrbs Paphlagoniæ, in qua primus Phineus habitauit. Didymus inſulam eſſe ſcribit. Gentile, Salamenus vel Seſamites.

Seſan, filius Ieſi filij Apphaim, Paralip. 2. Lat. Lilium, ſiue roſa, vel lætitia, aut linum vel byſſus.

ſeſanum, oppidum Cataduporum in Arabia Plin. lib. 6. cap. 29.

ſeſaraſij, populi ſunt in Phrygia, Strabo libro ſeptimo. Prope verò abſunt argenti fodinæ in Damaſtio, vbi potentatum conſtituère Petyſadies, quos Euſchælios & Seſaraſios nominant.

ſeſarethus, vrbs Taulantiorum. Gent. Seſarethius. Steph.

ſeſaræ, Sinarum gens, corpore curto, lata facie atque ſima, Arrian. in Periplo.

Seſindium, vrbs Indiæ Gentile, Seſindius. Stephan.

ſeſiahacus, Ægimeri filius Cheruſcorum ductoris fuit, Strab. l. 7.

ſeſoſtris. Ægyptiorum rex, Mœridis ſucceſſor, qui ſubactis maris rubri accolis, alueum nauigabilem conatus eſt ducere: ex Nilo in mare rubrum. Idem & Colchos & Getas creditur ſubegiſſe, regionéſque omnes à ſe ſubactas trophæis inſigniuiſſe, quorum aliquot ſe vidiſſe teſtatur Herodot. lib. 2. muliebri pudendo inſculpta.

Sediſſes, Plinio Lombardiæ Tranſpadanæ fluuius. Leander *Senſa* vocat, Scudus *Siſia*, Mecula *Sacia*.

ſeſtertium, locus extra Romam, quò abiiciuntur eorum capita qui Cæſarum iuſſu ſupplicio afficiuntur. Plutarch. in Galba ſub fin. quarto ab vrbe milliario videtur, ex D. Cypriani vita.

ſeſtiæ aquæ, oppidum in Narbonenſi prouincia *Colonia Iul. Aug.* in vet. inſcr. Sal. ad Auſon. hodiè prouinciæ caput, ſummo iudicum ordine inſigne, vulgò *Aix*. Plin. lib. 31. cap. 2. Sextiæ potius ſcribendum videtur. Sextilia Plutarcho in Mario.

ſeſtiaria, Mauritaniæ Tingitanæ vrbs. Ptolem. *Galba*, Caſtaldo.

ſeſtinates, Vmbriæ populi. Plin.

ſeſtinum, vrbs in mediterraneis Oenotrorum: Gentile, Seſtius. Steph. Saracena, G. Barrio.

ſeſtius, ciuis Romanus, à quo Seſtiæ aquæ cognominatæ. Fuit & ſcriptoris nomen, item medici, quorum meminit Plin. Sextius fortè magis aptè ſcriberetur.

ſeſtus, vrbs in littore Thracio, ab Abydo Aſiæ vrbe, Helleſponti anguſtiis dirempta, Leandri & Erûs amoribus nobilitata à Muſæo vet. vate celebratis. Hinc Ero ipſa Seſtias appellatur. Abydus in Aſia. Seſtus in Europa. Bogaſaſſar, Nigro, vel Bogazoſſar: nam Turcæ ita appellant oppida in maris faucibus poſita. Nigro *Bogaſaſſar* eſt; ſed hic tradit Seſtum nunc diſiectum, locúmque à nautis *Malido* nuncupari. Abydum vocat Caſtal. *Aueo*. Seſtum quoque *Peſidonium* dictum, auctor eſt A. Gellius.

ſeſunij, populi inter Celtas, ex maritimis ciuitatibus Oceanum attingentibus, quæ Armoricæ appellantur, proximi Curioſolitis, Rhedonibus & Venetis. Hos quidam putant eſſe Exiſinos, quæ ciuitas eſt epiſcopalis prouinciæ Turonenſis, in regno Francorum ſita, Cæſ. in Comment.

ſeta, Rheſi ſoror, ex Marte Bithyn filium ſuſcepit, à quo Bithyni populi Thraciæ. Steph.

ſetabis, oppidum Hiſpaniæ, quod agrum habet nomine Spartarium, à ſparto lini genere: inde fit Setabus, a, um.

ſetabis, amnis Hiſpaniæ: inde *ſudaria Setaba* Catullus dixit. Quod de vrbe dictum (quamquam res indicat, fluuium eſſe Setabin) Strabo, Plinius, Ptolemæus, & Pomponius teſtantur in deſcriptione Hiſpaniæ.

ſetæ, Indiæ populi, argenti ditiſſimi. Plin.

ſetæum, parua regio iuxta Sybarim, vbi Setæa vna ex captiuis, quæ aliis perſuaſerat, vt Græcorum naues incenderet, ideo illic crucifixa eſſe fertur: Gentile, Setæus [quod etiam à Setis Bithyniæ deriuatur.] Steph.

ſetantiorum portus, in Albione inſula. Ptol. *Vvinandermer*, Camdeno.

ſeteia, æſtus eiuſdem inſulæ. Ptol. *Deemouth*, Camdeno.

ſetelſis, Iaccenatorum in Hiſpania Tarracon. vrbs, σέτελσις Ptol. *Aſtarlid* Marinæo, refragante Varrer.

ſeth, filius Adam. Geneſ. 4. Num. 24. Luc. 3. Lat. poſitus, vel poſuit.

ſethar, nomen ducis Eſth. 1. Lat. explorans, aut putrefactus, vel putrefaciens.

ſethon, ſacerdos Vulcani, Ægypti rex, Olympiad. 10.

ſethri, filius Oziel filij Caath filij Leui. Exod. 6. Lat. occultus, vel abſconditus, aut demoliens, ſiue refugium meum.

ſethron, vrbs Ægypti: Ciuis, Sethronites. Steph.

ſetia, vrbs Campaniæ: non procul à Tarracina, vino generoſo nobilitata: quod ab eo Setinum appellatur. Mart. lib. 3. ep. 12. Iuuen. S. 10. *lato Setinum ardebit in auro.* Item Turdelorum in Bætica vrbs. Ptolem. & Vaſcon. apud eundem.

ſetida, Turdetan. oppidum in Bætica. Ptol.

ſetidaua, Germaniæ vrbs Ptolem.

ſetiena, Galliæ Narbonenſis arx. Auien.

ſetienſis, Africæ Propriæ vrbs. Ptolem.

ſetina, Colonia vocatur ab Onuphrio; quæ *Sezza* Leandro.

ſetouia, Dalmatarum vrbs Appiano.

ſetim, locus in campeſtribus Moab non procul à Iordane & Phegor monte, vnde Ioſue miſit exploratores ad inueſtigandam Ierichontis terram. Num. 25. Lat. expanſiones: aut diuertentes, ſiue flagella, vel ſpinæ. Vide Sitim.

ſetrai, nomen viri, 1. Par. 27. Lat. exactor vel præpoſitus: aut Syriacè, obligatio vel cōtractus.

ſetubia, Ptolem. lib. 2. cap. 6. vrbs Hiſpaniæ, alio nomine Sepulueda.

ſetundum, Æthiopiæ ſub Ægypto vrbs. Plin.

ſeuaces, Norici populi. Ptolem.

ſeuatum, Lazio Auſtriæ vrbs *Schvvatz* dicta.

ſeueriani, hæretici quidam fuerunt à Tatiano primùm propagati, deinde & à Seuero aucti, qui matrimonio penitus abſtinendum prædicabant. De his adi Hieronym. & Sophron.

ſeueriani, Angliæ populi, qui incolis *Vviilshyrnienſes* appellantur. Lhuyd. vide Sorbiodunum.

ſeuerinus, pontifex Rom. anno ſal. 638.

[Seuerini cœnobium ad Danubium, in Oriceorum finib. Diacon. I. Longobardic. cap. 12. Nomen Seuerini retinere creditur. *Zuerim* eſt Leunclauio. Siferigen Lazius nuncupat: aſſeritque diſtare à Vienna magno milliario, ſub iugo Oetij montis.]

ſeuerinus Boethius, vir Conſularis, Orator, Poëta & Philoſophus non ignobilis, ſatis ex ſcriptis ſuis notus, vixit circa annum ab vrbe condita 1275. eius opera typis edita extant.

ſeuerinus, epiſcopus Patauiæ clariſſimus, anno ſal. 476. reuelatione diuina monitus, ex Patauinis miſit ad Iuuornenſe oppidum in Germania, nuntium: vt habitatores illud oppidum ſine cunctatione relinquerent, aliàs, mox perituri, ſi contemnerent imperata. Inſtantius autem iuſſit admonere S. Maximum eius oppidi

præſulem. At cùm ille cunctaretur diſcedere, & cuperet præbere hoſpitalitatem nuntio, Heruli ea nocte inſperatè oppidum ceperunt, qui omnia vaſtantes, plurimos duxere captiuos, præſulem verò patibulo ſuſpenderunt. Munſt. lib. 3. Coſin.

ſeuerus, proprium multorum virorum nomen vt Seueri Cæſaris, Seueri Attilij, ad quem Lactantius ſcripſit duo epiſtolarum volumina, cuius meminit Hieronymus.

ſeuerus Lucanus, v. Romam. Imp. L. regnauit ann. IIII. anno ſal. 464.

[ſeuerus Sophiſta Alexandr. ἠθοποιίας, fictiones morales reliquit; quæ à F. Morello Profeſſ. Reg. Græcè primum editæ ſunt vna cum Ariſtidis ex interpret. Lat. eiuſdem.]

ſeuerus, proprium nomen montis in Sabinis: Seruio in illud Virg. 7. Æneid.

Qui Tetricæ horrentes rupes montemque Seuerum Caſperiamque colunt.

ſeumara, Armeniæ ciuitas eſt. Strabo lib. 11.

ſeuri, Hiſpaniæ Tarraconenſis populi, Ptol. Seurbi, Plinio.

ſeutes, Maritimorum princeps, anno mundi 3368.

ſeuus, apud Thuyſcones regnauit, anno mundi 2219.

ſex, Bæticæ ciuitas, ad Pelagum Ibericum. Ptolem. Hodie *Velez Malaga* Pineto. Florianus *Motrel* eſſe ſcribit, Mela *Hexi*, Plinius *Sexi Firmum* cognomine *Iulium* vocat. Strab. lib. 3. *Hexitanos*. Pintian. legit hoc loco *Hex* apud Ptol.

ſexana, Siciliæ vrbs. Phauorin.

ſexignani, vel Sexſagnani, Galliæ Aquitanicæ populi. Plin.

ſexſolitæ, gens ad Euxinum Pontum. Pomp.

ſextæ, locus Britanniæ inſulæ. Lib. Notit.

ſextani, Galliæ populi, in quibus Arelate. Pompon.

ſextatio, Galliæ Narbonenſis vrbs. Anton.

ſextilius Lateranus, Cos. anno mundi 4116.

ſextius Caballus, ſcurra maximus, à calcitratu caballi nomen adeptus.

ſextum Philippi, quod *Præſidium Miſſale* vocatur. Hoc Æthicus, qui vocat ſit tractum territorij Romani, inter Vrbem & Oſtium quo ſe Tiberis findit, & inſulam facit: Via Portuenſis eſt Adoni.

ſextus, Philoſophus Chæronenſis, Plutarchi nepos, qui doctor fuit Marci Antonini imperat.

ſex. Ælius Catulus, conſul, anno mundi 3966.

ſex. Ælius Pætus, conſul, ab vrbe cond. 556.

ſex. Apuleius, conſul ab vrbe cond. 766.

ſex. Attilius Seraunus. Vide Seranus.

ſex. Aurelius Victor, conſul, ab vrbe condita 1122

ſex. Eccleſiaſticus, vir nobilis, anno ſal. 1500.

ſex. Cornelius Cethegus, conſul, ab vrbe condita 776.

ſex. Domitius Caluinus, conſul ab vrbe condita 630.

ſex. Furius Medullinus IIII. Tribunus militum, ab vrbe condita 356.

ſex. Iulius Cæſar, conſul ab vrbe cond. 663.

ſex. Iulius Tullius, Tribunus militum, ab vrbe condita 332.

ſex. Nonius Quintilianus, conſul, ab vrbe condita 760.

ſex. Papinius Gallienus, conſul, ab vrbe condita 788.

ſex. Pompeius, conſul, ab vrbe cond. 766.

ſex. Quintilius Varus, conſul, ab vrbe condita 301.

ſex. Sulpitius Galba, Cæſ. VII. regnauit menſ. VII. anno mundi 2374.

ſeya, Fortuna Romæ templum habuit, à Seruio Tullio conſtructum, quòd ſerua Seya natus ad regni faſtigia conſcendiſſet. Alex. ab Alex. lib. 1. cap. 13.

ſeyr, locus Palæſtinæ. Iud. 5. D. Hieron. interprete.

ſeyrath, iuxta Ephraim montem locus. Iudic. 3.

ſezeris, vrbs circa Meſopotamiam. Nicetas.

S F

Sfortia, vir exiguo loco natus, ob rei militaris ſcientiam, cùm in primis Italiæ clarus euaſiſſet, in tranſitu Piſcariæ fluminis ſubmerſus eſt, anno ſal. 1425.

S I

Siaa, nomen viri. 1. Eſdr. 2. Lat. morus, aut Syriacè, adiutorium.

ſiacha, palus Italiæ circa Cimmerios populos, auth. Tzetza chil. 12. 11. 448.

ſiadæ, Antonino, à numero, *Saith* enim ſeptem lingua Britannica ſonat: *Les ſept Iſles*, hodie. Sic Camdenus in ſua Britannia.

ſiæ, vrbs in Armenia maiori. Ptolem.

ſiagathurgi, populi, quorum meminit Martian. in deſcript. Sarmatiæ. Steph.

ſiagul, Africæ Propriæ vrbs maritima, Ptol. hodie *Suſa*. Chriſtophoro Stellæ.

ſiaha, nomen loci. 2. Eſdr. 11. Lat. ſplendor, vel candor, aut ſiccitas.

ſiala, Tyanitidis vrbs in Cappadocia. Ptol.

ſiambis, inſula in Oceano Britannico. Plin. lib. 4. cap. 16. *Sena*, Melæ, *Sayn*, Camdeno.

ſianticum, Norici vrbs. Ptolem.

ſiara, Armeniæ minoris vrbs. Anton.

ſiaturada, Germaniæ oppidum. Ptolem.

ſiauana, Armeniæ maioris vrbs Ptolem.

ſibacena, Armeniæ maioris regio. Ptolem.

ſibaræ, Indiæ ſunt populi. Plin. lib. 6. cap. 20.

ſiba, ſeruus Saul. 2. Reg. 9. Puer item Miphi-

boſeth.2.re.16.Lat.exercitus,vel militis, aut fortitudo,vel ceruus,ſiue nauis veniens.

Sibæ, Indiæ populi, qui cum Ceriade contra Dionyſium pugnauerunt. Steph.

[Sybaris oppidum Italiæ & flumen, de vtroq; Marc.Heracl.in Carm.Geogr. v.336. ex edit. & parafr. Morelli.. *Fuit quoque olim laude cumulata omnium,vrbs magna,diues, nobilis præclaráque. A flumine appellata Sibaride, Sibaris. Nempe hæc Achiuum illuſtris eſt Colonia, Millena centum ciuium amplexans prope:* &c. Vſque ad Ver.356.Steph.hic oraculum Crotoniatis datum citat,in quo hic ver.ita reſtituitur à Morello ὧντ' αὖ δὴ πρότερον θνητὸν θεοῦ ἀντιοτίσῃ. & mox legit ὁ δισπότης ἐπέμαινε κλέων.]

sybda, vrbs Cariæ: Ciues, Sibdatæ: Gentile, Sibdanus & Sibdites Steph.

siberena,Calabrię vrbs,auctore Barrio.hodie ab imperito vulgo *S.Seuerina* dicta: ex eius antiquis numiſmatibus legitur σιβερηνη.Steph. eius meminit: vina hinc prouenientia tradit Plinius libri 14.capite 6.*Siueriniana* vocari: etſi *Seruitiana*,nonnulli mendoſè legunt.

Siberene,vrbs Oenotrorum: Gentile,Siberenus: Steph hodie *S.Seuerina*, in Calabria.

sibini, populi contermini Sueuis, Mugilonibus & Butonibus. Strabo lib.7.

sibor, Ægypti fluuius, aliàs Nilus. Sibor autem idem eſt,quod turbidus, vel cœnoſus: quia hic fluuius eſt huiuſmodi naturæ. Apud Moſen Geon vocatur, id eſt, vallis gratiæ,Gen. cap.2. Franciſc.Ximenez interp. nom.Heb.

sibora,Cappadociæ vrbs. Anton.

sibrium,Indiæ intra Gangem oppidum.Ptol.

sybrus,fluuius Lyciæ,Steph. in Tremille.

siburzates,ſunt populi in Aquitania proximi Garumnis & Hiſpaniæ citeriori, in Francorum regno ſiti.Ptol.

siby,Arabiæ fœlicis oppidum,ſeu Elamitarũ, quod Græci *Apater* vocant,Plin.lib.6. cap.28.

sibyllæ antrum.v.Cimmerij.

sibyllæ,fatidicæ mulieres omnes dictæ,quaſi σιόβυλαι, hoc eſt, Dei conſiliorum conſciæ. Decem fuiſſe ſcribit Varro, Perſicam, Libycã,Delphicam,Cumæam, Erythræam,Samiam,Helleſpontiacam,Tyburtinam, Albuneam, & Cumanam,nomine Amalthea, quæ poſtrema Sibyllinorum librorum Author fuiſſe creditur:de quarum origine Gell.li.1. ca.19. Hos autem Stilico, cùm aduerſus Honorium & Arcadium principes defectionem moliretur, exuſſit. [B. Iuſtinus Martyr in παραινετικῷ ad Græc. pag.16.Græcol. editionis Morellianæ.Sibyllæ antiquiſſ. autoritatem adhibiturus,ita præfatur,τῆς ἀρχαίας ἢ σφόδρα παλαιᾶς Σιβύλλης Πλάτων ἢ Ἀριστοφάνης ἢ ἕτεροι μέμνηνται, ὡς χρησμῳδοῦ. *Priſca valdéque antiquæ Sybillæ: Plato & Ariſtoph.aliique plures vt faticidæ meminerunt: quare quid illa ſuis oraculis de vno ſolóque Deo doceat neceſſe eſt referre.* Clemens Alex. in Strom.paſſim.

sibyllates, Galliæ Aquitanicæ populi. Plin. vide Siburzates.

sibynicum,Vngariæ regis ciuitatem vi cepit Piſaneus Venetæ claſſis dux,anno mundi 383.

sibyrtus vrbs Cretæ:Gentile Sibyrtius,Steph. ex Polybij lib.13.

sicambri populi Germanię,Menapiis finitimi, vtramq; Rheni Ripam incolentes,flauos natura habentes capillos, quos in humeros vſque olim promittebant,& artificio quodam intorquebãt. Eruditi eos eſſe iudicant,quos hodie Gueldrenſes vocamus:Gallicè *Gueldrois.* Ptolemæus eos *Syngambros* appellat Zutphaniæ Comitatum eos obtinuiſſe quidam volunt. *Sugambros* legit Strabo lib.4.ipſos poſtea *Francos*, ſcribit Rhenanus,& Hermanus Nuenarius. Séque in intimã Germaniæ regionem contuliſſe;vbi etiam hodie *Francken* appellantur. *Franciæ* meminit Auſonius in Moſella. De Sicambris ſic Sigebertus, *Valentinianus Imperator eorum virtute delectatus eos qui prius vocati erant Troiani: deinde Antenoridæ,poſtea Sicambri,Francos Attica lingua apppellauit* [*quaſi* φερέγχους *enſiferos*, vt obſeruauit Morellus] *quod lingua Latina interpretatur Feroces.* Francos etiam *Salios* nuncupatos auctor eſt Marcellinus libro decimo ſeptimo, & hos Salios hodie *Oldeſeel*, nominat in Tranſiluana prouincia. Tabula Friſiæ antiquæ indicat. vide Francica Ioannis Gorop.

sicambria, *Alt Offen* hodie Lazio. Huius meminit vetus inſcriptio quæ eſt in libro Appiani & Amantij, huiuſmodi, *Legio Sicambrorum hic præſidio collata ciuitatem ædificauerunt, quam ex ſuo nomine Sicambriam vocauere.* Matthiæ regis Hungariæ tempore in Buda veteri hic lapis fuit effoſſus, dum fundamentai acerentur Beatricis reginæ.

sicane,vrbs Iberiæ; Gentile, Sicanius.

sicani, populi Hiſpaniæ, Sicoris fluuij olim accolæ, qui relictis ſedibus ſuis, Sicano duce in Italiam ſe contulerunt, pulſiſque poſt ab Aboriginibus quos antè pepulerant, inſulam vicinam Italiæ occupauerunt: & eam Sicaniam à ſuo nomine nuncupauerunt. Seruius in illud Virg.7.Æneid.

Auruncæque manus, Rutuli, veteréſque Sicani.

sicania dicta eſt inſula, Siciliæ quædam pars, in finibus Agrigentinis, & amnis in ea Sicano olim fuit. Sed & inſula quandoque tota Sicania dicta eſt, à Briarei Cyclopis filio Sicano, vel à Sicanis populis, qui primi eam inſulam incoluere.

ſicanus, filius Mallotæ, Centis Ianigenis imperauit, à quo Sicania Vetuloniæ regia cognominata fuit, annis ante conditam vrbem 345.

sicapha, Africæ propriæ oppidum, Ptol.

sicaris, fluuius in Hiſpania, à quo Sicani populi dicti ſunt. Vide Sicani, & Sicoris, & Dera.

ſicca, vrbs Numidiæ, Rom. colonia. Pl. li. 5. c. 5.

ſicelcg, ciuitas in tribu Iudæ & Simeonis. Ioſ. 15. & 19. 1. Reg. 27. 1. Par. 4. Lat. Effuſio ſextarij, vel menſuræ, aut coanguſtans ſextarium.

ſicelus apud Celtiberos regnauit, an. mundi 2409.

ſiceum, Galatiæ oppidum, ſubiectum Anaſtaſiopoli primi Ancyrenſium principatus, ab Anaſtaſiopoli diſtans XII. M. P. Metaphraſtes in vita S. Theodori Archimandritæ.

ſicemus, vrbs Arabiæ, inde Sicemi, Sicemij, Sicemitæ. Steph.

ſicendus locus eſt Theſſaliæ, mutas habens ranas, quæ tamen aliò translatæ coaxant, vocaléſque fiunt. Plin. lib. 8. cap. 58.

ſicenus, inſula iuxta Cretam, quæ priùs Oenoe vocabatur: Incola. Sicenites, Steph. ex Stra. li. 19. vbi Sicenus ſimiliter legitur, non Sicynius.

ſichæus, filius Philiſthenis Phœnicis, ſacerdos Herculis, maritus Didûs Phœnicum omnium locupletiſſimus, quem eius theſauris inhians Pygmalion, vxoris eius frater, ſacrificiis intentum, interfecit. Virg. 1. Æneid.

ſichem, oppidum, duabus lucis à Samaria diſtans. A Benjamino *Nebilas* dicitur. Vide *Neap.*

ſichem, metropolis Samariæ in limitibus Manaſſe, Gen. 12. Ioſ. 20. Act. 7. quam ædificauit Ieroboam 3. Reg. 11. Hanc poſtea dictam Neapolim. Hier. in traditionib. Heb. refert. Filius Emor. Gen. 33. Lat. humerus, ſiue pars, aut matutina itio.

ſichimaidem: eadémque metropolis. Iud. 21. Pſal. 167. ſichimi, idem, Gen. 33.

ſicilia, Tyrrheni maris inſula, à Thucydide Sicania dicta, frumenti adeò ferax, vt non immeritò olim Romani imperij horreum fuerit appellata. Hæc olim agro Brutio creditur adhæſiſſe, poſteaq; impetu maris auulſa fuiſſe: inde nomen traxiſſe, quaſi Sicilia, id eſt, reſecta. Virg. 3. Ænei. Eadem & Triquetra à quibuſdam appellatur, à figura tirangulari. Item Trinacria à tribus promontoriis, quorum quod in meridiem vergit Pachynum appellant: alterum Pelorum, quod ad Septemtrionem ſpectat, & ab Italia mille quingentis paſſibus diſtat: tertiũ Lilybæum Carthaginem maximè ſpectans, & ab Aphricæ littoribus cxx. millibus paſſuum diſtãs. Hæc ab Oriente & Occidente Septemtrionéq; Tyrrheno mari, à Meridie Aphrico alluitur. Patet in longitudinem à Peloro vſque ad Pachynum, millibus paſſuum centum octoginta ſeptem, in latitudine centũ octoginta nouem, in circuitu autẽ DCVIII. vt ex Agrippæ ſententia tradit Plin. Græci ſcribũt per Epſilon. *Trinacris* eam vocat Ouid. li. 4. Faſtorum. θειναχία Suidæ dicitur (quo nomine etiã eiuſdem inſulæ vrbem habet Diod. Siculus.) Hodie nomen retinet. *Cyclopum* Terram eam Homerus nominat. *Triceruicem* Lycophron, & *Tricuſpidem* Pindarus. [Marci. Heracl. in Carm. Geogr. à v. 263. ὄξης Σικελία νῆσος ωλυχςάτη. *Hic inſula eſt Sicilia felicissima: Propter Triquetrum vero regionis ſitum. Ab Iberis nuncupata eſt Trinacria. Sed tẽporis lapſu vocata eſt Sicilia,* &c. ex edit. & verſ. Morelliana.] *Sicilia* etiã terræ tumulus eſt non longe ab Athenis Pauſania teſte. Item locus Romę in Palatio, vt patet ex Iulio Capitolino in vita Pertinacis imp. eſt etiam alia Sicilia inſula circa Peloponneſum, vt refert Step. Siciliæ pars quæ Italiam reſpicit, *Brutia* vocatur à Statio lib. 1. Sylu. ad Vopiſcum.

ſicilibra, Africæ Propriæ vrbs apud Antonium *Sicilia* & *Sicilippa* D. Auguſtino.

ſicinius Dentatus, ſtrenuus bellator, ob ingentem fortitudinem Achilles Romanus appellatus, pugnaſſe dicitur centum & viginti prœliis, cicatricem auerſam nullam, aduerſus quadraginta quinque tuliſſe. Coronis aureis octo donatus eſt. Triumphauit cum imperatoribus ſuis triumphos nouem. Gellius lib. 2. cap. 11. Pl. lib. 7. c. 38. Item. lib. 21. c. 5.

ſicinus Ptolemæo, Sicenus Straboni, & Sycinus Plinio, cui eadem *Oenoe* dicitur, etiam Stephano, & Apollonio: maris Ægæi exigua inſula eſt, cui *Sicino* adhuc nomen, vt Sophia. docet.

ſicobaſiliſces, Armeniæ vrbs apud Anton.

ſicobores gens in Sarmatia Europæa, Capitol.

ſicoris Hiſpaniæ Tarraconenſis fluuius, non longè ab Ilerda fluens, iuxta quem Cæſar Afranium & Petreium, Pompeianos duces, ſiti ad deditionem compulit. Hirtius. De eo Plin. & Dion. *Segre* in Cathaloniæ regno eſt, Nauagerio & Cluſio. Beuterus ſcribit Cathalonica lingua *Agita naual* vocari.

ſicorus, rex Celtiberorum, ante vrbem conditam annis 540.

ſiculus, apud Celtiberos Hiſpanos regnauit annis fermè LX. anno mundi 2485.

ſiculum mare, anguſtum atque anceps alterno curſu, modò in Tuſcum, modò in Ioniũ pelagus influit, vorticoſum, & Scyllæ ac Charibdis ſæuitia inclytum Bocatio, ambit Siciliam à quanta denominatur. Ab Occaſu Sardum habet, ab Aquilone Tuſcum, ab Oriente Ionium, à Meridie Africum. Hoc mare, teſte Strabone lib. 1. eadem cum Oceani æſtuariis pati dicitur. Quolibet enim die ac nocte bis fluxum alternat, ſicuti & Oceanus bis inundat, totiéſque recedit.

Sicum, Illyridis vrbs, apud Ptol. ad mare Hadriaticum: eam Sophianus. *Sebenico* exponitur.

ſicynus, inſula quam Plin. li. 4. c. 12. inter Sporadas numerat, vt etiam annotauit Vadianus. [Marc. Heracl. Car. Geogr. v. 527. Phalcos Sicyonem ſtabiliit: ῷκιση. p. 44. edit. Morelli.]

ſicyonia, Peloponneſi regio Ptol.

ſicyon, vrbs Achaiæ Propriæ non procul ab Iſthmo Peloponneſiaco, metallicis olim officinis & copioſo olearum prouentu in primis nobilitata. Steph. Plutarchus. Suidas Henas vocat. *Telchinia*, & *Macon* Stephano. Antea eadem quoque *Ægialia*, & *Ionia* dicta fuit, vt ſcribit lib. 8. Strabo. *Baſilica* hodie dici tradit Sophi.

[Sicyonij, apud Mar. Heracleotam, poëm. Geogr. v. 525. ex edit. & tranſlat. Morelliana, *Inde Boreales Peloponeſi vindicant Sicyonij partes ſibi & qui olim quoque vrbē Corinthi coluerant clariſſimi.*]

[Sicyonij calcei ὑποδήματα Σικυώνια apud Step. prouerbialiter vſurpantur de pulchra quidē, ſed quæ virum parum deceat, Cicero in 1. de orat. *Vbi Socrates de Lyciæ oratione ad ipſummet ait, vt ſi mihi calceos Sicyonios attuliſſet, non vterer, quamuis eſſent habiles & apti ad pedem, quia non eſſent viriles. Sic illā orationē diſertam ſibi & oratoriam videri, fortem & virilem non videri.*]

Sicyonis, inſula in mari Ægæo, ex oppoſito ad Epidaurum, alta & quidem eminens, vt refert Plinius. Ab hac inſula Minerua Sicyonia dicta eſt, quòd templum ibi haberet, quod Epopeus ob partam contra Bœotios victoriam extruxit.

ſida, Pamphyliæ vrbs Pom. 1. Vide Side. Niger *Chiriſonda*, Theuetus *Candalor* vocat, in Peloponneſo item vrbs. Pauſan. 3.

ſidace, vrbs Lyciæ à Sydace, Amiſodori filia. Gentile, Sidacenus, vel Sidaceus. Steph.

ſidarus, vrbs & portus: Gent. Sidaruntius Step.

ſide. Strab. 7. locus circa Pedaſum & Statnioentem fluuium.

ſide, vrbs Pamphyliæ, dicta à Side filia Mertauri, vxore Moli, à quo inſula nominata eſt Ciuis Sidetes, Stephan. [Marcello Sidetes Medico & poëta percelebri nobilitata eſt: is ſub Antonino floruit, & XLII. lib. ἰατρικῶν de medicina, ex animantibus omnis generis petita, ſcripſit Carmine Heroico, in quibus etiam de Lycāthropiæ feroci morbo agebatur. Horum meminit cum elogio B. Hieron. contra Iouin. Vigil. ex his fragmentum minimè ſpernendum ἰατρικοὶ στίχοι ἐκ τῶν περὶ ἰχθύων, de Remediis ex piſcibus, è Biblioth. Reg. Medicæa erutum, & epico Car. Lat. redditum edidit pridem typis Reg. Fed. Morellus Profeſſ. Reg.]

ſidele, vrbs Ioniæ: Ciuis, Sidelenus. Steph.

ſiden, ſtagnum in India habet Creſias apud Plin. lib. 31. cap. 2. in quo omnia merguntur, nihil innatat. In nonnullis codicibus *Sideris* legitur. Hermolaus annotauit idem *Silia* à Strabone, & *Silla* à Diodor. appellari, ſimplici l. apud Arrian. inſcribitur σίλα.

ſidus, nomen loci. 1. Machab. 15.

ſidena, Stephano Lyciæ vrbs. Eſt etiam ad Granicum flumen alia eiuſdem nominis vrbs, quam deſcribit Strabo; Gentile, Sidenus. Steph.

ſideni, ſunt Germaniæ populi Ptolemæo. A Vvillichio, Peucero. & Vvolfango Iuſto in *Stetinerlandt* ſtatuuntur.

ſidenum, fluuius, quo alluitur oppidum Polemonium in Themiſcyrena regione, ab Amiſo cxx. paſſ. diſtans.

ſideni, populi. Plin. lib. 6. cap. 4.

ſitadetani, populi ſunt Africæ, qui oras Carthaginenſium occupant. Strab. lib. 3.

ſidia, regio quædam ſi rectè legitur apud Step.

ſidicinum, Plin. oppidum Campaniæ.

ſidoleucum, ſic legit Pithoeus ex Antonini itinerario, pro *Sedeleucorum* apud Ammianum lib. 16. in principio, Galliæ Lugdunenſis vrbs eſt, *Sanlieu* hodie nominatur.

ſidon, i. venatio, aut inſidiatio, ſiue viaticum, vel cibarium, aut nauis iudicij. Filius Canaam Gen. 10. 15. & 1. Paral. 1. 13. Eſt & vrbs in Phœnicia ad mare ſita in termino Iudæ, à Sidon filio Chanaan condita, Ioſ. 11. 8. quæ ſorte ducta tribui Aſer obuenit. Ioſ. 19. 28. Matth. 11. 21. & 27. 3.

ſidon, vrbs inſignis Phœniciæ ad mare ſita, ab iis qui mediterranea incolebant condita, quam à piſcium vbertate ſua lingua Sidona vocauerunt. *Said* hodie vocatur, Nigro & Poſtello teſtibus. *Siada* habet Beniamin.

Sidona, regio Ponti Cappadocicii apud Ptol. Straboni.

ſidonij populi Sidonis vrbis, Sidones verò populi Thracum propè Hebrum, quos Plin. Sidones appellat. Sunt & alij Sidones in Scythia. Hi ab Aſcalaniorum rege expugnati, Tyrum condiderunt, Iuſtin. lib. 18.

ſidonia, vrbs Troadis. Gent. Sidonius. Steph.

ſidonius Apollinaris poëta.

ſidrach, nomen viri, qui & Ananias dicebatur. Dan. 1. Lat. mamilla tenera, vel delicata, aut deprædatio tenera, ſiue ager delicatus, aut Syriacè, miſſus tuus.

ſidrona, Ptolemæo lib. 2. c. 17. Dalmatiæ vrbs, alij Stridonia, vulgò *Strigna*. S. Hieronymi patria. *Belas* Nigro dicitur.

ſidones, Germaniæ populi Ptolemæo.

ſidus, vicus Corinthi, aut Megaridis naualē. Gentile, Siduntius. Eſt etiam vicus circa Clazomenas, & alius rubri maris, & locus Pamphyliæ. Gentile, Siduſius. Steph.

ſiduſſa, vrbs Ioniæ Steph.

ſidoniorum inſula, in Perſico mari, vnde Sidonij in Palæſtina. Strab. 16.

ſidymo, vrbs Lyciæ, à Sidymo quondam dicta: Ciuis, Sidymeus. Steph.

ſiga, ciuitas, colonia Mauritaniç Cæſarienſis, Pl. l. 4. c. 2. Siphaci & Bocchi regia: hodie vulgò *Zerſen. Humain* Caſtal. *La Guardia* Oliuar. dicitur.

Siga Mauritaniæ Cæſarienſis fluuius, apud Ptolemæum, *Tenne* à Caſtaldo dicitur.

ſigala, Indiæ intra Gangem vrbs. Ptol.

ſigalion, ſimulachrum apud Ægyptios in ſacris Iſidis & Serapidis, quod digito labiis impreſſo, ſilentium imperare videbatur: vnde & nomen accepit ἀπὸ τοῦ σιγᾶν, quod eſt ſilere. Alio nomine Harpocratem appellabant. Vide Harpocr.

ſigania, Plinio fluuius eſt Colchidis, fortaſſe *Singames* Arrian.

Sigatha, vrbs Libyæ. Ciuis, Sigatheus. Stephanus ex Strabone lib. 17.

ſige, vrbs Troadis: Gent.Sigites.Steph.qui & Sigæũ promontorium & oppidum Troadis Aiacis ſepulchro nobilitatũ.Dictũ σιγῆν,vt quidam volunt,ἀπὸ τοῦ σιγᾶν,hoc eſt,à ſilẽdo,eò quòd Hercules præmio ſuo à Laomedonte fraudatus,diſſimulato diſceſſu,ibi ſe occultarit,indéque ſilentio magno reuerſus vrbem repentè adortus ceperit. Hinc Sigæus,& Segeius.Virg.2.Æneid.*Ianitzari* à Nigro,Sophiano, & Bellónio dicitur. Rhoeteum appellat Camterus in Lycophronem.

ſigillaria, vicus Romæ,vbi ſigillaria vendebãtur. Gell. lib.5.apud Sigillaria fortè in libraria ego & L.Paulus poëta conſederamus.

ſigindunum,Ptolemæo Myſiæ ſuperioris oppidum, quod Niger *Simedro* vocat. *Singidunum* Antonini eſt,& *Sigidunum* Zoſimi 3.

ſigiſbertus,Metenſium rex,an.ſalutis 567.

ſigiſbertus. Dagoberti filius maior natu.Auſtraſianorũ Trãsrhenanorúmq; rex,Galliam Clodoueo minori nato conceſſit.Paulus Æmil.l.1.

ſigiſmundus Imperat.fratri Vinceſlao in regno Bohemiæ ſucceſſit,anno ſalutis 1419.Qui in Turcas,bellum mouit,obſeſſa arce Calobocz accepta clade.deſideratis multis domum rediit.Ritius,anno ſalutis 1421.

ſigiſmundus, rex Bohemiæ,anno ſal.1420.

ſigiſmundus,Vngariæ rex. Romanor.Imperator XXXIV.regnauit annis XXVII.anno ſal.1411.

ſigiſmundus March.rex Vngariæ,regnauit annis LI.Boſnam & Croatiam ſubegit , Modaniam domuit,an.ſalutis 1587.

ſigiſuultus,cos.anno ab vrbe condita 1190.

ſigius, mons Galliæ Narbonenſis, à quo ſinus Galliæ incipit. Strabo lib.4.Vernaculo idiomate *Puech* ou *Pui de Sete*. Alij *Sigium* habent. Hermolaus putat *Meſuam*, collem apud Pomponiũ eſſe,& hodie *Pullerium* dici credit.

ſignia , Latij oppidũ,in cuius agro vinũ naſcebatur mirè auſterũ, eóque vẽtris profluuio ſedãdo vtile:à loco Signinũ appellatum.Mart.l.13.

ſignia,Plin.lib.5.cap.29. mons eſt, in cuius radicibus ſita eſt Apamia. Eſt item Latij oppidum. Plin.l.14.c.6.

ſignini,populi Italiæ, de quibus Plin.lib.35.

ſigris portus quem Niſope inſula Leſbi efficit, Steph. Et alibi Sigrim, Leſbi portum eſſe ſcribit, vnde Sigrieus vel Sigrius.

ſigrium , promontorium eſt Leſbiæ regionis initium.Strab.l.13.

ſigynnus,vrbs Ægyptiorum : Ciues , Sigynni. Steph. Apud hos ſunt equi toto corpore hirſuti, puſilli tamen & geſtandis viris inualidi , ſed qui iuncti currui perniciſſimi ſunt.

ſiha nomen viri.1,Eſdr.2.Lat.ſplendor,vel candor aut ſiccitas.

ſihor,Nilus Ægypti flumen.Ioſ.19.& 1.Par.13. Lat.Niger,vel turbidus,aut matutinus.

ſila, mons eſt Syluæ Lucaniæ.Virg.

Ac veluti ingenti Sila ſummóve Taburno. in Bruttiis prope Mamert. Plinius huius etiam meminit. *Rheginorum Salium* à Solino vocari annotauit Barrius. *Brutianum* vocant, inquit Niger. *La Sila* hodie per excellentiam vocari ab incolis ſcribit Laur.Ananienſis, patetéque in circuitu ad ducenta M.P.ſcribit.Scipio Mazella.

ſilanion ſtatuarius cælator. Plin.lib.4.cap.8.

ſilanius, mons Hyberniæ inſulæ altiſſimus, à Silanio rege in vertice eius ſepulto,dictus.

ſilanus,Claudij principis gener, qui erepta ſibi Octauia , dataque Neroni , præ dolore gladio proprio ſe transfixit, idque die nuptiarum ad augendam inuidiam.Author Corn. Tac.lib.12.

ſilanus, filius T. Manlij pontificis , qui à patre repudiatus , quòd pecuniam accepiſſet à Macedonibus,dolore animi ſe ſuſpendit nocte ſequenti:cuius exequiis neque pater interfuit,neque ſuadentibus,vt adeſſet,auſcultauit. Author Val.Maximus de Seueritate.

ſilas,nomen viri. Act.15.18.

silarus,Italiæ fluuius , Pincentinos diuidens à Lucanis, cuius ea fertur eſſe natura, vt virgulta & folia in ipſum decidentia lapideſcant. Plin.l.6. c.103.*Sili* Nigro nuncupatur.

silbium,Iapygum in Italia oppidum Samnitibus à Romanis ereptum,habet Diod.20.*Siluium* aliis.In Phrygia Maiori vrbs eſt,apud Ptolem.

sida , Mauritaniæ Tingitanæ oppidum mediterraneum. Ptol. coloniam eſſe apud eundẽ legit Onuphrius *Gilda* Antonini, vt credit Simlerus.

sile,Ægypti inferioris oppidum.Ant.

sileni, populi ſunt Indum accolentes, auctore Plin.lib.2.cap.20.

silenus Bacchi nutritius & pædagogus,ſemper aſino vehi ſolitus: quem Aratus in gratiã alumni inter ſidera tranſlatum dicit. Virgil.2.Ecleg.

siler.Vide Silarus.

Sileſij.Vide Saleſij.

Sileſia, Germaniæ regio , diu fuit ſub imperio Polonorum , ſed tandem ſubiicitur Coronæ Bohemiæ accipiens nomen ab amne Schleſo, vel (vt alij ſentiunt) à Scheſo rege. Odera fluuius perlabitur eam.Latitudo eius patet itinere trium dierũ, & longitudo quatuor dierum:extẽditúrque à regione Hungarica , vſque ad Brandeburgenſem Marcham.Fuit epiſcopalis ſedes primùm Nyſſæ: deinde tranſlata fuit per Caſimirum primum ad Vratiſlauiam metropolim prouinciæ.Sermo populi Germanicus eſt,ab altera tamen parte Oderæ fluuij , vbi Poloniam reſpicit , lingua Polonica præualet. Habet regio duos præcipuè Comitatus, vnum in Lignitz , cui magna pars terræ & populi ſubſunt:alterũ in Schvveidnitz, qui paret Regi Bohemiæ,& is habet in eo præfectum ſiue vice-comitẽ:qui in oppidum Lauere manere ſolet.& quatuor in anno vnà cũ reliquis nobilibus in vrbe Schvvidnitz celebrat iudicia, Multitudo ducum, inter quos paterna hæreditas per capita diuiſa fuit , lacerauit prouinciã in multas partes, vnde regio frequentes incurrit calamitates, & crebris expoſita eſt latrociniis. Terra ipſa vaſta

tur montibus, & multis inſpergitur ſyluis, hàmectatur plurimis riuulis: quos Bohemiæ montes extrudunt, & ad Oderam deſtinant; vnde regio admodum fœcunda redditur. Incolæ bibunt potum ex Cerere factum, quem Bierram vocant. Reliqua ad vitam neceſſaria regio abundè inter omnes circumiacentes ſuppeditat. Munſter. Sabellicus An.10.lib.2.

ſilia, fluuius, de quo Strabo lib.14. In regione montana Siliam flumen eſſe, in quo nihil innatet: quanquam id Democritus non cedat, qui multam Aſiæ partem peragrauit: ſed nec id Ariſtoteles concedit: etſi aëres quidam ſint adeò tenues, vt nulla in eis volatilia inueniantur. Vide *S*ila, aut Silla & Siden.

ſilices, populi ſunt montana Armeniæ ad Tigridis oſtia incolentes. Plin l.7 c.7.

silimus. Vide Simni.

ſilindium, oppidulum circa Idam. Ciues, Silinditæ & Silindiotæ. Steph.

silis, amnis Venetiæ primus in ſtagnum cadens, vbi nunc habentur ſuburbanæ Venetiarum inſulæ, Murianum, Trocellumque.

silis, Plin.l.3.cap.18. fluuius Venetiæ ex montibus Turiſanis fluens. Sylis verò cum y Græco, nomen eſt, quo, vt idem teſtatur, Scythiæ Tanaim fluuium appellant, l.6.c.7.

silius Italicus poëta, cos. an. ab vrb. cond. 820.

silius Nerua, cos. an. ab vrbe cond. 817.

silius Italicus, poeta præſtantiſſimus, ex Hiſpania oriundus, natus eſt Romæ & educatus, gratiſſimus Domitiano, cuius fauore ad tertium conſulatum perductus eſt. Virgilij natalem quotannis celebrabat. Septuagenar. ſe ipſum interfecit dolore cuiuſdam claui inſanabilis. Pet. Crinitus.

silo, Hiſpaniæ rex, regnauit annis VI. pulſo Veremundo, habuit Egimandam, Aurelij ſororem, vxorem, anno ſalutis 1770.

Siloe vel *Silea* aut *Siluhab*, riuus Hieroſolymitanus, dicitur quoque, vt vult in ſuo paradiſo lib.2. ſui Chronici Beroaldus, *Geon* vel *Gehon*, *Gion*, *Githon* & *Guithon*, in ſacris literis nominatur, ſed hunc alium eſſe aſſerit ab eo, quem rigare paradiſum dicunt.

silura, inſula in Oceano Britannico [vt Solinus inquit] cuius homines nummos refutant. Dant itaque res, & accipiunt mutationib.

Silutes, Tacito & Antonino ſunt Britanniæ inſulæ populi, in ea Angliæ parte, vbi hodie *Vvencelande* eſt, Ioanne Lelando teſte. *Silurum* meminerunt etiam Strabo & Ptolemæus.

Silurum inſulæ deſcribuntur, ſic à Solino: *ab ora, quam gens Britannica Dumnani tenent*, ſic legit Delrio, niſi quòd pro *inſulæ*, *inſula* numero ſingulari habet. Sed hoc loco apud Solinum magna eſt exemplariorum varietas, vt videre eſt apud eundem Delrio & Camertem, vbi in hunc locum commentatur, Si pro *Dumnani* (vt Delrio) vel *Dumnoni* (vt Beroaldo placet) *Damonij* poſſit reſtitui, hodie à nautis *Sorlinges* vocantur Angli vel Britanni *Sibey* nominant. Alij Neſiadum inſulas intelligunt, de quibus hoc tractu Dionyſius. *Acmoda* fortè Plinij ſunt, quas ſeptem numero deſcribit: totidem enim alicuius nominis hodie ſunt Sorlingæ.

[Siloes vel Siſoes vnus è SS. Ægypti Monachis fuit: cuius reſponſum ἀξιομνημόνευτον. Ioan. Geometra, Tetraſticho XIX. Paradiſi Epigr. Gr. incluſit, quod ita Latin. expreſſum eſt in bilingui edit. Morelliana: *Dira fames vrbem premeret dum iuris egenam*, δικαιοσύνης δὲ λιμὸν, *Orabant ciues mirificum Siloem Numinis imploraret opem, reſpondit at ille, O vtinam ciues hac procul vrbe forem*, οὐδὲ γὰρ αὐτὸς ἐγὼ ἤθελ' ἐνθάδ' ἐμὲν.]

sillyos, vrbs Ioniæ, iuxta Smyrnam. Gentile Sillyeis. Steph.

silo, i. diſſoluens, vel diſcalceans, ſeu pax aut abundantia: vel Syriacè; illuſus aut decipiens. Ciuitas in tribu Ephraim. Ioſ.21. & 22.9. Ierem. 7.12. Iudic.21.19.

siloë, i. miſſus vel mittens, aut ramus, ſiue telum aut arma. ſ. miſſilia: aut Syriacè, ſpolians, vel ſpoliatus, fons, piſcina, aut amnis eſt ad radices montis Sion, perennibus aquis ebulliens, cuius fit mentio Iſa.8.6. dicitur & Sihon. 2. Reg.1.33. & 2. Paral.33.39.

ſilon, inſulam Indiæ docet eſſet Auguſtinus de ciuitate Dei, lib. 12. Quæ ex eo cæteris terris præfertur, quòd omnis arbor quæ in eo gignitur, nunquam foliis nudatur.

siloni, nomen viri. Par.9. Lat. manens, vel pacificus, aut abundans: vel Syriacè, illudens.

silonites, idem. 2. Par.9.

siphij, populi Libyci, ab inſulis Plateæ vſque ad Syrcium protenſi, Herodoto lib. hiſt.4.

siluanus, nomen viri 2. Cor.1. ſiue per y ſiue per i ſcribas, non refert.

siloerius, LVI. pontifex Rom. regnauit annum I. menſes V. dies XI. anno ſalutis 536.

siluester, XXX. Romæ epiſcopus regnauit annis XXX. anno ſalutis 314.

siluester. II. pontifex CXLII. magicis artibus imbutus, regnauit an. IV. menſ. I. an. ſal. 997.

silys, Scytharum lingua vterque fluuius dicitur, ille nempe qui Latinis *Tanais* vocatur, & Europam ab Aſia diuidit, & *Iaxartes*, qui in Hyrcanum mare effunditur, auctore Plin. non mirum ergo ſi decepti homonymia Alexandri magni milites, cùm ad Iaxartem appuliſſent, ad Tanaim, ſe perueniſſe putabant: maximè, ſi verum eſt, quod Arrian. ait, hunc nempe *Iaxartem* in Græco ὀρξάντης eſt, etiam *Tanaim* appellari. Nam ille duos eius nominis fluuios facit. Sed Iornandes etiam duplicem Tanaim habet, diſtinguens inter eum, qui ex Riphæis montibus in Mæotidem paludem, & alterum, qui ex Chrinnorum montibus in Caſpium mare dilabitur idem ferè Strab. lib.9.V. Tanais & Iaxartes ſuis locis.

ſim, regio, vnde adferri ſcribit Serapio camphoram & Doronicum. Syria interpretatur à Pandectario. *Sim* aliam habet D.Hier. haud procul ab Arca & Libano, ſubuerſam bello, at nomen retinere addit.

ſimæthis, Nympha, ex qua Faunus Acin ſuſcepit. Ouid.

Acis erat Fauno, Nymphâque Simæthide natus.

ſimæthus, Siciliæ fluuius, non procul à Catanenſi vrbe: ſed pro fluuio meliùs cum ypſilo ſcribitur vt infrà. Hodie *S. Pauli* nomen habere ſcribit Fazellus. Sed à Ptolemæo hunc fluuium non rectè inter Catanam Taurominium poni annotat Fazellus. Symethios quoque populos habet Plinius, ad hunc fluuium.

ſimana vrbs Bithyniæ inter duos fluuios: Gentile, Simanæus & Simaneus. Steph.

ſimbriuium & Simbruinum. Vide Imbrinium.

ſimena, vrbs Lyciæ, Gentile, Simaneis. Steph.

ſimeni, Albionis inſulæ populi apud Ptolemæum, quos Lelandus *Auonianos* appellat. *Hamskirenſos* ſunt Neuyllio.

Simenus cælator argenti apud Plin. l.34. c.8.

ſimon, Bulgarorum rex, cum Bulgaris Græcos incurſionibus vehementer afflixit. Quem Romanus filij ſui Chriſtophori filia, filio illius Petro vxore data, ab incepto furore compeſcuit & fœdere ſociauit. Vnde & puella mutato nomine εἰρήνη dicta eſt. Luithpran. l.3. c.9.

ſimeon, ſecundus filius Iacob ex Lia. Gen. 27. 1. Paral. 4. [de hoc Philo Iud. lib. de nominum mutat. ex edit. & verſ. Morelli pag. 27. *Simeon nomen eſt doctrinæ & diſciplinæ, ſiquidem exponitur exauditio.*] Fuit & nomen cuiuſdam qui Chriſtum noſtrum ſuſcepit in vlnas, cùm inferretur in templum. Luc. 2.

Simeon, Cleophæ filius, & ſecundus Hieroſolymorum Epiſcopus, & per martyrium carnis vinculis reſolutus. Nam à quibuſdam hæreticis accuſatus fuit tanquam Chriſtianus, & multis ſuppliciis afflictus per multos dies, ita vt etiam iudex ipſe cum amicis ſuis de eius patientia miraretur, & ad vltimum iuberet ſimili eum quam Dominus pertulit, paſſione vitam finire. Quòd autem hic Simeon vnus fuerit ex ipſis auditoribus Domini, longæuitas eius eſt indicio, & euangeliorum fides, vbi etiam mater Cleophæ vxor refertur. Natus igitur annos centum & viginti, ſupplicium crucis pertulit. Euſeb. lib. 3. c. 32. hiſt. eccleſ. ex Hegeſipp.

ſimeon, filius Iſſachar. Gen. 46. 1. Par. 7. Latin. cuſtodia, ſiue adamas, vepres vel ſpina, ſeu fæx.

ſimethis Nympha. Ouid. 13. Metam.

ſimichidas, paſtor ponitur Theocrito in carmine Bucolico, quem enarratores ipſius Theocriti patrem dicunt fuiſſe.

ſimilax, amaſia Croci, Plin. l. 16. c. 36.

ſimmaa, filius Dauid 1. Paral. 3. qu. 12. Reg. 5. dicitur Samna. Tertius filius Iſai. 1. Par. 2. qui 1. Reg. 19. 6. dicitur Samma. Lat. audiens, vel obediens.

ſimmias, Philoſophus Thebanus, ſcripſit dialogos 23. qui à Diogene Laertio cõmemorantur.

[Simo vnus ex eremicolis Ægypt. de quo Io. Geometræ Tetraſtichum apophthegmaticũ 46. legitur in edit. Græco Lat. Fed. Morelli, ita conuerſum pa. 14. *Cum quidam ingererent conuicia turpia amico Cõmuni, his Simo, Probra inhoneſta probis,* ὁ ψόγος οὐχ ὅσιον. *Contra illi, Hæc hominis nos dicere cura coëgit, Simo ait. Hæc hoſtes ſollicitudo petat.* ὡς ἐχθρῶν κεφαλὰς τὸ κῆδος ἴοι.]

ſimoeſius, vir Troianus, quod ad ripas Simoentis fluuij ſit natus. Is ætate florens, necdum vxorem ſortitus, ab Aiace Telamonio interfectus eſt. Hom. Iliad. 4.

ſimois, entis, fluuius Troadis, qui ex Ida monte labitur per campum Troianum, qui ab eo dicitur Simoeſius, & mari appropinquans, commiſcetur Xantho, atque in paludem cogitur: deinde exit in Helleſpontum iuxta Sigæum promontorium.

ſimon filius Mathathiæ filij Ioannis, primo Machab. 2. Lat. audiens vel obediens.

Simon Magus, impoſtor, qui à Petro, Spiritus ſancti gratiã mercari volebat, vnde Simoniæ nomen inditum, Act. 8. Nomen Apoſtoli. Matth. 10. Fuit & alius ſic nominatus, qui poſt Chriſtum crucẽ coactus baiulauit. Matt. 27. Hic Simeon dicitur Cyren. qui primus Carthag. in Africa ſal. fidẽ feliciter prædicauit. Pet. de natal. l. 4. c. 146.

ſimon, i. ponens vel poſitus, aut munus præparationis vel numeri, ſeu pinguedo aut oleum. Nomen viri 1. Par. 4. 20.

ſimon Herodis ſeruus, ſeditionis author, anno mundi 3969.

ſimon Oniæ filius, ſummus Iudæorum ſacerdos, anno mundi 3779.

ſimon, ſummus ſacerdos conſtitutus ab Herode, depoſito Ieſu, anno mundi 3940.

Simon Aſmonæus, frater Iudæ, dux & pontifex maximus, regnauit annis VIII. Cum Romanis fœdus renouauit, eíſque aureum clypeum mille minarum miſit. Olymp. 159.

ſimon Iuſtus, pontifex maximus Iudæorum, annis 28. Olymp. 134.

ſimon Priſcus, pontifex maximus Iudæorum annis 13. Olymp 119.

ſimon puer Tridentinus, à Iudæis martyrio coronatus: quare Iudæi variis ſuppliciis necati, debitàm luerunt pœnam, anno mundi 3789

ſimon, Athenienſ. philoſoph. Socratis diſcipulus, ſcripſit dialog 34. Alius fuit qui ſcripſit de arte rhetoric. Alius medicus, Alius ſculptor, quorum omnium author Diogenes Laert

Simon Magneſius, muſicus egregius, qui & ille ſuperiorum muſicorum more correpto Sineidam introduxit, quemadmodum etiam & Lyſis Lyſiodiam. Strab. lib. 14.

ſimon, vel Simeon, cognomine Metaphraſtes

Conſtantinopolitanus, ludi magiſter, annos ab hinc circiter 100. compoſuit Græcè, id eſt, Sanctorum vitas, quæ habentur in Biblioth. Vat.

Simoniada, vicum in Galilææ finibus habet Ioſeph. in vita ſua, LX. ſtad. procul à M. Campo.

[ſimonides Ceus, Poëta melicus, primus artem memorandi inueniſſe fertur. Cum enim cœnaret in Theſſalia apud Scopam fortunatum hominem & nobilem, ceciniſſétque id carmen, quod in eum ſcripſiſſet, in quo multa ornandi cauſa, Poëtarum more, in Caſtorem & Pollucem ſcripta fuiſſent; nimis illum ſordidè Simonidi dixiſſe, ſe dimidium ius ei, quod pactus eſſet, pro illo carmine daturum: reliquum à ſuis Tyndaridis, quos æquè laudaſſet, peteret, ſi ei videretur. Paulò poſt eſſe fertur nuntiatum Simonidi, vt prodiret, iuuenes ſtare ad ianuam duos quoſdam, qui eum magnopere euocarent, ſurrexiſſe illum ipſum, prodiiſſe, vidiſſe neminem. Hoc interim ſpatio conclaue illud, vbi epularetur Scopas, concidiſſe: ea ruina ipſum oppreſſum cum ſuis interiiſſe: quos cùm humare vellent ſui, neque poſſent obtritos internoſcere vllo modo, Simonides dicitur ex eo, quòd meminiſſet, quo eorum loco quiſque accubuiſſet, demonſtrator vnuſcuiuſque ſepeliendi fuiſſe. Hac tum re admonitus inueniſſe fertur, ordinem eſſe maximè, qui memoriæ lumen adferret. Cicero.] Iambicum poëtam Strabo fuiſſe dicit: Suidas verò Caryſtium, ſiue Erythreum, qui ſcripſit Græcorum apud Aulidem Conuentum trimetrorum libros duos, & alia. Præter hos, alios duos ponit: vnum filium ſororis Simonidis Cei, cognominatum Melicertam, qui ante bellum Peloponneſiacum fuit, ſcripſitque genealogiam libris tribus. Alterum, Simonidem Magnetem, poëtam Antiochi magni tempore, cuius res geſtas ſcripſit, ac bellum aduerſus Galatas. Suidas. Primus ille literas inuenit longas η, ω, quæ etiam Simonidi Ceo adſcribuntur, & aliæ Simonidi Syracuſano, vel Epicharmo Siculo ζ, ξ, & ψ, præterea lyræ tertium ſonum. Plinius octauam chordam addidiſſe ait. [Pindarus in Olympion. auidiam lyrico huic obiicit, his verbis χρήματα, χρήματ᾽ ἀνὴρ, *virtus poſt nummos*: eumque coruis confert: λάβροι παγγλωσσίᾳ, κόρακες ὣς ἄκραντα γαρύετον.]

Idem Simonides, poëta ſapientiſſimus, à tyranno Hierone rogatus, quid aut qualis eſſet Deus, deliberandi cauſa ſibi vnum diem poſtulauit: cùm idem ab eo poſtridie rogaretur, biduum petiit: cùm verò ſæpius duplicaret numerum dierum, admiratúſque Hiero quæreret, cur ita faceret: Quia, quanto, inquit, diutius conſidero tanto mihi res videtur obſcurior. Quod ſi feciſſent philoſophi, qui more Andabatarum gladium in tenebris ventilantes, tot deliramenta commenti ſunt, profectò Deum creatorem ſuum tam impiis ſententiis non offendiſſent. [Satius enim propè eſt, vera ignorare, quam falſa docere.] Polyd. Virg. lib. 1. de rer. inuent. ex Xenoph. & Cicer.

[ſimonides, alter muſicus, ex Amorgo inſula: traditur primus fuiſſe apud Græcos lyricus ad mouendas lachrymas aptiſſimus: flebile carmen inuenit Iambic. quod Horat Melpomenæ tribuit, vt præcipiat *lugubres cantus*.]

ſimplicius, XLV. Roman. Epiſcopus annis XV. menſ. I. dieb. VII. anno ſal. 469.

ſimpſimida, Parthiæ oppidum. Ptolem.

ſimſon, v. Samſon rex XVI. filius Manue, de tribu Dan. ann. XX. liberauit filios Iſraël à Philiſtinor. ſeruitute, quibus ann. XL. tributa ſoluerant. Vir fortiſſ. leonem manu ſuffocauit. Maxilla aſini 1000. Philiſtinos interfecit, cæteris in fugam verſis. Demum fraude Dalilæ deceptus, captus ab hoſte, excæcatus, ludens coram Palæſtinorum principibus apprehenſis columnis, quibus domus nitebatur, ædificium ſubuertit, vbi perierunt 3000. Philiſtin. Iud. 13. Ioſeph. lib. 5. cap. 10. Lat. *Sol eius*.

ſimundi inſula, quæ poſtea Taprobane dicta.

ſimus, pictor. Plin. lib. 35. cap. 11.

ſimylla, Indiæ intra Gangem promontorium & emporium, Ptolem. *Sinticora*, Caſtaldo, idem Ptolem. lib. 1. cap. 17. ab incolis *Timula* nuncupari ſcribit. *Sintacora* Caſtaldus vocat.

ſimyra, Phœniciæ vrbs Pompon.

ſimyra, Armeniæ maioris vrbs, circa Euphratis fontem. Plin.

ſimyrus, vrbs Syriorum: Gentile, Simyrius vel Simyreus. Steph.

ſin, i. rubus, eremus inter Elim & Sinai, in qua octaua Iſraëlitarum manſio fuit. Exod. 16. Num. 33. Lat. Ezechielis interpres pro hoc tranſtulit Peluſium. Ezech. 30. hodie *Arenas Arabicas* dici ſcribit Poſtell.

ſin, Num. 13. 20. 27. 33. 34. Deuter. 32. Ioſ. 15. Deſertum in terra Edom, quòd aliàs Cades vel deſertum Pharan dicitur. Vide Cades.

ſina, Margianæ vrbs Ptol.

ſina, vrbs Meſopotamiæ, quo nomine etiam dictus eſt mons Petræ & Arabiæ Apoſtolus. Sina mons eſt in Arabia, qui coniunctus eſt ei, qui nunc eſt Hieruſalem.

ſinaca, Hyrcaniæ ciuitas. Ptol.

ſinada, ciuitas Aſiatica ad Cariæ fines, non magna, ante quam planities iacet oleis conſita, ſexaginta ferè ſtadior. Dicitur & Sinas, nadis, vt apud Sidonium. Sunt qui per ypſilon in prima ſcribant & rectiùs, & per duplex n.

ſinæ, populi ſunt in India ad Septemtrionem Seribus, ad occaſum Indis extra Gangem finitimi, terras incognitas deſertáſque ad ortum & meridiem habentes. Horum caput eſt Ima. Ptolem. lib. 7. cap 3. hodie *La China Sin* Nigro.

ſinæus, filius Chanaan. Geneſ. 10. 1. Paral. 1.

Lat. rubus, aut Syriacè, inimicitia.

sinæi, Palæſtinæ gens. Ioſeph. 1. Antiq.

sinalus, fuit medicus quidam, de quo Silius Italicus lib. 5. Ipſe olim antiquo primum Garamanticus Ammon, &c.

sinapatinga, vrbs Indiæ intra Gangem. Ptol.

sinapodes, populi in deſertis Africæ, qui, vt Pomponius refert, inflexi lentis cruribus ſerpere magis, quam ingredi traduntur.

sinarum regio, Ptolem. lib. 7. cap. 3. terminatur à Septemtrione parte Serûm expoſita, ab ortu ſolis atque meridie terra incognita, ab occaſu India extra Gangem. Sinæ, Stephano, metropolis eſt Sinarum.

sinarus, Indiæ fluuius, quem Hydaſpes in ſe recipit. Arrian.

sincar, Indiæ vrbs. Ptolem.

sinciacus, pagus ad Rhenum, Eginharto lib. 3.

sincium, Pannoniæ oppidum. Anton.

sinda, vrbs iuxta magnum ſinum Indiæ, vnde populi. Apud hos hic mos erat ſepeliendi, vt tot piſces in ſepulchra mortuorum mitterent, quot hoſtes interfeciſſent. Steph.

sindæ, Piſidiæ ciuitas, Strabo. Et vrbs in confinibus Galatiæ & Cappadociæ, Plinio. Item in India extra Gangem. Ptolem.

sindæ, inſulæ tres maris Eoi, vt Ptol. Codices Latini habent. Hæ *Celebes*, *Gilolo* & *Ambon* à Mercatore interpretantur, in Grçcis Codicibus hoc Sindæ vocabulum non reperitur, ſed eius loco *Anthropophagorum* inſulæ tres.

sindaga, Parthiæ oppidum. Ptolem.

sindarus, arx in Cyrro oppido Syriæ, Steph.

sindeſſus, vrbs Cariæ: Gentile, Sindeſſus vel Sindeſſeus. Steph.

sindi, populi ad Meridiem Mæotidis. Alij Sindicam gentem à Mæotis deſcendiſſe ſcribunt Steph. & Dion. quos Euſtathius etiam *Zinchos* appellatos addit, *Zingos* hoc tractu habet Plin.

sindia, vrbs Lyciæ: Gentile, Sindij. Steph.

sindocanda, ciuitas Taprobanæ. Ptolem.

sindonæi, populi Thraciæ, Steph.

sindones, populi Aſiæ iuxta Mæotidem. Ioannes Huntherus.

sinera, vrbs Phœniciæ. Gent. Sinereus, Steph.

singa, Palladis nomen apud Phœnices, cuius nominis ſimulachrum Thebis Cadmus conſtituit. Pauſanias.

singa, Comagenæ regionis in Syria oppidum. Ptolem.

singæ, Indiæ populi apud Plinium.

singar, vrbs Arabiæ iuxta Edeſſam: Ciuis, Singarenus. Steph.

singara, Arabiæ vrbs, Rhetanorum caput. Plin. lib. 5. cap. 24. & Meſopotamiæ. Ptolem.

singaras, Ptol. Meſopotamiæ mons. *Atalib* videtur ex tabulis. Nigei tradit eum *Sima* dici.

singidaua, Daciæ vrbs. Ptolem.

singidonum, habet Pannoniæ vrbem Aurel. Victor. in vita Iouin. Imp. hanc *Zinderin* aliqui nominant, in Seruia eſt ad Danubium: apud Antonin. *Singidunum* legitur.

singiticus, ſinus Macedoniæ apud Ptolem. *Eliacus* videtur à Diodor. lib. 11. nominari, *Golfo de monte Santo* dicitur à Caſtaldo.

singilia. Vide Syngilia.

singone, Germaniæ oppidum. Ptol.

singulis, fluuius in Bætim influens Plinio, *Xenil* Cluſio & Morali interpretatur. *Guadaxenil* Nauagierus.

sinnaca, Meſopotamiæ ciuitas eſt, in qua Surena Parthorum Imper. Craſſum dolo captum interemit. Plutarch.

singya, vrbs Pamphyliæ: Gentile, Singyates, Steph.

singus, vrbs iuxta Athon. Hinc Singius, Singeus, Singicus. Steph.

sinna, vrbs circa Libanum montem, Strabo. Duas huius nominis vrbes habet Ptolem. in Meſopotamia.

sinnaca, montana loca circa Carrhas. Appian. & Plut. in Craſſo. Apud Strabon. vrbs videtur.

sinnaus, lacus in Aſia, qui circumnaſcente abſynthio inficitur. Plin.

sinnear, regio plana, omnis generis deliciis abundans, an. mundi 1765.

sinoe, vrbs Siciliæ, hinc Sinoeſſæus. Steph. Vide Sinueſſa.

sinon, filius Siſyphi, nepos Autolici furis, qui cum Vlyſſe ad bellum Troianum profectus, cùm Græci decimo demum anno diffidentes Ilium vi capi poſſe, ad dolum proditionemque confugerent, omnium maximè idoneus viſus eſt, cui ob ingenij aſtutiam fallendorum Troianorum, equique aperiendi negotium imponeretur. Virgilius 2. Æneid. Q. Calaber lib. 10. Paralip. Hom. Plinius ait huius inuentum fuiſſe ſignificationem ſpeculariam.

sinonia, Plin. lib. 3. cap. 6. inſula Corſicæ vltra Tyberina oſtia in Antiano, *Ianuti*, Pineto.

sinope, nomen regis Numidarum.

sinope, Aſopi filia, quam Apollo raptam in Pontum traduxit, & ex ea genuit Syrum: vnde Syri poſtea appellati ſunt; tametſi alii Martis Æginæ, alij Parnaſſes & Martis filium fuiſſe tradunt: quidam autem non ab Apolline vitiatam, ſed ab eo & Ioue perpetuam virginitatem ſortitam, cùm illi ſpe concubitus, quicquid poſtulaſſet, ei daturos ſe promiſiſſent.

sinope, vrbs Ponti in colle pæninſulæ cuiuſdam ſita, ex vtraque Iſthmi parte portus & ſtationes habens, olim etiam frequenti gymnaſio, & rubricæ genere, quam Sinopicam vocant clariſſimam. Sinopem (inquit Strabo lib. 12.) vrbium, quæ in Ponto ſunt, clariſſimam, Mileſij condidere: quæ claſſe comparata, mari quod intra Cyaneas eſt, imperauit. Extra verò multorum certaminum particeps fuit cum Græcis:

& cùm libera fuiſſet, tandem amiſſa libertate, Pharnaci obtemperauit (fuit enim obſidione capta) poſteáque ſucceſſoribus eius vſque ad Eupatorem & Romanos, qui illum ſuſtulerunt. Hinc deducitur Gentile, Sinopeus, *Cherſoneſus* antea dictam tradit Herodotus in Melpomene, *Caſos* Homero vocari dicit Tzetza. *Pordapas* hodie nominari teſtatur Chalcondilas.

sinotium, nouum & vetus, oppida Dalmatiæ. Strabo.

sinſij, populi in Dacia. Ptol.

ſintæ, Africæ propriæ populi. Strabo.

sinthus, vrbs iuxta Thermęum ſinum. Steph.

sinti, populi Thracum, qui Samum inſulam habitarunt. Strab. li. 10.

sintia, vrbs Macedonię iuxta Thraciam. Incolæ Sintij, vbi fluuius quidam eſt, Pontus dictus, in quo reperiuntur lapides, quos aqua inſperſa accendit, flatus extinguit, graui odore, bituminis ferè dum vtuntur, & ſerpentibus omnibus infeſto. Steph. ex Ariſtot. mirab. Dicuntur etiam Sinetij.

sinties & Sapęi, dicebantur Thraces qui Lemnum olim incoluerunt. Steph. Vide Sapæ.

sintœum, caſtellum Armeniæ à Galatiis conditum: Gentile Sintœus Steph.

sinueſſa, oppidum, Pli. li. 3. ca. 5. noui Latij extremum, non procul à Liri fluuio, olim Sinope appellatum. Liu. l. 10. ab vrbe. Cuius ager Sinueſſiſſus dictus eſt, copioſum apricis in ſaxis vinum gignens. Eſt item *Sinueſſa*, ſeu *Sueſſa* Ptolemæo o, per u enim alia ab hac eſt, Campaniæ vrbem maritimam facit Liuius l. 10. qui ſcribit eam iuxta agrum Falernum, & Græcam vrbem fuiſſe dicit, & *Synoge* dictam: dein à colonis Romanis *Sinueſſam* appellatam. *Sinueſſa* hodie adhuc nominari tradunt & Leander, & Golztius, qui dicit tantùm ſupereſſe ruinas, & exiguum oppidulum hodie *Rocha de monte Dragone* dictum. *Senoeſſanos* habet Step. ex Polybio.

sinunia, Parthiæ vrbs. Ptol.

sinus magnus. Ptol. in India: is eſt, quem mare *de Sur* hodie vocant, ad quem Hiſpani verſus occidentem nauigando perueniunt, terreſtri itinere aliquot dierum interiecto.

sinzita, Murianæ regionis vrbs in Armenia minori. Ptol.

sioda, Albaniæ oppidum. Ptol.

sion, i. aceruus aut tumulus, vel ſpecula, mons Ieroſolymis, qui aliàs mons Domini, item & mons ſanctus dicitur, in cuius vertice erat arx conſtructa, quæ è Dauide, Ciuitas Dauidis eſt vocata, 2. Reg. 4.

sion, Deut. 4. nomen montis Amorrhæorum, qui & Hermon dicitur. Lat. ſonitus ſiue ſtrepitus, aut minus fortitudinis aut doloris.

sionia, vrbs Pontica: Gentile, Sionites Steph.

sior, ciuitas in tribu Iuda. Ioſ. 15. Lat. paruulus aut nauis vigilantis, vel ſuſcitati, vel æmuli aut denudati.

siph, Paleſtinæ terræ 1. Samuel. 9.

siphe, vel Siphæ, nauale Theſpiacæ: Gentile, Sipheus vel Siphæus. Steph. eſt etiam Ptolemæo & Plinio Bœotiæ oppidum, ad ſinum Criſſæum, *Roſa* Sophiano dicitur.

siphare, Ariæ vrbs. Ptol.

siphus, vna ex Cycladibus in mari Ægæo. Plin. Strab. & Mela lib. 2. Locupletiſſima erat, teſte Herodot. lib. 3. vt in qua auraria & argentaria metalla eſſent. Vnde tantùm pecuniæ fiebat, vt ex decima eius parte reponeretur apud Delphos theſaurus locupletiſſimo cuique par, Siphniis pecuniam, quæ quotannis conficiebatur, diſtribuentibus. Hæc antè Merope & Acis appellata eſt. Vide Byblis. Steph. inſula eſt circa Cretam. Vide etiam Melos. hodie verò *Siphino* vocari ſcribit Sophianus.

sipij. Vide Sapæ.

sipontum, vrbs Apuliæ iuxta Garganũ montem à Diomede ædificata, quæ & Sipus, & à Græcis ob multitudinem ſepiarum, quæ ibi capiuntur Sepius, vntis, dicitur. Pomponius lib. 3. cap. 1. Vulgo *Siponio*. Strabo lib. 7. Lucanus li. 4. & Leander, *Sipuntum* Melæ eſt, *Sepus* habet Ptolem. *Sipus* Steph.

sippa, Indiæ intra Gangem vrbs. Ptol.

sipphara, Meſopotamiæ vrbs. Ptol. *Viſſaopatax*, Caſtaldo.

siphonos, Maris Ægæi inſula. Anton. *Sipylum*, quòd antè *Tantalis* vocabatur. Caput Mæoniæ, vbi nunc eſt ſtagnum *Sale*. Plinius lib. 5. cap. 29.

sipylus, mons Aſiæ minoris, ad Mæandrum fluuium, priùs Ceraunius dicebatur, auctore Plutarcho in libello de fluminibus & montibus.

sipylus, vrbs Phrygiæ, quæ regnante Tantalo, terræ motu concidit. Ouid. 6. Metam.

Tum cùm Mæoniã virgo, Sipylumque colebat.

sipylus, vrbs fuit in Epheſo, cui Archiepolis ſubſtituta eſt. Plin. li. 5. ca. 29.

sira, i. olla, lebes, vel ſpina, aut rebellio. Nomen loci, 2. Reg. 3. 26.

siraces, populi Meridiem verſus, vſque ad Caucaſi montes deſcendunt. Strabo li. 11. *Sergen*, Nigro.

siramnæ, Indiæ intra Gangem populi. Ptol.

sirangæ, gens in Libya interiori. Ptol.

sirbi, Sarmatiæ Aſiaticæ gens. Ptol.

sirbis, Xanthus fluuius, quem in Lycia cognitum eſſe conſtat. Strab. li 14.

sirbonis, palus in Palęſtina, Stephano ſtagnum eſt prope Caſium montem. Poſſeſſiuum, Sirbonius. Vide Sirbonis *Sirbon*, dicitur quoque Stephano. *Seruonia* vertit qui fecit Diodorum Latinum. Idem Diodorus addit *Barathrum* quoque cognominari, *Bathra* legit Polybius libro quinto. Stephano etiam Βάραθρον, locus eſt prope Caſium montem, qui huic lacui incumbit. Plutarchus in vita M. Antonini tradit Ægyptiis hunc locum, *Typhonis Expirationes*, appellari.

Gelfo de Tenese interpretatur Pinetus. Mar. Nig. verò dicit Sirbonidem *Stagnone* à nautis & Barathra ab incolis *Beyena* nuncupari, in Sacris *Torrens Ægypti* vocari ſcribit Poſtellus.

sirenes, monſtra marina, poetarum fabulis celebrata; ſuperiore ſui parte virginis effigiem referentia, inferiore verò in piſcis caudam deſinentia. Hæ tres fuiſſe finguntur, Acheloi fluuij & Calliopes Nymphæ filiæ, Parthenope, Ligea, & Leucoſia, quæ cùm littus Siculum incolerent, nautas prǽternauigantes ſuauitate cantus in naufragium pelliciebant. Vlyſſes autem cùm illac ipſi iter eſſe, ſociorum aures cera obturauit, ſeipſum verò malo nauis iuſſit alligari: eóque modo periculum tutus euaſit. Sirenes itaque cùm ſe contemni viderent, impatientia doloris ſe præcipitauerunt in mare. Hom. 12. Odyſſ. Ouidius 5. Metam. fabulatur has fuiſſe comites Proſerpinæ, eámque raptam diu quæſiſſe, eáque non inuenta, doloris impatientia in monſtra marina eſſe conuerſas, ſuperiore corporis parte virgineam formam, inferiore piſces referentia: voce autem, cithara & tibiis tam blandè canentia, vt prǽternauigantes ſopirent, ſopitos demergerent, demerſos etiam deuorarent. Virg. 6. Æneid. Sirenum fabula docet voluptatum illecebras non poſſe niſi à ſapiente ſuperari, & carnis delicias in exitium trudere. Dio. Chryſ. or. 34. p. 375. F. Mor.

sirenuſſæ, inſulæ in Italia iuxta fretum Siculum in ipſo promontorio loci auulſi ſitæ, qui locus intra ſinus ſuos continet Cymen & Poſidoniam: vbi etiam templum Sirenum eſt in magna veneratione. Gentile, Sirenuſius & Sirenuſæus. Steph. Strab. li. 5. *Sirenuſſæ* alij duplici ſſ ſcribunt, Pomponiúſque eas *Petras* vocat, quas Sirenæ habitauere. [Sirenides nominantur à Marc. Heracleota, poem. Geogr. ver. 223. 224. edit. & paraphr. Morellianæ ἀμφὶ ποτὲ Σειρηνίδες Κίρκης τε νῆσοι λεγόμεναι. — *Poſt inſulam Trinacriæ, quæ antiquitus Sirenides Circeſque ſunt dictæ inſulæ*] *Sirenum Saxa* Solin. Tres numero ſunt Ariſtoteli, Strab. & Step. nominatæ *Parthenope, Leucoſia* & *Ligia*. Videntur Plinij *Ithacoſiæ*. Iſacius in ſuis Lycophronianis commentariis tradit eas, *Piſinæ, Aglaope* & *Telxiepia* vocari. Hermolaus vult etiam eas à Plinio Sirenuſas dictas lib. 3. ca. 10. vbi in impreſſis codicibus, vulgò *Tyris, Eranuſa* legitur. Sirenuſæ ab Apollonio li. 4. *Antemceſſa* appellatur. Duas numerat Carrafa in ſuo Chronico Neapolitano, eáſque *Io. Gallo* & *S. Pierro* nominat. Alias Sirenarum inſulas deſcribit Cretenſis lib. 6. inter Calypſonem inſulam, & Charybdim.

sireon, Phœnicibus, Sanir Amorrhæis vocatur mons Hermon in Palæſtina, VViſſemburgius. Poſtellus putat Hermon à Ptolemæo *Alſadamus* & *Hippos* dici.

sires, populi Thraciæ ſupra Byzantium. Step.

siricis, Armeniæ minoris vrbs. Antonin.

sirion, Galliæ Aquitanicæ vrbs apud Antonin. xv. M. à Burdegala.

siriopœones Vide Siris.

siris, fluuius Lybiæ, prope inſulas Phaſeluſſas. Stephan.

siris, magnæ Græciæ fluuius apud Plut. & Pli. hodie *Sino*, vel *Senno* Leandro, ſed *Naſcaro* nouo nomine vocatur à Barrio, *Sirim* hunc Chaoniæ fluuium facit Lycophron, ſed *Sinis* apud eundem habetur incerta lectione. vide Faneus, Heraclea, Metapõtus, Nilus Poleeum & Syene.

siris, ab Æthiopibus dicitur Nilus antequam totus confluat. Nam, vt inquit Pli. nec antè Nilus dicitur, quàm ſe totum aquis concordibus iunxit. Dictum Sirin autumat Step. & Euſtathius à Serio, quoniam ſub ortum canis per introitum Solis in Leonem, augetur. Hermolaus.

siris, vrbs Italiæ iuxta Metapontum, & fluuius. Poliæum quoque poſt appellata à Minerua Poliade in Ilio. Inde Sirenus (vel potius Sirinus) Sirites & Siritis fœm. gen. Eſt etiam Siris in Pœonia, de qua Gentile à gignendi caſu factum Siriopæones. Steph. meminit etiam in Polieo, & alibi, Metapontum quoque olim Sirin dictam.

siritæ, magnæ Græciæ populi, Siridis vrbis incolæ, ne ipſis quidem Sybaritis luxu cedentes. Cœlius Rhodiginus lib. 7. cap. 10.

sirites, Nomadis cuiuſdam nomen fuit in Libya, primus auleticæ inuentor, qui & Matrea, hoc eſt, Magnæ matris ſacra, primus fertur tibia conciniſſe. Cælius lib. 9. cap. 7.

sirius, ſtella in ore Canis, quæ à Latinis Canicula dicitur. Hyginus tamen in tractatu de Signis cœleſtibus, Sirium diuerſum facit à Canicula, neque in ore canis, ſed in capite eius collocat. Hæc in cœli centro cum Sole coniuncta, æſtum eius duplicat, mortaliúmque corpora nimio calore languida reddit. Dictus Sirius, vt quidam volunt ἀπὸ τοῦ σειραίνειν, hoc eſt à ſiccando, propterea quòd & fluuios & fontes nimio calore exſiccet: vt aliis, ἀπὸ τοῦ σαροῦν, hoc eſt, ab euacuando, quòd corpora noſtra ſudoribus euacuat. Seruius enarrans illud Virg. 10. Æneid.

Non ſecus ac liquida ſi quando nocte cometæ
Sanguinei lugubre rubent, aut Sirius ardor.

[à Græc. ἄστρον dicitur per excellentiam in vet. adagio metrico apud A. Gellium. τέγγε πνεύμονας οἴνῳ τὸ γὰρ ἄστρον ἀνατέλλεται, quod exprimitur hoc Senario Morellino:

Intinge pulmones mero: ortum Sidus eſt.]

sirius; inquit, ſtella eſt in ore canis, quæ quantum in ipſa eſt, peſtifera eſt, ſed pro qualitate adiacentium vincitur, aut maioribus vtitur viribus. Hinc eſt, quòd cum tempore certo oriatur non ſemper eſt noxia. Quin & Solem ipſum quidam Sirium, & aſtra omnia Siria appellarunt, vt annotauit Sui.

sirmio, cuius Catullus meminit hoc verſu, *Peninſularũ Sirmio, inſularumque ocello*. hodie,

Sermione

Sermione oppidum eſt in pæninſula ſitum, ad lacum Benacum. Nunc quidem anguſtum, cum theatri latericij reliquiis. *Sermio* eſt apud Antoninum inter Brixiam & Veronam ab eo deſcriptum.

ſirmium, Ptolemæo lib. 2. cap. 1. vrbs eſt Pannoniæ inferioris non procul à Danubio fluuio: Gentile, Sirmicus. Probi imp. natalibus inclyta fuit. *Sirgis* à Iornande dicitur, hodie *Sirmiſch* vocatur. *Sirmienſis* ager qui inter Sauum, Drauum & Danubium medius interiacet, & vino nobili celebris eſt, genuina Hungarica lingua *Suynigius* dicitur, Lazio auctore.

sirmides inſulæ aliquot ante Simmonium Cretæ promontorium iacentes. Plinius lib. 4 capit. 12.

siropum, Libyæ, Nomi vicus. Ptolem.

ſyros, Bithyniæ fluuius, apud Plin.

sirrha, vrbs Thraciæ, Gentile, Sirrhæus.

ſis, cliuus, de quo legitur 2. Paral. 20. Lat. flos, aut germen ſiue concinnus aut aſpectus vel Syriacè, ala aut penna.

siſæræum, vicum habet Iul. Pollux.

siſai, filius Enach. Num. 3. Lat. ſenarius, vel ſextus ſiue gaudens, aut lætus, ſeu byſſinus vel linceus.

silaſo, Hiſpaniæ vrbs, Anton. inter Emeritam & Cæſar auguſtam.

siſammes, Iudex qui licet Cambyſi regi chariſſimus, tamen ob iniquam ſententiam, quam pecunia corruptus tulerat, iuſſu Cambyſis excoriatus eſt, eiuſque pellis ante tribunal iudicum expoſita, vt ea conſpecta alij iudices aliena fruerentur inſania, ſibique cauerent.

siſmaoi, filius Elaſa filij Helle. 1. Paral. 2. Lat. equus vel hirundo aquarum, au linea aquarum: vel Syriacè, cæcitas.

siſamus, vrbs Paphlagoniæ, Hom. Iliad. 2.

siſay oppidum in Ciliciæ finibus vnde oriundus B. Simeon Styllites, author Theodoretus Epiſc. Cyrenſis.

siſapho, Corinthius, frater Mamertis, qui vbi intellexiſſet filios ſuos à Mamerte fratre regnandi libidine interfectos, eum membratim diſcerpſit. Ouid. in Ibin.

siſapo, Plin. lib. 3. cap. 1. oppidum Hiſpaniæ, vnde & Siſaponenſis regio in Bætica, vbi optimum minium naſcebatur, eodem Plinius lib. 33. cap. 6.

siſapone, Oretanorum ciuitas in Hiſpania Tarraconenſi, Ptolem. Beuterus ſcribit hanc eandem cum Aſtapa Liuij eſſe. Cluſius dubitat num ſit, *Xerez de la Frontera*. Villanouanus facit ex ea *Zamoram* ad Durij Septentrionalem ripam, ſitus verò non congruit, nam Zamora potius eſt, vbi Ptolemæus *Sarabrim* deſcribit. Strabo docet eſſe duas Siſapones, qui Veterem & Nouam nominat.

siſar, Mauritaniæ Cæſarienſis fluuius. Ptolem. *Vſar* eſt Plinio, vt Villanouanus indicat.

siſara, palus in Africa propria, Ptolem. & locus circa Niſibin, Ammian.

siſara, dux exercitus Iabin regis Chanaan. Iudic. 4. Magiſter militiæ Aſor, 1. Regum 12. Pſalm. 82 Latin. hirundinem videns, aut tineam vel equum videns.

Siſarca, Murgoborum in Hiſpania Tarraconenſi vrbs. Ptolem.

Siſauranum, vrbecula eſt apud Perſas. Procop. ædificior. 2 & de bello Perſico 2.

Siſcia, Pannoniæ ſuperioris vrbs, Ptol. lib. 2. c. 15. hodie Lablatum, Lublana.

siſecundus, Hiſpanorum rex, Suintillæ filius, excluſo Germano fratre, regnum adeptus eſt: regnauit annis VII. anno ſal. 627.

siſanius Aſſyriæ & Satrabanæ præfectus, anno mundi 3419.

siſenna, Statilius Taurus, conſ. anno ſal. 12.

siſenna, antiquus ſcriptor hiſtoriæ Romanæ.

siſide, vrbs condita in Sicilia, anno à Roma condita 151.

Siſidius conſul, anno ab vrbe condita 1241.

Siſigabis, vxor Darii, vltimi Perſarum regis, quæ nulli ſuæ ætatis fœminæ pulchritudine ceſſit, teſte Curtio. Quam tamen victo Dario Alexander non ſolùm non violauit, ſed & ſummam adhibuit curam, ne quis captiuo corpori illuderet, Curtius. Arrian.

sirgyllis, vrbs magna prope Celticam. Gentile, siſigylites. Steph.

Siſimus LXXXV. Pontifex Rom. diebus XX. anno ſalutis 6.

ſilolenſes, Italiæ populi Plin.

siſopa, Pannoniæ ſuperioris oppidum. Ptolemæus.

siſſebuta, Hiſpanorum rex, regnauit annis IX. menſibus VIII. Is Chriſtianam religionem mirificè amplexus, ampliauit. Claſſe in Aphricam traiecit, plures in ea gentes in ſuam redegit poteſtatem. Rif.

siſualdus, Brentorum rex, fœdus cum Narſete percuſſit. Hinc ad Francos defecit, an. ſal. 557.

ſiſtero, fluuius Italiæ, Claudiam viam attingens. In vita S. Dominici militis.

siſtinenſe prædium Marcellino comiti, vbi Vitalianum manſionem habuiſſe refert.

ſiſui, caſtrum Ciliciæ lib. 20. hiſt. miſcel.

siſyphium, locus in Aſia, de quo ſic ſcribit Strabo libr. 8. ſub ipſam inde Pyrenen Siſyphium iacet, ſiue ſacellum quoddam, ſiue regale domicilium, niueo conſtructum lapide, in quo non modica ſeruantur adhuc rudera. E ſummo autem cacumine in Aquilone Parnaſſus aſpicitur, & Helicen montes excelſi atque nauales.

siſyphus, Æoli filius, qui cùm Atticam latrociniis infeſtaret à Theſeo occiſus eſt. Hunc operæ fabulantur eo ſupplicij genere apud infe-

ros plecti, vt ſaxum ingens in montis cuiuſdam verticem cogatur prouoluere: quòd cum ad ſummum penè extulerit, repentè deorſum relabitur. Ouid. 3. Metam.

ſiſyphus, Corinthiorum rex, cui Merope Atlantis filia nupſit. Ouid. 4. Faſtor.

ſiſyrba, pars Epheſi, à Siſyrbe Amazone dicta. Gentile, Siſyrbites. Steph.

ſitace, Perſica vrbs xv. ſtadiis à Tigri flumine. Xenoph. Steph.

ſitalces, Thraciæ rex contra Perdiccam exercitum duxit, Macedoniam vaſtauit, quibuſdam caſtellis captis, anno mundi 3554.

sitarra, Hiſpaniæ Tarracon. vbs Sex. Auien.

Sithalcus, Germanorum terras, quas nunc Franci obtinent, depopulatus eſt. Iornand. lib. rerum Geticarum.

Sitheni populi iuxta mare rubrum. Steph.

sithon, filiam habuit Pallenem: quæ Clito nupſit, & Pallenæ Thraciæ vrbi nomen dedit. Steph.

sithon, mons Thraciæ: ab eo Thracia dicta eſt Sithonia, Seruius.

Sithonia, pars Thraciæ. Plin. lib. 4. c. 11. quæ ab Hæmo monte auerſa, vergit in Pontum Euxinum, Herodotus verò lib. 7. Sithoniam regionem in ora maritima Macedoniæ collocat ad ſinum Termæum: eiúſque vrbes facit Toronam, Sermylam, Mecybernam, & Olynthum, Poetæ autem Sithoniam pro ipſa Thracia ferè accipiunt: vnde Sithonias niues frequenter legimus pro altiſſimis Thraciæ niuibus. Virgil. 10. Eclog.

Sithoniáſque niues hyemis ſubeamus aquoſæ.

sitia, Hiſpaniæ Bæticæ oppidum in conuentu Tarraconenſi. Ptol. l. 3. c. 1.

siticum, Italiæ oppidum. Steph.

sitioenta, Myſiæ inferioris oppidum. Ptol. *Tulza* Nigro.

sitiogagus, flumen eſt, pro Paſſargadas ſeptimo die nauigatur. Oritur atque fluit per Carmaniam. Plin. lib. 6. c. 23.

sitim, nomen torrentis, Ioel. 3. vbi legitur, Irrigabit torrentem ſpinarum. Vide ſetim.

sitipha, Mauritaniæ Cæſarienſis Colonia. Ptolem.

sitiphis, Mauritaniæ Tingitanæ metropolis. Procop.

ſitoniagum, Angliæ vrbs Antonin. *Thelſord*, Camdeno.

siton, Theſſaliæ vrbs, quam & Iton dici ſcribit. Steph.

sitone, vrbs circa Athon montem. Plin.

sitones. Scandiæ populi. Tacit. *Finlande* Vvilichie. Aldr meius dicit hos quibuſdam *Ganiptes* vocari, idque illis Saxonem Grammaticum ſcribere addit.

sitta, Orientis dux, anno ſalutis 534.

sittacene, regio Aſiæ, Medis ad Meridiem proxima, alio nomine Arbelitis dicta. Sitacene autem appellata à Sittace vrbe regionis totius capite. Plin. lib. 6. c. 26. 27. *Palæſtine* etiam dicta eſt, & *Apolliniatis*, Strabo auctore, *Rabia* nunc eam Caſtaldus nominat.

sittaphius, campus in Africa propria. Ptol.

sitteberis, Indiæ intra Gangem vrbs. Ptol.

ſittianorum colonia. Vide Cirta.

simyralea. Vide Cæſarea.

sitrocates, Ind. flu in Gangem fluens. Arrian.

situa, Paphlagoniæ vrbs. Ptol.

situa, Ciliciæ in Cappadocia vrbs. Ptol.

situa, ſcriba regis Dauid. 2. Reg. 20. Lat. vanitas, aut eleuatio, vel tumulus.

siuan, nomen menſis. Eſth. 8. Vbi corruptè legitur Siban. Lat. rubus, vel ſpinoſus.

siuata, Galatiæ vrbs. Ptol.

siuorangum, prædij nomen eſt, apud Sidonium. 2. Epiſt. ad Domitium. *Vorangum* legit Pinetus.

Siuph, Ægyptij vrbs in Saitana tribu, vnde Amaſis rex. Herodoti Euterpe.

ſiur, Africæ propriæ vrbs. Ptol.

sixus, vrbs Maſtienorum. Steph.

siza, pater Adina 1. Par. 11. Lat. munus hoc, aut munus aſpergens.

sizara, Syriæ vrbs, aliàs Lariſſa dicta. Steph.

sizyges, Serica, gens. Ptol.

S K

Skiodus, Lotheri Danorum regis filius: qui quum ab adoleſcentia venandi ſtudio flagraret, immanem belluam quam nemo aggredi audebat, ſubegit, quę futuram in eo fortitudinem cominata eſt. Idem poſtea repertum miræ magnitudinis aprum cingulo detinuit, ſociíſque dedit occidendum. Saxo Grammaticus.

S L

Slauij & Slauonia, à M. Adamo lib. 2. hiſt. Eccleſ. ita deſcribuntur.

Hæc Germaniæ ampliſſima prouincia à Vinulis incolitur, qui olim dicti ſunt Vandali. Huius Latitudo eſt à Meridie in Boream, hoc eſt, ab Albia flumine vſque ad mare Scythicum. Longitudo initium ſumit ab Hamburgenſi parochia, & porrigitur in Orientem vſque in Benguariam, Vnguariam, & Graciam. Huius populos item nominat *Vagos, Obotritos, Polabingos, Lingones, Doxanos, Lenbuſios, Villinos & Stoderanos.*

Slingæ, Friſiæ loci, quorum meminit vetus lapis, Romæ ſub Carolo magno ſculptus.

S M

ſmaragdites, mons iuxta Carchedonem, vbi ſmaragdus gemma legitur. Plin.

Smaragdus, alter Exarchus, Claſſenſe oppi-

dum cepit. Longobardos vicit. Beroaldum ducem cum militibus cepit, atque occidit. Blond.

ſmaragdus, mons in Ægypto, ad ſinum Arabicum. Ptol.

ſmeldingos, populos Germaniæ habet à Carolo Magno debellatos Aimonius.

ſmendis, Ægyptiorum rex, regnauit annis xxvi. anno mundi *2960*.

ſmenus, Laconicæ fluuius, in Taygeto monte oriens. Pauſan.

ſmerdis, Cambyſæ Perſarum regis frater, quem cùm Cambyſes per ſomnium vidiſſet regio throno inſidentem, metuens ne regnum occuparet, occidi iuſſit. Fuit & alter Smerdis, vt ſcripſimus in dictione Patizites.

ſmeredus magnus *III*. Perſarum rex, regnauit menſibus vii. anno mundi 3340.

ſmilo, Stephano, vrbs Thraciæ: Gentile, Smilæus.

ſmillax, puella formoſiſſima, quæ Croci pueri amore capta, cum ab eo ſperneretur, mutata eſt in fruticem ſui nominis, hederæ non diſſimilem, aut certè in eius flores, candore odoréque, lilium referentes. Ouid. 4. Metam.

ſminthe, vrbs Troiæ: Gentile, Sminthæus vel Smintheus. Scribitur etiam per ι & ει diphtongum. Steph.

ſmintheus, Apollinis epithetum, cuius duplicem originem refert Homeri interpres. Primam hanc fuiſſe in Chryſe oppido Myſiæ Crinim ſacerdotem Apollinis, cui Deus iratus immiſit in agros illius mures, qui fructus illius, vaſtabant. A quo exoratus Deus, cùm rurſus placatus peſtem hanc tollere vellet, ad Ordem paſtorem illius venit, à quo hoſpitio acceptus, pollicitúſque mali remedium, mures ſagittis omnes interfecit: eóque facto iuſſit paſtori Crinidi indicare, ipſum Apollinem humana ſpecie apud ſe diuertiſſe, & ab eo mures occiſos: quod audiens Crinis, templum Deo conſtruxit, vocauítque Apollinis Sminthei, quod eius linguæ dialecto mures σμίνθοι vocantur. Altera talis eſt: Quum Cretenſes aliquando coloniam deducturi eſſent, ab Apolline reſponſum acceperunt, vt ibi vrbem conderent, vbi eis terra geniti obſtitiſſent. Venientibus igitur ad Helleſpontum, noctu mures clypeorum lora arroſerunt, itaque manè cùm id factum viderunt, memores oraculi vrbem poſuerunt, quam Sminthiam appellauerunt.

ſminthion, locus quidam, Strabo lib. 13. incola, ſminthius, vel ſmintheius, & regio Sminthia.

ſmyrna, vrbs Ioniæ, Milete amne irrigata, Homeri (vt plurimi credunt) patria: qui inde à poetis paſſim Smyrnæus cognominatur, Smyrna, inquit Steph. nominata eſt à Smyrna Amazone, quæ Epheſum occupauit: cùm antè Naulochon diceretur, condita primùm & habitata à Tantalo. Hinc Smyrnæus, & ſinus Smyrnæus: olim etiam *Naulochus* dicta Lamira, Villanouanus, ſed *Smirne* Sophianus hodie nominat. Zmyrnæos populos per Z & non per S in lapidibus & libris vetuſtis docet in ſua orthographia Aldus.

ſmyrnæus ſinus. Vide Meleti.

ſmyrnæi, Sardinianos, caſtris circa mœnia poſitis, hoc ſtratagemate vicerunt: Sardiniani igitur ad Smyrnæos mittunt legatos, ſe non antè diſceſſuros quàm vxores ad coitum conceſſiſſent. Cùm igitur Smyrnæi magnum ex neceſſitate probrum perpeſſuri forent, ancilla quædam honeſta facie ad horum Philarchum accurrens, Mittite, inquit, ancillas ornatu liberali. Quo facto earum defatigati coitu, capti ſunt. Quamobrem etiam hoc tempore apud Smyrnæos feſtum diem Dioni agitant, quem Liberalem vocant, in quo ancillæ dominarum ornamenta geſtant. Plut. Paral.

S O

Soaca, Arabiæ felicis oppidum. Ptol.

Soamus, Indiæ fluuius, Arrian.

Soan, nomen viri 1. Paralip. *24*. Lat. Onix, lapis precioſus, aut Syriace, detentio vel mora eorum.

Soana, fluuius Aſiæ Sarmaticæ. Ptolem. vocatur Tarchin à Mario Nigro.

ſoana, Ptolem. lib. 7. cap. 4. fluuij oſtia in Taprobana inſula.

ſoanda, vrbs eſt in Armenia minori, lib. 14. & in Cappadocia, Ant.

ſoanes, Steph. populi ſtrenui Aſiæ Caucaſi extrema obtinentes, ſicut Strabo refert lib. *11*. qui ducenta hominum millia cogunt in exercitum. Vide Pithirophagi.

ſoba, nomen loci 1. Reg. *14*. 2. Reg. 8. 1. Paral. 18. Pſalm. *59*. Iud. 13. Latin. exercitus ſiue militans, aut præceptum in ea, vel inflatio, aut tumor.

Sobab, filius Dauid. 2. Reg. *5*. 1. Paralip. *3*. Filius Caleb ex Azuba prima vxore, 1. Paral. *2*. *14*. Lat. reuerſus, aut auerſus, vel conuerſus, aut Syriacè, ſcintilla.

Sobach, magiſter militiæ Adarezer regis *2*. Reg. 10 Lat. rete, aut cancellus, vel captiuitas ſiue conuerſio tua, aut Syriacè columbarium.

ſobal, filius Seir Horrei. Geneſ. *36*. Filius Hur primogeniti Caleb ex Ephrata, concubina, 1. Par. *2*: Filius Iuda, 1. Par. *4*. qui Gen. *46*. dicitur ſela. Lat. ſemita, vel ſpica, aut crura, vel femur, ſeu vana vetuſtas.

ſobala, vrbs Cariæ. Gentile, Sobaleus, Steph.

ſobannus Indiæ extra Gangem fluuius Ptolemæo. *Sian & Menan* Caſtaldo.

ſobec, nomen viri, 2. Eſdr. 10. Lat. æquiparatus vanitati, vel appoſitus vacuitati, vel diſſipa-

tioni aut vana euacuatio; vel Syriacè, relictus.

ſomi, filius Naas de Rabbath filiorum Ammon. 2. Reg. 1. Lat. conuerſio, vel captiuitas aut ſeſſio, vel ſedens.

ſobidas, Parthiæ regio, Ptolem.

ſobna, nomen ſcribæ 4. Reg. 8. Iſai. 22. Lat ſede nunc, aut connectere nunc, ſiue captiua nunc, vel qui intelligit, aut ædificans.

ſobaba filius cos. 1. Par. 4. Lat. exercitus, vel militia in ea, ſiue inflatio vel timor in ea.

ſobochai, nomen. 2. Reg. 21. 1. Par. 20. Latin. ramus, vel propagines, aut tugurium.

ſobolatæ, eſt Sabæorum ciuitas ad mare rubrum, includens ſuis muris templa ſexaginta. Plin. lib. 6. c. 28.

ſobrius, vicus Romæ: Paulus ex Feſto, Sobrium vicum Romæ dictum putauit, vel quòd in eo taberna nulla fuerit, vel quòd in eo Mercurio lacte, non vino ſupplicabatur.

ſochis, Ægypti rex, qui numini Solis apud Heliopolim obeliſcos quatuor quadraginta octo cubitorum longitudine dedicauit. Plin. lib. 36. cap. 8.

ſocho, duæ ſunt in tribu Iuda huius nominis ciuitates, Ioſ. 15. vbi leges Socoth deprauatè. Reg. 17. 19. 2. Paralip. 28. Vrbs constructa à Roboam, 2. Paral. 11. Lat. protectio, vel vallatio, aut ramus, ſiue ceſſatio.

ſochus, Aſſyriæ locus, ab anguſtiis, quæ Syriam aperiunt verſus Ciliciam, bidui itinere diſtans Arrian. 2. Alex. Villæ nomen, quæ viginti milliaribus diſtat ab Hieroſolyma. Io. Moſcus in vita Anachoretæ.

ſocion, Philoſophus Peripateticus, genere Hiſpanus ſcripſit κέρας ἀμαλθαίας, id eſt Cornucopiæ librum multæ variæque doctrinæ, Gellius.

ſocoth, tribus Gaddi ciuitas, montis Galaad in vicinia Penuel, in via fugæ Madiam, muniſſima, inquit Ioſephus & optima. Ioſue 15. Cui Iacobus patriarcha hoc nomen impoſuit Gen. 33. Eſt & regio à Græcis τρωγλόδυτις dicta quæ ad Rubrum mare excurrit, vbi Troglodytæ habitant. Num. 33. Prima manſio filiorum Iſraël, poſtquam reliquerunt primas ſedes Ramaſſes. Lat. tabernacula vel tentoria.

ſocoth-benoth, idolum Babyloniorum 4. Regum 17. Lat. tabernacula filiarum, vel ædificiorum, vel ædificationum, ſiue auſculationes vel vnctiones filiarum vel ædificiorum.

Socrates Philoſophus Athenienſis, Sophroniſci ſtatuarij & Phænaretæ, obſtetricis filius. Vxores eodem tempore duas habuit, Myrto, Ariſtidis Iuſti filiam, & Xanthippem mulierē moleſtiſſimā, quæ (ipſo cum diſcipulis diſſerente) menſam non rarò ſubuertit. Naturalem philoſophiam omnium primus in moralem tranſtulit, identidem inculcans, quæ ſupra nos ſunt, nihil ad nos pertinere, Accuſatus tandem ab Anyto quodam diuite, & Melito poëta, & Lycone oratore, quòd de Diis malè ſentiret: cùm à iudicibus de morte interrogaretur quanam potiſſimum pœna ſe dignum cenſeret, vt inquit, in Prytaneo alat ex publico. Qua eius voce irritati iudices, capitis eum damnauerunt, & ad bibendum cicutam compulerunt, qua ille intrepidè accepta, ſupremum vitæ diem clauſit. Iam valde ſenex, inſtitui lyra non erubuiſſe dicitur. Fab. Quint. & primus omnium philoſophiam deuocauit è cœlo: & in vrbibus collocauit, in domos etiam introduxit: & coegit de vita & moribus, rebúſque bonis, & malis quærere. Cicer. libr. 5. Tuſculan. quæſt.

ſocrates pictor, inter cuius opera eſt Piger, qui appellatur ὄκνος ſpartum torquens quod aſellus arrodit. Plin. lib. 35. cap. 11. Pauſanias autem dicit hunc à Polygnoto pictum.

ſocrates Conſtantinopolitanus, hiſtoriam Eccleſiaſticam, à tempore Apoſtolorum vſque ad Chryſoſtomum ſcripſit, quo tempore fuiſſe par eſt, vnum ex his qui in Tripartita connectitur hiſtoria.

ſocratio, cinœdus quidam quem ob ſtuprum commiſſum Piſo prætor poſtpoſuit duobus aliis adoleſcentulis Veraniolo & Fabulo.

Socratis, inſula in ſinu Arabico. Ptol.

Socunda, Ammiano, Socanaa, Ptolemæo, Hyrcaniæ oppidum.

Socus, vir Troianus Hippaſi filius, generoſus animo & corporis dignitate. Hic, teſte Homero, magno animo Vlyſſem vulnerauit, ſed ab eo deinde ipſe interfectus eſt.

ſoderani & VVitini, vbi *Berlim* & *Brandemburg* hodie, ſic Peucerus in ſuo Chronico.

ſodi, pater Geddiel. Numer. 13. Latin. ſecretum meum.

ſodij, populi ſunt in Iberia, authore Plinio. lib. 6. cap. 10.

ſodinus, fluuius Capiſſenæ eſt apud Plin. l. c. 23.

ſodoma, meæ, & Sodomum, & Sodoma, eorum id eſt, ſecretum eorum, ſiue calx aut cæmentum eorum, oppidum Iudææ, de quo legitur in Geneſi Σόδομα (inquit Stephanus) metropolis erat decem oppidorum, quæ in Aſphaltide lacu ſubmerſa ſunt. Ciuis, Sodomites. Nam Sodomorum hæc regio verſa eſt in lacum ſalis & ſterilem, qui dicitur mare mortuorum, quia nec piſces in eo viuunt. Nauem quoque non patitur, nec vllam ſuſtinet materiam, quin ſupernatet, niſi bituminatam, propter homines intus viuentes: nam omne carens vita in profundum mergitur: ſi quid viuum arte reliqua immerſeris, ſuperexibit. Lucerna ardens ſupernatat, extincta mergitur: in quem ait Ioſephus grauiſſima quæque coniecta, in altum referri. Vnde Veſpaſianus Imperator quoſdam iunctis poſt tergum manibus, in altum proiici iuſſit, & omnes, tanquam ſpiritus, ſurſum

repulſi, ſuperfluitarunt, Multis in locis iſte lacus nigras glebas bituminis vomit: ideò lacus Aſphaltidis dicitur. Poma item in arboribus nata ſi incidas, fauillas intus inuenies. Comeſt. in cap. 18. Gen.

ſodræ, Indi fluminis quidam accolæ. Diodor.

ſoducena, Armeniæ maioris regio. Ptolem.

ſoeta. Scythiæ extra Imaum vrbs. Ptolem.

ſogane, Gaulatinidis vrbs. Ioſeph. 3. bell. Iud. c. 1. qui ibidem habet ſoganem Arabum vicum, viginti ſtadiis à Gabara diſtantem.

ſogdiana, prouincia Aſiæ, quæ, vt libr. 6. cap. 12. ait Ptolemæus, à Septemtrione paruæ Scythiæ terminatur, ab Oriente Sacis, à Meridie & Occaſu Bactriana. In ea ſunt vrbes, Oxiana, Maruca & Alexandria, quam, vt Solinus ait, Alexander tertiam condidit, ad conteſtandos itineris ſui terminos. Incolæ, Sogdij & Sogdi Stephan. *Maurenhaer* Mercatori dicitur, *Coroſnia* Girauæ. Sogdiani etiam *Oxiaui* vocantur ab Oxo flumine eorum regionem interluente, Tzetza teſte. vide Bactriana.

ſogdianus, VIII. rex Perſarum, regnauit menſes VIII. anno mundi 3538.

ſodonacus, Paſnis regis Arabum pater fuit, qui Caracem vrbem Perſici ſinus intimam à fluminibus infeſtatam reſtaurauit. Plin. libr. 6. cap. 27.

ſogionti, populi in Alpibus, authore Plinio lib. 3. c. 20.

ſogoraca, Armeniæ maioris vrbs. Ptol.

ſoho, nomen viri, 2. Eſd. 7. Lat. candor, vel ſiccitas.

ſohar, filius Simeon filij Iacob. Gen. 46. Exo. 6. Lat. lucidus, vel candidus.

ſohoria, filius Ieroham, 1. Par. 8. Lat. manè aut matutinatio Domini, ſiue matutina itio Domini, ſeu niger Domini.

ſoines, locus in Ægypto, apud Athanaſium, tomo 2. ad vitam ſolitariam agentes, Epiſtola, vbi Hieracem & Dioſcorum exules in lapidicinas miſſos ait.

ſoita, Armeniæ maioris oppidum. Ptol.

ſolana, Serica vrbs. Ptol.

ſolanidæ, inſulæ Arabiæ felicis circa plagam Orientalem. Plin.

ſolci, vrbs in Sardinia, Stephan. Vide Sulcitani.

ſolcadæ, Indiæ populi, Guſcano ſubiecti. Plinius.

ſolenia, inſula inter Dalmatiam & Iſtriam.

ſolenus, Indiæ intra Gangem fluuius. Ptolemæus.

ſolennus Orphitus, conſul, anno ſalutis 111.

ſoletum, Calabriæ vrbs, Plin. hodie *Soleto*, Leandro teſte.

ſolicinum, Ammian. Germaniæ vrbs, quæ ab Heroldo *Solms* interpretatur. Vrbs inter Teuerim & Moguntiam.

ſolimanus, XII. Turcarum imperator, anno ſalutis 1519. diadema accepit.

ſolimna, vrbs indię. Gentile ſolimneus. Stephanus.

ſolimnia, Ægęi maris inſula. Plin.

ſolinates, Vmbrię populi. Plin.

ſolioclita, Gallię Lugdunenſis oppidum Anno, XXII. M. à Lutecia.

ſolis ciuitas. vide Pompeiolis.

ſolis fons. Vide Fons Solis. eſt autem in Troglodytis Africæ regione Plinio. Hunc hodie *Cançaron de Mahoma* appellari habetur in dictionario Nebriſſenſis.

ſolis inſula, quæ & *Nympharum cubile*, Solin. & Plinio eſt in mari Indico, ſemper rubens, & (vt idem Solinus refert) omni animantium generi inacceſſa, quoniam eò ingreſſos vi circunfuſos aëris confeſtim exanimat. Plinius eam deſcribit inter Colaicum promontorium & Taprobanam inſulam medio itineris curſu. Hanc Noſalam putat Vadianus, cuius Arrianus meminit in Nearchi nauigatione, idem credit Pintianus, ſed *Naſacala* habet ille. Eandem Noſoram nominat Stephanus, ſed aliam hanc Naſalam à ſolis inſula eſſe ex ipſius Narchi nauigatione oſtenditur. Noſala enim multo occidentalior, nempe inter Indi fluminis oſtia & ſinus Perſici initium ſtatuitur.

ſolis menſa, Æthiopiæ locus, apparatis epulis ſemper refertus, & qua, vt libet (inquit Pomponius) veſci volentibus licet. Solis menſam appellant, & quæ paſſim oppoſita ſunt, adfirmant naſci ſubinde diuinitus. Ad quem locum Seuerus imperator, cùm Alexandriam veniſſet, rei fama permotus profectus eſt. Author Spartianus. Cælius libro 16. Antiquarum lectionum ſcribit, ſolis menſam adagio dici diuitum opulentorúmque hominum domus, omni rerum copia vbertim adfluentes, expoſitáſque inopum neceſſitatibus & alimentis.

ſolis mons, Mauritaniæ Tingitanæ promontorium, Ptolem. ad Oceanum Atlanticum. *Cabo Cantim*, Caſtaldo *Cabo de Boiador*, Floriano.

ſolis oſtia, Pomponio in deſcriptione Indiæ, loca ſunt, ob æſtum intolerabilem, & aquarum longo tractu penuriam: ſic dicta, propter periclitatum Alexandri illis locis exercitum. Diod. libro 17.

ſolit portus, in Taprobana inſula. Ptolem.

ſolanidar, inſula eſt maris Arabici, apud Plin, lib. 6. c. 28.

ſoleadæ, populi ſunt Indum fluuium accolentes apud Plin. l. 6. cap. 20.

ſolimnia, inſula eſt in Pegaſico ſinu. Plinius li. 4. c. decimo ſecundo.

ſolinus, hiſtoriographus Plinij ſummè æmulus, ſcripſit de Geographia libros nobiliſſimos, quibus, De ſitu orbis inſcriptionem dedit: præ-

ter opus præcipuum, narrat præclara multa, multa incredibilia.

ſollium, Corinthi oppidum: Gentile, Solieus, Stephanus ex Thucydidis lib.2.

ſoloce, magna ciuitas, quæ notiore nomine, Seleucia dicitur. Strab.lib.16.

ſolœ, ciuitas inſignis Ciliciæ, ab Achiuis & Rhodiis ædificata, poſtea pompeiopolis appellata à Pompeiano, qui piratas in eam tranſtulit, quos dignos exiſtimauit, vt ſeruarentur. Vide Pompeiopolis. Stephanus à Solone conditam ſcribit, & à Pompeio reſtauratam. Dionyſ. in Baſſaricis σώλαν vocat. Ab hac Solenſes. Aratus, Chryſippus Stoicus, & Philemon poëta comicus, Strabo lib 14. Plinius ex Polycleti authoritate tradit iuxta Solos fontem fuiſſe cuius aquæ olei vicem præſtiterint vtentibus. Curtius Heliopolim, ceu Solis ciuitatem nominat. Vide Solus. Euſtathius Dionyſij interpres, hoc oppidum ab epulante Solone colonis Atticis ornatum fuiſſe ſcribit: cùm verò Barbari linguam Atticam paulatim coinquinaſſent, Solœciſſari dicti ſunt, & inde Solœciſmi.

ſolœnates, Siciliæ vrbs Thucydidis: *Solanto* hodie dicitur Leandro.

ſolentia, Libyæ interioris promontorium, Ptolem.

ſologorgus. Vide Herea.

ſolomatis, amnis in Gangem influens. Arrianus.

ſolomon, II. Iſraelitarum rex, regnauit annis XL. anno mundi 2931. Pharaonis regis Ægypti filiam duxit vxorem, anno mundi 2932. Ætate vltima mulierum alienigenarum amore deceptus, deos adorauit alienos: quare decem tribuum regnum à poſteritate eius ablatum. 3. Reg. 11. Vide Salomon.

ſolon, Allobrogum vrbs. Epitome Liuij. Solonium Dioni.

ſolon, vnus ex ſeptem ſapientibus Græciæ, patria Salaminius, Athenis claruit, Tarquinio Priſco Romæ regnante. Gell. lib. 17. cap. 21. Athenienſibus leges dedit, tanto temperamento compoſitas, vt parem gratiam à ſenatu & plebe inierit, qui duo Reipub. ordines irreconciliabili propemodum odio diſſidebant. Draconis autem leges (iis exceptis, quæ in homicidas pœnas ſtatuebant) quòd iuſto atrociores viderentur, omnes abrogauit. Tyrannum fugiẽs, primùm in Ægyptum ſeceſſit, deinde in Cyprum, poſtremo ad Crœſum regem, qui cùm opes ſuas ei oſtentaret, rogarétque, num quem ſeſe fœliciorem iudicaret: reſpondit, Tellum quendam, pauperem admodum, alioqui iuſtum, Athenis agentem: qui in ſuo prædiolo conſenuerat, eius limites nunquam egreſſus erat. Fieri tamen poſſe, vt & Crœſus ipſe olim inter fœliciſſimos numeraretur. Cæterum ante ſupremum vitæ diem neminem beatum eſſe iudicandum. Qua ſententia nihil verius eſſe Crœſus poſtea re ipſa eſt expertus. Nam cùm Cyro, Perſarum & Medorum regi bellum inferret, acie victus, viuus in hoſtis poteſtatem peruenit. Quo tempore pyræ impoſitus, vt viuus exureretur, ſalubre Solonis conſilium dicitur agnouiſſe, eiúſque nomen in ſupremo illo vitæ diſcrimine ſæpiùs inclamaſſe. Quo audito, Cyrus ex ſuis miſit qui cognoſcerent quíſnam eſſet deorum hominúmve, quem ille ſummo in periculo ſolum inuocaret: rémque totam edoctus, memor & ipſe humanæ viciſſitudinis Crœſum ab incendio liberauit, ſummóque quoad vixit in honore penes ſe habuit. Deceſſit in Cypro inſula, annos natus LXXX. mandauítque oſſa Salaminem transferri, ibíque per regionem proiici ac diſſipari, ne Athenas inferrentur: quoniam diſcedens iureiurando ciues adegerat, non antiquaturos leges ſuas, donec rediret. Epigramma ſepulchro eius inſcriptum, Cicero in hanc ſententiam commemorat, Tuſcul. Qu. li. 1.

Mors mea non careat fletu, linquamus amicis
Mœrorem, vt cœlebrent funera cum lacrymis.

Ex Plu. & Diogen. Laert. Mercaturam exercuit, quia tunc temporis non erat vilis, modo non tenuis eſſet, teſte Plutarcho.

ſolona, à Gothis recepta, an. ſal. 538.

ſolonates, VIII. regionis Italiæ gens. Plinius.

ſolinum Etruſcum oppidum Halicarnaſſeo 2. In Latio eſt, Liuio s. C. Marij prædium ſic vocat Plutarchus in eius vita, & Cicero ad Atticum 2. Epiſt. 3.

ſolorius, mons Hiſpaniæ quo Tarraconenſis à Bætica & Luſitanica, diſtinguitur. Plin. Omnibus Hiſpaniæ montibus altiorem eſſe ſcribit, Iſido.

ſolophytus, iuuenis regius, qui cum Ilino regio ſimpliciter, per optimam factionem, domo regia pulſus, ingentem iuuentutem ſecum contraxit, & in Cappadociæ ora conſedit.

ſolothurum, vna ex præclaris & vetuſtiſſimis Heluetiæ ciuitatibus, ad Arolam fluuium auriferum ſita, quam paulò poſt Treuerim conſtructam exiſtimant, Antonino in Itinerario Solothurum vocatur. qui verò Solothurum ſcribunt, ſic dictam putant ab antiqua turri, quæ adhuc in medio ciuitatis videtur, vt ſit idem quod Solis turris. Sita eſt in agro plano, culto & fertili. Ad fœderis perpetui ſocietatem recepta eſt an. M. CCCCLXXXI.

ſoluenſe, oppidum, Plinius inter Noricas ciuitates numerat, etiam inter Colonios, hodie dirutum, cuius maceriæ quædam extant, vulgò incolis *Solueldt* vocatur quaſi dicas *Solcampum*. *Selua* fortè in libro Notitiarum eſt.

ſoluentij, Libyæ inferioris gens Ptol.

ſolus vrbs Ciliciæ, ſic dicta à Solunte prauo hoſpite, quem Hercules interfecit: Gentilia, Soluntius, ſoluntinus: & fœmina Soluntinis,

Soluntias, & Soluntis, quod poſtremum à Solis quoque diuerſo Ciliciæ oppido fit. Stephanus. Hermolaus *Silinus* legit *Soluntum.* habet Antoninus. Leandro hodie *Solanto* dicitur. Vide Pompeiopolis & Soluntum.

ſolus, Siciliæ oppidum Plin. & Hannoni Libyę promontorium ad mare Atlanticum.

ſoluſapra. Antonino Siliciæ vrbs.

ſolyges, vicus Corinthi: vnde collis Solygeus Stephano.

ſolygia, Corinthiaci vicus, & caſtellum in Solygio monte, Thucydid. 4.

ſolyma, Solymæ, vel Solyma, Solymorum, vrbs clariſſima Iudææ, quæ poſtea addito templo Hieroſolyma dicta eſt. Inde Solymus a, um. Iuuenalis Satyra ſexta. Interpres legum Solymarum. Alij Lyciæ vrbem eſſe dicunt, vt Plinius. Villanouanus putat *Sidyma* Ptolemæi eandem eſſe.

ſolymi, orum, populi Aſiæ, Lyciis & Piſidiis proximi, à Bellerophonte ſubacti, poſtea Milyeę appellati. Strabo libro *1.* & *14.* Plinius eoſdem facit cum Piſidis, li. 5. ca. 17. Alij Solymos eoſdem fuiſſe cum Liciis aſſerunt, quorum tamen ſententia cum Homero non ſatis conuenit, qui Bellerophontem à Lyciorum rege miſſum ait ad ſubiugandos Solymos.

ſolymus. Vide Sulmo, Lycia & Piſidæ.

ſomer, filius Moholi filij Muſi *1.* Paral. *6.* Filius Heber filij Barię filij Aſer filij Iacob. 1. Paral. 7. Lat. cuſtos, vel adamas, ſeu vepres, vel ſpina, aut fæx.

ſommoria, filius Roboam ex Abihail. 2. Para. 11. Lat. cuſtodia Domini, ſiue adamas Domini, aut vepres vel ſpina Domini.

ſonautes. Vide Soonautes & Acheron.

ſondræ, gentes ſunt in India, apud Plin. lib. *6.* cap. *20.*

ſontiates, populi inter Aquitanos, Toloſæ ac Narbonæ ciuitatibus Galliæ prouinciæ Romanorum & Hiſpaniæ citeriori proximi, habentes oppidum natura loci ac manu munitum, in regno Francorum ſitum. Cæſar, *Ceux de Lauedan* nonnullis. Ful. Vrſinus *Sociates* legendum putat, ex Oroſio manuſcripto. Athenæus li. *4.* Socianos eoſdem nominat.

ſonus, fluuius in Gangem ſe exonerans, Plin. & Arrian.

ſopater, dux Philippi anno mundi 3763.

ſopater, ſophiſta Iambici diſcipulus, Conſtantini Magni conſiliarius.

ſopatma Indiæ intra Gangem emporium, ſupra Cori promontorium. Arrian. in Periplo.

ſophacæ, Barbarea gens apud Ioſeph. *1.* ca. 25.

ſophac, princeps militiæ regis Adarezer. 1. Para. 19. Lat. effundens, vel effuſus, aut vanus lecythus.

ſophaci, appellati ſunt Afri à Sophono qui in Africa regnauit.

ſophai, filius Elcana, 1. Par. *6.* Lat. ſpeculator, aut fauus, ſiue narratio: vel cooperimentum, aut expectatio.

ſophan, ciuitas poſſeſſa à filiis Gad. Num. 5. 32. Lat. cuniculus, vel chærogryllus, ſiue abſconditus, aut conterens, ſiue confractio.

ſophar, nomen viri. Iob 2. Lat. matutinus, aut corona, ſeu circulus, vel paſſer: aut Syriacè, Hœdus.

ſophene, regio Aſiæ, Armeniæ maiori ab ea parte adiacens, qua vergit in Comagenem, iuxta Antitaurum & Maſium montes. Huius regionis incolæ Sopheni à Plinio, ab aliis Sophenæ appellantur.

ſopher, princeps exercitus regis Sedeciæ 4. Regum 25. Lat. Scriba, vel liber, aut narrans, vel numerans.

ſopheret, nomen viri. 1. Eſd. 2. Lat. numerans vel narrans, ſiue narratio, aut librarius, vel ſcriba.

ſophi, in agendis armentis puer victum quæritauit, poſtea verò rex fuit Perſarum.

ſophia, mulier quædam Romana, quæ tres filias imperante Adriano iugulari vidit cum gaudio.

ſophilus, Sicyonius, vel Thebanus, comicus mediæ comediæ: ipſius fabulæ nonnullæ commemorantur apud Athenæum.

ſophim, mons in tribu Ephraim, 1. Reg. *1.* Lat. ſpeculæ, vel ſpeculantes, ſiue cooperti, aut natantes, vel expectans, aut fauus.

ſophocles, poëta tragicus, patria Athenienſis, tanta orationis ſuauitate, vt vulgò μέλιττα hoc eſt. Apis cognominaretur, æqualis Euripidis & Periclis, cuius etiam quandoque collegą fuit in prætura. Natus fuit Olymp. LXXIII. ante Socratem annis XVII. Primus tribus actoribus vſus eſt, adiecto eo qui vocatur Tritagoniſta, hoc eſt, tertiarum & vltimarum partium hiſtrio. Primus etiam Choros ex iuuenibus quindecim introduxit, cùm antea duodecim tantùm introducerentur. Primus quoque tragicas contentiones ac compoſitiones inſtituit. Scripſit inſuper Elegiam & Pæanas, atque orationem proſam, cùm de Choro aduerſus Theſpim & Chærylum contenderet. Obiit autem ſexto anno poſt Euripidis mortem, cui ſtyli magnitudine præfertur, licèt eius ſententiis inferior. Filios habuit Iophontem, Leoſthenem, Ariſtonem: Steph. Meneclidem: Exhibuit fabulas centum viginti tres: quanquam alii dicant multo plures. Victorias autem viginti tres reportauit, quarum poſtrema cùm præter ſpem illi contigiſſet, repentino gaudio dicitur expiraſſe, vt eſt author Valer. lib. *5.* Hinc Sophocleus, a, um.

ſophocles, tragici cothurni princeps fuit, quem ob animi præſtantiam, defunctum Liber pater ſepeliri iuſſit, obſidentibus mœnia Lacedæmoniis, Lyſandro eorundem rege in quiete

ſæpius admonito ,vt pateretur ſuas humari delitias. Requiſiuit rex, qui ſupremum diem Athenis obiiſſet, nec difficulter ex iis, quæ Deus ſignificaſſet, intellexit, pacémque fieri dedit, plin.li.7.cap.29.

Sophocles,dux Lacedæmoniorum,anno mundi 3193.

ſophocles grammaticus interpres Lycophronis & quorundam aliorum poëtarum.

ſophonias,ſacerdos, filius Maaſiæ, Ierem.21. & 37. nomen item prophetæ filij Chuſi filij Godoliæ.Soph.1.Lat.abſconſio Domini, ſiue ſecretum Domini, aut ſpeculator noſter Dominus: vel aquilo Domini.

ſophron, poëta Syracuſanus, cuius ſcriptis platonem vſque adeò delectatum ferunt, vt etiam moriens capiti ea habuerit ſubiecta. Scripſit Mimos viriles,& fœmineos,& alia quædam non contemnenda, ſed adeò implicita,vt à paucis intelligerentur.

ſophronia,matrona Romana,altera Lucretia Chriſtiana, cùm vim Decij principis videret ſe paſſuram, conſentiente viro arrepto gladio ſeipſam transfixit,ac inter ſanctas mulieres eſt relata.Euſeb.lib.8.cap.17.

ſophoniſtæ, magiſtratus quidam erant apud Athenienſes, non diſſimiles iis , quos Romani Cenſores vocabant, licèt longè plures eſſent, & poteſtate aliquando inferiores:legebantur enim ex ſingulis tribubus decem , qui iuuenum mores cenſerent Sigonius.

ſophronium,nomen fœminæ,per diminutionem adulationis amatoriæ prolatum.

ſophtha , Ptolemæo perſici ſinus inſula eſt, *Phara* Marcellini eſſe creditur.

ſopianæ, vel Suppianæ Antonini , *Zeeblack* Simlero dicitur. Pannoniæ inferioris vrbs.

ſopis,Rex fuit Indiæ regionis eius,quam Sopithem appellarunt.Strabo lib.15.

ſora,æ,oppidum Campaniæ, à Romanis captum.Plin.lib.3.ca.5.Steph.Soram alteram collocat in Phœnice.

Sorabi, & Senones, Sueuorum populi: eos olim habitaſſe Miſnenſium ciuitatis Saxoniæ territorium , quod olim *Daleminicia* & à Bohemis *Sirbia* vocatum fuit ſcribit Georgius Fabricius, in ſuo Miſnicarum rerum libro. Horum reliquias hodie vocat Peucerus *Sorbec* & *Serueſtem* inter Albim & Salim flumina. *Semnones* Ptolemæo, Tacito & Straboni ſunt, qui eos maximam Sueuorum gentem vocat, quos Althamerus hodie *Lauſnitzer* putat, vide Serbi.

ſoracte, ctis,vel Soractis,ctis, mons Faliſcorũ Apollini ſacer , circa quem fiebat ſacrificium annuum, in quo Hirpiæ familiæ ſuper ambuſtam lignorum ſtruem ambulantes , non adurebantur, vt refert Plin. libro 7.capit. 2. & libr. 41.cap.2. Varro ad Soractem ſcripſit eſſe fontem, cuius ſit latitudo quatuor pedum: ſole oriente eum exundare feruenti ſimilem,auéſque, quæ guſtauerint, iuxta mortuas iacere. Hodie *Monte di S.Silueſtro*, Leandro & aliis, vocatur item *Monte S. Treſto* corruptè, vt tradit Erythræus.

ſoractia, Omanorum in Arabia felici vrbs. Plinius.

ſoranus,Ditis ſeu Plutonis cognomen: à voce Græca σωρὸς,quæ tumulum ſepulchralem ſignificat, vel à Sora oppido, ad Soractem montem ſito. Tradit enim Plin. libro 2.cap.91. eo in tractu tam peſtiferos ſpiritus exhalari,vt auibus ſint lethales. Vnde videri poteſt Pluto dictus eſſe Soranus, non diſſimili ratione ab ea , qua Auernum pro inferis poëtæ acceperunt.

ſoranus Epheſius medicus, Alexandriæ vixit, deinde Romam venit, ibi artem exercuit,Traiani & Adriani temporibus.Suid.

ſorbotæ,populi Æthiopiæ , apud quos homines creduntur eſſe octonûm cubitorum.

ſordolibyes populi quidam à Græcis nominantur.

ſorec, torrentis nomen in tribu Dan,in terra Philiſtinorum prope Eſthaol,iuxta quem Samſon adamauit Dalida.Iudi 16. Lat. vinea, vel vitis,aut ſibilus,vel ſibilans.

ſorgæ,populi ſunt in India. Plin.li.6.ca.20.

ſori,nomen viri. 1.Para.15.Lat.anguſtiator,ſiue vinculum aut colligatio, vel plaſmatio, aut reſina,vel theriaca,ſiue petra,vel forus.

ſoritæ populi phthirophagi,quos Arabis fluuius ab Indis diſterminat, nullum alium cibum noſcentes quàm piſcium, quos vnguibus diſſectos torrent ſole,panémque ex eis conficiunt.

ſoroardios,Dæmonis nomen,apud Indos pro Deo habiti, quòd in linguam Græcam tranſlatum verbum εὐποιὸν,id eſt vni factorem ſignificat.Cæl.lib.2.cap.7.

ſoroga,Pannoniæ ſuperioris vrbs. Ptolem.

ſornus, Medorum rex ſuperatus à Tauuaſi, anno mundi 2734.

ſorona,Arcadiæ ſylua.Pauſan.

ſorthida,Babyloniæ vrbs. Ptolem.

ſoruiodunum, Angliæ vrbs, Antonin. *Old Salisbery*, Camdeno.

ſolandra,inſula iuxta Cretam, ſic dicta quod cum Lycij aliquando noctu vrbem inuaderent, eos qui intus erant conſeruarint. Inſularis, Solandrius.Steph.

ſoſarmum,III. rex Medorum, regnauit annis XXX. anno mundi 3217.

ſoſarinus, II. Medorum rex, regnauit annis XXX.Euſeb.

ſoſarmus, XXVI. Aſſyriorum rex, regnauit annis XIX.anno mundi 2712.

ſoſias, Philoſophus quidam impius, qui ſublata penitus prouidentia , omnia temere fieri aſſerebat:quo in errore Euhemerum,Diagoram, Hipponem & Epicurum verſatos accepimus.

Soſibianus,

Soſibianus, vir quidam, de quo ſic Mart.

Et ſeruo ſcis te genitum, blandéque fateris,

Quum dicis dominum Soſibiane patrem.

Soſigenes, Aſtrologus fuit quem Cæſar dictator annos vitio Pontificum per intercalandi licentiam turbatos, ad ſolis curſum redigens, adiutorem ſibi adhibuit. Plin. l. 17. c. 15.

ſoſibius grammaticus Laconicus, cuius meminit Suidas.

ſoſicles, patria Syracuſius poëta tragicus circa nouiſſima Philippi Amyntæ filij tempora, vnus ex iis quos Pleiades appellarunt. Docuit fabulas 73. victorias retulit 7. Suidas.

ſoſicuræ, Careorum oppidum in India intra Gangem. Ptol. *Iaramcuri*, Caſtaldo.

ſoſipater, nomen ducis, 2. Machab. 12. filius item Pyrrhi. Rom. 16.

ſoſipatra vates doctiſſima è Libya, vxor Ædeſij ſophiſtæ. Author Eunapius.

ſoſippus, Arabiæ felicis ad ſinum Erythræum portus. Ptol. Niger æſtimat eſſe *Becare* Plinij, quem incolis *Necanidon* appellari ſcribit Pintianus.

ſoſitate, Suſianæ vrbs. Plin.

ſoſitheus Syracuſanus, vnus de numero eorum, qui Pleiades appellantur, apud Ptol. æmulus Homeri tragici. Suid.

ſoſius, Syriæ præfectus, anno mundi 3925.

ſoſſinati, Sardiniæ populi. Strabo.

ſoſſius, Siciliæ fluuius. Ptol. *Pulici*, Leandro.

ſoſteum Ægypti vrbs, l. 6. Notit.

ſoſthenes XXIII. rex Macedonum, regnauit annis II. Gallos vicit. Iuſtinus l. 24.

ſoſthenes princeps ſynagogæ Iudæorum. Act. 17. 1. Corinth. 1.

ſoſthenis, Theſſalorum in Macedonia vrbs. Ptolem.

ſoſthenium, Thraciæ locus traiectui Conſtantinopolitano è regione oppoſitus. Call. 7. c. 50.

ſoſtiaca, Daciæ Ripenſis ciuitas. lib. Notit.

ſoſtrates, Gnidius, Pharum in Alexandria conſtruxit. Euſeb. Vide Soſtratus.

ſoſtratus, vir Ægineta, Laodomantis filius.

ſoſtratus, architectus qui turrim excitauit in inſula Pharo, iuſſu Ptolomæi Philadelphi, ad oſtendendos nocturnos ignes nautarum curſibus, eíque nomen ſuum inſcripſit. Fuit autem inſcriptio huiuſmodi, Soſtratus Gnidius Dexiphanis filius, diis ſeruatoribus pro nauigantibus. Nam quum ora ex vtraque parte importuoſa & humilis eſſet, & cautes & breuia haberet, ſignum aliquod neceſſarium fuit, altum & clarum, quo nauigantes ad portus ingreſſum dirigerentur. Hæc Strab. 17. Soſtratus ſculptor qui ex ære ſigna faciebat. Plin. lib. 36. cap. 12. Soſtratus, Cereris ſacerdos apud Tacitum. Soſtratus, vates, qui per furorem multa Græcis prædixit. Nam Bacchis Nanſeus, & Soſtratus Athenienſibus Xerxis aduentum prædixerunt, vt eſt author Herod. Soſtratus item Sicionis cognomento Acrocherſites, vt ſcribit Suid.

ſoſxerta, Cedrcſiæ vrbs. Ptol.

ſotades, Maronites, poeta turpiſſimus, ſcripſit iamborum libros, quos appellauit Cinedos lingua Ionica, vbi libidinum laſciua ſpecies & deſcriptio inerat. Fuere & alij duo Athenienſes, alter comicus mediæ comœdiæ, alter Philoſophus, qui ſcripſit de myſteriis lib. vnum. Suid.

ſotai, nomen viri. Eſdr. 2. Lat. præuaricatio, ſiue declinatio.

ſoter, XV. Romanæ Eccleſiæ Epiſcopus, annis VIII anno 169.

ſoterichus, faber fuit quiſpiam, cuius quia opera priſcam & rudem ſimplicitatem præ ſe ferebãt factus eſt Prouerbio locus, Soterichi lecti.

ſoterichus, Afites poeta, ſub Diocletiano, ſcripſit encomium Diocletiani, Dionyſiaca, vitam Apollonij Tyanei, & alia. Suid.

ſoteridas Epidaurius, ſcripſit Muſicę libro tres, vt ait Dionyſius.

ſoter, duodecimo loco ab Apoſtolis epiſcopatus obtinuit ſortem, & eaſdem, quas Apoſtoli tradiderunt, prædicationes, diuinitus fidei integras, illibatáſque cuſtodiuit. Euſeb. lib. 5. cap. 6. hiſt. Eccleſ.

ſoteropolis, vrbs quæ nunc *Pythia* vocatur, auctore Porphyrogenneta, vbi aquæ calidæ, vt refert Zonaras, qui hic extinctum toxico Conſtantinum Magnum Imp. tradit.

ſoterus portus ſinus Arabici, à latere Africano. Diodor.

ſotiani, Gallorum populi, quorum rex ſexcentos habebat apud ſe ex prudentioribus, qui regi ipſi conuiuebant, & commoriebantur, adeò cupidi, vt nullus eorum periculum ſubterfugeret. Athen.

ſoticena, Iuno dicta eſt ab antiquis, quaſi ſalutaris ſoſpitatrix.

ſotira, vrbs Araniorum, ab Antiocho Seleuci filio condita: Gentile, Sotirenus, Steph. item Ariæ oppidum. Ptolem. & vrbs Cappadociæ, apud Plinium.

ſouenochalci Sarmatiæ Aſiaticæ gens. Ptol.

ſoxatæ, Carmaniæ gens in Aſia. Ptol.

ſoza, Dandarica vrbs. Tacit.

ſozoa, Mediæ vrbs. Ptol.

ſozomenus, hiſtoricus Preſbyter Paſtorienſis, qui hiſtoriæ vniuerſalis ampliſſimum volumen ſcripſit.

ſozopetra Syriæ vrbs, apud Cedren.

ſozopolis, circa Conſtantinopolim vrbecula videtur, apud Gregoram. Eſt quoque Piſidiæ vrbs, Euagrio. Pamphyliæ vrbem vocat Cedrenus & Nicetas in Alexio Comneno.

ſozuſæ, tres vrbes, Phœnices, Piſidiæ & Æthiopiæ. Steph.

S P

Spaco, nutrix Cyri regis, quæ dictio quoniam

Medorum lingua canem ſignificat, factum eſt vt Cyprus creditus ſit nutritus à cane.Herod.

ſpacorum vicus Hiſpaniæ, inter Bracaram & Aſturicam.Anton.

ſpada, vicus Perſicus, in quo primùm eunuchi facti ſunt, qui inde ſpadi aut ſpadones nominantur: Gentile, Spadoneus, Steph.

ſpalatum, oppidum à Venetis captum, anno ſalutis 1122.

ſpalei, Sarmatiæ Aſiaticæ populi.Plin.

ſpalethra, Theſſaliæ vrbs. Steph. Spalathra Magneſiæ.Plin.

ſpammus rex Ægypti, regnauit an.x.Euſeb.

ſpania ciuitas eſt Ægypti, in qua monaſterium, auctor Palladius in vita Aphthonij.

ſpanydrion, locus Phœniciæ, vbi S. Epithamius latitabat.

ſparetus, XVII. Aſſyriorum rex, regnauit ann. XL. anno mundi 2406. Phœnices & Syros ſubegit, anno mundi 2438.

ſpargapiſes, Herodot. lib.1. filius Tomyridis Maſſagetarum reginæ, qui captus à Cyro, ſeipſum interfecit.

ſparſus, fuit quiſpiam, quem Seneca ſcribit inter ſcholaſticos inſanum, inter inſanos fuiſſe ſcholaſticum. Vide Cælium.

ſparta, Peloponneſi ciuitas nobiliſſima fuit, Lycurgi legibus optimè olim inſtituta, ita dictæ à Sparto, Phoronei filio, aut vt (alij malunt) à Sparta, Eurotæ filia; cùm antea Lacedæmon diceretur. Hinc Spartanus, a, um, Lacedæmonius. Virg.1.Æneid.

ſpartacus, gladiator Thracius, qui vna cum Chryſo & Oenomao, effracto Lentuli ludo gladiatorio, cum ſeptuaginta gladiatoribus erupit Capua, manúque ſeruorum quaſi iuſto exercitu comparato, Cerueſium monte in Campania occupatur: vbi cùm à Clodio Glabro obſideretur, ei caſtra diripuit, & Campaniam populatus, raptis Prætorum faſcibus appellatus eſt Imperator. Inde Lentuli exercitum in Apennino diſſipauit: apud Mutinam Caſſij caſtra deleuit. Tandem, cùm de vrbe inuadenda deliberaret, à M. Craſſo pulſus fugatúſque cùm Brutium angulum occupaſſet, nec in Siciliam præ nauium penuria traiicere potuiſſet, cum ſuis omnibus fortiſſimè dimicans occiſus eſt. Plut. in Craſſo.

ſpartacus, vrbs Thraciæ: Gentile, idem, vel Sparticus. Steph.

ſpartacus, Boſphori rex, anno mundi 3609.

ſpartacus, Pontifex anno mundi 3614.

ſparte, vicus & mons, iuxta Pontum Euxinum. Steph. Et Armeniæ oppidum, Cedreno.

ſpartio, promontorium eſt Sithoniæ in Thracia, nobile Orphei vatis origine, quod multi Sperchium eſſe volunt.

ſpartolus, vrbs Macedoniæ: Gentile, Spartolius. Steph. ex Thucyd lib.2.

ſparton, frater Phoronei, filium habuit Mycenæum. Steph. in Mycenæ. Eſt & mons Spartoni. Steph.

ſpatana, Taprobanæ inſulæ portus. Ptol.

ſpauta, Mediæ regionis lacus, è quo ſales coguntur, qui pruritum excitant. Strab.

ſpedia, Latinè dicitur Liguriæ oppidum, quod incolis *Specie* vocatur, vt ſcribunt Blond. & Leand.

ſpelaitæ, Hercules, Mercurius & Apollo nominantur, quòd eorum ſimulachra alicubi in ſpeluncis colantur. Steph.

ſpellum. Vide Hiſpellum.

ſpelunca, Caſſioditis regionis in Syria oppidum. Ptol. Arabiæ ciuitas lib. Notit. In Italia quoque Anton. inter Brunduſium & Egnatiam. *Spelunca* à Pineto nominatur.

ſperchea, Macedoniæ promontorium ad Maliacum ſinum. Ptol. *Phthelia* Sophiano; *Comero* Nigro dicitur.

ſperchius, fluuius Theſſaliæ, teſte Strab. lib.8. qui Pelio monte effuſus, velociſſimo curſu defluit in ſinum Maliacum. Comen Theueto: ſed Agriomela Sophiano dicitur: item Xerias. Salambria ſuo tempore dici tradit Iſacius, qui eum videtur Spercherum vocare: Sperchium fluuium Apollodorus Borum cognominat.

ſpermo, filius fuit Apollinis ex vxore Doride, Cæl. Rhodiginus lib.7.c.15.

ſpermatophagi, populi in extrema Ægypto poſt Meroen, Strab. lib.16.

ſpes, Dea apud Romanos, cuius ædes in foro olitorio fuit. Liu. l.1.3. Decad.

ſpeuſippus, Philoſophus Athenienſis, Platonis ex ſorore nepos, qui VIII. annos Platonicæ ſcholæ præfuit. Ferunt hunc ſenio confectum ſibi mortem conſciuiſſe, mœrore impulſum. Plutarchus verò ſcribit, illum pediculis efferueſcentibus interiiſſe. Primus inuenit, quo pacto ex gracilioribus lignis fierent vaſa capacia. Compoſuit Dialogos à Diogene commemoratos.

ſphacteria, confinium Eleorum, verſus Meſſenem, ſic dictum, quòd illic Heraclide mactatis hoſtiis, amicitiæ & concordiæ pacta iniuerint. Eſt etiam inſula quædam, cuius meminit Pauſanias lib.3. aliàs Sphagia dicta. Gentilia, Sphacterius, Sphacteriotes, Sphagieus. Steph. Vide Prote.

ſphagia, inſula è regione Pyli, Meſſeniæ, & Lepræi. Strabo lib.8.

ſphagitis, promontorium Scythiæ. Steph.

ſphecea, Cyprus olim dicebatur. Stephan. Eſt item Eubœæ ciuitas. Lycophron.

ſpendale, vicus in tribu Hippothoontide: vnde: Sphendaleus. Steph.

ſpheria, Peloponneſi inſula Trœzeniorum continenti adeò proxima, vt pedibus ferè in eam tranſiri poſſit. Pauſan. Hæc poſtea Hiera ſiue Sacra dicta fuit, eidem Pauſan.

ſpherus, XVI. Aſſyriorum rex, regnauit annis XX. Euſebius.

ſphetus, vicus in Acamantide tribu; à Spheto Trœzenis filio: inde Sphettius. Steph.

ſphinx, monſtrum ex Typhone & Echidna natum, vt tradit Hyginus Fabularum poët. cap. 151. caput & faciem habens puellæ, alas verò auium, reliquo corpore canis referens effigiem. Sedem habuiſſe dicitur in Sphincio monte iuxta Thebas, atque inde in viatores impetum facere ſolita. Qua de re cùm Apollo conſuleretur, non alium tanti mali finem eſſe reſpondit, quàm ſi quis Sphingis ænigma diſſolueret. Id autem erat huiuſmodi: Quodnam id eſſet animal, quod manè quadrupes, meridie bipes, veſperi tripes eſſet. Quod cùm plurimi id fruſtra conati diſſoluere, à Sphinge eſſent interempti: Creon, qui id temporis Thebanis imperabat, edicto per Græciam vniuerſam promulgato, Iocaſtem ſororem ſuam, Laij viduam vxorem ſe ei daturum pollicitus eſt, qui ſphingis ænigma diſſoluiſſet. Cuius rei fama excitus Oedipus, hunc in modum ænigma eſt interpretatus: vt hominem eſſe diceret, qui in infantia manibus & pedibus repens veriùs quàm incedens quadrupes eſſet. Deinde in medio iuuentæ robore, non alio quàm pedum adminiculo nitens, meritò, vt eſt, bipes dici poſſet. Ingraueſcente autem ætate, aſſumpto ſcipione, tripes deberet iudicari. Quam ænigmatis ſolutionem tam ægrè illa dicitur tuliſſe, vt protinus ſeſe de ſaxo præcipitans, fregerit ceruices. Sed hæc fabuloſa eſſe conſtat. Reuera enim ſphinges, teſte Diodoro lib. 14. ex ſimiarum genere ſunt, comis villoſis, mammis prominentibus, forma haud diſſimili ab ea, qua pinguntur, ſed paulo pinguiores: natura autem manſueta pluribus exercitiis, diſciplinîſque apta. Palæphatus hanc fabulam ex Cadmi hiſtoria datam putat, qui cùm vxorem haberet nomine ſphingem, ex Amazonum genere, vnà cum ea Thebas peruenit: vbi occiſo Dracone rege, Thebarum regnum inuaſit, Harmoniámque inſuper Draconis ſororem matrimonio ſibi coniunxit. Quam rem ſphingem tam ægrè tuliſſe ferunt, vt relicto viro, cum pleriſque eorum, quos ſecum è patria adduxerat, ſphingium montem occuparit, indéque quotidianas in Thebanos fecerit excurſiones, donec Oedipus regis, promiſſis excitus, montem noctu occupauit, ſphingémque nihil tale ſuſpicantem de medio ſuſtulit.

ſphyragidium, antrum nympharum in vertice montis Cithæronis in Bœotia. Pauſan.

ſpica, ſignū in cœlo oriens in Virginis parte x.

ſpiculus, gladiator Romæ, cui Romæ ſtatuam ſubiectam ſtatuæ Neronis poſuerunt.

ſpina, nunc viculus in finibus Græciæ, olim maxima ciuitas Græca, à qua Spinetum Delphis theſaurus eſt dictus. Strabo lib. 5.

ſpina, Italiæ vrbs circa Rauennam. Strabo & Steph. Eſt etiam fluuius ibidem. Halicarnaſſ.

ſpina, Antonino Britanniæ inſulæ oppidum quod hodie *Neuburi* vocatur, teſte H. Lhuydo. *Sphena*, Camdeno.

ſpinambri, Græciæ populi, à quibus originem traxiſſe Tarquinios in Tuſcia ſcribit Trogus.

ſpineticum, vnum ex Padi oſtiis, quo Claudius Cæſar è Britannia triumphans, prægrandi illa domo verius, quàm naui intrauit Adriam. A Spina vrbe nomen habet, quam à Diomede conditam eſſe volunt.

ſpinthe, hiſtrio Romanus, à cuius nomine vocatus eſt Lentulus Spinther, quòd eius ſimilitudinem maximè referret.

ſpitigneus, rex Bohemorum. qui dominandi libidine bellum geſſit cum fratre Vratiſlao: Volaterranus.

ſpina, vrbs Italiæ: Gentile, Spinates. Eſt etiam fluuius Spinus. Steph.

ſpinaces, Ægyptiorum rex, annis IX. Euſeb.

ſpineticum, padi oſtium Plinio, cui quoque Vathreni portus, idem antea Eridanum oſtium vocatum fuit, eodem teſte. A Pomponio videtur Magnus Padus appellari. σπινῆτι στόματι & ποταμῷ Halicarnaſſeus vocat, *Primero* nuncupant Hieronymus, Rubeus & Fabricius.

ſpintharus, nobilis architectus Corinthius, Delphicum templum ædificauit. Pauſan.

ſcio, Nympha marina, Nerei & Doridos filia: ſic dicta à ſpeluncis, in quibus Nymphæ habitare dicuntur, σπέος enim ſpeluncam ſonat.

ſpira, celebris admodum imperij & epiſcopalis in Germania ciuitas, cuius olim incolæ Nemetes, & vrbs ipſa Nemetum dicebatur, vulgò, *Spire*.

ſpiracula, vocant alij Charoneas ſcrobes, mortiferum ſpiritum exhalantes. Sic Plinius lib. 2. cap. 93. vbi ea in Sinueſſano & Puteolano tractu deſcribit, *Buco velonefo* vocat Leander in ſua Italia, quod antrum venenoſum interpretatur.

ſpica Taurica, locus ſic dictus in Taurica Cherſoneſo, vbi Dianæ aiunt fuiſſe templum. Procop.

ſpiræum, promontorium in Peloponneſo. Ptol.

ſpireoſtoma. Vide Pſilum.

ſpiridion, Tremithuntis in Cypro inſulæ epiſcopus ruſticus, ſed non propterea in rebus diuinis minor. Aliquando enim per noctem venerunt fures ad caulas eius ouium, qui ſubitò vincti ſunt, nullo ligante, quos cùm inueniſſet præſul, eos inuiſibilibus ſoluit vinculis, eiſque dixit, ad meliora eos erudiens: Abite hinc ſumentes arietem. Quod quidem quilibet iuſtè poterit admirari: nihilominus etiam illud mi-

randum, quod ſequitur: Apud filiam eius virginem, Ironem nomine, quidam notus eius, ſummam aliquam depoſuerat: quæ ſumens depoſitum, ſub terra recondidit, vbi cautè credidit cuſtodiri. Contigit interea mori puellam, nihil confeſſam patri: venit homo depoſitum petens, ignorante Spiridione quid loqueretur. Cùmque in tota domo requiſiſſet, nec inueniret, vehementer angebatur animo: & nocti vicinus eſſe videbatur ille, qui depoſuerat. Hæc Spiridion fieri videns, & curſim veniens ad filiæ ſepulchrum vocauit nomine puellam: qua reſpondente, de cauſa depoſiti requiſiuit. Et dum ab ea didiciſſet, reuerſus & inueniens, vbi puella ſignificauerat, reddidit homini, quod petebat. Illud etiam adiicere non erit incongruum, quod ſequitur. Mos igitur erat Spiridioni, ex frugibus, quæ naſcebantur, ei alias quidem pauperibus, alias verò mutuare gratis volentibus. Sed neque per ſe dabat, neque per ſe recipiebat, ſed ſolùm cubiculum demonſtrabat, inuitans petentes, vt quantum opus haberent, tollerent, ac denuò reportarent quantum ſe nouerant abſtuliſſe. Quidam verò dum mutuum percepiſſet, reuerſus eſt poſt aliquantum, quod tulerat redditurus, quem dum ſecundum conſuetudinem iuſſiſſet reponere in cubiculo, quod fuerat exinde mutuatus, credens latere Spiridionem, non reddidit quod debebat, ſed auferens debitum, quaſi reddidiſſet, abſtulit. Poſt certum namque tempus venit, rurſum petens ab eo mutuum. At ille miſit eum ad horreum, data poteſtate, vt ipſe ſibi metiretur, quantum opus haberet. Vacuum verò eundem locum inueniens, Spiridioni nuntiauit. Mirum, ô homo, quod loqueris, quomodo tibi ſoli viſum eſt horreum neceſſariis defeciſſe? Sed conſidera potius apud temetipſum, ne fortè mutuatus alia vice, quod debueras primitùs non ſolueris: ſi enim hoc non eſt, indubitanter non priuaberis, quibus eges; ſed rurſum accedens, inuenies. Sic igitur ille captus, quod ei deliquerat, indicauit. Dignum eſt igitur, huius ſacratiſſimi viri mirari puritatem & Eccleſiaſtici ordinis cuſtodiam. Dicitur itaque quodam tempore pro aliqua vtilitate in vnum Cyprios Epiſcopos conueniſſe, & inter eos fuiſſe hunc Spiridionem & Triphyllium, Ledreſſem epiſcopum, virum eloquio, & ſapientia clarum. Cùm itaque collecta celebraretur, iniunctum eſt Triphyllio, vt haberet concionem in populo. Cùmque ille locum in medium veniſſet, Tolle lectum tuum, & ambula, cubile dixit pro lecto, mutans nomen. Spiridion autem indignatus in eum, & exiliens de cathedra ſacerdotali. Tu melior es, inquit, eo, qui lectum dixit, quia eius verbis vti vereris. Hoc autem fecit populo conſpiciente, mediocritatem docens eum, qui eloquij ſupercilio præſumebat. Erat enim idoneus ad pudorem incutiendum, cùm eſſet venerandus, & operibus glorioſus, ſimúlque ſenex æuo atque ſacerdotis officio. Sozomen. lib. 1. cap. 10. hiſtor. tripart.

ſpledo, eádemque Aſpledon. Steph. Vide ſuprà Aſpledon.

ſplendius, fuit quidam Italus, Capua oriundus, qui captiuos in bello beſtiis laniandos obiiciebat. Author Polybius.

ſplenduſlaus, rex Bulgarorum, anno mundi 4037.

ſpithumæi, Pygmeorum gens, quæ ternas Spithamas longitudine, hoc eſt, ternos dodrantes, non excedit, & à gruibus infeſtatur. De qua vide Plin. lib. 7. c. 2.

ſpodius Apollo à Thebanis nuncupatus, ab hoſtiarum multitudine.

ſpoletinum, Turdetanorum in Bætica vrbs, Ptolem.

ſpoletium, Vilumborum vrbs in Italia. Ptolem. *Spoleni* Plinio, hodie *Spoleto*.

ſpondolici, Sarmatiæ Aſiaticæ populi. Plin.

ſpiramenes, barbarus quidam, quem ſomno & vino ſepultum vxor in caſtris Alexandri necauit. Curtius lib. 7.

ſplanchnoples, Periclis ſeruus, cui mortuo æream ſtatuam dominus poſuit. Plin. lib. 22. c. 17. & lib. 34. & c. 8.

ſporades, inſulæ quædam circa Cretam, in mari Carpathio, ſicut Strabo lib. 10. ſcribit. Dictæ, quòd in mari ſparſæ ſint, non in orbem coarctatæ, quemadmodum Cyclades. Sunt autem harum nomina, Helene, Phocuſa, Phacaſia, Schinuſa, Pholegadros, Thera, Anaphe, Aſtypalæa, Laguſa, & Ios: in qua Homerus fertur eſſe ſepultus. ab Homero *Calydnas* appellari putant, inquit Strabo, vnam harum *Strybiam* vocat Stephan. Vide Cyclades.

ſporgilus, vicus Atticæ: vide ſporgillus, Steph.

ſpurina, dux regis Parthorum, qui Craſſum interemit. Item Mathematicus ac vates, qui Cæſari prædixit, vt Martias caueret Idus, cuius Tranquillus in Cæſare, & Valerius meminere. Tertius huius nominis adoleſcens egregia forma, qui cùm fœminas viróſque ad libidinem aſpectu decoro inuitaret, oris pulchritudinem vulneribus ſponte dehoneſtauit. Valerius de verecundia.

ſpurius inter prænomina antiquorum, duabus literis notatur ſp. quaſi ſine patre.

ſp. Cardilius dedit Romanis literam G, primúſque dicitur ludum aperuiſſe.

ſp. Caruillius Maximus, conſul anno ab vrbe condita 460. II. conſul, anno ab vrbe condita 481.

ſp. Caſſius Vicellinus, ob regni Romæ affectati ſuſpicionem interemptus.

ſp. Furius Medullinus, à plebe conſul ele-

ctus. Dionyſius lib. 9.

ſp. Furius Medullinus, Tribunus militum, anno ab vrbe condita 378.

ſp. Herminius Continiſanus, Conſul, anno ab vrbe condita 307.

ſp. Largius Rufus, conſul, anno ab vrbe condita 248.

ſp. Lucretius Cinna, conſul, anno ab vrbe condita 25.

ſp. Melius, cùm regnum Romæ affectare crederetur, à Seruilio Hala, magiſtro equitum, approbante L. Quintio Cincinnato dictatore, interfectus.

ſp. Nautius Rutilius, conſul, anno ab vrbe condita 266. Tribunus militum, anno ab vrbe condita 232. 111. cos. anno ab vrbe condita 340.

ſp. Papyrius, Tribunus mil. anno ab vrbe condita 347.

ſp. Poſthumius Albinus, Tribunus militum, anno ab vrbe condita 362.

ſp. Poſthumius Decemuir, anno ab vrbe conſita 303.

ſp. Poſthumius Albus, Tribunus militum, anno ab vrbe condita 324.

ſp. Poſthumius Lauinius Regillenſis, conſul, anno ab vrbe condita 288.

ſp. Poſthumius Paulus, conſul, anno ab vrbe condita 580.

ſp. Oppius Decemuir, anno ab vrbe condita 304.

ſp. Rutilius Craſſus, Tribunus militum, anno ab vrbe condita 339.

ſp. Seruilius primus Romæ diuortium fecit. Olympiade 64. Dionyſ. Hal. lib. 2.

ſp. Seruilius Priſcus, conſul, anno ab vrbe condita 278.

ſp. Seruilius Structus, Tribunus militum, anno ab vrbe condita 387.

ſp. Tarpeius Capitolinus, conſul, anno ab vrbe condita 300.

ſp. Virginius Cælimontanus, conſul, anno ab vrbe condita 298.

S Q

Squincij, Italiæ populi, quos Sabellos & Samnitas vocat. Plin lib. 3. Vide Samnites.

S T

Stabareni. Vide Tibareni.

Stabiæ, Campaniæ oppidum bello ſpeciali à Sylla deletum, Cn. Pompeio & L. Carbone Coſſ. Plin. lib. 3. cap. 7. Hodie ibidem *Turris nunciate* eſſe ſcribit Amb. Leo. *Caſtello al mar di Stabie* Leandro dicitur.

ſtabilinus Deaſter quidam, de quo Alexand. ab Alex. lib. vlt. Genial. dierum cap. vlt.

ſtabulum Diomedis. Vide Andas.

ſtabulum, Aſiaticæ Myſiæ oppidum. Plin.

ſtachir, Libiæ interioris fluuius. Ptol. hodie *Zencgas*.

ſtachys, Pauli amicus. Rom. 16.

ſtachia, olim dicta eſt Rhodos.

ſtadiſis, Æthiopiæ ſub Ægypto oppidum, vbi Nilus præcipitans ſe, fragore auditum accolis aufert. Plin.

ſtagira, Macedoniæ vrbs, circa Athon montem, Ariſtotelis patria. *Libanoua*, Sophiano: *Macra*, Nicetæ.

ſtaliocanus, portus Galliæ Lugdunenſis ad mare Britannicum, Ptolem. *S. Paul* hodie dici annotauit Villan. *Saliocanus* legunt Latina exemplaria, cui accinit malè Cœnalis, eúmque à ſale conficiendò ſic nominari putat.

ſtamatus, homo Cretenſis, qui S. Marci theſaurum Venetiis expilauit. Author Volaterr.

ſtamena, vrbs Chalibum: Gentile, Stamenæus & Staminæus. Steph.

ſtampæ, Galliæ vrbs, ſuper Iunna fluuium: vulgò, *Eſtampes*. *Stantira* Ptolem.

ſtanacum, vrbs in Noricis. Antonin. *Vaccenmirchen*, Lazio.

ſtanos, Nicetæ eſt Macedoniæ vrbs.

ſtao, Mediæ fluuius, in Caſpium mare efflues. Ptolem.

ſtaphylus, Sicheni, vel vt alij, Sichem filius. Plin. lib. 6. cap. 56. primus vinum aqua miſceri docuit.

ſtarcatherus, rex Danorum, qui cùm Lenum quendam per nefas occidiſſet, pœnitentia ductus, eius filio Hathero ſe præbuit occidendum. Saxon. lib. 8.

ſtarcatherus, athleta fuit, qui nulli mortalium ſuo tempore viribus ceſſit. De cuius præclaris facinoribus lege Saxonem Grammaticum.

ſtargaterus, Danorum rex, qui cùm Lænam quandam per nefas occidiſſet, pœnitentia ductus eius filio ſe præbuit occidendum. Saxo libro 8.

ſtaſeas Neapolitanus, Philoſophus Platonicus, vt ſcribit Cicero de finibus bonorum & malorum.

ſtaſicrates fuit artifex Alexandrinus, Macedoni gratiſſimus: qui dicebat Thraciæ montem Athon in hominis ſtatuam formari excul-pique poſſe. Vitr. lib. 4. in præf.

ſtaſis, vrbs Perſica, ſita in magna petra, quàm Antiochus, Seleuci filius habuit: Gentile, Staſithes vel Staſenus.

ſtatelates, Liuio, Staticllenſes Ciceroni, Ligurum populi.

ſtatenius, ciuis Romanus ætate Cic. qui ob contumelioſa verba & ſermones mordaculos rei capitalis iure damnatus eſt.

ſtatilinus & Statanus, dij præſides, quaſi nobis aſtantes.

ſtatina inſula, de qua Papinius in Syluis.

ſtatius, nomen poëtæ comici, qui Cæcilius dictus eſt. Statius autem appellatus fuit, quoniam ſeruus fuit. Statius enim nomen ſeruile eſt. Fuit & alius poëta hoc nomine, qui heroico carmine multa conſcripſit.

ſtatones, Hetruriæ populi, apud Plin. lib. 3. cap. 5. quorum oppidum Statonia appellatur. In horum agro vinum ſatis generoſum naſcebatur, quod Statonienſe vinum appellabant. Plin. lib. 14. cap. 6. *Scarſino* Leandro.

ſtater, Iupiter Romæ templum habuit à Romulo conditum, quòd cùm eius milites in fugam à Samnitibus verſi eſſent, repente eo inuocato ad pugnam redierint.

ſtatyelli Plin. lib. 3. cap. 5. populi Liguriæ celeberrimi, vnde & aquæ Statyellæ. Strabo. Via ea quæ ab oppido Genua ducit Placentiam, aquæ Statyellæ habentur. Vide Statelates.

ſtauani, Sarmatiæ Europææ gens. Ptol.

ſtaueni, Ariæ populi. Ptol.

ſtauratius, II. Conſt. Imp. regnauit anno I. ann. ſalutis 812.

ſtauri gentes ſunt circa Hyrcanum mare. Plin. lib. 6 cap. 16.

ſtelæ, vrbs Cretæ propè Pareſum & Rhythimnem: Gentile, Stelæus vel Stelites. Steph.

ſtelenus, rex Argiuorum quem Danaus regno pepulit & ipſum regnum ad ſe pertraxit.

ſtella Aruntius, poëta Patauinus lepidiſſimus: familia Conſulari ortus. Violentillam amauit, puellam Neapolitanam, quam tandem duxit vxorem. Hæc in deliciis habuit columbam. auem dicatam Veneri, quam Stella defunctam pulcherrimo defleuit carmine, opúſque ipſum Columbam inſcripſit.

ſtenæ Deiræ, inſulæ ſinus Arabici, circa Pentadactylum montem. Plin.

ſtennio, Bocatio lib. 10. vna eſt Gorgonum, ſed Sthenyo ſcribendum, vt infrà, filia Phorci ex monſtro marino ſuſcepta. Vide Gorgones.

ſtenobœa. Vide Sthenobœa.

ſtentor, Græcorum omnium vocaliſſimus, qui quinquaginta hominum clamorem vocis magnitudine adæquabat, vt placet Hom. 5. Iliad. Vnde prouerbium, *Stentore clamoſior.*

ſtenyclerus, vrbs Meſſeniæ: Gentile, Stenyclerius.

ſtephane, vrbs Phocydis: Gentile, Stephanæus. Steph. Galatiæ vrbs maritima. Arrian. vicus ibidem Ptol. Et Paphlagoniæ, apud Plin.

ſtephanis, vrbs Mariandenorum: Gentile, Stephanites. Steph.

ſtephanopolis, quid ſignificet, declarat his verbis Plin. lib. 35. cap. 11. Amauit in iuuenta Glyceriam municipem ſuam, inuentricem coronarum, certandóque imitatione eius, ad numeroſiſſimam florum varietatem perduxit artem illam. Poſtremò pinxit illam ſedentem cum corona, quæ nobiliſſima tabula appellata eſt Stephanopoleos; ab aliis Stephanopolis: quoniam Glycera coronas venditando ſuſtinuerat paupertatem.

ſtephanopolim & Coronam vocat I. Sambucus vrbem Daciæ, *Cronſtadt*, vulgò dictam Germanis, & *Braſſo* Hungaris.

ſtephanus Vaiuoda, vltimo ſupplicio affectus. Rit. anno ſal. 1492.

ſtephanus, nomen Diaconi. Act. 6. Eccleſiæ Chriſtianæ protomartyris.

ſtephanus, Vngarorum rex primus, regnauit annis XXXIX. anno ſal. 1000.

ſtephanus XXII. Roman. epiſcopus, annis II. anno ſalutis 254.

ſtephanus II. Syrus. Pontifex LXXXVII. Blondus.

ſtephanus II, Siculus, Pontifex XCII. annis III. menſ. III. anno ſalutis 768.

ſtephanus IIII. Rom. epiſcopus XCV. menſ. IX. an. ſal. 816.

ſtephanus V. epiſcopus Rom. CVIII. annis VI. diebus XI.

ſtephanus VI. Pontifex CXI. anno I menſ. III. Hic Formoſi decreta omnia abrogauit, & tumulo traxit corpúſque mortuum, abſciſſis digitis priuato tumulo recondidit, anno ſal. 897. Luith.

ſtephanus VII. Pontifex CXXIIII. annis II. menſe I. diebus XII. anno ſal. 930.

ſtephanus VIII. Pontifex CXXVII. ann. III. an. ſalutis 940.

ſtephanus IX. Pontifex CLIIII. menſibus VII. diebus VIII. an. ſal. 1058.

ſtephanus, eremita circa Mareotem habitauit, qui circa ſexaginta annos probatiſſimus monachus fuit, & Antonio magno notiſſimus. Fuit itaque manſuetus, & ſapiens, locutione ſuauis, & vtilis, triſtium conſolabatur animos, & alacritatem reuocabat, licet neceſſaria accideret tribulatio. Talis etiam erat in cladibus propriis. Denique, cùm infirmitatem incurabilem incurriſſet, & medici putria membra eius inciſiſſent: ille manibus tamen operabatur, palmarum plectens folia, & præſentibus perſuadens, vt de rebus huiuſmodi non dolerent: neque aliud cogitarent niſi de bono fine: Deus inquit, quæ fecit, cuncta vtilia ſunt. Ego autem noui huiuſmodi morbos accidere propter peccata: Et melius eſt, hîc pœnas ſoluere, quàm poſt mortem perpetua ſupplicia ſuſtinere. Sozom. lib. 8. cap. 1. hiſt. tripart.

ſtephanus, natione Aluernus, ampliſſima familia natus in Aquitania primus Grandimontenſium monachorum ordinem inſtituit: cui quidem ordini mons, in quo horum monachorum familiæ ſedes locata eſt, nomen dedit. Polyd. Virgilius libro ſeptimo cap. 2. de rerum inuent.

Stephanus I. Francus, Henrici ex ſorore Adela Nepos, Stephani Bleſenſis comitis filius, in Anglia regnauit annis XIX. menſ. XI. Polyd. l. 12.

Stephanus II. Vngarorum rex, regnauit an. XVII. ann. 1115.

Stephanus III. Geiſæ filius, Vngarorum rex, regnauit annis XI. anno ſalutis 1163.

Stephanus, Vngarorum rex, Othonorum Germanorum auxilio ad flumen Rapſcham fudit, fugauitque Bulgaros, Buda expugnata, ſua imperata facere coegit, anno ſalutis 1274.

Stephanus Curſus, Ro. ciuis potentiſſimus, anno ſalutis 1106.

Stephinatis, Ægyptiorum rex, regnauit annis VII.

Stephon, Atticæ municipium, Pandionidis tribus, Luciano in Dialogis meretriciis.

ſtercutius, dictus eſt Saturnus, quod primus ſtercorandi agri rationem inuenerit: ex qua re fortaſſis, regni eius tempora fœliciſſima fuiſſe feruntur.

Sterea, vrbs Græciæ ad Potamum fluuium. Strabo lib. 9.

Stereontium Ptol. libro ſecundo, c. 11. Germaniæ vrbs hodie Caſſilium. Vulgò *Caſſel*. Haſſiæ vrbs nota.

Steria. Vide Stiri.

Sterope, Atlantis filia, vna Pleiadum, quæ Marti Oenomaum peperit, Hyginus Fabul. poët. cap. 159.

ſteropes, vnus ex Vulcani miniſtris, à fulmine nomen habens 8. Æneid.

ſteſiarus Moloſſiæ mons Vibio, *Steſianus* legebat Bocatius.

Steſichori poetæ tumulus, in Sicilia iuxta Cataneam. hodie *S. Maria*, de Bethlehem, Fazello.

Steſilea, mulier admodum eleganti vultu, & rara pulchritudine, cuius ſpectabilis forma cauſa fuit litium inter Ariſtidem & Themiſtoclem, qui eam amabant. Plutarchus, in Themiſtocle.

ſteſimbrotus, Taſenſis hiſtoricus, ſcripſit res geſtas Cimonis ducis Athenienſium. Plutarch. in eius vita.

Steſimbrotus, ab Epaminonda patre Thebanorum duce interfectus eſt, quod contra mandatum patris cum hoſtibus Lacedæmoniis manum conſeruiſſet, quamuis parta victoria. Plut.

Steſichorus poeta, lyricus, ex Himera Siciliæ vrbe, à qua & Himeræus eſt cognominatus. Steſichorus autem dictus eſt ab eo, quod primus cum citharæ cantu chorum coniunxerit: nam vero nomine Tiſias dicebatur. Hic cùm aliquando acerrimo carmine in Helenam, tanquam belli Troiani facem, eſſet inuectus, a Caſtore & Polluce luminibus dicitur orbatus, alioque rurſus carmine cantata palinodia viſum recepiſſe.

ſtenelus, Capanei & Euadnes filius, vnus ex Græcorum ducibus, qui bello Troiano interfuerunt. Hunc Virgilius 2. Æneidos inter eos annumerat, qui lignei equi alueo fuerunt incluſi.

ſtenelus, Perſei filius ex Andromeda, Hom. 2. Iliad.

ſtenobœa, Prœti Corinthiorum, aut, vt alij malunt, Argiuorum regis vxor, filia Iobatæ regis Lyciorum, quæ Bellerophontis amore capta, cùm repulſam tuliſſet, apud virum eum detulit, tanquam vim ſibi afferre voluiſſet. Vide Bellerophontes.

Stetinum, Pomeraniæ Vvandalicæ regionis caput, olim vicus à piſcatoribus duntaxat habitatus, poſt ſuſceptum verò Chriſtianiſmum, & deſtructam Vinetam vrbem clariſſimam tranſlato illuc emporio adeò eſfloreſcere cœpit, vt hodie totius prouinciæ metropolis agnoſcatur. Habet ſitum amœniſſimum in ripa Oderæ fluminis, à qua ſenſim in aduerſum cliuum aſſurgit. Vallis & mœnibus muniſſ. fulcitur. Munſter.

ſteunos, Phrygiæ antrum, Pauſ. in Achaicis.

ſtharbuzanai, nomen viri. 1. Eſdr. 5. Lat. computrefaciens contemnentes me, vel qui explerat contemptores meos.

ſtheny o, vna ex filiabus Phorci, & belluæ marinæ, Meduſæ ſoror, & Euriales: de quibus ſuprà in dictione Gorgones.

ſthur, filius Michael, princeps tribus Aſer. Num. 13. Lat. occultus, vel abſconditus, ſeu deſtruens, vel demoliens.

ſtilbe, Nympha Lapitham filium ex Apolline peperit, a quo Lapithæ populi dicti.

ſtilbo, is qui Diodorum dialecticum mori coegit, cùm ei luſorias quæſtiones obiiceret. Plin. lib. 7. c. 53.

ſtilbon, ontis Mercurij ſtella dicitur, id eſt, radians, quod eius orbis ſplendeat. Ea anno ferè vertente ſigniferum luſtrat orbem, neque à ſole longius vnquam vnius ſigni interuallo diſcedit, tum auertens, tum ſubſequens.

ſtilico, Honorij Imperatoris ſocer & Occidentis adminiſtrator, multis laudibus à Claudiano poeta celebratus.

ſtiloæ, vrbs Siciliæ: Gentile, Stilpeus Stephan.

ſtilpo, Philoſophus, qui, capta patria, amiſſis liberis & vxore, cum ex incendio ſolus, & tamen beatus exiret, interroganti Demetrio (cui cognomen ab exitio vrbium Poliorcetes fuit) nunquid perdidiſſet? Nihil (inquit) perdidi: omnia mecum ſunt, videlicet virtutes: quas nulla vis hoſtilis eripere quiuit. Plutarchus in Seneca.

ſtilpo, Megarenſis Philoſophus tempore primi

Ptolemæi diſcipulus Paſiclis Thebani, præfuit ſcholæ Megarienſi, ſcripſitque dialogos non minus xx. author Suid. De hoc Cic. lib. de Fato, Stilponem Megareum philoſophum acutum ſanè hominem & probatum temporibus illis accepimus. Hunc ſcribũt ipſius familiares & ebrioſum & mulieroſum fuiſſe. Neque hæc ſcribunt vituperantes, ſed potius ad laudem: vitioſam enim naturam ab eo ſic edomitam & compreſſam eſſe doctrina, vt nemo vnquam vinolentum illum, nemo in eo libidinis veſtigium viderit.

ſtiphana, lacus in Amaſienſium agro piſcoſus & variis paſcuis abundans. Strabo libro decimoſecundo.

ſtiphelus, vnus ex Centauris, Ixionis & Nubis filius à Cæneo interfectus ea in pugna, quæ in Pirithoi nuptiis commiſſa eſt inter Lapithas & Centauros.

ſtirea, vicus Atticus in tribu Pandionide circa Sunium promontorium, vnde Stirieus, Stiriacus Steph.

ſtiria Illyrici, ſeu Sclauoniæ regio, vndique montibus cincta: aliis Valeria, aliis Iapygia dicta Norici pars, fodinis ferrariis ferè omnibus totius Europæ regionibus præſtat. Præterea nullius rei quæ vſui eſſe homini poteſt indiga: vini, frumenti, pecoris, ſalis abundans. Huic regioni Ciciliæ comitatus adnumeratur.

Stiris, Phocidis oppidum, ſtadiis ab Ambroſſo diſtans LX. Pauſ.

ſtiſſum, oppidum citerioris Hiſpaniæ, vbi Liuius li. 21. ſcribit Hannonem à Cn. Scipione captum. *Ciſſa* vocatur à Polybio lib. 3.

ſtobi, Macedoniæ vrbs in Pelagonia, Ptolemæo: hanc Nardus in ſuo Liuio. Italico nouo vocabulo *Starachino* nuncupat.

ſtoborrhum, promontorium in Africa Propria. Ptolem.

ſtœæ, vrbs Libyæ. Gentile, Stœetes.

ſtœchades, inſulæ numero tres. Maſſilienſium litori vicinæ: ſic dictæ propter ordinem quo ſitæ ſunt, Plin. *Liguſtrides* eas vocat Stephanus. item Apollonius libr. 4. Galliæ Narbonenſis inſulæ. *Camergas* Paradinus vocat. *Iſles de hyerres* vel *d'or* appellari exiſtimat Ortel. Stephanus. tres numerat cum Plinio lib 3. c. 5. quarum primam *Proten*, ſecundam *Meſen* & *Pomponianam*, tertiam *Hypean* vocat. Martianus primam *Themiſtam* nominat. Ptolemæus quinque dicit eſſe, ſed eas ſingulatim non nominat. Mela eas ſparſas ſcribit à Ligurum ora, ad Maſſiliam vſque in quo ſpatio comprehenduntur etiam quæ Plinius addit. *Sturium, Phœnice, Phila, Lero* & *Lorinus*. à Strabone 5. numerantur, tres memorabiles & duæ exiguæ.

ſtoici, philoſophi appellati, ab στοὰ quod ſignificat porticum, quò conuenire ac diſſerere ſolebant. Erat enim porticus Athenis dicta. Pœcile, ex varietate picturæ. Græci enim ποικίλον, varium dicunt. In hac porticu Zeno philoſophus diſcipulos docebat. Vnde & ſecta Stoica, & philoſophi Stoici nuncupati ſunt, qui antea Zenoni dicebantur, à Zenone doctore. Hæc eſt illa porticus ſtoicorum memoratiſſima, quam Chryſippus dictus eſt fulcire, quam pinxit Polygnotus gratuitò.

ſtoidis, inſula quæſtuoſa margaritis, iuxta fretum Perſicum. Plin.

ſtolus, vrbs vna barbaricarum in Thracia, quas Chalcidenſes ex Edonis in ſuas ciuitates tranſtulerunt. Gentile, Stolius. Steph.

ſtoma, palus Troadis, circa Scamandri oſtia. Strabo.

ſtonia, Ponti Galatici vrbs in Cappadocia. Ptolem.

ſtocos, vrbs & caput Eugeneorum. Plin. hos circa Tridentinum collocat Strabo, horum mentio fit apud Macrobium, Saturn. libro tertio capite nono.

ſtoras. Vide Aſtura.

ſtorna, vrbs Indiæ extra Gangem, Ptolemæo.

ſtortynga. Vide Lacinum.

ſtouinus, Ligurum oppidum. Steph.

ſtrabo, Cretenſis Philoſophus, Geographus inſignis, temporibus Auguſti, quem ſæpe citamus in hoc libro.

ſtragona, Ptolem. libro 2. capite vndecimo. Germaniæ vrbs: Poſcinauia Poloniæ regni. P. Appian.

ſtrambæ, vrbs Thraciæ. Gentile, Strambeus.

ſtrapellini, Apuliæ populi. Plin.

ſtrapila, Gepidarum rex, qui Arderico ſucceſſerat, anno ſalutis 489.

ſtratarichus, Dorylai filius, rex fuit Cretenſium, quem Strabo ſe vidiſſe aſſerit libro decimo.

ſtratia, vrbs Arcadiæ, à Phanei filia nominata: Gentile, Straticus & Stratiates. Stephan.

ſtratium, vrbs Acarnaniæ [Steph. in Myſtiſtratio & in ſtratylo.) Gentile, Stratiotes & Stratius. Vide Stratos.

ſtratius, vnus ex filiis Neſtoris.

ſtratius, Iouis cognomen, qui apud Caras colebatur, quod nos bellicoſum interpretari poſſumus. Herod. l. 5.

ſtrato, Sidonis regulus, qui [vt Hieronymus ſcribit] manu propria ſe volens confodere, ne imminentibus Perſis ludibrio foret, quorum fœdus Ægypti regis ſocietate neglexerat, retrahebatur formidine, & gladium, quem arripuerat, circumſpectans, hoſtium pauidus expectabat aduentum. Quem iam iamque capiendum vxor intelligens, extorſit acinacem de manu, & latus eius tranſuerberauit, compoſitóque ex more cadaueri ſe moriens ſuperiecit,

cit, ne poſt virginalia fœdera, alterius coitum ſuſtineret. Ælianus quoque in varia hiſtoria Stratonem Sidonium quendam ſcribit in conuiuiis valde delicatum, amiciſſimum Neoclis Cypri regis pari luxuria certantis.

Stratoclia, Aſiæ vrbs, ad Boſphorum Cimmerium. Plin.

Straton, Suid. Lampſacenus Philoſophus, Theophraſti familiaris & ſucceſſor, qui vocatus eſt Phyſicus, propter ſpeculationem phyſicæ, Præceptor fuit Ptolemæi Philadelphi, ſcripſitque multos libros.

Straton, Berœæ tyrannus, an. mundi *3864*.

Stratones, octo fuerunt. Primus Iſocratis auditor. Secundus Lampſacenus, Theophraſti diſcipulus. Tertius Medicus, qui Eraſiſtratum audiuit. Quartus Hiſtoricus. Quintus poëta Epigrammatum. Sextus antiquus Medicus, vt ait Ariſtoteles. Septimus Peripateticus, qui vixit Alexandriæ. Hæc Diogenes Laërt. Octauum Plutarchus Stratonem ponit Rhetorices præceptorem, ac Bruti familiarem, qui vnà cum eo in bello Philippenſi fuit, ſolúſque adhibitus, dum ille ſibi mortem conſciuit. Conciliatus poſtea Auguſto per M. Meſſalam, cui comes ad bellum Actiacum fuit. Lachrymans enim Meſſala: Hic eſt (inquit Auguſto) qui meo Bruto gratias extremas ſubminiſtrauit.

Stratonica, Ptolem. eſt Macedoniæ ciuitas, ad ſinum Singiticum. *Franco Caſtro* hodie nominari tradit Sophian. Hanc *Adrianopolim* poſtea dictam ſcribit Steph. Vide Idrias.

Stratonice, Atiarathis Cappadocum regis filia, vxor Eumenis Pergami regis, cui Attalum peperit, qui illi in regnum ſucceſſit. Strab. lib. *13*.

Stratonicea, vrbs Macedoniæ propè Cariam, à Stratonice Antiochi vxore dicta. Ciuis, Stratoniceus. Condita eſt autem ab Adriano, & Adrianopolis dicta. Eſt & aliud oppidulum iuxta Taurum. Steph.

Stratonicus, fuit citharœdus, qui habuit in ludo nouem Muſarum imagunculas & Apollinis vnam, diſcipulos ſuos. Propterea interroganti cuidam quot haberet diſcipulos. Cum diis, inquit, duodecim. Idem ridere ſolebat, & cauillis nonnunquam afficere duos alios ſua ætate cithariſtas, Propin, Rhodium, & quendam, qui Boues vocabatur, quod imperiti eſſent & rudes in arte.

Stratonis inſula in ſinu Arabico. Plin. Strabo.

Stratos, vrbs Acarnaniæ: Ciuis, Stratius.

Straubinga, Bauariæ oppidum conditum à Ludouico duce Bauarico, anno Chriſti 1208. Danubij vicinitate illuſtratur, Auguſta Acilia Auentino.

Strenus, vrbs Cretica: Gentile, Strenius. Steph. ex Herodot. lib. 7.

Strenua Dea, quæ & Strenia dici videtur, Varro de lingua Latina. Hinc oritur caput ſacræ viæ ab Streniæ ſacello. Diuus Auguſtinus à ſtrenuè faciendo denominatam ait. Lil. Syntag. 1. lib. Hiſtor. Deorum.

Strepſa, vrbs Macedoniæ: Gentile, Strepſæus, & Strepſianus. Steph.

Streuinta, Germaniæ oppidum. Ptol.

Stridon, oppidum in agro Iuſtinopolitano, à quo D. Hieronym. ortum habuit. Quod à Gothis euerſum, Dalmatiæ quondam Pannoniæque confinium fuit. Vide Sidrona. *Strignam* id vulgus nunc nuncupat, intra Petram piloſam, Portulam & Primentum poſitum. *Sdrigna* Blondus vocat.

Striges, à veteribus creditæ ſunt aues eſſe funeſtæ, infantium labris vbera ſua immulgentes, eoſdémque ex cunis rapientes, ſanguinémque omnem iis exſugentes: ita dictæ à ſtridore, quem noctu lugubrem edunt & horrendum. Ouid. *6*. Faſt.

Strigonium, Hungariæ vrbs ad Danubium. *Gran*, Lazio.

Strigulia, Albionis inſulæ vrbs eſt, auctore Lelando, quam hodie *Chepeſtavv* vulgò dici ſcribit.

Stritobis, Germaniæ Oceani inſula. Irenicus, cap. 8. cap. 9.

Strobus, vrbs Macedoniæ, Romanorum colonia: Gentile, Strobæus.

Stroe, vrbs Lybiæ: Gentile, Stroæus, vel Stroetes. Steph.

Strœbus, Byzantis frater. Vide Steph. in Gynæcopolis.

Strogola, vrbs Lydiæ: Gentile, Strogolæus. Steph.

Strongyle, inſula maris Tyrrheni, non procul à Sicilia, vna Æolidum, cuius incolæ triduo ante ex fumo prædicere ſolebant, quínam flaturi eſſent venti, vnde factus eſt locus fabulæ, vt Æolus, qui in hac inſula regnabat, ventorum rex crederetur. *Stromboli* Leandro dicitur. Dicta eſt autem Strongyle à rotunditate: nam Græci rotundum στρόγγυλον appellant. A Silio Italico lib. *14*. Strongylos appellatur. Strongyle item dicta fuit, Ægæi maris inſula, vna Cycladum, quæ notiore nomine Naxos appellatur. Plinius, lib. *4*. cap. *12*.

Strongylus, mons, Techiſanda Caſtaldo. Vide Taurus.

Strophades, duæ inſulæ in mari Ionio ad Occidentale latus Peloponneſi quæ ante Plotæ dicebantur. Strophades dictæ ἀπὸ τῆς στροφῆς, hoc eſt, à conuerſione Calais & Zethæ, qui ad has vſque inſulas Harpyas perſequuti, inde retrorſum ſe conuerterunt. Virg. 3. Æneid. Vide Cyclades Æchinades & Plotæ.

Strophius, rex Phocidis pater Pyladis: cuius beneficio Oreſtes matris ſuæ crudelitati eſt ereptus, & vnà cum Pylade eius filio liberaliſſimè educatus. Vide Oreſtes & Pylades.

ſtruthia, vrbs Phrygiæ in finibus Lycaoniæ: Gentile, Struthæus. Steph.

Strybia, inſula Sporadum: Gentile, Strybiæus. Steph.

ſtrymon, fluuius Macedoniam à Thracia diuidens vt Plinio placet. Nam Ptol. Neſſo fluuio eas diſterminat. Oritur in Hæmo mõte, ſeptémque efficit lacus, quibus deinde in vnum alueum collectis, iuxta Amphipolim influit in maris Ægei ſinum, qui ab ipſo Strymonicus appellatur. Inde Strymonius ia, ium: vt Grues Strymoniæ. *Stremona* Sophiano. Antea *Palæſtinus Conozus* appellatus, vt ſcribit Plutarch. *Etoneum* eundem vocatum, ex Taraſij ſcriptis quæ Goropius lib. 1. Francicarum inſeruit, cognoſcitur. Bellonius *Marmara* vocat, Nard. *Radin Iſchar* Lazius in ſua Græciæ tabula, & *Rhedinæ* Thonetus.

Strymonicus ſinus Ptolem. à Sophiano nominatur *Golfo de monte Santo*. à Caſtaldo *Golfo de conteſa*.

Strymonium, vrbs. Vide Mieza.

Strycia, Albionis inſulæ fluuius, apud Ptol. *Soiont* nunc videtur Villanouano.

Studius, conſul, anno ab vrbe condita 1106.

Stuinus, vrbs Ligurum: Ciues, Stuini. Steph.

Stulpini, Liburniæ gens. Plin.

Stumpium, Thraciæ vrbs videtur apud Nicetam. *Stypium* dicitur Cedreno.

Stura inſula in mari vltra Tyberina oſtia in Antiano Vide Aſtura.

ſturæ, Plin lib. 4. cap. 15. inſulæ in Gallico Oceano, inter Eleum & Fleuum.

Sturij, populi ad Oceanum Gallicum Rheni quaſdam incolentes. Plin. lib. 4. cap. 15. hodie *Staueren*, Friſiæ vrbs maritima.

Sturium, inſula eſt Galliæ Narbonenſi adiacens, non procul à Stœchadibus, Plin. lib. 4. cap 5.

Sturni gens in Sarmatia Europæa, Ptol.

Sturnini Calabriæ populi. Plin.

Styella, caſtellum Megaridis in Sicilia: Gentile, Styellenus. Steph.

Styllagium, vrbs Triphyliæ: Gentile, Styllagius, & Styllagicus. Steph.

Stymbara, ciuitas quondam Græciȩ non procul à Tripoli, in terra Ionica. Strabo lib. 7.

Stympha, mons, ex quo Arachtus fluuius Epiri profluit Strabo.

Stymphalus, Ptolem. Peloponneſi in Arabia mons altiſſimus, qui Nigro *Poglyſi* dicitur. *Stemphylos* habet Gemiſtus per e in prima, & y in ſecunda: idem addit eum *Zeiria* & *Cylene* vocari. *Vulſi* Pineto. Nigro *Longamico*. *Zaraca* recentiori nomine vocat Gemiſtus

Stymphalus. Arcadiæ fluuius, qui in Argolico agro defluens, ibi nomine mutato *Eraſinus* dicitur, teſte Pauſan.

Stymphalus, oppidum Arcadiæ, iuxta ſtymphalidem lacum ex quo Eraſinus fluuius erumpit. Ab hoc lacu Stymphalides aues appellatæ ſunt: quæ tantæ magnitudinis fuiſſe dicuntur, vt Solis radios obumbrarent, omnémque Arcadiam deuaſtarent, donec ab Hercule ænei crepitaculi ſonitu pellerentur. Ab hoc oppido Minerua Stymphalia dicta eſt, quòd in ea templum haberet.

Styra vrbs Eubœæ propè Caryſtum: Gentile, Styreus, Steph.

Styracium, mons Cretæ: hinc Styracites Apollo. Steph.

Styrei, Græciæ populi, quorum meminit Herodot. 6. & 8.

Styx, Stygis, fons ad Nonacrin Arcadiæ, è ſaxis profluens, exitioſus omnibus animalibus, támque frigidus, vt potus ſtatim enecet, ferrumque ac æs erodat, ſoláque mulæ vngula poſſit contineri, cætera vaſa frigoris vehementia ſtatim dirumpens. Hoc veneno quidam Alexandrum ab Antipatro ſublatum putant, non ſine Ariſtotelis conſilio. Poëtæ fabulantur Stygem paludem eſſe apud inferos, à ſuperis tanta in veneratione habitam, vt nefas ducerent quidquam eorum, quæ Styge teſte iuraſſent, quouis modo violare. Si quis contrà feciſſet, totos centum annos diuinitate ſpoliatus, à nectare arcebatur. Hinc Stygius, a, um: vt Iupiter Stygius, pro Plutone apud Virgilium 4. Æneid. Item Stygius canis, id eſt, Cerberus inferorum cuſtos.

S V

Sua ſocer Iuda filij Iacob. Gen. 38. Lat. clamans vel ſaluans, aut potens, vel magnificus ſeu reſpiciens.

ſua 4. Reg 17. rex Ægypti. Lat. modius, vel menſura aut velamen.

ſua, 1. Par 4. frater Caleb. Lat foſſa, aut natatio ſiue humiliatio, aut meditatio, vel loquela aut geminans.

ſuaa, filius Heber filij Bariæ. 1. Paral. 7. Lat. clamans, vel ſaluans, &c. idem quod Sua, ſocer Iuda.

ſuadocopus, rex Mauritaniæ & Bohemiæ, qui ab Arnulpho Imperatore ſuperatus, mutata veſte conſenuit in ſolitudine nemorum cum tribus Anachoretis.

ſuæuus, Germanorum rex, eo tempore, quo Oſiris in Ægypto regnaret, à quo Suæui dicti ſunt. Beroſ. lib. 5.

ſuagela, vrbs Cariæ. vbi ſepulchrum erat regibus Caris. Vocant enim Cares Suan, ſepulchrum, Gelam verò regem. Ciuis, Suageleus. Steph.

ſuadol, & Suada perſuaſionis dea, quæ à Græcis πειθὼ appellatur: hæc comes Veneris fingitur, quod qui amantur, gratia & oratione capiantur.

Sual filius Supha filij Helem, 1.Para.7.Eſt & nomen regionis, 1.Reg.13.Lat.vulpes, aut ſemita, ſiue pugnus aut pugillus.

ſuanetes Plinio, & Suanitæ Ptol.in Rhætiis populi, hodie *Landtuogty* Scudo qui alio loco *Schvvabenby Rauuensburg* vocat. Simlero videntur *Algœu &. Schvvaben.*

ſuani, Colchidis populi apud Plin.

ſuanuilda, regina Daniæ, quæ tantæ fuiſſe pulchritudinis fertur, vt cùm vincta loris expoſita eſſet equinis calcibus obterenda, ipſis quoque iumentis horrori fuerit, artus eximio decore præditos ſordidis lacerare veſtigiis, Saxo Grammat.lib.1.

ſuar, pater Nathanael principis tribus ſuæ Iſſachar.Num.1.8.Lat. paruulus, aut præceptum vigiliæ, vel ciuitatis, aut æmuli, vel denudationis, ſeu euacuationis, vel Syriacè, anguſtiator.

ſuardones, Tacito teſte, ſunt Germaniæ populi, coniectantur Miſniam tenuiſſe, inquit Althamerus.

ſuaſa, apud Ptolemæum eſt Semnorum mediterranea vrbs in Italia. noſtra ætas *Vrbino Suaſa* quoque Æthiopiæ ſub Ægypto oppidum vocat, Plinio teſte.

ſubatij, populi inferioris Germaniæ, quos Druſus Germanicus in triumphum traxit, Sicambris bello victis. Stra.lib.7.

ſubi, Plinio Hiſpaniæ fluuius, in Coſſetania regione. *Beſos* fortè hodie dici putat Cluſius.

ſublacum, Latij mediterraneum oppidum eſt. Hermolaus ex Frontino. *Sublaqueum* eſt apud Tacitum & Plinium. *Sollago* hodie dici, ex Leandro liquet.

ſublauio Antonini, *Brixen* eſt Simlero, Epiſcopalis ciuitas in Alpibus. Horum populos Ptolem. *Brixantas*, & Plin. *Brixantes* vocat.

ſublicius Pons, poſtea Aemilius dictus fuit, auctore Victore. Item *Lepidus*, & à plebe abuſiuè *Lapideus*, ſi Æthico credimus.

ſubrita, Ptol. Cretæ inſulæ vrbs, *Sandioia* Pinetus vocat.

ſubromula, Antonino Italiæ vrbs inter Hydruntum & Equum Tuticum.

ſubſcinum, oppidum Antonini ex itinerario in Calabria iuxta Medamam fluuium.

ſubſolanus, ventus aſpirans ab ortu æquinoctiali, aduerſus Fauonium: ita dictus, quòd ſub Sole naſci videatur: vnde & Græci Apelioten appellarunt. Plin.lib.2.c.47.

ſubuel filius Gerſon filij Moyſi, 1.Par.23. Lat. conuerſio, ſeu captiuitas, aut ſedes Dei.

ſubur, Ptol & Plin.teſtibus, eſt fluuius Mauritaniæ Tingitanæ, qui ſe in Atlanticũ Oceanum exonerat, Caſtaldus *Subu*, Curio *Sus* nominat.

ſubur, Hiſpaniæ oppidum ad flumen Rubricarum. Plin.lib.1.c.3, vulgò *Cubelles*, hodie *Seges Villanou..*

ſuburra, vicus Romæ. Varro 4. de ling. Lat. ſic dictus ab eo, quòd ſitus ſit ſub loco, quem Terreum murum appellant, vel potius à pago Succuſano dicta Succuſa: inde mutatis literis Subcurra. Cuius rei indicium eſt, quòd antiquitus per c, literam, non per b, ſcribebatur. Feſtus verò Verrium ſequutus, à ſuccurrendo dictam exiſtimat, quòd in æ ſtationem ſolebat habere, præſidium ſtatiuum, vt Exqualiis ſuccurreret, Gabinis eam partem infeſtantibus. Vnde & ſuo ſeculo Succurranam tribum aſſerit per c, literam ſcribi ſolere, non Suburranam per b. Hinc vicina regio dicta eſt Suburrana, in qua meretricum diuerſoria erant; quæ ob id Suburranæ dicuntur à Poëtis.

ſuccaſſes, Aquitaniæ populi, apud Plin. lib. 5.cap. 19.

ſuccubat, colonia Tingitaniæ apud Mauros. Plinius lib.5.cap.2

ſucro, Plinio & Ptolemæo Hiſpaniæ Tarraconenſis fluuius *Xucar* Cluſio dicitur. Eſt etiam Straboni vrbs eodem tractu, quæ hodie *Cullera* à Stella nominatur.

ſuche, oppidum Æthiopicum, circa Adulinum ſinum. Plin.

ſuculæ, ſtellæ, quæ alio nomine hyades vocantur à pluuia. Nam & orientes & occidentes, tempeſtates & pluuias cient. Exoriuntur 12. Calend.Iunij. Plin.lib.4.

ſudernum Ptolemæo Tuſcorũ mediterranea vrbs, quæ auctore Leandro, *Muderno* dicitur.

ſudertani, Plinio Tuſciæ populi, qui hodie *Sourctto* habitant, vt ſcribunt Volaterranus & Leander.

ſudeti, ſic habent omnia exemplaria Latina, cùm tamen Græcum Σύδητοι ſint montes Germaniæ Ptolemæo. Pyramius in ſua Germaniæ tabula indigitat *Fiechtelberg*, qui eſt in meditullio ferè regionis, vnde quatuor flumina originem trahunt. Curreus vocat *Riſenberg*, partem earum montium, qui Bohemiam à parte Boreali claudunt.

ſudidenis, Africæ propriæ vrbs apud Ptol.

ſuebi, Scythiæ intra Immaum montes, Ptol.

ſueconi, Galliæ Belgicæ populi, apud Plin.

ſue, filius Abrahæ ex Cetura, Gen.25.1.Par.1. Lat. Loquens, ſiue orans, aut foſſa, vel humiliatio, aut natatio.

ſue, 1.Par.2. filius Iahaddai. Lat. vanitas, aut eleuatio, vel tumultus.

ſue, 1.Par.7. filius Sepha filij Sue. Lat. eradicatio, vel conculcatio.

ſuecia, vel Suedria, regnum Septentrionale ab Oceano Germanico, Noruegia & Dania cinctum, diues argenti, æris, plumbi, ferri, frugum, pecoris, & prouentu immenſo piſcium ex fluminibus, lacubus & mari, venationibus quoque ferarum. *Stockolm*, Regia eſt & emporium, vrbs munita arte & natura. Sita eſt in paludibus inſtar Venetiarum. Inde ſortita eſt nomen

quod ſita in aquis, fundamenta ſine palis ſtabilita.

Suel, vrbs Hiſpaniæ apud Melam.lib.2. nunc Chipponia dicitur. Molena Epiſ.Gerund.

Sueno, Dacorum rex, Angliam inuaſit, inſtructa claſſe inſulam diripuit, Northumbros primùm, hinc Mertios ſubegit, obſedit Londinum, anno ſalutis 1012.

Sueropilus, Dalmatiæ rex, cùm Bulgari primùm ad fidem Chriſti ſunt conuerſi, anno ſalutis 868.

Sueſſa, Campaniæ oppidum. Pli.li.3. c.5. *Sueſſa Prometia* Tacito & Halicarnaſſeo eſt, Volſcorum caput, quod, vt Liuius tradit, ab Auruncis ciuitatem ſuam metu deſerentibus, & in hanc commeantibus *Aurunca* dictum fuit. *Sueſa* ſimplici ſ in nummis antiquis, legitur, vt patet in opere Goltzij. Plin. lib.3. cap. duo oppida in Latio ſunt, duo quoque Halicarnaſſeo 6.

Sueſſanæ Aquæ Tacito lib.17. *Torre di Bagni* hodie vocari Leander auctor eſt. Sunt qui apud Tacitum *Veſuuianas* pro *Sueſſanas* habent *Sinueſſanas* legit Lipſius. Sunt etiam Sinueſſanæ aquæ apud Liuium lib.22.

Sueſſij, populi ſunt Germaniæ, Sedunenſi agro finitimi. Cæſar in Com.

Sueſſiones, Galliæ Belgicæ populi apud Cæſarem & Plin. li. 4. in prouincia Remenſi. *Veſſones* Ptolemæo vocari annotauit Aldus Manutius. *Ceux de Soiſſons*.

Suſſitani, ſunt Liuio populi Hiſpaniæ citerioris, quam Florianus putat *Sangueſa* hodie nominari. Idémque ſcribit hanc priſcis temporibus *Sueſa* nuncupatam. In Arragonum & Nauarrenſium confinibus ſita eſt, *Sueſtaſium* hoc tractu Ptolem. habet.

Sueſſula, Campaniæ oppidum eſt, Liuio. hunc *Seſſula*, & aliquibus *Scafaro* vocari ait. Leander.

Suetonius Tranquillus vitas duodecim Cæſarum ſcripſit.

Sueui, bellicoſiſſimi Germaniæ populi, olim Albis, hodie Danubij accolæ, flauis inſignes capillis, quos & ferro olim criſpabant, & nodo ſubſtringebant. Lucan. lib. 1. ita dicti à Sueuo monte, qui ab ortu ſolis Germaniæ initium faciens, ad Cimbriorum vſque promontorium magno aditu protenditur, fortè dicti: hodie *Schvvaben* ſunt, olim verò Septemtrionalem Germaniæ magnam partem inhabitabāt, vt volunt Tacitus & alij, item Ptolemæus apud quem *Suibi* vocantur. Idem habet *Suebos Angilos*, qui hodie vt Peucero videtur, *Angleem* in Pomerania habitant.

Sueuia olim regnum fuit: deinde in Ducatum redactum eſt. Hodie verò nemo Germaniæ principum Ducis Sueuiæ titulo ornatur: ſub multis enim principibus diuiſa eſt. Germaniæ ſuprema portio eſt, ad Alpium enim iuga pertingit. Boiariis, Franconibus & Alſatenſibus circumhabitatur. Quondam hæc regio Alemania, à lacu Lemano (vt quidam exiſtimant) dicta fuit. Partim plana, partim montoſa eſt: Ager fertilis, cuius nulla pars inculta iacet, præterquàm quod lacus, montes aut ſyluæ occupant. Nemora ibi multa, & ob id genti venatio frequens, aucupium peculiare, frumentorum abundantia, pecorum magna vis. Tota prouincia ſalubritate gaudens, celebratiſſimis vrbibus, vicis & caſtellis referta. Arces excelſæ, natura & arte munitæ. Circa montes ferrum, argentum & metalla procreat. Gens populoſa, fortis, audax & bellicoſa: præſtantiſſima Germanorum à Plutarcho dicta. L. Aubanus, Munſter. F. Irenicus.

Sueuus, vel Suebus Ptolemæo Germaniæ fluuius, qui hodie *Spre* VVillichio eſt: oritur in Bohemiæ montibus, & in Alpes ſe exonerat, Becanus *Odoram* eſſe ſcribit.

Suffenus, fuit ineptiſſimus poëta, qui in ſuis operibus mirabatur ſe plurimùm, ſibíque blandiebatur & arridebat. Catullus, *Quem non aliqua re videre Suffenum poſſis?*

Sugero, Hiſpaniæ fluuius apud Melam, libro 2. cap.6. Nunc vulgò Xuchar vocatur

Sugilas, architectus nobilis, qui Mauſoleum Artemiſiæ extruxit.

Suham filius Dan, filij Iacob. Nu.26. Lat. locutio ſiue meditatio, aut fouea vel humiliatio, ſiue natatio aut germinatio eorum.

Suicia, vulgò *Schvvitz*, oppidum, vniuerſæ Heluetiæ nomen cōmunicat. nam ab iis primùm ædificatum eſt, qui nouis quærendis ſedibus ex Suetiæ regno huc profugerant. Ex tribus pagis eſt vnus qui contra nobilium inſolentiam primi coniuncti fuerunt, anno 1315. robuſtos bellóque potentes homines edit, qui frequenter hoſtibus incuſſerunt terrorem. Ex iis rebus quæ terra compaſcua ex ſe fundit, ferè omnes vitam ſuſtentant.

Suidas, grauis author Græcus, quem tamen in Geographia ſua Strabo extremo libro 7. fabuloſum authorem appellat.

Suintilla, Hiſpanorum rex, Recharedi 1. filius, regnauit annis x. anno ſal. 617.

Suintella II. Hiſpanorum rex, regnauit an. IIII. anno ſal. 6034.

Suinum, Piceni flumen, Plinio. *Salmo* Leandro Alberto.

Suiones, Tacito Germanica gens, ad mare circa Lemouios & Rugios.

Suitgeras, Bambergenſis epiſcopus, qui Clemens 1. dictus eſt, pontificem in ſynodo fecit, à quo & Imperiale diadema accepit, Romanóſque à pontificum electione prohibuit. Blond. lib.3. Decad.2.

Sulcitani, Sardiniæ inſulæ populi, apud Plinium. *Soſo* Pinetus interpretatur, *Solci* Ptolemæ-

& *Sylci* Stephano ſunt.

ſulla, Mathematicus fuit, qui Caligulæ conſulenti de genitura ſua certiſſimam necem appropinquare affirmauit.

ſulpitia, Paterculi filia,& Fuluij Flacci vxor, fœminarum pudiciſſima fuiſſe matronarum ſententia iudicata eſt quæ ſimulachrum Veneris ex Sybillinis libris dedicaret. Plin. lib. 7. cap 35.

ſulpitius Gallus, Aſtrologus, qui in exercitu Æmilij contra Perſeum, deprehenſam noctu eclipſim Lunæ mirantibus militibus enarrauit Pl. cap.12.lib.2.& Cic.1.Offic.

ſulpitius, XXXI. Biturigenſis Archiepiſcopus: cuius oſſa ibi in cœnobio in ſui honorem ædificato, & hoc nomine vocato quieſcunt. Belf. tom.1.Coſm.

ſulmo, oppidum Pelignorum, in quarta regione Italiæ, nonageſimo ab vrbe diſtans lapide, Ouid. Poët. patria, vt ipſe teſtatur 4. Triſt. Dictus Sulmo à Solymo Æneæ comite, conditore eius vrbis, vt teſtatur idem 4.Faſt. *Solymum* primò dictam fuiſſe ex Silij lib.9. conſtat, hodie *Sulmona* eſt, vt ſcribit Leander: aliquibus *Sermona* dicitur.

ſuma, caſtellum Perſarum, circa Tigrim alicubi videtur.Zoſim.3.

ſummanus, Pluto, Deus inferorum, dictus, quaſi ſummus deorum Manium: vt in Nup.Philologiæ docet Martianus. Huic Romani nocturna fulmina aſſignabant, quemadmodum diurna Ioui, Plin.lib.2.cap.51.Ouid.6.Faſt.

ſummæ Alpes *Gotthardi* hodie vocari ſcribit Scudus, quas Cæſar Summas alpes appellat, ſunt Straboni & Plinio *Pœninæ* alpes, vt Rhenanus ſcribit. Sunt qui putant Cæſarem Summas alpes non propriè, ſed appellatiuè dixiſſe tanquam alpium ſummas.

ſummænium, locus lupanaris Romæ: vt notat Alex.ab Alex.lib.4.genial.dierum, c.18.

ſunam, vrbs in tribu Izachar. *Torondolos Gabraleris* eam nominat Beniamin, F.Ionæ.1. Paralip.29.

ſunici, ſunt apud Tacitum 4. Hiſtoriar.Germaniæ populi, *Sunſs* à Diuæo interpretatur, oppidum eſt ad Rhenum infra Coloniam Agrippinam. Leodius dicit eos hodie regiunculam *Kunckerlandt* dictam obtinere, quæ eſt inter Batauos, Friſios & Bethaſios.

ſunium, Atticum promontorium Ptolem. *Cabo delle colonne* à Sophiano appellatur, idem dixit ante eum Niger, à multis, nempè ibi extantibus columnis.

ſunum, ciuitas, 4.Reg.4.Lat.mutatio ſiue dormitatio eorum, aut vana dormitatio, vel iteratio, aut fœcundatio eorum.

ſund. Vide Sunitium.

ſunem, ciuitas in tribu Izachar. Ioſ.19. 1.Regum 18.

ſuni, filius Gad filij Iacob.Gen.46. Lat. mutatus vel dormiens, aut iteratus, vel ſecundarius.

ſunici, populi propè Coloniam, vrbem, olim Agrippinam dictam, & Rheni fluminis ripis citerioribus adiacentes à Tacito proditi.

ſunium, vicus & promontorium Atticæ regionis, quod in extremaacie Helladis eſt ſupra Athenas & Marathonem. Stephan. vicus eſt in Leontide tribu. Homer. promontorium vocat hoc verſu.

Α' λλ' ὅτε σουν'ιον ἄκρον.

Hinc Sunieus, & fœmininum, Sunias. Steph.

ſuoll. Vide Nauaſia.

ſuph, filius Thau patris Eliu, 1. Reg.filius Elcana filij Ioël, 1.Par.6.nomen loci, 1.Reg.9.Latinè ſanus, ſiue ſpecula, aut cooperimentum, vel natans, aut expectans.

ſupha, filius Helem.1.Paral.7.Lat.Lecythus, aut præceptum illaqueans, vel præceptum flatus, ſiue præceptum inflationis.

ſupham, filius Beniamin. Num.26. Lat.conterens eos, ſiue barba aut labium eorum, aut ripa vel littus eorum.

ſuphtha, Parthiæ regionis vrbs, nunc *Geſtia* nuncupatur.

ſur, pater Cozbi, Madianitis illius, quæ cum Zambri interfecta eſt in genitalibus: qui quidem Sur princeps erat Madianitarum, Num.12. 31 Ioſ.13. Fuit & nomen filij Abigabaon, 1. Paralipom.8.& 9.Lat.petra, vel fortis, aut obſidens vel anguſtians, ſiue plaſmator, aut ligatus, vel ligans.

ſur, 4.Reg.11. nomen portæ in templo Salomonis.Lat.receſſio, ſiue rebellio.

ſura fluuius, qui aquas ſuas in Moſellam euomit, Auſonio *Saur* nunc.

ſura Ptolemæo Syriæ, vrbs iuxta Euphratem, *Flauia Firma Sura* in lib.notitiarum.

ſura, locus Lyciæ, vbi oracula dabantur.

ſuranus 11.conſul anno ab vrbe cond.856.

ſurdaones ſunt Hiſpaniæ Tarraconenſis populi, Plin.lib.3.c.3. vbi dicit *Ilerdenſes Surdaonum gentis*. Varrerius locum eſſe hodie hoc tractu dicit, qui *Campos de Cerdania*, id eſt, Sardonum campus vulgò nominatur.

ſuriel filius Abihaiel, princeps Moholitarum, Num.3.Latin.petra, ſiue fortitudo aut plaſmatio, ſiue figuratio vel vinculum aut colligatio vel obſidio Dei.

ſurrentum, Campaniæ oppidum à Græcis conditum, quod alio nomine dicitur Petræ Sirenum, Plin. lib.3.5. & Strab lib.5. Hinc Surrentina vina dicta ſunt, & Surrentini colles. Columell. lib.3. cap.1.Leander *Surento* nominat.

ſuriga, Mauritaniæ Tingitanæ vrbs ad Oceanum Atlanticum Ptolemæo. *Abet* Caſtal. *Gaz porto* Curioni vocatur.

ſuſa, ſcriba quidam, de quo 1.Paral.18.Lat.vanitatis eleuatio, aut exultans.

ſuſa, orum, vrbs nobiliſſima inter Perſidem & Babyloniam ſita, Perſarum olim regia, à Dario Hyſtaſpis (ſi Plinio credimus) aut (vt Straboni placet) à Tithono Memnonis patre condita; trans Choaſpem fluuium: à cuius vrbis nomine circumiecta regio dicta eſt Suſiana: In hac vrbe fuit nobilis illa Cyri regia, è candido varióque marmore, columnis aureis, magnáque gemmarum copia exornata, cœli in lacunaribus habens ſimulachrum, ſtellis micantibus inſignitum. Dicta autem putatur Suſa, à liliorum copia, quæ illorum lingua Suſa dicuntur. Propè hanc ciuitatem Suſorum quædam ſunt aquæ, quæ ſe bibentes, edentulos ſtatim efficiunt. Leonic. Thom. lib. 3. cap. 69. *Memnonia* Herodoto & Æliano cognominatur, Caſtal. *Suſtra* vocari tradit. *Suſti* etiam *Ciſſi* dicuntur, inquit Strab.

ſuſanna, vxor Ioachim, Dan. 13. Eſt & nomen alterius mulieris, quæ Chriſtum ſequebatur, Luc. 8. Lat. roſæ, vel lilium aut lætitia.

ſuſarion, Græcus poëta, qui tanta libertate hominum flagitia inſectabatur ſcribendo, vt opus fuerit lege, quæ maledicam illam & effrænem mordendi licentiam cohiberet & comprimeret.

ſuſi, pater Gaddi, Num. 13. Lat. equus, vel hirundo, aut tinea.

ſuſia, regio in Perſide.

ſuſia, inſula. Vide Traxiana.

ſuſiana, prouincia Aſiæ (vt lib. 6. cap. 3. refert Ptol.) quà Septentrione terminatur Aſſyria, ab Occaſu Babyloniæ adiacet, ab Oriente habet Perſidem, à Meridie partem Perſici ſinus: cuius ciuitates inſignes, Traiana & Suſa, in qua templum Dianæ Suſiæ. Steph. Nigro *Cus*: Moletio *Zaquieſmael*. Zardo *Suſay*, Mercatori *Cuſiſtan* interpretatur. *Arphaſad* in Bibliis dici ſcribit Montan. in ſuo apparatu.

ſuſudata, Germaniæ ciuitas apud Ptolem. *Vvilſnach* in Marchia Brandeburgica eſt Petr. Appiano cenſore.

ſuthala, filius Ephraim. Num. 26. Filius item Zabab filij Vahath. 1. Par. 7. Lat. plantatio viriditatis vel humiditatis, aut potius humidus, ſiue ponens humiditatem vel viriditatem.

ſuthalaitæ, idem Num. 26.

ſutrium, vrbs priùs Tyrrenorum, deinde Romanorum: Gentile, Sutrenus. Steph. *Sutri* hodie nomen retinet, teſte Leandro.

ſurrus, nomen impoſititium, quod Cato vni elephanto, qui in Punica acie fortiſſimè fuerat præliatus, impoſuit.

ſuyt-beuelandia, Zelandiæ inſula, à ſolo oppoſito Auſtro ſic denominata, nunc dimidio quàm fuit olim anguſtior. Vide Zelandia.

S Y

Syagra, regio Ciliciæ, propè Adum & Laërtem: Gentile. Syagræus, Steph.

ſyagron, extremum Arabiæ fœlicis promontorium ad mare rubrum, cuius meminit Plin. lib. 6. cap 23. & 28.

ſyagros, cuius nomen apud Sophocl. à ſuum venatione impoſitum. Græcis item Syagras, aprum ſignificat.

ſyalis, vrbs Maſtianorum: Gentile, Syliates, vel Syaleus. Steph.

ſyaſſus, vicus Phrygiæ. In hoc vico aiunt, Cimmerios inueniſſe in doliis reconditam ingentem copiam tritici, vnde longo tempore nutriti ſint: Gentile, Syaſſeus. Steph.

ſybaris, Steph. Magnæ Græciæ oppidum, inter Crathin & Sybarin amnes ab Achiuis conditum, qui poſt Troiæ excidium vi tempeſtatis eò fuerunt appulſi. Huius olim tanta fuit potentia, vt quaternas proximas rexerit gentes, & 25. vrbes ſuo ſubdiderit imperio, & contra Crotoniatas trecenta hominum millia armarit. Strabo lib. 6.

ſybaris, fluuij nomen iuxta vrbem eiuſdem nominis: à cuius potu incolæ ſubmouent greges, ſiue quod pecora ſternutamentis exagitet, vt viſum eſt Straboni, ſiue quòd vellera nigrore inficiat: cùm Crathis vicinus amnis cãdorem his inducat, vt tradit Plin. lib. 31. cap. 6. Leandro *Cochile* dicitur.

ſybaridis autem fluuij latices conſperſi, & potu etiã ſuo homines reddunt continentes, & caſtos. Leonic. Thom. lib. 3. cap. 69. Eſt item Sybaris, adoleſcentis nomen apud Horat. 1. Carm. Ode 8.

ſybaritæ, Sybaris vrbis incolæ, omni deliciarum genere effœminati: vnde Sybaritica menſa. Conuiuas in proximum annum inuitabant, ne ſpatium interim deeſſet, aut conuiuatori conquiſitis terra maríque deliciis epulas inſtruendi, aut conuiuis ipſis corpus auro gemmíſque exornandi. Hi poſtremò aduerſus Crotoniatas bello ſuſcepto, cùm trecenta hominum millia in aciem eduxiſſent, turpiſſimè tamen victi, vnáque cum vrbe ſua ſunt deleti. Iſti namque Sybaritæ eò luxuriæ ac delitiarum deuenere, vt molliùs cubarent, nullóque ſtrepitu illorum interpellarentur ſomni, artes illas omnes, quæ obſtrepunt, quales ærariorum, ſignariorúmque ſunt fabrorum, ſimiliúmque omnium extra vrbis pomœria exerceri iuſſiſſe, qui gallos etiam gallinaceos eam ob cauſam in vrbe educari, edicto prohibuiſſe dicuntur. Ac tandem ad tantam luxus inſaniam peruenere: vt equos etiam ſuos ad tibiam ſaltare condocefacerent: quæ res illos funditus poſtremò euertiſſe perhibetur. Siquidem Crotoniatæ illis finitimi & ſemper infenſi (vt author eſt Ariſtoteles) hac percepta re tibicines militum ornatu complures in aciem eduxerunt, qui in ipſo pugnæ congreſſu modum illum, quem nouerant equi, canere iuſſi, non ſolùm illos ordine mouiſſe, ſed cum ſeſſoribus etiam ipſis

in mediam ſuorum aciem nullo negotio traduxiſſe perhibentur, & iſto ſtratagemate penitus deleti ſunt, Leonic. Hinc Sybaritis, tidis, Ouid. 2. Triſtium ad Auguſtum,

Nec qui compoſuit nuper Sybaritida fugit:

Quo in loco Sybaritida vocat Ouidius opus Hemitheonis cuiuſdam cinædi de generibus voluptatum, & obſcœnarum libidinum.

Sibennitica, præfectura maritima in Ægypto. Steph.

ſyberos, vrbs Illyriæ: Gentile, Syberius, Sybereus, Syberites. Steph.

ſybota, portus eſt in Epiro, apud Ptolemæum, & Thucydidem 1. & 3. Inſulæ ſunt quoque ſic dictæ paulò ab Epiro diſtantes, pone Leucimnam Corcyræ inſulæ promontorium, verſus Orientem, author. Thucyd. & Strab. *Syuita*, Sophiano nominatur. Eſt & alia inſula eiuſdem nominis in mari Ægæo, Liuio, inter Athon & Elea.

ſyboræ, populi habitantes ſecundum flumen Aſtapum, ad Septentrionem vergentes. Plin. Stephano, inſula & portus: Inſularis, Sybotius.

ſybra, Phrygiæ caſtellum: Gentile, Sybrianus.

ſybridæ, vicus in Erechtheide tribu.

ſyburpores, Libyæ gens apud Ptol.

ſycæ, vrbs è regione nouæ Romæ, quam noſtro tempore Iuſtiniana vocant. Ciues, Sycaites, vel Sycæus.

ſycamnion, vrbs Phœnicum: vnde Sycamnites. Steph.

ſice, inſula eſt Aſiæ adiacens non procul ab Epheſo, cuius meminit Plin lib. 5. c. 31.

ſyceus, vnus Titanum, quem fugientem Tellus mater ſuſcepit, & inde ſicum protulit. Stephanus.

ſychæus, Didonis fuit maritus, agri ditiſſimus inter Phœnices. Quæ opulentia fuit ei exitio, impulitque Pygmalionem regem Tyri, vt eum interficeret. Quantum autem auri argentique habuerit, hinc licet ſuſpicari, quod eius theſauris profuga Dido æmulam Romani imperij Carthaginem ædificauit.

ſycion, XIX. rex Sycioniorum, à quo Sycionij nuncupati, qui primò Ægialæi vocabantur; regnauit annis XLV. anno mundi 2612.

ſycites, Bacchus dictus eſt ἀπὸ τῶ συκῶν, à ficis, quòd is non ſolùm vini, ſed etiam ficorum & fructuum prope omnium fuerit inuentor.

ſycoris, Plin. lib. 3 cap. 3. fluuius Hiſpaniæ, iuxta Ilerdenſes Surdaonum gentem, Lucan.

Heſperios inter Sycoris non vltimus amnes.

Vide Sicaris.

ſicaſſa inſula eſt in mari Ægæo ante Epheſum: de qua Plin. l. 31. c. 5.

ſyderis, Plin. l. 6. c. 16. fluuius, à quo mare Hyrcanum vocari incipit.

ſydima, vrbs in montanis Lyciorum apud Plin. libro quinto, cap. 27.

ſydo & Italicus, Sueuorum reges, anno ſalutis 70.

ſydon, Corinthius fuit adeo hoſpitalitate inſignis, vt eius fores omnibus eſſent peruiæ. Hinc prouerbium, Semper aliquis in Sidonis domo.

ſyedra, vrbs Iſauriæ: Ciuis, Syedreus, Stephanus.

ſyene, vrbs in confinibus Æthiopiæ atque Ægypti, non procul à Nilo ſupra Alexandriam, verſus Meridiem quinque millibus ſtadiorum ſub tropico Cancri directè locata: vnde Sole exiſtente in Cancro, medio ſolſtitij die ſupra verticem ciuitatis, nullam prorſus ibi corpora vmbram faciunt, vt eſt author Plin. lib. 2. cap. 73.

ſyella, tugurium quoddam in Lycia, à vetula quadam Syeſſa, quæ Latonam excepit. Gentile Syeſſæus & Syeſſeus. Eſt etiam Syeſſa, vrbs Tyrhenorum. Gentile, Syeſſenus. Stephan. Vide Sineſſa.

ſya, vrbs parua Cretæ, nauale Elyri. Ciuis, Syiates & Syeus. Steph.

ſygaros, inſula in ſinu Arabico, in qua nulli ſunt canes, atque aliunde importati, circa littora moriuntur. Plin. l. 7. c. 28.

ſyis, vrbs Ægypti: vnde præfectura Syitis. Steph.

ſyla, mons Lucaniæ, ſyluam habens eiuſdem nominis latrociniis crebris infamem. Vnde & nomen accepiſſe videtur ἀπὸ τῦ συλᾶν, quod eſt prædari.

ſytaris fluuius Picenum à Campania diſterminans. Strab. lib. 5. extremo.

ſylci, vrbs Sardiniæ, à Carthaginenſibus condita Steph.

ſyleon, vrbs Phrygiæ, ſecundum alios Pamphyliæ: Gentile, Syleius. Steph.

ſylina, inſula eſt Sulpicio Seuero vltra Britanniam ſita. Sunt qui eò inſulas *Sorlingas* vel *Silley* putant denotari, Vide Hibernia.

ſyliones populi Chaoniæ. Steph.

ſylla per duplex ll Vide Syla.

ſylla Romanus nobilis ex antiqua Scipionum familia adoleſcentiæ omnibus flagitiis inquinatus. Quæſturam ſub Mario adeptus eſt, in qua vitam omnem penitus commutauit. Literis Græcis, & Latinis bene eruditus, facundus, acer, aſtutus, gloriæ cupidus, ſui ſecurus, pecuniæ maximus largitor, animo grandis: vt de illo dubitari potuerit [inquit Salluſtius] fortiórne an felicior eſſet. Miſſus à Mario ad Bocchum regem legatus, Iugurtham vinctum retulit: Mithridatem Aſiam crudeliſſime vaſtantem compeſcuit: ſocians belli luctus repreſſit. Cinnæ dominationem fregit, & Marium, qui olim ſe Quæſtorem faſtidierat, ipſam illam prouinciam proſcriptum & exulem petere coegit. Dictator deinde effectus.

ta Rempub. oppreſſit, vt teſte Cicerone in Verrem, nemo illo inuito, nec bona, nec patriam, nec vitam retinere potuerit. Poſtremò Republi. conſtituta, Dictaturam depoſuit & priuatus Puteolos conceſſit: quo in loco pediculari morbo periit. Plutarch.

ſyllanion, ſtatuarius nullo ductore nobilis. Plin.

Syloes, Herodoto, apud quem etiam σολόεις legitur, Africæ promontorium, eſt, quod Sataſpes poſtquam ex Ægypto ſoluit, ad Columnas Herculis nauigans, circumuectus in meridiem curſum tenebat. idem alio in libro ſcribit, hoc promontorium Lybiam terminare. In Hannonis Periplo eius etiam mentio eſt. Fortè vbi Ptolemæus poſt Cotes promontorium (quo Africa ad meridiem inclinare incipit) *Zilyæ* fluminis oſtium deſcribit.

Syloſon, vir egregius, aliquando exilio mulctatus eſt, ſed quia diuitiis & corporis præſtantia affluebat, chlamydem ſumptuoſam ſemper geſtabat. Quam cùm Dario (qui poſtea Perſarum rex effectus eſt) dono dediſſet, is poſtea regnum adeptus, beneficij memor Syloſontem ſolo natalitio reſtituit. Vnde tractum eſt prouerbium de chlamyde Syloſontis, quod dicitur de his, qui iactant ſe magnificentia veſtimentorum. Fuit autem Polycratis Samiorum tyranni frater: à Cario verò accepta tyrannide vrbem, aſſiduis cædibus exinaniuit. Vnde dictum eſt prouerbium, ἕκητι Συλοσῶντος εὐρυχωρία, id eſt, *Syloſontis opera factus eſt vaſtus locus*. Strab. l. Geog. 14.

Syluanectum, vulgò *Senlis*, Galliæ Belgicæ oppidum, in Picardiæ prouincia, ſic dictum à ſyluis, quòd iſtud oppidum olim in media eſſet ſylua. Greg. Tur. l. 9. c. 20. h. R. Cœnalis.

ſyluania, liberæ conditionis pagus Helueticus, mutuo ſocietatis fœdere Suiciæ & Vraniæ iunctus, anno M. CCC. XV. Naturali Alpium vallo circumſeptus, paſcua, habet amœna, pecoribus alendis perquam idonea. Vulgò *Vnder Vvalden*.

Syluanus, ſyluarum Deus: Cypariſſum puerum, quem in deliciis habuit, in arborem ſui nominis transformauit. Quidam eundem eſſe putarunt cum Pane. Virgilius tamen 1. Georgicon, manifeſtè eos diſtinguit. Nam cùm dixiſſet, *Pan ouium cuſtos*, &c. interiecta deinde Mineruæ & Triptolemi mentione, ſubdit tandem,

Et teneram ab radice ferens Syluane cupreſſũ.

Syluanus, aui ſui & ſororis filius, hoc modo Valeria Tuſculanaria ob iram Veneris Valerium patrem ſuum deperibat, rémque nutrici communicat: quæ dolis ſubiens herum, puellam quandam ex vicinis eum dixit adamare, quæ aſpectum eius apertúmque concubitum vereatur. Aliquando pater poſtmodum debacchatus, lumen petiit: nutrix verò præueniens, fugiénſque, ſeſe præcipitauit, filia quoque inde euadens, peperit Syluanum, quem Græci Ægypanem vocant. Pater quoque Valerius dolore affectus, ſeſe dedit in præcipitium. Plut. Par.

ſyluanus, conſul, anno ab vrbe condita 833.

Syluanus in Galliis à militibus Cæſar eſt appellatus. Aggripinæ ab Vrſino eſt occiſus: imperauit paulò plus 11. menſ. Pomp. Ammi. lib. 15. ab vrbe condita 109.

Sylueſter 11. Pontifex Romanus electus, anno ſalutis 1044.

ſyluia, nomen quo Ilia Romuli mater vocata eſt. Virg. 7. Æneid.

Syluius, Æneæ filius, à quo poſtea omnes Albani reges Syluij dicti ſunt.

Syluius Poſthumus, IV. Latinorum rex, regnauit Syluius annis XXIX. Syluius dictus quia in rure educatus: Poſthumus, quia poſt patris mortem natus fuit. Eutrop.

ſyluius Athis, Eutropio, qui & Ægyptus, Albæ filius, VIII. Latinorum rex, regnauit ann. XXIV.

ſyma, vrbs in Aſia. Quin & pro monte iuxta Pontum poſuit Orpheus in Argonautis. Vide Syme.

ſymachia, vna fuit ex Sybillis (teſte Martiano Capella) Hipporenſis filia.

ſymætha, vrbs Theſſaliæ: Ciuis, Symætheus. Steph.

Symbari, populi feri inter Arabiæ montes, & Nilum incolentes, Elephantóque victitantes. Pli. lib. 6. c. 31.

ſymæthus, fluuius Siciliæ, non longè ab Ætna, qui, vt ait Strabo libro ſexto, agrum Catanæum irrigat. Hinc deducitur adiectiuum, Symæthius.

Symbolon portus, Arriano, Straboni & Plinio, imò & Ptolemæo in taurica Cherſoneſo eſt, Mercatori *Sibula* dicitur. Vetus Strabonis interpres Pactorum Portum ex Symbolon fecit, quod Marium Nigrum fefellit in ſua Geographia, duo diuerſáque loca ex his fabricatus eſt; vnum Symbolorum, alterum Pactorum nominans.

ſyme, Plinio libro quinto, capite 38. inſula inter Rhodum & Gnidum: ſic dicta à Syma, Ialyſi filia, cùm priùs Metapontis, deinde Ægle vocaretur, Author Hermolaus. Meminit Strabo libro decimoſexto. Syme, inſula eſt Cariæ, teſte Strabone lib. 14. & vrbs eiuſdem nominis. Gentile, Symæus, vel Symeus.

Symmachia Venus dicta eſt à Mantinenſib. quòd in Actiaco prælio Romanis opem tuliſſet.

Symmachus, Romanus orator miſſus à Senatu Conſtantinopolim, ad Theodoſij liberos, rogatum vt Veſtales à Chriſtianis deſtrui minimè paterentur. Cuius rei gratia putabant ſe aduerſa multa à diis eſſe paſſos. Eius igitur orationem & Prudentius & Ambroſius, qui huius

huius meminerunt, acerrimè confutarunt. Fuit & Symmachus, ſacrorum librorum interpres & doctrinæ parum ſynceræ & Chriſtianæ, cuius meminit Euſeb. lib.6.c.14.hiſt.

ſymmachus, XLIX. Romanorum Epiſcopus annis xv. menſib. v, diebus xxvII. anno ſal. 499.

Symmachus, conſul, ab vrbe condita 1275.

Symon, Cleophæ filius, Hieroſolymorum Epiſcopus, Euſeb. lib.3. cap.11. Cruci affixus eſt. Idem lib.3. c.35.

Symon, ſummus ſacerdos Idumæorum, filius Oniæ, Iuſtus appellatus, anno mundi 3660.

Symphoroſa, Getuli martyris vxor: quæ mortem ſeptem filiorum pro religione Chriſtiana occumbentium tulit patientiſſimè, imò verò eos ad ſupplicium animauit. Hiſt. Eccl.

Symplegades, quæ & Cyaneæ, inſulæ duæ, ſiue potiùs ſcopuli, trans Boſphorum Thracium in ipſo Ponti Euxini oſtio mille quingentis paſſibus ab Europa diſtantes: tam modico autem inter ſe diſcretæ interuallo, vt ex aduerſo quidem intrantibus geminæ cernantur, paulùm verò deflexa acie, coeuntium ſpeciem præbeant. Quæ res occaſionem præbuit poetarum fabulis, qui eas olim inter ſe concurriſſe tradunt. Vnde & nomen acceperunt ἀπὸ τοῦ ζυμπλήττειν, hoc eſt, à concurrendo, ſiue confligendo, v. Cyaneæ.

Synadis. Vide Sinada.

Synagdus, vrbs Phœnicum; Gentile, Synangius. Steph.

ſyndicus, vrbs contigua Scythiæ cum portu. Aliqui Georgipen vocant. Steph.

ſyneſius, è Pentapoli Africæ philoſophus Chriſtianus, præſul Ptolemaidis factus, ſcripſit libros Philoſophicos, Panegyricos, epiſtolas, & alia, Suid. opera cuius Gr. Lat. extant edi. Morel.

ſingambri. Vide Sicambri.

ſyngilia, habent marmoreæ inſcriptiones, vt teſtatur C. Cluſius, vbi hodie Antiquera eſt, Hiſpaniæ Bæticæ vrbs. Syngiliæ meminit Plinius.

ſynthietæ, Sarmatiæ Aſiaticæ populi apud Pli.

ſynnada Straboni, Synada ſimplici n ſcribit Ptol. Phrygiæ maioris vrbs eſt. Incolis, vt Steph. refert, *Docimæa* & *Docimite*. item primùm Synnæa vocabatur.

ſynada, vrbs Phrygiæ (indigenæ Docimitem & Docimæam vocant.) Aiũt autem Acamantem, cùm poſt bellum Troianum aberraſſet, in Phrygiam veniſſe, & illuc, dum obſeſſo regionis principi ſuppetias ferret, agrum quendam accepiſſe, ibique vrbem condidiſſe: quæ primùm Synnæa dicta ſit, quòd multi ex Græcis Macedones per Aſiam collecti in ea habitarent, deinde à finitimis corrupto vocabulo Synnada. Ciuis, Synnadeus, Steph.

ſyntiche, mulieris nomen. Philipp. 4.

ſynopij, populi Liburnis vicini Steph.

ſypaſſettus, vicus in Cecropide tribu: vnde Sypalettus. Steph.

ſyphax, Numidiæ rex, qui cùm Scipioni per Lælium fuiſſet conciliatus, bellique ſocietatem cũ eo iniiſſet, poſtea violata fide Annibali adhæſit. Tandem victus à Maſiniſſa, viuus in Scipionis manus perductus eſt, à quo in triumpho circumductus eſt, & in carcerem incluſus, inedia vitam finiit, regno Maſiniſſæ conceſſo.

Sypheum, Brutiorum oppidum Liuio 30. ex huius ruinis putat Gab. Bart. illud oppidum extructum, quod Antoninus Summuranum, quo nomine adhuc appellatur, vocat.

Sypontum. Vide Sipontum.

Syra, locus, qui ſecundùm Ioſephum viginti ſtadiis ab Hebrone diſtat, 2. Reg.3. Lat. ſpina, aut olla, vel lebes, ſiue rebellio, aut receſſio.

ſyracuſæ, ciuitas Siciliæ ampliſſima, ſub Pachyno monte ſita, vbi fons Arethuſa ab Alpheo [vt creditur] Elidis fluuio per ſubterraneos cuniculos means, magna aquarum vbertate erumpit. Cicer. 6. in Verr. ſcribit ſyracuſas vrbem eſſe maximam Græcarum vrbium, pulcherrimámque, quæ ex quatuor quaſi vrbibus maximis conſtare videatur: quarum vna inſula nominatur, altera Acradina, tertia Tyche, à nobili Fortunæ templo in ea extructo: quarta Neapolis. Hinc Syracuſius, a, um: ſed Græco more dicitur: nam Latinè Syracuſanus, a, um. Hi populi quia ditiſſimi, voluptatibúſque ac deliciis dediti erant, factus eſt prouerbio locus, Syracuſanæ menſæ, & Syracuſanæ diuitiæ. Syracuſis autem nunquam tanta obducitur nebula, vt non aliqua hora ſol cernatur. Plin. lib.2. c.62. Quinque vrbes intra mœnia continere perhibet Strabo lib. 6. Ea pars quæ Ciceroni inſula eſt, Straboni *Ortygia* dicitur. Hanc inſulam quoque incolis *Naſon* vocari ſcribit Liuius lib. 25. eandem *Homothermon* ab initio appellatam ſcribit ex Nicand. Fazellus, hactenus, hæc vrbs Syracuſa nominatur.

ſyraſtra, Indiæ intra Gangem vicus, apud Ptol. *Saurae*, Caſtaldo vocatur.

ſyrbane, inſula in Euphrate: Gentile, Syrbanus, Steph.

ſyrenes, filiæ fuerunt Acheloi & Calliopes Muſæ, de quibus vide ſuprà Sirenes.

ſyri, vide Cappadocia.

ſyria, regio Aſiæ, quæ ab Oriente fluuio Euphrate, ab Occidente noſtro mari & Ægypto terminatur, à Septentrione habens Ciliciam, & partem Cappadociæ, à Meridie Arabiam: cuius inſignes ciuitates, vt libro 5. refert Ptolemæus, ſunt Laodicea, Hierapolis, Antiochia, Apamea, Palmyra, Heliopolis, Ptolemais, Sidon, Tyrus, Berytus, Botrys, Tripolis, Byblus, Seleucia, Cæſarea, & Damaſcus, Montes clari, Carmelus, Caſius, Libanus: Fluuij, Euphrates, Chryſorrhoas, Singas: Regiones, Phœni-

ce, Palæſtina, Iudæa, Idumæa Comagena, Samaria, & Syria Cœle. Sunt qui quadripartitam faciunt diuiſionem, in Syros, Aſſyrios, Lœcoſyros, & Cœleſyrios. Plinius libro quinto capite duodecimo Meſopotamiam quoque & Babyloniam Syriæ attribuit: totiúſque Syriæ partem facit Aſſyriam. Multi confundunt, vt Herodotus, qui Syros à Græcis dictos, Aſſyrios à Barbaris dici ſcribit, & illis Chaldæos adnumerat. Acron quoque & Porphyrio inſignes Grammatici apud Horatium eam, quæ nunc Syria dicitur detracta ſyllaba, olim Aſſyriam dictam ſcribunt. Huius regionis incolæ Syri dicti ſunt: qui olim aſtutiæ nomine malè audierunt, quemadmodum & Phœnices. Hinc factus eſt locus prouerbio, Syri aduerſus Phœnices, quo vtimur, quoties ſignificare volumus duos egregiè aſtutos hoc agere, vt dolis ſe mutuo circumueniant. Iidem vſque adeò guloſi ſunt, vt maximam diei partem in conuiuiis abſumant. Maſculi à XIV. anno, fœminæ à XII. vſque ad LXV. tributo obligantur, Fortunam colunt. Proni ſunt in cachinnos & ſcommata. Diuino cultui ſatis dediti, vnde Stat. libro I. Syl. *Quod ramis pia germinat Damaſcus*. Operoſiſſimi ſunt in hortis. Hinc prouerbium, Multa Syrorũ olera. Hebræis (vt hoc etiam addatur) dicitur *Aram*, teſte D. Hieronymo. Syros *Arimos* nominari ab Homero Poſidonius auctor eſt, apud Strabonem, in calce lib. 16. Idem Strabo ſcribit l. 13. ſuo tempore Arimos *Aramos* vocari. Syros Ioſephus *Aramæos*, appellat. Strab. dicit à ſe ipſis ſic vocari, ſed is habet *Arammæos* duplici mm. *Scbal* dici ſcribit Brochardus. Diod. l. 19. eius partem quæ verſus Taurum montem eſt, Superiorem nominat. meminit Xenophon, lib. 5. Cyropaidiæ Syriæ inferioris. Poſtel. *Suriſtan* vocat. hodie *Soria* nomen obtinet. Syriam nonnulli in quinque partes diuidunt, inquit Euſtachius, in *Commaginam, Seleucidem, Cæleſyriam, Phœniciam & Iudæam*, mediterraneam, Syriam cum Aſſyria ſæpe confundi certum eſt.

ſyria, ſoba, in titulo Pſal. 60. ea eſt, quæ Palæſtina dicitur.

ſyriacus. Vide Hyllus.

ſyrianus Alexandrinus philoſophus Platonicus docuit Athenis, ſcripsitque in totum Homerum commentarios, libros ſeptem in Platonis rempublicam, & alia. Huius diſcipulus & ſucceſſor fuit Proclus. Suid.

ſyriæ portæ. Vide Amanicæ.

ſyrictæ, vt Megaſthene notat. Plin. lib. 7. cap. 2. gentes inter Nomades & Indos, narium loco foramina tantùm habentes, anguium modo loripedes.

ſyrinthus, vrbs Cretæ Gentile, Syrinthius. Stephan.

ſyrinx, gis, Nympha Arcadia, vna Naiadum; quæ cùm vim Panos alioqui effugere non poſſet, inuocato ſororum nomine, in calamos paluſtres eſt mutata. Ouidius l. 9. Met.

ſyriſca, à Syrus fit, ſicut Ciliſca à Cilix.

ſyritha, filia Danorum regis Siluadi. tantæ pudicitiæ, vt cùm ob elegantiam formæ magnam procorum frequentiam pateretur, neminem tamen probauerit. Saxo lib. 7.

ſyrius, ſtella eſt in ore canis poſita: quæ annis ſinguls oritur circa octauum calendas Iulij quæ orta plerumque peſtilentiam gignit, toto anno plerumque paucis diebus, interdum innoxia naſcitur.

ſyrmæum, campus inter Nomades & Nabathes. Gentile, Syrmæus. Steph.

ſyrmatæ, iidem qui Sauromatæ. Scribit enim Eudoxus Syrmatas ad Tanaim fluuium habitare. Steph.

ſyrna, vrbs Cariæ à Podalirio condita. Aiunt enim Podalirium cùm aberraſſet, delatum in Cariam à Caprario quodam ſeruatum eſſe, & ductum ad Cariæ regem Damethum cuius filiam è tecto delapſam, detracto ab ambobus brachiis ſanguine ille curauit: quod admiratus rex, filiam ei coniunxiſſe fertur: & Cherſoneſum donaſſe: in qua Podalirius duas ciuitates, alteram vxoris nomine, Syrnam: alteram verò paſtoris nomine, à quo ſeruatus fuerat condiderit. Gentile, Syrnius, & Syrnias, fœmininum, Steph.

ſyroe Perſis imperauit, anno I. anno ſalutis 627.

ſyrophœnix, ora maritima Syriæ: circa Euphratem, cuius pars Idumæa & Iudæa.

ſyros, maris Ægæi inſula quam Homerus *Syriam* vocat in Odyſſea, vt Strabo & Stephanus teſtantur. *Syro* Sophiano adhuc dicitur.

ſyracuſæ. Vide Syracuſæ.

ſyrſimitritas, fuit Perſarum ſatrapa, qui duos ex matre liberos ſuſcepit. Nam authore Curtio apud Perſas parentibus ſtupro coire cum liberis fas eſt

ſyrtes, tium duo ſinus perículoſiſſimi in mari Libyco, quia Africam propriam dictam alluit: quorum alter qui Carthagini propinquior eſt, minorem Syrtim vocant CCC. M. paſſ. ambitum habet. Alter, qui in Cyrenaicam vergit, maior Syrtis dicitur: habetque circuitum DCXXXV. M. paſſ. Vtraque Syrtis nauigantibus eſt periculoſiſſima, quod mare ibi vadoſum ſit, arenæ vehens cumulos, qui loci faciem viciſſim immutant, dorſaque & breuia in alia atque alia loca transferunt. Sunt & in terra Syrtes in eadem Africa, vento arenas excitante, & proxima quæque operiente. Vnde Solinus author eſt, iis in locis, quamuis terra iter facientes, curſum ſideribus regere. Nam arenæ cumuli, vento agitati, locorum faciem mutant: & quemadmodum in mari, nunc aggere ſubitania faciunt, quæ prius deſiderant, nunc vallibus

profunda, quæ prius excelſa erant. Hodie *Secche de Barbaria* vocari ſcribit. Caranus *Baxos de Barbaria* [quod idem ſignificat] appellat & eas Oliuarius: Belgæ eadem ſignificatione vocant omnia maria breuia & loca arenoſa, *Platen, Bancken Droochten*: Syrtis minor *Golfo de Caps* nominari videtur. Vide Charybdis.

ſyrius, Meſopotamiæ rex, anno mundi 1909.

ſyrus inſula Ionica, Aſiæ oppoſita, cuius prima producitur, à qua Pherecydes Syrius ortum habuit, non à Syria regione. Strabo lib. 12. Stephanus Ioniæ vel Acarnaniæ inſulam eſſe ſcribit. Gentile, Syrius. Syrus verò Thraciæ adſcripta eſt, vt Strabo & Plinius teſtantur, longè à Rhodo.

ſyſcia, caſtellum eſt penes Segeſticam, ea in via quæ in Italiam ducit ex Danubij finibus. Strabo lib. 7. eidem Straboni eſt etiam vrbs iuxta Colapis confluentiam in Sauum, in Pannonia ſuperiori, Ptolemæo teſte, qui eam *Sciſcia* per i in prima ſcribit, vt quoque Velleius. Huius vrbis adhuc multa pulchráque monumenta extare tradit Bonfinius. hodie *Siſſeg* videtur ex tabula Illyrica Sambuci. Nigro iudice *Modruſſa* nunc vocatur. Lazius autem in ſua Vienna dicit eius rudera ſub ditione Auſtriaca apparere, in confinibus Hungariæ, Sciriæ, Slauoniæ & VVindorum Marchiæ, incoláſque locum appellare *Soſſed*. Antoninus etiam huius Siſciæ meminit.

T A

TAbæ, Tabârum, vrbs Cariæ. Plin. lib. 5. cap. 27.

Talbæ, vrbs Lydiæ, de qua oraculum Piſidiæ datum ἄςυ τα'βων ἱελχυδὲς ἐλύθεσϑι οἰκιζεσθαι. Dicta à Tab. heroe. Alij aiunt Cybiram vrbem condidiſſe ſui nominis, Marſyam verò fratrem eius Tabas ſuper rupe, Taban enim petram ſignificare. Vel à Tabeno Argiuo. Ciuis Tabenus. Sunt etiam Tabæ vrbs Cariæ, & tertia Perææ, quam Alexander in libro de Syria interpretatur bonam. Steph.

tabathra, Vide Tabraca.

tabbaoth, nomen viri. 1, Eſdr. 2. Latin. annuli vel circuli, aut ſubmerſi, vel bonum tempus, aut bona hora.

tabee, filius Nachor ex Roma concubina, Geneſ. 22. Lat. iugulatio vel occiſio aut coquus.

Tabeel, nomen viri. 1. Eſdr. 4. Iſa. 7. Lat. Bonus Deus.

Tabelias nomen viri. 1. Paral. 26. Lat. Intinctus à Domino, vel baptiſmus Domini, ſiue bonitas ipſi Domino.

Tabeni, populi iuxta deſertum Carmaniæ habitantes. Steph.

Tabereni, populi, iuxta Chalybes, Pomponio libro 1. quos Strabo Tarbanos nominat. Rectius Tibareni, vel Tibarani dicendi, teſte Hermolao. Iuſtiſſimi ſunt, nec priùs prælio congrediuntur, quàm diem locum & horam, ex fide hoſti denuntiarint. Cùm mulier partu liberatur, vir in lectulum, tanquam pueri author decumbit, eúmque, vt puerperam effœta vxor curat, vt ex Nympho Cœlius annotauit.

tabernæ, locus iuxta Romam. 28. Actor. eſt etiam Antonino Germaniæ oppidum, quod Simlerus *Zabern* vocat, ſub Epiſcopatu Argentoratenſi.

tabiena, Perſici Sinus inſula, apud Ptolem. *Tibiana* eſt Marcellini.

tabij, vrbs Italiæ, in qua Remus inſtitutus eſt. Stephan.

tabis, vrbs Arabiæ: Ciuis, Tabenus, Steph.

tabor, mons in medio Galilææ, rotundus, ac ſublimis.

tabraca, oppidum Africæ minoris. Silius Sabatram nominat l. tertio. Aliis *T*abatra, quod minimè mirum eſt. Barbara enim vocabula inepta ſunt, nec ſemper eodem ſono vtraque lingua efferri conſueuerunt, vt Hermolaus ſcribit, τα'βαθρα. Steph. vrbs Libyæ: Gentile *T*abathrenus.

tabremon, pater Ben-adad regis Syriæ. 3. Regum decimoquinto. Latin. bonum malum granatum, ſiue bonitas excelſa vel ſublimis, aut vmbilicus præparatus vel numeratus, vel muneratus.

tabulcium, monaſterium in Voſagi montis eremo ſitum, ſic vocatum antiquitus, quòd ſectis inſtar tabularum lapidibus, primò ædificatum fuerit. Hoc poſtea *Theologium* dictum fuit. Surius in primo tomo de ss. Vitis.

tabernus, mons Campaniæ oliuetis abundans, Virg. 2. Georg. *T*aburo Leandro.

tacapa, Ptol. l. 4. c. 3. vrbs Syrtis paruæ Plin. *T*acape, vulgò *Capis*.

tacaſim, ciuitas in tribu Zabulon. Ioſ. 19. Lat. hora, vel tempus principis, ſiue nunc princeps.

tacfarina, Numidarum rex, victus ab Decio ad Pagydam. *T*acit.

tachos, Rex Ægyptiorum fuit, qui cùm Ageſilaum Lacedæmoniorum regem, breuis ſtaturæ hominem, qui idcirco venerat, vt cum eo belli ſocietatem iniret, eíque auxilium ferret, hoc intempeſtiuo ioco laceſſiſſet. Parturiebat mons, at Iupiter metuebat, ille autem murem peperit, regno ſuo eſt ſpoliatus, alienato à ſe Ageſilao, ſocietatéque dirempta. Athenæus lib. 14. Plut. in Ageſilao.

tachelotis, Ægyptiorum rex, regnauit ann. 15. an. mundi 3126.

tachempſo, Herodoto libro 2. hiſtor. quædam Nili inſula. Vide *T*acompſos Stephano inſula Æthiopiæ iuxta Libyam, Gentile, *T*achempſites.

tacitus, Imperator Romanus, qui apud Tarſum febre correptus obiit. Author Sextus Aurelius.

tacitus Cornelius, ſub Adriano principe orator clariſſimus, æqualis ac familiaris Plinij Iunioris, Belgicæ Galliæ rationes procurauit, ad Veſpaſianos vſque peruenit, ab iíſque honoribus euectus, hiſtoriam principum conſcripſit ab Auguſto vſque ad Adrianum. Vide Cornelius.

tacola, Indiæ emporium extra Gangem. Ptolemæo lib. 7. cap. 20. *Malaca* nunc dicitur, miræ magnitudinis, à Portugalenſibus vi capta, quod teſtatur epiſtola Emanuelis regis ad Leonem x.

tacompſos, vicus in finibus Ægyptiorum & Æthiopum iuxta Philiam inſulam: Gentile, Tacompſites. Steph. Vide Tachempſo.

taldæus, nomen viri apud Euangeliſt.

tænaria, Ptolem. Peloponneſi promontorium, ad Meſſeniacum ſinum. *Cabo Metapan* & *Maini*, à Sophiano dicitur, etiam *Moine* Gregoræ vocatur.

tænarium, Ptolemæo Laconiæ oppidum, antea, *Cenæpolis* dictum, Pauſania auctore, ſed is, *Tænaron* habet, Ptolemæo diuerſa ſunt *Tænariũ* & *Cæne*. Tænarium, quæ nunc *Cereapolis* cognominatur, inquit Procopius lib. 3. de bellis Vvandalicis. Tænarium hoc dicit Niger hodie *Porto de Qualcis* vocari, vel, vt alius quidam, *Porto delle Quaglie* ob coturnicum ibidem copiam.

tænarus, ri, ſiue Tænara, orum promontorium Laconicæ regionis circà medium meridionalis lateris Peloponneſi, quàm longiſſimè in mare procurrens, oppidum habens eiuſdem nominis. Suidas ait Tænarum promontorium eſſe Laconiæ, in quo fauces erant ad inferos deducentes, vbi & Neptuni præſidis templum: illic ſupplicantes in ſacello Neptuni Helotes nihil veriti Lacedæmonij interfecerunt. Circa Tænarum antrum oſtendebatur, per quod Herculem ab inferis rediiſſe poetæ fabulati ſunt, Cerberúmque victum ad ſuperos traxiſſe, vulgóque creditum eſt, eas inferorum eſſe fauces. Ibidem marmor Laconicum effodiebatur, coloris viridis, quod & à loco Tænarium cognominatur.

tæniolonga, Mauritaniæ Tingitanæ oppidum ad mare Ibericum Ptolemæo, *Meſenna* Caſtaldo eſt.

tænon, Hermol. in lib. 9. Plinij cap. 27. fuit vrbs Laconiæ, à qua mulier poetria nomine Herina, ortum habuit.

taga, regio dicta à Tago rege Aſſyriorum.

tagaſta, (aliàs tageſta) Plin. libro 5. cap. 4. ciuitas Africæ, à qua Tageſtenſis. Vnde qui Aurelij Auguſtini vitam ſcripſere, Tageſtenſem eum fuiſſe memorant.

tages, filius Genij teſte Feſto, & nepos Iouis, qui adhuc puer XII. Hetruriæ populos haruſpicinam traditur docuiſſe. De hoc Cicer. lib. 2. De diuinatione, ſcribit ad hunc modum: Tages quidam dicitur in agro Tarquinienſi cùm terra araretur, & ſulcus altius eſſet impreſſus, extitiſſe repentè, eúmque affatus eſſe, qui arabat. Is autem Tages, vt in libris eſt Hetruſcorum, puerili ſpecie dicitur viſus, ſed ſenili fuiſſe prudentia. Eius aſpectu cùm obſtupuiſſet bubulcus, clamorémque maiorem cum admiratione ediſſet, concurſum eſſe factum, totámque breui tempore in eum locum Hetruriam conueniſſe, tum illum plura loquutum multis audientibus, quia omnia eius verba exceperint, literíſque mãdauerint: omnem autem orationem fuiſſe eam, qua aruſpicinæ diſciplina contineretur: eam poſtea creuiſſe rebus nouis cognoſcendis, & ad eam illa principia referendis. De hoc Tage, quem nonnulli malum genium fuiſſe putant Ouid. Met. lib. 5. Alij dicunt fuiſſe hominem obſcurum, qui ſubitò inclaruerit, quum artem diuinandi eſſet profeſſus.

tagira. Vide Tachira.

tagus, mons in Luſitania, apud quem quædam equæ dicuntur è vento concipere.

Tagus, cognomento Orma, regnauit apud Celtiberos, anno mundi 2114. Beroſ. l. 5.

tagus, Luſitaniæ fluuius, aureas voluens arenas, vt Plinius ait. Circa hunc fluuium (ſi eidem credimus) equæ in Fauonium obuerſæ cõcipiunt, equóſque ita gignunt perniciſſimos, ſed tertium ætatis annum non excedentes. Oritur in Celtiberis, diuidit Luſitaniam & vltra Vlyſſiponam in Oceanum prorumpit, & accolis *Tayo* vocatur.

Tahath, filius Aſir filij Abaiaſaph, 1. Paral. 6. Filius Bareth filij Suthalæ 1. Paral. 7. Lat. ſubter, vel ſubtus, aut pauor ſiue formido: vel Syriacè, deſcenſio.

tainni, populi à Saracenis ad Meridiem vergentes. Steph.

taizali & Vernicones apud Ptolem. Albionis inſulæ populi, quos in *Northumberlandt* hodie ponit.

talabrica. Vide Libora. Eſt autem Luſitanorum vrbs. Ptolemæo, hodiéque *Talauera della reina* vocatur, vt æſtimat Claud. Arctius.

talantia, Spartana mulier, cùm audiuiſſet filium ſuum Pædaretum iniquè apud Chios ſeſe in regni adminiſtratione gerere, his ad eum verbis ſcripſit: Aut te melius in Chij adminiſtratione gerito, aut iſthic maneto. Nam ſi Spartam redieris, non eſt quòd vltrà ſperes te victurum.

Talantij. Vide Taulantij.

Talaus. Vide laus.

Talbiacum. Vide Tolbiacum.

Taleton, Vide Taygetus.

Talaon, filius Iaſij, apud Argeos regnauit, vt notat Bocatius lib. 2. cap. 38.

talaria, vrbs Syracuſiorum. Gentile, Talarinus. Steph.

talaſio, virginitatis Deus, apud Romanos [inquit Seruius] inuocatur. Cùm enim in raptu Sabinarum plebeius quidam raptam pulcherrimam duceret, ne ei auferretur ab aliis, Talaſionis eam ducis nobilis eſſe ſimulauit: cuius nomine puellæ fuit tuta virginitas. Hæc Seruius, ex Plutarch. in Romulo.

taga. Vide Taiga.

talga, Pompo. lib. 3. inſula in Caſpio mari, ſine cultu fertilis, omni fruge ac fructibus abundans: ſed vicini populi, quæ gignuntur, attingere nefas, & pro ſacrilegio habent, diis parata exiſtimantes, diiſque ſeruanda. Hactenus Mela. Ptolemæo lib. 6. ca. 9. Talea dicitur. Plin. lib. 6. cap. 17. in Caſpio mari vulgatam inſulam Tazatam eſſe ſcribit. Variat igitur nomen in ſexcentis aliis: Viſtula, Iſtula, Tabireni, Tabrani, Tabreni, &c.

talliates, populi, quorum meminit lapis antiquus in vico Ripsdorff inuentus, in Eyffalia regiuncula Germaniæ. Huic vico adiacet dominium & arx vetus *Dollendorff* vel *Dallendorff*, aut *Tallendorff*. Variè enim ſcribunt, ſed indifferenter pronunciant Germani. Idem ſignificat *Tallendorff* quod Talliatium pagus. Ipſa inſcriptio, quia hactenus minimè publicata creditur, hîc ſubiungitur, prodit enim ex D. Chryſanto Boiſſ. *Marti & Genio Talliatium, Claudius Verinus ad Perpetuam Tutelam Ædis Talliatibus Dedit* † XCCL. *Quam Ædem L. Marcius Similis De Suo Poſuit.*

talthybius, præco in Græcorum exercitu ad Troiam. Hom. 1. Iliad. qui vnà cum Eurybate ab Agamemnone miſſus eſt ad Achillis caſtra, vt Briſeidem ab eo abduceret.

talus, adoleſcens ſororis Dædali filius, reperta ſerpentis maxilla; paruulum cùm ſecuiſſet lignum, imitatus poſtea dentium ſerpentis ſpiſſitudinem, ſerram ferream primus omnium fecit. Reperit etiam tornum, & rotam figuli. Ita cùm pluribus rebus profuiſſet, magna laude celebratus eſt. Hunc igitur puerum Dædalus, inuidia motus, exiſtimans turpe, magiſtrum ab adoleſcente gloria vinci, dolo interfecit. Diod. lib. 5.

tamara. Vide Tamaris.

tamare, inſulæ Britanniæ vrbs. Ptolem. lib. 2. capite 3. Vulgò *Taneſtock*.

tamarici. Vide Celtici.

tamaris, Hiſpaniæ fluuius, à quo Tamari populi dicti. Pomp. li 3. apud Ptolemæum li. 3. cap. 6. non Tamaris, ſed Tamara legitur.

tamaritæ, populi Aſiatici, non longè à Caſpio mari.

tamarus, fluuius Britanniæ inſulæ, Ptol. lib. 2. cap. 3. Vulgò *Tone* aut *Tamer*.

tamaſeus. Vide Tamaſſus.

tamaſſa. Vide Temeſa.

Tamaſſus, Ptolemæo Cypri inſulæ vrbs, *Famagoſta* Mercatori. Hodie Hermolaus ex Stephano ſcribit, quoque *Amamaſſus* dictam: idem Stephan. eam *Tamaſeum* appellat, & *Tameſiam* à Polybio nominari addit.

tamburlanus vel Tamerlanes Scytha, infinita multitudine Turcarum terras inuaſit, Baiazetem Turcarum dominum acie victum & captum in cauea clauſum per totam Aſiam circunduxit anno ſalutis 1398. Hic verò primùm fuit bubulcus: demum adeò fauentem reperit fortunam, vt ad imperium Scytharum conſcenderit.

tambrax, vrbs Parthorum: Gentile, Tambracius vel Tambracenus. Steph.

tameſia. Vide Tamaſſus.

tameſis, fluuius in Anglia, fines interioris regionis à maritimis ciuitatibus diuidens, à mari circiter paſſuum 1080. Id vno omnino loco pedibus atque ægrè tranſiri poteſt, & in mediterraneis illius loci inſulæ oriens, nauigabiliſque Oceanum influit. Vulgò, *La Thamiſe*.

tamiatis, vrbs Ægypti, Steph. Vide Peluſium.

tamna, vrbs Arabiæ. Ciuis, Tamnites. Stephanus.

tamnum. Vide Forum Seguſianorum.

tamos, promontorium quod Taurus attollit. Vide Pomponium in deſcriptione Indiæ. Mercator verò credit ab Oroſio *Tamara* dici, Pintianus pro Tamos, *Tabis* apud Pomponium legit. Vide Tauros.

tamuada, fluuius Mauritaniæ, nunc *Bedia*: rigat regionem Alarabum.

tamuſiga, Ptolem. Mauritaniæ Tingitanæ maritimum oppidum. Hoc *Teſeliner* Caſtaldo, *Feſſa* Nigro dicitur, quam credit Peucerus *Volobilin* Ptolemæi eſſe.

tamyna, Straboni vrbs Eretriæ: Gentile, Tamyneus: fœmininum, Tamyneis. Ibidem Iupiter Tamynæus colitur. Pauſanias libro vndecimo, Stephan.

tamyrace, vrbs Sarmatiæ Europææ. Gentile, Tamyracenus.

tamyras, Straboni fluuius eſt inter Berytum & Sidonem in Phœnicia: Zieglerus ſcribit eum à Plinio *Nagoras* vocari, ſed *Magoras* legendũ eſt.

tamyras, Thrax poëta fuit, qui ſcripſit verſus in Theologia ad tria millia: eximia fuit pulchritudine, & amore puerorum deflagrauit: hic auſus eſt cum Muſis in certamen deſcendere, vnde ab his occæcatus eſt.

tanach, nomen vrbis in tribu Aſer. Iud. 1. Lat. confringens te, vel humilians te, ſiue reſpondens tibi.

tanager, fluuius Lucaniæ, qui eſt inter Campaniam & Calabriam. De quo Virg. 3. Georg.

tanagra, Ptol. li. 3. cap. 15. Bœotiæ mediterraneæ oppidum nobile, Plin. lib. 10. cap. 21. Ho-

Homerus (inquit Stephanus) Græan vocat propter vicinitatem: priùs autem Pœmandria dicebatur. Ariſtoteles verò Oropum dictam ſcribit. Eſt autem locus vrbis Oropiorum iuxta mare. Hinc tanagræus, tanagris, tanagricus. Stephan. idem Stephanus alibi *Gephyram* vocat. Strabo quoque eius incolas *Gephyræos*, id eſt, Pontanos nominat. Hodie *Anatoria* vocari Caſtaldus eſt auctor.

tanagræi. Vide Gephyra.

tanagrus, ſiue tanager fluuius Lucaniæ, quæ eſt regio Italiæ inter Picentinos, & Brutios.

tanais, fluuius Scythiæ, Aſiam diuidens ab Europa, à Septemtrione in Meridiem fluens, Nilo aduerſus. Strabo lib. 11. paulo tamen Orientalior, per Scythas & Sarmatas in Mæotim defluens. Aliqui eundem fluuium Aceſinem & Iaxartem eſſe volunt. Stephanus. *Silus* Scythis dictus, vt Plinius tradit. Item *Amazonius* antea. Incolis hodie *Don* & Italis *Tana* dicitur. Hunc fluuium quoque *Danubium* dictum ſcribit Acron apud Horatium.

tanais, vrbs ad tanaidis fluminis oſtia, Ptolem. teſte, de ea etiam Strabo lib. 7. *Emporium* apud Stephanum vocatur. *Aſoph* Mercatori eſt: Niger ſcribit Europæis *Tana*, incolis autem *Azac* dici. Ciuis tanites, fœmininum, tanaitis.

tanaquil, tarquinij Priſci Romani regis vxor. Liu.

tanarus, fluuius Lombardiæ Ciſpadanæ, Plin. *Tanaro* hodie dici ſcribit Leander Albertus.

tanas, oppidum non longè à tanai, Venetis paret. Vnde & nobiliſſimæ pelles feruntur & mancipia, quæ à Scythis emunt, quos appellant Carcaſos.

tanaſis, rex Gotthorum, & dux Scytharum, anno mundi 271.

tanata. Vide Thanatos.

tanatis, Mœſiæ Superioris oppidum Ptolemæo, *Terriana* Nigro.

tanaus, primus rex Scytharum.

tanchari. Vide tencteri.

tanes, vir Perſa è ducibus Darij.

tanetos. Vide thanetos.

tanetus, Polybio & Liuio Boiorum vicus Pado propinquus, Ptolemæo *Tanitum* in Gallia togata. Plin. *Tanetanos* vocat populos, & Antoninus *Tannetum* inter Regium & Parmam. Leandro *Tanedo* eſt.

tanfanæ templum, tacito celeberrimum in Marſis. *Benthe-mesberg* hodie locum dici auctor eſt Georgius Bruno in Calcariæ Cliuiæ ducatus oppidi deſcriptione.

tanis, Hebr. dicitur Soan, & interpretatur mouens, vel motio, ſiue motus. Metropolis Ægypti, à qua tanicum, ſiue taniticum, Nili oſtium dictum. Strab. lib. 17. Hic fuit, vt annotat Villanouanus in Ptolemæum, prima Iſraelitarum captiuitas, à qua per mare rubrum duce Moſe, ſunt erepti. Sita erat in terra Goſſen, ſed nunc deſtructa eſt. Eſt etiam Tanis altera, Soan etiam Hebr. dicta, diſtans à Memphi, auct. Ioſepho ſtadiis CLXXX. hanc celebrant. Sacræ literæ, vt Pſalm. 77. Iſai. 19. Ezech. 30. vbi *Taphnis* legitur. Vide Peluſium.

taniticum, oſtium Nili fluminis eſt, apud Ptolemæum. Hoc nonnulli *Saiticum* vocant, teſte Strabone lib. vlt. *Tanicum* habet Mela. Hodie *Calixene* à Bonacciolo, & *Tanes* à Nigro nominari videtur.

tanos, vrbs Cretæ. Gentile Tanius. Steph.

tantalis. Vide Sypilum.

tantalus, Iouis ex Plote Nympha filius, Agamemnonis, & Menelai auus, qui ab eo tantalidæ dicti ſunt. Hic cùm Deos conuiuio excepiſſet, vt eorum diuinitatem experiretur, Pelopem filium membratim diſcerptum, coctúmque iis appoſuit comedendum. Illi verò à nefandis epulis abſtinuere omnes, vna Cerere excepta, quæ pueri humerum deuorauit: pro quo illi dij eburneum reſtituerunt, reuocatáque per Mercurium ab infernis anima, Pelopi vitam reddiderunt: patrem verò tanti ſceleris authorem ad infernos detruſerunt, vbi perpetua fame & ſiti torquetur, Eridani fluuij aquis, quibus mento tenus dicitur immerſus, & pomis, quæ capiti eius imminent, captationem eius fugientibus. Hinc tantalides, & tantalis, idis. Hoc figmento auaritiæ mores, & ſupplicia poëtæ depinxerunt.

tantalus, rex Athenienſium, rexit Phrygas, qui priùs Mæones vocabantur, anno mundi 2602.

tantalus, mons Leſbi à tantalo dictus. Gentile, tantalius. Steph.

tanum. Vide Forum Seguſianorum.

taoca, Ptolemæo, Perſidis vrbs eſt, quam theuetus *Thimar* vocari ait.

taochi, populi intra Pontum, & regio ſimiliter. Hos aliqui toas vocant. Steph.

tapheth, Salomonis filia. 3. Reg. 4. Lat. diſtillatio, aut gutta, vel paruula.

taphiæ, inſulæ, quas prope Echinadas Strabo lib. 10. ponit, quarum caput taphus. Iis taphij & teleboæ imperauerunt, de quibus huiuſcemodi repetit originem enarrator Apollonij poëtæ, Perſeo ex Andromeda, vt narrat Herodotus, quatuor fuere filij, Alarus, Steneleus, Neſtor & Electrion, qui ſimul regnauerunt. Ex Hippothoe Neſtoris filia, & Neptuno Pterelas genitus, ex Pterela telebos & taphus, à quo taphus inſula, in qua teleboę ac taphij communi nomine & imperio fuere. Igitur ij Hippothoes eorum auiæ pecuniam ab Electrione eorum neceſſario, qui pro ea reſpondit, repetebant: qua negata ad arma venere, armenta abegerunt, ipſum denique & filios ſuſtulere. Alcmena, Electrionis filia pa-

trem vltura, Amphitryonem Thebanum hominem potentiſſimum in matrimonium accepit, atque hoc pacto, bello inter eos conflato, ab eodem Amphitryone deleti ſunt, eorúmque regnum Cephalo profugo Athenienſi, qui exercitui præerat, donatum quod ad Vlyſſem ſucceſſione peruenit. Hæc ille. Ex quo apparet Teleboas & Taphios omnibus iis inſulis imperaſſe. Vide Taphij & Taphiuſſa.

taphias, inſula quæ triginta ſtadiis à Taphiuſſa Cephaleniæ vrbe diſtat. Steph.

taphij, dicti ſunt populi à Tapho Neptuni filio qui Echinadibus inſulis imperauit. Hunc Neptunus [vt eſt in fabulis] inuictum fecit, vt quandiu quem in vertice aureum dederat capillum, haberet incolumem, tandiu foret inſuperabilis.

taphium. Vide Cephalene.

taphiuſa, Plin. lib. 36. cap. 21. locus iuxta Leucadem, in quo Taphiuſius lapis naſcitur.

taphiuſſa, vrbs Cephaleniæ, quondam Taphos appellata: Ciues, Taphij, vel Taphiuſſæi.

taphne, vxor Pharaonis regis Ægypti. 3. Reg. 11. Lat. occulta tentatio vel fuga, aut coopertum vexillum: vel ex Heb. & Syro, occultum miraculum.

taphnis, ciuitas in Ægypto, à qua Taphnæi dicti ſunt viri in ea habitantes. Vide Tanis. Eandem enim eſſe docti exiſtimant.

taphos. Vide Taphiuſſa.

taphoriſis. Vide Taporiſis.

taphra, Plinio & Melæ Africæ minoris vrbs, *Fachs* ab Oliuario vocatur.

tapræ, oppidum in Taurica Cherſoneſo, Traiani principis auſpiciis aliquando captum, vt author eſt Florus, qui ſub Traiano vixit.

taphræ, vel Taphre, regio iuxta Mæotim paludem, quam foſſis & vallo munierunt ſerui dominorum vxoribus congreſſi, cùm domini in diuturno bello contra Thraces vel populos intra Iſtrum abeſſent. Hanc regionem inhabitaſſe dicuntur Satorchæi. Steph. Hi populi Satarchæ ſuprà nominantur.

taphron, Arabiæ felicis vrbs apud Marcel.

taphros, fretum Sardiniam & Corſicam inſulas interluens, vocat Plin. idem videtur Euſtathius *Sardonium* ſinum appellare, & Antonius *Fretum Gallicum* vocat.

tapſar, nomen regionis Ier. 51. Lat. princeps, vel exercitus, ſiue paruulos auferens, aut diſtillationem auferens.

taphua villa, terminus Palæſtinæ ad Ægyptum procul. XIIII. M. à Raphaum. Eſt & altera Taphua terræ Manaſſe; Ioſ. 12. & 15. data filiabus Salphaad, Ioſ. 17. filius Hebron: 1. Par. 2. Lat. pomum vel inflatio, vel inſufflatio vel illaqueatio.

taphus, vrbs Cephaleniæ inſulæ, quam Strabo

ſcribit ſuo tempore *Taphiuſſam* appellatam.

taporta. Vide Tapyri.

taporis, ciuitas in Ægypto prope Alexandriã. Stephan. ταφόσιριν appellat: quia ſit ſepultus in ea Oſiris. Strab. lib. 17. duas facit Taposites: vnam Mara propiorem, alteram remotiorem. Ciuis Taposirites.

taprobane, vulgò, *Sumatra*, inſula omnium quæ Veteribus cognitæ fuerunt, maxima, à Colaico Indiæ promontorio in Auſtrum quatridui nauigatione recedens, in qua Septentriones negant conſpici poſſe. Lucet ibi Canopus, ſidus clarum & ampliſſimum. Homines corporum magnitudine alios antecellunt, cæruleis oculis, atroci viſu, terrifico ſono vocis. Viuunt vltra annos centum. Naſcuntur in ea berylli & hyacinthi, vt Ptolemæus libro 6. refert. Plin. 6. cap. 21. Incolæ eius inſulæ: item aurum & argentum & marmor teſtudini ſimile: præterea gemmas & margaritas præcipuæ bonitatis. Apud eos annona nunquam augetur: neque ſunt fora, neque lites. Herculem colunt. Populus regem eligit, ſenecta, clementiáque venerandum & liberos non habentem. Et ſi poſtea gignit, abdicant, ne fiat hæreditarium regnum. Ptolemæo teſte, olim *Simundi*, & poſtea *Salica* dicta fuit. Megaſtenes apud Plinium ſcribit, eius incolas *Palæogonos* appellari, & eodem Ptolem. teſte *Salæ*, maris Eoi inſula maxima eſt, hodie *Zeilan* nominatur, Barrio & Corſælo teſtibus, quod idem conſtanter affirmat Varrerius in ſuo de Ophyra regione, opuſculo. Taprobanam Arabibus, *Azebani*, & Africanis *Achamba* vocari tradit Theuetus.

tapſagum, Cyrenaicæ regionis oppidum. Pli. lib. 5. cap. 5. in deſcriptione Cyrenaicæ regionis.

tapſus, inſula decem ſtadiis à Sicilia diſtans verſus Syracuſas. Virg. l. 5. Æneid.

-Tapſúmque iacentem.

tapſus Virgilio, & Thapſus Thucydidi, Siciliæ pæninſula, hodie *Manghiſi* appellari ſcribit Fazellus.

tapyri, populi in Parthia (vt lib. 12. refert Strabo) quibus mos eſt, vt proprias vxores aliis viris nuptui concedant, cùm duos aut tres filios ex eis ſuſceperint. Vino perinde ac vnguento oblinuntur, iuſtitiámque obſeruant. Strabo libro 11. Stephano, gens non procul à mari Hyrcano. Quadratus Taporta vocat. Gentile, Taportæi.

tarachus Æthiops, Ægyptiorum rex, regnauit annis XX. an. mundi 3251.

taracina (aliàs Tarracina, vel Teracina) oppidum Volſcorum in Campania non procul à Caieta & Amyclis, vt eſt author Seruius apud Virgil. 10. Æneid. antè trachyna, id eſt aſpera, à loci aſpretudine, & lingua Volſcorum Anxur dicebatur priùs. Liu. li. 4. Anxur fuit quæ nunc

Taracinæ ſunt, ciuitas prona in paludes, editum occupat collem. Vide Auxur & Trachyna.

taracon, vel potiùs Taracon, per duplex r, inſignis Hiſpaniæ ciuitas, Scipionum opus, à qua prouincia ipſa Taraconia & Tarraconenſis vocatur, quæ (vt Pomponius ſcribit lib. 2.) altero capite Gallias, altero Bæticam, Luſitaniámque contingens, mari latera obiicit noſtro, qua Meridiem, qua Septemtrionem ſpectat, Oceano. Hinc Tarraconenſia vina optima.

taranis, dicebatur Iupiter à Gallis, cui humano ſanguine litabant.

tarandus, regio Phrygiæ. Gentile, Tarandrius. Steph.

tarantus, vrbs Bithyniæ, vbi Tarantheus Iupiter colitur. Steph.

taras, Neptuni filius, quem Tarentum ædificaſſe nonnulli autumant. Vide Tarentum, quod Græcis Taras vocatur.

taras, fluuius Italiæ iuxta Tarentum vrbem, Steph. inter Metapontum & Tarentum, Appian. ciuil. Pauſan. quoque in Phocicis dicit fluuium eodem nomine, quo vrbs, vocari.

taras, Aſiæ minoris vrbs, apud Curopalatem, eſt etiam Scythiæ fluuius Valerio Flacco. 6.

taraxippus, fuit quidam in Iſthmo ab equis interemptus, de quo Cæl. lib. 11.

tarbella, oppidum Gaſconiæ, in Gallia quod *Tarbe* dicitur, Rob. Conſtantino iudice. Auſonius id *Aquæ Tarbellæ* nominat, quarum memoria eſt apud Anton. & Tibullum 1. Eleg. 7. hoc verſu,

Non ſine me eſt tibi partus honos, Tarbella Pyrene.

Eædem fortè cum *Aquis Auguſtis* Ptol.

tarbelli, Galliæ Aquitanicæ populi, apud Stra. quos circa *Baionem* ponit Orontius, in ſua Galliæ tabula. Eorum etiam meminit Auſonius in Epiſtola 10. & in Idyllio 9. de Moſella amne. Tarbellorum tractum ſcribit Nauagerius hodie *Terra di Labor* nominari.

tarbiaci, populi in finibus Agrippinenſium. Tacitus.

tarchetius, impius Albanorum rex. De quo Plutarchus in vita Romuli. Quidam (inquit) etiam ſunt, qui de Romuli ortu fabuloſa quædam referre non dubitant. Nam dicunt Tarchetio Albanorum regi ſceleſtiſſimo & crudeliſſimo homini, diuinitus monſtrum domi viſum penè ex ſacrario ſe attollens, ad multos dies manſiſſe: & cætera quæ ſe idem author, à Promathione quodam, qui Italicam ſcripſit hiſtoriam, memoria prodita accepiſſe dicit.

tarchia, vrbs Siciliæ. Gentile, Tarchiates vel Tarchianus. Steph.

tarchon, ſiue Tarcho, Hetruriæ dux & aruſpex inſignis, qui Æneæ ſuppetias tulit aduerſus Turnum & Rutulos. Virg. Æneid. 8.

tarchonium, vrbs Tyrrheniæ, à Telepho filio Tarchonis: Ciuis, Tarchoninus vel Tarchonieus. Steph.

tarentaſia, Antonino Centronum oppidum, quod *Monſtier* appellatur, teſte Schudo. *Darantaſia* per d in prima & a in ſecunda apud eundem Antoninum etiam reperitur.

tarentinus ſinus, Magnæ Græciæ apud Plinium, *Thurinus* vocatur ab Ouidio, libro 15. Metamorph. vt obſeruauit Barrius, *Margrande* Leandro.

tarentum, Magnæ Græciæ vrbs clariſſima, in intimo receſſu ſinus, qui ab ea dicitur Tarentinus. Hæc à Tarente, Neptuni filio primùm condita fuit, à quo & nomen accepit: deinde à Laconibus aucta, qui duce Phalanto illuc aduentantes, expulſis incolis (vt Iuſtinus libro tertio ſcribit) eam tenuerunt. Huius incolæ dicuntur Tarentini, qui cum Romanis aliquamdiu bellum geſſerunt: quibus cùm pares non eſſent, Pyrrhum Epirotarum regem auxilio ſibi acciuerunt. Sunt qui Tarentum non à Tarente Neptuni filio, ſed à Sabina voce Tarentum deducant: quæ illis molle ſignificat: propterea quòd in agro Tarentino & nuces & lanæ molliſſimæ prouenirent. Tarenti item purpura tingebatur, à loco Tarentia cognominata. Vrbs omnium iudicio inexpugnabilis, iacens inter duo maria piſcoſiſſima, oblongæque inſulæ habens formam.

tarentini, vires, potentiámque nacti, ideò proteruis, fractiſque fuiſſe moribus traduntur, vt vniuerſum ſinguli corpus comere commendaréque conſtituerint, virginumque more tenuiſſimis & tranſlucentibus linteis domo exeuntes, velari conſueuerint. Ex qua vitæ morúmque inſania, ad contumelias (vt fit plerumque) conuerſos, graues poſtmodum illos delictorum ſuorum pœnas dediſſe ferunt. Cùm enim finitimorum Iapygum, nulla de cauſa, Corbinam vrbem vi expugnaſſent, illorum pueros & adulta ætate virgines, qui ad templa confugerant, in iiſdem locis, ſacratíſque deorum ædibus denudatos, omnium libidini obnoxios per totum diem crudeliter expoſuiſſe feruntur: quæ res adeò hominibus diíſque ingrata fuiſſe narratur, vt eos omnes, qui id patrauerant facinus, & in Corbinorum pubem tam nequiter fecerant, fulguribus ſtatim, fulminibúſque obrutos fuiſſe conſtet. Leonic. Thom. lib. 3. cap. 98.

targines, fluuius Italiæ in Locris, apud Plin. Barrius dicit oppidum iuxta eum etiam ſic dici, quod vulgò *Vernauda* vocant.

tarichæa, vel æ, in vtroque numero, vrbs Iudææ, teſte Ioſepho. Gentile, Taricheates. Sunt & aliæ Tarichæ, Dendeſiæ, Seniæ, Canobicæ

Ciues,

Ciues, Taricheutæ: id eſt, ſalſamentarij: nam ταριχεύειν, eſt ſale condire. Steph. Fortè legendum Mendeſiæ & Tanicæ ab oſtiis Nili, vt & Canobicæ. Strabo lib. 17. Melite inſula (inquit) diſtat à Corcyra ſtadiis 500. deinde Adruma ciuitas eſt, poſtea inſulæ multæ & crebræ nomine Tarchiæ. Idem lib. 16. in Iudæa, apud eos (inquit) quæ Tarchiæ appellantur, eſt lacus, qui optimas piſcium condituras præbet, gignit arbores fructiferas malis ſimiles. *Ieſſerkin* Petro Laieckſtein.

tarichiæ. Vide Pelagiæ.

tariona, Liburniæ caſtellum, Plin. Dom. Niger dicit nunc *Turna* vocari. Plinius incolas vocat *Tariotas*.

tarius Ruffus, ciuis Romanus, ex infima plebe ortus, conſulatum tamen in militari gloria adeptus eſt.

tarna, vrbs fertiliſſima. Homer. Iliad. 5. quam enarratores vocatam poſtea Sardis dixerunt, τάρνη Steph. vbs. Achaiæ: Ciuis, Tarnius.

tarpeia, virgo Veſtalis, teſte Varrone, quæ arcem Capitolinam patris ſui Tarpeij cuſtodiæ commiſſam Sabinis prodidit: à quibus cùm proditionis mercedē peteret (pacta enim erat, quicquid in ſiniſtris brachiis geſtarent, armillas intelligens, quas illi aureas, gemmatáſque læuo in brachio ferebant) ſcutis illorum obruta, Tarpeio monti nomen fecit, qui priùs Saturnius dicebatur. Virg. à quo etiam monte Iupiter Tarpeius dictus eſt quod ibi coleretur.

tarpeius. Vide Capitolinus.

tarpeius, fuit citharœdus Veſpaſiani tempore. Author Tranquillus.

tarphara, vrbs Arabiæ. Steph.

tarphe, es, Steph. vrbs Locrorum Epicnumidiorum iuxta Phrygas. Homer. in Catalogo, Nomen habet à Tarphe propinquo fonte, ſiue ab arborum denſitate, τάρφεις enim Græci denſum appellant.

tarquinienſis lacus. Vide Sabatus.

tarquinius Ager. Vide Tiberinus Campus.

tarquinius Priſcus, Demarathi Corinthi filius, Tarquinis vrbe Tuſcorum natus: primùm Lucumo dictus: qui vbi ſe in patria nullo in honore eſſe vidit, quòd peregrino patre eſſet prognatus, ſuaſu vxoris (ea mulier fatidica erat, nomine Tanaquil) Romam ſeſe contulit: vbi breui propter opes ingeniique dexteritatem in Anci regis amicitiam inſinuatus, ab eo relictus eſt liberorum eius tutor: quorum tamen commoda propriis rationibus poſthabuit, breuíque perfecit, vt magno plebis conſenſu rex crearetur. Quare vt regnum parum iuſtè partum ſtabiliret, centum patres in Senatum allegit, qui minorum deinde gentium dicti ſunt, ſuæ eos factionis futuros ratus, cuius beneficio in Senatum veniſſent. Bellum primùm cum Latinis geſſit, oppidúmque Apiolas vi cepit. Circo maximo primus locum deſignauit, locáque patribus equitibúſque diuiſit, vbi ſibi quiſque ſpectacula facerent. Sabinos victos Collatia, agróque Collatino mulctauit. Cornicum, Ficulneam veterem, Cameriam, Cruſtumerium, Ameriolam, Meduliam, & Nomentum, priſcorum Latinorum oppida partim expugnauit, partim in deditionem accepit. Tandem cùm annos duodequadraginta regnaſſet, dolo liberorum Anci, in curia eſt obtruncatus. Liu. 1. ab vrbe.

tarquinius Superbus, ſeptimus & vltimus Romanorum rex, à moribus cognomen adeptus, Tulliam Seruij Tullij filiam vxorem duxerat, præferoci ingenio mulierem: cuius conſilio ſocerum interfecit, regnúmque ſceleſtè occupauit. Bello tamen ſtrenuus fuit. Latinos Sabinóſque domuit, Sueſſam Hetruſcis eripuit, Gabios per Sextum filium ſimulato perfugio in editionem redegit. Ferias Latinas primus inſtituit. Capitolium ſtructurus, caput humanum in fundamentis inuenit. Qua de re Aruſpices conſulti reſponderunt, eam arcem caput gentium futuram. Demum cùm Sextus eius filius, Lucretiæ per vim ſtuprum intuliſſet cum vniuerſa familia in exilium actus ad Porſenam Hetruriæ regem ſe contulit: qui pro eius reſtitutione nequicquam Romanis bellum intulit. Liu. Plutarch.

tarquinius, Collatinus, Ægyptij & Tarquinij Superbi ſorore filius, gener. Sp. Lucretij, qui Romæ præfectura vrbis fungebatur. Cùm in Ardeæ obſidione cum regiis iuuenibus cœnaret, exorta de vxoribus mentione, cùm ſuam quiſque certatim laudaret, Collatinus negat verbis opus eſſe, paucis id quidem horis ſciri poſſe, quantum cæteris præſtet ſua Lucretia. Quid multa? citatis pariter equis Romam aduolant, regiáſque nurus in conuiuiis luxúque cum æqualibus deprehendunt. Deinde Collatiam petentes, Lucretiam nocte ſera lanæ deditam inter lucubrantes ancillas in medio ædium ſedentem inueniunt. Quare mulieribus certaminis laus penes Lucretiam fuit. Aduenìens vir, Tarquiniíque benignè accepti, victor maritus comiter inuitat regios iuuenes. Ibi Sextum Tarquinium mala libido ſtuprandæ per vim Lucretiæ capit: tum forma, tum ſpectata caſtitas incitat. Diſſimulata tamen in præſens cupiditate, tum quidam vnà cùm cæteris in caſtris redit: ſed paucis pòſt interiectis diebus Collatiam reuerſus, & à muliere propinqua hoſpitio exceptus, nocte intempeſta conceptum animo facinus vi minísque exequitur. Quam rem mulier caſtiſſima tam ægrè tulit, vt poſtridie viro, patréque per literas accerſito cùm rem, vti geſta erat, expoſuiſſet, necem ſibi conſciuerit. Pulſis deinde ob facinus tam tetrum Tarquiniis, Collatinus Bruto

in consulatu datus eſt collega: quo tamen non multò poſt coactus eſt ſe abdicare. non aliam ob cauſam; niſi quòd Tarquiniorum propinquus eſſet, eodémque, quo illi, nomine diceretur. Liu. l. 1. & 2. ab vrbe condita.

tarquinienſes Italiæ populi, cccvii. Romanos milites immolarunt. Liu. lib. 7. Oroſ. lib. 3. cap. 6. In Tarquinienſi lacu, duæ eſſe narrantur inſulæ quæ nemora circumferunt, nunc triquetram figuram edentes, nunc rotundam complexu, ventis impellentibus, quadratam nunquam. Plin. lib. 2. cap. 95.

tarquinij, vetus oppidum Campaniæ. Cic. 5. Tuſcul. Demaratus quidam Tarquinij regis noſtri pater, tyrannum Cypſellum quod ferre non poterat, fugauit; Tarquinios Corintho, & ibi ſuas fortunas conſtituit, ac liberos procreauit.

tarrabeni, Corſicæ inſulæ populi, auctore Ptolemæo, horum tractus *Baſtilica Paeſe* à Leãdro vocatur.

tarracina. Vide Taracina per ſimplex r.

tarraco, ſiue Tarracon. Vide Taraco. Eſt autem Ptolemæo in Hiſpania Tarraconenſi vrbs, quæ Cluſio & aliis noſtra ætate *Tarragena* vocatur: inde *Tarraconenſis* Hiſpania, quæ etiam, teſte Plinio Citerior dicitur.

tarras, Ptolemæo Sardiniæ oppidum, Simlerus ſcribit *Tharbos* Antonini eſſe, *Large* Mario nigro vocatur.

tarrha, vrbs Lydiæ, & alia Cretæ, patria Lucij Grammatici, vbi Tarrheus Apollo colitur. Item alia iuxta Caucaſum, colonia Cretenſium. Hinc Tarrhæa, de regione & de muliere. Steph.

tarſa, populoſus vicus iuxta Euphratem, infra Samoſata, ſtadiis fere cl. Steph.

tarſatica, Illyridis vrbs, Ptolemæo & Antonino, qui Tarſaticum habet, hodie *S. Maria de Tranſiarch* Simlero teſte: idem putat *Arſia* apud Plin. dici.

tarſæ regnum, Aſiæ regio, quæ olim Godroſta.

tarſea, vrbs Bithyniæ, alias Tarſus dicta. Steph.

tarſeium, vrbs iuxta Herculis columnas, Polyb. lib. 3. Gentile Tarſinus: deberet autem dici Tarſeites, vel Tarſeiotes.

tarſuras, Arriano eſt Colchidis fluuius, *Tarſos* fortè Plinij, vt Stukius credit.

tarſus, vrbs Ciliciæ clariſſima. Strab. lib. 15. & regionis totius caput, in campis ſita & Cydno amne irrigata: cuius conditorem volunt fuiſſe Perſeum Danaes filium. Alij tamen vrbis huius originem ad Sardanapalum referunt, poſtremum Aſſyriorum regem: cuius etiam monumento inciſum erat, quòd Tarſum & Anchialon die vno condidiſſet. Vide Sardanapalus. Hæc fuit Apoſtoli Pauli patria: dicta Tarſus, vt quidam exiſtimant, à ſiccitate, vel à parte pedis quæ Tarſos dicitur, id eſt, talus. Vel vt Ioſephus ait lib. 1. à Tarſo nepote Iaphet. Nunc vulgò vocatur, *Tireſe*, olim *Crania* & *Hiera* nuncupata fuit, vt Steph. teſtatur. Cui etiam *Tarſus*. *Terſus* & *Terſia* dicitur. Idem hanc quoque ſub nomine *Antiochia* comprehendit, Dion. l. 17. ſcribit Tarſenſes vrbem ſuam *Iuliopolim* in gratiam Iulij Cæſaris vocaſſe. *Teraſſa* nunc dici ſcribit Theuetus, Bellonio teſte: hodie: *Hama* & *Hamſa* vocatur. Beniamin eam *Malmiſtras* nominat.

tartari Pannoniam ingreſſi, Varidiano oppido capto, fœminas templis incluſas cremauerunt, & Belam, illius populi regem ſic terruerunt, vt ad præſidium ſalutis latebras quæſierit.

tartariam qui deſcribere velit, nationes multas deſcribat neceſſe eſt; & eaſdem longè ab inuicem diſtantes. Nam Tartaria ſiue magni Chami imperium hodie ferè vocatur, quicquid terrarum ab Orientali Oceano, ſiue Mangico poſitum eſt inter Septentrionalem Oceanum, & Meridionales regiones Sinam. Indiæ partem extra Gangem, Saxos, Iaxartem (hodie Cheſei) fluuium, mare Caſpium & Mæotidis paludem, & ad Moicos penè, occidentem verſus: quia hæc omnia ferè occupauerunt Tartari, & in iiſdem locis reſiderunt. Ita vt antiquorum Scriptorum Sarmatiam Aſiaticam, vtramque Scythiam, Sericámque regionem (quæ fortaſſe hodie *Cataio* eſt) comprehendant. Horum nomen anno ſalutis 1212. primùm in Europa dictum eſt. In *Hordas* diuiduntur, quæ vox illis ſignificat conuentus aut multitudo. Sed vt varias longè latéque diſtantes prouincias inhabitant, ita neque in moribus aut vitæ genere omnes conueniunt. Homines ſtatura quadrata, lata facie & obeſa, oculis contortis & concauis, ſola barba horridi, cætera raſi, corpore valido, animo audaci: equi, aliiſque animalibus quoquo modo interemptis ſuauiter veſcuntur, demptis porcis à quibus abſtinent: inediæ ſomnique patientiſſimi, equitantibus porrò ſi fames ſitiſque illos moleſtauerit, equis, quibus inſident, venas ſolent incidere, hauſtóque eorum ſanguine famem pellunt. Et quoniam incertis vagantur ſedibus ſtellarum imprimis verò Poli Arctici quē ipſi ſua lingua *Seleſnikol*, hoc eſt ferreum clauū (teſte Sigiſmundo ab Herberſtein) vocant, aſpectu curſum ſuum dirigere ſolent. Vno in loco non diu commorantur, rati grauem eſſe infœlicitatem diu in eodem loco hærere. Iuſtitia apud eos nulla. Homines ſunt rapaciſſimi nempè pauperrimi, vt qui alienis ſemper inhiant. Auri & argenti apud eos nullus vſus. Plura de his apud Bonfinium, M. Paul. Venetum. Mathiam à Michou, Haythonem Armenum.

tartarus, ri, ſiue Tartara, orum, locus profun-

diſſimus inferorum, in quo ſontes plectuntur. A verbo Græco ταράττω, conturbo, quod illic omnia plena ſint perturbationis: vel, quod veriſimilius eſt, ἀπὸ τοῦ ταρταρίζειν, id eſt à tremore frigoris. Sole enim caret, inquit Seruius. Hinc Tartareus, I. Tzetzes Alleg. edit Morel.

Tarteſſis, regio Hiſpaniæ, circa oſtium Bætis fluminis deſcribitur à Strabone, quàm *Turduli* inhabitabant ſuo tempore. Idem ex Eratoſthene ait, Calpæ terram contiguam & *Erythiam* inſulam fortunatam, etiam *Tarteſſidem* vocatam. Idem ex Silio lib. 16. patet, qui dicit.

Nã repeto Herculeas Erithrææ ad littora Gades. Hunc Tarteſſiacum tractum à Sidonio *Campi Argantonini* dici ſcribit Scaliger in Auſonium, ab Argantonio regulo, quem ibi regnaſſe veterum hiſtoriæ teſtantur.

tarteſſus, Hiſpaniæ Bæticæ oppidum in littore Oceani ſitum, ea in parte, qua primùm ex anguſtis freti faucibus panditur mare. Hæc eadem eſſe creditur cum ea, quam noſtri Carteiam appellant. Plin. lib. 3. c. 1. Quod & confirmat Strab. lib. 3. Silius tamen lib. 3. Tarteſſum omnino aliam facit à Carteia: quàm rectè, ipſe viderit. Liu. certè lib. 8. Decad. 3. ſitum Carteiæ deſcribens, omnino eaſdem fuiſſe oſtendit. Vide Bætis, Carpia, Carpeia, & Gades.

taruanna, Ptol. lib. 2. cap. 9. Galliæ vrbs Morinorum vulgò *Terouēne*. Quoſdam *Tarubanum* vocare teſtis eſt Bouillus, hodie *Teruvanen*, & *Terrennerborch* Flandris. Carolus V. Imperator eam funditus excidit, ita vt nomen tantùm ſuperſit.

taruesede, Antonino Heluetiæ vicus, quem Scudus *S. Iacob in Clauenerthal* appellat. Aliquibus *Speluga* videri ſcribit Simlerus.

Tauridum, & Orcas, Ptolemæo lib. 2. cap. 3. Albionis inſulæ promontorium, lateris Septentrionalis. Diod. *Orcham* vocat; hodie fortè *Dumgisbehead* in Scotia.

taruiſium. Vide Euganei.

taruntius, vir tum Philoſophiæ, tum Mathematicarum in primis ſtudioſus: huic impoſuit Varro, vt Romuli conceptionem in diem & horam deduceret: inſpectiſque eius vitæ inſtitutis ac rebus geſtis, ex illis conſequentiam colligeret, veluti Geometricarum propoſitionum reſolutiones præcipiunt. Plutarchus in Romulo.

tarus Plinij, Lombardiæ Ciſpadanæ fluuius. Leander *Taro* dici ait.

taruſates, populi Aquitaniæ proximi Vocontiis & Hiſpaniæ citeriori, Cæſar: Marlianus ſcribit ex coniectura eſſe *Tarſæ* vrbis incolas, quæ ciuitas eſt Epiſcopalis in prouincia Auſcitana.

Taruſcum, Ptolem. libro 2. cap. 10. Saliorum vrbs in Gallia, vulgò *Taraſcon*. Taſitia, Ptolemæo Æthiopiæ ſub Ægypto vicus, *Taphis* Antonino.

taſmenes, vnus ex Neſtoris filiis.

taſſilus, Bauarorum rex creatus à Childeberto, anno ſalutis 604.

taſius, vide Tazus.

tatianus, Rhetor Chriſtianus, de quo ita Euſeb. lib. 4. cap. 16. hiſt. eccl. Tatianus quoque (inquit) vir eruditiſſimus in prima ætate ſua magna cum admiratione oratoriam docuit, ex qua non parum gloriæ quæſierat: poſtmodum ad noſtra ſe ſtudia conuertens, libros etiam ipſe aduerſum gentes dignos memoria, reliquit.

proſtant. Gr. & Lat. ex edit. Morelliana.

tatienſes, tertia pars pop. R. à T. Tatio dicta.

tatius, Sabinorum dux, acerrimus populi Romani hoſtis, qui proditione Tarpeiæ virginis Capitolio capto, ex ſuperiore loco aduerſus Romanos in aciem deſcendit: vbi cùm aliquandiu acerrimè, ſed varia victoria pugnatum eſſet, tandem dirempto interuentu Sabinorum prælio, pax ita conuenit, vt Sabini in vrbem, Tatius in regni partem acciperetur. Verùm cùm poſtea Tatij propinqui Laurentium legatos pulſaſſent, eámque iniuriam Tacitus inultam reliquiſſet, illorum pœnam in ſe conuertit. Nam cùm Lauinium ad ſolemne ſacrificium veniſſet, concurſu oppidanorum facto, eſt interfectus. Liu. 1. ab vrbe. Virg. 8. Æneid.

taua, vrbs Ægypti, Ciuis, Tauites. Steph.

tauaca, vrbs Siciliæ: Gent. Tauacinus. Steph.

tauriaci (aliàs Rauriaci) populi Germaniæ proximi Heluetiis: à quibus ſylua Hercynia oritur. Vide Rauraci.

tauchira, Herodot. lib. 4. ciuitas Tarcæorum. Stephano, Libyæ ciuitas, Arſinoë poſtea dicta: tanquam Tagira, à Tagira Antandri filia, Ciuis Taucheirius, Taucherites, & Arſinoentes ex Ægypto.

taugeton, Peloponneſi mons Ptolemæo, qui *Portes* Nigro interpretatur: *Taugeſton* habet Gemiſtus, & eundem *Pentadactylum* vocat.

tauium, Ptol. Galatiæ vrbs Trocmitorum gentis, teſte Plinio.

taulantij, Illyrici populi, Plin. lib. 3. c. 22. qui poſtea mutatis ſedibus, in eam Macedoniæ partem ſe contulerunt, quæ mari Attico incumbit, non procul à Dyrrachio, vbi Arniſſam oppidum incoluerunt. Ptol. lib. 3. cap. 13. Euphorion Taulquatinos vocat. Ariſtoteles ait apud hos vinum ex melle fieri. Regio eorum hoc tempore *Tamoriza* vocatur, ſi Caſtaldo creditur. Niger *Muſachia* appellari ſcribit, *Talentos* nuncupat Procopius, Pintiano teſte.

tuanias (ſi rectè ſcribitur apud Stephanum) ſecundum aliquos eadem eſt quæ Taurica.

tauneſes, Aſſyriorum rex, Sornum Medorum regem vectigalem fecit, anno mundi 2734.

taurania, vrbs Italiæ Gentile, Taurarinus, vel Tauranianus. Steph. Fortè eadem quæ Tauranum apud Melam.

taurarij, populi in *Taurica* regione.

tauraſia. Vide Auguſta Tauranorum.

taurea Iubellius Campanus, memoranda vir fortitudine, cùm in caſtris Annibalis Claudium Aſellum Romanorum, ingenti hominem robore in exercitu apud Nolam prouocaſſet, poſt inania verba & garrulitatem; cuius congreſſum minimè ſuſtinens refugiebat, Claudius inſequens, cum illo vrbis portam ingreſſus, tutus, ſtupentibus hoſtibus per alteram curſu contendens euaſit. Hic poſtea capta à Fuluio Capua, manu propria, coniuge, liberíſque interfectis, ſe poſtremò ante pedes Imperatoris gladio tranſfixit. Liuius de bello Punico.

taureus, Neptuni epitheton, quoniam ei tauros immolabant; vel quia ſit Deus maris, quòd ſonum emittat ſimilem voci taurinæ.

tauretium, Straboni Galliæ vrbs prope Maſſiliam ad mare mediterraneum. *Tolon* Cænali & Albenati. *Tauroentium* legit Ptol.

taureſium, vrbem apud Dardanos ponit Procopius lib. 4. de ædificiis Iuſtiniani Imper. ſcribítq; eã Iuſtiniani natalẽ eſſe, ab eo inſtauratam & quatuor turribus munitam: eúmque effeciſſe, vt *Tetrapyrgia* eſſet & vocaretur. Et proximè apud eam, vrbem ædificaſſe, quam *Primam Iuſtinianam* vocauit. Agathias lib. 5. de bellis Gothorum tradit hunc Iuſtinianum in Illyrico natum ſed (Dardanas Illyriæ populos eſſe, ex Strabone aliiſque auctoribus, doceri poteſt) ex vrbe Bederiana, deinde Iuſtiniana denominata. Nicephorus Caſtillus lib. 16. cap. 37. patriam huius *Achridum* nominat, & *Iuſtinianam Primam* eam appellatam etiam addit, eámque deſcribit in excelſo tumulo, prope locum maximum Lychnidum nuncupatum, & antiquitus *Daſſaritem* dictum, atque hæc proculdubio eſt *Lychnidus* Ptolemæi, quam Sophianus in ſua Græciæ tabulæ ſchedula adiecit, etiam *Lychnidion, Prebelis, & Prote Iuſtiniane* nominauit, hodiéque *Lochrida* dicitur.

tauri, *Taurorum*, Sarmatiæ Europææ populi, ad Boſphorum Cimmerium pæninſulam inhabitantes eodem Boſphoro, Byce palude, & Carcinite, ſinu circumfuſam; tenui tantùm Iſthmo continenti adhærentem: quæ de incolarum nomine Taurica appellaretur. Fuerunt moribus immaniſſimis: vt qui hoſpites omnes Dianæ ſoliti ſint immolare: cuius ſacrificij primus author *Thoas* fuiſſe perhibetur, vnde & Diana ipſa *Thoantea* dicitur à Silio lib. 4. Herodot. tamen libro quarto author eſt, non Dianam eſſe, ſed Iphigeniam Agamemnonis filiam, cui *Tauri* humanas victimas ſolebant immolare, naufragos præſertim, & Græcos, quouis caſu illuc delatos: quorum poſt preces peractas caput clauaferiebant, truncum de rupe deturbabant, caput cruci affigebant. Hoſtibus autem in bello captis, aut in prælio occiſis capita præcidebant & perticæ ſuffixa quàm maximè ſublimia ſupra fumarium ſtatuebant, exiſtimantes hoc ad totius domus tutelam, cuſtodiámque pertinere.

Taurianum, Brutiorum oppidum in Italia iuxta Rhegium. Mela l. 2. Vide *Tarania*.

taurica, Cherſoneſus, pæninſula prouinciæ eſt Europæ, vt docet Prolem. lib. 3. cuius fines ſunt Iſthmus, Palus Mæotis, Pontus & Cimmerius Boſphorus: ciuitates Eupatoria & *Theodoſia*, nunc Capha. Eius ambitus ſeptuaginta millia paſſuum complectitur; & à Mæotidis populis, qui margines ipſius habitant, nomen aſſumpſit. Iuuenalis. Ferunt Oſirin illuc bobus iunctis terram araſſe, inde nomen inditum à iugo taurorum. Incola, *Tauricus*. Aliqui eandem *Taunaim*, Alopeciam, & Mæotim vocant. Stephan. *Scythica* Straboni vocatur. *Taurorum pæninſulam* Latinè dixit Plinius libro 2. cap. 96. *Cherſenam* eam vocat vbique Petrus Diacon. Huius accolæ *Tauroſcythæ* nuncupantur à *Tauro* monte, qui ibidem ab Herodoto & Dionyſio deſcribitur: ſed alius ab eo qui Polynomus totam Aſiam diſcriminat, Euſtathio teſte. Hæc *Taurica* Cherſoneſus hodie *Perocopska* & *Geſara* dicitur ab Anton. Pineto *Gazaria* vel *Cazaria* in hiſtor. Miſc. lib. 20. Marius Niger eam diuidit, dicítque eius partem Septentrionalem duntaxat *Gazaria*: Meridionalem verò *Gothiæ* nominari.

taurica, ſeu Tauropalia dicta eſt Diana, quòd in *Tauri* loco Scythæ illi ſanguine humano ſacrificaretur. Palæp.

taurica. Vide Italia. 2.

taurini, Plin. lib. 3. cap. 7. populi Italiæ *Tranſpadanæ* in Alpium radicibus, qui & Taurici dicti vulgò *Ceux de Turin*. Eratoſthenes Teriſcos vocat. Dicebantur etiam Troi Steph.

taurinum, Pedemontanæ regionis vrbs primaria ad oſtium in Pado Duriæ: quam Ptolemæus, Plinius & Tacitus Auguſtam Taurinorum vocant. Priſcis temporibus hanc nobilem fuiſſe vrbem, vel hinc intelligere licet, quod colonia Romanorum erat. Iacet ad montium radices forma quadrata, cum portis quatuor, nobilitate ciuium maximè clara, ſplendidis etiam ædificiis ornata, inter quæ ſummum templum. Agro eſt perbono ac fertili, maximè verò verſus Orientem & Auſtrum, cum vallibus ferri copia fœcundis. Taurinum Longobardorum ſedem fuiſſe P. Diaconus perhibet. His vſque ad captum bello Caroli Magni, Deſiderium regem, paruit: deinde autem in Italiæ regnum, Imperatorem Montisferrati Marchionum & Sabaudiæ Regulorum (quibus hodie etiamnum paret) fuit: vulgò *Turin*.

tauriſci, Pannoniæ populi, Plinio hodie *Stiermack* habitant, ſignificat Taurus Latinè quod *Stier* Germanicè, adeò vt *Stiermarck* nihil aliud denotet, quàm Taurorum ciuitatem.

Tauriſcos & *Taurinos* Stephan. eoſdem facit, Alpium accolas, addítque eos ab Eratoſthene *Teriſcos*, aliquibus *Troios* dictos. *Magiſtricam* Tauriſcorum regionem iuxta Alpes, vicinam Germanis, idem habet. Tauriſcis, *Liguriſcarum* & *Tauriſtarum* nomen tribuunt, inquit Strabo libro 7. vbi eos circa Thariciam & Myſiam (Pannoniæ confinia) locat. *Tauriſcorum* reliquiæ Polybio non longè ab ortu Rhodani ſunt, *Vren* ab Ægidio Scudo interpretatur.

tauriſtæ. Vide Tauriſci.

taurius. Vide Hylycus.

taurocini. Vide Rhegium Iulij.

taurocinium flumen Calabriæ, habet ex Catonis originibus Gab. Barr. quod nunc *Calopinacum* vocari ait.

taurois, vrbs Celtica Maſſilienſium colonia. Ciues, Taurentij, Apollodorus ſcribit conditores huius vrbis vectos eſſe naui, cuius inſigne erat taurus, qui à Phocenſium claſſe reiecti, ad terram appellentes, vrbem inde nominauerunt. Stepha.

tauroentium. vide Taurentium & Taurianum.

tauromenia, Siciliæ colonia, priſcis *Naxus* vocata, vt Plinius & Solinus teſtantur. *Tauromenium* nuncupari. *Schiſen* hodie nominari ſcribunt Fazellus & Aretius.

tauromínium, Ptolem. & Steph. Siciliæ oppidum, à Zanclæis conditum, non procul à Drepano promontorio: teſtibus Plinio lib. 3. c. 8. & Strab. lib. 6. Hinc Taurominitanus. Hinc Tauri nomen fuit, ab Andromacho Timæi Aſterici patre conditum, viro opibus animóque præſtante.

taurominius Vib. Sequeſtro Siciliæ amnis eſt, qui hodie *Cantara* dicitur, vt tradit Aretius & Leander.

taurodolion, Dianæ templum in Samo. Strabo lib. 4. Item ſacrificium quoddam, in quo Marti & Dianæ non humano ſanguine, ſed taurino ſacrificabatur.

tauripolia, Diana dicta eſt, quòd illi taurino ſanguine ſacrificaretur: cuius moris ſacrificandi hæc fuit origo. Iphigeniâ ad aram ſtante taurus per medium cucurrit ignem. Quo conſpecto, vates reſpondit, Taurino ſanguine, non humano, vt ſolitum erat, ſacrificium Dianæ peragendum eſſe: cuius ſacrificij memor Oreſtes in Attica Dianæ Tauroponiæ templum iuſſu Palladis conſtruxit. Poteſt & Diana dicta eſſe ταυρόπολις, quòd gregibus præſit: vel quòd luna, quæ eadem eſt cum Diana, tauris vehatur. Scribit Suidas dictam ταυροπόλον, quòd immiſſum aduerſus Hippolytum à Neptuno taurum œſtro perculerit, eúmque paſſim errantem arcu ſauciauerit, vnde & ταυροβόλον nuncupatam. Palæp. lib. 2.

taurorum pæninſula. vide Taurica Cherſoneſus.

tauroſcythæ, Pto. lib. 3. c. 5. populi Sarmatiæ, qui Taurum montem habitant penes Achilleum curſum.

taurunum Plinio, Taururum Ptolemæo, Pannoniæ inferioris vrbs ad confluentia Saui in Danubium. Arrianus tradit locum, quo Danubius & Sauus (quem corruptè *Salum* Latinus interpres Facius vocat) cõfunduntur, *Taurunus* vocari. hodie Germanis *Griechſvveiſſenburg*, Hungaris *Nandoralba*, & Italis *Belgrado*, vocatur. Latinis iunioribus etiam *Belgradum*, & *Albagræca* interpretatur.

taurarum, Ptol. lib. 2. cap. 16. *Taurunum* Plin. lib. 3. cap. 25. alio nomine Alba Græca: Belgradum hodie, à Turca nuper expugnata, Vngariæ vrbs.

taurus, mons Aſiæ totius longè maximus, qui ab Indico mari exurgens, vaſtè ſatis attollitur: dein dextro latere ad Septemtrionem, ſiniſtro Meridiem verſus flectitur, in Occidentem rectus & perpetuo iugo, multarúmque gentium, quâ deorſum agit, terminus: ſed pro gentium ac linguarum varietate diuerſa habet nomina. Prima ſua parte Imaus dicitur, mox Egidis, Paropamiſus, Circius, Champades, Pharphariades, Choatras, Oreges, Orates, Niphates, Taurus: atque vbi ſe quoque exuberat, Caucaſus: vbi brachia emittit, ſubinde tentanti maris ſimilis, Sarpedon, Coraceſius, Cragus, iterúmque Taurus, aliáque aliis in locis aſſumit nomina: in vniuerſum tamen à Græcis, Ceraunius appellatur. Plin. libro quinto capit. 25. quo in loco montis huius deſcriptionem latiſſimè exequitur, aliáque nomina affert, quæ lege. Apud alios alia ſunt præterea nomina. Strabo *Parachoatram*, *Maſium*, *Polyarrim*, *Zagrium*, & *Gordiæum*, inter eius nomina refert. Oroſius habet *Ariobarſanem*, *Memarmalim*, *Parthæum*, & *Oſcobarem*, *Menalium*. Etiam inter eius brachia numerat Æthicus. Horum eius nomina meminit in eo deſcribendo Ammianus, *Aſcanimia*, *Comedus*, *Tapurius*, *Aria*, *Nazauitium*, *Aſmira*, & *Opurocarra*. Dionyſio *Armenius*. Videntur quoque apud Ptolem. huius Taurini capitis [vt ſic loquamur] cornuum hæc peculiaria vocabula. *Semanthinus*, *Sericus*, *Bepyrrus*, *Damaſſius*, *Parſuetius*, *Corax*, *Sariphus*, *Maſdoranus*, *Coronus*, *Iaſonius*, *Strongylus*, *Orontes*, *Chaboras*, *Vdaceſpis*, *Paryadres*, *Abus*, *Maſicytus*, *Celenus*, *Phœnix*, *Hippicus Sugdius*. *Amanus*. & *Antitaurus*. Plinius hos montes dicit in vniuerſum *Ceraunios* Græcis vocari. Mela etiam ſub eodem vocabulo maximam eius partem comprehendit. Q. Curtius videtur eum ſub duobus tantùm nominibus deſignare, Tauro & Caucaſo. In ſacris literis *Arareth* nominatur, Ar. Montano, & Becano teſtibus *Taurus* verò propriè dicitur eius pars, quæ

Pamphyliam Ciliciam ab Armenia minore & Cappadocia diſtinguit, vbi hodie *Canidel*, *Bachras*, & *Giulich* nomen habere videtur. Ramuſius quoque *Caraman* appellari putat. *Gercheſtan* etiam Ioſepho Barbaro. Circa Euphratem, indigenarum lingua *Munzzarum*, & alicubi quoque in Aſia minori, *Maurum* nuncupari, ex Curopalate deprehenditur: Singula eius nomina vide etiam ſuis locis.

taurus, Germaniæ mons altiſſimus & maximus, quem Iornandes etiam *Scythicum* cognominat, eúmque circa Mæotidem paludem, mare Caſpium, & mare Septemtrionale deſcribit: Herodotus & Dionyſius eum ad Tauricũ Cherſoneſum ſtatuit. Tacitus eum apud Cattos habet, Pomponius in Germania, ſed peculiarem locum ei non aſſignat, fortè inter Alpes, in Archiepiſcopatu Saliſburgenſi, vbi hodie multa loca *Thaurus* vocantur, vti ſunt *Koruthaur*, *Krumelekthaurn*, &c. Rhenanus tamen pro Tauro, Germaniæ monte *Taunus* legendum ſcribit, apud Pomponium & Tacitum.

taurus, Ptolemæo Siciliæ promontorium, quod Fazello & Aretio hodie *Cabo di S. Croce* appellatur. Taurus etiam (vt breuiter dicatur) alueus maris quidam eſt, apud Alexandriam Ægypti, ceu Plinius tradit.

taurus, ſeu Taurophagus, Bacchus dictus eſt, quòd tauro aſſimiletur, ex ebriorum violentia, aut quòd natus ſit tauri ſpecie: aut quòd primus tauros iugo ſubiecerit & arare docuerit: aut quòd poëtis hymnos in Bacchi honorem canentibus, taurus pro præmio daretur. Palæph. lib. 3.

taurus, ſecundum Zodiaci ſignum, ſtellarum, vt Hygino placet, quatuordecim, quod à Sole ſubitur tertio Idus Aprilis. Hunc poetæ fabulantur Taurum eum fuiſſe, qui Europam è Phœnice tranſuexit in Cretam, cuius opere Iupiter eam illi gratiam retulit, vt inter ſidera illum collocarit.

taurus Berytius, philoſophus Platonicus ſub Antonino principe, ſcripſit de differentia ſectarum Platonis & Ariſtotelis, de corporeis & incorporeis, & alia, vt eſt author Suidas. Huius ſæpe meminit Gell.

tauranius, XXVIII. Aſſyriorum rex, regnauit annis XXXII. anno mundi 2755.

taus, Britanniæ fluuius, Tacito in vita Agricolæ. hodie vulgò *Suteſk* dici, & omnium Scotiæ fluminum præſtantiſſimum eſſe ſcribit H. Boëthius.

taxandri. Vide Toxandria.

taxiana, inſula circa Peloponeſum. Gentile, Taxianus, vel Taxianeus, Steph.

taxila, vrbs Indiæ maxima, in qua, vt ait Philoſtr. li. 2. c. 6. de Apollonio, inuentus Elephas eſt, quem vittis & myrteis coronis indigenæ ornabant. Eum autem regionis illius homines eſſe dicebant, qui pro rege Poro contra Alexandrum pugnauerat: quem quia in pugna promptiſſimè pugnaſſe ferebatur, Alex. ſoli dicauit, torquib. aureis circa cornua aptatis. pag. 69. 70. edit. Morelli.

taxis, Hungarorum rex, cum exercitu Italiam intrauit, à Berengario accepta pecunia x. modios nummorum, rediit in Hungariam. Luith. lib. 5. cap. 15.

taygete, es, vel Taygeta, tæ, Atlantis & Pleiones filia, teſte Hygino, vna Pleiadum, quæ Iou. peperit Lacedæmonem, vrbis ſui cognominis conditorem. Virgil. Georg. 2.

Taygete ſimul os terris oſtendit honeſtum
Pleias, &c.

taygetis, tis, ſeu Taygeta, torum, mons Laconiæ, teſte Strabone, non ille quidem admodum magnus, ſed tamen excelſus & erectus, Spartæ & Amyclis imminens, quem Libero patri ſacrum fuiſſe tradit Seruius. Huius montis bona pars cùm terræ motu corruiſſet, Spartanorum vrbem oppreſſit, Cic. lib. 1. de diuinat. & Plin. lib. 1. cap. 79. *Amycleus* antea dictus, vt Plutarchus de fluminibus teſtatur: huius verticem *Taleton* dictum ſcribit Gerbelius.

tazata Plinij, Talga Pomponij, Chalca Ptolemæi inſula eadem vt docet in ſuis Annotationibus Hermolaus, vbi etiam dicit, pro Chalca, *Talcha* apud Ptolemæum legendum, *Tachalca* legit. Pintianus. Pompon. ſuam in Caſpio mari deſcribit, Ptolemæus ſuam Hyrcaniæ attribuit, eóque etiam Caſpij maris ſi neceſſe eſt. Plinius ſuam in Scythico Oceano alicubi ſitam vult. an eadem, an diuerſa ſit, iudicent peritiores.

tazus, Tauricæ Cherſoneſi oppidum Ptolem. *Theodoro* vocatur Nigro: qui illud Gotthorum oppidum vocat.

tazus, Ptolemæo Sarmatiæ Aſiaticæ vrbs, *Suſaco* à Mercatore interpretatur.

T E

Teanum, Steph. duarum ciuitatum nomen in Italia. Eſt enim Teanum Sidicinum in Appiania, & Teanum Apulum in finibus Apuliæ, diſtans à Larina XVIII. M. paſſuum. Huius meminit aliquoties Cicero in Orat. pro Cluent. Horat. II. Epiſt.

Teanum, cognomine Sidinum, Campaniæ oppidum, Plin. lib. 3. cap. 5. *Thiano* hodie nominari ait Erythreus in ſuo indice Virgiliano *Sindecenum* legit Pintianus, à Sindicenis populis: σιδικινον tamen habet Strabo: Teanum ſiue Theanum flumen eſt hoc tractu apud Oroſium lib. 5. cap. 18. Aliud *Tiranum* eſt Pompono in Apulia. Ptolemæus, Strabo & Liuius vtrumque per e ſcribunt, Hiſpaniæ populi citerio-

ris. Plin. lib.3. cap.3.

tearus, Thraciæ fluuius, ad cuius ripas (aliàs caput) cùm Darius ad Scythas proficiſcens perueniſſet, caſtra diebus tribus continuit: cuius dulciſſima & limpidiſſima aqua delectatus, eo in loco columnam cum inſcriptione, aliàs Græcis literis inſcriptam poſuit, Author Herod. lib. 4. qui ſcripſit ex duodequadraginta fontibus effluere quæ *Capita* vocat.

teatea, Marucinorum vrbs in Italia. Ptol. li.3. c.1. Theate hodie, vulgò *Tiets*. Plinius Teatinos accolas vocat. Leander ſcribit *Ghieto* nunc dici, idem affirmat Niger.

tebbaoth, nomen viri, 2.Eſd.7. Lat. annuli, vel circuli, aut ſubmerſi, ſeu bonum tempus vel bona hora.

tebath, nomen vrbis, 1.Par.18. Lat. iugulatio vel occiſio, aut coquus, ſiue bene formidans, vel bene confractus.

tebbath, nomen loci. Iud.7. Lat. bona vel bonitas.

tebeth nomen menſis. Eſth.2. Lat. idem quod Tebbaoth, ſignificat.

tecmon, vrbs Theſprotorum. Ciuis. Tecmonius. Steph.

tecolata vel Tecolata, Galliæ Narbonenſis vrbs in itinerario Antonini. *S. Maximini* nomen hodie habere ſcribit Simlerus. Vide Tigulia.

tectoſages, fortiſſimi aliquando Gallorum, Pyrenæis proximi & Cemenis: adeò olim potentes opibus & virium præſtantia, vt per Græciam tunc victricem gentium, magna hominum manu profecti in Aſia ſupra Phrygiam, Cappadociámque ſedes poſuerint; incolumes ab omni finitimorum incurſu, Tectoſages & Toliſtobogi dicti, Floro, Plinióque. vulgò *Le pays de Languedoc.* eorum vrbs apud Plinium *Toloſa* vocatur, hodie *Toulouſe* Ioanni Poldo. pro his Tectoſagibus Narbonenſibus, quidam *Teutoſages* legunt, apud Auſonium in deſcriptione eius Narbonæ. Tectoſax numero ſingulari habet Stephanus, idem multitudinis etiam Tectoſagæ.

tectoſagæ, Cæſaris Germaniæ populi ſunt, circum Hercyniam ſyluam. Ad Nicri fluminis ripam eos accoluiſſe putat B. Rhenanus, vbi adhuc hodie vetuſta arx eſt, *Teck* dicta. Cæſar eorum meminit lib.6. belli Gallici, ſic, *Germaniæ loca circum Hercyniam ſyluam quam Eratoſtheni, & quibuſdam Græcis famanotam eſſe video, quam illi Orciniam appellant, vulgò Tectoſages occuparunt.*

tædifera Dea, Ceres eſt dicta, cuius ſacra noctu (vt in Aulularia Plauti eſt) fiebant, in quibus ſacerdotes faces deferebant, Cererem imitati, quæ tum Perſephonem filiam à Plutone raptam tædis incenſis quæreret, Tædifera eſt appellata, Ouid. Epiſt.2. Hinc ſacerdotes, daduchos, id eſt tædas ferentes, Gr. appellarunt.

teganuſa Plinio, Thiganuſa Ptolemæo, inſula in ſinu Meſſeniaco *Caura*, vt Sophianus vel *Caurea*, vt Bordonius habet, hodie vocatur.

tegea, Arcadiæ vrbs Stephano & Ptolemæo. A Nigro *Mulchi* nominatur. Gerbelius ſcribit à Pauſania *Genea* vocari, ſed Geneam, Corinthiacum vicum vocat Strabo.

tegea, Arcadiæ oppidum, in quo Pan præcipuis honoribus colebatur, qui inde dictus eſt Tegeus. Vrbis huius incolæ Tegeates dicuntur: vnde rurſus fit aliud adiectiuum, Tegeaticus, a, um, quo cognomine Mercurius à Statio inſignitur, l.1. Syluar. Olim Lacedæmonij bellum intulere Tegeatis, ferentes ſecum compedes, tanquam eſſent redacturi illos in captiuitatem: ſed congreſſi prælio ac fugati, quicunque viui capti ſunt, eiſdem, quas ipſi attulerant, compedibus compediti, campum Tegeatem metiti fune, coluerunt. Tegeam & Mantineam (inquit Pauſan. libro octauo,) condiderunt Mantineus, Tegeates, & Menalus. Eſt etiam Tegea in Creta à Talthibio condita. Stephanus.

tegeatæ, & Pheneatæ, cùm diutino ſeſe bello afflixiſſent, demum vti pro ſumma rei, Tergemini fratres prælium inituri, vtrinque mitterentur, decernunt. Itaque Tegeatæ Rheximachi filios, Pheneatæ verò Demoſtrati promiſerunt: collato Marte, duo ex Rheximachi liberis cùm eſſent interfecti, tertius, nomine Critolaus, duos militari quadam aſtutia ſuperauit. Nam cùm fugam ſimularet, inſectantes ſe ſingularem occidit. Eius aduentui cùm populus vniuerſus gratularetur, ſola tantum ſoror Demonica nullam cepit lætitiam: perierat namque in eo prælio ſponſus ipſius Demonicus, quo indignatus Critolaus, ſororem interfecit: qui cùm homicidij accuſaretur, matris interuentu, à crimine liber euaſit. Plutarch. Parall.

tegeſſus, vrbs Cypri. Gentile, Tegeſſius & Tegeſſeus.

tegeſtra, vrbs Illyriæ: iuxta Aquileiam. Artemidorus Tergeſtrum vocat, & vicum eſſe ſcribit, à quo ad Adriam ſtadia ſunt quingenta viginti nonem: Ciuis, Tegeſtræus. Steph. Vide Tergeſte.

teglatphalaſar, Aſſyriorum rex, totam Galaad itidem regionem vaſtauit, cepit & abduxit. Ioſeph. li.9. cap.12. 4.Reg.15.

tegira, vrbs Bœotiæ, in qua Apollinem aiunt natum eſſe, qui inde Tegyreius dicitur.

tegmeſſa, ancilla Aiacis Telamonij, de qua Horatius. al. Teom.

tehinna, filius Eſthon. 1.Par.4. Lat. deprecatio, aut miſericors, ſiue gratioſus, vel gratia.

teias, Gotthorum dux, anno ſalutis quingenteſimo quinquageſimo ſexto.

teium, vrbs in Paphlagonia (vt Saluſtius ſcribit) in qua ortus fuit Anacreon. Vnde Teius, poſſeſſiuum trium ſyllabarum. In hac fuit templum Apollinis: vnde Apollo Teius. Ex hac etiam Philetærus natus eſt, author generis regum Attalicorum.

telamon, rex Salaminis inſulæ, Æaci filius, vnus ex Argonautis, ſociúſque Herculis in expugnatione Troiæ, qui quod omnium primus murum conſcendiſſet, virtutis ergo donatus eſt Heſione, Laomedontis filia, ex qua Teorum ſuſcepit, cùm iam Aiacem ex alia vxore genuiſſet, qui à patris ſui nomine paſſim Telamonij à poëtis cognominantur.

telamones, inquit Seruius, appellantur à noſtris ſigna quæ ſuſtinent, quæ Græci ἀτλάντας vocant. Vide in dictione Atlas.

telandrus, aliis Telandrum vel Telandria, vrbs Cariæ; vbi Telandrium promontorium eſt. Steph.

thelane, vrbs antiquiſſima Phrygiæ, quam Ninus inhabitabat ante Ninum conditam. Gent. Teleneus, vel Telanenus. Steph.

telchines, filij Mineruæ & ſolis, vel, vt alij malunt, Saturni & Aliopes, qui olim Rhodum tenuerunt: vnde etiam inſula ea dicta eſt Telchinis. Hos quidam maleficos homines fuiſſe prodiderunt, aſpectu ſolo omnia effaſcinantes, Ouid. 7. Metam. Alij eoſdem faciunt cum Curetibus & Dactylis Idæis, ſummóſque artifices fuiſſe tradunt, veneficiorum autem infamiam ab illorum æmulis fuiſſe diſperſam. Strab. li 10. Ij peruicax prælium aduerſus Phoroneum regem Argiuorum & Parrhaſios ancipiti ſpe ſine fructu victoriæ geſſerunt. Iidémque poſt paululum bello victi, patria profugi Rhodum inſulam, quæ Ophiuſſa ante vocabatur, quaſi tuta poſſeſſione ceperunt. Oroſ.

telchinia, Peloponneſi vrbs, Sicyon poſtea dicta. Steph.

telchinius Apollo dictus eſt apud Lydios à Telchinibus hominibus maleficis & faſcinatoribus, qui Rhodum incolebant: quòd quemadmodum illi animalia & ſtirpes aqua ſtygia inſperſa faſcinarent, ſic Apollo quoties irritaretur, immiſſa peſte homines & pecora perderet. Palæph. lib. 1.

telchines, Dæmones dicuntur inuidi & hominibus malefici: qui hi fuiſſe perhibentur, Actæius, Megaleſius, Ormenus, Lycus, Nicom. & Mimon. Qui (vt aiunt) ſtygis aquam manibus haurientes terram conſpergunt: ex quo calamitates, peſtes, & fames conſequuntur: qui etiam Alaſtores appellantur, Leonic. Thom. libro tertio capite 101. Vocantur apud Græcos τελχῖνες, mali Genij, ſiue homines faſcinatores & malefici. Strabo libro 10. meminit Telchinum, aitque nouem fuiſſe qui è Rhodo Rheam comitati ſint in Cretam Plura vide in Prouerbio, Noui Simonem, & Simon me.

telchir, Ptol. in Græcis codicibus, Indiæ intra Gangem vrbs eſt. *Triminaua* Caſtaldo dicitur.

telchis, vrbs Æthiopiæ in Libya, Gent. Techites vel Telchinius. Creta etiam Telchinia dicebatur, & Cretenſes Telchines, ſicyon quoque Telchinia vocabatur. Gentile, Telchinius.

telchius, alter ex Caſtoris & Pollucis aurigis, qui vnà cum Amphyto Dioſcuriadem vrbem apud Colchos traditur condidiſſe. Plin. li. 6. ca. 5. Ab his gens Heniochorum orta eſt. Strabo tamen circa initium vndecimi Rhecum & Amphiſtratum nominatos dicit, vt in alterutro mendum ſit. Sed fieri poteſt vt horum fratrum plures fuerint aurigæ.

teleba, Albaniæ oppidum. Ptol.

teleboæ, Ætoliæ populi, latrocinio infames, qui poſtea relicta patria, Telone duce, in Italiam venerunt, Capreáſque tenuerunt exiguam Mediterranei maris inſulam: quod & Seruius annotauit in 7. Æneid.

telebras, fluuius ad Tigridis fluminis fontem. Steph.

teleboas, vnus ex Centauris, Ixionis ex Nube filius. Ouid 12. Metam.

telebois, regio Acarnaniæ. Steph.

telecrus, nomen proprium regis Laconiæ.

teleda, vicus maximus & populoſiſſimus, iuxta Coryphen montem Syriæ. Theodor. in vita Euſebij.

telegonus, filius Vlyſſis ex Circe, qui cùm iam adoleuiſſet, videndi patris cupidus, in Ithacam nauigauit: cúmque à miniſtris paternis incognitus aditu prohiberetur, aliquot ex iis occidit. Ad quem tumultum excitus Vlyſſes, cum & ipſe iam ſenior ſuis opem ferret à filio ſuo eſt occiſus oſſe piſcis cuiuſdam, qui à Græcis Xiphias dicitur. Quod vbi cognouit Telegonus, relicta Ithaca, in Italiam venit, vbi Tuſculum condidit. Ouid. 3. Faſtorum. Nomen hoc Latinè ſignificat, nouiſſimo loco natum: vnde pro humili & inglorio ponitur.

telem, ciuitas in tribu Iuda, Ioſ. 15. Nomen viri. 1. Eſdr. 10 Lat. agnus ſiue ros eorum: aut Syriacè, vmbra eorum.

telemachus, Vlyſſis ex Penelope filius, quem ad Troiam proficiſcens apud matrem reliquit, multis à procis affectus iniuriis tandem patri domum reuerſo, in illis vlciſcendis ſe præbuit adiutorem. Homer. Odyſſ.

telemiſcis. Vide Telmeſus.

telemus, Eutymi filius, inter Cyclopas vates egregius: qui Polyphemo prædixit, quæcunque poſtea ab Vlyſſe paſſus eſt. Ouid. 13. Metamorph.

telenicus, vir adeò notæ paupertatis, vt ſeriphij verbum inde finxerint, dicántq; τηλεκινῆσαι, pro euacuare. Vnde natum prouerbium, Telenico pauperior.

Telenis,

telenis, quidam peſſimus ac indoctus tibicen, ex quo natum eſt prouerb. Telenica Echo. &, Telenis cantilenas cane.

telephae, vxor Cadmi, quam duxit ante Hermionem Steph. Dardano.

telephanes, ad regnum Lydorum Cumis ex oraculo acceerſitus, qui antea currus factitabat. Fuit & eius nominis tibicen, cuius meminit Demoſthenes in oratione contra Midiam.

telephe, Europæ mater, in Taſſo inſula obiit. Steph.

telephis oppidum in loco prærupto, circa Phaſidem fluuium in Armenia maiori.

telaphius, tribus, & fons Liciæ, ſeptem ſtadiis à Patara diſtans. Steph,

telephus, Myſorum rex, Herculis filius, ex Auge nympha: qui cùm aui iuſſu in ſyluis expoſitus eſſet, à cerua aliquandiu dicitur educatus. Quæ res tantam futuræ claritatis opinionem de eo præbuit, vt mox à Myſiæ rege adoptatus ſit, & regni hæres inſtitutus. Factus itaque Myſorum rex, cùm Græcos ad Troianam expeditionem proficiſcentes prohibere conaretur, ne per Myſiam iter facerent, ab Achille vulneratus eſt. Cuius plagæ cùm nullum ſatis efficax inueniretur remedium, oraculo reſponſum eſt, fore vt eadem haſta, qua vulneratus erat, ſanaretur. Reconciliatus itaque Achilli, ab eo impetrauit, vt ex haſta, qua vulneratus erat, rubigine malagma conficeret, & vulneri ſuo imponeret: quo facto ſtatim ſanitatem conſecutus eſt.

telephus, Pergamenus grammaticus ſcripſit ferè omnia, quæ ad grammaticam pertinent. Inter alia, collationes epithetorum eidem rei congruentium, ad copiam parandam elocutionis. Steph. Telephus quidam mendicus, peram geſtans, apud Ariſtoph.

telephi fons in Lycia eſt, ſic dictus, quòd Telephus in eo vulnus abluerit, turbidus it, & ſtadiis ſeptem à Pataris diſtat. Leonic. l. 3. c. 84. ex Steph.

telepiſſa vel Telpiſſa, fontis nomen, cuius aqua Tyreſiam extinctum fuiſſe fabulantur.

teleſilla, mulier poetria nobilis, cui etiam apud Argos ante Veneris templum ſtatua poſita eſt, vt ſcribit Pauſanias.

teleſphorus VI. epiſcoporum Rom. annis XI. an. ſalutis 133. martyrio coronatus. Euſeb. lib. 5. c. 6. hiſt. eccleſ.

teleſſia, ptolemæo, colonia Romana. Frontino, Samnitum ciuitas, Theleſe Leandro. Teleſia Liuio, Straboni & Antonino.

teleſto, Nympha, Oceani & Tethyos filia, teſte Heſiodo in Theogonia.

teleſtor, pater Euripidis poetæ.

telethrion, mons Oechaliæ in Eubœa, Strabo 10. Incola Telethricis. Steph.

telethuſa, vxor Licti, mater Iphidis puellæ quæ in puerum mutata fuit. Ouid. 9. Met.

telcurias, Macedonum rex, in portu Athenienſi, Athenienſium & naues & homines plures cepit. Xenoph. 5.

telen, tibicen, & poeta ineptiſſimus, cuius meminit Diarchus Meſſenius, ex quo prouerbium Cane Telenis cantilenas: quod quidam dici putant de dicacibus ſeu mordacibus, quidã de ineptè loquaculis. Sunt enim qui tradant hunc iocos quoſdam verſibus lepidiſſimis deſcripſiſſe: non ſine multo ſale ſcommatum. Eraſ. in Chiliad.

tellias, Herodoto li. 8. vates Helæus, qui Phocenſibus cum Theſſalis bellum gerentibus, rem huiuſmodi commentus eſt: ſexcentos viros è Phocenſibus præſtantiſſimos, gypſo, tam ipſos quàm arma illiniit, eóſque ſub noctem in Theſſalos dimiſit, dato præcepto, vt quemcunque albicantem non cernerent, eum obtruncarent. Hos primùm Theſſalorum excubitores aliud quoddam prodigium eſſe arbitrati, deinde ipſi exercitus adeò exhorruerunt, vt tribus millibus cęſorum atque ſcutorum Phocenſes potiti ſint.

telis Plinij, vt putat Naugierus in ſuo itinerario. Thelis Pliniani codices habent, alij Tecum libro quinto capit. 4. Galliæ Narbonenſis eſt fluuius.

tellus, luris, terræ dea, rerum omnium mater & alumna: quanquam non raro pro ipſa accipitur terra.

tellus, fuit neſcio quis pauper, cuius inopiam Solon Crœſi diuitiis fœliciorem eſſe prædicauit. Plutarch.

telmera. vrbs Cariæ, Gentile, Telmereus. Eadem videtur Termile, quod & Steph. teſtatur de qua paulò poſt.

temeſius, Thebanorum mons, Paleph.

telmeſſus, oppidum Lyciæ, ſeu (vt alij malunt) Cariæ, haruſpicum diſciplina in primis clarum. Plin. lib. 5. cap. 27.

telmiſſus, vide Oropus.

telmon, nomen viri, primo Paralip. 9. ſecundo. Eſdr. 11. Lat. ros præparatus, vel roris præparatio, aut roris munus, vel ros numeratus: aut ex Syro, & Hebr. vmbræ præparatio, vel munus.

telo Martius, Anton. Galliæ Narbonenſis portus, hodie Toulon. Telon Paradinus interpretatur; alij Telon ſcribunt.

telopis, Hiſpaniæ Tarraconenſis in Iacetanis oppidum. Ptolem.

telos, inſula, à qua Telena vnguenta. Plinius libro tertio, capite primo. Stephano vna Cycladum à Telo conditore, aliàs Agathuſa dicta: Gentile, Telius Stephano. Vide Agathuſa.

telphoſſa, fons cuius aquæ frigus Tireſias vates cùm ſenex potaſſet, & ferre non potuiſſet, extinctus eſt. Stephan. fons, & mons Bœotiæ, à

Thilphuſa. Vide Tilphoſa.

telphuſſa, Lycophronis vrbs in Arcadia, à Tel-phuſſa Nympha Ladonis filia id nomen habens Steph.

telphuſſium, ſiue Tilphoſſium, oppidum eſt in Bœotia, vbi laudatus Bacchus eſt Pindaro. Item mons & fons, ibidem.

telumnum Aquitanicæ vrbs. Antonin.

telus, Carpathij maris inſula Strabo. *Epiſcopi* Sophiano, *Agathuſſa* Callimacho.

telys, Sybaritarum tyrannus, Herod. lib. 5.

temala, vrbs & flumen Indiæ extra Gangem. Ptolem.

temathia, Meſſeniæ mons. Pauſan.

tembaſa, Lycaoniæ oppidum in Tauro monte. Plin.

tembrium, vrbs Phrygiæ, Charax Tymbrium vocat. Gentile, Tembricus.

tembrius fluuius iuxta Pontum, teſte Orpheo in Argonaut. Tembrogius, Plinio.

tembrogius Phrygiæ fluuius, in Sangarium fluens, Plinio teſte, *Thymbrus* Liuio vocatur, Orpheus *Tembrium* nominat.

tembros, vrbs Cypri, in qua Hylates Apollo colitur: Gentile, Temurius, Steph.

temenos, locus Siciliæ infra Epipolas, iuxta Syracuſas. Incola, Temenites. Eſt & Temenites, collis in Thracia iuxta Triballum. Steph.

temenion, locus Meſſenis, vbi Temenus ſepultus eſt. Steph.

temenia, vrbs Phrygiæ iuxta Lycaoniam: Gentile, Temeneus. Steph.

temenites, collis in Thracia iuxta Triballos. Steph.

temeneum, vicus in Argia ad Argolicum ſinum. Strab.

temeſa, agri Brutij oppidum, æri fodinis olim nobilitatum, quod poſtea literæ vnius mutatione Tepſam appellarunt. Plin. lib. 3 cap. 5. Ouid. 15. Metamorph. hodie *S. Marco* teſte G. Barrio, & aliquando *Meliuitum*.

temeſa, oppidum in Cypro, vbi æris fodinarum locus oſtenditur: vide Strabonem lib. 5. Et Eraſmum in Prouerbio. Temeſſæus genius.

temeſeus, fœnerator quiſpiam, quem Euthymus Locrenſis athleta coegit reddere quicquid vſuratio quæſtu ſibi parauerat.

teminxtita, Hiſpaniæ nouæ oppidum. Vide Mexico.

temnes, Sidoniorum rex ciuitatis proditorem interfici curauit. Diod. Oroſ. lib. 3. c. 7.

temnos, Æolidis vrbs. Plin. Steph. item mons inter Aſiam & Thebenum campum. Ptol.

tempe, Theſſaliæ loca, quinque millia paſſuum longitudine, & fermè ſex latitudine. Peneo amne irrigua, cuius ripæ gramine viridi, amœniſſimiſque veſtiuntur arboribus. Sunt & Tempe in Bœotia, quæ Teumeſſia dicuntur à Teumeſo monte Bœotiæ, ab Ouid. Cygneia dicta. Sunt & alia in Sicilia à nomine amnis Heleri. Denique quælibet loca amœna, nemora præſertim atque aquas habentia καταχρηστικῶς Tempe vocamus.

templum Veneris, oppidum quoddam, vulgò *Cap de Creux*.

templarij, fuerunt heretici in Solymorum ciuitate anno 1030. poſt interitum Philippi Augusti, qui frequentes & aſſidui in templis verſabantur, vnde tractum nomen, Simulachrũ habebant factum ſummo artificio, cui hominis cutem ſuperinduxerant, & binos præfulgentes carbunculos ſub ipſa fronte collocauerant, qui micabant oculorum vice. Huic autem ſimulachro ſacra faciebant, mortuorum corpora in cineres redacta: cæteris potum dabant, qua potione firmiores & conſtantiores ſe futuros putabant. Eos verò qui ex Templarij virginiſque coniugio fuiſſent nati, ſubiecto igne torrebant, ſimulque ex humore deliquati ſuum perungebant ſimulachrum, quo maiorem probarent religionem. Damnati ſunt tandem in concilio Viennenſi, ſententia Clementis Pontificis maximi, qui Benedicto ſucceſſit. Quidam exiſtimant, propter diuitias, quibus nonnulli magnates inhiabant, Templarios horrendis ſceleribus fuiſſe falsò accuſatos, & tandem oppreſſos. Annal. Franciæ.

tempſa. Vide Temeſa.

tempſis, Plin. l. 7. c. 48. cacumen Tmoli montis, in quo, vt ipſe ex Mutiano refert. CL. annis viuunt incolæ.

tenagus, locus Suſianæ regionis ad ſinum Perſicum. Ptol.

tencteri, populi à Liuio Druſo victi, anno mundi 3941.

tenchtheri, pop. Germaniæ Transrhenani, qui cum Vſipetibus & hominum magna multitudine à Sueuis diu agitati, & triennio vagantes Rhenum fluuium tranſierunt, non longè ab oſtio quo Rhenus in ſe mari influit, Menapiorumque agros vtramque fluuij ripam incolentium occuparunt. Hæc gens poſtea Rheno diſcreta, ſollicitauit [illegible] (nunc Agrippinenſes) vt à Romanis deficerent [illegible] imperij Veſpaſiani. Tacitus. Appiano *Tanchtari*, Plutarcho in vita Iulij *Tenteriides*, Ptolemæo *Tingri*, *Tenchteri*. Epitom. Liuij, Germaniæ ſunt populi. Apud VVillichium ſunt, qui hodie propter Rhenum, Luppiam, & Lonam fluuios habitant, vbi ſunt [illegible]que *Heſſi*, & nonnulli *Franci*.

temeba, Cariæ vetus oppidum. Steph.

tendeſimus apud Hiſpalim ſeditione orta propter illatam vim matronis illuſtribus, obtruncatus. Rius.

tenea, oppidum ſexaginta ſtadiis à Corintho. Pauſan.

tenebria vicus Iberiæ: vnde Tenebritani. Steph.

tenebrion, promontorium quoddam. Steph. Ptolemæo eſt in Hiſpania Tarraconenſi. hodie *Cabo de Altaques.*

tenea, vicus Corinthi à Tenne Cycni filio, inter Corinthum & Mycenen. Gentile, Teneates. Regio quoque Tenea vocatur. Steph.

tenedos, inſula inter Leſbum & Helleſpontum, contra Troiam, à Sigæo litore XII. M. paſſ. diſtans, à Leſbo LVI. M. Hæc priùs Leucophrys appellabatur. In hanc ex Troade nauigauit cum nouis colonis Tennes Cycni filius, conditáque vrbe de nomine ſuo, Tenedon eam vocauit, à qua & inſula denominata eſt. Inſula hæc ante bellum Troianum florentiſſima fuit: in qua Græci ſupremas illas, quibus Troia periit, inſidias ſtruentes, ſeſe occultarunt. Virg. 2. Æneid. *Tenedo* adhuc à Sophiano vocatur. Euſtathius ſcribit eam olim quoque *Calydnam* & *Leucophryn* appellatam, cui Diod. & Pauſan. ſuffragantur, *Phœnice* & *Lyrneſſus* etiam Plin. l. 5. cap. 31. nominat. *Tennes* ante bellum Troianum nuncupatam ſcribit Heraclides. *Calydna* numero plurali Troianæ inſulæ ſunt, vt ſcribit Iſacius. Sunt enim duæ propè hanc Tenedum, quæ hodie *Maure* dicuntur. Nigro teſte. Aliis prope Rhodum ſunt. Vide Strabonem in calce lib. 5. *Calynam* poſtea *Calymnam* nominatam ab Ouidio tradit Camerarius eo verſu,

--Fœcundáque melle Calymna.

Temericus campus, circa lacum Copaiden. Straboni.

tenes, Tenedi, vrbis conditor, à Tenediis eam ob cauſam Deus habitus. Hic legem tulit, atque induxit morem, vt à tergo iudicis adſtaret quiſpiam ſecurim tenens, videlicet in hoc paratus, vt qui perperam quid in iudicio dixiſſet, opinor mendacium, aut falſum teſtimonium, eum protinus ſecuri feriret. Vide prouerbia, Tenedi ſecuris, Tenedius homo, Tenedius patronus, apud Eraſm.

tenefis, Æthiopiæ ſub Ægypto regio. Strabo.

teniæ, fontes in Arcadia, ſtadiis circiter ſeptem ab Amilo vrbe. Pauſan.

tenion, vrbs Achaiæ: vnde Tenius. Steph.

teniſſa, Mauritaniæ Cæſarienſis oppidum. Ptolem. *Tremiſſem* Nigro.

tenitæ, credebantur eſſe ſortium deæ, quòd tenendi poteſtatem haberent.

tennagora, Indiæ intra Gangem vrbs. Ptolem.

tennes, Cycni filius, à quo Tenea, vicus Corinthi, Stephano. Fortè idem qui Tenes iam dictus.

tennum, oppidum, ex Æolicis, vnde Hermagoras fuit is, qui de dicendi arte conſcripſit, vt author eſt Strabo lib. 14. vnde Tenites Ciceroni pro Flacco.

tenos, Laconiæ vrbs. Steph.

tenos, inſula in Ægeo mari, vna ex Cycladibus, in qua vrbs eſt eiuſdem nominis, quam propter aquarum abundantiam Ariſtoteles Hydruſſam appellatam dicit, aliqui Ophiuſam. Plin. lib. 12. cap. 4. Stephanus à Tene conditore dictam ſcribit. Ariſtoteles in Mirabilibus, & Athenæus 2. Dipnoſo. fontem in ea eſſe ſcribunt, cuius aqua vino non permiſceatur. Eſt etiam vrbs Laconica, vna ex centum: Ciuis Tenius vel Teneus. Steph.

tenſa, magnæ Græciæ inſula, ab Ionibus inſtituta. Solin.

tentyra, orum ſiue Tentyris, idis, vrbs Ægypti in eiuſdem nominis inſula, quam Nilus efficit. Eius incolæ Tentyritæ dicuntur, qui tanto crocodili terrore eſſe dicuntur, vt ſola voce eorum audita in fugam vertantur. Plin. lib. 8. cap. 25. Strabo lib. 17.

tentyris, Ægypti oppidum. Ptolem. Strabo Steph.

tenupſis, oppidum Nubeorum in Æthiopia ſub Ægypto. Plin.

teos, Steph. Ioniæ ciuitas, Anacreontis poetæ patria, qui ab ea Teius eſt cognominatus. Vide Teium. Inſuper Stephanus & Strabo antea ab Anacreonte *Althamus* dictam ſcribunt. Theuetus nunc *Suſor* nominari dicit.

teos, alia in Dirbis Scythiæ, ad quam palus eſt, piſcibus referta è quibus perſerenum oleum manat in ſumma aqua, tanta copia, vt colligi in vaſa poſſit, vſibus aptum. Steph.

tephene, Palæſtinæ toparchia. Plin.

tepula Aqua, vrbis Romæ: Plin. 36. c. 34, etiam *Iulia* vocatur apud Frontinum.

Teracatriæ campi Germaniæ iuxta Danubium, Ptolem. *Kudigvviſer* & *Marchfelder* Lazius dicit eos hodie vocari.

teracina. Vide Taracina.

terapne. Vide in dictione Terapne.

terapſe, inſula non magna iuxta Carthaginem. Gentile, Teraſæus. Steph.

teratius. Vide Tarchetius.

terbetia: vrbs Siciliæ: Ciues, Terbetini: Stephanus.

terebris, fluuius Hiſpaniæ Tarraconenſis Ptol 12. c. 6. Tuder Plin. l. 3. c. 4.

terebus, Hiſpaniæ Taraconenſis fluuius circa Carthaginem, Ptolem.

teredon, vrbs ad mare Rubrum: Gentile, Teredonius, Ptolem. ad Euphratis oſtium in ſinu Perſico. *Balſera* Ortelio. *Diridotis* apud Arrianum, qui vitam Alexandri magni deſcripſit, vocitur. Videtur ab eodem Arriano, cuius Periplus maris Rubri extat, *Apologus* dici, *Auge* apud Æthicum. Vide Charax.

terei. Vide Zabari.

terentia, Ciceronis vxor, ex ipſius epiſtolis notiſſima, Tullio adhuc ſuperſtite nupſit Saluſtio, poſtea Meſſalæ. Plinius lib. 7. c. 48. vixit annos 117.

Terentius, poëta comicus, Carthagine natus, Terentij Lucani libertus: qui cùm eſſet egregia indole à patrono eruditus, venit in amicitiam nobilium, maximè Lælij & Scipionis: quorum opera adiutus in ſcribendo fertur ob elegantiam ſermonis, teſte Cicerone, cui adſtipulatur etiam Varro. Vide cætera in commentariis Donati in Terentij comœdias. Non obſcura fama eſt, adiutum Terentium in ſcriptis à Lælio & Scipione. Eandem ipſe famam auxit, non enim niſi leuiter ſe tutari conatur prologo Adelphorum.

terentius Culeo Senator Romanus, captus à Carthaginenſibus, redemptus ab Africano maiore, ac currum eius cum pileo capiti impoſito ſequutus. Liuius 10. de bello Punico. Hinc natus error apud quoſdam, Terentium comicum putantes.

terentius Scaurus, grammaticus, quem Gellius dicit floruiſſe Adriani temporibus, ac librum de Cæſellij Vindicis grammatici erroribus ſcripſiſſe.

terentius Varro, collega Æmilij Pauli, poſt cladem Cannenſem cum reliquis exercitus Canuſium ſe recepit. Cui Romam redeunti gratulatus eſt populus Romanus, quòd de Republica non deſperaſſet. Plutarch. Liuius.

terentum, locus in campo Martio, ita dictus, quòd in eo ara Ditis patris in terra occultaretur: quæ ludis tantùm Secularibus effoſſa terra oſtendebatur: iiſque peractis rurſus claudebatur. Hinc ludi Terentini dicti, qui alio nomine Seculares vocantur, qui centeſimo quoque anno tribus diebus continuis, tribúſque noctibus celebrabantur: tametſi poſtea ambitione principum minore interiecto ſpatio, aliquoties fuerint celebrati.

terenuthis, Steph. vrbs in Ægypto.

tereſſa, Pomponio Æolidis vrbs.

tereus, Italiæ fluuius, vnà cum Amaſeno in Lirim effluens. Sabinus in Virg. Æneid. 7.

tereus, rex Thracũ, Martis ex Biſtonide Nympha filius: qui cùm Prognen, Pandionis Athenarum regis filiam vxorem duxiſſet, eius etiam ſororem Philomelam per ſpeciem viſendæ ſororis à patre abductam vitiauit, vitiatæque linguam præcidit, arctiſſiméque eam cuſtodiæ incluſit. Quod facinus cùm illa indicare aliòqui non poſſet, acu in tela depictum ſorori ſuæ tranſmiſit. Qua re cognita, Progne vltionem in Orgiorum tempus differt: quo tempore matronis pluribus comitata, quæ bacchantium ritu thyrſos & cornua geſtabant, ſororem carcere eripit, bacchantiſque habitu indutam, in aulam perducit, vbi cum illa communicato conſilio, Itym filium arreptum dilacerat, patrique comedendum apponit. Quod cùm ille ex pueri capite, ſub cœnæ finem in conuiuium allato cognouiſſet: iámque ſtricto gladio ad vltionem properaret, Progne mutata eſt in hirundinem, Philomela in auem ſui nominis, Itys in Phaſianum, Tereus autem in vpupam egregio ſanè figmento. Nihil eſt enim vpupa fœdius, nihil inquinatius, quæ nuſquam libentiùs commoratur quam in ſtercoribus. Ad hæc longo & acuto roſtro vpupa tanquam cuſpide armata exercet tyrannidem in auiculas, habétque criſtam plicabilem, quæ cùm erigitur per longitudinem capitis, refert diadematis regij ſimilitudinem. Vnde quidam lepidè in vpupam ſiue Tereum luſit:

Rex fueram: ſic criſta probat: ſed ſordida vita
Immundum è tanto culmine fecit auem.

Seruius. Ouid. 6. Metamorph. Vide Philomela & Progne.

tergedum, Æthiopiæ ſub Ægypto oppid. Plin.

tergemine, Diana dicta eſt: ſolet enim Luna in triplicem ſpeciem ſeſe conuertere: aut quòd ipſa tres facies ſeu vias, hoc eſt, tria numina in diuerſis locis habeat: nempe in cœlo vbi Luna dicitur: apud inferos, vbi Hecate ſiue Proſerpina nominatur: in terra ſeu ſyluis, vbi Diana vocatur. Horat.

Montium cuſtos, nemorumque virgo,
Quæ laborantes vtero puellas
Ter vocata audis, adimiſque letho,
Diua triformis.

Et quidam incertus author.

Terret, luſtrat, agit Proſerpina, Luna, Diana.
Ima, ſuperna, feras ſceptro, fulgore, ſagitta.

Palæph. lib. 2.

tergeſte, oppidum, ab Aquileia ſtadiis 180 diſtans, vt inquit Strab. hodie Trieſtum vocatur. Plinius lib. 3. capite decimo octauo, coloniam Venetorum vocat, quæ diſtet 23000. paſſuum ab Aquileia. Ptol. Tergeſtum Iſtriæ coloniam vocat lib. 3. capite primo. Vide Tegeſta. *Tegeſtra* vocat Steph. & Tegeſtræorum vrbs Diodoro dicitur.

Tergeſtinus ſinus, Plin. vocatur à Stephano Aquileius ſinus, intimus maris Hadriatici receſſus eſt. Hodie *Golfo de Trieſte.*

tergilani, Lucanorum gens. Plin.

tergis, vrbs Lybiæ iuxta Æthiopiam. Gentile, Tergites. Steph.

terias, fluuius Siciliæ. Plin. *Iarretta* hodie.

teridata, Meſopotamiæ vrbs. Ptol.

terillus, Himeræ tyrannus anno mundi 3477.

terina, vrbs Italiæ à Crotoniatis condita, & fluuius eiuſdem nominis. Sunt qui velint inſulam eſſe, in quam Ligea Siren maris æſtu reiecta ſit. Ciuis, Terineus. Steph. *Mantea.* Nigro *Nucería* circa Xerinæ reliquias ſtatuitur à Barrio: de eo, Diod. & Strab.

Terineus ſcopulus, cuius meminit Plinius, cúmque *Nauem* vocant nautæ: ſic Gabriel Bar. in libello ſuo de Calabria, vbi eum iam in ſicco eſſe ait.

teriſci. Vide tauriſci.

termantia, Appiano in Ibericis, Hiſpaniæ ciuitas hodie exigua, quam *Nueſtra Senora de Termes* vocant.

termeleis, vel termera, vrbs Lyciæ, à termere dicta. Ciuis, termereus. Her. ciues termilas vocat, oraculum verò eis datum termeleas. Stephan. Vide telmera.

termerum, Coæ inſulæ locus apud Strabonẽ.

termes, Plinio Celtiberiæ oppidum eſt. *Terme* fortè Flor. 4. cap. 11. τέρμης Ptolemæo in Auacis.

termetis, Aſiæ minoris mons, Olympi radicibus iunctus, Plinius.

termile, mons, qui nunc Chimera dicitur in Lycia. Strab. libro 13. cap. 14. Vide telmera & termera.

termiliæ, populi, Strab. lib. 12. Hos Sarpedon Minois & Rhadamanti frater colonos ex Creta duxit, ac termillas nominauit: cùm prius Minyæ vocarentur, vt Herodotus refert. Ac prius etiam Solymi; poſteà Lycon Pandionis filius, eoſdem à ſe Lycios appellauit. quæ profectò ratio Lycios ac Solymos eoſdem eſſe oſtendit, quanquam poëta eos ſeparet: nam de Bellerophonte è Lycia profecto dicitur,

Hic Solymis iterùm præſtantibus intulit arma.
Vide Milyas & Termile.

terminalia, feſta Varro appellata eſſe exiſtimat, quod is dies anni extremus erat conſtitutus. Ego potiùs à termino deo nomen ſumpſiſſe exiſtimo.

terminalis Apollo dictus eſt, ab adiudicatis finibus, quòd Hermonienſes de terræ finibus contendentes victores fecerit; Palæph. libro primo.

terminus, Dei loco habitus eſt, quòd poſt Saturnum exactum cædes ac lites ruſticorum dediuidendis agris ſuſtuliſſet. Sacrificabant ei menſe Februario in æde, qua ſuper eum foramen in tecto patebat, quòd nefas eſſe putarent terminum intra tecta conſiſtere. De hoc extat lepidum ænigma apud Gellium lib. 12. c. 6. quòd Ioui ſolus omnium deorum cedere noluerit, Ouid. 2. Faſtor.

termiſſum, Hiſpaniæ ampliſſ. oppidum. Appian.

termiſſus, vrbs Piſidiæ duplex: altera maior, altera minor, colonia maioris. Gentile, termiſſeus. Steph.

termus. Sardiniæ fluuius. Ptol.

terpander, ſiue terpandrus. Arineus, ſiue Leſbius poëta lyricus, primus in lyra Heptachordum & lyrici carminis canonem ſcripſit: quanquam Philemoni quidam aſcribunt. Suidas. Strabo autem lib. 13. Methymneum facit, quod oppidum eſt Leſbi: dicítque de tetrachordo Heptachordum repeperiſſe, vt eius indicant carmina. Hinc Virg. 6. Æneid.

Obloquitur numeris ſeptem diſcrimina vocum.
Huius famæ ac nominis maximum indicium, quòd Lacedæmonij ſeditione quadam admoniti fuerint ab oraculo, vt terpandrum mitterent, qui lyræ & poëſeos dulcedine animos vulgi ac tumultus ſedaret, ex quo poſtea his prouerbium manſit, ſi quando ducem audiant muſices concentum, ſecundùm Leſbium cantum, ex libro prouerbiorum Græcorum.

terphalæi, populi, 1. Eſdr. 4. Lat. raptores fatigati vel laborioſi, aut ſerie miraculoſa vel ruinoſa: aut ex Syro & Hebr. mons vel cuſtos miraculi vel ruinæ aut folium arboris.

terpnus, citharœdus, cuius cantu oblectatum Neronem ſcribit tranquillus his verbis: Statim vt imperium adeptus eſt, terpnum citharœdum vigentem tunc præter alios accerſit, diebúſque continuis poſt cœnam canenti in multam noctem aſſidens, paulatim & ipſe meditari exercitaríque cœpit, nec eorum quicquam omittere, quæ generis eius artifices vel conſeruandæ vocis cauſa, vel augendæ factitarent.

terpſichore, vna nouem Muſarum, ſic dicta, quòd choreis & tripudiis delectetur: vel, vt Plutarchus ait, quòd maxima vitæ pars ea delectetur & gaudeat. Huic quidam citharæ inuentionem tribuunt.

terſos & terſia. vide tarſus & tarſuras.

terſum, regio à Græco verbo τερσαίνειν, dicta, quod exſiccare ſignificat. Huius enim regionis loca primùm poſt diluuij vaſtitatem, in proximum pelagus receptis aquis, apparuiſſe, & ſole deſiccata conſtitiſſe, pro conſtanti autumant. Eratoſthenes autem ideò illam terſum appellatam ſcribit, quoniam eo in tractu primi degentes homines, tritici, & leguminum fruges, vt reconditæ perdurarent, exſiccaſſe perhibentur: cùm antea eiuſmodi non adhibita cura collectæ facilè putreſcerent & interirent. Sunt qui illam vrbem tarſum à pedis parte ſic vocata, appellatam fuiſſe dicunt: quoniam eo loci Bellerophon de Pegaſo cecidiſſe, pedémque offendiſſe dicatur. Polyhiſtor tamen non Bellerophontem, ſed Pegaſum eo in loco crus fregiſſe ſcribit, tarſúmque ciuitatem poſtmodum ibi conditam in illius rei memoriam, ab antiquis ſic fuiſſe denominatam, Leonic. Thom. l. 3. c. 31.

tertia, ſiue tertulla per diminutionem Bruti ſoror, vxor Caſſi, ſic dicta, quia poſt duos edita eſſet. Hæc abortum fecerat: quod queritur Cicer. ad Atticum lib. 4. 318. Tertullæ nollem abortum: tam enim Caſſij ſunt iam quàm Bruti ſerendi.

tertius nomen viri. Rom. 16.

tertullus, nomen oratoris cuiuſdam, accuſatoris Pauli, Act. 24.

tertullus, conſul, an. ſal. 412.

tertullianus, theologus primus Chriſtiano-

-rum qui Latinè ſcripſerunt, cuius multa legantur opuſcula eloquentiſſimè ſcripta. Hic tamen vt ſcripta eius indicant, animam dicit immortalem quidem, ſed eam effigiatum corpus eſſe contendit, neque hanc tantum, ſed ipſum etiam Deum corporeum eſſe dicit, licet non effigiatum: neque tamen hinc hæreticus creditur eſſe factus; erroneum vtique eſt.

teſa, Carmaniæ vrbs. Ptol.

teſiphon, tyrannus, deuictus fuit in Theſſalia à Philippo Melopa, anno diluuij 3606.

teſippeus, x. Athenienſium rex, regnauit an. 27. anno mundi 3140.

teſqua, loca edita; aſpera & inculta, ipſa ſitu atque ſilentio religionem quandam & horrorem incutientia. Horat. Varro libro 6. de lingua Latina, Teſca ſcribit per c literam: putatque Teſca dicta, quaſi tueſca, à tuendis ſacris: locáque quædam agreſtia interpretatur, deo cuipiam conſecrata: Accij teſtimonio idipſum confirmans, ex Tragœdia, cui Philoctetæ nomen eſt, in hunc modum citato: *Quid tu es mortalis, qui in deſerta & Teſca te apportes loca?* Quid autem Teſcorum nomine ibidem intelligere debeamus, explicat idem Accius, paulò poſt ſubiungens, *Celſa Cabyrum delubra tenes myſteriáque priſtina Caſtis concepta ſacris.* Hæc Varro.

teſſuinum Piceni vrbs apud Blondum & Nigrum, qui addit eam hodie *Treſſimium* appellari: ſed *Murotraſino* habet Leander.

teſta Libyus Triton, apud Celtiberos regnum tenuit: anno mundi 2550.

tethiopobatæ, Herod. populi ſunt in Libya.

tethys, yos, Cæli & Veſtæ filia, ſoror Saturni, coniunx Neptuni, fluuiorum & Nympharum mater, vt eſt author Heſiod. in Theogonia. Ouid. tamen lib. 5. Faſt. videtur ſentire illam fuiſſe Titani filia qui fuit Saturni frater natu maior. Vide Neptunus, & Mythologos in eiuſdem nominis explicatione.

tetolata. Vide Tecolata.

tetrachoritæ, populi, qui aliàs Beſſi & Tetracomi Strab. lib. 7.

tetragonis, Plinio Arachoſiæ oppidum eſt, ſub Caucaſo, quod antea *Cartana* dictum fuit.

tetranaulochus. Vide Naulochus.

tetrapyrga. Vide Antipyrgus & Taureſinum.

tetrapolis, Syriæ regio (vt inquit Strabo. libro 6.) in qua ſunt quatuor inſignia oppida Item pars Atticæ Tetrapolis dicebatur, quòd vicos & ciuitates quatuor haberet, Oenoen, Probalintum, Tricorithon (aliàs Tricorynthon) & Marathonem. Priùs autem Hittenia vocabatur. Steph.

tetricus (inquit Seruius) mons in Sabinis aſperrimus, vnde triſtes homines tetricos dicimus.

tetrinius teſte Suetonio, fuit latro, qui cùm poſtularetur, Tetrinios eſſe ait Caligula imperator, hoc eſt, ipſos accuſatores, latrones eſſe, & talis qualis dicebatur Tetrinius.

tetrionenſis. Vide Dertona.

tetriſia. Vide Tiriſtria.

tertius Caballus. Vide Sextius.

teucá, regina Illyricorum, Romanos ſæpe fregit, caſtitate admodum clara. Hæc, vt author eſt Plin. lib. 34. cap. 6. P. Iunium & T. Coruncanum, legatos Romanorum ſumma iniuria interemit. Vide Teutha.

teucer, Samandri Cretenſis filius, qui in Troade vnà cum Dardano genero regnauit: vnde Ilienſium regum fluxit origo. Ab huius nomine Troia teucria dicta eſt, & troiani ipſi teucri.

teucer, Telamonis ex Heſione filius, ſagittandi peritiſſimus, quem Homer. 8. Iliados inducit ſub Aiacis fratris ſui clypeo latentem, multóſque Troianorum occultè ex inſidiis vulnerantem. Hic cùm euerſa Troia in patriam rediiſſet indignatus Telamon, quòd necem Aiacis fratris ſui, Vlyſſis inſidiis circumuenti, vltus non eſſet, Salamine eum expulit. Patria itaque profugus, nauigauit in Cyprum, ibíque vrbem condidit, quam de nomine relictæ patriæ Salaminem appellauit.

teuchita. Vide Arſinoe.

teucria, gens apud Virg. vnde Teucer.

teucris, vrbs & regiò Troadis, & Dardania poſt dicta.

teudamedus, Homero Iliados ſecundo, pater Pelaſgi.

teudaſia. Vide Theodoſia.

teudelina, Caribaldi Bauarorum regis filia, anno ſalut. 594.

teuderium. Ptolem. l. 2. cap. 11. vrbs Germaniæ Hodie Padeburna, vulgò *Paderborn*.

teumeſſus, Bœotiæ exiguus mons, in quo Hercules adhuc penè puer leonem Teumeſium occidit, eique pellem detraxit, qua ſemper poſtea pro pallio vſus eſt. Leo autem à Ioue in cælum tranſlatus dicitur, vt gloriæ Herculis conſuleret, qui eum inermis occiderat. Numeratur autem hic mons inter eos qui Bacchi ſacris erant dedicati.

teumeſſus, paruulum oppidum in Thebanis finibus. Eſt etiam hoc nomine fluuius, & regio.

teuochis, vrbs Ægypti, & lacus eiuſdem nominis. Ciues, Tenochites. Steph.

teuriochæmę Ptolem. ſunt Germaniæ populi, *Duringer* videntur in tabula Manſueldiæ ſtellæ, cui ſuffragatur Peucerus.

teurnia, Ptolemæus Norici vrbem habet, quam Lazius in ſuo opere de gentium migrationibus, *Kachſtadt* nominat. *Bernau* verò, ad lacum Chimſe eſt Pirchaimero.

teutunum. vide Titana.

teutates, lingua Gallica dictus eſt Mercurius, qui ab aliis humano ſanguine placabatur: nam pro victimis homines immolabant, mini-

ſtriſque vtuntur ad ea ſacrificia Druidibus. Alij immani magnitudine ſimulachra habebant, quorum contexta viminibus membra viuis hominibus complent: quibus ſuccenſi circumuenti homines flamma exanimabantur, quoſdam ſagittis configebant: & intra ſacras ædes, patibulo ſuffigebant. Strabo. Lucan. lib. 1.

Et quibus immitis placatus ſanguine duro
Teutates, horrénſque feris altaribus Heſus.

teuteus, XXIX. Aſſyriorum rex, regnauit annis XL. anno mundi *2790*.

teutha, regina Illyriorum. Vide Teuca.

theuthadamas nomen patris Pelaſgi. Hom. *2*. Iliad.

teutis, vir princeps, qui ad expeditionem Troianam cum Græcis nauigare volens, dum in Aulidis rupes impegiſſet, indignatus Palladem vulnerauit haſta. Stephano, vrbs Arcadiæ. Gentile, Teuthides.

teuthrania, Plinius libro quinto, capite tertio, regio ſupra Elida & partem Troadis, in Mediterraneo, quam Myſi antiquitus tenuere. Stephano Myſiæ ciuitas eſt, à Teuthrante dicta, *Thymana* Ptole. habet *Tripoli* vocat nouo nomine Theuetus. Vide Pergamum.

teuthras, Pandionis filius, Ciliciæ & Myſiæ rex, qui Augem Alei filiam, ab Hercule compreſſam, ideóque patris iuſſu vnà cum Telepho filio arcæ incluſam & ad oſtium Caici fluminis delatam, vxorem duxit, filiúmque eius Telephum pro ſuo educauit: vt ex Euripidis ſententia refert Strab. lib. decimotertio. Sunt qui Teuthrantem hunc quinquaginta filias habuiſſe tradant, quas Hercules omnes nocte vna compreſſit, grauidáſque reliquit. Ouidius in Epiſtol. Deianire ad Herculem. Vide Thraſyllum.

teuthrone, Ptolè. Laconicæ vrbs, *Scopia* Nigro appellatur.

teutluſa inſula Ioniæ, Thucyd. Gentile, Teutluſſæus, Steph.

teutoburgenſis ſaltus, Germaniæ locus apud Tacitum, clade Romanorum ſub Quintilio Varo nobilis, hodie *Teute* vel *Teuteberg*, ſilua eſt ſic dicta, prope quam locus qui *VVinfeldiâ* eſt, Campus victoriæ dicitur: Tractus hic patet in longitudine *400*. paſſus, & *200*. latitudine non longè ab arce *Falckemburg*, & oppidulo *Horn*, in itinere quo itur Pedeborna Bylfeldum & Monaſterium. Ex Chronico Mansfeldæ à Cyriaco Spangebergo Germaniæ ſcripto. Germanici ſaltus vocatur hic locus à Liuio lib. 9. niſi quis malit hic Liuium communi vocabulo de Germanorum ſaltibus, quam de Germanici Imp. intellexerunt nonnulli.

teutoburgium, Ptolem. & Anton. Pannoniæ inferioris vrbs *Funfkirchem* interpretatur à Volaterrano. *Quinqueecleſienſem* vocant Neoterici latini *Funskirchen*. Hanc Murſiam olim dictam putat Auentinus, cuius Anton. meminit, & Aurelius Victor. Bonfinio *Peuce* videtur. Eius fortè, cuius mentio eſt apud Strabonem lib. 7. quam in Danubio ſitam tradit, VVolfg Lazius credit *Teutoburgum* Ptolemæi, *Amantia* Antonini & *Quinque Eccleſias* in eundem ſitum ſiue locum incidere.

teutomalius, Saluiorum rex, an. mundi 3842.

teutones, ſiue Teutoni. Germaniæ populi, Ingeuonibus à Plin. annumerati: ita dicti à Teutone ipſorum deo (Tacitus Tuſconem appellat) quem indigenam, & terra ortum exiſtimabant, Hinc Tuſconicus. *Teutſche* patria lingua interpretantur.

teutonus, Hom. Iliad. *6*. Axili pater.

T H

Thaas filius Nachor ex Romana concubina. Geneſ. 22. Lat. hyacinthinus, vel feſtinans, aut ſilens.

thabis, Scythiæ mons in Aſia. Mela lib. 3.

thabor, vulgò *Saron* mons eſt in medio Galilææ campo, mira ſublimis rotunditate. Nam eius altitudo [vt li. 4. Hegeſippus ait] 30. eſt ſtadiorum: vertex autem ipſe campeſtris, XXIII. ſtadiis patet. Ier. 46. Pſal. 88. ciuitas in tribu Zabulon Leuitis data. 1. Par 6. Iud. 4. 1. Reg. *10*. Lat. electio, ſiue puritas: aut Syriacè contritio, vel confractio. Eſt autem Chriſti transfiguratione clarus. *Thabirius* aut *Ithabirius* Latinè dicitur. Hic mons à Polybio lib. 5. *Maſiois* nominatur, in cuius iugo vrbs eſt, ἀταβύριον nomine.

thabraca Ptolem. Tabracha Plin. & Tabraca Pomponio: τάβραχα habet Stephanus, Africæ propriæ vrbs. *Bugia* vocat Fazellus, ſed hanc Bugiam putat Caxaldus, *Igilgile*. Ptolemæi eſſe, & Sabellicus *Vzuath*. Pro Vzicath nonnulla Ptolemæi exemplaria habent *Thuzicath*.

thadal rex Gentium, Gen. 14. Lat. conterens iugum. ſiue ſcientia eleuationis vel aſcenſionis.

thaddæus, vnus ex Apoſtolis, Matth. *10*. qui ibidem iuxta lectionem Græcam dicitur Lebæus Euſeb. lib. 1. cap. 15. hiſt. Eccl.

thonæus, Florentinus medicus, qui tanta fuit celebritate nominis, vt ad curam ægrorum extra vrbem vocatus, non vilius quàm 50. aureorum mercede in ſingulos annos peregrinaretur: vocatúſque ab Honorio quarto centum ſibi ſtatui voluit, à quo curato decem millia reportauit. Volater.

thahan, filius Thale 1 Par. 7. Lat. deprecans, aut miſericors, ſiue gratioſus vel gratia.

thahath, nomen viri. 1 Par. *6*. 7. Lat. ſubter, vel ſubtus, aut pauor, ſiue formido: vel Syriacè deſcenſio. Et item *23*. Iſraëlitarum manſio, Num. 33. *26*.

thais, meretrix nobilis, patria Alexandrina,

qua cùm Athenas quæſtus gratia ſeſe contuliſſet, Atticæ iuuentutis florem in ſui amorem pellexit. Hanc carminibus ſuis celebrauit Menander comicus poëta: vnde & Menandreæ epitheto à poëtis inſignitur. Fuit & Thais altera à D. Panuphrio admonita, quæ relicto quæſtu meretricio, ſancta mulier euaſit. Nam ignotus ad eam ingreſſus, ſecretum petebat magis ac magis: illa verò dicente neminem niſi Deum poſſe conſpicere: ille ſumpta hac occaſione, ad Dei metum ac religionem eam eſt exhortatus, qui poſſet etiam occulta conſpicari. Volater. lib. 20.

thalamæ, vrbs Meſſeniæ. Paſiphaes templo & oraculo nobilis, vt docet Plutarchus in Ægide, Steph. Nigro *Vaſilopotamo* nuncupatur, *Calamata* nouo nomine vocat Gemiſtus.

thalamanæi populi Perſis ſubditi, Steph.

thalamegus, nauis genus, Athenæus. Ædificauit Ptolemæus Philopator nauem etiam fluuialem, quæ Thelamegos vocabatur. Longitudo eius ſeſtadium, latitudo quæ eſſet ampliſſima triginta cubitis, altitudo cum ſuggeſtu tabernaculi, paulò minor quadraginta cubitis. Figura eius neque longis nauibus, neque rotundis aſſimilis. Hæc nauis aliis omnibus dicitur nauithalamus, nauis cubiculata, & bucentaurus, & Thalamij hora.

thalamia, vrbs Theſſaliæ, quæ & Thameia. Gentile, Thamieus. Steph.

thalaſſa, ciuitas littoralis Cretæ, haud procul à loco, qui Boni portus dicitur. Act. 27.

thalaſſar, regio Syriæ, Iſa. 37. Appellatur & Thelaſſar, 4. Reg. 19. Lat. ſuſpenſio vel tumultus principis, aut ſuſpendens canticum, vel tumulus canentis.

thalaſſius, deus nuptiarum: de quo vide Liu. li. 1. Decados 1. & Plutarchum in Romulo.

thale, nomen viri. 1. Paral. 7. Lat. humectatio aut viriditas, ſiue humectans, aut vireſcens.

thalecus, Lacedæmoniorum rex, regnauit annis XL. anno mundi 3110.

thales, vnus ex ſeptem Græciæ ſapientibus, obiit Olympiade 58. cùm certamen ſpectaret, æſtu ac ſiti fatigatus, Geometriæ apud Græcos primus repertor, & naturæ ſeu rerum certiſſimus contemplator, qui reperiſſe fertur temporum ambitus, ventorum flatus, ſtellarum motus, tonitruum ſonora miracula, ſyderum obliqua curricula, Solis annua reuerticula. Mercaturam exercuit. Plutarch.

thales, poëta Lyricus Cretenſis, quem è Creta Solon Spartam miſit, cuius odis & poëſi Spartani deliniti, animarum feritatem nimiam ex Lycurgi legibus imbutam caſtigabant. Plutarc. in Solone.

thaleſtia, vel Thaleſtris, regina Amazonum quam alij Minitheam vocant. Hæc cum trecentis mulieribus occurrit; triginta quinque dierum inter confertiſſimas gentes itinere facto, Alexandro in Hircania res gerenti, vt liberos ex rege ſuſciperet: & vt viſa eſt vterum impleſſe, diſceſſit. Strabo lib. 11. Clitarchus Thaleſtrin ſcribit à Caſpiis portis & Thermodoonte profectam, ab Alexandria veniſſe, &c.

thalia, nymphæ nomen. Vide Talici.

thalia, vna ex nouem Muſis ἀπὸ τοῦ θάλλειν, quod inter cætera ſignificat virere ſeu florere, propterea quòd Poëtarum fama nullo tempore marceſcat. Horatius argutam eam appellat. 4. Carminum Ode. 6. *Statius laſciuam*, 2. Sylu. 1.

thalia, inſula quædam Tyrrheniæ. Ariſtotel. in Mirabilibus.

thalluſa. Vide Daphnuſa.

thalpuſa, vrbs Orchomeni in Arcadia. Steph. Gentile, Thalpuſius.

thalus, vir eximiæ velocitatis, quem Iupiter æreis pedibus finxiſſe dicitur. De quo vide annotationes Baptiſtæ Pij.

thamanæi, populi Perſis tributarij. Herodotus lib. 3.

thamar, vxor Her primogeniti Iudæ. Gen. 38. Eſt & vrbs Syriæ nobilis quæ nunc Palmyra dicitur, olim à Salomone conſtructa. Ezec. 48. Hęc ab Adriano principe Hadrianopolis. Filia item Dauid, 2. Reg. 11. 1. Par. 3. Sic vocabatur & filia Abſalon, 2. Reg. 14. Lat. palma, vel dactylus ſiue commutatio, vel permutatio, aut amaritudo.

thamela. Vide Thalamia.

thameſis, celeberrimus Angliæ fluuius primò Iſis nominatus, paulò ſuprà Vinchelcombiam vicum oritur. Deinde riuis paſſim auctus contra Ozonium cum flumine Thami coniunctis aquis, cum eo nomen quoque coniungit. Ad extremum maris fluentis ac refluentis excipitur: atque nauigabilis & vaſtus, magno Anglorum commodo, Londinum alluens in Oceanum influit. Incolis hodie *Thames* ſcribitur, ſed *Tems* pronunciant.

thamna, vrbs Palæſtinæ. Stephan. Gentile Thamnitæ.

thamna, concubina Eliphaz filij Eſau. Gen. 36. Lat. verita ſiue prohibita, aut perfecta, vel conſummata commotio.

thanna, Ioſ. 15. Ciuitas in tribu Iuda, Lat. imago vel figura, aut numeratio vel numerans, aut Syriacè conſtituens.

thamnas, idem. Gen. 38.

thamnata, idem. Iud. 14. & 1. Machab cap. 9. *Tinim* eam nominat Beniamin.

thamnath-ſara, ſiue Thamnath-ſare, ciuitas in montanis Ephraim, ab Iſraëlitis Ioſuæ duci tanquam hæreditas attributa. Ioſ. 19. & 24. eadem quæ & Thamnath-hares, per litterarum tranſpoſitionem. Lat. figura, vel imago extenſa, vel remanens aut fœtens, ſiue numeratio reſidua, aut numeratio extenſionis, vel fœtoris:

aut ex

aut ex Syro & Heb. conſtituta extenſio, vel fœtor aut ſtatuta reſiduitas.

thamuda, locus prope Nabathæos Arabes. Steph.

Thamyras, ſiue Thamyris, Suidæ poëtæ nomen ex Thracia, qui cùm omnes pulchritudine præcelleret, ab initio mare dilexit, deinde mutata conſuetudine, Muſas amauit, cum quibus de cantu certauit hiſce conditionibus, vt ſi vinceret, earum complexu potiretur ſi ſuccumberet, ab illis pateretur, quicquid eis videretur. Itaque ſuperatus, & oculis & lyra priuatus eſt. Hinc manauit prouerbium in eos qui præter ingenium proprium aliquid agunt, Thamyras inſanit. Homil.

tham, Ægypti ciuitas, vnde Tinaces dicti ſunt, quòd ibi primùm habitarint poſt diluuium. Comeſt. in cap. *6*. Geneſ.

thanach, ciuitas. *3*. Reg. *4*. *1*. Paral. 7. data dimidiæ tribui Manaſſe. Ioſ. *21*. Iudic. *1*. & *5*. vocatus & Tenach. Ioſ. 17. Lat. confringens vel humilians ſe, reſpondens ſibi.

thanah-ſelo nomen loci. Ioſ. *16*. Lat. ficum vel ficulneam diſſoluens aut diſcalceans, ſiue decorticans, ſiue ficulnea errans vel mentiens: aut ficulnea abundantiæ vel pacis, ſeu occaſio erroris vel mendacij, aut occaſio (ſc. eſt) abundantia vel pax.

thanatos, inſula in Oceano Gallico Britanniæ (vt Solinus refert) proxima, frumentariis campis fœlix. In ea nullus anguis viuere poteſt: quin aſportata aliquo terra angues illico perimit. Dicta Thanatos à morte ſerpentium: partem huius hodie *Tenet* incolæ vocant, Bedæ *Tanetos* dicitur. Humf. Lhuyd. ſcribit antiqua & vera Britannica lingua *Ynis Ruochiim* vocari. In Aldinis exemplaribus *Athanatis* habetur. Ioannes Camers ſubdubitat num eadem ſit cum *Etta* Antonini, aut *Agatha* Ptolemæi, Galliæ Narbonenſis adiacente.

thaneum, metropolis fuit Ægypti, in qua Moſes multa ſigna fecit. Vide Tanis.

thauchumeth pater Saraiæ, *4*. Reg. *25*. Iere. *40*. Lat. murus, ſiue donum indignationis vel caloris, aut requies mortis.

taphnes, ſiue Taphnis ciuitas Ægypti. Ier. *43*. *44*. & *46*. Ezech. *30*. vide Tanis.

thapæaſa, ſiue Thapſa, Lat. tranſitus, vel claudicatio, vel paſcha, i. locus vbi paſcha fit, ciuitas 3. Reg. 4. *24*. & 4. Reg. *15*. *16*. Hebraici interpretes dicunt eſſe nomen regionis ſitæ trans Euphratem ad Occidentem Iudææ 3. Reg. 47.

thapſacus, vrbs Syriæ iuxta Euphratem: Gentile, Thapſacenus. Steph. Antea *Europum*, poſtea *Amphipolis* dicta fuit. Plin. lib. *5*. c. *24*.

taſipolis, prope Chalcedonem eſt. Steph.

tapſus, inſula decem ſtadiis à Sicilia diſtans, non procul à Syracuſis, plana, & quam minimum à mari eminens, adeò vt vndis merſa videatur. Vnde & Tapſus dicta eſt ἀπὸ τοῦ θάπτεσθαι quod in mari quodammodo ſepulta videatur. Virgil. *3*. Æneid.

thara filius Micha filij Meribaal. *1*. Paral. *8*. Lat. vlulans, aut malefaciens, vel cubiculum malitiæ, aut cubiculum paſtoris vel ſocij: aut Syriacè, euentus, ſiue terreſtris, vel inferior.

thara, i. ira, vel contentio praua, aut ſocij vel paſtoris. filius Micha. 1. Paral. 9. *41*.

thara. Eſth. 12. idem quod Thares.

tharaca, rex Æthiopiæ. 4. Reg. *19*. Iſa. *37*. Lat. explorator, vel contemplator obtruſus, ſiue legis hebetudo, vel impedimentum, vel turris obtuſio.

tharana, filius Caleb, ex Maacha concubina 1. Paral. 2. Lat. explorator vel contemplator gratiæ vel miſericordiæ.

thare, filius Nachor. Gen. *11*. Latin. odorans vel ſpirans, aut abigens.

tharela, ciuitas in tribu Beniamin. Ioſ. *18*. Latin. exploratio; vel turtur maledictionis aut fortitudinis, vel ilicis, aut explorans ilicē vel fortitudinem.

thares, Eunuchi nomen. Eſth. 2. Lat. hæres, aut miſer, vel exul.

thargella, nobilis fœmina, philoſophiæ ſectatrix. Plut. in. Pericle.

thargelia, feſtus dies apud Athenienſes fuit, Apollini & Dianæ ſacer, à quo menſis Aprilis denominatus eſt. Vide Gyraldum, in libro de annis & menſibus.

thariba, vicus quidam, cuius meminit. Steph. in Caudara.

tharſis, Comagenæ vrbs, cuius in ſacris frequens fit mentio. Apud profanos autores *Tarteſſus* vrbs, aut Tarteſſiaca regio, quæ Bætica eſt, vocatur, vt credit in ſua Hiſpania Goropius.

tharſis, filius Iauan, Geneſ. 10. Eſt & nomen regionis, Ciliciæ olim dictæ, à Tharſis filio Iauan. 3. Reg. Pſal. 71. Iſa. *2*. Ezech. *10*. Vide Tarſus. Quidam volunt Tharſin nonnunquam mare mediterraneum ſignificare, vt apud Ionam prophetam, & Pſalm. *71*. Lat. contemplatio gaudij vel exploratio marmoris, aut turtur gaudij ſiue Chryſolithus lapis, aut mare.

tharſus. Vide Tarſus.

tharthac, Idolum Heuæorum. 4. Reg. *17*. Latin. concatenatus, ſiue retruſus vel concluſus.

tharthan, nomen principis. Iſa. 20. Lat. explorans vel contemplans donum, aut turturis donum vel lex ipſarum.

thaſſi, filius Mathatiæ filij Ioannis, primo Mach. cap. *2*.

thaſus, inſula maris Ægæi, Thraciæ adiacens, contra Neſſi fluminis oſtia oppidum habens eiuſdem nominis, à Phœnicibus, qui Europam terra marique inueſtigantes, eò peruenerunt, conditum. Herod. lib. *2*. Huius incolæ Thaſij dicuntur, generoſis viribus, & inſignis marmoris genere nobilitati. Hæc olim Ætia & Æ-

thria dicta fuit, Plinio auctore. Dionyſius eam Ogygiam cognominat. Euſtathius eius commentator addit ex Arriano eam *Chryſam* dictam. fortè *Thalaſſia* Ptolemæi eſt. hodie *Taſo* nominatur, Lazio Nigro & Sophiano teſtibus.

thathanai, nomen viri. 1. Eſdr. 5. Lat. donans vel donator.

Thaumacia, vrbs Magneſiæ, à Thaumaco Pæantis patre dicta. Eſt & alia ciuitas in Maliaco ſinu. Incolæ, Thaumaci. Memoratur & Thaumaciæ Dianæ templum. Steph.

thaumas, (quaſi *admirator*) pater Iridis, quæ ab illo Thaumantias & Thaumantæa dicitur.

thaumantias, Thaumantis & Electræ filia, internuntia deorum, vt Mercurius proprio nomine Iris (quaſi *Quæſtio*) dicta, Thaumantias autem à patre nuncupata apud Homerum paſſim μεγάγγελος.

thaumaſium, mons Arcadiæ, in quo Saturnus lapidem deuorauit. Incolæ, Thaumaſij, Stephanus.

thaurea, Iubellius Campanus vir fuit memoranda fortitudine, qui in caſtris Annibalis Claudium Aſcilium Romanum ingenti hominem robore ad duellum prouocauit. Idem capta à Fuluio Capua, vxorem, liberos, ac ſe poſtremò ante pedes Imperatoris gladio confodit.

thea, Nympha Oceani & Tethyos filia, Heſiodus in Theogonia. Stephano θέα, vrbs eſt Laconicæ.

theacnes, Athenienſis dux anno mundi 3495.

theagenes, tres Athenis diuerſis temporibus Suidas fuiſſe recenſet. Vnum, qui de Homero ſcripſit. Alium, qui Caprus eſt appellatus, quòd multa promittens, nihil præſtaret, pauper enim erat, ac diues videri volebat. Tertius fuit vir potens ac diues Athenis, qui liberalitate ac beneficentia, publicè ac priuatim multa laude digna geſſit. Quartum addit Pauſanias, Athletam, patria Thaſium, qui CXL. coronas è certaminibus retulit.

theagenes vir quidam vſque adeo ſuperſtitioſus, vt domi haberet Hecates ſimulachrum, nec vſque pedem moueret, niſi illo conſulto, vnde natum prouerb. *Theagenis Hecateum*, ex iis quæ Alexandro magno ab Halicarnaſſeo fuerunt attributa. Author Plin. libro 5. cap. 29. Steph.

theangela, vrbs Cariæ. Steph.

theano, Antenoris vxor, ſacerdos Palladis. Homer. 6. Iliad.

theano, Metaponti Icariæ regis vxor, quam cùm ob ſterilitatem maritus, repudiare vellet, illa paſtores ſubornat, vt puerum vnum aut alterum inuenirent, quem pro ſuo ſupponeret. Opportunè id temporis Menalippe Deſmontis filia [quam Neptunus compreſſerat] gemellos pepererat. Quod tam ægrè tulit Deſmontes, & vt filiam excæcatam carceri incluſerit, infantes autem feris obiici iuſſerit. In hoc itaque cùm paſtores incidiſſent, diuinitus ſibi eos oblatos rati, ad Theano deferunt, quæ eos pro regis pueris educauit. Verùm cùm poſtea ex Metaponto concepiſſet, gemellóſque peperiſſet, virumque ſuum animaduerteret maiore ſuppoſititiorum, quàm legitimorum amore teneri, vtcúmque potuit, ad tempus dolorem diſſimulauit. Verùm cùm iam ad legitimam ætatẽ liberi perueniſſent, indicat iis, duos maiores natu, quos fratres ſuos eſſe rebantur, ſuppoſititios eſſe: hortatúrque vt in venatione perductos interficerent. Quòd cũ illi conarentur, Neptunus filiis ſuis ſuppetias tulit, cuius opera adiuti illi, Theanis filios interfecerunt. Quorum corpora cùm in regiam eſſent allata, Theano venabulo incumbens, ſe interfecit. Hygi. Fab. Poet. c. 186. Theano alia, Pythagoræ filia.

Theanum, cognomine Sidicinum, Apuliæ oppidum, authore Cicerone in oratione pro Cluentio, & Strabone libro ſexto. Horat. primo lib. Epiſt. epiſtola prima. Nunc vulgò dicitur Theano.

thebais, inſigne Statij opus, totis duodedim annis ſumma cura ab eo elaboratum. Nomen autem habet ab argumento, eo quòd bellum contineat inter Eteoclem & Polynicem ad Thebas geſtum.

thebes, vrbs terræ Chananeæ. Iud. 9. 50. & 2. Reg. 11. Latin. cœnoſus, aut ſericeus, vel lineus.

thebe, bes, & Theba, bæ, & Thebæ, batũ, vulgò *Stibes*, vel *Stibez*, nominã multarum vrbium, quarum vna fuit in Ægypto à Buſiride rege condita ambitu centum quadraginta ſtadiorum, vti refert Herodotus: centum portis, vnde & Hecatompylos cognominatur, aliíſque publicis priuatíſque ædificiis inſignis, totáque penſilis, adeò vt reges, vel maximos exercitus ſoliti ſint educere, nullo oppidanorum id ſentiente. Huius incolæ Thebæi dicuntur, & vicina regio Thebais, in Æthiopiã vergens. Aliæ fuerunt Thebæ in Bœotia, à Cadmo primùm conditæ, deinde ab Amphione ſplendidiùs inſtauratæ: quanquam Varro rei Ruſt. lib. 3. vrbis huius originem ad Ogygẽ refert & author Aetnæ, cùm Thebas Ogygius vocat. Hanc vrbem Poetæ à numero ſeptem portarum peculiari epitheto Heptapylon cognominant. Hinc ortum traxerunt. Hercules & Liber pater, & Pindarus vates, cuius ſolius ædes conſeruari iuſſit Alex. M. vrbe capta & diruta. Libanius in orat. 1. ad Theodoſ. imper. pro Antioch. ex editione & verſione Feder. Morelli, Profeſſ. Reg. & præter hos, Pelopidas & Epaminondas præſtantiſſimi ætatis ſuæ duces. Eadem dicta fuit & Dircæa, à Dirce propinquo fonte, vnde & ager Thebanus à poetis paſſim Dircæus appellatur. Fuerunt & Thebæ aliæ in Cilicia Eetionis regia, & patria Andro-

maches, quam Ouid. idcirco Thebaidem cognominat,3.de Arte. *Philippopolim* vocatam refert Polybius lib. 5. Stephanus *Philippi*, qui eam in Theſſalia ponit. hodie *Ziton* dici ait Sophianus. Quæ in Ægypto eſt, etiam *Dieſpolis* dicitur, & *Buſyris*, Diod. Siculo teſte. Dioſpolim vocat Ptolemæus Thebaidis metropolim. D.Hieronymus Epiſt.ad Galatas ſcribit ſuo tempore *Thebeſtim* nominatam. Hodie nomen Thebarum retinere ex Ioanne Leone videtur. vide Ægyptus. Sunt etiam Plinio *Thebæ Corſicæ*, cognominatæ in ſinu Corinthiaco iuxta Heliconem montem. Hoc loco *Thysbe* à Ptolem.ponitur. *Thebæ* Lucanæ, ſic dictæ à Plinio, quòd in Lucanis ſint,quas ex Catonis ſententia interiiſſe ſcribit. *S.Lucij* hodie dici tradit Barrius.

thebe, Troica vrbs, quam Strabo ab Homero Eetionis vrbem dici ait, in campo ſita erat, qui inde Thebes campus dictus fuit.

thebe, virgo, è cuius gremio, geminæ columbæ (vt eſt in fabulis) quum euolaſſent, altera ad Hammonis fontem tetendit, & ibidem reſponſa dedit: altera ad Syluam Dodonæam, vbi futura mortalibus præcinuit.

thebeſtis Vide Thebe.

thebeta, caſtellum Meſopotamiæ.Steph.

thebij, populi ſunt adeò peſtiferi, & faſcinatores, vt vel ſolus eorum exceptus ore halitus,illicò interimendi vim habere dicatur: noxiáque ſatis, id eſt, ſegetibus, & animalibus omnibus ſit eorum præſentia: horúmque corpora in aquas proiecta, non mergantur,nec ima petant.Leonic. Thom.lib.3.c.70.

Thebni,filius Gineth.3.Reg.16.Latin.palea aut fœnum, vel intelligens,aut filiatio.

thecua, ciuitas in Iudæa, ſex millibus à Bethleem diſtans, à Roboam conſtructa,2.Reg.14.2. 23.Par.11.20.Ierem.6.Filius Azur 1.Par.4.Lat.tuba,vel clangor aut fixa.

techua, pater Sellum mariti Holdæ Propheticis.2.Par.34.Lat.ſpes vel funiculus,aut,linea,vel congregatio.

thecuath, id eſt,ſignum vel figurationem aſſumens. Pater Sellum mariti Holdæ Prophetidis, 2. Paralip.34. qui 4.Reg. 22. 14. dicitur Thecua.

thegilis, epitheton Mineruæ. Steph. in Pamphilia.

thegonium,vrbs Theſſaliæ.Steph.

theben, filius Ephraim. Num.26. Latin. deprecans aut miſericors, ſiue gratioſus, caſtrametans.

thelamuſa, caſtellum Arabiæ iuxta Euphratem.Steph.

thelaſion, v. Sicyoniorum rex regnauit annis LII.anno mundi 2015.

thelda, Aſſyriæ oppidum Ptolemæo, quod Niher *Bachdad* vocari ait.

thella, vicus Iordani proximus in finibus Galilææ.Ioſ.3.cap.2.bel.Iud. *Thalla* eſt Hegeſippo.

thelminiſſus, Syriæ oppidum, ad Orontem fluuium Ptolem.

theſſalar, regio Syriæ, 4.Reg.19. Lat.coaceruationem vel ſuſpenſionem auferens: aut coaceruotionis vel ſuſpenſionis receſſus.

thelbencanæ, Babyloniæ vrbs iuxta Euphratis fluuij partem, Ptolemæo lib.6. cap.20. hodie *Maraga.*

theleboæ.Vide Theleboæ.

theleeus VIII. Lacedæmoniorum rex, regnauit annis XL anno mundi 3111.

thelephanes, auriga quidem primùm, deinde rex Lydorum factus, Herodot.

thelegonus, filius Vlyſſis, qui Vlyſſem patrem redeuntem Troia, vt ignotum, occidit. Horat. lib.5.Carm.

theleuſinus, vir quidam, quem turpi quæſtu diuitem factum ridet Martial.l.6.

Qui coleret puros pauper Theleuſinus amicos,
Errabat gelida ſordidus in tegula:
Obſcœnos poſtquam cœpit curare cinædos,
Argentum,menſas,prædia ſolus emit.

theleſis, Argiua mulier, Argos, oppidum Græciæ, à Cleomene Spartanorum rege obſeſſum, vnà cum cæteris mulieribus, cùm deeſſent viri,tutata eſt.

theleſius, Bulgarorũ rex, Thraciam populatus eſt,qui ab imperatore victus, cùm in patriam fuga rediiſſet, ob rem malè geſtam à ſuis eſt interfectus. Blond.

thelharſa, nomen loci 1.Eſdr.2.2.Eſdr.7.Lat. coaceruatio vel ſuſpenſio aratri, vel ſurditatis, aut ſilentij, ſiue artificij vel teſtæ: aut ex Hebr. & Syro, aſſeruata, vel ſuſpenſa ſylua.

thelmela, nomen loci. 1.Eſdr.2.2. Eſd.7.Latin. aceruus ſalis. vel nautæ, aut ſuſpenſio vel appenſio ſalis vel nautæ.

thelmiſſeus, dictus Apollo à filio Thelmiſſo, quem ex Thelmiſſione filia Zabij Hyperboreorum regis ſuſtulerat.Palæph.lib.10.

thelon. Vide Teleboæ.

thelphuſſa, vrbs prope Orchomenon Arcadiæ, à Telphuſſa Ladonis filia nomen habens. Vide Telpuſſa ſine aſpiratione, quod melius eſt.

thelphuſſium, ſiue Tilphoſium, oppidum in Bœotia,vbi laudatus Bacchus à Pindaro.

thema, filius Iſmaëlis.Geneſ.25.Lat.admiratio, vel conſummatio,aut auſter.

thema,1.Eſdr.2.2.Eſdr.7.Nomen viri.Latin.delens, vel radens,aut abſtergens: vel Syriacè,percutiens.

thema,Iob.9.Ierem.25.Nomen loci.

themaci,vicus in tribu Erechteide.Steph.

theman, ciuitas principum Idumæorum,quæ à Theman filio Eliphaz ex Ada vxore nomen accepit, Geneſ. 26. Ierem. 49. Filius Eliphaz filij Eſau ex Ada. Geneſ. 36.Latin. Auſtralis, vel

Africus, aut conſummatus, vel perfectus: aut Syriacè, ibi.

themani. filius Azhur ex Naara vxore. 1. Parap. 14. Lat. perfectiſſimus, vel auſtralis, aut Syriacè, conſtitutus.

themanites, idem. Iob. 4.

thembinaclia, regio quæ & Nemea dicitur.

thembrienus, vrbs Cariæ à Thembrino quodam: Gentile, Thembrienus. Steph.

themes, antiquum oppidum Cypri, in quo repertum primùm æs, ab eo ſumpſit cognomen. *Temeſe*, Stat. 1. Sylu. vide notas Morelli.

themilas. Themilæ, inquit Seruius, vt Æneas, Æneæ, proprium viri.

themis, Themis, vel Themidis, vel etiam Themiſtos, Cœli & Terræ filia, quæ Iouis nuptias fugiens, ab eo in Macedonia compreſſa fuit. Hæc dea putabatur, quæ præciperet hominibus id petere, quod fas eſſet, vt ait Feſtus, nam θέμις, Græcè, fas dicitur, habuítque vetuſtiſſimum oraculum in Bœotia, ad Cephiſſum amnem. Homer. hymno in Apoll. ex edit. & verſic. Morelli. Ouid. 1. Metam.

themiſcyra, vel Themiſcyron, Cappadociæ vrbs. Plin. lib. 2. cap. 3. Mela lib. 1. Vide Thermodoon & Cadiſia. Θεμίσκυρα Stephano, vrbs & regio Thermodoontis. Dicitur & θεμισκυρᾶα. & incolæ regionis Themiſcyrij. Eſt item fluuius Aſiæ minoris in Irim defluens. Strabo. *Phanagoria*, Campus apud Ptolemæum, in quo ipſe & Appianus Themiſcyram vrbem deſcribunt: quam Niger *Lirio* vocat, & Pinetus *Fauagoria*: Theuetus *Simiſo*.

themiſon Cyprius, Hercules dici volebat, eóque nomine rem diuinam ſibi fieri patiebatur.

themiſon, medicus apud Herodotum & Cornelium Celſum, magni nominis, Aſclepiadis diſcipulus, quem multis in locis citat Plin. Iuuen.

Quot Themiſon agnos autumno occiderit vno.

themiſones, ſiue Themiſonij, populi à Themiſonio Phrygiæ maioris loco propè Lyciam.

themiſonia, regiuncula Phrygiæ, Steph. item vrbs. Ptol.

themiſſúa, Africæ Propriæ oppidum. Ptol.

themiſſus, vrbs Cariæ, quam condidit Dadas à Themiſſo filio, quem lupi dilaniauere Steph.

themiſtius, Philoſophus ſub Iuliano imperatore apoſtata, cuius præfectus prætorij fuit Conſtantinopoli: ſcripſit Paraphraſim in Ariſtotelis Phyſicam libris octo, in Analytica poſteriora. Præterea edidit ſua videlicet, de intentione & inſcriptione prædicamentorum: diſputationes etiam quaſdam. Hic Valentem Imperatorem quotidie ſæuientem in Orthodoxos, authoritate ſua & epiſtolis reddidit mitiorem. Suid. opera eius Græc. edita ſunt Lutet. typis Reg.

themiſto, filia Zabij Hyperboreorum regis.

themiſtocles, Athenienſis dux clariſſim. qui cùm adoleſcentiam, in omni luxus laſciuiæque genere peregiſſet, tandem cùm in virum euaſiſſet, iuuentæ ſuæ maculas præclariſſimis geſtis deleuit. Nam & primus Piræ eum muniuit, & prælio nauali Perſas apud Salaminem vicit. Poſt hæc ab ingrata patria exul factus, ad Xerxem confugit, à quo dux exercitus aduerſus Athenienſes magno cum honore creatus, cùm videret patriæ ſuæ ingentis cladis periculum imminere, hauſto tauri ſanguine ſeipſum interemit, ne aut regi de ſe bene meritò infidelis eſſet, non pugnando viriliter, aut patriæ hoſtis videretur. Liban. in orat. ipſius & Cimonis ex edit. & verſ. Morelli.

themiſtoclea, ſoror fuit Pythagoræ, cuius placitis pleriſque in locis vſus eſt Pythagoras.

themiſtogenes, Syracuſanus hiſtoricus. Cyri expeditionem & bella quæ in hiſtoria Xenophontis continentur, compoſuit. Suid.

themma, Arabiæ deſertæ oppidum. Ptol.

themna, ciuitas maxima in tribu Dan, ſita in monte Ephraim contra Septentrionalem plagam Lydiæ, intérque Æliam & Dioſpolin. Inde ſub imperio Romano dicta eſt præfectura Themnitica. Ioſ. 19. imago vel figura, aut numeratio vel numerans: aut Syriacè conſtituta.

thenach, ciuitas in tribu Manaſſe. Ioſ. 17. Eadem quæ Tanach appellatur. Lat. confringens vel humilians te, aut reſpondens tibi.

thena, Æthiopiæ ſub Ægypto oppidum, Plin. Item Sarmatiæ vrbs. Ptol.

thenæ, vrbs Cretæ, vel Arcadiæ, alij montem eſſe dicunt. Steph. Idem alibi Omphalium vrbem eſſe ſcribit probè Thennas in Creta.

thena Africæ propriæ vrbs. Anton.

thenenuthum Ægypti oppidum. Lib. Notit.

theo, VII. Ægyptiorum rex, regnauit annis 11. anno mundi 3194.

theobaldus, Metenſium rex, an. ſal. 544.

theobaldus Campanus, Nauarræ rex, anno ſalutis 1237.

theobricula, Hiſpaniæ vrbs circa Aſturiam. Anton.

theoclymenus, Hom. lib. Odyſſ. 17. vates, qui Penelopæ prædixit Vlyſſis in Græciam reditum.

theocrines, viri proprium, qui primus tragœdiarum actor fuit: deinde calumniator & ſycophanta. Vnde & Demoſthenes in oratione pro Cteſiphonte, Æſchinem tragicum Theocrinem vocat. Eraſ. in Chil.

theocritus, auguris nomen apud Plutarchum in Pelopida.

theocritus, poëta Syracuſanus, Praxagoræ, ſiue (vt alij malunt) Symmachi & Philinæ filius, qui ſub Ptolemæo Lagi filio floruit. Alij Coum fuiſſe volunt, ſed admodum iuuenem Syracu-

ſas commigraſſe. Scripſit Idyllia in genere bucolico,quæ Virg. ſibi imitanda propoſuit.

theodamas pater Hylæ fuit,qui quum Herculi cum Deianira & Hylo filio in Dryopes venienti eſurientíque cibum denegaſſet, ille arreptum vnum ex bobus Theodamantis mactauit atque coxit. Quapropter Theodamas arma aduerſus Herculem mouit: ferúntque Herculem in eo certamine ita ab hoſtibus preſſum, vt etiam Deianiram vxorem armarit, quæ & in mamilla vulnerata eſt. Ipſe tamen victoriam obtinens, Theodamantem occidit, filiúmque eius Hylam ſecum abduxit, quem tum deinde pro chariſſimo habuit,eúmq; etiam cum Argonautis reliquis proficiſcens, abduxit. Qui poſtea cùm in Myſis aquatum ſolus iuiſſet, in ſylua quadam, ſiue in fontem præcipitatus, ſiue à Nymphis abreptus periit. Hercules interitum eius ſic ægrè tulit, vt retro abierit, Hylámque per omnem regionem requiſiuerit. Apollon. Argon. 1.

theodas, Iudæus quidam impoſtor, & Magus, populi multitudinem, ſublatis propriis facultatibus, vrbe excedere, & ripas Iordanis fluminis obſidere ſuaſit. Dicebat enim ſe prophetam magnum eſſe, & poſſe verbi ſui præcepto amnis fluenta dirimere, & facilem ſectatoribus ſui fluminis tranſitum dare: quæ cùm diceret, complures decepit. Tandem omnes miſerè diſſecti,ac Theodæ caput amputatum, Hieroſolymam perlatum fuit.Euſeb.lib.2.cap.11.

theodatus Nepos, ex Narbonenſi præfecturâ reuocatus, præfectus Hetruriæ conſtitutus ab Theodorico, anno ab vrbe 1274.

theodebertus, Metenſium rex, Burgundiones in Liguriam & Æmiliam, Alemannos in Venetiam miſit, quos Theodatus vicit, atque Italia expulit, Blond. libro 3. decad. 1. Paul. Æmil.lib.1.

theodectes, orator, Cilix genere, diſcipulus Platonis, Iſocratis & Ariſtotelis, qui ei ſuos de rhetorica libros dedicauit: conuerſus deinde ad Tragœdias,ſcripſit fabulas L. Deceſſit Athenis natus annos XLI. Scripſit & verſibus artem rhetoricam, laudauit & virum Artemiſiæ Mauſolum,vnà cum claris eo tempore oratoribus. Theodectes orator,ſuperioris filius, ſcripſit encomium Alexandri regis Epirotarum, commentarios hiſtoriæ,artem rhetoricam libris VII. aliáque complura. Author vtriuſque Suid.

theodorias,vrbs in confiniis Colchidis Agathias 5.Loci nomen eſt quoque in Authenticis, de defenſoribus ciuitatum.

theodoricus, Thoriſmundi Germanus Viſigothorum rex, anno ſal.457.

theodoricus, Theoderemi filius, Aſtrogothorum rex à Leone dilectus. Patritiatus dignitate ac conſularis inſignitur. Blond. libro 3. Italiam obtinuit, regnauitque annis XXXIII. anno ſalutis 193.

theodoricus, Gallorum rex, ignauiæ deditus adeundi ſalutandíque ſui copiam nulli niſi Calend. Maij faciebat, per Ebroinum regnum adminiſtrabat. Hanc ignauiam regni proceres indignè ferentes,Theodoricum & Ebroinum monaſteriis incluſerunt, aduocato in regem Childerico,anno ſalutis 673. Blondus,Paulus Æmil.

theodoricus, Dagoberti filius, Francorum rex, regnauit annis xx. anno ſal.727.

theodoricus, quia Ariana hæreſi commaculatus [hac enim à Valente Imperatore Gothi imbuti erant] Ioannem Epiſcopum, Agapitum & Patritium cos. Theodorum & Importunum legatione ad Iuſtinum miſit,vt expulſos epiſcopos reuocaret, aut ſe Italiam deuaſtaturum: cui à Iuſtino epiſcoporum reſtitutio fuit negata. Verùm à Ioanne & Rom. Senatoribus coronari imperator voluit Blond.li.3.

theodonis villa.Vide Diuodurum.

theodorias. Vide Baga.

theodoricus, Alſatiæ Comes, duxit exercitum in Guilhelmum Roberti Northmaniæ Ducis filium: fuſus fugatúſque ab Aluſti incolis ſuſcipitur. Guilhelmus victor Theodoricum obſidet,telo percuſſus interiit: obſidione ſoluta, Theodoricus Flandriæ Comitatum recepit, Polyd.lib.11.

theodoropolis, Thraciæ vrbs, in Mœſia regione,à Iuſtiniano imp. condita, Procop.

theodorus, Aſiæ fluuius circa Bactros,aurum ebulliens. Ariſtot. Paludis item nomen circa Hiſpaniam Bæticam,Auien.

theodorus, Imperator Conſtantinopolitanus, anno ſalutis 1045.

theodorus, Byzantius ſophiſta, qui à Platone vocatus eſt λογοδαίδαλος, ſcripſit contra Thraſybulum & Androcidem,& alia quædam. Suid.

theodorus & Teladeus, fratres Samij, ſculptores celeberrimi, quorum alter in Samo Pythij Apollinis ſignum incœpit: alter Epheſi, eodem tempore, ex alio ſaxo abſoluit: quibus ſimul compoſitis ita conuenit, vt vnum corpus ab vno artifice, & ex vno lapide ſculptum videretur. De hoc Diodoro Diogenes teſtatur, quòd non ſolùm ſculptor, ſed etiam architectus fuerit: vnúſque conſuluit ſubiiciendos eſſe carbones fundamentis Epheſij templi. Nam quum humidus eſſet locus, omiſſa ligni natura, ſoliditatem accepit humor immobilem. Idem primus ferrum fundere docuit, ſtatuámque ferream fecit.Pauſan.

theodorus Gadareus, nobilis orator, Gadara autem, Syriæ ciuitas eſt non longè ab Aſcalone, verùm ipſe dici maluit Rhodius, teſte Strabone, cuius tempore fuit. Eius diſcipuli Theodorei ſunt dicti, inter quos fuit Hermagoras, qui de arte Rhetorica ſcripſit.Tiberius quoque.

princeps, cùm ſeceſſiſſet Rhodum, eum ſtudioſè audiuit, vt Quintilianus lib. 6. tradit.

theodorus Gothus, hiſtoriographus, qui ſuorum temporum hiſtoriam ſcripſit.

theodorus Conſtantinopolitanus hiſtoricus, qui ſcripſit hiſtoriam eccleſiaſticam à tempore Conſtantini vſque ad Iuſtinianum.

theodorus, LXXI. pontifex Rom. patre epiſcopo Græco natus, annis VI. menſ. V. dieb. XLVIII. anno ſalutis 640.

theodorus, II. CXIII. Pontifex diebus XX. anno ſalutis 899.

theodorus Gregorius, Origenis diſcipulus, anno ſalutis 229.

theodorus, Rauennatis eccleſiæ Archiepiſcopus, Rauennatem eccleſiam, quæ hactenus Romanæ par fuerat, ſubiecit. Blond. li. 9.

theodorus Calliopa, IX. Italiæ Exarchus, an. ſalutis 643.

theodorus, Romanæ eccleſiæ primicerius, anno ſalutis 823.

theodorus Athenæus, claruit anno mundi 3644.

theodorus, qui ἄθεος cognominatus eſt, dicebat nugas eſſe, qui de diis ſermones habentur, nec deos eſſe, quare omnes ad furta, periuria & rapinas hortabatur. Laer. Suidas.

theodora, virgo Antiochena, ſub Diocletiano pro fide Chriſtiana morte extincta eſt. Hæc cum in carcere detineretur, militis cuiuſdam ad eam ſtuprandam miſſi, libidinem & furorem adeò verbis emolliuit, vt non ſolum à flagitio hominem deterruerit, verùm etiam mutatis veſtimentis cum eo, exitum à carcere, quo per Diocletianum fuerat incluſa, & impunitatem meruerit.

theodoſia, Tauricæ Cherſoneſi vrbs, Ptolemæo authore li. 3. cap. 6. hodie *Capha*, quæ fuit ditionis Genuenſium *Theudoſia* eſt Stephano. hanc à Demoſthene *Teudeſia* dici ſcribit Ioac. Cureus. *Armilon* nominatur etiam Beniam. meminit quoque Suidas Teudoſiæ, Scythiæ prouinciæ. Vide Gangre.

theudoſiana, Ægypti vrbs. li. Noti.

theodoſius, nomen proprium duorum Romanorum principum. Theodoſij Magni vitam lege apud Euſeb.

theodoſius, vir memorabilis in Bythinia, teſte Strabone lib. 12. cùm inquit, In Bithynia fuêre viri, in diſciplinis memorabiles, Xenocrates philoſ. & Dionyſius dialecticus, & Hipparchus & Theodoſius, & filij eius mathematici.

theodotius, nomen viri, 2. Mac. 14.

theodotus, Chius, præceptor vltimi Ptolemæi in rhetorica, decertantibus in conſilio regis, an profugus Pompeius eſſet recipiendus, ſolus conſuluit interfici debere: quòd ſanè factum eſt. Hunc poſtea Brutus iam Auguſto inimicus in Aſia compertum, & ad ſe adductum interfici iuſſit. Plutarc. in vita Pompeij. Theodotum alium memorat Philoſtr. in Sophiſtis, qui tempore Herodis Attici pręfuit Athenienſium ſchol.

theodotus, Bactrianorum præfectus, regem ſe appellari iuſſit. Iuſtin. lib. 41.

theodotus, Ptolemaida & Tyrum Antiocho prodidit, anno mundi 3745.

theodotus, coriarius quidam, blaſphemiæ & hæreſeωs inuentor: dicere enim auſus eſt, Saluatorem, purum hominem fuiſſe. Euſeb. lib. 5. ca. 8. hiſt. eccleſ.

theonia, ſacra quædam quæ Athenis in honorem Bacchi celebrabantur, vt notat Heſych.

theognis, poëta Græcus, cuius opus incipit,

Ὦ ἄναξ, Λητοῦς υἱὲ, Διὸς, τέκος, οὔποτε σεῖο
Λύσομαι ἀρχόμενος, οὐδ᾽ ἀποπαυόμενος.

Id eſt, O rex Latonæ, at Iouis fili, nunquam tui
Obliuiſcar exordiens, neque finiens.

theomneſtus Cous, Straboni lib. 14. vir Athenis clarus adminiſtratione Reipublicæ, & Niciæ æmulus.

theon, nomen pictoris Samij. Quint. lib. 12. Alter mathematicus, qui ſcripſit de ſpiritibus ad Ptolemæum aſtrologum. Alter etiam interpres Apollonij Rhodij.

theonas, Alexand. eccleſiæ epiſcopus, anno ſalutis 284. Euſeb.

theonas, monachus Ægyptius, Græcis & Latinis literis eruditus, annis triginta habuit ſilentium. Porrò à nemine viſus iraſci, aut mentiri, aut vanum aliquid, vel aſperum, vel infirmum protuliſſe ſermonem. Sozom. li. 8 hiſt. trip.

theones, apud Suidam plures, ſed notior cunctis Philoſophus Alexandrinus, eiſdem patria, tempore & diſciplinis, quibus Pappus, ſub Theodoſio ſeniore ſcripſit de Aſtrologia, commentarióſque in Ptolemæum, & Aſtrolabium paruum, & alia. Theon item Alexandrinus Stoicus, tempore ſuperior: ſi quidem ſub Auguſto poſt Arrium Philoſophum emicuit: ſcripſit in Phyſicam, & in artem Rhetoricam, & alia. Alius item eius nominis Stoicus Antiochenus cunctis antiquior, ſcripſit Apologiam Socratis. Quartus Smyrnæus. Quintus etiam Alexandrinus, ſophiſta cognomine Ælius, ſcripſit in artem Rhetoricam. Theon Sidonius ſophiſta, præcepit in patria, Conſtantini II. tempore. Pli. 35. cap. 11. His Theonem ſculptorem addit, inter quinque qui Mauſoleum cęlauere.

theonius, id eſt dicax. Theon enim fuit dicaciſſimus & maledicus, per quem maledici & detractores intelliguntur. Acron.

theonochema, Æthiopum iugum maximo ardens incendio. Plin.

theophanes, Mitylenus hiſtoricus, qui Pompeij magni res geſtas ſcripſit, quamobrem ab eo in concione militum ciuitate donatus eſt. Cic. pro Archia.

theophania, ſacra erant quæ fiebant Delphis, quorum Herodot. l.1 meminit.

theophania, ſoror Ioannis imperatoris Conſtantinopolitani, anno ſal. 971.

theophila, Indiæ intra Gangem vrbs. Ptolem.

theophila, vxor Euſtathij aulici imperatoris Traiani, qui dum ceruum in venatione ſectaretur, viſo inter eius cornua ſimulachro, auditáque hac voce, Cur me perſequeris? ſtatim ad fidem Chriſtianam ſe recepit, vnà cum vxore Theophila. Quod vbi poſtea reſciuit Traian. ambos in tauro æneo comburi iuſſit. Volat.

theophilactus, Italiæ Exarchus XIII. ann. ſal. 700.

theophilus, vir ad quem ſcribit D. Lucas Euãgelium & Acta Apoſtol.

theophilus, Cæſareæ Paleſtinæ præſul, Seuero imperante, librum in Marcionem edidit: tum alia quæ ab Hieronymo commemorantur. Alius quoque præſul Alexandrinus, qui ſcripſit aduerſus Origenem. Præter hos Theophilus comicus antiquæ comœdiæ eius fabulas nonnullas commemorat. Suid.

theophilus martyr, an. ſal. 251.

theophraſtus, philoſophus ex Ereſſe Leſbi oppido, prius Euphraſtus, deinde Theophraſtus vocatus ob vocis & eloquentiæ ſuauitatem quaſi diuinam, quum antea Tyrtamus appellaretur. Peripateticorum eloquentiſſimus doctiſſimúſque fuit, Ariſtotelis diſcipulus, & in ſchola ſucceſſor. Dicere ſolebat, doctum hominem ex omnibus ſolum neque alienis locis peregrinum eſſe, neque inopem amicorum. Habuit diſcipulos ad duo millia. Opera eius à Diogene commemorantur, inter quæ ſunt libri ſex epitomes in Ariſtotelem de animalibus. Extant hodie tantùm de plantis conuerſi à Theodoro Gaza, & parua quædam opuſcula. Exceſſit admodum ſenex. Ex Suid. Diog. Stra. Theophraſt. alter fuit Epheſius, Ælianus de varia hiſtoria.

theopolemus & Hiero fratres fuerunt, qui vnà Apollinis fanum expilarunt: quo facto pœnam iudicij reformidantes, domo profugerunt. Author. Cic. 5. Verrina.

theopolis, maxima ciuitas Orientis, ſicà Iuſtiniano nominata poſt terræmotum, mutato Antiochiæ nomine. Steph. Vide Antiochia.

theopompus Gnidius, Orator & Hiſtoricus poſt Thucydidem & Herodotum, quibus, vt in hiſtoria minor, ita oratori magis ſimilis, vt qui antequam eſſet ad hoc opus ſolicitatus, diu fuerit orator Quintilianus. Suidas autem de eodem ſic ait: Theopompus (inquit) Chius & Ephorus Hiſtorici diſcipuli Iſocratis, alter freno, alter calcaribus indigebat. Fuit item alius antiquæ comœdiæ Poëta, vt idem Suidas author eſt. Theopompus Gnidius Cæſaris familiaris, Artemidorum habuit filium, qui apud Cæſarem ipſum plurimum poterat. Strab. 14. Theopompus rex Spartanorum, quum primus inſtituiſſet, vt Ephori Lacedæmone crearentur, ita futuri regiæ poteſtati oppoſiti, quemadmodum Romæ conſulari imperio Trib. pleb. ſunt obiecti, atque illi vxor dixiſſet, id egiſſe illum, vt filio minorem poteſtatem relinqueret: Relinquam (inquit) ſed diuturniorem, Valer. li. 4. c. 1. Quintilianus tamen li 2. hanc modeſtiam parum valuiſſe demonſtrat, captum demũ fuiſſe oſtendens. Theopompus (inquit) Lacedæmon. permutato cum vxore habitu, è cuſtodia euaſit, vt mulier.

theopompus, philoſophus apud Cheroneam. Eutrop. lib. 10.

theori, apud Athenienſes vocabantur qui pro patria ad ſacra extra fines, aut ad ſacros ludos, aut ad alios ſolennes Græciæ mercatus, aut ad oracula mittebantur. Suidas.

theoxena, à Philippi Macedonis militibus cincta, cùm eorum manus effugere non poſſet, ſeſe præcipitem dedit in mare. Liu. li. 40.

theoxenius, Apollo dictus eſt à Bellenſibus, à quibus in Apollinis Theoxenij honorem certamina inſtituta fuerant.

theoxenia, apud Græcos erat ſacrificium, quod omnibus ſimul diis exhibebatur, vt teſtis eſt Pollux & Heſychius.

thera, inſula vna Sporadum à Memaliario Cadmi ſocio condita. In ea ſeptem aut octo annorum pueros defunctos non lugebant. Eſt & Rhodi ciuitas humilis, & alia Cariæ, alia Sogdianæ. Incola, Theræus. Steph.

thera, inſula eſt in mari Ægæo, vnà Cycladum, Callimachi poëtæ patria, ex qua profecti ſunt, qui Cyrnem in Africa condiderunt. Hæc alio nomine Calliſte dicta fuit: quod & ipſum teſtatur Callimachus.

theræ, ſpatium eſt, quod inter Toletum & Euuoram eſt. Pauſ. in Laconicis.

therambes, vrbs circa Pallenem. Herodot.

theramenes, Athenienſis Philoſophus. Cic. 1. Tuſc. quæſt. qui cùm coniectus in carcerem, triginta tyrannorum iuſſu venenum vt ſitiens obduxiſſet, reliquum ſic è poculo eiecit, vt id reſonaret. Quo ſonitu reddito arridens: Propino (inquit) hoc pulchro Critiæ, qui in eum fuerat teterrimus. Græci enim in conuiuiis ſolent nominare, cui poculum tradituri ſunt.

theramne, oppidum Sabinæ, ex qua Actius clauſus, qui poſt Claudius dictus eſt, originem traxit: à quo Nero Claudius, & reliquæ familia Claudia nomen ſortita eſt. Plutarc. *Sparten* vocari dicit, *Therapne* forſan Pomponij.

theramnum, vrbs Theſſaliæ. Theramna. Steph. vrbs Laconiæ, quam aliqui Spartiam dicunt.

therapnæ arum vicus eſt Laconiæ, teſte Mela, in quo Leda Caſtorem & Pollucem, Helenam & Clytemneſtram peperit. Dictæ autem putantur Therapnæ, ἀπὸ τῶν θεραπόντων quòd ibi Dioſcuri religioſiſſimè colerentur. Hinc adiectiuum Therapnæus.

theraſia, inſula iuxta Eubœam, Ptolemæo l. 3. c. 4. in qua ciuitas eſt hodie Sanctorinum dicta. Stepha. eſt inter Cretam & Cyrenæam. Sophiano *Santerino* dicitur. Vide Hiera.

thergubis, Meſopotamiæ vrbs. Ptolem.

thericles figulus Corinthius, à cuius nomine fictilia quædam vaſa Thericlea dicta ſunt. Plin. lib. 16. cap. 40. De hoc vide Prouerb. Thericlei amicus.

therimachus, nomen pictoris inſignis. Pli. lib. 35. c. 10. claruit Olympiade 107. Vide Theromachus.

therionarce, Doridis inſula circa Gnidum. Pl.

therma, parua regio Siciliæ. Steph.

therma, Bithyniæ vrbs. Steph. & Cappadociæ oppidum. Anton. Africæ quoque propriæ. Strabo. eſt etiam locus Pruſiæ, vt Stephanus ait, quæ & *Baſilica*, id eſt regia dicitur. vide Theſſalonica.

thermæ himeræ, Siciliæ ciuitas, Ptolem. *Termini*, Aretio.

thermæ Stygianæ, Tuſciæ vrbs. Anton. *Bagni Sabatini*, Leandro.

thermæ, thermarum, Siciliæ oppidum. Pomponio lib. 2. Inde thermitani. Cic. in Verrem. Plinio *Thermæ* colonia eſt. *Sacca* hodie apud Fazellum. Amãthus.

thermæ, ciuitas Thraciæ: vnde thermaicus ſinus. Straboni & Solino maris Ægæi eſt iuxta Macedoniam, in quo Axius fluuius ſuas aquas euomit. hodie *Golfo de Salonichi* nominatur, Nigro & Sophiano teſtibus. *Thermaicum* eum vocat Plin. *Mecibernæus Flexus* apud Pomponium eſt, *Mecyperna* per p habet Strabo. Pintianus in ſuis caſtigationibus Pomponianis ſcribit eum ſinum, qui à Mela Mecybernæus dicitur, eſſe *Toroniacum*. Ptolemæi. Mela Axium & Peneum fluuios, quos Ptolemæus in Thermæo ſinu deſcribit, in Mecybernæon euoluere facit, quod ſinui Toronico minimè congruere videtur.

thermia. Vide Phlius.

thermida, Carpetanorum vrbs, Ptol.

thermidana, Dalmatiæ oppidum. Ptol.

thermiſſa. Vide Dydimæ & Theraſia.

thermodon, ontis, Suidæ, fluuius Themiſcyræ [quæ eſt regiuncula Cappadociæ contermina] Amazonum ſedibus nobilitatus Virg. 11. Æneid. Hinc adiectiuum Thermodonteus. hodie, *Pormon*, teſte Nigro. idem & cum eo Stukius qui addit eum à Plutarcho in libello de fluminibus *Hermonium* appellari. *Araxen* quoque vocari ab Apollonij Scholiaſte ſcribit idem Stukius. Eſt etiam *Thermodon* Scythiæ fluuius, quem antea *Chryſtallum* vocatum ſcribit Plutar. in libello de fluminibus & montibus. Vide Hæmon.

thermon, XXXIV. Hieroſolymorum epiſcopus, anno ſalutis 301.

thermopylæ, mons Græciæ longiſſimus, qui à Leucade incipiens, inde in ortum flexus, in Ægæum vſque mare protenditur, mediámque Græciam ita dirimit, quemadmodum Italiam Apenninus, variáque cognomina pro locorum varietate obtinet, & hodie diuerſis nominibus à Geographis recentioribus appellatur. Dictæ Thermopylæ ab anguſtis faucibus, aquis calidis ſcatentibus. Montium enim anguſtias, vt Latini portas & Græci πύλας appellant. Thermas autem aquas calidas eſſe, nemo eſt, qui ignoret. Montem autem hunc maximè illuſtrem reddidit Lacedæmoniorum cum Mardonio pugna & Leonidæ Regis interitus. Herod. lib. 7. inter ſua nomina hæc obtinet, à Bonacciolo nunc *Terremoto* vocatur. *Bocca di lupo*. Nardus in ſuo Liuio Italico vocat. Latius tamen interdum Thermopylarum vocabulum extendi apud alios auctores conſtat. Liuius li. 36. tradit Thermopylarum iugo mediam Græciam velut Apennino Italiam dirimi. Idem poſtea hoc iugum à Leucade & mari ad occidentem verſo per Ætoliam ad alterum mare Orienti obiecto tendi dicit. Comprehenditque hoc modo montes apud Ptolemæum *Pindus*, *Othrys* & *Oeta*, dictos, ſed quæ Liuio Thermopylæ ſunt, Strabonis *Oeta* videtur: ſic enim de eo, Ænianes Oetam accoluerunt: is mons à Thermopylis & ortu porrigitur vſque ad ſinum Ambracium & occaſum. His deſcriptionibus ſi quis adhibeat Græciæ tabulam, perſpicuè videt Liuij *Thermopylas* & Strabonis *Oetam* ſynonyma eiuſdem montis eſſe, item *Pylas* horum partem, nempè vbi eorum tranſitus patet ad ſinum Maliacum. Oeta etiam Liuio extrema pars Thermopylarum Strabonis ad Orientem. Et huius Oetæ altiſſimum iugum Liuius *Callidromum* vocat, & *Tichiuntem* habet Appianus in Syriacis, vbi eas accuratè deſcribit: ſed his *Rhoduntiam* etiam addit Liuius: hic Theueto *Caliar* eſt.

thermus, oppidulum Ætoliæ: Gentile, Thermius: poſſeſſiuum, Thermicus. Steph.

thermydra, portus ciuitatis vnius in Rhodo. Steph.

therne, vrbs Thraciæ. Steph.

thero, viri proprium (inquit Seruius) in Pindaro tantum lectum. Virg. 10. Æneid.

Occiſo Therone, virum qui maximus vltrò
Æneam petit.

therodamas, fuit neſcio quis carnifex, Scythiæ rex, qui leones paſcebat humano ſanguine, Ouid. in Ibin.

Therodamanteos vt qui ſenſere leones.

Is, ne per inſidias occideretur, leones ſic alebat, vt magis ſæuirent, & ſi res poſtularet, ad crudelitatem paratos haberet. Ouid. 1. de Ponto, Eleg. 3.

theromachus, ſtatuarius egregius. Vide Therimachus.

theron, Hiſpaniæ citerioris rex.

theron, Agrigentinorum tyrannus, anno mundi

mundi 3472.

therſa, ciuitas in alto ſita monte, qua Iſraëlitarum reges ante conditam Samariam pro regia vſi ſunt, 3. Reg. 14. 4. Reg. 15. Fuit & Saphaad filia eiuſdem nominis, Num. 26. Latin complacens, vel voluens aut ſuauis, vel currens.

therſander ſiue Therſandros, Polynicis filius ex Argia, teſte Statio, qui vnà cum cæteris Græcorum principibus ad Troiam nauigauit. Hunc Virgil. 2. Æneid. inter eos enumerat qui tempore excidij Troiani in equo ligneo fuerunt occultati.

therſara, Aſſyriæ vrbs, Ptolem.

therſilochus, Antenoris filius in bello Troiano occiſus: quem Virg. l. 6. Æn. inter viros fortes enumerat, qui etiam apud inferos arma tractent.

therſippus IV. Athenienſium princeps, regnauit annis XI. anno mundi 2971.

therſitæ, gens Iberica. Steph.

therſites, Græcorum omnium fœdiſſimus, idémque ignauiſſimus, quem Achilles ſibi procaciter conuitiantem pugni ictu interfecit. Huius inſignis deformitas ab Homer. 2. Iliad. graphicè expreſſa, vt cùm hominem vehementer fœdum ſignificare velimus, Therſitæ faciem eum habere dicamus.

theruingi populi trans Iſtrum, quos Traianus Imperator ſubegit, teſte Eutropio.

thesbon aut Thesbi, patria Eliæ Prophetæ, 3. Reg. 17. & Ioſeph. 8. Antiquit.

theſeis, idis, poëma Codri, Theſei geſta complectens Iuuenal Sat. 1.

theſeus, Ægæi regis Athenarum filius, ex Æthra Pithei filia; qui adhuc adoleſcens opera Medeæ nouercæ penè veneno periit. Sed poſt mortem patris ad regnum euectus, tam multa memoratu digna geſſit, vt inter plures Hercules vnus connumeretur. Debellauit Amazonas: earúmque reginam Hypolytem ſecum adduxit, ex qua & Hyppolitum genuit. Creonem regem Thebanorum, cadauera Argiuorum, qui Thebano in bello occiderant, ſepeliri prohibentem, interfecit. Oppreſſit & terribilem taurum in Attica; Minotaurum in Labyrintho occidit, & Ariadnam Phædrámque Minois filias clam ſecum abduxit: ſed relicta Ariadna in Chio inſula, Phædram ſibi coniugio copulauit. Scironem, Procruſtum, & Schinim latrones Atticæ neci dedit: debellauit Centauros, Thebas domuit, Pirithoum præcipua coluit amicitia, quo cum deſcendit ad inferos ad rapiendam Proſerpinam: ſed occiſo Pirithoo, ipſe aliquandiu in vinculis Plutonis fuit detentus, donec ab Hercule, qui illum ſumma proſequebatur beneuolentia, liberaretur. Poſtremò iam ſenior, tot, tantíſque rebus geſtis, patria regnóque pulſus, in Syrum inſulam nauigauit: vbi & periit à rege Lycomede (vt quidam tradunt) interfectus, aut (vt alij malunt) cùm à cœna deambularet, ex loco edito delapſus. Plutarch.

tiſiphone, Furiarum vna Vide Furiæ.

theſmophoria, Cereris ſacra quæ & Cerealia à Latinis, & initia dicuntur Græci enim Cererem θεσμοφόρον appellant: quaſi legiferam: quo etiam epitheto noſtri eam inſigniuerunt. Virg. 4. Æneid.

---mactant lectas de more bidentes
Legiferæ Cereri.

Prima enim Ceres mortalibus leges dediſſe putatur, propterea quòd ex agrorum diuiſione primùm nata credantur iura. Ouid. lib. 5. Metam.

theſpiæ, oppidum Bœotiæ, Heliconi proximum, ſed eo magis Auſtrale, Criſæo imminens ſinui. Strab. lib. 9 Numerantur autem Theſpiæ inter ea loca, quæ muſis conſecrata credidit antiquitas: vnde & Muſæ ipſæ Theſpiades cognominantur.

theſmophoria verò feſta apud Athenienſes celebrabantur, vt eſt à Plutarcho traditũ, in quibus Ægyptiorum more mulieres à cibis abſtinebant, humíque iacebant. Meminere horum ſacrorum cùm Poëtæ alij, tum Ouid. 10. Met.

Feſta piæ Cereris celebrabant annua matres,
Illa quibus niuea velatæ corpora Veſte,
Primitias frugum dant ſpicea ſerta duarum,
Perque nouẽ noctes Venerem tactúſque viriles
In vetitis numerant, &c.

theſmophoros etiam Iſis vocata eſt, quæ leges Ægyptiis ſtatuiſſet, quibus æquè omnibus iuſtitia ſeruaretur. Diodor.

theſmothetæ iudices erant ſex numero apud Athenienſes cum rege Archonte & Polemarcho parem obtinentes auctoritatem. Apud hos autem ſpeciatim actiones intendebantur de peregrinitate corrupta, de donis, calumnia, falſa citatione, falſa relatione, contumelia, nomine deleto & de adulterio, Pollux. Demoſt. in orat. c. Æſchinem.

theſpici, populi Græciæ. Steph.

theſpieus, Ariphronis filius, Athenienſium X. princeps annis 27.

theſpis poëta Athenienſis, qui primus Tragœdiam dicitur inueniſſe, & vicatim circumiiſſe, actoríſque faciem, quòd nondum repertus eſſet perſonarum vſus, fæcibus obleuiſſe. Horat. in Aret.

theſpis, alter fuit Athenienſis, ſiue Theſpius Erichthei regis filius, qui è pluribus fœminis filias genuit 50. cũ quibus vocatis ad epulas Hercules ſigillatim concubuit, ſuſcepitque totidem liberos mares, qui Theſpiades dicti ſunt. Hi cum Iolao Herculis ex Iphicleo fratre nepote in Sardiniam profecti, ciuitates ibi plurimas extruxere. Diodor. lib. 5.

theſprotia, Epiri regio, Chaoniæ proxima. Plin. in proœmio lib. 4. cuius incolæ dicuntur Theſproti.

dicitur quoque *Theſprotis* : accolæ etiam dicuntur *Theſprotæ* Ptolem. & Straboni. Iidem apud Stephan. *Ægeſthi* dicuntur, & *Amymnei*. Niger *Vaielitia* appellat.

theſſalia, regio Græciæ, ex vna parte Bœotiam, ex altera Macedoniam habens, ad mare inter Peneum amnem & Thermopylas extenſa, prius Æmonia dicta ab Æmone rege, & Pelaſgica, Argos, & Hellas : & Driopis, vt eſt author Plin. lib. 4. cap. 7. & 8. Olim etiam Pyrrhæa dicta eſt, teſte Strab. lib. 10. à Pyrrha Deucalionis vxore : hanc Suidas in 4. tetrarchias diuidit. Theſſaliotin, Phthiotin, Pelaſgiotin, & Æſtiætin. In Theſſalia ſunt montes 24. quorum nobiliſſimi Olympus, Pierus, patria domúſque Muſarum, Pelium & Oſſa, gigantum bello memorati. Item Pindus & Othrys Lapitharum ſedes. Flumina inſigniora ſunt Apidanus, Enipeus, Oenochonus, Pamiſus, Peneus, & Phœnix. Theſſalia, nomen ciuitatis in Macedonia. Plin. Præter hæc, varia adhuc ſortitur nomina : vocatur enim *Doris*, & *Heſtiaotis* Straboni, qui etiã *Pandoram*, *Pyrrhaam* & *Neſonidem* dictam ſcribit. *Thetirlia* legit Stephanus. A Tzetza chiliade 6. num. 95. *Petras* nominatur, hodie *Comenolitari* indigitat Caſtaldus, *Thumeneſtia* Anton. Geufræus.

theſſalis. Vide Aſia.

theſſaloce. Vide Magneſia.

Theſſalonica, vrbs metropolis Macedoniæ, patria Theodori Gazæ. Halia prius dicta à Caſſandro condita, ſic dicta quod Philippus Amyntæ filius, Theſſalos illic deuicerit, vel (vt author eſt Lucius Tarræus, qui de Theſſalonica librum edidit) quòd Philippus cum ex Iaſonis nepte illic ſobolem ſuſcepiſſet, eáque viceſimo puerperij die extincta eſſet, Niceæ nutrici nutriendum infantem dederit : & inde nomen vrbi impoſuerit. Nam mater infantis Nicaſipolis dicebatur. Stephan. hodie *Salonichi*, oppidulum à piſcatoribus & egenis admodum incolis habitatum, prius *Halia* dicta fuit, Steph. Tzetza ſcribit eam olim *Therma* appellatam, idem aſſerit Sophianus qui eam quoque *Emathiam* vocat. Plinio tamen *Theſſalonica* & *Therma* duæ ſunt.

theſſalus, Medicus fuit Neronis temporibus qui triduanum ieiunium ægris quibuſlibet imperabat, totiúſque Medicinæ perfectæ cognitionem intra ſex menſes pollicebatur, contra cuius placita multis in locis diſputat Galenus.

theſſyris, Sarmatiæ Europææ fluuius. Ptol. qui & *Hetheſſyris* legit.

theſſander. Vide Therſande.

theſtia, Acarnaniæ vrbs Polyb. oppidum item in Laconia, ad Eura am. Cedren.

theſtiades, filij Theſtij (qui Erichthei, aut, vt alij volunt, Teuthrantis filius fuit,) numero quinquaginta ex diuerſis mulieribus : natæ quas Hercules adhuc adoleſcens, ſed iam tum corporis robore præſtans, omnes vitiauit, totidémque liberos maſculos ex iis ſuſtulit, qui & ipſi ab aui nomine Theſtiadæ dicti ſunt. Hi poſt mortem patris cum Iolao illius ex Iphicleo patre nepote, in Sardiniam profecti, multas in ea vrbes condiderunt. Diodor. lib. 5.

theſtidium, vrbs Theſſalonicæ, Hellanicus Tethiſticum vocat à Tethide. Eſt & ſtagnum Thraciæ, cum adiacente agro Nyſa. Steph.

theſtis, vrbs Arabum, & alia Libyæ : Gentile, Theſtites. Steph. item fontis nomen in Cyrene. Herodot. Theſtius, Parthaonis filius, pater Toxei, & Plexippi, & Althææ matris Meleagri : à quo illi quidem Theſtiadæ : hæc autem Theſtias appellatur. Ouid. 8. Metam.

theſtor, Idmonis & Laothoes filius, pater Calchantis peritiſſimi Græcorum Auguris, qui nomine patris Theſtorides à Poëtis appellatur. Homer. Stat. 1. Achill.

theſtoricus, vrbs Thraciæ. Steph.

theſtrotinicia. Vide Hylamira.

theſtylis, mulieris ruſticæ nomen, apud Theocritum & Virgilium 2. Eclog.

thetis, idis, Nerei & Doridis filia, quam cùm Iupiter, pulchritudine eius captus adamaret, vxoremque ducere decreuiſſet, monitus eſt à Prometheo, ita eſſe in fatis ; vt quicunque ex ea naſceretur, patre maior eſſet futurus. Qua re audita, Iupiter à nuptiis eius abſtinuit, veritus ne quemadmodum Saturnum patrem ſuum regno pepulerat : ita & ipſe viciſſim filio cœli poſſeſſione deiiceretur. Thetidem autem poſtea Peleus vxorem duxit, Æaci filius, qui Achillem ex ea ſuſcepit. Ouid. 11. Metam. Vide ſuprà in nominibus Peleus & Achilles.

theudale, Africæ Propriæ vrbs. Ptol.

theudas, nomen viri. Act. 5. Vide Theodas.

theudaſia, Emporium nobile fuit ad Boſphorum Thracicum : ita dictum ab vxore Leuconis cius, regionis tyranni, qui primus hac in vrbe emporium inſtituit, Athenienſibúſque illic frumentum vehentibus, multas immunitates conceſſit. Demoſthenes in oratione aduerſus Leptinem.

theudenſe, oppidum in Africa Propria. Plin.

theudis, Viſigothorum rex in Hiſpaniis.

theudoſia. Vide Theodoſia.

theudurum, Germaniæ inferioris oppidum, Anton. Simler *Teudurum* vicum vocat propè Sirtardum.

theuthoni, populi Germaniæ, qui & Theuthones & Theuthonici dicuntur. Lucanus libro ſexto.

Cantaber exiguis & longis Theuthonus armis.

Hi vt Pomp. ſcribit, loca incolunt propè Actiacum mare. Vide Teutoni.

thietmarſia, regio Daniæ & Holſatiæ ad Occidentem proxima. Marſorum autem qui

Marſo originem trahunt, meminit Strabo, eóſque ante multa ſecula ex locis Rheno finitimis, in profundam atque paluſtrem regionem migraſſe memorat. Horum poſteri Theutomarſi, ſiue, vt vulgus pronuntiat, Thiemarſi ante cccc. annos; antiquiſſ. Stadienſium familiæ paruerunt, quorum multos fraude oppreſſerunt, ſéque in libertatem, eiecta omni nobilitate, vindicarunt, Et cùm permultos annos libertatem ſuam armis tutati eſſent, tandem anno M. D. LXIX. cruento prælio fracti iugo Holſatiæ Principum collum præbuerunt. Plura vide in Saxonia Alb. Crantzij.

thibrus, nomen vrbis apud Lycophronem, Stephan.

thichon, nomen pagi. Ezech. 47. Lat. medius, ſiue intermedius, vel præparatio.

thicis, Hiſpaniæ Tarraconenſis fluuius Pompon. ad Rhodam vrbem. Hodie dicitur *Ter*, Varrerio teſte. Alius eſt eiuſdem nominis in Gallia Narbonenſi, apud eundem Pomp. de quo vide in dictione Ilybirris.

thilon, filius Simon. 1. Paral. 4. Lat. murmuratio vel ceruus eius, aut ſuſpenſio eius.

thimbron Lacedæmonius quaſdam Aſiæ ciuitates in fidem accepit, Xenoph. lib. 3.

thinæ, Sinarum metropolis Ptolemæo, *Tonduc* fortè nunc, ait Mercator.

thineus, xxx. Aſſyriorum rex, regnauit annis xxx. anno mundi 2730.

thinge vrbs Lybiæ. Steph.

thinias, promontorium Thraciæ ad Euxinum, Ptolem.

thiniſſa, Africæ minoris, id eſt Zeugitanæ prouinciæ vrbs. Ptolemæus libro quarto, cap. 3. Hodie *Tunis*.

thinus, Angliæ fluuius. Beda in Hiſtor. Eccleſ. 5. cap. 2.

thiodamas, antis, pater Hyle, adoleſcentis formoſiſſimi, quem Hercules, amore eius captus Colchicæ expeditionis comitem aſſumpſit, eundémque in Myſiæ ſyluis poſtea amiſit. Vide Hylas. Hinc Thiodamantheus.

thiodamas alius fuit, Melampodis filius. Statio Theb.

thiras, filius Iapheth. Gene. 10. A quo Thirenſes, quos Græci Thraces vocant. Lat. demolitor, ſiue deſtructor, aut irrorans, vel irroratus.

thitæ. Vide Thracia.

thiria, filius Ielaleel, 1. Paral. 4. Lat. exploratio vel contemplatio.

thiriomachus, vnus ex filiis Herculis, ex Megara Creontis regis Thebani filia.

tirophagi, gens in Sarmatia Aſiatica. Ptol.

this, vrbs Ægypti prope Abydum: Ciuis, thinites Steph.

thiſbe, Bœotiæ oppidum. Xenoph.

thiſbe, es, puella Babylonia, mutuo Pyrami vicini adoleſcentis amore capta. Miſerabilem exitum vide ſuprà in dictione Pyramus.

thiſboa. Vide Megalopolis.

thiſias, Siculus antiquiſſimus, artium Scriptor. Quintilianus lib. 3. cap. 6.

thiſica, vrbs in Africa Propria. Ptol.

thiſoa, vrbs Arcadiæ, Gent. Thiſoates. Steph.

thiſſamiſſa, Cariæ portus, apud Melam.

thmuis, vrbs metropolis, Ægypti: inde Thmuites. Steph.

thnocia, Arcadiæ vrbs. Pauſ.

thoa, æ, ſiue thoe, es, Nympha marina, Tethyos & Oceani filia, à natandi celeritate dicta Heſiod. in theogonia.

thoana, Ptol. Arabiæ Petrææ oppidum.

thoanes, populi ſupra Colchidem, finitimi Phthirophagis. Strabo.

thoantium, littus Rhodi inſulæ, Strabo. vrbs Carpathij inſulæ. Ptol.

thoa, Meningis inſulæ oppidum. Plin.

thob, Palæſtinæ locus. Iudic. 11.

thoris, Cappadociæ fluuius. Arrian.

thoas, antis, tauraciæ regionis rex, ad quem delata eſt Iphigenia Agamemnonis filia, & ab eo Dianæ tauricæ ſacris præfecta. Eam poſtea occidit Oreſtes, à ſorore adiutus: cùm illum quoque thoas Dianæ aræ deſtinaſſet.

thoas, Lemni inſulæ rex, Liberi patris filius, ex Ariadne Minois filio, pater Hipſipiles, ſolus filiæ pietate ſeruatus, cùm ceteræ omnes Lemniæ mulieres, viros ſuos & parentes trucidarent. Oui. 7. Metam.

thochem, ciuitas, 1. Par. 4. Latin. medium, vel intermedius, aut præparatus.

thocia, vrbs Arcadiæ, à thecno quodam. Steph.

Thoe. Vide thoa.

thogorna, filius Gomer. Gen. 10. Lat. Oſſeus, vel robuſtus, ſiue incolatus nimius, aut peregrinus valde, vel timens valde, ſeu anxioſa celſitudo.

thohu, filius Elieu patris Ieroham. 1. Reg. 1. Filius, Suph filij Elcanæ, 1. Paral. 6. Lat. viuens, vel nuntians, ſiue telum aut iaculum.

thola, filius Iſſachar. Gen. 46. 1. Paral. 7. Filius item Phua dux in Iſraël. Iudic. 10. Lat. vermis, aut vermiculus, vel Coccus, aut coccineus.

tholad, ciuitas, Simeonis. 1. Paral. 4. Lat. natiuitas, vel generatio.

tholiſtobogi. Vide tectoſages & toliſtobi. Straboni teliſtobogi.

tholmai, filius Enac. Ioſ. 15. Iudic. 1. Num. 13. Rex Geſſur, 2. Reg. 3. 1. Par. 3. Lat. Sulcus, aut ſuſpendens aquas, vel coadunatio aquarum.

tholobi, Hiſpaniæ tarraconenſis fluuius & oppidum. Mela.

tholubana, Indiæ intra Gangem vrbs. Ptol.

thomas, vnus ex Chriſti Apoſtolis. Mat. 10. Io. 11. Lat. Gent. Gemellus.

thomas, Cantuarienſis Archiepiſcopus, exilio primùm à rege Angliæ damnatus, poſt etiam capitali ſupplicio affectus, circa annum ſalut. 1164.

thomas Maurocenus, Conſtatinopolitanus patriarcha, anno ſalutis 1201.

thomum, Ægypti vrbs, circa Chenoboſciam. Anton.

thomyris, Scytharum regina, quæ irata, quòd Cyrus rex Perſarum Sargapiſem filium bello captum ad mortem impuliſſet, non priùs finem fecit furori quàm mortuum vlta ſit. Contractis itaque copiis ita conflixit, vt maximam inimicorum partem, cum ipſo etiamnum rege occiderit. Nec tamen hoc euentu propterea emollita eſt animi rabies: mortui enim caput in vtrem humano cruore plenum demiſit, his verbis inſultans: Filij mei ſanguinem hauſiſti, & meum ſitiuiſti, Cyre, At ego te cruore ſaturabo. Author Herodot. l. 2.

thon, Africæ propriæ vrbs, Appian.

thon, primus apud Ægyptios medicinam in artem redegit. Homil. 4. Odyſſ. Alter, teſte Hellanico, fuit rex Canopi, ad quem quum Menelaus Troia cum Helena diſcedens, tempeſtate maris deduceretur, fuit primùm ab illo antequam Helenam conſpiceret, gratè ſuſceptus. Sed vt illam conſpexit, vim Menelao inferre conatus, ab illo interfectus eſt. Vide Thonias.

thonia, vrbs & caput Gabaonitarum, diſtátq; à Gaza noſtri littoris Iudææ oppido, mille quingenta triginta ſeptem paſſuum.

thonis, Straboni lib. 17. vrbs prope Zephyriū. Eſt & idem rex, qui Menelaum & Helenam hoſpitio ſuſcepit: vnde de medicamentis Helenæ ſic poëta inquit,

Quæ Polydamna dedit, Thonis clariſſima coniux.

Steph. vrbs ad oſtium Canopicum ſita. Gentile, Thonites. Vide Thon.

thonius, vnus ex Centauris, Ixionis & Nubis filius.

thoon, vir Troianus, ab Vlyſſe interemptus, Hom. Iliad. 12.

thooſa, Phorci filia, ex qua Neptunus Polyphemum ſuſcepit. Hom. 1. Odyſſ.

thootes, vnus ex præconibus Græcorum, Homer. Iliad. 12.

thophel, locus in deſerto trans Iordanem à regione Ièricho, vbi Moſes legem recitauit: Deut. 1. Lat. ruina aut ſtultitia, ſiue inſipientia.

thopheth, locus in valle filij Ennon, qui cernitur in Ieroſolymæ ſuburbanis, vbi quondam parentes filios igni exuſtos deuouebant, & immolabant dæmonio Moloch. Iſa. 30. Ierem. 2. 19. Lat. Tympanum vel ſeductio, aut dilatatio.

thopo, nomen loci, 1. Mach. 9. Scribe Topo.

thor, Magi nomen apud Saxonem Grammaticum qui ludificatis idiotarum mentibus, diuinitatis faſtigium ſibi arrogabat.

thora, Campaniæ oppidum. Florus, 3. c. 20.

thoræ vicus in tribu Antiochide. Step.

thorax, Strab. lib. 14. mons iuxta vrbem Magneſiæ, in quo dicunt cruxifixum fuiſſe Daphitam grammaticum, propterea quòd reges verſibus inceſſeret. Ex quo illud tractum eſt: Caue à Thorace. Stephano, vrbs eſt Ætoliæ: & alia Magneſiæ. Gentile. Thoracites.

thoricus, vicus prope Canopum iuxta Alexandriam. Step.

thoricus, vicus in tribu Acamantide. Hecatæus vrbem eſſe tradit. Vide Thyricus.

thoriſmundus, Gotthorum rex anno ab vrbe condita 1204.

thornax, mons Laconiæ. Steph. vide Coccygius.

thornnubá, Africæ Propriæ vrbs. Ptol.

thoronus, inſula eſt prope Corcyram, verſus Italiam, Plin. *Phanu*, Nigro.

thorſus, Sardiniæ fluuius, inſulam Mediam interfluens. Pauſ. *Thyrſo*. Ptol.

thorycum, verſus Crotonem & Crimiſſam, in Italia vrbs. Iſacius in Lycophronem.

thoſpites, Armeniæ maioris regio & vrbs Ptolem.

thou, Ægypti oppidum, inter Peruſium & Memphium. Antonini.

thou, rex Emanthenorum. 2. Reg. 9. & 1. Par. 18. 9. fœdus cum Dauide icit, anno mundi 2909. Lat. errans.

thous, Homer. vnus ex Troianorum principibus.

thoxeus, filius Eurytei, frater Ioles. Seneca.

thoxeus, Theſtij & Plexippi frater.

tharabunactum, vrbs in Africa Propria. Antonin.

thraceſium, Aſiæ minoris tractus, ad Ægæum mare, complectitur ferè Lydos, Mæones, Cares & Iones, vt docet Porphyrogen.

thracia, latiſſima Europæ regio, Macedoniæ ad Occaſum proxima, Neſſóque flumine, vt Ptolemæo placet, aut, vt Plinius mauult, Strymone amne ab eadem dirempta: à Septentrione Iſtrum habens, ab Oriente Pontum, à Meridie Ægæum mare. Thracia dicta à Thrace, Martis filio, aut certè à regionis aſperitate, quam τραχύτητα Græci appellant. Eſt enim hæc regio, teſte Pomponio, in primis aſpera, nec cœlo, nec ſolo tractabilis, & quà mari propior eſt, frigida prorſus & infœcunda. Eadem & Thraca dicitur, η Græci nominis in α conuerſo, Huius incolæ Thraces dicuntur. Fœminæ autem Threiſſæ, Hinc deducuntur denominata, Thracius & Threicius. *Aria & Perca* etiam dicitur Stephano, *Odryſa* Suidæ. *Chreſtina* etiam Iſacio, & Lycophroni. *Scython* quoque vt Erythræus perhibet. Ioſephus Hebraicè *Thiras* vocari ſcribit, Herodotus dicit incolas *Bithynos* dictos, poſtquam in Aſiam transfretaſſent, priùs enim *Strimonij* dicebantur, *Bardi* à Martiano, & *Denlongi* à Lycophrone & Stephano appellantur: olim *Briges* nominati fuêre, vt

tradit Euſtathius, *Autonomes* eos Arrianus nuncupat, quidam eorum apud Strabonem *Sapæ & Sapæi*. Item *Saij, Sinti & Sintiæ* Paulus Diaconus duas thracias facit, vtraſque enim ab Attillo deuaſtatas ſcribit ſub Valentiniano Iuniore Imp. Lib. Notitiarum & Ammi. lib. 26. eius ſex prouincias numerat, item ſex. Rufus, ſúntque hæ, *Thracia*, ſpeciali nomine *Mœſia ſecunda, Scythia, Europa, Rhodopa & Hæmmiontum* hodie vno nomine *Romania* nuncupatur, & ſic eam ſemper appellat Diaconus, Conradus à Lichtenau, item Iornandes in libro de regnorum ſucceſſione, thraciam quandam Montanam eſſe in Auſtralibus partibus Africæ, ſupra Alexandriam, teſtatur Euſtathius. vide Bithynia.

thracia, fuit Nympha ſagax & faſcinatrix, quæ propter peritiam herbarum & veneficiorum, habita eſt loco numinis apud Thraces, quorum etiam regioni dedit nomen.

thraceas, ventus, qui & thraſceas & thraſcias dicitur, Ariſtot. poſt Argeſtum ventum, flat inter Septemtrionem & Occaſum ſolſtitialem.

thracis, Phocica vrbs, apud Pauſ.

thracon vicus prope Antiochiam. Inde thracometes qui ex eo vico natus eſt. Step.

thrambus, promontorium Macedoniæ. Step.

thramus Druſis, Africæ Propriæ oppidum, Antonino.

thraſeas, Auguris nomen, qui in ſumma ſiccitate Buſirim Ægypti tyrannum adiens, oſtendit à ſuperis poſſe exoriri pluuiam, ſi Ioui hoſpites immolaret. Quærente deinde tyranno, quiſnam & cuius eſſet, cùm ſe peregrinum profiteretur, Tu igitur primus, inquit, Buſiris Ægypto aquam dabis. Itaque primus immolatus eſt. Hunc tamen nonnulli thraſium potius, quam thraſeam malunt appellari.

thraſeas Pætus, Philoſophus Stoicus ſub Nerone: à quo cùm iuſſus eſſet mori, fletum ſuorum magna conſtantia compeſcuit: porrectíſque alacriter ad inciſionem brachiis, humúmque cruore aſpergens. Hunc, inquit, ſanguinem libemus Ioui liberatori. Taci. libro 16. Meminit huius Martial. lib. 1.

thraſyllum, mons in Myſia Aſiæ regione Caico amni vicinus, qui Plutarcho in lib. de fluminibus teſte, poſtea *Theutras* dictus fuit.

thraſymachus, Carthaginenſis ſophiſta, diſcipulus Iſocratis.

thraſo, nomen militis apud Terentium. Eſt & pictor apud Strab. lib. 14.

thraſumenus, lacus in agro Peruſino, Annibalis victoria, & Flaminij Conſulis clade nobilitatus, dictus à thraſumeno puero, quem ad hunc lacum Ægyla Nympha dicitur rapuiſſe. Liu. Plutarc.

thraſybulus, Athenienſis exul, cõparato exercitu, triginta tyrannorum dominationem Athenis ſuſtulit, iuuante Lyſandro Lacedæmoniorum duce, exuléſque reduxit. Inſuper plebiſcitum tulit, quod ἀμνηςίαν, vocant, quo iniuriarum memoria deleretur, exulibus iureiurando adactis. Cicero Philip. 1. & Valerius de modeſtia: ipſe tandem noctu interfectus eſt.

thraſybulus, dux Mileſiorum, vt portum Sicioniorum occuparet, ex aduerſa parte oppidanos tentauit: dúmque ſic detinerentur, cum inſperata claſſe portum cepit. Frontinus libro 2.

thraſyllus, Athenienſis fuit rei militaris periſſimus, qui claſſis præfectus, Mindarum Lacedæmonium Peloponneſiorum ducem, apud Seſtum Helleſponti vrbem, nauali prælio ſuperauit. Thucydides lib. 8.

thraſymachus, Carthaginenſis ſophiſta periodum & colon, id eſt membrum primus monſtrauit, ac modum, qui nunc eſt rhetorices, induxit. Nam enumeratur inter primos huius artis inuentores, vt Gorgias. Fuit diſcipulus Iſocratis, vt ſcribit Suidas.

thraſymedes, filius Neſtoris. Hom. 9. Iliad.

thraſymenus. Vide thraſumenus.

thrauſi, populi thraciæ, apud quos edito puero propinqui aſſiſtentes lugent, miſerias huius vitæ recenſentes, quas ſit infans ille paſſurus. Hominem fato functum per luſum & lætitiam terræ mandant, inferentes quot malis ille ſit liberatus. Multas habent vxores, quæ ſi non cõtingat ante maritos mori, certatim contendant eorum mortem ſequi.

thria, vicus in tribu Oeneide, dictus etiam thrio. inde thriaſius & thrieus. Erãt autem θρίαι, calculi diuinatorij: vnde prouerbium. Multi trióboſi, pauci vates. Stephan. Vide thrius.

thrince, vrbs prope columnas Herculis. Step.

thrius, vrbs olim Achaiæ, nunc verò Eleæ, à thriante Athenienſi, quem theſeus cum exercitu miſit auxiliatorem Herculi. Hinc triuntius, & thraſius, quod etiam à thria ſit. Vide Thryus.

throana, Latronum, ſiue Leſtorum regionis vrbs in India extra Gangem. Ptolem. *Taigin* Caſtaldo.

thronium, vrbs Locrorum. Step.

thryanda, vrbs Lyciæ Step.

thryon, Meſſeniæ oppidum, non ita procul ab Alpheo fluuio, Hom. in Catal. nauium. & Strabo libro 8.

thryus, untis, vrbs in Elide, vel inter Elidem & Pylum, vt inquit interpres Hom. lib. 11. Iliad. alias θρυὸν: vocat apud Homerum in Catalogo, & θρυόεσσα non thyrus, quemadmodum & Strabo meminit lib. 8. Sunt qui à tryunte Athenienſi conditore dictam velin. Eſt fluuius Elidis, qui in Alpheum decurrit. Homer. 2. Iliad. Vide Thryus.

thubal, filius Iapheth. Geneſ. 10. A quo Iberes (licet quidam Itali ſuſpicentur) originem

traxerunt, Ezec.27. Lat. orbis vel mundanus aut confuſio vel ignominia, ſeu portatus vel adductus.

Thucydides, Athenienſis hiſtoricus patre Oloro, genus à ducibus Miltiade & Cimone, qui & ipſi ab Æaco, Iouis filio originem habuere, duxit, vt Didymus in hiſtoria teſtatur. Vxorem duxit è Thracia oriundam, alioquin diuitem, cuius opes aſſecutus, non in voluptates, ſed partim in otium literarum erogauit. Nam bellum Peloponneſiacum ſcribere aggreſſus, quo tempore illud gerebatur, Athenienſibus pariter ac hoſtibus Lacedæmoniis militibus, qui bello intereſſent, mercedem præbebat, vt res quotidie veras ei renuntiarent, quas fideliùs ſe accepturum ſperabat, ſi non ſolùm ab amicis, ſed etiam ab inimicis edoceretur, ne partes quiſque ſuas falsò tueretur. Præceptores habuit, in philoſophia Anaxagoram, & in rhetorica Antiphontem, cuius & ipſe in 8. hiſtoriæ meminit, dicens eum cauſam fuiſſe perdendæ Reip. ac conſtituendæ tyrannidis trecentorum. Ex Marcellino Græco ſcriptore. Eius cum Herodoto collationem vide apud Quintilianum. l.10. c.1. Dionyſ. Halicarnaſſeus ſcribit Demoſthenem adeò Thucydidis ſtylum probaſſe, vt eius librum octies ſcripſerit, totúmque ferè edidicerit. Thucydides alios Marcellinus ponit: vnum Mileſium Athenis inter principes viros ac duces, æmulũ Periclis. Alium Pharſalicum Memnonis filium, cuius meminit Polemon in his quæ de Acropoli ſcripſit. Quartum poëtam natione Achedryſium, cuius meminit Androtion in Attide, dicens eum filium eſſe Ariſtonis, qui fuit tempore Platon. comici & Agathonis tragici, ac Nicerati verſificatoris.

Thule, es, hodie *Iſland*, inſula in ditione Scotorum, in Septemtrionem vergens, vltra Orcadas, latitudinem habens graduum LXIII. Quo fit, vt circa æſtiuum ſolſtitium quàm breuiſſimæ ibi ſint tenebræ, Sole ab illorum horizonte quã minimum recedente, quemadmodum contrà circa ſolſtitium hybernum nihil ferè, aut quàm minimum habent diei, Sole Tropicum Capricorni ab illis diſiunctiſſimum perambulante. Hæc extrema fuit earum, quæ in Septemtrionali Oceano Romanis fuerunt cognitæ: vnde etiam à Virg. vltima Thule appellatur. Vide Baſilia.

Thunia. Vide Thurini.

Thunicates, pro Rhunicatæ, legit Auentinus apud Ptolemæum, Vindeliciæ populi ſunt, quos *In Thunca* (Bauariæ tractus eſt) idem interpretatur. Hos *Virucinates* Plin. eſſe putat Scudus.

Thuni. Vide Vnni & Turcæ.

Thuræ, vel, vt alia exemplaria habent, thyræ & thyrea apud Plinium, Meſſeniæ vrbs, quæ poſtea *Locus* dicta fuit. Pauſànias ſcribit eam ab Homero *Antheam* nominatam. Hæc Nigro *Calamata* eſt vulgari vocabulo. Strabonem eandem *Thuriam* appellare, & Ptol. *Thurium* vult Hermolaus, qui eam quoque ab Homero *Æpeas* vocatam putat. eſt Straboni quoque *Thyrea* in Peloponneſo, de qua controuerſiam fuiſſe inter Argiuos & Spartanos ſcribit in calce libri 1. Hãc Thucydides *Cynuriam* cognominat, additque eam agrum Argium, & Laconicum diſterminare. Eandem *Thurium* Ptol. in Laconica credunt nonnulli, etiamſi Niger *Burdugua* nomen hodie habere dicat, eſt ergo alia à ſuperiore. Vide Thurium.

Thuria, Strab. lib. 8. Meſſeniorum vrbs, alio nomine ἀπία, id eſt, celſa, quòd in colle excelſo ſita ſit, à quibuſdam Thyre appellatur, vt infrà. Item Italiæ vrbs, aliàs Thuri. Eſt & fontis nomen hodie *Aqua che fauella* Leandro.

Thurij. Vide Thurium. Aliqui Thuniam vocãt: vide Thuniates. Pauſ. ἄνθεαν, appellauit.

Thurimachus, VII. Sicyoniorum rex, regnauit an. XLV. an. mundi 2100.

Thuringi, Saxoniæ populi, quibus ab Ortu Miſnij, ab occaſu Heſſi occurrunt, à Septemtrione Brunſuicia, à Meridie Franconia: Viſurgo, Sala & Mœno clauſi. Metropolis eſt Erfordia, quæ maxima Germaniæ vrbs cenſetur. Thuringos à Gothis originem traxiſſe nonnulli opinantur, quòd apud Thuringos Gothi gentis ſuæ vocabulo Gotham vrbem condiderunt. Regio Thuringiæ ſatis fœlix, & abundans rebus ad victum pertinentibus. Iſaris herba (vulgò Quadam, i. Gueſde, vocant) inibi naſcitur, lanarum infectoribus vtilis, ex qua plerique annonam totius anni ſibi parant.

Thurini. Vide Thurium.

Thurinum, oppidum inter duos amnes, Crathim & Sybarim, vbi Herodot. condidit hiſtoriam Vide Thurium.

Thurinus ſinus. Vide Tarentinus.

Thurium, vrbs Magnæ Græciæ, olim nobiliſſima, ad ſinum Tarentinum ſita inter Crathim & Sybarim amnes, à Thuria vicino fonte nomen habẽs. Huius incolę Thurij dicti ſunt, & Thurini, qui cùm aliquandiu floruiſſent, à Lucanis in ſeruitutẽ tracti ſunt, teſte Stra. l.6. & à Tarentinis infeſtati: tandẽ in Romanorũ tutelã ſeſe dedere sũt coacti, qui eò deducta colonia, vrbem eorũ prò Thurio Copias appellarunt. Step. addit eandem à Pauſania *Anthea* vocari. *Sybari*, qui nunc *Thurij*, inquit Varro de re ruſtica libro 1. c.7. aliis tamen Thurium & Sybaris duo diuerſa ſunt oppida, De hac vrbe Diod. lib.12. ſcribit eam prope fontem Thuria dictum, conditam, & ab eo *Thuriam* nominatam, atque in quatuor fora ſecundum eius longitudinem diſtinctam, quorum vnum *Heracleam* appellant, alterum *Aphrodiſiadem*, tertium *Olympiadem*, & quartum *Dionyſiadem*. in latitudinem verò tribus foris diſtributam, quorum nomina ſunt, *Heroa*, *Thuria* & *Thurina*. Hoc Thurium hodie *Terra no-*

na dicitur Barrio. Vide Thure.

thurium, cacumen aſperum in metæ formam faſtigiatum: quod *Orthopagos* vocatur inquit Plutarchus in vita Syllæ, in Bœotia eſt.

thurium, Italiæ oppidum, vbi Herodotus vitam finiuit, ibidémque in foro, vt quidam memorant, ſepultus eſt, teſte Thucydide lib. 3. Strabo verò lib. 14. ait illum ex Halicarnaſſo Cariæ regia eſſe: quem poſtea Thurium vocauerunt, eo quòd particeps fuiſſet coloniæ in Thurios miſſæ.

thurrenus, in Italia regnauit annis LI. anno mundi 2496.

thurrus, Hiſpanorum regulus, anno ab vrbe condita 575.

thuſcia, fœcundiſſima Italiæ regio, à Latio Tiberi, à Liguribus Macra fluuio dirempta, alio nomine Hetruria appellata. Dicta antè Tuſcia [vt quidam exiſtimant] ἀπὸ τοῦ θύειν, quod eſt ſacrificare, propterea quòd Tyrrheni ſemper habiti fuerint, religioſi, deorúmque cultui & ſacrificiis ad ſuperſtitionem vſque dediti. Hinc Tuſci dicti ſunt regionis huius incolæ, qui & Tyrrheni dicuntur.

thuſcus vicus. Vide Cœlius.

thuſcus, Herculis filius, Italiæ rex.

thuſcus iunior, Italiæ præfuit an. XXVII.

thuſſagetæ, ſiue Thyſſagetæ, populi Scythici ſupra Mæotidem paludem, rapto & venatu victitantes, Herod. li. 4. Pomp. Thyrſagetas appellat, ſi modò emendata ſit lectio. Quo pacto & apud Valerium Flaccum legitur libro ſexto.

Non ego ſanguineis geſtantem tympana bellis Thyrſageten &c.

thuſſia. Vide Tuſcia.

thuthemoſis, Ægyptiorum rex, regnauit an. IX. anno mundi 2339.

thyamis, amnis vel fluuius (vt Thucydides l. 1. ait) qui Theſprotiam Ceſtrinámque diſcriminat. Plinius libro 4. capite 1. Stephano vicus eſt à Semiramide conditus iuxta Arachoſiam. *Thyamis*, etiam teſte Theueto hodie *Calama* dicitur. Ptolem. Epiri promontorium eſt, quod hodie *Miſta* appellari teſtatur Niger. Strabo & Thucydides habent hoc tractu *Tryamum*, amnem, Thucydides etiam montem eiuſdem nominis.

thyamon, mons in Thraciæ regione. Step.

thyaſus, ſaltatio, ſiue chorea dicitur, quæ Baccho exhibebatur, à verbo θυάζειν quod eſt Orgia celebrare. Virg. 5. Eclog.

thyatira, vrbs in Myſia ad ſiniſtram Caici fluminis partem, quæ fuit vna ex ſeptem eccleſiis, ad quas Ioannes Apoſtolus ſcripſit Apocalypſin. Strab. lib. 3. Step. vrbem Lydiæ eſſe ſcribit quæ priùs Pelopæa & Semiramis dicta fuit. Deinde cùm Seleucus Nicanor bellum aduerſus Lyſimachum gereret, & filiam ſibi natam audiuiſſet, vrbem θυγατέρα, vocauit. In neutro genere profertur, non in fœminino, vt debebat. Vocabatur etiam Myſorum vltima. Nam Myſis ciuitatem condituris, reſpondit deus, Vbicunque ceruus ictus, & currens appareret, ibi condendam eſſe: quo inuento vrbem denominaſſe ἀπὸ τοῦ θύειν καὶ τειχίζειν τὴν ἔλαφον. Gentile, Thyatirenus. Steph. Plinio hanc Thyatiram à Lyco flumine ablui certum eſt. Ptolemæo verò ad Hermæum fluuium ſita eſt.

thybris, nomen fluminis quòd eſt in agro Syracuſano, auctore Theocriti interprete, eundem à Seruio *Foſſa* dici ſcribit Fazellus, in Siciliæ hiſtoria, ſed *Thymbris* per m habetur apud Theocritum. Vide Albula.

thybris, viri proprium Æneæ comitis. Virg. Æneid.

thyella, vrbs Oenotriæ, quam pars Phocenſium inhabitauit. Step. Barrius eam recentiori nomine *Gineto* ſiue *Thyneto* appellat.

thyeſſus, vrbs Lydiæ, à Thyeſſo caupone. Aliis eſt Piſidiæ. Step.

thyeſtes, filius Pelopis ex Hippodamia, Tantali nepos, qui cùm Atreo fratri, cui peſſimè cupiebat, aliter nocere non poſſet, vxorem eius per adulterium polluit: Atreus verò ei filium epulandum appoſuit. Ob quæ flagitia Sol, ne pollueretur, retrorſum curſum fertur conuertiſſe. Vide Atreus. Hinc Thyeſteus.

thyia, Deucalionis filia, ex Ioue peperit Macedoniam, quæ regioni nomen dedit, Step.

thyades, Bacchi ſacrificulæ, quæ & Bacchæ, & Menades, & Baſſarides dicuntur. Rationem autem huius nominis quidam referunt ad Thyiam quandam Cephiſſi filiá, quæ prima omnium Dionyſio initiata, Orgia eius celebrauit, Bacchicóque furore correptis nomen reliquit, vt ab ea Thyiades dicerentur, teſte Herod. lib. 7. quanquam alij hanc non Cephiſſi, ſed Caſtalij cuiuſdam indigenæ filiam fuiſſe volunt.

thyle. Vide Thule.

thymætadæ, vicus in Hippotoontide tribu, Step.

thymbræus, Apollinis cognomentum, ſiue à Thymbra, Troadis campo, ſiue ab eiuſdem nominis vrbe in qua celebratur, impoſitum. Campo autem Thymbræ nomen factum putatur à Thymbræ herbæ copia, quam Latini Culinam vocant, cuius hôc in campo maximus eſt prouentus, vt annot. Seruius, in illud Virg. 3. Æn.

Da propriam Thymbræe domum.

Apollinis Thymbræi templum Strabo ea in parte Troadis fuiſſe tradit, qua Tymbrius fluuius in Scamandrum influit, quo in templo ferunt Achillem à Paride fuiſſe interemptum: Vnde factus eſt locus fabulæ Achillem Apollinis ſagittis occiſum fuiſſe.

thymbrara, ciuitatis nomen (à qua Thymbrarenſes & Thymbrare) ad Pactolum ſita.

thymbre, Plinio Troadis oppidum, quod & *Tymbram* vocabant per Zitem. *Dymbram* per D vt Hellanicus tradit, apud Stephanum.

thymbris Siciliæ fluuius, & ſecundum dialectum, mare: aliàs Thybris ſcribitur. Scholiaſtes Theocriti.

thymbrius, Step. fluuius apud Thymbram fluens.

thymele, ſaltatricula notiſſima, Domitiani temporibus, cuius geſticulatione Domitianus impensè fertur delectatus, à qua & Thymelicæ cantilenæ, quibus olim plurimùm colebatur Bacchus.

thymiateria, vrbs Libyæ Steph. ad Oceanum Atlanticum, ſita. hodie *Azompr* dici Ramuſius coniicere videtur.

thymœthes, Oxydiæ regis filius nothus, Athenienſium Rex 15. annos 8. regnauit. vltimus ille ex familia Erechthidarum Athenis regnauit.

thymœtes, filius Priami ex Ariſbe, aut [vt alij malunt] Ariſbes maritus, cuius vxor cum filium peperiſſet eodem die, quo Hecuba Paridem, aſſerentibus hariolis eo die natum eſſe puerum, cuius cauſa Ilium euerteretur, iuſſit Priamus vtrumque interfici. Et Paris quidem matris aſtu clàm traditus eſt educandus: Thymœtis autem puer eſt interfectus. Cuius iniuriæ vltione in multos annos dilata, Thymœtes, cùm equi lignei dolum ſentiret, commodum ſibi vindictæ tempus oblatum ratus, primus author fuit, vt in vrbem reciperetur. Seruius enarrans locum illum Virgilij, 2. Æneid.

—*primuſque Thymœtes*
Duci intra muros hortatur, & arce locari,
Siue dolo, ſeu iam Troiæ ſic fata ferebant.

thynæ, vrbs Lybiæ: inde Thynæus. Step.

thynia regio Thynorum. Step. Strab. lib. 12. inſula in fronte Bithyniæ.

thynnias, inſula iuxta fauces Ponti, & promontorium. Gentile, Thyniadius. Barbari *Bithyniam* vocant, inquit Plin. lib 5. cap. 32. idem li. 6. cap. 12. eam quoque *Apolloniam* appellat. *Dapnuſia* quoque dici Ptolemæus auctor eſt, qui eam Thyniam ſimplicin ſcribit. Videtur *Thonias* Stephani, quam etiam *Thyne* & *Thynis* vocat: hodie *Farnaſia* nuncupari tradit Niger.

thynos, Plin. lib. 5. cap. 27. oppidum Ciliciæ.

thynus nomen viri proprium, de quo Orpheus in Argon. meminit. Gentile, Thynius.

thyodamas, filius Melampodis, diuinandi peritus. Statius lib. 8.

Inſignem fama, ſanctóque Melampode cretum
Thiodamanta volunt; qui cum ipſe arcana deorum
Partiri, & viſas vini ſociare ſolebat
Amphiaraus aues, tãtaq; haud inuidus arti,
Gaudebat dici ſimilem, iuxtaque ſecundum.

thyones, vnum ex Bacchi cognomentis ἀπὸ τοῦ θύειν, hoc eſt, à ſacrificando impoſitum, propterea quòd illi adhuc inter homines verſanti ſacrificaretur. Quanquam non deſunt, qui id cognominis à Semele matre ſua cum velint accepiſſe, quæ alio nomine dicta eſt Thyone.

thyreum, vrbs Arcadiæ, ab Hypſeunte filio Lycaonis condita. Steph.

thyre, ciuitas Meſſeniorum. Sed diuus Auguſtus Lacedæmoniis adſcripſit, quòd Meſſenij cum Antonio ſenſiſſe viderentur. Hinc Thyreati Spartanorum coloniæ quædam appellatæ. Sciendum eſt, Thyre numero plurali, genere neutro per ſynæreſin efferri θυρέα καὶ θυρῆ. etiam ſi numero ſingulari Thyrea quoque dici poteſt. Strab. libro 8. Thuriam appellat. Vide ſuprà.

thyria, inſula Peloponneſi Herod. lib. 4. ab Athenienſibus capta, anno mundi 3558.

thyrion, Acarnaniæ oppidum.

thyros vrbs in regno Neſtoris, teſte Hom.

thyrſis, paſtor. Virg. in Bucol. Eclog. 7.

thyſbe, puella Babylonia. Vide Pyramus. Melius tamen per iota ſcribitur thiſbe.

thyſdrus, Africæ propriæ vrbs mediterranea Ptolemæo, *Tiſdrus* & *Tiſdra* ſcribitur apud A. Hirtium.

thyſſagetæ. Vide Thuſſagetæ.

thyſtrus, vrbs Libyæ Herodian. lib. 6.

T I

Tianum. Vide teanum.

tiarantus, Herodoto Scythiæ fluuius in Iſtrū aquas ſuas euoluens, incolis *Serenos* dici ait Peucerus

tibarania. Vide Tibareni.

tibareni. Herodoto lib. 3 populi Scythici in Aſia, de quibus Hieronymus: Tibareni, inquit, quos dilexerunt ſenes ſuſpendunt in patibulis. Vide Tabereni: licèt melius per iota ſcribatur in prima ſyllaba. Τιβαρηνία Stephano, regio eſt iuxta Pontum, prope Chalybes & Moſynœcos. Ephorus lib. 8. ſcribit Tibarenis ſingulare ſtudium eſſe ludendi ridendíque & in iis præcipuam fœlicitatem collocare, Step. *Tibranos* vocant Germani, inquit Euſtathius. *Stabarenos* ab Orpheo in Argonauticis nominari monuit Pintian. in Melam. idem *Tibaranos* per a in penultima frequenter nuncupari addit.

tiboon mons Phrygiæ à Tibeo quodam, ab hoc & ſeruos Tiboos vocant. Step.

tiberiacum, oppidum eſt prope Rauennam: quod aliquando *Ad Caballos* dictum fuit & hodie *Bagnacaualo*, auctores ſunt Blondus, Sabellicus, & Niger.

tiberiacum Antonino oppidum eſt inter Iuliacum & Coloniam Agrippinam; *Bertheim* oppidulum eſt haud dubie.

Tiberiadis

tiberiadis lacus D. Ioanni, Galilææ D. Matthæo, quod & ſtagnum *Geneſareth* & *Chinereth*, vel *Cenereth* in Sacris Bibliis vocatur. Glareanus ſubdubitat num ſit idem cum eo quod Iuſtinus ex Trogo, *Aſſyrium* ſtagnum appellat: nunc *Tubarie* ab accolis dici ſcribit Niger.

Tiberias, vrbs Galilææ, ab Herode condita. & ſic appellata in honorem Tiberij Cæſaris, Ptol.l.5.c.16. dicitur Tiberias lacus.

Tiberina, caſtra, *Peringen* pagus, in Vindeliciis haud procul à Dingelfingum, Bauariæ oppidum, Lazius in ſua Vienna.

Tiberina inſula, vt Vitruuius eam vocat, quam Tiberis fluuius in vrbe Roma ambit, *Lycaoniam* quondam dictam ſcribit Blondus & Viterbienſis, à Ioue videlicet Lycaone ibidem templum habente, Æſculapio ſacram, ſcribit Halicarnaſſeus.

Tiberinus Campus, Vrbis Romæ poſtea *Campus Martius* dictus fuit, Marliano teſte. Idem à Liuio lib.2. *Tarquinius Ager*, vocatus antea.

Tiberis, qui & Thybris celeberrimus Italiæ fluuius, è media ferè longitudine Apennini, Aretinorum finibus defluens, qui multis deinde fluminibus auctus, ab Hetruria Latium, Ianiculúmque ipſum ab vrbe Roma dirimit, tandémque decimoquinto ab vrbe lapide duobus oſtiis modico interuallo diremptis in mare euoluitur, ea in parte, qua Ancus Martius oſtium exſtruxit. Liuius à Tiberino Albanorum rege dictum exiſtimat in traiectu eius ſubmerſo, cùm antea Albula diceretur. In qua ſententia Ouidius quoque fuit 2. Faſtor. Seruius Tiberis nomen ipſa etiam Alba vetuſtius eſſe contendit, ideóque nominis eius originem ad Thybrim potiùs, Hetruſcorum regem, referendum exiſtimat, qui Latium crebris latrociniis infeſtans, tandem circa hunc fluuium eſt occiſus. Quod & Virgil. aſſerit Æneid. 8. Alij non tam à regis huius nomine, quam ab iniuriis & contumeliis, quibus in obuium quemque circa hunc fluuium graſſabatur, appellationem hanc tractam exiſtimant: vnde Thyberim ſcribendum contendunt, quaſi τὴν ὕβριν, vt dictionem conflatam intelligamus ex articulo fœminino, & nomine ὕβρις, quã ſcripturam etiam apud Dionyſium Abrum obſeruauimus. Nos Thybris nomen antiquius eſſe putamus, Tiberis recentius, literis aliquot [vt ſolet temporis lapſu] immutatis. Quo fit, vt illud poëtis, hoc oratoribus ſit vſitatius.

Tiberinus Syluius, Capeti filius, Albanorum rex, qui in vicino flumine ſubmerſus, effecit, vt pro Albula Tiberis diceretur, Liuius 1. ab Vrbe. Tiberinus item à ſuperſtitioſâ antiquitate creditus eſt Deus eſſe, Tiberis fluuij præſes, cuius monitu Æneas Euandri ſibi auxilia adſciuit. Virgil.6. Æneidos. Quin & fluuius ipſe in ſacris dictus eſt Tiberinus, teſte Seruio, quemadmodum ἡ κοινολεξία, Tiberis, in poëſi Thybris.

Tiberiopolis, Ptolemæo Magnæ Phrygiæ vrbs, *Stronizza* à Sophiano appellatur.

Tiberius, inter Cæſares notiſſimus. Fuit & eius nomine grammaticus, qui de Ideis orationis ſcripſit libros tres, aliáque complura. Suid. Meminit & huius Strab.lib.7. Tiberio huic Cæſari ferunt aliam, quam cæterorum mortalium fuiſſe naturam, vt expergefactus noctu pauliſper, haud alio modo, quàm luce clara, contueretur omnia, paulatim tenebris ſeſe obducentibus. Plin. lib.11. c.37. Tiberij vocitari cœperunt, qui ad flumen Tiberim naſcebantur. Probus in Epitome.

Tiberius Gracchus legem de diuidendis agris tulit. Seditione oborta, in Capitolio occiſus eſt. Vide Gracchus.

Tiberius Claudius, patre Druſo natus, totum Illyricum, quod intra Italiam, Noricum, Thraciam, & Macedoniam, intérque Danubium flumen & ſinum maris Adriatici patet, triennio perdomuit. Suet.

Tiberius Claudius Cæſar Britannicus, v. Rom. Imperator, regnauit annos XIII. menſ.19. dies 28. anno ſalutis 43.

Tiberius Conſtantinus, LVII. Romanorum Imperator, regnauit annis VII. ann. ſal. 577.

Tibiſcus Daciæ fluuius. Ptolem. lib.3. cap.7. Barbaris Tiſſa appellatur.

Tibiſis, fluuius in Scythia, Herodot. l.4.

Tibullus, poëta elegiographus, cuius hoc erat votum:

Me mea paupertas vitæ traducat inerti,
Dum meus aſſiduo luceat igne focus.

Iuxta Quintiliani ſententiam eſt Poeta in primis elegans, terſus, ad amores & delicias aliquanto procliuior. Ouid.1. Amor. eleg.15.

Donec erunt ignes, arcúſque Cupidinis arma,
Dicentur numeri, culte Tibulle, tui.

Tibur, Steph. ciuitas in Sabinis, decimo ſexto ab vrbe lapide, crebris fontibus irrigua, & ſingulari aeris temperie commendata. Ouid.4. Faſtor. Eſt autem hoc oppidum origine Græcum à Tiburto, Catyllo, & Corace Amphiarai filiis, poſt prodigioſum patris ad Thebas interitum communiter conditum, & à Tiburti nomine, qui ex tribus natu maximus erat, Tibur appellatum, Auctores Cato in Orig. Solinus, & Sextus ſcriptor Græcus. Hinc Tiburs, urtis. Gentile. *Tiburiſ* Stephano: *Tiuoli* hodie. Olim *Polyſtephanon* vocatam ait idem Stephan. Huius pars *Siculetum* dicitur, vt ſcribit. Halicarnaſſeus, interprete Gelenio.

Tibris. Vide Tybur.

Tibriſca Mœſiæ inferioris oppidum Ptolemæo, Niger illud *Sophia* vocari tradit.

Ticarinia, vrbs in Euxino Ponto. Palæph.

Ticarius, Corſicæ fluuius apud Ptolemæum, *Graſſo*, Leandro.

Tichioes, caſtellum prope Trachinam. Genti-

le, Tichioſeus. *T*ichioeſſa. Steph.

tichos, caſtellum Achaiæ. Incola, Tichites. Steph.

ticida, poëta quidam, qui epigrammata ſcripſit tempore Valerij Catulli: amauit Metellam, quam mutato nomine Perillam nominauit.

ticinum, nobile Inſubrum oppidum, quod nunc *Papia* vulgò dicitur. Gáll. *Pauie*.

ticinus, fluuius Inſubriæ, in Padum influens, à quo vicinum oppidum *T*icinum eſt appellatum. De eo Plin. & Stephan. *Teſino* nunc vocatur.

tiella, vna ex tribus Hyblis Siciliæ. Stephanus.

tiellaria, Diana dicta eſt, cui ſanguine humano quondam litari ſolitum erat, quòd in ipſius de lubro Menalippus & Comætho amore victi turpiter coiiſſent: Pauſanias addit ob hanc templi profanationem ſecutam magnam agrorum ſterilitatem, conſultúmque Apollinem reſpondiſſe, vt Menalippum & Comæthonem, & præterea ſingulis annis virginem pulcherrimam ſacrificarent: tandem Eurypylum illius ſacrificij crudelitatem ſuſtuliſſe. Palæph. libro ſecundo.

ticon. Vide *T*ios.

tiſata, Liuio & Velleio Campaniæ fœlicis mons Capuæ vrbi imminens, vt Dion. tradit: Silius & Feſtus eius quoque meminere. *Monte di Capua* hodie nominari tradit Leander.

tifernus, fluuius Italiæ. Tifernū oppidum quod intercidit. Inde *T*ifernates populi iuxta Teanum & Lucrinum, ſexta regione Italiæ. Plin. lib. *3.* cap. 14. *Citta di Caſtello*, hodie nominatur: Blondo Leandro teſtibus.

tigilinus, Ophonius, vir Romanus vitæ corruptiſſimæ, qui Neroni intimarum libidinum conſcientia cùm eſſet familiaris, plurimis ſummis viris per calumniam exitium machinatus eſt. Poſtea rerum potito Othone, ad aquas Sueſſanas, ſupremæ neceſſitatis nuntio accepto, inter concubinarum oſcula fauces ſibi præcidit. *T*acit. lib. *17.*

tigillus, Iupiter dictus eſt, quòd tanquam tignum mundum ſuſtentaret.

tigimma, Africæ vrbs. Coll. Carthag.

tigris, Mauritaniæ Cæſarienſis oppidum, Ptolem. *Tigiſi* Anton.

tiglatphulaſſar, rex Aſſyriorum. Vide Teglatphulaſſar.

tignia, dicitur Latinè Piceni fluuius, quem incolæ *Tinea* vocant, vt Blondus & Leander produnt.

tignium, Cæſari Piceni oppidum hodie *S. Maria in Georgio*, Leandro.

tigran, Ptolemæo lib. *6.* capit. *2.* Oppidum Mediæ in Mediterraneis τιγρανόκερτα (apud Stephanum & Strabonem) vrbs iuxta Armeniam quaſi Tigranis ciuitas. Nam Pardus *Certa* ciuitas eſt. Inhabitauit enim eam Tigranes Armeniæ rex. Gentile, Tigranocertas. Stephan. Alij *Tigranana* legunt: Niger verò *Tauris* eſſe dicit, itémque Theuetus: ſed is eandem à Gorgianis *Simolacach* vocari addit. Quæ vrbs *Armenica* etiam *Tigranocerta* Ptolemæo vocatur. Appianus in libro de Bellis Mithridaticis ſcribit Græcè ſonare *Tigranopolim*: Iouius *Sulthaniam*, Bonacciolus *Saua* vocat.

tigranes, nis, rex maioris Armeniæ, qui auxilium ferens Mithridati regi, victus eſt primò à Lucullo, deinde à Pompeio Magno in deditionem acceptus, & in regnum reſtitutus, perſolutis ſex talentorum millibus. Strabo lib. *11.* Lucan. lib. *2.*

tigres, Peloponneſi fluuius, qui *Harpys* poſtea dictus fuit à demerſa in eo vna Harpyarum. Apollod. lib. *1.*

tigris, Straboni & Ptolemæo, inſignis Aſiæ fluuius, qui in Armenia maiore, loco plano & conſpicuo naſcens, per Arethuſam lacum ita transfluit, vt neque aquæ, neque piſces commiſceantur. Occurrente deinde Tauro, in ſpecum demergitur, & ab altero eius montis latere erumpit: & mox per Theſbitem lacum tranſuectus, rurſus in cuniculos mergitur, & poſt xx. M. paſſ. luci redditur. Poſt hæc Meſopotamiam ab ortu alluit, tandémque in duo diuiſus cornua, in Euphratem influit, à quo in Perſicum ſinum defertur. Dictus *T*igris, à curſus celeritate, propterea quòd ſagittæ (quam *T*igrim ſua lingua Medi appellant) velocitatem adæquare videatur. *Sylax* quondam vocatum ſcribit Euſtathius. *Sollax* habet Plutarchus in opuſculo de fluminibus. *Hidekel* Hebræis dicitur teſte Ben. Ar. Montano. *Tegil*, hodie nominari ſcribit Caſtaldus: & *Sir* Pinetus: *Set* autem Ioſeph. Bar. Theuetus vult accolis *Hidecel* & aliis *Dergelele* dici. *Diglath* vocat eum Ioſephus *Diglito* eum appellari, ea parte nempe qua tardior fluit, Plinius auctor eſt, cui etiam *Paſitigris* & Arriano dicitur, eo loco quo bifidus factus, inſulámque circumiens, denuo in ſe redit. Euſtathius quoque Tigrim alium in Paphlagonia eſſe ait, ex Xenophonte.

tigullia, Ptolemæo, librò tertio, capite primo vrbs Liguriæ, aliis dicta Sigeſta, vulgò *Sigeſtro*, *Sextri*. Plinius *Tigulia* habet, à Leandro *Lauia* vocatur, ſed *T*uſciæ eam annumerat, & inter mediterranea ponit, eritque fortè *Segeſta Tigulliorum*, de quo Plinius libri tertij capite quinto. *T*igulliam Ptolemæi ſcribit Simlerus ab Antonino *Ticolata* dici. Duas enim Ticolatas habet Antoninus, hanc nempe Liguriæ, & aliam in Gallia Narbonenſi.

Tigurinus pagus, Cæſari in Heluetiis eſt. Rhellicanus credit huic *Zurich* nominari.

tigurum, vrbs ad Limagum fluuium inter

Heluetios. Inde Tigurini & Tigurinus pagus, hodie inter Heluetios principem, locum tenent. De his Cæſar lib.1.de bello Gall.Strab.lib.7. Florus lib.3.Oroſius lib.5.cap.16.Plutarch.in Mario: vulgò *Zurch*, Gall, *Zurich*.

Til, Aſiæ amnis, quem gens Sogor accolit, Turci *Nigrum* vocant, & antiquiſſimi principes *Ver* & *Cuni* nominarunt. Niceph. Calliſt.lib.18. cap.30.

Tilauentum maius & minus, Venetorum regionis flumina apud Plinium ſunt, *Tilauemptū* Ptolemæus habet.Leander ea hodie in Foro Iulio deſcribit, dicítque Maius *Tagliamento*: Minus, *Stella* vocari ab indigenis.

Tilatæi, populi Thraciæ. Thucydides libro ſecundo.

Tillium, Sardiniæ inſulæ vrbs littoralis, à littore Occidentali. Ptolem.lib.3.cap.3. Hodie *S. Repara*.

Tilogrammon,Ptol.Indiæ intra Gangem, vrbs *Catigan* à Caſtaldo vocari videtur.

Tilos, inſula eſt Plinio lib.6.cum oppido eiuſdem nominis in mari Indico, celeberrima plurimùm margaritis: ipſa fert palmas, oleas creat, vineis abundat. In ea omnis arbor nunquam foliis ſpoliatur. Mons Caucaſus non longè ab ea incipit, qui maximam orbis partem perpetuis iugis penetrat. Eadem inſula habet lanigeras arbores (vt ſcribit Plinius lib. 12.) quæ cotonei mali amplitudine cucurbitas ferunt, & maturitate ruptæ oſtendunt lanuginis pilas, ex quibus veſtes pretioſæ fiunt. Plin. lib. 6. cap. 26. Tilo Corſicæ inſulæ promontorium,teſte Ptolem. *Caboreuelar* vel *Cheuelar*, vt putat Pinetus.

Tilphoſa Pindaro, fons ſub Tilphoſium montem labens, apud quem Tireſiæ vatis ſepulchrum conditum eſt. Huius enim, vt ait Ariſtophanes, aquæ frigus cùm ſenex potaſſet, & ferre non potuiſſet, extinctus eſt. Eſt & ibidem, vt lib.9. teſtatur Strabo,templum Apollinis Tilphoſij.Vide Thelphoſſa.

Tilphoſſæum, regiuncula Theſſaliæ: Gentile, Tilphoſſæus Steph.

Timai, Siciliæ populi. Stephanus in Eucarpia.

Timæus, Siculus hiſtoricus, qui res Græcas conſcripſit, etiam vſque adeò arrogans, ait Plutarchus in Nicia, vt Thucydidem & Philiſtum in Hiſtoria ſe facilè ſuperaturum iactet. Ipſe verò Sicula quadam pinguedine delibutus, ad ridenda, miniméque ad hiſtoriæ grauitatem pertinentia digreditur. Hactenus Plutarchus. Cicero 2. de Oratore, Minimus natu horum omnium Timæus, quantum autem iudicare poſſum, longè eruditiſſimus: & rerum copia & ſententiarum varietate abundantiſſimus, & ipſa compoſitione verborum non impolitus, magnam eloquentiam ad ſcribendum attulit, ſed nullum vſum forenſem. Hactenus Cicero. Diodorus Siculus dicit hunc nimium operæ in aliis redarguendis impendiſſe, contra Ephorum præſertim: nimis res etiam minimas perſecutum, libróſque fuiſſe penè in res ſingulas partitum. Timæus Philoſophus, cuius nomine Plato librum inſcripſit de natura, patria Locrenſis, philoſophus Pythagoreus, ſcripſit vitæ & naturæ documenta, & vitam Pythagoræ, vt ſcribit Suidas.

Timagenes, Mileſias Hiſtoricus, qui ſcripſit de Heraclea Ponti, & viris in ea claris, libros tres.

Timagenes, grammaticus Alexandrinus, ſub Pompeio Magno captiuus, Romam ductus, à Gabinio eſt emptus. Docuit Romæ vſque ad Auguſti tempora. Is eſt author omnium in literis ſtudiorum antiquiſſimum Muſicem extitiſſe.Quintil.l.1.c.10.

Timagoras, Athenienſis, capitali ſupplicio affectus, quòd Dorium, ad quem legatus miſſus fuerat, more Perſarum adulando adorauerat. Suidas & Valerius.

Timantes, pictor egregius Zeuxidis tempore. Huius eſt Iphigenia oratorum laudibus celebrata,qua ſtante ad aras peritura, quum mœſtos pinxiſſet, & omnes,& triſtitiæ omnem imaginem conſumpſiſſet, patris vultum velauit, quem dignè non poterat oſtendere. Pinxit & Cyclopem parua in tabula, cuius magnitudinem exprimere cupiens, pinxit iuxta Satyros, thyrſis pollicem eius metientes. Itaque ex omnibus eius operibus intelligitur plus quàm pingitur.Plin.l.35. cap.8.

Timarchides, ſculptor nobiliſſimus. Plin.lib.36. cap.5.Fuit & pictor nobiliſſimus, eodem Plin. auctore lib.34. c.9.

Timarchus, ſtatuarius nobilis. Plinio lib.34. cap.8. Fuit & Timarchus mollis, in quem extat Æſchinis accuſatio, Demoſthenis oratoris amicus.

Timarchus, Nicoclis filius Paphij, duos ordines habuit maxillarum, frater eius non mutauit primores (dentes) ideóque eos prætriuit. Plin. lib.11.cap.37.

Timaſiſteus, Lipatenſium Imperator, anno mundi 3571.

Timauus, fluuius Venetiæ, qui ex Alpibus defluens terra abſorbetur, occultíſque meatibus fertur ſtadiis trecentis & triginta, iterúmque luci redditus, in mare Adriaticum pluribus influit oſtiis, quæ accolæ ſinus Tergiſtini fonticulos appellant. Virgilius primo Æneidos. mare vocatur à Varrone, vt ſcribit Seruius in Virgilium. *Maris Fontem* ab accolis appellari Polybius apud Strabonem auctor eſt. Hodie in foro Iulio deſcribitur à Leandro, dicitque *Timauo* vocari. Niger verò eum *Larechia* nominat.

timethus, Ptolemæo Siciliæ fluuius, quē *Traina* Leander, & *Pacti* nominat Fazellus, qui dicit eundem à Strab. & Plinio *Symethus* nuncupari, Ptolemæo tamen duo ſunt flumina Symetheus & Timethus.

timica, Mauritaniæ Cæſarienſis vrbs Ptolemæo: *Tremiſin* vel *Teleſin* Peucero eſt.

timida, D. Auguſt. Africæ vrbs *Tuuida* eſt in coll. Carthag.

timochares, Ambracienſis quiſpiam regis Pyrrhi amicus fuit, qui ad C. Fabricium Conſulem furtim venit, ac præmium petiuit, & ſi de præmio conueniret, promiſit regem venenis necare: idque facile eſſe factu dixit, quoniam filij ſui pocula in conuiuio regi miniſtrarent. Eam rem Fabricius ad Senatum ſcripſit, Senatus legatos ad regem miſit: mandauítque vt de Timochare nihil proderent, ſed monerent, vt rex circumſpectiùs ageret, atque à proximorum inſidiis ſalutem tutaretur. Refert Gell. ex Valerij Antiatis hiſtoria lib. 3. c. 8.

timocles, comicus Athenienſis, fabulas ſcripſit, quarum nonnullas commemorat Athenæus.

timoclea, mulier Thebana, ſtuprum à quodam Barbaro Thracum principe per vim paſſa, iniuriam hoc modo vlta eſt. Odio enim diſſimulato dixit ſtupratori ſe ſcire locum, vbi plurimum eſſet auri: perductúſque eſt ad altiſſimum puteum, qui fuit in remotiore domus parte. Quò quum Thrax veniſſet, & iam pronus immineret puteo, à Timoclea, quæ à tergo ſtabat, deiectus eſt in præceps, & ſaxis obrutus. *Sabellicus* ex Plutarcho.

timocreon, Rhodius quidam, qui propter cibi & vini auiditatem hoc tulit epitaphium:

Multà bibens, multa vorans, male denique dicens

Multis, hic iacet Timocriton Rhodius.

timœtes xv. Athenienſium rex, regnauit annis VIII. anno ab vrbe cond. 1034.

timolaus Lariſſæus, è Lariſſa Macedoniæ, diſcipulus Anaximenis Lampſaceni, ſcripſit poema de bello Troiano, Homeri ſingulis verſibus ſingulos addens atque ſubdens. Author Suid.

timoleon, Corinthius dux inclytus, viribus fortiſſimus, vitæque abſtinentiſſimus, miſſus cum triremibus ad liberandas, à Dionyſij tyrannide Syracuſas, quem Dion Syracuſanus, implorato Corinthiorum auxilio, expellere conabatur, quinquageſimo poſtquam Syracuſas appuliſſet die, vrbe potitus, ac Dionyſio clàm ſeſe atque arcem Timoleonti dedente, ab eo cum paucis in auxilium Corinthium miſſus eſt: ille verò arcem ſolo æquauit. Syracuſanis libertatem reſtituit, deinde contra Leontinos pergens, eorum tyrannum bello captum interfecit. In ſumma æqualis fuit Timotheo, Ageſilao, Pelopidæ, Epaminondæ. Plutarch.

timolus. Vide Tmolus & Tymolus.

timomachus Bizantius, pictor nobilis, Cæſaris dictatoris ætate, fecit Medeam & Aiacem, quos ipſe Cæſar LXXX. talentis emit, in temploque Veneris dedicauit. Plin. lib. 5. c. 11.

timon, Apolloniates, ſeu Nicenus Philoſophus, qui apud Chalcedonem philoſophiam & oratoriam exercuit, charus Ptolemæo & Philadelpho. Scripſit tragœdias & comœdias & ſatyras. Dictus amarulentus, & mordax Syllorum, id eſt, dicacitatum ſcriptor.

timon Athenienſis, temporibus Peloponneſiaci belli, inhumanus, ac vitans hominum congreſſus, præter vnius Alcibiadis adoleſcentis: interrogatus, quæ cum illo cauſa eſſet amicitiæ. Quod ſciam, inquit illum quandoque multorum malorum Athenienſibus cauſam futurum. His de cauſis ab Athenienſibus μισάνθρωπος eſt appellatus, quaſi genus hominum infenſum habuerit. Sed & mortuo mirum contigit vt ſepulchrum eius quod erat in littore, mare quaſi peroſum exundatione ab ſe abſterruerit, longéque expulerit. In cuius ſepulchro hoc erat epitaphium, quod ipſe ſibi fecit,

Hic ſum poſt vitam miſerámq; inopemq; ſepultus:

Nomen non quæras, dij, lector, te male perdant.

Eius feſtiuam orationem, qua mori petit, lege apud Liban. tom. 1 pag. 344. ex edit. & verſ. Mor.

timonium, caſtellum Paphlagoniæ: Gentile, Timonites. Steph.

timoſthenes, præfectus claſſis Ptolemæi Philadelphi, ſcripſit de portubus libros decem.

timoniachus, fuit pictor Bizantius, Cæſaris dictatoris ætate, qui Aiacem Cæſari pinxit.

timotheus, Cononis Athenienſis filius, qui acceptam à patre gloriam multis auxit virtutibus. Fuit enim diſertus, impiger, laborioſus, rei militaris peritus, & quod ſuper omnia eſt, fortunatus. Ei ſtatua publicitùs in foro Athenis poſita eſt ob victoriam, qua, victis Lacedæmoniis, imperium Athenienſium auxit, & muros Athenarum extruxit. Poſt huius obitum non fuit quiſpiam ferè Athenis dignus memoria. Huius imaginem pictores aſſentationis gratia fecerunt, iuxtáque fortunam retibus ciuitates ei incluſas deferentem, illum autem ipſas expugnantem: quamobrem indignatum eum ferunt pictori fuiſſe, quod felicitati potiùs eius res geſtas, quàm virtuti videretur adſcribere. Haud multò poſt hoc factum. Fortuna quaſi ægrè ferente rebus excidit. Suid. Cicero libro primo de Officiis. Quod idem fecit, inquit, Timotheus, Cononis filius, qui cum belli laude non inferior fuiſſet, quam pater ad eam laudem, doctrinæ & ingenij gloriam adiecit. Hactenus Cicero. Timotheus Athenienſis comicus mediæ comœdiæ, cuius fabulas nonnullas commemorat Athenæus. Timotheus Mileſius Muſicus, qui decimam & vndecimam cho-

dam lyræ addidit,& antiquam muſicam in meliorem modum mutauit. Eum quoque ferunt duplices ab his, quos alius inſtituiſſet, mercedes exigere ſolitum fuiſſe, quàm ſi rudes traderentur. Geminatum opus ſic dicebat: dedocendi priùs, mox docendi. Emicuit tempore Philippi Macedonis, cuius filius Alexander ſono excitabatur, & ad res bellicas alacriùs inſtruebatur. Deceſſit anno ætatis 52. Scripſit de muſica libros 17. Encomia, Dithyrambos. Hæc Suidas.

timotheus, ſculptor nobiliſſimus, cuius in templo Apollini Romæ, multa fuerunt monumenta, vnus ex his qui Mauſoleum cælauere. Plin. lib 34.cap.8. Timotheus Gazeus, grammaticus tempore Anaſtaſij principis, qui ſcripſit verſibus, cuius opera nonnulla commemorat Suidas. Timotheus, Pauli Apoſtoli diſcipulus, tum martyrio clarus. præſul Epheſinus, patria Lycaonius, viduæ mulieris filius. Volaterranus lib. 2.

timoxenes, Achæorum dux, anno mundi 3745.

timyra vrbs iuxta Iſauriam, & fluuius Indiæ: Gentile, Timyræus. Steph.

tina, Ptolem. lib. 2. cap.3. Britanniæ fluuius: vulgò *Tine*.

tinda, fuit Thraciæ oppidum, Diomedis equorum ſtabulis dirum. Plinius lib.4. cap. 11. apud Antonium *Stabulum Diomedis* nominatur.

tinde, Calcidica vrbs Thraciæ: Gentile, Tindeæus. Steph.

tindyum, vrbs Libyæ: Ciuis, Tindanus, quaſi à Tinda, vel Tindyeus. Steph.

tinge, promontorium Africæ, quod ferunt ab Antæo conditum Vocatur aliter Ampeluſia.

tingi, Pompon. lib.1. & Plin. lib.5. cap.1 Mauritaniæ peruetus oppidum, ab Antæo (vt ferunt) conditum, poſtea à Claudio Cæſare, cùm coloniam faceret, appellatum, traducta Iulia. Vide Thinge.

tingis, Ptolem. eſt Mauritaniæ Tingitanæ ad fretum Herculeum vrbs, cui etiam Cæſaria vocatur. Strabo ſcribit eam à Barbaris *Tinga*, ab Artemidoro *Linga*, & ab Eratoſthene *Lixū* nominari, Ptolemæus tamen & Plin. ex Tingo & Lixo duas faciunt: Plin. hanc Tingin dicit a Claudio Imper. coloniam factam, & *Iuliam Traductam* appellatam: hodie *Tanger* à Caſtaldo, & *Tangia* a Mercatore vocatur. Vide Mauritania.

tingitana, pars Mauritaniæ, Steph. vrbs. Ciuis Tingites: Gentile, Tingitanus.

tina, Plinio, qui & Teneas Straboni, Vmbriæ fluuius in Tiberim influens, *Topino* nunc dici ſcribunt Leander & Fabricius.

tinnetio, vicus Rhætorum Antonino, *Tintsthen* Germanis, vt Scudus vult, *Tinnezono* Rhætis, vt Simlero placet.

tinni Straboni, & Tunniatus, cuius Cato & Antoninus meminerunt, ſunt Tuſciæ montes Leandro, quos hodie *Montuniata* appellari ait, ſed Thynni non Tinni legitur apud Strabonem lib.5. vbi Populonium deſcribit.

tinurtium, vrbs Galliæ, Spartiano in vita Seueri Imp. Robertus Conſtantinus dubitat num ſit *Tournon* propè Lugdunum.

tinus, fluuius eſt in partibus Angliæ Septemtrionalioribus, Neubrigenſi, quem *Prudehou* vocari ait. *Tinna* habet hoc tractu fluuium Ptolemæus.

tiquadra, apud Plin. eſt maris Balearici inſula; apud nonnullos *Triquadra* legi, ab ejus forma ſcribit Hermolaus: hodie *Coneiera* dicitur, Beutero & Floriano teſtibus.

tios, vrbs Paphlagoniæ Ponti, à Tio ſacerdote Mileſio: vel à Pataro conditore, qui occupata Paphlagonia vrbem appellauit Tium. Strab. lib. 13. Gentile, Tianus vel Tianeus. Step. Vide Amaſtris.

tipaniſſæ, populi iuxta Caucaſum. Step.

tipaſa, Ptolem. lib.4. cap.2. vrbs Mauritaniæ Cæſarienſis: hodie *Teneſe*. *Taues* Mercatori.

tiphernum, ciuitas Vmbriæ, quæ nunc ciuitas Caſtelli dicitur, nobilis alumno Gregorio, Græcis Latiníſque literis apprimè docto, ſicut eius opera eloquenter elucubrata manifeſtè docent.

tiphœus gigas, de quo Ouid. lib.3. Metam.

Nec quo Centimanū deiecerat igne Typhœa,
Nunc armatur eo. Lucanus,
Ardet apex Campana fremens, cui ſaxa vaporat
Conditus Inarimes æterna mole Typhœus.

tiphys, primæ nauis, quæ Argo dicta eſt, gubernator, & Argonautarum in Colchica expeditione ſocius.

tireſias, vates Thebanus, Euero patre genitus, qui cùm aliquando in Cithærone vidiſſet duos dracones coeuntes, obſeruata fœmina, ex iis occidit illam: quo facto in fœminam & ipſe mutatus eſt. Deinde cùm rurſus poſt ſeptem annos eodem pacto & marem draconem interfeciſſet, in priſtinam formam rediit. Quo factum eſt, vt exorto poſtea iocoſo inter Iouem & Iunonem certamine, vtrine an fœminæ maiorem ex coitu voluptatem caperent, ille potiſſimum iudex ſit adhibitus, vt qui vtrumque fuiſſet expertus. Tireſias autem pro Ioue ſententiam tulit aſſerens multò plus de coitu voluptatis percipere fœminas. Ob quod à Iunone excæcatus eſt. Alij verò propterea excæcatum dicunt, quòd Palladem nudam in fonte conſpexiſſet. Iupiter autem in ſolatium viſus amiſſi, diuinationis peritiam illi dedit. Huius animam euocat Vlyſſes apud Homerum lib. 10. Odyſſ. multáque ab ea futura edocetur. Author eſt Strabo lib.9. Tireſiæ monumentum fuiſſe ſub Tilphoſſo monte

Bœotiæ, iuxta fontem eiuſdem nominis, vbi profugus diem ſuum obiit, cùm iam ſenex gelidiſſimam Tilphoſſæ aquam hauſiſſet, ibidémque Thebanos ſepulto, diuinos honores tribuiſſe. De Tireſiæ tranſmutatione, vide Ouid.3.lib. Metam.& mythologicos.

tiria, vrbs Leucoſyrorum; Gentile, Tirieus. Steph.

tiridates, Magus, de quo apud Suetonium in Nerone, & Plin.lib.57. Erat & Romæ in ſeptima regione via; quæ Lata dicebatur, locus ab equo Tiridatis regis Armeniorum nomen habens, vt Publius Victor ſcribit.

triſcum, Ptolem. lib.3.cap.1. quod iam Taros dicit, Daciæ vrbs: hodie Croſechana.

tiriſtria, promontorium Myſię inferioris, apud Ptolemæum: *Tiriſtris* legitur apud Hermolaum, & dicit à Strabone *Citeriſis* vocari, & *Lyſimachi* in promontorio cognomine. Vide ipſum Strab. lib.7. *Tetriſia* dicitur apud Arrianum, quod etiam Pintianus obſeruauit.

tirizibani, vel Tiriza, vrbs Paphlagoniæ: Gentile, Tirizi, & apud Cteſiam Tirizibani. Steph.

tiro, Ciceronis libertus, ipſas ſcribendi notas quibus illa hodie furtiua ſcripta fiunt, aliàs quæ ſiphræ vulgò dicuntur, primus inueniſſe fertur. Hodie verò ita frequens eſt modus iſte ſcribendi, vt nullus ferè ſit neque princeps, neque ciuis, quin ſuas habeat ſiphras. Polyd. Virg. lib.2.ca.7. de rer. inuent.

tirolis, comitatus adiunctus fuit domui Auſtriacæ anno M.CCC.LX. à Rodolpho Alberti filio Auſtriæ Duci. Hic comitatus argenti fodinis adeò diues eſt, vt non modo Ducatui valde opulento præferri, ſed etiam regno comparari poſſe videatur. Nam pendit ſuo Principi quotannis ordinariè tercentum millia aureorum nummûm. Inſuper habet æris metallum omnium præſtantiſſimum. Sedem in ipſis ferè Alpibus, inter Bauariam & Italiam retinet. Cuſpinianus. Munſter.

tirſæ, vrbs Mygdoniæ in Macedonia, à Tirſe vna ex vxoribus filij Mygdonis: Gentile, Tirſeus. Steph.

tiryns, ynthis, gen. maſc. fluuius Argiuus. At Tiryns, gen. fœm. nomen patriæ Herculis in Peloponneſo, quæ proxima Argis à Plinio Tiryntha vocatur. Vnde & Hercules Tyrinthius appellatus eſt, quamuis Thebanus quoque dicatur, *Halies* olim vocata.

tiryns, vrbs, Steph. dicta eſt à Tirynthe filia Halo, quæ Amphitryonis ſoror erat. Vocabatur autem prius Halieis, eò quòd multi Hermonei illic piſcantes habitarent. Homer. Gentile, Tirynthius, fœm. τιρυνθίας, & Tirynthis. Steph.

tiryntha, vrbs in Argo. Heſychius. Argis vicina in qua nutritus eſt Hercules. Seruius.

tiſæum, Polybio, Theſſaliæ mons. Promontorium quoque ibidem eſt. Apollon.2.

tiſamenes, filius Antiochi, qui apud Delphos reddebat oracula.

tiſandrus. Vide Theſſander.

tiſara, portus & oppidum Latinorum. Steph. in Attiſara.

tiſaranthus, fluuius Scythiæ, ſecundus poſt Ordeſſum, Herod. lib.4.

tiſebarica, regio Æthiopica ſupra Berenicem, cuius partem maritimam Ichthyophagi incolunt. Periplus Arriani.

tiſia, vrbs Italiæ: Gentile, Tyſiates. Steph.

tiſianus, Scythiæ fluuius, apud Iornand. in Europa.

tiſias, Steſichorus poëta antè dictus, ſed à chorea id nominis ſortitus eſt.

tiſias, Coracis rhetoris diſcipulus, in Sicilia, antiquiſſimus ſcriptor, argutè coraci præceptori δίδακτρον, ſeu mercedem negauit, quòd diceret nec ſe debere, ſi à iudicibus abſolueretur, nec etiam debere damnatus, quòd tunc artem non teneret: cuius finis eſſet perſuadere. Vide Corax.

tiſiaus, Africæ vrbs, deleta in bello quod Cæſar cum Scipione geſſit. Strab.

tiſiphone, vltricem cædis ſignificat. Inuidi enim vindictæ cupidi, furiis meritò agitari dicuntur. Eſt enim vna ex Furiis, à cædibus plectendis dicta, cui curæ ſit mortis vltio. Vide Furiæ.

tiſis, vrbs Ægypti, quam condidit Tiſis: Ciuis, Tiſites. Steph.

tiſobis, fluuius Britanniæ, teſte Ptolem. lib.2. cap.3.

tiſſa, Ptolem. lib.3. cap.4. Siciliæ vrbs, hodie *Tiſſe* Steph. parua regio Siciliæ: Gentile, Tiſſæus. *Rondazo* Nigro.

tiſſamenus, filius Oreſtis, Mycenis regnauit.

tiſſaphernes, rex Perſarum, Ageſilao bellum indixit, anno mundi 3562.

tiſurus, Ptolem. oppidum in Africa Propria.

titacide, vicus in Antiochide tribu, à Titaco qui Aphydnas Dioſcuros prodidit: inde Titacides. Steph.

titan, anis, ſiue Titanus, ni, Cœli & Veſtæ filius, frater Saturni natu maior, ad quem quamuis paternæ hæreditatis ius pertineret, quoniam tamen matrem & ſororem in Saturnum propenſiores eſſe ſentiebat, ſuo illi iure ea ceſſit lege, ne quam ſobolem maſculam educaret, ſed cœli imperium ad liberos ſuos rediret. Verùm cùm poſtea Opis dolo factum intelligeret, vt primùm Iupiter, deinde & Neptunus & Pluto clàm eſſent educati, eaque via liberos ſuos auita ſucceſſione deiectos videret, vnà cum filiis ſuis (qui & ipſi Titanes dicebantur) bellum aduerſus fratrem ſuſcepit: cuius exitus is fuit, vt victus prælio Saturnus, vnà cum matre & ſorore in hoſtium manus perueneri,

arctiſſimaque cuſtodiæ fuerit incluſus, donec adultus Iupiter victis Titanibus eum liberauit. Ex Titanum numero fuit Hyperion, pater Solis, quo factum eſt, vt poëtæ Titanem non rarò pro ipſo accipiant Sole. Hinc Titanius, adiectiuum.

titanes, Diodorus Sic. vocat illos gigantes tyrannos, quos poſtea Hercules ſuſtulit, non quia ipſi Titiæ eſſent filij, ſed quòd à Titanibus orti, etiam eorum ſequerentur partes.

titana, orum, regiuncula Sicyoniæ: dicitur etiam ſingulariter. Gentile, Titanius. Nunc autem, inquit Steph. Teutenium vocatur.

titanus, Plin. li.5. cap.30. fluuius Æolidis, & ciuitas ab eo cognominata.

titareſius, fluuius Theſſaliæ, qui in Titaro monte (qui Olympo vicinus eſt) ortum habens, decurrénſque verſus plagam Tempe contingentem, in Peneum influit: ob quarum tamen craſſitudinem illi non admiſcetur, ſed in modum olei ſuperfluit. Plinius Euroton vocat li.4. cap.8 Lucanus Titareſium appellat, per quatuor ſyllabas, lib.6.

titaron, vrbs Theſſaliæ: Gentile, Titaronius. Stephan.

titenus, fluuius Sarmatiæ Aſiaticæ, aut Colchidis potius, in Pontum Euxinum ſe exonerans, vt habet Apollon.4.

tithonius, Laomedontis Troianorum regis filius, qui cùm ob formæ præſtantiam ab Aurora adamaretur, ab eadem raptus eſt, & curru eius in Æthiopiam aduectus: vbi & Memnonem ex ea genuit. Fabulantur Poëtæ, hunc ſummi muneris loco longiſſimam vitam ab Aurora petiiſſe: eáque impetrata, cùm ætates plurimas vixiſſet, decreſcente quotidie ex ſenio corpore tandem in cicadam verſum fuiſſe. Huius meminit Ouid. Metam. lib.9. fingitur autem adamatus ab Aurora, quòd ante Solis ortum ſurgere, & matutina tempora non ſomno, ſed agendis rebus tribuere ſolitus fuerit. Fingitur item ad ſummam perueniſſe ſenectutem eiuſdem auroræ ſucco perfuſus: ad tuendam enim valetudinem prodeſt perfundi auroræ ſucco, hoc eſt, ſimul cum Sole expergefieri.

tithoræa, vrbs Bœotiæ, à Tithoræa Nympha [Pauſanias lib. 6.] vbi Zethus & Amphion ſepulti ſunt in cacumine Parnaſſi. Ciuis, Tithoræus. Steph.

tithras, vicus in tribu Ægæi: deinde Tithraſius, Steph.

tithronium, vrbs Phocidis: Gentile, Tithroneus Steph.

titi Liuij duo fuerunt, alter tragœdiarum ſcriptor, qui ob ingenij meritum, a Liuio Salinatore, cuius liberos erudiebat, libertate donatus eſt. Alter Patauinus, qui floruit ſub Auguſto, & valde laudatus in hiſtoria, cum ſit in narrando miræ iucunditatis, clariſſimique candoris, ſcripſit vniuerſam hiſtor. Roman.

titia curia, & Titienſis tribus dicta, à Tito Tatio. Feſtus.

titianus, Titiani filius, orator Græcus, præceptor Maximini principis: ſcripſit libros prouinciarum pulcherrimos, appellabatur Simia ſui temporis, quòd omnia propè imitaretur. Capitol.

titij, ſacerdotes Apollinis, à Titiis auibus, quas in auguriis certis obſeruare ſolebant, ſic appellati, vt ait Varro.4. de ling. Lat.

titius, Illyrici fluuius, Ptol. & Plinio: *Cercha* vocat Fauolius, *Variecha* ab accolis dici tradit Niger.

titius, Syriæ præfectus, annno mundi *3956*.

titoneus, nomen montis apud Dionyſium, li.2. Gigantis: incola ſimiliter Tritoneus. Steph.

titornus, bubulcus fortitudinis monſtroſæ, cum Milone Crotoniata de robore certauit, vicítque, cùm pedem tauri vna manu, altera verò alterius tauri pedem, ipſis per vim conantibus reſilire, traheret. Ælian. Vide Tritanus.

tituacia, Carpitanorum vrbs Ptolemæo, in Hiſpania Tarraconenſi, *Xetafe* hodie fortè.

titulcia, locus Hiſpaniæ inter Emeritam & Cæſar auguſtam, apud Anton. in ſuo Itinerario, *Vayona* nunc fortè, vt dicit Moralis.

titus, clariſſimus Roma. princeps, Veſpaſiani filius, frater Domitiani. Tranquil.

titus, nomen viri, cognomento Iuſti. Act.18.

titus Æmilius Mamercus, coſ. anno ab vrbe condita *3494*.

T. Annius Fuſius, coſ. anno mundi 3811.

T. Annius Ruffus, coſ. ab vrbe condita *626*.

T. Antoninus Decemuir, ab vrbe condita 304.

T. Apronianus, coſ. ab vrbe condita *869*.

T. Aurelius Fuluius Boionius Antoninus Pius XVI. Rom. imper. regnauit annis XXII. menſ. III. anno ſalutis *140*.

T. Cæcilius Siculus, Trib. mil. anno ab vrbe condita *311*.

T. Claudius Nero, conſul ab vrbe cond. *552*.

T. Coruncanus, coſ. ab vrbe condita *473*.

T. Didius Vinius, coſ. ab vrbe condita *656*.

T. Ebutius Helua, coſ. ab vrbe condita *255*.

T. Furnius, coſ. ab vrbe condita *737*.

T. Geganius Macerinus conſul, ab vrbe condita *322*.

T. Genutius Decemuir, ab vrbe condita 303.

T. Herminius Aquilinus, conſ. ab vrbe condita 248.

T. Iunius, coſ. ab vrbe condita 821.

T. Largius, apud Romanos primus Dictator creatus. Tit. Liu. lib.2.

T. Largius Flauius coſ. ab vrbe condita *253*.

Titus Liuius, genere Patauinus hiſtoricus omnium præſtantiſſimus: de quo D. Hieron. ita ſcribit, in Prolog Galeat. ad Titum Liuium

(inquit) lacteo eloquentiæ fonte manantem, de vltimis Hiſpan. Galliarúmque finibus quoſdam veniſſe nobiles legimus, & quos ad contemplationem ſui Roma non traxerat, vnius hominis fama perduxit. Habuit illa ætas inauditum omnibus ſeculis celebrandúmque miraculum, vt vrbem tantam ingreſſi, aliud extra vrbem quærerent, &c. Vide plura in verbo Liuius.

T. Lucretius. cos. ab vrbe condita 246.

T. Manlius Torquatus, Dictator ab vrbe condita 404. 407.

T. Menenius Lanatus, conſul ab vrbe condita 277.

T. Minutius Augurinus, conſul ab vrbe condita 449.

T. Numitius Priſcus cos. ab vrbe condita. 281.

T. Pinarius, magiſter equitum, ab vrbe condita 363.

T. Quintius Barbatus, Interrex, ab vrbe condita 311.

T. Quintius Barbatus v. conſul ab vrbe condita 312.

T. Quintius Capitolinus, trib. mil. ab vrbe condita 351.

T. Quintius Cincinnatus Pœnus, conſul ab vrbe condita. 328.

T. Quintius Cincinnatus Pœnus, trib. mil. ab vrbe condita 330.

T. Quintius Criſpinus, conſul ab vrbe condita 546.

T. Quintius Flaminius, conſul, ab vrbe condita 556.

T. Quintius Flaminius Appellas, cos. ab vrbe condita 631.

T. Romuleius Decemuir, ab vrbe condita 303.

T. Saturninus, conſul ab vrbe condita 950.

T. Sempronius Gracchus, conſul ab vrbe condita 577.

T. Sempronius Longus, conſul ab vrbe condita 536.

T. Seruius Fidenas, tribunus militum, anno ab vrbe condita 332.

T. Statilius Taurus, cos. ab vrbe cond. 728.

T. Valerius, cos. ab vrbe condita 424.

T. Virginius Tricoſtus, conſul ab vrbe condita 258.

T. Virginius Cœlimontanus Tricoſtus ab vrbe 307.

T. Veturius Caluinus, cos. ab vrbe cond. 433.

T. Veturius Decemuir, ab vrbe 303.

T. Veruſius Geminus, cos. ab vrbe 260.

T. Vinidius Quadratus, Syriæ præſes, anno ſalutis 52.

Tityrus, nomen paſtoris apud Virg. & Theocritum in Bucolicis. Tyrus, ciuitas Cretæ, vt ſcribit Zacharias ſcholiaſtes Theocriti.

Tityus, Iouis filius ex Elara, Orchomeni filia: quam cùm Iupiter compreſſiſſet, grauidámque reddidiſſet, veritus Iunonis indignationem, intra terræ viſcera eam occultauit, inſtante verò legitimo partus tempore, Elara miræ magnitudinis puerum enixa eſt, qui quòd dehiſcente terra luci redditus eſſet, Terræ filius creditus eſt. Hic cùm poſtea adultus, Iunonis inſtinctu Latonam de ſtupro interpellaſſet, vímque illi inferre conatus eſſet, Iouis fulmine ictus, aut [vt alij malunt] Apollineis telis confixus eſt, & ad inferos detruſus: vbi humi exporrectus nouem terræ iugera dicitur occupare, iecúrque perpetuò cum Luna renaſcens, vulturi, aut (vt Hygino placet) ſerpenti exedendum præbere. Oui. 4. Meta. hæc fabula ad odium, quod nunquam tolli poteſt, commodè refertur, & inuidorum perpetuum ſupplicium egregiè depinxit.

tityus item Ciceroni in Bruto, orator, homo loquax ſanè & ſatis acutus, ſed tamen ſolutus & mollis in geſtu, vt ſaltatio quædam naſceretur, cui ſaltationi Tityus nomen eſſet.

T L

Tlepolemus, Herculis & Aſtyoches filius, quem Ephyra vrbe Peloponneſi rapuerunt, vt eſt author Homerus in nauium Catalogo: clarus rebus bellicis, corporíſque proceritate inſignis. Hic cùm adoleuiſſet, Lycimnium auunculum ſuum Marte progenitum, & patre ſuo clariſſimum iam ſenem interfecit. Propter quod fabricatis nauibus, contractâque iuuenum manu patriam reliquit, Rhodúmque tenuit, in qua trium vrbium regnum obtinuit. Belli verò Troiani tempore nouem nauium claſſe Græcis ſuppetias tulit: quo in bello à Sarpedone Iouis filio fuit interfectus.

tleſias, 2. Archon, ſeu princeps annuus Athenienſium, circa xxv. Olympiadem.

tletes, populi Iberici iuxta Tarteſſios. Stephanus.

tlos. vrbs Lyciæ, à Tlo Mileti & Praxidices Nymphæ filio. Gentile idem, vel Tloeus, vel Tloites, vel Tloius. Eſt & alia Tlos, vrbs Siciliæ: poſſeſſiuum, Tloicus. Stephan. Prioris meminit Strab. li. 14.

T M

Tmares & Tmarus. Vide Thomarus. Eſt autem Theſprotiæ in Epiro mons, qui & *Tomaros* dicitur, Strabone teſte.

tmolus, Lydiæ mons Sardibus incumbens, ex quo Pactolus amnis profluit aureas trahens arenas. Ouid. 6. Metamorphoſeon. Antiquis Timolus dicebatur per tres ſyllabas. Plin. lib. 5. cap. 29. Huius cacumen *Tempſis* ab eodem Plinio lib. 7. cap. 48. vocatur. *Tymolus* per y in prima ſcribit Stephan. idem *Carmanorius* fuit antea dictus, teſte Plutarcho in libello de fluminibus. Vide Atlas.

tinous, filius tremyli & Praxidices, in Lycia natus.

T N

thyſſus, vrbs Cariæ. Gentile, tnyſſeus.Ste.

T O

toardus rex Anglis ceſſit.an.ſal.925.

tob, nomen terræ, ad quam fugit Iephthe, Iud. 11.Lat.bonus, ſiue bonitas. Veriſimile eſt eſſe in tribu Gad fugere enim noluit ad alienigenas.

tobadonias, nomen viri. 2. Paral.17. Lat. bonus dominator, Dominus, aut bona baſis Domino.

tobia, ſiue Tobias,i.bonus Dominus,ſiue bonitas Domini,nomen viri,1.Eſdr.2.Zachar.6.

tobias,v.Epiſcoporum Hieruſalem, Zachariæ ſucceſſor, anno ſalutis 104.

tobius,Ptol.lib.2.c.3.Britanniæ inſulæ fluuius, ad cuius oſtia eſt oppidum, quod *Touue* vulgò dicitur.

Tobrus,Africæ Propriæ vrbs apud Ptolemæũ. Eandem cum *Tuburbo* Antonini eſſe credit Simlerus.Beroaldus pro Cappadocia interpretatur.

togata Gallia.Vide Gallia.

togiſonus, Venetæ regionis in agro Patauino fluuius, apud Plin. *Sciocco* ab Leandro vocatur. Hermolaus legit *Vigiſonus*, additque in hodiernum diem quoque lacum eſſe eodem in agro, *Viſigiolo* cognomine.

tolbaicum, Galliæ Belgicæ oppidum, cuius Tacitus in finibus Agrippenſium meminit. *Zulpich* à Diuæo dicitur. Nonnulli *Talbaicum* legunt. *Colbiacum* ſcriptum quoque offendiſſe ait Lipſius in ſuo Tacito. *Tulpiacum* per u non ſemel legitur in Chronico regionis. *Tolpia* fortè Antonini, vt ſuſpicatur Simlerus, qui hoc *Zulg* vertit,Vide Calciaci.

tolentum, Italiæ oppidum in Piceno, à quo tolentinates, populi dicti Plinio capite 13. libro decimotertio.

tolerium,vrbs Italiæ:Gentile,Tolerinus.Step.

toletum, Ptolemæo libro 1. cap. 6. alio nomine Serezola dicta Hiſpaniæ vrbs: vulgo *Toledo*. Hiſpaniæ vmbilicum obtinere videtur, cuius inæqualis, cliuoſus, & aſperior ſitus, ſatis difficilem in eam aſcenſum præbet. Maiorem eius partem Tagus fluuius alluit. Reliqua pars, quæ ad arcticum polum ſpectat, muris validiſſimis, & centum quinquaginta turribus tuta eſt, & valdè munita.L.Marineus Siculus, & F.Tarapha à Tlemone & Bruto conſulibus annis CVIII. antequam Iulius Cæſar regnare cœpiſſet, conditam commemorant. Toletanus Antiſtes, primus totius Hiſpaniæ, ſecundus eſt à Rege non dignitate ſolùm, & authoritate, verùm etiam populis, vectigalibus, atque potentia. Sub cuius imperio, præter alios minores populos oppida nobiliſſima XVII. gubernantur. Plura apud L. Mar. Siculum lib.2. de Luſitania & Vaſæum. *Sereſolam* dictam ſcribit Villanouanus in ſuo Ptolem.

toliapis, & Caunos, harum duarum inſularum meminit Ptolemæus,eáſque deſcribit in mari Germanico, iuxta Trinoantes Angliæ populos è regione Tamiſæ fluminis. Hodie Caunos non extat,ſed eius in loco quædam ſyrtis aut arenoſa potius vorago ſub Oceano latet, in qua ſi nautæ, aut tempeſtatè, ventorúmque vi, ſiue naucleri ſomnolẽtia inciderint,adeo in præceps ferũtur, vt nunquam reliquiæ eorum appareant.Germani. *Goeyinge* vocant.

toliſtobij, populi Galatiæ occidentalis, qui ex Celtogallia in Bithyniam migrauere. Eratoſthenes Τολιστοβώγιες nominat. Stephanus. Vide Toliſtobogi.

tolmideſſa, Ptolemæo Syriæ vrbs, in Chalcidica regiuncula. Simlerus ſcribit *Salaminda* apud Antoninum dici.

tolophon, vrbs Locrorum Ozolorum. Gentile Tolophonius. Stephanus ex Thucydidis libro tertio.

toloſa, tectoſagum, Narbonenſis Galliæ vrbs nobiliſſima, à qua Toloſani, tectoſagi.Plin.lib. 3.cap.4. dicti;totius Galliæ quondam ſchola fuit Notum eſt adagium, Aurum habet Toloſanum. De cuius raptu quæſtionem aliquando habitam Romæ ſcribit Marcus Cic.lib.2. de natura Deorum3. Gell.l.1. & Iuſtin. 12. Vulgò *Touloufe*.

toloſates,iidem qui & toloſani.Cæſar libro 1. belli Gallici. Qui non longè à Toloſarum finibus abſunt.

tolumnius, eſt auguris nomen,qui pro Turno bellauit in Æneam.Virg.l.12.

Expediitq; manus,primúſq; Tolumnius Augur.

tolumnius Veientium rex,Romanorum legatos interfici iuſſit.ab vrbe cond.317.

tomadæorum, id eſt Deorum generatio : Ptolemæo eſt Arabici ſinus inſula. In recentiorum tabulis hoc loco *Soridan* inſula deſcribitur.

tomarus,Strab.& Steph. mons Theſprotiorum Dononeo oraculo imminens, centum fontibus inclytus, qui & Timarus dicitur per conciſionem.Strab.lib.7.

tomæus,vrbs iuxta Odeſſum. Strab. lib.7.Ciuis Tomites.Steph.Vide Comos.

tomæus,mons iuxta Cotyphaſium Pyli ſimilis σμίλῃ id eſt, cultro ſutorio.Steph.

tomis Straboni.Tomi Ptol. Tomeus Stephano,& Tomos Plinio, Mœſiæ inferioris oppidum, *Tritonice* eadem in Lexicis nomen habet. *Conſtantia* apud Ma.Nigrum.

tomiſſa, regiuncula diſtinguens Cappadociam à tauro.Gentile,Tomiſenus & Timiſeus. Ste.

tomos, Straboni ciuitas in Ponto, Ouidij exilio nota: ab eo dicta, quòd illic Medea Ab-

ſerti fratris membra ſuſtulatim conciderit, vt patrem inſequentem remoraretur. Ouid. 3. Triſtium. Conditam apparet à Mileſiis, quod & ipſum teſtatur idem Ouid. Triſt.1.

tomyris, Maſſagetarum regina in Scythia, quæ potentiſſimo Perſarum regi Cyro bello congreſſa eſt, ipsúmque & vita & caſtris ſpoliauit ad vlciſcendam filij mortem, quem ille priùs à matre obuiam miſſum cum ſuis per inſidias interfecerat. Nec tamen hoc euentu victoriæ contenta fuit, aut emollita animi rabies: mortui enim caput in vtrem humano cruore plenum demiſit, his verbis inſultans: Filij mei ſanguinem hauſiſti, & meum ſitiſti, Cyre: at ego cruore te ſaturabo. Vide Suidam & Iuſtin. lib.2.

tonemphæ, populi, qui canem habent pro rege, cuius motu augurantur.

tongri, Galliæ populi, Ptol. lib.2. cap.9. vulgò *Brabantini*.

tonica, emporium Africæ ad ſinum Barbaricum Ptolemæo lib.4. idem hoc lib.1. cap.17. *Nici* appellat. *Niconis Dromon* vocat Arrianus in Periplo maris Erythræi. Hodie hoc emporium *Zazella* nuncupari ex Bello foreſto annotauit Stuckius.

tonos Concoleros, XXXVIII. Aſſyriorum rex. Vide Sardanapalus.

topazos. Plin. l.6. c.29. inſula in mari rubro, in qua reperitur lapis Topazius mire pellucidus, ſplendoréque aureo refulgens, vt interdiu videri non poſſit. Steph. inſula Indica, in qua eiuſdem nominis gemma, colore recentis olei reperitur. Gentile, Topazius.

topiris, Thraciæ vrbs Ptolem. Sophianus eam *Puſio* appellat, ab Antonino *Tepirium*, & alio loco *Otepiſium* nominari credit Simlerus.

toranius, mango quidam, vt author eſt Plin. lib.7. c.12. Antonino iam triumuiro, eximios forma pueros, alterum in Aſia genitum, alterum trans Alpes, vt geminos vendidit, tanta vnitas erat. Poſtquam deinde ſermone puerorum detecta fraude, à furente increpatus Antonino eſt, inter alia magnitudine pretij conquerente (nam ducentis mercatus erat ſeſtertiis) reſpondit verſutus, ob id ipſum ſe tanti vendidiſſe, quoniam non eſſet mira ſimilitudo in illis eodem vtero editis, diuerſarum quidem gentium natales, tam concordi figura reperiri, ſuper omnem eſſe taxationem, adeoque tempeſtiuam admirationem intulit, vt ille proſcriptor animus, modò contumelia furens non aliud in cenſu magis ex fortuna ſua duceret.

toretæ, populi Pontici: Steph.

tornacum, ciuitas Galliæ Belgicæ. Gallicè *Tournay*: quondam Neruiorum ciuitas, Cæſ. bell. Gall. Teutones *Dornuchk* nominant. Epiſcopalem habet ſedem. Petrus Appian. dicit *Bagdnum* Ptol. eſſe.

toro. Vide Octodurum.

toronaicus ſinus, Macedoniam alluens, Ptolemæo, notus eſt. *Golfo de Rampa* à Nardo in ſuo Liuio Italico, *Golfo de Aiomana* à Caſtaldo nominatur. Vide thermæus.

torone, Plin. lib. 4. cap.10. Macedoniæ oppidum. Steph. vrbs eſt thraciæ, à torone Protei filia vel Neptuni & Phœnices. Eſt & alia torone poſt Troiam condita. Ciuis. toronæus (al. per duplex rr) Et item torrhonna in Sicilia. Vocatur & ſinus toronæus, qui eſt à Canaſtræo ad Derrhin vſque. Stephan. Item alia in Epiro Ptolem. quæ hodie Nigro *Parga* dicitur. *Caſtel Rampo* vocat Pinetus: *Longo* Sophian. & *Reinero caſtello*. Niger *Agiomamma*, & aliis *Rampa* dici ſcribit Nardus.

torquatus, cognomen Titi Manlij, à torque impoſitum, quem occiſo ad Anienem Gallo detraxit. Hic eſt ille torquatus. Manlius, cuius iuſſu cùm filius aduerſus hoſtem, à quo vocatus fuerat pugnaſſet, eóque occiſo equeſtria ſpolia victor ad patrem tuliſſet, ſubitò eum, quòd aduerſus edictum ſuum, & rei militaris diſciplinam feciſſet, virgis cæſum ſecuri iuſſit percuti. Liu.

torquatus, quonam pacto à terra abſorptus fuerit, vide in verbo, Valerius.

torquatus Aſprenas, conſul, anno ab vrbe condita 880.

torrhebus, vrbs Lydiæ, à thorrebo Atyis filio: Gentile, thorrebius, fœmininum thorrebis. In thorrebide regione mons eſt Carius cum templo Carij, qui Iouis & thorrebiæ filius perhibetur, qui circa lacum quendam obambulans torrhebiam ab eo dictam, voce Nympharum audita (quas Lydi Muſas vocant) Muſicam edoctus eſt, & Lydis tradidit canendi modum vel carmina. Steph.

torrona. Vide torone.

tortomion, vrbs inter Syriam & Armeniam. Gentile, tortomius. Steph.

tortoſa, hodie dicitur, quæ olim Antarados, ciuitas Arado Phœniciæ ciuitati oppoſita. Vide in Aradus.

totilas, Gothorum rex, ad Placentiam Romanos vicit, fugauit, cæciditque & omnia imperialia oppida cæpit anno ab vrbe cond. 1297.

toxandria Plinio, & Ammiano *Taxandrũ*. Hub. Leodio *VVeſer*, eſt oppidum ad Moſam inter traiectum & Leodium, medio itinere. P. autem Diuæo *Theſſanderloo* eſt, cuius ſententiæ ſubſcribit Becanus in ſuis Atuaticis, qui *Taſſander* ex toxandris facit, innuens omnes illos, qui Campaniam Brabantiæ inhabitant *Kempenaers* vulgò dictos, Plin. etiam *Toxandros* pluribus nominibus eſſe dicit.

toxij & toxiani, populi taurici, Steph. ex Herodiani lib.7.

toxon, Hunnus, Hetruriam populatus. Volat. Ritius l.

T R

Trabala, vrbs Lyciæ: Gentile, Trabaleus. Stephanus.

trabea, nomen poëtæ cui inter Comicos octauus locus aſſignatur. Huius meminit Cic. lib. 4. Tuſc. & de Finib.

trachalus, orator, Domitiani temporibus, ſobrius & ſatis apertus & quem voce optima crederes, auditus tamen maior videbatur. Nam & vocis fœlicitas & pronunciatio, vel ſcenicis ſuffectura, & decora: omnia denique ei quæ ſunt extra, ſuperfuerunt. Quintil. lib. 10. cap. 1. qui ſonum Trachali appellat.

trachea, vocatur tota Iſauria: item Ciliciæ extra Taurum pars vna, Trachea, id eſt aſpera alia campeſtris vocatur. Strab. lib. 14. Hinc Tracheotes, Incipit à Coraceſio.

trachina, oppidum Campaniæ, quæ poſtea interpoſita litera a, Tarachina, vel Tarachinæ pluraliter, Anxur etiam antea dicebatur. Nunc autem Taracina.

trachin, inis, Straboni oppidum in finibus Phthiotidis, ad Oetam montem & thermopylarũ anguſtias, à loci aſperitate nomen habens, cum alio nomine ab Hercule conditore Heraclea dicatur. Plin. libro 4. cap. 8. in hac vrbe Ceyx regnauit, Alcyones maritus, quem poëtæ idcirco trachinium cognominant.

trachiris, Libyæ interioris flumen eſt, apud Ptolem. quod Ioannes Barroſus recentiore nomine *Gambea* vocat.

trachones, duo colles ſunt prope Damaſcum Straboni. Hos *Hippus* Ptolemæi eſſe, & *Gilead* dici Hebræis opinatur VViſſenburgus.

trachonites pars Iudææ, quam ferunt inter montem Libani & lacum Tiberiadis ſitam eſſe. Cuius tetrarches fuit Philippus, iuxta Euangelium Lucæ. Eſt & vt (Hieronymus inquit) trans Boſram Arabiæ ciuitatem in deſerto, contra Auſtralem plagam, quaſi ad Damaſcum reſpiciens. Hanc gentem inſtituit Cis filius Aram. Ioſephus 1. Antiquitatum. Plinius libro 5. cap. 18. qui eam Syriæ Palæſtinæ regionem ſcribit. *Iturea* vocatur Straboni, aut velut Græcè eſt, *ἰτουραῖοι*: eadem ab Hegeſippo *Peræa* dicitur: Peream Arabiæ & Ægypti proximam, & à cæteris Iudæis Iordane amne diſcretam ſcribit. Pli. l. 5. c. 14.

trachyna, ciuitas theſſaliæ, quæ Heraclea ab Hercule cognominata eſt. Hinc ab Ouid. trachynius Ceyx coniux Halcyones. Græci trachinia vocant opera: vnde tarachinam quaſi trachynam ab aſpretis dici autumat Strabo. Et ab hac trachyna theſſaliæ, Sophoclis tragœdia trachyniæ dicta eſt. Vnde Cic. libro 2. tuſcul. Quas hic vices apud Sophoclem trachynis edit.

træmenothuritæ, Tradis populi, quos Tzetza *Grimenothuritas* vocat.

tragæa, inſula iuxta Cyclades. Eſt etiam vrbs in Naxo, vbi Tragius Apollo colitur. Eupolis per e ſcribit, & pluraliter τεαγλαί. Ciuis, Trageates, Steph. Strab.

tragaſæ, regio Epiri, à Tragaſo quodam in cuius gratiam Neptunus ſalis denſationem fecit: vnde ſal Tragaſæus. Hinc & campus Alſius. (fortè Halſius) dictus eſt à ſale. Steph.

tragilos, vrbs Thraciæ iuxta Cherſoneſum Macedonicam. Ciuis, Tragileus Steph.

tragius Apollo. Vide Tragæa.

tragurium, inſula in mari Adriatico, adiacens Dalmatiæ, in qua eſt ciuitas eiuſdem nominis. Ptolem. lib. 2. Plin. lib. 4. cap. 21. quo loco marmor inſulæ commendatur. *Trau* B. Bordonio dicitur. *Tauris* videtur A Hirtij in bello Alexandrino.

traiana, Picenorum vrbs. Ptol. lib. 3. cap. 1. Hodie Potentia. Antonino *Trea* eſt, vt ſcribit Simlerus. Vide Appia via.

traiana Legio, Galliæ Belgicæ vrbs Ptolemæo inter Bonnam & Mogontiacum ciuitates. Villanouanus *Cobolentz* putat. Sunt qui *Drechshauſen*, credunt ad Rhenum oppida.

traiani munimentum, cuius Ammianus meminit lib. 27. Rhenanus putat oppidulum eius loco eſſe, quod propè Francofordiam vulgò perperam *Gronburg* pro Trauburg appellant. Goropio autem videtur pagus, in Rheni ripa Moguntiaco oppoſitus, quem hodie *Kaſtel* nominant.

traiani pons, vrbs in inſcriptionibus antiquis, quæ hodie *Ponte de Alcantara* nominatur, teſte Cluſio. Hiſpaniæ vrbs eſt ſuper Tagum fluuium.

traianopolis. Vide Pompeiopolis, eius meminit Vlpianus tit. 13. de cenſibus. Hanc putat Fazellus eam eſſe Siciliæ vrbem, quam vulgò *Troyna* vocant: à Curopalate *Dragina* dicitur, Troyanopolis autem legit Fazellus. Vide Tranum.

traianus, inter Cæſares optimus. Traianus Patricius, ſub Iuſtininiano principe floruit. Scripſit temporum epitomen nobilem. Author Suid.

traianus, fluuius Ægypti apud Ptolemæum. Huius oſtium apud Moyſen *Pihacheroth*, vocari dicit Becanus.

traianus, portus Tuſcorum. Ptol. lib. 3. cap. 1. hodie Volaterranorum portus.

traiectum, clara & vetus eſt epiſcopalis ciuitas Antonino in Itinerariis memorata, ſic vocata, quòd hîc eſſet traiectus veteris Rheni. Dicitur autem traiectum inferius, ad eius differentiam ciuitatis, quæ eſt Traiectum Moſæ, ſedes aliquando Epiſcoporum Tungricorum, quæ iam eſt Leodij. Hanc vrbem alij attribuunt Hollandiæ, alij Friſiæ ſiue in Hollandico ſolo, ſiue in Friſia ſita: haud

dubio nobiliſſima eſt & priuatarum ædium pulchritudine, & celeberrimis canonicorum collegiis. Habet & Antiſtitem, qui latiſſimè imperat: ac tam diues & potens eſt, vt, ſi opus eſt, quadraginta hominum millia ad bellum armare poſſit. Barlandus. Æneas Syluius. Otto Fringenſis. vulgò *Vtrecht*.

trallia, pars Illyriæ. Dicuntur & tralli & tralles. Nominatur item troalicida & tralla. Steph.

tralli, Illyricorum gens, ex quibus fuit Menodorus vir doctus.

trallon, in Bithynia pertingit vſque ad Eſtacenum ſinum: Gentile, Tralli. Steph.

trallis, ium, Aſiæ vrbs inter Meandrum & Cayſtrum fluuios, à Plinio & Ptolemæo Cariæ, à Strabone Ioniæ, à Stephano Lydiæ annumerata, aliis nominib. Euanthia, Seleucia, & Antiochia appellata, & Eurymna.

trallis, oppidum Cariæ regionis in Aſia minore. Plin. l. 5. c. 29.

trampe, vrbs Ioniæ: Gentile. Trampæus.

trampya, vrbs Epiri prope Bunimos. Ciuis, Trampyeus, & Trampyetes. Steph.

tranſamundus, vel thraſimuldus, Vvandalorum rex, in Africa ccxx. Epiſcopos in Sardiniam exilio relegauit, quibus Symmachus quotidiana ſubſidia miniſtrare non ceſſauit. Diac. in Anaſtaſ.

tranſalpina Gallia, eadem quæ Comata, diduciturin Belgicam, Celticam, & Lugdunenſem. Vide Gallia.

tranſlucum, Daciæ Ripenſis locus in li. Notitiarum. Hodie *Landtubervualdt*, vt creditur.

tranſſyluania, vel Vltraſyluania, quæ & Pannodacia, & Dacia Ripenſis, vulgò *Sibemburgen* dicitur, pars fuit olim Daciæ, & extrema eius regio trans montes Carpathios ad Axiacum fluuium vſque producta. Hanc cingunt duæ Vvalachiæ, Tranſalpina & Moldauia: illa Danubio, hæc mari Euxino admota: vtraque cum Tranſſyluania, eam Europæ nunc occupant partem, quæ olim Dacia erat. Sic totus iſte tractus tranſdanubialis, qui non ſolùm Hungariam vlteriorem, ſed Tranſſyluaniam quoque cum vtraque Vualachia continet, Danubio, montibus Carpathiis, mari Euxino, & rurſus eodem Danubio ex omni parte includitur. Pecoris, vini, frumenti, item auri & argenti feraciſſima, vbi amnes nonnulli aurea ramenta ferunt, aurique fragmenta quandóque ſeſquilibralia trahunt, quum montibus ſit vndique circumſepta in coronæ ſpeciem. In ſyluis iubati, & mira pernicitate præditi boues, vti & equi ſylueſtres: at equi iubâ ſunt ad terram vſque demiſſa. Regionem hanc habitant Scythæ, partim Saxones, Daci: mitiores hi, aſperiores contra illi. Olim Romanis, Sarmaticiſque Colonis, ante Gothorum & Hunnorum eruptionem, totâ Dacia complebatur. Bonfinius lib. 1. Decad. 1. rerum Hungar. Metel.

tranum, Latini vocant vrbem Peucetiæ Apuliæ, quam vernaculè *Tranit* dicũt. Volaterranus ſcribit nonnullis Plinij T*rinium* dici, (Plinio tamen Trinium fluuius, non oppidum eſt) olim T*raianopolim* nomen habuiſſe Leander teſtatur, ex Pandulpho Collenutio.

trapezá, vrbs Arcadiæ propè Tricolon. Steph.

trapezus, vrbs iuxta Euxinum Pontum, Sinopenſium colonia. Vocatur & Oezenis. Alia eſt in Arcadia à Trapezunte Lycaonis filio. Alia propè ſinum Arabicum. Hinc Trapezuntius. Steph.

trapezus, mons in Taurica Cherſoneſo, Straboni. *Luſtia* vocatur Nigro.

trapezus. Cappadociæ vrbs apud Ptolem. quæ hodie T*rebizonda* vocatur: *Vvaccamach* à Barbaris nominari auctor eſt Theuetus. *Oezenis* quoque olim dicta fuit, vt tradit Steph.

traphe, vrbs iuxta Pontum, inde Trapheus. Steph.

taprobane, inſula eſt, cuius incolæ habent ædificia modicè ab humo extantia. Item aurum & argentum, & marmor ſimile teſtudinis: præterea margaritas & gemmas præcipuæ bonitatis. Apud eos annona nunquam augetur, neque ſunt fora, neque lites: Herculem colunt. Populus regem eligit, ſenecta, clementiáque venerandum, & liberos non habentem. Et ſi poſtea gignat, abdicant ne regnum fiat hæreditarium. Rectores ei dant xxx, nec niſi multorum ſententia, quiſquam damnatur capite. Appellatio eſt ad populum. Rex ſi delinquit, morte mulctatur, nullo interueniẽte, ſed aduerſantibus cunctis, & commercia etiam ſermonis negantibus. Agros diligenter colunt: pomis abundant: voluptas eſt in piſcatu, teſtudinum maximè, quarum ſuperficie domos tegunt. Vita hominũ centũ annis modica. Vide Sumatra.

traſillo, ſiue Taſſillo, Bauarorum rex, ſeſe commendatum Pipino ſubdidit, anno ſal. 736.

traſimachus, princeps inueniendi numeros in oratione fuit, Cic. de Clar. Orat. Tion. Leontinus Gorgias. Traſymachus, Chalcedonius &c.

traſimenus lacus, Plin. lib. 2. cap. 84. Vide Thraſumenus.

trachenij, populi iuxta Pontum, Sindis finitimi. Steph.

traron, mons Licophroni. Iſacius dicit Troianæ regionis eſſe. Scaliger hoc loco T*reron* legit.

traſumenus, Liuio & aliis, Tuſciæ lacus. Hodie *Lago de Perugia* dicitur. Mar. Niger ſcribit *Aſylina* vocatum, T*raſimena* vada appellat Silius lib. 3. idem de hoc lacu plura lib. 5. Appianus in Annibalicis cum *Pliſtinam* nominat.

trauſi, populi, quos Græci Agathyrſos nominant. Steph.

trebatius, Iuriſconſultus, Cic. familiaris, vt perſpicere licet ex familiaribus Epiſt. & Top.

trebellius, Bulgarorum rex, an. ſal. 702.

trebia, Galliæ Ciſalpinæ fluuius, non procul à

Placentia, ex Apennino defluens: iuxta quem Annibal. L. Sempronium Conſulem maxima clade profligauit. Lucan.lib.2.

trebia, Celtiberorum ciuitas, quæ pars eſt Hiſpaniæ. Vnde Trebellicum dicimus.

trebiates, Vmbriæ populi in regione Italiæ, quorum meminit Plin.lib.3. c.14. Idem & Trebiani dicuntur.

trebonius, cum Bruto & Caſſio tertius coniurauit contra Cæſarem: in Aſia deinde fraude Dolabellæ interfectus crudeliſſimè fuit. Cicero in Philippicis.

trebonius pudicę ſanctitatis miles, qui Luſium Marij ex ſorore nepotem, caſtitati ſuæ ſtuprum & inſidias molientem dedit morti. Plutarchus.

trebula, oppidum Sabinorum, cuius incolæ dicti ſunt Trebulani: quos Plinius collocat in quarta Italiæ regione. Apud hos præſtantiſſimi fiebant caſei, qui à loco dicti ſunt Trebulani, Martialis libro 4. Prope Trebulanos ſunt & alij populi, nomine Trebiani. Plin.lib.3.cap.5. Vide Mutuſcæ.

trebiani. Vide Trebula.

trecæ arum, vrbs nobilis & potens in Campania Gallicana, *Troye en Champaigne.*

trechus Hom.Iliad.5. vir Ætolus bellator egregius, a Marte in bello interemptus.

trecorenſes, Armoricæ Britanniæ populi, vulgò *Ceux de Lantriguet.*

tremile, Lycia vocabatur: incolæ, Tremileis à Tremilo, qui ex Praxidice Nympha filios ſuſcepit, Tmoum, Xanthum, Pinnaxum, Cragum. Hos Tremilleas Bellerophontes Lycos nominauit, Hecateus Tremillas vocat. Steph.

tremithus, vicus in Cypro: incolæ, Tremithuſij, & Tremithopolitæ. Nomen loco inditum, vel quòd tremuerit, cum Venus in eo apparuiſſet, vel à terebinthis, quas Cypri Tremithos vocant. Stephan.

treron. Vide Traron.

tretum, promontorium Ptolemæo, *Tritum* Straboni in Africa Propria, *Cabo Ferrato* Caſtaldo, *Brucramel* Mercatori vocatur.

trerus, regiuncula Thraciæ, & Treres, Thraciæ populi: Callimachus, τρῆρας dixit. Theopompus Trares. Steph.

treua, Ptolemæo Germaniæ vrbs. P. Appianus *Hambruch* ex ea facit: Emporium ad Albis fluminis oſtium.

treueris, magnitudine rerum geſtarum, & vetuſtate præclara ciuitas, Galliæ Belgicæ caput, ante Chriſti aduentum 1947. temporibus Abrahæ, à Trebera Nini filio condita. Æn. Syluius. Videtur adhuc ibi ſtupendi operis palatium, quod inſtar Babylonici muri, ex cocto latere factum: tantæ firmitatis hodie manet, vt nulla arte frangi queat. Proprium ſemper Ducem habuit. A Iul. Cæſare expugnata, poſtea ab Attila diruta concidit. Vltimus dux luxurioſiſſimus, à Lucio occiſus eſt, & vrbs Clodoueo Francorum regi tradita. Inde tempore Iouiniani deſtruebatur, & per Othones & Henricos ad imperium redacta eſt. Plura apud Cæſarem in Comment. & F. Irenicum Archiepiſcopum: in Electorum ordine primum agnoſcit Dominum. Vulgò *Treues.*

treuiri, Ptolemæo, populi Galliæ inter Belgas ad Moſellam fluuium, Leucis, & Mediomatricibus finitimi, vetuſti ſanè, nomenque retinentes, nec priſtinæ cedentes famæ: apud quos inſignis olim fuit cognoſcendarum cauſarum populi Romani curia, Treuirorum cognominata. Cuius in Floriano meminit Vopiſcus. Ferè autem omnes Treuiri Germanica lingua vtuntur, & niſi exercitu coacti imperata non faciebant. Nam ciuitas propter Germaniæ vicinitatem quotidianis exercitata bellis cultu & ſeueritate non multum à Germanis differebat.

triarius, magnus Orator, cuius meminit Cicero de claris Oratoribus.

triballi, Epiri pop. Dardanis oppoſiti & Mœſiæ gentibus. Plin.lib.4. cap.1. Stephano populi Illyriæ. Ariſtophanes in Auibus, Barbaros deos quoſdam per iocum Marathanotriballos vocat. Mœſiæ inferioris populi etiam ſunt, teſtibus Ptol. Plin. & Stra. *Seruij* dicuntur à Niceta, ſed *Bulgaren* à Sophiniano & Lazio.

tribori, Galliæ Belgicæ populi Ptolemæo: hodie *Trieriſche* poſſunt appellari, ab eorum metropoli *Trier.*

triboces, ſeu Triboci, ſunt populi Germaniæ in finibus Celtarum & Belgarum, finitimi Tullenſibus, Baſilienſibus, Lingonibus & Rheno: ferè omnes Germanica lingua vtentes: ciuitas eſt epiſcopalis prouinciæ Moguntinæ: nunc Argentinenſes Latinè dicti: quibus vulgaris ſermonis cum veteri ſatis alludit vocabulum. Hi ſunt in regione Alſatia, olim vt quibuſdam placet, Heluetia: vulgò, *Le pays à l'entour de Strasbourg Elſaſſer* Pyramio dicuntur, *Strasburger* ab eorum metropoli, Rhenano nominantur, Molitori autem *Tzun dreyen buchen* vocantur.

tribulium, Liburniæ caſtellum P.R. præliis nobilitatum, Plinius libro tertio, capite 22 Nunc *Tribunienſis* præſul in codice deſcriptus, inquit Volater.

trica, aut potius Tricca, per duplex c, Stephano vrbs Theſſaliæ, id nominis ſortita à Tricca, Penei filia. Plin. verò lib.3. cap.10. Tricam & Apinam, oppida quondam fuiſſe Apuliæ ſcribit. Hæc autem Diomedes, tanta ignominia euertit, vt in prouerbij ludibrium tranſierint. Quoties enim rem futilem ac nugatoriam oſtendere volumus, Tricas & Apinas nominamus. Vide Apina. Gentile, Tricæus.

tricadiba Indiæ intra Gangem vrbs in Colchico ſinu, Ptolem. teſte. *Queilloa* Caſtaldo.

tricalon, vrbs Siccorum. Gentile, Tricalinus Steph.

tricaranæ, caſtellum Phliaſiæ, Gentile, Tricareus & Tricolaneus, ambo de eadem regione. Steph.

tricaſſini, Galliæ Lugdunenſis populi, quorum eſt mentio apud Ammianum, & in Panegyrico Maximiano d. Ptolem. *Tricaſſij* dicuntur. Horum vrbs primaria *Tricaſſium* nominatur apud Antoninum, & alios primarios ſæculi ſcriptores. Tandem *Trecas* etiam vocatur à Sigiberto, & Aimonio Monacho, & Gregorio Turonenſi. Hæc ex Petri Pithœi aduerſariis. Hodie hæc vrbs incolis *Troies* appellatur: *Trecaſſes* populos nominat Plin. lib. 4. ca. 18. Vrbem *Trecaſſa* à Beda nuncupari dicit Ortel.

tricaſtini, populi ſunt Galliæ, prope Druentiam fluuium. Hinc Tricaſtinus, adiectiuum, vt fines Tricaſtini. Silius lib. 3.

Iámque tricaſtinis inceditfinibus agmen.

tricca. Vide trica. Eſt autem Eſtiotidis Macedoniæ regionis vrbs Ptolemæo, à Bellonio & Sophiano *Tricala* vocatur.

triccæus, Æſculapius cognominatus, à tricca vrbe theſſaliæ, in qua natus eſt.

triceſimæ, apud Ammianum Marcellinum, Germaniæ vrbs, quam Petrus Diuæus putat candem eſſe cum *Legione Trigeſima Vlpia*, Ptolemæi, & an ea *Vltraiectum* in Hollandia deſignetur, ſe nolle contendere ait. Vide Vtriceſium.

trichonion, vrbs Ætoliæ: vnde trichonicus, trichonius, Trichonites. Steph.

tricoloni, vrbs Arcadiæ, à tricolono filio Lycaonis. Gentile, tricolonem. Stephan. Vide tricora.

tricongius, cognomen Nouelli Mediolanenſis, qui geſtis honoribus à prætura ad conſulatum vſque peruenerat. Hic enim, tribus congiis epotis, ſpectante, miraculi gratia, Tiberio principe, præclarum cognomen ſibi vendicauit.

tricorium, Liuio Galliæ Narbonenſis oppidum. *Craux* Pineto. Tricorios populos habent Plin. 13. & Strab. 4.

tricorneſij, Myſiæ ſuperioris populi, Ptolemæo. *Topliz* vocatur eorum regio à Caſtaldo.

tricornium, Myſiæ ſuperioris oppidum, apud Ptolemæū *Golumbatz* Nigro vocatur. *Turium* aut *Durium* Simlero.

tricorynthon, vicus in Æantide tribu: inde tricoryſius Stephano apud eundem in Tetrapoli tricorython legitur, ſine n poſt y.

tridentum, vrbs ad Atheſin ſita, vulgò *Trienta* Gall. *Treme*.

trieres, vrbs Syriæ: Ciuis, trierites. Steph. item gens quædam dicta à Triero, Ombriarai & traces filio.

trieterica, Bacchi ſacra: quæ quia tertio quoque anno ſumptucſiora quotidianis Orgiis agitabantur, trieterica dicta ſunt, Ouid. 9. Metamorph.

trifernus, mons Liuio 9. Blondus malè *Tifernus* habet, & Leander *Fiternus*, qui eum hodie *Bizano* vocari ſcribit.

trigaboli populi ſunt Galliæ Ciſalpinæ, vt Leander ſcribit, inter duo Padi fluminis oſtia habitantes, quos poſtea *Teſalios* ait vocatos.

trigarius, locus iuxta campum Martium. Pli. lib. vlt. ca. 23.

trigemina porta Romæ dicebatur, per quam trigemini fratres Horatij exierunt. eam Marcellinus *Oſtienſis* nomine vocauit: vt ait Marlianus, qui eam hodie *Porta S. Pauli* vocari ait idem Æthicus.

triglypton, Ptolemæo Indiæ intra Gangem vrbs, Regia Randamarcottæ regiunculæ. *Pegu* hodie dicitur Caſtaldo.

trinacris Sicilia, à triangulari figura, dicta eſt triquetra. Trinacria autem à tribus promontoriis, Pachyno ſcilicet, Lilybæo & Peloro. Græci enim ἄκρας iuga vocant, vel promontoria. Hinc trinacris, denominatiuum fœmininum. Ouid. 2 Faſtor. Item Trinacrius, a, um: id eſt, Siculus.

trinemeis, vicus in Cecropide tribu, aliàs trinencia. Stephan.

trineſia, Indiæ intra Gangem inſula in Colchico ſinu. Ptolem. *Rheſiphe* Caſtaldo.

trineſſa, locus Phrygiæ: Gentile, trineſſæus. Stephan.

trinoantes, Britanniæ inſulæ populi Orientales, penes Iameſam æſtuarium. Ptolemæus libro ſecundo, capite tertio: hos Trinobates Cæſar appellat.

triocla, Siciliæ vrbs. Ptol. lib. 4. c. 3. hodie vocatur Triechala.

troiditis Hecate, quòd in triuiis colatur. Stephan.

troipala, qui & Aſſorus, fluuij nomen. Vibius Sequeſt.

triopas, Theſſalorum rex, pater Meropis, à cuius nomine cos inſula olim Meropis, ipſique inſulani Meropes ſunt appellati. Stephan.

triphonus Mercurius dictus eſt, quaſi τραπώνος, ἀπὸ τῦ τρίπειν, quòd mercatores ſeſe ad mores & voces quarumcumque nationum accommodare norint. Cic. de natura Deorum.

triopion, vrbs cariæ, à Triopa, vel Triope patre Eryſichthonis. Dicitur etiam triopia. Hinc triopius & triopicus, triopitis. Steph.

triopius, Apollo dictus eſt à tripodibus æreis quos ferebant victores in certamine Apollinis Triopij: quos tamen è ſacro victores

auferre non poterant, ſed ipſi Deo relinquere cogebantur: vel Apollo dictus eſt Triopius, quaſi τελεσφόραλμος, ab inſigni prudentia: vel à Triopa Solis filio, rege Theſſalorum.

triozenus, Thrax, vnus ex his qui veneruntin auxilium troianorum. Hom. Iliad. 2.

triphylia eadem quæ Elis. Dicuntur autem triphili, quòd & tribus numero tribubus collecti ſunt, vel à tribus portis, vel à Triphyle matre Clytij: incola, triphylius: fœmin. Triphylis. Stephan.

triphylius, Iupiter dictus eſt, à triphyliis populis vbi colebatur: habebatque templum in loco campeſtri poſitum, quod tum vetuſtate, tum ædificij magnificentia, tum natura loci habebatur mirabile. Palæph. lib. 1.

tripodiſcus, vel Tripodiſci, vel tripodiſce, vicus aut ciuitas Megaridis. Steph.

tripolis, oppidum trigeminum, quoniam Tyrij, Sidonij, & Arcadij illud obtinuere. Hinc Tripolitana regio dicta eſt. Sunt autem duæ hoc nomine, Africana ſcilicet, & Syriaca in Phœnicia. Oppida Tripolis Africanæ ſunt, Abrotonum, Tophia & Leptis magna. Vide Plin. & Strab. & Melam. lib. 1. in deſcriptione Phœniciæ. Tripolis in Phœnicia, inquit Stephanus, dicta eſt, quòd colonias trium vrbium Arcadi, Tyri & Sidonis contineat. Sunt & aliæ, Macedoniæ, Perrhæbiæ, Meſſeniæ, Arcadiæ, Epiri, Ponti & Cariæ, quæ nunc Neapolis. Steph.

tripolis, Phœniciæ vrbs Ptolem. eadem *Trabelos*, inquit Beniamin. *Tripolim* habet Liuius lib. 42. inter Lariſſam & Peneum fluuium, quam *Sceam* vocari addit.

tripolitana regio, Africæ ad mare mediterraneum. Hæc Oroſio & Æthico etiam *Subuentana*, & *Arzugum* regio dicitur: hodie fortaſſè *Garelgare* dicitur.

tripolyſſi, vel Trypolyſſi populi Theſprotici. Stephan.

tripontium Vmbriæ oppidum, ſic dictum, quòd tres habeat pontes.

triptolemus, Eleuſij, vt Hygino placet, aut, vt Pauſanias mauult, Celei Eleuſini regis filius, qui primus in Græcia agriculturæ rationem creditur inueniſſe. Vnde Ouid. lib. 4. Faſt.

Iſta quidem mortalis erit, ſed primus arabit,
Et feret: at culta præmia tollet humo.

Eleuſin, inquit Seruius, ciuitas eſt Atticæ prouinciæ: non longè ab Athenis, in qua cùm regnaret Celeus, & Cererem filiam quærentem liberaliſſimè hoſpitio ſuſcepiſſet, illa pro remuneratione oſtendit ei omne genus agriculturæ. Filium quoque eius Triptolemum recens natum per noctem igne fouit, per diem diuino lacte nutriuit: & eum currui impoſitum, qui alatis ſerpentibus trahebatur, per totum orbem miſit, ad vſum frumentorum hominibus indicandum. De Triptolemi legibus apud Athenienſes tria duntaxat præcepta in Eleuſine templo ſcribit Xenocrates Philoſophus: Honorandos parentes, venerandos Deos, carnibus non vtendum eſſe. Vide Ceres.

triremis. Vide trieres.

triquetra. Vide Sicilia.

triſcene, id eſt, Tres Tabernæ, vrbs in Calabria, Barrio: vbi Sila ſylua incipit, quam hodie *Taberna* vocari ait.

triſmegiſtus, qui etiam Mercurius, nepos maioris Mercurii, quem fabulantur fuiſſe filium Nili. Hunc tamen ſecundum aſſerunt occidiſſe Argum, Ægyptiíſque præfuiſſe, & leges literáſque tradidiſſe, ſed literarum characteres, animalium, arborúmque figuras habuiſſe. Hic condidit vrbem, quam à ſe Hermopolim nominauit. Dictus eſt autem triſmegiſtus, quòd & Philoſophus maximus, & ſacerdos maximus, & maximus denique rex fuerit. Conſueuerunt enim Ægyptij ex omni Philoſophorum numero ſacerdotes, ac rurſus ex ſacerdotibus regem eligere. Hic autem vt Philoſophos ſapientia, ita religione ſacerdotes excelluit, ac mox in imperio adminiſtrando iuſtitia ſuperiores omnes reges ſuperauit. Hic primus à Phyſicis ad diuinorum ſpeculationem erexit. Primus de maieſtate Dei, de dæmonum ordine, animarúmque mutationibus ſapientiſſimè diſputauit. Scripſit multa volumina, quibus arcana myſteria & oracula panduntur: non enim vt Philoſophus ſolùm, ſed vt propheta, futura ſæpè prædixit. Dio. Sic.

triſmegiſtus creditur à Iudæis Moſes vocari, qui illis primus dederit literas.

triſmis, Myſiæ inferioris oppidum, Nigro *Trachina* vocatur.

triſplæ, populi Thraciæ. Steph.

trita, vrbs Achaiæ. Ciuis, Tritæus. Steph.

tritanus, vt author eſt Varro in relatione, prodigioſæ fortitudinis gladiator, qui in ludo gladiatorio Samnitium rectis & tranſuerſis neruis non modò crate pectoris, ſed & manibus cancellatis, & brachiis omnes aduerſarios leui tractu, ac penè ſecuris congreſſionibus vicit. Hic habuit filium Cnei Pompeij militem, pari fortitudine natum, qui hoſtem ſe prouocantem ita ſpreuit, vt inermi dextra eum ſuperauerit, & captum digito vno in caſtra imperatoris ſui reportauerit. Plin lib. 7. ca. 20. Vide Titornus.

tritaniço. Vide Tritannice, quod magis placet.

trite, vrbs circa Herculis columnas. Steph.

tritea, vrbs Troica, ab Ariſbeis condita. Ciuis, Triteæus. Eſt & alia inter Phocidem, & Locros Ozolos. Tritteas verò per duplex t, in Achaia eſt Steph. Vide Tritees.

triees, populi Achiuorum, Herodoto lib.

primo. Vide Tritea.

tritium tuboricum, Ptolemæo Vardalorum in Hiſpania tarraconenſi vrbs. Simlerus putat Aritium vocari apud Antonium.

triton metallum, Hiſpaniæ vrbs, Ptolem. libro ſecundo, capite 6. hodie *Tafalla* Epiſcopo Gerundenſi.

tritogenia Pallas dicta eſt, quòd ſcientiarum ſit inuentrix: τριτογένεια enim nomine ſignificatur prudentia. Poteſt & videri ſic dicta, quòd τριτομηνὶς, id eſt, tertio menſe nata ſit, qui poſtea ſacer fuit Athenienſibus: vel quòd è Iouis capite proſiluit: Trito enim Bœoti caput vocant: vel quòd eadem cum luna credatur, quæ tertio poſt coitum die apparere incipit: vel, authore Suida, quòd τρίτη μετ' Ἄρτεμιν καὶ Ἀπόλλωνα ἐγεννήθη, quòd tertio loco poſt Dianam & Apollinem nata ſit. Palæph. lib. 2.

triton, deus marinus, Neptuni & Salaciæ marinæ Nymphæ, filius, quem poëtæ fingunt Neptuni tubicinem eſſe. De Tritonibus Plin. li. 9. cap. 5. ita ſcribit: Tiberio principi nunciauit Olyſſipponenſium legatio, ob id miſſa, viſum auditúmque in quodam ſpecu, concha canẽtem Tritonem ea, qua naſcitur, forma. Idem Petr. Gill. addition. in Ælianum, de quodam Tritone ita ſcribit: Cùm degerem, inquit, in Græcia, in Albaniæ prouincia, ad fontem prope maris littus, ab accolis frequentatum, mulieres & puellæ ad aquam hauriendam accedebant quotidie: quas cùm Triton cerneret in littore maris latitans, ſenſim in terram emergebat, & clanculum ex eis, quam vellet, rapiebat & violabat: qui tandem comprehenſus, & in carcerem truſus, mœrore confectus obiit.

triton, Africæ fluuius, ex Tritonide palude erumpens: à cuius nomine Pallas Tritonis, & Tritonia eſt appellata, quòd circa hunc fluuium vel lacum primùm apparuerit. Virgil. 2. Æneidos. *Mineruæ* cognomen paludi inditum eſſe ſcribit Pomponius. In hac palude Phla inſulam ponit Herodotus. Alia eſt *Triton* palus ad montem Atlantem proximè Oceanum. Diod. lib. 3. Eidem lib. 5. *Triton* fluuius quoque eſt in Creta inſula. Vide Nilus & Tretum.

tritonia, dicta eſt Minerua, quòd temporibus Ogygij regis ad lacum Tritonis virginali primùm habitu apparuerit: vel Tritonia per ſyncopen pro Tritogenia, quaſi prudentiſſima, vnde Democritus dicebat eam Tritoniam vocatam, quòd tria hæc mortalibus largiretur: βουλεύειν καλῶς, λέγειν ὀρθῶς, καὶ πράττειν δικαίως. Palæph. lib. 2. Io. Tzetzes in poem. Alleg. ex edit. & verſ. Fed. Morel. Profeſſ. Reg.

tritonice, Ponti vrbs eadem Tomos appellata, de qua antè diximus.

tritonus, oppidulum Macedoniæ. Gentile, Tritonius. Steph.

triuia, Dianæ cognomentum ab eo impoſitum quòd triuiis præeſſet, vnde & tres facies habere fingebatur. Ouid. 3. de Ponto, Eleg. 2.

Protinus immitem Triuiæ ducuntur ad aram
Euincti geminas ad ſua terga manus.

Virg. 6. Æneid.

Atque vna Phœbi Triuiæque ſacerdos.

triuiæ lacus, Virgilij, vocatur ab Erythræo *Lago di Nemo*. Blondus ſcribit hunc lacum à Tranquillo *Nemorenſem*, & Seruio *Speculum* Dianæ vocatum. in Latio eſt: diſtátque ab Aricia circiter quatuor mille paſſus, inde quoque *Aricinus* lacus à nonnullis dicitur.

trimphale. Vide Ipaſturgi.

triumphalis porta, Romæ dicta eſt, quòd per eam triumphi agerentur, hoc eſt, triumphantes victores in vrbem deducerentur.

triumpilini Plinij, ſedem habent iuxta lacum Cumanum. Súntque Euganeorum reliquiæ, & vocantur hodie *Tripleuer*, & vallem *Trubiani* incolunt, teſtibus Scudo & Simlero.

trici, populi iuxta Iſtrum, meridiem verſus. Stephan.

troalicida. Vide Trallia.

troas, Troadis, regio eſt Aſiæ minoris, quam Ptolemæus minorem Phrygiam appellat, Helleſponto adiacens. Hanc Homerus ab Aſopo fluuio vſque ad Caici fluminis oſtia produxit. Plinius autem cæteríque recentiores, lecto promontorio eam ab Æolide diuidunt. In ea fuit Ilion, mille quingentis paſſibus, à portu diſtans, Homeri & Virgilij carminibus nobiliſſimum. Vide Troia & Phrygia.

trocmi, vel trocmeni, populi Galatiæ. Stephanus.

troctes, vir quidam è Phœnicia, qui vt teſtatur Homer. lib. Odyſſ. 14. aptus ad decipiendum, multa hominibus mala inflixit, atque Vlyſſi perſuaſit, vt in Phœniciam, vbi ipſius domus & ſubſtantia erat, proficiſceretur.

troezen, enis, oppidum fuit Peloponneſi, ad ſinum Argolicum, Pitthei olim regia, & Theſei patria, qui inde à Poëtis, Troezenius appellatur. Ouid. 5. Metam.

Hic Ixionides, illic Trœzenius heros.

Olim *Poſſidonia* Straboni, & Pauſaniæ, qui addit eam ex *Anthia* & *Hyperia*, oppidis à Pithœo in vnam vrbem conflatam & Trœzenia nuncupatam. Stephanus, cui etiam Trœzen eſt, ſcribit hanc quoque *Saroniam*, *Aphrodiſiam*, *Apollonia*, & *Anthanim* appellari. Peloponeſi vrbs eſt ad ſinum Argolicum. *Damala* Nigro, *Pleda* Caſtaldo indigitatur. *Trœzen* altera eſt Ptolemæo, etiam in Peloponeſo, ſed in mediterranea, Meſſeniæ regionis, quæ *Trezina* à Nigro vocatur. Hanc Plethon *Trizen* vocat.

trœzene Pitheus, filius Pelopis, vnus eſt ex antiquiſſimis ſcriptoribus, qui ſoluta oratione artis rhetoricæ præcepta obſeruauerunt.

trœzenij populi, fide ſocietatis Atticæ illu-

ſtres,

tres, inquit Pomp. Mela in Cherſoneſo ſiti, ad quos recto curſu ex Piræo, commodiſſima nauigatio eſt. Eo igitur tempore quo Xerxes cum tantis copiis in Græciam traiecit cùm Themiſtoclis oraculum interpretantis ſententia valuiſſet, vt terra relicta mari ſe concrederent, iuuentutem omnem Athenienſes in triremes oppoſuerunt, plurimi verò parentes & vxores in Trœzenem, Trœzeniis eos humaniſſimè ſuſcipientibus: Decreuerunt enim, vt hi publicè colerentur: duobus obolis in ſingulos diſtributis, pueriſque facta poteſtas, vt vndecunque liberet, poma acciperent, & pro his erudiendis, magiſtri merces perſoluta eſt. Eius decreti author Nicagoras fuiſſe traditur. Hactenus in Themiſtoclis vita. Plut.

Trogilorum portus, Siciliæ locus eſt, prope Syracuſas, teſte Liuio lib. 25. Aretius ſcribit hodie *Stinctino* vocari, & ipſa vrbs *Trogilum* Stephano eſt *Tergia*.

trogilus, vrbs in Sicilia, & regio Macedoniæ. Gentile, Trogilius. Eſt item Trogilia Mycales, quæ Trogilo quoque vocatur. Stephanus.

Troglodytæ, populi Æthiopiæ cauernas incolentes. De quibus Plinius & Hieronymus contra Iouinianum: Nomades & Troglodytæ, & Scythæ, & Hunnorum noua veritas, ſemicrudis veſcuntur carnibus, & nullarum opum domini [inquit Mela libro 1.] ſtrident magis quàm loquuntur. Specus ſubeunt, aluntúrque ſerpentibus. Hactenus Pomponius Mela. Apud Troglodytas eſt fons, Solis cognominatus, dulcis, qui circa meridiem eſt maximè frigidus: mox paulatim tepeſcens ad noctis media, feruore & amaritudine infeſtatur. Pli. lib. 2. c. 103. Hos Troglodytas olim quoque *Erembos* & *Saracenos* vocatos auctor eſt Euſtathius. *Molgij* appellantur etiam à Diod. Siculo lib. 1. *Ichthyophagi* ab Iſacio Tzetza etiam nominati videntur. In ſacris literis *Ghanamim* ſunt, vt habet Ar. Montanus in ſuo apparatu *Troglodytas* ſine l ſemper ſcribi tradit Pintianus apud Strabonem. *Therothoæ* etiam dicuntur, à venatu, teſte Iuba apud Plinium.

troglodytice, locus Æthiopiæ apud Troglodytas quem à priſcis ſcribit *Michoen* & *Midoen* dictum Plinius.

Trogylium, promontorium Ioniæ apud Ptolemæum *Gatoniſia* Sophiano vocatur.

Troi. Vide Taurici.

Troia, regio minoris Aſiæ, teſte Seruio, cuius caput fuit Ilion, Homeri Virgiliíque carminibus notiſſimum: ita dicta à Troe rege, Erichthonij filio, cùm antea à Teucro Teucria, & à Dardano Dardania diceretur. Non rarò tamen Troia à Poëtis pro ipſo accipitur Ilio. Ouid. in Epiſtola Penelopes ad Vlyſſem:

Troia iacet certe, Danais inuiſa puellis.

Virg. 3. Æneid.

Et campos, vbi Troia fuit.

Hinc Troianus & Troius. Ptolemæus eandem *Phrygiam* Minorem appellat. Stephanus eam antea putat dictam *Idæam* & *Xanthem*, deinde *Teucrin* refert. Huius metropolis & caput Ilium quondam fuerat, quæ inde *Troia* per excellentiam à poëtis nominata fuit. Sed alia eſt huius regionis vrbs ad maris littus, quæ propriè *Troia* dicitur, & à Ptolemæo *Alexandria* cognominatur. Liuio non ſemel *Alexandria Troas* dicitur: Plinio *Troas* (vt regio) & *Antigonia*, quam ſuo tempore *Alexandriam* vocatam refert, & coloniam Romanorum factam addit. Quod ex hac inſcriptione patet, vbi legitur, *Col. Troias Antigonia Alexandria Legio* xxi. Idem locus prius *Sigia* nomen habebat, Strabone teſte. *Cebreniam* hanc aliquando nuncupatam ſcribit Niger. Cebrenios ciues ab Antigono in hanc vrbem traductos tradit Strabo lib. 13. At ciuitatem nomen inde ſortitam non addit. Meminit huius Cebræniæ lib. 5. cap. 30. Alexandriæ vrbis in Troade eſt quoque memoria apud Pauſaniam lib. 10. & Strabonem lib. 3. Eſt etiam apud Belgas in littore Rhedi vrbs, quam *Stanten* vocant: hanc Otto Friſing. dicit olim Troiam vocatam.

traia, vicus in Attica, qui etiam *Xypete* vocatur, auctore Stephano. *Troias* item pagus in Ægypto ad Troicum montem, authore Strabone lib. 17. Item apud Henetos in intimo maris Adriatici ſinu, & in agro Laurente Latij, Liuius lib. 1.

troicus mons, & Troites fluuius, in Ægypto ſunt. Steph. nimirùm iuxta Troiam, Ægypti ciuitatem.

troilus, Priami & Hecubæ filius, qui iuuenili audacia ferox, cum Achille congredi non dubitauit: à quo nullo negotio interemptus, temeritatis ſuæ pœnas dedit. Virg. 1. Æneid.

Parte alia fugiens amiſſis Troilus armis.
Infelix puer, atque impar congreſſus Achilli
Fertur equis, curruque hæret reſupinus inani.

troites. Vide Throicus.

troizenus, fuit Thrax, vnus ex his qui venerunt in auxilium Troianorum.

tronodorum, oppidum Galliæ, in Auxenſi prouincia, vulgò *Tonnerre*. Æmil. l. 5. c. 14.

tropæa Auguſti, Ptolem. Liguriæ Maritimum oppidum eſt, quod Blondus & Leander *Terbia* vocant, Cænalis verò & Paradinus *Villæ prauca* vocant.

trophimus, vir Epheſius. Act. 20. & 21.

trophonius, & Agamedes aditum Delphicum ex quinque lapidibus ſtruxerunt. Steph.

trophonius, vates fuit quiſpiam ſpeluncam habitans, in quam qui deſcendebat, perpetuò agelaſtus, & irriſibilis erat. Vnde prouerbium, In antro Trophonij vaticinatus es.

trophonius Iupiter dictus eſt, quòd redderet

oracula in ſpecu Trophonio, de quo ſic Strabo: Lebadia quidem eſt, vbi Trophonij Iouis conſtructum eſt oraculum, hiatus ſubterranei deſcenſum habens: eo autem deſcendit ſuſcepturus vaticinium. Palæph. lib. 1.

tropis, inſulæ quædam. Steph.

tros, Trois, rex Troianorum, Erichthonij filius, & pater Ilij, Aſſaraci & Ganimedis, à quo Phrygia minor, Troas appellata eſt. Vir. 3. Georg.

Aſſaraci proles, demiſſæque ab Ioue gentis
Nomina, Tros, pares, & Troiæ Cynthius author.

Quin & Troiani ab huius nomine Troes dicti ſunt, Virg. 1. Æneid.

Egreſſi optata potiuntur Troes arena.

troſſulum, oppidum Tuſciæ, circa Volcionios, paſſuum nouem M. à quo Troſſuli dicti ſunt eius incolæ. Troſſuli etiam dicebantur equites, quòd Troſſulum oppidum, vt ait Plin. lib. 33. c. 2. ſine vllo adiumento peditum cepiſſent: quod nomen durauit vltra C. Gracchum, cùm antea Celeres, à Celere Remi interfectore, poſtea Flexanimes, à flectendis animis, quoniã iudices erant: ſiue à flectendis equis. Iunius: Quod ad equeſtrem ordinem pertinet, antea Troſſulos vocabant, nunc equites vocant.

troianopolis. Vide Traianopolis.

troyphas VII. Argiuorum rex, regnauit annis XLVI. ante vrbem cond. 66.

truentum, fluuius Picenorum: qui vulgò nunc Troento vocatur. De quo Ptol. lib. 3. c. 1. Druentum per D legit Mela. *truentinum* Caſtrum habet hoc tractu Cicero lib. 8. ad Atticum.

trutonita. Vide Locoritum.

trichæ, vrbs Eubœæ: Gentile, *Thrychæus*. Apollonius Trychantem vocat: vnde Trychantius deriuari poteſt. Steph.

triphæna, mulier, Rom. 16.

triphiodorus, Ægyptius poëta, ſcripſit Marathonica, excidium Ilij, Odyſſæam, id eſt, poëma de erroribus & laboribus Vlyſſis: Paraphraſes comparationum ab Homero poſitarum. Auth. Suid.

tryphon, Alexandrinus grammaticus, Auguſti tempore, ſcripſit de copia orationis, de orthographia, & alia a Suida commemorata.

tryphon, Origenis auditor, ad quem nonnullæ eius extant epiſtolæ, in ſacris literis eruditiſſimus fuit, vt eius multa oſtendunt monumenta. De hoc ſcribit Hieronymus.

triphoſa, mulier, Rom. 16.

T Y

tuæſis, æſtuarium maris Britannici, apud Ptol. lib. 2. cap. 3. vulgò *Tuede*, iuxta quod Beruicia munitiſſimum oppidum regis Anglorum eſt in finibus Scotiæ, vulgò *Bernuylz*.

tubalcain, filius Lamech ex Sella vxore ſua, Geneſ. 4. Hic fortitudine cæteros excellens, res belliſicas primus adinuenit, & exercuit: quam obrem apparet, militarem artem antiquiſſimam eſſe. Ioſeph. lib. 1. Antiq. Lat. mundana poſſeſſio, vel æmulatio, aut mundi nidus, ſeu confuſionem poſſidens, vel ignominiam æmulans.

tubantes, Germaniæ populi, qui Phryſiæ partem mari Oceano, Rheno fluuio ex lacubus proximam, ſaltibus & paludibus abundantem incoluerunt, quam antea Manni populi habitarant. Tacitus.

tubianei. Arabes, iidem Nabathæi, 2. Mach. 12.

tubero, Romanus, notiſſimus eſt ex Ciceronis oratione pro Ligario. Eſt item Tubero, fluuius apud Indos, Pomponio Melæ lib. 3. Pli. c. 23. lib. 6. Tuberum appellat.

tuberodis, fluuius Britanniæ, Ptolem. lib. 2. cap. 2. Vulgò *Aedeuy*.

tuberum, Plin. lib. 16 cap. 23. flumen nauigabile, quod circa Pariræ eſt.

tubiluſtria, feſta, quæ & Luſtria feſta dicta ſunt. Feſta erant apud Romanos, quibus tubæ ſacrorum in atrio Saturim expiabantur die 23. Martij. Varro & Feſtus.

tucca L. Varus & Plocius, viri doctiſſimi, amici Virgilij, hæredéſque ex parte teſtamenti relicti, iuſſu Auguſti carmina Æneidos emendauerunt, hac lege, vt nihil adderent, vt Seruius tradit.

tucci, Ptolemæo Turdulorum in Bætica vrbs, *Auguſtam Gemellam* cognominat Plinius, *Tucis* Straboni eſt. *Martos* Morali & Cluſio eſt.

tucris, Ptolem. lib. 2. cap. 6. Hiſpaniæ vrbs, vulgò *Trudela*.

tuddæ, Ptolem. lib. 2. cap. 6. Hiſpaniæ: hodie *Tyde* in Gallicia.

tuder, oppidum mediterraneum Vmbriæ. Plin. lib. 3. cap. 14. Plutarchus in vita Craſſi *Turdetia* habet, apud Strabonem quoque τουδερτινάκις, eſt quod ſignificat ignotum. *Toli* Leandro dicitur: idem dicit *Matura* & *Tiroa* apud Halicarnaſſeum vocari, *Tudernum* quoque dici. Annius Tudernum apud Ptolemæum pro Suderni legi debere tradit in ſuis Hetruriæ antiquitatibus. *Tuder Fida colonia* eſt apud Onuphrium.

tudertum, ti, & Tudertis, Stephanus, vrbs Tyrrheniæ, oppidum in Ducatu Spoletano. Silius, lib. 4.

Et gradiui colam celſo de colle Tudertem.

Gentile, Tudertinus. Vide Turde.

tuditanus, nomen proprium viri, quòd caput malleo ſimile haberet.

tuerobis, fluuius Britanniæ, Ptolemæo lib. 2. cap. 3. Vulgò *Abodeny*.

tugini, populi in Heluetiis, quorum meminit Strabo lib. 4. & 7. Vbi de Cimbris. Eorum oppidum Tugium, eſt, quod vulgò *Zug* vocant, imprimis amœno ſitu, à Septentrione planicie pratorum ampla, ab Occidente piſcoſo lacu, à Meridie ſupra laci longitudinem Al-

pium proſpectum, ab Oriente verò partim paſcuo, partim ſyluoſo colle conſpicuum. Hi ſe Tigurinis, Lucernatibus, Vſurienſibus, Suicenſibus & Subſyluanis perpetuo fœdere iunxerunt, anno ab vrbe redempto 1352. & in ciuitate Heluetiorum ſeptimum locum tenent. *die Luger* Scudo dicuntur.

tulcis, modicus amnis Hiſpaniæ ad Tarraconem, vt ſcribit Pomp. lib. 2.

tulga, Gothorum rex, regnauit annis 11. ano ſalutis 638.

tuliphurdum, Ptol. lib. 2. c. 18. Germaniæ vrbs, vulgò *Gottingen*.

tuliſurgium Ptol. lib. 2. cap. 11. vrbs Germaniæ: hodie Brunſuiga, vulgò *Brunſuig* Rithamero.

tullia, filia Seruij, ſexti Romanorum regis, Tarquinio Superbo nupſit, qui poſtea, vt regno potiretur ſolus, ſocerum ſuum interfecit. Ferunt hanc mulierem eadem regnandi libidine, qua maritum, æſtuaſſe, adeò vt cum intellexiſſet, patrem interfectum, vehiculo ſe properè ferri iuſſerit quò interfectori gratularetur. Quum autem inter eundem comperto cadauere, equi & auriga conſtitiſſent, erubeſcerèntque mortuum conculcare, mulier nefaria currum ſuper faciem mortui patris duci iuſſit. Vnde Oui. in Ibin,

Infamémque locum ſceleris qua nomine fecit,
Preſſit, & inductis membra paterna rotis.

tulingi, erant populi finitimi Heluetiis inter Celtas, non longè ab Allobrogibus: &, vt quidam opinantur, etiam fuerunt incolæ Turegi oppidi, nunc inter Heluetios ſiti: quòd forſan tunc ex illorum pagorum numero non erant in Conſtantienſi diœceſi habitantes, ſed ab Allobrogibus ſatis remoti. Quidam autem interpretantur Turegum, quaſi Duregum, id eſt, duorum regum: & Tulingos credunt tunc Lotaringos eſſe dictos, nomine compoſito ex Lotario, eorum rege, Carlomani ſtirpe. Vulgò, *Le pays à l'entour de Tou en Lorraine. Lothringer*, pronuntiant Germani *Stulingen*, & *Nellenburg* Comitatus Schudo.

tullius, nomen oratoris Latinorum omnium principis, qui M. Tullius Cicero Alpinas eſt.

tullius Hoſtilius, Romanorum rex, cenſum primus omnium ordinauit, qui, [vt Eutropius ait] adhuc per orbem terrarum incognitus erat. Sellam quoque primus curulem, lictores, togam pictam, atque prætextam inſtituit, vt Romæ haberentur, Macrobius lib. 1. Saturn.

tullum, Galliæ vrbs in Belgica, authore Ptol. lib. 2. vulgò *Tulle*.

tullus Hoſtilius, tertius Romanorum rex, ne ipſo quidem Romulo belli gloria inferior, qui populum Romanum otio, pacíſque artibus ſub Numa aſſuetum, ad belli ſtudia reuocauit. Virg. 3. Æneid.

---cui deinde ſubibit
Otia qui rumpet patriæ, reſidéſque mouebit
Tullus in arma viros, & iam deſueta triũphis
Agmina, &c.

tunes, Saracenorum rex, anno ſalutis 1144.

tunes, Polybio & Liuio, Tynis Straboni, Themiſa Ptolem. Tunicenſe oppidum Plinio, *Album Tynetem* vocat Diod. lib. 20. Africæ propriæ vrbs, quæ hodie *Tunes* & *Tuniſi* vocatur: à Carolo V. Imper. anno 1535. expugnata, Barbaroſſæ erepta, & regno ſuo reſtituta. Villanouanus putat *Thiniſſa* Ptolemæi eſſe, quam *Toneiſſa* ab Antonino dici credit Simlerus.

tunetum, ſiue Tunitum, tumulus erat editior, vnde Scipio ſpectauit Carchedonios ad Romanam claſſem exurendum proficiſcentes. Noſtra tempeſtate regis Libyci ciuitas metropolis eſt, in qua velut ampliore & magnificentiore loco conſueuit habitare, & Tuniſæus rex appellatur. Hanc Eutropius libro 4. continuis ſedecem diebus arſiſſe perhibet, ac L. Cæcilio Metello & Tito Flaminio conſulibus in Aphrica iuſſu Senatus reparatam, quæ nunc manet ſeculis viginti duobus euolutis, poſtquam à Scipione fuit euerſa. Abeſt Tunetum à Carthagine duodecim millibus fermè paſſuum. A Turneto Turnetæi dicti ſunt, quos Sidonius Tuniſæos appellat.

tungri, Belgarum populi, qui cis Rhenum & Moſam inter Eburones numerantur. Oppidum eſt nomen retinens, olim ciuitas Epiſcopalis. Huius ſedes poſtea fuit ad Leodienſem vrbem tranſlata, vſque ad cuius mœnia, vt plerique volunt, Oceanus protendebatur, cuius rei quædam illic vetuſta adhuc monumenta videntur. Illic dicitur fons eſſe inſignis, pluribus bullis ſtillans ferruginei ſaporis: hic corpora purgat: tertianas febres diſcutit, calculorúmque vitia. Eadem aqua igne admoto turbida fit, ad poſtremum rubeſcit. Plin. lib. 3. capite 2. Fontem hunc *Sauenier* & *Boullon* vocant accolæ. Andreas Baccius in ſuo de Balneis opere, ſcribit eum *Iſerborn* vocari, ſed hoc commune Germanorum vocabulum eſt omnium fontium acidorum, quos vulgò vocant *Iſerbrun* & *Saurbrun*. Huius Tungrorum fontis vires deſcripſit peculiari libellulo Geringus & Lymburgius.

tuola, Ptolem. Corſicæ inſulæ fluuius. Leandro *Golo* dicitur, quod tabulæ quoque teſtantur.

turarius, vicus Romæ. Aſconius, Signum Vertumni in vltimo vico Turario eſt, ſub Baſilica ſe flectentibus.

turba, Hiſpaniæ vrbs, Liuio 33.

turbeſſel, Meſopotamiæ caſtrum videtur circa Euphratem 24. mil. lib. ab Edeſſa Guil. Tyrius.

turbo, onis proprium nomen gladiatoris Horatius lib. 2. Serm.

Corpore maiorem rides Turbonis in armis.

turcæ, teſte Pomponio lib.1. populi ſunt Scythici iuxta Thyſſagetas & vltra Sauromatas. Ab his orti iudicantur, qui ætate noſtra latiſſimè imperitant, Turci vulgò dicti, ignauia quidem noſtra magni, ſed poſt Macedonas & Romanos ſine dubio potentiſſimi. Seipſos *Muſulmannos* vocant, vt ſcribit Fauolius in ſuo Hodœporico Byzantino. Eorum ſedes à Plinio & Pomponio ad paludem Mœotidem deſcribitur. *Vnnos* à Perſis Turcas vocari ſcribit Euſtathius: *Thunnos* etiam à Plinio appellari docet Hermolaus in ſuis caſt. Plin. lib. 6. cap. 7. Scylace auctore, vt ex eo tradit Theod. Gaza. Turcæ ſunt, quos Strabo *Cyrtios* nuncupat: Romani *Curtios*, & contractè *Curtos* dixere. Pletho *Paropomiſadas* eſſe vult. Turcum ſignificare hominem qui agreſtiorem victus rationem ſequitur, tradit Chalcondilas. Hebræi *Togarma* nominant, teſte Poſtello & Beniamin.

turcici Imperij originem, incrementum, & quomodo paulatim in tantam magnitudinem excreuerit, vt à Sicilia, regni Perſici fines ad Orientem, Tartariam, Aquilonem versus & Æthiopiam circa Meridiem attingat, his paucis, ex noſtri ſeculi hiſtoriographis excerpſimus: Anno Chriſti M. C C C. Ottomanus *Turca* quidam Zichi filius, tenuis conditionis homo, nomen & dignitatem, ob ingenium & rei militaris peritiam inter Turcas habere cœpit. Hic nomen Turcarum Imperatorum familiæ dedit, & primus eorum regem ſe conſtituit. XXVIII. annis, quibus imperauit, Bithyniam obtinuit & Cappadociam: plurimáque loca munita Ponto mari adiacentia occupauit. Huic ſucceſſit filius Orchanes, qui Pruſiam ampliſſimam vrbem expugnans, regni caput fecit: à Tartaris 22. regni anno infœliciter pugnans, occiditur: filiúmque Amurathem reliquit, qui à Græcis diſſidentibus euocatus, primus ex Aſia in Europam traiecit, Callipoli & Cherroneſo captis, Abydum ſuperat, Philippopoli & Adrianopoli vrbibus in poteſtatem redactis. Seruia Bulgariáque Chriſtianis adempta, ſuperiorem Myſiam ingreſſus, obiit, percuſſus pugione, anno imperij 23. Cuius filius Baiazethes fratre occiſo, magnam Thraciæ partem occupauit, totam ferè Græciam ſubegit & Phocidem Bulgariæ partem: ſed victus à Tamberlano, ingloriùs obiit. Capto patre Calepinus filius regnum obtinuit, & quum Sigiſmundum bello funditus deturbaſſet, Imperatoríſque Conſtantinopolitani fines deuaſtare cœpiſſet, in ipſo ætatis flore obiit, cùm ſex annis imperaſſet. Mahometes poſt hunc arrepto imperio, Valachis aſperrimum bellum intulit, maiorem Sclauoniæ partem poſſidet, primus Danubium traiecit, & Macedonia perdomita, ad Ionium vſque pelagus peruenit. Tranſlata regia ſede ex Bithynia Hadrianopoli poſuit, vbi fato functus eſt anno imperij XIV. Amurathes II. ſucceſſor, Epiro, Aetolia, Achaia, Bœotia, Attica & Theſſalonica Venetæ ditionis vrbe, armis potitus eſt. Huic ſuccedit Mahometes II. qui Athenas euertit, Conſtantinopolim, 29. die Maij, anno 1452. expugnauit, Trapezuntinum Imperium ſubiecit poteſtati ſuæ. Corintho capta, Lemnum, Eubœam, & Mitylenem inſulas debellauit, Caphan deuicit, vrbem Genuenſium, & imperio præfuit annis 32. Baiazethes II. bellum in Venetos geſſit, eiſque Naupactum, Methonem, Dyrrachiúmque abſtulit, Dalmatiam omnem depopulatus eſt: obiit veneno. Huius filius Zelimus inuaſit imperium. Expugnata Alcairo, Ægypti vrbe munitiſſima, Sultanóque cæſo, Alexandriam, totámque Ægyptum ſuo imperio ſubdidit; & Damaſco vi potitus eſt. Solymanus vnicus Zelimi filius, patri ſuffectus, Belgradum expugnauit, Budam regni caput occupauit, Strigoniúmque. Hungariam ferè totam deuaſtauit, Rhodum inſulam deditione obtinuit, Quinque eccleſias euertit. Iula vrbe capta, obiit in obſidione Zegethi, quam filius Zelimus II. Imperij etiam nunc hæres diripuit anno 1566. Quæ poſtea bello Melitenſi & Veneto acciderint, cognita adeò ſunt, vt deſcribi haud neceſſe ſit. Atque hoc modo ſub vndecim imperatoribus, ducentis ſexaginta annis, magnam Africæ, maiorem Europæ, & maximam Aſiæ partem, tyrannide cruentiſſima Turcæ ſibi ſubiugarunt. P. Iouius, Laonicus Chalcondilas, Cuſpinian.

turde, Vilumbrorum ciuitas in Italia, teſte Ptol. lib. 3. cap. 1. Tudea, Silio Tudertum hodie. Vide ſuprà.

turditania, regio Iberiæ circa Bætim fluuium, ſiue etiam Bætica. Incolæ, Turditani & Turduli. Artemidorus Turtytaniam vocat, & incolas Turtos & Turtytanos. Steph.

turdetani, ſunt Ptolem. Luſitaniæ populi, vbi hodie regnum Algarbiæ, pars regni Portugalliæ, videntur à Pomponio *Turduli Veteres* vocari. Strabo ſcribit quoſdam inter Turdetanos & Turdulos diſtinguere. Stephan. *Turtytaniam* eorum regionem ex Artemidoro habet.

turduli, Stephan. & Baſtuli, populi in Hiſpania Bætica præcipui, vt & Bætica Turdetania dicta ſit. Strab. l. 3. Plin. lib. 3. c. 1. Abana autem (inquit) Atlantico Oceano obuerſa Hiſpania, Baſtulorũ, Turdulorúmque eſt. Strab. lib. 3. Turdetanos, cum Ptolem. lib. 2. cap. 44. nominat. Vide Turdetani, Bardeli & Tarteſſidis.

turgana, Arabiæ fœlicis inſula eſt, Ammiano lib. 23. in qua Serapidis maximum eſſe templum ſcribit. Ortelius putat eandem eſſe cum *Serapide*. Ptol.

turia, nomen proprium fluuii, ſecundùm aliquos generis maſculini, ſecundùm Priſcianum & Auguſtinum generis neutri. Vide in dictione

Duria & Turules, & Lobetum.

turiaſſo, Ptolem. li. 2. c. 6. Hiſpaniæ vrbs: vulgò *Tyriaſſona*.

turingi & Toringi, vt eos Sidonius & Vegetius vocant, Germaniæ populi ſunt, qui hodie *Duringer* appellantur Fabricio & Rhenano.

turingia, olim fuit regnum, hodie Landigrauiatus titulo decoratur. Sita eſt inter duo flumina, Salam & Vverram: habet Hircyniam ſyluam à Septemtrione, & Turingenſem ſaltum à meridie. Longitudo regionis latitudini pars duodecim milliarium. In hoc tam exiguo ſpatio ſunt duodecim Comitatus & totidem Abbatiæ: centum quadraginta quatuor ciuitates, & totidem oppidula: bis mille pagi, & centum quinquaginta arces. Regio admodum fertilis, frumentóque præ omnibus aliis Germaniæ partibus fœcunda. Hunc tractum Sorabos olim habitaſſe ferunt. Metropolis regionis eſt Erdfordia, quæ maxima Germaniæ vrbs cenſetur.

turium. Vide Durias & Tricornium.

turmeda, ciuitas Syriæ, quæ alias Amphipolis. Steph.

turmodigi, Plinio Tarraconenſis Hiſpaniæ populi, ſiue oppidum.

turnus, nomen ducis, qui ab Ænea occiſus eſt, vt videre licet in 12. Virg. Æneid.

turo, vulgari idiomate *Tours*: prouinciæ Turonenſis celebris metropolitico honore ciuitas, non modò opibus ædificiorúmque præſtantia, verùm etiam Ligeris nobiliſſimi fluuij vicinitate, nobilitatur mercatura, Serico, & Lanificio claret. Cùmque multarum rerum opulentiſſima ſit habita, tum vel maximè ob incredibilem regionis amœnitatem, & placidiſſimam aëris conſtitutionem, totius Galliæ hortus atque pomarium vocatur. Agrum enim fertilem & voluptuoſiſſimum habet. Huius fundationem Britannorum Chronica Troianis adſcribunt. Archiepiſcopalem ſedem habet.

turocelo, Vmbriæ oppidum, quod Vetriolum Plinius vocat.

turones, Lugdunenſes Galliæ populi ad fluuium Ligerim, authore Plin. lib. 4. c. 18. *Tourangeaux* Gall. *Tours* vrbs hodie ab his habitatur, vt ait Marlian. *Touraine* eorum territorium dicitur.

turpio Ambiuius, auctor comœdiarum Terentij temporibus.

turrena Auguſtalis, Catoni Tuſciæ vrbs maritima eſt, quæ à Leandro *Burnea* nominatur.

turres, Antonino maritimum Tuſciæ oppidum. Leand. qui illud hodie *S. Seuera* vocari dicit, putat eſſe *Cerretanorum* Nauale, de quo Strabo lib. 5. Diodorus in principio lib. 15. Turres habet, quam Naualem ſtationem prope Agyllas vocat.

turris Biſſonis, ciuitas Sardiniæ, Ptol. li. 3. Sardos hodie. Turris Libiſonis, Plin.

turtij. Vide turditania.

turtytania. Vide turditania.

turulis, fluuius Hiſpaniæ Tarraconenſis, Ptol. l. 2. ſexto c. *Turta* vulgò, Claudio, & Hermolao apud Plinium. Pomponius Duriam corruptè nominat. Vide turia & Durias.

turuntus, Sarmatiæ Europææ fluuius apud Ptolem. *Duina* hodie dici Becanus auctor eſt.

turruptina, Ptol. libro ſecundo, capite ſexto, Hiſpaniæ tarraconenſis vrbs, tuitana hodie, *Tuy* vulgò.

turrus, Plin. Fori Iulij fluuius, *Turro* à Leandro vocatur.

turſambica tralugorra, ciuitas Nouempopulanæ regionis, vt habet liber Prouinciarum.

turulis, Hiſpaniæ tarraconenſis fluuius, Ptolem. *Rio de moruedre* hodie eſſe exiſtimat Ortelius.

turzo, Africæ propriæ vrbs. Ptol.

tuſcanienſes ſunt Plinio lib. 3. cap. 5. Etruriæ populi. *Toſcanello* hodie eorum locus dicitur, vt Leander tradit.

tuſcania, oppidum tuſciæ prope tarquinios, à quo tuſcanenſes.

tuſcenius, homo furioſus & auarus, cuius meminit Cic. ad Q. Fratrem. lib. 1.

tuſcia, Italiæ regio celebris, vulgò tuſcana dicta, atque olim à ſacrificiis appellata. Græci enim θύειν ſacrificare dicunt. Vel à thure, quo maximè in ſacrificijs vtimur. Vel à Tuſculo Herculis filio: quod veteres Grammatici probant, tyrrenia dicta à tyrrhene Atys filio, qui è Mæonia diſcedens, in Italiam venit, & eam partem occupauit, quæ ad mare inferum ſita eſt, quod & tyrrhenum dicitur: à Liguribus Romaníſque finibus coniungitur, iugis inacceſſis & difficilibus referta. Eius fines Macra & Tyberis amnes, centum & ſeptuaginta quatuor millia inter ſe diſtantes. In ea ſcientia faciendorum ſacrorum ita floruit, vt Romani, qui non ſeruandæ tantùm, ſed etiam amplificandæ religionis cupiditate incendebantur, decem principum filios ſenatuſconſulto ſingulis Tuſciæ populis percipiendæ ſacrorum diſciplinæ gratia traderent. Longior eſt ea prouincia, quàm latior. Ab Orientali plaga in Occidentalem porrigitur. Nam ſi ab Aquilonari in Auſtralem perambulemus, arctis finibus contenta eſt. Ab Occidente, quæ Liguriæ proxima eſt habet Piſas, Senas, Lucam, & Florentiam, inclytas ciuitates. Ad Septemtrionem habet Vrbem veterem: in meridionali verò littore, Piſaurum, Aretium & Aſiſium. Et Tyberis Romanus inde labitur, ex Apennino effluens. Septemtrionalis regio cum Flaminia iungitur. Vulgus Italorum hodie Tuſcanam vocat. Vide Thuſcia cum aſpiratione, & Tyrrheni.

tuſcia quondam *Etruria*, & Græcis *Tyrrhenia* dicta fuit. Strab. teſte. Dion. Halicarnaſſeus ſcribit eam olim *Pelaſgiam* & *Raſenam* vocatam. *Razenua* eſt apud Myrſilum, cui etiam *Vmbria*, & patria lingua *Salcumbra* dicitur. *Comara* quoque appellata fuit Annio & Beroſo.

tuſculum, Straboni, Latij oppidum, XII. ab vrbe lapide, arduo in colle ſitum, opus Telegoni, Vlyſſis & Circes filij. Hinc Tuſculus, a, um, Silius lib. 7.

Quod peperere decus Circao Tuſcula dorſo
Mœnia, Laerti quondam regnata nepoti.

Tuſculum, vulgò *Fraſcata*. De eo Ptolemæus, Liuius, & Halicarnaſſeus, *Tuſculo* à Leandro dicitur: *Telegon* à conditore dictum ſcribit Niger.

tuſculani, Friderici Ænobarbi imperatoris quondam coniuncti copijs, Romanos inſigni clade affecere, vt poſtea reſipiſcere non eſſet. Romani itaque iniuriæ memores, poſt aliquot annos tanta in eo ira perciti ſunt, vt vix vrbis fundamenta relinquerent. Volaterran. libro ſexto.

tuſculanus ager, in quo erat villa Ciceronis celebratiſſima, in quam poſt forenſia negotia animi recreandi gratia ſe Cicero recipiebat: vbi aut cum doctis aliquibus, quos adduxerat, ſe declamando exercere, aut philoſophica ſtudia intermiſſa reuocare ſolebat, vt frequenter in ſcriptis ſuis meminit. Hodie S. *Maria de grotta ferrata* dictum, vt Leander ſcribit.

tuſculus. Vide Tuſcia.

tuſcus, vicus Romæ, in quo habitauerunt Tuſci, qui cum Porſena ab obſidione recedente remanſerant. De quo Horat. in Serm.

Ac Tuſci turba impia vici.

tuſſyli. Vide Catizi.

tutanus, Deus, qui homines tueri putabatur. Varro, Tutanum deum Romæ omnes qui laborant, inuocant.

tutia, virgo Veſtalis, cùm argueretur inceſti, argumentis purgare ſe dedignata moralibus, ad Tyberim flumen cribrum detulit, ibique ſubmerſit, hac addita prece: O Veſta, inquiens, ſi pia & caſta ſum, hanc è Tiberi aquam ad templum tuum perferam: & ipſa pertulit. Titus Liuius. Diſſimile quiddam legimus apud Dionyſium Halicarnaſſ. Morbus enim quidam Romæ incidit in fœminas, & mors quanta nondum priùs, maximè in prægnantes, cruda, inſolitáque parientes, & cum fœtibus merientes. At quia preces ad aras deorum factæ, nec pro vrbe expiatoria ſacrificia, aut pro domibus priuatis facta, ceſſationem afferebant malorum in tali vrbis calamitate, fit à ſeruo quodam indicium pontificibus, quòd ſacerdos quædam Veſtæ, Vrbina nomine, amiſſa virginitate ſacrificia pro vrbe perficiebat, non ipſa pura. Pontifices ergo, eam remouentes à ſacrificiis, & pœnam apponentes, poſtquàm manifeſtè eſt redarguta, virgis ceciderunt, perque vrbem eam ferentes, viuam defoderunt. Eorum verò, qui illam impiam corruptionem peregerant, alter ſeipſum interfecit, alterum prehendentes ſacrorum inſpectores, tanquam mancipium necarunt, ſicque ſtatim morbus ille deſiit.

tutilina, dea. Varro, Tuam fidem, Tutilina, inuoco quæ adeſſe mortalibus ſoles. Hanc Auguſtinus l. 4. de Ciuit. præeſſe frumentis collectis atque reconditis ſcribit, vt tutò ſeruarentur.

tutunus, id eſt, Priapus. Vide ſuprà Mutunus.

T Y

tyana, Cappadociæ ciuitas, ad radices Tauri montis, patria Apollonij, ſiue ille Magus, ſiue Philoſoph. fuit, cuius vitam fabuloſiſſimo volumine exequitur Philoſtrat. Hinc Tyaneus, a, um, & quandoque tyaneius, per quinque ſyllabas. Ouid. 8. Metamorp.

- - oſtendit adhuc Tyaneius illic
Incola de medio vicinos corpore truncos.

tyanitis, Aſiæ præfectura, in qua tyana vrbs. Strabo eam *Euſebiam ad Taurum* vocari ait. Arrianus in ſuo periplo ait etiam aliquando *Thoana* appellatam.

tyberis, tyberius, tyberinus, & ſi qua alia ſunt id genus, rectiùs i noſtro ſcribuntur, cùm præſertim etiam apud Græcos per iota ſcribuntur. Quapropter eorum ſignificationem vide ſuprà ſuis locis.

tybur, ſiue tyburnum, vulgò *Tiuoli*, vrbs ad ſextumdecimum lapidem diſtans ab vrbe Roma, quam Cato, Solinus & alij quidam à Catillo Arcade, claſſis Euandri præfecto, conditam ſcribunt: quod etiam ſentit Seruius. Tybur autem Virgilio dicitur ſuperbum, 7. Æneidos: id eſt, nobile, inquit Seruius. Plinius verò Tyburis ipſius originem antiquiorem eſſe docet, quàm vrbis Romæ, & extare adhuc tempore ſuo memoriam, ilices tres etiam Tyburto eius vrbis conditore vetuſtiores: apud quas inauguratus traditur fuiſſe tyburtus, dum vrbem eſſet conditurus: Sextus Græcus hiſtoricus ſic habet: Catillus Amphiarai filius fuit. Hic poſt prodigialem patris apud thebas ante Iliacum bellum interitum, iuſſu Dei, cum omni ſuorum cœtu & ſacris miſſis tres liberos in Italia procreauit, tyburtum, Coracem, & Catillum, qui expulſis ex oppido haud longè ab vrbe Roma poſito, veteribus incolis, à nomine tyburti maximi filij oppidum vocauerũt. Priſcianus tamen cum i Latino ſcribit. Cicero de Oratore, Et villam in Tiburte habens. Ouid.

Et iam Telegoni, iam mœnia Tyburis vdi

Stabant agricolæ quæ poſuere manus.

tyburia, inquit Steph. Italiæ vrbs mediterranea, quæ ab initio Græca fuit, diſtans ab vrbe ſtadiis CXLVII. In ea Tyburtinum templum eſt. Vocabatur olim Polyſtephanos.

tyburnus, filius fuit Amphiarai augurij peritus, à quo Tyburtes populi originem traxerunt. Plin. lib. 16.

tybur, burtis, generis omnis: vel hic & hæc Tyburtis, & hoc, te, quod eſt ex Tyburte. Steph. Suetonius, inchoauit autem aquæ ductum in regione Tyburti, Horatius.

Picenis cedunt pomis Tyburtia ſucco.

tyburtinus, na, num, quod eſt ex Tyburte, &c.

tyche. Vide Syracuſæ.

tyche, es, Nympha maritima, Oceani & Tethyos filia, Heſiod. in Theogon. Fuit item Tyche, vna ex quatuor Syracuſanæ vrbis partibus à nobili Fortunæ templo denominata: cuius meminit Cic.

tychicus, vir Aſiaticus. Act. 20. Coloſſ. 4.

tychius, celeberrimi fabri nomen apud Homer. 7. Iliad. qui Aiacis clypeum fabricauit. Ouid. 3. Faſtor.

Nec quiſquã inuitæ faciet bene vincula plantæ,
Pallade ſit Tychio doctior ille licet.

tyde, Caſtellum, Plinio Hiſpaniæ locus. Cluſius vocat *Tui*, ad Minium fluuium, in Gallecia.

tyderta. Vide Tudertum.

tydeus, filius Oenei regis Calydoniæ & Eribœæ, vel, vt aliis placet, Althææ: qui quum fratrem ſuum Menalippum inſcius occidiſſet, ad Adraſtum regem perfugit, cuius filiam Delphilen coniugem duxit. Poſtea à Polynice, qui alteram Adraſti filiam, Argiam nomine, vxorem habebat, legatus ad Eteoclem regem Thebarum miſſus eſt, vt pacti memor, fratri regnum redderet. Ad quem cùm veniſſet, regiámque eſſet ingreſſus, Eteocles negauit ſe regno ceſſurum eſſe. Quo reſponſo Tydeus vehementer commotus eſt, ita vt non ſit veritus & hoſtis, & ſolus, Thebanos omnes quotquot tum fortè cum Eteocle eſſent in conuiuio, ad quodlibet certaminis genus prouocare. Atque vt animosè prouocauit, ita omnes (ſic illi Pallas propitia erat) ſtrenuè vicit. Quamobrem Thebani, dolore ac indignatione accenſi, reuerſuro inſidias tetenderunt, collocatis ad opportunum locum, quâ Tydeus tranſiturus erat, quinquaginta iuuenibus, cum duobus ducibus, Mæone Æmonis, & Lycophonte Autophoni filio, quos Tydeus in ſe impetum facientes trucidauit; vni tantùm parcens Mæoni, quem acceptæ cladis nuntium ad Eteoclem remiſit. Profectus deinde vna cum Polynice & Adraſto, reliquiſque Græciæ principibus ad bellum Thebanum poſt multas res præclariſſimè geſtas à Menalippo quodam Thebano lethaliter vulneratus occubuit. Vide hæc latiùs in Statij Thebaide.

tydides, dæ, patronymicum maſcul. à Tydeo deductum, quo Poëtæ vtuntur pro Diomede Tydei filio. Virgil. 1. Æneid.

--O Danaum fortiſſime gentis Tydida,

Horat. 1. Carm. Ode ſexta.

Quis Martem tunica tectum adamantina
Dignè ſcripſerit: aut puluere Troico,
Nigrum Merionem, aut ope Palladis
Tydidem ſuperis parem?

tyenis, mons Colchorum, à Tyenide fluuio: Gentile, Tyenites. Steph.

tygeni, quin potiùs Igeni, populi Angliæ, quorum rex Praſutagus Neronem imperatorem hæredem inſtituit. Tacitus.

tygranes, Armeniæ rex, anno ſal. 59.

tylangium, Triphydiæ in Peloponneſo oppidum. Polyb.

tyleſium, habet ex Lycophrone Barrius Calabriæ promontorium: quod nouo nomine *Corica* appellari hodie dicit; idem ibidem Tyleſium vrbem habet, quam *Agello* ait vocari.

tyleſſus, mons Italiæ, Lycophr. ἄλλοι δὲ τοφῶντας ὀυ βατῶς πελαστίος. Steph.

tymbrium. Vide Tembrium.

tylis, vrbs Thraciæ propè Hæmum: Gentile, Tylites. Steph.

tylos, inſula iuxta mare rubrum, aliàs Tyros dicta. Steph.

tylus, Meſſeniæ in Peloponneſo vrbs, quam nonnulli *Oetylum* vocant, inquit Strabo ex Xilandri interpretatione.

tylus ſinus Perſici inſula, ab Euphratis fluminis oſtio vnius diei ac noctis nauigatione Arr. 7. Alex. eſt etiam Solino Indiæ inſula, quam ſcribit ferre palmas, oleas creare, & vineis abundare.

tymagoras, Athenienſis, qui Darium Regem Perſarum, ad quem legatus miſſus fuerat, adulando, more Perſarum, adorauit. Quod vbi reſciuerunt Athenienſes, eundem ſupplicio capitis punierunt. Plutarch.

tymenæon, vrbs iuxta Phrygiam: qui inhabitant, Tymenæi. Steph.

tymena, vicus Lyciæ, ſic dictus ab hirco, qui grege relicto, barba madente rediit: quem poſtea ſecuti, fontem in quodam fruteto repererunt, ac inde nomen fonti & loco indiderunt: Gentile Tymenæus, per ſimplex n, quod magis placet: vt videtur Steph.

tymes, etis, vrbs Libyæ: Gent. Tymeſius. Step.

tymniſſus, vrbs Cariæ: Gentile, Tymniſſeus. Stephan.

tymnus, vrbs Cariæ, Ciuis, Tymnius. Steph.

tymonites, Priami filius cuius meminit Seruius Euphorionis verba referens: Priamus, inquit, ex Ariſbia filium vatem ſuſcepit. Qui quum dixiſſet quadam die naſci puerum per quem Troia poſſet euerti, pepererunt ſimul & Tymœtæ vxor, & Hecuba, quæ Priami legitima

erat. Sed Priamus Thymœtæ filium vxorémque, iuſſit occidi.

tymolus, poëticè pro Tmolus. Steph.

Tympanæ, Elidis regionis oppidum in Peloponneſo. Ptol. Plethon ſine m ſcribit (*Typdnei* populi ſunt Plinio, ſed in Achaia). *Strouiſi* Nigro: *Vardogna* Caſtaldo eſt.

tymphæ, mons Theſprotiæ: & Tymphæa vrbs: Gentile, Tymphæus, fœm. Tymphæis: Poſſeſſiuum, Tymphaicus.

tymphæi, Ætoliæ Theſprotiæve populi, & vbi Perrhæbi ſunt, à quibus Tympheticum: ac Tymphaicum gypſum. Eſt & mons Tympheton, ſiue Tymphe, oppidum quoque Tymphea. Vide Plin. libro quarto, cap. 2. Strab. lib. 7. Propinqui Macedoniæ & Theſſaliæ ſunt ad montem Pœum & Pindum, Æthices & Penei fontes: de quibus & Tymphæi, Theſſali, Pindi accolæ certant.

tyndaris, Siciliæ vrbs, media ex parte à mari abſumpta. Plin. lib. 2. cap 91.

tyndarium, Siciliæ oppidum. Ptolem. *Oliuiero Caſtello* hodie nominatur à Nigro. Fazellus ſcribit totam proſtratam iacere, & ædiculam tantùm extare, *S. Maria à Tyndaro* nomine.

tyndarus, rex fuit Oebaliæ, & maritus Ledæ: quæ eodem tempore duo peperit oua, è quorum altero, quod ex Ioue conceperat, excluſi fuerunt Pollux & Helena: ex altero, quod conceperat ex Tyndaro, Caſtor & Clytemneſtra. Ex his priores duo immortales fuerunt, poſteriores mortales. Mortuo tamen Caſtore, Pollux à Ioue impetrauit, vt ſibi cum fratre immortalitatem communicare liceret, alterníſque cum illo vitam morte commutare. Cui fabulæ occaſionem ſubminiſtrauit, ſyderum illorum natura: quæ talis eſt, vt vno oriente, alterum occidat. Ambo autem à Poëtis dicuntur Tyndaridæ, non quòd vterque è Tyndaro fuerit natus: ſed κατ' ἐπεχέγγυον (?) , quemadmodum Herculem iidem appellant Amphitryoniadem. Sic etiam Helenam Tyndaridem vocant, quæ tamen fuit Iouis, non Tyndari filia. Alioqui ſi mortali patre nata fuiſſet, tot ſæcula viuere non potuiſſet. Conſtat enim fratres eius cum Argonautis nauigaſſe: Argonautarum autem filij cum Thebanis dimicauerunt: horum verò filij bello Troiano interfuerunt. Dicimus & Tyndareos ſeu Tyndareus, per quatuor ſyllabas. Ouid. in Epiſt. Hermiones.

Me tibi Tyndareus, vita grauis author &
annis,
Tradidit.

tynes, eris, vrbs Siciliæ: Gentile, Tyneſeus. Steph.

tynes, xxx. Aſſyriorum rex, regnauit annis xxx. anno mundi 280.

typæon, mons Elidis. Steph.

typaneæ, vrbs Triphylis: Gentile, Typaneates. Steph.

typhoeus, per tres ſyllabas, eu diphthongam in vltima habens, vnus è Gigantibus, Terræ & Titani filius, quem illa Ioui irata in perniciem cœleſtium fertur edidiſſe. Hic cùm in ingentem corporis molem adoleuiſſet, eò vecordiæ profectus eſt, vt Iouem de cœli poſſeſſione deiicere conaretur. Quapropter fulmine ab eodem ictus eſt, & ſub Inarimen inſulam detruſus, vt placet Homer. in Catalogo, Virg. 1. Æneid.

Tũ ſonitu, Prochyta alta tremit, dirúmq; cubile
Inarime Iouis imperiis impoſta Typhœo,

Lucan. lib. 4.

Conditor Inarimes æterna mole Typhœus.

Ouid. tamen lib. 5. Metam. & Strabo libro 13. Pindarum ſecuti, in Sicilia ſub Ætna monte ſepultum volunt. Hinc Typhoeus, a, um, Virg. 1. Æneid.

Nate patris ſummi, qui tela Typhoea temnis.

typhon, vnus ex Gigantibus, Titani & Terræ filius, qui alio nomine Typhoeus dicitur. Seneca in Hercule furente: *Non tam ferum Typhonem neglecto Ioue irata tellus edidit, quondam parens.* Huius autem nominis prior ſyllaba producitur, cùm in Typhoeus prima corripiatur. Ouid. 2. Faſtor.

Terribilem quondam fugiens Typhona Diana.

Fuit & alter Typhon, teſte Diodoro, Oſiridis Ægyptiorum regis frater, qui illo interfecto & in partes quinque & viginti diſcerpto, regnum occupare eſt conatus. Tandem tamen ab Iſide victus, meritas impietatis ſuæ luit pœnas. Tiphon item ventus eſt, quem Græci turbidum & orbe motum nominant, vt ſcribit Meteororum 2. Ariſtoteles. Vide Plutarch. lib. de Iſide & Oſiride.

typhonicus, vnus è ventis ſubitis ac repentinis, nomine τύφων. Act. 27.

typhonis ſcopuli, ſunt apud Lycophronem, Iſacio eius commentatori vocantur *Arimi* montes Ciliciæ.

typhonis inſula, è regione Troiæ, quam homines Calydnam vocant. Q. Smyrneus 1. Ilij excidij.

typhreſtus, vrbs Trachynis, à cinere Herculis nominata, vel à Typhreſto filio Sperchij: Gentile, Typhreſtius. Eſt & Typhreſtus in maſculino genere, montis nomen. In Etymologico legimus Typhreſtum vrbem eſſe in finibus Menalis, à rege Typhreſto.

tyras, ræ, ſiue (vt apud Plinium legitur) Tyra fluuius Sarmatiæ Europææ, inter Iſtrum & Boriſthenem in mare Euxinum illabens, vt eſt videre apud Ptolemæum lib. 3. cap. 5. Ouid. 4. de Ponto Elegia 10.

Partheniuſq; rapax, & voluens ſaxa Cynapes
Labitur, & nullo tardior amne Tyras.

tyracinæ, vrbs Siciliæ parua, Alexander Tyracie-

racinon vocauit.Gentile, Tyracineus.

tyrambe, Sarmatiæ in Aſia vrbs,authore Ptolemæo lib.5.c.9.hodie *Trapano.*

tyrannion Amiſenus diſcipulus Eſtiæi Amyſæi nobilis grammaticus, tempore Magni Pompeij docebat Romæ.Ductus eſt à Lucullo captiuus in bello Mithridatico: priùs dicebatur Theophraſtus: mutauit autem nomen, quòd inter æquales ſuperbis verſaretur moribus, Clarus & diues ob doctrinam factus adeò eſt, vt ſupra tria millia librorum poſſideret. Deceſſit ſenex morbo podagræ. *Tyrannion* iunior è Phœnicia diſcipulus prioris, à qua nomen ſibi vſurpauit, quum priùs Diocles vocaretur. Captiuus& ipſe Romam ductus, à quodam Diamante Cæſaris liberto emptus: deinde dono datus Terentiæ Ciceronis, ab eáque liber factus, ludum Romæ aperuit, ſcripſit lib.LXVII.Vtriuſque author Suidas.

tyrannosboas,Indiæ intra Gangem emporium, Arrian.in Periplo.

tyrannus,ſophiſta fuit,qui ſcripſit de diuiſione orationis lib.10. Author Suid.

tyras,Ptolem. Myſiæ inferioris vrbs, à Nigro *Zothezaua* nominatur.

tyras eſt fluuius Sarmatiæ in Europa, Ptolem. libro tertio. Stephan. vrbs & fluuius in Euxino Ponto. *Neſter* VVillicho & Herbeſteinio. *Tyra* legitur apud Plinium. eſt etiam *Tyras* Stephano pro fluuio & oppido, quod antea *Ophiuſam* dictam aſſerit,Ptolemæo verò duo ſunt oppida *Tyra* & *Ophiuſa*,eáque in Mœſia inferiore.

tyrediza, aliàs *Tyrodiza*, vrbs *Thraciæ* poſt Serium: Gentile, tyrodizenus: cùm potiùs Tyrodizæus dicendum eſſet.

tyres, fluuius eſt Scythiæ, poſt Iſtrum ſecundus,teſte Herod.lib.4.

tyreſia, Alphonſi ſoror, anno ſal.954.

tyridates, rex Armeniæ, Magus temporibus Neronis,vt eſt author Plin.l.33.Vide *Tiridates*,

tyrimas, III. Macedonum rex, regnauit annis XXXVIII.anno mundi 258.

tyrinthia, ciuitas Argis vicina, in qua nutritus eſt Hercules, qui inde Tyrinthius dictus eſt, vt notat Seruius. Virg.lib.7.Ænea.

—poſtquam Laurentia victor
Geryone extincto, Tyrinthius attigit arua,
Tyrrhenóque boues in flumine lauit Iberas.

tyriſſa, Ptolemæo Emathiæ vrbs in Macedonia. *Cereſi* nunc Mercatori.

tytrhenia, Italiæ regio, cuius populos aliquando *Pelargos* ſcribit dictos ex Myrſilo Halicarnaſſeus lib.1.Item Strabo lib.5. eoſdem *Lydos* tradit nominatos Herodotus in Clio, vt qui è Lydia in hanc regionem tranſmigrarint. Vide Tuſcia,

tyritacite,vrbs Ponti.Gentile Tyritacitæus, vel Tyritacenus.Steph.

tyrius, Galliæ Narbonenſis fluuius. Sext. Auienus.

tyrmenij, populi Scythici, peritiſſimi nauigandi.Significat autem hoc vocabulum, fugitiui. Steph.

tyrmidæ, vicus in tribu Oeneide. Tribulis, Tyrmies.Steph.

tyro (vt inquit Iuſtin. lib. 18.) fuit nomen proprium patris Didonis, qui ab aliis Belus vocatus eſt.

tyro, virguncula fuit Theſſala, Salmonei filia,ex qua Neptunus Neleum & Peliam ſuſcepit, Propert.lib.7.

Vobiſcum eſt Iope,vobiſcum candida Tyro,&c.

tyropœum, caſtellum in Thracia, aut Aſia, Cedreno.

tyros, quondam inſula & olim Sarra nuncupata, vt ait Gellius: vnde Sarranum oſtrum dicitur:& vt oſtrum Tyrium & purpuram Tyriam dicimus. Phœnices accolæ fuerunt maris rubri dicti à palma, cuius regio plena erat: palma enim Phœnix dicitur. Hinc terræ motu pulſi in maritimam Syriæ ſe contulere: condita vrbe Sidonem à piſce appellarunt, eam Syrij vocabant Sarram.Lingua Syra, piſcis Sear dicitur. Poſtea condidere Tyrum in ipſo mari, propter merces. Plin.lib.5.cap.19.ſic ſcribit: Tyrus, inquit,quondam inſula præ alto mari LXX. paſſibus diuiſa, nunc verò Alexandri eam oppugnantis operibus continens. Olim partu clara vrbibus genitis, Lepti, Vtica, & illa Romani imperij æmula terrarum orbis auida, Carthagine, etiam Gadibus extra orbem conditis. Nunc omnis eius nobilitas conchylio atque purpura conſtat.Hactenus Plinius. De obſidione eius, vtque continenti adiuncta eſt, nemo vberius Diodoro lib. 17. ſcribit. Lege Curtium lib.4.Tyros, Stephan.inſula Phœniciæ, à Tyro Phœnicis filio. Eſt & Laconiæ Tyros, & inſula iuxta mare rubrum, quam Artemidorus Tydon vocat. Eſt item vrbs Indiæ & Piſidiæ. Arrianus Anatha, (Auatha potiùs, vt ſuprà.) Gentile, Tyrius, Poſſeſſiuum, Tyriacus.Vocabatur etiam Palatyrus vnde Palætyrius.Steph.

tyrius,a,um,quod eſt è Tyro inſula.Virg.

Vrbs antiqua fuit, Tyrij tenuere coloni.

Et ponitur pro purpureo. Tibullus.

Quid Tyrio recubare toro?

Tyriæ veſtes, purpurea Tyra infectæ,Ouid.

Tyrio laudabis amictus.

Eſt & vrbs mœnibus inſignis in Peloponneſo vt author eſt Homerus.

Tyrij, hominum primi nauibus mare tentarunt,vnde Tibul. eleg.7.ait,

Vtque maris feſtum proſpectet turribus æquor,
Prima ratem ventis credere docta Tyros.

Cur & vnde Tyrii nominati ſunt, Pollux ſic ait, lib. de verbis idoneis. Ferunt, inquit, captum amore Herculem cuiuſdam Nymphæ indigenæ, cui nomen Tyro, ſequebatúrque cum ca-

nis, qui irreptantem ſcopulis purpuram conſpicatus, pereſa caruncula, ſibi labra cruore puniceo infecit. Cùm eam igitur puellam adiiſſet Hercules, delectata illa inſueta tinctura, affirmauit ſibi cum illo poſthac nihil fore, niſi ad ſe veſtem afferret: etiam canis illius labris ſplendidiorem. Quocirca Hercules inuenta animante, munus puellæ detulit, primus (vt Tyrij dictitant) puniceæ author infecturæ: & ab iſta puella Tyro cognominati Tyrij, & inſula Tyros, ob iſtud inuentum ſingulare.

tyrrheni, populi ſunt Italiæ, inter Macram & Tyberium fluuios incolentes, quos Latini Hetruſcos appellant, & Tuſcos. Tyrrhenos autem Græci nominarunt à Tyrrheno Atys filio, qui è Lydia colonos in hanc regionem deduxit. Atys enim ex poſteritate Herculis & Omphales vnus, cum ſterilitate ac fame populum ſuum emittere cogeretur, è duobus filiis, ſorte iacta, Lydum quidem regni ſucceſſorem tenuit, Tyrrhenum autem cum bona populi parte ad quærendas nouas ſedes emiſit: qui cùm poſt longos errores in inferi maris ora ſedes fixiſſet, totum eum tractum de ſe Tyrrheniam, & mare ipſum Tyrrhenum appellauit. Virgil. lib. 7. Æneid.

Primus init bellum Tyrrhenis aſper ab oris,
Contemptor diuûm Mezentius, &c.

Tyrrheni, incredibili monſtroſáque laſciuia quondam viuebant, vt ait Athenæus. Scribit enim in illorum conuiuiis & epularum apparatibus, nudatis corporibus virgines diſcumbentibus miniſtraſſe conuiuis: mulieréſque apud eoſdem fuiſſe communes, quæ etiam pudore depoſito, in gymnaſiis publicis & palæſtris nudæ cum viris luctari ac ſe exercere conſueuerant; minimè enim apud illos turpe ducebatur, nudatas fœminas vulgò conſpici. Fuiſſe autem illas, dicunt, forma vt plurimùm eleganti: viníque in primis cupidas & potenter bibaces: ex iis ſuſceptos liberos communes communi omnes ſtudio, vtpote communibus ortos fœminis, patrio educabant ritu. Cæterùm, cùm ad omne libidinis genus turpiter erant proni, apud illos tabernæ viſebantur publicæ, & huius rei artifices periti vulgò erant; vt penes alias gentes ſunt tonſores, quibus illi omnes coporis partes nullo pudore nudantes, vellendos ſe, & ornandos palam præbuiſſe dicuntur. Tyrrheni item tubam æneam adinuenerunt, bello admodum vtilem. Quod ſentit Virgil. lib. 8. Æneid.

Tyrrhenîſque tubæ mugire per æquora clangor.

Tyrrhenum mare Steph. idem eſt cum mari infero ita dictum, quòd Tyrrheniam, hoc eſt, Tuſciam alluat: vnde & Tuſcum dicitur. Vel à Tyrrhenis nautis, qui ſe in hoc mare præcipitauerunt. Namque hoc habet fabula, Dormientem littore Liberum patrem adhuc puerum nautas abſtuliſſe Tyrrhenos: qui cùm eſſet experrectus in naui, quò duceretur, interrogauit. Reſponderunt illi: Quò vellet. Liber ait, Ad Naxum inſulam ſibi ſacratam. Sed cùm aliò vela deflecterent, iratum numen tigres ſibi ſacratas oculis eorum obiecit: quo terrore ſe illi in fluctus dedere præcipites, ſtatímque in delphines ſunt transformati, vt fabulatur Ouid. 3. Metamorph. & poſt eum Seruius in illud Virg. 1. Æneid.

Gens inimica mihi Tyrrhenum nauigat æquor.

Plinio auctore, *Notium* & *Inferum* etiam vocatur. *Liburnum* Cicero vocat. *Mar Toſco* à Leandro, & *Mer de Marſeille* à Vincentino Lupano in Tacitum, dicitur.

Tyrrheus, Latini regis armentarius, cuius ceruus manſuetus ab Aſcanij comitibus occiſus primam belli cauſam præbuit inter Troianos & Latinos. Hinc Tyrrhides, patronymicum maſcu. Virg. 7. Æneid.

Ceruus erat forma præſtanti & cornibus ingens
Tyrrhidæ pueri, quem matris ab vbere raptum
Nutribant, Tyrreuſque pater cui regia parent
Armenta, & late cuſtodia credita campi.

Tyſias, princeps & inuentor artis Rhetoricæ fuit, vt docet Cicero 1. de inuentione. Ac veteres quidem ſcriptores artis vſque à principe illo atque inuentore Tyſia repetitos, vnum in locum conduxit Ariſtoteles, &c.

tyrtæus, poëta Græcus, cuius ſæpe meminit Plato in libris Legum: O diuine poëta Tyrtæe (inquit) ſapiens certè ac bonus nobis eſſe videris, quia excellentibus eos extuliſti laudibus, qui in bello excelluerunt.

tyrus, Phœniciæ vrbs celeberrima, orbis olim emporium. *Sarra* vocata fuit, Gellio & Feſto teſtibus. Sacræ literæ *Scr*, vel *Tzor* nominant: & vulgari vocabulo hodie *Suri* dicitur, Poſtello & Nigro auctorib. Eſt etiam *Palæ Tyrus*, id eſt, antiqua, Trogo 11. triginta ſtadiis hinc diſtans, vt eam deſcribit Strabo, quem nunc *Paletiron* (quod idem ſignificat) appellant, vt tradit Niger.

tyrus, ſinus Perſici Straboni, vel maris rubri inſula Stephano, quam ab Artemidoro *Tyles* per l vocari ſubdit. Theophraſtus non ſemel meminit Tyli inſulæ Arabicæ, in mari rubro. Vide Anatha.

tyrus, inſula Syriæ, continenti finitima ante Tyrum ciuitatem. Ptol.

tyrus, Laconicæ, Lydiæ, item Piſidiæ vrbs apud Steph.

tyrus, locus & præſidium trans Iordanem inter Arabiam & Iudæam, non procul ab Eſſebonitidis regione, quem exactè deſcribit Ioſeph. 12. Antiquit.

tyrus, Italiæ vrbs circa Vlſinium lacum, vbi martyrologia Vſuardi, & Adonis S. Chriſtinam

martyrio affectam perhibent.

Tytea, vxor Noæ, in arca tempore diluuij ſeruata, Aretia, id eſt, terra vocabatur, ab Armeniis, quia mater omnium erat: & Eſtia, hoc eſt, ignis, poſt mortem cognominata, quòd ipſa ſacrorum regina fuerat, puellásque docuerat ſempiternum ignem ſacrorum inextinctum ſeruare. Beroſ.l.1.& 3.

Tyttigias, latro fuit & plagiarius in Arcadia, qui res alienas, quas furto abſtulerat, venditabat, eóque quæſtu diues factus eſt. Zenodotus apud Eraſm.in Chiliad.

Tzaffinum, elegans Africæ oppidum, muro ex montibus ſeptem, arcem turribus firmam, ædificia frequenti numero nitidè culta, & miræ altitudinis turrim oſtentat. An. 1608. Regis Portugalliæ præfectus, oppidum hoc Mauris eripuit.

V A

Vabar, Mauritan. Cæſarienſis vrbs, Ptolemæo, *Biſmeo* apud Caſtaldum nominatur.

vabrenſe Caſtrum, in Gallia, G.Turonenſ.9.

vacallineus pagus, circa villam Arnvvyelr, quæ eſt ſupra Coloniam *V*biorum Treuiros verſus ſex milliaribus. In Gallia Belgic.eſt hic pagus adhuc hodie V*achlendorff* nominatur. Ant.Morillon.

vacaria, ſiue Auacaria, Antonino locus in Africa Propria.

vacatum munimentum circa Perſidem, Ammian.25.

vacca, fluuius eſt Luſitaniæ in Hiſpania, vt ſcribit Plin.lib.4.cap.21.Eſt etiam vrbs, quæ *Ponte Vouga V*arrerio, ab Oroſio dici *Baccia* creditur, vbi ſcribit eam à Q. Fabiano Seruiliano deditione receptam.*Vacca* apud Plinium lib.5.ca.2. flumen & oppidum eſſe oſtendit *V*arrerius archetypo Toletano: vbi legitur, *flumen Vacca, oppidum Vacca, oppidum Talabrica*,&c.

vacca oppidum Numidię. Salluſtius in Iugurth. Vnde *V*accenſes.

vaccei, Hiſpaniæ citerioris populi. Plin.lib.4. cap.20.

vacomagi, Albionis inſulæ populi apud Ptolemæum. Sterlingum vrbem Scotiæ putat H. Boethius.

vacorium, vrbs Norici apud Ptol.lib.2.ca.14. hodie Vilacum.|*Villach* Germanis dicitur. Sabellico & Iouio teſtibus, oppidum Carinthiæ inter Alpium rupes ad Drauum fluuium.

vacchoris, rex Ægypti fuit, qui relictis omnibus regiis opibus, parcè ac duriter in poſterum voluit viuere. *V*olat.

vacchus, cùm dux Fundanorum in Priuernati bello, à L.Papyrio captus eſſet, ædes eius dirutæ ſunt, & bona publicata. *V*ide Liu.8.ab vrbe, & Ciceronem pro domo ſua.

vacoſus, dux Artaxerxis. templum Hieroſolymitanum violauit, vlciſcens mortem Ieſu, quem Ioannes frater interemerat. Ioſeph.l.11.c.7.

vacua Straboni, Vacos Ptolemæo. *V*alla Plinio, Luſitaniæ flumen. *Vouga* hodie *V*arrerio & *V*aſæo.

vacua, ruſticorum dea, quæ præeſſe vacantibus & otioſis putabatur: cui, cùm agricolæ laboribus ruris vacarent, vt poſt perceptos fructus requieſcerent, per hyemem vota ſoluebant & ſacrificabant. Ouid.lib.6.Faſtorum,

Nunc quoque cùm fiũt antiqua ſacra Vacunæ
Ante Vaculantes ſtantque ſedéntque focos.

Hæc in agro Reatino inſignia habebat nemora, quorum meminit Plin l.3.c.12.

vada, locus inter Colonienſem & Traiectenſem vrbes, vltra Noueſium Rheno fluuio & cis adiacentem, in Ducatu Cliuenſi ſitus. Tacit.Eſt etiam Batauorum vrbs, quæ hodie *VVagening* dicitur teſtibus Rhenano & Diuæo.

vademarius, Alemannorum rex, fines Gallorum vaſtauit. Ammian.l.14.

vadimon, Iani cognomen apud Hetruſcos.

vadimonis lacus eſt, in quo fluctuant inſulæ, de quo Plin. multa commemorat. Cæcilius quadam epiſtola ſic ſcribit: Exegerat ſocer meus, vt Amerina ſua prædia inſpicerem, hac perambulanti mihi oſtenditur ſubiacens lacus, nomine Vadimonis.*V*adimonis lacum intelligunt, qui in agro *V*iterbienſi feruet, ſcatétq; ſulphureis aquis. *Lago de Baſſanello* Landro dicitur, ſed *Lago di Viterbo* Fabricio

vaga, Latinis dici eum fluuium Cambriæ (ea Angliæ inſulæ pars eſt) qui Britannis *Gouvy*, & Anglis *Vuy* vocatur, ſcribunt Lelandus & Lhuydus.

vageduſa. *V*ide Arethuſa.

vageni, populi Alpini, ex Caturigibus oriundi. Plin.lib.3.c.20. Inter Alpinas gentes finitimi Centrones & Corianæ ciuitates, Caturiges, & Caturigibus orti Vageni Ligures. Sil.

Tum pernix Ligur, & ſparſi per ſaxa Vageni.

vagitanus Deus. *V*ide *V*aticanus.

vagniacum, locus in Anglia, vt eſt in itinerario Antonini. *Vvrotham* vicum putat Talbotus in ſuis ad hoc itinerarium commentariis.

vahalic, Batauorum fluuius, aut potius pars Rheni apud Tacitum & Cæſarem, ſed *VValum* eſt apud Cæſarem, vbi quædam exemplaria *Vacalos* habent. *VVael* hodie dicitur. Tacitus Nabaliæ etiam fluminis meminit.

vaiezatha, filius Aman filij Amadatha, i. aſpergens thalamum vel cubiculum: aut ex Syro & Hebræo, væ oliuæ. Eſt.9.

valachia, regio ſeptentrionalis, per quam lata, à Tranſſyluania incipiens, vſq; in Euxinũ protenſa pelagus, plana fermè tota, & aquarum indiga, cuius meridiem Iſter fluuius excipit. Pius

11.Pont.Max. Eutrop.cap.2.

Valaſca, Bohemorum regina fuit, quæ facta cum cæteris mulieribus coniuratione, de excutiendo virorum principatu, copiarum ductrix bellum mouit, interfectiſque viris, fœminas omnes aſſeruit in libertatem, ita vt inſtar Amazonum multos annos imperarint ſine viris. Volaterranus in Geographia.

Valdo, vir quidam pius, qui vniuerſum patrimonium pauperibus erogauit, dictitans, inter Chriſtianos omnia communia eſſe debere. Ab hoc pauperes quidam Lugdunenſes, Valdenſes ſunt appellati.

Valena, Ptolem. Pannoniæ ſuperioris vrbs, *Gran* ad Danubium Villanouano eſt.

Valens imper. pietatis & Chriſtianæ religionis hoſtis, ab aduerſariis barbaris igne crematus. Socrat.lib.8.c.15.& 35.hiſt.trip.

Valentia, Hiſpaniæ citerioris vrbs, tribus millibus paſſuum à mari remota, vt author eſt Plin. lib.3.cap.3.Ptol.lib.2.cap.10.& Mela lib.2.Eſt & Valentia, iuxta Viennam ad Rhodanum, Allobrogum ciuitas, vt docet Plin.lib.3.cap.4.Hodie *Valence*. D.Annibualentia, quaſi Annibalis Valentia, vide in Hipponio. Hanc Valentiam antea *Romam* dictam à Romano Hiſpanorum quondam rege ſcribit non ſolùm Annius in Manethonem, ſed etiam Beuterus in ſuo Hiſpan. Chron. Nummus æreus in Coltzij hiſtoria eſt, qui habet *Col.Iul.Val.* vbi nonnulli legunt, *Colonia Iulia Valentia.*

Valentia, Ammiano 28. Britanniæ inſulæ pars, quam Gyraldus Cambrenſis vocat *Scotiam*. Vide Britannicæ & Iapygia.

Valentinianus, XLIV.Rom.Imperator, regnauit annos VII. anno ſalutis 388.

Valentinianus cum Theodoſio, XLVIII. Romanorum Imperator, regnauit annis XXX. anno ſalutis 426.

Valentinus, XCVIII. Roman. Epiſcopus, annis XL. anno ſalutis 827.

Valentinus. hæreticus, Chriſtum in ſubſtantia corporis noſtri non fuiſſe aſſeruit, anno ſalutis 142.

Vileponga, Hiſpaniæ vrbs, Anton. inter Liminium & Cæſar auguſtam.

Valeria, nomen proprium Meſſalorum ſororis, quæ, amiſſo Seruio viro, cùm rogaretur, cur alteri non nuberet, ait, Sibi ſemper maritum Seruium viuere.

Valeria, Colonia, Corſicæ inſulæ vrbs Ptolemæ *Leria* dicitur Pinero, ſed *Alcia* non Valeria eſt in Græcis exemplaribus, ſic etiam Plinius & Antoninus.

Valeria, Ptol.li.3.c.3.oppidum Hiſpaniæ, à qua Valerienſes populi.Pli.lib.3.ca.1. *Quença* dicitur Cluſio & Taraphæ. In Caſtella noua (vt vocant) ſita eſt.

Valeria, regio in vltima Germania verſus orientem, quæ hodie Sciria vocatur, vt placet Æneæ Siluio. Rhenanus *Crabaten*, Lazius *Styriam* interpretatur.

Valeria Via, in Sicilia, inter Meſſanam & Lilybæum, Strabo. Eſt quoque *Valeria* via Italiæ, hodie ea *Il piano di Perito, & delle Celle* vocari auctor eſt Ciofanus 4.triſtium Ouidij.

Valeria, Latina vrbs in Via Valeria. Strab.

Valeria, Diacono in Longobardicis Italiæ regio eſt XIII. in qua Tibur, Carſuli, Reate, Furconium, Amiternum, Marſi, & Fucinus lacus.

Valeria virgo, cùm *Valerios* peſtis inuaſiſſet, ab oraculo commonefacta malum id ceſſaturum, ſi quotannis Iunoni virginem immolarent: in ſortem eſt ipſa vocata: ſed Luperca enſem corripuit, & impoſita foco virgula, cum malleo, enſem iuuencæ, penes templum paſcenti impoſuit. *Virgo* igitur, re intellecta, immolata iuuenca malleum arripuit: domúmque & agros circumluſtrans, ictu parcente, feriebat: cúmque vnicuique vale dixiſſet, eos exſuſcitabat incolumes. Quocirca & hoc tempore myſterium illud fieri conſtat, Plutarch. in Paralipom.

Valeria Tuſculanaria, quo pacto doloſè cum patre *Valerio* coierit, & ex eo filium ſuſceperit, vide in verbo Syluanus.

Valerij, prius *Valeſij*, teſte Quint. appellati, ſicut Fuſij, deinde Furij.

Valerius. L. *Valeſij* filius, qui primùm de *Veientibus*, deinde de Sabinis, poſtremò de vtriſque triumphauit. Hic quia in locum Tricipitini collegæ conſulem non ſubrogauerat, & domum in *Velia* tutiſſimo loco habebat, in ſuſpicionem regni affectati venit: quo cognito apud populum queſtus eſt, quòd tale aliquid timuiſſent. Quapropter emiſit qui domum ſuam diruerent, ſecures etiam faſcibus dempſit, eáſque in populi concione ſummiſit: legem de prouocatione à Magiſtratibus ad populum tulit. Hinc Publicola dictus. Quum diem obiiſſet, publicè ſepultus, & annuo matronarum luctu honoratus. Hic quadriga primus in triumpho vectus eſt ſine vlla inuidia: præterea collegæ Bruto honores funúſque curauit, funebrémque orationem de ipſius laudibus habuit: quæ adeò iucunda fuit Romanis, vt ex eo conſuetudo manarit, vt qui ſtrenuè pugnando occubuiſſent, ab optimatibus laudarentur. Author Plutarch.

Valerius, M. Publicolæ frater, conſul vnà cum Poſthumio Tuberto factus, ac contra Sabinos profectus, rem feliciter fratris auſpiciis & adminiſtratione geſſit. Ex quo publicè ei domus ædificata, cuius fores extra honoris gratias aperiebantur, cùm cætera intus procederent.

Valer. Coruinus, Tribunus militum, ſub duce Camilio reliquias Senonum perſequente,

aduerſus Gallum prouocatorem ſolus proceſſit. Coruus ab ortu ſolis galeæ eius inſedit, & inter pugnandum ora oculóſque Galli reuerberauit, & hoſte victo, Valerius Coruinus dictus fuit. Hic quum ingens multitudo ære alieno oppreſſa, Capuam occupare tentaſſet, & ducem ſibi Quintium neceſſitate magna compulſum feciſſet, ſublato ære alieno ſeditionem compreſſit. Hæc Cæcilius. Liuius verò addit, de Samnitibus eum triumphaſſe, ſexies conſulem fuiſſe, hoſtes T. Manlij morte exultantes compreſſiſſe. Vixit præterea, teſte Valerio, corporis & animi viribus integris annos centum. Lege Liuium lib. 7. Dec. 1. Valerius Potitius poſt Decemuiralem inuidiam, plebem in patres incitatam legibus & conditionibus ſuis mitigauit: vnde Potitij cognomen adeptus. Primus quoque Conſul, poſt Decemuiros, cùm Volſcos, Æquóſque ad Algidum magna laude debellaſſet, triumphus ei à patribus negatus fuit. Sed ſuadente Icilio, Trib. pleb. primus ſine authoritate Senatus triumphauit cum collega ſuo M. Horatio. Quamobrem Maximi cognomen adeptus eſt: quod nemini à Senatu præterquam Fabio Maximo conceſſum eſt, vt ſcribit Plut. Valerius Leuinus conſul, cum Pyrrho prælio congrediens, in Lucania infeliciter pugnauit. Iterum poſtea conſul contra Agrigentum miſſus, ac ſuperato Hannone duce Carthaginenſium, oppidum in poteſtatem recepit, Senatum ſecuri percuſſit. Alter Valerius Leuinus, contra Philippum Macedoniæ regem fœliciter bellum geſſit, teſte Liuio lib. 7. decad. 2. Belli Punici.

val. Flaccus, M. Catonis familiariſſimus, eundem ex agro Tuſculano ad Remp. adduxit, pariter & inſtruxit, vt ait Plutarch. Conſul cum eodem Catone circa Mediolanum, vt Liuius teſtatur, cum Gallis & Inſubribus & Boiis collatis ſignis pugnauit, vbi decem millia hoſtium ſunt cæſa. Cauſam mulierum de abroganda lege Oppia contra collegam ſuum Catonem obtinuit: quorum vide apud Liuium elegantes vtriuſque orationes, lib. 4 de bello Macedonico.

valerius Soranus, poëta, quem Cicero in libris de Orat. doctiſſimum togatorum appellat, Plut. verò virum philoſophum, & eruditum dicit, ac interfectum à Cn. Pompeio fuiſſe. Valerius Antias, ſcriptor hiſtoriæ ſæpè ab authoribus teſtis citatur, vt à Liuio. Valerius Procillus militauit ſub Cæſare in Galliam, miſſus legatus ad Ariouiſtum, vt eſt in Comm. Cæſaris.

val. Maximus hiſtoricus, ſcripſit dicta ac facta memorabilia ad Tiberium Cæſarem. Militauit ſub Sext. Pompeio, vt ipſe de ſe teſtatur, vbi de inſtitutis antiquis loquitur.

val. Flaccus, poëta, ſcripſit Argonautica. Quint. eum ſua ætate fuiſſe teſtatur, his verbis: Multum, inquit, in Valerio Flacco nuper amiſimus.

val. Martialis, epigrammatum ſcriptor.

val. Aurelianus XXXIII. Roman. imperator, regnauit annis V. menſ. VI. anno ſal. *172*.

valerius Maximus Baſilius, conſ. ab vrbe condita *219*.

valerius Torpilianus Trachala, conſ. ab vrbe condita 820.

val. Torquatus pro reip. ſalute obiit mortem. Nam cùm Paulus Æmilius reſponſum accepiſſet ex oraculo, victoriam ſe reportaturum, ſi aram in eo loco ædificaret, vbi inſignem cum curru hominem demerſum aſpiceret: poſt tres demum dies Valerius Torquatus (ſic enim in ſomnis fuerat admonitus) ſumptis ſacerdotalibus inſignibus (nam augurali ſcientia præditus erat) educto exercitu, & multis ante ſe interfectis, à terra abſorptus eſt. Tum Æmilius, ſtructa ibidem ara, victor euaſit: ex qua victoria centum ſexaginta turres geſtantes Elephantos, Romam miſit. Ex quo autem tempore ſuperatus eſt Pyrrhus, ex ara ipſa eduntur oracula. Plut. Paral.

[val. Flaccus, poëta Patauinus, quem Martialis alumnum Antenoreum vocat. Argonautica, quæ adhuc extant, ſcripſit: & Veſpaſiani Imp. tempore vixit.]

valeſium. Vide Aleſium.

valeſius, pro Valerius, dixerunt antiqui, & poſtea vſus inualuit, vt in familiæ cognomen tranſierit: quo cognomine regia Francorum celſitudo nunc inſignitur.

valinſia, eſt in Alpibus regiuncula, quæ hodie *Vvalliſſerlandt* vocatur. Eam olim tenuere *Viberi, Veragri* & *Seduni*. Ioſias Simlerus.

vallata Antonini, habet Cluſius, pro ea ciuitate Hiſpaniæ, quæ hodie *Vanença* dicitur, circa Aſtorgam.

vallatum Antonini *Veilenbach* Simleri eſt, Rhetiæ oppidum.

vallonia putabatur dea, quæ vallibus præerat.

vandali, ſiue, vt Plin. lib. 4. cap. 14. & Strab. lib. 7. placet, Vindelici populi ſunt Germaniæ qui, vt ait Volaterranus, paucis ante annis, quàm Gothi Romam caperent, Gallias inuaſere. Inde in Hiſpaniam traiecto Pyrenæo, penetrantes loca circa Bæticam, quæ Vandalis poſtea dicta, eſt, occupauerunt. *Vandalos* vocat Crantzius, *Bohemos, Polonos, Ruſſos, Dalmatas*: has enim omnes regiones Vvandaliam comprehendere ait. Vernacula lingua *Vvenden* & *Vvinden* nominantur.

vandalis, regio Europæ Septemtrionalis, à Vandalo fluuio, qui regionem interfluit. A qua populi, Vandali immanes & ferociſſimi.

vandalus, Argiuorum rex, apud Thuſcanes regnauit, & huius regis Tacitus meminit. Hinc Vandalorum gens, quæ lingua Sclauonica vtitur, denominata eſt, *die Vvenden*: è quibus nunc multæ maximæque gentes diuiſæ ſunt

Poloni, Boemi, Sclauonij, Croatij, Vandali ad Marchiam Germaniæ, Vandali in Thracia, &c. quorum lingua Turcarum alicui frequenter vtuntur.

vangiones, populi ſunt Galliæ Belgicæ Coloniæ Agrippinenſi finitimi: hodie Vormacienſes. Lucan.lib.1.

Et qui te laxis imitantur Sarmata braccis Vangiones.

Meminit horum Cornel. Tacit. lib. 20. & Plin. lib.4.cap 17. *Vvormbſer Bithumbs* B. Rhenano & Lichtenauio. *Vvormatiam* vrbem olim vocatam *Vangionum Speculam* ex antiqua ibidem inſcriptione colligit Ioannes Heroldus.

vania, nomen viri. 1.Eſdr. 10. Lat. nutrimentum ſiue arma Domini.

vapingum, Galliæ Narbonenſis vrbs, apud Anton. *Gap* Simlero eſt.

vannius, Sueuorum rex, à Iubilio Harmonduorum rege pellitur, ab vrbe cond 9.

vaphres, Ægyptiorum rex, regnauit an.xxx. anno mundi 3360.

vapſi, pater Nahabi principis tribus Nephthali, num.13. Lat. fragmentum, vel particula, diminutio vel diminutus.

veralij, in ora Dalmatiæ populi, quos poſteri *Ardiæos* vocauere: hos à mari in mediterranea abegerunt, coegerúntque agriculturæ vacare Strabo: videntur Ptolemæi *Vardei*, quos Italiæ quondam populatores vocat Plinius.

yaramus, Venetorum fluuius, Plin. à Leandro *Caloro* interpretatur.

varanes, Perſarum rex, regnauit annis 11. anno ſal.389.

varar, Æſtuarium, Ptolemæo Albionis inſulæ: hodie *Murai firth* vocatur.

vargiones, Germaniæ populi Ptolem. Scudo *Bart Landtgrafſchaft* videtur, ad fontes Danubij regio.

varianus vicus, Antonino locus eſt inter Patauium & Bononiam. *Figarola* fortè hodie.

varini, Germaniæ populi apud Tacit. *Neuvve Marckt* pars Brandeburgicæ Marchiæ fortè, vt Vvillichius ſcribit. Althamerus cenſet hos *Vvatmienſi* vrbi Epiſcopali, in Pruſſia, nomen reliquiſſe.

variſti, Ptolemæo ſunt *Nariſci* Tacito vt putant Peucerus & Vvillichius. Vide Nariſci.

varus, poëta Tragicus fuit, Virgilij & Horatij familiaris, vnus ex iis, quibus Auguſtus Æneidem commiſit emendandam. Horat. 1. Satyr.5.

Plotius & Varius Sinueſſæ, Virgiliiſque Occurrunt, &c.

varmundus, Hieroſolymitanus patriarcha, anno ſal. 122.

varro, poëta Romanus, quem Fabius Quint. Inter peritiſſimos Satyræ ſcriptores enumerat. Eius verba lib.10. cap.1. hæc ſunt. Alterum illud eſt & prius Sataræ genus, quod non ſola carminum varietate miſtum condidit Terentius Varro, vir Romanorum eruditiſſimus. Plurimos hic libros & doctiſſimos compoſuit, peritiſſimus linguæ Latinæ, & omnis antiquitatis, & rerum Græcarum noſtrarúmque: plus tamen ſcientiæ collaturus, quàm eloquentiæ. A Diuo Auguſtino etiam literatorum doctiſſimus appellatur. Eſt & alter Varro, cuius meminimus in dictione Terentius.

varus, Syriæ præſens, anno ſalutis 3.

varus Pergæus, fuit quiſpiam, qui verbis aſſentatorum corruptus, perſuaſit ſibi ſe omnium eſſe formoſiſſimum, arte quoque & robore in palæſtra omnes excellere, imò ne Muſas quidem cantare ſuauiùs.

varus, Straboni, fluuius eſt Galliam Narbonenſem à Liguria dirimens.

varus Quintilius, Galliæ Ciſalpinæ præfectus fuit ſub Auguſto, cuius auxilio Virgilius amiſſos recuperauit agros: cuius beneficij memor Poëta, ſexta illum Ecloga miris laudibus in cœlum extollit. Hic poſtea Germanico exercitui præfectus, dum veteribus nuper initiis plus ſatis confidit, & à belli cogitatione ad ius dicendum ſe conuertit, repentè ab Arminio circunuentus, cum tribus legionibus obtruncatur. Mortem eius deflet Horat.lib.1.Carm.

vaſatæ, vrbs Galliæ Narbonenſis. Pauſan. ad Auſonium,

Quique ſuperba tua contemnis mœnia Roma, Conſul, arenoſas non dedignate Vaſatas.

Puto eam eſſe quæ vulgò dicitur *Baſas*.

vaſcones, populi citerioris Hiſpaniæ, quà in Gallicum & Britannicum Oceanum vergit, ad Pyrenæum poſiti. Hi à Metello Romanorum duce obſeſſi, in tantam famem compulſi ſunt, vt humana carne veſcerentur. Iuuenal. Sat.15.

Vaſcenis fama eſt, alimentis talibus vſi, Produxere animas.

vaſconum ſaltus, Plinio Hiſpaniæ tractus à Pyrenæo ad Oceanum. *Lepuſcoa* Pinetus vertit.

vaſio, Narbonenſis Galliæ Vocontiorum oppidum: vt ſcribit Pomp. Mela lib.2. in deſcript. Galliæ Narbonenſis.

vaſſeni, i. ſecundus vel dualis, ſiue mutatus, aut coccineus, vel dens, aut annus meus, primogenitus filiorum Samuelis 1.Par.6.

vaſſionenſe oppidum meminit Sidonius lib.5. epiſtolarum ad Apollinarem eius lib.7. ad Fontellum, fortè hæc Vaſtorum ciuitas Ptolem. eſt in Gallia Narbonenſi, quam Varrerius putat *Vacio Vacontiorum*, apud Melam eſſe, & *Forum Vocontium* apud Ciceronem epiſt. quæ incipit Anton. Item *Vaſio* Plinij, apud quem nonnulla exemplaria malè *Vaſco* legunt. Vide Forum Voconij.

vaſthi, vxor Aſſueri regis. Eſth.1. Lat. bibens vel potans, aut duplicans vel ponens, aut ſtamen.

vataſtica, inſula in fluuio Rheno, finitima Batauis & Phryſiis, quæ eſt Diœceſis Traiectenſis. Tacitus

vaticanus, collis eſt, non procul à Tiberi, ſupra molem Adriani, conterminus Ianiculo, vinum quidem ſatis copioſum gignens, ſed parum laudatum, Martial. lib. 6.

Quid te Tucca iuuent miſero miſcere Falerno.
In Vaticanis condita muſta cadis?

Dictus Vaticanus ſiue à vaticiniis, quæ eo in monte dabantur: ſiue à Vaticano Deo montis huius præſide, penes quem eſſe putabantur humanæ vocis initia. Gell. l. 16. cap. 17. Et agrum Vaticanum, inquit, & eiuſdem agri Deum præſidem appellatum acceperamus à vaticiniis, quæ vi atque inſtinctu eius Dei, in eo agro fieri ſolita eſſent. Sed præter hanc cauſam Marcus Varro in libris Rerum diuinarũ aliam eſſe tradit iſtius nominis rationem. Nam ſicut Aius, inquit, Deus appellatus, atque ei ſtatuta eſt, quæ eſt in infima noua via, quod in eo loco diuinitus vxor ei data erat: ita Vaticanus Deus nominatus penes quem eſſent vocis humanæ initia: quoniam pueri ſimulatque parti ſunt, eam primam vocem edunt, quæ prima in Vaticano ſyllaba eſt. Idcircò vagire dicitur exprimente verbo ſonum vocis recentis. Hactenus Gellius.

vatinius, cùm eſſet dignitati Cic. ſemper aduerſus, ita poſtea præualuére amicitia, vt duobus iudiciis publicis ab eo ſit defenſus. Author Valerius. Hic cùm eſſet impudentiſſimus, eleganter à Seneca deſcribitur, Vatinius, inquit, aſſiduo conuitio depudere didicerat.

vatrenus amnis apud Plinium, qui hodie Forum Cornelij alluit, vt Niger tradit. Leander eum *Santerno* vocat.

vatuca, ſeu Ratuca, inter Belgas caſtellum quaſi in mediis Eburonum finibus, non longè à colle vno, ſyluis & tumulo ac magna conualle vbi Titurius & Aurunculeius Roma. hyemantes cum legione vna & quinque cohortibus à duobus Eburonum regibus dolis intercepti ſunt. Id caſtellum proximum fuiſſe Limburgenſibus, nec longè ab Aquiſgrani vrbe veriſimile eſt, forſan ab eo loco, vbi nunc eſt Caſtellum, cui Valcatus mons nomen eſt: Cæſar in Comment. *valckenburg* aut *Gulick* (quod Galli *Iuliers* vocant) videtur. Nonnulli hic *varruca* habent. Rhenanus libenter *Ratuca* legit, & ex eo *Herizogenrode* facit. De hoc loco Cæſaris ſic ſcribit Fuluius Vrſinus in ſuis emendationibus.

vaunia, Italiæ ciuitas, Venetiæ propinqua. Ptol. authore l. 3. c. 1. Vulgò *Louino*.

V B

Vbij, inter Galliæ Belgicæ populos, ad Rhenum Coloniæ Agrippinenſi finitimi ponuntur. Plinius libro quarto, capite decimoſeptimo. *vbich*, pagus in agro Iuliacenſi, fortè horum nomen ſeruat, Althamerus hos ſcribit à Strabo *vibios*, & à Plin. *Incubos* dici, ſed mala lectione, nam hinc *vbij* legitur apud Plin. l. 4. c. 17. Strabo quoque *vbios* habet. vide Agrippina Colonia.

vbil, nomen viri, 1. Paral. 27. Lat. adductus vel portatus, aut luctuoſus, vel veteraſcens.

V C

Vcalegon, vnus eſt è Troianis proceribus, qui belli tempore, quòd annis confectus eſſet, prælio abſtinuit, vt refert Hom. 13. Iliad. Virg. 2. Æneid.

-iam proximus ardet
Vcalegon.

Quo in loco domini nomen figuratè pro ipſis ædibus poſuit.

vcia, Ptol. l. 2. c. 4. Plin. l. 3. ca. 1. Vria. Hiſpaniæ ciuitas. vide Vrium.

V D

Vdenoe. vide Iſtus.

V E

vebrich, Gothorum rex, anno ſal. 347.

vectaris, vincentiæ Comes, Sclauos, qui Hiſtriam & Dalmatiam incolebant, volentes Arnefridum filium Lupi, in paternum reſtituere Ducatum, multis incommodis affectos, ſignauit. Blond.

vecten. vide Valiates.

vectis inſula Britannici maris, vt ſcribit. Ptol. li. 2. c. 3. vel, vt alij Oceano Septemtrionali verſus Thylen. *vvyth* incolæ vocant, in qua ſunt oppida *Calborel* & *Neuport*.

vectius Meſſius, volſcorum rex, anno mundi 3535.

vectius Marcellus, Neronis Imper. fuit procurator: cuius prædia ab vtraque parte viæ publicæ ſcilicet prata & oleæ, in ſedes contrarias trangreſſa fuere, quod maximè mirandum eſt. Plin. l. 2. c. 83.

vectiones, populi Hiſpaniæ citerioris, ab Asturibus Durio amne diſcreti, teſte Pli. li. 4. c. 20. Lucan. lib. 4.

Vectionéſque leues, &c.

vacceis, & Celtibus proximi, vt ſcribit idem Plin. li. 3. c. 3.

vedra, fluuius Britanniæ inſulæ. Ptolem. libro 2. c. 3. *vvecre* vulgò ſeu *Tvvede* hodie dicitur.

vegeſatum, Galliæ Belgicæ oppidum: meminit eius auctor, qui vitam Henrici IIII. Imp. ſcripſit, vt tradit Diuæus H. Leodius *vvefet* (quod Galli *viſe* vocant) interpretantur in ripa Orientali Moſæ fluminis eſt, medio itinere inter Leodum & Traiectum.

vegeti, Aſiæ populi, Murrhanis, Cappadocibus, Comagenis, & Armeniis vicini, vt ait Pomp. Mela. lib. 1.

vegetius Flauius Renatus, Comes Conſtantinopolitanus, ſcripſit ad Valentinianum principem libros quinque: Epitomen, videlicet inſtitutionem rei militaris, de commentariis Catonis, Auguſti Traiani, & Hadriani, principum, ac Frontini. In primo, electionem docet iuniorem, ex quibus locis vel quales milites probandi ſunt, aut quibus armorum generibus exercitus imbuendi. Secundus veteris militiæ continet morem, ad quem pedeſtris inſtitui poſſet exercitus. Tertius, omnium artium genera, quæ terreſtri prælio ſunt neceſſaria, exponit. Quartus, vniuerſas machinas, quibus vel oppugnantur ciuitates, vel defenduntur, enarrat, naualíſque belli præcepta ſubnectit. Ex Raphaëlis Volatterani lib. 22.

veia, venefica quædam mulier, cuius meminit Horatius Epod. 5.

veibenus, rex Latinorum, ex familia Vetuloniæ, Tuſcis imperauit ante vrbem cond. 825.

veientes, populi bellum contra Romanos ſuſceperunt, victi pacem in 100. annos impetrarunt anno vrb. 34.

veij, Plutarcho, vrbs fuit Hetruriæ, non procul ab vrbe Roma, quam Camillus poſt decennalem obſidionem per cuniculos cepit. Tanta autem fuit vrbis huius claritas, tanta ſitus opportunitas, vt Romani exuſta deformataque à Gallis vrbe, Veios potiſſimùm delegerint, quò Romani imperij ſedem transferrent, à quo incœpto grauiſſimis Camilli concionibus ægrè ſunt reuocati. Huius incolæ dicti ſunt Veientes, Fabiorum clade notiſſimi. Hinc Veientanus, a, um, poſſeſſiuum: vt vinum Veientanum. Horat. 2. Ser. Satyra tertia:

Qui Veientanum feſtis potare diebus
Campana ſolitus trulla, vappámque profeſtis.

veiouis, apud Romanos inter ſiniſtra ſeu noxia numina habebatur, quem non auxilij alicuius ſpe venerabantur, ſed ideò tantum, nequid ipſe noxæ inferret. Huius ſimulachrum effingebatur ſpicula manu tenens, eáque minaciter intentans. Vnde quidam eundem cum Apolline eſſe putarunt, qui ſpiculis, hoc eſt, radiis ſuis multa morborum genera immittit. Cicero 3. de natura Deorum. Quid Veioui facies? quid Vulcano?

vel, i. aut Deus, ſiue aut fortis, vel deſiderans Deum, nomen viri 1. Eſdr. 10. 34.

velabrum, locus in vrbe iuxta Auentinum montem, velis obtenſus, ſub quibus oleum & ſimilia vendebantur. Plautus in Captiuis.

Quaſi in Velabro olearij.

Hora. Serm. Satyra tertia,

Cum ſcurris fartor, cum Velabro omne macellū
Manè domum veniant.

Hinc Velabrenſis, & hoc, enſe, Martial. lib. *11.* Epigrammatum,

Vel Velabrenſi maſſa recocta foco.

Inde Velabrenſis caſeus, qui in Velabro conficiebatur, cunctis præferendus. Mart. lib. 13.

Non quencunque focum nec fumus caſeus omnem.
Sed Velabrenſem, qui bibit, ille ſapit.

velates, populi Liguriæ Ciſalpini, vt ſcribit Plin. lib. 3. cap. 5.

velauni, inter Alpinas gentes, Plinio commemorantur lib. 3. cap. 20.

velia, Steph. Lucaniæ oppidum, in ſinu Pæſtano conditum à Phocenſibus, antea Elea dicta & incolæ ipſi Eleatæ. Hinc deducitur adiectiuum, Velinus, a, um. Virg. Æneid. *6.*

-portúſque require Velinos.

Byle & *Belea*, Stephano quoque dicitur. Strabo *Eleam* ſuo tempore, antea *Hyelam* & *Elleam* appellatum ſcribit. *Elea* quoque apud Stephanum eſt: *S. Bonifacio* eſt Barrio, *Vlaſtra* Nigro nominatur, ſed *Policaſtro* Pyrrho Ligorio. item *Scalea* Pandulfo.

velcera, Ptolemæo Illyridis oppidum. Theuetus hoc *Bacharin* vocat, & addit quoque *Neufchaſteau (Caſtello nouo)* fortè appellari.

Veldidena, Germaniæ vrbs Antonino, Simlero eſt *Vvilten*, oppidum prope Oenipontem.

veliates, cognomine Vecteri, Italiæ populi, in octaua regione. Plin. lib. 3. cap. 15.

velicer, fluuius, de quo ſic Sidonius in Panegyrico ad ſocerum ſuum,

Blucterus vlnoſa quem Velicer abluit vnda.

Goropius arbitratur eum deſignare, qui in VVeſtphalia paulo ſuprà vicum *Valen* dictum, è ſyluis ſumit exordium, non longè à Veſto caſtello in Iſalam deferendus; quod ſi verum eſt, hodie *Aa* vocabitur.

velina, regio in vrbe, Palatino monti coniuncta, in qua Valerij Publicolæ, & Victoriæ, deorum penatum ædes erant. Dicta velina, quòd ibi paſtores Palatini vellere lanam ſint ſoliti, vnde Velinus lacus. Plin. 53. cap. 1. Alij duplici ll ſcribunt.

velinus lacus, cuius meminit Tacitus, in Vmbria eſt, & *Lago de Terni* dicitur vt ſcribit Georg. Fabr. vel *Lago de Pie de Luco*, vt Leander Albertus. *Velini* fontes habent Virgilius & L. Florus.

velitra, ciuitas Volſcorum inſignis fuit, quibus victis, Romani agrum Veliternum ademerunt, vt ſcribit Liuius libro ſeptimo. Inde etiam Veliterni populi, Velitrarum incolæ dicti, quos commemorat Plinius libro tertio capite 5. Ex ea vrbe gentem Octauiam fuiſſe teſtatur Suetonius in Auguſto. Eò coloni ab vrbe miſſi ſunt, vt inquit Liuius libro ſecundo. Refert

Dionyſius

Dionyſius lib.7. peſtilentiam adeò Velitras eſſe depopulatam, vt ex decem partibus Veliternorum vix vna ſuperfuerit.

velitræ, Latij populi, & vrbs Liuio, *Belitra* Stephano, hodie *Belitre* vt habet Leander.

vellaunij, populi inter Celtas, proximi Heleuteris, Cadurcis, Gabalis, & Aruernis, quorum ſub imperio eſſe conſueuerant. Ciuitas eſt epiſcopalis in prouincia Bituricenſi nomen retinens: à multis tamen S. Flori ciuitas. Simplici l ſcribit Ptolemæus: Plinius etiam *Velauni*: hodie eorum tractus *Vallania* dicitur & *Velaij* eorum oppidum, vt docet Ioannes Poldus. *Velaye* vocari eorum regionem oſtendit Orontij tabula.

vellaudenum, oppidum in Lotharingia: vulgò *Villeneufue*.

vellaudenum, oppidum Senonum inter Celtas, propinquum Agendico Senonum oppido, ac Gebano oppido Carnutum: nec longè ab Auarico & Nouioduno oppidis Biturigum.

vellaunodunum Cæſaris, & Autricum Ptolemæi eadem vrbs putatur à Paradino, cum *Antiſſidoro* Antonini (quo loco nonnulla exemplaria *Altiſſiodoro* legunt) *Autoſidurum* habet Ammianus lib.16. Hodie *Auxerre* dici ſcribit Robert. Cœnalis, vrbs eſt in Burgundionibus, vino, quod inde nomen habet, nobilis. Hanc *Auxerre* vult Simlerus *Axuena*, apud Antoninum nominari. De Villaunoduno vide Annotationes Vignerei in Cæſarem, vbi docet potius conſtitui debere, vbi hodie *Chaſteaulandon* eſt.

vellica, Ptolem. Cantabrorum vrbs mediterranea, *Victoria* hodie Villanouano.

vellina. Vide Velina.

vellocaſſes, Galliæ Lugdunenſis populi, Plinius lib.4. cap.18. Lugdunenſis (inquit) Gallia habet Lexouios, Vellocaſſes, Galletos, Venetos, Abrincatuos, Omiſos, flumen clarum Ligerim. Marlianus ſcribit hodie *Caſſel* [quod eſt oppidum Flandriæ in cacumine montis ſitum] occupare. Diuæus *Vergaſſins* ex eis facit ad Sequanam, quorum oppidum primarium Giſortium dicitur. Idem Cænalis *Verocaſſes* perr legit Vignereus, atque eos in Hannonia ex coniectura collocat. Sed longè hinc migrare eos cogit Pet. Pithœus in ſuis aduerſariis. Is enim eos in vltimis Arémoricæ Galliæ finibus ponit, adeò vt Oceanum penè digito tangant: vocátque eos *Bellocaſſes* & *Veliocaſſes* apud Cæſarem. Item *Baiocaſſes* apud Auſonium: videntur quoque à Ptolemæo *Veneliocaſij* appellari.

velona, vulgò dicitur, Epiri ciuitas, quæ Apollonia.

venafrum, ciuitas Campaniæ, abundans oleis. Mart.lib.13.

Hæc tibi Campani ſudabit Bacca Venafri.

Horat.2.Carm.Ode 6.

Viridique certat

Baccha Venafro.

Hinc deducitur adiectiuum Venafranus: vt Ager Venafranus, oleum Venafranum: quod & Venafranum dicitur abſolutè. Iuu.Sat.5.

Ipſe Venafrano piſcem perfundit.

Venafri vocantur à Leandro.

venantius Iunior, conſul, ab vrbe cond.219.

venantodunum, id eſt, *Venetorum* mons, vt ſcribit Lelandus, qui hoc Angliæ oppidum ſic vocat, quod incolæ *Huntendune* appellant.

venaria, inſula eſt in mari Tuſco, vt ſcribit Plin.l.3.c.6.

venceſlaus, Bohemorum rex VI. ann. ſal.1280.

venceſlaus, *Venceſlai* filius: VII. Bohemorum rex, apud Olomutium interemptus, anno ſalutis 1305.

venceſlaus, qui ab Hungaris Ladiſlaus, *Venceſlai* Bohemiæ regis filius accepto diademate in Bohemiam ſe recepit, regnauit annis III. ann. ſal.1302.

vendi Germaniæ populi Tacito, *Vvinlandt* ad Veneticum ſinum, ſeu Balticum Herbeſteinio eſt. Vide Vandali.

veneli, Galliæ Lugdunenſis populi apud Ptolemæum: apud Cæſarem *Vnelles* vocari putat Villanouanus. Blaſio Vignereo ſunt qui hodie vulgò dicuntur *Percherons*.

veneria. Vide Nabriaſſa.

veneris portus, Galliæ inter Pyrenei promontoria oppidum. Author Pomp. Mela lib.2. Strab. Aphrodiſium nominat, Veneris templum, Ptolemæus.

venetes, Britanniæ Armoricæ populi, terra, marique bellicoſiſſimi & antiquiſſimi. vulgò *ceux de Vennes en Bretaigne*. Cæſ.Bell.Gall.

venetiæ, ciuitas inſignis in mari Adriatico, quæ anno à natiu. Chriſti quinquageſimo quarto ſupra quadringenteſimum condita fuit, quo ann. Attyla rex Hunnorum Aquileiam euertit. Eſt & Venetia nomen alterius ciuitatis in Gallia, nempe in ea parte quæ à Britonibus incolitur, de qua Cæſar in ſuis Commentariis multa: eſt autem maritima, Gallicè, *Vannes en Bretaigne*. Vide Veneti.

venetiarum hiſtoriam ſcripſerunt Sabellicus, Bembus & alij, ex quorum laboribus quæ ſequuntur in gratiam vrbis celeberrimæ collecta ſunt: Anno Chriſti 421. Aquileienſes & Patauini, Hunnorum terrore, & ob vrbium ſuarum interitum, Adriatici maris inſulas fuga occuparunt, & initio in Riuum altum ſe recipientes, prima Venetiarum vrbis fundamenta iecere. Sita eſt vrbs in intimo ſinus Adriatici receſſu. Inſulas ferè 60. [adiectis tandem aliis duodenis] paruo inter ſe ſpatio diſiunctas, intercurrentibus Euripis, continens: quas à vehementiori maris impetu, agger tenuis, littus vocant, artificio prouidæ naturæ prætentus, tue-

tur: is curuus, inſtar arcus, & oſtiis quinis interruptus, quæ ſingula modicum portum efficiunt, nauigiis & aquis marinis aditum in æſtuaria præbent. Opportuna habet flumina, quibus res omnes, cùm ad hominum vſum neceſſitatémque, tum ad delicias inueniuntur. Innumera hîc hominum, variis ex orbis partibus, multitudo negotiatur. Ciuitas tota triplici ordine populi conſtat, Patricij ſunt, Ciues & plebs artificum, Imperij ac Reipub auctoritas apud Patricios conſiſtit, qui cùm ipſam vrbem, tum ciuitates oppidáque ditionis Venetæ, moderantur. Vrbs in ſenas regiones eſt diuiſa, proinde Sextariam vocant. Plebanicas congregationes habet 72. Cœnobia 41. quorum 17. conuentus monachorum ſunt, 24. virginum. Fora habet coniuncta tria. In capite, quod littus ſpectat, columnæ pertingentes binæ cernuntur, quarum vna D. Marci, leoninum alatum ſignum: altera D. Theodori ſtatuam ſuſtinet. In ipſo intercolumnio ſupplicia de damnatis ſumuntur. Templum D. Marci ſumptuoſiſſimum & marmore conſtructum. Vicos riui diuidunt, ac tranſitus vbique pontibus coniungitur, vel ligneis vel lapideis: quorum in vniuerſum tam publici, quàm priuati, 440. cenſentur. Nauicularum numerus, quibus ciuitas peragratur 8. millium amplius eſſe putatur. Eſt etiam intra vrbis ambitum nauale: locus mœnibus vndique validis munitus, & cum opportunis ad cuſtodiam turribus, quem Arſenale nominant in quo perpetuò 440. occupantur, homines triremibus iíſque rebus, quæ ad nauigationem requiruntur, conficiendis intenti, quorũ ſtipendia 1200. in hebdomadã aureorum nummûm ſunt. In ipſo nauali nauium longarum, quæ in pontibus ad omnem occaſionem paratæ ſunt ſemper, numer. ad 200. eſt, præter alia minora nauigia. Præpotentem hanc vrbem, eiuſque ditiones, ac regna, Centuriones atque Tribuni ad annum. Chriſti ſeptingenteſimum gubernarunt. Deinde Ducis auctoritate adminiſtrari cœpit. Qui tam ſubtili ſortitione eligitur, nullus vt ambitioſus, vanęque gloriæ cupidus, in tantam ſe dignitatem intrudere queat.

veneti, populi ſunt Italiæ, ab Henetis Paphlagoniæ populis, & Troianis oriundi: qui Troia euerſa, cum magna manu *Venetum*, duce Antenore in intimum maris Adriatici ſinum peruenerunt pulsíſque Euganeis, qui inter Alpes & mare incolebant, eas occuparunt terras: & vbi primùm ingreſſi ſunt oppidum condiderunt, quòd de nomine relictæ patriæ appellauerunt Troiam. Gens autem tota aſpiratione in v conſonantem commutata Veneti appellati ſunt. Lucan. lib 4.

Sic Veneti ſtagnante Pado.

Horum regio Venetia dicitur, Adriatico mari proxima, & à Padi fluminis oſtiis poſt Iſtriam vſque protenſa. Inſignes vrbes habet Veronam, Vicentiam, Patauium, & Venetias, regionis totius caput, anno à partu Virginis 454. in inſula condita, quo tempore Attyla Hunnorum rex Aquileiam euertit. Apud Cæſarem ſunt Galliæ populi. Marliano *Vannes* in Britannia minore. Ipſam vrbem idem Cæſar *Venetiam* appellat. Venetos quoque *Cyantes* nuncupatos ſcribunt Blondus & Cœnalis.

venetus lacus, Pomponio quæ Rhenus efficit, *Cellerſee* Munſtero, *Vnderſee* Scudo.

venicnium, Hiberniæ promontorium, apud Ptolem. *Ligra* à Nigro appellatur.

venilia, Nympha fuit: vxor Fauni, & ſoror Amatæ Latini regis coniugis: mater autem Turni. Virg. lib. 10. Æneid.

Indignum eſt Italos Troiam circumdare flammis
Naſcentem, & patria Turnum conſiſtere terra,
Cui Pilumnus auus, cui diua Venilia mater.

veniliam item antiqui Neptuni coniugem appellarunt, à veniendo, inquit Varro lib. 4. de ling. Lat. quam tandem & Salaciam appellauerunt: ad naturam nimirum maris reſpicientes, cuius fluctus modò ad terram veniunt, modò in ſalum abeunt.

vennenſes, Plinio in Hiſpania ſunt populi, *Duegne* vertit Pinetus.

vennones, Ptolem. & *Venuſta Vallis* Luitprando, in Heluetia eſt, & *Vinſtgovv* atque *Engadin* dici ſcribit Scudus.

vennonetes, Rhætorum populi apud Plin. Hi fortaſſe, inquit Scudus, poſtea *Ventonini*, hodie autem *Veltolini* appellati ſunt. *Veltlin* Germanis, *Veltolina* Italis. Villanouanus putat hos eoſdem eſſe cum Vinnonibus Ptolemæi.

venonius, hiſtoricus, cuius meminit Cicero, lib. 1. de Legibus. Nam (inquit) poſt Annales pontificum maximorum, quibus nihil poteſt eſſe nudius, ſi aut ad Fabium, aut ad eum, qui tibi ſemper in ore eſt Catonem, aut ad Piſonem, aut Faunium, aut ad Venonium venias, quamquam ex his alius alio plus habet vitium, tamen quid tã exile, quam iſti omnes? Hactenus Cicero. Huius hiſtoriam ſe non habere dolet idem Cicer. ad Atticum.

venta Silurum, Antonino Britanniæ vrbs eſt, quam Lhuyd. *Caervuent* appellari ait.

venta Belgarum, Antonino Britanniæ inſulæ oppidum, quod Humfridus ſcribit Britannis *Caeroderyn Mant Baden*, & Anglis *Briſtou* vocari. Ptolemæus quoque meminit.

venta, in Simenis ciuitas Ptolemæo in Albione inſula, *Nordvuich* Briſæo teſte. Hanc Noruinciam Lhuydus in Icenis ponit, & eam, quæ in Simenis eſt ſita, à Britannis *Caervuynt* & Anglis *VVintcheſtre* dici ſcribit, ſed Ioannes Caius in libello ſuo de libris propriis ſic ſcribit, *Norduicũ, cuius Tacitus & Antoninus ille ſub Moruici nomine hic ſub Veneta appellatione facit mentionẽ,* *Ordouicum* ciuitatem habet in Iulij Agricolæ vita, & Ordouices populos, idem ſunt etiam apud Ptolemæum, ſed longè diſtantes ab eo loco, vbi hodie *Morduich* conſpicitur.

venulus, vnus fuit ex Latinorum proceribus, qui in Magnam Græciam legatus miſſus vt Diomedem in belli ſocietatem aſciſceret, re infecta rediit.

venus ab antiquis amorum, gratiarum, pulchritudinis, deliciarum, voluptatúmque omnium habita eſt dea: ita dicta à veniendo, quòd ad omnes res veniat, vt author eſt Cicer. lib. 2. de natura deorum. Hanc poëtæ ex ſpuma maris & Cœli teſticulis natam fabulantur, à Saturno exciſis, & in mare proiectis, vnde & ἀπὸ τῦ ἀφρῦ, hoc eſt, à maris ſpuma Aphroditem appellarunt. Auſonius.

Orta ſalo, ſuſcepta ſolo, patre edita Cœlo,
Aeneadum genitrix hic habito, alma Venus.

Eſt item Venus, vna errantium ſtellarum, inter Solis & Mercurij ſphæras ſita, quæ φωσφόρος Græcè, Lucifer Latinè dicitur, cùm antegraditur Solem: cùm autem ſubſequitur, Heſperus, Veſper, & Veſperugo. Venerum quatuor meminit Cic. li. 3. de Nat. deorum, cuius verba ſunt: Venus prima Cœlo & Die nata, cuius Eli delubrum vidimus. Altera ſpuma procreata, ex qua & Mercurio Cupidinē ſecūdum natum accepimus. Tertia Ioue nata, & Diana, quæ nupſit Vulcano, ſed ex ea & Marte natus Anteros dicitur. Quarta Syria Cyróque concepta, quæ Aſtarte vocatur, quam Adonidi nupſiſſe proditum eſt. Hæc ille.

venuſia, ſiæ, Ptolemæo, oppidum Apulorum Dauniorum, non procul à finibus Lucaniæ, patria Horatij Poëtæ qui ab eo dictus eſt Venuſius. Meminit huius oppidi Plin. lib. 3. cap. 1. *Venoſa* Leandro vocatur. *Sabellus* valet idem quod Venuſinus, quia pulſis Sabellis in loca vacua *Venuſini* deducti ſunt à Romanis, ſic Lambin. in Horat. lib. 1. epiſtolarum.

verra, fluuius vel torrens potius è Cebennis montibus deſcendens, & Biterrinorum mœnium quartam partem alluens, ibíque ad eam eius loci portam, quæ Portaletum dicitur, Obris ſeſe coniungens, Bœteriis in mare mediterraneum haud procul Narbonem procurrit: nomine à vepribus, inter quos & ſcaturit & labitur, deducto. Gallicè *Vebre*.

veragri, populi extra Celtas, Belgas & Aquitanos inter Sedunos, Antuates, & Allobrogas, montéſque Sancti Bernardi & Brigam: quos Veragros Rhodanus fluuius interlabitur. Caput gentis eſt vicus, vbi Abbatia, quæ Sanctus Mauricius dicitur, diœceſis Sedunenſis. Per hos ad montes illos quos Cæſar ſummas Alpes nominat, ex Gallia in Italiam venientibus eſt aditus. *Vulgò*, *Le pays à l'entour de Sainct Mauris.*

veramundus Hiſpanorum rex, regnauit annis II. anno ſalu is 779.

verbanius, lacus eſt Ciſalpinæ Galliæ, Ticinum Alpibus defluentem accipiens, & eundem in Padum tranſmittens. Hodie lacum maiorem appellant. Vulgò, *Lac maior.*

verbigenius, pagus *Heluetiorum* inter Celtas, Cæſar in Comm. Vulgò. *Orbe au pays de Vaud.*

vercellæ, Hieron. Ligurum ciuitas haud procul à radicibus Alpium ſita olim potens, nunc raro eſt habitatore ſemiruta.

vercellæ, vrbs Italiæ Tranſpadanæ, in regione vndecima. Taurinis vicina, vt ſcribit Plin. lib. 5, cap. 17. vulgò *Vercel en Piedmont* vocatam prius ſcribit in ſua Sabaudia Paradinus.

veremundus, Ordonij filius, regnauit annis VII. an. ſalutis 957.

veretum, Ptol. Salentinorum vrbs mediter. *Veretinos* vocat Plinius. Hanc *Baris* & *Baritos* antea dictam ſcribit Strabo lib. 6. Xylander in ſuo Strabone putat eandem eſſe cum *Varia* cognomine *Apula*, de quo Plin. l. 3, c. 3.

verge, Brutiorum oppid. Liuio, *Vergianum* hodie. & vulgò *Regiano*, vt tradit Gabriel Barrius.

vergeminū, Galliæ Ciſpadanæ ad tripas. Ticini oppidulū, vt Gaud. Merula teſtatur, quod idē ab Hermolao Barbaro *Viglebanum* appellari addit.

vergentum, Hiſpaniæ oppidum, quod *Iulij Genitor* dicitur Plin. l. 3. c. 1.

vergiliæ ſeptem ſunt ſtellæ, inter os Tauri & Arietis caudam ſitæ, teſte Hygino lib. 2. de Signis cæleſtibus: ita dictæ, quòd circa æquinoctium Vernum matutinum oriantur, Proper. lib. 1.

Et ſiciners tardis nauita Vergilijs.

Eædem & Pleiades dicuntur, vt latiùs docuimus ſuo loco.

vergilius Maro, Latinorum poëtarum præſtantiſſimus, cuius vitam non minus doctè, quàm copioſè ſcribit Petrus Crinitus lib. 3. de poëtis Latinis. Aliàs Vir. vide infrà.

verginium, mare, vt Ptolem. vel Hibernicum, vt aliis placet, mare eſt quod Hiberniam & Angliam interluit, *Mor VVeridh* Britannicè vocari ait Humf. Lhuydus. *Canalem S. Georgij* vocant Angli & Galli.

verginius Ruffus, conſul ab vrbe cond. 849.

vergobretus, ſummus erat apud Heduos magiſtratus, qui creabatur annuus, & vitæ necíſque in ſuos habebat poteſtatem. Cæſ de bello Gal. l. 1.

veritas, Temporis filia & *Virtutis* mater, Dea exiſtimata eſt à Gentibus, fingebatur mulier pulchra, magna, ſimpliciter ornata, illuſtris ac ſplendida, cuius oculorum orbes puro lumine nitebant, vt aſtrorum ac ſtellarum fulgorem imitari viderentur. Plutarch. in quæſtionibus ait, veritatis parentem, ac Deum Romanos Saturnum habuiſſe, & ſubdit cauſam: An, inquit, quod vt plerique Philoſophi putēt, Κρόνον χρόνον i. Saturnum tempus eſſe, veritas verò tempore inuenitur, an illud potius, quòd Saturnus iuſtiſſimus fuerit, & veritatem in primis etiam, quod veriſimile eſt, coluerit? Hanc in putei fundo delitere ſcripſit Democritus.

vero, fluuius Celtiberiæ, à quo populi Verones dicti ſunt, circa eam habitantes.

verocaſſes, populi ſunt inter Belgas, Morinis Neruiiſque finitimi, proximi Ammianis & Atrebatenſibus. Hi hodie Caſſetēſes dicti in Comitatu Flandriæ & Francorum regno, Morinenſique diœceſi ſiti inſtar pagi ſunt.

verodunum, quod per i quoque in prima ſyllaba ſcribitur apud Antoninum. Galliæ Belgicæ vrbs, *Verdun* dicta, vt Simlero placet.

verolanium, Britanniæ inſulæ oppidum Antonino, Anglicè *VVethelingceſtre* vocari ſcribit Lelandus: & *Guerlhan* Britannicè dici tradit Lhuydus *Verulamium* per u & m apud Tacitum legitur. Hoc *VVethelingceſtre* Anglis olim dictum, ſed nunc *S. Alboin* nominari author eſt Daniel Rogerius. Vulgò adhuc *Verula* ſiue *vverla* vocatur. *Vrolanium* habet Ptolem. in Cætyeuclanis.

veromandui, Galliæ Belgicæ populi, quorum meminit. Plin. l. 4. c. 17. vulgò *Vermandois*.

verona, ciuitas Venetiæ, à Gallis condita, duce Brenno: à quo Brenona primò, deinde mutatis literis, Verona dicta eſt, vt Iuſtin. lib. 20. refert. Hi enim quum nouas ſedes quærere ob inteſtinas diſcordias, & aſſiduas diſſentiones cogerentur, in Italiam venere: expulsíſque inde cultoribus, Mediolanum, Comum, Brixiam, Bergomum, Tridentum, vicentiam & veronam condiderunt, ad Atheſim fluuium amœniſſimum, qui ex Tridentinis Alpibus ortus, non longè à foſſa Clodia Pado miſcetur. Ex hac vrbe ortus eſt Catullus poëta, & (vt quidam exiſtimant) Plinius, naturalis hiſtoriæ ſcriptor Ouid.

Mantua Virgilio gaudet, Verona Catullo.

Germani *Dietrichs Bern* appellant. In antiqua inſcriptione, quam Goltzius in ſuo theſauro habet, vocatur *Colonia Auguſta Verona noua Gallieniana*.

verona, Rhætorum vrbs eſt Plinio; quam hodie etiam *Bern* dici volunt, idem eodem loco etiam Bernenſes populos habet.

veronicum appellat Lelandus illud Angliæ oppidum, quod incolæ *vvarvuike* nominant.

verra, ara fuit Romæ, ad quam orabant, ne Agrippæ naſcerentur.

verre, is, & verri, nomen proprium viri Romani, contra quem Cicero orationes habuit, quæ verrinæ appellantur.

C. verres, perfunctus quæſtura & prætura vrbana, patre C. verre & prætextato filio, & filia nupta, ſucceſſit in Sicilia prætor C. Sacerdoti, atque in ea libidinosè auaréque verſatus: decedens tandem, ſuccedente Metello, repetundarum reus à Siculis poſtulatus eſt. Qui M. Tullium ad accuſandum deſcendere compulerunt, iampridem ipſis neceſſitate copulatum, quum Quæſtor in Sicilia fuiſſet. Author Aſconius Pædianus.

vertegernus, Anglorum regis nomen, anno ſalutis 449.

vertorige, oppidum eſt Hiſpaniæ Bæticæ, ſcribit Plin. l. 3. c. 1.

vertodunum, oppidum in Lotharingia vicinum Metenſibus, Gallicè *Verdunen Lorraine*.

vertumnus, Deus habitus eſt in Latio, in omnes ſeſe vertens formas, quemadmodum & de Proteo ſuo comminiſcuntur Græci. Hic cùm Pomonam Nympham adamaret, in anum ſeſe conuertit, hortóſque eius ingreſſus, multis ei rationibus perſuadere conatus eſt, vt ſibi coniugio iungeretur. Verùm cùm ea via nihil proficeret, poſita anus perſona, in iuuenilem redit formam: cuius pulchritudinem admirata Nympha, vim iam inferenti, deo non admodum ſe præbuit moleſtam. Quà de re vide Ouid. lib. 14. Metam. Acron. in illud Horat. lib. 2. Serm. Sat. 7.

Iam mœchus Romæ, iam mallet ductus Athenis
Viuere vertumnis, quotquot ſunt, natus iniquis.

Vertumnum ait eſſe Deum humanarum cogitationum præſidem: ideóque multiformem fingi, & inconſtantem, quemadmodum & illæ variæ ſunt & mutabiles. Iniquo autem vertumno natos eſſe interpretatur, qui cogitationes ſuas regere non poſſunt. Tiberius Donatus, vertumnum dicendum exiſtimat, quemadmodum & Portunum: quem idcirco coli arbitratur, vt res inſtitutæ, ad quem deſtinatæ ſunt, finem perducantur. Sæpe enim malè cedit, quod vel optimè eſt inſtitutum: quemadmodum gladius ille, qui reginæ dono datus fuit ab Ænea, necis ipſi conſciſcendæ fuit inſtrumentum. Nec deſunt qui inde vertumnum dictum putent, quòd lacum Curtium in Tiberim auerterit. Quam opinionem tangit & Ouidius lib. 6. Faſtorum. Huius feſta dicta ſunt vertumnalia quæ menſe Octobri celebrabantur.

verruca, cuius Caſſiodorus meminit. Sabellicus, Blondus Candidus, Niger & Leander in Foro Iulio ponunt, & hodie *Monte Falcone* appellari tradunt, ſed cùm hanc Verucam eleganter deſcribat Caſſiodorus lib. 3. variarum, eámque ad Atheſim fluuium ſtatuat, non facilè intelligitur, quomodo ille mons Falconis in huius locum veniat.

verulanum, Liuio Latij oppidum in Hernicis *Verulo* nunc, Leandro teſte.

verunali populi ſunt Italiæ, Tuſculanis & veliterranis vicini, vt ſcribit Plin. lib. 3. cap. 5. vide Vrolanium.

verus Pollio, conſul, ab vrbe condita 833.

veſcis, Ptolemæo auctore, libro tertio, capite quarto, Hiſpaniæ ciuitas: alio nomine voſci & Fauentia, Plinio dicta, libro tertio cap. 1.

veſenus, qui & veſuuius, mons eſt Campaniæ, Nolæ vicinus, agros habens miræ fertilitatis,

præterquàm in ſolo cacumine, vbi planitiem habet magnam, fructum omnino nullum ferentem: terræ cinerulentæ facie, rupibúſque exeſis, non indubitata veteris incendij indicia oſtendente. Conſtat enim ſæpiùs arſiſſe: nunquam tamen vehementius quàm imperante Tito: quo tempore erumpens ex eo ignis & vicinas regiones latiſſimè populatus eſt, & Plinium Naturalis hiſtoriæ ſcriptorem, qui cognoſcendi cupiditate eò ſe contulerat, fumo flammiſque enecauit. qua de re vide epiſtolam Plinij Iunioris ad Cornelium Tacitum, quæ Naturali hiſtoriæ hodie eſt præfixa. Montis huius meminit Virgil.2.Georg.

Talem diues arat Capua & vicina Veſeuo
Ora iugo.

Item Martial.lib.4.

Hic eſt Popineis viridis Veſuuius vmbris.

Monte di Summa hodie nominatur. *vesbius* à Silio Italico dicitur: item *Besbius* à Georg. Cedreno. *veſuuius* quoque habet Carrio apud Valerium Flaccum, & ita legendum apud Martialem & Statium ſuadet. *Lesbius* per L à Galeno vocari lib. 5. curatoriæ artis ſcribit Amb. Leo. Sed *veſuuius* à probatiſſimis auctoribus vocatur. *veſuſius* legitur apud Diodorum lib. 4. qui eum quoque *Phlegræum* vocat.

Veſontio, oppidum maximum Sequanorum, natura loci munitum, inter Celtas, nunc comitatu Burgundiæ circumſeptum. Ciuitas eſt Imperialis ac Metropolica, nomen retinens, mutata litera v, in b. vt Romanis & Vaſconibus pronunciandi mos eſt. Situm habet qualem Cæſar in Cōmentariis deſcripſit, præterquàm quòd nunc eam idem fluuius ex magna parte interſecat. In illa ſunt loca vetuſta qualia Romæ, quæ Pantheon, Campus Martius, Campúſque Mineruæ vulgò ſemper Latinè dicta ſunt. Multáque alia priſcæ vetuſtatis monumenta conſiſtunt. Gallicè *Beſançon. viſontium* vocat. Ptolem. *Bicentiona* Iulianus Apoſtata in Epiſtolis. *Biſontios* Marcellinus. *Chryſopolim* quoque appellatam ſcribit Paradinus.

veſores, rex Ægyptiorum, Scythis bellum indixit, anno mundi 2731.

veſpaſianus, Imp. de quo Rom. abundè Suetonius Tranquil. & Euſeb. li.3.ca.3.

veſper, ſydus, alio nomine Venus dicitur, & Lucifer. Plin. lib.2. cap. 8. Præueniens quippè (inquit) & antè matutinum exoriens, Lucifer nomen accipit, vt ſol alter, diem maturans contrà ab occurſu refulgens, nuncupatur Veſper, vt prorogans lucem, vicémque Lunæ reddens. Hactenus Plinius. Horatius 2. Carm. Ode 9.

Nec tibi Veſpero
Surgente decedunt amores.

Vide Venus.

Nolæ vicinus, agros habens miræ fertilitatis ſcribit Plin.li.4.ca.20.

veſta, Saturni filia ex Ope: quanquam à poëtis non raró pro terra ſumitur, ſiue quòd omnibus terra veſtiatur, ſiue quòd vi ſua ſtet. Ouid. li.6. Faſt.

Stat vi terra ſua: vi ſtando Veſta vocatur.

Nec deſunt qui ἀπὸ τῆς ἑστίας nomen hoc deductum velint, aſpiratione in v conſonantem mutata: vt, Venetus, pro Henetus: Velia, pro Helia. Cui ſententiæ ſubſcripſit & Cicero lib.1. de Natu. Deo. Veſtæ (inquit) nomen ſumptum eſt à Græcis. Ea eſt enim, quæ ab illis ἑστία dicitur, víſque eius ad aras & focos pertinet. Interdum ponitur pro igne. Ouid.

Nec tu aliud Veſtam, quam viuam intellige flammam,
Natáque de flamma corpora nulla vides?
Iure igitur virgo eſt quæ ſemina nulla remittit.

Veteres autem duas eſſe Veſtas affirmabant: vnam Saturni matrem, alteram eius filiam, de qua Ouid. loco iam citato,

Ex Ope Iunonem memorant, Cererémq; creatas
Semine Saturni, tertia Veſta fuit.

Confundunt tamen has Poëtæ; alteram pro altera ponentes. Id tamen obſeruandum eſt, cùm Veſtam pro terra accipiunt, de matre Saturni id eſſe intelligendum: quando verò virginem nominant, de filia eius eſſe intelligendum, quam ignem eſſe voluere. Hanc vnam ex diis penatibus eſſe volunt, quos Æneas in Italiam aduexit. Virgil.lib.2. Æneid.

Sic ait, & manibus vittas, Veſtámq; potentem,
Æternumq; adytis effert penetralibus ignem.

Cui ſententiæ non obſcurè adſtipulatur & Liuius, cùm Veſtæ ſacra vetuſtiſſima eſſe aſſerit, & ab Albanis accepta, à Numa autem Pompilio primùm Romæ inſtituta, multíſque ceremoniis venerabiliora effecta. Primus enim ille ſacerdotes ei ſacrauit, ſtipendióque publico donauit, perpetuáque virginitate, aliiſque ceremoniis venerabiliores effecit. Harum potiſſima cura erat, vt ignem perpetuum conſeruarent: qui ſi fortè per negligentiam fuiſſet extinctus, nequaquam alio ex igni reparare fas erat, ſed accenſa per fomites ex ſole flamma, purus & cœleſtis ignis eliciebatur. Porrò virgo Veſtalis legebatur intra annum ſextum ſuæ ætatis, & decimum: & triginta annos oportebat eam manere virginem, poſtea nubere licebat. Quòd ſi interim fortè ſtuprum commiſiſſet, viua defodiebatur. Vide Plutarch. in Numa.

Veſtia Oppia, mulier Atellana, Capuæ habitans, quæ quondam quæſtum corpore faciebat, vt eſt apud Liuium lib. 6. ſecundi belli Pun.

Veſtini, populi Italiæ, Sabinis & Picentibus vicini, vt ſcribit Plin.lib.3.cap.5. Apud eos olim fiebant caſei laudatiſſimi. Martial.lib.3.

Si ſine carne voles ientacula ſumere frugi,
Hæc tibi Veſtino de grege maſſa venit.

Alij inter Mauricinos Sabinóſq; alij iuxta Marſos & Sabinos,hos populos eſſe dicunt.

veſtralpus. Alemanorum rex,anno ſal.358.

- veſula, vulgò *Periguenx*, ciuitas inſignis in Gallia Aquitanica,quondam vrbs Iapheti, Noë patriarchæ filij, vocitata. Ptolem. lib.2. cap.75. tab.3.Europ.

veſulus,mons Liguriæ iuxta Alpes inter cęteros clariſſimus, ex cuius radicibus Padus erumpit,teſte Plin lib.3. cap.16.Virg.10.Æneid.

Ac velut ille canum morſu de montibus altis
Actus aſe ,multos Veſulus,quos pinifer annos
Defendit.

Veſeuum à Virgilio 2. Georg. nominari ſcribit Seruius eo verſu.

Talem diues arat Capua, & vicina Veſeuo
Ora iugo.

Veſo nunc dici ait Leander. Errat Ptolemæus vt annotauit Varrerius, qui huius fluminis captum ad Larium lacum deſcribit.

veſuna, Ptolemæo Petrocoriorum vrbs in Aquitania, *Perigort* Villanouano eſt.

veſuuius, qui & Veſeuus, mons eſt Campaniæ, non procul à Nola, crebris incendiis, & Plinij morte nobilitatus, Martial.lib.4.

Hic eſt Pampineis viridis Veſuuius vmbris.

Valerius Flaccus lib.3. Argonaut. Veſbium vocat,aut certè Veſuium, per tres ſyllabas.

-- magis vt mugitor anhelet
Veſuius.

Vide de hoc plura in dictione Veſeuus.

verdea Caſtra,hybernorum Romanorum locus eſt circa & propè Rhenum fluuium,amplum habens vallum, cuius pars in collem leniter exurgens, equo aditur, vbi oppidum & obliqua in Rhenum moles,cuius obiectu volutus amnis, & latitudo camporum inter ciuitates Traiectenſem & Colonienſem.Cæſar in commentar. *Santen* Pyramio, *Berck* Simlero. Aliis *Aquiſgranum* eſt, de quo vide Nuagerra.

verera caſtra, locus Auentiæ ad Danubium à Ratiſbona Orientem verſus decimo quarto lapide diſtans,quem nunc *Pfeter* appellant.

vetones,populi in Hiſpania, teſte Pli.l.25.c.8. qui herbam betonicam inuenerunt. Alij Vetrones ſcribunt,alij Vectones.Lucanus l 4.

Vectonéſque leues.&c.

vetulonium ſeu Vetulonia, locus in Hetruria. Silio,*Mæoniaque decus quondã Vetulonia gẽtis.*

vetulonium,Tuſcorum vrbs. Ptol. lib.3. ca.1. hodie *viterbo.* vocatur etiam *vetulla* & *Selua vetletta* à Leandro.Hermolaus hodie etiam dici *vruitello* putat.

vetus, Apoſtolorũ diſcipulus & auditor,quartus Viennenſis epiſcop.fuit.Adon Arch.Viẽnenſ.

V F

Vfens, fluuius eſt iuxta Tarracinam per paludes Pontinas fluens,teſte Pli.li.3.c.5.Virg.7.Æn.

- gelidúſque per imas
Quærit iter valles,atque in mare voluitur Vfens.

Vfens præterea Æquicolarum dux fuit,qui cum Turno aduerſus Æneam ſuppetias ferret, à Gya Troiano eſt interfectus, de quo Virg. lib. 7. & 12. Æneid.

vffugum, Brutiorum ciuitas apud Liuium, *Montalto* videtur Barrio.

V I

- via, Mauritaniæ Cæſarienſis vrbs. Ptolemæo.

via,Hiſpaniæ fluuius, Ptolemæo l.2. ca.6. cuius meminit & Pom.lib.3.

viaceuſes, Hiſpaniæ populi apud Plin. quos Pinetus *Baezza* interpretatur.

viadrus,fluuius.

viana. Vide Vienna,&. *Ala Flauiana.* Hanc Simlerus *vemaniam* ſiue *venianiam* Antonini putat, & *vvangen* interpretatur, *viniania* legit Notitiarum liber.

vibali, Plinio Hiſpaniæ populi. *Tomila* Pinetus interpretatur, in Gallico Plinio.

viberi Plinij, eoſdem apud eundem *Iuberos* vocari putat Simlerus in ſuo Valleſiæ libello, etſi Gelenius,vt idem ait, pro Iuberis *viberos*, vbi de Auguſti trophæo mentio fit,ſubſtituerit.

vibiſci,populi ſunt: vulgò, *Le pays à l'entour de Bordeaux.* Hos Plinius *vibiſcos* & Strabo *Ioſcos* vocat. *viuiſca* gens eſt Auſonio in Idyllio Moſellæ. Per V in ſecunda rectè ſcribi ex antiquo lapide docet Scaliger in ſuis Auſonianis lectionibus.

vibius Virius, Capuæ deditionem elegantiſſima oratione diſſuadet apud Liuium Decad.3. lib.6. Fuerat enim author Campanæ defectionis à Romanis ad Annibalem. Is mortem ſibi conſciuit antè deditionem, & multis ciuibus Senatoribus, vt idem quoque facerent, perſuaſit. Vibium Virium,inquit Liuius, ſeptem & viginti fermè Senatores domum ſecuti ſunt, epulatíque cum eo: & quantum facere potuerant, alienatis mentibus vino ab imminentis ſenſu mali, venenum omnes ſumpſerunt. Inde miſſo conuiuio,dextris inter ſe datis,vltimóque complexu, collachrymantes ſuum patriæque caſum, alij, vt eodem rogo cremarentur, manſerunt, alij domos digreſſi ſunt. Impletæ cibis vinóque venæ minus efficacem in maturanda morte vim veneni fecerunt. Itaque noctem totam plerique eorum & diei inſequentis partem, cùm animam egiſſent,omnes tamen priùs quàm aperirentur hoſtibus portæ, expirarunt. Hactenus Liuius,apud quem Vibij orationem legito lib.6. Decad.3.

vibo,ſeu Vibon,oppidum in Brutiis, priùs à Locris ædificatum, & Hippo vocatum, vt ſcribit Mela li.2.

Vicenſinum in Antonini itinerario eſt vrbs inter Heracleam & Thurium, *Trebiſati* hodie eſt, in Calabria, Barrio teſte, qui *vicenumum* legit.

vicentia, Venetiæ oppidum, Plin. lib. 2. cap. 16. Vide Vincentia. Hodie *vicenza* nominatur. *Betetia* aliàs *Biſetia* Æliano. Variat enim lectio. *vicetia* apud Plinium eſt. *veicetia* quoque in lapidibus haberi oſtendit in ſua orthographia Manutius.

viconia, vel Vinouia, Britanniæ inſulæ vrbs Ptolemæo *vinnouium* eſſe putat Talbotus vrbem Brigantum. Vide Bimonium.

victericus, Hiſpaniæ rex, regnauit annis VII. & ipſe inſidiis ſuorum periit. Ritius.

victor, XIII. Romanorum Epiſcopus, regnauit annis X. Euſebius li. 5. cap. vltimo, an. ſal. 190.

victoria, vrbs Hiſpaniæ, Ptolemæo Cantabrica.

victoriæ, mons in Hiſpania citeriori, vt Liuius auctor eſt lib. 24. *Monia* fortè hodie, vt Floſianus putat, non procul ab Iberi fluminis oſtio.

victorianus, in Adrumentina ciuitate oriundus; Carthaginis proconſul, & in Vandalorum perſecutione martyr inſignis. Victor. lib. 3. de Vand. perſecut.

D. Victorius Maſſilienſis epiſcopus, an. Dom 330. ſub Diocletiano tyranno martyrio coronatus Gregor. Turon. lib. 1. cap. 77. de Mirac.

victorinus, propter ſtupra & adulteria interfectus eſt Agrippinæ: quo occiſo, Marcus imperium occupauit, triduo imperauit, ab vrbe condita 1019.

vicus Italicus, Zagrabia, Sclauoniæ caput olim dictus eſt, Bonfinio auctore.

vicus ſceleratus, Romæ antea fuit, *Cyprius* dictus, Liuio & Halicarnaſſeo teſtibus.

vicus Valerius, alij Varronis appellant, vt ait Sabellicus. *vicouaro* in Æquicolis, Latij oppidum. Villæ Varronis meminit Cicero in Philippicis.

vicus, Ptolemæo Germaniæ fluuius eſt circa Rheni oſtia, *Svvarte vvater* Rithaymero dicitur, aliis *Rhegge* videtur. Becano ille fluuius eſt qui Groeningam interſecat.

vidua, Hiberniæ amnis apud Ptolem. *vadia* habet M. Nig. & dicit hodie *Mut* vocari.

vienenſis Diaconus, martyr, anno ſalutis 169.

vienna, Auſtriæ metropolis, vrbs inclyta, & omnium vrbium, quas Danubius ſuſtinet, & ædium magnificentia, & rerum facili copia clariſſima: quam Vianam Plinius nominaſſe videtur cap. 24. li 3. vt placet Hermolao. Eſt & Vienna Delphinatus illuſtris ciuitas in Gallia Narbonenſi, cuius meminit Mela lib. 2. in deſcriptione Galliæ Narbonenſis. *Vienne en Dauphiné*, vulgò, *Senatoriam* aliquando appellatam ſcribit Paradinus. *Biennas* Stephano dicitur.

vigilius, LXII. Romanorum Epiſcopus regnauit annis XVIII menſ. VI. an. ſalutis 537.

vigiſonus, lacus eſt in agro Patauino.

viminalis collis dictus eſt Romæ, quòd ibi viminum ſylua fuit: vel à Ioue Vimineo, quòd ibi eius aræ ſint.

viminalis via, quæ ad Viminalem collem ducebat: eadem Numentia, à Numentano agro.

vincentia, vrbs Venetiæ; patria Rhemnij Palæmonis grammatici; à Gallis condita. Mantuanus,

Et Veronæ ferax frugum, Vincentia bello
Strenua, aliàs Vicentia. Tacitus

lib 19. Poſſeſſa ipſo tranſitu Vicentia: ſic enim Plinius, atque Ptolemæus vocant: non Vincentia. Quidam & Vicetiam, ex ſcriptione, quæ in agro Veronenſi reperta eſt, vt notat Rhenanus in ſuis caſtigationibus in Tacitum.

victoria, Dea quam vetuſtas pennatam & aligeram pinxit, vt è cœlo deuolantem ad eos quos ſuis ornare ſucceſſibus vellet: hinc Auſon.

Tu quoque ab ætheteo præpes victoria lapſu,

Et Prudentius,

Marmoreo in templo rutilas Victoria pennas
Explicet, è multis ſurgat famata talentis.

Ideò ſcribit quòd aureæ & auratæ victoriæ plerumque ponerentur: quas & quædam ſimulachra interdum ſuis manibus ſuſtinebant. Cicero 3. de Natura Deorum. Idem victoriolas aureas & pateras, coronáſque quæ ſimulachrorum porrectis manibus ſuſtinebantur, ſine dubitatione tollebat. Puella autem formabatur, vt Prudentius ait, pennigera, pexo crine, nudo pede ſuſpenſa, ſtrophio reuincta, ſinu veſtis fluitante. Ex Turneb.

villa Cæſarum, fluuio Tiberi impoſita iuxta nonum lapidem viæ Flaminiæ quæ ob id vocatur *Ad Gallinas*, ſic Plin. li. 15. ca. 30.

villa Fauſtini, Antonino Angliæ locus eſt. Fortè hodie *S. Edmunds Burye.*

viminatium, Ptolemæo oppidum Myſiæ ſuperioris, *vidino* à Nigro dicitur. Viminatium P. Diacono Iſtri inſula eſt.

vincentinus, conſul ab vrbe 1154.

vinceſlaus, Romanorum imperator, XXXII. regnauit annis XXII. an. ſalutis 1379

vinceſlaus, Bohemorum rex XII. à patre deſignatus an. ſalutis 1366.

vincomalus, conſul, anno ab vrbe condita 1206.

vindelici, populi Rhætis vicini, inter Alpinas gentes Plinio commemorantur libri tertij capite 20. Vide ſuprà in dictione Vandali. *Biern* interpretantur ab Auentino, & Philippo Appiano, *Lintzovv* Scudo *vindelicia* habet Ptolemæus.

vindelicia, regio German. Rhætiam habens ab

Occaſu, Noricum ab Ortu: ab illa Lyco, ab hoc Æno fluuio dirempta: à Septemtrione Danubio terminata: Meridie Alpibus ſupra Italiam extenſis. Huius regionis incolæ dicuntur Vindelici. Horatius,

Videre Rhæti bella ſub Alpibus
Druſum gerentem, & Vindelici.

Vindemiator, ſydus quod tertio Nonas Martij apparet. Plin li.28.ca.30.1. Cæſari, & Aſſyriæ ſtella, quæ Vindemiator appellatur.

vindinum, Cenomanorũ in Gallia Lugdunenſi vrbs, Ptolemæo. *vendoſme* à Villanouano dici legit Ortel.

vindius, Edulius Egdubeda, Ortoſpeda, Hiſpaniæ Tarraconenſis inſignes montes ſunt apud Ptolemæum li.2. cap.6. Vulgò *Montes Ocai de Aſturias*.

vindocinum, Galliæ Celticæ oppidum, quod iam ante Romanorum in Gallias aduentum extabat. Gregor. Turonenſ. libro nono hiſtor. Franc, *vandoſme*. Vide Vindinum.

vindomagus, Ptolemæo Galliæ Narbonenſis vrbs *S. Tibere* nomen habet apud Poldum Albertum.

vindonillæ, locus prope Moguntiam vrbem Ciſrhenanam. Tacit.

vindoniſſa, Tacito li.4. hiſtor. & Antonino in Heluetiis oppidum, quod B. Rhenanus *vvindichs* vocari tradit. Labius in ſua Vienna ſcribit huius Vindoniſſæ ruinas in ſuo Cœnobio *Kuniſelden* reperiri.

vingenna, Galliæ fluuius, qui ſe in Ligerim exonerat, ortus Fortunato & Georgio Turonenſi. Hodie *vienne* dici colligitur ex tabulis.

vintium, Nerulionum in Alpibus litoreis vrbs Ptolemæo lib.3.cap.1. vulgò *Monte viſol, veſulo monte*. Vide Veſulus.

violaſcenſis pagus, qui *Martialis* ætate citeriore eſt vocatus, Sidon. libr. Epiſt.2. ad Mauruſium.

vion Valentia, Apulorum vrbs, Ptolemæo libro primo, capite primo. hodie Biuona, Hippo. Plinio.

vipitenum, oppidum Germaniæ Antonino. Simlerus ait hodie *Am Lug* aut *Sterzingend*, ad Brennum montem vocari.

virbius, idem qui Hippolytus, Theſei & Hippolytæ Amazonis filius: qui cùm à Phædra nouerca per calumniam apud patrem delatus eſſet, quòd ipſi ſtuprum inferre voluiſſet, patris iram veritus, conſcenſo curru fugam arripuit: cúmque iuxta maris littus perueniſſet, incuſſo à Neptuno pauore equi conſternati, implicatum habens Hippolytum dilacerarunt. Cuius vicem miſerata Diana, Æſculapij opera ad vitam eum reuocauit, & in Aricino nemore collocatum, pro Hippolyto Virbium appellauit, quaſi bis virum. Ouid.15. Metamorph.

Tu mihi ne præſens augerem muneris huius
Inuidiam denſas obiecit Cynthia nubes:
Vtque forem tutus poſſémque impune videri,
Addidit ætatem, nec cognoſcenda reliquit
Ora mihi, Cretámque diu dubitauit habendã
Traderet, an Delon; Delo, Cretáque relictis,
Hic poſuit noménq; ſimul, quod poſſit equorũ
Admonuiſſe, iubet deponere: quique fuiſti
Hippolytus, dixit, nunc idem Virbius eſto.

Virgi, Hiſpaniæ oppidum in ſinu, quem Virgitanum vocant, ſitum. Author Pomponius lib. 2. Hiſpaniæ etiam vrbs eſt, quam Cluſius dicit fortè hodie *Vera* vel *Bera*, dici eiuſdem enim pronuntiationis eſt apud Hiſpanos V. & B.

Virgilius, Mantuanus poëta celeberrimus, Marone Maiáque natus, qui primùm apud Latinos inter poëtas obtinet locum. Sed ſunt ex recentioribus, qui Vergilium, non Virgilium ſcribi debere autumant. Hinc Vergilianus adiectiuum: vt Vergiliana virtus, apud Plinium in Præfatione noni. vide Vergilius.

Virginius, propriam filiam occidit, vt liberam ſeruaret, ab vrbe condita 62. Liu.

Virgium & Voragium, Latinis dici Liguriæ oppidum, quòd vulgò *voragine* vocant: auctores ſunt Blondus & Leander.

Variatus, Luſitanus, primùm in Hiſpania, è paſtore venator, è venatore latro, mox iuſti exercitus dux factus, vniuerſam Luſitaniam occupauit. M. Ventirium prætorem fuſo eius exercitu cepit. Pòſt Cn. Plancius prætor nihilo fœlicius rem cum eo geſſit, tantúmque terrorem hoſtibus is intulit, vt aduerſus eum conſulari opus eſſet duce & exercitu. Denique à proditoribus, conſilio Cepionis interemptus eſt, & ab exercitu multum imploratus, tumulatúſque nobiliſſimè. Author Liuius & Florus. Ab hoc Viriaticum bellum dictum eſt.

Viriballum, Corſicæ oppidum Ptolemæo, *Punta di Adiazza* dicitur Leandro.

Vindomarus, Gallorum rex, ab vrbe cond.288.

Viritium, Ptolemæo libro ſecundo, capite vndecimo, Germaniæ in tractu Septemtrionali vrbs: vulgò *Grinſnagen*. Althamero, *Griepſvvald*.

Virius Gallus Aug. 11. conſul, ab vrbe condita 1004.

Virodunum, oppidum Sequanorum: vulgò *Verdun ſur Saone*.

Virtus apud Romanos pro dea colebatur, & huic ædem vouit M. Marcellus primo ſuo conſulatu, quam etiam eius filius ad portam Capenam dedicauit. Liu. Plutarch. Alteram C. Marius ſummiſſiorem extruxit, ne publicis auſpiciis fortè officeret, & eam ideo Augures demoliri iuberent. Cicero libro ſecundo de legibus virtutem coli iubet.

De virtute

De virtute elegans extat deſcriptio in Panegyrico Claudiani. Templum virtutis ita coniunctum erat cum Honoris æde, vt in hanc nonniſi per illud pateret aditus, vt ſignificarent veram vnicámque parandi honoris viam eſſe virtutem. Varias etiam finxerunt Virtutis imagines: nunc enim eam matronali habitu honeſto inaffectatóque formabant, nunc quadrato ſaxo inſiſtentem: aliquoties mulierem columnæ læuo nixam cubito, dextra colubrum tenentem. Maſcula virtus ſub imagine ſenis barbati nudi, ſtantis, clauæ innitentis, cum leonina pelle brachio aduoluta.

virouesca, Ptolem.lib.2.cap.6.(in antiquo Codice Virdubeſca) Hiſpaniæ vrbs: vulgò *Biruieſca. Vara* legitur in Plinio Gallico.

vironiacum Antonini, eſt pagus Flandriæ *Vvarvuck* dictum, vt placet Moyero & Mercatori.

virtingui populi, ab Aureliano Imperatore deuicti. Pollio in huius vita, *Vvirtenbergenſibus* fortè nomen ab his, inquit Rhenanus.

viſentum, Etruriæ oppidum, Fuluio in Minatia familia.

virucinates, Plinio *Vindelicorum* populi ſunt ad Ambrum & Iſaram fluuios, vt Simlerus tradit, qui eos hodie *Frieſinger* vocat.

viruni & *Virunum*, Ptolem. Germaniæ populi, & vrbs ad Sueuum fluuium.

virunum, Plinio & Antonino, in Noricis oppidum *Bruneck*. Simlero in Carinthia. *Berunium* habet Suidas, & addit huius nominis originem valde fabuloſam.

viſburgij, Germaniæ populi apud Ptolemæum.

viſiogothi, populi, ſub Alarico à Francis victi, anno ſal.511.

viſio, Antonino eſt vrbs, quam Paradinus in Sabaudia deſcribit, & *Vignonet* vocat. Portus marinus eſt apud Antoninum.

viſontium, Ptolemæo, Hiſpaniæ Tarraconenſis vrbs, in Pelendonibus. Hodie *Viſeo*, & Latinis *Viſeum* dici ſcribit Villanouanus. *Viſeo* oppidum Luſitaniæ eſſe, multiſque paraſangis, à *Viſontio* Ptolemæi diſtare docet G. Varrerius in ſua Chronographia. *Viſontium* eidem Ptolemæo eſt Pannoniæ ſuperioris oppidum.

viſontium, nunc Biſontium, Burgundiæ metropolis, vbi plura veterum ædificiorum veſtigia adhuc cernuntur. In cuius agro duo ſcaturiunt fontes, quorum alter eſt aquæ dulcis, alter verò ſalſæ, ex qua ſal denſiſſimum, duriſſimum & candore præſtantiſſimum conficiunt, quod & maximum illius nationis vectigal. Munſter. lib.2. Vide *Veſontium*.

viſtula, Ptolem. ſiue *Viſtillus*. Plinio, Germaniæ limitaneus ad ortum ſolis fluuius. *Die vvixel*, vulgò. *Drauaniza* Nigro. *Viſula* à Pomponio dicitur. *Vandalum* eum vocat, à regina in ipſo ſubmerſa. Matth. Michouienſis. Sunt qui *Iſtula* apud Ptolemæum legunt, ſed corruptè, vt credit Ortel. B. Rhenanus credit hunc fluuium Plinio *Viſtillum* & non *Viſtulam* dici, additque hunc eius locum eſſe mendoſum lib.4. c.14. *Amnes clari in Oceanũ defluunt Guttalus, viſtillus ſiue viſtula, Albis, viſurgis, Amiſus, Rhenus*. Hic legendum hoc modo docet, Viſtillus, Sueuus, Albis, &c. ſed hoc contra mentem Plinij eſſe ex eo liquet, quòd Sueuus minimè in Oceanum effluat, ſed in Hauellam fluuium ſe exonerat.

viſula, Sarmatiæ in Europa fluuius, Pompon. lib.3. *Viſtula* item dicitur, Iuſtilla & Iſtula, vt notat Vadian.

viſurgis, Germaniæ fluuius eſt, vt ſcribit Pomponius Mela lib.3. vulgò, *die vueſer*. vide Biſurgis & Erygrus. *Veſatis* Sidonio dicitur, & *Itargis* Ouidio dici notauit Hadr. Iunius.

vitaca, Mauritaniæ Cæſarienſis oppidum. Ptolem.

vitæ, Germaniæ populi apud Bedam, de quorum origine ſunt, vt ipſe ait, *Cantuarij* & *vectuarij*, hoc eſt, qui vectim inſulam & tractum è regione in continente habitant *Ibiti* à nonnullis vocantur, vt ſcribit Alexander Neuyllius.

vitalianus, LXXIV. pontifex, annis 14. menſ. VI. ann. ſal. 661.

vitalis, Antiochiæ Epiſcopus, anno ſalutis 332.

vitalis Michaël, venetorum dux, vltimum Aquileiæ Patriarcham in bello & D. CC. ex Foroiuliana vngariáque nobilitate cepit, ac Foroiulienſes tributarios fecit. Blond. ann. ſalutis 1156.

vitella, oppidum Italiæ, vnde vitellinus. Gentile. Steph.

vitellianum, Galliæ Ciſpadanæ oppidum, quod nunc *viadana* vocatur. Gaud. Merula.

vitemberga, vrbs Germaniæ vulgò dicta, Ptolemæo, Calegia.

viterbum, Tuſciæ oppidum, iacet amœno ſpatioſóque loco, iugis Cyminiis à tergo imminentibus, plurimis haud pœnitendis operibus nitens, inter quæ fons eſt inſignis, & maxima cum ſpectantium admiratione copioſus. Leander, hodie *viterbo*. Volaterranus putat fuiſſe *Longulam* à Liuio vocatam. Hermolaus ſcribit Ptolem. *Elbij vicum* dici. Platina in Clementis vita tradit quondam *vetuloniam* dictam.

vitigis, Roman. Imper. Romam obſedit, obſidionem ſoluit factis induciis III. menſ. regnauit ann. V. anno ſal. 539.

vitis, Plinio Flaminiæ fluuius iuxta Rauennam, *Montone* Leandro. *Rocone*, vel *Aquedotto* Blondo, vt Rubæus refert. Blondus etiam Bridentem fluuium videtur hoc loco ponere, quem

Portello poſtea vocatum ſcribit lib. 1. Decad. 3. dicit Bidentem *Roncho* nominari.

vitiza, Hiſpanorum rex, Egipſæ filius, regnauit ann. ſal. IX. anno ſal. 692.

vitodurum Heluetiæ oppidum, Anton. *Vvinterthur*, Scudo *Coſtentz* vero ad lacum Acroniũ ex eo facit Cænalis & Hermanus Scheydel: item Robert. Gaguinus, qui addit illud à Conſtantino Conſtantini patre Conſtantiæ nomen habere.

vitoldus, vir ſanguinarius ac tyrannus, qui Lituaniæ præfuit: cuius magnum nomen ſua tempeſtate fuit. Nam eum ſubditi adeò timuerunt, vt iuſſi laqueo ſe ſuſpendere, parêre potiùs quàm in principis indignationem incidere voluerint. Detrectantes imperium, inſutos vrſinæ pelli, viuentibus vrſis (quos eam ob cauſam nutriebat) dilaniandos obiectauit, crudelibuſque aliis affecit ſuppliciis. Equitans, arcum ſemper tenſum geſtauit: ſi quem conſpicatus eſt aliter incedere quàm voluit, confeſtim ſagitta confodit. Multos quoque per ludum interemit. Pius II. Pontifex Max. Europ. cap. 26.

vitrubius Vaccus, Fundanorum dux, ab vrbe condita 425.

vitunus, antiquus Deus erat, qui credebatur vitam largiri, vt Sentinus ſenſum.

viuarium, Galliæ Narbonenſis oppidum. *Viuiers en Viuarais*, I. Poldo, apud Sigibertum fit huius mentio circa annum Domini 1124.

viuentani, Vmbriæ gens. Plin.

viuianus, Conſul ab vrbe condita 1216.

V L

Vlæ, Sarmatiæ Aſiaticæ populi. Ptolem.

vlai, nomen fontis, vnde flumen Vbal oritur iuxta Daniel. 8. Lat. fortitudo vel ſtultitia, aut forſitan.

vlam. filius Sarez, filij Machir, 1. Paralip. 7. Primogenitus Ezec. 1 Paralipom. 8. Lat. veſtibulum, vel porticus, aut fortitudo, vel ſtultitia eorum.

vladiſlaus Bohemorum rex ſecundus, à Friderico deſignatus: qui cùm in Mediolani oppugnatione egregiam nauaſſet operam, rubri leonis bifurcata cauda inſigni regio donatur, anno ſal. 1161.

vladiſlaus, Cazimiri Poloniæ regis filius, Vngariæ & Bohemiæ rex, regnauit ann. XXII. fœdus cum Maximiliano Imperatore icit, anno ſal. 1496.

vlbaneſtes liberi, Galliæ Belgicæ populi apud Plin.

vlci, Lucanorum vrbs. Ptol.

vldaricus Hanus, Mogontiacus, ex ære literas fecit, eòque modo ſcriptos libros Romam attulit.

vlia, Turdulorum in Hiſpania Bætica vrbs Ptolem. *Montemaior*, Morali quinque leucis à Corduba.

vliarus, Aquitanici ſinus inſula apud Plinium, hodie *Oleron*, vt rectè coniicit Ortelius.

vlibialini, Mauritaniæ Tingitanæ gens. Ptolemæus.

vlipada, inſulæ Taprobanæ vrbs mediterranea. Ptolem.

vlius, Apollo dicebatur, quòd ſalubritatis eſſet author.

vlizibirrha, Africæ Propriæ vrbs apud Ptol. Vluſuburitanum oppidum vocatur Plinio.

vlma, inſignis Sueuiæ ciuitas, ad vlteriorem Dani ripam ſita, vbi Hylerus & Blanus amnes Danubio miſcentur, redditurque inde idem Danubius nauigabilis. Putatur autem ab vlmis ſeu vlmetis hoc nomen adepta, quòd conſtructa ſit in terra vligine plena, & apta vlmetis. Olim abbati cuidam parebat, ſed tempore Friderici tertij, ab iſta iuriſdictione Vlmenſes ſeſe exemerunt. Munſter.

vlmos Antonini, vocatur *Iltz* à Simlero, Pannoniæ inferioris vbs.

vlpia Traiana. *Vide* Zarmizegethuſa.

vlpianum, Dardaniæ vrbs in Myſia ſuperiore, Ptolem. Daciæ item oppidum apud eundem. Hanc Procopius lib. 4. de ædificiis Iuſtiniani Imper. ſcribit ab hoc imperatore reſtauratam, & ſuo nomine *Iuſtinianam Secundam* voce Latina appellatam: ſi verum eſt quod Niceph. Calliſtus dicit, duæ erant huius nominis vrbes: is enim tradit hunc Iuſtinianum in Cypro quandam ciuitatem *Iuſtinianam Secundam* nuncupaſſe in honorem coniugis, cui Cyprus patria erat. *Vlpianum* etiam Daciæ vrbs eſt apud Ptolem. quæ à mari Nigro *Czanadre*: & à Caſtaldo *Alba Iulia* interpretatur. *Vlpianam* vrbem eam vocat Procopius lib. 3. de bello Gothorum. Vlpianam villam. Iornandes, atque eam in Illyrico ponunt.

vlpianus, Iuriſconſultus, Adriani Imperatoris ſcriniorum magiſter, Tyrius fuit. Is vtitur authoritate Pomponij in libris Pandectarum. Qui quum Galliam regeret, populari tumultu excitato interfectus eſt, vt notat Raphael Volat.

vlpis, Diana apud Lacedæmonios dicta eſt, Palæph. lib. 2.

vlpon, Italiæ ciuitas.

vlubræ, arum, ignobilis Italiæ vicus iuxta Velitras, nulla alia re, quàm quòd in ipſo educatus fuerit Auguſtus, memorabilis, vt annotauit Porphyr. in illud Horatij lib. 1. Epiſt.

Quod petit hic eſt,
Vel libris animus ſi te non deficit æquus.

vluſubrum, Plinio, Vlizibirrha. Ptol. Africæ Propriæ vrbs.

vlyſſea, Hiſpaniæ Bæticæ locus, in quo Mi-

neruæ fanum. Supra Abderam in montanis eſt· Strabo.

Vlyſſes, rex Ithacæ & Dulichij inſularum, filius Laërtæ & Anticleæ, quanquam non deſunt, qui ex Siſypho conceptum velint, qui Anticleæ, cùm ad Laertæ nuptias duceretur, vim dicitur attuliſſe. Vnde Aiax apud Ouidium 13. Metamorphoſeos illi obiicit, quòd Siſyphio ſanguine eſſet genitus. Fingitur ab Homero vir multa præditus facundia, nec minore experientia, vafer conſilio, egregius bello, laborum patientiſſimus. Vxorem habuit Penelopem, Icarij filiam, ex qua Telemachum filium ſuſcepit, eámque tantopere adamauit, vt reliquis Græcorum principibus ad bellum Troianum proficiſcentibus, ipſe inſaniam ſimulauerit, futurùm ſperans, vt tanquam bello inutilis domi relinqueretur. Iunctis itaque duobus diuerſi generis animalibus, littus proſcindebat, & frugum locò ſalem ſerebat. Palamedem tamen virum prudentiſſimum latere non potuit, qui vt technam illius detegeret, aranti illi Telemachum filium in ſulco obiecit: quod Vlyſſes conſpicatus, ne filium læderet, aratrum ſubleuauit. Quo argumento facilè deprehenſum eſt, non veram illam, ſed diſſimulatam eſſe inſaniam. Pertractus itaque ad Troiam ſtrenuam vtiliſſimámque eo in bello Græcis operam nauauit. Nam & Achillem, inter Lycomedis regis filias virginali habitu latitantem, ad bellum perduxit, & ſagittas Herculis à Philoctete impetratas, ad Troiam pertulit. Cinerem præterea Laomedontis, qui ſuper Scæa porta Ilij ſeruabatur, clàm ſuſtulit, Palladiúmque vnà cum Diomede ex Troia, cæſis cuſtodibus, rapuit. Miſſus deinde explorator cum eodem Diomede, Rheſum Thraciæ regem occidit, equóſque eius abduxit, priuſquam Xanthi aquam deguſtaſſent. Erant autem hæc omnia in Troianorum fatis, ſine quibus Troia expugnari non poterat. Cum Palamede frumentationis cauſa, grauiſſimas inimicitias exercuit: eúmque tandem per calumniam circumuentum lapidibus obruendum curauit. Occiſo Achille, in armorum illius iudicio Aiaci prælatus eſt. Capta autem Troia, Orſilochum Idomenei Cretenſis regis filium, obſtantem, ne legitima pars prædæ ſibi diuideretur, exorta rixa interemit. Denique Polyxena ad Achillis tumulum iugulata, atque Aſtyanacte Hectoris filio è turri præcipitato, cùm nauim conſcendiſſet, tanquam in patriam rediturus, graui exorta tempeſtate, primùm in Ciconum littus appulſus eſt. Atque inde rurſus ſoluens, ſimili tempeſtate eiectus in Africam, ad Lotophagorum gentem peruenit: vbi cùm ſocij lotum guſtaſſent, ægrè inde potuerunt reuelli. Inde rurſus vela faciens, in Siciliam delatus eſt, vbi Polyphemi antrum cum duodecim ſociis intrauit: ex quibus cùm Cyclops ſex deuoraſſet, oculum ei eruit, præuſto ſtipite, pellibúſque arietum inuolutus, cum ſuperſtitibus antrum euaſit. Hinc in Æoliam nauigans, ab Æolo ventos in vtrem coactos obtinuit. Verùm cùm iam Ithacæ proximus eſſet, ſocij theſaurum eſſe credentes, vtrem ſoluerunt: quo facto reflantibus ventis denuò in Æoliam repulſus eſt: ſed ab Æolo abactus, deuenit ad Læſtrigonas, quos ob immanitatem fugiens, ad Circen peruenit: quæ cùm exploratores eius in belluas mutaſſet, ipſe ſumpto à Mercurio pharmaco acceſſit impauidus, & ſtricto gladio eam coëgit, vt ſocios priſtinæ formæ ſuos reſtitueret: quod cùm feciſſet, eius poſtea conſuetudine vſus per totum annum, ſuſcepit ex ea Telegonum filium. Heſiodus verò Arium & Latinum ex Circe genuiſſe dicit. Ægrè deinde ab ea dimiſſus, ad Oceanum peruenit: vnde peractis ſacris ad inferos deſcendit, ibíque de Anticlea matre, Elpenore, Tireſia vate multis de rebus certior factus, reuertitur ad Circen: & Elpenorem ſocium, qui nuper inebriatus de ſcalis deciderat, honorifica proſequitur ſepultura. Poſt hæc ad inſulam Sirenum delatus eſt, quarum cantus ne audiret, ſociis aures cera obturauit: ſe autem ad malum alligari fecit, eáque ratione illarum inſidias tutus euaſit. Inde Scyllam tranſiens & Charybdim, non ſine maximo periculo in Siciliam venit ad ea loca, vbi Phaëthuſa Solis filia cum duabus ſororibus greges patris paſcebat, à quibus vim omnem abſtineri iuſſit. Sed ipſo dormiente, ſocij fame coacti, ſuadente etiam Eurylocho, plura ex gregibus animalia mactauerunt: quod ſcelus poſtea naufragio luerunt: adeò vt ex omnibus ſolus ſit ſeruatus Vlyſſes, qui arrepto nauis malo, nouem diebus à vento & vndis huc illuc agitatus, tandem ad Ogygiam inſulam appulſus, à Calypſo Nympha ſuſceptus eſt: ſeptémque annis eius conſuetudine vſus, Nauſithoum & Nauſinoum filios, vt Heſiodo placet, ex ea genuit. Poſt hæc miſertus eius Iupiter Mercurio in Ogygiam miſſo, imperat deæ, vt Vlyſſem miſſum faciat. Confecta itaque rate, Vlyſſes rurſus mari ſe committit. Verùm cum iam Phæacia in conſpectu eſſet, ſubitò immiſſa à Neptuno tempeſtate, nauim fregit, actúmque de eo omnino fuiſſet, niſi eius miſerta Leucothoe, tabulam ei ſuppeditaſſet, cui ille innitens, incolumis in Phæacenſium portum ad nauit, ibidémque, quòd nudus eſſet, inter frondes ſeſe occultauit. Verùm non multò pòſt à Nauſicaa filia Alcinoi repertus, veſtes accepit. Deinde Palladis opera ad Aretem eiuſdem Alcinoi coniugem deductus, denuo nauem & ſocios accepit, qui eum in Ithacam reduxerunt: vbi cùm dormientem cum donis depoſuiſſet, tandem excitatus à Palla-

de ipſius monitu habitum medici accepit, hoc modo ad ſuos ſubulcos peruenit, apud quos Telemachum quoque vidit. Demum ab Eumæo porcario incognitus domum ducitur: vbi poſt multas iniurias ſibi à procis illatas, tandem ab Euriclea nutrice agnitus arma ex compoſito cum filio & duobus ſubulcis quibus ſe indicarat, aduerſus procos ſumens, eos ad vnum omnes trucidauit, atque ſic Penelopem recepit. Porrò cùm ex oraculo didiciſſet, ſe à filio interemptum iri, in locis abditis viuere decreuit. Telegonus autem filius ex Circe ſuſceptus, patrem ſuum videre cupiens, Ithacam profectus eſt, vbi cùm incognitus à domo patris prohiberetur, orta contentione, patrem incognitum ſpina venenoſa trigonis piſcis transfixit.

vlyſſis ſapientem & verè politicum virum repræſentantis, allegoriam explicat, omniáque eius præclarè geſta deſcribit N. Comes, mythologiæ lib. 9. c. 1.

vlyſſis portus, Siciliæ vrbs, Plin. ab Aretio *Longina* vocatur. Fazellus putat olim quoque *Engyon* dictam. Eius meminit Ptol. vlyſſis portus ex Iſacio *Cacra* prius nominabatur. Leander, qui deſcripſit inſulas Italicas, vlyſſis portum *Babo Raſcaranchi*, & Odyſſeæ *Porto de Pali* vocat.

vlyſbona, ciuitas in Hiſpania ab vlyſſe condita. Sunt tamen qui præcipiunt & vlyxem, & vlyxibonam ſcribi per x, ſed tales literas Græci ignorant. Aliàs vlyſſipona, Luſitaniæ metropolis, quam hodie *Lisbonam* vocant, regum Portugalliæ hodie regia eſt. Tradit vetuſtas ab vlyſſe conditam eſſe, Strabo vlyſſeam appellari ſcribit, lib. 3. vide Oliſpo.

V M

vmbilicum maris nominat Paulus Diaconus quandam Oceani voraginem, eúmque deſcribit circa Orientale littus Scandiæ. Huius meminit etiam Sylueſter Cambrenſis, & noſtro tempore Olaus Magnus, ſub nomine Charybdis. Haud procul eſt à Noruegiæ continente, reſpicitque à parte Septentrionali ſcopulum *vveeroy* dictum, latitudinis 68. partium ab Æquinoctiali Arctum verſus. Ab effectu nomen ſortitur. Eſt enim Germanici maris locus, vbi ſingulis ſenis horis, creſcente Oceano aqua deorſum in barathra deuoluitur atque demergitur, tanta vi & rotatione, támque incredibili vndarum ſtrepitu, vt facilius quis admirari quàm deſcribere poſſit. Et contrà, eadem, totidem horis Oceano decreſcente, rurſum ex imo reſurgit, ſurſúmque emergit, atque attollitur tanto impetu, vt nulla ſit tam ingentis ponderis moles, neque vllum quantumuis vaſtiſſimum piſcium genus, quod ad fundum ſubſidere queat. Omniáque tunc antea rapta abſorptáque, inter quæ interdum naues hominibus & mercibus onuſtas eructat & euomit. Patet hæc vorago in ambitu ad XL. M. P. Hinc quamplurimi omnem Oceani fluxum, & refluxum, originem habere exiſtimant. Stupendum Naturæ imperſcrutabilis miraculum. Apud Melam Anhelitus mundi vocatur. *Nares mundi*, apud Solinum. Oceani Euripum & Abyſſi voraginem vocari ſcribit Crantzius. Neque dubito etiam (inquit Ortelius) quin ea etiam quæ ex Iacobi Gnoyen, & cuiuſdam præſtigiatoris monachi relatione in G. Mercatoris vniuerſali tabula de ſubpolari regione falsò commemorantur, ad hunc locum vere ſint referenda.

vmbræ, Indiæ populi. Plin.

vmbranates, VIII. regionis Italiæ populi. Plin.

vmbranici, Galliæ Narbonenſis populi. Plin.

vmbri, Italiæ populi, Ptol. lib. 3. c. 1. hodie Ducatus Spoletanus.

vmbria, regio Italiæ inter Apenninum & mare Adriaticum ſita, ita dicta ἀπὸ τοῦ ὄμβρου, hoc eſt ab imbre, propterea quòd Vmbri omnium Italiæ populorum antiquiſſimi, inundationi terrarum, imbribúſque ſuperfuiſſe credantur, vt refert Plinius libro 3. cap. 14. Aut certè vmbria dicta eſt ab vmbra, quòd ea regio propter altitudinem montium, & vicinitatem Apennini, vmbroſa ſit. Olim trecenta oppida habuiſſe fertur, quæ poſtea Hetruſci deleuerunt. Hodie ſunt reliqua, Sentinum, Fanum Fortunæ, Nurſia, Reate, Ameria, Tiphernum, Nuceria, Aſſiſia, Tudertum, Narma, & Spoletum, à quo nunc ea regio Ducatus Spoletinus appellatur. Meminit regionis huius Lucanus lib. 2.

Iúſque ſui pulſo iam perdidit vmbria Thermo.

vmbriæ, in quadam ſpelunca vndecim millia armorum fumo igníque conſumpta ſunt. Hodie *Spoleto* vocari ex recentioribus ſcriptoribus manifeſtum eſt. *Ombria* Græcis dici. Plin. teſtatur, *Ombros* & *Ombricos* vocat. Stephanus eius incolas, quos Liguribus finitimos facit Halicarnaſſ. 1. *vmbriam quam Tribum Sappianam vocant*, inquit Liu. lib. 31.

vmbricorum, regio Scythiæ eſt apud Herodotum, *Crabaten* ſiue *Croatiam* interpretatur Peucerus in ſuo libello de dimenſione terræ inſcripto.

vmbro mons, Tuſciæ locus eſt apud Antoninum, *S. Quirico* putat Annius in Senenſi territorio oppidulum.

vndalus, vrbs Galliæ Narbonenſis ad confluentia Sulgæ in Rhodanum, ſita, Strab. lib. 4. Hunc Paradinus ſcribit hodie *Pons Sulgæ* vocari. Intercidiſſe vrbem inquit Scaliger in ſuo Auſonio, hodiéque eum locum dici *Portus Trallia*. Idem addit *vindelum* à Floro & *vindalium* in Epitoma Liuiana nuncupari, ſic quoque Oroſius vocat lib. 5. cap. 13.

vmbro, Steph. nomen fluuij Inſubriæ naui-

gabilis, qui & Lamber à Plinio dicitur.

V N

vndecim viri, Athenis à Themiſtocle & Ariſtide ſunt inſtituti, ſinguli quidem ex ſingulis tribubus, & ſcriba vndecimus cum eis adnumeratus. In legibus Solonis vndecim viri nominantur: ſed ad eas leges multa ex poſteriore Repub. ſunt adiecta, & hic à Solone nuncius induci non potuit, qui quatuor tantùm tribus probauit. Horum munus fuit carcerem cuſtodire, captiuum elapſum conquirere, atque in carcerem redigere, contra fures & graſſatores actionem & habere & ad ſe trahere, & damnatos vltimo afficere ſupplicio. Pollux. Plato in Apol. Socratis. Demoſt. in Timocratem.

vnelli, populi ſunt inter Celtas ex maritimis ciuitatibus Oceanũ attingentibus, proximi Andibus, Venetis, Oſiſinis, Lexobiis: inter ciuitates Armoricas numerati. vulgò, *Le pays du Perche*.

vni, populi qui mari Cronico vicini, Caſpium accolunt, quos quidam Turbas vocari exiſtimant, ſunt Hungari. Quidam primam ſyllabam aſpirant Hunni. *Saberi*, Nic. Calyſto teſte, dicuntur: & *Onogori* Agathiæ, *Vnni, Huni & Auares* iidem ſunt Eginartho cum *Hungaris* hodie. Hungaros *vgros & Magores* quoq; appellat idẽ. Hunnos *Chunos* apud Ptol. vocari vult Peucerus.

V O

voberca, villa eſt iuxta Bilbilem amnem curſu fluminis, vmbra arborum, & frigiditate ſcaturientium fontium amœniſſima; Martial. *Bobierca*, hodie.

vobiſcus Iulius Tullus, conſul, ab vrbe condita 281.

vobrix; Mauritaniæ Tingitanæ oppidum Ptol. *Lanta*. Marmolio.

voca, Calliacorum Lucenſium, in Hiſpania Tarraconenſi vrbs. Ptol.

vocates, populi inter Aquitanos, proximi Hiſpaniæ citeriori: ab his fortè Voſcones dicti Ciuitas eſt epiſcopalis in prouincia Auſcitana, quos Baſarenſes dicimus, *Baſas* vulgò.

vocerius mons in Heluetiis, Tacit. *Borzberg*, Schudo.

vocontij, Galliæ Narbonenſis populi, vt ſcribit Mela lib. 2. in deſcriptione Galliæ Narbonenſis.

voconia. vide Bonna.

vogeſus; mons eſt Galliæ Belgicæ, Sequanos & Lingones diuidens à Mediomatribus, Araris & Moſæ fontibus inſignis. Lucan. l. 1.

Caſtráque qua Vogeſi curuam ſuper ardua ripam
Pugnaces, pictis cohibebant Lingones armis.

Mont de faucilles dicitur Pineto. Separat Burgundos à Lotharingis, atque Elſatiam ab ipſis Lotharingis, vt habet Lupanus in ſuis commentariis in Tacitum. Vogeſi montis ea pars, vnde Moſella fluuius oritur, *Kratzer* vocatur ex libello Magni Gruberi, in quo Rhenum deſcribit in Lotharingiæ Corographicá tabula. Hunc tractum *Eſtaye* Gallicè & *Auff der Stay* Germanicè appellari notat Ortelius, proximè ſunt montes *Ballons* dicti.

vogia, Turdulorum in Bætica oppidum, Ptol.

vogiſonus, ſiue Vogiſolus, lacus in Patauino agro. Plin.

vol, Ptolemæo vrbs in Africa Propria.

volana, Samnitum vrbs à Caruilio capta. Liu.

volaterra, vrbs à Florentinis occupata, anno ſalutis 455.

volaterræ, ſeu Volaterrana vada, Hetruriæ oppidum ad Cecinam fluuium, vt ſcribit Plin. libro 3. c. 5. hodie, *volterra*. Volaterranus, hinc oriundus, tradit eam aliquando à Pannonibus euerſam, ſed paucis poſt annis ab Othone 1. Imp. reſtitutam, & ſuo nomine *Othoniam*: ſed à poſteris corruptè *Antonianam* appellatam. *volaterrana vada* etiam à Plinio & Rutilio deſcribuntur, ad oſtia Cæcinnæ fluminis, quæ *vada* ſine cognomine ab Antonino vocantur.

volcæ, populi Galliæ Narbonenſis, Volcarum nomen trans Rhodanum in occaſum celeberrimum fuit; ſicut citra, Saliorum ſiue Solium, Ptolemæo teſte lib. 2. c. 10. *volgæ* etiam dicuntur. *vluſcos* apud Dionyſium dici annotauit Helias Vinetus in Eutropium. *Auignon* hodie in eorum loco eſſe ſcribit Marlianus.

volcarius Conſul, impediit ne Catilina ob accuſationem repetundarum peteret conſulatum, Pædianus. Volcatius Gallicanus quintum conſul ſcripſit vitas imperatorum ad Diocletianum, Eius tantùm extat nunc Auidij Caſſij vita. Volcatius Terentianus hiſtoriam ſui temporis, id eſt Gordianorum, ſcripſit, ac dicit Gordianum ſeniorem, vultum Cæſaris Auguſti valde retuliſſe. Author Capitol.

volcatius Epidius grammaticus, ſcripſit res geſtas Pompeij Magni & eius patris, primus Libertinorum qui hiſtoriam ſcripſerit, cùm ab optimo quoque ſcribi ſolita ſit, vt ſcribit Cornelius Nepos. Ludum aperuit, docuitque inter cæteros N. Antoninum & Auguſtum. Ex Tranquil. Volcatius Sedigitus in lib. de poëtis, quid ſentiat de his qui comœdias ſcripſerunt aliquot verſibus monſtrat.

volcentani, Lucanorum populi. Pli.

volci; Ptolemæo de Plinio, Italiæ in Latio populi, *Gaiete* Pineto. *Bucluſci* ſcribit Suidas, ſine b ſcribit Halicarn.

volciani, Liuio Hiſpaniæ Tarraconenſis populi, circa fontes Guerbæ fluminis, hodie, *villa dolce*.

Volduminanus, conſul, ab vrbe cond. 1024.

volerius, Corſiæ fluuius. Ptolem. *Fiuminale* Leandro *Rigi* Pineto.

volgæ, ſeu Volcæ, ſunt populi prouinciales, non longè ab Arecomicis, qui nunc Auenionenſes ſunt, Nemauſenſibus & Bæterrenſibus proximi. Hos Rhodanus fluuius alluit, poſthac Liguſticum mare influit. Ciuitas eſt Epiſcopalis, in qua Romani Pontifices ſederunt magno totius Italiæ incommodo, maiore vrbis Romæ, tenuere 70. & amplius annos, donec Italiæ reſtituti ad hanc diem manſere.

volgeſia, Babyloniæ regionis ad flumen Baarſarim vrbs Ptolemæo. *vologeſocerta* à Plinio vocatur li.6. c. 26. *vologeſia* apud Ammianum lib.23. legitur. *Bologeſia* Stephan. eſt, idem habet *Bologeſiphoram* vrbem, ſed ea Perſidi adſcribit.

volgina, Poloniæ regio inter Lithuaniam & Podoliam iacens ad Orientem, omnium rerum propter agri fertilitatem abundans, & oppidis caſtelliſque frequens. Cromerus.

voliba, Ptolemæo Dumniorum vrbs, in Albione inſula, *Bodman* Villanouanus appellat, *volimutz* Camdeno eſt.

vologeſes, Parthorum imperator, anno ſalutis 50.

vologeſi, ſeu Volgeſia, aut vologeſocerta, Babyloniæ regionis ad flumen Baarſarim vrbs Ptolemæo. Stephan. Plin.

volones, dicti ſunt ſerui, qui bello Punico, cùm deeſſent qui ſcriberentur, pro dominis pugnaturos ſe polliciti, in ciuitatem recepti ſunt: & Volones appellati, quia hoc ſponte voluerunt. Feſtus. Liuius. Volones liberi eſſe iuſſi.

volſci, populi in Latio vltra Circeios, teſte Plin. lib.3. cap.5. Virg.2. Georg.

Aſſuetúmque malo Ligurem, volſcóſque Verutos.

Ex Volſcis fuit Camilla, quæ Turno aduerſus Æneam ſuppetias tulit. Item.7. Æn.

Hos ſuper aduenit Volſca de gente Camilla.

De his ſcribit Pompon. Mela l.2. in deſcriptione Italiæ.

volſinienſium Lucus, qui hodie *Boſco di Monte Fiaſcone* nominatur: in Tuſcia eſt, authore Leād.

volſinium, Ptolemæo libro 3. cap.1. Tuſcorum vrbs, hodie *Bolſena*. vide Vulſinij & Vulſinus.

voluminæ Fanum, Liuio lib.5. locus eſt Etruriæ, ſunt qui putent Viterbum hodie hunc locum occupare. Alij *Maſſa* nunc ibi extare dicunt, in Senenſi territorio.

voluce, Hiſpaniæ vrbs inter Cæſar auguſtam & Aſturicam. Antonin.

voluntij, Hiberniæ populi. Ptolem.

voluptia, voluptatis dea habita eſt.

voluſia. xxx. Romanorum imperator, regnauit annis 11. an. ſal. 253.

voluſius, poëta quidam ineptus fuit, patria Patauinus, qui Ennium ſequutus, rerum geſtarum populi Romani Annales carmine ſcripſit. Catullus de Smyrna Cinæ,

At Voluſi annales Paduā morientur ad ipſam,
Et laxas ſcombris ſæpe dabunt tunicas.

Et alibi,

Annales Voluſi, cacata charta.

voluſius Saturnius 11. conſul ab vrbe condita 745.

vomanus, Piceni fluuius: Plin. *vomano*, hodie Alberto, Leandro teſte. *Trunoum* habet hoc tractu Strabo libro 5. quem idem L. Albertus eundem cum Vomano eſſe ſcribit.

vonones Parthus, obſes à patre Phraate Romanis datus, in regnum repoſcitur: mox ſpretus à ſuis ab Artabano regno exuitur. Cor. Tacit. libro 2. Iuſt. 42.

vopiſcus, dictus eſt hiſtoricus quidam, qui de imperatoribus ſcripſit.

voranus, Qn. Luctatij furaciſſimus libertus quem numerarius nummos de menſa ſubtrahentem, & in calceos infarcientem deprehendit. Cœlius lib.10. cap.49.

voreda, Angliæ vrbs, apud Antoninum. *Old Carlile*, Camdeno.

vorganium, Galliæ Lugdunenſis vrbs in Oſiſmiis, Ptolem.

voturi Galli, qui Galatiam quondam tenuerant. Plin. & Solin.

vlpis Diana, apud Lacedæmonios dicta eſt. Paleph. lib.2.

V R

Vr, vrbs Chaldæorum, vnde Thare pater Abraham, Geneſ.11. Pater Eliphal. 1. Paral.11. Lat. ignis, vel lumen, aut lux, ſignificat etiam vallem. *Vre* habet Ioſephus. *Orchoe* Ptolemæi eſſe ait Villanouanus. *Vr*, Perſicum caſtellum habet Ammianus libro 25. Euſebius de præparatione Euangelica 9. c.4. eius meminit, ſicque legit, In *Caminine*, Babyloniæ vrbe, quam alii *vrien* vocant: quod nomen Latinè Chaldæopolim ſignificat, ait Eupolemon.

vra locus ad Euphratem, in quo is reuerſus ad Orientem relinquit Palmyrenæ regionem. Plin.

vragus, Plutonis cognomen eſt, ab vrgendo (vt quibuſdam videtur) impoſitum, quòd omnium deorum maximè nos vrgeat. Nos Græcam vocem eſſe malumus. Apud illos enim οὐραγὸς dicitur, qui in acie extremam agminis partem ducit. Vnde non inuenuſtè ad Ditem transfertur, qui poſtremum humanæ fabulæ actum excipit.

vrania, ſiue Vraniæ, vna Muſarum, Iouis & Mnemoſynes filia, cui Aſtrologiæ inuentio tribuitur. Vnde & Vraniam ciuem putant quaſi τὰ ἄνω ὁρῶσαν, hoc eſt, ſublimia ſpeculan-

rem.Ouid.lib.5. Faſtorum.

Excipit Vrania fecere ſilentia cuncta.

Vranopolis, Pamphiliæ vrbs. Ptolemæo in Atho monte, Plin.

Vranus, pater Saturni, quem Latini Cœlum vel Cœlium appellant. Huic Saturnus filius virilia dicitur excidiſſe, quæ in mare proiecta, & fluctibus agitata, ſpumas ediderunt, ex qua Venerem natam volunt, quæ idcirco Græco nomine dicitur Aphrodite.

Vraranes, Perſarum rex, regnauit annis III. anno ſal.274.

Vraranes Seganeſſa, Perſarum rex, regnauit menſes IIII. anno ſal.292.

Vratiſlaus, Moguntiæ ab Imperatore Bohemorum rex primus deſignatus, anno ſal.1085.

Vrbanus XVI. Roman. Epiſcopus, annis VIII. anno ſal. 225.

Vrbanus II. pontifex CLX ann.XII.menſes IIII. dieb.XIX. anno ſal.1088.

Vrbanus III. pontifex CLXXIII. annis II. anno ſal.1165.

Vrbanus IIII. pontifex CLXXXIII. annis III. menſe I.dieb.IIII. anno ſal.1261.

Vrbanus V.pontifex CC. annis VIII.menſ.IIII. anno ſal. 1362.

Vrbanus VI.pontifex CCII.annis XI.menſ.VIII. anno ſal. 1378.

Vrbara, oppidum in Mauritania Cæſarienſi. Ptolem.

Vrbata, Pannoniæ vrbs, apud Anton.

Vrbathinæ, Indiæ extra Gangem vrbs, Ptol.

Vrbi, Indiæ populi. Plin.

Vrbiaca, Hiſpaniæ vrbs inter Liminium & Cæſar auguſtam. Anton.

vrbicus, Hiſpaniæ vrbs apud Liuium, *Arbecua* Anton. Beutero, & Cluſio dicitur.

vrbicus, Hiſpaniæ fluuius, circa Aſtorgam, hodie *Orbego*.

vrbinia, Veſtalis virgo, amiſſæ caſtitatis ergo viua defoſſa eſt, ab vrbe condita 282. vide in verbo Tutia.

vrbinum, Italiæ oppidum in Vmbria, à qua Vrbinates. Plin.lib.3.cap.14.

vrbone, Turdetanorum in Bætica vrbs. Ptol.

vrbs vetus, hodie dicitur ea vrbs Holſatiæ, quam Saxones *Aldenburg*, Dani *Brannesia*, & Vvandali *Stargard* vocant, Crantzius.

vrbs, Liguriæ fluuius eſt Claudiano de bello Getico eo verſu,

Peruenit ad fluuium Miri cognominis Vrbem. *Virba* vel *Orba* hodie vocari credit Ortelius, à Tanaro amne in Padum defertur.

vrbubuma, Æthiopiæ ſub Ægypto oppid. Pli.

vrce, vrbs Tarraconenſis Hiſpaniæ, Ptolem. lib.2.cap.6.hodie *Aquile*.

vrceſa, Celtiberorum vrbs in Hiſpania Tarraconenſi. Ptol. *Velez* Cluſio.

vrcinium, Corſicæ inſulæ oppidum, Ptolem. Gincrca Nigro: *Aiaz* Pineto.

vrema, Syriæ vrbs ad Euphratem. Ptolem.

vrgella, Vaſæo dicitur Arragoniæ vrbs in Hiſpania Tarraconenſi, quæ hodie *vrgel* vocatur. Ilergetum vrbem eam dicit Florianus.

vrgenum, Straboni Galliæ Narbonenſis vrbs Ernaginum, Ptol. *Arnagiuum* Anton. eſt Siml.

vrgi, Sarmatiæ gens inter Iſtrum & Boriſthenem. Strab.

vrgia, cognominatum *Caſtrum Iulium*, oppidum Gaditani conuentus, Plinio lib.3. cap.1. Hanc autem eſſe putant, quam Strabo *Oriam* vocat, teſte Hermolao, Villanouanus putat *vrim* Ptolemæi eſſe.

vrgo, maris Tyrrheni inſula, apud Plinium *Gorgon* vocatur à Rutilio Numatiano, *Gorgona*, Pineto & Ptolem.

vri, gens circa Pontum Euxinum & Indum fluuium. Orph. Plin.

vri, filius Hur filij Caleb, ex Ephrata vxore. 1.Paralip.2. Pater Gaber. 3.Reg.4. Lat. idem ſignif. quod Vr.

vria, ſiue Vrias ſacerdos quidam, Iſa.8.4.Reg. 18. Propheta, filius Semei, de Cariath-iarim Ierem.26. Maritus Beth-ſabee, 2.Reg.11.1.Paral.11. Lat. ignis ſiue lumen aut lux Domini.

vricouium, Angliæ oppidum, quod Humf. auctore, Britannis *Ymvvitthig*, & Anglis *Vvrekecheſtre*, & contracte *Vvrockceſtre* dicitur, olim verò *Pengvuern*. Viroconium Ptolemæi in Cornauiis putat Simlerus.

vriel, pater Maacha ſiue Michai matris Abiam regis Iuda. 2.Par.13. qui 3.Reg.15. dicitur Abeſſalon, filius Thabath. 1.Paral. 1.Lat. ignis ſiue lumen aut lux Dei.

vrien. Vide Vr.

vrij, Iouis templum. Steph.

vrinarius Largus Quintianus, Cos. ab vrbe condita 987.

vrites, apud Liuium 42. ſunt Italiæ Exterioris populi.

vrium, Hiſpan. vrbs, vt ſcribit Ptol. lib. 2. c.4. Aurienſis alio nomine dicta. *Oria* Villanoua.

vrius, Allemanorum rex, Amm. Marcel. li.16.

vrolanium, Ptolem. lib.2.cap.3. aliis Verulanum, Britanniæ inſulæ ciuitas: vulgò, *S. Albon*.

vrſa, ſidus cœleſte, figuram habens ſimilem plauſtri, vnde antiqui Græcorum ἅμαξαν, hoc eſt plauſtrum dixerunt. Noſtri quoque à bobus iunctis, Septemtriones appellarunt, id eſt, à ſeptem ſtellis, ex quibus quaſi iuncti triones figurantur. Sunt autem duæ vrſæ, maior & minor, quas Græci ἄρκτους vocant, de quibus alibi.

vrſa Baluia, Picenorum vrbs, Ptol. lib.3. cap.5. hodie *vrbſa*.

vrſelia vel Vrania, vulgò Vri, Heluetiæ oppidum, quartum obtinuit in Siluanorum fœdere locum anno M. CCC. XV. ſitu & natura loci munitiſſimum. Habet enim à meridie Gothar-

di montem, ab ortu Criſpaltum, ab Occaſu frigidiſſimum illum & aſcenſu difficilem, Furcam, hoc eſt, montem bicornem : à Septemtrione lacum Lucerinum reſpicit. Celebri Heluetiæ fluuio Vrſa, vulgò *Ruſs*, alluitur.

vrſicinus, Alemanorum rex, Ammian. Marcell. lib. *19*.

vrſina. vide Berna.

vrſinus, XXXVI. Rom. epiſcopus. an. ſal. 386.

vrſo Colonia, Straboni, quæ & *Genua* Vrbanorum, Hiſpaniæ Bœticæ vrbs, apud Plinium. *Oſſuna* hodie putatur. *vrſon* in antiquis huius loci lapidibus ſcribi tradit Nauagierus *vrſao* eſt Hirtij.

vrſus, conſul, ab vrbe condita 1090.

V S

Vſbium, Germaniæ vrbs iuxta Danubium, Ptolem. Lazius in Auſtria ponit, & *Perſenburg* vocat.

vſellis, Ptolemæo Sardiniæ oppidum, quod *Boſſa* Nigro eſt.

vſipetes, populi Germaniæ Tranſrhenani, qui cum Tenechteris & magna multitudine hominum à Sueuis diu agitati, & triennio vagantes, Rhenum fluuium trãſierunt, non longè ab oſtio vbi mare influit, & Menapiorum agros vtramq; fluminis ripam incolentes, occuparunt. Hos deuicit Liuius Druſus, anno ſal. *525*. Hos Plutarchus in vita Iulij *Huſipas* vocat. Vſipetes putat Vvillichius eoſdem eſſe cum *vſipiis* Taciti, & *viſpis* Ptolemæi: item *Siſypetibus* Appiani, Vſipij tamen & Vſipetes ſunt apud Tacitum diuerſi populi.

vſo, vir inſignis, & antiquiſſimus, qui primus tegmina corporis, ex pellibus ferinis confeciſſe dicitur, Euſeb. lib. *1*. præpar. Euang. Adamus tamen, omnium hominum primus & humani generis propago, pelliceam ſibi veſtem confecit: quod proculdubio veſtes faciendi poſteris exemplar extitit. D. Hieron.

vſtica, mons in Sabinis, cuius meminit Horatius 1. Carm. Ode 17. *vtrumque dulci Tindari fiſtula Valles & Vſticæ cubantis, Leuiæ perſonuere ſaxa*. Cubantem, inquit Porphyrio, dixit, ad reſupinam eius regionem attendens.

V T

Vthai, viri nomen 1. Eſd. *8*. 27. Lat. peruerſitas, aut hora vel temporalis.

vtica, Ptolem. *ὐτίκη* Stephan. vrbs Africæ Propriæ, ad Bagradam fluuium ſita, proximam Carthagini obtinens dignitatem, eâque exciſa, Africæ totius caput: in qua Cato Vticenſis, victo iam Scipione, necem ſibi conſciuit, Lucan. lib. *6*.

-- proh triſtia fata
Non Vticæ Libycæ clades, &c.

Ityca habet Ptol. *Ponto Farina* Fazello dicitur.

Mazachates locus nunc vocatur, inquit Niger, oppidum enim deletum eſſe ait.

vtinum, Italiæ oppidum iuxta Aquileia, vbi principum Auſtriæ opus inſigne admodum, & arce in mediæ vrbis, edito colliculo cõſpicuum, vt ſcribit Vadianus: incolis *vdine* vocatur. Lazius eam ſcribit quoque *vdinum*, & Germanis *vveyden* nominari.

vtricesium, vrbs Batauorum, Epiſcopali ſede nota, quam & *vvilteburgum* fuiſſe vocatam Anton. lib. 18. & Rhenan. ſcribunt: ex Sigiberti fortè Chronico, vbi dicit Vvilebrordum à Sergio Papa Epiſcopum conſecratum in loco Vvultaburch dicto, qui nunc Vltraiectum dicitur, à nomine gentis Vultarum, & traiecto compoſitum, quaſi Vultarum, oppidum. *Antoniam* ab initio vocatam aſſerit Hortenſius.

V V

Vvagri, Germaniæ populi, *Holſater*, in Daniæ regno, Albert. Crantzio. Idem horum regionem *Holſatiam Tranſ-Albianam* (quòd trãs Albim fluuium ſita ſit) & *Nord-albingam* (quòd trans Albim verſus Septemtrionem, quem Germani *Nord* vocant, expoſita ſit, vocat.

Vvalachthia, Zelandiæ primaria inſula. Vide Zelandia.

vvalia, Gothorum rex, Rogerico in regno ſucceſſit. Iornand. an. ſal. 417.

vvaliæ princeps, natu maior inter Anglos dicitur, anno ſal. *356*.

vvalis, ſeu vacalis, eſt pars fluuij Rheni quam Moſa fluuius recipit, antequam in Batauos & mare Oceanum fluat: & eſt diœceſis Traiectenſis, propè Nouiomagum oppidum, & Traiectenſem vrbem, nomen retinens.

vvandalus, rex Aſſyriorum, apud Thuyſcones regnauit anno mundi 2265.

vvandali & Aliani cum Alarico rege Italiam ingreſſi, ab Honorio ſedem cùm expeterent, Gallias precariò obtinuere. Pompon. in Theo. Blond. lib. 1. Decad. 1.

vvemaria, elegãs Thuringiæ oppidum, quondam peculiaris comitatus nomen, iam verò Saxoniæ ducibus ſedem & domicilium præbet: qui magnificum in eo palatium habent, ex quadratis & formatis ad lineam ſaxis nitidè ædificatum, & pomarium omni arborum genere ſumma induſtria conſitum, quòd Ilma fluuio, qui in Salam tandem ſe recipit, irrigatur.

vvelffo, Bauarorum dux, anno ſal. 1071.

vveſalia inferior, ciuitas Cliuenſis, eſt clara opibus, dignitate, ædificiis & mercatura. Ad eius mœnia amnis Lupia coniungitur Rheno, qui ſæpius ab origine ſua tramite varians, ab hac demum vrbe, cui maxima affert commoda, ad Occidentem, vbi & mare ingreditur, curſum inſtituit. Eſt item Vveſaliæ memorabile Gerontiocomion, vbi ſenio, & ætate confectis viris, vitæ

vitæ neceſſaria liberaliſſimè ſuppeditantur.

Vvidius Quadratus II. coſ. anno ſal. 106.

Vvido, Tuſciæ Marchio, Ioannem cepit, & in vinculis ſuffocauit, anno ſal. 928.

Vvilhelmus: Holandiæ Comes, Romanorum rex electus, anno ſalutis 1249.

Vvilhelmus, Northmanorũ Comes, cum Francis Angliam intrauit, regem eorum Araldũ vicit, Anglos cæcidit, ſuperauit, ſibi ſubiecit, quibus annis XXVI. imperauit. Paul. Æmil. lib. 3.

Vvilhelmus, Thuringorum Marchio, fame expugnatus, ſeſe dedidit, an. ſal. 1059.

Vvilhelmus, Achaiæ princeps, regno ſpoliatus à Michaele Palæologo, an. ſal. 1260.

Vinuli, poſtea patria lingua Longobardi, à longis barbis vocati ſunt, vt refert Sigebertus. Item Viterbienſis, qui eos *Vinulos* ſimplici v, ſcribit, addítque Vinulorum lingua *Lang* longa, & *Bart* barba, interpretari. Eorum lingua fuit Germanica. Longobardi per a habet Tacitus.

Vviticbindus, à Chunrado exorſus eſt hiſtoriam rerum Saxonicarum: priorum tamen rerum pariter mentionem facit. an. ſal. 913.

Vvirtembergenſis Ducatus, circularem habet quaſi ſitum, complectitúrque ciuitates & oppida plurima, multa caſtra & monaſteria, villas & vicos penè infinitos, præter tres ciuitates imperiales, Eſtingam, VValam & Reuelingam, quæ intra ditionem Principis ſuum habent ſitum, & proprias iuriſdictiones. Præſtantiores autem eius ducatus ciuitates ſunt, Tubinga, vbi Academia: & Sturgadia: vbi Principis ſedes. Munſter.

Vvirtzburgum. Vide Herbipolis.

Vviſmaria, in Ducatu Megaloponenſi clari nominis ciuitas, circa annum Chriſti 340. ædificata. Anno 1262. tota incendio periit, ac tum multò quàm antè magnificentius extructa, lapideis ædibus decorata eſt. Theatrum vrbium.

Vviteberga, oppidum in Saxonia ad Albin. temporibus noſtris domicilium Ducum ſuperioris Saxoniæ, à VVitikindo, i. Saxonum Chriſtiano principe (vt quidam putant) ſic appellatum, & hodie propter Academiam celeberrimum. Theatrum vrbium.

Vulcani inſula, Ptolemæo & Liuio prope Siciliam. *Volcano* Leandro.

Vulcanus, deus ignis præſes, filius Iouis & Iunonis, qui à parentibus ob deformitatem (licet alij alias cauſas afferant) cælo deiectus eſt in Lemnum inſulam, vbi ab Eurynome Oceani filia & Thetide nutritus eſt: vel, vt alij volunt, à ſimiis. Ea autem ruina, qua decidit de cœlo, claudus factus eſt. Officinam habere fertur in Lemno vnà cum Cyclopibus ſuis miniſtris: fingitur faber deorum, Iouíque fulmina & diis arma aduerſus gigantes dicitur fabricaſſe: ad menſam tamen deorum non eſt admiſſus, quinetiam cùm Mineruæ nuptias ex petiiſſet, repulſam paſſus eſt. Vnde Virgilius Ecloga 4.

Nec Deus hũc menſa, dea nec dignata cubili eſt.

Tandem vxorem duxit Venerem, quam cùm poſtea cum Marte in adulterio deprehendiſſet, ambos adamantinis catenis colligauit, nudóſque, vti erant, diis deridendos exhibuit. Artis fabrilis præſtantia omnes creditur ſuperaſſe: quo fit, vt quicquid artificiosè ex metallo vnquam fuit fabricatum, ad Vulcanum referatur authorem: quo in genere ſũt monile Hermiones, corona Ariadnes currus Solis, Achillis & Æneæ arma, & id genus alia non pauca. Vulcani allegoriam, triplicem deſcriptã cõcinnè reperies apud Io. Tzetzem in Poem. Gr. Alleg. præcipuè à ver. 175. in edit. & verſ. Morelliana, his Senariis. *Vulcanus at ſubtilis eſt vis ſanguinis,* αἱματῶν λεπτῶν ὕδα [Sic leg. in Græc.] *Quæ commode deducta pérque arterias Diffuſa percutit Iouis caput aſcia. Hoc obſtetricatur Mineruam, vt fabulæ narrant: cerebrum námque quod gelidum ſolet *eſſe, tenuis feruore ſanguis temperans, Educit in lucem prudentiæ, è notionũ quæ apud eam ſunt partubus.* & v. 245. *Vatéſque memorant Mulcibrum claudum eſſe vim Motus creantis formam ab hyles ſordibus. Hanc ſpiritus quidam agit in igne, qui latet, Ad opuſque Mundi motionem concitat.* & v. 416. *Vulcani & hinc proiectiones vi Iouis, Quia cauerat matri, fugeret vt vincula*: &c. pag. 16.

vulcanalia, orum, pluralis numeri, generis neutri, feſta Vulcano dedicata: Columella lib. 11. cap. 3. *Cæterum Auguſto circa Vulcanalia, tertia ſatio eſt.*

vulſinij, Tuſciæ oppidum opulentiſſimum totum fulmine concrematum, Pli. li. 2. cap. 53. Huius meminit & Strabo lib. 5. Vide Volſinium.

vulſinus, lacus in Hetruria à Vulſinij oppido, cui adiacet, nominatus: piſcium fertilis. Vulſinij enim oppidum fuit opulentiſſimum, à quo Vulſinienſes dicti ſunt. Et Vulſinienſis lacus, apud Columellam libro 8. cap. 16.

vultur, mons eſt in Apulia, in quo ſe dicit fuiſſe educatum Horatius 3. Carm ode 4.

Me fabuloſa Vulture in Apulo Altricis, &c. & Silius lib. 8. *-- fluctúq; ſonorum Vulturnum. Accola Vulturni. --*

Plin. li. 3. ca. 3. Mela li. 2. Eſt & Vulturnum, Hetruſcorum oppidum, teſte Liuio lib. 4. ab vrbe. Vocatur autem à Leandro *Caſtello al mar di Botorno. Volturnum* per o ſcribit Varro.

vulturnus, ventus ab ortu hyberno ſpirans quem Græci Eurum vocant, teſte Pli. li. 2. ca. 47. Eſt item Vulturnus, fluuius Campaniæ, qui per Capuam fluens, circa Cumas in mare illabitur Virg. 7. Eneid. *-- amniſque vadoſi*

Niger dicit eũ à Plutarcho *Lothronium* Georg. Fabricius *Nataronum*, dictũ. *Holothronus* eſt in vita Fabij Maximi. Vulturnum mare habet etiam Plinius ad huius fluminis oſtiũ *Caſulinum* hoc flumen vocatur ab Agathia li. 2. ab vrbe forte in eius ripa ſita. Cõſt. Porph. *Caſudinũ*, 2. Them. 11.

Vvormatia ad Rhenum, venuſtiſſima Vangionum ciuitas. originem ſumens, vti ſcribitur, à Treuirenſibus, quibus tributum annuum pendit: deinde Romanis ad Attilam vſque ſubdita: ab eo, cum multis aliis Rheni vrbibus ſubuerſa: iterum à Galliarum rege Clodoueo inſtaurari cœpta à Brunichilde regina venuſtè illuſtrata, ac Galliæ regum ſedes effecta eſt, qui caſtrum regium ibidem conſtruxerunt, ea parte vbi nunc noua VVormatienſis curia conſpicitur: quod tẽpore Caroli magni flamma in cineres redegit, Archiepiſcop. VVormatiæ Moguntiam tranſlatus eſt, an. ſal. 779. B. R. Irenicus vulgò *Vvormes*.

V X

Vxama, oppidum Hiſpaniæ citerioris, vt ſcribit Plin. lib. 3. cap. 3. *Oſma* hodie Cluſio.

Vxela, inſulæ Britanniæ vrbs, vt ſcribit Ptolemæus li. 2. cap. 3. *Kreckhornvvel* apud Villanou.

Vxellodunum, oppidum in finib. Cadurcorum inter Celtas, non longè à Gallia prouincia Romanorum. Cæſar li. 8. vulgò *Cadenac en Quercy*.

Vxentum, Salentinorum vrbs Ptolemeo, *Vſento* nouo nomine vocat Leander.

Vxiſama, apud Strabonem numeratur vltima earum inſularum, quas Pytheas tridui nauigatione ab Occidentaliori Hiſpaniæ parte verſus occaſum abeſſe ſcribit. Eſt fortè earum Occidentalior, quæ ab Hiſpanis *Açores* appellantur.

V Z

Vzal filius Iectan. Gen. 10. Lat. ambulans, ſeu velificans aut diſtillans.

Vzecia, Africæ propriæ vrbs Ptolemæo, videtur *Vſceta* apud A. Hirtium.

Vzia, rex, Amaziæ filius, initio regni iuſtus, Philiſtæos, Arabes, Ammonites ſubiecit, tributarios fecit, ciuitatem Hieruſalem reſtaurauit. Demum ex opulentia in ſuperbiam lapſus ſacrificare volens in aureo altari, lepra percuſſus eſt, à ſacerdotibus è ſacrario pulſus. Terræmotus factus, mons non in loco qui Eroge dicitur, ſciſſus fuit. Ioſeph. li. 9. ca. 11. 2. Paral. 26.

Vzita, Africæ Propriæ vrbs, apud Ptol. & Dionem. *Vxias* habet Strabo, dicitque delatam eſſe à Cæſare in bello, quòd cum Scipione geſſit. *Vcitana* Plinio vocatur.

X A

XAlo, vicus in magno campo ſitus videtur inter vtramque Galilæam. Ioſeph. 3. belli Iud cap. 2.

Xanthe, es, Nympha marina Oceani & Tethyos filia, a rufo ſiue flauo co ore dicta. Heſiod. in Theogonia. Hæc a Virgilio Xantho appellatur, 4. Georg.

Drymoq; Xanthoq; Lygeaq; Phyllodoceque,

Olim ſic vocabatur Troas, regio Ilij. Stephan.

xanthia, locus Thraciæ apud Nicetam Epiſcopalis, locus apud Curopalatem.

xanthi, populi ſunt in Aſia, qui cùm eorum vrbs ab Harpago, Cyri regis præfecto, obſideretur, vxores ſuas ac ſeruos vnà cũ ſuppellectili in arce poſuerunt, eámque igni ſuccenderunt: deinde omnes pariter contra Harpagum irruentes, interfecti ſunt, vt ſcribit Herodot. libro 1. ξάνθοι, Stephano populi ſunt Thraciæ.

xanthias Phoceus honoratus eſt ab Horatio ode cultiſſ. & amœniſſ. quarta nimirum lib. 11. Carm. cuius feſtiuum exordium eſt, *Ne ſit ancillæ tibi amor pudori.*

xanthippus, Lacedæmoniorum dux, accerſitus à Carthaginenſibus contra Luctatium conſulem pugnauit. Volat.

xanthippe, vxor Socratis philoſophi. De qua Gellius: *Xanthippe, Socratis philoſophi vxor, moroſa admodũ fuiſſe fertur & iurgioſa: irarumque & moleſtiarũ muliebriũ per diem, pérque noctem ſcatebat:* Et reliqua. Legito ipſius Gellij li. 1. c. 17.

xanthus, vrbs Lyciæ Straboni, quam *Arnam* olim vocatam Stephanus ſcribit.

xanthus, filius Tremili & Praxidices in Lycia natus. Steph. in Tremile.

xanthus, fluuius Troadis, idem cum Scamandro: ita dictus, teſte Ariſtotele de Hiſtoria animal. li. tertiò, quòd ouium vellera rufo inficiat colore. ξανθοὺς enim Græci dicunt, quod nos rufum aut flauum. Virg. lib. 1. Æneid.

Ardentéſque auertit equos in caſtra, priuſquã
Pabula guſtaſſent Troiæ, Xanthumq; bibiſſent.

Idem 4. Æneid.

Qualis, vbi hybernã Lyciã, Xantique fluenta
Deſerit, ac Delum maternam inuiſit Apollo.

Eſt item Xanthus Lyciæ fluuius, duobus fontibus è Cadmo monte naſcens, & non procul à nominis ſui vrbe in Lycium mare ſe exonerans. Hoc prætereà nomine fuit vnus ex equis Hectoris, cuius meminit Homer li. 13. Iliad.

xanthus, antiquus rerum Lydorum ſcriptor: Lydúſne an Sardianus fuerit, Strab. incertus eſt. Suidas Lydum eum dicit, è Sardibus ciuitatè fuiſſe, ſcripſiſſéque hiſtoriam Lydorum lib. 4.

xanthus, alter fuit, Poëta Melicus, vt Ælianus ſcribit.

xanxaridis Thermæ, ſunt apud Nazianzenum in Epiſt. ad Olympum pag. 851. editionis bilinguis Morellianæ his verb. εἰς ξανξαρίδος θερμῶν χρῆσασθαι. *Quoniam longius me morbus perduxit* (ἡ ἀῤῥωστία) *& Xanxaridis Thermis mihi de medicorum conſilio vti neceſſe eſt* &c.

xarex, Pauſaniæ Laconicæ oppidum, Zarex eidem Ptolemæo.

xarxiare ζαρξιάρη Dragianæ vrbs apud Ptolemæum.

xathri, libera Indorum gens, circa Indum fluuium, vt videtur ex 6. Arriani de Alexandro.

xaurus,locus Macedoniæ,à Xauro quodam. Incolæ, xaurij Steph.

X E

Xena,loci nomen in Creta videtur,ex Plutar. Lycurgo,vbi hunc ſepultum tradit.

xenarchus,comicus poëta,cuius fabulas commemorat Athenæus Xenarchus alter,à Seleucia Ciliciæ Peripateticus, docuit Alexandriæ primùm, deinde Romæ. Arij philoſophi, deinde Cæſaris Auguſti vſus amicitia, vſque in ſenectutem in honore habitus Denique pauló ante mortem viſu orbatus diem obiit. Strabo lib.14.

xenephiris,vicus Libyæ,prope Alexandriam, Gentile,xenephirites.

xeniades, Corinthius, qui cùm emere vellet Diogenem Cynicum, & quid is artificij nouiſſet, percontatus foret: Noui, inquit Diogenes, hominibus liberis imperare. Quo reſponſo incitatus, Diogenem xeniades emit, & manumiſit,filióſque ſuos ei tradens, Accipe, inquit, liberos meos,quibus imperes.Meminit Gellius lib.2.cap.18.

xeniæ, balneæ ſunt apud Ciceronem, in orat. pro Milone. Sic dictæ quaſi hoſpitales in vrbe Roma,vt credit Baccius.

xenippa, Scythiæ confinis eſt regio.Curt. libro octauo.

xenius, Iouis cognomen apud Græcos, teſte Dionyſio, quem Latini,verbo ex verbo expreſſo, Hoſpitalem vocant. De hoc intelligendum eſt illud Virgilij libro 1.Æneid.

Iuppiter,hoſpitibus nam te dare iura loquuntur.

xenocrates, nomen philoſophi Chalcedonij auditoris Platonis, qui in Academia Speuſippo ſucceſſit, & viginti quinque annis docuit. Fuit tardus ingenio adeò, vt cùm illum Plato Ariſtoteli compararet, alterum fræno, alterum calcaribus indigere diceret. Hic philoſophorum ſeueriſſimus extitit. Ferunt, cùm Phryne nobile ſcortum, dedita opera à quibuſdam intra eius cellam miſſa eſſet, atque ab eo orans lectuli partem accepiſſet, imperfectoque opere diſceſſiſſet,dixit ſe non à viro, ἀπ' ἀνδρὸς, ſed ἀπ' ἀνδριάντος à ſtatua veniſſe. Huic tanta fides adhibebatur, vt cùm iniurati nullius teſtimonium admitteretur, huic ſoli iniurato crederetur. Hunc Athenienſes aliquando vendiderunt, vt ita in exilio degens frangeretur. Obiit ſecundo & octogeſimo ætatis ſuæ anno, quum noctu forte in ſartaginem offendiſſet. Fuere & alij hoc nomine.

xenocrates, philoſophus, Platonis auditor, præceptor Polemonis, cùm princeps quondam intentatæ legationis ad Antipatrum, à quo, omnium expectatio erat, nihil non illo orante impetrari poſſet, reliquis ſocijs humaniter acceptis, in conſpectum vix quidem admiſſus eſt, quòd ſuſpectus haberetur. Tunc verſus ad ſocios Xenocrates,beneficiũ accipere dixit, quòd ſe vnum Antipater ſuæ in Athenienſes ingratitudinis & perfidiæ teſtem vereretur,& dicere incipientem,nunc obſtrependo, nunc obſecrando tacere Antipater coegit: cui in orando Phocion legationis comes ſucceſſit. Ad hunc miſit Alexander dono triginta talenta auri: ille ſtatim remittent ait, *Regibus, non philoſophis opus eſſe pecunia.* Author Suid.

xenocrates,alter philoſophus, modeſtia nihil ſuperiore inferior,ſcripſit domeſticum auſpiciũ, quando videlicet aut muſtella, aut ſerpens, aut his ſimilia in domo apparent, quid portendere ſoleant.Suid. [hiuſmodi omina exagitat Theophra.in Karactere δεισιδαιμονίας,Superſtitionis.]

xenodorus,Cardienus quidã,ad quẽ Alexand. conuerſus verba facit apud Plut.in Alexandro.

xenodorus, ſtatuarius, ſcientia fingendi cælandique nulli veterum poſtponendus. Cuius meminit Plin. li.34.c.7.

xenodotus, fuit hiſtoricus, patria Trœzenius.

xenophanes, philoſophus Colophonius, Archelai auditor, ſcripſit elegias & iambos contra Heſiodum & Homerum,& ea quę de diis dixêre improbanda. Author Laertius. Huius meminit etiã Stra.l.14.de Colophone ſcribens Xenophanes alter,poëta itẽ Iambicus,patria Leſbius.Suid.

xenophilus muſicus, patria Chalcidenſis, Pythagoricus, biennio minor quàm Gorgias, qui CVII. vixit annis, ſed felicitate non inferior: ſiquidem, vt Ariſtoxenus muſicus ait,omnis incommodi humani expers, in ſummo perfectiſſimæ doctrinæ ſplendore extinctus eſt. Author Valerius. Felicitatis huius Xenophili meminit Plin lib.7. c 50.

xenophilus,conſul, ab vrbe condita 1985.

xenophon, Grylli filius, Athenienſ. Socrat. diſcipulus,ob eloquentiã Muſa Attica vocatus: equorũ,venationis,& rei familiaris in primis ſtudioſus,vt ex eius libris οἰκονομικῶν καὶ κυνηγετικῶν, deprehendi poteſt. Venit in amicitiã Cyri minoris,cũ quo militauit,ac eius παιδείαν ſcripſit, non tam hiſtoriæ ſeruiens veritati, quàm vt perfectum inſtitueret ducem, vt Cic. in 2 de Orat. teſtatur: quem librum ſe frequenter lectitaſſe, & manibus triuiſſe alibi in Epiſt ait quadam. [Chio Athen Matridis fil. Platonis diſcipulus σύγχρονος Xenophontis, de cuius Σωκράτους γνωρίμων virtute atque eximia prudentia ad patrem ſcribit epiſt hanc Byzantij eſt vnus ex illis Gr. qui Cyro militantibus arma tulerunt aduerſus Artáxerxem, εἷς ὢν τῶν Κύρῳ τιμίων cùm ex eorum numero eſſet quos Cyrus habebat in pretio. iam vero poſt Cyri necem ipſe electus eſt dux exercitus, ἀνδρείας ἕνεκα καὶ τῆς ἄλλης σοφίας] Scripſit præterea Sympoſium & Oeconomicum, paruum admodum libellum, ab eodem Cicerone in Latinam orationem conuerſum,

ſi credimus Columellæ. Edidit & hiſtoriam Peloponneſiaci belli, ac eorum quæ Athenienſes poſt Thucydidem geſſerunt, quam Paralipomena appellauit. Quintilianus Xenophontis iucũditatem inaffectatam dixit, quam nulla affectatio cõſequi poſſit. Cum Platone ſimultates geſſit, vt ſcripſit Gellius lib. 14. ca. 3. Pluribus perſequitur huius vitam Laërtius. Xenophontes præter hunc alij tres fuêre: vnus Antiochenus, qui ſcripſit Babylonica, opus ſcilicet de amore: alter Epheſius hiſtoricus: tertius Cyprius qui ſcripſit Epheſiaca, amores videlicet Cyrenes, Myrrhæ, & Adonidis. Author Suid.

Xera, vrbs iuxta Herculis columnas. Gentile, Xeræus. Steph. *Xeres de la Frontera* fortè hodie.

Xerolibya. Libya ſicca, hoc eſt pars Libyæ interior, propter aquarum inopiam deſerta: quam Virg. li. 4. Æneid. vocat regionem ſiti deſertam.

Xerxene, à Xerxe nominatur (vt à Cambyſe Cambyſene) regio iuxta minorem Armeniam, vel pars eius. Steph. & Strab. lib. 11.

Xerxes, Perſarum rex fuit, filius Darij, & Cyri ex Atoſa filia nepos, qui CLXX. hominum myriadibus, hoc eſt, decies ſepties centenis millibus per totum quinquennium contractis, Græciæ bellum intulit. Quam tantam hominum turbam cùm ex editiore ſpecula aſpexiſſet, teneriter fertur lachrymaſſe; quòd poſt centum annos ex tanto hominum numero nemo eſſet ſuperfuturus. Tantum autem habuit nauium apparatum, vt totum Helleſpontum operiret, & Aſiam Europæ ponte coniungeret. Athon præterea montem, teſte Plinio libri quarti, capite decimo, à continente abſcidit. [Iuxta Acanthum vrbem vt memorat Marc. Heracl. poem. Geogr. v. 647. ex edit. & verſione Morelliana: *Inſecta prope quam foſſa duci oſtenditur: Ad ſtadia ſeptem à Xerxe, ſciſſa dicitur:* παρ' ἣν διώρυξ δείκνυται τετμημένη ἑπτὰ σταδίοις.] Victus demũ apud Thermopylas à quatuor hominum millibus, nauale quoque certamen cum Themiſtocle tentauit, à quo ſimiliter apud Salaminem ſuperatus, cùm antea tota maria claſſe ſterneret, vix paruula cymba effugit: relicto Mardonio præfecto, qui & ipſe re in Bœotia infeliciter geſta, cum pauciſſimis in Perſidem ſe recepit. Demum cùm ſe otio, ſocordiæque, relicta militia, tradidiſſet, præmium genus luxuriæ nouum inuenientibus propoſuit, vt ſcribit Valer. Quamobrem à ſuis ſpretus paucis pòſt ann. ab Artabano præfecto ſuo in regia interficitur, cùm regnaſſet annis octo.

Xerxes idem eſt, quod victor, atque triumphator. Erat enim militia ferox, & fortunatus. propagauit regnum vſque prope Indos, & primùm vocabatur Baleus. Beroſ. l. 5. Iacula in ſolẽ torſiſſe, & compedes in mari immiſiſſe fertur. Laert. in procemio li. 1. In cuius exercitu equa, bellicoſiſſimum animal leporem timidiſſimam feram peperit: quod haud dubiè portendit, tantum exercitum fugam moliturum. Herod. lib. 7.

Xerxes, alter pictor Heracleota, Venerem adeò pulchram pinxit, vt ex ea quæſtum magnum faceret, pretium accipiens, ab his qui eam videre cupiebant. Itaque Græci lepido cauillo Venerem eam amicam Xerxis vocitabant, quòd ex eius lenocinio quæſtum faceret. Ælian. de varia hiſtor.

X I

Xilia, vrbs Lybiæ. Gentile, xiliates. *Xilia* item Africæ oppidum maritimum extra fretum Herculis, Mercatori, qui hoc recentiore vocabulo *Arzita* vocari ait.

xiphene, regio Palæſtinæ. Steph. ex Ioſepho. Gentile. Xiphenæus.

xiphonia, vrbs Siciliæ. Gentile, Xiphoniates. Steph.

xiphoniæ, promontorium Straboni, in Sicilia *Cabo de Molina* interpretatur Fazellus. *Xiphonia* Steph. ibidem vrbs eſt, ex Theopompo.

X O

Xoana, Indiæ intra Gangem oppidum. Ptol.

Xodrace, ξοδράκη apud Ptolemæum vrbs Indiæ intra Gangem.

Xoes, vrbs & inſula Ægyptia, in mediterraneo, ſupra Sebeniticum & Phatnicum oſtium. Stephanus & Strabo lib. 17. vbi ξόης Xois legitur in tranſlatione.

Xolla, Africæ vrbs, Appian. de Punicis. ξόλλα.

X V

Xuches, vrbs Libiæ. Gentile Xuchites, Steph.

Xuthia, Siciliæ tractus apud Diodorum l. 5. Gentile, Xuthiates. Steph. vrbs eſt cuius etiã meminit Lycophron.

X Y

Xylos, vrbs Cariæ: vnde Xylius, vel Xyleus. Steph.

Xyline, Ptol. l. 3. c. 6. Ponti Cappadocij vrbs: vulgo *Sentina*, forte an Liuij *Xyline Come.*

Xynia, vrbs Theſſaliæ. Gentile, xynieus. Step. Vide Bœbais.

Xynias, palus, vel ab vrbe vicina ſic dicta, vel quòd ξυνὴ, id eſt, communis eſſet Theſſaliæ & Bœotiæ. Hanc Stephan. aliàs Bœbaidem vocari ſcribit.

Xypete, vicus in tribu Cecropide. Tribulis, xypeteon. Steph.

* Xypete, vicus Atticæ, Troia priùs dictus. Stephanus.

Xyſtici apud Romanos, gladiatores erant, non in arena, ſed in porticu & ambulacris hyberno tempore pugnantes. Eſt enim xyſtus ambulacrum, quod Græci ὕπαιθρον dicunt. Meminit huius Cic. de opt. gen. or. & Suetonius in

Auguſto. Nec tamen eo minus aut Xyſticorum concertationes, aut gladiatorum pugnas ſeueriſſimè ſemper exegit.

Xyſtis, vrbs Cariæ, à quo Xyſtiani dicti ſunt populi liberi in Apamia, vt ſcribit Plin. libro 5. cap. 29.

Xyſtus, VI. Rom. epiſcopus, Alexandro in ſacerdotio ſucceſſit. Euſeb. lib. 5. cap. 6. hiſt. Eccleſ. annis XII. anno ſal. 121.

Xyſtus, XXIII. Rom. antiſtes, annis II. anno ſalutis 257.

Y D

Ydrus, Hiſpaniæ mons, D. Hieronymus, prolog. comment. in Epiſt. ad Gal.

Yela. Vide Velia.

Y G

Yggade, Antonino Galliæ Lugdunenſis oppidum IX. mil. paſſ. à Rotomago.

Y P

Ypinum Italiæ locus, inter Venuſiam & Heracleam, Anton. *Opinum* habet Sigonius.

Y S

Yſcoi loci quorum meminit codex Theodoſianus 6. Titulo de priuilegiis in palatio militantium.

Yſiportum, Ponti vrbs. Lib. Notit.

Y V

Yungo, vicus Galliæ Belgicæ, Anto. inter Durocortorum & Treuiros. Diueus legit *Vengo*.

Z A

Zaaram, regio Arabiæ Felicis eſt apud Ptol.

Zaba, Indiæ extra Gangem vrbs. Ptol. inſula etiam circa Taprobanam, eidem.

Zabab filius Thahath. 1. Par. 7. Filius Ooli. 1. Par. 1. 11. Lat. dos ſiue dotatus.

Zabad, filius Nathan filij Hethæi filij Seſan. 1. Par. 1. 11. 2. Paral. 24. Eſd. 10.

Zabadias, filius Beriæ. 1. Par. 8. 27. Lat. dos Domini.

Zabaria locus vnde Ioannes Lachana Grammaticus. Tzerza in Variis, Chiliade 4. num. 141. in Epiſt.

Zabathus fluuius non longè à Tigri amne apud Xenophontem 2. Cyriacorum.

zabbai, nomen viri. 1. Eſd. 10. Lat. fluxus, ſiue fluens.

zabdæa, regionis in Perſia nomen.

zabdi, pater Charmi patris Achan. Ioſ. 7. filius Semei, 1. Par. 8. Lat. dos vel dotatus, ſiue fluuius abundantiæ.

zabdias, nomen viri, 1. Par. 27. idem.

zabdicena, Tranſtigritana regio. Ammianus.

zabdiel, nomen viri, 1. Paral. 27. 1. Mach. 11. Lat. dos ſiue dotatus Dei.

zabeces, Africæ populi, inter Maxyes & Zygantes. Herodotus in Melpomene.

zabel, mons Arabiæ felicis, vbi Mahumetus orare, ſeu potius conſulere Satanam erat ſolitus. Ludoi. Peregr. cap. 13. & 14.

zabida, vicus in mediterraneis Arabiæ fœlicis. Steph.

zabi, Mauritaniæ Cæſarienſis locus, apud Anton.

zabij, populi Indici, qui cum Deriade contra Dionyſium pugnauere. Steph.

zabina, nomen viri. 1. Eſd. 10. Lat. fluxus, vel fluens nunc: aut Syriacè venditio vel emptio.

zabina, Libyæ vrbs, vbi Bacchus Campen ingentem feram mortalibus pernicioſam peremit, Diodor. 3.

zabius, rex Hyperbeorum.

zabulon, id eſt, virorum, Galilææ vrbs quæ Ptolemaidem à Iudæorum finibus diſcernit. Ioſeph. 2. belli Iud. c. 21. & 3. c. 2. Item Egeſip. 3. capite 6.

zabulon, decimus filius Iacob ex Lia eius vxore. Geneſ. 30. Latinè habitaculum, vel habitans.

zabur, regio Babylonica, in qua Seleucia. Concil. Nicen.

zacantha, Iberiæ oppidum, ab Annibale captum. Steph. & Polyb. lib. 15.

zacatæ, Sarmatiæ Aſiaticæ gens, Ptole. circa Tanais fontes.

zacchai, nomen viri, 1. Eſd. 2. Lat. purus aut nitidus: vel Syriacè, iuſtus.

zacheus, nomen viri, 2. Machab. 10. Luc. 9.

zachanthæi, aliàs Zachanthæi, teſte Polybio, Zacynthiorum coloni, in medio Pyrenæi montis ſiti, & iuxta fluuium Iberum habitantes. Stephanus. vrbs etiam eſt Iberiæ, ab Annibale capta.

zachar, præſidium in iugo montis Colchidis. *Ferrea* illi cognomen eſt inditum. Agathias.

zacharias, nomen principis, filij Moſollamiæ. Par. 5. 9. Filius Barachiæ, Iſa. 8. Filius item Ieroboam filij Ioas Regis Iſraël. 4. Reg. 14. Lat. memoria Domini, aut maſculus Domini.

zacharias IV. Hieroſolymorum Epiſcopus anno ſal.101.

zacharias, LXXXVIII. Rom. Epiſcopus, regnauit, an. X. menſ. III. an. ſal. 742.

zacharias, Apoſtolorum diſcipulus, ſecundus Vienneſis Epiſcopus. Adon. Arch. Vien.

zacher, filius Abigabaon, 1. Paral. 8. qui 9. dicitur Zacharia. Lat. memoria ſiue maſculus.

zachur, filius Maſma, 1. Para. 4. 23. Lat. memor ſiue memorans, aut maſculinus.

zacynthus, inſula Ionij maris parua, Occidentali Peloponneſi lateri adiacens, vrbémque habens eiuſdem nominis: à Zacyntho Dardani filio, qui in ea imperauit, dicta. Plin. lib. 4. c. 12. Inter Cephaleniam & Achaiam cùm oppido magnifica, tum fertilitate præcipua. Zacynthus aliquando appellata Hyriæ De hac Virg. lib. 3. Æneid.

Iam medio apparet ſaltu nemoroſa Zacynthos.
Caſſiopa videtur ab Oroſio vocari, in deſcriptione Achaiæ, à Silio poëta lib 1. *Dulichium* appellari ſcribit Gerbelius. *Zante* hodie nominatur, & aliquando *Hieruſalem*, teſte Erythræo in ſuo Indice Virgiliano.

zadadrus, Ptol. Indiæ fluuius, qui multis amnibus in ſe receptis, tandem in Indum amnem ſuas aquas euomit.

zadrame, regio Gynæcópolitarum, qui felicis Arabiæ populi ſunt, Steph.

zæa, vrbs Bœotiæ antiquiſſima. Steph.

zagora, Galatię locus maritimus Arria. Peripl.

zagoria, regio circa Debeltum in Thracia, Cedren. Zonar. & Laon.

zagri pylæ, vel portæ Zagri montis, ſunt anguſtiæ, Ptolemæo, in Media regione *Zarcanus* vocatur Diodoro lib. 2. additque per eum à Semiramide abſciſſis anfractibus peruium iter factum, quod *Semiramidis* appellatur, hodie etiamnum *Semirami* vocari ſcribit Niger. Ptolemæus Semiramidis montem habet, ſed inter Carmaniam & Gedroſiam: item Arrianus, ſed in Carmania ad fretum ſinus Perſici.

zagrus, Strab. lib. 11. mons eſt, quo Media à Babylone diuiditur.

zagylis, vicus, Ptolemæo, in Marmarica, Africæ regionis. *Cazales* Ger. Mercatori vocatur.

zagyſtis, regio parua Lybiæ. Steph.

zeleuchus, Legiſlator Locrenſis, vinum ægris prohibuit iniuſſu medici, pœna capitis indicta. Author Ælianus. Apud Valerium de eodem narratur, quòd cùm eius filius adulterij crimine damnatus, ſecundùm ius ab ipſo conſtitutum vtroque oculo carere deberet, ac tota ciuitas virtuti & meritis patris crimen condonaret, ipſe ſibi non pepercit: ſed ſuo prius, deinde filij oculo eruto, vſum vtrique videndi reliquit. Ex Valerio lib. 6. c. 5.

zaliſcus, Galatiæ fluuius apud Ptolemæum, *Amnias* quoque & *Byſsus* vocari ſcribit Niger. illius Strabo hoc tractu meminit.

zaliſſa, Iberiæ vrbs apud Ptolemæum, nunc *Seander* dicitur Theuero.

zaloth, vicus in Campo Maximo, vbi latitudo Galilæę Inferioris incipit, vt habet Hegeſippus 3.

zama, filius Semei filij Ieth. 1 Par. 6. Lat. cogitatio aut ſcelus, vel turpitudo.

zama, vrbs Africæ, apud quam Annibal magno prælio à Scipione victus fuit. Hanc Strab. li. 17. Zagnam appellat. Silius lib. 3.

Et Zama & vberior Rutulorum ſanguine Tapſus.

zamazi, apud Ptol. eſt gens in Lybia Interiori.

zambales, Perſarum rex, an. ſal. 491.

zambris, regionis nomen, Ier. 25. Filius Salu. Nu. 25. Filius Ela filij Baaſa 3. Reg. 16. Filius item Ioada filij Ahas 1. Par. 8. Lat. cantans, vel pſallens, ſeu vitis vel palmes, aut amputatio, vel præciſſio.

zame fons eſt in Africa, cuius aquam canoras voces reddere ſcribit Varro.

zameis Ninias, v. Aſſyriorum rex, Nini & Semiramidis filius, regnauit an. XXXVII. Egregij & memoria digni in regno ſuo nihil fecit: in deliciis vitam tranſegit, Diod. li. 3. Ornauit tamen templa deorum, & Chaldæos ampliauit. Beroſ. li. 5. Caſſiodorus, Euſebius.

zameros, mons in Arabia Felice, teſte Ptolemæo, in tabulis recentioribus *Zimas* appellatur.

zamira, filius Bechòr filij Benjamin filij Iacob. 1. Par. 7. Lat. cantio, vel ſurculus.

zamnes, Æthiopiæ ſub Ægypto vrbs apud Plin.

zamma, filius Iahath filij Lobini. 1. Pa. 6.

zamolſis, aut potiùs Zamolxis, vir inter Getas natus, Pythagoræ diſcipulus ac ſeruus, ad Ægyptios vnà cum eo penetrauit, deinde eorum ritus in patriam deduxit, à ſuiſque putantibus illum Saturnum eſſe, poſt mortem habitus Deus, vt ſcribit Herod. li. 4.

zamram, filius Abrahæ ex Ceturæ, Gen. 15. Lat cantor, ſiue cantus.

zamri, filius Zaræ filij Iuda ex Thamar, 1. Par. 11. idem quod Zambri ſignificat.

zanaatha, Arabiæ Petrææ vrbs. Ptol.

zancle, oppidum Achaiæ, Plinius libro quarto, capite quinto.

zancle, Siciliæ vrbs, in penitiſſimo Pelori ſinu, poſtea à Meſſenium inſtaurantibus Meſſana appellata, Zancle autem prius à ſitus obliquitate dicebatur, quòd falcis in modum curuata eſſet. Vide Strabonem lib. 6. Ipſa etiam Zancle dici inuenitur, à Saturni falce, quam poëtæ fabulantur in Siciliam dixiſſe. Quam fabulam inde ortam putat Macrobius, quòd ea inſula imprimis frugum fertilis ſit. Saturnus autem primus putatur in Italia frugum vſum inueniſſe. Ouid. 15. Metam.

Zancle quoque iuncta fuiſſe
Italiæ legitur, donec confinia pontus
Abſtulit, & media tellurem reppulit vnda.

zancleus,a,um; vt Zanclæa arena, apud Ouidium 13. Metam. Charybdis *Z*anclæa, apud eundem 4.Faſtor.

zancles, ciuis Samothracenus. cui dentes renati ſunt poſt centum & quatuor annos. Plin. lib.11. cap.37.

zandapa, circa Mœſiam vrbs videtur in Hiſt. Miſc.17.Sub Mauric. Imp. ab Auaribus euerſa.

zanoe, ciuitas in tribu Iuda Ioſ.15. 1.Paral 4. 2.Eſd. *11*. Lat. obliuio, ſiue abiectio, vel iſta requies, aut conſolatio.

zara, filius Rahuel. filij Eſau. Gen.36. Filius Iudæ ex Thamar eius nuru. Geneſ.38. filius Simeonis filij Iacob. 1.Par.4. qui Gen.46. Iachim dicitur rex Æthiopum. 2. Paral. *6*. pater regis Edom. Gen.36. Pater item *Z*abdi patris Charmi. Ioſ. 7. Lat. Oriens, vel orientalis, aut claritas.

zaragardia, vrbs Meſopotamiæ, ad Euphratem ſita, in qua ſublime tribunal, quod incolæ Traiani vocant. *Z*oſimus 3.

zarachias, filius Ozi filij Bocci. 1.Par.*6*. Lat. oriens Dominus, aut claritas Domini.

zarai, Mauritaniæ Cæſarienſis vrbs. Anton.

zarama, Ptolem. Mediæ vrbs.

zaraſpæ, populi Aſiati videntur apud Plinium.

zarax, Peloponneſi vrbs, Polybio 4.

zarcæus, Mediæ regionis mons, cuius aditus præcipitoſus erat, à Semiramide autem abſciſſis anfractibus iter planum & breuius multo fecit. Diodor.2.

zared, torrens in deſerto Moab. Numer. *21*. Deut.2. Lat. aliena deſcenſio aut extranea vel ſparſa poteſtas.

zarche, nomen viri. 1.Eſdr.8. Lat. idem quod *Z*arahias ſignificat.

zares, vxor Aman, filij Amathi. Eſth. 5. Lat. extranea miſeria, vel extranea hæreditas, aut ſparſa miſeria vel hæreditas: ſeu circulus vel corona miſeriæ aut hæreditatis.

zareta, fons ſupra Chalcedonium mare, paruos nutriens crocodilos, qui Zaretij vocantur. Stephan.

zarex, vrbs Laconiæ maritima, & heros Athenienſis, & Hippothontis heroum: vnde etiam tribum nominant Stephan. *Hierax Limen* vocat Gemiſtus, Niger *Cnra* nominat. *Z*a*rex* eſt etiam apud eundem in eadem regione mons, quem idem Gemiſtus *Z arada* vocat.

zariaſpa, vrbs Bactriana, quæ & Bactra dicebatur. Steph. ex Strabone. *Bactram* eſt Strab. & Plinio.

zarmiſogethuſa, regia Daciæ vrbs. Ptolem. lib.3. cap.8. Vlpia Traiana deinde dicta, vulgò *Corona*. Germanicè *Cron*. Sambucus *Veozel* & *Venecia* vocat. *Gradiſca* Lazius qui eam in valle *Hackzakh* conſtituit. Hic tradit eam quoque, *Vlpia Traiana* dictam ex antiquis inſcript.

zares, ab Imperatore Lazorum rex deſignatur, anno ſal.650.

zatham, nomen viri. 1.Par.*26*. Lat. oliua eorum ſiue iſte perfectus, aut iſte conſummatus: vel iſte ſimplex.

zathua Armeniæ maioris oppidum, Ptolem.

zauan, id eſt tremens aut tremor, vel vexatio filij Ezer filij Seir Horrei. Geneſ.36.

zaueres, populi Libyæ. Steph.

zauolocenſes, populi proximi Vgris, cum Scythis mercimonia permutantes, Sabinus.

Z E

Zeb, nomen viri Madianitis, ab Ephraim interfecti. Iud.7. Pſalm.82. Lat lupus.

zebece, vrbs Galilææ. Steph.

zebedæus, nomen viri. 2.Eſdr.*11*. Pater Iacobi & Ioannis Apoſtolorum.

zebedia, nomen viri. *1*.Eſd.8. Lat. dos Domini, ſiue dotauit Dominus.

zebee rex Madianitarum. Iud.7. Pſalm. 82. Lat. victima aut ſacrificium: vel decollatio, aut iugulatio.

zebennia, Odenati vxor, cum filiis Hereniano & Timolao regnum obtinuit, anno ſalutis 267.

zebennus, Antiochiæ epiſcopus, anno ſalutis 234.

zebida, mater Ioachim ſiue Eliacim 4. Regum.23. Lat. dotata, ſiue dotatio.

zebul, ſeruus Abimelech filij Gedeonis. Iud. 2. Lat. habitaculum: aut Syriacè, ſterquilinium.

zebitis, vrbs Libyæ. Steph.

zechri, filius Iſaar filij Gaath filij Leui. Exo.*6*. 1.Par.8.9. 2.Par.28. Lat. memor, vel memorans, ſiue maſculinus.

zechur, pater Sammua. Num.13. idem.

zedachia, ſummus ſacerdos, an. mundi 3109.

zedicho. Vide Sacamaza.

zela, vrbs Armeniæ, aliàs Artemidiſacea dicta.

zela, vel Zelé, vrbs Troadis, à Zeleo heroe. Eſt etiam Zelca, caſtellum Cyzici. Steph.

zelandia, regio maritima Germaniæ inferioris ſeu Galliæ Belgicæ Septemtrionem verſus. Hanc veteribus olim non fuiſſe incognitam, ex Cornelio Tacito colligi poteſt: non hoc equidem, quo nunc innoteſcit nomine, ſed ex vſu & vulgata illa alloquendi conſuetudine ac compellatione, qua populares atque indigenæ inter ſe ſunt vſi. Itaque Matriacorum illos nomine deſignat, cùm inquit: Eſt in eodem obſequio Matriacorum gens Batauis ſi-

milis, niſi quòd ipſi terrræ ſuæ ſolo acrius animantur. Indicans, tametſi Batauis ſiue Hollandis à cauitate terræ ſic denominatis vicini ſint, ac finitimi, ita vt inter illos referri debeant, vulgari tamen nominis appellatione diſcretos, atque Oceano propiores, magis feroces eſſe, vt reuera ſunt, ac viribus, ingenio, ſolertia, verſutus, calliditate, fallaciis, captionibus, negotiandi, ac conquirendi peritia ſuperiores. Quòd autem Mattiaci nominentur, non loco, aut Duce aliquo, ſed à populari appellatione, atque vſitato loquendi more enatum eſt, nempe à *Maet*, quæ vox in quotidiano ſermone Zelandico & congreſſu familiari omnium actionum, contractuum, periculorum, ac totius voluntatis, conſilij, laboris ſocium comitémque ſonat, &c. Nam Zelandiæ nomen recens eſt, ac veteribus incognitum, à terra ac mari conflatum, quaſi dicas, terram, ac ſolum maritimum: mari enim vndique cingitur, multíſque inſulis diſtincta eſt, nempe quindecim: tametſi paucis ab hinc annis magnam cladem huic regioni Oceanus intulit, cuius ſæuitia magna Zelandiæ pars, diuulſis ac diſſipatis funditùs aggeribus, ſalo oppreſſa eſt atque æquata. Subſiſtunt tamen inſignes aliquot Inſulæ, quarum tres præcipuæ cum Oceani æſtu continentur, atque immenſis ſumptibus aduerſus hoc indomitum elementum ægrè ſe tuentur. Inter has primùm ex alto in portum delatis ſe offert VValachria (*VValcheren*) vel ab eius cultore ſic denominata, vel à Gallis hanc oram frequentantibus, qui Belgica voce etiam nunc *VValen* vocantur, aut ab ea parte Britanniæ, in qua verſus Occidentem conſiſtunt VValli, apud Anglos præcipuæ nobilitatis viri, à Gallis etiam oriundi, quod idioma eorum adhuc indicat. Hinc Aquilonem verſus, aut ab Ortu Solſtitiali oppoſita eſt Scaldia, à prærerlabente Scalde flumine ſic nominata. Suyrbeuelandia, quæ à ſolo Auſtro oppoſito, ſic denominata eſt, ſpacioſiſſimo, amœniſſimóque verſus Flandriæ ac Brabantiæ oras tractu exporrecta, dimidio iam eſt anguſtior, paucis ab hinc annis magnam iacturam paſſa. Hæc Leu. Lemnius in opere de occultis naturæ miraculis. Mercat.

zeles, Straboni vrbs Hiſpaniæ, ad Fretum, ſed à Romanis in Mauritaniam oppoſitam tranſlata, & poſtea *Iulia Ioza* vocata.

zeleia Dioni, Zela Cæſari & Plutarcho, Cappadociæ oppidum eſt, vel Ponti, vbi Cæſar Pharnacem regem deuicit.

zelia, Troadis vrbs, ſub pede Idæ montis, ad Æſopum fluuium. Hom. Iliad, B. in Lycia nempe regione, Strab. Lyciorum quoque oppidum facit Plutarch. de virtutibus mulierum. Steph. & Euſtat. faciunt Cyzici caſtellum.

zelias, Nicomedis filius, Creſtam Paphlagoniæ vrbem occupauit. Steph.

zella, Africæ vrbs: in bello quod Cæſar cum Scipione geſſit, deleta Strabo.

zelotes, cognomen Simeonis Apoſtoli. Luc. 6.

zelpha, ancilla Liæ vxoris Iacob. Geneſ. 29. Lat. diſtillatio, aut vilitas, vel contemptus oris.

zelus, vrbs Æthiopum Occidentalium. Stephanus.

zemma, nomen viri, 1. Paral. 27. Lat. ſcelus, aut cogitatio, ſc. peruerſa.

zenas, legis peritus quidam. Tit. 2.

zenicetus, pirata quidam inſignis fuit, qui Iſaurico monte capto, ſe vnà cum tota domo concremauit. Pius ſecundus Pontifex maximus in Af.

zeno, Philoſophus ex Cypro Græca ciuitate, Stoicorum ſectæ conditor, tanto in honore apud Athenienſes habitus, vt apud eum claues vrbis deponerent, ornarentque ipſum aurea corona & imagine ærea. Hic adoleſcenti cuidam inepta multa loquenti ait, Ideò duas habemus aures, os autem vnum: vt ſcilicet multa audiamus, pauca verò loquamur. Deceſſit 29. ætatis ſuæ ann. ſine morbo. Nam, vt ferunt, cùm abiret ex ſchola, lapidem offendens, digitum perfregit: manu verò terram feriens, illud ait, Ex Niobe venio: Quid me vocas? Et continuo ſe ſtrangulans interiit.

zeno, Citræus, Stoicæ ſectæ princeps, de quo Cicero in Orat. Zeno quidem ille, inquit, à quo diſciplina Stoicorum eſt, manu demonſtrare ſolebat, quid inter has artes intereſſet. Nam quum compreſſerat digitos, pugnumque fecerat, Dialecticam aiebat eiuſmodi eſſe: cùm autem diduxerat, & manum dilatauerat, palmæ illius ſimilem eloquentiam eſſe dicebat. Hactenus Cicero. Fuit & alius Zeno Philoſophus Epicureus, Ciceronis ſynchronos, id eſt, contemporaneus, de quo idem Cicer. lib. 1. de Finibus meminit, & eum cum Attico frequenter audiuiſſe Epicuri ſententias explicantem. Fuere & alij Zenones.

zeno Eleates, Parmenidis auditor, ſimul cum Perdica, & in Philoſophia, & in adminiſtranda Republica clariſſimus, teſte Suida. Hunc inuentorem Dialectices fuiſſe, ſicut Empedoclem Rhetorices, Ariſtoteles eſt author. Huius celebratiſſima fuit in perferendis cruciatibus patientia, qui cùm adoleſcentes nobiliſſimos cupiditate liberandæ patriæ inflammaſſet contra Nearchum tyrannum: facto indicio comprehenſus, tradituſque eſt tortoribus torquendus, qui cùm laceraretur, vt conſcios coniurationis nominaret, neminem illorum nominauit, ſed amicos intimóſque tyranni, participes coniurationis eſſe dixit. Deinde cùm quippiam ſe in aurem tyranni loqui velle ſignificaſſet, eam mordicus correptam non ante dimiſit, quàm rapta aure mutilatum caput reliquiſſet. Sed

cùm

cum complices coniurationis proferre cogeretur, conciſam dentibus linguam in os tyranni conſpuit, quo facto ciues tyrannū lapidauerunt.

zeno Iſauricus, conſul anno ſal. 471.

zenobia, vt ex Pollione refert Volaterranus, regina Palmirenorum, poſt Odenati viri mortem, in Syria Romanorum rexit imperium: ponitúrque inter xxx. tyrannos, qui tempore Galeni orbem vſurpauerunt. Superata tandem ab Aureliano, ac in triumphum ducta fuit, eíque principis clementia Tyburte poſſeſſio conceſſa, vbi honeſtè ageret. Hæc ea caſtitate dicitur fuiſſe, vt ne cum viro quoque ſuo niſi prolis gratia congrederetur. Regali alioquin pompa, Perſarum ferè modo adorabatur. Ad conciones galeata procedebat cum limbo purpureo, gemmis dependentibus, voce clara, motibus ſeueris, Græci Ægyptijque ſermonis peritiſſima, Latini non ignara, Orientalem Alexandrinámque hiſtoriam epitomauit. Herennianum & Timolaum filios literis erudiit. De quorum exitu neſcitur, an interierint morbo, an ab Aureliano fuerint interfecti.

zenobij Ptolem. ſunt ſeptem inſulæ in ſinu Sachalite prope Arabiam Felicem. *Pelagij* vocantur à Stephano.

zenodotium, vrbs Oſroenæ prope Nicephorium: Steph.

zenodotus grammaticus, vixit temporibus Ptolemæi primi, cuius etiam filios erudiit, ac præfuit Alexandrinæ bibliothecæ: primus quoque Homeri libros correxit, ac in ordinem redegit. Suidas. Zenodotus alter Sophiſta, ſub Adriano principe docuit Romæ, ſcripſitque Epitomen prouerbiorum Didymi: conuertit in Græcum ſermonem hiſtoriam Salluſtij: præterea Genethliacon in Adrianum, & alia. Suid.

zenodotus, ſculptor nobilis, qui Mercurij ſtatuam fecit in ciuitate Galliæ Aruernis. Item mandato Neronis Coloſſum cx. pedum longitudine Soli dicatum.

zenon, martyr, anno ſal. 252.

zenon III. Imperator, regnauit an. xvii. an. ſalutis 476.

zenon, rex Ægyptiorum, Philadelphiæ tyrannus, anno mundi 414.

zephrona, terminus eſt Iudæ. Num. 34.

zephyra, inſula eſt maris mediterranei iuxta Cretam. Author Plin. l. 4. c. 12. & Pomponius l. 1

zephyria. Vide Byblis & Melos.

zephyrium, Locrorum promontorium in Italia, à quo Locri Epizephyrij dicti, in eximio eius agri iugo ſiti, iuxta Heracleam & Crotonem. Plin. lib. 3. c. 5. Strabo lib. 6. Locri agri promontorium offertur, quod Zephyrium appellatur, portum habens, venientibus ab occaſu ventis commodum, qua ex cauſa & nomen adſequitur. Deinceps Locri Epizephyrij, vbs inſignis. Hæc ille. Steph. *Cabo Spario vento*, à Nigro, ſed *Cabo di Burſano* à Leandro & Bonacciolo nominatur.

zephyrium, promontorium Pentapoleos regionis in Africa cum oppido in eo *Dardanis* dicto. auct. Pto. *Bonandrea* hoc vocari ſcribit Nig.

zephyrium, Halicarnaſſus eſt Cariæ, & vrbs Ciciliæ. Gentile Zephyriota. Eſt & Scythiæ regiuncula. Item promontorium Ægypti, à quo Venus & Arſinoe Zephyritis. Steph.

zephyrius, promontorium Cretæ inſulæ apud Ptolemæum *Cabo de Mirabello* à Pineto dicitur.

zephyrus, xiv. Rom. Epiſcopus annis xv. ann. ſalutis 200.

zephyrus ventus flans ab Occaſu æquinoctiali aduerſus Subſolanum, quem Latini Fauonium appellant, dictus Zephyrus, quaſi ζωηφόρος hoc eſt, vitam ferens: eo enim plantæ omnes germinant & pullulant. Vide Gel lib. 2. c. 22. Is aduerſus Eurum flat, vt ſcribit Gellius, Plin lib. 18 cap 34. Ipſe leniter pluuius, tamen eſt ſiccior Fauonius, ex aduerſo eius ab Æquinoctiali occaſu, Zephyrus à Græcis nominatus Hæc ille. Ineunte vere, flare incipit: & vt author eſt Varro lib 1. de re ruſt vii. Idus FebruarijHorat. 1. Carm. ode 4.

Soluitur acris hyems grata vice veris & Fauoni.

zepidæ, populi, partim in Longobardorum nomen ſunt confuſi, partim Auaribus ſubiecti, in ſuperiori Pannoniæ parte ſecuri permanſerunt, Blond. lib. decad. 1. Procop lib 3. de bello Goth.

zeranij, populi Thraciæ: & regio Zerania, Stephan.

zerbi, maris mediterranei inſula, propter cladem claſſis Chriſtianorum, quæ anno 1666 vbi accidit, nobilitata. De huius ſitu, magnitudine & dominis, lege I. Leonem lib. 4. deſcriptionis Africæ. Vide Lotophagites.

zerbis, Meſopotamiæ fluuius in Tigrim cadens, vt ſcribit Plinius libri ſexti capite vigeſimo ſexto.

zeretra, Arcades vocant vadi foramina quædam, per quæ Eraſinus fluuius è lacu Stympalo erumpit in Argiuam terram.

zerynthus, vrbs & antrum Hecatos in Thracia. Steph.

zteeum. Vide Zoetum.

zetha, Ptolemæo Africæ promontorium ad Syrtim minorem *Zerbi* nunc dicitur apud Mercatorem.

zethan, nomen viri, 1. Paral 13. Lat oliua eorum, ſiue iſte perfectus aut conſummatus, ſiue ſimplex.

zethan, filius Balan filij Iadibel filij Beniamin. 1. Paral. 7. Lat. oliua vel oliuetum.

zethar, nomen Eunuchi Eſth 1. Lat. iſte explorans vel contemplans, aut oliua explorationis vel contemplationis: ſiue iſte turtur, vel oliua turturis

zethes, fuit filius Boreæ ex Orythia, & frater

Cales. Hi duo fratres ex Argonautarum numero extiterunt: & quoniam alati fuerunt, ad pellendas Harpyas miſſi ſunt, quas vſque ad Strophadas inſulas ſunt inſecuti, vt eſt author Apollonius in Argonauticis.

zethu, nomen viri, 1. Eſdr. 10. Lat. oliuetum.

zethua, nomen viri, Eſdr. 2. Idem.

zetta, Africæ vrbs, cuius Cæſar meminit. Glandorpius putat *Zellam* Strabonis eſſe.

zetunium, Thermopylarum vrbs, apud Laonicum.

zetus, filius fuit Iouis ex Antiope, & fratre Amphionis. Nam cùm Lycus, Thebanorum rex Antiopen vxorem duxiſſet, illámque ab Epapho, aut (vt alij vocant) Epopeo Thebanorum rege conſtupratam cognouiſſet, ſiue mora eam repudiauit, ſecundáſque cum Dirce nuptias contraxit. Interim Iupiter Antiopes amore captus, cùm iam vidua eſſet, eam compreſſit, ex quo & grauida effecta eſt. Id ſentiens Dirce, ſuſpicata eſt, virum ſuum clam cum Antiopia rem habere, eámque ob cauſam miniſtris imperauit, vt carceri eam includerent. Verùm inſtante partus tempore, Iouis miſeratione ſoluta eſt, & in Cithæronem montem confugit: ibíque partus dolore correpta, cùm idoneum pariendi locum quæreret in ipſo biuio gemellos edit, quos paſtores ibidem inuentos pro ſuis educarunt, & alterum quidem Zetum appellarunt, ἀπὸ τοῦ ζητεῖσθαι, alterum autem Amphionem, ὅτι ἐν διόδῳ, ἢ ὅτι ἀμφὶ ὁδὸν μήτηρ αὐτὸν ἔτεκεν. Hi cùm poſtea adoleuiſſent, cognitis iniuriis, quibus matrem ſuam affecerat Dirce, Tauri indomiti caudæ eam alligarunt, eóque per aſpera loca agitato, diris eam cruciatibus dilaniarunt, donec eius miſertus, Bacchus in fontem eiuſdem nominis eam commutauit. Fuit autem Zetus Muſicæ periti ſſimus: vnde vnà cum fratre Amphione ſaxa fingitur ad Thebanæ vrbis ſtructuram citharæ ſuauitate traxiſſe. Cuius commẽti rationem hanc reddit Palæphatus de Fabuloſis narrationibus, Amphionem & Zetum Muſicam primos in quæſtu habere cœpiſſe, eáque lege admiſiſſe auditores, vt illi viciſſim ipſis ad muri constructionem operam ſuam præberent. Fratrum horum meminit Horat. lib. 1. Epiſt. 17.

Gratia ſic fratrum geminorum Amphionis atque Zeti diſſiluit.

zeugitana prouincia, in eadem quæ *Africa Propria* dicitur. Æthicus *Zeugin* nominat. Ex hac Africæ parte emigraſſe putat Niger illam gẽtem Europam oberrantem, quam Itali *zingani*, & *zingari*; Germani Superiores *zeigeiner*, Inferiores *Ægyptenaren* & *Heyheden* appellant. Galli hos Ægyptios *Bauniens* vocant, Bellonio teſte Pius 2. ſcribit eos ex Zogoria regione ad Caucaſum ſita prodiiſſe. Theuetus dicit eos ibidem à Arabibus & Mauris *Raſol-eramy*, id eſt, latrones vocari.

zeugma, Daciæ vrbs, Ptol. lib. 3. cap. 29. Vulgò *Cleſeburg* Rithaymero.

zegma, vrbs Syriæ ad Euphratem, vbi Alexander ponte cæteris iuncto, cum exercitu tranſiuit. Gentile, zeugmatites & zegmateus. Steph.

zeugmatius, inſignis & admirabilis eremita, qui licet oculorum priuaretur acie, omnia tamen circumibat confortans oues, lupíſque, id eſt, hæreticis & infidelibus reſiſtens, propter quam cauſam monachicam eius cellulam concremauerunt: ſed Tatianus, magiſter militum fideliſſimus aliã ei extruxit, multóque eum fouit auxilio. Sozom. lib. 8. cap. 6. hiſt. trip.

zeugminium, quod nunc Sirmium.

zeuſippus, XXVI. Sicyoniorum rex, regnauit annis XXXII. anno mundi 2803.

zeuſis Lydiæ præfectus, an. mundi 3775.

zeuxis, Heracleotes, pictor ſua ætate maximus. Hic, teſte Plin. lib. 35. c. 9. opes tantas acquiſiuit vt in oſtentatione earum Olympiæ aureis literis in palliorum teſſeris intextum nomen ſuum oſtentarit. Poſtea donare opera ſua inſtituit, quòd ea nullo ſatis digno pretio permutari poſſe diceret. Æquales eius & æmuli fuere, Timantes, Androcydes, Epompus, & Parrhaſius, cum quo deſcendiſſe in certamen traditur, vt in Parrhaſio ſuprà vidimus. Idem eodem teſte cap. 10. li. ſupradicti, fertur pinxiſſe, puerum vuas ferentem, ad quas cùm aduolarent aues eadem ingenuitate proceſſit iratus operi: dixit, Vuas melius pinxi quàm puerum. Nam ſi & hunc conſummaſſem, aues timere debuerant. Hic etiam pinxit Helenæ ſimulachrum. Ex Plinij lib. 35. cap. 10. Perottus pueri non meminit ſed tantùm vuarum, ad quas aues in ſcenam aduolarint.

zeuxo, Nympha marina, Oceani & Tethyos filia Heſiod. in Theog.

Z I

zidkia, XXII. Iudæorum rex, regnauit annis XI. A Nabuchodonozore rex tributarius conſtituitur, anno mundi 3336. Vide Sedecias.

zie, nomen viri, 1. Par. 5. Lat. ſudor, aut tremor.

ziela, Cappadociæ, quam condidit Nicomedis filius zielas, triſſyllabum. Steph.

zigarum, ea terra fertur, ex qua populi exierunt, qui noſtra ætate cum liberis & vxoribus Europam peruagantur.

zigæ, Plinio Sarmaticæ Aſiaticæ populi circa Mæotidem paludem, *Circaſſi* hodie vocantur a Tartaris & Turcis, a ſe ipſis autem *Adigia*, vt refert Georg. Interianus Stephanus *zygos* per y legit, vide Sarmatia.

zilia, Tingitanæ mediterranea vrbs. Ptolemæo auctore *Alger* Caſtaldo eſt. Vide *Xilia*, eadem enim eſt.

zina, nomen viri, 1. Par. 23. Lat. fornicatio, aut Syriacè nutrimentum vel arma.

Roboam 1.Paral.2.2 Par.11. Lat.iſtud os, vel ſta bucca, aut Syriacè, falſitas vel falſus.

zipha, filius Ialeleel.1. Par. 4. idem quod ziph ſignificat.

zipœtium, vrbs Bithyniæ à zipœto rege, Steph.

zitinia, vrbs Thraciæ. Steph.

ziza, filius Ionathan, filij Iuda filij Onam.1. Par.2. Eſt & nomen principis 1.Paral.4. Lat. vniuerſalis, vel omnimodus, ſeu beſtia, vel fera aut reſplendens: vel Syriacè recedens.

zizerus amnis portus Indiæ eſt Plinio lib. 6. c.3. Pintianus putat ab eodem Plinio, eodem capite *Muzein* appellari, itémque Ptolemæi *Muziris* eſſe: in Græcis pro eo *Modiris* legitur, quod Moletius *Caul* nouo nomine interpretatur.

zezenum, vrbs in confinibus Colchidis videtur, apud Agathiam 5.

Z M

zmirni, Mœſiæ Primæ vrbs. Lib. Notit.

Z O

zoar, loci nomen, ſic Suidas.

zoara vrbs Perſidis: Ciues zoari vel zoaratæ. Eſt etiam Ζοαρανὰ, vicus magnus, ſiue caſtellum Palæſtinæ ad mare Aſphaltite (Hebraicè paruam ſignificat) quò Loth confugit à Sodomis: Ciues, zoareni vel zoaroatæ. Steph.

zobidæ, populi propè Carmaniam Steph.

zoochata, Palæſtinæ vrbs in Lib Notit.

zoe, Imperatrix, Conſtantino Monacho nupſit, ano ſal. 1043.

zoe, vxor Nicoſtrati martyris, ſeptem annis muta fuit ex morbo, demum à Deo Opt. Max. curata.

zoes, locus in Cyrenis, à Batto conditus, Herodoti Melpomene.

zoelæ, Hiſpaniæ Tarraconenſis populi, in Aturia Plinio.

zogocura, Armeniæ maioris vrbs, Ptolem.

zœtum, vrbs Arcadiæ à zœto quodam. Steph.

zoneleth, rupes eſt iuxta fontem Rogel nomine. 3. Reg. 1 Lat. reptans vel trahens.

zoheth, filius Ioſi. 1 Par. 3. Lat. ſeparatio, aut iſte ſtupens, vel pauidus, ſeu confractus: vel ex Hebræo & Syro, iſte deſcendens.

zoitium, Stephano & Pauſaniæ Arcadiæ vrbs.

zolca, Paphlagoniorum in Galatia oppidum. Ptolem.

zoilus, Sophiſta fuit Amphipolites Ptolemei temporibus, hoc vno facinore nobilitatus, quòd Homerum Poëtarum omnium principem libris, aduerſus eum ſcriptis, auſus ſit reprehendere: vnde & ὁμηρομάστιγες cognomen accepit. Quæ ſcripta Ptolemæo obtulit, ingens videlicet præmium ab eo ſperans. Verùm cùm nihil daretur, penuria coactus, ſubmiſit qui peterent. Ibi Ptolemæus mirari ſe ait, cùm Homerus tot annos defunctus tot hominum millia paſceret, Zoilum egere, Homero multò doctiorem. De mortis eius genere diuerſi diuerſa ſentiunt: alij parricidij conuictum iuſſu regis cruci ſuffixum volunt: alij, cùm in Græciam rediiſſet, de Scironiis ſaxis fuiſſe præcipitatum. Ab huius autem moribus ſumptum eſt, vt homines liuidi, & ex alieni ingenii obtrectatione laudem aucupantes, Zoili dicantur. Ouid. lib. 2. de Remedio amoris.

Ingenio magni liuor detrectat Homeri:
Quiſquis es, ex illo, Zoile, nomen habes.

zombis, vrbs Mediæ. Steph.

zonæ, quantum ad noſtrum attinet inſtitutum, ſunt circuli quidem lati, cælum terrámque veluti cingula quædam ambientes. Sunt autem numero quinque, quibus media, quæ inter Tropicos eſt nimio calore parum apta creditur habitationi: duæ verò extremæ ſub Arctico & Antarctico, circulis ſitæ nimio frigore horrent: vnde & ipſæ habitationi parum ſunt idoneæ. Reliquæ autem duæ, vt quę medium inter torridam & gelidã ſitum obtinent, temperatæ ſunt & humanæ vitæ accomodatiſſimæ. Virg. 1 Georg.

Quinq; tenent cœlum Zonæ: quarũ vna coruſco
Semper ſole rubens, & torrida ſemper ab igni,
Quam circum extremæ dextra læuáque trahuntur.
Cærulea glacie, concreta, atque imbribus atris.
Has inter, mediámque, duæ mortalibus ægris
Munere conceſſæ diuûm, & via ſecta per ambas,
Obliquus quà ſe ſignorum verteret ordo.

Ouid. 1. Metam.

Vtque duæ dextra cœlum, totidémque ſiniſtra,
Parte ſecant zonæ, quinta eſt ardentior illis.
Sic onus incluſum numero diſtinxit eodem.
Cura Dei, totidémque plagæ tellure premuntur.
Quarum quæ media eſt, non eſt habitabilis æſtu:
Nix tegit alta duas, totidem inter vtramque locauit.
Temperiémque dedit miſta cum frigore flamma.

zonzommini, populi ſunt, qui aliàs ab Ammonitis Raphaim nũcupantur. Deut 2. Lat. ſcelus vel turpitudinẽ cogitantes, ſeu ſcelus ſceleratorum.

zoom, filius Roboam ex Abihail 2 Par 11 lat. abominans, vel immundus.

zonus, fluminis oſtium, diſtans ab oſtio Iaxartis ſtadia M. cccc. Plin.

zopariſtus, Melitenæ in Armenia Minori vrbs apud Ptol.

zopyrion, Ponti præfectus, Scythis bellum indixit. Iuſtin. lib. 12.

zophyrus, Herodoto circa finem lib 4. nobilis Perſa, qui quum Darius rex Perſarum Babylonios diu & fruſtrà oppugnaret, ipſe ſibi naſum, aures & labia amputauit, & ita ad Babylonios

quaſi transfuga ſe contulit, conquerens de crudelitate ſui regis. Receptus igitur à Babyloniis, & dux belli conſtitutus, vrbem Dario tradidit. Vnde poſtea Darius ſolebat dicere, ſe Zopyrum malle integrum, quàm viginti capere Babylonas.

zopyrus Phyſiognomiſta dictus eſt, quòd profiteretur hominum mores naturáſque ex corpore, vultu, oculis, fronte ſe poſſe pernoſcere. Qui cùm turpia, quædam, & à virtute aliena de Socraſſe dixiſſet, & à multis idcircò derideretur, Non errat [Socrates reſpondit] Zopyrus: huiuſmodi enim naturæ eſſem, niſi naturam Philoſophiâ ſuperaſſem. Eſt & alter Zopyrus qui, vt author eſt Plin. lib. 34. c. 12. ſculpſit Areopagitas & iudicium Oreſtis in duobus ſcyphis, pondo duodecim æſtimatis.

zorambus, Ptol. Carmaniæ fluuius.

zorigo. Armeniæ maioris oppidum. Ptolem.

zoroanda, lacus, quem efficit Tigris fluuius ab vno latere Tauri montis.

zoroaſtres, primus Bactrianorum rex, qui primus, vt author eſt Plin. lib. 3. cap. 1. artes magicas in Perſide inuenit. Emicuit Nini regis temporibus, cum quo bellum geſſit. Fuit ante bellum Troianum annis cccc. abſumptus eſt igne cœleſti: prædixítque Aſſyriis, vt ſi eius cineres ſeruarent, regnum eorum non defuturum. Alij à Nino Aſſyriorum rege in prælio occiſum ſcribunt. Feruntur eius de natura lib. 4. De lapidibus item pretioſis vnus. Præterea Aſtronomica alia. Author Suid. Plin. quoque lib. 17. cap. 16. Vnum eodem die quo genitus eſt, riſiſſe teſtatur, cùm omnes homines riſum differant vſque ad diem ſexageſimum ſecundum. Eidémque cerebrum ita palpitaſſe, vt impoſitam repelleret manum, futuræ præſagio ſcientiæ. Septem liberales artes in quatuordecim ſcripſit columnis, ſeptem æneis, & ſeptem lateritiis, contra diluuium vtrunque. Ninus verò eius combuſſit libros: ab eiſdem quoque orta ſunt idola. Comeſt. in cap. 11. Gen. Zoroaſtrem autem ex interpretatione nominis, aſtrorum fuiſſe cultorem, aſſerit Ariſtoteles in libro, quem inſcripſit Magicum. Laërt. lib. 1. in Prælat. Eúmque ſex annorum millibus ante Platonis mortem vixiſſe, vicies centum millia verſuum ab ipſo de Magia fuiſſe condita, prodidit Eudoxus. Plin. lib. 30. cap. 1.

zorobabel, Dux in Iuda, Agg. 1. filius Phadaia Iechoniæ 1. Par. 3. r. Eſdr. 2. Lat. alienus à confuſione, aut aliena, vel extranea confuſio, ſiue extranea commiſtio, aut diſperſio confuſionis, vel commiſtionis, ſeu circulus confuſionis vel commiſtionis.

zorolus, Thraciæ fluuius, XIII. m. paſſ. à Druzpara, vt docet vita S. Alexandri martyris.

zoropaſſus, apud Ptolemæum Mauritaniæ regionis vrbs, in Armenia minori.

zonyma, Syriæ Epiſcopatus, ſub ſede Boſtrenſi. Tyrius.

zoſimus, XXXIX. Romanorum Epiſcopus, ann. 1. menſ. IX. di. ob. 8. an. ſal. 418.

zoſiterpum, Thraciæ oppidum. Procop. 4. & Ædificiorum Iuſtiniani Imp.

zoſter, Iſthmus Atticæ, vbi Latonam aiunt zonam ſolutam, in ſtagno lauiſſe. Hic piſcatores Latonæ ſacrificant, & Dianæ, & Apollini Zoſterio, Zoſterius natus ex illo loco. Colitur etiam Minerua Zoſteria in locris Epicnemidiis. Stephan. Apollinem alij in Zoſtere loco iam dicto, alij in Delo, alij in Tegyra natum ſcribunt. Stephan.

zoſter, Lycophroni eſt in Italia promontorium, vbi Sibyllæ Cumanæ domicilium. In Campania putat eſſe Ortelius.

zotale, fluuius, in quo Margus Margianæ amnis corriuatur, vt ſcribit Plin.

zotapa, Iſauriæ vrbs, Concilium Chalcedonenſ.

zoticus, vir ſanctus & probatiſſimus, Comagenæ epiſcopus inſignis, integer vitæ, ſcelerísque purus: qui, cùm apud Pepuzam Maximilla, Montani hæretici meretrix, ſe prophetare ſimularet, repentè ingreſſus, cœpit imperare ſpiritui, qui in ipſa loquebatur, ita vt eum penitus cohibuerit. Euſeb. l. 5. c. 18. hiſt. Eccl.

zoton, Æthiopiæ ſub Ægypto vrbs apud Plinium.

zotopolis, loci nomen circa Thraciam Marcellino Comiti. *Syropolis* legit Cuſpinianus, *Zoropolis* legendum putat Ortelius.

Z T

Zteuzitanus Epiſcopatus in Africa apud Vet. Vticenſ.

Z V

zuchabarus, Africæ Propriæ mons apud Ptolemæum.

zuchis, vrbs Lybiæ iuxta Syrtim. Steph.

zugana, vrbs in Arabia Felici. Ptolem.

zugar, vrbs in Africa propria apud Ptol.

zulemon, Saracenorum Aſiam incolentium dux qui ingentibus copiis Thraciam inuaſerunt, pars Conſtantinopolim obſedit, pars in Belgaros prædatum abierunt, cum quibus Belgari aciem decernentes, ceciderunt Saracenorum XXII. mil. Blond. Diacon.

zumi, Germaniæ gens, à Maroboduo rege ſubacta. Strab.

zungra caſtellum in Cilicia, Nicet.

zurobora, Daciæ oppidum, Ptolem. *Temeſuar* Nigro.

zuuentebaldus, Marauenorum dux, cui Arnolphus Bohemorum Ducatum conceſſerat, imperatori rebellis, quem cum propriis viri-

bus ſuperare nequiret, implorato Hungarorum auxilio vicit, atque perdomuit. Luithp. lib. 1. cap. 5.

Z Y

zygactes, Thraciæ fluuius circa Philippos, in cuius traiectu dicunt Plutonem fregiſſe currus iugum, cùm Proſerpinam rapuiſſet: indéque ſortitum nomen, vt refert Appianus 4. Ciuil.

zygantes, populi ſunt Pœnis vicini: vbi, vt author eſt Herodot. li. 4. magnam vim mellis apes conficiunt, ſed multò plus opifices viri facere dicuntur. Omnes minio inficiuntur, ac ſimiis veſcũtur: quarum affatim gignitur iis qui in montibus degunt. Ciuitas eorum Libya ζύγαντις, populi ζύγαντες. Steph.

zyges, Marmaricæ Nomi gens. Ptol.

zygi, populi iuxta Boſphorum Aſiæ: ad quos pertinere videtur etiam zygopolis iuxta Trapezuntem: Gentile, zygianus Steph.

zygia, Iunonis cognomentum eſt apud Pindarum, eò quòd nuptiis præſidere putabatur: vnde

& γαμηλίαν vocant Græci, Latini etiam Pronubam. Virgil. Æneid. 4.

--prima & Tellus & Pronuba Iuno
Dant ſignum.

[Vide Ἐκφράσει ἥρας, Iunonis deſcriptionem Libanij, ex editione & tranſlat Lat. Morelli.]

zygiana, Bithyniæ regio. Ptol.

zygina, inſula in mari rubro: Gentile, zygenites: Poſſeſſiuum, zygenicus. Steph.

zygopolis, Colchidis regionis oppidum. Strabo.

zygris, vicus in Marmarica regione Africæ. Ptolem.

[zygrena in Chalcedon. conc. *Geras* Antonij iudicio: Simleri. *Zolonct* à Caſtaldo nominatur. Zygritas populos habet ibidem Ptol.

zymbræus, Apollo Vide Tymbræus.

zymna, Syriæ vrbs inter Cyrrhum & Edeſſam Anton. in Itinerario.

zypſerlandia. Vide Dacia.

zyras, amnis Thraciæ, Dionyſiopolin alluens Plin.

LAVS DEO.

PARALIPOMENA
SEV
APPENDIX LEXICI HISTORIOGEOGRAPHOPOETICI.

A

ACANTHVS Macedoniæ vrbs ad ſinum Syngiticum: apud Marc. Herocleotam Carm. Periegetici verſ. 645. ex editione & Lat. paraphraſi Morelliana:

Quando tu Atho traieceris, tam vrbs maritima
Acanthus eſt, ab Andriis colonia.
Παράλιος πόλις Ἄκανθος ἐστιν Ἀνδρίων ἀποικία.
Injecta per quam foſſa duci oſtenditur
Ad ſtadia ſeptem, à Xerxe ducta dicitur.

Achillas vnus è SS. Ægypti Monachis, vt ſacerdos ſubſcripſit Synodo Alexandr. aduerſus Arrium: de hoc Io. i. Geometra in Tetraſt. LXIV. Paradiſi pag. 17. & edit. verſ. Morelli.

Huc propere acta q; mira videbitis (inq. Achillas)
Eſaias comedit fruſtula ſparſa ſale:
Ψωμοὶ ἰδὼν βάπτε εἰς ἅλας Ἡσαΐας
At ſi tu cupias magis hæc condire, venito
Promptus in Ægyptum, monticoláſque vide.

Agatho item Ægypti Monachus ab eodem Io. Geometra celebratur Tetraſt. XLVIII. ex interpr. Morelli.

Notum Agatho excipiens, lentẽ coniecit in ollã
Appoſuitque ſenex: hoſpes ad hæc lapide.
Agreſtis lens eſt: quid tum? non ſufficit, inquis.

... φανεὶς οἱ φανοὶ ...

Hoc tibi, cùm flammas videris ignis Athûs,

... πῦρ ... Αθω.

Non diſpar illi Virgil.1.Æneid.

O paſſi grauiora!

B. Anthelmus Occidentalium Saxonum epiſc. ad verſus ſcribendos mentem animi & animæ cauſa appulit. Ex quibus ſunt Gryphi, Ænigmata, ac piorum μονοστίχων ecloge gemmea, è membranis veteribus Abbatiæ D. Laurentii apud Leodicenſes exſcripta, quam totidem monoſtichis Græcis expreſſit & vtraque lingua pridem Lutetiæ edidit Fed. Morellus Prof. Reg.

Antiphanes Bergenſis ſcriptor iocoſus perantiquus, cuius meminit Marc. Heracleota in Periegetico poëm. verſ. 652. editionis & paraphraſis Morellianæ, his verbis,

Ibique mediterranea Antiphanis patet,
Patria vocata Berga: Scriptor is fuit
Qui fabuloſa memorat hiſtoria Iocos.
... γέλωτας μυθικῆς γέλως.

Antonius M. Eremitarum princeps, M. Athanaſium diſcipulum, & vitæ morumque præconem habuit, quem adire & conſulere ne graueris: & Io. Geometræ de eodem Tetraſtichum LVII. interprete Morello.

Dum quærit quanam ratione Antonius eſſet
Saluus; ei viſus lenis homo, nec iners;
... ἀνὴρ ἥμερος ἔργον ἔχων.
Is mox orabat, modo opus faciebat: & illi,
Tum dixit, Sic tu viuito ſaluus eris.

Apollo etiam Eremicola Ægypt. de quo idem, Io. Geometra Tetraſt. xx. in Paradiſo ſuo condidit quod ita edidit & vertit Morellus:

Hæc tria non poſſum dimittere, dixit Apollo,
Almi ſomni vſum, panis & aſſiduum.
Quodq; indumentũ gero: ſed tamẽ hæc tria rurſus
Non plus quam par eſt me ſuperare queunt.

Apſines Lacedæmonius Profeſſoris Eloquentiæ nomen adeptus: cum ex eius diſcipulis aliquot audaculi ferocioreſque Iuliano, in ciuili quodam diſſidio, manus inieciſſent, atque in ius vocaſſent, tanquam iniuriam paſſi, eos quos ipſi male mulctarant: Cauſæ cognitione ad proconſulem Roman. remiſſa: adfuit Iulianus quod ita iuſſus eſſet; ſimulque etiam Apſines, quamquam iniuſſus, ſed patrocinaturus accuſatoribus. Tum inſtituta quæſtione, actoribúſque iam patente introitu: Proconſul toruè intuitus Apſionem, Quis te (inquit) venire iuſſit? reſpondit ille ſe veniſſe anxium de periculo filiis ſuis comparato (περὶ τοῖς ἰμαυτοῦ τέκνοις ἀγωνιῶν.) Iulianus contra priorem accuſationem (vt præſes iuſſerat) propugnator ac defenſor, Tu, inquit, ô Proconſul, eximia & præſtanti tua æquitate effeciſti, vt Pythagoras Apſines ſerius conticuerit, quamuis id ſummo iure olim didiciſſe par ſit; quippe qui ſuos Pythagoriſmum & taciturnitatem docuerit.

Eunapius in Iuliani Sophiſtæ vita. Eius de Memoria lib. ſingularem Græcè typis regiis edidit cum Lat. verſione ſua Fed. Morellus Pro. Reg.

A R

Arſenius Rhetor Libanij Antioch. Collega, vt idem ſcribit in orat. pro Prof. ex edit. Gr. & verſ. Morelliana.

Ariſtides Quintilianus Gr. Mathematicus Attice & accuratè lib. tres de Muſica ſcripſit: eos Græcè & Lat. in lucem edere cogitat Fed. Morellus Profeſſ. Reg.

Arſenius Diacon. Eccleſiæ Rom. præceptor fuit Arcadij & Honorij Impp. apud Nicephor. l. 22. & 23. & Io. Geometram Paradiſi Tetraſtich IX. ex edit. & tranſlatione Morelliana.

Arſenio dixit quidam, Cùm tu ante doceres
Iliadem; quid ab his diſcere vis rudibus?
Verùm equidem (ſenior ſubiecit) diſcere ab iſtis
Indoctis necdum prima elementa queo.

legeſis Tetraſticha duo deinceps ſequentia x. & XI. de eodem pa. 5. & Euagr. lib. 1. cap. 20.

Aſio eremita quàm aptus ad miſeros ſolandos fuerit vel ex hoc Io. Geometræ Tetraſticho 78. Paradiſi collige, quod ita Lat. redditum editumque à Fed. Morello p. 19.

Cum pater ex obitu nati mœrore grauatus
Plangeret immenſo, ſic Aſio infit ei:
Si vicinorum ærumnas cum mente volutes,
Ob damnum minor hinc luctus erit proprium.

B A

S. Barbara Virgo & martyr Nicomedenſ. præter ea, quæ ſuper ea Martyrologio Rom. tradita & à Card. Baronio illuſtrata ſunt atque à Volaterrano memorantur: Carmen etiam Iambicum Anonymi poëtæ Gr. è Biblioth. regia depromptum regiiſque typis excuſum, & Lat. enariis à Fed. Morello Pr. R. expreſſum, cum hymnis Lat. M. Ant. Mureti & v. cl. Mauſaci eruditiſſ. Senatoris Toloſani, prodiit non ita pridem Lutetiæ.

Byzantium Thr. &c. adde poſt verſ. Ouid. pa. 495. M. Auſonij Poëtæ de claris vrb. Epigr. 1.

Conſtantinopoli aſſurgit Carthago priori.
Componat veſtros fortuna antiqua tumores:
Ite pares tandem memores, quod numine diuũ
Auguſtas mutaſtis opes & nomina; tu cum
Byzantina Lygos, tu Punica Byrſa fuiſti.

Syneſius ſiue Themiſt. in orat. inſcripta φιλάδελφοι, h. e. fratrum amantes, Conſtantinop. elogium perelegans habet in edit. & verſ. Morelli.

C A

Carthago: vide ſup. Byzant.

Cleonides Muſicus Attic. εἰσαγωγῆς ἁρμονικῆς, de inſtitutione Harmonica librum ſingu-

larem & aureolum ſcripſit, quem Fed.Morellus penes ſe habet & luce ac Latinitate donare Deo fauente conabitur.

D E

Deuſon vetus Francorum ciuitas trans Rhenum.

E P

Epiphanius Monachus ἁγιοπολίτης ſcripſit, vt oculatus teſtis, enarrationem περιηγητικὴν, non inconcinnam de Syria & vrbe Sancta ac ſacris in ipſa locis. Hoc itinerarium Gr. Fed. Morel. Prof. R. è Biblioth. Vat. Cod. deſcriptum nunc nuper luce Latinitate donauit, cum Anonymi Græ. Poemate, eiuſdem argumenti politicis ſeu dithyrambicis verſibus conſtante vtrumque vero opuſculum Illuſtriſſ. ac Reuerendiſſ. S.R.E. CARD. DE RETZS, Antiſtiti, Pariſ. ab eodem interprete dicatum eſt.

H I

Hierocles Alexandr. philoſophus Stoicus, cui ad conſtantiam & gratiam ingenii, vbertas & facundia tanta acceſſerat, vt omnes vbique auditores in ſui admirationem raperet. Fuit autem ipſi etiam diſcipulus nomine Theoſebius, vt ſi quiſquam alius, in hominum animos acie mentis penetrare ſolitus: is verò aiebat Hieroclem aliquando inter narrandum dixiſſe Socratis ſermones κύβοις ἐοικέναι, *ſimulacrum habere Teſſerarum: ſtare enim ſemper erectos vtcumque caderent.* Licet doctrinæ atque iudicij ipſius magnitudinem ex iis colligere quæ ſcripſit ἀπομνημονεύματα in Pythagoreorum verſus aureos (v.G. Ioan. Curterius id operam dedit, vt Commentarius ille Hieroclis vtraque lingua emendatè in lucem prodiret.) itemque ex diſputatione grauiſſima de Prouidentia, quæ vtroque etiam ſermone edita eſt Lutetiæ à Fed. Morello Interprete Reg.

Hieronymus Græcus Theologus inferioris æui pios & cultos reliquit tractatus, vt de Baptiſmo qui è bibliotheca Reg. erutus eſt: & Dialogum de SS. Trinitate amœnum & arduum: è biblioth. C. v. Fed. Lindenbrogij quæ opuſcula Græce typis regiis excudit, & Latinè vertit, notíſque ornauit Fed. Morellus Prof. Reg.

I G

B.P. Ignatius de Loyola, natus an. ſal. 1491. in Cantabria ad Caſtrum Loyolæ, ſedente in Cathedra S. Petri Innocentio VIII. Societatem IESV inſtituere cœpit Lutetiæ Pariſiorum an ſal. 1534. ac prima nuncupauit vota cum nouem ſociis, qui ſponte ſe ipſi adiunxerant, in ædicula ſacelløve montis Martyrum Idib. Auguſti eiuſdem anni: at ſexennio poſt, anno 1540 ſtabilita fuit à Paulo III. Pont. Max. tum ad Indos miſit B. Xauerium alioſque per omnia ſola terrarum, Euangelij præcones. Obijt autem Romæ prid. Kalend. Auguſt. anno ſal. 1556. proinde ob inſignia ab ipſo edita miracula Beatus à S. Sede renunciatus, atque in Beatorum numerum aſcitus eſt, eoque nomine inuocari piè poſſe declaratum an. Chriſti 1609. III. Non. Dec. à Paulo V. Pontif. Max.

Ioannes Geometra Græcus Poëta Chriſtianus ſcripſit Hymnos IV. Ἡρωελέγοις pereruditos in beatiſs. Virginem, & Tetraſtichorum poëmation quo dicta factaque memorabilia SS. Ægypti Monachorum continentur. Hæc poëmata Græcè edita ſunt Lutetiæ cum verſione Lat. & Notis Fed. Morelli Interpr. Reg.

Ioannes Grammaticus Gazæus, Nonni Panopolitani Poëtæ æmulus, poëma condidit doctum hercle & laborioſum quo Tabella quædā vniuerſi pulchrè effingitur, piéque celebratur, Heroicis ſeptingentis. Fed. Morell. Græca recenſuit, & iiſdem numeris Lat. expreſſa edidit, atque Illuſtriſs. S.R.E. Card. DE LA ROCHEFOVCAVT Epiſc. Syluanect. & magni Franciæ Eleemoſyn. Nomini dedicauit.

Ioannes Tzetzes Græc. Iambographus, Allegorias Mythologicas Poëmati Chronico Trimetris Iamb. deſcripto inſeruit. hoc gratum opus Poëticis, Ethices & Phyſices ſtudioſis à Fed. Morello interpr. Reg. Græcè & Latinè nuper Lutetiæ editum, & *Illuſtr. ac Reuerend. S. R. E. Card. Cobellucio* T. à S. Suſanna dicatum eſt.

Iouita Rapitius Brixianus libros quinque de numero oratorio omnibus numeris abſolutos edidit & Parafraſim cōcinne modulatam in aliquot Dauidis Pſalmos. quæ opera Venetiis excuſa ſunt, & Reginaldi Poli. Card. nomini dicata. Is teſtamentum condidit in eadem vrbe anno ætatis LXXV. X. Kal. Iun. A.S.M.D.LII. quo filium ſuum Paulum, quem ex Ant. Oliueria benecon cordi vxore ſuſceptum, ex aſſe heredem reliquit. Brixiæ ſepultus eſt in templo B. Nazarij.

N I

Nicolaus Smyrnæus Artabaſdes Arithmeticus, ſcripſit expoſitionem Manualis loquelæ, quam Græcè & Lat. F. Morellus edidit cum M. Bedæ lib. de indigitatione.

P L

Plochirus Michaël Græc. Iambographus Poëmatium Dramaticum, Morale, & feſtiuum & nare Attica dignum reliquit, quod recenſitum & Lat. Senaris redditum iampridem edidit Fed. Morellus Interpr. Reg.

S O

Societas IESV. ἑταῖρος. vide ſup. B.P. Ignatius, &c. huc refer. Orac. Ambroſianum, *Ne tenuem quidem ſenſum habituros mortiſeos qui meruiſſe videntur conſortia* CHRISTI, in B. Luc. cap. 10.

T H

Theo Monachus Ægypt. mitiſſimus & ſine felle, de quo videm Coronide huius appendicis Tetraſtichum Io. Geometræ de Zenone.

Theophilus Alexandr. ciuitatis Epiſcopus, vnus è piis & doctis, ſcripſit aduerſus Origenem vnum & grande volumen, in quo omnia pene eius dicta, & ipſummet damnat, ac ſimul edocet, non à ſe eum primum, ſed ab antiquis Patribus, & maximè Heraclea fuiſſe, & à Preſbytero eiectum, & de Eccleſia pulſum, & ab vrbe fugatum: præterea contra Anthropomorphitas hæreticos. Idem Paſchalem etiam recurſum, quod magna apud Niceam Synodus poſt 95. annos agi in tempore & die & hora ſecundum ſtatum ſuum inuenerat; quibuſdam ipſius feſtiuitatis rationibus & expoſitionibus, Theodoſio principi obtulit. Item tres de fide libros ſub eius nomine intitulatos ſe legiſſe ſcribit B. Hieronym. in Catal. hi verò excuſi ſunt Græcè & Lat. poſt Iuſtini Mart. opera. editione Morelliana. Photius in Biblioth. ccxxxi. Idem ſingularem & piam diſſertationem reliquit inſcriptam τίνι ὅμοιος ὁ ἀνθρώπινος βίος. *Cui rei homo ſimilis ſit.* quam Fed. Morellus Prof. Reg. Dec. Græcè Latinè ex verſione ſua edidit, & illuſtriſſimo ac reuerendiſſ. Card. DE LA ROCHEFOVCAVT dicauit.

Z A

Zacynthvs inſula, apud Marcianum Heracl. Carm. Geogr. verſ. 466. ex editione & tranſlatione Morelliana, *Peloponeſo adiacet quã proxime.* & apud Conſtantin. Porphyrogen. in 7. Them. lib. 2. de Thematib. Oc. Peloponeſo comprehenditur Cephalenia, & Ithaca, ex qua Vlyſſes oriundus erat: item memoroſa zacynthus. pag. 15. Latin. verſionis, & Græc. 21. edit. Morelli.

zelpa vna è xv vrbibus, quæ, ὑφ' ἡγεμόνα, Duci ſubditæ erant in præfectura Myſiæ. apud Conſtantin. Porphyrog. lib. 2. de Themat. Occ. 1. Them. Europ. pag. 5. Latin 6. Gr. editionis Morelli.

zeripnea, eadem cum zelpa, ex Theopompi Philippic. 3

zeno Monachus Ægypt. pius & temperatiſſ. vt ex Ioan. Geometræ Tetraſticho xl. perſpici poteſt; hoc ita Latinè conuerſum eſt in editione Morelliana, p. 172.

Si quid protuleris iactantius, amplius alter
Se efferet: exemplum Zeno Theoque dabunt.
ἄπι μόγ' ἐξάσης, ἑτέρων ... μεῖζον ἀκαύσεις.
Dicebat zeno, Sol me non vidit edentem.
Necdum iratum Sol me, Theo, vidit, ait.
Vide Theodoretum hiſt. ſ. pag. 187.

FINIS.

17193
[illegible]
Sept 192[illegible]

ea

E654
E81d